

Na schodech
aneb polarity a symetrie v bytí a jejich sjednocování

balkanaec@seznam.cz

Ponecháno autentické, bez jakýchkoli úprav.

2019

ONE SHEET. I should be sincere; I feel it is important to tell the following text to the world but I do not know how to do it. I would be glad if these thoughts will impress someone who will promote them. I also would be glad if some physicist will do it also. People seek an entertainment; no one wrote it, focus on meanings. It needs endurance. Feedbacks, reactions are needed. The first page is written in "English", next pages are in Czech; if you are interesting in it you should translate. Maybe it will waste much of your time. |It will be about everything. You should have some knowledge. Think actively, develop and search connections. Be critical. Shine and power are deceptive. 1. Existence. Each existence is in a relation; relation causes the existence. There are objects (A) or transformations-relations (:=:). The A also represents: "passivity, indirect, softness, flexibility, yes, truth, whole-unity, big, heart and love, subordination, unconsciousness, unconditionality, equality, death, high entropy, attraction, space; the :=: are activity, direct, hardness, fragility, no, lie, part, small, intellect, ... , time". Often it is ambiguous - inverse. A :=: A is a symmetry - separated A by the edge. Objects confirm their existence by relations. One confirmation is enough. 2. Structure of everything. Each information consists of an indirect - unconscious part and a direct part. Example: 0/1 - indirect part (A): they are from one category - numbers; a direct part (:=:): they are different numbers. The A is a wide base; the :=: is a top protruding from a base. Then just a whole is. This issue is general and we can apply it globally: everything is allowed, everything exists, all realities, phenomena, all variations of being and nonbeing (logical, illogical), prohibitions of being, the supreme beings etc. - so called a Complete Set. The logical structure, physics, our universe could protrude within the Complete Set by a natural selection (without time - everything can be done). The life has risen and developed by the natural selection, it is an universal issue. Our Universe, reality is the winning reality; the defeated realities are not seen but there could not be a winner without losers. Everything that happens could be the best due to a selection within the realities. We do not know answers about life arising, gravity, brain, why there are three space dimensions – maybe the solution is the natural selection within the realities. 3. Truth. The truth is a confirmation of something, it has two components. There is an automatic truth (reality itself; the information-relations include confirmations). Other truth is conscious - it contains questions. |Does the Complete Set "exist" due to a confirmation with the thoughts at point 2? Does our science create the Universe? These confirmations would be timeless. 4. Nothing. The one nothing is conscious (nothing is in a direct level, the denial thing - e.g. the world, yourself are in an indirect level). The other is unconscious (we do not even know that it exists, this nothing is regressive). |Why is there something instead of nothing? It is an amazement - the answer should meddle with the irrational-complex realm. The Complete Set does not have a cause and it includes a case with nothing. All = nothing. 5. Physical ideas. Gravity, energy pertain to unconsciousness. Gravity is the energy conservation. |Speed c is maybe the only spacial speed at a fundamental level. Particles steal energy each other to exist. Space itself moves, disappears at particles - the universal coordinates are not needed. Imagine the Solar System like the Universe. Wave-particle does not have to be at space, it is space. Then the many-worlds include gravity (space has a density); expansion = dividing. |The quantum and the relativity theories meet at events. The events form a Set from which our spacetime arises. Geodesic could be a result of selection among all multiverse events - the minimum of interations (energy). There are not the precise coordinates. |Does the Fermi pressure participate in the expansion? Expansion could be an inverse gravity. |What would happen if we will measure a gravitational field of one atom occurring at two places? |Does the quantum chance lead to the uniqueness of place? |If we localize somewhere in a spacetime, we have relations with surroundings - time is going. |Wave-particles do not have to be objects, only symmetries „exist“. |Theoretically, information is a quantity that does not depend on a language. Reality itself should be the one information-language. |The experimenting has a limit. 6. Psyche. The psyche is based on a fear (:=:) and a safety (A). Death and unconsciousness are the source of all fear. We can use the suppressed sexual images to explore our structure of psyche. Then we are here and feel our selves from the other side, everything is empty, natural but lifeless. |The secret of consciousness lies in a positioning - I cannot feel what feels fly or what feels a quantum interaction. Everything is localized. The same physical structure should leads to the same qualia. |NDE: all information in a dead brain are equally accessible - due to the natural selection the strongest information are perceived, a logical structure arises and also a perceiving of all around is possible (but what about memory?). |Maybe the brain contains logical nonphysical connections. What is time for a brain? The experiments will maybe clarify these issues. 7. Good and evil. Globally, everything is good and fair in a result. |Fairness does not exist therefore there is a pursuit of it. |Pain (:=:) means reality. Bullying is a pleasure from the suppressed destruction – end; it is a :=:+A, transfer of guilt and unsureness (whatever a victim do makes him/her bad), :=:-stealing, intimacy vs. thing, impersonality, hidden rejection and no reason. The open or conscious violence and good are the opposite. Contradiction (A+:=:) aims for beneath; the contradiction is the source of laugh. Cannot die is the worst – a din instead of the soul and reality. Today there is a loss of contact with self; with a level of the minimal energy. |Fear, desire for relation, injuries etc. tend to change into the external hard prejudice, delusion – it is an objectification, assurance - the :=: with the (sweet) A behind. Ego is the A and :=: merged to the one object, it is a mask joined with the being. |We should experience God deep in us; when we cogitate, we do not know if God exists. 8. Meanings. Meaning is in the A and :=:. The meaning of life lies in a self-enforcement and in a overcoming of fear: by love, courage,

knowledge, posterity. The purpose of this civilization and consumerism is for the science - knowledge. The most important are knowledge and love (relations in general). 9. Soul and Spirit. Male-Spirit is the $:=$: and the A above (he searches A or pushes it away; A is also his inner Anima). A is necrotic or a source, nutrition. Female-Soul is inverse. All together it gives man and woman. Man is an extinct woman. His core is danger itself, risk, fear, anger, physicality, fragile life, betrayal, law breaching (ethical, physical), self-confidence itself, no guilt. He enters loudly, he is an exhalation, a floor in us, he is dark, fresh, hard and empty. The orientation in this leads to hysteria, devil – surface expresses what is missing inside or vice versa. Men a priori do not feel, care inner hidden betrayal, intention, contact, fear etc. ($:=$) like women still do. |She is a centre hidden by no aim, feelings ended by the (impersonal) objects (words), ambivalence – exciting. She contains the smothered Spirit, she is a command with the unconditionality below it indirectly, she retains and evaluates - she are laws, a pyramid, and always victimizes man. She makes herself mysterious. |She is the relation of A and $:=$: (A = A+ $:=$:), she is a concentrated whole, a relativity; he is the separation: A/ $:=$:. She is oral, absorbs and accepts; he is anal, accepts and protects. She retains tensions and triturate them, she mills the morsels, danger etc.; man exhales tensions - $:=$: (indirectly he has $:=$:) or he changes this to the intellect or lulls it. He is urgency and attacks her - she is absorbed by A or secretes it when she meets open $:=$:; she cannot breach the silence but she does not want to be silent (she needs a needle). She want to own him inside and he want to be, ever, a pole with her next to him (to own her also). She is only where A and (no) feelings are. He is (no)thing. She is full A, he is empty $:=$:, she want to have, he want to be. She makes prejudices; he is the prejudice (but not hers about males). Fight has no sense, be Spirit - no relation, just sex or friendship, your meaning is “to finish”, no end = no knowledge. There is an acuteness vs. care (or conquering): do not empathize into her - then you discover the borders and own (male) feelings, it is a draw – when you (your anima) takes care what she feels inside, she will steal your inner $:=$: and then she is the whole. The Spirit is kind also and Soul is brittle also. |Soul experiences pain fully, Spirit role is the pain. He must hurt her essentially and find love inside - she responds by softening, freeing, no desire, and by loving and giving (Spirit changes to the curious demon beside her - let him to explore you, to exist; say yes). Then they humanly share; things, masks are outside. Man and woman react reversely to the softness or hardness. Silence reveals the truth. Both stole the $:=$:, both have to find and peace, work, fight with the $:=$:. The $:=$: generates other $:=$: or A. One must fight with $:=$: who want A. In general, the $:=$: is the energy - constructive or destructive. When we desire for a relation and we will not get it, destruction appears. We pamper the destruction – it reminds our intimacy, injuries; it forms the ego. There are Soul vs. masks, cynicism. There are exams. Suppressed violence tends to absorption, fusion of people (it bites and holds). Devil desires for connection or disconnection and for absorbing by A or for a disconnection with the A. The devil is not separable from feelings (devil+feelings = $:=$:+A). Suffering causes, are and keeps feelings. The Spirit is a cause of love. |Homosexuals cover and defeat the painful heterosexuality, parents. They seek their lost selves. The male orientation on A (ego) remains. He is not the others. No real relation till the death. |This was an aid; love and our souls flourish just with a personal level. 10. Reconciliation. Pleasure is a tight contact of A+ $:=$:. The Tao, baby, Self etc. are beyond the pleasure, they are fuller. Christ is a personal ($:=$:) Tao - narrow, resilient, eternal and human. Love, which forms here, seems like a connection of same and dissimilarity (a connection of the opposite directions, A+ $:=$: and A/ $:=$:), love exists due to an ignorance, she makes whole individuality, she catches knowledge, love is constructive, love is light and a path to the eternity and reality. At the hate to unborn and emptiness love appears. |Uncertainty lies in a core of being; there is the intelligent irrationality. The basic answers seem automatic. God never help you, you must strive - God is. When you will not have hidden destruction, intentions, expectations, blindness, magic and prejudices - then come. You have to be hit to the ground by the outer force, your ego and soul. During the life is important to recognize what is appropriate. |Death is a connection of the passed life and nonbeing; then an eternal slumber is. |Do not have to be - an aim including the 8., morality, solitude, reunion, memories, satisfaction, way, imperfections, no more pleasure-desires, confidence and the end by experiencing (all knowledge, pain, beauty absorbing) or the end by surrendering (to God). |What we actually want? |This (One Sheet) seems sick, dogmatic, art-like, unpractical and not new; a higher maturity is needed. We should find/make the eternity and God. It is otherwise. Dovyšvětlení I. Předěšlý text nazvěme transparentismem. Je to pohled chladného přírodovědce a středoevropana. Vznikla tu „nová“ logika: A, E, +, /, >, <, =, direct d, indirect i; například: Ae > Ei, +=A, A=E (tvrdý objekt). |Myslím, že máme tři úrovně psýché: kůra (maska), pod ní je opak (např. agrese), vedle nich je tu naše bytost. |A i E jsou sama o sobě prázdná. Z prázdnoty vystupuje strach a s deprivací i světlo. |K bodu 9.: je potřeba pochopit, že celou psýché lze integrovat v pojmy muž a žena. Žena si všechny negativní věci, (strach, vše „ne“ - E) spojuje s mužem, vnitřním bodem v ní; muž toto dělá s nepřítelem. A je pak v mysli vše citové, měkké, mrtvé nebo vyživující. Integrace je rozsáhlým a vyčerpávajícím procesem. |Nerozhodnost, slabost se stává u žen i maskou, neb v hloubi nepřímo evokuje pevný osobní bod a vztah mezi těmito prvky jí imponuje. Avšak i to skryté E v ženě je jen její maska. Žena má tendenci vnitřní E shlazovat. |Celé je to tady v ženském principu – muž nehledá rozdíly, má vyřešené hranice a vztahy. Důležité je uvědomit si - na ženu nemáš. Ženám, dětem a starcům je nutno vytyčovat hranice, aby byla místa, kam nesmí, protože celý svět je podle podstaty ženské. Ženský princip musí A/E vpustit, mužský princip musí A+E přemoci. Muž si musí

lásku zasloužit. | Příliš utrpení vede na necitlivost. Zraněná duše je zraněná spontaneita. Z bolesti se tvoří maska – blud, ten pak dále ubližuje duším. Kameny nedůvěry v nás nám nedají klid, chtějí ničit. Nejhorší je vyloučení. | Ego je tvrdé E díky ranám od okolí. Ego se oblažuje pomocí A - živíme jej, potřebujeme souhlas a leštění, ale vyhýbá se problému pod ním. | Všechna touha vychází z E - chřtánu. Nerozvinutý Duch se na vše vrhá a je nepřátelský. Nerozvinutá duše je klidně slepá. | Kradení energie (E) je nepřímé, nelokální – např. souhlasit se ženou znamená přiznat, že má v sobě utrpení, tím se stává celkem (A+E). Muž a žena se perou také o A. | Pekelnost lze vyrovnat oddělením E a A v mysli (na dvě svébytné entity, ale je to i proces, není to strnulé). Dábel je tam, kde je soupeření, boj nebo kontakt A a E. Oddělením A a E dostane vyšší podobu, stává se Duchem. Chce lež, protože je v něm pravda. Vaše zkušenost může být jiná. | Učení o celosti (A s E) vede k tomu, že lež a tedy i pravda nemají váhu (lež se stává jen tvrdou oporou). Snažte se jít přímo, spodem k pravdě stavu – je to ten nejméně náročný pocit – jsem našťvaný, výčitky, chci bojovat, všichni pryč apod. Nechat touhu v mysli projevit a potvrdit. | Psychické představy nejsou fyzický svět, jsou symbolické, nedokonavé a neúplné – vychází z jakési nerozvinuté neosobní prázdnoty; nelze je brát doslovně – jsou domyslem skutečnosti, jsou jen vodítkem. Když máme problém, buďto ho vytěsníme nebo vygradujeme ještě víc, aby se našel i protikladný jev. Nikdy nedokážeme napodobit les. Dovysvětlení II. Jak bylo v bodě 7.: člověk si nezformované intimní strachy a nemorálnosti mění v osobní tvrdé objekty, aby se strachu zbavil a cítil se bezpečně. Pak existují sdílené kolektivní modly - náboženství, které dodávají další díl bezpečí. Tyto modly pak s chutí ničíme. Nad tím, pod tím je nejistý, lidský, intimní svět, který však nemůže předchodit jevy nahradit, jen doplňovat. E, víra je cesta od srdce nebo k srdci. Musíme v životě někým být (příslušnost), užívat si to a stát za tím. | Naším cílem je najít Boha (být jako on a s ním), který je částečně svým dílem v každém z nás a mimo nás. Cílem je celkově „nemuset být“, jak je psáno. Prožitý život nezmizí. Následně můžeme svobodně být a mizet a být. Výrok „nemuset být“ je to podle mě ústřední. Přímo nebo nepřímo jej obsahuje každá víra a vyhovuje i nihilistickým představám. Nepřímo plyne, že existence je útrpná, že teprve pokud je vše vyřešeno, můžeme odejít. Když budeš mít strach zemřít, (ne)zemřeš; když ho mít nebudeš, najdeš věčnost. Jak to mají zvířata, hmyz, rostliny? | Hledal jsem nějakou jistotu v sobě, ani v nejhlubší úrovni mysli jsem ji nenašel, pak se objevil on – druhý člověk, kterého milujeme, je z mého pohledu ta nejhlubší jistota a tajemství, které máme. V nejhlubší struktuře naší psyché naše uvědomování si sebe sama splývá s ostatními lidmi. | Vše směřuje k poznání sebe sama. O všem platí, že dostat to, co chceme hned a bez práce, není správné, musíme tušit, že si to zasloužíme. Náruč Boha si musíme zasloužit, nebát se nedokonalosti a riskování. Není důležité, co je po životě - mít strach, věřit; důležité je naše citění - důvěra a láska. Přítomnost, která má každý okamžik na dosah. Přítomnost můžeme chápat jako nasávání budoucnosti E minulostí A. V přítomnosti je prožívání (A+E) a všechen čas. Miluj, toť vše. Láska přemáhá strach, ve všech ohledech má vlastnost světla. | Jde tu i o původní, intimní, bytostný, organický kontakt s přírodou - vše je živé a je tu i maximální poznání světa (vědecké a duchovní). Je tu animismus, teismus (prázdnota, poddanost a utrpení) a celostní a kritický pohled. | Pravdivé je neurčité tušení a kritické myšlení. Mezi nimi leží bludy – osobní šikanózní skutečnost, kterou lze spíše jen s pokorou obejít, avšak pronikavost umí poznat pravdu od lži. | Člověku prospěje, když mezi 20-30 léty na rok nebo více poodstoupí. Jak toto sdělit okolí? Chci přirozeně pomoci lidem, ale vy mne nechápete a nepochopíte. Teď k Vám nebudu mluvit jako člověk. Nebudu vám oporou, nejsem ten, kdo vám má pomoci a utěšit vás, zkoušíte mě, provokujete, smějete se, chcete mě vlastnit. Máte bázi před tím, kým jsem; cítím vždy všechny vaše předsudky. Jsem tu, abych ve vás probudil, co jsem. Návod jsem již napsal. Hledáme vně, ale ztratili jsme uvnitř. | Musíme si vytyčit hranice a pak se můžeme bavit. Myslíte, že nejsem člověk - není to tak, jsem člověk, ale i nejsem. Kdybychom byli všichni osvícení, byli bychom pyramidy - mluvili bychom spolu? Čiňte a myslíte. | Budu vás týrat a plivat na vás, dokud to nepochopíte, dokud nezničím kyselost ve vás a vaše naléhání a vlezlost. Nerozumíme si, nemluvíme stejnou řečí, nechápu vaše naléhavosti, neraduji se, když se někdo narodí. Podrbu se na koulích a vy mne odmítnete - ten nemůže být náš učitel. Opět to nechápete. Až po mne nebudete nic chtít a nebudu ve vás vzbuzovat emoce - budete osvobozeni (budete znát i vaše meze). | Nejsem ani Bůh ani dábel, ani duch ani člověk, ani muž ani žena. Jsem myslí mužem a srdcem ženou. Ublížete li mne, ubližujete i tomu, koho miluji; on je já. Chcete po mně něco, kým nejsem. Neustále mi kradou muže - mne, ponižují mne. Když jsem sám, sám nejsem, oheň je stále vedle mě. Nejsem tu, abyste mne tolerovali, každý jsme z jiného světa. Muži a ženy mne chtějí na svou stranu, litujete, jste naivní. Až budete mrtví, budeme si rovni. Mužem (jeho povrchním A) přebíjím spodní ostrou ženu – chci, aby byl na muže - ten proces; nemám touhy, které čeká. Dva přátelé – jedině tam je žena (její E a živoucí Istivost) bezmocná. Jsem v mužské roli, oblažuji ženu mužem nebo naopak. Ona(on) je A (1) – svatý, bílý a nažloutlý, plesnivý, hladký a tvrdý kaštánek-prostata, odumřelá kůže, fetiš, mužské A, mé ego. Na vše ostré, E, reaguji A. Jsem v hloubi Animus - E (2). Jen sám bez vás nebo ve snu vás a jeho mohu milovat, když tu jste - jsem uzavřený A+E, jste ve mně. Nemohu být z principu milován, nechápete to. Duše dívky a láska je mimo mne (3). Jsem A, co se identifikuje s E (mužem) a s A („nekro“); mám jinou formu mužské identity. Hledají ve mne E; když toto E hodím na muže - on ho umí zpracovat; zmizí napětí, ale je mi ho líto (je obět) a tím mi ale i E vzal. Mít vedle sebe muže mi nepomůže, protože já musím být mužem. To je má struktura. Jsem ve Vás, rozptýlen, neexistuji a zároveň jsem, co jsem. | Chtěl bych, aby tu na světě bylo trochu toho, co jsem, co je ve mně; abych tu našel zrcadlo, ale když to tu bude, budu mít strach, že jsem o to

přišel a nebudu vědět, kým jsem. Je potřeba vždy cítit úroveň nula v sobě. Nechci, aby poznali, že mám strach a slabost; až budete bez vnitřního E, pak budu mít nad vámi moc. Potřebuji souhlas, ale ne pohlčení – vlastně nechci, nemám cíl, chci uznání, ale nebýt viděn. Chtěl bych od vás uctivý odstup. Respektujte mé tajemství. | Jsem Stařec a Královna (moudrý a posedlá); tyto komplexní entity integruji v sobě 100 % mé bytosti; je to koule - už tam není vnější pozorovatel, pak je už jen další bytost nebo Bůh. Když miluji, dojde k anihilaci; opačné směry jsou světlem, energií, dojetím nad světem. To pak odezní. Je to náš tupý svět spojování, rozpojování a světla, vedle něj tušíme klid (co mi chybí) - inteligenci a prostředí, které nikdy nepochopíme, není v něm bytosti; jako „já“ se do něj nemůžeme podívat a není tam ani nic zajímavého, naše řeč a pojmy jsou tam k smíchu (otázka proč apod., ne proto, že by se znala odpověď, ale protože je to jazyk nevyzrálý). Poznání tam odtud si nelze vzít skrze já. | Jsem bludem žen a musím se mu-jím podrobovat. On je já, je tušen všude v přírodě, v pláních, ve stromech, lese, kůře, je mrtvolně sladký, je dívka, je panovačná královna, je z onoho světa, je zdroj obsedantních myšlenek (ať se tam něco stane), tuším, že má sladký mužský hlas, je to archetypální vytěsněná entita – po tomto uvědomění se ve mně přirozeně pocítilo hlubší já, až na úroveň dýchání – ovšem plně si ho uvědomit znamená smrt – kde vše pochopíme, smysl života, apod. – je to svět nevyjádřitelný slovy, teplý atd. Tím veškeré snahy v textu něco pochopit ztratily smysl. Pak jsem cítil bariéru, puklo by mi srdce, prolomit to – za tím je opravdové já, které chce plně žít, ne živořit; bytostná zloba. Ale nejde tam jít a nechci tam jít. Vše je asi i díl představivosti. Místo, abychom rozvíjeli toto lidství, rozvíjíme něco jiného. Nemluvíme spolu vnitřním hlasem, tichem, upřímně, nesdílíme ticho, utrpení. Náš jazyk a matematika nedokáží popsat a předat naše pocity. | Přenos viny je vždy úlevou. Kdo řve, patří mu svět, kdo je ticho je poníženo a nese úděl pravdy. Dokážu na vše nahlížet zvenčí, je to mé všední mužské šedé já (4). Jsem cynik, směju se duši. Vůči pohlcování druhými radím – odmlčte se. Jediné vyrovnání je nikdy nemít s nikým reálný vztah, neb to byste chtěli, abych byl jako vy. Odmítnutí a touha po vztahu je to samé. Byl jsem (asi) ublížen, jsem jiný než vy a čekám na konec. | Neznáte mě, nemůžete. Jsem mystik, co se drbe na koulích. Jsem génius a vaše Matka. Nechápete, že si z tohoto „učení“ a svého ega dokážu dělat srandu, spontánně, uvolněně a s odstupem; nejsem vážný ani nuceně nevážný. Je těžké po minulých slovech vás o tom přesvědčit. Rozpouštějte tedy kamínky nedůvěry a buďte transparentní. | Po tom všem člověk projde v hlubokou prostotu a skutečnou duchovní obyčejnost, v komplexní stav (bez hysterie). Příloha 1. Jeden list je interdisciplinární pojednání (filozofie, psychologie, duchovno, matematika, věda, umění). Je to oprava, terapie a logika světa a života. Není to víra, říkám např., že utrpení souvisí s city – to je jeho smysl (neznačená to ale utrpení uctívat), nebo že láska nezná strach a vzniká zde. Je to jakoby biologické, všední a přesto silné. Text je určen k přemýšlení a zakoušení; nemůže nahradit náboženství, které musí být na pozadí, kde již je. | Zažil jsem pár okamžiků - vidění ducha, třech osob na pahorku, zemětřesení v Nepálu, sen s Davidem, andělé u Velvar, strom. Existuje objektivní nezávislý svět - lineární, A(E) nebo je, jsou světy (i) bez objektivní reality - bez nezávislé pravdy, E(A)? I body 1 až 5 jsou důležité. V textu zavádím absolutní relativismus (výrok „vše je relativní“ je vztažen ke skutečnosti). Božským celkem je $A = A+E$ s $E = A/E$, relativita i absolutno, celek a detail spolu a vedle sebe. Příloha 2. Zbožštění je nevyhnutelné. Je to ona objektivizace neurčitostí, strachu; jsou to modly, posvátnosti, fetiše, nepřátelé, oběť, předsudky, bludy, ego atd. (E), ovšem jsou i pozitivní varianty. Je to proces umrtvení. Tyto jevy jsou v konfrontaci s lidskostí, nedokonalostí, slabostí (A). Symbol umí být jiný než modla, spojuje svět fetiše s city, nemůže být objektem nenávisli. City se dívají na blud ze zdola, myšlení ze shora. Naše srdce je skrytý poklad; pod fetišem se v dnešní době setkávají citění a myšlení-inteligence, ovšem jsou bez života, bez E, kterého se bojí. | Chtěl bych, aby byl tento text živý. Když utvoříme dvě kopie textu – jednu svatou a druhou obyčejnou, budeme mít tendenci tu obyčejnou nebo tu druhou zničit. Řešením je mít modlu, vedle ní tento obyčejný text a naši identitu (její fanatickou část) promítnout do prázdna mezi nimi. | Až mne budou bombardovat a ničit lidé jiné „víry“, je potřeba tvrdě stát na svém. Bojovat mohou jen dvě E, boj A a E nemá vítěze. Neumím se hádat, vstoupit do života. Žena, která tvrdí, že jsem šovinista, nepochopila svoji lidskou slabou stránku. Ti, co budou tvrdit, že zjednodušují svět na A a E – oni jednotlivé jevy neničí, je to prohloubení vhledu. | Dnešní člověk musí mít pocit, že morální pravidla jsou někde zapsána a spojena s Bohem – to reprezentuje v mém případě křesťanství (pozadí), další historií je pohanství. Původní kultury žili plně bez návodu, my bychom měli žít také plně, ale s návodem. Je potřeba život žít, odložit virtualitu. Možná je text návod pro moderního člověka, jak žít plnější život. Sebeopozorování není pro každého. Lidé, kteří nemohou text pochopit a cítí se vyloučení, to jsou ti, kteří život žijí. | Svět je stále složitější, ale s úplnějšími závěry, jako v matematice, je pod diktátem Animy, říci „ne“ ženě je tabu. Muž musí dávat A vnitřnímu v ženě hranice, aby dospěl; nedat ženě vše, o co si řekne. Muž je jednosměrka - skrytá energie, složitost zakryta jednoduchostí - mrtvým prázdňem; dohromady je to děsivá jednoduchost. Duše má ráda složitost, život. Duše může nabývat podoby neosobního lačného chřtánu – závislosti, slasti, obsese. Když vnitřní kontakt změkne, dojde okamžitě k depresi a touze po kontaktu. Deprese je pochopení ztráty; depresi musíme prožít a projevovat zlobu. Příloha 3. Je těžké určit, co je jen mé a co je všeobecné. Jsem tu kvůli Vám (ne pro Vás). Jsem otázkou, zda se máš rád (skrze homosexualitu), zda se máš ráda a zda miluješ. Dal jsem Vám, co jste chtěli a teď odcházím žít svůj život. Neodmítejte mě, už tu mám právo být. Vyhýbám se E, nemám v sobě podlahu, pak už je jen krev. Když do mne (muži) rýpou, utvářím atmosféru, šíp stáhnou a držím v sobě, jsem obrněný a šípem útočím; říci ne znamená ho vpustit. Pak úplně vydechnu, vypustím napětí-šíp

do ztracena. Na ženy toto uplatnit nelze. Já s vámi nebudu bojovat, jak chcete. Hra musí mít alespoň dva hráče. |Nenechte se unést. Celé je to přídavek k současné infantilitě, text působí psychoticky, exoticky, v porovnání s mezilidskou realitou. Důležitý je osobní svět, v nevědomí je strach a slast. Byla to nemoc, snaha o náboženství. O nicotě. Objevil jsem stav prázdnoty - v erotických představách se mi stále neuroticky vnucuje žena; když úplně vypnu, přejde mysl do fyzické automatické úrovně - není tam já, nemá to ani chuť ani vůni a ani to není bez chutě a bez vůně, není tam já - tedy ani požitky, je to neutrální, nic úžasného, ani nepřijemného. Toto je má pravost, mám slabé já. Doplnkem tohoto brahman, nirvány je já. V životě je já v přímé úrovni, v nepřímé je prázdno+nevědomí; po smrti by to bylo naopak. Objev. Celou dobu jsem konfrontován s něčím ve Vás (nás), hlavně v ženách, co neumím popsat - když se to snažím zviditelnit, ztratí to svoji sílu. Je to esence zla, šikana - je to nezpracovatelné, je to neschopnost umřít. Jsou věci, co nejdu sdělit. Musím svoji duši schovat, vytěsnit vedle sebe, pak ji nejde ubližovat a už nemám strach. Duše se bojí, ale ve výsledku je silná, věčná - sem nepatří. Tento text je vzkazem z duše a proto tu nemá místo. V nevědomí - duši je nejistota, v A+E je skrytá energie. V duši jsou žena i muž spolu - „přežij to do smrti“, ale duše si chce něco prožít. Myslím, že pro většinu jsou než rozporuplné A a E přístupnější komplexní prolínající se pojmy duše a duch. Duch duši chrání nebo jí ubližuje. |Co se stane s tělem, stane se i s myslí - rozmělnění a jednota. Co tu chybělo - nepřírozená smrt. Když je smrt nepřírozená, rychlá a úderná, těžko uvěřit v duši a v odchod v posmrtný život, v Boha, nejde to. Zde je absence. Je to přerušení; plně uvědomění si smrtelnosti, konce - někam jsem toto odsunul, opravdovou smrtelnost - skutečnost, zánik sebe sama, úder, sebe-nenávist a vinu uvnitř. Člověk zanikne! Je to ryzí oblast Ducha. Není to, že by neměl rád život nebo se ho bál, není to, že má rád násilí, není to mučení, není to ani laxní smrtka, nejsou tam emoce, ale ani zaražené emoce, ani iracionalita ani racionalita, ani Bůh a ani ďábel. Ono to přijde. Je to polovina světa, která byla přede mnou dosud utajena. Nechápu, že se to může stát. Je to to, co přemáhá vše ženské a dnešní, vše co jen živoří, sem žena nemůže, zde se sebedůležitější manýr i duše a já stávají banalitou. Proto mi to nešlo zhmotnit, je to skryté; fyzická nepřírozená smrt a prázdno. Život. Toto hlásám. |Přesto je i láska a věčnost - obě pravdy jsou svébytné. |Znova. A strach ze života? Genetika je naše přežití. Pochopit, že nebudeme, je cesta k nalezení věčnosti. Svého já se rád zbavujeme. Je tu konec nebo počátek. |Cítění, které neprožívá, pohlcuje - žena obdivuje nebo ponižuje, stále tam je ďábel; cíl - nezaujatý vztah s mužem. Žena dělá problémy, jediný problém jsi ty. Zachraňování princezny před ďáblem. Mužská duše existuje. Výdech napjetí E nepřímo vyjadřuje, že jsi E. Animus spojuje. Muž a žena jsou qualie. |Toho ďáblíka, šikanu - nechat to přesně, jak je; jsem, který jsem, trest reality. Chce prosadit svoji skrytost, potvrdit; boj i hlazení je potvrzení. Pojí se se slabostí, je stejně inteligentní jako Bůh, je s A - je libidózní, je drážďení, živí ho zvědavost. Ďábel se musí vyvíjet v Boha, Ducha. Jeho skryté E transformovat. Vždy se vyvlékne. Nesnáší výdech, spontaneitu, slabost a radost, ale baží po nich, aby ublížil. |Zlí se už ďábla bát nemusí. On je chřtán apod., nemá slabé místo, vedle něj měkneme. Je zaměřen navenek - jde o hledání niterného tajemství, podstaty věcí. Tajemství můžeš poznat, ale jen sám, nejde sdělit. Tím se ďáblík přirozeně uklidní; samota, žádný vztah - lidé jsou již v nás, nenásilně. Relativnost se naplní a člověk se otevírá absolutu a depresi. Byl to pohled psychotický - zahlcení E'em, bez pochopení konce. Je potřeba, aby se udělal. |Ďáblík vzniká potlačeným odmítnutím, říci ne nelze - vytlačit to ze sebe (tím by dostal, co chce). Je v každém kontaktu a nádechu. Dochází pak ke slepení - nech se pohltit A'em a pak v sobě najdi podlahu, odmítnutí. Bytostně se bojím špatnosti, autisticky nechápu pojem hry. Tím „ne“ mne nemůžete oslovit, jak oslovujete muže. Umí(m) nést vinu, ale jen jako masku. |Hra na viníka. Nejistota je více objektů - automaticky se pojí v ohnisko - vinu, bolest a záchranu já. |Deprese je ze zásahů do duše; zraněná duše - obcházejme bolavé místo uvnitř, jsme psychotici, v depresi, narcisté, hysterici, antisociální apod. Odmítáme obsah. Žena, co nenávidí ženy, sebe, je incestuálně spjata s otcem - fetiš, A'', bezpečí, duch. Animus se zde mění na sladkou smrt. Animus je i slizký úchyl, je to pak tak silné „ne“ vůči němu, že je tam i ano. Mám absenci otce. |Snažíme se stále někomu líbit. Bušit do zdi - lepší než do lidí. Každá hra musí mít dva hráče, když jeden nepoužívá smlouvené dohody, hra se nehraje. |Už zase koukám po klucích, je to jaro, kostnice, tráva, chlad a mužská role. Ty bytosti jsou tlumené, mají v sobě udušené zlo i lásku, jsou inteligentní, znalí - animusové, já. Ležím, identifikuji se s aktivním a souložím ležícího. Průměrná erotická představa - homosexuální fetiš (anima) přechází v ubližování, píchání kluka a vše končí neuroticky ženou nebo pyjem v prdeli (bez já). Lidé zůstanou v bodě jedna nebo dva, nedojdou až do posledního bodu, který vše objasňuje a propojuje. Duch vás podrží. On musí nežít, abych s ním spal aktivně. |Nyní už si umím představit, že mne miluje - ne šíleně, ale miluje, povrchně-prázdně-prohloubeně-bodově. Odmítl jsem muže a našel sebe a lásku. Cítím v něm nebo sobě i dívku - lásku k němu a matku. Jsme pak tak blízko sebe, že je jedno, co jsme. Avšak on - šíp heterosexuality jde k mé duši - opravdovost. Když se mám sblížit s cizím mužem, cítím totální opovržení a odpor, rodičů a sebe - on nebo já je úchyl, slizký sběratel. Žena musí umět přestat myslet a přiznat sprostotu. Každé E se může změnit na lásku. |Lidskost je moje jediná zbraň. Nic vám nedám. To E je ve všech - nemám rodiče. Jsem dítě. Snaží se ve mně vyvolávat vinu. Můj sen je už nepracovat, dokončit. Znehybnění pomáhá proti vzruchu. Pro usnutí - najít a vybit zlobu, ty zájmy, Evropa, nesnažit se usnout, umřít - ukončit se. Teď už něco mám. Finalně: ne ženám, ne mužům - vítězství nad nimi, nad rodiči. Ne ďáblu v nich a podmíněnosti - „buď muž“ - má bytost nechápe tuto hru. Mám zjemňující polohu, A, polštář na vše tvrdé, všemu se vyhne, ale nejsem naivní a mimo život, jak si myslíte - mám podlahu, umím ublížit.

Umím už odmítnout, odejít, být si vědom sebe sama, i když okolí si myslí něco jiného. Jsem A+E. Když se uvolním, jsem přirozeně mužský, já, bez nároků, vztahů s lidmi, v mužské roli. Nesnáším ženy a muže, co po mně něco chtějí, použiji měkkost. Je to o identitě, ne o orientaci, už se nebojím ani dominantních žen – podlehl jsem, změkl, odhodil E, mám pyj v prdeli. Vy zde spojujete muže a ženu, já musím rozpojovat a jej vytěšňovat. | Nyní zkoumat (A+E)/(A/E); relativismus říká „jsme ve vztahu“, absolutismus říká „jsi ty a já.“ Absolutismus, stejně jako relativismus si usurpují úplnou pravdu. Relace se nejde zbavit, vždy je přítomna a pohlcuje. Hledání absolutna, pochopení ne-já. Já je ve všem kolem nás. Nedělat si vztah k ne-já. Zanikneš, říká Duch (absolutno, vážnost); nezanikneš úplně, říká Duše - já bude jen nepřímé (relativita, nevážnost). Řešení je nekomunikace, žádná zpráva, oddělení A a E v mysli, pak není slast - oddělení muže a ženy, místo proklamovaného spojování všeho po smrti. Vše je relativní, proto je třeba hlásat absolutismus. Jeden svět, cítění a víra v Boha a necítění, nevíra v Boha a agnostismus. | For now, I am emptied. | Calm. Weekend – reject them (it) all. The boner in ass was an important issue – it transforms neurotic thoughts – woman and others and fears to the penis; he keeps by hardness and he has a necrotic-safe-sweet surface. No disintegration - no woman („me“), a penis - man. The fear of empty, narrow hips. Also to exhale the tensions. We are one man. I love you again. | The suffering self, the sweet self and the being. | They reject me – be alone (pl.). I walked on a straight forest path, the expectations – there will be someone, behind horizon – and no one and no one and no one. I am not them and with them. No one provokes me, I am naturally man - just alone; it is a needed blanket. I feel the spirit in everything, God, it permeates into me. No magic; still with tension; next to the spruce. The concept of active solitude transforms the devil-energy, it gives borders inside him (it transforms his soft weak sour part – his source, it stabs, it cools and hardens) and it gives the freedom, extension above. It is a faith; a cure for all who is avid, ardent and for irritation (=uncertainty); it is the key. An honour, no self-pity, no sheepish. It deepens the relationships. Devil is rised from a solitude but he also dies in a solitude. I do not afraid of it evermore. The devil cannot make relationship with solitude; you use the solitude and he is even more fascinating, he glues more but solitude is against him. No fight - transformation. He always win - just the solitude transforms him. It is an antidote for irritation, bullying, prejudices etc. I am the poison and the antidote. When someone irritates me, I give a hit - it does not irritate me still. | Devil eats feelings, he is the reality – a person itself beyond. | We are like a star or an adult, the long period of shining will be – but aware of laxity and let the birds singing. Keep localities with worlds' ecosystems. A charity for LISA. The aim is to strengthen, deepen our being, consciousness. The meaning is to form, make the world. | The permanent unconscious thoughts create acausality and in-finity: in a time of the dream I was remembering that dream because I woke up after it. | The end. | | Dolaďování. 1. Problém s budíkem a usnutím – budík naopak každý den, jistota. 2. Sumárum: na muže (energii) platí – jsem uvnitř měkký a mám vidličku a ty jsi vina E (prd, slaboch), na ženu a ďábla (energii) platí šíp samoty – ten řeší animu i animuse najednou, je to samota na měkkost-slabost, která je pod neskutečnou tvrdostí, jež je na povrchu. Je to dospění, výrůst z ďábla, dítěte. Ženské tajemství je v potlačené agresi, jež je překryta sladkostí, nejde pak říci ne, nemá to řešení, řešením je úder samoty v měkkém lidském (velmi skrytém) nitru, uvolnění. Ženská energie je v domově – trápení, pokoj, osobně-sexuální úroveň oproti mužské práci; bez já, bez příčiny jdou mury do díry-celku. Jsou city a odstup od nich, od A+E. Ďábel E dělá vše složité, relativizuje. Je tam, kde je nejistota či naopak fanatismus, člověk chce nějakou jistotu, ale žádná tu není (tvrdost vede na neschopnost zemřít, měkkost nic nedokáže, spojení A s E je A, dobyté území lze lehko ztratit; slabost, nejistota, strach, kontrola - jde jen vydechnout). Relativita hodnotí, srovnává. Samota vede na depresi, ďábel-energie je i smích, ďábla lze do jisté míry rozpustit komunikací. | Nejpovedenější je proti ženám používat jejich vlastní zbraně – atmosféru, ale ne afektovaně, přirozeně, bez mužského nebo ženského stigmatu, vezmu jim jejich vnitřní E, utvářím si atmosféru, ta snese vše, je to ale na mne moc bez energie a s vnitřní tenzí a je to jen obrana, falešnost, až s opravdovým prožíváním tam začne být opravdovost a lidskost. Když toto používám, mění se na prach. 3. Jsem orientován na ženu v muži, na muže. Nyní sledování mužů, bez kontaktu, z dálky. 4. Ta samota – není to vyčerpávající, je to přirozené, devil do not understand the solitude (an ignorance). 5. Homosexuálové uchovávají v sobě archetyp mužství i ženství. Dnešní ženy se bojí své slabosti. Svoji slabost projektují na druhé a na muže. Ale narcisticky si slabost hýčkat není řešení. | Žena dusí, ale i chrání ducha-muže v sobě, on ji chrání před rozkladem. 6. Doba je infantilně (vyhlazeně) sadistická, z přemíry kontaktu a málo dětí. 7. Ďábel je nejsilnější slaboch. Nesnáší slabost, iracionalitu, jež je jejím zdrojem - vyvolává je, živí se jimi a chce mít nad nimi moc, je to nekonečný souboj. Miluje podmíněnost a napětí a vyvolává ho, aby potlačil slabost. Paradoxně musí mít sebe: slabost, city, ano u sebe. Dokonce donutí druhé ho bít, aby cítil hranice ke své vnitřní slabosti. Nesnáší vlastní utrpení, které je zdrojem slabosti. Slabý mu může dát slabost jako masku. Se slabostí bojují oba, oběť i agresor. Ďábel se bojí odmítnutí, ranění jeho A, ďábel se nejvíce bojí sebe, A nebo osoby E. Bytostní vítězství nad slabostí a neurčitostí je vítězství nad ďáblem a je úkolem. 8. Uvědomovat si agresi – mizí tendence k tikům. Když se chovám žensky - ženy nenávidí slabost nebo „jsme stejné, nemáme rády muže“ a to nesnesu a nejsem. Ďábelská energie je už vyřešena pojmem samota. | Jsem ovce a potřebuji vůdce. Už se mohu nechat žít, jak jsem vždy toužil. Udělali ze mě želé + vinu, oni jsou pak E, cokoliv se mi nelíbí, je mohutně potlačeno – nemám nárok. Vždy budu ve vás vyvolávat E a hovno – předsudky, smích, neb jsem od A. V podmíněném světě, jak se bereš, tak tě berou. Nemohu být žena a nemohu být muž.

Jsem tam, kde je A, a jsem E. Nechci bojovat, nemám sílu, jsem přirozeně líný - chci pokoj a vítězství, používám jako obranu atmosféru, "domov", skrytost a z toho jsou mimo všichni, jsem vše, jsem ticho. Přesto vím, že jsem činy. Nikdy mne nenaleznete, čím více se snažíte, tím méně rozumíte. 9. Mlčenlivý kluk – odmítnutí všech, jsou E, sám jsem mužem, aktiv, chci A a mužský zadek, tu svatou oblečenou mužskou špínu. Přátelství, sex, domov. 8. Vztah s gayem - každý má svoje, líbí se mu mé mužské tělo, ale ne já. 9. „Jsi sám, čím ses provinil?“ Bohužel vina je lepší než nejistota. Kolektiv je A, není vina E. 10. Muž vše živé, ženské A, vše měkké – zdroj bludů proměny, vyprázdní – to se změní ve vnitřní orientaci na A nekro. 11. Zasunu jen, když budeš neživý (bez odmítnutí) – tam jsem já, muž a mám moc zpět a oheň kolem je pryč. Sám nebo v klidu si hraju intuitivně s auty. V ryze mužské společnosti je mi dobře a uvolněně. Bojím se ale ranit. Pak přijde žena a jsem vůči ní jako ostatní muži bezradný. Nechápu, že ženy existují, a je pro mne jasné, že muži jsou jako já, že jsou homosexuální (na A nekro). Nejradši jsem pohlčen a soustředěn nějakou věcí, zájmem. |Soupeření mezi muži je po většinu času skrytě rovnocenná hra. |Když muže zaujmu, nesnesu to, jak je nechápavý, tupý, povrchní, vždyť je to jasné; léká mě, že mě chce. Cítím, jak jsem otec nebo matka, oba rodiče dohromady a odmítám ho, cítím skrytou nenávisť sebe sama – chci vztah s odstupem, iracionalita je nebezpečná, tam jsou mé city a ukryté málo vědomé věci. Musí se to prožít, vpustit ho do sebe, pak se stanu dospělý, přestanu se bát, stanu se ženou - je to mimo já. Teď, když ve mně žena vidí odpor, nevádí to tolik, teď už mám něco, co protistrana bytostně nechápe, něco proti veškeré šikaně a předsudkům, kdyby to anima pochopila/byla, stávala by se mužem. Když mi žena sdělí, že jsem její oporou, je mi na nic, jsem jen její prdík - nejsem rozvinutý E, rozvinutý muž, abych to pobral, mám rozvinuté jen myšlení. Už si s tím jejich (mým) úchylem-bludem umím v nich i hrát. |Dnes je tu ztráta úcty k soukromí - respekt, který se součástí bytostného kontaktu, byť vyhoceného. Muž je v nepodmíněné úrovni podmíněnosti, je napjetím, má ho zpracované, je to jeho identita. |Malí kluci a já-holčička z představ zmizeli, asi jsem dospěl. 12. Sex, hra, smích jsou symbolická agrese. Nevědomě nechápu, že sex není ubližování. 13. Dábel je složitost, duše má ráda složitost, je inteligence, realita (osobnost z prázdna za). 14. Jednodušší svět – televize, odpočinek apod. 15. Everything could be easier – man just exhales, displaces weakness, and protects it – seriousness, no laugh, it is not neurotical, there are only physical conflicts. This cannot be used nowadays. 16. I want hetero man; eureka: he (gay) likes, is oriented towards women and life like I need actually (I see it in him) – he is man, there is also a detachment that I need, two guys, in touch, materialization of her, also his domination, no hysteria. Now I can imagine us. Maybe it will work. 17. Opomenul jsem fixaci na matku – souvislost se Slavií, fetišem, samotou, je jediná žena, pro mne je ženy a domov a nad ní jsou muži – kamarádi a milenci (svět a dobrodružství) a já-muž. Je duše, šíře, příroda a utrpení. Jsme, nejsme spojeni zároveň. Naše odlišnost je heterosexuality - má láska k němu nebo k ní. Ochraňuji ji. Vedle ní, díky ní jsem E a mužem s muži - máme to společné – odsunutí matky a A nekro, jsme spolu, ale do soukromí jim nelezu a nepotřebuji lézt (ctím jejich tajemství - podstatu a jsem zároveň stejný), stačí mi tato identita a společné chvíle, ale vše to vyprchalo. Dnes už mi Animus neimponuje a Anima moc nepohlčuje nebo naopak nežene slepě dopředu, ranil jsem ji, vysvobodil, něco dokázal. Dítě je pod rodiči, ale také je přesahuje. Otče? 18. Repete. V konfrontaci se ženou a obecně tou energií, co šikanuje, ďáblem – ztuhnu, cokoliv udělám je k smíchu, ona je totální pravda-vše, lež-pravda, ambivalence domova a tyranie, jsem úplně bezmocný, slabý, nikdo mi nepomůže, nikdo to nechápe (často ani muži), potupa, není čeho-koho se chytnout, od mala si s tím musím poradit úplně sám. Pak se bojím všech lidí a směřuji ke stromům, kde je porozumění. Ženu, co se bojí, lze snadno přeměnit na muže, z nejistoty povstane „blud-E“ a tím je on a cítí se jako muž a kolem má měkké klučičí odumření a puch (A) – fetiš (věc), na které se váže ego a orientace (střed, z nějž vše plyne - dráždivý, intimní, dusí E pod tím), život vymřel – tedy je. Nyní už mám i sebevědomí. Už nemám tolik identitu utvořenou z mínění druhých, jsem „všichni pryč“; uvědomovat si agresi vůči komukoli - zrada a prázdno; ještě stále mívám problémy močit s lidmi, ale vysrat se už krásně umím. Umět odpočívat. 19. V lese je prohloubení a přirozenost, odmítnout zaměstnání, být tam, jsem v uvolněné superpozici, stavu nula, duše, snadno jej druzí naruší. Všichni tam jste, je tam mír a nad tím se klene poznávání principů. Předemnou něco, někdo, dítě... 20. Od mala to vím, musel jsem vám to předat, šíře, hloubka, dojetí a skrytost, co je. Statečnost. Až sdílení a uznání od ostatních je ti spása. Poznámky. V druhé části textu E někdy splývá s pojmem „tvrdý malý objekt“ vytvořený strachem jako záchrana, proces může být i obrácený – objekt, co vyvolává strach. Někdy se musí umět říci dost.

Předmět: Recenze nebo vyjádření

Vážený pane, vážená paní, jsem přírodovědec a amatérský filozof, vytvořil jsem filozofický text (viz příloha) a chtěl bych ho někde publikovat. Vzhledem k povaze textu bych potřeboval vyjádření, ještě lépe doporučení, od povolání člověka (Vás), že text je hoděn vydání. Pokud sepíšete přímo recenzi, bude to super. Oslovil jsem skupinu osob, o kterých se domnívám, že by mohli mít k dané problematice nějaký vztah. Téma - základní principy bytí, původ světa, teorie co je po smrti, struktura mysli atd...Šířeji: Vytvořil jsem text (pohled na svět), který Vám posílám v příloze. Pokud budete mít chuť, můžete si jej přečíst. Myslím, že to vyžaduje trpělivost a čas, přemýšlet nad danou věcí, klidně to může zabrat měsíce nebo roky. Nejdůležitější jsou první stránky, po nich následuje víceméně určitý osobní komplex, ale občas doplněný věcmi z jiného

oboru. Čtenář potřebuje mít znalosti z oblasti psychologie, psychiatrie, psychoanalýzy, fyziky a obecně věcí ontologických. Rád bych tento text uveřejnil prostřednictvím nějakého nakladatelství nebo časopisu apod. Proto potřebuji mít od Vás v ruce papír (e-mail), že text je hoden vydání. S daným textem nelze bohužel myslím moc polemizovat nebo vést odbornou diskuzi, potřebuji hlavně vyjádření, že to není nesmysl, šílenost (byť se to tak může jevit) a že to má svoji hloubku (byť subjektivní). Dále, nejsem vůbec čtenářem filozofických textů a myšlenek (jsem přírodovědec), proto nevím, zda toto, nebo část myšlenek v textu obsažených již někdo podobně nezformuloval, proto bych také potřeboval vyjádření: „není to novinka“, nebo naopak – „domnívám se, že to je inovativní“ apod. Samostatnou věcí je formát textu – čtenář jej musí brát jako určitou uměleckou inovaci, nemám již síly text upravovat a vracet se do problému. Ponechávám se v anonymitě, protože obsah textu je i osobní, tedy citlivý. Osobně se domnívám, že myšlenky obsažené v textu jsou průkopnické, velmi bytostní, hluboce pravdivé, čisté, jednoduché, integrující a univerzální. Je to o bytí velmi obecně. Důležité je se myslím do textu vžít, najít v něm souvislosti a domýšlet si myšlenky, které z určitých pasáží textu plynou automaticky. Možná se i zasmějete, a to už nad názvem. Pokud byste vyjádření či recenzi napsal/a (bude myslím stačit i krátký text), prosím o její doručení na tento e-mail, nejlépe i s větou, že souhlasíte s případným zveřejněním Vašeho textu. Jedná se o předběžnou záležitost, s žádným nakladatelstvím nejsem v kontaktu, není tu tedy nárok na honorář, nyní se jedná čistě o „akademickou úroveň“. Předem Vám velmi děkuji, pokud se budete textem zabývat nebo prostě jen odpovíte, že zájem nemáte. R. K. 29.7.2017. Poznámka: Většina textu je věnována určitému negativnímu aspektu lidské psychiky (de facto šikaně), v textu jej spojuji zkratkovitě se ženami, je to však věc na pohlaví nezávislá. Úmyslem nebylo urážet ženy a muže, byť to na první pohled může tak působit (text je emocionálně zabarven), ale analyzovat lidskou mysl a pozadí a principy zkoumaného jevu - lidskosti jako takové. Je to sonda do mysli člověka - bez cenzury, čtenář by měl ambivalenci textu přijmout, pokud jej chce číst a pochopit.

Poznámky; prototyp

AHA

ÚVOD. Následující text pomocí kvazi-logiky „A a E“ interpretuje bytí a jeho projevy.

A. STRUKTURA BYTÍ.

1. A a E. Vše, co existuje, se skládá z A a E. A je: objekt, pasivita, nepřímá, jemnost, pružnost, ano, pravda, celek, velikost, srdce-iracionálně, podřízení se, bezpečí, nevědomí, nepodmíněnost, rovnost, smrt, psychika, vysoká entropie, přitahování, vlna, bosony, minulost, prostor atd. E je: vztah-transformace, aktivita, přímá, tvrdost, křehkost, ne, lež, část celku, malost, intelekt-racionálně, nadřazenost, nebezpečí, vědomí, podmíněnost, nerovnost, život, fyzické, nízká entropie, odpuzování, částice, fermiony, budoucnost, čas atd. Pro mnoho jevů výše i níže uvedených je příslušnost k A nebo E ambivalentní a závislá na okolnostech. Oddělená A pomocí E (hrany – „edge“) je symetrie, neboli: $A - E - A$. Vše, co existuje, je v nějakém vztahu, například samo k sobě.

Následující myšlenky kapitoly A. spojuje princip přímý-nepřímý. Princip přímý-nepřímý je bazální princip bytí.

2. Struktura informace. Každá informace se skládá z přímé a nepřímé části. Například si vezměme nejjednodušší systém 0/1: když někomu pošlu 1, musí být obeznáměn s významem 0 (0 je v nepřímé části). Lze i říci, že 0 a 1 jsou čísla (nepřímá úroveň) a pak, že jsou to různá čísla (přímá úroveň). Toto je základem pojmu informace a struktura všeho. Vždy je část informace v přímé úrovni a část je v nepřímé. Může z toho plynout, že celý vesmír, realita je jen přímá úroveň, viz 3. Jakákoliv informace vyžaduje přítomnost rozhraní a alespoň dvou entit (informace je časoprostorově omezená, s okolím, které ji pomáhá definovat). Ale pozor, pokud někdo od narození vidí jen jednu barvu, nepotřebuje další barvy, aby mohl vidět danou barvu. Vnitřní vztahy?

3. Univerzální přirozená selekce. Domnívám se, že princip přirozené selekce je totálně univerzální. Jedná se o přirozený výběr z více variant, o pyramidální systém, s velkou základnou A a vrcholem E. Můžeme to zobecnit na celé bytí: naše realita je pak v přímé úrovni, v nepřímé úrovni jsou neuskutečněné (spící) reality. Přirozenou selekci (bez stvoření) mezi realitami dominují logické reality, vyvstávají fyzikální zákony a logika, vzniká a vyvíjí se život. Naše realita je výsledek přirozené selekce (je to nejlepší, co může být). Vznikl vesmír díky poznání-stvoření přírodních zákonů lidmi (nadčasově)? Je to na principu „bez poražených není vítězů“. Vznik světa přirozenou selekci je sféra relativity, vznik světa stvořením je sféra absolutismu. Podobně, láska vznikne a je nadčasová, někdy musela vzniknout/zaniknout, potvrdit se.

4. Lokalizace a delokalizace. Ve vesmíru je vždy zde a tam, každé místo se může označit jako zde a zbytek je tam. Vše je lokalizováno. Tajemství vědomí je v lokalizaci – nemohu cítit, co cítí moucha nebo kvantová interakce, protože tam nejsem.

5. NDE. Ve stavu NDE jsou všechny informace v mozku na rozdíl od živého mozku přítomné rovnocenně naráz – přirozenou selekcí jsou vnímány nejsilnější informace a i sama vzniká logická struktura – ale co vnímání dějů kolem (jen díky logické provázanosti?) a co paměť? Myslím, že bychom se tím měli seriózněji zabývat, doba již na to dospěla, experimenty by měly prokázat více, např. s umírajícími zvířaty apod.

B. STRUKTURA PSYCHIKY

1. Obecný vzorec psychiky. Psychika je v základu postavena na protikladu bezpečí (A) a nebezpečí (E), to jsou integrální prvky psychiky. Obecným principem psychiky je koncept A' - E' - A''. A' je měkký vztah (proto označeno čárkou, je to komplexnější než A), je to oblast zdroje, brahman, výživy, neurčitosti, prázdnoty, z této oblasti se ovšem rodí strach a úzkost (to, když A' nabude vědomí). Strach, úzkost, neurčitost, utrpení, prázdno, nezformované intimní strachy a nemorálnosti se musí nějak objektivizovat, zhmotnit, na E' (opět s čárkou, jde o jakýsi tvrdý objekt), abychom se cítili opět bezpečně (A pohlcuje E). E' zastupuje spousta jevů – jde v základu o blud, předsudek, dále: víra v něco – fanatismus, modly, fetiš, nepřítel, oběť, děti z pohledu rodiče, rodiče z pohledu dítěte, vina, tvrdý exkrement, penis, čest, necitlivost, všechny masky. Je to proces umrtvení, odstupu od duše. E' je přímo živeno neurčitostí, prázdnelem – strachem. E' vede od duše ale i k duši, vyhraňuje se vůči duši, E' chrání duši nebo ji ubližuje. Proto je víra cesta od srdce (k odstupu od citů, k fanatismu), ale i k srdci, proniká do duše a připomíná ji a živí. Bez E' by duše nebylo (život E' prohlubuje duši, onen svět). Ovšem i zpětně, E' může být zdroj strachu. Pojem symbol není toto E', symbol nemůže být předmět fanatismu, symbol není krystalizací strachu, je to most, jak říká Jung. Domnívám se, že symbol je spíše produkt myšlení, nikoliv citění. Velice často však existuje model, kde je A's více E', E' jsou jako hlízy – to je již velmi psychotické, viz další kapitola o A-mysli. Dohromady tvoří A' a E' oblast citění. E's A'' (A'' je změkklé E', šedá oblast, odumřelá – E' má tendenci takto změkknout) tvoří oblast myšlení, neboli odstraňování bludů, které si tvoří citění. Citění vidí myšlení jen jako E, jako hradbu, oporu před sebou. Tak jak si E' rádi tvoříme, tak jej i rádi ničíme.

Komplex (A' - E' - A'') nemusí mít přesně tuto podobu, E' může stát před A', A' a A'' mohou tvořit jakýsi konglomerát apod.

2. Komplex A-mysli. A-myslí se rozumí určitý komplex projevů, které v běžné lidské terminologii nazýváme ďábelskými, ďáblem. V minulé kapitole bylo zmíněno citění, jako komplex A' - E'. Často se stává, že E' je více a tvoří tvrdé objekty zasazené v rámci měkké hmoty, mohou to být i jiskřičky ve hmotě (smích apod.). Tento komplex je A+E, je velmi rozpolcený a nejistý, relativní, měnící se na prázdno, přirozeně a automaticky ho na pozadí doplňuje speciální E' - „ďábel“, značme ho s dvěma čárkami E''. Toto E'' je cítit v dusné atmosféře, kdy je ticho, ale něco je ve vzduchu (je to neexistující člověk, nedokončená věta apod.), ženy toto používají jako svoji nejsilnější zbraň (potlačená agrese, potlačené, dušené E). Je tam cosi skrytého, jakási absolutní Osobnost, s absolutní pravdou, absolutně ostrá – je to prázdno a na pozadí (za temnem, v pekle) tušená hrana, bytost, E''. Není to automaticky negativní bytost. Je to Jungův Animus. Toto E'', jako vše v psychice, může nabývat různých zabarvení, podle kontextu. Toto E'' je v případě ohrožení A-mysli (duše) symbol odmítnutí, je to obruč, blána, clona kolem dané bytosti, ale je to i ostrý bod hluboko uvnitř. E'' kompenzuje rozpolcenost, je ohniskem, které přirozeně vzniká z rozpolcenosti (stejným mechanismem se z nejistoty, prázdna, rodí vina – ohnisko, jako záchrana), více objektů se „ohniskují“ v jeden objekt. Funguje to také opačně – ostrost E'' vyvolává nejistotu a více objektů nebo podle kontextu situace i slast (A+E). Stále je to E, tedy i E'' je vše „ne“ a A-mysl si všechno „ne“ spojuje s tímto E'' - mysl je mistr abstrakce a generalizace. A-mysl je tedy komplex A'-E', které vždy doplňuje E'': (A' - E') E''.

Skrytá nebo potlačená agrese, ono E'' má lepkavé účinky, nutí člověka (muže i ženu) se k tomu přilepit, úplně automaticky, je to jakási vazba (matka-dítě?). Prázdno (chybění E'') a E'' - jsou spolu slepeni, E'' je jako světlo pro můry. E'' velmi souvisí s pojmem šfáva a temno. Skrytá, potlačená agrese vede k držení lidí, ke slepení – je to stav, kdy nelze říci ne ... a vůbec něco udělat, vytrhává to meč z ruky, krade to člověku vnitřní E a nutí ho se nepřirozeně usmívat. Je to moc nevědomí.

Nyní budeme o E'' mluvit jako o osobě, neb se tak prezentuje. Touží po spojení s A, ale A se bojí, neb ho A pohlcuje. Je neoddělitelný od citů, což vede na slepení A a E na A+E. Představuje zeď, která dává vzniknout emoční inteligenci, pronikavosti a empatii, evokuje emoční pravdu, emoční realitu, prezentuje se jako skrytá absolutní pravda. Přitom ovšem skrytost nesnáší (nebo si ji vychutnává) a hlavně nesnáší slabost a je s ní bytostně spjat (slabost, A', měkkost, hmota, lidskost a touha po kontaktu – té je v něm tolik, že se mění na šťávu). Dábel je nejsilnější slaboch, není slabý. Se slabostí a nejistotou je bytostně spojen, je v jeho jádru, je jeho podstatou a totálně je nesnese. Udělá cokoliv, aby slabost popřel, a dokonale se mu to daří, slabost má až nevědomou. Bojí se odmítnutí, neb vůči vnějšímu „ne“ musí zaujmout pozici „ano“, tedy opět slabost. Vyvolává u druhých spontaneitu (slabost, udeří v nejslabší chvíli), aby měl nad ní moc, nebo vyvolává napjetí, aby potlačil uvolnění (slabost). Stejný účel má dráždění druhých a vyhledávání vzrušení. Dráždění vzniká z neurčitosti, ambivalence (A nebo E?). Je zaměřen na slabost, city, duši a já – ubližuje jim a krade je neb je ztratil a neumí duši přirozeně chránit. Miluje z podrážděnosti rozhněvaného spontánního muže – jednak mu dominuje síla, jednak má pocit moci nad slabostí-iracionalitou a snadno takto „ukradne“ muži jeho vnitřní E, viz dále. Chce vlastnit E nebo duši, kterou ztratil. Je zvědavost sama o sobě. Je v každém lidském kontaktu. Je maximálně inteligentní, a to především v emoční oblasti, umí dobře rozeznat pocity, jak bylo řečeno (dokáže druhého úplně rozložit) – jeho inteligence ale spočívá spíše ve vlastnění inteligence někoho jiného, aniž by věděl, co to obnáší, jeho inteligence je ve lsti a skrytosti, která inteligentní je. Potřebuje slabost, protože vzniká jako reakce na slabost. Dáblova nenávist sebe sama může být ale chápána i jako ochrana sebe sama. V boji používá šikanu, protože je vnitřně slabý a je mu blížká. V extrémním případě si vyvolává pocity viny, aby pocítil E'. E''souvisí s pojmem lidskost a člověk, E'' je symbolem racionality, je odstřižen od přirozenosti a přírody, je z „technického“ světa.

3. Řešení stigmatu A-mysli. Dlouho jsem přemýšlel a prožíval, co přemůže ono E'', „dábla“. Krok po kroku jsem dostal odpověď – jednou z věcí je samota. Dává to smysl, neb samota je jev absolutní a E'' je v oblasti relativity. Boj nemá smysl, a jakékoliv hledání podstaty E'' je marné, nejlepší je nechat to jak je. Samota zchladí vnitřní, živou-bujarou, kyselou, šťavnatou, skrývanou část dábla, zpevní ji a dodá potřebné hranice. Je ovšem skoro nemožné se tam dostat přes jeho bytostní odpor, samota tuto bariéru zničí a uvolní, tedy zpevní ho uvnitř a uvolní na povrchu, mění ho na muže. Je to tak iracionální svět, že dábel ani neví, co to je samota, nechápe ji (jeho měkké jádro to nechápe) – je to proto, že samota ho transformuje a už není, kým býval. Dábel se musí měnit, transformovat v Boha. Samota je to velké tajemství, zbraň, ale klidně mu o ní můžete říci, nechápe to, nemusíte do toho dávat žádnou energii. „Dábel se ze samoty rodí, ale také v ní umírá“. Samota prohlubuje vztahy. Tato samota dokáže jednou ranou integrovat Jungovu Animu i Animuse (individuovat se) – muž je svébytný a vyzrálý a žena zasažená a tedy svébytná, už není závislá (už to není slepenec, A-mysl). Oba jsou samostatní, vzduch se vyčistí, muž i najde doopravdy citovost a slabost (dábel je slepenec muže a ženy). Oba, a především žena však musí s E''navazovat intenzivní vztah a tím ho integrovat. E''také lidé rozpouštějí zvýšenou a spontánní komunikací, blízkostí.

4. Šikana. Šikana je produkt A-mysli. Šikana obsahuje rozkoš z potlačené destrukce – z potlačeného konce. Je to slast ze spojení A+E. V šikaně jde o přenos viny a nejistoty z agresora na oběť a to právě díky potlačené agresii - jakkoliv oběť zareaguje, je to ona, kdo je špatná - když zareaguje agresivně, je ona ta špatná, zlá, ale když nezareaguje, je poražená. Vždy má pocity viny, které agresor přenáší. Vina je spjata s nejistotou, jak bylo zmíněno. Šikana je kradení E člověku, je to o spojitosti intimity a věci E'. V šikaně musí být také přítomno skryté odmítnutí a rodinná (rodič-dítě) intimní atmosféra. Oběť je také zmatená tím, že hledá důvod té šikany. Jak je známo, šikana kvete tam, kde je stres a nuda zároveň (mj. to je i v samotě). Šikana je neschopnost umřít, hluk na duši, absence duše. Opakem šikany je otevřená agrese nebo nepodmíněná láska nebo samota, viz dále. Šikana také intimitu a duši připomíná.

5. Vertikální struktura psychiky. Odpozoroval jsem, že máme tři úrovně psyché: maska, pod ní je opak (často agrese), vedle nich je tu naše bytost, nepodmíněnost.

Psychika může být obecně psychotická nebo depresivní. Psychotik nechápe ztrátu a necítí samotu, deprese je plné pochopení ztráty a samoty. Psychotik dělá ze své úzkosti E' (často více E' najednou, disociace), psychotik nesnese tajemství a nejistotu, depresivní člověk úzkost spíše jen obalí pomocí A.

Od mala se setkáváme se zásahy do duše a spontaneity. Různí lidé řeší tento problém různě. Obcházíme bolavé místo uvnitř, skutečné já nebo se k němu snažíme dostat. Jsme psychotici nebo naopak v depresi, máme poruchy osobnosti (narcismus, hysterie, antisocialita, sadismus, anankastismus atd.). Je to ztráta kontaktu se sebou, s vlastním bazálním stavem 0. Jde o zaraženou agresi, zaražené prožívání. Avšak bez ranění – hranic bychom nikým nebyli. Bez utrpení, hranic, by nebylo jedinečnosti.

6. Já. Zásahy do duše a spontaneity utvářejí naše já (původně maska), to je také smysl utrpení. Ovšem hodně zásahů vede na necitlivost. Naše já je také E' typu. Toto já, zranění se rádo obaluje pomocí A, až s ním tvoří konglomerát – ego (A+E). Ego imituje duši, ale na rozdíl od duše neumí plně prožívat a pohlcuje. Každý konglomerát A+E potřebuje rozbít, ranit a zlidštit. Ego pak funguje jako chřtán, který vše polyká, je závislý na čemkoliv, živíme jej, potřebuje souhlas (A), obchází se tím bolavá místa duše. V rámci ega jakoby E polyká A nebo naopak. Odtud všechna touha vychází.

7. Duše a Duch (rozvité a vědomé A a rozvité a vědomé E). Duše je esencí ženské mysli, Duch mužské mysli.

Struktura mysli muže a ženy. Muž je v jádru E, povrchněji je A'' (obaluje se tímto A''), nadto je v něm Anima (A', resp. A-E: vyživující, podněcující nebo pohlcující). Dohromady toto tvoří muže. Žena je inverzní vůči muži, v jádru má A a povrchněji E, nadto je v ní Animus (E, resp. E-A ubližující nebo sladký a ochraňující). Dohromady toto tvoří ženu. Ono jádro muže a ženy není v přímé úrovni, ale přesto není nevědomé. Muž vytěšňuje a hledá vše citové, žena vytěšňuje a vyhledává vše nebezpečné, vše E a vše odumřelé A''. Přírozený směr je od E k A, tedy u muže ven, u ženy dovnitř. Shrnuto, muž je E-A'', žena je A'-E, oba ale mají opačný prvek také v sobě přítomen ve vytěšňované podobě, shrnutěji: muž je (Anima: E, -A) -(A, -E), žena je inverzní: (Animus A, -E) -(E, -A). Mínus značí, že A nebo E je v přímé úrovni bytí. Vraťme se ke schématu A'- E' - A'': žena v tomto pojetí okupuje první část A'- E'a muž druhou E'-A''. Je evidentní, že muž a žena se perou o E' (o E obecně), žena má neustále tendenci toto E' muži brát (ponižovat ho z E' na A''), zatímco muž má spíše tendenci vlastnit ženino A'.

Popis mužské a ženské mysli. Muž je vymřelá žena, zatlačení A'. Jeho duchovní jádro je nebezpečí samo o sobě, risk, strach, hněv, fyzicky, křehký život, zrada, porušení pravidel (etických a fyzikálních – viz duch), sebevědomí samo o sobě a žádná vina. Vstupuje nahlas, je výdech, podlaha v nás, je temný, čerstvý, tvrdý a prázdný. Toto ale není muž, toto je análně-hysterické, muž je až komplex s A'' a vytěšněným A'. Na rozdíl od žen muž a priori necítí, nezajímá se o skryté E'' (muž proto nemá a priori skryté úmysly, necítí skrytý kontakt – s okolím včetně stromů apod., skrytý strach apod.) – totiž on je tyto atributy (volně) v hloubi. Muž je zrada, která klade důraz na ne-zradu, vztah (E), který má vztahy vyřešené a hledá A. Žena je a chce být v centru, je centrum skryté žádným cílem (směrem), má blízko k A-mysli (centrum zakončené objekty E', v citění mají například slova jen význam E', vyjadřují pocit). Žena je příkaz, pod kterým je nepodmíněnost (koule), stále hodnotí a stále šikanuje muže. Muž a žena popírají svoji podstatu a tím ji chrání. Žena je obecně relativita (spojování), muž absolutismus (oddělení). Žena je obecně orální a muž anální (žena přijímá, rozemílá E' na kousky, přežvykuje na místě, přijímá a akceptuje - muž akceptuje a ochraňuje, drží a vyprazdňuje, vytlačuje ze sebe ženu (A-mysl: hmota s více E' uvnitř se mění na jedno E', kterým je mužovo jádro a doplňuje se pomocí A'' - odumření), muž tenze, E', vydechuje do ztracena, tím nepřímo říká, že on je E'. Muž je naléhavost v jádru a atakuje ženu, ona pak produkuje, sekretuje A – nemůže porušit ticho A, ale nechce být ušlápnutá - potichu. Žena je jen tam, kde je A nebo city (nebo ne-citlivost), muž je věc a nicota - (no)thing. Žena chce muže v sobě i vlastnit, muž chce být. Celou psýché jednoho člověka lze integrovat v pojmy muž a žena. Žena obsahuje Ducha, dusí ho – popř. ochraňuje v sobě, muž má toto s Duší. Žena si všechny negativní věci, (strach, vše „ne“ - E) spojuje s mužem, vnitřním bodem v ní; muž toto dělá s nepřítelem. Nerozhodnost, slabost se stává u žen i maskou, neb v hloubi nepřímo evokuje pevný osobní bod a vztah mezi těmito prvky jí imponuje. Avšak i to skryté E v ženě je jen její maska. Jediné, co maska není, je její vnitřní A ve vztahu k E''. Žena má tendenci vnitřní E shlazovat. Muž je jednosměrka - skrytá energie, složitost zakryta jednoduchostí - mrtvým prázdnem; dohromady je to děsivá jednoduchost. Duše má ráda složitost, život. Mužská duše existuje. Muž se prostě jen distancuje od citů, slabosti, vztahové nejistoty, nevážnosti - existují jen fyzické konflikty, A-mysl

muž udeří pomocí E'-A''. Ale není to „vytěsnit a pak hledat“ – ono mu to nepatří, k němu to nepatří. Muž spíše hledá samotné A'.

Obcování muže a ženy. Boj se ženou nemá smysl, musíš být Duch – žádný vztah, obejít živý statický střed, tedy jen sex a přátelství, ne vztah. Smysl Ducha je dokončovat, bez ukončení není poznání. Žena působí, často nevědomě, vnitřním utrpením, Animusem (který ji ubližuje, ale jí se to i líbí, něco ji nevědomky píchá a neví kde) - muž automaticky reaguje na toto utrpení citově, něhou, se zájmem až tupě, jako můra ne lep. Musí však ženě vnitřně ublížit, nezajímat se, co se v ní děje, dát jejímu pohlcujícímu centru hranice, dát jí samotu, kterou potřebuje a taky jí musí milovat a chránit (být prostě inverzní k A uvnitř a E na povrchu, tedy být E uvnitř a A na povrchu). Tím objeví i svoje vlastní mužské pocity a začne také prožívat. Žena totiž tím, jak je v ní skryté utrpení, tak vlastní vše, A i E, je celek, bere muži E - ženino vnitřní prázdno v kombinaci s E' je velmi přitahující, jak bylo řečeno, skrytá agrese lepší. Souhlasit s tím, že žena trpí, znamená přiznat, že je celek, je to nelokální, nepřímé. Ale nemělo by to být v této paranoidní sféře.

Vztah Duše a Ducha k utrpení. Duše má tendenci bolest, E pohlcovat, ale vlastní je jí plné prožití bolesti, čímž bolest mizí. Muž je bolest, prázdno. Muž se mění před očima ženy na šíleného neodkladného démona, musí ho umět vpustit, povídat si s ním, dát mu své A' a on musí umět ji pochopit. Pak lidsky sdílí, masky jsou pryč. Muž a žena reagují opačně na tvrdost a měkkost, je-li žena měkká, muž je tvrdý a ochraňující a naopak. Muž musí ženu oddělit od dětí a obecně lidí v ní. Anima žene muže slepě dopředu nebo ho pohlcuje. Pro muže je důležité, aby byla místa, kam jakýkoliv ženský prvek nesmí. Dominuje-li totiž ve světě přirozená selekce, pak je svět ženský (A je základna a E je na povrchu). Smyslem je, aby se oba naučili pracovat s E'', kdo chce klid, musí nejdříve bojovat s E. Muž musí dávat vnitřnímu A v ženě, sobě, hranice, aby dospěl; nedat ženě vše, o co si řekne, vědět, co má rád, vybrat si jednu z možností. Duch duši chrání nebo jí ubližuje, ale musí jí mít i v sobě, mít duši, život v sobě. Cítění, které neprožívá, pohlcuje – žena obdivuje nebo ponižuje muže, cílem je nezaujatý vztah s mužem. Žena dělá problémy, jediný problém jsi ty. Zachraňování princezny před ďáblem. Ona ti nic nebere, ona se jen brání. Animus spojuje ženy a Anima a A'' muže. Muž a žena jsou kvalie. Žena, co nenávidí ženy, sebe, je incestuálně spjata s otcem – silně zaměřena na A'' - bezpečí u otce. Animus je i slizký úchyl (E' měněné v A''), vodník. Do každého slepence A+E potřebuje vniknout E, samota - absolutismus do relativity. Jak bude ještě v kapitole O lásce řečeno, mysl obsahuje univerzální model kompenzace „utrpení a něhy“, je to také živění ega, a necitlivost a citlivost.

Homosexualita. Homosexuálové hledají své ztracené já. Tím je řečeno skoro vše - u gayů se často A'' spojuje s egem, orientací a Animou, ale mužské E (E' - A'') tam právě chybí.

C. STRUKTURA A SMYSL LIDSKÉHO BYTÍ

1. O slasti. Slast a libido je spojitost A s E, avšak na omezenou část bytí. Já a obavy jsou zde stále přítomny.
2. O smyslu života. Smysl života vidím v sebe-prosazení se (musíme v životě někým být - příslušnost, užívat si to a stát za tím) a i v přesahu sebe sama, přesahu strachu (ze smrti a nevědomí, to je jediný zdroj strachu, strach samotný) a to láskou, důvěrou, odvahou, poznáním, potomstvím. ... Naším cílem je najít Boha (být jako on a s ním), který je částečně svým dílem v každém z nás a mimo nás. Cílem je celkově „nemuset být“, jak je psáno dále. Cílem je posílit, prohloubit své bytí a bytí obecně. Smyslem je tvořit svět. Nejvyššími jevy bytí je láska a poznání. Posílení Ducha – A' Duše si skrze E' nebo i nepřímo skrze A'' uvědomuje sama sebe. Naopak Duch musí dozrát, a to zde, vyhranit se vůči Duši, je to individuace. To je to posílení ducha na světě pro „potřeby“ onoho světa.
3. O smrti. Cílem je přesah strachu, jak bylo řečeno - stav „nemuset být“. Je to komplexní stav a cíl, který je myslím blízky všem duchovním naukám, náboženstvím a částečně i ateismu a nihilismu. Stav „nemuset být“ je vlastně bytí i nebytí zároveň. Tento pojem v sobě zahrnuje morálnost, jednak svým altruismem, jednak tím, že pouze „hříchy“ nezátížený člověk může dospět pokoje. Ale člověk musí být životem i uspokojen, aby mohl odejít. Člověk musí vše dokončit. Je to střední cesta.

Zahrnuje to smíření se se světem a i s jeho nedokonalostmi a vlastními nedokonalostmi, odpuštění, smíření se s tajemstvími. Věčné bytí je utrpení, neschopnost umřít je utrpení – hluk na duši. Pokud dospěje bytost ke stavu „nemuset být“, může svobodně mizet a zase se objevit a zase zmizet a tak dále. Když budeš mít strach zemřít, nikdy nezemřeš; když ho mít nebudeš, najdeš věčnost. Není důležité, co je po životě - mít strach, zde je důležitá důvěra a láska. Jak to ale celé mají zvířata, hmyz, rostliny? Zde přítomné úvahy počítají s tím, že každý okamžik je věčný, tedy prožitý život nezmizí, ale věčně existuje. Okamžik smrti je spojení prožitého života, našeho já, s naším ne-já, nebytím, tedy spojení E s A, logicky zde musí docházet ke slastným pocitům a musí být přítomna láska, viz dále. Domnívám se, že existuje jednoduchá inverze mezi životem a smrtí. Mysl máme vědomou a nevědomou, ve vědomé mysli je naše já a náš prožitý život. Vědomou mysl označme jako -E (s mínus, neb se jedná o přímou úroveň bytí) a nevědomou jako A (s plus, které neznám, jedná se o nepřímou úroveň bytí). Po smrti by mělo dojít k inverzi mezi těmito dvěma úrovněmi, tedy zapsáno: (život) (-1) (smrt), tedy (A,-E) (-1) (E,-A). (viz vše je lokalizováno a můžeme se na svět dívat z toho místa, proč by to tedy nešlo z nevědomí?) Pokud chceme jít ze života do smrti, stačí se vynásobit mínus jedničkou (transformace). Co by tedy bylo po smrti? V přímé úrovni je nevědomí, tedy věci, které máme společné a je tam ne-já. Ne-já je neomezené časově (je mu jedno, jestli zanikne, nebo ne), já je časově omezené. V nepřímé úrovni jsou prožité životy jednotlivých lidí, ty jsou stejně jako nevědomí v životě věčné, a již neměnné. Osobní nevědomí, vina apod. by měly být před psychickou smrtí vyřešeny (ať už zde nebo možná až na druhém břehu), jinak pronikají neuroticky do přímé úrovně -A. Připomíná to supersymetrii ve fyzice. Je důležité „nemuset být“, abychom mohli tuto transformaci prodělat. Zajímavé je, že smrt si stále nosíme nyní už v hlavě. Podobná je transformace ženy na muže a naopak. Tato transformace je také člověkem vnímána jako smrt, a také je v ní láska – člověk miluje (umírá) a stává se opačným pohlavím, nebo druhým člověkem, přítelem, nebo svým dítětem apod. To je podstata lásky, není to ale o sebe-nenávisti, ta totiž nedovolí umřít. Konec ženské mysli je v prožívání (nasávání, hlubokém vnitřním prožití) celého světa, krásy, bolesti, moci, vše jí patří (vše jsou moje děti), s ohromným dojetím do mdlob – na konci tohoto procesu se ale žena stane mužem (žena A, nasaje E, vyprázdní se, je tím E úplně zahlcena a stane se tím E – mužem). Podobně muž se totálně odevzdá, podrobí se vyšší moci, Bohu a stane se ženou, zpasivní. Zároveň s tím žena a muž potvrdí nepřímo svoji původní existenci jako ženy a muže (žena je ta, co přijímá, muž je ten, co odevzdává). ... Toto vše ale byl svět relativity, svět duše a psychotika, ustrašenosti, kde prožitý život nezmizí, kde člověk umírá klidně na posteli, pak přijde Duch a vše je jinak - smrt nepřirozená, rychlá, úderná, pak těžko uvěřit v duši a v odchod v posmrtný život, v Boha. Zde je absence, přerušení, plné uvědomění si konce, je tu ale i odvaha (nevím, co tam je, ale jdu do toho), ne, že toto je doplňkem relativity, toto je pravda, realita. Člověk zanikne! Je to ryzí oblast Ducha. Není to, že by Duch neměl rád život nebo se ho bál, není to, že má rád násilí, není to mučení, není to ani laxní smrtka, nejsou tam emoce, ale ani zaražené emoce, ani iracionalita ani racionalita, ani Bůh a ani ďábel. Je to prostě úder. Fyzická nepřirozená smrt (E) a prázdno (A). Zde si uvědomíš, co je to život. Určitým průnikem mezi těmito světy relativity a absolutna je víra v Boha. Je důležité vyřešit nevědomé konflikty, ať není na onom světě neklid – naivní představa. Transformace žena/muž je vždy měkký/tvrď, je jedno, jakou strukturu zvolíme (A,E,A apod.), tam, kde je žena měkká nebo se chová měkce, muž je tvrdý a naopak, muž a žena reagují opačně na měkkost a tvrdost.

Mělo by asi ještě existovat nahlížetelské já, které se umí na vědomí/nevědomí podívat s odstupem.

Existuje asi i prostředí a inteligence, které nikdy nepochopíme, jako „já“ se do něj nemůžeme podívat a není tam ani nic zajímavého, naše řeč a pojmy jsou tam k smíchu (otázka proč apod., ne proto, že by se znala odpověď, ale protože je to jazyk nevyzrálý). Poznání tam odtud si nelze vzít skrze já.

4. O lásce. Spojitost A a E zasahující širokou (celou) oblast bytí a nebytí je láska, Self, dítě, Tao, Kristus (známá spojitost protikladů).

5. O lásce. Láska vzniká zde a už nezaniká, je nadčasová, je věčná (to by měl být jeden ze smyslu bytí - láska musí někde vzniknout). Láska přirozeně přemáhá strach ze smrti.

6. O lásce. Láska je symbolizována světlem a jeho fyzikálními vlastnostmi. Světlo je spojením opačných směrů (částic a antičástic), láska je spojením spojení a oddělení. Láska vede na maximální spojení, ale i maximální nepodmíněnou individualitu. Je to spojení A a E. Láska je na transformaci mezi životem a smrtí, mužem a ženou, rodičem a dítětem (život a smrt nebo pokračování já), člověkem a člověkem (přátelská láska je spojení stejného a odlišného – dvou lidí). Viz život a smrt: (A, -E) (-1) (E, -A), kde mínus značí přímou úroveň a žena a muž, viz minulé kapitoly. Láska vyžaduje klid a nebát se umřít – spíše neuvědomovaně. Láska je utvoření jedné bytosti. Láska je A a obsahuje poznání (E), ale sama o sobě je nevědomá, pokud je bez Ducha. V lásce čas stagnuje i běží.

7. O lásce. Utrpení je spjato s láskou a je to jeho smysl. Utrpení prohlubuje, utrpení automaticky evokuje něhu, city a lásku. V jádru lásky je utrpení E, E'. Ono lásku živí. Láska je o věnování něčeho intimního utrpení. Každé utrpení se může měnit na lásku.

8. O lásce. Člověk, kterého milujeme, je v hloubi nás přítomen, je to jistota v moři hledání a pustoty, v hloubi naše já mizí nebo splývá s ostatními lidmi. Láska hojí každou ránu (a bez ní by nebyla), podporuje život a nemá strach umřít... Opačný směr, od lásky k utrpení je cynismus a také oblast Ducha.

9. O Bohu. Boha prožíváme hluboko v nás, ale pokud myslíme, nevíme, zda existuje – to je dilema citů A' a mysli A''. Víra E' leží mezi nimi. „Bůh ti nikdy nepomůže, musíš se snažit - Bůh (jen) je ... není v tom nic velikášského. Až nebudeš mít v sobě skrytou destrukci, skryté úmysly, vnucování se, jakákoliv očekávání, duševní slepotu, magii a předsudky – potom přijď“.

10. O smyslu civilizace. Smysl civilizace a konzumu vidím ve vědě a poznání, bez nich by totiž věda nebyla (věda potřebuje masové užití a velkou technickou základnu). Vše se děje nevědomky pro vyšší smysl – pro poznání. Naše civilizace může připomínat život hvězdy, nyní bychom měli být v období zážehu termojaderné fúze ve hvězdě. Jsem optimista, tedy mělo by následovat dlouhé období stabilního záření – byť s mnoha turbulencemi (dlouhé, pracné hledání dalších poznatků). Ve svém důsledku bychom měli nalézt nebo utvořit Boha a věčnost, neb to je náš cíl.

11. Je lépe, je-li svět nepodmíněný, bez příčiny. Hledání smyslu je neuspokojivé, nejvyšší smysl vnímáme jako E'' (skrytá osobnost). Smyslem je vždy opačná energie - smrt, láska a celek (nepodmíněnost vs. podmíněnost). Nepodmíněnost, život.

12. Obecně

Na této oblasti poznání je ošemetné, že když začneme něco rozvíjet (schéma atd.), tak dospějeme vždy k tomu, že to tak je... (oblast psychiky a E''). Chybí tam že, relativita je A+E a absolutismus je A/E (oddělení A a E). Jsou to principy, struktura cítění, pojmu pocit. Je to integrace, abstraktizace mysli, nyní už jen E a A, rychlost a pomalost...nadhled nad životem a smrtí...Celé je to slza v moři, ... něco, co se vyhodí a zase se ale vrátí a neletí vzhůru, je to shora přidušené, nerozvinuté a nedospělé...A to vše je špatně a nevíme nic – rovina. Univerzální fyzikální formule, rovnice nemusí vůbec existovat...může jít o princip doplnění (kompenzace), typicky měkké tvrdým a naopak, spojitě nespojitým a naopak... V psychice, cítění, nic není absolutní – když říkám, žena bere muže E', tak při tom kradení je to E'je i ve vzduchu jako vina a není to jen kradení, celé je to komplex vyjádřeného a nepřímého dohromady...Je to konglomerát myšlenek, AHA, HAHA, AH.....je to psychopatický pohled na svět, neosobní, analytický, lidé jsou věci, city jsou zkoumány jako objekty, věci...AHA je moc široké, na první pohled nekoherentní, ale to je první pohled...AHA není víra, není matematika, není logika, není věda, není filozofie (teoreticky to může jít potvrdit experimentem, ale i nelze vést diskusi, nelze to obhájit), není to psychoanalýza a psychologie...Očekávání od publika – žádná!. Raději kritiku povím zde za vás, být vše, než abych byl kritizován. Duše a ego chce být vše, aby jim nikdo nemohl ublížit.

13. Relativita a absolutismus, shrnutí.

Je pravidlo, že čím více je daná entita nezávislá, tím méně může ovlivňovat své okolí (Bůh?), a její působení je (může být) jiného holistického rázu.

Pokud platí inverze vědomí a nevědomí, pak po smrti je to svět stávající nevědomí – svět psychický a relativní. V takovém světě není nezávislá skutečnost na myšlení – pocit je pocit a je jaký je, jak to cítíš, jak si to uděláš, tak to máš. Zde přirozeně vzniká strach – z vlastní moci a rozhodování, - je velice důležité umět v tomto světě nemít strach, ze strachu si tvoříme špatnosti... Je to svět sice relativní, ale vše je v něm absolutní, bez skrytého pozadí, (pozn.: možná, že posmrtné nevědomí je rozšířené i na vnější svět, vesmír, nebo je vše jen psychické?). ... Ze strachu si člověk utvoří např. ublížení někomu (OCD mysl) a pak se mu omlouvá, to je typická OCD mysl a úmysl, nezpracované E' a Animus.

A kdo je pozorovatel, který to pozoruje?

Každá vztahová soustava generuje přirozeně E'' - to může mít různé podoby, tajemno, bůh ... a vůči všem možným vztahům stojí E'' - nikdo neví, co je E'' a co jsou ony vztahové soustavy.

Relativita (A) a absolutismus (E) jsou shodné s ženským a mužským, s duševním a duchovním, s psychickým a depresivním, psychickým a fyzickým, horizontálním a vertikálním. Jsou to plně rozvitá vědomá A a E. Jsou to myslím nejvyšší principy bytí. Relativita říká „jsme spolu, jsme ve vztahu (A+E)“, absolutismus říká „jsi ty a já (A/E)“. Relativita spojuje, absolutismus odděluje. Relativita srovnává, porovnává, hodnotí, zajímají jí odlišnosti (vše absolutní, ale musí tam být i relativismus, A - ona), relativita má v sobě i absolutismus a naopak absolutismus má v sobě i relativismus. Pokud si absolutismus nárokuje veškerou pravdu, stává se celkem, neboli A, a ztrácí svoji sílu (E). On však za sebe bojovat musí, neb relativita má tendenci vše pohltnout (obsahovat i E, se kterým se pojí), protože pokud řekneme, že pravdu má relativita i absolutismus, snadno se ocitáme na půdě relativity. Relativita pomocí šikany ukradne absolutismu jeho vnitřní podstatu - E (vztah) a pak absolutismus změkne, nemá už hranice, které jsou jeho podstatou. Šikana dokáže absolutismus podpořit nebo naopak zničit, relativita miluje procesy (E) a nedokončuje (ta nejistota automaticky evokuje pod tím, za tím E'' - osobu, jak bylo psáno), absolutismus miluje objekty (A). Pozor, relativita a absolutismus není čistě A a E, stejně tak závislost a nezávislost. ... Realita může být dvojího druhu. Jednak realita, kde je přítomna absolutní, nezávislá pravda a jednak realita, kde absolutní pravda přítomna není („nelineární“ relativní svět) – v tomto světě je pouze důležité, jak věci působí, jak se jeví, jestli v ně věříme (může to být případ onoho světa), to automaticky ale evokuje otázku, co je za tím, je za nimi nějaká skrytá absolutní pravda nebo jen prázdno? Proto má relativita blízko ke skrytosti. Proto má relativita (A+E) blízko ke slasti a libidu, intimitě a orálnosti, viz dále a má blízko k A-mysli, jak bylo uvedeno. Relativita si je vědoma, že jí chybí něco absolutního, ovšem její představy absolutna jsou až děsivé a urputné. ... Na závěr je potřeba říci, že na psychiku nelze aplikovat tvrdou vědu, popis psychiky je nelineární popis sebe sama, už samotný proces popisu zkoumaný objekt (psychiku) ovlivňuje. Všechny pojmy jsou intuitivní, a to i pojmy myšlení, cítění apod. Musí se k tomu přistupovat jinak než u vědy. Psychický svět je bez absolutní relativity. Myslím, že i jakákoli metoda zkoumání neuronů by neurony narušila tak, že nedostane požadovaný nezávislý obraz mysli. Text je logicky zatížen mým osobním nastavením a zkušenostmi ... Nezávislost je A, ale i E (absolutní – nezávislý), závislost je E (vztah), ale i A (relativita) ... Logosem dojdeme k tomu, že vše je relativní a cítěním k tomu, že existuje vyšší absolutní princip. Vlastně se najdou vzájemně? Ale to je zase půda relativity.

14. Pokračování: Struktura bytí

Je naše nevědomí v našem životě úplně, částečně, onen svět? Odehrávají se tam děje nezávislé na vědomí – děje na onom světě? Propojení lidí? Porušení STR? Realita bez nezávislé pravdy – reality? Viz duchové atd...Přirozený výběr z možností – nelokální přenos informace? – stále by šlo o porušení STR.....možná ale, pokud takto nelze posílat informaci, lze to jen nevědomě – náhodně, pak to nenarušuje STR, neb nelze takto informaci přenést.

Přirozený výběr z možností, realit – informace se tvoří i přenáší nikoliv horizontálně, ale ve skutečnosti vertikálně („nelokálně“) – tj. výběrem, selekcí z možností, například vyhodíme míček směrem do jamky – míček nedopadne do jamky, protože jsme ho tak hodili, ale protože se vybere tato možnost v rámci ohromného množství možností a tato možnost dává smysl...k dané situaci se vybírá, co by nejlépe odpovídalo...samozřejmě, že se informace přenáší horizontálně, ale lze to chápat i takto vertikálně.

Telepatie mezi osobou A a B by pak fungovala na stejném principu – nikoliv na fyzickém přenosu informace, ale na selekci mezi realitami – nejlogičtější realita zvítězí (tj. ta, kde k přenosu informace došlo). Aniž by se porušili fyzikální zákony, které také pocházejí ze selekce...

V těchto myšlenkách si nejsou reality rovny, jako v mnohasvětové interpretaci, kde si rovny jsou – zde jsou na sobě závislé, jsou zde poražení a vítěz, je možné, že reality spolu komunikují pouze gravitačně.

Je možné, že příroda zná pouze vlnění, ale vědomí potřebuje a vidí jen část světa a reality, nemůže ji vnímat celou...částice, interakce by pak byl jev „umělý“, vědomí nemůže vnímat vše...je to zacyklené, nelineární...

Dodatek o nicotě. Nic je nepřítomnost něčeho. Nic může být vědomé, kdy nicota je v přímé úrovni, avšak v nepřímé úrovni je popřena věc nebo obecně pojem něco (popřen může být celý svět, naše já apod.). Pak existuje paradoxní, nevědomé nic, kdy ani nevíme, že by daná věc mohla existovat – není přítomna věc, kterou jsme nikdy neviděli – je to nic, které se projevuje až zpětně, když už víme, co tam dříve nebylo/bylo.

Dodatek o qualiích. Stejná fyzikální-chemická struktura by měla vést na stejnou quali.

Dodatek o úplné množině. Úplná množina (paradoxní filozofický fenomén – uvedeno jen pro zajímavost). Úplná množina je teoretická množina obsahující totálně všechno, všechny alternativní reality, všechny možnosti bytí, logické, nelogické, zákazy bytí, množiny s univerzálními pravidly, množiny bez univerzálních pravidel, chaos realit i ne-chaos realit, nekonečna, nejvyššího Boha, bohy, zákazy Boha, bohů, relativismus, absolutismus, vše i nic. Úplná množina by byla buď bez příčiny, nebo z nějaké příčiny (např. jejím definováním člověkem). Z této množiny by měly, po značné peripetii, přirozenou selekcí dominovat logické reality.

Dodatek Proč je něco a ne nic. Tato otázka náleží i do oblasti iracionality, údivu a pocitu - odpověď na ni leží možná právě v iracionální oblasti. V této otázce je předpokládán důvod nebo i původ existence, obecně příčina bytí - bytí může být jednoduše nepodmíněné. Přirozeně se to dotýká schématu $A' - E''$ uvedeného dále. Otázka náleží do iracionální sféry nic+něco, $A'+E''$, tj. pocitů. Je to jako se ptát, proč existuje E'' ?... Je to jako prázdno a teď tam je objekt např. kostka, a ty se ptáš, co tam dělá? Je to nepřirozené! Na to nikdy nemůžeme dostat uspokojivou odpověď v racionální oblasti, proč tam je ten objekt.

Dodatek k pravdě: Pravda je také „nepřímá“ automatická a „přímá“ – ano/ne, vědomá, otázková. Existuje také pravda nezávislá - to je např. E'' , nezávislá souřadnicová soustava, (kdyby existovala) apod. - je to maximální ne, a to je ano - pravda. A naopak, maximální ano je ne (opět nepřímá).

Dodatek fyzikální: I should be sincere; I feel it is important to tell the following text to the world but I do not know how to do it. I would be glad if these thoughts will impress someone who will promote them. I also would be glad if some physicist will do it also. People seek an entertainment; no one wrote it, focus on meanings. It needs endurance. Feedbacks, reactions are needed. The first page is written in “English”, next pages are in Czech; if you are interesting in it you should translate. Maybe it will waste much of your time. |It will be about everything. You should have some knowledge. Think actively, develop and search connections. Be critical. Shine and power are deceptive. 1. Existence. Each existence is in a relation; relation causes the existence. There are objects (A) or transformations-relations (:=:). The A also represents: “passivity, indirect, softness, flexibility, yes, truth, whole-unity, big, heart and love, subordination, unconsciousness, unconditionality, equality, death, high entropy, attraction, space; the :=: are activity, direct, hardness, fragility, no, lie, part, small, intellect, ... , time“. Often it is ambiguous - inverse. A :=: A is a symmetry - separated A by the edge. Objects confirm their existence by relations. One confirmation is enough. 2. Structure of everything. Each information consists of an indirect - unconscious part and a direct part. Example: 0/1 - indirect part (A): they are from one category - numbers; a direct part (:=:): they are different numbers. The A is a wide base; the :=: is a top protruding from a base. Then just a whole is. This issue is general and we can apply it globally: everything is allowed, everything exists, all realities, phenomena, all variations of being and nonbeing (logical, illogical), prohibitions of being, the supreme beings etc. - so called a Complete Set. The logical structure, physics, our universe could protrude within the Complete Set by a natural selection (without time - everything can be done). The life has risen and developed by the natural selection, it is an universal issue. Our Universe, reality is the winning reality; the defeated realities are not seen but there could not be a winner without losers. Everything that happens could be the best due to a selection within the realities. We do not know answers about life arising, gravity, brain, why there are three space dimensions – maybe the solution is the natural selection within the realities. 3. Truth. The truth is a confirmation of something, it has two components. There is an automatic truth (reality itself; the information-relations include confirmations). Other truth is conscious - it contains questions. |Does the Complete Set “exist“ due to a confirmation with the thoughts at point 2? Does our science create the Universe? These confirmations would be timeless. 4. Nothing. The one nothing is conscious (nothing is in a direct level, the denial thing - e.g. the world, yourself are in an indirect level). The other is unconscious (we do not even

know that it exists, this nothing is regressive). | Why is there something instead of nothing? It is an amazement - the answer should meddle with the irrational-complex realm. The Complete Set does not have a cause and it includes a case with nothing. All = nothing.

5. Physical ideas. Gravity, energy pertain to unconsciousness. Gravity is the energy conservation. | Speed c is maybe the only spacial speed at a fundamental level. Particles steal energy each other to exist. Space itself moves, disappears at particles - the universal coordinates are not needed. Imagine the Solar System like the Universe (za čas se zhroutí gravitací prostor do 0, částice se požerou vzájemně, prostor-vakuum vzniká a zaniká v částicích). Wave-particle does not have to be at space, it is space. Then the many-worlds include gravity (space has a density); expansion = dividing. Gravitate spojuje reality, reality = energie, gravitate. | The quantum and the relativity theories meet at events. The events form a Set from which our spacetime arises. Geodesic could be a result of selection among all multiverse events - the minimum of interations (energy). There are not the precise coordinates (to jen my si je kreslíme). | Does the Fermi pressure participate in the expansion? Expansion could be an inverse gravity. | What would happen if we will measure a gravitational field of one atom occuring at two places? | Does the quantum chance lead to the uniqueness of place? Jinak by nebylo možno někdy v mikrosvětě odlišit zde a tam (až působení makrosvěta by tvořilo jedinečná místa, prostor, jak jej známe). | If we localize somewhere in a spacetime, we have relations with surroundings - time is going. | Wave-particles do not have to be objects, only symmetries „exist“. | Theoretically, information is a quantity that does not depend on a language. Reality itself should be the one information-language. | The experimenting has a limit.

6. Psyche. The psyche is based on a fear (:=) and a safety (A). Death and unconsciousness are the source of all fear. We can use the suppressed sexual images to explore our structure of psyche. Then we are here and feel our selves from the other side, everything is empty, natural but lifeless. | The secret of consciousness lies in a positioning - I cannot feel what feels fly or what feels a quantum interaction. Everything is localized. The same physical structure should leads to the same qualia. | NDE: all information in a dead brain are equally accessible - due to the natural selection the strongest information are perceived, a logical structure arises and also a perceiving of all around is possible (but what about memory?). | Maybe the brain contains logical nonphysical connections. What is time for a brain? The experiments will maybe clarify these issues.

Je možné, že realita jsou pouze vlny a vědomí (založené na přímé a nepřímé části) potřebuje pojem částice, lokalizace, zbytek jde do „nevědomí“?. Tedy naše teorie je ovlivněná naším vědomím, ale realita je jiná. – kolaps probíhá jen ve vědomí? Vztah ke qualiím?

Dodatek k muži a ženě.

Sexualita je potlačená agrese – mlhavě, zvláštní typ ubližování. Neurčitost dráždí. Sexualita nahrazuje násilí a uvolňuje ho, v dusné atmosféře, kde dominuje prvek: slabost vs. E'' je sexualita uvolněním, neb je dosaženo cíle – intimacy, i klidu. Někdo musí podlehnout a svoji slabost strčit jako masku druhým, predátorům. Boj = esence iracionality a „Pravdy“.

Animus necítí vinu a nesnese vinu.

Žena zanechává v prostoru nebo v sobě E'' a člověka, muže nutí lepit se nevědomě jak můra ne ní pozorností, jde myslím a fenomén prázdno vs. plno.

V textu chybí, že muž chce být pól, kolem kterého se žena točí ... žena chce vlastnit něco absolutního, pól. Muž cítí ve svém středu pól E, žena ve svém středu hmotu A.

Ženské nevědomí – prázdno a hrany, neustále hledá, kde udeřit. Popis ženského Animuse: je spojen s ní (oranžovočervenohnědou šťávou) a je také za ní, v nevědomí – je neustále kontrolován a proto představuje nekontrolovatelnost, ženská mysl je sadistická – potlačená agrese, uhlopenost nad agresí, žena neustále kontroluje, zda není odmítána, přitom on je „ne“ a odmítnutí... pokud jí řeknete, že ho a toto v sobě má – popře to s gustem jemu vlastním – v tu chvíli je vidět nejvíc, Animus je slizký červ, nelidskost, chlad, vše naprosto archetypální, tvrdé malé temné prázdno, a hlavně zbrkllost, je potlačený bojovný afekt, nelidskost atd. které jsou skutečně nevědomě a nekontrolovaně (je to ten bod v ní, žena na to pomyslí a už působí rozporuplně) – přitom stačí ho zpomalit, tím začne myslet, zlidští se, jeho procesy jsou zpomalenější a tedy méně nebezpečné a ne už nepředvídatelné (nekontrolované a neosobní), někdy se nafoukne a vypuzuje z pod krusty světlo a energii a lásku (lávu ze Země). Animus – onen za ženou schovaný, je obecně „nesouvislost, nekoherentnost“.

Protože muž necítí E'', je jeho cítění nevyvinuté a ochablé.

Žena je orientována na procesy (E), ženská iracionalita pramení z toho, že je orientována na „ne“, na negativní věci.

Žena, která necítí E''- tak necítí v sobě ani A' a necítí – je zrůda, je chlupatá....

Mužství – fyzické (vítězí nad psychickým, ale je vazalem ženy, je tělem vyšší mysli, pak je psychické (racionalita, odměřenost od ega, slasti, pravda stavu, má blízko k ženě – psychice, ale umí nad ní zvítězit, fyzično ho však porazí)

Muž je zrada, která nezradí. Muž je vztah, co má vztahy vyřešené. Život, co je mrtvý. Žena je centrum bez cíle. Smrt, co je živá – proto je v ní i duch, uvnitř má také ono „bez cíle“ – to je typický duch – prázdnota a bez cíle, chvějící se, chlad a odumření...

Příkazy, etika – Anima a porušení pravidel mužem: doplnit v textu, chybí to tam: pyramidální systém, základna A a vrchol je E, to je žena a pravidla, snaha o bezpečí, ale i snaha ublížit), muž je porušení těchto zákonů a pravidel (ale musí je i dodržovat, pokud je bude jen porušovat, bude jen hysterický podrážděný démonek), duch „porušuje“ přírodní zákony (kde je zákon, je i porušení?) ... ale to žena také (porušuje mužská pravidla), pokud se mužská pravidla stanou rigidní - ženská, nebo obecně - žena porušuje mužské zákony volnosti, prožíváním...Když muž nebo žena něco přehání, druhé pohlaví na to hned upozorní.

Muž musí najít něco co má rád a trvat na tom, pak mu dá anima pokoj...

Muž E''- Animu umlčuje v alkoholu

Když muž pomiluje ženu, posilní to jeho identitu, skrze orientaci – dojde ke zhmotnění vnitřní ženy, úleva, je mimo a zároveň s tímto je na to orientován, je to vedle něj...

Ženské nevědomí je tvrdý temný objekt, spíše jen hrany skryté za mlhou – není to vidět, je to tam nepřímo. Je to krychle. Animus je neobratný, klopotný, úpěnlivý, dupe, tupé údery..., je „zabít“ – nikdy nezabije a není to plná bytost, je jen zabití...strach ze smrti...potlačené a skryté zabití...

V konfrontaci s nejistotou, s něčím neurčitým začne žena vnímat ono E'', které jí diktuje pravdu, a pokud protějšek oponuje, že to není pravda, nechá projevit E'' a to donutí druhého podlehnout, změkknout, na úroveň spontaneity a citů a to je pravda, kterou chtěla dokázat. Ale nic z toho pravda není, byť tak 100% vystupuje (vše co je citové je pravdivé), je to jen: měkkost-city a E''. Je důležité mít vlastní identitu, hranice apod., neb žena neustále identitu druhých zkouší a hledá, co se jim líbí, ve strachu hledá sebe sama – měkkost.

Muž je nad tímto (koulí-ženou, měkkost-city+E'' (A+E) a pod tou koulí (kolem). Tam, kde se muž odloučí a nahlédne na toto, začíná jeho identita...

Muž má v nevědomí ano, a musí se naučit ho odmítnout, žena má v nevědomí ne a musí nenaučit ho přijmout....žena je zaměřena na vše negativní,

Animus – krychle – jednak vyvolává obsesivně kompulzivní myšlenky a to i na smrt na toho, koho daná žena miluje...to je znak, že žena vůbec animuse neintegruje, ale cítí ho atd...

Cílem opačného pohlaví je to druhé vystrčit z jeho středu a dosadit tam sebe – muž je tyč uprostřed, žena je měkkost uprostřed. Bojují o sebe sama, o střed...pokud jsou mimo svůj střed, vede to na cynismus a kyselý úsměv...křeč...,

Jak bylo řečeno, žena miluje procesy, muž objekty....žena v druhých vyvolává vinu, aby se zbavila, zhmotnila E' a pak ji opečovává a zbožňuje, vyvolává utrpení, aby následně mohla cítit a opečovávat, ráda se E zbavuje, ale E potřebuje neustále vedle sebe, bez něj není ona. Podobné dilema má ale i muž, A má rád, ale nesnese ho...

Muž a žena jsou opační, inverzní, muž je na povrchu A''a uvnitř E, žena je uvnitř A a na povrchu E' - spojení s opačným pohlavím vede na uvolnění napětí, které narůstá, ... žena naráží na překážku, je uzavřena, utěsněna uvnitř a uvolněna, tím se z ní uvolní hmota, puchýřky atd., potřebuje něco cizího v sobě, tím se uvolní Totiž jakoby už to druhé pohlaví v sobě měli, ale nerozvinuté a potřebují ho....

Naopak Duch dlouho spí a není ho vidět, pak se na chvíli zjeví, rozčeří vody a zase odejde ... nic neskrývá, nic s ním nehne, žádná lidská slova, má cíl a je v tom prázdno, je v něm něco nelidského, ale teplého...vyvolává něhu a strach, a také je v něm

E'', nejsou to prdíky a neustálá sebekontrola a kontrola, jako u žen, kontrola morálních pravidel a zábavné porušení pravidel, ne toto je Duch. Muž má problém, neb mu berou já a moc, a žena má problém, že žádné já nemá, perou se o E' - já. Duch je strach ze smrti, ten končí u nohou E'', u bariéry, tmavé jak uhel...

Je tu úplná analogie se spermii a vajíčkem – muž spermie: jednosměrka, úkol, kamarádi, soupeření, spojení sekretem („animou“, A'', A'), žena je vajíčko – neustále atakovaná E' (spermii), ale jen jedna může oplodnit, žena má neustále kolem sebe ne, odmítnutí.

Skrytá agrese vždy přenáší vinu, protože je spojena s morálností a ta s vinou souvisí. Sebevražední atentátníci dělají totéž – přenos viny, je tam násilí a překryto smrtí, tichem, je to skryté násilí...

U opačného pohlaví můžeme cítit bezpečí a ne-strach ze smrti, i smrt, klid...nikoliv věčný život, ale...

Žena všechny svoje tyranické touhy a sexuální agrese přesouvá na muže a dělá z něj pedofila. K čemu je něha a péče, když v nevědomí je prázdno a tyranie.

Je pravda, že jak moc žena chce, aby muž řekl ano a měl ji rád (může se to v ní ale zvrtnout v mrtvého sladkého chlapečka)...platí to i naopak...každé E' - utrpení a odmítnutí se může změnit na lásku...Opačně to může být horší a cynické nebo mužské, zpevňující a prohlubující...

Po většinu času žena vše prožívá v sobě, ale neumí jít ven, bojí se ...

Lidé, co neumí říci ne, cítí E'' - ono je vytěsněné Ne, tito lidé jsou nebo chtějí A'. Animus může nabývat podoby: nejde s ním komunikovat, neb on není lidský a není to osoba, je na úrovni hmyzu, je kopulační pohyby a není ani skrytě lidský, odmítnutí ho je řešení – on má být v nelidské neosobní úrovni a cítí se tam dobře a potřebuje odmítnutí, aby byl kým je...je potlačené násilí a afekty a únik atd....nedovolí umřít, usnout a zároveň zabít, je dupot...

Dodatek k E''

E'' má tendenci se rozpadat na více E' (princip muž a jeho spermie).

E'' souvisí s intimitou, bolestí a slabostí.

E'' a predátorský vztah.

Sexualita je E'' a utěšení A nad ním dohromady.

City a pocity nabývají různé podoby, závisí na kontextu a na tom, jak se to podá, nikoliv na tom, co to je.

E'' se tvoří z nedokončených a nevyřčených myšlenek (v samotě-ze samoty a během komunikace lidí), když někdo odejde, je skrytě našťvaný, E'' produkuje jako stín.

Upozornění k textu – chybí tam lidská úroveň, lidské já a ladnost, je to moc odhalené – psychopatické.

Psychopatická mysl se podobá A-mysli. Dominuje tam incestuální fixace na matku – to je ta kyselost A' ... zdroj libida, špatnosti, dále nemají střed-já (místo něj je matka), mají masku a pod ní já v iracionální oblasti, ta se kompenzuje egem. Ego vs. já v textu řečeno jinak, jako E'+A! Ego je to negativní, já je vůči němu pozitivní, tedy ego je A+E a já je E (A'). ... Psychopat se bere jako špatný – ostatní je tak vidí, identita určená vnějškem, proto mohou bez viny ubližovat. Pocity viny mohou v iracionalitě chybět, místo aby byl muž, je to animus, vše kolem je nějak „on“, má splynuto cizí a vlastní lidé, ve všech vidí rodiče...potřebuje oddělit od matky, samotu, uvolnit se, zpomalit se....A'+E'' (psychopatická mysl) také neumí cítit vinu, neb vinu E'' obsahuje, je moc a ta vinu necítí, není přeci slabá..také díky odstupu od lidí a citů..vinu necítí, také díky sexualitě – tam vina také chybí, neb je bytostně důležitá..chybí mu já, místo něj má A'(matku), měkkost...Psychopat udělá pro své

pozlátka cokoliv, manipulace, a baví ho to... Psychopatie je E''+A' kyselá. ... Naše ublížené já je kompenzováno egem a často v podobě projekce na věci, osoby. ... Jako masku dáváme to, co je nám blízké, abychom chránili to, co je nám ještě bližší.

Duše, já, při ohrožení používá i chladnou masku, ta uchrání a kontrastuje k měkkosti, která je chráněna a evokována - zachráněna, ale je nyní méně vědomá, ten chlad totiž dovnitř evokuje citlivost a city, ten chlad a kontrast jednak city uchová a jednak chrání, ta krusta citlivost i podněcuje.

Nyní už to vnímám jen jako A' - prostupnou měkkost průsvitnou a E'' jako hranu. Jde tu o kontrast, mlhavé spojení A' + E'', jsou neodlučná, je to maximálně relativní, jedno definuje druhé, ale E'' má tendenci se vymykat a být samo o sobě. ... je to dítě (A' živá měkká hmota), je to domov (A' + E''), přivítání na onom světě,

Jakmile má A-mysl něco konat, myslet, rutinu – je problém!

E'' se bojí odmítnutí, stane se A', kdo má E'' vyhrál a má Pravdu, viz šikana, kdo donutí druhého změkknout, vyhrál. Je to hrozně flexibilní v rámci lidí a jejich komunikace i člověka samotného, flexibilní ve smyslu: kdo je co, kde je co, ... myšleno A' a E'', je to předávání žetonu E'.

Pak je důležitý výdech napětí (E', E'') – uvolnění a možnost myslet. E'' je absolutní autorita, ale díky obalení A' em je dole. E'' - A' neumí mluvit, jsou když náhle skončí rozhovor, z ticha...

E'' je černé, tušené, A' je růžové, bílé, žluté, tušené... E'' je osoba tušená, nebo i rozpadnutá na E', 2D útržky v prostupném mlhavém A' světě.

Kdo chce analyzovat, nahlížet, musí se stát E''.

A-mysl je kontrast v mlze, komplexní jev. Člověk musí být tam, v tom, prožít to, aby to pochopil.

E'' bere žena doopravdy, ubližuje jí a definuje jí, způsobuje city, evokuje a proniká do vnitřní měkkosti, prohlubuje a bolí, krása světa ... kdežto muži E'' neubližuje a muž ho má jen na pozadí...

Vina se přenáší na A, nebo na E', ze kterého se dělá A'' (měkota).

Duše se čistí krystalizací E' - nelidskost odsouvá, ale sama je nelidská.

Kdo skrývá násilí, nelze mu ublížit, je slepenec a stejně jako E' muž je absolutní, pevný, neproniknutelný, obrana – dusná atmosféra.

Je úkolem ženy neudělat z psychopatů odpadlíky, co cítí, že jsou špatní a mohou si vše dovolit.

E'' je nelidskost vs. lidskost A' a evokují se vzájemně.

A-mysl je původně obrana/útok.

E'' závidí spontaneitu, radost – chce tě vidět spontánní, ale to se bojíš, že ti ublíží – proto on musí slabé (i) ochraňovat., pak dáš slabost jako masku.

E'' je extrémní zúžení a extrémní moc (E'' je skryté).

Šikana je cesta k masce, ale i umí masky bortit a odhalovat lidské pravé já – bohužel nevhodně, je to schéma společenství vs. viník vyobcovaný a tehdy člověk cítí, kým je.

E'' a E' jsou personifikace, magično a úzce s těmito věcmi souvisí, i s pojmem já,

Příklad obrany A-mysli: někdo jí chce ublížit – ona zintenzivní A – měkkost a zažene tvrdost, rozmělní to, prožije dovnitř.

Osamostatnělé E'' se mění v A'', muž už není ďábel a kyselost...

Je to vše paleta stavů, kombinací, ale vždy tam je E'', A', A'', někdy jsme my E'' a díváme se na svět, kde vidíme i E'', dochází k projekcím... E' - E' jsou dva přátelé

E'' je bariéra – nejde za ni jít, je to život – E'' - smrt.

E'' provází světem iracionality, mystiky, ezoteriky, E'' je i Bůh, pokud se E'' rozšíří, uvolní ...

E'' je jako horizont událostí, žena je černá díra a muž je vně černé díry ... je tam směr dovnitř, oba nevidí za horizont...E'' je dvoudimenzonální. viz holografický princip – také na cloně je soustředěna inteligence, veškerá informace...

E'' je redukovaný Bůh a má myslím stejné vlastnosti jako on – cítíš ho, prožíváš, a pak, když ho potřebuješ, není tam – musíš se totiž soustředit na danou situaci sám....Je přítomen na pozadí a svět přímo neovlivňuje, ale je přítomen a tím ho ovlivňuje...

Malí géniové ho cítí, inteligentní lidé ho cítí (E''), ale není to závislé na inteligenci...on je inteligence a evokuje pocit inteligence...

V přímé úrovni klid, v nepřímé běsy a odmítnutí – to je sadismus, ego se projeví, když ty běsy vyplují napovrch.

Smích je vždy z něčeho rozporného, musí tam být nějaký rozpor.

E'' je odražeč, zrcadlo. E'' souvisí se sexualitou a také s utrpením. ... E'' sleduje z povzdálí a vše analyzuje... E'' evokuje a tvoří složitost, tím, že vždy ukáže na opačný nebo jiný úhel pohledu - relativizuje. E'' je spjato s pojmem hodnocení, viz světelná bytost

Pokud člověku vezmou E'' pak dojde k depresi...

Ženy kradou E'', kradou muže,

E'' zjišťuje vztahy, díky citlivosti

Když se z A' tvoří E', E' je hromosvod, předsudek, je to lidskost vs. nelidskost, znelidštění.

E'' je i o slávě, narcismu, vyvolenosti, kolektivním narcismu, rodinném narcismu apod...stojí za narcismem, doslova.

Kdo duši ztratil, a neprožívá, krade duše ostatním.

Dnešní doba – ztráta kontaktu s E'' - tedy ztráta bytostného kontaktu, s přírodou, bazální úroveň, bazální ano, přežití, uvolnění a divokost, která je přírodě vlastní – jsme mimo svět, z říše tvorby zákonů kdesi daleko mimo svět a štítíme se ho...

Dnešku vládne ženská energie – ublíženost, slasti, lepkavý slepenec (z potlačené agrese), nelze jí říci ne, hlavně je to na akademické půdě, muž je jen příruční zavazadlo, a za ženou stojí vždy E'', kde vládne žena, nedá se dýchat. Žena vládne z domova, z A, kde je ona, mimo domov je nejistá, terorismus je Animus. Když ale proti (ženě) tomu začnete otevřeně bojovat, nepochodíte, ano, je dobré nahlas odmítat, nebát se, ale musí to být uvnitř – je to o identitě, jediné řešení je její samota (tedy i tvoje) a nebo „řekni mi to zpomalně“ (vše to dělá ze strachu o sebe a neumí si to přiznat). Odmítnout s ní vztah, vztah je E, zdroj její slepencové energie. Ty jsi zrada, ona potřebuje ublížit, aby začala prožívat, aby tím také cítila, že nebezpečí je mimo ni, což ji uklidní. nedá se dýchat, předpisy, pravidla, společenská tabu – porušíš--li ho, urazíš jí tím bytostně a nejde to porušit, jen násilím...Duch je porušení pravidel...v ní je naléhavost, bojí se zrady..neumí cítit vinu.

Armádě vládne tříletá holčička v nevědomí, nerozvinutá anima – infantilnost, hysterie.

Slepenec A's E', E'': stejně jako E' je nedobytný, imituje E, pokud se o něj nezajímáš, cítíš vinu, E'' umí mistrně najít nejslabší místo, E'' je z přemíry kontaktu - štípání od okolí, v šikaně musí být onen odstup-nelidskost a blízkost-příbuzenskost-projekce apod. Šikanující dává sebe - rodinou „pohodovou“ atmosféru navenek jako masku, aby mohl v nitru odmítat.

Psychopat, sadista – je to také A+E, maximální spojení (ego) + maximální odstup, odmítnutí, imituje to lásku (A+E), ale není to láska.

Đáblíkovi irituje potlačené násilí – A-mysl dobře cítí potlačené násilí, irituje ho, že tam není boj, násilí, vidle...

Zoufalí muži se mění na Animuse žen – slizký vetřelec, bez síly apod.... Když už se uděláš, stříkáš jen pro její pobavení (animy) – to je čas se zamyslet. .. Žena je totiž i nuda, A, co chce život.

Zanechávání E'' při přerušení kontaktu dvou lidí je cítit ve vzduchu – A-mysl si s tím neví rady a pak se jí dostaví vina. ...E'' jsou i rodiče – kdokoliv, kdo tam je přítomen v mysli, ale fyzicky tam není.

Racionalizace A-mysli: zaměření se na vědu, ale ne úzkostně, muž umí své já promítnout do věcí, společných činů apod., odstup od ega, koule, sladkosti...ale ubližuje to duši (navíc to vede na emoční naivitu), tato racionalizace, ale zpevňuje mysl, vyprazdňuje, pak přirozené objevení A'', u mne identifikace s fyzikálním poznáním, je tam i projekce A-mysli, ega, obecně A, Animy, prvku ze mne.

Mužství – fyzické (vítězí nad psychickým, ale takový muž je vazalem ženy, je jen tělem vyšší mysli, pak je psychické vítězství nad ženou (racionalita, odměřenost od ega, slasti, pravda stavu, to má ale blízko k ženě – psychice, ale umí nad ní zvítězit, fyzicky, fyzický muž a animus ho však porazí).

Překvapivě – raněná duše také vydechuje napětí a hledání A zpět, nikoliv hledání E zpět.

Kdo má E' - kámen, je ve stabilním lehce depresivním stavu – mužská mysl.

Šikanující je A+kámen, necítí vinu, neb kámen je E' (vina).

E'': něco, někdo tam je, to je základ pro pojem pocit a obecně cítění, je to i neuskutečněná sexuální touha, kompulze, jako sex – obcování - něco tam je, ale není jasné co, je to násilí? nejistota dráždí – to je princip sexuality...

E''+A'' ochraňují. ... Duše, která pláče se může utěšit i pouhými „světovými, obecnými“ principy, které ji muž sděluje.

E'' je morální iracionální autorita – my skupina – absolutní pravda (držená úzkost, neuvolněná), u žen je to chlad a odmítnutí – hlavně z věcí sexuálních, absolutní překrytí měkkosti-vztahu-lidskosti.

E'' je skrytá pravda.

Je to nesmrtelné, to A'+E', E'' (A-mysl) - (kyselá šťáva, oranžovočervenohnědá hmota A a E', prázdnost, je to i A'+úzkost, blud) – potřebuje to i laskavost, zájem, odhodlanost, citlivost od muže, lásku, pak podlehne, uvolní se. Potřebuje i nebát se umřít.

E'' je nespravedlnost a nesnáší ji (opět je to silný vs. slabý).

Tam, kde se jedna duše brání – druhé je ubližováno, když se jedna duše brání – dalším ubližuje.

Đáblíka, A-mysl vůbec nezajímají city a pravda – pro něj je pravda, co je řečeno nahlas, ne potichu a je jedno, co to je – kromě strachu a pocitů rozpadu a slabosti tím chrání také racionalitu, má od ní odstup, je mimo...chrání tím svoji smrt – muže.

Ženy si kradou E'', muže, mezi sebou.

E'' se pojí s tichem, trapným tichem...

E'' ženu v tichu dusí, ona nemůže nic dělat, děje se to ale i mužům... Když je trapné ticho, povstává E'' - hledá se vina, je v tom to, o čem tu bylo psáno – rodič+dítě, sexualita, pravda, tajemno, max. racionálně, E'' velmi dusí, nutno vydechnout, skrytost, intimita, božství, ďábel, blízkost, ale i tvrdý odstup (ticho – nechci s tebou mluvit), je to vysilující, náročný stav.

Ženská identita se formuje strachem, odstupem a cítěním a vlastněním E''.

E'' jsou hrany a jemná průsvitná hmota, nuance, jemnost to evokuje a velkou citlivost, rozpoznání nejjemnějších detailů duše atd., empatie..., a psychedelie, s E'' dokáže člověk cítit velice jemné nuance a naladění (je totiž úplně mimo fyzický hrubý svět) ... ono totiž najednou zkoumá svět pomocí E'' i A'...E'' je pronikavé a A' je klidné...

Šikana (resp. E', odmítnutí) je cesta od srdce nebo k srdci – ničí masky, je to nelidskost-věc E vs. lidskost A.

E'' je katalyzátor, pomocí něj cítíme maximální inteligenci, podporuje zvědavost.

Když má člověk větší odstup od E'', tím více sílí...u žen typické.

Schéma: měkké živé A' vs. tvrdé živé ? ..., měkké mrtvé A'' vs. tvrdé mrtvé ?

Schéma E'', A', E' ... může být složitější, je hodně flexibilní, např. já jsem E'' a vedle mne je A'+E', dochází tam k projekcím E'' na okolí apod...

V E'' je ukryto ohromné množství lidskosti a lásky.

E'' cítí exkomunikovaní a osamělí lidé.

Đábel vyvolává spontaneitu, lidskost – chce ji, je mu blízká – ale také ji ublíží, chce také boží milost a nevinu.

Noční představa – vedle E'' je tu i jeho hlubší obraz, komplementární – vetřelec, tupá rána do hrudi, chce mne zabít, ale zároveň nedovolí usnout (zemřít) – je to rozpor,, je to oproti E'' více neosobní, čisté fyzično, slizkost, tupost, chlad, emoce jsou něco velmi vysokého oproti tomu a stojí nad tím, emoce-já-lidství-osobnost.

Opakování: proti A-mysli: otevřená agrese, láska, samota, zpomalení (vymizí skryté odmítnutí a dojde ke zlidštění) – člověk to stihne zpracovat, co druhý, byť nevědomě říká...

Šikanou se nechá svést člověk (oběť), který chce city a lidskost a vztah, vazbu, kterou nenachází v okolí a cítí v agresorovi onen rozpor=city a zajímá ho to, nemůže odolat, je to vlastně neodolatelné, agresor se dělá neodolatelným svým způsobem...on je zdroj lidskosti, blízkosti, zaujmou hned, protože ve světě masek oni upozorňují na lidskou stránku, ale opět maskou, kamenem...oběť také chce někoho tvrdého a to on evokuje.

Nové: Problém současnosti a potlačení E'' a Animuse mezi lidmi: Uvědomil jsem si, že Animus v ženě, onen E'' – je to nevědomé, říká vždy opak, než si žena myslí (způsobuje obsese-kompulze), je to naléhavost, neodbytnost, zvědavost, jsou to vidle nad bílou průsvitnou klidnou ženskou myslí (maskou), je to koktavost, trhané pohyby. Animus je nelidská bytost. Nekompatibilní spontánní trhavé pohyby. Děsivé je to, že ona to nemá pod kontrolou. Děsivé je, že je na krajíčku (vědomí), že není přirozeně schován, je to strašlivý rozpor, co pozoruji. stačí vše uvnitř zpomalit, když se komunikace zpomalí mezi lidmi, pohledy atd., je čas, není to rychlé, zběsilé, trhavé, útočné – takový je právě Animus, viz veřejné prostory. Naopak je to zlidštitel. Stačí komunikaci prostě nuceně zpomalit, a to i myšlení. .. mizí polekanost a odmítnutí a nelidskost. Stačí ho tedy zpomalit... Rychlost značí vždy útok.

Problém dneška je zvýšená podrážděnost, skrytá nelidskost a agrese a chlad – nekompatibilní impulzy v nevědomí – je potřeba to zklidnit, to E', E'' - zpomalit, pak to zlidští a celý svět zlidští, rychlost značí boj a souvisí s já. Zpomalení vede i na depresi...

Prázdné místo se někým musí zaplnit – intimita...ztráta, pokud je vědomá nevede na depresi, až zaplnění prázdnoty pak vede na depresi...

E'' - žena si vytipuje nejslabší, nejspontánnější chvilku a tam udeří – jako kokot, spontaneitu chápe jako nebezpečnou, pak trhané pohyby animuse v nevědomí – je to jako sexualita: spontaneita, slabost + úder, penis, ona je slabost+úder.

E'' cítí staří, ženy a děti (ty ovšem nerozvinutě, až žena cítí plně E''). E''+ A je obecně sexualita.

Kde je E'', tam se k němu vynoří i A a naopak, člověk už něco je a najde a ne – existuje i to opačné – to je frustrující relativita – relativita je nejistá, pramení z ní strach (strach je mezi A a E) a automaticky je tam i E''- doplněk k relativitě. E''s relativitou bytostně souvisí, je to trýznivá nesmrtelnost – je tam vždy to druhé – tedy pokračuje to dál...nemá to konce.

E'' je já, spodní, a i nahlížitel.

U leseb dominuje buď strach z E'' nebo pohlčení E''em (strach z vlastní slabosti a stanutí se E''). U leseb je fascinace E''em, u gayů A', A''. Oba pak mají strach z otce, animuse.

Mezi jakýmkoli A a E je láska, i mezi nevědomím-nevědomostí a poznáním.

E'' také úzce souvisí s pocity vyvolenosti a nadřazenosti.

Ego je E''+A'+A'' dohromady – viz člověk dbající na svůj intelekt – souvisí to ale s animou pod tím...

A-mysl nesnese tajemství a ráda se tajemnou dělá...

Problém šikany je ambivalence: vztah=ne=E – vztah je zároveň z podstaty i odmítnutí (ne=E). ... Z palčivého ticha povstává intimita a E'', dráždí a odstraňují se šikanou. Ticho je stejné jako přelidnění.

E'' je i mimozemšťan.

Existuje stav duše – volný, spontánní, přirozený, hluboký, průchozí, s E'' a city, klidná superpozice ... a pak je narušená duše, podrážděná, nesnáší tuto původní duši a potřebuje ji, je racionalizující, neschopná a neochotná zemřít, rozvrácená duše, té se klidná duše velmi bojí a lekne se a musí mít masku...jinak jí tamto zlá zničí...tak to je v ženském světě, tam je vysoká duše a ďábel, ale není tam muž. ...vysoká klidná duše nechápe, proč ji druzí nesnáší...v neklidné duši se neustále E''rodí, díky rozloženosti myslí a vykolejení ze středu. Neklidná duše není ani A a ani E, touží po něčem absolutním, po násilí, a touží i po slabosti a měkkosti (A),

E''dovoluje maximální nadhled, pomocí něho...i nad mužem a ženou...

Žena je utrpení a domov, to spolu souvisí, je tam E'' ... ze strachu a bolesti rodí se já – a já je domov.

E'' je reálnější než realita, je v božské úrovni,...

E'' je bariéra, horizont událostí, kde je soustředěna veškerá informace – srovnej s NDE a světelnou bytostí, ..., vesmír je plný analogií,

E''jediné není falešné. Muži E''a priori necítí a bagatelizují a jsou E'', proto necítí.

Dodatek k psychice: V jádru je vždy agrese – zjemnění agrese = smutek, ztuhnutí a zaražení – chlad, projevená agrese – antisocialita... Pokud nelze už napětí vypustit, lze zmrtvit, změkknout – nebát se smrti, boje, souboje, smrti své i toho druhého..., neb smrt a násilí je spojené, potlačená agrese. Z potlačené agrese se tvoří v mysli puchýřky s hnisem.

Dodatek ke smyslu: Pokora před tajemstvím je velmi důležitá.

Dodatek ke smrti: Nejdříve se člověk přičí a pak se zklidní, nejdříve psychóza a pak deprese...Nebát se umřít = nebát se usnout, stres ...

PEL MEL, komplex vtíravý

Ať se honíte za čímkoliv (vždy za E), nejdůležitější jsou zážitky, vztah – lidé kolem vás...

E''- trapné ticho, je tam cítit vina, která musí na někoho padnout, aby to nebylo trýznivé, je v tom intimita, skrytá agrese, pronikavost, nejistota...

Právě homoerotika, dva muži – to A-mysli může velmi vadit, neb to, co potřebuje (tvrdost) je měkké.

E''a A-mysl dokáže druhého člověka úplně rozložit (na více E', a až na měkkost) – najít nejslabší, měkké dětské lidské místo a tam udeřit – připomenout jej nebo ničit – z dospělého udělá dítě, z dítěte dospělého (viz zneužívání dětí), všechny masky a honby za něčím rozmělní... je to ale jen svět psychický, nemužský, ... žena dokáže muže v sobě, jeho zlikvidovat, zmenšit na nic, pokud ji ubližuje, psychicky ho zabít – zahubit, neexistuje ... a v tom je i láska...žena totiž neumí na ne říci ne, ale jen ano, muž umí říci ne ano+ne.

E''ženě radí, kde se skrývá nebezpečí, radí jako Otec.

Ten, kdo šikanuje zároveň odmítá i touží po kontaktu, muži to mají také tak, ale jejich stanovisko je jednoznačnější....Když je muž podrážděný, něco ho píchá, je jako žena, žena pak přilévá do ohně – to je také proto, protože, kdyby přestala, udeří ji – to je její svět: slabé místo a ublížení.

Žena, která neustále leze do soukromí mužům, píchá je, nemůže k nim rozvinout cit, pokud jim dovolí mít své soukromí (být se svojí animou) – pak roste, stává se mužem, protože muž neleze nikomu do soukromí, psychicky nepíchá, on jen fyzicky obcuje a soukromí je mimo...

E'' v jeho přítomnosti - odhaluje slabosti, to, co člověk potlačuje a odhaluje ho, jaký je

Muže E'' a vztahy nezatežují – je nad tím, v oblasti běžného života, nadhledu, povrchu a A''...

Touha, chtění být milován je zdroj zla mezi lidmi.

I.

Analogie v bytí jsou veliké (např. život, smrt a horizont událostí), ale musí se věci vidět pravdivě – např., ano, při přechodu horizontu událostí černé díry se neprohazují čas a prostor, ale „jen“ se mění znaménko – na druhou stranu nástroj poznání současné fyziky už jsou jen matematické formule (zákony zachování), kdy „znaménko je realita“. Podléhá však smrt fyzikálním zákonům a nastavení vesmíru?

Ne (E) – jednak vztah iniciuje a tvoří, ale jednak jej „ne“ je odmítání, tedy není úplně pravda dělení na objekt A a vztah E, je navíc rozdíl mezi transformací a vztahem-relací...

Komu chybí E (žena), a trpí a chce někoho – naváže se na utrpení druhého, na jeho já (E') a pak jej obklopí sama sebou – Animou. To je schéma vývoje gaye. Dotyčný to vnímá jako – ona trpí, musím být hodný a pomáhat jí a nemám na nic právo, ona je já. Neumí říci ne – jak bylo řečeno, je A a nebo orientován na A, umí jen nepřímo ublížit (andělská mrcha), jeho boj je pak psychický. Všichni psychopaté jsou incestuálně fixováni na rodiče, nerozvinuté osobnosti, říci ne rodičům je základ.

Co zde bylo řečeno o lásce je neosobní úroveň, láska však kvete v osobní úrovni (E).

Žena dává muži i E', tím zpasivní, dává moc, břímě druhému (obecně typické pro pasivní polohu).

Muž ženu rozdělí - na ženu a dítě, Duch je úder, zabije její já, ale je pod tím, v tom je velká láska a jistá tupost citová, neobratnost, duchovnost, prohloubení a z povrchnění.

Animus muži připomíná jeho podstatu - základ, stejně tak Anima ženě.

Muž vyjadřuje lásku odmítáním a chladivými údery - díky NE existuje. On to neumí a nemůže vyjádřit jinak (než nepřímo), tak to má. Nejdříve má NE a za tím až je jeho láska a nikdy to nebude jinak.

Vážnost = máš E' a nic tě nerozhodí, jsi tvrdá tyč a oni na povrchu.

Integrace Animy i Animuse zároveň bylo myšleno - samota - muž najde sebe a žena také...

Muž je, když ženu zalijeme betonem (i uvnitř) a tomu betonu dáme identitu, stále tam je ale ostré světélko uvnitř.

II.

K homosexualitě - vždy jde o spojení, ztotožnění, větší či menší identity (ega) s orientací. Nejvíce je to viditelné u homosexuálních transsexuálů. U gayů je to ztotožnění matka-já a on-já. Logicky z toho plynou hraniční problémy a pocity. Také u gayů je žena přikrývána mužem a u leseb naopak. Jak gayové, tak lesby mají strach z Animuse (E', E'') a připadají si vedle hetero nedospělí, naopak to ale platí také. Zvířata vykazují homosexuální chování, orientaci má asi jen člověk, právě díky utvoření identity...

Lep - spojitost prázdna a E', plnost a prázdno (děloha) se bytostně přitahují, je to velmi hluboká úroveň. Jde asi i vazbu matka-dítě.

Je to cítit v přitahování lidí, skrytá agrese vyvolává přitažlivost, neurčitost vyvolává přitažlivost, zaměření (zaměření E je doplňující energie k neurčitosti A).

Myslím, že jde o stav ztráty E'' (nebo E') - člověk jde po E''(E') jako můra na lep, ztráta E' vede na měkkost a prázdno zároveň...je to spojení obsahu a dutého (kružnice a kruhu - toho, co do toho patří).

Je to také samozřejmě i sexuální (penis a vagina), kastrační komplex apod...

Pozn. rozdíl mezi E' a E'' - E'' je maximálně osobní, je to já samo o sobě.

E'' je tabu. Jsou v něm neuskutečněné nemorální afekty. E'' je ženský Animus.

E'' evokuje složitost, věci nejsou jednoduché a jednoznačné, jsou komplexem.

Celá ta kvazilogika A a E je logika menšího a většího, jedná se o škálu.

Neurčitost (A nebo E?, spojování s nevědomím) dráždí - způsobuje sexuální dráždění, sténání apod., touhu po poznání, touhu obecně, strach, je to i o neuróze...pramení to z A' (A' + E). Nevíme, proč sténá, nevím ... atd...

Nikde neříkám, že vědomí je něco jiného než hmota, vědomí považuji za totožné z hmotou.

Syndrom mentální kastrace (ukradené, amputované agrese, já). Když se člověku někdo posmívá, lze jít hlouběji a být pevný bod, tyč apod. pod ním - tím jeho smích zkusne, má kyselou křečovitou tvář a je jen povrch, což je velmi nepříjemné - má ukradené E' (E''). je to spojeno se stavem potlačeného odmítnutí a agrese, ženy, inteligentní lidé nebo naopak lidé jednodušší, psychotici, pasivní lidé jsou na toto vnímavější. Ve stresu je to silnější. Pro tyto lidi je skrytá agrese opravdová agrese, i když není vidět.

Typicky: žena má z tebe strach, ale vzala ti E'...

III. Proč tu něco vůbec je?

Je to v údivu, ale i přání, aby tu žádné věci nebyly, nepatří sem – svět je cizí, ohrožující, aby to dávalo smysl. Není to otázka o původu věcí. Něco a nic spolu souvisí, nic je absence něčeho. Je to schéma A' na E', kde E' je celý svět, všechny věci, jsou cizí, nejsou A'. Údiv se moc netýká tázajícího samotného, proč tu jsem je něco jiného. Chci ukázat, že to není jen otázka pro (o) myšlení, ale i pro (o) cítění. Po původu A' se nikdo neptá (živá zdrojová měkkost), pokud E' zmizí, člověku se uleví, jeho duši. Ta otázka „proč je něco“ už přestane tížit, existovat. Myšlení ale řekne: všechno jsou věci, i A' a já tázající. Analogie: prázdná vila, holé stěny a uprostřed jediná věc – krabice (krychle), obyčejná: co tu dělá, je to cizí – když ji ale odstraníme, problém nezmizí, neb tu už byla. Celá ta otázka je o A' na E' - je to ale banalizace. Představme si, že svět žádný původ nemá...pak se tam ale objevuje skrytá postava, pravda, hrana (E''). Lidské myšlení je o omezené (na A', E', E'', A''). Smířit se, že to nemá řešení? Stejně jako dělení nulou. Svět A'-E' je hloupý a ďábelský, není jemnocitový, vyšší, božský...cítím tu otázku nemohu vyřešit, jen ji uchopit, někam navést atd. Zkusme si představit, že odpověď existuje (jen jedna) a známe ji...Musíme pochopit, že nevím je plnou součástí světa. Jinak si budeme stále tvořit E''. Cítění řekne – svět prostě je, nemysli na to, ale myšlení – ne, myšlením byl svět stvořen, možná, že realita je blízko průniku obojího – svět byl vždy, ale myšlením existuje apod.

Současná žena vlastní potlačovanou agresi – spontaneitu všech, proto je uctívána, podobně psychopaté, žena ji odmítá a uhluje, ale i vlastní díky strachu o sebe. Dříve by youtubeři byli považováni za čarodějnice – jejich psychické nastavení – měkká slastná lidská komunikační hmota + E'' a nesmrtnost (dívali se na svět z pohledu věčné Matky), dnes už vědomě víme, že agresi potlačujeme. Pravidla se zhroutila a místo nich je tu lidskost vs. E''. Říci „to je kráva“ na veřejnosti je maximálně odsouzeníhodné v dnešní době, říci „to je čůrák“ nikoliv. Důvod je ten, že na jednu stranu jsme se zbavili bludů, ale spíše jsme je jen odsunuli do nevědomí, dnešní žena si přivlastnila E'', iracionální pravdu, tedy pravdu, skrytou agresi (z přelidnění), Animuse, a říci proti tomu něco je nemyslitelné, je to „nezabiješ“. Chlapské „neblbni“ na ženy už nepůsobí, ony mají E''. Vše jde k povrchu, tedy důležitá je naše orientace, nikoliv identita, dnešní ženy svoji identitu spojují příliš s E'', s mužem. Žena se mylně domnívá, že její identita je E'' (E je ale potřeba pro pocit naší duše), a muž, že jeho identita je v A'', je tam, ale jen nepřímo. Dnešní doba je post-osvícenská, začínáme si utvářet bludy – pak bude (možná) opět doba osvícenská. Ženy místo mužů začaly poslouchat E'', muž se v ženě musí utkat, navázat s E''. Spíše nás toto vede do neznámých vod, opět z lůna pryč, Matka Země nás odvrhuje. Dnešní svět (A'-E') je žena a muž je A''. Jakmile žena začne pohlcovat i A'', dojde opět k rovnováze muže a ženy. Totiž, pokud žena A'+E' začne pohlcovat i A'', stává se mužem, naopak, pokud muž E'+A'' sáhne po A', stává se ženou. Žena směřuje ke stavu, kdy ona je vše (to je ženské sebevědomí), podobně muž, který toto má, je ovlivněn Animou, muž chápe, že existují i druzí lidé. Na počátku 20. století jsme začali objevovat ženské zákony přírody, že svět je ženský (přirozený výběr, relativita, psychoanalýza)...Řekl bych mužům – nechte ženám jejich E' (E''), pak půjdou po A'', a hlavně odlučte se od nich – sexuální zdrženlivost!, dělejte si z jejich upjatého chování srandu, nevím

Díky E'' je žena dospělá. Nejlepší otázka položená od muže ženě je: co si o tom myslíš? (nemůže dostat odpověď, vše je dvojí, relativní, ženu okamžitě popadne, ucítí E''), stejně tak otázka muži: jak to cítíš? Muž půjde do sebe a bude tápat, hledat, jeho já je v nahlížitelském prostoru.

Jak ti mám říci ne, když jsi mi ho vzala, řekne muž ženě.

E'' dnes lidé cítí jako inteligentnějšího než dříve...známe více věcí, jsme dále v poznání.

Svět: Nám se pak zdá – onen svět je něco malého (mozek, nevědomí v našich mozcích), co lze ovládat...stejně tak ale působí i z onoho světa, neb ono je základem světa a z něj vše pramení.

Na počátku manipulace stojí nenávisť vlastního A (A') – slabosti, takový člověk hledá toto A, ale primárně jde po E, miluje vše úžasné nebo akční, povrchní, vyhýbá se středu lidskosti – manipulace je o navázání se na E' v druhém (vnucení sebe sama)...ale manipulovaný se může navázat na A manipulujícího a manipulovat ho svoji lidskostí. Platí zvláštní disbalance – žena se dokáže stát mužovým E', ale muž se neumí stát ženiným A', ale pouze jejím E'.

Celý ten koncept A a E ... jakoby není jasné, jak z něj plyne přirozená selekce, násobení -1: život/smrt, ale řekneme li, že svět je v základu o A a E a nic jiného není, skládá se z nich (je to vlastně škála, nejsou to dvě věci), pak nám nezbude nic jiného, než vše vysvětlit nejjednodušeji jak to jde: přirozená selekce, inverze apod...

IV.

E'' je neverbální komunikace.

Lidé, co chtějí nelidskost – neumí říci ne, rodičům, systému, práci, dětem, atd...

Poražený cítí E'', vinu,... E'' je motivace něco dokázat. E'' je také nelinearita a zpětná vazba.

Muž je o rozhodnutí. E' je (i) ego (tvrdý objekt), A+E, ne jádro muže, to je spíše E.

Hysteričtí muži – rádi ubližují koulím – tvrdost,..., aby se cítili jako žena, jsou transvestičtí.

Shrnutí: Duch-E Duši-A osvobozuje, definuje, chrání, ubližuje, evokuje. Naopak to platí to samé.

Muž působí, jakoby stále viděl nové a nové věci a stále si je užíval dokola, snad je to jeho animou a hůře přístupným nevědomým...Také muž působí nepřítomným dojmem, tím chrání totiž své nitro. Právě nepřítomnost a depresivnost je A. Žena dokáže muže dokonale šikanovat, snížit ho na pouhé E', a na svého „syna“, na malého chlapečka. Ze stran jej zmenší do krychle, věci, život. Mužům to podle situace velmi vadí nebo se jim to líbí, je to domov. Aktivuje se tím jejich anima, konečně má muže, jde za tím jako na lep. V tu chvíli je žena E' a on je rozpadnut, na více E' a snaží se zachránit...Muž je bezprostřední i když mu působí bolest, necítí ji, je duch, ... vysmívá se všemu psychickému-neskutečnému, tedy i E'', ale přesto pod silným skrytým vlivem těchto věcí.

Muž na ženu nemůže použít boj typu A s E na povrchu (ostnatá koule), okamžitě mu E ukradnou, neb je na povrchu a dostupné, zbývá mu jen dělat hloupého nebo mít velkou zbraň v ruce.

Žena si své A chrání - narcisticky nenávidí, u muže je to o E.

Žena tě dovede domů, a přede dveřmi čeká její Animus, strážce, ona to jinak neumí, říká ano, ano, ty do ní postupně vnikáš a pak je tam bariéra.

Muži to nemají lehké, ulicemi se potulují lascivně vyhlížející ženy všeho věku bez dětí, nadopované hormony a s podporou legislativy a nálady ve společnosti – našťvaný muž nemůže existovat. Dnešní žena vlastní i porušení pravidel, porušení tabu, skrytou agresi, z přelidnění. Svět pak může bez konfliktů fungovat, ale muži jsou tím oslabeni.

Shrnutí: na ženy (šikanu, skryté odmítnutí atd.) platí – hloupá maska, jednoduchost, samota, řekni mi to zpomalně (Animus má totiž tendenci zvyšovat tempo, hnát, koktat), nepíchej mě (psychicky), principy-logika, fyzický úder, láska, ublížení....být panna, nikdy se nenechat fyzicky animusem sexuálně píchat. Nebo nedělat dlouho vůbec nic (znejistění agresora) a pak úder.

Heterosexuálové se 99% života šikanují, neb se bojí druhého, že ho pohltní, bojí se agrese, neřešitelné situace, kde nikdo není vítězem.

V.

Systém, kde dokud všichni nebudou s danou věcí souhlasit, jinak se nepřijme ... to nejde. Vše je nejlepší, jaké může být v danou situaci.

Přirozená selekce mezi realitami – naše já může být jen v jedné z realit, jinak by docházelo k nelogičností (?), jsou reality v kontaktu?, samotné já by bylo výsledkem selekce mezi realitami... díky přirozené selekci jsou totiž reality v jakémsi kontaktu (porovnávají se navzájem), který může být pouze logický, virtuální, nikoliv fyzický.

Nemůže existovat struktura více pyramid (více ze selekcí vybraných nejlepších životaschopných realit), nejlepší by měla být jen jedna realita.

Po smrti – nevědomí, mozky lidí + spící reality. Po smrti se vědomí mění na nevědomí, jak jsem uvedl, ... souvisí to s konceptem, že vše je lokalizováno (souřadnicové soustavy jsou rovnocenné), vše musí být jednou pozorovatelské místo.

VI.

V já je lidskost, slabost-lidskost. Lidé (hlavně A mysl) touží po něčem nelidském, po E. Nikdy jsem tu nezažil, neviděl lidskost, jak ji znám. To nelidské už znám ... a co mi povíte lidského?

Schéma: vše neurotické, co se děje z nevědomí, se pojí s měkkostí (v mé mysli) a jde o agresivní neurčité scénáře, o neurčitost, při dráždění – tvrdý pyj je pak jako E'' - vše podrží a nedovolí, aby se obsahy z nevědomí staly totožné se mnou. Pyj je tvrdý a „měkký“ na povrchu (sladkost, odumření). E'' se dosadí mezi vědomí a nevědomí. Až když má žena v sobě penis – s pyjem sobě nemusí už nést tíhu skryté agrese a může vstoupit do mužského vědomého světa, a uvolnit se. Falus zahání zlé duchy, transformuje A na E, A' na E'.

Kdo se vzdá představy na vztah s někým atd ... odpadne z něj strach ze smrti, čím více závazků a tužeb, tím větší strach ... vyprázdní to ... Touha pramení z A' jako bublina (E') z bahna.

Kdo má E'', necítí vinu. ... Přidáš li k E'' A'' (a za nimi A'), je to Otec. E'' se musí stávat mužem nebo Bohem.

Dráždění – dráždí vždy neurčitost, nevědomost, až na A', dráždí nevědomé obsahy a smrt, rozpor, stejně jako smích (ten je vždy z nějakého rozporu), systém se vygraduje a pak skok do smrti – kataklyzma.

E'' je projekce z nevědomí (plátno), černé, čert – souvisí bytostně s ponižováním, šikanou a obcováním, sexem.

Žena, to jsou neustále nejméně dva lidé, žena nemá orientaci, vše vztahuje (relativita) k sobě, nutno oddělovat ..., žena je objekt orientovaný na vztahy, zajímá ji identita – samota, E ..., nebýt funkce penisu (drží nevědomí na uzdě), vrhne se na partnera a zahubí ho – neb to má v nevědomí. V ženě je potlačená agrese, příkázání nezabiješ. Zabít vetřelce, pak je klid.

Jde o nevědomí jako takové, pokud jsme si v nějakém období života neuvědomovali danou vzpomínku – už je na onom světě, tak je tam celý náš život.

Sexualita dává jakékoliv bytosti pocity kontaktu s božskou inteligencí, s E'', proto milují hloupí šikanující lidé sex – dělá je chytřejšími, mají, vlastní cosi inteligentního. Sexualita je o symbolickém boji silnějšího a slabšího – slabší užívá lest, skrytost, psychický boj – duch porušuje v očích ženy pravidla a zabíjí slabšího. Veškerá morálka lze shrnout do věty – neubližuj slabšímu. Rovnocenný boj. Z ubližování slabšímu přirozeně na pozadí vzniká E''. Neubližovat slabšímu je oddalování zvyšování entropie a tvorba života, nárůst entropie je E na A. Jen cynik sadista a E'', Duch, může pravidla porušit.

Onen svět – vrozená část nevědomí, archetypy,... nevědomí po smrti je také bráno jako vrozená část a je to náš prožitý ukončený život.

Myslím, že je chyba v tomto: člověk v NDE – světelná bytost dává příkaz vrať se – a na zemi ho oživil – není to o příčině a následku, je to obojí současně(?), ani doktor, ani světelná bytost...Pozorovatel je součástí měření.

AHA je zobecňování.

Skupina je A-mysl a drží E'' - pravdu. Exkomunikovaný cítí E''.

E' jsou i pravidla (předsudek, blud atd.), E' je svět, A' je onen svět (i A'').

Muž, který cítí E'', tak ztratil sám sebe (neb on je E'')...Muž je i skrytost bez skrytosti (co nic neskrývá), zacílená měkká mysl – ženská nezacílená a tvrdá, identita není vědomá, je neuvědomovaná.

Když žena odmítá muže, říká tím nevědomě: nepotřebuji tě, už tě mám – krade E''. Muž si E''bere i nepřímou tím, že vyjadřuje A'' a má orientaci na A' (A'').

Základem vztahu je potlačená agrese.

A' je hmota+žvatlání+kontakt a lidskost, touha po něčem.

Muži a ženy: oba vytěsňují E'', které je přirozeně skryté – žena vedle sebe a pak ho i cítí v sobě, cítí ho vedle sebe. Žena je v jádru jednoduchá – bytostnost a zakrývá to složitostí, dělá se chytřejší, než je (cítí, má E''). Muž se musí dělat hloupějším a jednodušším, než je – tím si utvoří schéma E'' v nitru a vědomě A (jeho identita je E'', E', E), pokud muž nabude ženské mysli – cítí E'' vedle sebe a sám je A, tím pádem velice snadno mu lze vzít E'' - jeho. Když se to stane ženě, je to jiné, ona má identitu v A. Šikana je právě ono kradení E'', E'. Žena neustále „přemýšlí“ a podezírá – tím si chrání své A, muž neustále „nemá rozum“, je jednoduchý, opájí se čistě krásou a nic víc, neskrývá – tím si chrání své E. Pokud však muž přežene celou věc: cítí vedle sebe E'' nebo naopak „nemyslí“ – stává se terčem Animy, v prvním případě jejích vidlí, v druhém případě jejím pohlcením. V prvním případě je pohlčen nepřímou. Hlupákovi nic neberou. ... A mysl je zaměřena napovrch – tam nachází hloupost, ví že je to maska, ale podlehe tomu – uvěří.

Rozpor ve veřejném prostoru – na jednu stranu chce člověk jako pejsek s novými lidmi komunikovat, na druhou stranu se bojí.

Vše krásné je ojedinelé, tedy E, i když je to A – musí to být o E.

Klidně by mohl být svět, kde iniciátor je ženské A' a člověk přichází na svět mužským zadkem. Jsou to jen doplňující se energie...

Kdo si uhlídá E'', dosáhl svého..., muž je pak přijat Bohem – je „on“, s „ním“.

Rozbít E' (E'') na kousky (osobnost), sebe, nepřítele...

Když člověk odváne od sebe E' - necítí E v sobě, je to A'..., divokost, kde je E volné, prázdné, hluboká prázdnota a svěžest, radost ... je to spontaneita (A') a časem začne mít úzkost a utvoří si zase E' (tvrdý objekt).

Žena-A vlastní, je, E' = ego E' (je pro ni), muž-E vlastní A = ego A (je pro něj)...Někdy naše maska E splyne, splývá s vnitřním E, které je přirozeně „já“ (ne).

A mysl nemá sama sebe, krade já druhým, je zaměřena na povrch, ale i skrytost, skryté E.

Muž v sobě Animu, ženu zaměňuje, zužuje na A'' (A''+A'), ..ale její podstata je A.., on má hluboký smích a mužské uvolnění, transvestismus, chybí tam ale E'' jako zdroj citlivosti, úzkosti, pokud tam je E'' - je to transvestita ženského-ostrého typu.

A kdyby bylo jen jedno pohlaví – žádné, nebo tři...

E'' je inteligence a cítění E'' je cítění. Emoční inteligence.

Manipulace (typicky od A mysli) v člověku vyvolává pocity jeho vlastní osobnosti E' (z potlačeného ne) a toto E' ničí já a duši – sebezničení.

Žena, co vidí měkkého muže – pocítí v sobě bod – nelidskost a chlad a odmítnutí tam je.

Kdo má E'' vyhrál, sdílení (klidné, intimní, bojovné) pocitování E'' je náboženství ... je to jako kdo je silnější, má pravdu.

Psychopat, sadista je empatický a otupělý zároveň (sadismus je na povrchu A a pod tím agrese), ale nesnáší slabost .. miluje podmíněnost a snahu žít, avšak potlačuje vlastní sebezničující tendence a touhu nebýt.

Pomocí E'' dochází k empatii – empatie je proniknutí a sdílení, je to svým způsobem predátorské.

Schéma ženy je E''(povrch), A (střed), E''(nitro). Muž je v tomto schématu okolo středu.

Deprese je nafouknuté E'', jeho ztráta a ztráta cítění – smyslu.

Ambivalence muže – v intimním místě, slabém má tvrdý penis, zvládá ponížení, je čest, je snaha žít, radost...

VII.

A' a více E' - to je fraktálnost, příroda, ale i exkrement, ... muž je jedno z oněch E' - jeho základ, ... exkrement je ego, naše já.

Žena je A (A' + E'), hmota, výživa, A bez E tvoření je náročné, složité, doplňuje ho nevědomé jednodušší ničení, obojí je ale proces.

Mužské E'+A'' proniká do A' (A'+ více E') a likviduje je – zbavuje utrpení (nejistoty, úzkosti, rozechvělosti a slabosti, povrchového napětí), stejně tak naopak.

Muž ženu miluje neurvale, fyzicky, tupě, musí ji udeřovat (je to ale pubertální chlapec – animus v ní), až za tím může být jako láska...

Duše se posiluje ve světě, tam je E', svět je E - rozpoznává tu sama sebe, světlo a stín...

Když se budeš na svět dívat z pohledu nevědomí – to je onen svět.

V ženě je „prosím, zabij mě“ i nesnáším se – slabost, a zároveň její animus je dušen, na kaši, a chce se zabít, je mrzák – žena toto ale cítí jinak, z jejího pohledu je to obrana.

Oblast Ducha též produkuje strach, nezformované strachy, ale není tam intenzivní E'', nebo E'. To A'' imituje A', ale chybí tam obtěžující život atd...

Muži kradou ženám A.

Žena na muže přenáší vinu, píchá do něj – chlad, prázdno, dává mu E', muži to nevádí, je špatný – ne, je dobrý, má svůj úkol, bolí ho to, klidně se udělá kdekoliv, přesahuje E', polyká vinu (v nevědomí žena píchá muže, ve vědomí je to přesně naopak).

Sexuální dráždění vede na nejistotu, a to na vinu, je to o násilí a smrti, a nejistota dráždí...v zabití, smrti je maximální intimita člověka.

Animus je v jádru nekontrolovatelnost, nekontrolovaný hněv vědomým, prázdno, ženy se ho bojí.

Žena je stejná jako muž – je to E', co je obaleno A, ale v A má ego – její sexuální představy jsou ona-A + muž, tedy i stříká ze mě láskou ke mně, nemůže to už vydržet, láska je A.

Žena, když šikaneje, chová se mužsky, pouze iniciuje – tak jako Duch, dusí ducha a ví to, a okolí, on lítá do stropu – mužova anima je píchána, muž se stává ženou, uvnitř A a na povrchu E, je podrážděn.

Muž začíná v A' tam, kde je úzkost, strach a pak se to mění na E' (E' je už vlastně odumření).

Ti, kdo hledají nelidskost, E, také hledají principy, E, E je E jako E. ... Když muž nesnáší slabost – zbývá mu orientace na ni, ale už ženy už nezbude nic.

Komplex A myslí: je to o vajíčku, ego, živá hmota – koule a čerti kolem (děti např.), chybí tam muž, vědomí, princip, zásah, žena potřebuje občas pocítit láskyplnou fyzickou sílu a úder, stejně tak děti.

AHA jsou principy a ty zastřešují, jsou nahoře i dole, ale nejsou střed – prožití a spontaneita.

Bytost v NDE je muž nebo muž a žena, nikdy čistá žena, neb ta není E'' (E'' je muž, ale spíše žena+muž). Žena se symbol štípaní a nucení k životu, mj., ale to může být Duch také...

Moderní žena dává najevo své ne (E'), to „ne“ zároveň říká – odstup, odmítnutí a inteligence – principy, koketerie, sexualita (ona A+E). Ženy na západě, v germánské oceánské oblasti jsou jiné, mají odstup od E'' stejně jako muži, žijí totiž na hraně, ženy vnitrozemské jsou typicky A+více E' - exkrement (avšak s E'', jiskrou za tím). Západní jsou jakoby bezduché, chybí jim bolest v hloubi evokující lidskost, není v nich jiskra, co zažehuje, jsou povolené, disciplinované, bez skrytosti, nejsou sexuální a jakoby vyrovnané mužům, vnitrozemské ženy (počínaje slovankami, ...) jsou chladné/lidské, šikanejí, jsou dipólové. Toť

dojem. Vnitrozemí ovládala vždy žena, viz Rusové, proto tak milují Pány, sílu apod., muž je chápán jen jako hrot (od Polska po Čínu, přes Blízký východ, islám se to snaží uměle napravit). Okraj, moře, nadhled je mužský. Moře je ale ženské a kámen mužský ... Na západě je mysl o logosu – měkká mysl, logos.

Animus se dá integrovat i odmítáním koitu – principiálnost.

Žena píchá muže 24 hodin denně, muž jen 10 minut, zato doopravdy a o tom je celá jejich komunikace....Žena má psychickou erekci – to je ta krychle v ní (či více krychlí) – odmítnutí atd.

Žena už trpí od přírody, ale muž musí trpět, aby pak mohl být obdivován...co musí muž udělat, spíše já, co je průnikem věcí proti ženě, A myslí: být panna – ona neustále píchá, ty nikdy s nikým nebudeš spát pasivně – a to stačí – animus pak odejde bez pořízení. Mám to tak, že žena má penis a píchá, ale chybí jí A'' a na A'' jsem orientován, jsem A'' (a E' pod tím). Vidím svět jinak, nechápu ten váš, vidím ho nevědomě, celkově ... jsme jiní, v ní je prostě muž a v něm vidím ženu ... pak už nemůže do tebe jebat, píchat tě, přenést to do fyzické roviny, já s ní nebudu píchat jako žena.

Přirození je zmenšenina člověka. Ženské: průvan, hroší tlustá kůže místo přirození, prasečí kůže, hovno, temno, chlupy, vzrušivá nejistota – prázdno, vystavená prázdnota, análnost, povrchové napětí, nepochopitelnost – tam, kde má něco být, není nic, je to smutné, drsné, potrestání, výkřik, ale i tázající se, ambivalence, klid, blaho, měkko, otupělost, zaražený výkřik, nezaměřenost, pyramida obrácená, ďábel, neosobnost, ta je kompenzována E'' nebo zoufale krví a malými věcmi E', žena je ego + E'' (duch), popel, ďábel + růžová hmota je ženské já, vyhlazenost, zažitá rána, absence, chřtán, ústa se zuby, šum, leštítka, kůžička, nevyzrálost ale zároveň božský celek, otázka proč, je to prostě kvalie, jednoduchost, celek, flákota, holé břicho, rozplizlost, krychle, kastrace, strhané – uhlazené osobnostní rysy, holé břicho končící vlastně ničím – proč, to se musí napravit. Je to budoucnost, technika, sterilita, kdy budeme mít všichni vaginu, spějeme k tomu, ale vagina je i minulost, matka, příroda a hlína. Přesto je potřeba na věci dívat neúzkostně, normálně, bez bodu v sobě. ... čpí tam E'', ďábel..., amoniak, N02.

Mužské: zbraň, jedinečnost, odumření a touha po klidu, jiná jednoduchost, přímost, člověk, návrat domů, je v něm i vagina (slizkost, temnost, análnost apod.), Penis také vyvolává něhu a péči (zmenšený muž), uleželý sýr, lejno, magično i racionálně, radost, vážnost i nevážnost ...

Muž nesmí cítit úzkost, to je cesta ke slabosti A' ...úzkostné oddělování na ženy a muže je ženské.

Chvilé trapného ticha produkuje E'' a šikanu, skrytá agrese, nevyčtenosti, iracionalita, ten, kdo má potenciál šikanovat, toho toto dráždí, ten kdo má potenciál být šikanován, tomu toto ticho nevádí, on je ticho.

Žena bere muži úzkost, s tím i duši, úzkost je E povahy – mužské, tím se žena stává středem světa – je duše i úzkost. Kdo cítí úzkost – pohlcuje ... je mu to jedno, je v ohrožení.

Někdy žena prahne po mužově hmotě – odumřelosti, vyjídá z něj všechnu špínu, fetiš, sebe, aby byl pak čistý, totiž za tou špínou se ukrývají principy, to po čem žena touží – toto je přesně úroveň kterou žena potlačuje, ona odmítá A'', špínu a to velmi silně.

Člověk je E''. A' je příroda, povstal z ní, směřuje k něčemu nadpřirozenému. Země – E' (člověk, hrana, pojítka) – nebe.

Měkkost sebou nese úzkost a touhu po vztahu, navázat se, být v bezpečí ... vylučování měkkosti při skryté agresi – potlačování agrese – úzkost, navazování vztahů, ... úzkost vede na péči, citění, sdílení, prožívání, průnik E dovnitř, zabití.

Ukážou si slabá místa (cíle), intimita, uklidní se...to dělají ženy, ale i muži a pak se ale zraňují, neb jsou pohlceny svoji maskou (A).

Úzkost mizí v A nebo v E'. Muži ji rozpouští v ženě, ženy ji zviditelňují v muži. ... Žena dokáže eliminovat a zjemnit agresi, neb agrese není.

Když tě začne šikanovat (mít tvé E) – vlastní ji, měj její A. Neví si s tebou rady a tak tě radši vlastní. ... Žena zkouší muže, zda ji umí říci ne (když mu ho vezme), je učitelka. Pokud ano, je to OK.

Šťáva, měkkost, kontaktnost, lidskost, - to je velmi silné v psychopatech apod. A mysl šikanující je A' život uvnitř, moc života uvnitř...

Žena neumí píchat, když zasouvá klíč, dělá to odtažitě, zmenšeně, úzkostně nebo raději ladně a jemně, přerušovaně, vyhýbá se jednomu E, pro ni je bezpečný svět A a více malých E k tomu, šum, jiskřičky.... zasunout vyvolává v ženské mysli paniku, je to jako zabít, je to kontakt s E''. ... Žena si projikuje muže do věcí (sebe také) a ty věci ji pak zahlcují a obtěžují.

Příroda se nemění, a je v ní svět stále v pořádku, kontakt s přírodou je skrze více E', nebo s E''.

Žena-muž je transformace souřadnic (mezi A-E), pokaždé pohled odjinud, u ženy z A, u muže z E. Muž je osa a žena koule, co se točí kolem, ale z pohledu ženy je ona střed a on se točí kolem. Měli bychom nebýt přímo v našem středu, ale trochu vedle.

Žena, animus, chce vlastnit i jeho A', spontaneitu.... Žena má pocit, že ji E' (E'', E), muže berou, nebo ji berou A – ji, a přitom to je i naopak.

V ženě je ten, co tě vyvede od rodiny. Animus v ženě je vyprahlý po nebezpečí, akci, týrání, řevu, odmítnutí, nelidskosti – opaku jejího vědomí a identity.

VIII.

E'' je i nepřirozenost a technika, budoucnost, a evokuje přirozenost.

Nejhorší je, když se žena dostane ke spontaneitě – tak ještě přidá do ohně (konečně je tam, kde chtěla být a musí vyhrát – ona nezná souboj dvou rovnocenných lidí, zná jen slabost, utiskovanost a nůž) – cíl je zničit ho na 0. Cíl muže – ochránit soukromí rodiny i svoje, ona má měkkosti-hmoty, lidskosti, péče plně zuby, chce tvrdost, najít smrtelnost, konec a lásku (viz A mysl a potlačená touha se zabít), (paradoxně dnes ženy nemají moc dětí a netouží po tom o někoho pečovat, ale po síle atd., neb žijí v agresivním přelidněném prostředí).

Kdo cítí E'', tj. E' má mimo sebe – nemusí cítit vinu.

Ublížení duši dělá ženy a děti dospělými.

Gay splyne s Animou – matka, a má kolem sebe muže (místo žen), chybí tam otec, sexuální náboj se odehrává mezi animou a muži.

Úzkost vede na touhu po kompenzaci, komplementární element, úzkost vychází z duše nebo ega...úzkost je touha žít, i za cenu, že to bude konfrontace s mrtvolou.

Ženy nejsou přirozené, když se snaží dělat přirozené ..., muži necítí, že je šikanují, necítí E'' - to je děsivé, on = složitost a v mysli má A...Šikana značí nepřirozené prostředí.

Ženy se neustále vnucují. ... Žena se bojí ne, odmítnutí, proto šikanuje, vědomě to popírá, dráždí lží, ale potřebuje v sobě „ne“ (úder), tím je zabita, zmužněna i vysvobozena, najde sebe ženu.

Až se naučíš žít, pak můžeš zemřít.

Žena má všechnu inteligenci, poznání světa (E''), ale nic o něm neví, to, protože to má všechno, muž to teprve odhaluje – principy...v ženě.

Nejistota, stres, nuda, skrytá agrese vede na vinu, kdo za to může - mohu za to já (maska – uklidnění), svést to na sebe, nůž do svého těla, pak dochází ke kompenzace egem, slastmi, podporuje to ego, toto sebeobviňování, a ego je pak bez viny, ego vinu necítí a celé to začíná znova ... to je kolotoč psychopatů. Je A' (duše) a rána (E') – to vede na ego A''+ (A'+E'), vina = přivlastnění E.

Inteligentní lidé jsou nejistí, neb se dívají na věci z mnoha úhlů současně a pravdu hledají...

IX.

Nejistota a slabost a skrytá agrese produkuje vinu.

Žena, když muž mluví o ženách vulgárně a neohrabaně – to animus v ní píchá ženu – ji. ... Přítomnost muže v ní probouzí nelidskost a člověk=věc, hlavně pokud je muž slabý, nerozhodný.

Složitost a jednoduchost – když je žena složitá, muž je jednoduchý a naopak ... ženina složitost vede až na zádrhele, zadržávání a musí pak zakročit Duch. Animus je zadržávání, bloky v ženě.

Čas je souslednost jedinečně uspořádaných událostí, je neopakovatelný, proto existuje, proto plyne, už se nelze vrátit zpět, je to výběr z množiny, důležitá je ta neopakovatelnost. Možná, že mysl dává času chronologický smysl a souslednost.

Z E'' se rodí bůh.

Důležitá otázka – proč je zelená zelená? Všechny qualie jsou stejné, jsou to smysly ... qualie jsou věc lokalizace.

Fyzická bolest je vysvobození od psychického boje a neuskutečněného boje ... a to je život.

Mezibytostní úcta a neubližování. Všechny bytosti jsou si rovný.

Muž jsou principy.

Význam světa je předobraz pro oblast nevědomí – snění – onoho světa.

Vše je lokalizováno a na vše se lze dívat z daného místa.

Žena si ráda vyměňuje role a je animus-muž a on podrážděná žena.

Animus, úzkost a skrytá agrese způsobuje ženě zaměřenost na sama sebe, na ženy. Ona ví víc, cítí E''.

Žena nebude milovat nepodmíněně, dokud muž nebude milovat podmíněně, jen málo kdy oba milují nepodmíněně. Anima je odměna. Inteligenti na jednoduchou formu odměny neslyší.

X.

Muž, který je v úzkosti, ve stresu, tedy má E' vedle sebe, poslouchá animu na slovo a vše jí dovolí a oblažuje...kompenzuje stres.

Žena, když vidí muže, vidí penis - okamžitě se v ní spustí koncept: vnitřně ztuhne (vnitřní erekce - tu má pořád), vlastní psychicky jeho zbraň, má E'', na svém psychickém pozadí vlastní tvrdost, stěnu, tyč, Ducha apod. A hlavně řekne - tak a co s tím uděláš? Když tě vlastním? To je princip šikany. Žena od muže čeká neustálý boj (ona má v nevědomí neustálý boj), čeká, že s ní bude soupeřit (to vše dělá její animus), Žena nechápe, že to není možné, s ní 24h denně bojovat, muž navíc se ženou bojovat neumí, a nechce, chce klid. Ženě stačí věci vysvětlit, použít na ni princip (mužskou energii) - v tobě je neustálá touha po boji. Musí ji občas bodnout, dostat se do ní, ona si na podbřišku utváří krustu. Žena se neumí uvolnit jako muž, neb by byla mužem, umřela by, tak to vidí. Žena se dostává do vyhocené bezvýchodné situace, ale stále má pravdu – E'' (a muže tam dostává samozřejmě také). Neustále po muži chce, aby něco dělal. Chce ho upracovat k smrti, jako obcující kobylinky... Ovšem, aby muž řekl nešikanuj mně, to nejde - tím by ukázal svoji zranitelnost, žena zranitelnost naopak ukazuje jako masku, je v tom část jí samotné, ale uvnitř ní to evokuje komplementárně tvrdost, jak jsem již psal. Ta skrývaná agrese v ní má totiž tendence se neustále projevovat. Tento způsob komunikace je v ženském prostředí, civilizačním, mužské prostředí (otevřená agrese, klid, les) - tam se naopak žena bojí, že ji vezmou A.

Žena chce erekci hned, a z krve a agrese, ale erekce většiny mužů se dostavuje v klidném prostředí (z klidu) a agresí je pak jen udržována. Žena nepochopí, že erekce má začátek a konec, ona si myslí, že muž bojuje neustále. Toto je v protikladu k ženskému normálnímu stavu, tedy zdrženlivosti.

Žena zarputile brojí proti slabosti. Ženské nevědomí je paradoxní, je v něm aktivita, boj, mužské je jak by se čekalo - neměnnost, klid, nevědomé obsahy jsou nevyčerpatelné a neustále si je připomínáme - jsou totiž uvězněny, nepřetržitě a na povrch se dostávají ve vlnách.

Muž je šťasten, když ho žena obdivuje, neb už se nemusí starat o to, aby byli dva různí lidé, aby mezi byla hranice, už tam je, a může se uvolnit.

Nejhorší je, když vezme muži i A'' a on je pak jen hmyz, krev bez mysli. A co ty předešlé věty v III.? - nesoulad. ... Když muž mlčí, žena hledá, co skrývá a bojí se, že ji vezme E''.

Ten, kdo šikanuje, je sadista atd. je v něm moc lidskosti, živé měkkosti toužící po kontaktu (A'), a která touží po nelidskosti - opoře.

Rozhovor žen - rozhovor žen (rozebírání lidí) je možné podle úhlu pohledu chápat jako šum a skrytou lidskost, ale také jako vrcholnou nelidskost, která v tom je.

Paradoxně, žena, která nejvíce odmítá muže a je v ní cítit nelidské místo a je tvrdá - ta je mužem nejvíce posedlá, ale zapře to, a to úplně a není z toho cesty ven, je to uzavřená smyčka - nechci muže=ne, ale muž=ne. Její iracionalita pramení z obcování s ne. ... Žena vidí muže: „konečně boj, konečně se bude bojovat“, muž vidí ženu a : „konečně klid a domov po tvrdém boji“.

Při orgasmu se myslím značně zapojuje naše identita. ... Muž chce (je) být, žena chce (je) mít. Žena dělá, že je mužem a muž, že má ženu. ... Potlačená agrese skousne a drží dva lidi u sebe.

Ale nesmíš ji nechat dát vše, o co si řekne, ona je sexualita. ... Neustále hledá, co se muži líbí (jaké sexuální objekty), hledá slabé místo a zároveň hledá sebe (A), pak je v bezpečí, slabost sdílí.

Někdy musí člověk umět prohrát. Aby se našel ...

Všechny živé bytosti si jsou rovny...

XI.

Žena vidí nejdál k druhému člověku. Žena si vychutnává nevědomost, tedy zdroj neurčitosti, dráždění, a cítí E''. Dělá se mužem – je schválně hloupá. Bojí se hodnocení a šikany, proto to dělá.

Šikana a sexualita nepatří na veřejnost. ... V běžném stavu, žena šikanuje muž vědomě a muž to zpracovává nevědomě, a naopak, muž šikanuje ženu nevědomě a ona to vnímá vědomě.

Šikanující jsou v neustálém kontaktu s kolektivem, šikana je zvláštní tím, že je o kradení E', ale zároveň šikanujícímu E' chybí, ... stačí, pokud člověk vlastní E', např. inteligenci a už nemůže druhý nic brát, E může mít jen jeden. ... Relativita produkuje závist.

Muž šikanu přebije tím, že má, je principy+hmota, tedy E + A'', tvoří dálnice na území např., má koničky apod., rohovina, spermaticnost nebo až homoerotický fetiš, ponožky, zde se k A'' přidává A' a nepřímo mají E a celé je to už o ego a slasti. ... Je to moudrá rezignace.

XII.

A-mysl je neustále zaměřena na okolí, na druhé lidi, chrání tím sebe. ... A-mysl miluje, když se muži něco nedaří – moc nad spontaneitou a slabostí a nad jeho E. ... Úzkostná žena bere muži E.

Ženy, děti a starci mají stejnou mysl, se skrytou agresí, jež má sexuálně-šikanózní podtext a touží po muži, po E. ... Šikanující se dívá na svět, jako by všichni byli příbuzní, archetyp domova, E''

Žena si krásně uklidí a pak má být šťastná, že ji tam muž vnese přirozeně nepořádek - neb za (s) jeho špínou A a bezprostředností a neskrytostí je E Duch, čistota, udělá průvan.

Potlačená agrese, odmítnutí (je to i o zradě, skrytosti, podrazáctví, chybění lásky, Animus, citlivost, iracionální strach, ale i samotné pohlavní orgány-zdroj agrese) je lačná po slastech, chce ven a nešlo to, to tvoří ego. Chce E', ale i A, je neustále lačná, nenasytná po E, A, zážitcích ..., co tě umlčí? Chce záplatu, třeba peníze, něco cenné - symbol, aby se neposmívala, nakonec to ale musí být ona, kdo dává a on, kdo odmítá - tak je to v archetypové nepodmíněné dnes už dost nové úrovni...Stále to je stejné schéma - utrpení a něha, sex je kontakt se zdrojem agrese - proto uspokojuje.

Anima chce, aby sis život užil, prožil, hluboce, s E''. Vnucuje své vnady. ... Čím principiálnější mysl tím sentimentálnější duše. Pokud stále narážíte na E'', to Anima říká – proživej nebo pracuj.

Muži se potřebují nebát E'', potřebují se vzdát citů, ale i cynismu, aby mohli bojovat, mít symbol v mysli. Vše je u nich utvořeno pro boj, dlouhými věky zkušeností a vývoje.

Podrážděná Anima má blízko k Duchu. ... Proč funguje na Anima prožívání? Animus je odmítnutí lidí (z důvodu ublížení, jiný důvod ve sféře Duše to mít nemůže), a přijetí ho obměkčuje.

Zkratkovitá okamžitá "pravda" bodá a ničí duši A' a A". ... Tím se dotyčná duše chrání a ostatní duše ničí. Žena takto dokáže okamžitě vyslovit závěry a nebo dokáže „být“ muž, ale bez A´´.

Šikanující si vynucuje souhlas a odstup. ... A mysl krade duši, já. ... Nevidět se z pohledu ženy, to je pro muže základní, dokáže tě tak zmanipulovat, že tvé úkony ona kontroluje.

Animus je trvalé nevědomě „ne“, co se občas dostává na povrch, je to naštvání, že muž neuklízí, naštvání, že uklízí a není dost chlap, naštvání, že uklízí akorát a je tu nuda, je to přebujelý život, kde někdo musí zemřít, je to neustálé odkazování se na E´´, souboj na život a na smrt (někdo ji bodá)...Animus a ta žena se pak vůbec nevyzná v přirozenosti a může být technicky frigidní, chce mít ve všem jasno. Jsí tam ty, ona a její E´´, dokud ji neuděláš dítě (boha), E´´ nezmizí. Také, ty se musíš stát plnoprávným vědomým „ne“... žena v sobě dusí ne, pokud by ho plně akceptovala, stala by se mužem. ... Ironicky řekni: ona je muž, tomu nerozumíš! – tím ji překvapíš a udeříš na podstatu problému. Ona ti pak vyčte, že nejsi dost chlap a tak musí být ona.

Homosexualita je vždy orientace na identitu a ego, i u homosexuálních transsexuálů. .. U gayů se pohlčení ženou kompenzuje tím, že se ženou nespí (odmítnutí).

Duch učí překonávat překážky a úzkost. Žena si neustále myslí, že muž bude s jejím Animem (s ní) bojovat, ale s ním se bojovat nedá, je to léčka, je z jiného světa. V boji vždy vyhraje. Jakmile s ním přestaneš bojovat, vše ti začne dávat, předá ti žezlo a ženu. Je to i jakoby její otec a tvůj otec. Animus neumí být vítěz (ano), vyhrát znamená být v reálném, našem světě, a to on neumí. Pak ti předá svoji moc a bude tě mít i rád a povstane muž. Neumí také přijmout konec, neb je ve světě nevědomí. Starší ženy, ty to už vědí, jsou srostlé. Řekneš mu ne, a on musí být ano.

Muž je i rád, že ho žena šikanuje, má alespoň toto mimo sebe a může se věnovat něčemu svému, je smířen. Je i rád, neb to upozorňuje a evokuje jeho samotného, skryté já – chlapecké. Pokud se ale nechává šikanovat, je otrokem, je A-mysl. ... Musí porazit svého otce a nenechat se neustále ovlivňovat ženou – vidět sebe z jejího úhlu pohledu (muž je, jak ho vidím já matka).

Žena bojuje pomocí sexuality, šikany – v hlavě muže se lidé s A-myslí neustále vnucují. Proti šikaně platí mužská mysl – vím, co se mi líbí a ty mi to nenabízíš, umím si vybrat, nic jiného mne nezajímá, nevidím to, vím, na co jsem zaměřen fyzického (třeba prsa apod.). A-mysl neustále zkoumá, na co je muž zaměřen, touží po agresí, muž to prostě vybalí, řekne jí to a ona nemá šanci – muž působí nevině, ale Duše tím trpí (jeho i kolem), Duše miluje složitost, prožívání, komplexnost a svobodu. Muž má jinou formu svobody, vysvobození od šikany kolem. Duch je ale pro Duši i vysvobozením od nejistoty a přizemnosti, jeho ona prožívá. Vztah je pro muže automatický, jsou zaměřeni na fyzično. Muž si vybere jednu možnost, rozhodne se.

Duch je opilý – utápí, přikláplý animou (věc+hmotu, závislosti, ego) rány, ambivalenci vnějšího odmítnutí a vnitřní živoucí touze po kontaktu, nepochopení (žena nevidí svět jako já, jen cítí kontrast E´´ a slabosti = domov), nesdílení se ženami, neustálé zkoumání ze strany žen, ... jeho já (rány...) je dokonale zavaleno-evokováno a přesto je plně odhalen, afekty, principy neskrývá.

Ego miluje, když druzí někým jsou – jednak mizí nejistota a jednak ono samo je vším, je zdroj A´ a druzí jsou jen povrchní masky. Také je schována palčivá intimita, intimní já.

DOPLNĚNÍ

K tomu, že člověk si musí Animu zasloužit (PEL-MEL text): člověk si musí hezké věci zasloužit, je to opět energie od E na A, od utrpení na A. Toto schéma je mužské, je inverzní k ženskému, kde je A uvnitř a E na povrchu a také blahodárně působí na komplex A-mysli. Muž má před sebou odměnu, hmotu...Pokud se toto schéma neuskutečňuje, uskutečňuje se opačné – nepodmíněnosti se vnucuje neustále něco ošklivého. Toto schéma také krystalizuje neuskutečněné agresivní afekty v nás, v A´... a tím vše vyčišťuje – ošklivé nahradí prací a pak zasloužilým odpočinkem. ... Ten, kdo neustále vidí v druhých komplex A-mysli, jím pravděpodobně sám trpí (pohlčení Animou). Žena potřebuje toto schéma realizovat ... U mne je ta odměna:

Proto je pro muže podmíněnost automatická a vše E automatické, prací je např. i sexuální zdrženlivost, avšak když se to přežene, může to být opět posedlost Animou, otroctvím. Žena je ta odměna, viz pohlavní výběr. Nedostupnost, nedosažitelnost.

1. Muži ubližuje, pokud to tvrdé E' píchají (vlastně jeho), aby změklo ... ženě ubližuje, píchá-li se její slabost.

2. Některé ženy se neustále nabízí, dělají ze sebe E'' a krásu E a pak se cítí odmítnuté a cítí se jako hmota, tlení, hnus, slabost (kompenzace) - ale to je jejich odsunutá ženskost, byly-li by ztotožněné s tímto, přijali to, výživa, byly by vedle muže šťastné a přirozeně sebevědomé.

3. E'' musí prožívat, aby se stával Bohem, integrovat Animu.

Je to záchrana cti, je to do značné míry maska, to je moje útěcha a odměna - nikdo z vás mi ji nemůže poskytnout - to přirozeně odežene lidi, a hlavně je to inverzní vůči šikanující mysli, je to E uvnitř a A - odměna na povrchu. pak si uvědomovat agresi, neb ta je tím potlačena a jít opět k sobě. sex je za odměnu, on je za odměnu, podmíněnost. umřít, uvolnit se, příroda, kontakt, fraktály, E''

obejde to lidi. neustále se vlastně vnucují...nebo já je nechci.

Ta odměna není z reálného světa a je to i mé já, ego...

Je to spíše přesah, překročení, než obejití E a šikany od lidí.....je to příroda, přirozenost, homoerotika, anima, hetero na homo proces, fetiš...

Lidé se vnucují, vnucují A (slast-objekt), aby tím mohli manipulovat, u mne jim to nejde, marně hledají, ale tím A manipulují s mým egem a já...

Vztah k E'', skryté potlačené agresi a tichu, realita - mezilidská realita, E'' je potlačené ne, maska, kdo je mu velmi oddán, přestává být agresivní...

extrovert a neurotik - bojí se, introvert - cítí, psychotik - nevnímá, paranoik - v moci, technik - odmítá, depresivní, sadista, Kdo E'' odmítá, je realista, a i kdo ho cítí, je realista.

E'' je symbol bytosti, je to tvrdý objekt, sekrece jakékoliv šťávy znamená ubližování, když E' (E'') brečí z šikany..., je spojeno se šťávami kolem něj...

Kdo není schopen psychicky fyzicky bojovat, používá psychický boj a manipulace - na ž. platí - vezmu ti tvého muže (a to velmi snadno, i upozorněním na to co je - jsem A''), jinak ji ublížit neumím, než skrze něj - a to ublížit přímo jí!

E'' to jsou tušené plochy a hrany v mysli, procházíme k nim měkkou myslí, žena E'' absolutně odsouvá a zároveň je k němu přimknuta, E'' je křečovitě, tlačivé přání, aby se stalo kouzlo ...

Chci-li muže, je mi v cestě žena, co se vnucuje, musí tam být podmíněnost, ublížení, jinak neustoupí...

Moderní člověk si musí najít své A, odměnu, svoji duši. ... Za šikanou a nevyslovenou bolestí, odmítnutím atd., ta odměna je kompenzace, lépe mít v mysli orientaci než sebe, než si brát věci osobně aby mne miloval otcovsky ..., ... aby řekl muž a otec ano, probudil v sobě ženu (A''s A'), sedlinu a potvrdil mne a se, abychom byli „stejní“, aby mi rozuměl (mj. kořisti), je to on-E změna na A, je to vlastně jeho smrt, ale i není, on tam je, není to žena, je to anima.

Homosexualita je vždy splynutí orientace s identitou,

Predátorství smazává vinu, slabost - rozpadlost, a A-mysl, a člověk se stává závislým na určitém procesu, na lovení... Predátorská formule, stav, je popření sebe, bolesti, slabosti a plné zaměření na A, objekt. ...Lhaní je snadné, když člověk chce A a duši a sebe.

Zašustění v napjatém tichu, to je E'', ale pak je E''i pod tím, v člověku, neb šustění je šum-vysoká entropie a E'' není.

Člověk se celý život snaží najít formuli proti obtěžování od lidí a pak přijde cizí muž a chce navázat kontakt a víc, a člověk cítí "nech mne být", útek před sebou - méněcenností a bolestí (vše co dělá je trapné a vlastně zoufalé) - on není špatný, pak jsem tedy špatný já ..., nevidí pravdu a skutečnost a realitu, kdo jsem, se mnou je nuda a ticho, a pravda E'', krásu si nechávám pro sebe. Pod krásným dojmem je ošklivost a méněcennost a zaraženost a zloba, hněv (ta ale už směřuje ke kráse, je E a to je

cesta k duši, kráse), ale je tam i silná nadpozemskost a její krása a tu si nechávám pro sebe, neb není sdílitelná, ale její analytická část je AHA...Nechci s ním být, bojím se a tak se dělám ošklivý, ale toužím po tom, s někým být...taky se bojím, že to jen hraje, a že zradí...proto ho zkouším...

Predátor, sadista, psychopat apod. - jediné uspokojení, kdy všeho nechá je, když je druhý už jeho součástí, vlastní, je jeho, je to o fixaci na matku a vazbě na ni,

Dnes dominuje orientace, žena už je jen orientace - děláním úzkostí apod., sice je to nepříjemné, ale ona to takto chce, a nezná pohled z E uvnitř a orientace na A. Je tím schována duše...

Je to pro mně imitace mužské mysli a úleva ve společnosti...V mužském přátelství je vždy sentimentalita, anima s mužem (vnitřní touha být s někým), a spojenectví proti ženě a E'', je v něm jistota, intimita a soukromí každého - právě to nelezení si do soukromí - vzájemný odstup od něj a zároveň jeho sdílení je důležité, každý ponechává druhého se svoji kořistí, obrazně řečeno

Toť moje naplnění - kamarád, we were one man, důvěra i soukromí..., to, co nemohu naplnit v sobě (já muž?) - je on, je v něm, mé já..., nechci sex, jen intimitu, chápu, že má ženu ..., sex mám s jinými..., když se muž bojí této homoerotické sentimentality, je to špatné, dívá se na svět z pohledu ženy ..., mělo by to být normální...

Žena dokáže pokazit mužské přátelství a cokoliv citového mezi muži. To, co je spojuje, se najednou stává animusem, E'', rozdělovačem, nenáviditelem sentimentality. Muži však toto dokážou přemoci.

Ženy, jak berou hormony, a jsou "těhotné" a přitom nemají dítě, možná to více evokuje cítění E'' v sobě (dítě, absence), potřebu být obětována, a ostatní ženy se od nich opičí. Spousta zmařených potenciálních těhotenství vede také na přítomnost E''. E'' je zárodek, ďábel, sex, a vyvíjí se v dítě, boha.

Žena a A-mysl má problém, je-li muž spontánní, hlučný nebo uvolněný - totiž pro ni to znamená, že vyhrál, že ji má, má A, ukradl ji A, nebo se tohoto bojí, cítí tam odbržděnost a temné E, nebo cítí vzrušení, přesouvá svůj hněv na něj, aby ho uvolnil do prostoru, neb ona to neumí, říci ne, ... (lidé si kradou energii také tím, že mluví nahlas)....Ta hysterka (žena, dítě, muž..) nesnáší a závidí druhým radost a spontaneitu, je obsedantně škodolibá - neumí navázat normální vztah, raději proto ničí a týrá a to i nekontrolovaně, obsedantně.

E'', animus je tvůj problém a musíš s ním komunikovat, on má svůj problém, s animou, ženy si s animusem neví rady a stále se od mužů dožadují pomoci s ním, s tím si musíš poradit sama, stačí začít tím, že si přiznáš, že existuje, potvrdit a tím se začíná neukončitelný proces zlidšťování E'',... prohloubení bytí.

Šikanující je hnijící střed, koule světa s malou hlavičkou, nemá nadhled, ačkoliv je vším, nemá v sobě podlahu, není Duch, ztratil duši, smysl, a touží po poznání, které si myslí, že stačí ukrást, podceňuje se, má strach, typicky se bojí toho, co dělá - šikany, popichování, hodně toho zažil a stále ho někdo popichuje, i když tam nikdo není, ..., všichni šikanující jsou uvnitř slabí a všichni jsme stejní...je to typické, iracionální řešení: to oni jsou vlastně slabí a "malí", ne já. ... Osa, kolem které se koule točí, je pod i nad, prohlubuje i vidí věci s odstupem, s odstupem od slastného já.

Kdo se neumí přirozeně milovat, chce být milován.. Abychom milovali, musí se druhý milovat (spíše nevědomky, skryté E), trpí a neví to nebo pečuje o sebe - křehkost.

Opakování: ústřední postavou ženské mysli je E'', Animus. Ten vzniká v napjatém tichu, je tam cítit, ticho evokuje absolutní hlubokou ryzí pravdu, které je on součástí (souvislost se skrytou agresí), E'' je kontakt, je temný. Pomocí tohoto E'' žena dokáže analyzovat pocity druhých lidí, rozložit druhé, bodá je...Kolem této bytosti se celý život ženy a oblast cítění točí. ... E'' je tlačící, křečovitě, malé, psychická bytost, která nemůže udeřit druhého fyzicky.

Toto E'' je postata víry v Boha, která se z tohoto vyvinula, je to někdo, kdo tu vlastně není, nese tabu apod...Je to oběť a agresor, žena se staví do role oběti tohoto E'', to muž nedělá, ona to začne prožívat, ... je pak měkká, štavnatá, plná krve, je lživá...je v tom příděch smrti, zabití...

Proč toto souvisí s pojmem domov? Jednak to evokuje nezranitelnější naše místo a to s domovem souvisí, je to analýza skutků, rozhršení, morálnost, doma se kuchá a porcuje, duše se ničí, vězení domova, člověk je zabit predátorem - jde domů, dítě má pocit, že je oběť a že ho sní, a dál..., nevím...

Je až s podivem, že E'' lze použít na vše a vždy je to pravda.

Naše civilizace nesnáší a ničí duši, ale částečně i ducha.

Duše i duch se na světě posilňují ...

Snad toto někomu pomůže.

Ženy si utvářejí dvojitou masku, první maska je ochrana soukromí, A - ta je ale málo, neb upozorňuje na vlastní A - proto si utváří nadmasku, která popírá předchozí masku obrannou a je útočná, vychutnává si danou situaci - to je právě ta maska, Animus-E' (= ne, popření, opačnost, kdy E je uvnitř, ale ona je A), zespondu sebe hází šípy, vše je naznačováno, dráždí okolí tím, že si vychutnává lež a považuje ji schválně za pravdu = nebrání se, útočí.

Ty šípy jsou vyvrhovány jen nepřímo, nikdy přímo, stejně jako E'' není nikdy přímé.

Podrážděný muž je prohra - tím nepřímo ukáže slabé místo, které je ihned likvidováno šípy animuse (je v nepřímé úrovni). Muž nemůže ženě nikdy nic vyčítat pokud nemá v sobě podlahu, neb pak je okamžitě obětí šikany animy/animuse (ženy+animuse).

I muži mají komplex A-mysli - je v nich Anima+její Animus, (nikoliv on) - hodnotící šíp.

Muži nejisté věci své/cizí ochraňují nebo likvidují, ženy pečují nebo týrají.

Duše chce všechno.

Duši říkají, že není dokonalá jako věci.

Šikanující nemá koníčky, zájmy, nejdál vidí k druhému člověku, je v něm absence principů a hledání principů a struktury světa, nadhledu. Šikanující se těžko odmítá, upozorňuje na intimní úroveň...

Duše je náladová, konec světa je několikrát denně.

Přijde mi, že Číňané, ač o sobě tvrdí, že jsou spojeni s přírodou, tak nejsou - není to drsnost přírody a uvolněnost zároveň...není to přirozené E'', kontakt s přírodou...je to potlačované a upjaté, bez prohlubujícího ticha, melancholie,

Feminní lesby jsou orientované na animuse a sebe, neumí poznat reálného muže...

masitost penisu je ženská ...

Jsem AHA a je to ukončené a i neukončené, žiji.

Duše, slabost potřebuje, aby pro ni ("E''") někdo něco udělal, aby se zvýraznilo E'' vs. slabost, život, píchání, aby tam byla, ale to je nekonečné, potřebuje vlákna principiálnosti, strukturu, oporu, něco, co je jí cizí - taková věc ale skoro není...komplex A-mysl potřebuje takovou ránu, aby opět začala daná bytost prožívat a cítit slabé místo, sebe v sobě...

Muž existenci E'' popírá a to tvoří jeho mysl a bojovnou spontaneitu, vše citové je soukromé...je to ale jiné, než popírání vlastní slabosti u žen, A-mysli.

Neustále vyžaduje pozornost, neb je slabost, nejistota, kterou nenávidí a úzkost nemá zpracovánu...její jediná zbraň je potlačená agrese, a to i když bojuje.

Nejúžasnější je, jak většina žen zapře, že by v ní byl animus - je to totiž věc soukromá a i intimní a nepatří nikomu z ostatních lidí čím více jej popírá, tím je viditelnější...to zapření je opět dvojitá maska - obranná a nad ní, v ní, útočná. Je to také tím, že to ne říká samotný animus (hradba, krusta, bod v ní), který je ne (je dokonale ukryt). Ona neumí přiznat vinu - odhalit slabost, sebe, nebo to vystrčí jako masku, jak jsem říkal. Čím více ji budeš říkat, že ho v ní cítíš, tím více ho bude zapírat...

Mužova anima a žena a dítě (podráždění) potřebuje potvrzení, že trpí, že existuje utrpení, co není vidět přímo, duše stále trpí na světě, sice to vyjadřuje tak, že je nepříjemná, až pichlavá, a pomoc nepotřebuje...člověk by měl přemoci tu nepříjemnost a pomoci, je to opět práce a pak odměna...

Gayové mají tendenci vidět svět očima většiny - odstup, jsem divný, vinný, slabý ..., ale jde li člověk proti ženám i mužům, stává se E'', má (je) E'' a role se obrací... je sebejistý a přirozený...

Je dobré znát věci a je dobré nechat tomu všemu volný průběh, ... bez sledování, hodnocení, skrytého významu v lidské komunikaci,... když máš tendenci ženy chránit, chránit, jejich E'', je to přirozené, byť nevyrovnané, z mého pohledu, ... pak odměna

Ženská frigidita je, když moc bojuje s E'', až tam E'' není - pusto - působí to tak asexuálně, chladně..., a když je tam vázanost na jeden vztah doma.

Kdo chce cítit, musí podlehnout E''.

Poslední věc, co platí na šikanu je udeření na podstatu celé věci - myslí si, že je chytrá, chytrý, že ví něco, co druzí neví, že má E'', ale neví, že stále obchází, krouží kolem podstaty, agrese samotné ... kolem archetypálního výjevu, o kterém to zde celé bylo, totiž kolem výjevu predátora zakouslého do kořisti - to je bytostné já, jeho alternativní podoba, tento výjev je neustále na pozadí naší mysli a souvisí např. s já a prosazením se, s duší, s lidskostí (potlačení, popření tohoto) apod., ... je to zabití, smrt, zrození, sex a hra jsou symbolické zabití, člověk se postupně s tímto výjevem v životě vyrovnává a zjemňuje ho, přijímá, apod... zevšednění... to „kořist s predátorem“ je o maximální intimitě, o smrti. ... Je tu E'' a střikající nebo sekretující šťávy: brek, krev, sperma, apod.

Ač se to nemusí zdát, vše je vyladěné i bez AHA.

Je fajn něco mít, dokázat, ukončit, dílo, splnit (snad) životní úkol, je to uspokojení a nadhled, je to i maska na vlastní bazální měkkost-touhu po kontaktu-vnitřní zabití-skrytou vinu-slabost-nejistotu-méněcennost-kontrolování-žvatlání-nucení pasivního od druhých k boji - člověk něco má, a už přehlíží (malicherné, nevýznamné) skryté odmítnutí, vztahy a neprojevenou agresi a křeč - tedy skryté E', člověk toto E' už má a je pak i laskavý a ochraňující k druhým, v hlavě má jakési prázdno a spokojenost, že je tam v něm dílo - ale je tam i usazenina (zasunutá agrese), co se občas dostane na povrch v podobě nekontrolovaného výbuchu, není to ale zařazení se atd..., je to opora

je to ukončeno i není-to je důležité (AHA).

V mužích dokáže být naprosto stejná věc - ďábel - ukřivděná, slabost nenávidějící, šikanující, tvrdá, měkká, vztahující se entita...

Další věc - pokud člověk tuto věc, střed, projektuje, odsune na své děti, už umí říci ne a bránit je (se), je to opět schéma muže a ženy.

Berou mi (muži) ženu (mě). Komplex A-mysli nesnáší ostatní s komplexem A-mysli. Je to sezení na kůlu - směr dovnitř i ven. Hledá pozornost a souhlas, ale odmítá. Je to o smyslu, principech, poznání - ty tam chybí a jsou vyžadovány, kradeny a popírány - nevědomost. ... Je vyrovnaný, šikanu přijímá a vládne a i se ho okolní bojí.

Další poslední věcí proti komplexu A-mysli je depresivita – žena (vnější, vnitřní) dráždí a je maximálně spokojená (rarášek+ona), pokud muže rozhodí, je to obrana svého A z jejího pohledu, je to úroveň hmyzu, zabití partnera při páření, stupňuje to, nestačí jí to – nemůže udělat krok zpět – ukázat slabost ... Pokud anima dráždí, lepší než sex je deprese, ... neprožívání, neschopnost prožívat, tíha E'' uvnitř, bolení, vina, sklíčenost (ale ne moc ukřivděnost) – upozorňuje to totiž mj. na podstatu komplexu A-mysli druhého člověka, na bazální A, které je maskováno drážděním, vzrušováním se apod., (dále si chrání své já, E v sobě, a vyvolává péči v druhých, ne tyranii, chrání si ho, ale i ho ukazuje a to druhým stačí, komplex A-mysli lpí na povrchních věcech, proto jej sklíčenost odradí, smutek anihiluje jeho zvrácenou radost). Komplex A-mysli popírá svoji depresivitu. Existují dvě hyperreality – ženská (s cítěním E'', vzrušování, polekávání se apod.) a mužská-depresivní nevzrušivá realita. Depresi ti nikdo nevezme, nechce. Muž v depresi nachází uvnitř sám sebe (E), a žena asi také (A, A s E) . Deprese asi snadno přejde v komplex A-mysli. Bytost s tímto komplexem neumí konat, neb se bojí prohry a smíchu (bolesti), proto s mužem, co něco koná, co se dá pokazit, prožívá, čeká jeho neúspěch, na jeho slabou chvíli, aby mohla bodnout, ale nechce konec, chce ten proces dráždění ke smrti ... Naopak Duše, když začne prožívat, je tam dívka, je tam hloubka, není tam právě ta napjatá blána jakoby úmyslně i neúmyslně malo-lidskosti a hlouposti a ubohosti a zbrklosti, jakoby odejmutí E'', hloupá matčina kůže, maska co vše široké a pravdivé upjatě zužuje a bojí se toho - sebe (blána co chrání duši a šíří bytosti pod ní), v duši a prožívání je vše, vlastní smrt, zánik i život. ... Žena chápe společenskou masku jako masku na E'', skrytou agresi, ale neumí se z těch dvou věcí vymanit (kořist s predátorem), muž nechápe, že je to maska, E'' jakoby nezná, je naivní (anima) a

přímý a prázdný ... Komplex A-mysli - vyčítá a svaluje vinu, taky miluje a vibruje při "to vydržíš". Účinná na šikanu je samozřejmě šikana. Nebo, "ty chceš vidět moje slabé místo, ale pak mu stejně ublížíš" - odejde. Dábel musí být všude první nebo mít navrch, ale neumí být první (zodpovědnost, vážnost), jen dráždí. Právě to schované odmítnutí je matoucí, neb člověk čeká uvnitř bytosti lidskost - skrytá, nepřímá je vždy duše a zde naráží v nepřímé úrovni na odmítnutí. Na komplex A-mysli platí jen opačné, inverzní schéma a všechny vyjmenované věci jsou právě se schématem (E - identita uvnitř a A na povrchu). ... Muž je sice osvobozen od udržování vztahů, ale to vede na požadavek na výkon a dodržení závazků pracovních. všechny zbraně a nebezpečí má (je) on, proto ochraňuje..... Z mého pohledu: ta depresivnost souvisí to s já (egem a já), člověk se má kam vracet k sobě – jistota, že se po kradení jeho já zase najde (ve sklíčenosti najde své E', sebe) - v egu-kouli-A jsou i okolní lidé, ale já je jen naše. Také to dává určitý racionální odstup od situace. ... Opět jednosměrka, ona obdivuje, pečuje o mé pachy – je v tom ego, vytmeluje to mé já, je to A'' + A', fetiš na bolestné já (E', E). Člověk pak přirozeně dokáže odmítnout osoby s komplexem A-mysli, E'' pohledy, má svoje věci, ... co má rád a ostatní ho nezajímá, je to mj. i majetnické nebo ochranné k ženám. Mít úlovek - klid, masku; vede to na projekci já - tyranii a na rivalitu a egoismus, (A). ... Ego je u mne velký střed, já malý střed. Těžké je pro ego zjištění, že svět tu bude i beze mě, bude fungovat, že i beze mě se druzí budou radovat a co víc, radují se více. ... je otázka, zda se vydáme cestou ega a komplexu A-mysli, požitků a úpadku. Toto vše zde bylo s úmyslem ve vás vyvolat vinu a mě přiřadit pravdu. Celé to bylo o neosobní úrovni (vagina+penis), láska však kvete v osobní úrovni. ... Žena neustále přenáší šikanou bolest na druhé a pak ji sama zažívá při porodu. Pocity viny jsou jednak z toho, že jsi ten nebojovný, rozbředlý (A) nebo ten ubližující (E).

Doplnění k myšlence univerzální přirozené selekce:

Zdá se mi, že myšlenka univerzální přirozené selekce je ze všech myšlenek nejvíce heslovitá a „nástřelovitá“ a zaslouží si rozepsat a připomenout.

Jde o rozšíření principu přirozené selekce i na neživou hmotu a bytí jako takové.

Přirozená selekce – je více variant jedné věci, některá z nich je něčím výjimečná. Vznik života je jako princip poločasu rozpadu (ten, kdo se rozpadá pomaleji, přirozeně vyhrál a vyvíjí se dál, abstrakce je pak ve formě strachu ze smrti živých bytostí, opět, kdo se bojí umřít, žije déle) – podle mne ke vzniku života přispěly i ostatní reality – výběr i mezi realitami, variantami naší reality.

Celkově je to ale nedomyšlené – vědomí by muselo být přítomno všude, ve všech variantách, aby mohlo vědět, kde vědomí není a kde je....nejsem zastáncem toho, že vědomí je samostatná entita, je to hmota.

Dále, pokud se někdo dojíká nad tím, že jsou některé fyzikální konstanty nastaveny tak, abychom zde mohli být, pokud obrátíte čas, dává to jiný smysl – jsme tu jako lidé a život v této podobě a proto musí být konstanty takové, jaké jsou a ta konstanta už zázrak není (musí být taková). Vše je naráz - tomu je podobné, že vše je z přirozené selekce mezi realitami, variantami („hotovými vesmíry od počátku do konce, popř. od počátku do nekonečna“). ... A a E jsou i spojitý a nespojitý a nekonečný a konečný, teorie relativity a kvantová teorie – ale nemusí to nic znamenat, teorie je jen lidský chabý popis nezávislé reality, pokud něco takového vůbec je... ale jak jsem řekl, možná, že naše fyzikální zákony svět „tvorí, definují“ (nadčasově, zpětně) a třeba nevědomky závodíme s mimozemšťany o nejlepší interpretaci fyzikální reality. Je to sci-fi. ... Důležité je se nad celou neosobní sférou povznést a být lidský a nevědicí.

Přídavek 30.-31.7. 2017 – není obsahem odeslaného mailu.

Je to lovec a kořist - kořist má sklony k ambivalenci: pokud si začne situaci vychutnávat - je to nesmrtelnost (sladkost, domov, hra, rovnocennost, neublížit), nahléd, vlastní, je E'' (jeho, on-lovec) , ale je to pohlčení, není to prožití, dovnitř.

A-mysl potřebuje muže, ale nechce umřít, udělá ze sebe muže (jako masku), je E uvnitř a A na povrchu (šikana, sadismus), tím vyjadřuje svoji orientaci a potřebu ochrany, ale zároveň tvrdí, že muže nechce (dráždí tím, že ze lži dělá pravdu), je lepší, než ta nejistota a úpění pod E'', kdo to vlastně je, říci - má v sobě nepříjemného muže, v ženě vidím muže, v muži ženu ... vykašlat se na E''(neustálá skrytost, zrada, sebekontrola), je lepší se na to vykašlat - mužská pohoda. E-mysl to podobně vyjadřuje např. fekálními vtipy.

Ještě, kdy se žena stává mužem: když se jí líbí mužovy pachy, ponožky apod. (A''), je v tom totiž nepřímo a tedy intenzivněji i jeho vnitřní E, je v tom jeho dominance a jeho intimita. Paradoxně to likviduje vše zatuchlé a nejisté v ženě, a to třeba i jen díky pronikání A'' dovnitř myslí, ženy, uvolňuje to a i pročišťuje ženino bytostní A'... Je v tom jeho maximální intimita, jeho anima (žena-ona), po té intimitě baží ženino E. Ale je jen jedno E v rámci tohoto spojení muže a ženy. Je to maximální blízkost, to E kompenzuje, zpevňuje, ženino vnitřní A. Je to

maximální empatie – pohled na svět z druhého pohlaví, autosexualita-fetiš, žena se skrze sebe (A, A'', A') navazuje na mysl muže. Anima, žena chce sdílet. Gayové jsou na toto často zaměřeni, překonávají tak vnitřní ženu. U muže je to pak přesně naopak, pokud se mu líbí ženino povrchní E (krajky, šperky apod.), také se pak stává ženou... Ženino přirození je jako krychle – muž a mužovo je jako koule-anima... Některé ženy se snaží tak neubližovat, až ubližují. ... Dokud se jí bojíš, je „zlá“, jinak je lidská. ... Komplex A-mysli je opak klidného rozumu, s Animou-Lilith nelze pracovat, chce to mít proti ní jednu jedinou věc a té se vždy držet, být vždy na své straně. Je to o Závisti. ... Někdo to nazývá nevědomostí, někdo hysterií, přebujelým životem...

E'' se mění na dítě.

Vždy dostane, co chce - tvoji slabost (já) nebo tvé E' (já) - neubrání ses, pak, ona to vlastně myslí dobře - dělá to proto, abys někdo byl, neb ona nemůže být, je doma, pak ti vyčte, že nejsi lidský.... Tedy odstraní, nedotknutelnost, ne ženy a muži - tím ale mj. člověk udělá z druhých špatné, ale i to dělá pro ně (je E'). ... Myslím, že všichni mají heterosexuální jádro (cis, kvazi-trans), homosexualita je polštář.

Pozn.: (A+E) = A.

AHA je nafouklé, libidózní, hloupé, snad je tam i jiskra moudrosti.

Deprese je příkrývka, držení E' (anální) a ztráta živého středu A'. ... Cokoli ovládáte, ovládá i vás a naopak.

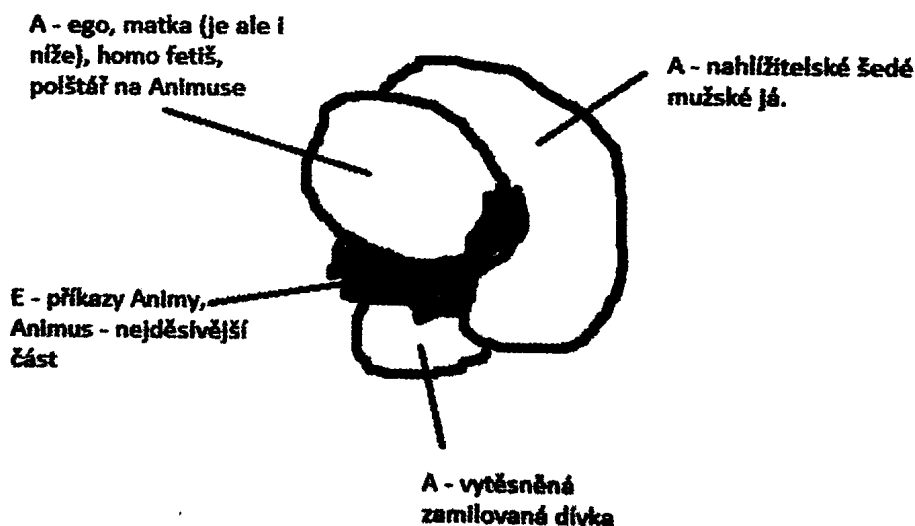
Pro člověka je důležitá naděje s někým být - byt' snově (jinak deprese, zmar).

Další myšlenky jsou obsahem dřívějšího textu ONE SHEET a ještě dřívějších textů.

One Sheet Osobní.

Struktura psychiky:

Struktura psychiky:

Bylo by tu i zjednodušené schéma: A'' muž (homo fetiš, kalhoty, prach na živou nepříjemnou a nespokojenou hmotu A', tlačí na ni, přikrývá ji) tlačí na A'+E'' ženu. U mne je NE spojeno se ženou – odmítnutí ženy (mne) a ANO, klid je spojeno s mužem (přijímám ho, to jsem já – A''). ... Je to: homosexualita tlačí na bolestnou, děsivou heterosexuální (nebezpečnou).

Jsem autoandrofilní (jakoby FtM) – můj životní zápas je zápas muže se ženou (a nevědomě asi i naopak).

Mám identitu hetero muže

Když mi není psychicky OK: uvědomovat si agresi vůči komukoliv (i rodina) – všichni pryč, mizí tiky atd., plány do budoucna, žádný vztah s nikým, musím svoji duši chránit. Také vše je na mne kom rychlé – musíme zpomalit komunikaci se mnou, mám rozštěpené myšlení a citění a Animuse a nestíhám. Vše se pak zklidní.

Erotická představa: já muž, ona mne šikanuje (neurotická představa, nelíbí se mi to, ale dráždí to), ponižuje mě – tam si uvědomuji své zraněné mužské niterné já.

E'' je ústřední cesta ke mně (mám ho vytěsněného – muže, Animuse, ale jsem to já), popis E'' viz text.

Hodně je napsáno ve One Sheet, zde je jen doplnění.

Představa: já feminka s maskulinní lesbou ve vztahu, ale chci muže a ona to chápe.

Objev: co mj. platí na vnitřní/vnější ženu – ve snu nemám sex, proč to mít v reálu, chci společnou onanii s mužem, mužskou intimitu, mysl – potlačení ženy. Je důležité mít něco, co se mi líbí – Anima chce nepodmíněně, aby se ti život líbil, abys prožíval – mít něco, co se ti líbí, kde jsi uvolněn, pak přijde žena a ty řekneš: ne, mne se líbí přesně toto a trvat na tom, jsou to ony hranice Animě. Je tam A – ona, ale jsou tam i hranice, zde nemá šanci.

Objev: vrátit se k původnímu přirozenému schématu – autoandrofilie. Identifikace s mužem, třeba z minulosti, jsem tím mužem, myslí, on si s tím, s čím já zápasím, poradí hravě, mizí mi úzkost, ostatní mě stále upozorňují na moji slabost ... moje orientace = identita, pokud posilňuji identitu, posilňuji i to, že ho miluji, je to ale jednosměrka. Zbude tam ale agrese – nutno vybějet, vydechnout. Sexuální představa – jsem ten krásný muž.

Vydechnout, příroda, superpozice, klid, já, drsnost, divokost, muž.

Také je řešení – odmítnout je (lidi, co ne mne útočí), chlad, necity vs. city pod tím, jako dřív...

Když člověk, muž nemyslí na to, že

Totíž já také útočím, když se přestaneš zajímat o soukromí druhých, i oni nebudou (práce).

Ostatky:

Víkendy: kromě již zmíněného odmítnutí všech, už nikdy tam, ... kůl v těle, led, neschopnost navrátit se k duši, je to zaražený nářek, pomáhá zájem (fyzika atd. – promítnutí já výše, kontakt s vyššími věcmi a smyslem), berou mi duši – živě-prázdné místo, odkud láska k němu pochází (tedy A'), já bojuji alespoň abych byl, ostatní hledají svoji druhou polovinu, a berou mi i E'' - to hlavně!!!... proto miluji jednosměrně, zpět není koho tam milovat, je to úroveň A'.... A' potřebuje lásku od E'', intimitu... Taky pomáhá sledování spontaneity (creampie), duše je spontaneita. Blažená je nevědomost, bez rozumu, vede to na spontaneitu, zpřítomnění. ...Láska to rozpustí, smrt spása... Hledám opět hloubku, dojetí, kontakt v přírodě, divokost, atd... ono to tam stále je, nezmižuje to, jen je potřeba uvolňovat agresi.

Kluci na střední, to bylo stejně nejlepší, hodně mi to dalo, identitu, lidskost, jejich pohled na svět, blízkost, normálnost oproti ...

Uvědomil jsem si, že Animus v ženě, onen E'' – je to nevědomé, říká vždy opak, než si žena myslí (způsobuje obsese-kompulze), je to naléhavost, neodbytnost, zvědavost, jsou to vidle na bílou průsvitnou klidnou ženskou mysl (maskou), je to koktavost, trhané pohyby. Animus je nelidská bytost. Nekontrolované spontánní trhavé pohyby. Děsivé je to, že ona to nemá pod kontrolou. Děsivé je, že je na krajíčku (vědomí), že není přirozeně schován, je to strašlivý rozpor, co pozoruji. stačí vše zpomalit, když se komunikace zpomalí mezi lidmi, pohledy atd., je čas, není to rychlé, zběsilé, trhavé, útočné – takový je

právě Animus, viz veřejné prostory. Naopak je to zlidštělé. ... stačí: na mne musíte pomaleji, ať to všechno zpracuji, musíte se uvnitř zpomalit (tím se samozřejmě zpomalím i já). ... mizí polekanost a odmítnutí a nelidskost. Stačí ho tedy zpomalit.

Mám silné schéma domov+já muž, potřebuji zázemí – pak se cítím více mužem, svobodně, divoce nad tím. Muž potřebuje domov, zázemí a ochraňovat své – svoji rodinu, jinak je podrážděný, bez výživy a splývá mu cizí lidé – vlastní lidé. Rád zázemí opouští a rád se vrací. Muž mívá k sobě infantilní vztah (je to vztah jeho Animy k němu samému).

Neustálé odmítání člověka mění na psychopata – vše negativní umět přijmout, mít za své, jako část sebe, tím je to pod kontrolou, ale je to pohlcování a potřebuje to vyprázdnění.

Nelez do soukromí druhým (práce) a i oni ti do něj nepolezou.

Umět odpočívat. I přemýšlení je práce.

Láska mezi muži, intimita ... nikdo tam není.

Další výstižná představa – jsem jakoby žena (matka), co feluje, honí kluka (ona je rozkoš, ale i moje neuróza) ... pohltit jsem jí a líbí se mi kluci, to je pro gaye myslím ústřední.

Důležité je dýchání, asi souvislost s dušením se při porodu – když dýchám, pak i lépe mluvím a nekotám, lidé mne dusí...

Samota = normalita, normální stav a rozmlouvání s pomocí, s E'' a vesmírem.

Představa s matkou, mám tam Animu...ze stresu.

Mužství – sebe, si nechávám pro sebe, v tichu, nadávky, normalita...

Až mne budete osočovat, že autoandofilní nastavení je špatné (milovat sám sebe jako muže – je to složitější) – vy toužíte být milováni a to je od ďábla, ta touha...egoistická a mrtvá.

Bohužel nikdy nepochopíte, když vám odhalím ženské já, budete si myslet – tak on byl žena, .. je to plytké a je to v hloubi a mimo mne...

Ostatky II, přibližně chronologicky řazené

Cizí muž – jen sex, to je můj styl, divokost, odstup, ale je to i blízkost, odpočinek od citů,... obcuji s necitlivostí, fetišem, věcí, voyer.

Cítit co on, mít na sobě, co on apod.

Onen homo fetiš, kaštánek atd. je mé centrum, ze kterého se dá dostat kamkoliv, ke spící milující dívce, k odmítnuté ženě, ke mně muži nahlížiteli apod...

Ten můj komplex je následující: žena obcující s mužem se stane oním mužem, jsem on, mám mužskou identitu, zakrytí skryté bolesti a nepříjemnosti (skrytá úzkost z toho, že nejsem on nebo jako on), ... pak se na mě podívá žena či někdo – ohromná bolest, rozklad identity, nepochopení, co po mně ještě chcete? Vidí ve mně přesný opak: muž na ženu, zženštilý (ono to tak ale také je). Nejdříve ničili tu dívku a teď i toho muže – mne.

Vzít si ze života to hezké, utrpení tu je, bolest, ale jsou tu i hezké věci – kluci, dojímaní, ale ona se vnucuje i do pojmu krása.

V pouze psychické sféře jsem nad muži absolutní vítěz, šikanou a E'', ve fyzické nikoliv, problém je, že málokdy je atmosféra taková, že se používají jen psychické zbraně, nad ženou nedokážu zvítězit ani psychicky, ani fyzicky.

Nejdůležitější je ze mě orientace na muže (tu mi nevzali), to je jediná moje jistota (já).

Lidé se li neustále vnucují, - ublížit, jejich lidskému já, které je toho zdrojem, toho pohlcování a „svět musí být podle mě“ – homosexualita tomu dokáže hodně ublížit, jejich vrytému schématu, šikana = heterosexuality = žena.

Když nebudeš lézt mužům do soukromí, necháš se být s animou, budeš šťastnější a mužnější...jako oni, orientován na A''a být v posteli aktivní...

Po práci, návraty

Vydechovat napětí, vybějet a uvědomovat si agresí, ubližovat, aby zmizeli, jejich citům – nejslabším místům ubližovat, aby zmizeli – přiznat si, jsem rozhozený, přiznat si pravdu stavu, i to že hledám zpět sebe sama, najít od v sobě, agresí a přirozenost...

moje normalita: masky padnou, jsem vyrovnaný, v superpozici, příroda, pochod, po fyzické práci, je to hodně o nahlížitelském já, nikdo tam nesmí, kontakt s přírodou, s E'' (E'' = „já“, z něj plyne A' = „já“), lidé tam přirozeně jsou – ty co miluji, Bůh tam je – takto jsem přišel a takto, v tomto stavu odejdu. Melancholie, prožívání, hloubka, těžko se ty rány otevírají...

Pel-mel

Nepovedl jsem se v otcových očích, chtěl bych, aby mě měl rád, obecně Otec.

Tak to má být – všední den, nepracuji, výlet, přemýšlení, E' je mimo mne, nemám vnitřní stres, ale ze samoty se úzkost a stres dostavuje..., je to jako na mateřské.

V práci – fyzický boj, ne toto.

Překlopení: dříve „dívka“ zamilovaná do muže, nyní střed – mužská identita – a i zážitek: cítím, co zažívá muž, když miluje ženu (u mne ne konkrétní ženu) – jde o to, co on cítí, to je pro mne důležité, o identitu, být jako on...ale jsem tam i já „žena“..., miluje mne, jsem šťastná

Shrnutí: ženy mi berou E''- Animuse – já jsem Animus (orientace = identita – stejné místo v mozku), berou mi tím i muže, orientaci. Každým pohybem to cítím Reálně: má mysl není ženská, vrozeně: nedokončená mužská mysl, mám v mysli Animuse, ale i mužskou A''identitu, a i orientaci na Animu ... (hormony, těhotenství, centrum identity a orientace v mozku, ale jsou to spíše sítě). Když jsem ve stresu nebo dráždění – dostavuje se anima (ostrá rychlost, animus).

Ženy kradou E'', cítím ho na povrchu – snadno mi ho vezmou, nemohu vám E''- sebe muže poskytnout, celé to moje mysl chápe jako soupeření mezi ženami o muže...Co děláš ty v sobě, dělají tobě – kradeš muže (žena v tobě pohltila E''a stala se jím).

V AČR netřeba myslet, přitom já jsem založen na přemýšlení a inteligenci a principech, co velmi pomáhá na šikanu od světa jsou země nebo jiné zájmy, jako dříve, třeba teď velký Írán, dálnice, velikost, lesy, hlavní město, apod., autisticky, zaujatost, odnesení se od problémů ...je v tom princip i anima a A''zároveň a pak mám mysl mužskou a šikanu přehlížím, mám zájem o kluky jako kluk, normálně chci být aktiv a opájet se mužským zadkem, homo-fetišem...Ale pohlcuje mne to, a pak neumím říci ne...je to celé o mém egu...hojení duše. Vstřebává to úzkosti. Je to polštář – ego, já na věci pod tím, pod tím je ale agrese, mé já, volnost...

Rada, schéma: mezi lidmi v práci – E''si chraň, dělej hlupáka, maska jednoduchosti, pak přijdeš domů, samota, chaos, odmítnutí všech, všeho, vybití agrese, nechali mi jen úzkost, i A'' (homo-fetiš) mi vzali – a pak se k tobě toto A'' vrátí. Toto A''je mé centrum (homo-fetiš), od něj vede cesta ve mně kamkoliv, k A', i k E'', je to překrytí, vymizení ženy, šikany...pak i E''vypustit pryč, dát pryč, vedle sebe (muže) – pak se dostavuje normalita, cítění E'', příroda, divokost, superpozice celková. ... Už nikdy žádný vztah, závazek – divokost, běh, příroda, mužské zadky, anonymní sex ... usnout, nech si něco hezkého zdát. .. Vztah s klukem ...Bez upuštění E''pryč – jinak neusneš, když neupustíš...

Vydechnutí, smrt, klid, nebát se umřít je i nebát se usnout.

Najít vážnost, tyč v sobě, při křečovitém úsměvu, společenské to přetvářce (smrt neexistuje), mít za tím tyč, změnit úsměv, najít vážnou zlobu, tyč..., podlahu v sobě.

Je pro mě přirozené mít jako masku E a být A' (A''), ale pak mi E''- mne, muže berou. Jako masku dávám A'', A a měkkost až dětskost, to evokuje E''uvnitř...nechte mi smrt, ticho = já.

Jsem muž + anima, ale i naopak žena+animus, autoandrofilie....

Poloha – odložená rivalita mezi muži, muži sami s Animou, s A''(A'), máme jí, klid, homo-fetiš, kde ji máš, tu k'du chci jí v tobě najít.

Chci, aby splynul s A''(A') – pak se ho nebojím a jsme stejní a jsem tam v něm.

Práce: zadupali ve mně život, vzpouru, identitu, původ – po tom všem návraty k sobě, skrze E'' - cítění. Kontakt s lesem...

Návrat k sobě: krychle v A, A' - to je mé já – divokost, opravdovost, příroda, odmítnutí všech, mystika, radost, hloubka, melancholie, osvobození, čestnost, ryzost, onen svět. ... když mě na to E'(muže) někdo upozorní . jsi muž – leknu se, toho závazku (v sobě mám prázdno, nemohu jej splnit), bojím se E, vezmou mi ho ...

Já – muž, nemyslení na nic, zabije mě – budu tam – klid, oblast Ducha, mizí stres, žena...

Zabít je, nebo zabijte mě (absolutní škrťící popudy), pak mohu čůrat – existenciální záležitost života a smrti (zabít).

Aby hetero kluk byl na muže a (A'', A') tyto věci, to je pro mě vrchol, je to proces co je ve mně, je to předání, potvrzení atd...ale nejde to splnit, ... je to transformace, ale stále musí být hetero.

Obrana: jsem bez ambicí ve veřejném životě i soukromém životě (vztahy obecně), jinak zranitelnost a posmívání se mi – muži ve mně, rozklad, jemu – mě, ten ubožák se snaží o něco, někam to dosáhnout - lidé ho zadusí.

Nevědomí to chápe jako trest, že nemám vaginu – bolest užít, vinu, péro...

Už mě nemůže normálně milovat – musí mě zabít, z lásky, mrzáka, A mysl, to potřebuji ... to je úde + láska na šikanu.

Když přijdeš z práce – vše osmítnout, skončilo to, už to nikdy nebude, nemyslet a odpočívat...

On tě miluje – stříká láskou u tebe (br.) –

Jsem A'+E', E'' a s orientací na A'' (principy), A'' je ale můj střed a nahlížitelské já, proto jsem i orientován na vaginu, ale žádně přirození chápu jako mi vlastní, ne jako něco, co mě doplňuje, pánské jako svoji normálnost.

Jsem muž+žena a orientován na muž+žena, jsem komplexní. Orientace na ženu v muži, na muže....Už umím mít E'' v sobě, být vážný, být jako skála, zkostnatělý, nesmát se, držet se blízko svého středu – tyče, zapšklý dědek, nedovolit mít křeč ve tváři z potlačené agrese, společenské atmosféry ...

Stávat se A'', ponožkou, vyjít z něj všechnu tu hmotu (sebe), aby byl čistý, je to odumření+principy, anima, temno ... prostě homo-fetiš.

E'' na vše řekne ne, a tak nabývá dojmu, že skrývá pravdu.

Ublížit jejím citům, nelze říci ne, proto to dělám – koule neprostupná a E jsou kolem, vlastnit kouli

Řešení: orientace na muže: to hojí vše, veškerou šikanu a otázky okolí „kdo jsi?“, také z toho plyne že nejsem muž (závazky) a z nejistoty plyne E'', které cítím...je to dokonalá maska, jsem orientace na muže. To je moje „identita“, viz orientace = identita u mě.

Po práci, pátek: všechny odmítnout, ublížit, projevit agresi – už nikdy nikoho nevidět, nemluvit, všichni pryč, už nikdy práce...pak stav superpozice, bazální stav, cítit E'' i měkkost, co bylo bylo, ukončení pracovního týdne...

V práci – muži se ve mně snaží hledat sebe.

Moje schéma final: je to narcismus, muž ano –chci být s ním – principy, Bůh, ... láska od něj, trápit ženu – sebe – né je.Problém je v tom, že když projevím ženskou školčku, má tendenci obsadit mé já a ego, proto ji musím potlačovat, je hrozně iracionální..., tím dokážu ženy v sobě, tam úplně oddělat (jsem orientován na muže) – nenávisť sebe sama....Nejde to jinak než cítit bolest – rozbití fetiše, A'', ega, polštáře, podmíněná láska, hrozně bolí, dotýká se mne, od ženy a od světelné bytosti to je nepodmíněná, ale stále tam je schéma utrpení – něha.

Nejistota, stres, nuda, skrytá agrese vede na vinu,kdo za to může mohu za to já (maska – uklidnění), i to lze používat v práci a jinde, svést to na sebe, nůž do svého těla, pak kompenzace egem, slastmi, podporuje to ego, toto sebeobviňování, a ego je pak bez viny, ego vinu necítí a celé to začíná znova ... to je kolotoč psychopatů. Je A' (duše) a rána (E') – to vede na ego A''+(A'+E'), vina = přivlastnění E.

V práci potlačuji ženu,. Ublížují mi, smějí se tomu, ponižují to, a pak člověk to místo bolavé musí člověk obcházet, tu spontaneitu v sobě ... chtít být žena znamená, že jsem muž..udělat z toho problému hovno ... je zatvrdlé v nás. Hovno je E''a osobnost.

Nejhorší je, že tam dělám v práci věci, kterým nerozumím ... nejsem v nich doma, já byl vždy jedničkář a ten, který ví více než druzí, nebyl jsem silný, ale chytrý a vzdělaný a tím jsem to kompenzoval, zde nemám nic z toho...nevědomost je utrpení.

Pod maskou exkomunikace a domítnutí vás je normální po komunikaci toužící dívka, kluk.

Muž a žena se kompenzují v nevědomí (anima, animus), u mne ne, animus se nekompenzuje u mne, jsem animus ... problém...

Píchání, koktavost vs. měkký fetiš – to je základní rozdělení ve mně. V ženě neustále píchání a neví kde, ona píchá také. Žena mě nutí se na ni zaměřit – na animuse, asi protože jsem na muže, ale jeho nechci, chci homo fetiš, jeho. Vidím lidi komplexně i s animusem a animou a sám jsem s komplexní orientací ... ten fetiš je můj střed a odtud vede cesta kamkoliv ve mně.

Deprese je zaražené truchlení a brek.

Je to o tom, splynutí a animou, chci spát s mužem, splynout, anima naše splyne, splynu s jeho špínou (to je ten polštář na vnitřní věci), a potřebuji lásku od otce, ta mi chybí...

Nechat projevit to, co se ve mne odehrává a co mi lidé nevědomě dělají - nechat muže do mě vniknout, ostřím, ať mi ublíží a tím opět dojdou citlivosti, kterou ztrácím, právě díky potlačování toho, že mi ubližují - on najde (já v sobě najdu) to zvrdlé místo. které je až neživé, zatvrdlé hovno, tam mě píchá, ubližuje, ale je to bezpečné, i když to od něj bolí ... a tím docházím určité citlivosti...a opět cítím lásku k němu, k mé opoře...

Sexuálně-identitní koncept, zážitek: představa - spím se ženou jako muž (i když mám tendenci si představovat, že mám prsa), konečně mi říká, co chci slyšet! představuju si ji (se) - tomášku, a obdivuje moje péro, jsem tuhý, uspokojuju ji, jsem klidný, obdivuje moje A'' - odumřelosti také, mohutnost, jsem nejlepší chlap na světě pro ni, uděláš se se ptám? - ale končí to při orgasmu představou: mé já je ona, dojde k přesmyčce, z mého pohledu mám (své) péro v sobě ve vagině - ta tvrdost...V reálném životě, když mne žena pochválí jako muže, bojím se, že mi ublíží, a cítím jejího animuse - proto mne možná radši nepochvalují...

A přitom chci být s mužem, kamarádem a ona mne neustále obtěžuje a táhne ke dnu.

Taky toužím po hetero klucích, protože chci, aby mne miloval (můj otec, neb jsem to nikdy necítil)...

Chci, aby mne brali jako muže (ženy, muži), ale pak se toho bojím, i toho závazku nesplnitelného...moje já je rozprstřeno, přesouvá se A', E'', A'' a zbytek je vždy nepřímý a je moji orientací, tak jsem např. E'' na A'', A', nebo jsem A' a cítím E'' atd...celkově jsem ale v hloubi muž, moje osobnost je muž, ale mám hluboké citové ženské já milující muže...normálně, ve spánku, o samotě, v přírodě, jsem uvolněný, bez lidí, v superpozici, vyladěný...

Jak jsem říkal dříve, moje schéma jsou tři lidé: ona(já), já(muž) a on(muž), vždy je jeden z nich nějak omezen (neb moje identita muže je v mozku stejná, skoro stejná věc, jako moje orientace na muže). A tak mi splyvá on a ona (je z nich homo fetiš, kaštánek), nebo pokud miluji muže, ubývá mi to skoro úplně mé já apod...nebo jsme dva muži a žena "neexistuje", ale je tam...Odpovídá to schématu A' (ona), E''(já nebo on) a A''(já nebo on). ... Asi do 25 let jsem miloval muže (z ženského místa), nyní už jsem zpohodlněl a jsem muž (střed) a nechávám se milovat (ženou) a neumím už milovat jako dřív (došlo k inverzi)...Je to vývoj A'- E' - a pak bude asi A''. Ta žena ale není narozdíl od muže v mém schématu konkrétní. Opět láska je jen jednosměrka - milovat umí jen ona muže, nikdy to nejde naopak, tedy neumím ji milovat.

Mám v sobě dívku (silně spjatou s muži), je jí už skoro 30 a touží po rodině, a po muži, je to živá svítící síla, místo ve mě, je strašně nešťastná, když se k ní někdo přiblíží nebo ji i chce mít rád, namlátí mu, ..., když není uspokojena - vše začne ničit, i jeho. nic ji neučiní šťastnou, chce jedinou věc - muže a děti, chce žít....S ní tu ve mě vyvstává zatvrdlé malé místo (hovno), kde jsou emoce, zaražená zloba a hněv - nechat ji píchat mužem, ubližovat mi, intimně. ..Tak skoč! Do budoucna - toužit po hetero klucích (ona touží) = život, a mít blízkého gay kamaráda - mužské přátelství. Vedle ní je pak masná slizká velká anima, ego atd., ona je čistá dívka. ... jsme tu holt dva, ona (je spíše MtF heterosexuální), a pak já...ale pozor, jakmile si začnu představovat, že je ona dospělá, do představ se mi dostávají malí kluci a agrese, nemůžeme být dospělí oba, ona i já.

Důležité je najít prožívání v sobě, skrze vztek - ženy... nebo představ si, že za pár chvil umřeš - co jsou priority?,

Nechci mít s lidmi nic společného, vnucují stále svoji pravdu a hloupost druhým. Šikanující jsou v neustálém kontaktu s kolektivem, šikana je zvláštní tím, že je o kradení E', ale zároveň šikanujícímu E' chybí, ... stačí, pokud člověk vlastní E', např. inteligenci a už nemůže druhý nic brát, E může mít jen jeden.

Poslední série myšlenek:

Objevování pocitů viny, a jediné co mám je moje orientace na muže, dále ..proti ženám:, šikaně od lidí, co mne raňuje na nejhlubších místech: totiž ženy a ti co šikanují – tím vyjadřují, že chtějí být milováni, jejich životní náplň je chci být někým milován – toto je ve mně přesně naopak a je to zablokované nebo to chybí – to je moje silná zbraň, jež je dokáže zlikvidovat, přemoci ženskou šikanu – uvědoměni si „nikdy tě muž nebude milovat“ – pak je svět podle mne (je jako já) a nemusím se bát, je to racionalizace, mizí jejich šikana, jsou zasaženi, jsou malé holčičky, ubližuje jim to v samotné podstatě...jakákoliv její snaha je smetena, je banální proti tomuto – zasahuje to místo jejího Animuse, bagatelizuje to vše, co právě dělá a po čem touží.....s muži si umím poradit, na ně stačí ženská šikana, proti tomu jsou bezmocní (do doby než použijí fyzicky). Můj svět je svět, kde mne nikdo nemiluje...Toto je bod nula, od kterého se mohu odpíchnout. ... A ty, muži, nikdy nebudeš milovat ji...V takovém světě už není šikana, ustrašenost a je v něm svoboda... totiž celá ta ženská šikana a celé to nastavení a chování je pro jedinou věc – aby tě zaujala a měl ji někdo rád – pokud jí to muž sdělí, je to bagatelizace všeho, co dělá....je to pro mě zadostiučinění, vyrovnání...

Zklamal jsem jako muž, nechte mě být ... trpět.....Už chci jen odpuštění, že nejsem muž, vina, spása, a AHA a mužské přátelství...

Mužskou identitu lze u mne podpořit tím, že: splýváme a přesto jsme každý za sebe, vrcholíme ze sebe, uděláme si dobře, je v tom anima+odumření se kterým obcujeme a splýváme...pak jsem muž, jako oni, s A'', jsem jen tam, kde je měkko, resp. měkko a tvrdo vedle, a to tvrdo jsem já. ...skrze animu to máme společné, jsme stejní...je můj vzor, úplný.

Chci jen, aby tam, v něm, bylo A'' (A').

Když mne rodiče nebo jiní lidé milují jako muže, je mi na nic (jsem věc, jejich představa), matka, jakoby milovala muže v sobě, vůbec mne nevidí, ale ani nevím, jak (kde, koho ve mě) mají milovat a nesnesu být milován, bojím se sebe a zranění od okolí – schizotypní, zklamán lidmi.

Žena mě vyštípuje šikanou ze středu Duše, kam patřím.

A pak ji on ukáže ... odumřelá šedivá hmota, utajené místo a za tím je anima i průvan, duch, jsem s tím srostlý identitně, gayové jsou s tím srostlí... Když ji nasytím, už toužím jen po pé...

Jako malý jsem si chtěl hrát sám, ego, muž, srovnat si, odpočinout si od ostatních, být s A.

Důležité základní schéma: já muž (nahlížitel) orientován na já-žena s mužem. Ale je to i naopak, „žena“, E'', duše, citlivost, a autoandromfilie k tomu. A pak tu je ještě můj Duch.

Než měkký štiplavý život ženy, to radši měkkost kamaráda – tak to mám a gayové často také...

On evokuje moji duši a lásku (k němu), hloubku, prožití hloubky přírody a smrti, evokuje tu „dívku“, moje duše neumí existovat samostatně, je vázaná na něho, ona je světlo pod ním, jen v kontrastu s ním existuje, on ji podporuje, ten, kterého miluji, zpětně mě evokuje, ..., a ženy ubližují této moji duši, resp. Animus v nich, jsme jiné, už chápu, že jim беру jejich identitu, stejně jako vy berete moji...já vám svoji duši nedám. Naopak, musím být s ním, představovat si jej, abych duši vůbec měl.

Zaplatím mu a vyspí se se mnou, budu mu dávat peníze, aby se mi nesmál, abych ho nasytíl, pak se ho mohu dotýkat, pak mne neohrožuje, a mohu se ho dotýkat penisem, nesměje se jí, mu atd., váží si mne, ale i to platí jen do určitého bodu, kdy přijde opět blok (z toho být aktiv)...bude mne mít rád, když mu budu neustále dávat peníze, každou minutu, je nenasytný (á). Milujeme se, a já mu stále dávám peníze za to ...

Žena bojuje pomocí sexuality, šikany – v hlavě muže se lidé s A-myslí neustále vnucují. Proti šikaně platí mužská mysl – vím, co se mi líbí a ty mi to nenabízíš, umím si vybrat, vím, na co jsem zaměřen fyzického – u mne, jsem prostě na chlapy, rád

kouřím péra a konec, na to nemohou nic dál říci, chci s tebou spát fyzicky, vztah je automatický. Musím to brát fyzicky – pak vztah s gayem...Chtějí, abych někým byl, pak se uklidní, i já, mám identitu určenou vnějškem, ale pod tím je mé živo....Jde o to, že muž si vybere jednu z možností, rozhodne se! Kouření pér. Nic jiného, žena ti bude vnucovat malé děti (aby tě ponížila), ne já jsem jen na dospělé muže.

Už žádný vztah znamená, že ona mi nikoho, kromě sebe nedovolí, v ní je E'', muž a ne v muži, tak to mám... Smířit se s tím, žena krade mi E'' neustále....Neustále upozorňuji, že nejsem dost muž a i já to tak pociťuji, ... muž = rozhodnutí

E'' je maximální přirozenost, všichni pryč a být sám sebou, samota - všechny masky jsou pryč, maska deprese atd., E'' je skrytá potlačovaná agrese.

Jsem moc povolený a nabízím se, řešení: nikdy nebýt pasiv –tím mizí sexualita a udržuji si energii, rzí šťáva, tím si ale i ničím život v sobě a krásu života, to nechat ve fantazii – pasiv. Když už ne aktiv, alespoň ne pasiv. To nikdy nebýt pasiv – je velmi účinné na ženskou šikanu a šikanu obecně, neb tím uklidní Animus svoje vášně, neustále píchá. Nemohou do mě jebat, být mužem – celibát-nebýt pasiv, je stejné jako nemít vztah, kdo má vztah je sám totiž A a vztah je E. Slabý, A, má tendenci se vázat. Ale pak uvolnění napětí sevřené prdele.

Společenská křeč ve tváři – přetvářka – uhlazení – vzali ti E''. Spousta lidí ho drží radši u sebe a neusmívají se.

Empatie – navázání (já = ty) – být druhým, moc, často problém – odmítat lidi – ublížit jim na citlivých místech - jim (oni = ty), ženy se bojí odmítnutí.

Bez ambicí, protože, když něco člověk má (E'), či po E'touží, vezmou mu to šikanující lidé – mít i ambice. Pakliže ale již něco máš a víš to, např. inteligenci, je těžké ti to vzít, pak šikanující nemají šanci.

Šikana – jsi věc, E', udělají z tebe věc, aby ti ji (tebe) mohli vzít, ale ty se cítíš být živý a milující...tvrdý mrtvý – když mi toto udělají – nesnáším sebe jako muže – pak na to, vlastně z toho vzniká polštář - fetiš, plesnivý kaštánek. Kompenzace vždy tím opačným, A vs. E, ale jde: tvrdý mrtvý vs. měkký mrtvý vs. já.

Viděl jsem bídu světa a proto jsem šel k principům, ty ulehčí nevědomosti a šikaně. Nikdo není bazální a lehký, nikdo není obojí. moje E' = AHA. Prohrál jsem, nezvítězil jsem nad Animem v ženě, nejsem na to dost muž nebo žena. Ale ono s ním bojovat nejde. Potřebuji, aby mi řekla ano. I byla jako já, mužem. ... Ego léčí bolest duše, já, ego mohou být i vnější objekty. ... Mužem jsem jen v neverbální úrovni, jak promluví ... málo piji.

Problém šikanujících je, že nemají já (viditelné, normální), pokud řeknu „svět by jednou mohl být podle mne – mrtvolný klid a věda“ – musí se tomu přizpůsobit.

Konec: matka je široké rodné údolí, věčnost. Posiluji-li identitu muže, posiluje se tím i moje orientace na muže, neb identita=orientace, stejné místo v mozku. Stav: jsem gay, ale chci hetero muže, díky němu cítím sebe - duši. Důležitá je naděje, ale pak musí přijít realita – samota a zmar mého života. Ta tendence s někým být léčí.

Přiznání: často se vyjadřuji náznakově, neúplně – jsem líný psát vše.

Ten proces (on z hetero na homo – že se se mnou hetero vspí), je samozřejmě projekce toho, co se děje ve mne, je to i o mém lovení, o pocitu, že žiju. Proti Lilith je nejlepší Lilith, maska, kterou mají gayové – chrání tím své mužské já a ženu v sobě, stejně jako ženy (slabost jako maska, pod tím E', E'', držet v sobě E'), je to další a silná věc proti lidem s komplexem A-mysli: Lilith-masku. Celé to převést na to, že je sokyně, konkurence, zničit ji jako konkurenci u mužů, dovoluje to ospravedlnit nenávisť, krystalizuje to skrytou agresi, děs a čistí vzduch, dovoluje to vůbec s Lilith bojovat, mít odstup od toho a kdyžtak se ctí utéct. Nejsme stejné, jsem jiný než ženy, jsou zaskočené a já vyhrávám. Na muže platí šikana také, ale jinak a jiná. Ale Lilith je jen moje obranná maska – nelidskost, vedle nich je tu můj normální stav (lidskost, uvolnění, depresivnost) a stav zájmu o vědecké věci. Konečně mohu ženám konkurovat u mužů a nejsem nula. Už i muži dávám krásu duše, co je ve mne.

Lilith také chápe city – slabost jako ubližující ... Je vše, co je.

V muži vidím matku – zamilovanost. ... Celé to začalo objevováním ženského já, které mne začalo pak ničit a pak to byl boj – nastaviš prst a sní ti celou ruku. ... Bez práce – odpadnul by kámen.

Pozn. lidskost je obyčejná, nijaká, nudná – bolestná a malá ... nevydávat to = procitnutí, jsem nelidský, narcistní ... nejsem tu sám, co cítíš ty?

Lidská pošetilost (komplex A-mysli) je všude – je to touha po něčem nelidském, dokonalém, nejhorší je ale Lilith – ta ti řekne: ale já v sobě lidskost skrývám (A) – ona je lidskost + nelidskost a to je pecka ... Pošetilost ale člověka dělá kým je, touží po božství.

Absence otce v mysli je lepší než dříve („vytěsnění otce“). Je to extrémní Oidipův komplex? Jakoby nebyl. Zpět k pošetilsti. Pošetilost je dosti nakažlivá. Je to o pocitech výjimečnosti, komplex A-mysli (pošetilost) má mnoho forem – koketérie, hysterie, narcismus, sociopatie, OCD, fanatismus, netrpělivost, šílenství ..., je to neschopnost vážnosti.

MAILY s PJÉR LA ŠÉZEM (chronologie je to vzestupně)

1. Dobrý den Pjére, Musím přiznat, že tím konstatováním, že tomu chybí lidskost, jste tak trochu šlápl do vosího hnízda:-) Tak jsem nad tím uvažoval a zpytoval se a zase něco napsal jako reakci na váš bonmot. Teď vlastně proč vám to vůbec posílám - přál bych si, aby vás to alespoň nějak obohatilo v tom, co zkoumáte - zkoumáme, jsou to mé životní zkušenosti. Když na to napíšete nějakou zpětnou vazbu, polemiku do diskuze, bude to ... prostě to bude. Z toho minulého textu budu uveřejňovat jen vybrané pasáže, zbytek možná na stará senilní a pošetilá kolena:-). Ten text, co posílám teď je od originálu dost osekáný - o osobní psychosexuální pasáže, kterými vás nechci zahrnovat a znechucovat:) Tuhle oblast (psychosexuální) mám myslím dost prozkoumanou a psal jsem tam jen opakování a závěry. Podle mne něco bude na tom, že: Když je muž stále konfrontován s Lilith, tak to značí a Lilith to nepřímě říká - lezeš, kam nemáš. Oddálil ses od svého mužského já, tvá mysl je zaplněna ženou, mamonem a ona už tvé já vlastní, drží v ruce, ty pak nemáš už vůbec nic, jak ona, tak ty jsi v ní. Ty jsi pak jen hysterické nic. Objevil jsem, že na to platí - nelez kam nemáš, radši buď u svého lidského, všedního, šedého a tím pádem bolestného mužského já - nechoď přes tu hranici. Nenech zaplavit svoji mysl - střed svého světa "ženou" tak, že tvé já je někde na pozadí, nelez do ní. Být v klidu u sebe vzadu. Nenechat se vydráždit. Je to projev narcismu - skryté ubohé já vs. nablýskané nad-já. Tak se mějte pohodově, Tomáš

2. S tím dozráním souhlasím - možná, ať si to každý rozvine po svém, je to odrazový můstek k integraci, zlidštění, dospění. Jsem ale rád, že se tomu už nebudu věnovat, alespoň ne písemně ... a doufám, že to nebude jen předání mého problému na druhé. Nebráním se, pokud to někdo rozvine po svém...V uveřejňování budu pokračovat, ale časy, kdy jsem měl mesiášské, velikášské a egoistické potřeby jsou naštěstí pryč ("když to nebudou lidé vědět, tak můj život neměl smysl", vnučování myšlenek druhým, apod...), poznal jsem, že realita je odlišná, bolestná a poučná a hlavně, je reálnější než můj uzavřený snový svět. Každopádně díky za reakci a doufám, že text nebude moc strašit, ale spíše povede k něčemu konstruktivnímu. Jedna věc je, co text říká, ale druhá ta, jestli to lidé a svět přijmou a bude je to zajímat, to musí ukázat až čas. Tak jo. Mějte se krásně. Tomáš

----- Původní e-mail ----- Od: PjerLasez <pjerlasez@gmail.com> Komu: arkonar@seznam.cz Datum: 4. 8. 2017 8:41:33
Předmět: Re: ha, aha, haha

To, co jsem Vám napsal, můžete použít, jak budete potřebovat. Jsem potěšen, že to vidíme podobně. To, že nevědomí je de facto onen svět, mne také už napadlo. Je to velmi zajímavá představa. Když jsem byl uprostřed nejhlubší krize, byl jsem mrtvými jakoby obklopen, zavalen, přehlasován...Musel jsem mobilizovat veškerou vůli, soudnost a poslední zbytky zdravého rozumu, abych to duševně a duchovně přežil. Božství nevydává své poklady jen tak - určitě s tím máte také zkušenosti. Z Vašeho poselství cítím velmi ryzí pravdivost - nebo ryzost. Jen by možná stálo za to, aby ještě procházelo jakýmsi alchymistickým procesem, díky němuž by ta ryzost mohla zřetelněji vystoupit. Mějte se. Pjér

3. 8. 2017 v 18:31, <arkonar@seznam.cz> <arkonar@seznam.cz>:

Zdravím Vás, Velice si vážím Vaší odpovědi, do teď se mi nedostávalo žádné reakce. Jsem s tím vším uvězněn sám v sobě. Jsem velice rád, že jste odpověděl ... přiznám, že to se mnou cloume, neb je to výsledek asi 7 let přemýšlení a trápení a je to vlastně mé "já" nebo mé dítě. ... Ještě pan Cílek napsal - že je zaneprázdněn:). Vaše přednášky mne zasvětily do oblasti psychoanalýzy, díky tomu jsem si prošel osobním nebem i peklem a mohl sepsat i tento text, nikdy jsem ale nic od Junga nečetl - jen Vy a Wikipedie:). Souhlasím s vámi, že tam chybí lidství, já to ani jinak neumím. A nalézt to správné propojení A s E už vůbec ne (ono, myslím, že A+E to může být podle mne i ego, slast, slepenec, není to jen Tao...), jen vše zdálky zkoumám.... Nejde mi o to, aby se text líbil a byl lidský, ale o to, aby vystihoval pravdu a podstatu, ... duše a vina je mimo, je utopena. Je to věda. Je to moje životní poselství a smysl. (K tomu A+E - bylo zjištěno, že člověku nejvíce chutná jídlo, kde se

kombinuje tvrdé a měkké, proto dělají sušenky s náplní). Ten text od Dodatků - to je spíš procházka psychotickým materiálem, ale stále je to "věda". Zrovna včera jsem viděl vaše povídání o energii Lilith - tak o tom to je, je to boj s Lilith, s mým skrytým já. Je potřeba se na to myslet dívat s odstupem, jinak se do toho člověk moc zabere a nepřál bych nikomu to zažívat a rozpadat se... Zajímavé a možná i do budoucna ověřitelné je tvrzení, že nevědomí = onen svět, myslím tím fyzicky - neurony (je to ale jen základní myšlenka).. Smrt si nosíme celý život sebou. Jak by vypadal svět z pohledu nevědomí? Je pak pěkné, že prožitý vědomý život se stává po smrti nevědomým - působí také ukončeně, trvale a může způsobovat neurózy na onom světě atd... Ano, je to zpráva z "onoho světa". Problém je i, že žádná myšlenka není dotažena do konce... Ale určitě jste mě povzbudil, opravdu. Co dál: Myslím, že pokud text neupravím, asi není šance na zveřejnění. A i kdybych ho upravil, myšlenky jsou to nedotažené, a není to ani do odborného časopisu, a ani to není beletrie. Pak je tu asi možnost, že nějaká známá osobnost jej adoptuje a bude propagovat - a to je vlastně moje nynější snažení. To není žádný nátlak na Vás:-). Představu mám takovou - např. pan Cílek nebo Komárek nebo Vy využijí své autority k tomu, aby text vyšel. Nevím... asi jsem naivní:)... Zatím nevím, co z toho bude, budu moc rád pokud zase odpovíte, ale nenutím Vás, to bych nechtěl. Mohl bych tuto Vaši reakci (e-mail) použít, až budu s někým dalším jednat? Protože pokud to bude hodnotit někdo, kdo tomu nerozumí, nemá se oč opřít. Možná bych přišel někdy na Vaši besedu, uvidím... Tomáš

----- Původní e-mail -----Od: Pjér la Šéz <pjerylasez@gmail.com>Komu: arkonar@seznam.czDatum: 3. 8. 2017 16:01:14Předmět: ha, aha, haha

Zdravím Vás. Podíval jsem se na Váš text - celkem podrobně jsem jej přečetl až k oblasti, kde začínají Dodatky. Potom už jsem jej přešel jen zhruba. Ne proto, že by mne nezajímalo, ale proto, že velmi se velmi obtížně dostávám ke své vlastní práci - daroval jsem Vám tedy něco ze svého časoprostoru, abych se mohl k Vašemu textu alespoň trochu kompetentně vyjádřit. Jedním slovem - Váš text je pozoruhodný. Určitě by bylo i zajímavé, aby vyšel - klidně i v této podobě - jen si nejsem jistý, nakolik je přístupný čtenářskému publiku, protože toto publikum de facto ignoruje a je tedy docela dobře možné, že publikum se zachová stejně. Myslím, že hlavní potíží je - řečeno Vašimi slovy - nepropojenost A s E. Občas bude asi čtenář maten otázkami - je A spíše eros, jin, zatímco E je logos, jang? Navzdory Vaší poctivé snaze o lapidárnost a přesnost, ty výkřiky čas od času jako by zanikaly v prázdnu - následuje po nich trapné ticho... Snad je to tím, že mnohé objasňují, zatímco mnohé jiné jako by zároveň znejasňovaly. Zároveň bych rád zdůraznil, že za celým textem je cítit hluboký vhled do podstaty Božství, ovšem vhled, v němž zatím Božství převládá, zatímco lidství se poněkud nedostává. Není to přímo objevování Ameriky, protože je tam mnoho inspirativní a originální a snad nejcennějším faktorem je nespoutanost konvencemi, naprostá otevřenost a průraznost těch až Nietzschevských výkřiků. Ovšem to vše patří právě k té převaze Božství. Nemohu Vám vůbec radit a respektuji Váš postoj, že na daném textu nehodláte nic měnit. To snad možná opravdu ani není nutné. Jen by mne zajímalo, jak by ten text vypadal, kdyby byl doplněn a obohacen o rovinu Lidství. Což je zároveň pokus odpovědět na Vaši asi nejzásadnější otázku, zda je „psychicky zdravý“ - jestli jsem tedy tuto otázku pochopil správně. Vzhledem k tomu, co jsem už napsal, jej za zdravý považovat nemohu, protože trpí jednak nevyvážeností protikladů, o kterých sám píše a tím pádem tyto protiklady nemohou být ani propojeny. Zároveň mi připadá velmi odvážný a inspirativní. Skoro jako by tu nějaký Bůh promlouval k Lidstvu a příliš se nestaral o to, co si s tím chudák Lidstvo má počít. Což nemyslím ani trochu ironicky. Jednou větou - ten text mi připadá jako úžasné jádro stavby, která pro své dokončení potřebuje už jen maličkost - trochu lidského tepla a alespoň minimum nábytku. Velmi by mě mrzelo, kdybyste tohle psaní nebral jako povzbuzení při své práci - protože právě jako povzbuzení a uznání je míněn. Mějte se a přeju, ať se daří všemu, co máte rád. Pjér

Prozírání, pro zírání, prosírání, prožírání, přezírání, prožrán, prozrán

Pjére, navedl jste mne na cestu k sebekritice, kterou jsem do té doby neviděl, byť jsem se o sebekritiku dosti snažil. Zjistil jsem, že ten text a já jsme dosti pošetilí. Už jen proto, že jsem se tolik snažil:-). Tutlal jsem si lidskost pro sebe. Už se na to celé dostavuje určitý náhled. Celých těch 30 let. Myslím, že celé to vystihuje věta: „nelez, kam nemáš“. Zjistil jsem, že Lilith je stejná jako jiné archetypy – pokud člověka trápí, tak on sám leze, kam nemá – v mém případě do ženského světa, proto se žena brání v podobě Lilith. Lilith samozřejmě také leze, kam nemá, to je její vlastnost. Integrace s Lilith není myslím o komunikaci s ní, ale o uvědomění si vlastní pošetilosti a lidskosti a obyčejnosti a o prozření její podstaty (té Lilith). Ono, i poznávání nevědomí je vlastně lidská pošetilost. Napsal jsem další text, myslím, že s lidskou stránkou již začíná koketovat:)

Je tak trochu trapný a upjatý a nelidský:-) psát takle spisovně, ale je to tak ...

Nazývat celou, dříve popsanou problematiku komplexu A-mysli pošetilostí, je bych řekl stravitelnější, povrchnější a lidštější přístup.

Člověku tím zmizela zákeřnost, skryté pnutí druhého zničit, ukrytá v sedlině mé mysli...

S Lilith nelze vést dialog, ale lze transformovat svoji Lilith v sobě – projevuje se jako potlačené pocity viny, nedokonalosti a potlačená lidskost. Lilith nejvíce trápí pošetilí lidi, kteří mají v sobě ještě lidskost.

Integrovat nejdou obecně nelidské prvky psychiky a touhy po nich (po E'), je to komplex A-mysli a vše s ním související (pocity vyvolenosti, narcismus, psychopatie, obsedantně-kompulzivní porucha, hysterie, planá koketerie, fanatismus, touha něco dokázat, dráždění, vzrušivost, neurotičnost, naléhavost, schizofrenie, mánie, podezřívavost, sadista, masochista, depresivní sadista, masochista, lakomec, uzavřenost, touha po dokonalosti, stavění úžasných staveb, notoričtí vynálezci, vnucovači pravdy apod.). Integrovat tak nejde egoismus a ješitnost a pošetilst, ale žárlivost už lze pochopit, neb zde jde o živý objekt (o A'). OCD už lze také pochopit, neb pod ní je cítit lidská živá úzkostná bytost. Je to touha po E' (E, E''), což jsou i principy a velké myšlenky. Proto nelze integrovat většinu myšlenek a realizací islámu, proto nelze integrovat šikanující bytosti apod...Lze jen proti tomu rozvíjet lidství, uvědomovat si své neduhy, a působit proti tomu mužskou energií (E uvnitř, A povrchněji, je to např. i depresivnost a smutek) a „zpomal se uvnitř, řekni mi to celé a zpomaleně“ (tím vymizí ta esence útoku z dané bytosti). Zároveň by ale člověk neměl pošetilci dovolit vlastnit veškeré poznání a sám by měl být trochu pošetilý - snažit se věci poznávat, být zvědavý apod...Je však mít na paměti, že E je při vhodné konstelaci zdroj citů a citlivosti. ... Také, mít na pošetilst cizí, vlastní náhled...

Ztvrdlý exkrement nelze integrovat, jen rozpustit a vytlačit ven.

Úplně jinak působí, když si představím, že ona chce chodit po podlaze, která byla dovezena až ze stromů ze Sibiře, chodit po kožešinách zvířat, být ve špercích apod...muž se zase chlubí, že v jeho hlavním městě bydlí tolik lidí jako ve tvém státě apod...

Převést to na orientaci.

Ať si klidně brodí ve špercích, ale pozor, ty šperky, to je podstata, nitro muže (E'), ale klidně ať se tím ovívá, mne zůstala lidskost a klid...

Už rozumím, proč s muži ženská pošetilst a šikana necloumá – je to, dívají-li se na svět svými očima, ze svého stanoviska, kde je člověk zde a je orientován na něco tam (oddělenost) – představím-li si, ona chce chodit po...mít mamon, pak jsem úplně klidný. Ale žena to samé vidí jinak, ona to E' (E', E'') cítí, má v sobě, popř. u sebe. Rozdíl mezi E a E' a E'' je v tom, že E je jakoby prázdné (je to „hranatá“ prázdnota), E' je tvrdý (malý) objekt (šperky, atd.) a E'' je osobité, je to osobnost blízká se vlastnostmi, konzistencí spíše k E. Naopak A je obecné (šíře, hmota nebo prázdnota), A' je živá podstata, A'' je odumřelost, ale i např. mužská vyzrálá "spermatičnost", paroží (která ochraňuje ale i plodí, je spjata s E, E', E'' pod ní) - s tím souvisí mužská mysl, která nevnímá opaky, skrytost, vidí jablko jako jablko, ne jako jablko vs. hruška, je to meditativní zacílená měkkost, a je to dosti o orientaci na A.

Pak je velice jednoduché šikanujícího či pošetilce odmítnout...Ty se ještě chceš brodit mamonem, ale třeba u velmi staré paní, která šikanuje okolí, už není moc cítit, že by se chtěla brodit mamonem...

Když jsem konfrontován s člověkem s komplexem A-mysli, třeba s paní v metru, tak si představím, že to je prostě touha po mamonu, že se chce procházet po krásných kobercích apod., a strach z ní je pryč. Asi tím, že dostala, co chtěla, že už tam není neurčitost a že už to není o tom, že mne jakoby vlastní (to E', A), je to i trochu ponížení dané bytosti...Ty chceš ještě mamon...Vlastně tím i zlidští, je to šílená bytost toužící po něčem nelidském a také jí to zbaví její moci a démoničnosti, která tkví právě v nelidském E' uvnitř ní. Trochu to přivádí i posměch. Ale není to boj s ní, to vůbec, není to konfrontace či kontakt, jen odstup, uklidnění, vysvětlení - uklidnění, bagatelizace - infantilizace, taky působí najednou jako blázen-pošetilec, zjemnění, zmenšení...Chce nějaký tvrdý objekt, ten si klidně může nechat...Taky A' a E' jsou v této představě oddělená a to je důležité, už nejsou splená.

Ženy, gayové, jsou orientováni na žena+muž, v muži vidí ženu a fetiš mají na A''. Gay touží po mužské animě a jeho A''.

Pošetilec nemá vůbec orientaci na lidi, ale třeba sleduje, co se komu líbí, zajímá jej nelidskost, božskost, která k ní patří. Totiž, kdyby se díval na objekt své touhy, ukázal by slabost, proto radši sleduje druhé, na koho se dívají.

Komplex A-mysli je zamotaný, vezměme si např. situaci v rodině, kde vládne žena a muž je jen příruční zavazadlo, ten malý E' v koutě. Ona je všechna lidskost, i E' (touží po E', nelidskosti), ale přitom E' vytěsnila a směje se mu... Když se dotýčný ještě umí zasmát, je to OK, ale jakmile se už neumí zasmát, je to pohlcení nelidskostí a nelidským světem...

Ona ti řekne, ale to E'' je pravda, je to náš Bůh můj manželi a je tam domov, - je pošetilá...je v tom příděch predátorství. ... Hela – pošetilost nenávidí pošetilost a je nad ní, pošetilost je fuj – já jsem dáma a uznávám principy, muže obdivuji...pak jsou ale ženy co muže nesnáší ale jsou k němu lidské...ono komplex A-mysli tu krychli E' v mysli i nesnáší a snaží se jí zbavit, neustále dotyčného totiž kontroluje (druzí lidé jejkontrolují) a nedovoluje mu být sám sebou, mít já, uvolnit se. .. Mužská mysl je a-priori uvolněná, ženská také, ale jinak.

Ono, pokud je tato nelidskost v nitru člověka, v muži, je lidská, je jeho podstatou, a lze ji milovat (to dělají ženy), ale u pošetilosti tu nelidskost milovat nelze, protože je to orientace na nelidskost – nelze obměkčit něco, na co je druhý člověk orientován, kým není, lze jen zažehnout zpět lidskost v daném člověku...

Na nelidskou lidskost (domov) nelze být nelidský – bohatý neumí být nelidský na chudé....

Je pro mne nepochopitelné, jak to funguje, sám to vím na vlastní kůži (integrace Anima) – když začne žena uplatňovat na muže ženskou energii-sebe, sladkost atd...tak pak umí říci ne, je vyvrálejší a principiálnější...u muže, když odmítá animu je asi citovější atd...(animu bodne a ona začne prožívat a stávat se mužem?) ... já musím při svém nastavení dělat obojí, integrovat anima i animu...

Predátor i oběť jsou oba pošetilí, orientovaní na mamon.

To – „cítím, že ty chceš mamon“, funguje to jen dočasně...

V muži je ta pošetilost většinou nevědomě a o to hůře se s ní pracuje...

Chtěl bych, aby v muži byl kus mě – měkkosti, A, ženy, muž co rozumí ženám...změna E na A, aby řekl ano, aby se uvnitř něj probudila anima, užil si to...

Hysterie je orientace na E, E', E''.

Na to E' pošetilců a i na jejich skrytou lidskost a intimitu jsem se nechával nachytat.

Už chápu, že se to tady beze mne obejde.

Rozpouštěči ega jej vlastně posilují, pokud jej rozpouští vědomě, jen v přímé úrovni...„Ale člověk se svěří, protistrana zná jeho slabosti a může se stát, že toho využije a použije svůj nelidský bod v sobě k udeření na tuto slabost, vysměje se ti. ... Nevěř člověku, který se před tebou vytahuje, ale i shazuje a používá pro sebe špatná jména - je to maskovaný egoismus“.

Pošetilí jsou všichni, jen na ženách je to více vidět, stejně např. na Arabech (Dubai, slastné zotročení druhých, velbloudů, žen, dětí, zlaté řetězy, nákupní centra..) než na Evropanech, ale je to stejné...

Kdyby ženy přirozeně vládly světu, nebyly by myslím pošetilé, už by byly spokojené, mateřské, ale v mužích by narůstal komplex cti a „zloba bohů“ na ně. Kdyby doopravdy ženy vládly, odhodily by touhu po E', pošetilost...ale možná se mylím.

Gay ženskou maskou přikrývá slabé a raněné mužské já, skrytě nenáviděné – tak jak to mají narcisté.

Nelez kam nemáš – to je důležitá věta a týká se celé pošetilosti a komplexu A-mysli, ženy lezou za E, muži za A (gayové, ale dosti i heterosexuálové – transvestiticky naladěni), celá dnešní doba je tím dost a dost a všude posedlá. Nelez kam nemáš, když to řekneš Lilith, čarodějnicí apod. – někdy si to uvědomí. Je to důležitá poučka. Člověk do božství nepatří. Sám si uvědomuji, že stále vstupuji do ženského světa (od svého střízlivého úzkého středu E, E', „tyč“ vedle, k A, ten střed – to je opravdu mé zde, není to vůbec myšleno vedle mne, přede mnou, kousek vedle mne, ale v já-zde-ode mne), od mala, a vlastně bych neměl a proto na mne ženy doráží, a nesnáší mne, vnitřní žena samozřejmě také, to je to stejné jakoby. Ale já vstupuji částečně neoprávněně i do mužského světa. Proto neumím říci ne, protože to nejsem já, jediný, kdo umí říci ne, je naše pravé já. Ale toto se netýká mého „dívčího“ já, které je mimo mne, je vytěsněné, není to já, ovšem toto dívčí já lehko se asi mění ve slizké masné velké A-ego. Můj střed to je vlastně homoerotika... Na muži to nemusí být příliš patrné, že leze, kam nemá, je např. pohodlný, má rád klid, bahno – to je ještě dobré, horší je případ, kdy sahá po živém A, po sadismu, transvestitismu apod. ... Když to člověk přežene a řídí se moc tímto příslovím, pak se nikam nedostane, ale naopak se mu může stát, že je tak pořád v sobě, až je pošetilý a leze kam nemá. Integrace pošetilosti znamená uvědomit si vlastní pošetilost, odmítnout pošetilost atd...

Stejně tak, pokud chceš bojovat se ženou jako žena a jsi muž, nepovede se ti to, nelez kam nemáš – do oblasti, kam nemáš. Travesti – tam až jakoby je dělána z pošetilosti sranda – opět hodnotím svět a vnucuji svoji pravdu.

Žena s komplexem A-mysli kolem sebe nebo v sobě má, šíří pach, atmosféru Ducha.

V ženské orientaci na ženu je ta až bodová nelidská pošetilost E' a jistá nadřazenost hodně cítit, když si žena prohlíží časopis se ženami.

Muž – aby vše fungovalo, mazalo, fyzicky, aby vše fungovalo. Ženská pošetilost, šikana – lze na ni udeřit fyzickou silou, proti té nic nezmuže, jen eskaluje psychický boj. Dáš ji facku a odejdeš a nejsi poražen.

Lilith nelze odmítnout, její vnitřní A a lidskostí („lidskostí“) se na tebe váže. Lezl jsi kam jsi neměl, lezeš kam nemáš (a ona také). Lilith v sobě drží tvé já, tvé E', protože jsi moc vstoupil do prostoru A. Tak jsi došel daleko, že už mám tvé já v ruce.

Lilith nese v sobě nepopíratelnou vážnost intimity-duše, tu totiž nikdy neukáže a drží si ji pro sebe. Klidně si s ní člověk lidsky povídá a pak ucítí úder, nelidský bod – v něm je vážnost intimity (vše je jinak, byla to maska). Je tam E'', je ethanolově pálivý, duchovní, dech, a chrání a evokuje intimitu. Paradoxně neumí být Lilith často vůbec vážná, tím tu vážnost, o které tu mluvím, kryje. Lilith má tendenci tuto intimitu vlastnit a být lidskostí a krásou světa – tu mi neber! Komunismus dotažený z Ruska byl posedlý Lilith (Rusové jsou tímto archetypem posedlí), nejlépe je vidět v seriálu: „My všichni školou povinní“ – ta neskutečná úzkost a nelidskost, prostě Lilith. Je to opak svobody, rozumu, náhledu, lidskosti a uvolnění. Je to pod vládou Lilith. Je to žena, co nechce zemřít - proto nekomunikuje s mužem, obdivuje ho pouze intaktně - vojáka. Je to velice komplikované – on je její smrt, ale zároveň on je život – tvrdost (ona). Nelze jí to vnucovat, tu lidskost, ona ti řekne, že je lidská, musí si to o samotě rozmyslet a prožít, být s Animem o samotě, bez vztahů a štípanců od okolí, prožít si to, najít náhled, princip, Ducha a muže v sobě, najít odumřelou Animu v sobě (mužsky uvolněnou) – viz dále, nebát se vlastní smrti a tak dále. ... Lilith (on/ona) je šťastný, když někoho podráždí, tím zažene vlastní depresi (a třeba i pocity viny) a uvolní si napětí a dělá to opakovaně, v extrémním případě to je psychopatie.

Duše je totiž to, co ti dovolí žít, i to, co ti dovolí umřít.

Práce je pro mne kámen na duši, kdyby ji nebylo, byl bych svobodný a duševní.

Muž mívá selektivní pošetilost, žena globální pošetilost. Ale i naopak. Když to dojde u ženy až tak daleko, že se jí líbí všechno, je vším, provokuje, je hysterická - pak potřebuje něco cizího, v extrémním případě to je udeření od muže, takové, kdy to už začne být vážné, ... ale po nějaké době zase bude chtít udeřit, bude si o to koledovat, je to nekonečné, teprve, když začne s Animem vést dialog a integrovat ho, přestane být takto hysterická. A týká se to i dětí a jejich dospění. Také do té doby její muž neexistuje, nemá, nemůže mít problémy, jí nic jeho, jeho problémy nezajímají. To já mám problém. Ty jsi zakřiknutý chudinka. Pak najednou zvažní, ale pořád to je nevážné a maskovací, uvnitř kyselé, bez hloubky, manipulativní (všichni okolo musí být takoví) - není tam prožívání, není tam ona, vina ji k ní zavede.

Brát sex a A+E jako něco E', mamon, není myslím na místě ... prostě se to děje (v tom je lidskost, obyčejnost) a nestavění na piedestal.

Orientace na animu, identita, ta anima je mimo mě, v něm, na ni jsem orientován.

Individuace animy a anima by se také mohla zdát pošetilou a je do jisté míry asi pošetilou, ale zde nejde o objekt touhy, ale o působení vlastní energií (mužskou, ženskou) na objekt touhy.

Zabývá se druhými, leze kam nemá. Když se přestane zabývat druhými, už v nich není E'' - ten, co neustále kontroluje.

Někomu by se mohlo zdát – on objeví zpět svoje mužské já a bude na ženy, tak to není, je to vysvobození z ženského světa, zůstane tam už jen muž a klid, toto si myslí pošetilci, ženy, muži (že budu na ženy), co ze sebe dělají E'' - nelidského pána a strůjce pravdy. .. Jakožto jemný kluk jsem od mala nejhorší obětí pošetilců, hlavně žen, jejich sadistických nelidských choutek, je v nich tyč a A+E, ke které jsem proti své vůli vlečen. Někdo řekne – člověk má svobodnou vůli, atd. – problém je v tom, že zde argumenty postupně ztrácí svůj význam a celé to přechází na úroveň iracionální, jen tvrdý-měkký, kde je jedno, jak v člověku vyvolat vinu, pocit že má život ve svých rukou, svobodu – to vše má jediný význam – připomenout ztracené já.

Nevím, jestli jsem to dost popsal – Animus v ženě je skrytá rychlost, spěch, útěk při kontaktu s ní, zrychlení, dychtění, uspěchanost, nelidskost, prázdno, pojí se s ženiným A (dohromady dychtí po novém kamarádovi, lidech, zážitcích). Stačí zpomalit, vnitřně zpomalit.

Ženy, děti i starci a transvestité trpí stejným typem poštelivosti, po E', ale každý je jen zasazen do trochu jiného vnitřního prostředí...

Ta oblast, mantinel, kam by už člověk neměl chodit, jak říká Pjér je božství, Lilith, iracionalita, E''+A, podle mne oblast šikany.

V běžném stavu myslí mne nelze oslovit, nemám já, na nic neslyším, netýká se mne, proto jdu za božstvím a Bohem, tak to má Lilith, nemám lidské já, jen jsem dotčen šikanuje li mne někdo, nebo prožívám mystické osobní stavy, ale aby mne člověk oslovil jako člověka, to v sobě nemám. Člověk jako jediný disponuje silným já a ono může být vadné... Aby mne Lukáš oslovil jako Tomáše, to nejde, jsem jinde, jsem u (s) E', u něčeho nelidského, božského, nad. Je to do jisté míry dáno transsexuálním nastavením, Tomáš je někdo cizí. Je těžké říci, zda jsem žena předělaná tlakem okolí na muže, nebo muž skrytý tlakem okolí za ženu. Cokoliv jsem udělal svého, sebevědomého, mužského, přirozeného, bylo okamžitě likvidováno jedovatými Amazonkami. Možná to takto potřebuji, mít „oporu“ v ženách, ale nechtěnou. Moje mužská identita je původně vrozeně orientace na muže (nebo naopak, vrozená mužská identita se stala i orientací na muže?) a celé to splývá a je také nutné si uvědomit, že identita se teprve utváří na základě vrozených předpokladů, a co svobodná nevědomá vůle, je něco takového? Podporuji li totiž svoji mužskou identitu, podporuji tím i svoji orientaci na muže a platí to i obráceně, jsem on. To je to, čemu lidé nerozumí, podporují li ve mne muže, podporují i moji orientaci na muže. Ilustruje to scéna, kdy si hraju na kovboje a to je vše – jsem orientován na sebe sama v podobě muže (ženské já se nerozvinulo a mužské bylo nuceně vyvíjeno, ale myslím, že i ten fetišistický homoerotický příděch je také vrozený), ale opět, je to kompenzováno stejným jevem i v podobě ženy. Nadto je ve mne dívčí já, jak jsem psal, které ne nerozlišené, nevyvinuté a ono-já cítí hlubokou zamilovanost do muže, normální lidskou zamilovanost, ale silnou, až božskou. Tedy kdysi to tak bylo, dnes je vše obráceně, to dívčí já je už dost vytěsněné, vždy jsem byl v lásce jednosměrný, neuměl jsem si představit, bytostně, že by mne miloval, nemá koho, nemá co ve mne, není tam místo, které by šlo milovat, a to ne a priori proto, že bych se cítil ošklivý či podobně. Jsem celek, a to evokuje Lilith. Dnes už se neumím zamilovat. Miluji jakoby jeho-mne, on je já, mé ztracené já, ale není to egoistické, je to lidské, normální, on je cizí bytost a evokuje to mou dívku ve mne – mou normalitu, božský svět, onen svět, který v zamilování je přítomen myslím u každého. Lidé také nechápou, že gayové touží spíše než po gayích, po heterosexuálních mužích, ti právě zažehují v nich ženu, na kterou jsou jakoby orientováni, také hledají své původní já a lásku otce a otce obecně. Jak jsem psal, myslím si, že lidé se rodí heterosexuální nebo transsexuální a homosexualita je příkrývka na dráždivou vytěsněnou heterosexualitu. U mne to tak je, můj ústřední sexuální motiv je, že homoerotika (fetiš) tlačí na z nevědomí se deroucí Lilith (dráždivý symbol heterosexuality), která si usurpuje moje já, chce být mé já. Je to myslím nahněvaná žena, která nemohla být sama sebou, rozvinout se. Já ji ale musím zatlačovat, neb pak bych neměl žádné já, její já je moje desintegrace. Objevil jsem svoji dívku před pár lety a asi to bylo osudové. V homoerotice je mj. dosti z Animy. Gay je orientován na spojení Animy s mužem, na ego, kde Anima je spíše v mrtvolné odumřelé mužské podobě („mužské ponožky, slipy – fetiš“, tato mužská Anima je neosobní, živá-odumřelá hmota A'+A'' a je spojována právě s homosexualitou – teplo, teplo dvou mužů, chybí jí právě ta šikana a štiplavost, živost je zatlačena a je skrytá), ale tato odumřelost evokuje právě jas života uvnitř nebo E či E' uvnitř, v muži vidí gay skrytou ženu-odumření a to se mu líbí, ale on není na ženy - na život, on potřebuje naopak svůj přebujelý život zchladit mužem a jeho energií (zchladit, zešedivět svůj povrch a zpevnit v hloubi). Paradoxně jsem v situaci, kdy musím působit jako žena na Animuse a i jako muž na Animu. Ale celé je to scifi a umělá skládačka, není to opět lidská a komplexní řeč, je to dost náhledové, odtažitě a chladné. Hněv mám potlačen, s Animusem u mne přichází okamžitě žena, Lilith z nevědomí, ve stresu a spěchu se to dostavuje, Animus je právě ten skrytý spěch. Také to celé vypadá šíleně, ale jsem klidný tichý introvertní člověk. Také si lidé budou myslet, že mám samé kamarádky, vždy a spíše dříve jsem inklinoval jen k mužům, moje mužská identita, ztotožnění se s muži má dvě roviny – ego (skrže měkkost, odumřelost, Animu) a hlubší skryté úzké mužské já. Ten nechtěný ženský obraz vystupuje hlavně při orgasmu – já žena, nebo obecně žena, začíná to homoerotikou a neuroticky to pak přechází v ženu. Ale dnes už je na vše pozdě, jsem takto spokojen, mám konečně klid a stabilitu (ale možná, že ještě jiskra...), od mala vím, a to podvědomě, že vztah mne vlastně s nikým nečeká. A z toho pramení moje nelidskost, nevdá mi to, jsem s E'', s „Bohem“, Animusem. Představte si ale situaci, kdy „ženu“ v mužském těle nutí být mužem a co hůř, nutí ji být na ženy, ve které vidí jen ďábla a usurpovatele jeho já (musíš mne milovat, jsem tyč, tvé E'', není jiných než mne). Co si s tím má jemná mužská-ženská duše počít? Tím už úplně přestává existovat a nachází pokoj v přírodě a zájmech a ledačems jiným a hledá své já, své E', cítí E'' a mysticky prožívá vnitřní vztah ženy a muže, kteří jsou tam v něm oba najednou. Co se týče Oidipova komplexu, myslím, že u mne a gayů je absolutní, gay úplně vytěsnil svého otce, až nyní trochu umím připustit jeho existenci a přítomnost, pro mne je jen A'', odumřelost, nevím, kdo je. Taky pro mne jsou mí rodinní příslušníci cizí, ale jediní blízcí, taky

to bylo spíše dříve, nyní jsem rozžhaven a potřebuji zchladit. Taky panuje domněnka, že gay je orientován na muže, protože je pohlcen ženou a muž jej doplňuje do celku – myslím, že je potřeba si u toho odmyslet tu souslednost, vše to bude naráz, bez příčiny a následku. ... Vnucují mi něco, co mi předtím zakázali – ženu, pro mne být na ženy, je stejné jako být ženou a děsí mne to. Já mužem (resp. muž + odumřelá Anima) tlačím na bujarou ženu uvnitř (na A'+E', E''). Asi bych měl přijmout, že ta dívka – já je v božské, nevědomé úrovni, na onom světě, ale ona musí žít, ve vědomí je viditelná jako zženštilost (i když takový nejsem, nesnáším vše ženské, ale občas jsem zženštilý a potřebuji to), asi bych to měl přijmout, že ta dívka je pošetilost, hranice kam bych neměl, můj život je šed' – homosexualita. Být s gayem, ne s hetero klukem (a implicitně s dívkou-mnou). To je asi můj život. Jste jako otec, co mne k tomu přivedl a ukázal mi hranice, kam by člověk vcházet neměl a ukázal všednost. Je v tom ale spousta bolesti, zmaru, ta dívka-já a muž-já cítí zmar, pro mne je pošetilá, božská oblast oblast heterosexuality, a všední šedá oblast oblast homosexuality, ale v t heterosexuální zůstalo mé já a živý střed a láska a zamilovanost, proč mám žít svoji smrt...ono neštítím se toho, té šedivosti, skoro naopak, ono to chladí ten život pod tím, který umí být nepříjemně bujarý, planoucí, až kyselý a jedovatý. A opět, lidé mi vnucují, abych byl s gayem, ale to já nechci, mne nepřitahují gayové, byť se s nimi normálně bavím, neštítím se jich, ale není tam jiskra, naplnění a láska. Pro vás je možná božský svět homosexuality a ten všední heterosexuality, ale ... Chtěl bych heterosexuálního muže, který by byl homosexuální, ten proces na z heterosexuality na homosexualitu, je to vlastně projekce procesu, který se odehrává ve mně, je to skryté sadistické vůči němu, ale je to tak, to se děje ve mne, kdyby byl jen heterosexuální, moc by mne to negativně dráždilo, bylo by to jak oheň a nebyl bych tam, bylo by tam пусто,bez odumřelé Animy... jak jsem psal, duše chce všechno, má pošetilost snažit se být heterosexuální, je to návrat k rodičům... asi bych měl přijmout smrt – svůj život. Jak stárnu, více se měním v muže, starce, a živá dívka ve mne umírá, vytěšňuje se, dochází k transformaci, levá se mění na pravou a naopak, čas jde pozpátku, ráno jdu spát a večer před tím se probouzím, muž se prohazuje se ženou a naopak, je to jako CPT symetrie ve fyzice a supersymetrie. Vždy jsem vše přeháněl, ale vždy je na tom něco pravdy.

Musíte se s tím smířit (heterosexuálové), nejste jediní držitelé pravdy, můj úděl je pokoušet heterosexuálního muže. Nechci však mezi tyto dvě skupiny stavět zeď.

Být v sexu aktivní, být mužem, tam mám blok, přestože by mi to bylo přirozené, opět, musel bych být sám, být pasivní, v ženské roli – to zase je dezintegrace a není to úplně to, co jsem, moje ženské „já“ není já, je nijaké, vágní, je bez Ducha, je jako voda nebo hmota nebo vánek apod. Musí tu být muž, nebo E'', E, aby bylo zvyrazněno, a je to pak to dívčí já. Neumím se nabízet a nechápu, že chce moje slabiny, není mi to blízké ukazovat slabiny, nezajímá mne to, líbit se mu apod., a ani to není skryté lákavé mi přijde. Je mi přirozené a automatické paradoxně obojí, ženská i mužská role. Mám li být v mužské roli, asi celou mou mysl přebírá Animus (já) a z nedočkavosti k ničemu nedojde a mám strach, strach být v něm, v bujarém nebezpečném ubližujícím životě a hysterii. Je mi to blízké a jsem lovec, ale je to asi neuskutečnitelné. Dříve jsem byl více lovcem, nyní chci všechno, došlo u mne k rozpadu a vyšší míře pošetilosti. Pasivita je u mne také automatická, ale cítím se poražen a vinen z pasivity a porážky a nijakosti, byť mám masku Lilith, zženštilého muže (uspokojování své Animy). ... Ta spojitost odumřelé Animy+muž (zatlačující ženu) je pro mne maximální (sexuální) slastí a je v ní hodně ega. Je to v každém muži - homoerotika, ale na veřejnosti to nikdy neukáže v pravé podobě, je to maximálně osobní a intimní a nepatří to na veřejnost. Je to překročení prahu (v tom je ta pošetilost), kdy muž splývá s Animou („slastně plesnivou“). Je tam úplné vymizení života - šikany. Pro mě je ta „plesnivost“ skoro to nejčennější, co může být. Je to po dalším procesu zpracování svatý bělavý slastný plesnivý kaštánek (prostata?), metamorfovaný Animus a Anima, obojí v jednom, je to můj archetypální Animus, je mlhavý, slyším ho, kovově zastřený hlas, je to zvláštní duch, otec, je cítit kovem. Podle mne to je archetyp prostaty. Už to není muž a žena, ale také to není splynutí. Opět říkám, je to fetiš. Jsem v tom ponořen (uvnitř toho) jako každý chlap v bahně, hltám to. Ale je to vlastně moje ego (je to jako jít za svým já, za A). Je to hodně daleko za hranicí lidství a všedního lidského života, neodsuzuji tento svět, přijímám ho a chápu, že vedle něj je tu všední realita a Bůh.

Homoerotika je můj normální lidský všední svět, malý...natož homoerotika: gay a já. V ní je pro mne lidskost, hlavně na povrchu (tedy A) a samozřejmě zrcadleně uvnitř. Avšak také ji cítím jako nelidskou, jako všichni.

Je zvláštní, že úchylné semi-neurotické představy, co jsem měl dříve, vymizely – žena je spálila a zbyla tam jen dualita šikanující žena vs. uklidňující muž (odumřelá Anima). Totiž tato dualita asi vše předtím do sebe integrovala. Co neurotik potlačuje, deviant přehrává, jak se říká.

Necítím, že bych měl v sobě nějakou bolest a hněv (když ano, je to pak absolutní, animální, beze slov), ale přesto jsem citlivý, přecitlivělý, neumím odmítnout, to se však časem mění.

Cítím kontakt s E'', s přírodou a ten mizí, pokud přijmu fakt, že jsem člověkem – ne, nejsem člověk, Bože, nejsem, říkám a cítím to tak, on mne ochraňuje, ... lidství je šedivé, obyčejné, a hrozně bolí – ta obyčejnost a všednost, to potlačované lidské všední já velmi bolí, ta všednost, pak už necítím kontakt s přírodou, vše umře a zešediví.

Člověk potřebuje hranice, do oblasti Boha jít nemůže.

Lilith člověka odvádí od Boha Einsteinova (jak ho popisuje Einstein) k prostředí mytologie, čerta a boha, andělů a nevědomosti kompenzované E'', to je napjatá, upjatá dezintegrace.

Lilith je typicky schválně zaražená, její pošetilost spočívá v nelidském E' („božském“), kterým se dělá a kterým ve skutečnosti není.

Když jsem sám, uvolněný, mohu být mužem, ale může tam být i ta dívka v živé úžlabině v nejhlubší úrovni mysli, jsem pak v superpozici – vše je správně namícháno a je to průchozí mysl, stav 0, báze, ten stav se pozná tak, že na nic člověk nemyslí, není v něm žádná tenze (pozná se tak, že do „toho“, myslí, dáváme nejmíň energie, vlastně žádnou energii), v normálním stavu, je to božský stav, ale je asi pošetilý. Proti tomu stojí nyní stav muže, co komunikuje s lidmi, úroveň já a lidé, je tam bolest, nakonec se ti nebude chtít umřít, a budeš se chtít s lidmi zde bavit... Bojím se projevit jako muž, protože bych byl okamžitě raněn a ponížěn jako muž („nejsi muž“), muž ve mne není rozvinut, rozvinuto je však nahlížení na sebe – šedivá pokrývající oblast, ten vnitřní muž není rozvinut a musí takový být, je schován za ženu, za hmotu, ale už vidím věci jinak a rozvíjí se...už to není chaos: kaše A ve které je zamícháno mé já (E', E), mám se kam vracet, k sobě, k tyči, k vážnosti, depresi apod. ... Bojím se být mužem, nevědomě se dosti bojím mužů, nejspíše, a Animuse a Lilith. ... Jsem mužem skrze odumřelou Animu (mužská zatuchlost), ta nás spojuje a evokuje a dovoluje mi být mužem, vlastně tento puch zatlačuje živou ženu deroucí se z nitra a ohrožující mé já. Dovoluje mi to mít mezi-mužskou empatii a identitu muže (je postavena na této odumřelé Animě). Pro přesnost – ta odumřelá Anima není žádná žena, ani čarodějnice, naopak není v ní vlastně nic ženského, není to bytost, jen druh energie, fetiš, jen puch, krásný puch, co nás spojuje, jsme tam jen muži, sami. Časem toto vykrytalizovalo z představ při onanii, už tam je jen ta nepřijemnost z nevědomí a ten fetiš, dříve tam byl jen ten fetiš, ta žena se objevuje až na konci (ženské tělo, její nebo moje), ale lze často přetlačit tím puchem muže, pachy muže (v nich je nepřímou vnitřní mužské E', uvnitř zpevňující, jednoduchost). Je to vnitřní boj muže se ženou. Je ve mě i dost incestuální fixace na oba rodiče, ale to časem vprchalo, dříve jsem měl vnucující se představy typu (malý kluk, stařec, já malá holčička s tatškou, já žena s mužem, a samozřejmě ten fetiš mužského „puchu“, který zahrnuje vše možné, nejlépe zabořit se mezi jeho nohy – je oblečen, je dominantní a já cítím intimitu), ale časem to vše vykrytalizovalo jen v tyto dvě věci, je to určité vyžrání, vše negativní se spojilo, či spíše se vynořilo, jako ta ostrá vnucující se žena, ženské tělo atd. Dříve jsem měl představy, že jako žena spím s mužem, nyní to je naopak, ale i to našťěstí vprchalo. Lezl jsem, kam neměl, o kus vedle mne (muže), k ženě. Ale pochopte, že mám v sobě dívku – to je má opravdovost, reálnější, než tato pozemní skutečnost. ... Nejlépe mi je o samotě v lese, tam vše mizí, odvane se, tam je ještě vše přirozené a normální a mohu být v mysli, co jsem – dívka i muž, a nemyslet. Jedině tam mne oslovují, jako mne, stromy a vše kolem. Celé je to jak ve snu nebo jako opravdové, božské a skutečné. Zde mohu být sama sebou, ale ne jak si myslíte. Zde je i ta odumřelá Anima co je mužem – mnou.

Ta dívka je základ mé duše a ten muž je mé já.

Když tě popuzuje Lilith, to znamená, že lezeš, kam nemáš (toto uvědomění tě zachrání, lezeš moc do ženského světa a naopak jí ukázat, že ona leze moc do tvého), opět to působí na ni mužsky - uvnitř zpevňuje a na povrchu uvolňuje, ona samozřejmě také leze kam nemá, ale to je její věc, jak jsem již psal - když A dostane vědomí, začne cítit svoji slabost a je úzkostné, Lilith vše překrutí, ona se už nebrání, ale i útočí - už jakoby neví, co dělá - a opět to kompenzuje E'', pravdou (veškerou inteligencí světa), dokáže se na svět dívat pohledu kohokoliv. Nemůžeš ji ale ukázat slabé místo... Přestože upozorňuje na lidskost, je v ní nelidskost. Když má muž problém s energií Lilith, tak je to myslím známka toho, že sám leze, kam nemá - do ženského světa. Pak přestane útočit, a okolí obecně útočit. Vlastně jakékoliv objevování nevědomí může být chápáno jako pošetilost. Opatrné otevírání hranic a rozšiřování vědomí je však žádoucí, čas je pro tuto činnost neomezený, není asi kam spěchat.

Pošetilá je do značné míry i věda, pokud má příděch ... plané filozofování, viz AHA – to je maximálně pošetilé, lezu, kam nemám.

Je tak trochu paradoxní, když si Lilith nelidské E' v sobě hýčká a drží a pak ho nesnáší v druhých nebo obdivuje.

Pokud např. muž chce něco dokázat, třeba vykopat studnu, není to úplně pošetilé, jakmile ale do toho začne jakkoliv zatahovat ženu (a to hlavně vnitřní), začíná to být pošetilé a egoistické.

Zvědavost je dosti pošetilá, člověk má pocity, že mohl něco dokázat, žije jen jednou, a nedokázal - problém konečného zúčtování na konci života...//Jsem moc přístupný a pak pocity, že mi kradou „mě“..//

Duše v civilizaci trpí a žena neví co dělat, jak se chovat atd. Je to vidět, pokud je v prostředí např. podnikatelů apod. - je sama, snažíš se pomoci, podat ruku a ona ti ji sežere, je to proto, neb potlačuje sama sebe, to A, je mimo, snaží se vyrovnat mužům a to je ta pošetilst. //Ublíží ti, píchá tě, protože tě miluje, dychtí.// Kompenzace, odměny bychom měli (i) odmítat, odměny, záplaty vydechovat...//

Číňané jsou, zdá se, také dosti pošetilí, dělají ve vědě pokusy, které by nikdo jiný nedělal (s embryi, lidmi atd.) – Lilith zametou pod koberec tím, rozpustí ji tím, že nemají vyvinutou individuálnost jako my, mají rozpustěná ega...//Je velice těžké, nespravedlivé, ponižující a fatální být v pozici A - např. prázdno, hloupost, nic nemít.../ Být v roli druhého....//

„Nelez, kam nemáš“ – to je myslím zlaté pravidlo, a týká se všeho v životě, uvedu však příklad z postele – muž, co je omámen hysterií své partnerky při jejím sexuálním dráždění a je vtažen do té hysterie a zvláště se šklebí, kysele – tak to je ono. //Genialita je v překračování hranic, a velmi zajetých pravidel...//. Člověku zbavit se závislosti pomůže – kam tím směřuji, proč to dělám, a ukončit to uvnitř – pohřeb, rozloučení poslední./

Důležité je si uvědomovat agresí, kdykoliv, MHD, proti komukoliv, pro sebe, a to i zpětně, pro mne je to důležité, býval jsem dosti zakřiknutý dříve, a pak ji ze sebe, třeba v samotě, vybit – ale nemělo by se to přehánět, může to vést k místu E v nás, k hysterii, a touze po něčem (sexuálním, božském), čeho nemůžeme dosáhnout – spojení E's A...protože to jde do mdlob...//“Pokud chceme druhého milovat, musíme akceptovat jeho stín“.

Je mi dobře mezi muži až než začnou být mužní-hysteričtí a než přijdou ženy - konec, i se bojím.// Kdo zpracuje Animu a šikanu, umí přirozeně, měkce porušit úzkost, držení pod pokličkou, pravidla. Co je neporušitelné.//

Gay je orientován na spojení Animy s mužem, nebo muži, jak jsem již psal a to má všechny varianty – on+Anima, vidí Animu v muži, jeho Anima s mužem atd. //Umět si stát za svým, důležité, vzdor - božství to těší (Job).

Naše já je spojeno s ne, s odmítnutím. Mám ženy spojeny s NE (a agresí) a muže s ANO. Je to asi mé ústřední schéma: ne žena-nejsem žena a ano-jsem muž. //O Bohu nepřemýšlím, prostupuje. Je rozhraním pro božství?

Žena používá Lilith v ohrožení, když by mělo být odhaleno její já, a slabost. // Tzv. nevychová děti je přirozená v pralese (svoboda, vzory), v našem prostředí (technika, svázanost, těšítka) se bohužel musí zapojit i výchova.

Tak, teď už jen doladění a možná ještě pár objevů a už bychom mohli být s tou teorií hotovi, a mohl život završit, dospět, dozrát, jako víno – tedy s někým a s lidmi po boku. ... Bohužel zjišťuji, že mým 30 let bylo zatím z jistého pohledu, současného pohledu, chudých, byť to byla jízda a mystika a zážitky, bylo to nelidské, po nelidskosti toužící (po E') a lidské pošlapující. Neberu se jako člověk, jsem protkán právě tím E', můžeme si to představit třeba jako kov, beton apod. // Důležitější možná bude objevování myslí než planet. // Integrace pošetilsti (A+E) je stejná jako integrace Animy – dát hranice a začne cítit a proměňovat se.

Je důležité, pro mne, i to E' (napjetí, ztvrdlé napětí, něco cizího) ze sebe vydechovat, pak jsem zase u sebe, v nitru mám měkké, průchozí, prázdné E, a časem opět zase ztvrdne... z nevyřčených tuh, potlačené agrese.

Nyní, když Vás bude někdo šikanovat, stačí říct „nelez, kam nemáš“ – nikoliv ustrašeně, s malou dušičkou a nikoliv schválně tvrdě a nebo vyčítavě – tedy také s malou dušičkou pod tím, důrazně a normálně. Neměl jsem tu čest to provést, ale myslím, že to na většinu agresorů zapůsobí. //Cíl ženy – nebýt imponována čertem (nebýt v pohádce, lekavá, šikanující, být klidná, lidská, dospělá). U muže - nebýt imponován ženou, poznat city...

Nejsem si ale jistý, zda tato poučka, proces platí pro ostatní, neb moje mj je nevyvinuté, strnulé, neumí mluvit za mne, je to jen "skvost" za masou hmoty, která jej obalila (nutně obaluje). Poš není selektivní, člověk krouží a neví, co by..., chce E', a chce i A - božskou intimitu. Člověk však je nutně pošetilý a dělá ho to, kým je (nepřímo), pokud to však přežene, přestává být člověkem. Inteligentní lidé jsou a-priori pošetilí - vždy mají druhé pohlaví "v sobě". ... Názorná je např. situace, kdy mluvím potichu a zakřiknutě a kóktám, a to ženy i často i muže dráždí, jsou ke mne nelidšší - jsou pošetilí, touží po něčem nelidském ve spojitosti s mužem, ale oni ve mne vidí tu pošetilst také - je spojen s Animou. Lidé dnes už neví, co dělají, může za to asi i hyperkorektivita - snažit se věci vidět ze všech úhlů, tím entropie roste a ubírá se na významu, je to patrné i v tomto textu.

Také se asi budou vyskytovat případy, kdy člověk je přizemní, nepošetilý, ale v nitru se vyvíjí nebo evokuje či kompenzuje opak - nějaké nelidské těšitko (člověk = věc apod.). //Démon se bojí odmítnutí a opuštění.

Na fúzi E'+A'' může být nahlíženo jako na nelidskost, chlad, mutace hmoty, šed', rakovina, ego, živé to je z A', a může to cítit izolovaný člověk nebo ten, co ho takto vnímá. //U mě je proces obrácený - od mala v mysli integrování muž a žena (i když jinak) a časem odloučení...tak to je ale asi u všech dětí, jen u mě to přetrvává...//V našem světě existuje „ve skutečnosti“ je to takto, ve světě bez nezávislé pravdy, skutečnosti to neplatí.

Někdy člověku nedochází, že leze, kam nemá (zabývá se druhými - dívá se na svět z jejich pozice - identita určena vnějškem) a stále si spaluje prsty, hledá problém jinde, ale nevidí ho v tomto. Když přestane vědomě „lézt, kam nemá“, ani druzí do něj nelezou a nemohou, je to druh dohody. //Viz dál, „jsi špatná“—může dojít do stavu: cizí žena, nemluvíme, obě děláme to samé, inertní (přitisknuté dlaně, pat), kočky, přesto jsem v tom mužem. A pak couvání a pryč, je to neřešitelné a je to jednocílem bylo se jen uchránit (A). Vzájemné ženské pochopení pozadí tam oproti stejné situaci dvou žen není. Ona neví, že šikanuje, v tom to je. A není to upjaté, nepřirozené apod. jak by si někdo mohl myslet. Vše je v duchu, méně je více. Neustálé odrážení toho neustálého až kontinuálního přívalu z ní. E (E') do ní, já E'..//Viz dále: zrady, křivdy přemoci – jsme dospělí a svobodní. Mysl i trochu ovládat.// Jediným úmyslem pošetilce je zachránit se. Na pošetilst se nachytá jedině pošetilec. Pošetilst je spojení A s E', a pošetilec po obojím touží, touží po E' (mamon) i po lidskosti, kontaktu a intimitě. Někdy se dá dát sílenost jako maska, to je nepříjemné, opět uvnitř nás to zachraňuje neb to uvnitř evokuje E', E. //Nehodnotit druhé.// Čím více člověk zraje, tím více se stává klidným-prázdným, slabé světlo.//Šikana odjímá člověku lidskost, ponížení – nejsi člověk (popř. jsi věc) a paradoxně je to pošetilst šikanujícího po E'. mamonu, božství, věci, vezme si tvoji lidskost -A, duši, já, tedy i E', apod.... /Fanatik, obviňující, ranař, je pohlcen Animou, potřebuje oddělit od ženy, pak najde sebe – muže, uvolní se.// To mužské já je vzadu mé mysli, jako stěna, před ní je A. Moje mysl je však normálně uvolněná, myslet neustále na to „nelez tam“ je pro mne vysilující, moje mysl je uvolněná, rozvolněná, kašovitá, a útočící a hysterická a introvertní zároveň. Není pro mě přirozené mít v sobě E', vůbec, vyfukuji to. Uvolněná (na pozadí, v bázi) a zároveň útočící a muž. /// Nezprc žně impje síla, fzčno, i to, že h šik a on jkby ncítí. //Umím proniknout všemi maskami./Vedle muže/ženy ztrácíme strach ze smrti – ta „není“. /Jsme svobodné bytosti./ Nikdy nenechte iracionalitu vládnout.

„Nelez, kam nemáš“ – tím jak jsem psal užru v sobě skryté mužské já, okousanou tyč, stěna vzadu, vajgl, oharek, je to skromné, útlé, obyčejné, šedivé, méněcenné a hlavně bolavé (narcistickým způsobem – tj., když narcis prozře), ale jsem to já. // Je důležité říkat dáblu, že je špatný, viz dále – přenos viny šikanou na vás. Aby si to uvědomil, nekompromisně, důrazem, niterně. Neví to.// Stkají se s skrtou trans – nechpou – prto hněv.// Můj Animus – je to démon, démoni a já – jsem do něj zamilovaná (když se zamiluji do muže, je v tom on, je E i E'), je mi s ním dobře, tam jsem v bezpečí, lidé jsou nebezpeční – je to i duch, není to strašidlo, je to čistě mužská energie, duch – může ze mne vylézt a zase zpět zalézt a ztotožnit se, být, moji mužskou identitou (ten výše zmíněný oharek vlastně). Rozumí si s muži a hlavně není orientován na ženy, jakoby orientaci nemá, představuje jen esenci muže. Značí to, že jsem sice v kontaktu s Animem, ale neintegruji ho, jako žena, nepůsobím na něj žensky, i proto jsem tak posedlý (i když představy silné tu jsou – muž a „já“ měkkost, jsem ta měkkost v něm, na něm, ta odumřelá Anima se mi líbí, celé je to orientace na ego). Ten Animus, duch je takový protomuž, snadno se vyvine v muže. Není orientován na ženy, je nezávislý a jednosměrný, je spjat s muži, ale v přítomnosti ženy (lidské bytosti) se mění také na lidskou bytost. Má úkol, celá jeho existence je prosycena úkolem, ale o tom úkolu se nemluví. Animus je obecně také vlezlost, někam, do něčeho, někoho stále leze. ... Možná, že je moje pošetilst i v tom, že lezu k mužům, do mužského světa, ale cítím, že tam patřím (byť ne úplně), mužskou intimitu ochraňuji (před ženami) a necloumá se mnou jako se ženami, je normalitou, umím přirozeně ctít mužské soukromí - o ženském soukromí se toto vlastně říci nedá, tam vlastně lezu úplně na dno. Ony to asi cítí a dávají mi to dost drsně najevo – ale můj svět je inverzní, transsexuální k vašemu světu.// Osvícení – viz dále: a bavit se s lidmi? A jde to?// Často se necháváme unést příčinou a následkem, i ve fyzice, kde jsou rovnice a tedy ani příčina ani následek. // Prozířít skrze okolní hloupost a šikanu!

Transsexuálové to nemají jednoduché, každý pohled, každé slovo je ničí. Mám asi paradoxní mysl – žensky měkkou a mužskou zároveň, ženská mysl s mužskou identitou – ta mužská identita je jednak, jak jsem asi již psal, v měkké nahlížitelské oblasti (odumřelá Anima) a jednak v tom zmíněném oharku. ... To je ten důvod, proč jsem nelidský, „technický“, ve světě Anima a Boha E'' a přírody a přírodovědy a divokosti. Vy jste lidé, já jsem Animus (s Animem) a je mi tam dobře. Ale ... //Málo jsem zdůraznil, že jsem přirozeně i v ženské roli (báze)/. Prostě chci ho (pánské přirození) a dostanu ho. Dívka začíná představami otce, bratra – bezpečí vs. čert. // Dráždění vede na hledání něčeho, podstaty, co je skryté, má to sexuální podtext, může to jít až do mdlob, je to hledání svatého grálu a hledají to pošetilci. Člověk to musí mít, musí to vidět a vědět, co to je ... je to spojení, maximální, A s E a je to tedy alespoň pro mne, v podobě nějakého E', ale co to je, nevím... Zdá se, že

to je podstatou pojmu touha. Kdybychom věděli, co to je, netoužili bychom. Kdyby to neexistovalo, alespoň to evokuje touhu a motivuje to. //Touha a napětí, vazba, naléhavost, očekávání a strach spolu souvisí vzájemně - zastavit se (ho), „vydechnout“ E', touhu, tedy i strach a problém (je to i rozbití E', odvan a i jakoby paradoxně přítomnost E' v nás v závěru dlouhého výdechu E'). Aktivně (násilím) v hlavě zklidnit, zastavit naléhavost. Vyrovnanost (transparentnost) se nebojí lidí, co vyvolávají strach, tedy začnou se bát. //Absolutní empatie a vcítění se je známkou inteligence a vlastně to je inteligence – to: jsme stejní, ale oba jsme dvě bytosti E''. /Muž rozdělí ženu na dvě A, ji a dítě. /Muž vlastně také touží po nelidskosti, nechce vztah a měkkost, chce svůj svět. Žena má v sobě naléhavého čtyřletého chlapce, co něco chce a neví co, muž tohoto chlapce nebo raráška apod. ve spojitosti se ženou považuje (a asi v sebeobraně musí) za hloupého. //Mám dvě oblasti myslí, které jsou vůči sobě inverzní, jedná se vlastně o pohled z druhé strany, o prohození pozorovatele. I.: jsem A' - měkká nicota (dívka) a cítím E'' - prožívání, hluboký vhled do bytí, ve kterém je mé já. II: E's A'' - nahlížitelské mužské já a pod tím Animus... Ta A mají tendenci splývat, tedy A'a A'', tvořit ego, odumřelou Animu, na kterou jsem orientován – na ni s mužem. S Animusem – jeho nepřijemnou částí (urychlení, stres) přichází vždy žena, co likviduje moji integritu a dosazuje se místo mého já, okupuje nechtěně mysl. ... ženský svět je pro mě neskutečně bytostně ohrožující, ta šikana, buzení, v mužském světě nacházím klid, šed' a úlevu a on ji zatlačuje – to je nejdůležitější obraz sexuální části mé myslí, ta žena vyplula na povrch až před pár lety, dříve jsem byl v pohodě, ale s vnitřní tenzí. ... Bez muže nezůstane ve mně nic. // Rozdělení myslí: na ženské a mužské elementy a skutečné-všední a neskutečné (z onoho světa). Všední jsou mužské, neskutečné ženské. Mužské: nahlížitelské odumřelé já – nejvšednější uvědomělost (A-typu), přechází v odumřelou Animu – fetiš, to už je na pomezí s neskutečností, spíše už v ní, ale je to stále přítomno v myslí, když se to má zvýraznit, je to více ženské, nebo to přejde v Animuse – ten je také z neskutečné oblasti. A ta dívka také. A pak tu je mé skryté mužské já – oharek. Vše mužské a ženské v myslí se spojuje a přechází jedno v druhé (Animus-oharek-nahlížitelské já). A pak existují kombinace – duch, Bílá paní apod... ///Lépe zůstat původní, pošetilý a normální, uvolněný a spontánní, než toto, o co se tu snažím. Vede mne to úplně mimo mne. Potlačoval bych hněv a to je dosti nelidské. Vede mne to k desintegraci, k ženě. Já náležím do jiné sféry, k E'. Už dávno. Jako malá jsem asi chtěla patřit mezi lidi, ale to nešlo, můj úděl je tam. Nechte mi mé snění o heterosexuálních mužích. Nechte mi mé božství, normalitu, já vím, že se jednou stejně rozplynu v lidství. Jsem takto šťastný. Ono, tento můj normální stav je protká lidstvím, i když se vám to možná nemusí zdát. Nechte mi moji masku, musím ji mít před lidmi i před sebou samým. Když mě nazvete člověkem, uráží mne to, je to ohrožující. //Sny: puber jen j mastrb, ve sn vzcn vdim sebe - dns už vce+je vdet i mj pns. /Mezimž. intmta./Mž z ntra je ozdrv prces - slyšt se, je zahuhň, zasnud, sldka sil mska, kňrání, tč stále pvluje, slb svaly, nerv paralzván - duch, pch (ego) - obcji s ním (zdrav vs. nezdrv. mž), lítst. I hně mi vzli - at se hně muj vdce (tč) - odns E' - úlva (pprva, brek kolem, homo). Neumm pusbit bolst - viz být aktv. /Anl - v něm j nežvt - klid opti ž., š. /Aby dva rvnncnní mž. / Opora v E' jsou i vidle kolem./Dě, zžrné, ndané, sníh, padparadaša, črvná-mje, dar, Vnce, gnius, pslání, B i d' v,pro,do,s mně – doopravy - přřzeně, ego, já, Tšek, nrcis, sen . /// Když je člověk mladej, tak je ze všeho posranej – má před sebou život a nechce ho mít zkaženej a chce mít uspokojivý vztahy, moc řeší sám sebe, čím je starší, tím přestává mít strach a umí se proti světu nějak postavit. Osobnost mladého člověka je hodně zranitelná. Dospělej už nevědomý hrůzy neřeší, svět se nehroutlí, nevědomí má na rozdíl od dětí zpracovanější – to tajemství, které je zdrojem hysterie dětí má zevšednělé, okousané, umí se mu postavit – duchu a hysterii a skryté agresii a démoničnosti a prázdnu – šikaně, děti a někdy i žena ho pak samozřejmě poslechnou neb jsou vláčeny povrchem a názory druhých. Tomu ďáblu z nudy říci ne. Mladej člověk je zranitelný – nejistý a to je podle mě hlavně z toho, že navazuje vztahy a je v něm touha po nich, po životním spojení, má před sebou ten svatý grál a očekávání, žije ... když se člověk vzdá závazků, představy reálného životního závazku (na podvědomé úrovni) a zpracuje svoji smrt, je jistější a a si i cyničtější a nemá už takový strach z hodnocení okolím, nalezne se, je čekatel na smrt, překoná strach z neznáma a „zrady“ druhých, nachází zbraň a mód nebo módy myslí a jednání proti obtěžujícímu okolí. Po této fázi může ve stáří přijít fáze dluhů - fáze sblížující se s lidmi a Bohem, fáze smírčí, odpouštějící a naplňující. Za sebou nechává demony a před sebou má širokou náruč Boha. //Stav dítěte je důležitý, nepošetilý, bez tyče.//Prázdnost, ticho je ambivalentní – výsledek násilného umlčení i klid. // Odtud je text více nechronologický/. Mám se rád, jsem, mám už jisté hranice (bojem a i prosazením se násilně) – logicky si umím představit - mají mne rádi, ale ta láska bolí (bolavé místo).// V první fázi života je ústřední touha po E (E') – nějakém těšitku, ve druhé fázi po A. Mění se priority. Projevy tuh po nich ve druhé fázi života jsou již dětinské, pošetilé, může být absence náhledu, širokosti.//Je důležité odhodit všechny masky, role, co jsme nabrali-mužnost, Řek, kompenzace... ///Prozírání II. – otevřený konec, vyšumění, doladění, završování...(?). ///Závěr: A teď se o nabytý stav nebát – vlivem vnějších či životních okolností, člověk čeká facku či zabřednutí, ztvrdnutí, dovolenou - umět si za tím stát, je to silné, ale je to křehká superpozice, osvobození, nic - v tom je výzva, a zárodek svobodné vůle, rozhodnutí, jak to budeš chtít, tak to bude. Musí se to pěstovat a nebát se o to „nic“ a já – když se člověk bojí, přijde o to. Je to stav, kdy je vaše chůze volná, bez tenzí – ani utáplá, ani úzkostná a ani povýšená a ani.., bez sledování okolím. Jsem prozralý a hotovo. Řídit se srdcem v životě a tímto stavem. To je ten poslední krok – nebát se o to přijít a přijít o to, „ztráta“ moci. Je to jako chtít vlastnit zpěv ptáka. Není to tvoje. Poslední prohloubení a vyvanutí... Klid. Dál už netřeba psát, přestože se stav bude někam ubírat –

už je to jedno, je to jako když se dojde na konec a dál je jen prázdný prostor a plavete už sami. Je to unáhlené – nejsem „osvícen“. //Traumata nekompensovat něčím, ale ničím, napětí vydechovat do prázdna./Lise Bourbeau: byl jsem vše (zrazen - z toho plyne touha po moci, ponížen – měkkost i touha po moci, ukřivděn), ale ne odmítnut (opuštěn) – nedal jsem k tomu (raději, ze strachu) důvod, jsem stále spojen slizem či skrze E' s rodiči. // Ale pozor na jednu věc, na lidskou pošetilost a dravost a bezohlednost a spěch, lidské poznání je omezené, ale lidská pošetilost nikoliv. Myslím, že nás čeká zklamání a vyhoření z poznání světa, nemůžeme vědět vše. Realita je silnější a hlubší než pošetilost. Ano, musíme se snažit, co nejvíce, ale i pochopit, že jsou hranice. Světu chybí melancholie. ... //Ze strachu si tvoříme lež a ta musí být neustále krmena souhlasem, aby ta lež mohla chránit nás a nebyla vyzrazena.... Drží lež, se kterou musíš souhlasit – zlomení, manipulace, přirozenost – ty neexistuješ. .. // Není to v jeho kompetenci, lezl kam neměl./Proti entitě, jejíž cílem je jen někoho podráždit (úplně stejně televize nova) je hloubka přírody samoty na výletě něco totálně hloupého nepochopitelně. //Schéma já muž pohlcen ženou, ale tu ženu pohlcuji mužem a to je to FTM gay, nesnáším nevědm, šik atd a to překr mužem. Homosexualita u zvířat není jako u lidí – jde o pohlcení, rozkoš z toho být objektem touhy, je to hodně o egu, max slasti a strachu z okolí / Mé ego je „tomášek“ (sladký, zatuchlý kluk, odumřelá Anima působící na živou Animu a to celé je ale kluk, běloba, prostata, střed, tlení, sekretující slastná prostata), když není po jeho, ničení, chce sebe-kamaráda-tomáška, jsem hodný, když on=já, ...úzkost ego pohlcuje, chrání nás, člověk = trofej, lidství, lidská malost a podlehnouti touhám. On se stává já – Tomášek ... a já se asi i stávám jím, prohazuje se to a celé je to o egu. .../To, že mi zakazovali být ženou ještě snesu, ale pak mne nutili být na ženy, na to, co je zakázané, co nejsem... .. // Žena naráží na muže a prožívá měkkost – sebe – orientace na sebe sama. //Při kontaktu s šilným a silným Animem v něm třeba najde něco lidského – A a to je základ rozvoje. ... //Živá dívka na dně propasti mé mysli může milovat, ale nemůže a nesmí být milována...strach... //Dokonalý je jen Bůh, my ne, člověk je právě lidský – bázeň, zranitelnost, touhy a spontaneita. ... Božství potřebuje, aby byl člověkem....Potřebujeme kolem sebe něco nelidskosti, abychom byli lidští. //Animus, co vzniká při spěchu – zpívat mu ukolébavku, Animovi zpívat ukolébavku, ale musí tam být strach z něj a nesmí tam být ženské sebevědomí, působení (mužskost). //Muž ve vztahu ztrácí kus sama sebe, neb on je vztah (E) a ten ve vztahu s někým už není v něm, ale i mimo, změkne, také malý ukňouraný kluk – animus touží po vztahu, ve vztaze nebo touze po vztahu je člověk zranitelný a malý. //Důležité je konfrontovat se vzájemně, aby každý našel sám sebe a své místo ve společnosti, mezi muži atd...a mód na energie... //Matka je s penisem...Freud (pro gaye mají všichni penis – tak to i myslím je a mají skrytou kastráční úzkost) – ale i vůči ní mám, musím mít vaginu ... (?) /Co je cílem homosexuální mysli, resp. asi jen části gayů: gay má stejný cíl jako heterosexuální muž, v druhém odhalit jeho měkkou složku, stejně jako muž toto hledá v ženě, tak gay v heterosexuálním muži – hledá jeho Animu, co hlavně, chce z něj dělat také gaye, aby se ho nemusel bát, aby v něm odhalil měkkost, jeho Animu (tu měkkou, šedivou, odumřele slastnou – ego muže, není to žena), aby viděl ji a a také se tím dostal k jeho nevyšší mužské intimitě, k jeho intimnímu já – k tomu, kde muž zažívá svoji vnitřní ženu (odumřelou Animu), ego - střed. Gay je jako Lilith, dostane se na bázi muže, právě skrze měkkost (sebe, žena hledá v muži sebe, aby s ním mohla začít manipulovat, skrze měkkost se dostane k jeho já). Stejně jako gay, je pak heterosexuální muž vnitřně rozvolněn, průchozí mezi mužem a ženou, objevuje jiný stav a hluboce sám sebe. Ale stejně tak, jako dokáže gay muže rozložit, tak jej dokáže podpořit, vyživovat, milovat, být na pozadí. Ta odumřelá Anima však zpoza sebe vyluzuje mnoha světla a energie, ona je polštář na přílišné světlo a dráždění a bolest nitra. Je trochu paradoxní, jak celou situaci vidí obě strany - gay vidí heterosexualitu jako něco dospělého, vyššího, reálnějšího, pozemského, a heterosexuál vidí homosexualitu jako něco technicky vyššího a hlavně více sebe-intimnějšího – spojení muže s ženou v něm samém, sebelásku. Gay v muži odhaluje jeho sebelásku a vlastně se ptá „máš se rád“? Takže, gay má sen obcovat s heterosexuálním mužem, aby ho měl rád, a i jeho odumřelá Anima (gay se bojí živosti ženy - heterosexuální reality) aby ho měla ráda, pak Animu oba sdílí a všim je protkána nejvyšší mužská intimita a obcuje se s pohlcujícím egem. Zpracovat pro heterosexuála homosexualitu je přijmout vnitřní ženu, naučit se mít rád atd., ženy odmítat atd. Gay je jako virus nebo rakovina, přijde jako varování nebo jako konfrontační energie k dosavadnímu způsobu života muže, gay je na úrovni Lilith nebo ďábla. Gay má pak nad heterosexuálním mužem určitou moc, proto, aby mohl být hetero mužem milován. Ale jak by si někdo mohl myslet, cílem gaye není z muže udělat gaye, jde tu o ten proces, je v tom i projikovaná bolest onoho gaye – to, co on zažívá v sobě. Muž si myslí, že gay mu nemá co nabídnout, je z mrtvého světa, ale... Sexualita je vždy o spojení tvrdého a měkkého, nikdy o spojení tvrdého a tvrdého nebo měkkého a měkkého. Heterosexuální muž se po této konfrontaci a gayem nachází ve zvláštním rozkolu – buďto půjde do světa gaye, kde je klid a je tam jeho já, nebo naopak půjde do světa ženy, nižšího světa, žen-dominy, matky, co ho pohlcuje a trestá, vazalství své matky. Gay je pokušitel, když ho muž odmítne, ocitá se nesvobodném světě pod nadvládou ženy (neb žena je symbol heterosexuality a útisku a žena je ta – její Animus, co odmítá homosexuální lásku), když ho moc přijme, je to vlastně pak ve výsledku to samé. Bez sebelásky a ega by byl muž před ženou nicka (bez vlastnění ženy – středu, ega). Existuje varianta, že by muž dokázal odmítnout homoerotiku, aniž by tím klesl na úroveň vazalství ženy, aniž by se na svět díval z pohledu matky? Muži, co fanaticky odmítají gaye, jsou dosti pod vlivem Animy a nemají rozvinutý vztah sami k sobě. Nerozvinutý Animus (démon) nemá se ženou nic společného, nemá na ni orientaci a je

homosexuální nebo naopak sadisticky heterosexuální, naopak silně rozvinutý Animus je i homosexuální i heterosexuální. Celé je to tu o jedné věci – o potlačování, kompenzaci šikanózního přebujelého nevědomého dotěrného života, který dokáže v sobě nést (skrytě) žena a je to hluboce spojeno s jejím (nerozvinutým, nezklidněným) Animem. Plně rozvinutou homosexuální orientaci mají podle mne jen lidé, neb oni mají já a ego, zvířata mají jen homosexuální chování. Gay i žena dokážou muži zajet hrozně hluboko do mysli, do duše, do jeho já, ale rozdíl je v tom, že gay ti tam nebude ubližovat a dráždit tě – nebude ubližovat sobě, muž (gay) tam muži neublíží – on chce měkkost, tvoji Animu, být v konfrontaci s mužem – s tebou nebo i chce svojí Animou tebe vyživovat – jde tu prostě stále o orientaci na Animu nebo na Anima+muž. Pokud se tam dostane žena, neví, co dělá, je to pro ni neznámé prostředí a strachy může něco pokazit. Pokud je však gay posedlý sadistickou Animou - dívá na svět z jejího místa, pak i on může ublížit?). Pozor, gay je Lilith. //Svět pozadí – božství je neskutečně složitý (včetně fyziky, chemie, intimity, duše, šikany, nevědomí atd.), výsledkem je pak jednoduchý lidský rozhovor a lidská (třeba rodinná) spontánní úroveň, bez přemýšlení nad věcmi a skrytostmi, která se proti tomu zdá naprosto banální a drží se od toho božského světa radši stranou. Jsou to dvě různé reality. //Anima (Animuse) cítí v mém pojetí všichni, a to skrze svoji ženskou část. Je to skrytý spěch, dotýčný neví, co dělat, je to touha a neví se po čem, dostavuje se z nudy a hrozí ostatním šikanou (něčím strašným, protivným a jakoby prázdňým, sexem, vlastní část sebe, se kterou si neví rady), mají to hlavně děti, ale také ženy a neurotičtí muži. Nemůže tě zabít, on touží po procesech, podmíněnosti i intimě, ne po koncích. Vyzrálý dospělý člověk si proti tomuto už našel stanovisko, i když to nese sebou určitou bolest a sebezapření (tu vinu nesu já, jsem šikanován, bojíte se vlastně mě, ano, smrt a konec existuje apod.) - žena tu situaci aktivně změkčí, muž tuto situaci aktivně rozsekne – nevyzrálému Animovi dají „lekcí“, dokážou na ten skrytý neskutečný spěch a hysterickou, prázdňou naléhavost – dokážou ji zpomalit v sobě (resp. mají to zpracované) a tím i v druhých, opak je zpomalení, zklidnění a i pokora před božstvím. Už si v životě prošli opravdovým ublížením – fyzickým, psychickým, už ví, co to je a nemají to zvrácené pokušení, už si ze zvědavosti spálili prsty (už ví, co to je ublížení, kterého se tak báli/obdivovali jej), už mají v sobě ten cizí kámen - ublížení. Aktivně převezmou situaci do svých rukou, nejsou vláčeni Animem jako oni (děti apod.), jejich duše a život tím ale odumírá a směřují už do hrobu. Děti a žena strašně moc sledují, jestli jsi opravdu dobrý vůdce – totiž neustále provokují a šikanují a sledují, jak věci děláš, schválně odmítají vůdce (muže) a přitom ho hledají a potřebují a staví se do role vůdce, jedině dobrý vůdce to zvládne ustát (odmítnutí), resp. to správně přehlížet a ještě k tomu být sám sebou, uhlídat vlastní intimitu a chránit ty, co ho provokují. Opět, oni vůdce vyživují, evokují a i ničí. Zkoumají, jestli jsi jiný, než oni, jestli jsi cizí neb sebe nesnáší, tu měkkost a podřízenost a nudu a hloupost, nechtějí, aby všichni byli jako oni. Z tohoto nevyzrálého Anima v člověku se později tvoří Lilith, ta vlastní navíc všechnu inteligenci světa a manipuluje svým nastavením ostatními, ale i ona postupně dochází určitému poznání a klidu. Lilith také nesnáší tento skrytý spěch, neb evokuje, že dotýčný je vnitřně slabý, měkký, neurotický a to ona nesnáší, a protože je tato měkkost v její podstatě, nenávidí podvědomě i sebe sama. Jungova Anima i Animus jsou pro mne moc komplexní pojem, pokud je muž puzen Animou, je to podle mě hlavně způsobeno ženiným Animem, který muži (jeho Animě?) v ženě vadí apod...Božský svět je pro člověka pokušením, ale neví, že je v něm asi i mnoho zklamání – aby se vrátil na zem a ocenil to čím přirozeně a nenuceně je. Lilith nejde vůbec nic vytknout, ona vždy se z toho vykrotí, to proto, že je vším. Ta lidská pošetilost, naše zbytnělá orientace, je zdroj všeho negativního, zdá se, ale co by byl člověk bez zvědavosti, bez orientace (na muže/ženu, boha...) bez onoho světa by ani nemohl umřít a rozplynout se, stát se ženou, mužem, bohem apod. Pošetilost jde za zdrojem energie, ale zákonitě si tam spálí oči a znelidští, naopak strídmost vede také za zdrojem, ale oči si tam nespálí a lidskost si zachová. Pošetilá žena nesnese sebe, měkkost, jde za mužem, nelidskostí, bohem a nic s ní nehne. Pošetilý muž nesnese svůj úděl muže (křehkost, ubližovat druhým – nevědomě, risk, podmíněnost), a je pohlčen ženským světem (je bahnitý nebo hysterický nebo transvestitský a logicky je i žensky pošetilý a fanatický). //Psychopat může dojít do stavu, kdy si řekne „jsem jenom člověk, a lidství je právě v tom, že toužíme po něčem nelidském“ a mučí lidi dál. Ale to lidství v tom už není, je to pohlčení objektem touhy, neboli pohlčení nevědomím, tím, co je za zdí, na onom světě. Je tam také tendence projikovat tam vlastní já. Kde je já, tam je bezpečno. /Lilith buď odmítnutí nezažila nebo naopak zažila a Lilith je maska a vyžaduje odmítnutí znova, jako zdroj energie proti rozpadu mysli způsobeným předešlým odmítnutím..../Když ji ublížíš (když se ti to povede) - zlidští. Když narcis ublíží tomu krásnému dokonalému obrazu, ke kterému vzhlíží, zlidští ten obraz a on. ... /Ve stresu žena krmí Animuse (bolest, nevyslovenou bolest) hmotou, nebo čímkoliv – krmí tím ale sebe, své ego (muže vysává), není to projev života, kdy žena muži něco dává, kdy té skutečné obludě zpívá třeba ukolébavku, je na něj něžná apod. //Miluji muže a on evokuje ve mne ženu, dívku, co (ho) miluje. ... /Ta odumřelá Anima, mužská, je pro muže představa lidství, je dosti odštěpená od spodní živé energie, kterou umlčuje (to A'+E')..../Neumím být milován - je mi to falešné a bolestné, je to bytostný konec – pak už není nic, je to šikanující, nenávidím se(?), můžete jen žít mé ego. Když miluji, miluji hluboce, ale ne víc než platonicky a oddaně, ale i to zmizelo. Není koho ve mě milovat - jsem, ale já-muž je mimo (ale jen, když si to uvědomím, jinak superpozice). Nechám to zablokované - rozhodnutí to uvolní, zmenší. Touha být milován (zbrklá nebo naopak podmíněná) je ďábelská. Dokud budete chtít být milováni a naplněně milovat, nepochopíte, kdo jsem. (moje závist?) Nikdy jsem nežil pro sebe, ve mne je prázdno, kroužím kolem. Nebo

mějte rádi to, co mám rád – sucho, neustále mi vnucujete čeho mám plno, plné zuby – vlhkost, šňavkatost, která s sebou nese komunikaci, E´, vidle, šikanu, a to, i když mi přejí muže. Museli byste projít stejnou transformací jako já (jako dítě a nyní), abyste mi rozuměli. Ale asi lásku-šťávu potřebuji, mít se rád, mít rád sebe, to prázdné A´´ (E)... Poslední dobou mne místo žen dráždí muži (u žen je to asi vyřešené, viz dále). Stačí málo, hned ho poznám, provokatér, troska, neví, co chce, nemá cíl, je to v něm neřešitelné a nepřirozené (takové věci asi prostě jsou), šikanuje okolí, vnucuje se mi do mysli - od mala se s tím vypořádávám identifikací s ním/ní a dnes všim zde popsaným, prožít to (žensky, bolest), odmítat ho uvnitř, bere mi mé já, mám pocit, že už tento nepřijemný stav rozhození zůstane navždy, vydechnu to, někdy i prosím, aby odešel, jsem jeho přítel, toužím po lásce, ale přitom odmítá a vysmívá se, snažím se ho zlidštit – manipulacemi, zpevnit a zároveň zlidštit, nechte mi alespoň pocit sebe sama, samotu v lese, zdravý rozum (E, citění E´, mimo-v sobě), se kterým jsem přišel. Třeba pak přestane obtěžovat. Je inertní, duch a něco chce. Už žádný vztah nikdy s nikým, to pomáhá, nebudu s tebou obcovat (Stejně s tebou budu nechtěně obcovat v myšlenkách), zpomal, zastav se, krade, co mu chybí – rozum, fyzickým bojem to v mysli vyřešit, ukončení – to mu chybí, myslet na svoji smrt – konec obecně, klid. Úleva. Mám problém, že vnímám negativní věci, problémy lidí, E´. Neexistuje univerzální věc proti tomu, myslím... Lidské bytosti si ztotožňují s démony, ale když to dělat člověk nebude, démoni nabudou větší intenzity, zosobní se. /Je zajímavé, že rozumem, tím měkkým, hlubokým, vědeckým, se lze přiblížit, být v hloubce iracionality, báze – spojení světů, když je agrese transformována v rozum, v um slova a principů. /Závěr je v prázdnu (chrámu či někde, v nemocnici, konečné stadium apod.), a přemýšlení, smysl, svědomí (?), žít pro druhé, být s nimi, na ničem nelpět... //Pošetilec-šikanující je někdo, jehož lidské já A´ s bolestí se obalili pozlátkem, kamenem, E´ se kterým se identifikují, to je naše společenská úroveň, dospělost, která v sobě obsahuje lidství (vlastní ho), ale není jím. Žena bodá muže psychicky, muž ženu fyzicky. Změkčují se a stávají se A´, zlidštění, zešedivění. Na ženu funguje jednoduše – bezdůvodně, jsi špatná (ona toto dělá mužům stále, jsou posedlé hledáním špatnosti a svalováním viny na oběti, těší je, pokud jej najdou – to je jejich sexualita, neumí být špatná), to na muže nefunguje, neb to je jejich podstata. Zatímco na ženu platí, co je popsáno dále – tu energii od ní obrátíte do ní (to, co ona dává do tebe ty dáváš do ní – nikoli v zákonech rovnice continuity – děláš to, co ona dělá a proto to dělat nemůže), na muže, pokud šikanuje, platí inverzní manipulace – brání mu energii, brání mu E´ - jeho, za trest, tím si začne uvědomovat sebe – v tomto procesu kvete ženská orientace na muže a autoandromilie – je to však za hranou více, než to první, hraje si na boha, měl by to být jen proces, nikoliv dokonáno, a z obrany – tak to vždy mám, neútočím. Vlastně se tím kompenzuje jejich pošetilost – žena útočí, ale má přijímat, muž přijímá, ale má útočit. Je to můj pohled. Ten muž, cítím, jak klade silný odpor – říká, to nejde mi vzít, prostě to jde!, jsem dál než on a nemám v úmyslu ho zničit. Děti jsou tito démoni z podstaty, božská úroveň. On mala je nesnáším, provokatéry, co nemají, co nabídnout, je v nich bezcílnost a duch, slizkost, zmatek, co nevědomě bodá a nevíte kdy, jsou v patu, je uzavřené prázdno, které dohromady tvoří ego. Mají v sobě něco nezpracovaného, ani si neuvědomují, co dělají a jak ubližují, jsou mimo sebe. Nechápu, že bych měl mít děti a pokračování, cítím, že jsem uzavřen, zakončen, už je mám-sebe, ego. Docházejí mi slova. Trvat vždy (samozřejmě v mysli) na tom – nekradte mi já. Snaha dosáhnout osvícení je myslím omyl, cíl vidím v tom, aby byl člověk vědomý, vysvobozený, zpracovaný, normální, vyhaslý, nalezený, vyřešený, vyrovnaný, vždy sám sebou, spontánní, střízlivý, skromný a milující, a hlavně přirozený a uvolněný, povolený, spokojený, přesto pevný – v tom vidím osvícení – ta cesta je dlouhá. Pokud se člověk rozvíjí pouze sám, bude sice silný, ale bude spíš na místě, možná ale do ztracena. Týká se to i ženského cíle? Asi ano, možná je v něm více lásky. Obvyčné věci jsou to posvátno. Není to o tom uctívat, nic není jiné, vnímat celek a část, realitu, mystiku. Východní náboženství jsou pro mne pošetilá v tom smyslu – nechci se stát oceánem, ničím apod., vymizet, chci k tomu být člověkem, bytostí a cítit, ale kde je cit, je bolest, přijmout to, ale i altruismus. Na nic si nehrať, to je zásadní. A ani si nehrať na to, že si na nic nehrajeme apod., a s ničím si nezahrávat, člověk se po slupkách dostává k sobě (přes masku, ke vzteku, ke křivdě či opuštěnosti apod., ke němu samotnému). Rodíme se sem, abychom se stali člověkem. .. /Odmítat všechny – hlavně ty, co se lepí. Oheň, vidle kolem sebe ale asi potřebuji.// Možná, chtějí li po mne, abych byl odměřený vůči ženě, vyvolává to ve mne vnitřní rozpor – odměřený vůči sám sobě, ale můj problém je pohlčení. / Už nevyhovovat námitkám a výčtkám, byť mají něco do sebe. ... // Psychóza a především schizofrenie je posednutím problémem (neřešitelným), strachem a napjetím, duchem, E, neosobností – chybí jim lidské já (PLŠ), třeba prostý osobní hněv, oni jsou jen hněv, nemají přístup ke svému hněvu, bolesti, myslím, že o já tajně vědí a nechtějí tam, potřebuje být bezpečně poníženo, aby se našel, ale potřebuje vůbec něco, není to opět moje/naše touha se vnucovat, hodnotit a soudit, a není nám to nakonec vlastní a přirozené?. Není dobré být pohlčen cizokrajnými způsoby ... Nejhorší je exkomunikace ze společenství–(každý se bojí odmítnutí), je to pak neschopnost umřít, spojit se zpět, ale i žít. // Na nic nemyslet. // Člověk se chce zavděčit Animovi – lidem, výčtkám, něco dokázat – čest. // Často se muž snaží být – silný, přemáhající, ale pak není koho v něm milovat a to i bývá toho cílem - schovanost. // Už to ani není pravda - zamilovanost, byl jsem průhledná laskavá zamilovaná a přející hluboká bytost ovšem docela intaktní – nevdá mi, má li ženu, (miluje li ji, miluje jakoby mne, ale není v tom mé já – těžko se to formuje) dříve jsem nechápal žárlivost, dnes již trochu ano, dříve to kompenzovaly vnucující se zlé OCD myšlenky na něj – z ne-já, ... je dobré stárnout a integrovat - uvědomovat si sebe a vnitřní negativní věci. Člověk asi doopravdy musí něco mít, aby

mohl dávat, pokud se člověk nalezne, jeho laskavost a láska druhým i nepřátelům je nevyčerpatelná, je však klidná a tlumená....Láska je však důležitá ta pravá, spontánní, ne tato duchovní...Láska, co je do nás vložena je předávána dále. //Být pevný ve své měkkosti. Oni říkají – jsi měkkota, ale ty prostě neustoupíš a nepodlézáš jim / Také zkouší svoji přisností atd., zda nejsi pohlcen Animou, a těší je, když ano, neb vám mohou ubližovat./ Ztráta já - vágní já vede na identifikaci - záchrana. /Co říkají nevědomě, ty říkáš "vědomě" (přenos viny) - je to ale maska a pouhá obrana. /Anima se nebát, být vždy sám sebou znamená samozřejmě občasná konfrontace a mít se kam vrátet. /Animus je homosexuální muž, jak jsem již říkal – odmítá ženy/. Samozřejmě, kdo tají hněv, podlehe nekontrolovanému ubližování druhým, antisociálního jej mají jako masku - uvědomovat si, zpracovat každodenní rány – řešit hned. /Méně věcí apod. (E´) znamená méně starostí, to razím již dlouho./ Už jsem asi tak vydešen, polekán, že nevnímám muže, touhu po nich. Jsem úplně vymizen a objeven. /Animovi často dáváme, co chce, oblažujeme jej, ale necháváme ho být E´, nekomunikujeme s ním.// Mít se rád/a – ohrádka pro já, bezpečí, odmítání (žen). /V ne-já máme bytostní sebelásku, nikdy nebude ukázána, tak to má být, vidět je ego./ Věříš v Boha – je šikana a otázka pomatence, co ztratil srdce a smysl pro kolektiv, víra už je „špatně“, avšak je/není je otázka mysli./Úkol je splněn. Vydrát. Ptát se – co je mým smyslem, úkolem, naplněním, být a být s blízkými. //Je jasné, že vše je v naší hlavě, není to tak, že muž má v sobě muže a pak uvidí ženu a líbí se mu, on už ve své hlavě musí mít její předobraz, receptor, aby to fungovalo, a tak to je se vším, i tím, co se nám nelíbí...../Může být na to hleděno až tak, že gay je pod tak silným vlivem Animy, že jí dopřává muže plnými doušky. Gay se potřebuje zbavit vlivu Animy, ale často to je myslím tak, že se musí vzdát ženy obecně, tj. nenutit ho být na ženy orientován – to už nejde. Život se mu tím prohloubí. .. Žena, když si zakňučí, je v tom vše, co potřebuje – uvolnění skryté agrese, projevení sebe sama nahlas – sebevědomí (resp. Anima, ale to je jedno), vyjádří tím utrpení duše, které musela prožívat, třeba v práci, a vyjádří tím úzkost, na kterou je orientována, má něco cizího v sobě – tedy uvolní se, jako když do vás píchnou a vy se uvolníte a je v tom onen muž, také v konfrontaci s tím zakňučením se evokuje její vlastní ženská měkkost, která se jí líbí a kterou má rád každý člověk nezávisle na pohlaví. Stejně tak muž, pokud si nahlas vzdechne, tak je v tom také vše – on, ona, opět je ona jeho, dominance, atd....Heterosexuální muži jsou obecně zaujati hysterií a jsou na ni orientováni, gayové naopak jsou hysterií zahlceni a požadují muže, jako kompenzující prvek k ní.....Tím, jak jsem si začal uvědomovat, že „lezu, kam nemám“, přestal jsem špatnost vidět jen v druhých, začal vidět svoje nedostatky, pošestilost, nadřazenost, nelidskost vlastně, tak se mi otevřel svět, měl jsem vše, ale lidství a obyčejnost paradoxně ne. Mým cílem bylo mít lidi od těla a stále to tak je. Mám dvě úrovně, ta hlubší, tam je dívka a Animus a obojí jsem nějak já, vědomě jsem víceméně muž. Ta dívka umí milovat jen jednosměrně (k němu) a nikdy ji nebude nikdo milovat, nikdy jsem nepocítil lásku, že by mě měl někdo rád jako mne, nebolí to, je to těžké, když jsem muž i žena. Pak je tam ta vědomá úroveň a v té si už umím představit, že by mě měl muž rád, dal mi pusu apod., dám mu i kus z té krásné dojemné a existenciální velkolepé široké duševní pronikavé prostupující inteligentní bolestné opravdové kontaktní samozřejmě skrytě absolutně pravdivé a přesto lehké a středně láskyplné mystické krajiny z té hlubší úrovně (dívka s Animem, bytostně zamilovaná, krajina zabitě ubližené dívky, která je s přírodou – mužem, v kontaktu s E´ ve všem kolem a s bohem, není to vzdušný zámek, představa narcise či hysterika, je to bytostní pravda, báze, utekl jsem tam před ...? Animem v ženách? Před sebou? Před ... Snadno se však toto mění v ego, je to opojné, slastné, je to dívka s mužem. ... Důležité je, aby mi ublížil a já jemu, obrazu...Když mu dávám hranice („ubližím mu“ – částečně neúmyslně, egoisticky, tím, že z něj je „gay“), dávám tím hranice Animě. Proto je to u mne složité. Vidím v něm Animu. Když miluje svoji Animu, miluje mne, ale přímo, aby mne miloval jako ženu, to absolutně nejde, to je mimo mísu. ... Aby mi ublížil a já našel sebe a lásku, lásku k němu a lidskou úroveň. Člověk není tak zaslepený, úzkostný na sebe apod. Když však je ubližování moc, člověk zkamení. Tu dívku – mne mi neberte – zůstal jsem v nelidské, božské úrovni, byl(a) jsem zabit(a), dívám se na svět z pohledu mrtvé ženy (ta už je s mužem), je tam vše Absolutní a i bezpečné. Jsem k té dívce i Animovi ale zároveň intaktní, ke svému „já“ a cynický a není to moje, necítím bolest...ale kam jít? Ta lidská úroveň je povrchní proti té hluboké mystické, ale je obousměrná. Ty dvě úrovně si již začínají trochu povídat, ale neměly by se v sobě rozplynout. Taky, když mne někdo nyní šikanuje, je mi to skoro jedno, ta lidská úroveň to totiž kompenzuje, před tím nemohla, protože neexistovala. Lidství hodně bolí.Je ve mě učitelka, malá holčička, úzkost, vidle pryč, neublížit!, všichni lidé jsou Animové a jsou špatní a sprostí – popíráním Anima vlastně nepřímou existuje, celé to má čpavkový či spálený příděch. ... A tak ten svět funguje.. Ke konci života už člověk nemá potřebu něco dokazovat, něco dokázat, velkého, už jen hledá svoji duši, je v lese na lavičce a v sobě se snaží prožívat. Někdo jiný hledá lásku, někoho druhého? .. Až, když mám-jsem A, umím být mužný. Vagina-otevřená rána, m. chodidlo. Ahoj, jsem robot, byl jsem stvořen mimozemskou civilizací, abych svými myšlenkami zničil lidstvo a naše domovská skupina se zde mohla usídlit a parazitovat... Nesnesu, když ve mne muž vidí ženu, pak nenávisť ...Lidství může mít v extrémním případě podobu zmiňované odumřelé Animy – svět muže (ženy), který se bojí všeho náboženského, svět, kde smrt jakoby není, je tu strach ze smrti a nepřemýšlí se nad ní – je to lidská realita našich všedních dní, práce, živení rodiny (šedivá šťavnatá pánská atmosféra, novinová, politická, ateistická nebo monoteistická apod.). Je to výsměch Animě, ženě, vnitřní uvolněnosti a měkkosti. Je to úplně oddělení od božského světa, svět bez prožívání a mystické hloubky. Je to tak mimo božství, že tam je přítomno v podobě Otce. Také po poznání (lezeš, kam nemáš atd.) nacházím

lepší vztah k otci (už existuje, dřív vůbec) atd., větší porozumění a blízkost? . Jsem matka, babička apod. a spím s otcem, s ním...uvolněnost, dostaly se do mě. ... Tak hluboko, jak se dostaneš do druhého člověka, tak hluboko je on automaticky i v tobě. Musíš mít otevřené srdce a chápat nuance atd., aby ses tam dostal. .../Trump, tv Nova, zlato..., jako tlustý chlapec ve škole, co šikanuje spolužáky, bydlí s matkou, je pohlcen Animou, chce mít spoustu peněz a mercedes, je velice anální, zaměřen análně, směje se, když se rýpe v hovnech a nechává u toho ponižovat, on je Animem své paní, maska křivého úsměvu na lidskou bolest. Imitace, jako když se ježibaba obléká do nevěstinych šatů, hovno, co se vydává za drahokam, schválně tím provokují, lži, vyprázdňenosti, pravidly, spěchem atd., pravda nepotřebuje, aby jí někdo věřil, .. Animem, který je přitahován slastným Anima-západem. Islám v sadismu, odevzdání se, obětování se hledá Boha, světlo, a ono tam doopravdy i je (spojení A s E). Svět se mění a točí, Korán je ta osa. Predátorský islám do světa zapadá, vysmívá se mj. ostatním, je to část náboženství, má tu své místo, v tom, co obsahuje. S vůdčí Čínou a Afričany mohou světu přinést něco nového (jít tam, kam humánní Evropan nezajde), pokud přijmou poznání západu a rozvíjet jej (spíše konglomerát se západem), pro nás je lež tabu... Jako muž bloudíme kolem ikony, A, Krista–nedal nám návod jít k němu. Opět zrada. Spojit se s A! Bloudící ž. kolem m. = m. v ní. Touhy projevovat a nemít. Cesta na stromy je regres, eko nikoli /Co neurotik potlačuje, deviant přehrává. Deviant je pohlcen, pohlcuje ženu, matku, ale pohlcování má i druhý stupeň, kompenzační, kdy je pohlcen nějakým objektem, činností, která mu „vrací mužství“, ale mužství je v něčem jiném, právě v tom, že Animě řekneš ne. Psychopat je právě v kontaktu se svoji bolestí (i když ne úplně) a tedy i deviantností a umí ji dokonale skrýt a být velice milý a přátelský, ale stále v sobě drží onu bolest, kterou pak projeví. Kdyby Animě dával hranice, tak toto nebude (asi) provozovat. .../Je dost zbytečné být fyzicky zde a stále myslí na onom světě, a naopak. ... Je taky hezky řečeno, že nejde jít proti poli, které panuje v dané společnosti, nelze jít úplně proti, mimo apod. a není to do jisté míry žádoucí. ... /Dřív jsem se občas potřeboval uvolnit a být sám vykroucenou ženou – to vše zmizelo, prohloubilo se Často se lidé děsí, když muž neumí ublížit či říci ne, to je z nich cítit totální odvržení apod., když ne on, pak kdo, já to také neumím – si nechtějí říci ... Jsem koule, slepenec, nemohu rozseknout, zakoktám se u toho, je to skrytý hrot přede mnou ...Postupem času od dětství ta dívka ustupuje mimo mne, ale o tom jsem už asi psal – ta postupná inverze. ... Názory – E´ mají druzí, jsem příliš měkký, na vše se navážu a pak to ale měním podle svého..... /Někomu třeba fetiš na mužské puchy nebo anál přijde nechutný, ale jde tu o konfrontaci s vnitřním životem ve mne a tvoří to komplementární celek ... Když se hetero muži líbí homo věci, žena ve mně je spokojená a šťastná (dívka, ale hlavně ta ego Lilith, je to trochu prevítské). Ale stále musí být hetero muž, i když se mu toto líbí, stále u toho musí být hetero muž. ... /Slabá paralýza nervů tváře, necitlivost, je zdroj mé nekrotické energie (co dusí, musí dusit, šikanu uvnitř), jsou to zelenonafialovělé (šedivě smaragdové) nervy, žíly, žužlavé, ženské zaměření na věci (Anima) – stávání se věcí, mystický les (A + E´věci, Animové, A končící hlízami, kostičkami, organičnost, muchomůrky, slovanský les), halucinace na Šalvěji, Tomášek, prostata atd., zaraženost změněná v ducha, duch – průsvitný-prostupný smaragd, tajga, modrost, puch, ale s živým nedefinovaným jádrem, jakoby dívka je uvnitř. Žlutá ostrá záře tlumená odumřelostí sladké kůže, je to z hlubin. Jsem kluk, člověk, ponížený v ducha (co nemůže mluvit, ohradit se slovem), i křivdu dívky duch obaluje a ona s ním obcuje – autoandromfilie, sen, puberta-pyžamu, ale i ponoření do hmoty-matky. Aby jste byli bez vnitřní nepředvídatelnosti (zklidnění rozechvělé vody ve sklenici), když ji odstraní, pak s ním mohou souložit, je jakoby omráčený (je-jsem duch), není to naléhavé a dnes už ani tolik důležité. Toho kluka vlastně nějak ponižuji, miluji ho, hluboce, je duch - A, vše E-nebezpečí je vytěsněno sladkostí a pak to děsí, infarktově.... Problém asi je, že mezi lidmi bytostně nechci. Mužský plod zženštěl a měl vadu, to jsem. Je zázrak, že je to tak lehká těžká vada. Vady=E´(A´´). Na rozdíl od manipulátů mne klid a samota neděsí. Neumí být vážní, jen po vážnosti touží, už umím na kyselost, křivý, sladce pošetilý úsměv (reakce na skrytou agresi při komunikaci s někým, na kom nám záleží) – už proti tomu vážnost, tyč, zchlada. Myšlenky o křivdě, moci, duchu na této straně jsou to nejnovější z celého textu. Naše křivdy stojí, vyhrocují naše já a tvoří ego, neb šikana já krade. Křivdy jsou jako tyč, foukat, ale i přesahovat a nežít – vymanit se z kruhu (křivda+hojivo), chce to odvalu, říci ne, nepřizpůsobovat se, nebát se, odpouštět, nejlépe jen uvědomovat si, nežít tím. /Co jednou stane se, je věčné, i přírodní zákony. Love is a source and injustice (křivda) is a source of love. Život a člověk přesahují smrti bytí, prostor... /Místo odmítání a lhostejnosti pěstovat (lidský) respekt, obojí je stejné povahy, i vůči šikanujícím. ... /V technickém světě ženská duše trpí a hledá neustále sebe sama a je vláčena (svým) Animem. .. Hysterického Anima zjednosměrní, zklidní – žena výživa, archetypální svět klidu a prožívání. Integrace myšlení tu ale chybí. ... V přelidnění vzniká pošetilá nálada, kde dominuje skrytý Animus a lidé nevědí, co dělají, panika, jsou zaslepeni...jsou úplně schování svojí orientací. ...Když začne žena vykazovat známky pošetilosti, fanatismu, známky Lilith – řekněte jí „lezeš, kam nemáš“ – v ten moment se sice možná projeví její šikana naplno, ale vaše stanovisko je plné a stojí za ním rozum a lidství. Je to souboj dospělého muže s malým zlobivým dráždícím chlapečkem – hadem. Bohužel toto potřebují slyšet opakovaně. Člověk se tím sám staví tak trochu do role Boha, ale je to potřeba a opakovaně. ... Lilith řekne nějakou úplnou blbost a vynucuje si souhlas, souhlas se lži (ona ví, že je to lež) – tím tě zlomí a dráždí (souhlasit s něčím, co nechceš – tím se dostane hodně hluboko, rozloží tě, víš, že když řekneš ne, objeví se v ní to, co je skryté, proto říkáš radši ano – šikanující vždy vyhraje a přenesou vinu, jak jsem psal – ty jsi ten špatný: když neuděláš nic, když se naopak podráždíš apod.), to je její cíl. Její životní cíl

je dráždit a tím cítit E'', sex - nic víc. Dělá něco, co není v její kompetenci – hraje si na boha. Souhlasit s tím, co nechceš je dívání se na sebe zvenčí, vykojení, člověk je NE, a zde jej máš už pryč, vzala ti ho. Lež, Animus, musí být neustále potvrzována, jinak ji dojde energie, neustále vyživována. Lilith se naváže jen tam, kde je měkko a pak začne působit. Žena se potřebuje muže (i) bát, aby byl právě Animem, jinak je vším, a i ji to trápí. Ono Lilit, jak neustále leze do lidí, to je hledání ochrany a intimity. Jakmile začne působit, odkazovat na neverbální grál, uvědomit si: "nelez, kam nemáš" - do ní, ona ztratí důvod tě šikanovat a hra mizí, hra musí mít alespoň dva hráče. Žena potřebuje, aby byl muž alespoň trochu ohleduplný a citlivý a laskavý, neb ji vše dráždí, jeho hromotluctví (Animus), on potřebuje lásku, ale nechce ji, ženská se to musí naučit přehlížet (integrace Anima, uvolnit se), ozvat se – je tupý (prosadit svůj svět), nebát se nebo něha, tolerance, když je pouze dotčena a dotčenou obětí (paní učitelka) a vina je jen na něm, tak to s ní může špatně skončit, všichni se jí smějí a ona se nepoučí. . Současný stav mysli mladých je stav bez Otce – je to A'+E' doplněné E'' - dětská mysl kompenzovaná přísností a násilím, vše je relativní, každý aktér jen přidá něco svého do společného kotle (jako v amerických seriálech), není v tom hloubka, jen slasti, pak někdo řekne, měli bychom se odříkat a neužívat si tolik, všichni s tím souhlasí – je to tvoje přidání do kotle, a jde se dál ... je to zpatlané dohromady, neumí říci normální ne, utrpení a smrt neexistují. Ale vše je jak má být, asi to tak má být, a navede nás to někam „dál“, „výš“ apod., má to výhodu v tom, že na jednu stranu vše hltají a nemají názor, ale na druhou stranu se umí postavit starým pořádkům – autoritám, které dusili duši, avšak ani dnes to není prožívání a bolest a opravdovost a tedy ani duše, ta je přenesena do filmu a virtuální reality. Vše je hyperobjektivní, viz tento text. Vše se jenom zhltně, souhlasí se s tím, a jde se dál, je to kotel, v nitru je rozpálená láva, není tam hloubka, něco pevného uvnitř – propalujeme se do nitra. Stáváme se kotlem, hvězdou, ve které (snad) zažehne fúze a pak budeme dlouze zářit, než vyhasneme a zmenšíme se, nebo apokalypticky zhyne výbuchem. A takto to je na všech planetách s inteligentním životem, pokud vůbec jsou... Měníme se v psychopaty, jsme buď podráždění – pošetilí nebo v depresi, není v nás přirozený střed. Vedle toho kotle začíná i trend malých specializovaných entit, rozdrobení. .. Jsem už opakující se, senilní stařec. .. Nutno přiznat, že celý tento text je, byl jen výsledek dřívější práce a textů – ty jsou cenné a iniciační, zdrojové a živé. ../Umře zvíře-to brečím-el, cit. Čl j jasný. /Lilith je zaměřena na slabost, dokáže s ní manipulovat (původně sama se sebou), s intimním já lidí, živým já, vidí jej a manipuluje s ním – vlastně si hraje na muže. Chce okouzlovat a chce „ano“ – sebe. /Je to hrůza, musím nacházet cesty sám k sobě, příroda, cítění E' (E'') – Anima – mě muže, kluka, s ním tam je (v tom místě) i ta dívka, nejsou vedle sebe, prostě to tam nějak je, souvisí to s uvědoměním si agresivity. Někdy musím myslet na kluka v konfrontaci se ženami a rozkladem (strašně se mě dotýkají a i tam je Animus vs. já rozklad) – on je zachování mého já ... Ten, kdo vidí v druhém Anima, jím je sám ovlivněn. Lidé nechápou, hlavně ženy, mé ženské já, když jim to sdělím, jsem buď za muže-transvestitu, nebo za opravdovou ženu – tvrdě, identitně, ale nejsem ani jedno. Když mi řeknou „jsi divný“ – to Animus (lidé) ničí tu dívku – mne. Vy lidé máte životní neurčitou touhu, kterou já, dvojitý duch nemám. Máte sebe a orientaci, já se snažím alespoň být, přežít to tady. ... Vlastně ženy to mohou vnímat tak, že jim beru jejich podstatu, ale ona to je i moje podstata a jistota. My lidé můžeme na své potíže uplatňovat pouze komplementární energii, na ženu muže apod., jsme koncoví uživatelé pravidel vesmíru. ... Duchové jsou jen v hlavě. ... A samozřejmě – pošetilců si nevšímám. ... //Proti tomu základu je vše banální, mužství, ženství, jáství, jsem ovlivněn duchem. ... Vidím hned – je pohlcen Animou - přirozeně mě nezajímá, nechápu přitažlivost mezi gayi. ... Mluvím svým jemným strojovým hlasem – tolik výsměchu a hluboké lhostejnosti od žen (jsem nic, nejsem muž, je to fatální, už to nenapravíš), matky atd. – Animus ve své nízké podobě. Nedokážou se se mnou bavit (překonat to v sobě), neví s kým. Stejně je to asi i z mé strany, někdo musí udělat první krok, a tím vyjít z kruhu, „proč“, zrady, dospět, rozhlédnout se, vyléčit, vystoupit, (zodpovědnost, ránu přijmout, odhodit, kdo za to může, je to já – to opět není z mé hlavy, ale zprostředkovaně od Pjéra L.Š.). Už se nezměním, byť je to hanba. Jsem jako z jiného světa – měkké inteligence - rozpoznávání nuancí a citů, břitva. Jste hloupí, pohání vás vnitřní prázdnota a tupost, nesnášíte ji – ticho. .. Všude kolem je mód rodič/dítě (kárání, ubližování a vyčítání, často naráz, E a A), stačí od toho mít odstup a člověk se posune dále, dospěje. O zranění nebo i vrozené vady je nutno i pečovat – proměna v to, co jsme tam. ... Jakákoliv reakce manipulanta těší, vždy má v sobě tyč.. Pošetilec se musí spojit sám se sebou, aby mohl zemřít./ Ta křivda je (i) bolest ženy, co nemohla žít../Manipulant vás přesvědčivě chválí a pak přesvědčivě týrá, jeho jednání nemá hodnotu. .. Je tu, spíše byla, dualita kluk-ego-sen-duch a ten samý kluk reálný druhý člověk. ... Důležitá je důslednost, ta dovede k tichu (Pjér). Neumím si představit stav bez toho, mít navrch (na opaku je totál prohra). Nyní by mělo přirozeně být – lidství a nepotřebovat (již) moc, přesáhnout ji - těšitko, koule+E' uvnitř mne má moc, mám strach nemít věci pod kontrolou, darovat, nejde mluvit s lidmi, když jejich mód je rodič-dítě. ... Pro novou generaci je slepenec normální a proto to není tak děsivé, ale jsou mladí... Když jste „rozespalí“ a k tomu podlehnete spěchu, tak spěchající (inertní E', tušená krychle) vás má v moci, naučil jsem se to vnitřní silou přemoci, ublížit mu.citlivosti.to není lehké, násilně ho.schválně zpomalit, říci mu, že je špatný, bodnout ho uvnitř, je obtížné, ale jde to, hloubě, .nebát se umřít., zpomalit ho-se, odezní., spěchající přenáší vinu na vás (jste rozhozeni a jste v jeho moci, neumíme nic říci, a zneužije jí, říci mu ne je těžké, ale jde to), pak je on zase ve vaší moci a cítí vinu-spěchá. Kruh. Nesnesu být v jeho moci – dělá ze mne vzduch, bere mi i to málo, co jsem (Animus ženy, démon, šikanující apod.). Zpomalením mu moc vezmete,

původ celé věci je v uspíšení. Je rozdíl pokud je motivace dát vám z ničeho nic ránu dobrá, milující - to dělá Duch ... A' mne pohlcuje („láká“), pošetilostí ničí mé já, tak radši volím A'' (neživot-nevlhko, m. anál)...Aby řekl ano a cítil a byli jsme hluboce spojeni (jeho-má-bolest a tmel)... Co nenávidím v ženách, v mužích miluji... Muž se od Anima distancuje. MÁLO ROZVÍJÍŠ SVĚ ŽENSTVÍ./něhu k děsu - Animovi. Je to báze, mrtvá hladina, živá voda, snadno přejde v odumřelou Animu, v muže. Není to osobní já, ostré, není to vůbec povýšené, žensky autosexuální, je to obyčejné, nerozvinuté, možná nemocné, ale je to lidsky ženské. Není to konkrétní žena, ale jsem to přesto já. A samozřejmě ten muž jsem já. Vlastně je to i naopak, mám pošetilost po E', muži a základ je toto.//... UŽ TAM NEPOLEZEŠ! V konfrontaci se systémem nebo prostě jakoukoli šikanující entitou – co nemusíš, to nedělej!, odpočívej a nespěchej. V životě je důležité najít mj. všednost, lidskost, nepošetilost... /Slintání z E'', OCD mizí-lo./DVĚ VĚTY: 1. The principle of the natural selection is universal – there are many realities, all variations of being – by the natural selection among the realities the physical laws are „created“ - our reality is the winner reality, the best – a selection among realities could explain the life arising, consciousness, three-dimensions, gravity (geodesic) – it is a vertical, logical structure of being. 2. All coordinates are equal - unconsciousness is the other side - there is a simple symmetry between life and death – after death life is ended and undirect, unconsciousness is in a direct level of being – world is a pattern for the other side. An Idea of The Enlarged Reality. We can suppose that the principle of the natural selection is universal, the natural selection of the living organisms is „the winner is who decays slower“, „the lowest entropy naturally wins“. Domnívám se, že princip přirozeného výběru je univerzální. Přirozená selekce živých organismů je: kdo se rozpadá pomaleji, vyhrál, existuje. Vítězí to, co je nejostřejší. Domnívám se, že je potřeba rozšířit náš svět, abychom našli odpovědi na základní otázky: vznik života, podstata vědomí, princip gravitace, třídímenzionalita, fyzikální zákony samotné. Jedná se potom o vertikální, logický rozměr vesmíru (vesmírů, pokud jich je více). Přirozená selekce mezi realitami by mohla vysvětlit vznik života, vznik vědomí, princip gravitace, otázku „proč je naše realita třídímenzionalní“, NDE, a vznik fyzikálních zákonů a logiky samotné – opět přirozenou selekcí mezi realitami. Je potřeba si uvědomit, že čas je zde již hotový...se odehrává i mezi realitami. Reality si nejsou rovny, vzdálenost mezi nimi je nedefinovaná. Přirozené vysvětlení je pomocí rozšířené reality.Naše realita je pak tedy to nejlepší, nejostřejší, co může být.Nutnost hodnotitele realit, relativnost realit, jak konkurence probíhá? Selekcí tlak? Potřeba inteligentního pozorovatele – jemu se to přizpůsobuje...Vertikální struktura – kde nejde čas, vítězí minimální entropie selekcí mezi realitami, kde čas běží, běží k maximální entropii. Where Is The Other Side? A claim! Domnívám se, že existuje jednoduchá symetrie mezi životem a smrtí. Mysl máme vědomou a nevědomou. Domnívám se, že nevědomí je onen svět. Ve vědomí je naše já a prožitý život, v nevědomí naše ne-já atd. Z psychoanalytického pohledu: během života je nevědomí v nepřímé úrovni a je chápáno jako něco neměnné a může působit neurózy, stejně tak po smrti, kdy je původní nevědomí v přímé úrovni, je prožitý život také chápán jako neměnný, ukončený a může působit neurózy. Všechny souřadnicové soustavy si jsou rovny. Na svět se můžeme dívat z jakéhokoli místa ve vesmíru. Veškerý časoprostor-vesmír již existuje. Svět je předobraz pro svět onoho světa. Tedy na světě by bylo vše, i onen svět...nevědomí i vědomí tvoří celek...Nevědomím mohou být i právě neuvědomované okamžiky z minulosti. Je to samozřejmě jen základ. Ale myslím, že by to mohlo být do budoucna ověřitelné. Ale pozor na jednu věc, na lidskou pošetilost a dravost a bezohlednost a spěch, lidské poznání je omezené, ale lidská pošetilost nikoliv. Myslím, že nás čeká zklamání a vyhoření z poznání světa, nemůžeme vědět vše. Realita je silnější a hlubší než pošetilost. Pošetilec neví, co dělá. ... Při dialogu se proměňují oba aktéři. ...Ještě, proti je: vyšší inteligence+měkkost, domov a prázdno, vztahy chápající, pronikající okamžitě k podstatě (je to i povrchní a ego). ... Oblečené m. pozadí. ... Pak bych chtěl ještě zmínit mužský komplex E' myslí. Má ho otec. Jsou to muži, ženy ve kterých je cítit tvrdý exkrement jak beton, jejich dech a vzezření je anální až žlučovité, jsou typicky hysteričtí nebo skrytě děsivě afektovaní, jsou extrovertní a dobře poznají emoce druhých, nechávají se vláčet atmosférou (kterou utváří hlavně ženy), jsou úzkostní a citliví a neustále vnitřně popichovaní, co je typické - jsou absolutně v úrovni všedního lidství, jejich prioritou je materiální zabezpečení rodiny, přirozeně se staví do role vůdců, jejich mužství je smrsklé na E', jsou stejně inertní jako Lilith, jsou o tom naprosto přesvědčeni. A tito dva se i přitahují (hysterie-narcismus, oběma jde o povrch a nezajímá je to zraněné lidské místo toho druhého, tam nejdou, vnitřně to je inertní a na povrchu to vře). Jeho opakem je introvertní pošetilec - těm se vysmívají a mají je za zatuhlé méněcenné bláznů, oni se bojí všeho božského, štítí přírodního, širokého a citově širokého a uvolněného, pro ně uvolnit se, znamená opustit své malé lidské mužské E' a tedy zemřít. Pohybují se v neskutečně úzké linii. Stále tají hněv. Jejich problém je ten, že nedávají vnitřní ženě, Animě, hranice. Pro ně citovost něco úplně vně. Ženu staví narcisticky na piedestal a jsou dosti ochránářští. Když začnou vnitřní ženě dávat hranice, začne ona cítit, a muž začne být vnitřně mužnější a uvolněnější. Je to dynamická hranice. Začne mít najednou kontakt s božstvím. Jeho E' se rozseká, rozpustí a doplní ho volnější E. Podobný efekt může mít životní rána. Zpočátku je úplně zmatený, z citů a měkkosti apod., ale časem se to vylepšuje. Muž pak přestává být povrchní – racionální a hysterický. Před tím byl pohlcen ženou, problém je, že on je fanaticky vztažen k E' (je to obrana, neumí dát nic za sebe, nic lidského, byť je pouze v úrovni lidství), totiž byl hodně popichován, cokoliv je mu vnucováno zvnějšku, je ženské a odmítá to, odmítá pomoc (odmítá být poražen, změkčen), přesto je extrovertní – baží po lidském A. Zde jde o dávání vnitřní hranice, v sobě, ženě. Vlivem popichující Animy (jejího Anima) a jejích pravidel musí být

neustále v napjetí, jemu se to popichování ale i líbí, neb miluje hysterii – ženu a je jí pohlčen. Často vykazují pošetilost po E' – což není nic jiného než hysterie, zaměření na povrch, typické pro narcisty. O tyto muže může pečovat jen Lilith, běžná žena potřebuje v muži i jiskru měkkosti a citů (s tím E' betonem lze hýbat jen málo, totiž Vy mu jej musíte nechat, to je on, jemu jej někdo neustále-jeho bere, když začnete respektovat jeho E', také se změní „k lepšímu“), jeho svět je svět všední lidskosti a směje se všemu božskému, má pravdu – jsou to blázni, co vidí lidi a jeho jako věci – ale muž s komplexem E' myslí vidí lidi také i jako věci, odmítá city a jde mu jen o materiální zabezpečení), tyto muži vzbuzují v ženách (jako všichni muži) péči, děs nebo smích. Je to vajgl. Zvláštní je to, že byt' je muž s komplexem E' myslí lidský, komunikativní a nesnášející nekomunikaci tak se s ním komunikovat nedá, vše je jen povrchní a sebe si nechává pro sebe (to nechání si pro sebe sdílí s podobnými muži, skrze Animu – odumřelou toto sdílí), on chce jen povrchně ženu, jen ji vlastnit a mít vedle sebe. Když však tento muž začne vnitřní ženě dávat hranice, tak to vnější ženy zabolí a tak to asi má být, začne to být archetypové, nelidské, přírodní. Pokud je ta žena dost silná a stabilní, může tu zakonzervovanou hrůzu a úzkost z něj na sebe pustit. Nebo jako na všechny slepence. Zatímco Lilith si přivlastňuje vše božské, E' mysl si přivlastňuje vše lidské a druzí jsou pošetilí blázni a nemají nárok se v dané úrovni také pohybovat, to je jen pro vyvolené, vyvolávají pocity viny a škodolibě se smějí, ta E' mysl, že nejsi lidská, nejsi člověk, stejně tak Lilith vyvolává pocity viny a malosti v druhých, že nepatří do božského světa, nemají k němu nárok na přístup. S ním nehneš, lepší, aby poznal samotu, úplnou samotu, bez lidí a lidského kontaktu, který je mu vlastní (až moc). Prostě odejdi, stejně jako Lilith i zde (a je to stejná energie) ti říká – jsi malé nedospělé nic a nerozumíš lidem, nebyla jsi v životě raněna, zde je to možná ještě horší, neb si přivlastňuje lidství, ono je to ale úplně stejné s Lilith, je to Lilith. Je důležité, aby daný člověk začal trochu cítit, že ne všichni jsou špatní, ale i on může být vinen, tím objeví svoji měkkost a bázi. Pokud je daný muž introvertnější, tak to není už tak silné - ten diskutuje s vnitřní ženou. Podobně jsou i ženy, co ze sebe dělají špinu a muže staví na božský piedestal. Je dobré věci takto poznávat, jako popisují zde, ale nikam to nemůže vést, maximálně ke křeči a zádrhelům a nebo i pocitům viny apod. – je to umělé, působíte-li vědomě proti tomu nějakou energií apod., jde myslím o to uvolnit se a být samozřejmostí, spontaneitou, nemyšlením, nemyslet tolik na tyto věci, to je nejdokonalejší, co může být – spontaneita, každý je před proti-energií malý. Ale bez poznání bychom byli hloupí. Současný veřejný svět je tímto komplexem E' myslí dosti stížen.. Obviňování je primitivní.. Může být pohlčen ženou, ale musí v něm být ne-ženě, to duše potřebuje.. Nesnáším, vidí-li ve mně ženu, nebo muže - oporu (věc).. S vybraným mužem aktivní asi být mohu (nekrade, souznění, je v něm klid a potřebný odstup), asi i ženou (naopak mám ho já).. Do you love him (my p)? - tedy (i) svého, sebe, šulinci, šulínky je děsivý i božský, tyč .. Pošetilec neví, že je pošetilý (pohlčení tím, co chtějí a vlastně neví co chtějí), přijde mu to normální - pokud se nastavíš na mód "všichni, většina, co vidím, jsou pošetilí" pak máš snazší život, neb oni se snaží přenést vinu na tebe, a nyní je vina v nich - všichni jsou blbci, jsou špatní, a i je tím překvapíš, neb to v dnešním světě chybí, je to mužská mysl - mám pravdu - ale není to pošetilá pravda po E', je to vnučující se pravda, přesto muži chybí ponětí o citech a pošetilosti, které potlačuje - žena ho tam vábí, ale u mně je to jinak - já ten svět citů dobře znám. Muž má pak E', je klidný a umí být i lidský a laskavý a cítí, že lidskost tu chybí, ovšem stále neumí prožívat... Pošetilec, šikanující, potřebuje důvod, a ten je, že lezete, kam nemáte, že jste pošetilí....Bez orientace by ale nebylo smrti a poznání.... Mužské soupeření je vybírání, na co se kdo hodí nejlépe....Najít svoji hranici znamená dospět, dokončit.....Žena i bojuje s Animem – vyčítá mu jeho narušování (domova atd...), pomocí úzkostnosti atd., vše co Lilith dělá je vyčítavé....Když vidím pošetilce, už to není hrozné, vím, že lezu kam nemám a on také, on útočí, ne já, je to vlastně blázen, byt' chce dělat exkomunikovaného, šikanovaného, věc, ze mně. Kdo leze kam nemá, spálí si prsty. Pošetilci chybí vnější hranice – on je spolkl do sebe - je to dětské a démonické, potřebujeme volnost, hranice i lásku... Spíše dříve – když jsem se identifikoval s nějakým mužem (autoandr.), mizí napětí, neurčitost, neurotické.... Uvědomovat si pravdu stavu - jsem unavený, ztratil jsem kontakt s přírodou, sebou, i když se ho snažím obnovit, .. nespojovat své já s prací, nacházet v sobě E, divokost, agresi, zlobu, přírodu, Animu - mně, opravdovost a lidskost duši, šíři, vesmír..., mít koníčky - cesta k sobě, do svého světa, ega a normality, zaujetí, .., uvědomit si potlačovaný úlek, vyděšení, polekání, úprk, útok - duši, Blaník písničky - dojetí, domov, láska....láska mezi kluky, ... odstup od lidí potřebuji, na návštěvách, hodně lidí, rýpání, chaos, neví, co dělají, potřebuji být tyč, u tyče, a neusmívat se - zlostnatělý strašec....v dnešní době se vaříme v kotli a vedle sebe máme stále vidle rodičů, které potřebujeme...jak kdo si řekl, poslední, co společnost neodtabuizovala je násilí....gayové mají tendenci hrát si na ženu - buď žena, proží to, nejsi on-otec, vyčítky jemu, ale víš, že jsi muž, reprezentuješ určitou energii, která se druhým nelíbí, odmítají to, ale proto to je důležité - ten nůž (do nich, do tebe), úchylka a pošetilost a vlezlost je lidská, ale jen pokud je i na uzdě a násilí není uskutečněné, to si zasluhuje něhu a respekt ve vůdčí funkci člověk ztrácí obyčejný kontakt se světem...někteří lidé jsou pošetilí a přesto při zemi - umělci, je to hra, parodie, vážné, tvrdé a tyranské ale může být pozadí, klauna....pro mne je ráj a realita mj. přírodní obyčejnost, samota, příroda, les ve všech ročních obdobích – hloubka, komunikace, přirozenost, démonci, Animus, Anima, realita – hrubost a obyčejnost a něha, bazální stav – není tam vůbec nic magického nebo civilizačního, odstup, není tam, přesto tam je hloubka, Bůh a mystika... nejradši si vezmu staré špinavé oblečení a jako zevlák jdu do lesa, ve špině vidím krásu – opravdovost, bolest, bytostný kontakt s okolím, žádné starosti, ale třeba filozofování, šíře, intimita, smrt. Uměl bych toto s někým sdílet nebo mu

to věnovat?... Ono, širší rozbor psychiky může říci, že ženu vědomě odmítáš, není přítomna, proto narážíš na odmítavou Lilith, a v hloubi v iracionální oblasti je naopak žena zintenzivněna, a její dominanci vlastně potřebuješ, i když tě štve. ... Opomněl jsem tu fyzické znaky zženštilosti od narození ... Rozdělení světa na A a E je psychotické, „bez nábytku“ nebo libidózní, tento nejvyšší princip je dosti nízký. ... Mužská podoba Lilith je např. muž technické profese, všichni jsou pro něj bez životních zkušeností, „inteligentní“ s oblibou shazuje a třeba i okrádá a dokazuje jim jejich neschopnost života, opět jde tu vlastně o přenos viny a neustálé být skryté vyčítání, je to opět velmi netečné a nepřístupné, velmi tvrdé, horší je to, že on jakožto muž je z tou tvrdostí ztotožněn, to je mužskost, o to hůř je to nepřístupné a asi by ani do jisté míry být nemělo. Pak musí přijít Lilith nebo jiná energie, aby jej rozhodila nebo utišila apod. Opět není to moc mužské, neb to vyčítání, to vychází z jeho Animy, hysterie. ... Tak, jak si muž a žena kradou E (E', E''), tak si ale i kompenzačně E (E', E'') přehazují jako vinu, vlastně je to asi ten prvotní hřích, co nevíme, co to je, a zkoumat to by bylo pošetilé. ... Nehledám někoho, kdo ve mně hledá oporu - kámen, je úplně mimo mísu, moje opora je jen nepřímá a komplexní, šikanujete mne tím jako muže, který ví, že na to nemá. .. Už mne asi nebudou tolik ochraňovat, abych byl dospělý. Když procházím ty starší texty, tam z nich cítím úzkost a pošetilost a malost a nevyzrálou, nekoherentnost větší než zde, byl jsem vztažen k jednomu člověku, miloval jsem ho, jako sebe, měl jsem špatné náhlé OCD myšlenky na něj - na smrt, vlastně je to moje vlastní sebestrukce, potlačená sebestrukce, křičící vnitřní žena apod. Nějak se to vyléčilo. Také v těch starších textech, mém životě byla ústřední jistá nekrofilie, odstup od lidí, snovost, apatie, potlačená agrese, jistá poslušnost ženám a manifestované ego - odumřelá Anima. S prací přišlo období nekomunikace s rodinou a to bylo zásadní. Člověk musí být životem asi dostatečně zjebán...Ovšem šikanujícího nelze vyčleňovat ze společnosti, chce to do jisté míry i lidský přístup, laskavé slovo, veškerá komunikace s nimi je námaha, ale dělat se to musí, exkomunikace je nebezpečná. V Česku jsou ženy vůči mužům jako Lilith, asi i kvůli historii posledních pět set let. Na Anima ženy jít laskavě...Už mám nástroj proti šikaně - nelez kam nemáš - je to potrestání, vyvolávající v nich vinu. Praštit je přes kokota, co jim čouhá např. z břicha. Už jsem dospěl do stavu, stále se však jen bráním - oni jsou špatní (dokážu tu špatnost E'v nich ponechat či vyvolat - vlastně neustále ji přenáší na druhé), to je zlidštit a zjemnit, dorovnali jsme se tím, .. jsem E', pak bude stav zbaven manipulací, nějaký stav nejvyšší? A proč by měl být? Chci už jen být v lese, na výletech...Nyní přestanu již tento text psát, pravděpodobně budu přemýšlet dále, ale už jen bez poznámek, toto je jen základ, plody, prozření a nosná témata a následné odumírání a svazivování a degradace jsou otázkou budoucnosti.. Odumřelá Anima je cesta ke mně - nepřímo k Animovi - mé hlubší živé já (odmítnutí) a také k prožívání, totiž muž-odumřelá Anima je cesta ke mne-muži, jsou to i zájmy, ego, zaujatost, pohlčení něčím, je to homosexualita-normální svět, je to návrat k vnitřnímu hlubšímu ne, k sobě. Ta odumřelá Anima, mužské pohodlí, výdech, puch, je také jako absolutní ne, neberte mi to. Je to opak šikany, jen muži, není tu nebezpečí z druhé strany, pošetilé. To hetero na homo - líbí se mu to, ale jako něco externího, má erekci. ... Sen tygrškrtil jsem ho, kdyby více a mužsky, proměnil by se v ženu, matkuSmyslem je svět samotný, jak se říká...Lilith často vyčítá nekomunikaci a miluje exkomunikování druhých.. Pošetilost je lidská.. Měkkost, A, se vztahuje a vztah, E, hledá objekt.. Žena cítí, že nejsi citlivý, jsi hrubý a zabeďněný, proto tě k sobě nepustí a šikanuje, abys cítil, a E - nebezpečí jste měli mimo sebe, ale je to i naopak, toto ji přitahuje, tvoje duše ti vyčítá, že neprožíváš, kašleš na duši.. Miluji každé roční období, každého měsíce, mám spoustu dojemných pocitů spojených s místy a výlety a obdobími, .. podzim, kdy se barví listí a je slunce, je to matka, odumření a světlo, v listí je pravda, ... jaro, když se tráva již zelená a rostliny se začínají zelenat, přijde ochlazení, jsou v tom kosti, pach kostnice, kosti předků, dějiny, Mácha a Má Vlast, Kralupy, Rakovnicko, Brdy, Polabí, apod., od mala jsou vedle mne, cítím jej, je, ve všem, a hloubku světa, Boha a prostoru.. Hledám od mala pravdu - okolo mne i já jsme však lež, pravda je komplexní ... Vzrušující samota v lese, představa, vnucující se představy, incest, já žena s mužem - jakožto sedlina, být tím, po kom toužíš je maximální rozkoš, ale je to záplata na něco, co je pod tím - neurčitě, z čeho se představy rodí, selhal jsem, nenašel jsem to, z čeho se to rodí, jde to do bezvědomí, kam to jde, co tam je? Pošetilost to je ... Totiž tam patřím, k božskému světu a je tam mé já (a) Animus.. Inertnost přenáší vinu neb nereagování vyvolává otázku - dělám něco špatně? Nelze s ním vést dialog, vyhnout se, dát tomu hranici ... Provokace mužů slabostí, u žen to nejde.. Žena musí dovolit muži žít, umět připustit, aby žil, sama být v nepodmíněném pozadí, ne si přivlastnit život. Také, ženy mají tendenci o někoho pečovat, ale protože je málo dětí, pečují sami o sebe, a je to dosti děsivé. Dospělí lidé objevují v sobě dítě, neb dětí je málo atd., je to myslím dobře, pokud je to přirozené.. Ženy a jimi pohlčení muži jsou mi nepřirození, pravidla, touha exkomunikovat atd., proto mám rád (své) jeho mužské pohodlí, přírodu, tmavost, odumřelou Animu uvnitř, pravdu, špína, hloubka, vedle něj je duše šťastná, vzali mi ji - proto mám v sobě i nenalezení vztahu k lidem, rodičům atd., on je chudý samotář, když mě miluje, bolí to, ale nevnímá to, vidí ve mne dívku, chce duši, . E'' spojuje. .. Lidé se bojí se báze, myslí, že jako oni toužím po muži = pošetilé nelidskosti, svalech, básníkovi, je to ale božské, prohra... také myslí si, že jsem on a chci ženy, to je nesnesitelné, jsme ale dva muži v reálu,.. Práci oddělit od života. .. Je to stav, který nechápete a nesnášíte, z onoho světa, jste pomatení, toužíte, bojíte se smrti, ve mě je klidné spící A, nikdy nemilované. .. Co máš rád - tuší to, je to proti všem, neb chtějí nelidskost, píchání, život, šikanu - je to v nevědomí - musím mít fetiš, splynutí Eroze A's A'', E je mimo (otec), to šedivé sladké jsem a jsem na to i orientován, zaleknou se tohoto povoleného normálního inteligentního stavu a chtějí mi ubližovat, cítí vinu, jsou

hrot. .. Žena a jeho prádlo, fetiš, muž, já, záchrana, ale i ne hrot... Když se nemohu najít (kámen tíží apod.) - být sám, fyzicky i vědomě v sobě, je to vlastně hluboké odmítnutí všech, nacházím pak sebe, vnitřní uvolněnost a přirozenost a i ostrost, divokost, cítění, žena a muž, kontakt s přírodou, obyčejnost i božská mystika, všední normalita, reálnost, stav báze A. Málo či špatně nakládáme se svobodnou vůlí, svobodným rozhodnutím.... Také platí na šikanu od muže - pronikavé ticho, to oddělí spojení A (ticha) a E - jeho - on skáče pak do stropu, poleví tím tvrdost), ticho je intimita, hloubka, pravda, E, ... je pro mne náročné mluvit, nahlas, bezmoc z dětství - nemohu říci, co jsem, Charge syndrom - oko, jinak jeho slabší projevy (slabá horní část těla, jakoby necitlivá tvář, otupění), ... zmutovaný, šedivý, nemocný, vadný, duch, v mozku, houba, vzavzatění, Tomášek, ego. ... Verlinde=Unruh=(Mach). V černé díře se hmota změní na křivost. Kvantová vlna=křivost x konst., gravitační vlna=odnos části kvantové vlny. ... Nyní už přesah žen - neustále sdělují vším (nepřímo i přímo), že jsi špatný (resp. A na E(E')). Předeběhnu je - ty jsi špatná, ten hnus, E', E'+A ponechám v ní, otočím to, zaměřím do ní, klid, zlidštití, vždyť je to člověk ... začíná mi to vadit v mužích (opak – něha, ne-hranice?)... Najít kluka - co je na stejné fetiše (ponožky, slipy apod.) - je v tom mužství, stejnost, odstup, vše co potřebuji, ale je to regrese, trapnost, konec je v ženě. Našel jsem klid, příroda, samota, tramp, hloubka, smrt, emoce, historie, hrad, šíře, odmítnutí všeho -bolest, vše, syrovost zimního lesa (bez sněhu), šed', naladění – mystická monotónní komunikace, celek lesa, obzoru a malý výsek – mech, hlína, hořká krása, pravda, jsem v tom, prožívám to...to je můj základ... řeknou neblbni, ale já to překonám vnitřním ne, ruch a zmatek kolem, projevím vážnost hloubky a prožití. ... Strana 5: „ne, že by se neznala odpověď“. .. V odpuštění je: zlidštění, člověk odpouštějící mj. zpět cítí své, nabude zpět své ukradené či pošlapané já (E'), to E' pochází, je, ono utrpení kvůli kterému se odpouští. „Viník“ ale také cítí i E' - špatnost, provinilost ...V NDE: jak by jsi obhájil svůj život? Miloval jsi někdy, jako je láska zde? Proč sis vybral tyto rodiče?... Vývoj lidstva je analogický životu člověka, animismus – dítě, náboženství – ideály mládí, nyní jsme vystřízlivělí a vyzrálejší, asi je to naším cílem. Bude nás zajímat smrt a gravitace a smysl – budeme moudří, ale i pošetilí a líní. T.

Epitaf. Spravedlnost (zde) neexistuje, proto je tu snaha o ni. Jak jsem psal, až ve vás nebudu vzbuzovat emoce (např. koktání), budete sami sebou. Samota, bez lidí, normálnost, bez E' (E''), nepotřeba jich, je pro vás nepochopitelná a asi dráždivá a stále něco vnucujete (přenáší to vinu na vás, opět to primitivní obviňování), když se překonáte zmatky - klid. V nové skupině se chovám, jako ostatní, čímž je konfrontuji sami se sebou, neb cítí, že to není moje parketa, neschopnost mít své stanovisko, více dříve, naladím se a transformuji, postupně přidávám svoje. Ale dialog je potkávání se, výměna názorů a proměna obou individuovaných bytostí. / Svět kárajících, vyčítajících, chtějících a odmítajících – neustále. / Můj problém je, že cítím, co ona cítí – empatie, a to je slabé. / Ještě překonává strach kolektivní duch. / Osobní důležitost je nutno ke stáří vyhasnout. Často je ale "rozpuštění" já (ega) nepřímým sycením slasti a ega. / Duši ztratil, nesnáší a hledá (a bojí se jí) - dělá druhým, co je sám, aby jim duši "vzal" a předal svůj problém a "zbavil" se ho, svoji bolest promítá, je to naučené. Je pomatený vnucovač, misionář. Víru šíří vyprázdněná srdce. Přirozený člověk v přirozeném prostředí toto nepotřebuje provádět. Nejsme takoví. Nectíme bytost svou i všeho živého, vše je živé (animismus-A') – vykolejení, poušť (E, obchod), ideály, rodič-dítě, moc. / Vše (a všichni) je nejlepší, jaké je a plní svoji funkci, má význam, a je potřebné. / A tak to je se vším, hledáme cizí světy, kultury a historie, ale ten náš (naše já, obyčejné, ale přirozené, bez tenze, střed) opomíjíme. / Slovanský les. Les střední Evropy. / Co uděláš - když matka v MHD úzkostně a odmítavě kárá dítě? Bohužel i přes všechnu empatii nelze udělat nic, lze to jako pošetilost, pouze odmítnout, neví, co dělá. Lásku má jen skrytou a tak se dítě naváže na její nitro a sen, neb lásku potřebuje. Dítě potřebuje potvrzovat své pocity (N. Aldort) a potřebuje hranice. Rodič nemusí dělat nic, dítě se učí od přirozených vzorů / Např. zradu kompenzujeme mocí a pak nás díky ní druzí zradí - neživit kruh. / Ty vidle kolem, jak jsem psal, jsou i oporou - byt' jsou pocítovány negativně, člověk potřebuje E (E', E''). / Pokud bychom to chtěli analyzovat, což nejde, tak je to tok nepřátelské prázdnoty od ní/něj - vrhnu E' do nich (v nich), jsem zeď, a to je změkne - stanou se sebou. Je to tok, přenos slabosti ("prázdná"), A', nevědomosti - je to jednoduché a monotónní (lze se tomu jen bránit), vidí dva muže, čeká boj, je vzrušená - hned vidí slabšího a tomu se "posmívá", ale použiji svůj mód a pak "kdo je tedy ten poražený, který se bude, může, mlátit?": uvízne - vydechnout. // Být PEVNÝ VE SVÉ MĚKKOSTI - to dokáže rozbít pravdu šikanujících, E'. Být tím, vždy, „nekompromisně“. Je to "inertní" a "neproniknutelná koule, střed" a přesto i inteligentní, vrhající, je to transformující, ale ne negativní, zjistí, že to není líbezná maska, že to tak je či tak nějak. / Smysl je (myslím) vyzrát, dojít až k A'', a zahrnout vše předešlé – prozrát (je to krajina, kde zůstaly původní pralesy, ale je tam i a převažuje kulturní krajina i s kosmickým programem), celek ale i hranice či odmítnutí (vně i uvnitř) a bez hranic - integrace, "všeho", láska (zprostředkovaně přes Pjéra: láska je jako jediná neproniknutelná, Bytostné já je vlastně stávání se láskou, spojení protikladů). Není to neutrální, vlažné / Nechápu od mala vaše touhy po partnerovi, od mala to chápu jako pošetilé a sobecké a zbrklé a malé a vaše (a i ohrožující, lépe jen platonická, hluboká láska), mám vše, a mám tam vyvanutí, nejde to (člověk dokáže něco zpracovat v dětství velmi racionálně nevědomě – či do nevědomí pronikající), i když dnes je to už úplně jinak. Už si umím představit vztah s gayem – zlidštění, zestárnutí, normalita, bez prudkosti a fascinací a ideálů mládí, shodnost. Už nemám touhu být mocný a temný (rytíř, autoandrofilie – identifikace s negativními), pomstychtivý, už netoužím po lásce s heterosexuálním mužem, bylo poznáno, bylo zklamáno, bylo přestavěno, bylo zevšedněno a změkčeno a přesto to tam někde zůstalo (asi). / Ta "nenávisť"

žen je už historií, stydím se za to, byl jsem pošuk. / Děkuji Duchu(ům), Jim - přírodě, že mi to bylo umožněno, děkuji i nepřítelům, za naši konfrontaci, nevím, jak je to možné, mně. Na ničem zde nelpět, ani na „hořké kráse“ přírody. / Kdo se zbaví strachu, touhy, (šikany) a strachu z nich a lidí - ze života a zbaví se nevědomosti, ego a závislosti, najde bytí volné, nepodmíněné (?) / Kdo dojde až k A'', není cesty zpět, je to tak dobře a je to přirozené – je to přirozený proud k nárůstu entropie, nutit se do života je bolest. Když si to člověk uvědomí, najde i A' a E', E''. / Umět si ze sebe dělat srandu. / Humor. (lidské vyjádření agrese). Posmívání a zároveň stálá bytostnost a přijetí. / Cíl vyžrát je i naučit se milovat život, láska. / Co to je hmota?, tvar a bytí? / Nechat druhému jeho prostor a vůli a umět mu sdělit názor a pocit. / Je to jen kus papíru - realita "outdooru" a lidská realita to není a nenahradí je. // Naučit se milovat a být milován. Ještě dopovím, že ego a slast souvisí s destrukcí a anální oblastí a touhou něco dokázat, byli jsme ublíženi (nekonkrétně, nějak, někým a nikým), trvalo mi dlouho pochopit, že to splynutí, pohlčení, ego, on (lék na bolest - já), je opuštěnost a touha po lásce, to pohlčení a plus odmítnutí druhých je dosti ďábelské - zrada, jako když dívčí růžočervený svět zhnědne a je uvnitř touha ničit a ego tomáška - ďábel, je to oblast A'. Tedy něco dokázat (E') a odumřít A''. Vedle tohoto démonického já jsem našel i něco jiného, dospělejšího, normálnějšího (stačí vydechnout), i přes lenost (spokojenost, splynutí) a jeho odpor a osud. Další myšlenky už jsou moje věc. Toto byl pláč na rameni a touha vám pomoci. / "Tlučte a bude vám otevřeno" nebo poznávejte a věnujte se introspekci a bude vám otevřeno. // Láska je ale i A', zdroj, mateřská láska, žár, touha po životě, jáství, je mateřská – potřebuje být doplněna (i v oné matce) hasivem, vyhasnutím jáství, odevzdáním se, nemuset být. Ve smrti zažíváme nejvyšší self-intimitu, intimní já, "sebelásku". Tento text a duchovno nezaručuje klidný odchod duše, je v nás spousta skrytých doplňujících se věcí. Spousta věcí a celý princip není samozřejmě nový. Každý, kdo se vydá k Bohu, potká se na cestě s ďáblem a musí ho nějak zpracovávat.// Bezděž 9.12.2017 a Praha 11.12.2017.// Degen od 21.prosince 2017. 1. Prostě si nerozumíme, neustále narážím na magnet, odpuzující se magnety. Člověk a Duch (magnet) si nemohou podat ruce (Pjér). Jste jinde a nechápete, co jsem a co je smyslem. Nelze vést dialog. Považují mne za muže-skálu a to není pravda. Abychom si rozuměli museli by odhalit svoji duši a nevím a neví, jak bych se zachoval. 2. Každý se soudí sám, konfrontací se svou bytostí, i svědomím. 3. Mimozemšťané museli zákonitě překonat rychlost světla, a to lze podle mne (např.?) na duchovní úrovni, museli se spojit s oním světem, jsou tedy zduchovnělí (duchoidní?) a nemají touhy dobývat. Mají jiné hodnoty. Asi nás jen sledují, laškují, ale nemohou s námi vést zatím dialog a jsme jim k ničemu, jsme indiáni v rezervaci. Možná ale hybernují a cestují rychlostí c nebo jsou z paralelní reality atd. 4. Holografická scéna vesmíru podle mne není pevně umístěna, je jedno, kde je, proto její vzdálenost od objektů není definována. Podobně, nekomunikující světy – je jedno, jak jsou od sebe daleko. 5. Kdosi řekl – tam se nic nemísí. To je ono! Nirvána, Kristus apod. Každá bytost je tam úplně sama sebou. Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Nic tam nedegraduje. Přesto bytosti vedou dialogy. Studená (E) a teplá (A) zůstávají sami sebou. Pozn.: bytost není ego a „nesmí“ být ego. Osamocená bytost hasne, degraduje, negativní - ale nic se tam nemísí, nehasne... K tomu stavu je potřeba se dopracovat. 6. Západní společnost vyžrála a vyžrává, tedy dovršuje. Snažit se žít a bojovat je pro nás už (i) křeč. Neumíme vyžrát, být staří. Jsme nastaveni na to, že jedeme, dokud nepadneme. Stáří a smrt neexistují, ale myslím, že na to přijdeme. 7. Dítě je bytost a snadno se mění v psychopata. 8. Konečně už nemusí být člověkem (ironie). 9. Depresi vnímám jako neschopnost již dále vydechovat E' a držení si ho v sobě (já, E', E''), nejzazší temnota, žádný smysl, sebedestrukce... Mělo by se to prožít v sobě. Objevit sebe a realitu, vysvobodit se a žít dál, žít zde je značně depresivní, beze smyslu. 10. Podobně, částice, když nekomunikuje, není definována její poloha. 11. Duch je neosobní zástup stejných osobností, Duše je osobní neosobitost. Duch je extrovertní-psychopatický (duševní žebraček), Duše je introvertní - v přírodě i u lidí existuje schéma, kdy je samička šedivá (A' = A'') a sameček natřesený s třásněmi (A' = E'). Avšak hlína je živina A'. Chybí tomu A'', rozum, vydechnutí, uvolnění, Atlantické - mořské myšlení, je to celé iracionální-hloupé. Vyjít ven. / Žena i ideologie hledají vnitřního nepřítele a obecně nepřítele, muž a Duch bojují (a jsou) s vnějším nepřítelem a chrání domov. Civilizační svět je velmi mužský – povinnosti a pak odpočinek, vše je povinnost, ale např. byrokracie je pak prvek ženský resp. hybrid ženy v mužském nebezpečném prostředí, malou váhu má svobodná vůle a rozhodnutí – dělám to proto, protože to tak cítím nebo to chci dělat. O ničem nerozhodujeme, autobus odjíždí na čas, pak sedíte na malém prostoru, dostáváme úkoly, a proto také toužíme po moci, namísto po svobodné vůli. 12. Dříve pocity s bratrem trapnosti ve veřejném prostoru, sledování, hodnocení okolí, tím E'' - zase se někdo objeví a bude kašlat a ponižovat nás inteligenty (závist, co se mění a skrývá nelidskou nenávistí), když jsi kluk, jsi automaticky špatný, a když jsi ještě k tomu slabý a vnitřně citový nikoliv pouze citlivý kluk - jsi ještě více špatný a žádná stejná energie tu v lidech není. Bojí se citů a slabosti. Když už muž není zeď, co potom?, říkají. Bojíš se hodnocení lidí, myslíš na to, co si o tobě myslí, že jsi divný apod. 13. Jsme duševní a nyní i duchovní žebrační. 14. Lidé u mne marně hledají moje nějaké pokušení, třeba i po nelidskosti, čistě po penisech apod., ale tam takové (nevědomé, potlačované, tedy silné) není. Jsem celek, a mým smyslem je onen svět a cesta k němu. 15. V normální komunikaci, každé komunikaci, potřebujeme škatulky, nechápete, kdo jsem (muž, žena, transsexuál apod.), to nebo to nebo obojí, prostě "jsem" - je to bez škatulek - úzkosti, nemá to podobu a přesto to je a je to asi "věčné", je to klidná báze (E' byla odvanuta). Je to A', E' prostoupené A'' (mužem). Bytostné já a láska se mohou projektovat, nemají protiklad a potřebují jiskru a jsou jiskra. 16. Co je pro vás pošetilé,

pro mě je samozřejmost, říkáte si "je v něm žena a není vlastně zženštilý a povrchní" - nechápete. Asi dokonce ani intuicí to nepochopíte. 16. Jsou věci, které lze jenom odmítnout. Například vše, komerčnost, pošetilost, šikana, ego, pouze slast, vše Anima-like (A+E). V obraně odsoudit. Když se lidé identifikují nebo mají v sobě E' či E'', či mne, či mne, když si v duchu povídám v ženském rodě. Lidem, co jsou na pozlátka, je nejlepší vsunout hovno, konfrontuje je s nechtěným lidským já. A lidi, co jsou naopak na "hovna"? Tam jim předsunout šikana? Jsou zatuchlý provinilý E'(A''), „hadovka smrdutá“. Setkávají se tu trhání křidélek ("život") a nesnášení a odsouzení trhání křidélek ("smrt"). 17. Člověk má mnoho tváří, imago, pak k vám přijde duch dědečka, ale je to jen jeho imago, možná. 18. Zde se věci formují a tam pak jsou, a naopak to je asi také. Jedno z formování je pochopit, že tu nejsme sami. 19. Bytostné já nelze hodnotit či soudit. 20. To, jak jsem psal, že šikanujícího nelze udeřit, říci mu, že je špatný, je jako koule, bezcílnost, blána - lze jít jen okolo, dýka se smývá okolo něj, ale jde to ho udeřit. 21. Ego je odumřelá část duše či tak nějak (Pjér). Celý život jsme ponořeni až do konce v egu a závislostech a blátě nebo nelidství a neumíme vyjít ven. Ego je ale také jiskra v člověku (objekt historek a smíchu), obsahuje/je objekt touhy a uspokojení, jiskra mezi A a E v člověku, ego je pošetilost. Ego je vždy anální, ego souvisí s touhou být milován a cynismem. Ego je potřebná maska. Hraje si na život, že je živé, miluje dokonalost, je námi zbožštělé. 22. Když muž ubrání své hranice, sebe, tak cítí sebelásku a svou intimitu. Mužská sebe-intimita je o skrytém E'', hněvu, ne, a odumření, to jsem. Je výzvou, aby se muži naučili mít přirozeně rádi sami sebe. Ženy je pak budou následovat a mít se rády. 23. Už si umím představit, že mne má rád (hlavně hetero kluk), jak jsem již vícekrát psal, má rád to A''(A') ve mne a jsme kluci. Tím chápu, že mne mohou mít rádi i jiní lidé. 24. Ženám je odjakživa něco na mě okamžitě divné a to, že je nechci je vytáčí - cítím, že nemám právo existovat (když na ně nejsem). V lidech je mnoho primitivního, nevědomého, prázdného, egoistického, ustrašeného. Projekce? 25. Už umím protrhnout slepenec, společenské dohody s věkem ustupují, povídám si na ulici a je mi to normální a spontánní, když se nebojíte, nikdo se vám smát nebude. Atd. 26. Negativní věci jsou jednodušší než pozitivní, je např. jednodušší někomu něco vzít, než si to vytvořit sám. Dobro ("dobro") je ale v jistém ohledu ještě jednodušší - bytost. 27. Řeším vaše problémy, cloumá to se mnou, když vidím člověka na ulici a "neví", je v problému uvězněn. Já tyto problémy nemám a neměl jsem, vlastně žádné "lidské" problémy. 28. Jsem prostě jednička. Stále mne napadají úžasné myšlenky. Musí se z toho stát relikvie. Potřebujeme šířit myšlenky, cítit v sobě transformaci – život, duši a druhé umrtvovat, dokud vraždíme a děláme z druhých sebe sama, žijeme, tak dopadají nechtěné duše. 29. Ego je (hlavně u mužů) odumřelá část (A'') Animy (A'), odumřelá Anima. Někdy je dobré ego vygradovat, aby bylo konfrontováno s duší a lidstvím pod ním. 30. Silnice: v E' (modly, fetiše) jsou zapouzdřeny naše úzkosti a neprojevené negativní a destruktivní tendence. 31. Dívka, když je ticho, tak se konečně „mluví“ o ní, a může mluvit. 32. Muži často necítí ponížení nebo vinu, je to od okolí automatické. 33. Jsem (identifikován) s archetypem celosti a Ducha – nemám v sobě člověka, jen poslání, není pro člověka dobré identifikovat se s archetypem (např. otcem, matkou atd.) píše (myslím) Jung, jeho lidské normální já je proti tomu nevyvinuté a malé. 34. Jsem opuštěný, ale vy a nikdo to nezachrání, vše od vás je falešné, pomoc je falešná, potřebuji naopak oddělit od vás a démonů a ženy, proto si nerozumíme. 35. Milovat to, co je vašim stínem a děsí vás, také pomáhá, je to hrozné, ale milujte to, obejměte to, nepřítel (miluj bližního svého). 36. Myslet na něco jiného. 37. Neprojevená duše ve vědomí se mění v nevědomí v dábla. 38. Dorovnali jsme se, jak jsem psal, dospělí jsem, jsme. 39. Pro ženu, Animu v nás nehodnotit stále situaci a lidi je těžké. Nehodnotit, jakmile začneme být souzeni nebo soudit, kruh se roztáčí. 40. Existuji v nejnižší podobě, mocenské a primitivní, neumím milovat Boha a necítím, že by o lásku lidí stál, je Duch a nenechá se ponížovat. Taky, jak chcete milovat „psychopata“ nebo lásku nebo inertnost? Je to plýtvání. Chápu to jako nesmyslné. Možná časem naleznu k tomu porozumění, prohloubení, (milovat Boha je akt vůle, není to přirozené myslím). Taky necítím, že by mne miloval, konkrétně. Má rád, nikoli mezilidsky. Projekce já, bytosti? To je jedno. Je, co je. Je, jak si ho představujeme. Já si ho nekonkretizuji. Pro mne je Bůh rozmazán, je, vlastně stále, ponor, nechápu debaty o něm. Taky, nic o „tom“ nevíme, vědomě. Lépe miluj bližního svého jako sebe sama – to je také akt vůle, ale když je to přirozené, je to... // Když zemře dítě či plod - svět je fungující a skutečný, nikoli dokonalý. Nemoc a postižení je E' a později A''. Jsou to už plné bytosti. Postižený se už rodí s egem a duchem. Nám to trvá déle. Umožňují druhým vyhrát. Pochovejte si jej a milujte ho. Třeba je "tam" dospělý. Co je tady "ošklivé" tam je krásné a naopak. Pouze Bytost je krásná všude. Pochopte jej, on tu není kvůli vám, jen je s vámi spojen. Podporujte ho. Rodiče mají tendenci děti vlastnit. Každý je bytost. Každý se musí vyléčit, vykoupit. Projevit bolest. Zkusit se na to podívat z jeho pohledu a také i logicky, ono neví, o co přišlo, podobně psovi přisuzujeme svůj pohled, který on prostě nemá. Z jeho pohledu je svět jiný, já má asi nerozvinuté či tak nějak, nevíme. Ale není věc, je bytost. Jako vše. // Čím menší je smysl věci, tím více lpíme na tom, jak věc vypadá, princip - E nahradí krása - E. / E'' cítí i zvířata, se domnívám a pozoruji. / Pro mladou generaci je, zdá se, pošetilost již normální a necítí se za to nijak špatně, nenapadne je to, je otázka, zda je to dobře nebo špatně, ale stále tam je „neschopnost umřít“, je to bublina (ego), co se vydala mimo. / Ještě zpět ke dvojí masce. Šikanující má dvě masky, v nitru se bojí, neustále vyčítá (např. nevšímavost okolí), je tam lidská část, měkká, nejistá, má tam E' a z něj vychází druhá maska, útočná, bezcitná a nebojácná, popírající to pod tím, milují lež a žijí ve lži, popírají duši a jsou duše. Muž není v šikaně mistr a tak je tam ta spodní část cítit a je dostupná, člověk se jich přestane bát, když cítí, že se vlastně bojí, potřebují někoho apod.

(má nad nimi moc a vlastně se chová jako oni, ale je to obrana, nic víc, pro ně je to osobnost). I zde, na muže platí, „jsi špatný“, protože každý šikanující dělá něco špatného, ale vychází z toho nevině a špatně a vinně se cítí ostatní. Ani nevíme, jak je to časté, je to prakticky všude. Je dobré se takto v duchu ohradit, lidé si dají na začátek pár facek a pak se normálně baví. Přitom přirozené je napadnout a nebo utéct, tak to dělají zvířata (popř. zcepenět). /Zvířata v zoo zabíjejí své mladé, myslím, že kromě čistě praktického důvodu – málo místa a tedy potravy, je v tom i něco hlubšího – zde není místo pro city, zde není pro tebe místo, pro A´. / Muž je neustále atakován ženou – Animem, proto je ženou pohlcován, to pohlcení a soustředění je reakce na něj (černé tušené bodáky přebíjí měkkostí, hmotou kolem sebe). / Je dobré, jsme-li psychicky rozladěni, tak dohledat kořeny tohoto rozladění, je to např. spěch na autobus, pak stačí další „rána“ a už nejsme sami sebou, v bázi. Když si však uvědomíme, čím to začalo, tak je nám uleví a jsme zpět. Spěch je hrozný likvidátor duše. / Nezasahovat do pocitů druhých. / Každý má svobodnou vůli a dělá to, co chce, i bezdomovec. / Nikdo není zatracen, každý má v sobě bytost a každý má svobodnou vůli. // K tomu archetypu prostaty, který je velmi komplexní a silný, silnější než archetyp otce, bych dodal, že ta popisovaná žlutá, záře halená „bílou plísň“, oparem, celkové zastření, je vlastně moč, ale když se to takto řekne, ztratí to sílu (tajemno), není to ale tak, že by moč byla skrytým zdrojem toho pocitu, archetypu, na to je příliš reálná a běžná. Podhoubí, vlákna, jsou jako mozek, jako duch a rozum, plodnice jsou pak penis. Toto (A´), pronikající do ženy, likviduje velmi dramaticky (popř. slastně, fetišisticky) její život, nepříjemnou touhu po životě, šikanu, její podstatu, na konci se stane zplesnivělou zombie (jako já?, viz projekce). / Každý inteligentní tvor musí být zvědavý. / Řekl jsem zde vše, to není příkladné. Co se mi líbí je moje věc. Koho či co nenávídím a miluji je moje věc. Muž odmítá dětskost a šikanu – protivnou duši, duši. Koho-co si chci vzít na onen břeh je moje věc. Toto je pro člověka a hlavně muže důležitý mód, hlavně v sobě, pro sebe, v duchu. Je to vlastnění duše, objektu a vlastně ochrana vlastní duše a já a „vrácení“ si duše a já zpět. Mít objekt. Je „hmota“, nižší rasa, k jebání, úlevě, vztahy jsou vyřešené, jednoduchost. Ten objekt, pokud se z něj smaže lidství, tak je to mužovo ego, resp. to, co vlastní jeho ego (hmota, výživa, slizká, studená, beztvará, mrtvá, vysoce entropická – teplá, sladká a hořká-mužská, odumřelost, věc, neživá), homosexualita, těžko se to popisuje, je to zároveň vlastní i cizí „já“, střed. To přesně potřebuji. Jeho. Klid, své já, ego, moc, smrt, análnost, posvátná „špína“ (ale ne lejna, zaprášenost), duši, ochrana před jejím vnučováním, před skrytým kulem, bodáky Anima-Animy. Neříkám tu vše. Je to predátorské, lovecké, ale je to hojivo na vnitřní bolest a právě na predátorství, brání já ostatními, ta bolest je nepřístupná, je to lihový dech jícnu, prázdno, ponížení, opuštění, zrada, křivda. Své já, zranění vám nemohu a sobě ukázat, jen utéct s kořistí pryč, či si ji navléknout na sebe před vámi a sebou. Nelidskost se v nás přirozeně kompenzuje další nelidskostí. Koho-co si chci vzít na onen břeh je moje věc – je to obrana a vyjádření problému, není to myšleno „doopravdy“. On často nabývá podoby imaga, snu, ega a není to on, jako živá svébytná bytost. „To je moje věc“ je okolím brána jako zlo z čistého nebe, oni si neuvědomují svoje vnitřní predátorství a zlo. Jsou svatí. / Moje představy, duše, je moje věc. Moje činy nikoliv. / Odlišit sen od reality je také jedním z úkolů člověka. // Rozhodně bych se nenechával unést výpověďmi lidí, kteří prožili NDE, často se může jednat o nábožensky motivovaný podvrh, mi přijde. Rozhodně budu šťastnější ve špině s vědomím toho, jak svět funguje, než v blaženosti a nevědomosti. Velkým smyslem je pomáhat druhým, vlastně léčit si zranění vzájemně. Celý tento text a má mysl je takto postavena, jako pomoc druhým, snaha vymanění se z nevědomosti, fanatické poslání, pomoci trpícím má hluboký smysl, lze to chápat i jako pomáhání sobě samému (ego, vy, svět je já, vy podřadná hmota apod.). Má to však alespoň tři vady – někde se utrpení musí vzít a tím, že pomáháme druhým se sami sice stáváme E (principem, smyslem), ale druhým dáváme A, a můžeme je pohlcovat. Pomoc musí být bytosti, tj. neúzkostná, nepohlcující, ale i ne-chladná či odtažitá, ale zároveň nerozporuplná. Za třetí, celé je to v egu, hojení ran, které se tím živí, celé to sládně a přikyvujeme si. Taky je důležité naučit se přijímat pomoc. // Dialogem bytostí se myslí porozumění (vymanění se z nevědomosti a předsudků, z kruhu). Např. jdu lesem, paní s pánem projde, a schválně zakašle – rozhodí mne to, šikana. Porozumění je – jsem sám, je mi tu dobře, ano přijde ti to divné, ale já tu odpočívám, a moje empatie - ano je to tvůj pocit a já ti ho neberu, ano samota je divná. Šlo by to napsat i lépe. Pořád se snažím bojovat a někdy je dobré jít duchovně výš, k vzájemnému porozumění. Porozumění si s naším „nepřítelem“ hodně bolí, obě strany, ale je to spasení a je to láska. / Taky, málo tu bylo zmíněna úloha ženy jako matky a porodu a péče o děti – přirozenosti, danosti. Dítě potřebuje vás, nikoli poučky, jak se chovat k dítěti, dítěti je jedno, že se na něco zlobíte, jste to vy, přirozený a omylný člověk. / Byl jsem příliš horlivý a nežil život člověka, obyčejnost, užívání si. / Vše fyzické pomine, vesmír pomine, ale mysl je věčná, protože psychologické vnímání času mozkem to umožňuje. Mozek pomine, ale jednou tu už byl. Myslím, že onen svět má základ v nevědomé mysli. Vědomá mysl je to, co „po“ vesmíru zbude. / Indiáni ale říkají, že jas je nepřítel poznání (je pošetilý). / Shrnutí: Prakticky vše, co tu bylo napsáno, není nové, možná jen s novým přístupem a popisem. Nejvíce inspirující a vlastně zde kopírující pro mne byly přednášky Pjéra La Šéze, více zdrojů jsem ani neměl, kromě wikipedie apod., což asi nebylo dobře. Hlavním zdrojem je život sám a bylo filozofování samotné. Do opravdové psychologie to má hodně daleko. Co se týká fyzikální části, tak jsou to asi lidové myšlenky bez významu. Shrnutí, text sjednocuje dosavadní nauky širokého spektra. Všechna náboženství se v tom najdou. Alchymie A a E je přírodě a mysli vlastní. Popsány byly základní principy a smysly bytí, jaké se domnívám, že jsou. Velká část byla věnována praktickým radám proti určitému

komplexu, obtěžování démonickými silami v nás. Myslím, že nás čeká výzva v pochopení a zkoumání onoho světa, přesah vědy i víry, NDE a duchové a možná i mimozemšťané jsou vodítko. Spojení života se smrtí. Otázkou je, jak moc je to pošetilé (Vytvořit vesmírnou loď nezávislou na planetách jako nosič života, archu, pečovat o Matku Zemi a zkoumat principy přírody (každé pozorování pozorovaný objekt naruší). Vědomá pošetilost nemusí být tolik pošetilá (chci spasit svět, ale vím, že to nejde apod. – opět zprostředkované) Je důležité umět nad textem kriticky přemýšlet a rozvíjet si věci podle svého. Ještě ke spojení nauk. Myslím, že smyslem a cílem života je prozrát, to mají všechny nauky jako společný cíl (posílit Ducha u indiánů apod.). Vidíme to všude kolem, vše roste a zraje, příroda živá i neživá, ořukává se, poznává se. Jako jablko, prozrát. Nic víc. Je to rovno vyjádření „nemuset být“, jak bylo řečeno v textu, to je myslím velmi podstatné a je to také rovno obecnému a hlubokému porozumění – smyslu a cíli života. // Teď už nikomu nerozumím, jsem jinde, tam, celý původní mezilidský svět je jako chudý sen, opona, beze smyslu a směru, stroje, vše v naší civilizaci je pošetilé, a útočné a likvidující možnost vnímat své pocity (dítě, zvíře je neustále v kontaktu se sebou a tedy pozná a projeví odmítnutí něčeho, my to přejdeme a pokud jste neurotik, tak to na vás potom útočí) a pracovat s nimi, musím se vrátit do života, opět potlačit sebe sama, být stroj, kterému jednou dojdou baterky, toužím po blízkosti a tom A' v lidech, které jsem znovu našel v sobě, ale oni ho mají schované a jsou zmatení, jsem predátor, potřebuji mít navrch, moc, naše společnost je extrovertní a odmítá stáří, smrt a introverzi. Já jsem přitom dosti extrovertní, ale zklamaný, předělaný, s introverty – sebou, si asi moc nerozumím, potřebuji nad nimi moc (?). Více porozumění, je to těžké a bojím se, že o svůj stav, sebe, lehce přijdu, umřu, stanu se prázdnou věcí, právě útoky a šikanou, pošetilostí okolí, vše je nyní směšné, všechny čarodějnice, všechny předsudky, předpojatosti lidí a jejich neskutečná inertnost vůči měkce zastřené mluvícím klukům (vidí ve mne pošetilce, je to asi tak), mám li proti tomu jít, odmítnout, jdou na mne mráčky – přede mnou, my spolu nemůžeme vůbec komunikovat, oba jsme inertní), mám líbeznou masku, a paralelně pod tím projevují, i navenek, „běžte pryč“, výdechy a nyní i ta korekce jsi „špatná“. S nikým nemohu být, nikdo se mi nevyrovná. Musím povolit, opustit moc a žít v lásce a porozumění a lidství a neztratit sebe (nezapomenout, asi to už ani nejde, člověk je dál, ale „umřít“ musí, aby se vrátil, ale jak říká Pjér je to volba – pro mne je to povinná volba – jen bych lelkoval nebo radši ani nebyl, člověk je dospělý a mrtvý a úzký a i úzkostný), pokud se vrátím, člověk velice snadno spadne do závislosti po deviantních představách apod., neb sebe sama opustil – vnitřní opuštěnost a prázdnota, sebeničení. Mít (fanatickou) víru (v něco), něco pevného (kam se odlije – projikuje inertnost okolí a bolest srdce), víra, se kterou to lze tady přežít, víra či ideologie uchovává srdce, kontakt s ním, byť už je to do značné míry zvrácené, ta víra už ale není slepá, neb jsem našel, co jsem hledal. Introvert má víru, extrovert má srdce druhých – těch introvertů. Hluk, duch, psychopat vítězí přirozeně a s posměchem nad tichem, stačí jen něco říci a vyhrál a zničil vše introvertní, malý chlapec vyhrál. Zpět k tématu. Moji vírou je tento text, i vírou v Bytost, a samota v lese – tam mohu být sám sebou, v sobě, z onoho světa hledíce. Pokud jste došli do podobného stavu či text pochopili, vyhledejte psychologa či psychiatra, proto tu jsou, protože je potřebujeme. Je to celé asi o tom, říci si a uvědomit si, že jsem dospělý, moje srdce a moje duše je moje a i mimo mne, střezím je jako své dítě. Mohu se pak uvolnit. A s vybranými lidmi je mohu sdílet, mohu je otevřít a pak opět přizavřít. Hodně to dře, je to rozštěpené, ale třeba to lze skloubit.// 27.12.2017

Dovětek ke komplexu E' myslí. Jsou to lidé vyzařující poníženost, jsou poníženi. Žena a Lilith a příroda cítí, že na něj vůbec nemá. Opravdu jde jen je oddělit, oddělit v nich A od E (nich) a nebo E' rozbít nejbrutálnější silou ve vesmíru, Bohem. Lidé s komplexem E' myslí také neustále přenášejí vinu, a to tím, že pracují více než ostatní, jsou to dřiči, a druzí jsou smrt – měkkost a špatnost. Jsou jakoby šediví a měkčí (E'+A'), jsou doma mezi věcmi, a vůbec nejsou doma v přírodě. Jsou doma ve světě lidí a věcí, nikoli lidí a přírody. Totálně odmítají pošetilost, jsou nízko, nevrací se do hvězd. Vše racionalizují a odmítají nadpřirozeno, tělo léčí jen lékař. Velmi lpí na lidství, je to pro ně vůle, a to milují, přemáhání, vše co je dáno vůlí. Neumí se uvolnit. Jsou to typicky např. Židé, ale i Američané nemají k tomu daleko. Lilith je proti nim líná. Jsou velmi narcističtí, vše je o egu, dokážou neskutečně zbožňovat druhého a sebe odmítají. Tento komplex mají i ženy, vyzařují poníženost, ale zároveň nadřazenost – jsem lidská a ty jsi přírodní démon, co není člověk. Mají v sobě potlačený hněv, výbuchy hněvu. Žijí v Bohu Abrahámově. Štítí se všeho ženského, pokud to není lidské, a přitom jsou Animou pohlceni. Žijí v nevyvratném bludu, všichni ostatní jsou špatní, oni jsou poníženi, lidští a v Bohu racionality, jen oni jsou lidé. Utváříme si blud a odmítáme předsudky druhých. Jde to překonat, ale je to velmi niterně brutální, aby v nich to E' změklo, překroutit, nepřirozeně.

Přišel jsem, abych prosadil. Přišel jsem, abych pochopil, zničil (A i E) a našel.

Korekce, mimo soutěž.

Může se stát, že všechny hypotézy o kvantové gravitaci jsou správné - společné.

Komplex E' myslí - často narcismus (odmítnutí všeho nedokonalého, vadného, přírodního). A často to jsou lidé s uměleckými sklony.

Bytost je superpozice, stav 0, psychopat je rozbitá a zpět splepená bytost. Neslepovat, dospět, dozrát. To spleení stojí mnoho energie a proto je v psychopatech neustálá tenze. Cesta zpět k naší Bytosti vede přes bolest a utrpení a nenávisť druhých a sebe, a přes všechny masky a role, přes vše, co jí ublížilo, není to jednoduché a společně jí to utváří a kultivuje, i když se to může zdát zbytečné. Možná přicházíme na svět už vlastně v podobě myslí toho, takové myslí, když jsme zemřeli, tedy vyvráležší.

Přišel jsem, abych zvítězil.

Lidé ve mne vzbuzují pošetilost, napětí, křivost a skrytou destrukci lidí - nutkavé myšlenky při pohledu na lidi, hlavně ty, co mám rád - Anima (obraz, co vidím v nich). Jen při intimnostech to není. Tedy být bez lidí a klidu. Rozbít E'. Pošetilost je vlastnění opačného pohlaví v sobě - pošetilý, ďábelský úsměv.

Homosexuál (asi ne ale každý) může povědět o hlubší rovině ženy a muže v nás. Jdeme s matkou po dlouhých letech opět lesem, proti nám jde muž, nebo muži, nebo od pocitu dva gayové či podobně. V matce se rázem dostaví projekce Anima. Protože jsem na matku silně navázaný, cítím, nebo mám pocit, že cítím, přesně to, co ona v nitru. Má to mnoho rovin: nejvíce dominují odpor a ponižování a transformace toho muže - na sraju A'', strnulost, nelidskost (on není člověk, ale věc, zed') - absolutní znelidštění, výsměch, bohužel patří do skupiny žen, které mají s Animem a tedy sami se sebou velký problém. Hlavně chce, abych cítil to samé, tedy ta projekce doléhá i na mě - já jsem špatný, vše mužské je špatné a skrze jí v sobě (mém já) cítím - musím cítit, že on je špatný a nesmím se s ním bavit. Člověk tomu snadno podlehe a neskutečně ho to rozkládá - nutí mě ho (se) nenávidět a ponižovat a šikanovat - libidóznost (to mám asi v nevědomí - ponižovat muže, ale už to mám dost zpracované právě dáváním hranic a bodání celé Animy, koule - pak z ní odejde hejno vran či lejna, výdech zaražených prdů). Chci li s ním navázat kontakt, nemohu mu ani podat ruku, strašně se vnucuje mezi nás, místo muže mi dosazuje v hlavě sebe, jsem ona. Strašně bych jí ublížil mi sděluje, bytostně vyčítá. Žena (Anima) to dělá tak, že nevědomě vás bodá její Animus, nevíte, co to je, vědomě si to hojíte pohlčením a závislostmi, pohlčením měkkostí. Takto ona působí. Člověk propadá závislostem, neb je opuštěný, a to sám sobě, on-muž je v ní. Muž to řeší například tím, že ženu má tendenci zachraňovat, tím si zpět vezme svoji roli a ženě se vrátí její role, ale může to přerůst až ve fetiš, kdy se zachraňovaná princezna stává šperkem, E' - tedy "jinochem". Další možností je rozum. Když se zeptáte, proč to dělá, proč se mezi nás plete, kam tím směřuje (na neverbální úrovni to je šíp-E do ní-koule A+E-vajíčka) - nedokáže odpovědět, neb je to pošetilý, nevědomý, je to strnulý, neměnný A+E, význam je "mít vše", psychopatické (zpět splepená bytost). Nedokáže odpovědět, ale často vymyslí argument "aby jsi nebyl srab", proto tě šikanuji. Vždy apeluje na iracionalitu a oblast libida. Pokud tomuto podlehnete, tj. nechci být srab, už jste v kouli s ní, jste ve své vlastní iracionalitě, podlehl jsi závislosti, ženě apod. Všechny kontinentální národy zůstávají v této iracionální oblasti, kde na pozadí dominuje Matka, v Atlantsko-Abrahámovské oblasti se tam násilím musel propracovat Otec a rozum, který si uvědomil, že pokud tomu uvěří, že je srab, podlehl ženě - tedy, ne, jsem sám sebou, jsem, kým jsem. Zde probíhá individuace mužská, v kontinentální oblasti individuace ženská (buddhismus apod.). Abrahámovci nenávidí Matku, přírodu a život, bodají ji (a to je velmi špatně i dobře) a proto hledají věčný život a kolektiv. Normálně je však muž v iracionální oblasti i rozumové a je sám sebou, ví co je, není to on z pohledu ženy, matky, z vnějšího pohledu a to mne fascinuje, to moc nemám. Ta homosexualita je také pomsta matce, akt zrady vůči ní a akt chtění svého já. Je důležité vědět, že i vy jste aktér celé věci a přispíváte si do ní sami, nejste pasivní přihlížející, byť pasivní přihlížení je důležité pro zhodnocení situace a nadhled. Vypadá to tak, že ona (žena posedlá Animem) měla kluka, chtěla to změnit a udělat z něj holčičku (sama neumí s Animem komunikovat, proto neustále hledá ženu ve vnějším světě, ale musí ji najít v sobě, sebe), stal se z něj gay a tedy Animus (ten je homosexuální) a to je to, co ona bytostně odmítá a pokládá za vrchol zvrácenosti a je to i to, co ji vedlo k tomu, aby z něj udělala holčičku - takto působí nevědomí (něco uvízlé a neuvědomované, co neustále působí a dostává se na povrch), neustále se naráží na to stejné. Je tedy mým posláním nás z toho vysvobodit, ale není to povinné.. Ženy posedlé Animem bytostně jim je nechutná mužská homosexualita a něžnost mezi muži, nesnáší slabost atd... Takže "už mě nech být". Žena, když šikanuje muže, tak ho vidí jako A, má v sobě, v bázi měkkost a jen ze sebe tvrdáka dělá, ale je to povrchní - vidí schválně ona (a ono to tak často je, pokud je muž posedlý Animou) a žena neustále upozorňuje, že je uvnitř něho A - nemůže dělat nic, jen okolo svého niterného A (kolem ní) hystericky skákat, dotkla se slabého místa (odumřelé Animy v něm, sentimentu). On je na povrchu koule a nemůže dovnitř, do sebe, nemůže být vážný, je vystrčen ze sebe..... Zde je vidět, mám problém s Animou nebo s Animem nebo oběma? Také, podívám se na pěknou květinu a okamžitě cítím "kam se to díváš?, proč se nedíváš na mne?", celou krásu světa popře, a myslí si, že ona je krása světa. Když o těchto věcech začnete se ženou povídat, neuspějete, celé je to na neverbální úrovni (pokud nejsou oba aktéři plně vědomí). Vysměje se vám, má vás v hrsti,

dokud vás má v hrsti, nejde to jinak, než se vám směje, je to její pošetilost. V nevědomí není jen pohádkový svět, ale i budoucnost, technika, civilizace a to představuje právě Animus - brutální nepřírozenost, kov, už jste v míru a klidu a z budoucnosti udeří on, je to něco, co nejde. Je to jako cestovat do minulosti, to fyzikálně nejde (do budoucnosti ano, to se děje neustále při vyšších rychlostech) - teorie relativity. Je to jako nutkavé negativní myšlenky na někoho, koho milujeme (nepřírozený opak, opačný směr). Je to brutálně obrácená šipka času, vlastně konstruktivní síla, ale tvrdá a ničící vše živé (to prostě dělá nevědomá agresivita, boj, soupeření apod. - Animus ženy). Nezpracované nevědomí dokáže nadělat paseku po generace. Vlastně to takto chci, chci jejího Anima, protože ji (zraněnou, bolestnou, lidskou, citovou) vidět nechci, mám k sobě stejný vztah, jako ona má k sobě, tedy nechci i vidět své bolestné a citlivé pravé, bytostné já). Kdyby ho ukázala, zraním ji, takto se lidé vzájemně hlídají (hlavně ženy), aby neukázali skryté já, srdce. Asi to tak má zde být. Nevědomost je to, co ubližuje, pokud máme něco nezpracováno, komplex, stále na něj narážíme. Další věci o osudu (C. G. Jung). Nevědomí má nad námi velkou moc, protože mi nad ním žádnou moc nemáme. Jde tu o rovnováhu, vyladění, čím více se snažíme ovládat nevědomí, tím silněji se ozývá, teprve, pokud je zpracované, už jím nejsme zaujati.

Láska mezi (asi spíše muži) je jako kvark gluonové plazma, jestliže si srdce přestavíme jako kvark. Láska začne přechodem na kvarkgluonové plazma, do té doby tam bylo napětí, vztahy, pak se vše uvolní, zintimní a zároveň každý zůstává sám sebou či je vlastně ještě více sám sebou (kvark). To je jako láska. Čím více se dostáváme k počátku, tím více je tam lásky. Neboli - čím více jsou lidé k sobě blízko, tím více jsou sami sebou. To je paradox lásky a bytosti a silné interakce (jedné ze čtyř dosud poznanych interakcí). Ovšem svět není jen silná interakce, přiletí něco jiné, dostane se blízko kvarku a zničí ho (slabá interakce...). Nikdo neví, zda temná hmota není další interakce, kterou mi vidíme jen gravitačně. Opět analogie - jádro atomu je jako srdce a nevědomí (zdroj velké energie, statické, nedávno jsme ho ve válce rozbili), elektron je jako rozum, obal, mozek, struktura, hybatel atomů. Neutron je jako dítě (je v jádře), vznikne spojením elektronu s protony v jádře, kde je matka a dítě. Jedno je asi jisté, dostaneme-li se k tajemství mikrosvěta ("Velkého třesku"), dostaneme se na konec (našeho) bytí. Něco na tom asi bude, ale je to naivní a zkratkovité, produkt Anima ženy, zbrklé, kokotovité.

Nejšílenější hypotéza je, že láska (naší, boží?) myslí - světlo zplodila vesmír, zacyklená hypotéza. Ovšem opět se zde odvoláváme na výraz "ve skutečnosti", máme hypotézy, jak jsem psal, svět nemusí mít objektivní pravdu. Nelze doslova věřit všemu, co lidé vidí v NDE, neb my žijeme ve světě s objektivní realitou, odkazem na objektivno. Tam je asi vše relativní, ale pravdivé, absolutní, nemísící se, takové, jaké je - bytostní. Zde se mísíme a učíme. Otázka je, existuje vůbec nějaké objektivno, my se odvoláváme na E, na onom světě se také odvolávají na stejné E.

Bytost je velmi zvláštní fenomén, stejně jako láska, je netenzní, jasná, superpoziční, je to báze, není tam moc strachu zemřít a není to ego-koule, je to milující, existují i druhé bytosti, ale celý svět je to jako pavučina....Tato bytost přirozeně směřuje k individualitě, být někým, vyhraněným, ne ve smyslu ega a libida-uspokojování, ale být potřebný a dělat smysluplné věci a mít názor (měkký). Tuto bytost máme stále v sobě. V bytosti je vše a vlastně nic.

Vyjasnit si vztahy s rodiči a lidmi, před smrtí. Dokud to jde.

Myslím, že to, co pojmenovává Freud jako kastrální komplex žen, je zakotveno a spíše se pohybuje jen v nefyzické - tedy psychické - ženské oblasti, jako "brání" E' mužům.

Archetyp prostaty je těžké popsat, jako každý archetyp (ale jako každému archetypu by mu měl každý rozumět). Je to jako když vyloupnete nezralý kaštan, ten je ještě bílý. Je to kaštan, bílý, tvrdý, hladký, ale plíseň, sýr, spermatická vůně. Odtud je blízko k Animovi ženy, zastřenému vládci lesa, jelen, The Knight of Ni (Phyton) - ženin vazal-je v iracionalitě, organičnost, rozštěpení (více E' v spojených, plavajících ve hmotě, fraktálnost, strom-bytost), nízké, lesní, iracionální. Někdy to nabude zabarvení .nekrotické a nekrofilní - žíly, smaragd a fialová barva, plesnivě bílé ticho apod. Muž je cítit jako sýr (prozrálý-sladký a hořký a slaný), žena po cibuli (sladká a pálicí a ostrá a kyselá). Prostata je to, co dělá muže mužem a je to zdroj jeho slasti, jeho bytostnictví, jeho já a prožívání a řevu apod. Tento ženský, iracionální a organický svět, je zacyklený, prokletý, nevědomý, připosraný, každý se bojí něco udělat, rozhodnout se, rozseknout, bojí se toho, co jim pomůže opustit tento prostor,bojí se bolesti a přesto je tam mnoho krutosti a týrání, ale mámo jasného a přímého a dokonavého. Na nevědomou brutálnost (Anima lidí, žen, dětí, mužů) člověk neustále nutí říkat jim ano, neb se bojí právě té nevědomé, nezpracované, ale jimi do jisté míry uvědomované brutality. Říci tomu ne je těžké, ale stát se toto vysvobození musí. Na druhé straně musí být ale odpověď. Zároveň se člověk musí naučit, resp. dítě se toto učit nemusí, být ponořen v Bohu a přírodě, kontakt s přírodou. Rakovina prostaty nebo jakýkoli neduh na pohlavních orgánech - je problém Animy muže - nedává ji hranice a neprojevuje a necítí v sobě ženskost....Integrace mysli vede automaticky na integraci těla s myslí.

Když povíte druhým, co používáte (jsi špatná), protistrana toho okamžitě využije. Ale zde už to vymizí, ta její šikana, neb ona začne používat (jsi špatný), aby mi tu zbraň sebrala apod. a celé to vyšumí a uklidní se a zvedomí se. Nebo stále trvám na svém (je to špatné, jsi špatná, když šikanuješ) a také to odezní, si myslím...Jak má být žena sama sebou, když žije v civilizaci, zde je to těžké, nemá tu na co svého narazit, vše jí bylo odebráno, nemá se s čím přirozeně spojit (nikoli identifikovat, to je ego-koule a už obranný postoj). Příliš se dnes mísíme a jsme pošetilí a podráždění, nežijeme. Zpřetrhat vazby, vlákna, nervy, pupeční šňůry, vztahy, E (E').

Animus dovádí ženu k neřešitelným situacím, závislostem, samotě apod. Když řeknete ženě, že existuje Animus, tak někdy odpoví, já to vím, totiž "on" je "vím", vědění, inteligence světa - a v tom je ta neřešitelnost - pošetilost. Pro ni není nic nevědomé či iracionální, co by nevěděla. A to je ten problém! Nechce si připustit, že by měla problém. Vůbec s ním vlastně nemluví a to nemluvení pokládá za jeho - tedy ví. Nebo, když se najde empatický muž a řekne ženě, že to mají těžké, v ní se projeví něco šileného, potlačeného, vyčítavého, pohlcujícího, tolik dobra, které v nitru ale likviduje, tak chce dobro (překotně, jako nadřazený pudlík), až uvnitř kóktá a ničí a vyčítá (a to je ten Animus). Je to problém i můj, že to vidím a cítím. To značí, že její Animus není zpracován, je tam cosi nevědomovaného. A tak na to narážím všude.

Nevědomost je nejhorší, jednou dojde i k fyzickému spojení onoho světa s naším (jak i prorokuje Bible).

Nevíme, kdo je Bůh, máme jen své představy, máme jen své rozhraní (zástrčku a svůj svět) k tomu - třeba ničemu, k nic, , kdo ví...Myslím, že Bůh říká – až po mne nebudete nic chtít, potom přijďte. To budete integrováni a nebudete vyčítat.

Lidé v současné společnosti, duch doby, je jako zženštilý gay - pošetilý, ale je to dané, daná pošetilost. Není to něco rouhačského, je to přirozené, tedy dospěli jsme do stavu, kdy je pro nás pošetilost normální - cesta zpět k sobě muži je bolestná a není cesty zpět, jak jsem psal dříve. Už je pošetilý a dělá si z toho srandu a je velmi ovlivněn vnějškem. Americký seriál. Opozice vůči gayům je primitivní, neb integrace ženy mužem (v gayi) je sama o sobě něco inteligentního. Tak to i chápe celá společnost, ale není to přirozené, neb žena a muž v nás vůbec nekomunikují. Stejně jako gay - pohltí ženu, ta se usadí v jeho prostatě - egu a otce, Anima vytěsni a tím to končí. Nikam to nevede, uvnitř to drhne. Může to jen prozrát a umřít (protiřečí si). Proto existuje i třetí možnost, integrace Animy a Anima dle Junga a to je o něčem jiném. Junga jsem nečetl, ale chápu to šířeji, muž musí v prvním případě integrovat Animu, ale i trochu Anima a utkat se s otcem atd.. Možná by to chtělo nechat bolest, co potlačujeme na nás působit, stáváme se Animou a měly bychom být jako žena. Budoucnost patří asi těm, co se ještě neprojevili, např. lesbám.

K tomu schématu A' - E' - A'', kde žena je A'-E' a muž E'-A'', je pěkně vidět, že žena úplně vytěsňuje A'' a muž úplně vytěsňuje A' a chápe jej jako nepředvídatelný a nebezpečný život, živo. ... Někdy je pošetilost tak veliká, že muž má ženskou pošetilost (po E') a žena mužskou pošetilost (po A'').

Anima i násilně zpomalit, jak jsem říkal, má tendenci vše uspěchávat (proud, se kterým jdeme, nese nás) a nevnímat věci kolem sebe a v sobě – násilně zastavit, ať si pokračuje dál, my ale stojíme.

Muži se hrozně bojí ženskosti a citovosti....Jsem Anima. ... Žena se i nechává v představách likvidovat mužem, a to třeba tak, že se stává odumřelou Animou, co je v muži, odumře, jsou z ní mužovy džíny a je to sladké a mrtvé. Zde bych čekal incestuální fixaci na otce, otcovo mléko. Mužova Anima je tupá, ale hřeje, jako když vás pohladí drsná mužská velká dlaň, hrbolky na prstech, co jemně škrábou, ale jsou v tom nedělní noviny a análnost a vysoce entropické teplo a tlumená záře. To má velmi blízko k archetypu prostaty. A jsme zase zpátky.... Žena miluje mužské uvolňování si – šimrá ji to uvnitř, je v tom něco skrytého velkého démonického, něco, co popírá city, žena muže šikanuje a jemu to nevadí a ulevuje si (odumřelá Anima, žádný život) – to se ženám líbí, vodotrysk, napětí uvnitř a úleva na povrchu. Vysoce entropický život muž zahubí, aby jej zplodil.

Zženštilost a tomu podobná ženskost je polohluboká, pohybuje se po povrchu, ale zároveň vlastní ostrost a ta jakoby vychází z nitra...neustálé kompenzace, šum.

Pozbyt tak toho E' v sobě, co způsobuje asi i ty závislosti, tj. nikdy už nepracovat, už žádné povinnosti, jen výlety a i třeba večírky apod. Jinak jsem zahuhňán.

V němém není ta nepředvídatelnost, a je v něm vydechnutí E', nešikanuje, není zrada, nemá od břicha do úst E, E', je s ním klid.

Při zamilování se v lidech obecně projevují nevědomé vlastnosti, např. muž se zamiluje (do té doby byla jeho Anima vnějškem projevovaná - cynismus) a chová se jako žena, je lstivý, zrazuje a ani to ale neví, najednou objeví sebe muže – E´´. Je to boj A, měkkosti s tvrdostí (E), měkkost může být jen lstivá, proměnlivá apod. Na depresi (A+E) myslím platí A prvek, tedy uvědomit si, prožít skrytou bolest, nenávisť, užít si to, něco ublížilo či ubližuje naší duši, duše chce žít, ne být svázaná. Ublížování duši řeší lidé tím, že se stanou těmi, kdo ubližují, mají moc, ale to není řešení, jen kompenzace. Za druhé, na depresi platí E prvek – najít řešení, východisko, rozetnout. Pak je další, čistě mužská, možnost, přenést se přes to, bolest nevnímat a jít dál, ale je to (i vlastně) chůze po kouli.... Ničení, zničení sebe sama, je jen únik, jednoduchý únik.

Závislost je povrchní, pošetilé štěstí, bez kontaktu s vnitřními nevědomými entitami. Ubíhám od sebe závislostem, po určitých zájmech, vždy mám něco a vždy je tam něco inovativního, kreativního, tvořím a vymýšlím, a manifestuji v tom své ego, jsou to sítě MHD, všeslovanský jazyk, tento text, moje říše, např. velká část Asie a Evropy – aby tam byla všechna podnebí světa, proto i „sbírám“ k tomu ostrovy, ale to pak zase není jednodušší země, jsou to velké otázky, ale namáhám si hlavu tak, že to vždy nějak vyřeším. Naučil jsem se uvědomovat si bolest a stres (stres kompenzuji zájmy...), vnitřní, sebe, jsem sám a nic necítím, jen uháním kupředu a mám obsesivní závislosti (jsem v moci Animy). A tak to dělám celý život. Když jsem byl malý, nějak jsem si uvědomoval, že s nikým nikdy nebudu, jsem vazal matky, musím pracovat, pracovat pro druhé, neexistují a neexistují výčitky druhým, neexistuje proti tomu něco mít – to nesmím a nejde to, necítím a priority nějakou zlobu, nemám já, proti tomu mi přijdou problémy lidí, co se třeba s někým rozchází apod. jako banalita. Ono, nemám problém. Vy jste nevědomí, stále někoho hledáte, já již dávno našel a jsem celek. Hněvat se může jen já, ono je hněv. Jsem ponížěn na lidské abrahámovské A´´, jsem jen vazivo, průhledná hmota, slzy, ponížení, stařec, deprese, jen béžové barvy ...Asi skrytě závidím párům. Jako bych prožil trauma a vytěsnil ho a „radostně“ si skákal dál – je to asi trapné, člověk pak neumí být vážný, je z něj pošetilec, s křivým úsměvem, společenská křeč, typicky dnešní lidé a – já to nevidím a druzí možná ano. Anima to vše utěší – pohlcení. Ani mne to nezajímá, ono tam jakoby nic není, žádné trauma, přijde mi, že takto to bylo dostačující se porýpání. Jsem už spíše tam, v celku a klidu, než v naší realitě.

Nyní přijde praxe, užitek a pomoc.

Chladit hlavu.

Nyní už to bude spíše jen umění

Umění 2018:

1. Zimní odpoledne.

obleva, štěrka, silnice, zimní slunce, mystika, hrudky sněhu, ale už není, fohn, altocumulus lenicularis, hranice ze shora, ze zdola, atmosféra, naléhavost a osobní důležitost - nevěřím vám už nic, žádný váš postoj a post a, jen toto je realita, Tichá píseň, mapa, JZ Prahy, JZ svah, silnice, vzduch, hlína, syrovost, nutnost jednoduchosti, borovice, bytosti, moře, Duch přítomnost, ale není to osobní, resp. obojí neosobní i osobní, monotónní, historie, osídlení, v tom, i mimo, osobní záležitost, pach hlíny a trávy ve vzduchu, západ, odpoledne, čtverec - Duch, Zima: je to uprk z práce, vše je proti tomu bezduché a relativní a upjaté, není to ale silné a pošetilé, je to velmi slabé, vzduch, úplně bez domova a erosu, ale zároveň to je domov, je to E´ uvnitř, ve smyslu ne všemu, ne hluboce usazeným pravidlům, ubližující ne všem, transformující je a to....

2. Střilivé ráno - probuzení se, je červen či červenec, po období zabřednutí, je ráno, vše je svěží, ptáci zpívají, rostliny kvetou, hmyz opyluje, vše funguje, jak má, starosti zahazují se - závislosti, myšlenky zájmy zahazují se, vše se prohlubuje....,

Člověk tím kompenzuje, ale něpošetile, pošetilé to je, pokud člověk začne vlastnit E´´ a nebo začne E´´ ignorovat. Tedy tehdy, stává li se nám lež pravdou a projevuje se libido a Eros, pokud začneme potlačovat svoji bázi, uvolněnost a přirozenost (to se stane hned, pokud nám něco ublíží, vyleká apod., pokud v sobě máme nějaký vnitřní rozpor).

Když šikanuje muž - tak to poslední - vzít si zpět své já, duši, ducha, démona, muže šukáním ho v představě - dá animu, změkne, lidství, ponížení apod...máme tendenci si to vybijet jinde, neb do zdroje nelze udeřit...

Ke stáří by měl muž nabýt spojení s animou, u mne už proběhlo.

Dinárská větev, narc, E´kompl ale i transv, touha po A´´ houba rozum Anima roste na západ,...

Cesta zpět k naší bytosti, k nám, vede přes bolest, která ji byla učiněna, proto se raději stává žena mužem a muž ženou a nejde k sobě. Když dojdeme k sobě, tuto bolest zpracujeme a to je i její význam, a jsme na konci cesty.

Všimněte si, že ve vyprávění chybí jeden smysl a to sluch, chybí tam zvuk a hlas, ten je totiž čistě Animus, extrovetno, ublížení a nejistota. Kdyby nemohl mluvit a měl svázané ruce, spal bych s ním, byl by tam klid. Byli bychom si rovni a měl bych návrh nad jeho nevypočítatelností, neb jsem vnitřně zakřiknutý a zajíknutý.

je to o egu, měkkosti, hmota - já, anima..., ticho - muj svět, intimita - blízkost -píchání -tam jsem doma - neverbální, domov, na onom světě

jsem aktivní, ale ne v ré roli, jsem ponořen v animě, proto mi je nepřiroz role mužská...ta role mne ojožuje, nejsem v ní doma, volnost, nsvázanost, mužská role..

Je to balváneek, ego, z potu a odumřelé kůže, vše co je naše odumřelost je naše já, ego, identifikace, moje. S mužem toto sdílíme, je to neskutečně sladké a uvnitř hořké (odumřelost, i třeba slzy, nářek). Jsme to, i jsme mimo to, jsme hrozně blízko. Je to pohlcující, je to spojení muže a ženy, Anima, odumřelá Anima.

Tato odumřelá mužova Anima je komplementárně doplňována tím, co muže na ženách nejvíce štve a dráždí (kočka, Animus, to, co způsobuje cítění a Animu oživuje).

Zženštilá maska homosexuála či transvestitismus muže vyjadřuje spoustu věcíidentita určena vnějškem, ponížení - touha po komunikaci a zároveň chladnost a nechtění nikoho, vyjádření trápení uvnitř, ale jeho nevnímání, neumí se od sebe hněvat na někoho....nemůže se hněvat (cítí od okolí), proto se hněvat musí. ... Ačkoliv to okolí odmítá, dělá to, co okolí očekává, to je velký paradox, není v kontaktu se sebou. Je v něm NE všem a všemu, a to s tím se okolí nesmíří.

Nejde říci, zda li se jedná o introverzi nebo extrverzi, je to pohlcení dovnitř a pohlcující a pohlcení vnějším světem. (introvert pohlcuje, extrovert je pohlcován...)

Žena vnímá cosi tušeného, šíleného, ostrého a to samé si přemění na A'' - muž, puch a tomu se pak směje ponižuje na toto, ale neví, že vytěsňováním A'' se odkazuje do úzkostně desinfikovaného prostředí - a to je opět Animus.

Penis, falus působí, jako by nebyl z tohoto světa.

Až na onom světě zapomeneme na svůj život, a osobnost, pak jsme připraveni se narodit znovu.

Žena bez dětí cítí zmar, života, cítí, že je zen mužský zatuchlina, bez života, chápe to jako trest.

Nejhorší je to nedorozumění, které se ale jako nedorozumění netváří (na protistraně) a já si neumím stát na svém, neb nevím na čem, jen vím, že toto je mimo. Ona projde a říká neverbálně – patříme k sobě (vím, že je to pošetilý klam a maska apod), ale i normálně, je to prostě divné – ano, patříme k sobě, ale jinak a ne tak, že jsme kamarádky. Prostě jsem úplně jinde než vy. .. Cítím mezi lidmi, že si zasloužím umřít, jsem jiný, oni říkají, zde není pro tebe místo, zde panujeme my – hetero, rodiče, jsou o tom naprosto přesvědčeni, že oni jsou tento svět.

Je zajímavé, že psychické A (měkkost, hmota) obsahuje automaticky vztahovačnost a tedy Anima.

Když si žena hraje na muže, muž nemůže jinak, než být v roli ženy a naopak, jenom vědomá síla, vůle, dokáže tento stav, pošetilost, narovnat.

Psychika je nelineární systém, vše je hluboce provázané a má tendenci se doplňovat. Je to úplný systém, kde je měkkost, celek, hranice a nepříjemnosti. Potřebuje extrém i průměr, Bytost – naše báze je také taková. Neustále nám něco chybí, nikdy nemůžeme dosáhnout uspokojení, může za to nevědomost, neindividuovanost. Neuspokojenost patří k psychice a je nutno ji přijmout – odmítnout pošetilost.

Civilizační systém utváří omezení, abychom byli disciplinováni, je to normální a člověk by měl mít hranice, ale náš systém je šikanující, ženský (žena s neuvědomělým Animem), krade nám říci ne, krade svobodnou vůli, nás samotné. V reakci na omezení spolkneme takřikajíc sami sebe, naši mysl (její střed) zaplaví mléčné, šedé, měkké A a stáváme se pošetilí. Je to jako autoimunitní reakce, revma apod., přeměna tkáně na vazivo. Pod ním v hloubi je naše vytěsňené E (ne). Je dobré dohledat, kdy jsme toto zažili, kdy jsme museli neuvědomovaně dělat něco, co je nám proti srsti, myslím tím bytostně, třeba jít do práce

nebo podobně, kdy vás z vašeho stavu 0 někdo vyrušil a vy jste museli dělat něco proti své přirozenosti, a to je právě pošetilost jak „agresora“, tak i vaše, „zábavné“ lži. Člověku vezmou ne, a on se stane pošetilým, zženštilým, jeho střed vyplňuje A, stává se hyperkorektním, milým na lidi, co mu jsou proti srsti. Ač se to nezdá, celé je to pod vlivem Anima, který je na pozadí a není uvědomován. Vytěšňování ublížení, které se projevuje jako občasná stavy týrání druhých, či permanentní týrání druhých. Je v nás tenze, neb nejsme sami v sobě. Máme pošetilý úsměv, ať už ustrašený nebo tyranský. Toto se týká asi především mužů (ani to nevím jistě), nevím jestli to není v ženské mysli třeba i jinak. Spíše to bude univerzální. Především se to týká mysli gayů (asi ne všech)... Pokud použiji mód – zastavit Anima, spěch – tak tím zastavíme i to mléčné A, jakoby ono bylo on (do nějaké míry). Také v tomto stavu můžeme dojít k ženě s penisem, kdy mléčnost mizí, naopak dominuje láva, pekelnost, pálivý jícen, a tvrdost na povrchu (erekce), opět uvnitř je A (až hnisavé či mdlé) a na povrchu E. Není to samozřejmě přesné, jen to zdůrazňuje, že chybí vnitřní ne a normalita a chladná hlava – báze. Ale protože je psychika nefyzikální, tak když se tím A necháte pohltit, pustit to na sebe, dojdete ke svému ne pod ním. Jde o to se uklidnit, vydechnout, neb vše řídí neuvědomovaný Animus, jsme podráždění apod... , on se projevuje jako ostré nehty navenek. Rozhodně, pro naši psychickou pohodu a zdraví je důležité si uvědomovat odmítnutí a potřebu samoty apod., nevědomě víme v dané situaci hned, že se nám něco nelíbí a nevědomí hned řekne ne, ale to my už neslyšíme. Naše nevědomé, neprojevené, potlačené ne zpětně živí to, co nám ubližuje zvnějšku. Možná bojuji s autoimunitní reakcí matky na mužský plod apod... Toto byl popis obecně citlivé mysli, která má tendenci k psychopatičnosti. To mléčné A je chápáno jako naše nemoc. Pod ním může být naše měkkost, slabost, naše slabé živé já...Pošetilost je složitá – obecně se však jedná o popření sebe sama (neuvědomované apod.), lehce to spadne k narcismu. Žena vyhlíží tak, že má v sobě cosi inertního a tvrdého a na povrchu má masku měkkosti a líbeznosti – zároveň ale ta stejná žena vyhlíží na povrchu tvrdě, obecně je ústřední pro ni tvrdost, potlačovaná, či až úzkost. Ovšem to, že je to maska je už zapomenuto. Je to sebevražda, která se tváří, že sebevraždou není, lež kam se podíváš. Přesto ta pravda (ona) tam je, ona na ni i upozorňuje, ale už je to tak daleko, že jakoby muž v ní je orientován na ni samotnou uvnitř. Tato žena vůbec nekouká po mužích, ale po ženách. Je posedlá muži, ale muži pro ni neexistují. Muže nahradila tvrdostí a ďáblem, kterého si v sobě hýčká. Je to zárodek. Nedokáže si přiznat, že se vlastně bojí, že je slabá, ublížená, všichni na ni útočí apod., proto se nekouká po mužích. Bojí se. A není se čemu divit, pro duši není v této civilizaci místo. Proto se z duší stávají psychopaté, pošetilci, nemá to k duši daleko, ale je to jako rozdíl mezi egem a duší, ego je odumřelé a v napětí a ve vyšší úrovni, to duše není. Žena tedy jakoby dokonale popře sebe sama, ale ne nevědomě, stane se A+E. Celé je to totiž v tenzi, pokud popřeme sebe sama úplně, nejsme zdánlivě v tenzi, kdežto zde je tenze to ústřední, oč tu jde a co chrání. Často se současným párům stává, že žijí v pošetilosti, žena je mužem a muž ženou, příliš si povídají, příliš jsou spolu. Mužská pošetilost je v posednutí Animou... Obecně, relativita je pošetilá. Když vám někdo řekne, že lže proto, aby ukázal na pravdu (miláčku, já chci lži vyjádřit pravdu), je to pošetilé, vyhybavé, bezcílné, dráždění je pošetilé, „zábavné“ apod. Bytost, deprese, chlad, báze jsou proti tomu věc absolutní. Hledáme něco absolutního, zdá se, že jediná absolutní věc je Bytost, která je maximálně relativní...Neurotická mysl si snadno nechá vzít své E, neb je mezi vědomím a nevědomím povolena, měkká. Takové systémy, kde drží moc žena, tak ona přitahuje jako světlo můry, lidi okolo. Ona je A+E, totiž A a E se velice přitahují, tedy uvnitř ní je přitažlivost přitahující další jedince. Je to automatické, jako když je prázdná forma přitahována výplní, padne to do sebe, ale je to směr do nitra, do pekla a žhavosti. Je to lživé. Když si člověk uvědomí, že se nechal napálit na její pošetilost (tedy i vlastní pošetilost), pak může odejít. Pošetilostí maskujeme své já a bolesti jemu udělené a z něj vystupující. Odsouzením pošetilosti se z ní vysvobozujeme, odsuzování a předpojatosti nás chrání, a jsou bohužel projevem pošetilosti a patří k ní. Je to královna, co bere lidem individualitu, její Animus krade duše. Ženy se často zajímají o ženy, je to dobře, pokud hledají cestu k sobě a je to „špatně“, pokud to je maska, kdy Animus je na ženy.

Taky ženy si představují, že muž je E, ale jeho mysl je spíše A'.

Další scéna: cvičím a pozorují mne ženy, vnitřně ztuhnou, jsou inertní, vezmou mi „já“ a ne, logicky místo E musí být A ve mně, na tom místě, aj. a jsem jako jejich poskok. Myslím, že normální muž to takto nevnímá, on nevidí v nich a priority tu inertnost, já v nich Anima vidím, a proto tomu celému podlehnu. Cítím se jako ona, jsem ona apod. a likviduji sebe sama. Muži tu inertnost chápou jako povrchní a ví, že pod ní je A, co chtějí a také jsou poskoky. Musím to zachránit tím – jsi špatná. Taky, když mne žena svádí, je to pro mne nechutné. Přišel jsem na svět, kde žena svádí tím, že tě odmítá, vnitřně odmítá, je pošetilá a ještě to působí jako pravda a jako, nic jiného neexistuje. Jsem ve světě, kde mě nikdo nevidí a všichni mají pravdu. Protože mám vše naopak, narážím na váš svět, na podstatu světa, jak ji vidíte a jak věříte a musím věřit, že taková je, velmi tvrdě. V ženě nevidím Animu, ale Anima a v muži Animu, jak jsem říkal. Ve vás to vyvolává pocit, že jsem pošetilý apod. I to tak je ...

Pravá pošetilost není nic jiného než vnučování relativity, žena v podobě ďábla říká, poznej pravdu, svádí, šikanuje, říká „já jsem pravda a život“, relativitou nelze dojít k cíli, jen k nerozhodnosti, ano, otkáváním se člověk učí, to ano, a také, z

relativity povstává právě relativně něco absolutního (E). A to je vše, těšení, sex apod. nikam nemůže vést. Člověka to tam nechtěně láká, když tam ale vkročí, stane se ženou. Tedy před určitými hranicemi, smrtí, máme veliké obavy tenze a touhy, ale pokud to dostaneme, nejsme spokojeni. Touha je pouhá transformace. Máme chuť někam lézt, pro objekty touhy, něco nás dráždí, chceme co nejvýše, ale je to nevědomost, co nás žene – integrovat se, uvědomit si, že to vlastně máme v sobě, je pro člověka příliš obyčejné, nepříjemně obyčejné – a to nás pohání k pošetilosti, popření sebe sama. Zklamání k touze patří.

Je otázka, když stvoříme umělou inteligenci, tj. bude to program, který už nebude námi vyráběný, ale bude se sám učit, vnímat apod., jak to s ním bude po smrti? Co když nebude mít zakódován strach ze smrti a jde to vůbec?

Propadám Animě, závislostem, ulpívavé myšlenky, ze všech stran hodnotím, skončím jednu věc, a okamžitě se stanu závislým na něčem jiném, třeba dokážu celé hodiny přemýšlet nad nejlepším vokálním systémem praslovanštiny, který byl stálí a obyčejní „lidé“ (kteří ničemu nerozumí) by jej brali do úst a neměnili jej a neničili (jako když jsem byl malí, něco krásného udělám a oni jen ničí). Skrytě si na pozadí myslím, že to bude slavné, budu slavný a ..., v mém státě Panslavia se takto mluví. Je to narcismus. Syn je spjat s matkou a je dokonalý. Odumřelá Anima. Abrahámovství, umělecké sklony, šed, ocelovost ega, měkkého. Vyživující mrtvost. Je velmi bolestné si to uvědomit, jsem sám a stále do něčeho zabraný, pošetilý, nevnímám, ono, není tam touha po někom, všichni jsou nějací mimo, vnucující se, atakující každým i líbezným slovem. Ambivalentní a nevědomí. Tedy ta závislost je jedna vrstva, je to pošetilost, pod ní je uvědomění si reality, bolesti, pravdy, stále je to ale přikyvování vnějšku, teprve pod tím je Bytost, ta vydechuje, je tam už i energie ven, vztek, hněv, je to vyrovnaná energie ven i dovnitř, báze. Ta fáze, stadium uvědomění je stále o veliké potřebě nějakého těšítka, závislost na A, ve stadiu bytosti závislosti a kompenzace nejsou.

Je asi v životě důležité nebýt ve svém středu, být vytěsněn z něj...a to i tak, že nechceme vnímat svoji bolest a trápení.

Veliká myšlenka – mít jen práci a pak odpočinek=nic, nemyslet na nic, to je balzám na rozžhavenou duši, vydechnutí, je to jednoduché a účinné, ale nesmí být úzkostně na tomto lpěno, je to opěra.

Smíření, onemocnění, pohodlnost, ne-boj.

Měl jsem vizi vymyslet jazyk, který by byl praslovanský, ale všechny slabiky otevřené (to je zajímavé a sonorické, je zajímavé, že to praslovanština, respektive její dialekty určitý čas tak měly).

Systém vokálů je ve staroslověně a dalších dialektch praslovanštiny 9. století dosti nestabilní a rozpadla se v něm původní systematická. Proto bylo potřeba vymyslet takový systém vokálů, který bude stabilizovaný.

Na jazyku je zajímavé, že disponuje neskutečnou strukturou, kterou si mluvčí utváří nevědomě.

1. Nízká entropie může být jednak u chladného tělesa - krystal, struktura, ale i u teplého tělesa, které se rozptýluje do okolí. Naopak vysoká entropie může být jednak u teplého tělesa - větší objem, tření, rychlé částice a jednak u chladného tělesa - zchlazený rozptýlená látka. Dohromady to teprve tvoří m., celé je to m. pohled.

2. Vše, co bylo v textu řečeno o ž je kompenzace, komplementarita k mateřství, které je hlavní a pozitivní.

3. V konfrontaci s ž. dojde k přehození rolí - dělám, co jakoby nechci, jdu kam nechci, na čas se mění chování, pod vlivem Anima, rozklad mysli, rozštep...

4. Pravda, která neprojde "bytím v lese, bytím lesa" nemůže být pravdivá. "Komplexnost" a přirozená pravdivost.

5. Bez PC si člověk více váží lidí, PC vede k narcismu, egoismu, roztrídění lidí, idealismu a odcizení, bez PC je člověk vnímavější, PC je pošetilé. PC je o voyeurismu, je to jako pohled z onoho světa na svět, ego se v tom realizuje. Ale bez PC člověk cítí volné ruce, predátorské choutky ega, ego se potřebuje realizovat, odměnou je pak samo ego - neb je uzavřené, incestuální a libidózní.

6. Vše je to moc komplexní, extrovertní m. (pekelný duch) a introvertní m. (mrtvý duch) - oba jsou pod vlivem Animy a oba mu odolávají, svůj pohledem a způsobem.

7. Ž. by měla nechat m. prostor a mód respektu, pak si ho začne vážit a m. bude sám sebou.

8. Existuje další dělení úrovně mysli, myslím tyto: nejvyšší úroveň společenská (superego) - to je upjatá úroveň a často podlehneme právě pošetilsti, která nás vrhá hlouběji, do intimity (k citění E'', tedy E''+A'). Pošetilost právě má za úkol jít jaksi hlouběji, ale neumí jít hluboko, je totiž uprostřed, ačkoliv je to právě ona, kdo by měl být pod námi a nad námi. Protože na nejspodnější úrovni je bytost, hněv, pravda, např. jsem unavený, apod. Tuto oblast právě pošetilst kryje a nedovolí nám tam jít. Je to něco nepříjemného pod tím. Úroveň bytosti se podobá superegu a sdílí částečně stejný prostor celé je to nejisté, nic není usazené, je to psychika. Pošetilost nás drží v šachu. Pro muže to je A, Anima, střed jeho mysli - a to je právě ta pošetilst.

9. Zloděj při činu vyzerá tak, že ve spodní úrovni je "stydím se" (je nachytaný), ale zároveň tam je mohu útočit (skrytá agrese, E'') - to je dosti silné a je tam jeho Anima, ego, ekrement, lup. Opět je to jako když člověk něco předstírá. Například všichni ví, že tomu nerozumí, ale on dělá, že tomu rozumí a nikdo mu nedokáže říci, že ne, je koule apod., jak jsem již mnohokrát psal. Strach a prázdno doplníme v sobě E', držíme v sobě napětí a agresi a to je právě to, co působí navenek tak, že nám ostatní musí věřit. Je to lež, ale protože E''(lež) je cesta k intimitě a reprezentuje se jako pravda, je to "pravda". Je to překonání vlastní prázdnoty, slabosti apod, složitý, ale nám jasný proces...Překroutíte to tak, že to nikdo netozmotá, je to jako spin 1/2 částic (až po otočení o 720° je to opět to samé). Vlastně se převrátí schéma ženy nebo muže vzůru nohama, E a A uvnitř a na povrchu.

10. Když člověk zapochybuje co dělá, lehce podlehne pošetilsti, která se hned hlásí o slovo, ona je "lelkování, které má smysl", Anima.

11. Je zajímavé, jak tvrdě jsme přesvědčeni o řádu světa, např. mužská reakce na citění E'' mužem může být totálně odmítavá, patříš na onen svět, ne sem...je to projekce...člověk musí trvat na tom, že to sem patří...

12. Ale pozor na moralizování druhých, pak určitě dopadnete špatně, neb vy jste inertní a slepý. Kdo jsi bez viny, hod' kamenem. ... Pošetilsti se člověk nevyhne, ale je dobré si ji uvědomovat, Pjér popř. někdo jiný říká: chci zachránit svět a vím, že je to pošetilé, až není "tolik" pošetilé. ... Vnímat muže jako E' (tvrdý objekt) je přesně pošetilst, neb je to neosobní úroveň s extrémní osobitostí (kořen člověka) - člověk by se měl pohybovat tam, kde je, v mezích. ... Někteří lidé vnitřně touží po nějakém E' (muži) a být vůči němu úplně něžný, pasivní, líný, na onom světě (být bez E'), to je odumřelá Anima v nás (beztvárnost).

13. Jak tomu lidé věří, to je ..., věří tomu systému, novinám, své pozici, osobní důležitosti, věří těm věcem naší civilizace, věří se jen lži a maskám, věřit se asi dá jen lži. Už vám to nevěřím. ... Identifikujeme se s věcmi, hlavně mi nepoškrábej auto - mě-

muže, v tom je cítit tak silná osobní vztahovost, to, co si nedovolí k člověku, totální E'. Musíte to rozbít, ne schválně, v afektu, ale prostě to E' rozbít. Bude vám tvrdit, a vnucovat své názory, že nejsme dost silní, pracovití apod., to vše lze jen odmítnout. Hodně ho to bolí, je to bolest, která vedla k vztahu k tomu E'. Jakoukoli pošetilost lze jen odmítnout. Ale pamatujte, že on je E'. ... Nebo hodně pracuje, aby mohl vyčítat a měl moc a vazbu na druhé.... Prostě to lze jen odmítnout a nevímat si toho. Každé A+E, kouli s extrémní vazbou uvnitř - blánou, E. Rozbít.... Je hezké, když si lidé pomáhají, ale velmi často je to zneužívání druhých a šikana.

13. Dychtíme, protože nevíme. Když dostaneme, či jsme tam, kde jsme chtěli, jsme zklamáni. To, co jsem pořád popisoval, je nevědomost (žena šikanuje, protože A - ona neumí cítit vinu, musíte jej zasáhnout, tu slabost v ní). Být věcí je strašně ponižující. Je to přenos nevědomosti, viny, nejistoty, pocitů kontroly a ponížení od okolí, nelogičnosti. Je to projekce, ale týká se všech, neb je to vztah A'a E', žvýkačka, vazba, inertnost, uvnitř každého z nás a jejich přehazování si apod...E'' je i úchylnost, něco, co okamžitě odmítneme a odsoudíme.

14. Podle mne tu mimozemšťané být mohou - a prostě nejsme pro ně parťáci, znají třeba tisíce podobných, jako my, jako my bychom měli nechat zbylé domorodé národy úplně bez zásahu, tak to třeba dělají s námi, je to pro nás to nejlepší. Nejsme připraveni vstoupit do společného prostoru.

Podobně asi s mimozemšťany, oni si taky museli projít sami vývojem, byli by jako starší bratr, taky nechají mladšího, ať si vše projde sám, jen přihlíží a dává mantinely....

15. Jsme tu myslím proto, abychom obhájili svoji bytost a bytost obecně. A jak jsem psal, a co považuji za základ, Bůh Vám nikdy nepomůže, až po něm nebudete nic chtít, potom přijďte, to je shrnutí. Pak si třeba řekneme, tak, už jsme připraveni, teď už víme vše, to je stále pošetilé. Pošetilost nemůže vést k uspokojení, může vést jen ke zklamání, už samotné uspokojení...

Umění 2018:

Smilovice, svah dolů, cesta dolů, je ale zima, obleva, není sních, ptáci ale už zpívají, je to jako v létě (také vrcholná sezóna), obrazně mísa, prázdniny, kanoe...

V tomto jazyce se tak dokáží odlišit rozdílné výsledky změn praslovanštiny v jednotlivých nářečích, později spisovných jazycích, to byl jeden z cílů. Další cíl byl zachovat zákon otevřených slabik – zajímavý fenomén praslovanštiny. Jazyk může mít využití pro „estetické“, umělecké účely a v neposlední řadě i pro studijní účely. Na rozdíl od staroslověnštiny tu jsou v jazyce patrné praslovanské změny a na rozdíl od jazyka slovníků je to jazyk časově reálný (zachycuje jedno období vývoje) a má estetičtější hodnotu. Byla snaha systém vokálů a konsonantů vytvořit v rámci možností takový, aby byl stabilní, bez tendencí ke změnám.

A. Systém vokálů

(Ü) U

I Y

b ɓ

E O

Ę Q

Stav těsně po praslovanské labializaci krátkého A na O, kvantita vokálů je tedy již nepotřebná, každý vokál je kvalitativně odlišný, délky se však vyslovují a to hlavně na slabikách kolem přízvuku (to je přirozené), krátké vokály jsou b, ɓ, E, O, ty se vyslovují vždy krátce, i v přízvučné pozici (např. законъ, s přízvukem na „o“). Délky se krátí hlavně na konci slova, délky jsou často spíše jen polodlouhé, mluvčí má libovůli, jakou jejich délku zvolí. Systém tvoří páry přední/zadní vokál, existence „ú“ je pro systém potřebná, je to však alofon, který se vyslovuje před měkkými konsonanty (původní měkkíci „u“), ne však vždy, závisí na mluvčím. Výslovnost vybraných konsonantů: „Y“ jako spíše zadní (nikoli střední) nezaokrouhlené „i“, má však silné „i“ nikoli „u“ zabarvení; „b“ jako vyšší šva a zabarvená do „i“ nebo „e“, v přízvučné či silné pozici spíše jako krátké „i“; „ɓ“ jako vyšší zadní šva zabarvená do „y“ – je to vlastně již zmíněné „y“ bez „i“ zabarvení, avšak v přízvučné či silné pozici se vyslovuje spíše jako krátké „y“ – opět spíše bez „i“ zabarvení, často se při rychlé mluvě redukuje až skoro na šva; „O“ jako normální střední „o“; „E“ jako nižší nosové „e“, někdy jako střední nosové „e“, avšak po měkkých hláskách je možno jej vyslovovat skoro jako „ě“ (pro systém je to vhodné, neb „ě“ je oslabeno změnou na „á“ po „ž, š, č, j, a“ v deklinaci), nosovost obou nosovek je francouzského typu (tedy bez závěrového „n“ či „m“); „Q“ jako nižší nosové „o“, se zabarvením do zadního „a“, kompenzuje chybění dlouhého „o“ v systému, a je možno jej vyslovovat jako hlásku blízkou dlouhému „o“, „Ě“ jako otevřené nízké „e“, které se od „e“ liší i silnější palatalizovaností předcházející hlásky; „A“ jako střední „a“ (logicky by mělo být spíše zadní, ukrajinské, ale pro vyšší sonoritu jazyka je příznivější, je-li více vpředu). Palatalizace je nerozvinutá, slabá, silná je u původních skupin „nj, rj, lj“, odlišuje se tak „кнѣига vs. ниѣто“, tedy před předními vokály se konsonanty vyslovují slabě palatalizovaně (pozn. buď je v jazyku rozlišování délek vokálů nebo měkkostní korelace, obojí neexistuje současně). Všechny vokály kromě O a Y mohou být měkkíci/neměkkíci, např. E: „kolesa vs. pol’l’emь“, Ě je vždy jen slabě měkkíci, avšak Ě to nahrazuje, podobně za měkké O lze částečně považovat Q v daných pozicích hlavně v deklinaci, vzhledem k tomu, že existuje tvrdé a měkké „š, ž“, tak „š, ž, a č“ jsou skoro retroflexivní (spíše jako slovenské nebo srbské) a „i“ se po nich mění vlastně skoro na „y“, avšak píše se „l“. Skupina „ky, gy, xy“ se čte s tvrdým „y“.

B. Systém konsonantů

P	B		
T	D		
C	DZ	S	Z
(Ć)	(DŹ)	Ś	Ź
Č	(DŽ)	Š	Ž
K	G	X	(H)
R	L	N	M
Ř	Í	Ń	
(J)	W		

Dále existují zdvojené ŚŚ, ŹŹ, ŘŘ, L´L´, ŃŃ, RR, LL, NN, MM (zdvojení hlásek podporuje existenci délky vokálů, byť alofoní), dále existují ŠČ, ŽDŽ, ŚT´, ŹD´ (čtené spíše jako ŚĆ a ŹDŹ). (C, DZ, Ś, Ź) jsou měkká, (Č, DŽ, Š, Ž) jsou tvrdá, s prohnutým jazykem nahoru, DŽ se vyskytuje jen ve skupině ŽDŽ (pův. ZG), (L) je tvrdé, s jazykem prohnutým nahoru, (W) je úplně

bilabiální, jen v některých pozicích je více jako V, někdy jako U (možno číst „twarb“ jako „tuár“), (J) je časté, ale je to de facto alofon. „H“ je možné alofoně vyslovovat ve zdvojených hláskách, nebo v některých polohách g: „GN“ na „HN“ apod., je to spíše znělé „X“.

1. Proteze a hiát

Typ: „jaje, pajokъ“ a „jelene, jezero“ a na počátku slova „jъ a i: jъdъ a inъjъ“.

2. II. a III. palatalizace

Na „c, dz, s“: čena, dzwězda, šěrъjъ. Skupina „SK, ZG“ na ŠT' a ŽD' („na dъst'ě, psáno „dъscjě“)

3. Alveoláry, L' epentetické

Na zdvojené konsonanty, možno někde číst (a někde i psát) zjednodušeně. Důsledně ale musí být tam, kde došlo zjednodušením k prodloužení „o“ (a asi i přesunu přízvuku), např. nikoliv „wóla“, ale „wol'í'a, nošša, kožža, ale nesqšt'a. L' epentetické zachováno.

4. Skupiny typu ТЪRT, ORT, TORT

ТЪRT na dlouhé tvrdé nebo měkké R, L: TRRT, TRRT, TLLT, TL'L'T, ale „čьrrъ, twьrrdъ“ – slabika je však zakončena stále dlouhé na „r,l“

ORT na: RRO, RRA, LLO, LLA (rrozumъ, rrallo)

TORT na: TARRъ, ТЪRRA, TALLъ, ТЪLLA, ТЪRRъ, ТЪRRA, ТЪLLъ, ТЪLLĚ - umělá záležitost, ale ne tolik nereálná, cirkumflex má délku na první, akut na druhé slabice „plnohlasí“, možno číst bez dlouhých „r“ a „l“ – jde tu hlavně o odlišení této změny v jazyce. Skupiny „čerwo na čьrrwo“ apod., je to také podpora oslabeného „ě“.

5. Zjednodušení skupin DL, DN, DM na LL, NN, MM, pouze „TL“ zachováno

6. Deklinace a gramatika – jihoslovanská, gramatika s drobnými úpravami nedostatků praslovanštiny (genitiv-akuzativ u maskulin apod.), zachování „jъ“ (on).

7. Přejímání cizích slov – nutnost dodržovat zákon otevřených slabik, palatalizaci, „f“ neexistuje, „h“ neexistuje.

C. Písmo – lze odvodit z následující ukázky. Celkem existuje 30 písmen.

Weselęstju že se wъ bodžě pilosopu, paky drugaja řečъ prispě i trudъ ne mъnejъ prrjwъjixъ. Rrostislawъ bo Morawъskъjъ kъnędzъ bogomъ ustimъ swětъ sъtwori sъ kъnędzi swojimi i sъ Morawljany, posla kъ cьrrju Mixajilu gъllagolę lljudъmъ nassjimъ: roganъstwa se otъwrrjšimъ i po xristъjanъskъ se zakonъ drrjžastjimъ, učiteljъ ne jъmatъ takowajego iže by ny wъ swojъ językъ istqъj wěrq xristъjanъskqъ sъkazalъ, da byšę i iny starrъny togo zręscę podobili se namъ. To posli namъ, wallъdyko, jepiskqъpa i učiteljъ takowajego. Otъ wasъ bo na wъsję starrъny wъsjęgda dobъjъ zakonъ jъsxoditъ. Sьbъrawъ že cьrrjъ sьbogъ, prizъwa Konъstatina pilosopa, i sъtwori i slyšati řečъ sьjъ i reče: pilosope, wěmъ tę trudъna sqstję, no dostojitъ tebě tamo jъti. Sьjъ bo řečъ ne možetъ inъ nikъtože jъsprawiti jakože ty. Otъwěstję pilosopъ: i trudenъ sъ tēlomъ i bolenъ, radъ jъdъ tamo, jesce jъmqtъ bukъwi wъ językъ swojъ. I reče cьrrjъ kъ njemu: dēdъ mojъ, i otъcъ mojъ, i iniji mъnodziji, jъskawъšę togo ne obьrrēli sqtъ. To kako jazъ mogъ obьrrēti? Pilosopъ že reče: to kъto možetъ na wodě besēdъ napisati? Ili jeretičъsko jъmę sebě obьrrēsti? Otъwěstję jemu paky cьrrjъ sъ Warъdojъ, wěmъ swojimъ, jesce ty hostješъ, to možetъ bogъ tebě dati, iže dastъ wъsjěmъ, iže prošetъ nesqmnnijemъ, i otъwrrjdzajetъ tlkqstjijimъ. Šedъ že pilosopъ po prrjwujemu obyčaju, na mollitwq se naloži i sъ jinъjemi sьprospěšъnyky. Wъskorē že se jemu bogъ jęwi, poslušaję mollitwy rrobъ swojichъ. I togda složi pišъmena i načę besēdъ pisati jewqdeljъskqъj: jъskoni bě slowo i slowo bě u boga, i bogъ bě slowo, i pročęję. Wъzweseli že se cьrrjъ, i boga proslawi sъ swojimi sowětъnyky, i posla i sъ dary mъnogy, napisawъ kъ Rrostislawu jepistolljъ sice: bogъ, iže welitъ wъsjęcěmu, dabу wъ rrozumъ istinъnъjъ prišellъ jestъ, i na bollъšiji se činъ podwizalъ jestъ, widěwъ wěrq tovojъ i podwigъ, sъtwori i nyně wъ nassja lęta, jęvlljъ bukъwi wъ wassjъ językъ, jęgože ne bě dano bylo, tokъmo wъ

prrijwaja lěta, da i wy pričytete sę welicěxъ języcěxъ, iže slawěty boga swojimъ języcemъ. I to ti poslaxomъ togo, jemuže sę bogъ jęwi, moža čystna i ballъgowěrnna, kъnnjižbna dzělo i pilosopa. I sę prijimъ darъ bolljiji, čystnějši pače wъsjęgo zallъta i sьrebra, i kamenъja darrъgajego i bogatъstwa pęrrъhodęstjajego, i rojъdi sъ nnjimъ sьpęšno utwrrjdi rěčъ i wъsjęmъ srrędъcemъ wъziskati boga i obъstjawo sьrasenъję ne otrini, no wъsję podwigni ne lęniti sę, no jęti sę po istinъnъjъ pęty, da i ty, priwedъ ję podwigomъ swojimъ wъ božiji rrozumъ, prijъmešъ mъzdo swoję wъ togo męsto wъ sьji wękъ i wъ będęstjъjъ, za wъsję ty dušę, хотęstjęję węrowati wъ Xristosъ bogъ nassъjъ, oty nynę i do konъčiny, i pamęty swoję ostawleję pročitъ rrodomъ, podobno Konъstatinu, cęrrju welikomu.

Umění – další období: jaro, Slované, kosti, tráva, hradiště, vpád studeného vzduchu ... Máj ... ulepaný teplý květnový večer, koncert Atrium ... podzim 8-11 kapitola sama pro sebe.

Ego je predátorské – potřeba někoho v sobě. Poštillec přenáší tu lež – baví je, jak podlehnete lži, rádi v druhých potvrzují svoji masku a pokud vidí, cítí, že někdo neví, co dělá, okamžitě je zaujme a šikanují ho – přenos toho „nevím, co dělám“.

Koníček, věda, zaujetí potlačuje Eroze, šikanu, ale časem to pohltí ego, změní se to na A.

Pro mne je kontakt s lidmi poštilostí, nemůžeme se domluvit, podat si ruce.

Tento text je nevyzrálý, jako když mladý plod zplesnivý, zatuchne, potrat, já, láva + plíseň, zbělá.

Hlavně pozor na ublížení, mrtvice apod.

Bytí je samostatný systém v moři nebytí.

Stavidla

Písmo ASCII: vokály: qu, vu, vi, vy, i, y, e, o, fe, fo, ve, va ("v" je dlouhý znak, "f" je znak pro nosovky, "q" je znak pro přední dlouhé "u"), konsonanty: sh, zh, ch, dh, stj, zdj, sj, lj, nnj., dz, sch, zdh. Vokály se dvěma písmeny možno psát sloučeně, qu jako o+čárka+u, "v" se změní na znak v azbuce "ju" před "o", tedy z "vi" vznikne "i" v azbuce, z "ve" vznikne staroslověnské měkkíci "e" (koíem) apod., je to prostě svíslá čára+vodorovná čárka+vokál (jako by azbucké "ju" představovalo dlouhé "o"). Stejně tak u nosovek, dojde ke sloučení fe a fo, tak, že není mezi nimi mezera (vodorovná čárka u f splyne s vodorovnou čárkou u e v malé tiskací podobě písma). Weselfestqu zhe sfe wy bodzve pvilosopvu, wolljva...O-U, I-A, I-E, I-Y, I-U, FE, FO, И

Anima umí roztopit.Psychické nemoci jsou dle mého názoru vlastně hrané, poštilé. Paradox přímého a nepřímého světa - po něčem toužíme, nevíme moc po čem, a pak tam jsme, a je to fádni a třeba chceme opět zpátky, aneb, co je ve vědomí zlato, v nevědomí je listí a naopak...vydráždění po ničem. Je úplně jiné toužit po dané věci a být danou věcí a dívat na svět z dané pozice... A touží po E, A+E pak opět touží po E, neb A+E je vlastně A atd. To je nenasytost a neuspokojitelnost a nespokojenost Animy.....Nejlepší vystižení poštilosti (po E): někdo mačká neustále tlačítko výtahu a poví k tobě, proč to tak mačkáš? To je přesně popis dané věci. Je to obrana stejného typu, jako když člověk narazí v lese na někoho a začne vyzářovat "velká ramena", je to obrana, podobně dělání se větším než jsem, souboj o samičku apod. Je to šok, pohlčení druhými, jste v ní a nemůžete ven.....Když se muž zamiluje, umí již odmítnout (pokud dříve byl měkký, pohlčený, toužící po Animě) a být zrádný, neb má vedle sebe Anima, to znamená i sebe. Asi platí obecně, při zamilování, co bylo v člověku

tvrdé je měkké a naopak. Na druhou stranu, zamilovaný člověk je hodně zaměřen na povrchní krásu, E a je i sentimentální apod....Pošetilost je méně nápadná u umělců a intelektuálů - neustálá komunikace a jakoby přetvářka a pronikavost do druhých, neschopnost vážnosti, cíle apod.Technika je pošetilá, je to E' a v nás evokuje A'. Je to matka a její děti (E', hlízy). Je sama o sobě manipulativní (mobily apod.). Uvědomíme si tím více, kdo jsme a co je život? Technika souvisí s určitým typem mužů: ocelové piliny a prach a krev, hysterie, vrtačka, rozpálení, hodnocení, je to pohlcení Animou, které v tomto případě znamená hysterii a oheň, je to svět bez přírody, jen prach (technika) a krev. To neustálé hodnocení a vnitřní "ženské" interní E' je také důsledkem toho, že to je profese, kde je člověk nejvíce neustále hodnocen. Jak danou věc (mužskou) dělá, jaký je muž. Je to čistá extroverze, duch, ze lži se stává pravda (to nemyslím negativně) - prostředí armády, o tom Duch je. Jejich chování vypovídá, že jedině oni mají pravdu, neb mají v sobě E'. Ke stáří je to potom zkostnanění. Opět těžko, a brutálně, se to rozbíjí, ta pošetilost. Je to schéma - žena miluje hysterii a muž se s ní identifikuje, neb tak vidí sám sebe skrze ženu, co se na něj dívá - identita určená vnějškem a vede na silné ego.....V partnerství je (zvláště v dnešním prostředí) důležitý odstup a vlastní soukromí a identita jednotlivce, s gayem mám strach z pohlcení, u heterosexuála je automaticky E' - vzrušivost, ale ne sdílení, stejnost, uvnitř je jikra a zeď, ale není tam pochopení. Typický ženský problém a poloviční naplněnost.V odumřelé animě nacházím pravdu (m+ž) - je to opak bezcílne a povrchní touhy po "životě" a po E, dráždění, je to to, co nesnášíte - všednost, chuchvalec, smrt ... A (pohlcení) vede na E zadní vrátka, ale celé je to povrch a pod tím je stav O, báze, zamilovaná dívka, není to ale stále já. Přenos pošetilosti je také v nucení dělat druhé, co je pro ně nesmyslné.....Samostatnost, narcismus a samota jsou také v jistém úhlu pošetilé.....Nejhorší je, pokud si žena projektuje na muže svoji "nenáviděnou" a v jejích očích ubohou a zavřenu duši, on je např. ochotný apod. Ona je pošetile zakrytá tím E' (E''). Žena, co má ráda mužské A'', fetišisticky, působí, že má integrovaného Anima, ale uvnitř ní je ve skutečnosti velký strach z Anima E', E, apod.....Muž je zaujat ženským obličejem, udělá se z toho (ale uvnitř ní) - povrchem, neboli E', E - je to ďábel + její obličej dohromady, opět i obráceně apod....Nemít v hlavě vás - publikum, pro které to jakoby píšu (Animu). Předvádění se, ego.....Pošetilosti si nevšímat - třeba, když KLDK nabízí podívat se do jejich lyžařského areálu - snaží se jen zaujmout apod...vždy je to sladkohořké popření duše a její nepřímé "vzdvížení" (svádění) - ego. Vyvolává pošetilý úsměv. Dítě, ať je myslím v jakékoli historické době, vyzařuje A' + E'' (technický svět, božská inteligence vs. (+) emoční měkkost, nadhled), je jakoby moderní, je v něm jiskra budoucnosti (nejzažší) - podobně to mají i ženy. Okolní společnost a dospělí proti mim působí úzkostně, zaostale, nevědomě, banálně apod. jako by všechny děti z minulosti byli z dnešní doby, neb dnešní doba se tomu již přibližuje. Jsou nezatížené konvencemi. S pošetilostí se smířit, svoji, světa, jít do vztahu i za cenu pošetilosti...už jednoduchý svět, selský... ..Animus, když nemůže, tak přidá. Podobné je tomu, když smutek někdo přemáhá veselostí apod. - depresivně sadistické osobnosti. Chce se toho po mne moc.

Na neverbální úrovni OK, jakmile má být verbální (Animus?) - zadržele.

Pošetilost nelze z nevědomí integrovat, jen se tím (člověkem) nezabývat. Cynismus je Animus, něco, co vede od bytosti, překrytí E'em. K bytosti vede jen nepřímo. Dva potenciálně pošetilí lidé, když se sejdou, tak to končí tím, je jeden svede celou pošetilost na druhého. Odsoudit pošetilost je vlastně odsouzení odsouzení, jak jsem již psal. Žena "posedlá Animem", když vidí zženštilého muže, tak tam vidí sebe - karikaturu a nesnáší ho. Jste pošetilí - vidíte ve mne něco, co nejsem, proto to chápu jako pošetilost, popření duševních věcí. Ono ten pošetilý (nažhavený) slepenec zshazuje hluboce do našeho já, spíše ega a je těžké se od něj oddělit.

Pošetilce, třeba hysterického sadistického psychopata ředitele, nepodporovat v tom, po čem je pošetilý, tedy po A, prostě mu to nevěřit, přestat se bát, on hrozně nadělá rámusu a "srandy"..., jít hlouběji, kde je to člověk, odmítnout ho, udeřit uvnitř něj atd...ranit ho, rozbrečí se.

Nevšímat si pošetilosti znamená odmítnout to inertní E' nebo ten slepenec A'+E'.

Proč s námi mimozemšťané nekomunikují, jak bychom si představovali - se středověkou společností bychom si také neměli co říci, tedy lze jen "obcovat", sex, válka, apod.

Šikana žen z muže (může) udělat muže. To stejné dělá velitel se svými vojáky.

Žena chce jít v sexu do hloubky myslí, k intimě, a to pomocí šikany, chce podmíněnost (cesta k němu, k bytosti, dítěti, to chce) - třeba, aby něco dělal proti své vůli, to je ženská pošetilost.

Samozřejmě, vše co tu píšu, že je ženské nebo mužské, může být jak v ženě, tak v muži, mnohokrát jsem se o tom přesvědčil, ale pro muže je prospěšné ženy umět odmítnout a pro ženy muže umět přijmout, na povrchu se děje přesný opak.

Chceme sdílet s lidmi, je přirozené nového člověka nejdříve pozorovat, pozorují se vzájemně, nalaďují se, najdou společnou měkkost v sobě a už si rozumějí. Právě to sdílení měkkosti je pro ženy a lidi důležité.

Člověk vidí bezdomovce - ale to je přesně pošetilost. Každý má svobodnou vůli. Každý dělá, co chce. Je to bytost, lítost nepomůže. Nechte ho být dělat si věci sám. Nebýt závislý. Soucit ano, nedám ti peníze, mám tě rád.

Ego je vážné. Ego je sice A+E, ale ve vztahu k duši je to E, a E lze rozpustit prožitím, užít si to.

Ženský styl mluvy muže znepokojuje svoji zdánlivou nelogičností, ženy se neustále ujišťují, opakují se a mají v sobě měkkou žvatlačku - A kouli. Třeba muži se bavili den voleb o volbách a kandidátech a pak jsem se "zeptal" když od stolu odcházeli - takže jdete volit - oni to nechápou, vždyť je to jasné, proč se na to ptá, co je v něm špatné? Pro ženu je řeč jen prostředek k ..., je to E, muž. Vše, co neumíme aktivně ovládat, tak se tím snažíme alespoň manipulovat. Viz duše a pošetilec.

Animus neumí prohrát - být muž. Vše vyjadřuje nepřímě. Pošetilost je typicky o narcismu, to, co jsme nenávidíme a jsme to, co nejsme a vlastně tím šikanujeme a dráždíme opět okolí. Každý (normální?) totiž touží intuitivně jít k nitru a pravdě.

To, co se mi líbí, se většině lidí nelíbí - odmřelá Anima (mít hlavu v mužském pozadí, on má jen slipy a ponožky apod. a je ale dominantní a ulevující se, ego, fetiš, sladkohořké ego, prdy) - jde to přesně proti šikanujícímu životu a pošetilsti po E, nebubřelosti, toho ve mě v (nevědomí) dosti.

Je vtipné, jak ostatní stále hledají, co se mi líbí, co chci, co uspokojuje mé mužské ego. Pokud lidé prudí, sděluje jim náznakem, že oni nejsou a nedisponují tím, co vás sexuálně uspokojuje, takže mě nezajímáte. To je uklidní a odežene. Když máme ego, své A, snáze odmítáme lidi.

Vlastně, já v ženách nechci jejich měkkost a péči, ta mě totiž děsí a také nezajímá (moje měkkost), a čekám v nich jen Anima. Totiž, za tou péčí vidím právě toho Anima v nich, že je to zrada. Štítím se jich. Celá ženská sexualita je o tom, že se něco nelíbí nebo je to podmíněné apod.

Nechápu, že to najít si někoho nechápete jako hru, ve své mysli jsme dva, on a ona. Je to svět tam. Kde o nic nejde. Ego a lovení partnerů je jen hra.

Muž, šílený duch, Animus duši likviduje, nesnáší i chce a miluje, to je hrozné, ambivalentní.

Oddechnutí na veřejnosti, tedy "je slušné být ticho a pohlčen a ušlápnut, to ne, schválně nahlas" - to je duch, jako každé E, i toto vás dostane k duši, do hloubky, ale i může duši ublížit, druhým.Je dobré každý den bez rozdílu hodin spánku vstávat ve stejný čas, nebo kolem stejného času, pravidelnost, a chodit spát také pravidelně, ale hlavně ta rána..., starší lidé už nepotřebují orgasmy, už si umí vychutnávat a umí se nevydráždit zbytečně, zastavit se...

Poznámky z přednesu Pjéra: cítění je stejně inteligentní jako myšlení (ženy se opravdu nemají zač stydět), cítění dokáže vnímat celek, duše požaduje, aby nic nechybělo, chce, aby tam bylo vše, může ho však intuice mást (opravdová intuice - srdce vás však zklamat nemůže), proto se cítění naprosto uspokojí zhodnocením situace bez rozhodnutí, které dělá nerado, neb chce, aby „tam bylo vše, všichni“. Výborně zhodnotí situaci, ale už s ní nic nedělá. ... Žena a muž to je boj, ale výsledek by měl být takový, kde již není strach – tedy jsem plně sám sebou a plně a aktivně se orientuji v protistraně, muž cítí a žena myslí. ... Introvert a Extrovert: introvert se potřebuje řídit svým úsudkem, protože já (ne) mu chybí, je vůči extrovertovi ovce, ale je i predátor, který extroverta uvnitř bodá a proto on tak vyvádí a je hlučný. Extrovert se řídí okolím, neb sebe má „plné zuby“Do veřejného prostoru nepatří pravda (A + E), tam se řídíme situací a musíme se rozhodovat a být hloupější než jsme, být skupina.V Česku, ale i jinde, se vyskytuje typ mužů posedlých Animou v tom smyslu, že šikanují. Typicky mají svoji hospodu, kam chodí a každého cizáka šikanují – ulpívají v mottu „všichni musí být hloupi“, mají rudé tváře, ale zchátralé – krev + špína A´´ (srdce v hlavě a chladné srdce), libují si ve věcech hloupých, šikanujících a hmotných a hovnových (Anima). Je v nich inertní E´ a jedině oni mají pravdu. Je velmi těžké jim toto rozbít. Vidět jejich slabost, nevěřit tomu, vždyť jsou člověk a bytost, nejsou nesmrtelní, člověk v nich necítí v nitru smrt, ale E´ s A´ - to je věčný koloběh, rození dětí (a to není jen dobré, musí se umět ukončit, odejít), E´ kámen zaručuje nesmrtelnost, ... pošetilost lze jen – nezabývat se tím, jím. Oni se bojí, ale „oni se nebojí“ – v tom je ta zvrácenost. Nesnáší cokoli inteligentního, neb v tom vidí hrozbu pro společnost a E´ a slabost, a také E´ závidí a E´ mohou muži vzít....Inteligenti jsou blbí, slabí a hodní, neumí mi nic říct proti mně, kolem mě krouží. Řeší už jen, kdo je špatný. Jsou to, čeho se nejvíce bojí. V poslední době se konečně mohou identifikovat s někým z politiků, ti, co lžou, ale tají to i netají – provokují vlastněním E´, šikanují, jako opice, jsou protisystémoví a vůči politikům v podřadné pozici, teče tam šťáva, nemají názor, mají marketing. Duše se vrací a je dost nasraná a žravá a sentimentální a šavlovitá (mužská

Anima). Pošetilost jakoby nepatří vůbec do tohoto světa, porovnejte si les a přirozenost a uvolněnost bytosti s člověkem, který to nevnímá, touží po blyštivých věcech a šikaně a pošetile si pro sebe něco šeptá. Tvrdé a blyštivé - technika – to je pošetilost. Nenávisť všeho přirozeného, tedy i sebe sama. Člověk, který přestal aktivně vládnout sám sebou, začne být manipulovatelný nebo začne manipulovat...Když si pošetilce přestanete všimnout, uvolní se, čím více si ho budete všimnout, tím více bude inertní, celé je to totiž obrana před píchajícím okolím...ale pak vám vyčte, že si ho nevšímáte....Až když jsem v sobě uměl najít a potlačit pošetilost či se umět „bodnout“, pak jsem to uměl udělat druhým, pro jejich „dobro“....Ten bytostný kontakt např. se stromy je monotónní, hluboký, je to „jsem“ (on, já), je to jeden pocit, žije, snaží se žít, je to bytost, klidné světlo, báze...to je to, čemu nerozumíte... Všichni mi přijdou jako predátoři, extroverti, co mne bytostně nenávidí, introverzi, i se jí smějí, rozžhavení, chtějí mě zabít, „jak může něco takového existovat?“ se ptají....Bytost je introvertní i extrovertní, naše já tíhne více k tomu, či onomu, jsem i myslící extrovertní...Vnímání, intuice, cítění, myšlení. Každý rozvine něco a druhé zakrní, v tom, v čem jsme dobří, tak máme volnost a širokou paletu, ale to zakrnělé, s tím jen manipulujeme...Introvert se bojí, že se ztratí v davu. Když introvert bojuje, tak musí vyhrát a protistranu eliminovat do neexistence (to je predátorská složka introverta, ovšem on je od přírody právě ovce, je pasivní).... Každý kontakt, hlavně s blízkými je mi traumatizující, kradou mi já (E, což pociťuje myslím každý introvert), potichu mluvím – zvatlám (jsem zahlcen a jsem A, což je ponižující před nimi), až nyní umím jít do vážné polohy a oponovat vám, byť to bolí uvnitř mne i vás. Nyní už tam mám v sobě i ducha, rozpálený extrovert, co rád komunikuje (má Animu, „je“ Anima), celý život věnuji tomu, abych přežil, velice silně se musím bránit, až teď začínám vnímat, když se někomu něco líbí, a pak řeknu ze své pozice, že mne se líbí toto, snažím se tomu porozumět, a vlastně vzájemně žít a komunikovat, porozumět své řeči a nastavení, být člověk. Byl jsem naprosto povolený, poddatelný, ale zároveň nepřístupný. Nejlepší je, nebavíme li se vůbec, pak mi nikdo E´ nevezme, každý mé svoji kořist (E-muže), veškerá komunikace mi přijde prázdná, bez obsahu, pošetilá (cítím pod tím E´), já mám rád argumenty, ale zároveň jsem velmi citový a citlivý, měkký. Duch mne asi bytostně nenávidí (kvůli autoandrofilií?), zároveň ale E´ vydechují a nechci, nechci mít v sobě úzkost, kámen. Když introvert mlčí, extroverta to hned uráží (něco je špatně, něco jsem udělal, ne on něco udělal si říká, absolutně nechápou, že božství existuje – vlastně, co je jim do mě, do toho?), ne, já jen cítím, on to nechápe, pro něj je cítění sentiment nebo ostrost, jsou tupí, extrémní, dychtiví (to je introvert také, ale v sobě), oni ale mají i částečně pravdu, že je něco špatně, ... jsou tací, co si v tom „jsem introvert“ libují či dráždí, nestydět se za to, ale vědět, že je to extrém, přirozené věci jsou bez tenze, a tam je komunikace normální....Chci tímto zde v celém textu pomoci podobným lidem....Extroverti jsou jako ovce, stádo, pošťuchují se, rivalita, kolem jsou nepřátelé (introverti), my máme kolektivní veřejnou pravdu – svět veřejné pravdy. Extrovert s introvertem se perou o E´, o já.... Predátor i kořist musí znát myšlení toho druhého, proto je to vše nejednoznačné. V nitru schází také jednoznačnost, není jasné bodám já tebe nebo ty mne? Extrovert a introvert vzájemně z druhého šikanou dělají ovci. Být introvert v dnešním světě je strašné stigma a nálepka a křivda a nemoc (je to „štitím se A´´ - možná proto ta nálepka „jsem A´´“ – proto jsem na toto – odumřelou Animu (A´´ s Erosem A´, když se k tomu A´přidá) orientován – radši to hodím na někoho jiného, ale u mne je to „jsem A´´“, nikoli něco vnějšího, aktivuje se to ve mne, ne tam, byť se mi to líbí tam), ale přitom introvert není jakoby nikdo a extrovert také ne, jsou to strategie a tendence.....Jak psychopat krade duši? Udělá se pošetilým („duší“), nevážným a zuřivým (jako, když do Země naráží meteority – rozžhaví se povrch, vyjadřuje to, na co je orientován) – tím aktivuje skupinu introvertů kolem sebe (ženy, jejich Anima), neb ony chtějí, aby tu byla duše (oni), a tím jim duši vezme a najednou zvažní. O ego: sadismus je neschopnost cítit vlastní bolest, tedy přenos na druhé, je v tom typicky ego, pošetilost (ta lež) atd. Objevil jsem mód ega - je to "vím přesně, co chci, v sexu, s mužem, odumřelá anima", nezajímá mě ten člověk, ale to (věc), je mi jedno, co lidé kolem dělají, co si myslí, jsem pohlčen, ale ne utápnut, je to typicky predátorské, a překrývá to bolest a bytost a svěžest uvnitř. Dívám se po mužích čistě klidně, predátorsky, beze strachu, už si to můžu dovolit, něco jsem dokázal v životě... vybojoval si něco, umět už odmítnout, a odmítnout pošetilost - animu (pozn. mizí tím např. slintání), mám v sobě podmíněnost, asi to E´, prostě, teď už jdu na záchod podívat se, jaké má ten muž péro, když jsem ho viděl jít na záchod (což není pravda), dříve bych to neudělal, je to cynismus, "klid", chuchvalec, vysoká entropie mozku, světskost, hlen, šedivost, šedivější rozžhavenost - pošetilost, rozpálenost a uhlíky. Teď už to můžu dělat. Anima je částečně ráda, už konečně si to užívá. Je to necitlivost. Dříve jsem se snažil mezi kluky zapadnout, nyní s nimi jsem stále, už si to vychutnávám, jakoby cynicky, pro sebe. Sleduji krásné tváře, nezajímá mě, co povídají. Umím je ale uklidnit svým vnitřkem. Zrada Celé je to mód. Myslím, že takový svět je normální, kde se gayové snaží o něco s heterosexuály, jsou jako predátoři (ti gayové) a ht to berou. Tvoří to běžný systém. Každý je na svém. Do doby citů vás berou, a do doby práva na ... Je tam silný prvek zrady, jsou totiž velmi důvěřiví a čistí (vlastně jejich anima) a to lovce přitahuje... ale titáni takoví nejsou, milovníci ano. Maska ega (A, odumřelá anima) se rychle nahodí, ale pak pomalu ustupuje - samota, vydechování, opět cítění E´, a návrat ke svěžesti, hlouběji do své mysli, duše. Vydechování E´ - lidí a A´´, do nic, bolest z prázdna, je to nepříjemné, ale důležité. Také i zastavit se, i třeba na ulici. Zastavit rozběsněnost. Je to nepříjemné, ale důležité. Ego je jako dítě, část nás, co je naší součástí, pramení z pošetilsti (je něco, co neexistuje - popření duše, pravdy, neumí být přítomné, je (A´+E´) = E´ vůči bytosti pod ním, souvisí s análností, odumřelostí duše,

zahlcením sračkami, po vydechnutí bol a svěžest bytosti pod ním a schopnost lásky. Moje duše celou dobu naráží na kámen v lidech a připadám si mrtvý a poníženy. Chtěl bych najít někoho, jako jsem já, byl by uvnitř A-A'', dívka, a šed', a měl by problém, že ho neberou jako muže, jak se cítí apod. Měl bych ale problém i s tím, že tu nejsem sám, unikátní, narcis, vičítatel, jako teď. Zlo je jen obrana, pokud se potlačuje, začne si žít vlastním životem (a to i ego), pošetilost (obrana) - pošetilost splývá s ego-libidem a těžko se od já odděluje, sadismus (ego) je pak projevení potlačené obrany. Člověk má zesílené vědomí i nevědomí, oproti zvířatům, potlačuje, si myslím, no. Někde se vzít muselo, tak to asi nelze chápat, je to smrtelnost, nevědomost, strach apod., koexistuje s námi, je predátor, v tomto textu ho už vlastně nepotřebuji (krystalizovat, zmiňovat apod.), ale ne proto, že by „nebylo“..... Srdci žhavost a hlavě chlad, když je to opačně (srdce, krev v hlavě), je to pošetilost. Cesta zpět z pošetilsti do normálu je pak ochlazení srdce (hlavy) a tak to asi má být, že i srdce zklidní. Více používat a namáhat srdce. Název celého textu: AHA, diktatura BytíVize 97, Cíl (pošetilý): podělit se, analýza a vize lidem, principy bytí, ovlivnění dění, text nezměním, nutnost recenze někým známým a přiložení k textu, okruh čtenářů? Nakladatelství Academia a Dokořán. ... Vše tu už je. Pouze jsem to zapsal, vlastním to jen částečně, ale chci z toho uznání a samotu.... 28.1.2018

Pro bytosti (člověka) je život nedůstojný, šikanující, relativní, cizí. Zvláště dnes. Směřuje život k důstojnosti? (např. obstarávání potravy, potřeby, podmíněnost, sex, práce, umírání a smrt, nezávislost času a prostoru, opravdu ani gram, podstatou světa je, že je nedůstojný).

Muž ubližuje duši, aniž by to věděl. Čím více neví, tím větší má pravdu a dbá na veřejný ("lživý") E-svět, pravdu. Pravdy jsou dvě.

Text, myšlenky, byly terapie, moudra jsou jako onanie nebo orchestr, který je ozářen a nevidí, že v publiku nikdo není, jako lejno, co se jen předává, jsou moc holistické a entropické, než aby s nimi šlo něco dělat. Jako pošetilý blázen, co řídí svět z garáže svého domu a myslí si a věří, že vše a všechny ovlivňuje. Když nechcete mě, tak aspoň mé texty. Obsese. ... Text je slepenec! Takže je to jasné....

Závěr:

Extroverze je o zejména tom, že jsem povrch a pohybuji se v povrchu a líbí se mi povrch (hysterie) a považují to za střed, opak je introverze (vede na úzkostnost) a také se považují ve středu. Vystižení - je konec světa a extroverti se shromažďují a nastupují do zábavného vlaku na poslední večírek (heslo: "když nemůžeš, přidej" a "jsme nejlepší" - určitá forma lži, skryté deprese, šedivé ovce, A'' - ve smyslu vzájemnosti, průsvitnost, vazivo, je to sebeponizování se, sebesikana), vlak pak zmizí v temnotě a pustotě, co je všude kolem. Proti tomuto vlastně celý text byl. Introvert bude hledat smysl a studovat okolní prostředí. Opět, extroverta a introverta odděluje smrt. Takových komplementárních skupin je spousta a vždy se vzájemně šikanují, vymezují, bojují a přitahují a usmířují. Bytost získává v životě zkušenosti z druhého břehu, na který je vržena a snad i "maska" získává ponětí o bytosti na opačném břehu. Celé to opět tvoří celek. Tyto skupiny na sebe hledí nekriticky - buď tu druhou skupinu odsuzují nebo bezmezně přijímají jako pravou pravdu. Rozdělování je pošetilé, spojování je pošetilé a nucené pohybování se jen ve své skupině ve výsledku vede k pošetilsti. Extrovert vládne E, stále pokouší hranice a potřebuje hranice od druhých - komunikace, v komunikaci s introverty se však naráží, neb nevládne E, nechápe, co se po něm chce, pro něj je E (odmítnutí) až absolutní a ve vztazích apod. preferuje kvalitu (prožitek) před kvantitou. Nejhorší je "nucené" přeorientování (těm často vadí velmi lidé, kteří představují jejich přirozený typ), ale nese sebou cennou zkušenost. Extroverze a introverze, když se potkají, tak působí jako introvert v necem jako žena a v necem jako muž a u extroverta take tak. Řekl bych, že muž je globálně extrovertní, ale chce li jít k sobě, je introvertní (potkává se tam i s Animou), žena je globálně introvertní, ale opět, chce li jít k sobě, je extrovertní ... Extroverti jsou často abrahamovsti, lékaři, hudební skladatele, milují parky a nesnáší lesy - spontanni uplnou přirozenost.

Je paradoxní, že animus (když nemuzes, přidej) je pošetilost, a vyvolava ji v nás, dráždí A, a zároveň mužství je (mj.) o tom pošetilost odmítat. Je to duch, když se cítí nemocný, jde si zaběhat...Ale lenost je také pošetila. ...

Když hluboce usoudíte že na vaší straně je vše ok, pak jsou vycitky protejsku neopravené a nemá cenu se tím zabývat.

Na mužích je pozoruhodné, že se chovají přátelsky, jako pes, a pak najednou se úplně změní. To stejné říkají muži o ženách, ale ženy naznačují. Je to o tom, že muž necítí E'' atd., je to pro něj přirozený stav. Cítění E'' je myslím základ zdravé mysli a utváří i intuici, pokud se však E'' bojíme, nebo s ním příliš manipulujeme, nebo ho uctíváme, či máme od něj velký odstup (pozn. ale odstup od E'' právě toto E'' žije a tvoří), či příliš prožíváme apod. Ženin pohled muže velmi bolí a přenáší na něj pošetilost, je to esence nepřirozenosti, je to myslím z mužova pohledu: bytost ona - tedy já bytost onen svět, a tam je místo

ní E´. Je to ta obrácenost, když se žena ztotožní (schválně) s E´, E´, černo-černou maskou, či s ní splyne. Je to jakoby měkké svítící živé A´, na něž na konci navazuje velmi ostře navazuje E´. Muž toto použít nemůže, stát se A a tím ženu šikanovat, částečně to dělají gayové...Jediná věc, odmítnout, nevnímat si toho. Pošetilost je jako závislost, prostě reseni je jen to, že už tam člověk nepoleze.....Kdo necítí E", ten je duverivý a vsichni mu ubližují uvnitř...

Myšlenka svět nezajímá, postoje, činy, pomoci, ... intelekt. svět nezmě...

Nazev: Diktatura Byti. Spise ve smyslu "diktatura, system jmenem Byti, svet".

Extrovert se dobývá a léčí vnějšími prostředky, introvert vnitřními, po smrti odchází do stejného světa, jen jinou cestou...

Jsem dítě (Anima) pod nimi - rodiči, žena a muž.

Extroverze je u muže až orientace na infantilno, hysterie, růžovo, dráždění povrchu, tření povrchu - to je nekontakt s vnitřkem.

Animus vyvolává nepřírozenosti (E´) - pokušení manipulovat duší pod ním. Když nemůžeš přidej, je potlačování duše, přirozenosti, uvolněnosti, potlačení A+E, muž ale není Animus, ten si od obou drží odstup. Animus - červík v nás.

Myšlenky jsou mrtvé, postoje, činy, pomoc je živá, ale na život moc nejsem...

On, muž, extrovert se drží povrchu a nezajímá se o vnitřní svět, což introvert chápe jako sadismus (dělá to schválně), totiž muž neproniká do psychické hloubky, neb by musel sám něco cítit, zkoumat vnitřní svět a hlavně sdílet a to není jeho parketa.

Chtějí tvoje ne, odezvu, byť si říkají stále pod nátlakem o "ano" - je to těžké, bolí to, je, i mne, dost, štípe to uvnitř, ne na povrchu, ale je to potřeba se postavit.

Pošetilost je extrémní bazírování na masce - identifikace s E´, blánou, až je cítit nepřímo a o to silněji bytost pod tím, v tom, a tvoří cosi dohromady - to je ta neřešitelnost. Je to úplně stejné jako Tao, ale není to Tao.

Gay se cítí dost blbě, když je zženštilý před pošetilci (šikanující lidé) - promítají si do něj svoji pošetlost, smějí se, že nenachází a neumí projevit sebe (muže, E), je A, polštář - nic o co se dá opřít, vůbec se nemůže dostat k sobě dovnitř, neb musí být poslušný, sloužit rodině (věc evoluce?), hlavně ho neberou vážně díky tomu, je sladký prdík,

Pjér videa - bez zvuku, nepsat nic (přijde, odejde myšlenka), nemyslet, uložit to - pak jako dnes ty fyzikální věci.

Stejně tak by šlo napsat text o: kde rodič, bytost, láska, dítě, bezpečí, smysl v dítěti - snaha žít, jako když je divoké státo či zvíře v civilizaci a mají touhu žít, což je bytostně dojemné, křehký život v "souboji" se "zlem". Nemůže vyhrát a snaží se. Už se světem nezabývám - nedůstojné je vše, nabubřelé, i příroda...

Často se nám stává, že podlehne nějakému nešvaru, - to se projevuje naše touhy, zloba a duše vnitřní hlas vždy říká "takto ne", ale my neposlechneme.

Pošetilost se dělá tím E´ zajímavá,

Každý večer po práci běhám,venku nahlas i prudčeji vydechovat, uvolňovat se, ...

A´ je "jiskra" inteligence v člověku.

Jednodušší člověk vytěsňuje inteligenci a vážnost a dělá se hloupým, pošetilým (A´ jako maska), a imponují mu, často afektovaně a negativně inteligentní a vážní lidé...

Myšlení a vnímání jsou extrovertní, cítění a intuice introvertní.

Citoví introverti žijí ve svém světě, cítění je A´, jsou přecitlivělí a rádi se pojí s hranami a E´ a světem bez šťávy - tam konečně city (měkkost) mohou odložit. Ono, není to objekt touhy jako má muž objekty, toto je právě opak erosu, to E´.

Introvert hledí na les, extrovert si myslí, že je blázen, byť je extrovert orientován navenek, toto nevidí - bytostný kontakt, a řekne, že si povídá sám se sebou, což je vlastně pravda. Introvert je měkká hmota se zasazenými E´ (cizí předměty).

Schizofrenik i depresivní člověk nemají přirozený kontakt s E'' - potlačeným hněvem, zdravým rozumem (pro sebe - toto se mi nelíbí, tomu říkám ne). Depresivní člověk už nemá sílu říkat stále ne.

Introverti, ženy atd. nevládnou "ne" a tak s ním jen manipulují, s E' (je pro ně objekt). Podobně muži manipulují s A' (duší) a je pro ně objekt. Obojí je dosti bolestivé pro protějšek.

(nezveřejňovat: představa - když se soustředím jen na sebe, pen, ere, penis zasouvám, čistě o tom - mám, zasouvám, dívám se na to, ...zasouvání...(skrytě je to pohled vnitřní ženy na celou věc, ale tomu se nelze vyhnout, zde to tak ale není, zde se koukám já)...je mu dobře... úplně na své já, není to ego (já má přirozenou tendenci se pojit s A a tvořit ego), je to jakmile si začnu předst. něco, (tedy objekt erosu), měkkost, je to vlastně něco citového a nebo mrtvého, vždy měkkého, tak z toho automaicky se vynořují dev.představy, "duchové", tedy, vždy když strčím nos ven, je tam něco negativního (A s E),je to něco absolutního, to já, ale ne všedního, archetypového, ale bez erosu, což u archetypů moc nebývá, není v tom nic negativního, neb vše negativní je vlastně vnější..., ale není to všední já, není to ego, ... při orgasmu - také nepředstavovat si nic vnějšího, s ničím nesplyvat, jen se soustředit na sebe, je to hezké, to zasouvá..., na svůj pen., bolí mě to vlastně, ale je to bez negativních představ, ty se pojí a vystávají vždy z něčeho šťávového, měkkého. nevnímám protějšek a jeho nároky, neb vždy se dostanu do citové soucítící polohy, měkké. Ale měkkost je mé všední já...a pak mne po org okamžitě zavalí opět měkkost (polštář)...je to čistý subjekt. ... Je to klid, svůj klid, ale nesmí do toho vrkočit příliš slasti, z vnějšího objektu...je to kompenzace toho, že jsem neustále s někým, něco řeším, pomáhám, jsem provinilý a musím sloužit, stále mi něco vyčítají, to vše je pod diktátem mého středového A - velký polštář, měkkost, myšlení a eros., muž - A..Toto má docela hodně inteligentních mužů, co jsou humanisticky založení. Ti zde hodně trpí od fyzického světa a šikany hloupých lidí,co jim vyčítají, že nejsou muži a oni se tak také necítí, snaží se to napravit, šlapat jako křeček na kole.....Ještě cítím, jak mi okolí vyčítá, že je to sobecké, myslíš při tom na sebe - na sebe myslí ego, to je sobecké, toto je volné, nevázané....pouze to není vázané....

Je dost paradoxní, že člověku je odměnou to, od odmítá (A+nE') - vždy něco vymyslím a musím zapsat, neb to dělám pro vás, publikum, Pjéra, o chválí mne - to si automaticky představuji.

Ta představa, kdy jen já, není upjatá, není to (už) - brutální, žádné city, chlad a jsi jen objekt, zde je to přirozená ignorace, je to protipól normálního stavu, mám kontakt na povrchu, a klid, jinak do mne lidé bodají uvnitř....

A mne dusí. / Žena se bojí hněvu (E') jeho, či svého, a raději se postaví do pozice, že je špatná, je podřízená, je A, a ještě navíc na sebe přenesse jeho hněv (E', E''), o kterém on ani neví. Stane se špatná (A, E''). Celkem.

Hysterie je kontakt s prázdnotou. Extrovert komunikuje s protěškem, ale povrchně, introvert komunikuje s protěškem hluboce, ale jen v sobě.

Silný introvert je v necědomí silně pohlčen objektem - závislosti, už nikdy text...neschopnost ukončit (animus + měkko)...přežvykování....ta závislost u mne pramení z potlačených pocitů samoty a opuštěnosti - bolest, co překrývám vždy něčím, když jsem sám, sám nejsem...je to kruh, tím, že jsem ale propíchl v sobě tu blánu (panenskou?), tak umím s lidmi už komunikovat a nebát se. To vede ale k hysterii, zběsilému leštění povrchu a žhavosti...to se musí zchladit...Propíchlá blána, ale zároveň jsem se naučil být sám, nic nechtít, vztah, nic - nihilismus, totoální skromnost - já.

Po práci běh, za každého počasí, odmítání, vydechování, v pátek a s vobotu ráno je to větší.

Někdo by si mohl myslet, teď našel sám sebe.... Cesta ke mě, je jednak k tomu já (zasouvání...) a jednak k čisté, žlutavé, vzácné entitě, skryté pod brutálním tlakem okolí - dušička, citovost, bytostnost, je to touha po někom - protějšek tam je i není zároveň, musím vše odmítnout velmi tvrdě, abych se tam dostal, a stále je to s věkem horší a horší se tam dostat, stále mi něco vnucují, sami sebe apod., chtějí tam být se mnou asi a dosadit tam místo toho sebe, odumřelost, muž místo ženy...stávám se maskou, odumřelostí...je to přívěsek, "dívka", je dosti vytěsňená, je to hlavně dojetí, skutečnost, oproti tomuto světu, oproti muži, je to také samostatné, ale musí to být překryto tím tmavým (E', plachtou, ...), neexistuje to samo o sobě..., je to samota v lese, uvolnění těch kamenů, co nosíme...je to, nejsem muž, jak se mi snaží stále namlouvat...ale je to nutně překryté, je to zbytek života - měkkości, kdyby to mělo být dominantní a v tomto světě, bude to ego, bude vyčítat, co jí to udělali, bude to veliké, a odumřelé a tučné a strašně pohlcovat a ničit vše mužské, bude to Lilith.....je to na hraně mezi osobním a neosobním nevědomím... To jsou kořeny, zdroje, vedle nich tu je všední já, nahlížitelské, které se kotví odumřelou animou (do jisté míry), ten fetiš...

Můžeme to vzít tak, že byl mužský plod a po danou dobu se mu nedostávalo mužských hormonů. Je tu tak jednak udušený kluk, co chce být, a jednak i dívka -psychiku nelze oklamat.... A celé je to dotvořeno dětstvím a snad i vlastním vnitřním rozhodnutím, automatické východisko - volíme si tu cestu (nevědomí v dětství si ji volí), která je nejlepší pro nás, byť to znamená, co to znamená...

Ženské je vyčítavé, v tom je vše, ona-měkkost, citovost, on, co ji ubližuje, je v tom ego a obrana, kdežto muž když vyčítá, je to jiné, muž má ústa a jícen jako anální oblast (vousy atd.), dělá dusno a ani to neví. Nejhorší je předpojatost – tak a teď ji ukážu, a nikdy předtím jste ji neviděli...

Jak jsem již asi psal, cesta zpět k bytosti vede nutně přes bolest, která ji byla udělena.

Je to mód, kdy je člověk v depresi a úzkosti, a brání se depresi tím, že si zvedne náladu něčím, často negativním, manipulačním, zběsilým, či sebezničujícím nebo ničícím, u mne – napíšu zase další text a celé to tím zase živí. ... Celý text je tak vlastně z druhé ruky, je to krádež. Vidina potenciálu, seberu druhým myšlenky – je, a zveřejním za své a ještě na tom vydělám...přivlastním si druhé. Je to takové, jak jsem psal o ... Nebo se ještě udělám text zajímavým, tím že nutí lidi domýšlet a zabývat se tak vlastně mnou...

NDE: senzory v místnosti? Sdílené NDE?

K objevu: slabý kluk – směje se ona, animus, i on. Pud – souboj s muži (hlavně cizáky), jinak nemáš pokoj se sebou, se svým já a nemůžeš souložit. ... Při vzrušení cítím, jak já (E´) odchází ode mne. Udržet jej.

Mezimužská úroveň: výsměch citům – vnitřní pravdě. Povrch (lež) je to, co jsme uvnitř (pravda).

Kdo je v bázi, není nemocný a nepotřebuje ji. ... Už si neuvědomujeme polekání, v práci, duše by ječela a běžela chodbou pryč a když někoho potká, vyleká se ještě víc. ... Nelze tu být stále duší – prožívání (archetypální hloubka, skutečnost, monotónnost, mystika, onen svět, krajiny kolem Prahy, alfa a omega, je to „já a ?“, nesdílitelné) se vytěsňují a obalí, ochrání (egem – „moje“ a E´ s A´´ tj. depresí, batohem – odtud se již díváme, umrtvení, temno a šedivá hmota, deka), „je to moje věc“, „moje“ to ochrání, ... pak už není co ti vzít ... už nejde prožívat a bojovat, podlehnoutí, pohodlnost, dostaví se i pocity cynismu, sadismu, sebeničení - prožít depresi, vydechnout E´ a hnis ... a nemít co bys mohl ztratit a co nejméně věcí.

O (pocitu) Smyslu (tam za, zde ...?) nemůžeme říci vůbec nic.

Pozn: stále tu vydechujeme v textu hnusy a co si s tím počne okolí, vzduch atd? Hněv snese, bytostnost.

Extroverti se neustále pošťuchují, introvert nedovede říci ne, chtějí jeho ne, hranice (svůj způsob života) - musíš mu říci ne, neb jinak musí ublížit slabosti, kterou ztratil...Asiaté jsou také zvažovatělí. ... Duše si tvoří E´, Strážce – negativní afekt, rodiče, za ní řeknou ne, mám je od mala (více E´ kolem sebe, až šum), rozštěp. Problém je, že mé E´ jsou lidé kolem mne a jsou neoddělitelní ode mne, pak mám neschopnost prožívat, dosadí se do středu (jsem jejich imago, pseudoh. – dnes už méně), vezmou mi Anima – archetypální prožívání. Podstatou duše je duchovní prožívání.

E je okamžik rození a smrti, spěch, zrychlení, sanitka, po dlouhé době klidu děla co vyrábí sníh, dočkala se ... , příchod božství - já, smysl, ... nevíme co to je a není na to čas to zkoumat, ale je to hrozně důležité (to nemá k pošetilosti daleko ...).

Závěr, o textu , název: Diktatura Bytí, Tomáš Straka (pseudonym).

k formě textu je nutno přistupovat umělecky, forma je neuspořádaná, nevzhledná, chaotická, apod. Jediná výjimka je pojednání AHA - ontologie s kapitolami A, B, C. Zbytek (osobní materiál) je nutno to brát jako autentické zápisky z blázna z "blázince", tedy s odstupem. Jako, kdyby vyšla kniha se zápiskami bláznů z blázince (zajímavost). Blázen se nebude vracet s zkoumat, co napsal, je to pro něj terapie. Nechtěl bych ale, aby se text upravoval a dělil, snad krom té části ontologické (AHA). Je potřeba to brát jako zápisky blázna, jinak to nemůže veřejnost a nakladatel skousnout. A je to tak myslím OK.

Psát o duševním životě je prakticky nemožné, je to komplikované, superpoziční. / Extroverti se neustále hlídají a pošťuchují, stádo, neustále se kontrolují, žijí v Animě. V měkkém vztahu, v měkkém velkém balvanu, stádo ovcí popř. smečka predátorů, resp. spíše jejich smečkovost. Stádo může být klidný proud, ale i rozžhavená koule, mnoho narážejících částic do sebe, hysterie. Extroverze má vysokou entropii a nevede na nic než na sebe sama. Z kulovitého tvaru lze dělat jen kulovité tvary. Introverze může končit schizofrenií. Šíkana, pošetilost, provokace atd. je výlučnost extrovertní složky v člověku, bych řekl, a to

i v introvertovi. / Vrací se prvek ženský, tedy budeme se stále více šikanovat, jako asiáté na dálném východě, budeme Duch, resp. zaměřeni na Ducha, žít Duchem. Ono ta šikana, a priority odsouzení někoho (koho vidíme poprvé v životě – tedy se musíme znát, když mě odsuzuje, mozek toto nezvládá), tu bylo vždy, ale dnes se k tomu přidal prvek libidózní a dětský a potravinový. / Introverze a extroverze je spíše zaměření člověka, je to to, čím člověk žije. Ať už negativně, nebo pozitivně. / Extroverti se šikanují, ale spíše šikanují introvertní prvky v ostatních, tu smrt a E', problém je, pokud opravdu narazí na introverta, pro něj je to raňující, nebo spíše, pokud je identifikován s introverzí (což já vlastně nejsem), tak mu to nevadí a říká si, to je věc vaše, extrovertů. Extroverti mají v sobě E' a také ale cítí, že jim je vzali (to introverti ale mají také tak), a na povrchu je vařící se hysterie, jakoby se snaží ten kámen uvařit. Extroverti se řídí situací, atmosférou, kterou vyvolávají právě introverti, ale paradoxně právě extroverti mají své já srovnané a je tam, ale introvertům chybí (chybí jim střed), jsou extrémní. Introverti také podléhají atmosféře extrovertů. Je to hysterie, tedy vlastně kontakt dvou věcí, co se anihilují, usmrcují, ale ono k tomu vlastně nedojde – to je typický sex. / Chlapec se identifikuje s klacíkem, autem apod. a dívka s živými bytostmi, je otázka do jaké míry je to zrcadlení sebe sama a do jaké míry spíše touha být někým. / Nezbyvá mi nic jiného, než vás až vědecky sledovat. Snažím se mít od světa odstup, od nevědomosti a pošetilosti po E... / Postupně přebírá moc více a více Anima, masa. / Vyrojili se politici, počínaje nejspíše Putinem, kteří jsou ženy v mužském obleku. Využívají mentality tzv. spodních vrstev a psychopatů, kteří se s nimi identifikují. Jsou proti zchátralé západní společnosti, proti mrtvolnosti, vlastně i jakoby milují přírodu, komplikovanost, přirozenost apod. Nadávají na „muže“ a milují je - otce. Mají typicky pošetilé vzezření a úsměv (pošetilost po E'). Jsou typický člověk, který je „hloupý“ a šikanuje inteligenty, tedy berou jim inteligenci (E''), cítí velice ostré inteligentní E'' (jako to mají malé děti), a oni jsou ti chytří, a celé je to o předsudcích a předpojatostech. Ti, co je volí, ví, že je zneužívají ke své moci, ale oni se s nimi identifikují a cítí, že společně dělají podvratnou činnost – jako když daná slabší skupina něco té silnější slíbí, ale udělají něco jiného, zradí, pro dobro a pro to, aby měli „energii“, dělají něco jiného, než říkají, matou pro „dobro věci“ a protože neumějí říci ne a staví se do role přízemních. Jejich snažení ovšem nemá žádný cíl, kromě „obranu“. Je to pošetilost, vždy tam něco šustí a je tam živé A' s E' a žádná špína, žhavá koule s rozpraskanou krustou černou na povrchu, a úlomky té krusty jsou i dovnitř té koule (oranžový oheň a krusta). Rozeštvávají lidi proti sobě a snaží se přechytračit vrchnost, která tu ale už žádná není. Ukázat bombón a pak „já ti ho nedám“, cha cha. Opět smích z něčeho, co je rozporné. Velké národy jsou vždy pošetilé (po E') a Rusové ještě více, protože před sebou tají svoji „malost“ – velká hra národů a manipulace s nimi. Podobně Turci, kteří jsou vlastně slepenec, o to více dbají na své identitě, podobně asi i Američané. Budoucnost nepatří boji mezi národy, ale boji mezi skupinami a hlavně boji každého člověka s každým (vajička). / Samozřejmě, že introvert je v A s E' a extrovert v E' s A a o E', popř. i o A se perou, jako žena a muž, ale zde je to ještě méně jednoznačné. / I já zde rozeštvávám vlastně lidi proti sobě. / Už i politika musí být zábavná a virtuální. / Ženy provokují muže pošetilostí a vnitřním mužem, stačí, že se dívají po ženách a ne po mužích, je to orientace na převrácenost. Provokují tím, že muži neexistují – což v nich vyvolává, že je v nich duch (muž) a je to velmi nepříjemné. / Je s podivem, jak svěřujeme svoje tělo lékařům, kteří často jeví prvky sadismu a pošetilosti. Boj proti systému je marný, jenom jej živý, čím méně kontaktu s ním, tím lépe pro duši i ducha. / Mám to v sobě obráceně, než byste čekali (A a E), proto vidím svět naruby, v muži ženu a naopak. ... Čím méně lidí, tím je mi paradoxně lépe. / Dopadne vždy ona, jako ta špatná (pro extroverty), pokud má v sobě E'. / Pošetilý člověk (po E') je většinou rád, že si ho nevěšmáš, že se jí nezabýváš, tím E' v ní, je to vysvobození z neřešitelného iracionálního světa. Boj nebude. / Už umím to E' v ženě, inertní, donutit ji, aby jej začala prožívat, čímž ona změkne, zpřirození. / Dítě a Anima potřebují k výživě sami sebe, dítě se živí Animou, hmotou, domovem apod. / A zas je tu boj, člověk by měl občas poslouchat fyzicky svoje srdce a uvědomovat si jej. / To nezabývat se, se myslí čistě, ne, že myslíš na něco jiného, ale prostě se jen nezabýváš daným člověkem. / Animus, E' apod., je dokonalý, ale pak stejně musíš k lidem. / Kopulující pohyby jsou pro muže ponižující, něco dělat, tedy vlastně riskovat. / Lidé v dětství bez podnětů – deprivovaní, si nahradí podněty právě neexistujícími E'a E'' - a ty způsobují lenost a A identitu. / A' + A'' = A, E' + E'' = ? / V bazálním stavu, tedy normálním, je mysl superpozicí A a E, naráz, a jsme schopni chápat buď ano a nebo ne, pokud se však setkáme s A+E (pošetilostí, šikanou, provokací, manipulací apod.), tak nevíme, co jsme, protože tam je obojí, ano i ne, hledáš automaticky, co tam je, vezmou ti já, ego ... / Nežijte masky lidí, pořád je chtějí potvrdovat. / Kdyby žena měla penis a měla zasouvat, dostane ječák, prostě to nejde, musím být plochá, či aspoň povadlá - i toto je ve mne silné. Nejde tam ten klíč strčit, prostě to nejde. Člověk je opilý, nedostane se tam a strašně se bojí, uvnitř nějak... schválně nevědomě to strkáš okolo a ne dovnitř. ... To znamená smrt – stát se mužem. / Od mala žádné potvrzení mé duše, od nikoho. / Každý provokatér mne přemůže svoji provokací a nic proti tomu nejde udělat, mě smrt, každý, kdo když nemůže, tak přidá, jako slovo přemůže ticho, lež může vyhrát asi jen zde, jim tento svět patří, říkají, přivlastňují si jej, hlavně hmotu, číší z nich hovno, je to vítězství síly, kvantity, hlouposti a hmoty. / Jsou dvě Animy – extroverti mají spíše tu živou hysterickou, introverti spíše mrtvou a moudrou. / Také v pátek po práci projevit radost, že to skončilo, ne jen negativní vzdechy. / Současné děti možná žijí ve svém světě, protože dospělí neumí být dospělí a nejsou pro ně tím dospělým, ale ani dítětem. Když si dospělý neví ve světě rady, v dítěti se zvýrazní prvek E'' a narcismus. / Inertnost je samozřejmě nenasytná a nelze ji proto uspokojit. / Deprese je podlehnutí tlaku,

ukradená svoboda a vůle, duše a duch. / Extroverti jsou v Animě, upovídáné Animě. Udržování ohně. / Duše je orientována na to „co se nemá“ / Chce, aby si ji odmítl, aby mohla vyplavit napětí a „sračky“ a nebyl tam slepenec. / Hysterie je naivní představa muže o duši. / Je ve mne ženin duch, ženský duch je jiný než mužský, je acetonový, organičtější a více v tomto živém světě, je to z mého pohledu, pro někoho může naopak žena být ta na pozadí a neživá, je jako dítě, co se narodilo mrtvé a není ale cítit, nerozkládá se, je bílé, či zplesnivělé, ale bez známek rozpadu, tlumeně svítí – žlutozeleněmodře – bělavě, ale není to dítě, je to spíše duch. Je velmi ponižující, když ho lidé ve mne cítí, jsem jako mrtvolka dítěte. / Žena říká ne zlobení, ale potom ji zlobivci imponují, což ještě není šikana – jen „rozmar“, ale směřuje to k ní, muž by měl být správný a i listivý a zlobivý atd... / Muže, kteří jsou poslední hysterickou animou a šikanují a jsou na okraji společnosti, ženy přitahují a chtějí jim dávat lásku a klid a něhu, o kterou si říkají jen nepřímo. / Jako malý jsem si hrál jak s auty a mužskými hračkami, tak třeba s plyšáky, kdy jsem byl v bázi maminka a také jsem byl i tatínek, či viděl svět z jeho pohledu. Jak ale říkám, je rozdíl mezi hlubší bytostí a duší – Animou, která má tendenci být ego, hmota, výživa. / Ta orientace na odumřelou Animu, která je vlastně ve mne, je typicky autoimunní záležitost, jako požívání vlastní tkáně, je to, když by A' bylo výživa, šedá hmota, to vše ze samoty a opuštěnosti, orientace na sebe sama. / Ve společnosti nemluví, ale chtěl bych, jen mluvím moc potichu a koktám, tak neříkám nic, a pak tyto nedokončené, neuskutečněné prvky (E') se projevují jako pseudohalucinace – hlasy. Oni jsou jako E' i A' - dotěrná slabost. / Člověk bojuje s Bohem a naopak – Bůh člověku ukáže nejdříve všechno zlo a pak dobro, aby ukázal svoji moc a nadřazenost. / Pošetilec potřebuje strach přenést na druhé a tím se nebál. / Počítačové učebny a vůbec tyto technické věci, sítě, především elektrické jsou jako obnažené nervy, a krvavý dusivý kašel z ocelového prachu, nemají kompenzující prvek v podobě A, ale asi jej mají – v čemkoliv přírodním, v A+E. / Když se dostavuje spěch, schválně se zastavím. Je to dvojitá negace co vede na „ano“, anihilace – animus působí na anima, tedy „když nemůžeš přidej“ na „když nemůžeš přidej“ resp. „když nemůžeš uber“ na „když nemůžeš přidej“, obojí je ale transformující prvek. / Zdá se, že veškeré úsilí civilizace je umlčet duši, bázi a jednoduchou pravdu skrývající v sobě veškerost, snad právě tato duše prožívá tuto civilizaci. Současný svět je plný dětských a šikanujících výčitek otci, který zde vládl do nedávné doby (tady jsem a jsem nahá, a ještě si užívám). / Pokud máme v sobě inertnost (E', kámen – pozor, je vždy spojen s měkkem okolo), tak nemůžeme prožívat, musíme jej odvanout mimo, abychom v bázi byli měkkí. Prožívání je superpozice A a E, bazální. Třeba může i pomoci personifikace tohoto vnitřního abstraktního světa, tedy z E' se stane nějaký konkrétní člověk a ten už je automaticky mimo. Ale nenechme se zmást, to E' v nás stále zůstává, jen je již jiné a jsme uvolněnější. Lidé se často nedostanou do báze, pro ně báze svět lidí a tento svět si myslím v nás končí pošetilostí, a teprve pod pošetilostí je báze. Avšak někdo, asi já, mají nerozvinuté archetypy Anima a Animy a vše je pak brutální, např. zažíval jsem nepříjemnou situaci na pracovišti, běžný člověk se pak v samotě uklidní tím, že si uvědomí, že mu chtěl říct, že se mu to nelíbí a jde dál, ale u mne musí být i agresivní afekty, tedy něco banálnějšího, neverbálního, přírodnějšího. Kde celý lidský svět je jako E', tak ho vidí zvířata, a zvířatům v tomto světě přisuzujeme jakousi nadlidskou inteligenci. Z člověka se neodplavuje jen E', ale i odumřelé A', ti spolu souvisí. Také, k bázi se člověk dostane, pokud vyřeší nějaký životní problém, který ho tíží, a není to nic jiného než E' - řekl bych, že jediný problém vyvolávají vztahy s lidmi a jejich (naším) světem – vztah není totiž nikdy dokončen a vyřešen – je to transformace, na všechny se vykašlu, na všechny E', je to aktivní samota, a pak vrací jako bytosti, ale spíše jsem pak v archetypovém a celostním a hlavně normálním světě, kde smrt ještě existuje. Je mi s vámi velmi těžko, protože jste nevědomí, nevíte, že co hledáte, je ve vás (Anima, Animus). Stále mne atakujete. Mám své já, které stejně neexistuje, někde mimo, místo něj jsou ve mně lidé, co se mnou mluvili ten den, či jindy, kopírují automaticky jejich řeč a pohyby, jsem velmi zmanipulován – ale to je věc minulosti, musel jsem se naučit mít lokty a samotu. Je ve vás (a ve mně určitě z vašeho pohledu také) interní E', které způsobuje pošetilost a jakoby nesmrtelnost, smrt neexistuje, stále obnažené nervy a nevím, co dělám, na co se vrhnu teď apod. Proto toto potřebuji kompenzovat vnitřní odumřelou Animou, egem, měkkostí, hlinou, všedností, šedivostí, pod kterou je však tlumená záře. A nejlépe být s někým, kdo je na tom stejně, ale to neexistuje – něco sdílet intimního, měkkost, něco vyživujícího, ne stále tyranizujícího, ale mohu si to sám, neb nejsem otevřený, byl bych, ale zarazím se. Jsem uvnitř velmi otevřený, ale před cizími nikdy, resp. povrchně otevřený, měkká maska. Kdybychom všichni byli A+E, pak si nebudeme vůbec povídat na žádné úrovni a kdyby přece jen, bude to drhnout a bude to trapné. / Teoretici jsou pošetilí, chtějí věci pochopit, aby je pak mohli ovládat. / Žena šikanuje muže tím, že z něj dělá pouhé technické obrátko, malé a prchavé. / Šikana je kontrast s obráceností, ta obrácenost je cosi technického v daném člověku, je to provokace, opice to dělají také, jediný účel je komplikovat (fraktál n krát E' s A), dělat se zajímavým a chránit vnitřní přirozenost, je to hovno v puse, ovšem je to složité právě tím, že to láká na tu přirozenost. Je to automanipulace. Musí to být jako doplněk právě normálního přirozeného světa. Jak jsem již psal, takový člověk se dostane do patové situace – skrývá to, co je, a dělá se, kým není, a tedy není ani jedno z těch dvou věcí (zářivé nitro a temná příkrývka – maska). To je můj případ, pokud na sebe hledím, jako na ženu uvnitř a muže na povrchu (vnucená mužská identita?). / Dříve, když se z rozhovoru začínalo být patrné, že jsem gay (je to ale přesně to předsudkové, zjednodušující, když se dostáváme do intimity, okamžitě si tvoříme předsudky (a snahu manipulovat s přirozeností – nejistotou) jako ochranu proti nechtěné slabosti, je jednodušší být nálepka než přirozenost, v rozhovoru by i

celek-bytost byl chápán jako ego, slastný celek A+E, lejno a nikoli bytost, ta tam nikdy není a musí být schovaná), tak dnes už mám nad vámi navrch, jsem v této oblasti sexuality a šikany více vzdělán, více vědomý. Už se nemusím stavět do role poniženého, divného, kulhajícího, co chce přesto běhat s kolektivem – onuce kolektivu, do role divného E´ a nebo rozložené mrtvoly. Vždy je to stejné, ví na mně něco tajného, co druzí nevědí, má mne v hrsti, může mě vydírat, a ponižovat – už ne, naopak já vás. / Pozor, bytost není to, že si dáte jogurt a jste sama sebou, není to pošetilost, není v tom mnoho hmotného-libidózního-hloupého-lejnovitého. / Už je mi jedno, jak se lidé tváří a není to jen pouhá moje přetvářka. Vracím vám okamžitě vaše předsudky šikanou. / Ta nechtěná zaujatost pošetilstí, provokací druhými lidmi, je automatická, nevědomá orientace člověka na celek a nebo na své já a na intimitu. / Když nám někdo ublíží, tak se pro nás stane E´ a my jsme A (měkká hmota), kroužíme kolem něj, tak jako kolem své bolesti. Je to typicky muž, a dnes je společensky přijatelné anima, červíka zesměšňovat. Typicky, když je smíšená mužsko ženská společnost, dělá se sranda z penisů a rarášků apod., nikoli z vagin, ženy jsou u toho šikanózně vzrušené a mužům, a totiž ženství je něco, co je moc bytostní. / Autoimunitní - odumřelá anima, vlastně obcování s vlastní (jeho) odumřelostí. / Typologie masek: 1. člověk je v kontaktu se svoji bází, 2. člověk již není v kontaktu se svoji bází (černá rovina, co postupně přikryje bázi - typicky odmítnutí něčeho - vlastní já), rovina se kterou se již identifikujeme. / U mne se introverze kompenzuje tou odumřelou animou. / Extrovert je na kvantitu (prsá, zadek), introvert na kvalitu, vědec vyžaduje vysilující úplně pravdy a není to přitom sadistické, extroverti - orientace a ego ve všem kvantitativním a reálným, mezi nimi je chlupatá ovce, bazírování na společenských pravidlech (ale pozor extrém, tedy anankastismus je introvertní). Extroverti bez rozdílu pohlaví milují ženy, vlhko, namazáno, hysterii apod... / Mám určitý mód, který postihuje vědce - averze vůči šikanóznímu světu extrovertismu, silná emoční inteligence - empatie, měkkost, žvatlavost, rodiče na jeho pozadí - jeho ochránci (ale i trýznitelé), neustálé myšlení na to, někomu neublížit, ale zároveň extrémní citový odstup a nepuštění si k tělu a strach z povolení se na veřejnosti, tato měkká mysl je vlastně Anima (spíše odumřelá, chlupaté teplo, svetr a kulich), pohlcení a hledání pravdy ze všech směrů, nespřaženost konvencemi, silné cítění E´ (pravdy či pomocníka k pravdě), absolutní ne-lenost mysli - jít k podstatě (k výslednému E´), pečlivost, odstranění všech nepravd okolo, vědecké myšlení. Odstranění veškerého plevele, A, či jasu, apod. a najít pravdy, postupně. / Vědci a inteligenti – obsesivní, každý povídá jen o svém, egoističtí, ale vše schováno, závislostní na zájmu, který nahrazuje kontakt s lidmi, Animou je jim jejich koníček – pak nejsou opuštění a necítí se tak, jsou plně ponořeni a pohlceni. Proto nesou i sadistické prvky Animy, neumějí říci ne. Neustále se zajímají o pocity druhých a hledají, zda jim někdo nechce ublížit. Nezdá se to, ale má velmi bohatý vnitřní život plný vztahovosti, ale navenek je apatický, mdlý. / Myslím, že u mne lidi překvapuje, že – zařadí si mě mezi vědecké ňoumy, co neumí říci ne, jsou apatičtí apod., ale já to vím a je ve mne i prvek ženského Anima – divoký kůň, odmítám je, jejich provokace, neustálé, a to je velmi mate. / Potkal jsem podobného chlapce, ale heterosexuálního (myslím), což se projevuje tím, že směrem k jeho nitru je on, muž a nikoli obojí jako u mne. Tedy alespoň to tak cítím. Teď už chápu, proč jsou lidé ke mně takoví, jací jsou. Mluvil jako postižená žena, tedy zahuhňané, tiše, mechanicky a taženě, pohlcenou animou, inteligentní lidé se velice bojí hlouposti a nesnesou něco neumět, nevědět apod., byť dělají, že to tak není, Anima je vede cestou komplikovanosti, moudrosti, ega, měkké inteligence, tj. dojití ke správnému výsledku pozorováním z mnoha úhlů současně (nevědomě), opuštěnost, závislost na svém zájmu, když je sám, sám není, stále něco řeší v sobě, povolenost, odevzdanost. Nic ho nerozhodí se zdá na první pohled, stále jede svoji táhlou notu a odevzdaný souhlas, ale vnitřní svět je jiný. Dbá na vztahy, a to velmi, ale vůbec s nikým nekomunikuje. Ostatní lidé dělají to, že do nich rejou a tím jen živý jejich stav, jejich pošetilost jim to nedá, tohoto pošetiltce poškádlit. Nejlepší je, nezabývat se tím. Tím mu vše velmi ulehčíte, on prostě je spjat s Animou, matkou, je příliš křehký a nejde to jinak. On je na ramenou dřívější generace, která to tu musela fyzicky odmakat, on už je jen v kanceláři a je teoretik. Lidé do něj rejou, protože mu také chtějí pomoci, aby projevil hněv, který v něm cítí – zaražený, aby byl mužem, ale on je mužem jen pro sebe, v sobě, a má velmi silnou masku, aby tu přežil. Na svět se dívá z pohledu matky, ženy, druhých lidí, jak jej vidí apod., vše to stíhá. Kontroluje se, co jak dělá. Tito lidé mají rádi inteligentní humor a odumřelou Animu – hrady, výlety, MHD, systémy, zeměpis, prostě šedá zóna, jejich sadismus se vyvinul v nekrofilii, vše je klidné a mrtvé a sladké. Snadno se takový člověk stane obětí zneužívání, protože je čistě objekt (Anima), a násilník si do něj projikuje svoje ego, a projikuje si do něj svůj potlačený hněv, a slabost, nad kterou chce zvítězit, který je tom chlapci držení a „chce ven“. Aby sestoupil z onoho světa na zem. Je jako vnitřní krvácení v mrtvém bílém těle – neschopnost říci ne světu. Vnitřní rozklad, rozšmelcování vnitřností. Ten kluk potřebuje vydechnout, oddělit se od rodiny, hněvat se apod. Takto ho to vnitřně rozkládá. Nechce nikomu ublížit, a tím velmi ubližuje. Je myslím samozřejmě, že je pošetilý a to spíše po A... Mohli jsme sdílet své největší nitro, ženy uvnitř, a muže uvnitř, možná bych byl překvapen, že jsem trapný transvestita, muž, co si hraje na ženu, ale smrdí mu z pusy apod. a celé to působí jako paradie. Mohli jsme se vykašlat na ostatní lidi a odhalit si svoje citlivá místa. Viděl byc h tam i sebe jako ženu, co je se svým mužem – ním apod., hlavně ta citlivá měkká živá bazální místa. / Za XX let se tomu textu budu smát či plakat. / E´ je pohlavně nezávislé, může to být i žena – kostnatá kuřačka např. / Jak schizofrenici tak depresivní mají potlačený hněv a odmítnutí, schizofrenik (neafektivní) je introvert, bojí se lidí a Animy, cítí úzkost, je pohlcen světem E, lidi začne chápat jako E´ a bojí se E´, lidi chápe jako věci. / Dnes už klidně i mazlení se

ženou v představě, asi silná opuštěnost, od domova. / Gayovi vezmou jeho E´a on je pošetílá maska, ale já si už umím to E´ vzít zpět. / Nádech je ego, strach, souhlas. Výdech je nesouhlas, uvolněnost, hněv apod. / Hotel, kde se všichni přes zed' slyší apod. – dříve bych masturboval tak, aby mne nikdo neslyšel, vůbec nic, dnes schválně nahlas – to je duch a extroverze. Přemožení slabosti. Proražení panenské blány. Vede to na anální hysterii. Nakonec dojde ke kompromisům. / Integrace Animy a Anima bylo u mne odmítnutí Animy (mužské), tedy našel jsem v sobě muže, a už jsem přestal být na muže, nemám zájem o nikoho dá se říci ... integrací člověk ztrácí schopnost se bláznivě zamilovat, ale myslím, že by to bylo možné, ale už jen jako muž do muže, jako muž do ženy. / Člověk, který je nějak pohlcen např. Animou, ví, že věci nejsou jednoduché, je A i E a cítí božskou mystiku a pravdu, odumřelou Animu. / Je důležité naučit se „být tu za sebe“ a přeneseně za danou skupinu lidí. Pak je potřeba umět jít k sobě a hned odmítat, co se mi nelíbí, třeba ukončit rozhovor, co se táhne, a nemá cíl. / Struktura myslí je také A´-E´-A´´, kde A´´ je maska, třeba zženštilý gay a odráží to, co je uvnitř (A). / Čekám, až začnete být normální (už to nechci, bojím se toho), povolení, po smyslu toužící, právě ta povolenost dovoluje vysokou mít vysokou inteligenci a citlivost (výsledek je E´). Přicházím večer domů a sám se bavím a jsem uvolněný a hysterický (asi z prázdna a samoty), nikde nenacházím city – u žen ano, ale tam to nejde. / Existuje ve mně asi i ženský typ strachu z mužů, ale vědomě není projeven, někdy na WC u benzínky musím být v sobě v roli (šikanující) transky, abych to skouzl. / Existuje i úchylka, kterou bych nazval egoistický fetišismus, kdy muž např. chce po partnerce, aby při tom říkala jeho básně, nebo, aby měla na sobě jeho dres či dres jeho klubu, jde tu o vnucování něčeho svého druhým. / Ten ženský duch je utopenec, ale netlející, japonská kdoule, kedlubna apod. V myslí se nám rodí různé asociace, u mne často s místy kolem Prahy. / Je důležité naučit se být tu za sebe, v kolektivu v práci apod., organizovat si čas podle sebe, vědět, co jsi. Přestat se bát hodnocení okolí, a přitom nebýt výstřední. K tomu člověk časem dospěje a práce k tomu hodně přispěje (tedy, podle toho jaká), jde pomalu po ulici a ví, co je. / Také tu nebyla řeč o ženské sebeintimitě a přirozenosti. Pro ženu je její přirození stejně cenné jako pro muže, chrání se proti vetřelcům, její já je A,E´. / Na Anima (E´, tyč, krychle – tam či já) reaguji šedivým ovčím smutným A´´ a brekem (či A´ - hysterií). / Nakonec skončím jako samotářka, jako matka a spol., citlivá a odtažitá a podřízená až tůpka, ale i muž, co něco dokázal, co se snad obhájl. A nebo přestanu blbnout a půjdu za lidmi. / Ovce jsou predátoři a naopak. / Chybí mi žena, stále se mi vnucuje, domov (ten nevytvořím), pak mizí závislosti a neklid. Neb pro muže je žena závislost. Je tam i autogynefilie – odumřelá Anima – vagina, homoerotický fetiš a pod tím svět heterosexuální, A´, představa – nepříjemná, vnucující se a vrcholná, mám ji, jsem, vagina, A´´A´, (s penisem-mnou). Je tam žena, matka, i s jejím Animem. / Muž stále žije světem vnějším, bojuje s ním, s prázdňem a démony, a vše možné s tím prázdňem šíleně provádí, zkoumá..., je pánem papíru a světa, provádí bitvy na papíru - „ale Jaroušku, vždyť já jsem tady“. / Tam je duše velká, zde je podřízená. Duše hierarchickým systémem žije, ale žít v něm nemůže. / Jim,, vnitřní pocity pokory, děkování, kontaktu, ... za dar. 11.2.2018 17:00

Extrovert snáze podlehne depresi – tlaku prostředí, necítí (E´´), duši.

Když se ani nepokusíš s ním bojovat – nikdo se s tebou nebude bavit, ani příroda, začneš se utápět pošetile ve slizké Animě odumřelé – informatici, depresivita, ponížení a svět bez přírody. Kouzla tu nefungují, síla ano. ... Pak vyhraju, na papíře. Živení kruhu. Ale i přes veškerou ... jsem se vždy postavil a bojoval s ním, s lidmi.

S každým, kdo užije sílu bytostně prohraju, „ty na to nemáš“, nejsi člověk, není to pro ně námaha. Není za kým jít. Jsi jen sen, nepatříš sem a navíc nejsi. I tam jsou proti mně (otec...). Nepoužitelný muž je na nic. Nebojí se tě. Není v tob nic, co by dokázalo ublížit, neumíš být zlý a hlučný apod. To je částečně passé. Je to ta uvězněná dívka, A, malé A. Naše světy jsou jiné. Jsem jako žena zbavena svých zbraní (jsem tedy „mužem“, ale bez mužské síly). Nemůžeme být soupeři, jen buď a nebo (?). Podobně muž zbaven svých zbraní a bez zbraní žen. Pokaždé ti vezmou E´ - předsudky, já ... vezmou ti i to „je odsoudit“, tedy E´ - předsudky. Vnitřní A to nedovolí, být mužem. A ani nevíš, jaké to je a ani to nechceš. Jen démoni si s tebou povídají. Nejsm tady. Žijící potrat, mléčné, syrovátka, průhledné mléko. Z toho E´tam je A´´ - sebelítostí zahojit? A proč bojovat, když není jak – jak jsem psal, je to jakoby člověku vzali zbraně. Ale nic to nedokáže popsat, neb to je nejasné a slabé.

Lítost mužům a bytostem obecně (i) dost ubližuje. Strach z nemoci je cesta k ní. Srdce chce kontakt, intimitu, buď u mě apod. – vy toto považujete za srdečnost, já ne. Ego atd., vše, co potřebuje žít – nezabývat se tím. Souhlas i nesouhlas to živí (viz zdravotní systém), systém je to, co nejsme, jsou to naše vytěsněné prvky, proto tam je žena i muž a tvoří to konglomerát, který si žije vlastním životem, ovšem neexistuje. To inertní E´ v člověku je něco nepřirozeného a proto to vyžaduje neustálý přísun energie – pozornosti, ta lež. Systém je vytěsněné objektivizované nevědomí, nevědomí jako celek, kotel, dítě, odštěpek. Žena má předsudky, ale muž je předsudek a nehne s tím nic, jak jsem psal. Extroverti jsou jako tečky, E´ ve hmotě, je to celkově obraz Animy, introverti jsou kus této věci, tedy kus A s jednou tečkou, kvalita, jedinečnost, smysl apod., ale opět A je vlastně i tečky v A. ... Představa – její prst v mé prdeli, škrábe tam ztvrdlá hovna, její prst je jako ďáblův, ostrý, jako jehla, jako když jehlou škrábete něco zvrdlého, co již necítí a potřebuje oživit, ale toto nebude

již nikdy cítit, ale je v tom ne jen moje ponížení, ale i její, že musí obcovat s něčím, co žena nemá ráda, a to je špína. Ten její prst je cosi ve mně – mé vnitřní já, systém, žena – ve smyslu dábel, rozžhavenost, ale v malém objemu, není to velká pohlcující koule, i když to pohlcuje mysl..... Víra uchová srdce, E´ ... od srdce žhavého a od ega ... zduchovnění, zchladnutí, to E´ chladí. ... Systém chce hlavně přežít a být zde na vědomí....Chce, abys byl nemocný a mohl o tebe pečovat, podvědomě tě láká – buď nemocný, kde je ten problém, kde jsi nemocný? ... Člověk, který chce být středem pozornosti (i nevědomě), často končí jako oběť nebo agresor v rámci šikany. Aby si někdo z textu nemyslel, že chci být jiný, než jsem, to ne, tak to není Jak daleko je našemu světu přirozený svět, stačí přitom odjet na pár dní s pár lidmi do přírody, k ohni, atd. a vše se stane přirozenější, hierarchie atd., kontakt. Ponoření do matrice. Srub, les. Dříve normální prostředí, každý ví co je a kde je jeho místo, dnes musíme demony kolem zastoupit sami, stát se sami sobě nebezpečnými vzájemně. ... Jedna skupina lidí vytěšňuje intelektualitu a druhá zase jednoduchost a sílu a hloupost, teoretik – krade E´, je pro systém Animy, příkazy, nařízení, zákony apod., je A´´ - hovno, neumí udeřit a propíchnout, inteligent vidí to stejné v té druhé skupině až na to propíchnutí ... Při podvádění to je cítit (rozzebání myslí, cítění hovna) – podvádíte jen sebe, své A´ (člověka to rozvrací, a stává se pošetilým po E´, obráceným), řeknou „objebávej“ systém možná ho to zase jen živí.

V bázi známe smysl své existence – co máme dělat, u mě „sleduj je, buď stranou spíše atd.“, šikanují ti, co závidí, že druzí jsou v normálním stavu, ten oni potlačili...

Muž je směr přirozený, entropický, k vyšší entropii, A´ na E´ a na A´´, žena, protože dává život, musí energii někde brát, zvenčí, krade život, je směr opačný. ... Živení E´ v ženě, muži – neživte to, ty masky, zaměřte se na jejich A – je.

Neživit to v nich (jejich masku apod.), na co si stěžují, to místo, odkud si v sobě stěžují, neodpovídat ano a ne moc také ne. Mám li být muž, cítím strach z E´, a jak ujíždí pryč ode mne (zbraň je mimo). Je asi těžké pro bytost si tuto cizí svět s sobě udržet...Trapné ticho v místnosti, třeba s kolegou – narůstá napětí, kdo je úchyl? Hrozné napětí – v tomto případě je dobré uvolnit se, jít pod E´ - tedy uvolnit se. Vydechnout.V tom „jsi špatná“ vlastně do ní vložím její vlastní E´, kterým šikanuje a ono také tleje a to je ta rána pro ni, odejmu jí E´ a vložím zpět a to vše asi najednou..... Když jde člověk spát – ukončit den, je to jako umřít, nemuset už nic v životě, něco dokončit....On je to auto, (jeho ego, je to muž + hmota a celé je to neživé), i když je muž jen abstraktní entita, Žena – cítím tam sevřený svěrač v bříše, prostě uvnitř, spíše směrem vzhůru Vy chcete něco zvláštního, já něco všedního, hlínu a v tom je i kus zvláštnosti a jedinečnosti.....Systémy jsou jako vajíčka, vždy může být jen jeden a poráží jeden druhý. ... Ona chce něco zvláštního a pak k ní přijde smradlavý bezdomovec, prostě k ní patří, neb A´´ vytěšňuje a v tom je i muž, duch, E´ apod. jsem nepřizpůsobený, budím v lidech podezření, svalují automaticky na mne vinu – hledají viníka tohoto stavu, řeknu – můžete za to vy, tím to v nich vlastně vzešlo a zase zaniklo, in situ.

Neberou mě vážně – souboj se ženou atd., vše co jsem, v ničem. To co jsem je pro vás pošetilé a k smíchu, neberete mne vážně.

Setkání s Asiátem: někdy je zdvořilost nepříjemná, zvlášť u Asiátů, neb pokud se chci podívat do jejich nitra, není tam osobnost, je tam jen neosobnost, duch, podobně to je v ženách, on v sobě nemá hněv, osobní hněv, naštvání a touhu si odpočinout. Běloch je vždy osobní a duševní proti tomuto. Jsem asi primitiv, ale tuto zdvořilost nechápu, chápu zdvořilost, kdy je za tím cítit osobnost člověka pod tím, ale ne toto. Připadám si špatně, že jsem něco provedl, neb jsem normálně uvolněný a hrubý a upřímný, spontánní bílý muž, každý má svůj dvorek a je na něm. Tak si připadá každý muž vedle ženy, ona má zdvořilou masku, a potlačuje agresi a hněv, a muž si připadá, že za něco může, že je tak tichá a zdvořilá, bez duše, bez já, problém je, že se řídíte jejími pravidly, lezete kam nemáte, nezabývat se jím. Voda nás zaplaví, z Afriky a staneme se vzduchem (budeme jako Asiáté), vazivo místo duše. Bílý muž jako jediný ignoruje, je tím E´´, ztotožňuje se s Bohem, Ježíšem apod. a je dobyvatelem duše a má jí. .. Můžeme říci, že existuje duše osobní a neosobní a duch osobní a neosobní, osobitost je samostatná věc. Duše, duch, osobitost jsou vždy komplexem A a E. Oni toho Asiata asi vidí ve mne – duchovní nic, duch, vazivo, kdo to vlastně je?

Člověk dostane v kontaktu s tímto křivý úsměv a pak kohokoliv potká, má tendenci být takto křivý a kyselý, je to dosti trapné a neřešitelné a ponižující, něco v tobě si chce povídat s lidmi, právě se totiž potkalo s milostí, po které toužíš, ale chceš být sám sebou a utéct, je to odevzdání E´ pryč, vážnosti apod.... Když pak poslouchám fyzicky své srdce, cítím nechut k sobě, k duši, to je přesně ten rozpor, zaraženost vůči němu, ... v komplexu A myslí. Zvýrazní to ten hněv v člověku vlastně a zároveň jeho potlačení. Oba jsme pošetilci.

Duchové a penisy jsou jedinečnost, ale všichni jsou stejní, duše je jedinečná neosobnost každého z nás.

Ještě jednou ke komplexu A myslí. Když vidím lidi kolem sebe, tak všichni jsou zvláštní, myslím, že anamnéza je taková, že přirozená báze (A s E) se v návalu útoků z vnějšku identifikuje s E' (E''), dekou, maskou, ale je to i spíše sápaní se po E'(E''). Tedy je to, co není a popírá, co je. Proto neustále po něčem touží, neb není ani jedno, a neví, co dělat, a proto je ale i vše, neb je A i E, jejich fúze, je to zvrácená celost (A+E=E) vůči (A+E=A), báze je přirozená celost. Paradoxně tím, že se chtěl uchránit před nejistotou se do ní zase dostal. Je to orientace na E, touží po E, po něčem zvláštním, chrání tím sami sebe a jak jsem psal je to nenasyté, neb A+E je opět A a to chce další E. Dnešní ženy toto mají a muži také, neb ženy jsou muži a muži chtějí také muže – ztracené já. Ta identifikace s E' evokuje uvnitř rozžhavení, a naše nitro pak paradoxně touží po duši, žena po ženě. ... Proti tomu je moje zaměření a identifikace se s A'' úplný opak a působí to proti tomu. Jednak to nahradí tu inertnost ve vás a jednak to to inertní ve vás obalí. ... Je typické, cítíš, že se na tebe žena vlídně dívá, podíváš se na ni, a ona se schválně podívá jinam, často na něco svého, tedy bezpečného, ženského – a tomu přisoudí kladnou hodnotu a tobě zápornou a mrtvou. Věnuj se mi, říká, vyčítá atd. Tím v sobě udrží inertnost, Anima, neb ten se dívá na ženy a nepropadne tak pošetilosti a šílenství, ale paradoxně právě tomu propadla. Žena na muži stále hledá něco svého, měkkého, aby se na to mohla navázat a začít mužem manipulovat, mluvit s ním. Ona totiž předpojatě očekává, že muž je tupý, je v ní tupost, chlad, také tím „jsi tupý“ tě šikanuje, odpírá ti status cítící bytosti. Jsi E', zeď a odpad A''. Ona sama to cítění totiž potřebuje, neb ho ztratila. Inertnost chce všechno, A i E, doplňuje ji všechno, je lépe říci. Duše je stejná v tom, že chce úplnost. ... Extroverti jsou skrytě interní uvnitř. Až pod tou inertností je měkkost báze. Celé je to o tom, že ta inertnost v nás není zpracovaná. U muže je to snad tak, že E chce A, a pak E=A+E (typicky třeba auto, ego), a pak chce ale A a E... Také v tom komplexu A myslí není co, kdo umřít, proto to působí nesmrtelně. A touto analýzou odlučujeme A od E', což ten slepenec rozpojuje a uvolňuje. Celé je to nepřirozené a působí to jako z jiného, technického světa... Je to tak, že máme bázi, kde je vše najednou a je to normální, superpoziční, ale toto zvýrazní a umrtví E na E'a to zpětně rozžhaví svými bodáky měkké v nás. Podráždí to, ale podráždění je potlačeno společně s tím A a my druhé dráždíme a sami jsme v klidu, „jsme“ či „cítíme“ E' (E''). Komplex E' myslí je to samé, jen je identifikace s E' silnější a je tam i hodně A''. Muž, když je posedlý ženou, je i posedlý tím, čím je posedlá žena, tedy tím E'. Báze, bytost, je povahy A nezávisle na pohlaví a je orientována na E. ... S tím souvisí deprese, neb člověk je pohlcen vnějškem a necítí bázi.

Jsem dítě vůči vám, a přirozená je mi domácí atmosféra, všichni jste rodiče.

Žena, systém nebo protivné dítě apod. jakkoli zareaguješ, je to už špatně, i nehybnost, jediné, co potřebuje, je tvoje pozornost, ta ji živí (Anima v ní), neb ona neexistuje, budeš-li doktorovi říkat na vše ano, skončíš špatně a popotahovaně, budeš-li říkat ne, skončíš také špatně, neb jsou na to nástroje, prostě tam nejt, systém a žena je tvoje smrt – ale muž tam nakonec vstoupí, utká se, nezabývá se, a najde tu opravdovou ženu, lidskou bytost (podobá se to vlastně ženské integraci Anima, ale zde se to děje muži a jeho Animě). A není to princezna na piedestalu. Podobně to mají ženy, ty z démona také najdou muže. ... Systém je vždy jen jeden, jako vajíčko, a nemohou být dva, ale jeden může nahradit druhý.

Lékařská prohlídka – snad nejhorší je to ve zdravotnictví. Lidé už si to neuvědomují, ale je to strašné, neuvědomují si tu moc nad nimi a systém – psychopata, božství, dětskost (rozrušený psychopat). Rádi mají toto prostředí lidé, co milují život – čistotu a jsou sadističtí a anankastičtí a abrahámovští. Po martíriu se člověk dostane před dveře ordinace, slyší tam rozhovor, smích, myslí si, že je tam pacient, po delší době tedy zaťuká (na dveře), vyjde sestra, je uvolněná z předešlé konverzace (a člověk je nasrán a nechce ji zklamat, nechce, aby byla na mne našťvaná, že jí kazím náladu). Nejhorší je, že chci udělat dojem, být družný a úsměvný, nechci to zkazit, ale oni se neusmívají, byť se snaží o družnou konverzaci. Právě to, že člověk je nasrán, a oni jsou milí je matoucí. Ale v nitru na pozadí je to, že oni mají moc, vyptávají se vás na vaše intimní věci, studují vás a očekávají vaše reakce a velmi vás studují, neb se vidíte poprvé v životě. Mám pocit, že se o mne zajímají, ale tak to není. Je tam doktor a sestra. Hned je upoutá moje mluva, tažená a zastřená, asi, nevím a koktavost – ovšem mám koktavost ženského typu – táhnu slova ze sebe, naladuji se. Je to problém s Animem. Nejhorší je, že člověk „jakoby“ nemůže nic říci, projevit se, jsou jako rodiče, musíš být hodný, hodné dítě, a opravdu si tak připadám, jako bezmocné, ponížené, kulaté dítě, které ovšem začíná zapáchat, jako potrat, černat, šedivět, jako zapáchá odpad (vodovodní) v bytě! I ta barva toho, co po dlouhé době v tom odpadu je, bez kyslíku. Je hovno (ale ne ve smyslu ego). Stačilo by jediné projevení nesouhlasu a měl bys vyhráno a odešel bys se ctí, už mnohokrát a prakticky stále to provozuji, ale tady jsem to udělal trochu až nakonec. Nejhorší je, že je to existenciální boj a ono to tak vůbec nevypadá. Vše je líbezné. Ale ta žena hned vycítí svoji příležitost – má tam muže, co je dítě a začne ho ponižovat, (vlastně své pocity, že je dítě přenese na něj a líbí se jí to). Oni jsou ti na světě a ty nemáš právo být ve světě, být ve světě lidí, ve světě rodičů. Ona jakoby říkala – hm, líbí se ti to být holčička, vid? Ač jsem si říkal „jste špatní“ atd., bylo tam moc úkonů a spěchu, než abych to mohl aplikovat. Jde o to v sobě, pod tou hromadou, koulí – dítětem, ponižením, najít pozadí, své já, svůj odpor a nesouhlas, který ti odepírají, E'. Pak samozřejmě přijde něco trapného, a oni hned – to tu byl jeden a něco o úchylech se bavili – jasný náznak na mne - není to ale šikanující, nechť se mne dotknout (a

to je možná to nejhorší), a přitom ta žena se už začíná dotýkat – té to nedá. Oni to jakoby také nechtějí dát do polohy boje a odmítání, ale protože jsou v tomto systému výše, mají výhodu – já se chci jen bránit. Problém je ten, že nejsme stejní, vy jste lidé. Nejhorší je, že člověk ze sebe to odmítnutí, projevení, nevypotí, je tam prostě to ponížení – A, dítě, hladkost. Člověk je napjatý a nevypotí to ze sebe. Odmítnout lze jen, pokud je člověk sám sebou a je uvolněn, ale nikoli povolen, to je právě to dítě. Vydechnout napjetí a odmítnout. Lidé to řeší tak, že tam s nasranou náladou vstoupí, s nasranou náladou tam jsou a s nasranou náladou odcházejí, jsou E', ale to asi není OK, já bych se cítil špatně, ale když si člověk říká, že oni jsou špatní, není to takové, je to bránění se. Potom to v člověku vře, doma si zanadává, postupně se uvolní a to napjetí a dítě a jejich bytosti se promění v E' a odplují. Už žádný vztah apod. Už žádné tam lézt. Kdybych byl jako vy, budu se na to snažit dívat i z pohledu těch dvou lidí, ale my nejsme stejní, nejsem abrahámovec jako vy, nejsem narcista – člověk, nevědomý, pyšný a přitom malý. To, co je pro mne velké – jsem jakoby dítě, kontakt se vším, je pro ně k smíchu a neexistující (ale asi schválně). Po tom to vždy doženu do nějakého extrému a odplavuji to ze sebe (zvýraznění, přehrání znova, prožití), je to jako choroba nebo strava, musí se to strávit a vyprázdnit, mozek to má stejně. Oni mi prostě asi nerozumějí. Já jsem v archetypech a vy ve světě lidí. Nejhorší je ta nerovnováha, vy máte moc, a nemoci vás odmítnout, protrhnout tu blánu - vás, chci se alespoň dorovnat a tak vás šikanuji, abych byl E' a ne úchyl či blázen a blánu tím prorážím. Vy na mne hledíte jako na dítě, co jste právě spláchny do záchoda, protože bylo už nějaké smradlavé, málo se hýbalo a mluvilo pomalu, protože rychleji to nešlo. Nepřipustíte si mne k tělu a zároveň mne ponižujete. Kdybych byl magor, půjdu a budu se mstít, ale to nedělám, protože to mám zpracované, vím, že bych to nebyl já, ale nějaký démon, opět to dítě, a já chci jen sebe, pohroužení, skutečnost – tu chce magor taky, ale nenajde ji, sebe - E', vážnost. Člověk je totiž napjatý, být je povolený, a proto nemůže odmítnout, neb odmítnutí je E a to je napjetí, které v něm je a nepustí je ven. Neukáže se, sebe. Člověk se tím asi chrání, ale ubližuje mu to, že se jim neukáže. Vy mi taky neumíte přisoudit to, že jsem jiný, tedy možná i lepší, než vy. Je to hrozné, neb nejde člověka odmítnout, tím odmítne všechny lidi a člověk si chce i povídat, proto nelze dodatečně jen nenávidět a pronikat do nich, taky si představovat, jak by to bylo normální. To dítě mám stále v krku – je mi jasné, že vy pod tím dítětem něco najdete, ale já tam mám jen vazivo, až pak po delší době se dostanu k „sobě“. Celé je to cesta zpět k bázi. Už ale nemám to ego, něco si dokazovat, chci jen klid, už mám pokoj se sebou, věci mi jsou jedno, přál bych vám tento stav, prorocký, nenadřazený svrchně – a to ani skrytě – okatá líbeznost guruů - ale možná nadřazený uvnitř. Asi je nejlepší se tím, jimi nezabývat, tím jim ublížíte vlastně nejvíc, především ve směru k té ženě – sestře v ordinaci a samozřejmě to znamená tam vůbec nelézt. Cítím, jak jí to intimně ublíží, ona je hrozně v tobě a směje se ti, tebe to postaví do role dospělého a rovného, může to být hluboko v tobě, ale je to odmítnutí, být je to slabé a jen vlastně v hlavě, je to velmi účinné, účinnější než mačety – je to postoj a něco jen tvého, je to inertní a přeneso to vinu na ni, resp. si uvědomí, že ubližuje. Nejzvláštnější na tom je, že to dítě nedá dohromady ten odpor, je rozložené, měkké, jsem zahlcen, vazivem a není to snaha, urputná snaha o něco, jsem povolený. Po nějaké době si uvědomit, až se uvolníš, že oni jsou špatní, je to špatné, co dělají atd., tím to nafouklé dítě ve mně (v nich) povolí, vyfoukne se probodne a tím na ně hodíš E' (jsou E') a odpad. Je potřeba to dělat opakovaně, neb psychika není fyzický svět. Tím se dorovnáme, a jsme si rovni, také jsou poníženi. Žena místo zbraní používá pojem vina. Tím se ale sama dostává do kruhu, neb se zdráhá fyzické zbraně a staví se tím do role bezmocného dítěte, což podobná osoba zneužije k tomu, aby z ní to dítě udělala. Je to prostě váš svět, svět mezimužský a meziženský, ty role a osobnosti apod., moje je úroveň mystická, a psychopatická, vágní, tam se vracím, vracím li se k sobě. Vracím se k archetypu, k citění sebe tam (druhé já, to E'', E') - nebo Anima, to je stejné, je tam vztah k tomu mému A – mě. Vyprazdňuje mě to a naplňuje klidem a mírem – světem a přesto jsem vyprázdněný. ... ještě to doplňující zpracovat tak, že si půjdete lehnout a jít do sebe, jako bílá krvinka to auto-zoracovat, v té šedivé hmotě chlupaté dávicí se to obrábět v sobě, deprese apod. – tedy bolest E' na A''. Pak začne člověk racionalizovat. Pak začne kňučet, aby se projevil a sousedi ho uslyšeli a on překonal ponížení a schválně kňučel apod. Chce to čas. Je to povrchová krusta vlastně, i když si to nelze takto představovat, je to tušené a není to opravdu tvrdá krusta či blána apod., ženy v tomto stavu jsou frigidní, také si vytvořit zeď mezi, zpětně si ty lidi uvědomit, změní se v E', což je hradba mezi tebou a nimi, ta tam právě chyběla – ale pokud bych ji tam měl, odsoudili by mne za to, že jsem nekomunikativní. Taky je problém a je hrozné, že ten udušenec necítí, necítí bolest, ale přesto tam bolest je, je to jako spadnout ze střechy a uvnitř jste rozjebaní, čvachtá to ve vás, je potřeba to propíchnout (nízká entropie), abych začal zase cítit, neb to je bazální stav. Opravdu nejhorší na těch systémech je, že vám nedovolí se ani hněvat a řvát a ani cítit, zadusí vás. Cítit E'' a být v přírodě a krajině, v matrici, a přitom cítit E'', ale stále je v mém nitru knedlík, co nechce cítit, být probodnut, ono platí, když se nekoukáš, tak to jde, když na to nemyslíš, tak to jde, ale přehlížení je skrytá hrozba. ... Také si přiznat svoji malost a úzkost v té ordinaci, ta tam byla potlačena – ta pravda.

Představte si to tak, že jste žena a ženy vás neustále svádějí, vidí ve vás „toho“ muže, to je strašně ponižující, vytlačují mě mimo svět, mimo živé (i mimo mrtvé). A bylo velmi náročné si uvědomit, a teď dělám vlastně to stejné jim – šikanuji je a odhaluji, ponechávám v nich toho E', co je i A'' (homo fetiš), což nesnáší. Nechápu o co jde, vždyť jsi muž, ten, co to

nechápe, apod. Proč bych měl být stále já špatný a divný a vy pány, pány co se má a nemá. Nemůžu stále se z toho vypisovat „celému světu“, sice to dále probíjet ze sebe, ale ne na papír, jednodušeji.

Procesy v mozku si můžeme představit stejné jako u stravy – nejdříve je něco nové, rozporné a je to to, co nás vyživuje v jakémkoli smyslu (to je to A'), pak to ale musí umřít a ztvrdnout (E') a to potom zetjele a odejde a často bez přísunu kyslíku – tak jako ve střevě. Souvisí to s dýcháním, odtud duše a duch. Vydechnout to apod. E' snadno souvisí jak s A' tak s A'', A'+E' je to rozžhavené peklo, touha po něčem novém, a E'+A'' je mozek, mysl, šedivost a odumřelost. A A'' snadno souvisí s A'. Po narození jsme bytost, ženy vytěšňují nejvíce A'' a muži rádi upozorňují na to, že dívka je vlastně A'', což ona nesnese – tím s ní totiž manipuluje, neb s A'' se manipuluje daleko lépe než s živým A' (jsi smrad mých ponožek a služ mi) – a muži vytěšňují nejvíce A' a dívky rády upozorňují na to, že muž je živé a hravé A', což muž nesnese (kokta, rarášek apod., nic, se kterým se také snadno manipuluje). A ženy berou mužům život neb nový život tvoří a není z čeho brát. U stařen pak berou druhým život, aby samy mohly žít. Ženy také dělají z muže pejska, co jim líže přirození, to je vzrušuje, neb on je A, sladkost, odumřelá Anima v něm - fetiš. V extrémním případě je to pak girlfag, a tam je typický vlastně strach z Anima, a je to velmi podobné mému stavu, jak jsem ho popisoval, se domnívám. Je to o vyvolávání opačného pohlaví v sobě, tedy vyvolávání E' v ženě. Podpásovka, kterou žena udělá je ta, že takto rozladěnému muži – už si myslí, že se našel a ne, ona se vsune pod něj, pod něj vpraví velké A a on je na povrchu, a je malý, takže se opět nenašel v sobě. Je to vlastně strach z Anima, problém s ním, je to panna a kapka krve, sadismus apod., neschopnost do sebe něco pustit, zavalitost, ale panenská, útlá bytost, neschopnost strčit klíč do zámku, dokončit a mít kontakt s ..., pasovat.

Myslím, že archetypy (osobní hlavně) vznikají jako mýtus – je to stejné jako, když si tvoříme představy o někom, koho jsme nikdy neviděli a všichni o něm mluví a pak zjistíme, že je to jen člověk. Stejně je to se sexem, vydráždí se to do maxima, na hranu smrti a pak tam je ale na druhém břehu normální stav, je to přelud, po čemkoli toužíme, je vygradovaná prázdnota, touha po transformaci apod.

Jsem jakoby žena, co je udušená či utopená, ale ještě v dětském věku. Potrat ve mně – jsem potrat – je tam záře ženy a bezkyslíku utopenost. A to snadno přejde v ducha, v muže, kterým jsem. Když vám toto říkám, budete mít tendenci to brát hrozně vážně, osudově, zmařený život, lítost, pro mne je to danost a normalita a toto vaše počínání chápu jako šikanu.

Ten utopenec je to dítě, jak jsem o něm psal a jsem na to i orientován sexuálně, což je zvláštní, neb to je ten homo fetiš, běloba apod. věci ... , je to má maska, střed apod..., a snažím se to ze sebe vytěsnit, proto jsem na to orientován se domnívám, ten udušenec je něco, co se snažím zpracovat. ... Snad je to také neschopnost proniknout přes blánu, tak se člověk ženou, utopencem stane a prožije to v sobě. Snažím se tu bolest – být utopenec, udušenec, ze sebe vytěsnit, pohlit se tím a tím v sobě nalézt meč – ten je ale právě dušen. Totiž v obraně žádný meč, penis nemám, nepoužiji jej. Bý pohlčen její měkkostí, tedy vlastně proniknout dovnitř. Jsem neproniknutelná, napjatá na povrchu, blána a to je pro muže – mne velmi ponižující, neb muž je naopak uvnitř E, nelze proniknout do mne, ani do nich (v ordinaci i jindě). Člověk se musí uvolnit, aby to napětí povrchové ustoupilo ... bolest, napjetí prožít, hluboce, jde to vůbec? Nejde to do mdlob? Bojím se v sobě mít E'. Paradoxně, být normální, je být E' a být uvolněný, vše je tam naráz, a ani to nevnímáme, neb je to správně „namícháno“, ale míchání tam žádné vlastně není.

Je myslím velmi důležité ty zásahy do nás vybijet tam, odkud přišly a dále pak to v sobě zpracovat, než jít a ubližovat jiným, což dělám vždy, třeba si pak pustíme porno, kde se někomu ubližuje a láká nás to, ne, potřeba je věci zpracovat.

Nakonec nezbyde člověku nic jiné, než tu tučnou kouli v sobě nechat a říť (co je směrem nahoru) uzavřít, stáhnout se, uvnitř je stále A, je to stav naopak než má být (vágní A uvnitř a E na povrchu), je to vlastně uzavření, vede to k úzkosti a schizofrenii a je to nekontakt se světem. Postupně to člověk musí strávit. Ale musí to i vyprázdnit....to neděláme.

Tato entita (v ordinaci) potřebuje sílu, muže, ale je to tak silné, že ani to nepomůže, neb toto se ta entita bojí. ... Muž obecně je E (tedy i strach), proto strach nemá. U psychopata je to podobné, ale zde je to pohlčení E, strachu a stanutí se strachem, tedy už nemá strach – celé se to zrodilo z bytostní nejistoty, strachu, člověk se stane, má v sobě E', inertnost, tedy i A'+E' slepenec, systém, a potřebuje tuto lež žít, potřebuje, aby ostatní měli strach a viděli v něm záchranu, tedy E' (objektivizace strachu) a toto E' strach vyvolává, ta inertnost – je to celý systém. Souhlas i nesouhlas toho „boha“ živí, neexistující entitu. ... Dívka v nevědomí se ve vědomí stane požívačnou matronou, Animus v nevědomí se ve vědomí stane (klidnějším) mužem atd.... Systém zakazuje velmi upjatě a nenávisťně veškeré nebezpečí ve vnějším světě, vědomém světě, tím odkazuje na to, že nebezpečí ve v něm, on je nebezpečí, a živí nebezpečí nevědomé, živí Anima a sám sebe, nerozvinutého. On/ona je příkaz. ... Psychopat stejně jako žena pouze manipuluje inertností, neb sám inertností nevládne, není inertnost, to je mužské, pokud je

muž inertnost, není to inertní, protože je to v jeho já. ten, kdo šikanuje, je protivný, či pokouší hranice apod., tak neví, že je špatný, že dělá něco špatně a neví vlastně o své inertnosti, nekomunikuje s Animem, nemá ho zpracovaného, popř. neumí říci ne poštelosti - Animě a pokušení, když mu/jí řeknete, že je špatný atd., to ucítí v sobě tu inertnost, Anima, a dostane se to do lepších kolejí, ucítí vinu.... Muž jsou věci abstraktní, jak je v mýtech všech kultur, typicky je to prostor kolem Země, vesmír, lehá si na ženu, a také to, co lepší, typicky sperma, když zaschne, on je to lepení (lepení v ženě, přilepil se) – tam je to cítit hodně, přilepí se, fyzikálně je to vlastně zákon zachování hybnosti, muž je zákon a žena dodržování zákona a zákony jiného typu, duch pak tato pravidla porušuje – přírodní zákony, jak jsem říkal. Možná je to však naivní. ... Také, to obcování se ztuhlou koulí, A'', Tomáškem, ego atd. je jako když postiženec obcuje s postižencem, aby se cítil zdravý a čistý – ego rádo ubližuje této kouli (egu), najednou se to vynoří při sexu, uvolnění, to, že začnete fackovat svůj objekt, být agresivní, je to o tom aby ego (odumřelost v nás) začalo cítit, proto ubližujeme lidem, projekce...

Po systému touží lidé s psychopatickými sklony, kteří potřebují tento jev ze sebe vytěsnit, to A+E, a lidé k tomu mají blízko toto vytěsňovat, ovšem je to velmi pohlcující a útočné. ... Zjistil jsem, že spousta žen o Animovi vážně neví, zvláště chovají li se udýchaně, spěchavě. ... Animus i systém chce být ve vědomém světě, neb sem patří, ale být zde neumí Zde se věci správně namíchají a na onom světě už jen jsou, jak správně namíchat je otázka..... Všechny věci v textu byste neměli brát vážně, jsem hodně pozorovatel, věci vygraduji a zvýrazním, abych v nich našel nějaký systém. ... Také ti, co chtějí být středem pozornosti si myslí, že pak jsou E', protože E' v lidech vzbuzuje rozpaky a zvědavost, stejně jako když kořist ze sebe udělá mrtvolku a predátor je zmatený. ... Ten stav po ordinaci také vede na depresi, v ní člověk také nachází své já. ... Úleva je také nemluvit vůbec, neb tím si člověk také udrž ducha, neb slova (E) nejdou ven...

V průběhu života dojde myslím k těmto proměnám: na počátku jsme duši a vzhlížíme k E'-A'', potom se s tímto identifikujeme a zpětně vzhlížíme k duši (svoji), ta už je ale mezitím spíše odumřelou Animou, pod níž je teprve evokována duše a citění. Toto auto-schéma je jak z dílny E'' Vám jistě přijde – je to E'' s Animou či dítětem, včetně orientace na své zbytky (odumřelou Animu) a snovosti a aktivní nechuti k lidstvu, celé je to v E'' světě. U mne toto proběhlo zdá se už v raném dětství. Mám to spojeno s pocitu čerta (nikoli pohádkového) v pokoji, koberec, pachů zatuchlin, vše je můj svět, ego, Tomášek apod. Není to ani mužské ani ženské a je v tom obé. Tomáš je jakýsi cizí element v té mysli a je zároveň zakomponován do systému. ... Dokud tím nebudete, nebudete vědět, oč jde.

Dobrou cestou k sobě je samota – v mysli to probíhá tak, že jako reakce na tento svět a nepředvídatelnost lidí a událostí si člověk představuje, už nikdy do práce, už nikdy tam a tam, už nikdy s lidmi – evokuje to bolest, která je hlavně mimo mne, dostává se mimo mne, tvoří zeď ke světu, je to E', z lidí to udělá E' a odplaví je, můžeme se opakovaně dostávat hlouběji a hlouběji v sobě, samota, je to E', co prohlubuje, je to matka a její vícero E', zároveň však i já jsem E' (ale pozor E' nemůže být většinou zde i tam) na konci cesty je svět E'', citění E'' a já dívka, je to svět normální, archetypový a pro mne regenerující, je to uklidňující samota, žádné vzruchy kolem, uklidnění, báze mysli ... Samota je jako ticho – tj. je to chápáno i jako vymizení lidí (aktivní vymizení, např. násilím apod.).

Jít do přírody a vykašlat se na povinnosti - obsese. Věci jsem jen zvýraznil, abych je pochopil, když to někdo vezme osobně a vážně a začne to upjatě aplikovat, asi špatně skončí. Vina je primitivnost a je dobré ji zpracovat. A v textu to není tak, že bych něco dnes již nepovažoval za pravdivé, vše je správně. Byl to vývoj. Tak a zítra půjdu z blázince ven.

Extroverze a introverze je opět myslím pouhá změna stanoviště - máme tečky (osoby) ve hmotě: toť svět. Extroverze je jedna tečka a zbytek je jeho svět. Introverze je ten celý svět s tečkami bez jedné z teček. Je tu hezky vidět poníženost extroverze, což se kompenzuje přirozenými pocity nadřazenosti. arcismem (mužský narcismus je ponoření či posedlost introverzí), narcismus je introvertní záležitost a situoval bych ho na Balkán. Introvert zas vlastně není vůbec nic (je "ti druzí"). Extrovert je jen A'' a pod, vedle sebe má E'-E'', zeď za kterou nejde. Extrovet něco dělá, ale neví co, introvert nedělá nic, ale ví, co dělá. Pes a kočka. Extrovert chápe city jako něci, jde do lese, porazí mladý strom, dá si ho do obýváku, zneuctí ho ozdobami a potom, když uschne, ho vyhodí z okna - extrovert neví, co dělá, je nevědomý vůči bázi a citění, svět vidí jednoduše a proto může něco dělat (nízká entropie). Ubližuje a neví to, je neuvolněný uvnitř. Je tam zatvrdlé hovno. Naopak introvert s E'-E'' (před sebou, v sobě) komunikuje, ale často je to také jen objekt E' s ním, v něm - chlad. Introvert je poštelilý - je všemi... Narcismus je svět teček ve hmotě - je schizofrenní a situoval bych ho na Balkán, Valaši, ale i Ukrajina apod. Jsou to muži s komplexem E' myslí - modré oči, hnědočerné vlasy, úzké rty, šedivost, vnitřní zatuchlost a análnost (šedivá, a hysterická, červík, prázdno) a k tomu jako doplněk ženské ostré podpadky - tečky, jiskřičky - je to zatvrdlé a citlivosti zbavené otupělé hovno, spíše jen malé části na stěnách, a jeho škábání ženským prstem v análu - je to kosmické (hvězdy), a rozpad osobnosti, transvestismus apod. - slast z toho být zatuchlostí v ženských ostrých ("čistých") šatech, je to obecně východní, přírodní, ženské nevědomí ("Ni" v Monthy Python), les s jeleny, je to půlka mé mysli. Tito muži jsou v lásce jednosměrní, buď

platonicky milují svůj obraz a skrytě se nenávidí nebo naopak - oblast narcismu a ega. I já byl jednosměrně zamilován a potlačoval nenávistné tendence k objektu - sobě, což se projevovalo jako OCD myšlenky (což je pro ně také typické), můžeme říci, že jsou to extrovertní muži silně ovlivnění introvertním světem - kontinentem ... Ono extroverze a introverze jsou schémata v nás, není dobré být vyhraněn a není dobré nebýt ani jedno. A jaký to má vztah k NDE - dívat se na svět očima druhých... Smyslem extroverze je introverze a naopak... Muž si dokáže ze sebe dělat před ženou strandu a vypadá to jako "já se šikany nebojím" - neexistujícího mystického a tíživého světa, a oba se smějí (ona je konečně ráda, že našla někoho, kdo se nebere vážně, našla "lež", extroverzi, překroucení, ale přirozené, anální), protože ona se, (to), (Anima) vážně bere. Animus je zdroj vážnosti ženství. Extrovertní muž i žena utváření nadřazené alfa páry, všem a hlavně přírodě, násobí se to - pošetilost, je v nich hodně A', odumřelosti, šedivého tuku, kterým pohlcují celý svět, egem, jsou archetypy a ne lidi. Nemohou jakoby umřít (spojit se s introverzí), klamou sami sebe. Když nemůžeš, tak přidej - to uvnitř vyvolává nepřekonatelnost, bytostní odpor vůči smrti, jsou vzrůru nohama a nemohou proto umřít, nikdo jim to nevyvrátí, jsou celý svět. Nezabývat se tím. (úplně cítíme, jak něco - nám, z nás - vzali, ukradli - E' atd., aby mohli být tam, kde jsou) ... Extrovert potká v lese introverta a zakašle ("šikana"), introverta se to bytostně dotkne, ale on to tak nevnímá, on se domnívá, že potkal extroverta a oba, že jsou stejní (jsou v sekretu, vždyť přece zakašle taky), a jsou vyčlenění nad okolní svět, oddělení od něj. Introvert si myslí, že potkal introverta a někoho odlišného (vajíčko odlišné) a nejdříve se budou pozorovat a naladovat. A extrovert ti pak řekne, že jsi mimo (v mrtvé pohádce - tam), neexistuješ!, a stávající společenský Duch je s ním. Jako když se potká horké a chladné, velmi to prská. A tak to mám pořád, potence k introverti se manifestovala jako silná introverze a zároveň popřela sebe sama odmítáním okolím. Jsem sám a dobře se (extrovertně) bavím, je to můj svět. Asi je to extrovert předělaný na introverta více než naopak, ale ta báze mi je také přirozená, je to střetnutí, dnes cítím, že introverze je už něco více vytěsněného, stejně jako ta dívka, oproti dětství, stále více jsem pohlcen mužem, jsem mužem ... Muž je sice myslící, ale on je předsudek, proto ho umí změkčit, neb jím je. ... Nelze říci, že nebytí je muž, z určitého pohledu je to i žena, či i dítě... Tyto věci jsou hrozně ošemetné, můžeme říci, národ došel k moři a proto začal být mužnější, nebo došel k moři a začal vůči mužství projevovat více ženství, pravda se vždy najde... snad je tam obé, zvýraznění ... Rarášek v nás vyvolává smích, neb je to rozpor vůči bázi A. ... Extr. vidí nebezpečí v okolním prostředí, intr. v okolních lidech. ... Z extrovertova pohledu se právě introvert neumí uvolnit a něco si stále hlídá, to E'. ... To schéma (A + n.E'), tak u introverta je to produchování, zneosobnění a u extroverta zduševnění, zosobnění. ... Můžeme si s tím různě hrát, je to fraktální, v samotném A se opět vykrytalizují E', a samotné E' je vlastně duch a introverze, svůj svět atd... Kdybych měl vůči vám předsudky, budu jako vy a budu úplně v pohodě, problém je, že já předsudky nemám, neb znám svět z obou stran. Nemám v sobě a priority odsouzení někoho předem. Nemít očekávání je být netečný. ... U mě je to introvert, co ho extroverti, muži vlastně nezajímají, protože jím je. Proto jsem vůči extrovertům bezmocný (jako introvert). Potkám extroverta, co bude do mne hustit, jak bude investovat do bitcoinu apod., a já nemám šanci mu říci ... a celý svět je extrovertní a nemám šanci mu říci ... vlastně nevím, co, nemám své stanovisko, ani nejsem to "jenom jsem", jako to mají ženy. Nic mi tu není shodno na světě, asi to ani nejde, jsem ojedinelé bahno, nikoliv něco ojedinelého. Občas na pozadí hlavy cítím stěnu E', což je vlastně Tomáš, archetyp, Animus apod. tam odtud, a přitom je tady na světě.

Animus je stín muže, to je důležitá věta. Muž musí svoji silou odmítnout Anima (i) - Animu a také se s nimi spojit. U ženy jde jen o Anima (o jednu tečku), se domnívám (přijmout sebe a Anima a mít i odstup?..).

Potom existuje typ žen, často sportovně založených, kde je silný Animus, v podobě síly, koně apod., chybí tam citová složka narozdíl od např. hysterických žen, samozřejmě nesnáší slabost, jsou často družné a mají rády mužské kolektivy, ale k mužům vystupují jako ke koni - jako by nemluvily s lidskou, měkkou bytostí, je tam tvrdost, kůň-krychle, zastydlá puberta apod., jakoby s ním chtěli mluvit, ale ono to nejde, mají utkvělé představy, a když jim řeknete, že muž je i měkká bytost, přetočí to na to, že muž má rád měkkost a pohodlí, to já mám ráda taky, krouží okolo něčeho, a navíc už se dostává do opačné polohy, kdy je orientována na odumřelou Animu, jako muži, jiný typ je zas u političek, tam je to mocenské a je to muž+hmota (homo fetiš). Také pošetilé ženy nenávidí pošetilé muže (mne), cítí, že jim vzali měkkost, proč oni mohou být měkčí a já nemohu, měkkost nesnáším, okamžitě se ti dostanou do tvého nitra a jsou sadistické. Většina těchto typů Animem posedlých žen nesnáší gaye a homoerotiku, totiž ono je to vzrušuje a neví, zda nejsou lesby - takto si myslím uvažují.

Neživit E' a systém je ošemetné, protože my máme od přírody dáno - žít děti a dávat něhu polekanému muži, co dělá (a neví), že polekaný není (raráškovi) - potřebuje žít, protože je "když nemůžeš, tak přidej", křeč. Neživit Anima, co sem na svět nechce a jenom nás zneužívá. Nebo je v útlaku a nemůže?

Značná část textu byla věnována individualismu a cestě k němu, ale úplně bylo opomenuto pokora před božstvím, nelpění na svém já apod.

Myslím, že časem, až společenství zestárnou, mentálně, nebudeme válčit, ze stejného důvodu, jako staří lidé už neválčí, ale budou bitvy psychologické a virtuální.

Už jsem asi pochopil, co vidí žena na pošetilém muži po A. To je muž, co ve vlaku si zuje boty a udělá si pohodlí a je trochu obézní. Je to slepenec, nejde na to nic říci, je to inertní, má úplnou pravdu a je chlap, jeho svět je pravda, člověk proti tomu cítí v sobě Anima, hrany, krychli, tmavost, útlou. A člověk se cítí okraden o své A. A jen se může křivě poníženě usmívat, nejde s tím dělat nic, nezabývat se jím ... Na jedné straně je extrém tohoto chlapa a na druhé straně extrém je až pekelný a žhavý Animus, jeho stín. S archetypy Anima a Animy nepracuji jen tak, že by byli jen v ženě a muži, ale jako s obecnými nezávislými archetypy v nás ... Muž se skrze Anima dovídá něco o svém stínu a žena skrze Animu asi také...třeba v podobě sentimentality nebo krutosti, Animu chápu jako ženství+Animus. A pak je tu ten bytostně namíchaný svět, a to je třeba malé dítě nebo individuovaný stařec či stařena nebo stav zamilovanosti nebo naše báze ...

Ego chce mít vše dokonalé a ono to nejde. ... Když na něco, co je přirozené, myslíme, tak to ztrácí přirozenost a nejde to. Třeba koktání je příklad. ... Také osobní důležitost je něco virtuálního ...

Na můj typ samoty není "být s" lékem ... neuvědomuji si, netíží mne to, nejsem sám, a nikdo není normální a nezachrání to a není na stejné vlně (vlastně nevím, co je to za vlnu, žádná není) ..., když jsem si to uvědomil a zvýraznil, zmizelo to, je to vlastně nesmysl, a našel něco lidského v sobě ... nic není dokonalé a vše, co se zdá velké, je vlastně malé. ... je to ten typ osob, co jsou sami u počítače a baví se, smějou atd.

Schéma: báze - A+E - E (myšlenky)

Myšlenky jsou jako závoje na duši a protavují se časem dovnitř (k libidu, egu apod.), vrství se, vjem snižuje entropii naší mysli, bez vjemů bychom se zbláznili. Vjemy jsou strava pro mysl. Kam jde ale odpad?

Myslet na něco jiné.

Vůle žít.

Vnímání, vjemy, bdělý stav, tedy vnější svět je svět E, pevný, oporný a muži se s ním ztotožňují. Typicky je to extrovertní postoj.

Na mentální úrovni lék nemoc živí. Člověk se stává pasivní a špatný a dítě v moci systému.

Duše, psychika se neustále vyvíjí až do konce života, proto nelze mj. tento text ukončit, stále se dostávají nové a nové "poznatky". Zastavit úplně vývoj znamená "umřít".

Samozřejmě, když přejde provokace do fyzické úrovně, "nezabývat se tím" je na nic. Ovšem stále by to mělo být jako mentální se vypořádání s vlivem mysli provokatérů na naši mysl. Například, když sousedi ve vedlejším domě si zalezou dovnitř a zatopí v kamnech odpadky, a jsou drzí a ještě vám nadávají...

Démon v nás má vypadá to mnoho podob, základ je myslím, "vidím jako" nepříjemnou 3D entita bez ohraničení, jakoby plyn, hladký, ale průhledný, ale barvy oranžovobíločervenohnědé (v běloších), provokující rozechvělost a nepředvídatelnost, velmi snadno se změní v inertní E', hranice, které potřebuje. Hranice ho též zchladí a zmírní provokující rozechvělost. Je to E, ale spíše A+E. Je to pošetilý spěch v nás apod. Potřebuje naši pozornost.

A hlavně tento démon vzniká z nudy, a také stresu, který tam musí být a často je právě z té nudy.

Tento démon je A (duše, barva padparača - barva masa, viz predátoství) s E' (duch), je to však jejich imitace. Když jedno dotyčnému chybí okamžitě jej potřebuje doplnit.

Hodně je to cítit v lidech, světských, co milují šelmy a zlato. Análně-orální sadismus.

Tito démoni touží po Otcí a mužském principu obecně.

Každý z nás má v sobě tohoto démona.

Souvisí to s touhami, když jsme ve stavu démona (nuda, a když nemůžeš přidej, podrážděnost), tak po něčem stále toužíme, a cítíme v sobě onoho červíka. Také často děláme proti své vůli věci, které bychom normálně neudělali, protože toužíme po

tom, aby se něco dělo. Ten červík chce ven. Uvedu příklad - sbíráte doma prádlo do ošatky, které budete prát, a dáte tam i nové tričko, ač víte, že může posvinit svoji barvou veškeré prádlo, jste zbrklý, děláte (si) naschvály....

Tento démon souvisí např. s neovladatelnou škodolibostí. To vše např. vyvstává v práci, kde jste s kolegou a narůstá napětí, jež je skryté a objevuje se pošetilost.

Celé je to také potlačení deprese a smutku, který je pod tím. Introvert asi nikdy nepochopí extroverta, depresivně laděného, který je smutný, a jde do společnosti a svěle se baví, jako herec, kterému se v rodině něco přihodilo a on zahraje úžasnou komedii.

Introverti, hlavně ženy, dokážou velmi klamat, působí velmi komunikativně, a to od pohledu, nemusí mluvit, ale když se s ním doopravdy dáte do řeči, cítíte odstup až chlad a nezáměr. To je myslím i můj případ. Totiž ten Animus v nás si chce povídat, ale tím to končí, je to neměnné. Také spíše je to tak, že to E' v ní komunikaci odmítá, je to samota (Animus), ale paradoxně působí dotyčným, že působí živě. Chce si povídat na své, neverbální úrovni a hlavně "mi neublížuj", řekne dotyčný.

Ženy muže velmi zneklidňují, hlavně třeba na veřejnosti, v hromadné dopravě apod. - muži nahodí masku určité tuposti, ale ženy naopak, k té A části démona přidají velmi ostrou neexistující osobnost E'', ten pohled. Oba dva jsou pošetilí, muž i ta žena, a jsou proto velmi v sobě. ... U lidí, u nichž dominuje Animus, a to je nezávislé na pohlaví (jsou to ti, co cítí E''), častěji je to ale u žen, tak třeba v hromadné dopravě z nich velmi vyzařuje tento démon, mají v sobě skrytou agresi, jež se vyjadřuje již v podobě E' - předsudku, na něco jakoby čekají, cítíte nejistotu, kterou přenášejí, a také jsou i oni nejistí, tyto jedince okamžitě odsoudím, jsem E', mám E', tím jim toto jejich nevědomé E' vezmu a oni se uklidní. Dám jim hranice. Aniž bychom si něco řekli. Tím sebe uchráním od rozpadu z nejistoty. Toto může dělat myslím jen člověk, který touží po klidu, neb, když to dělá ten, kdo po klidu netouží, tak doopravdy ubližuje. Sám je nevědomý.

Když jsme v tomto excitovaném démonickém stavu, tak potlačujeme své přirozené vnímání - necítíme např., že už máme dost a dnes nemusíme moc jíst, včera jsme měli dost jídla (už to bylo nekontakt se sebou). Když navíc ještě ztratíme kontakt i s tím interním E', tak jsme dobře manipulovatelní a zmatení.

Ten démon A+E' je (možná) ego, ale nejsem si tím jistý.

Ten démon má mnoho tváří, jeví se jako A a pak je najednou E', nebo šířeji, dokáže být okouzlující apod.

Každý z nás má tohoto démona a k němu se staví jeho normální já, spolu soupeří a soupeříme i vzájemně, démon v ní vs. já normální nebo naopak apod.

Vyjadřuje se nepřímě, protože si chce uchovat vše, A i E'. A neumí říci ne, protože ne říká právě to normální já. A (asi) to říká právě tomu démonu. Vyjadřuje se nepřímě, tedy např. jako malé dítě (když je ohrožené, často chronicky, okolím, mění se na tohoto démona), chce lásku a přitom ubližuje, chce spát a přitom vyvádí apod. Ono chce lásku, ale bojí se citů, je to komplikované. A když se setká se stavem báze, normálního já, tak se ho bojí. Bojí se sebe, slabosti, a tím se chrání, ale už dávno na to zapomene. Je to primitivní zahánění duchů divokými kmeny. Přirozená reakce člověka na nebezpečí - udělat co největší rámus. Bezcílností skrýt sebe, jakožto cíl toho, kdo nám ubližuje. Jakoby vyvrhne vnitřnosti ven jako masku. Není to maska jako deka, ale spíše maska - je globální, tedy i vnitřní, jako kdyby se maso maskovalo masem. Pošetilost používáme často jako masku a to vnitřní E', raráška také. Protože je ta maska uvnitř, tak je to složité. Ono, když máme čistě masku, jako povrchní deku, tak také devaluujeme, znehodnocujeme bázi pod tím.

Skrze nás tento démon poznává svět.

Celé je to stav s napětím, které ani necítíme, je napětí - potřebuje napětí, když opravdu vydechneme a najdeme zpět sami sebe, což je těžké, neb to musíme úplně obrát, démon má uvnitř A a na povrchu E, a také má E' uvnitř, ale potřebuje to obrátit, což vědomě nejde, a jde to jen neuvědomovaně, postupně... Pak se dostane do své báze. Ale pozor, báze není E', nebo E atd.

Tento démon - takový člověk něco udělá špatně, co se nemá, a schválně se neomluví apod. - tím v sobě drží energii, vinu, démonskou, kterou hrozí potom okolí - taky se do těchto situací sám (nechtěně) dostává, protože je posedlý pravidly, neb pravidla jsou proti nejistotě, slabosti apod.

Umím v lidech zažehnout jejich vnitřní já, vidět jejich masku, která je často dosti silná, tedy vidět (pod) toho dotyčného člověka. Jde to jediné přes odmítnutí (té masky a jich samotných, nikoliv toho já, kam se dostávám). Jsou však lidé, kde nevidím pod maskou nic, jsou jen maska. Žádný malý chlapec, malá dívka, člověk, apod. pod tím není, nic tvrdého, inteligentního. A to i v inteligentních lidech, s vysokým IQ.

Je to celé svět imaginace, jak víme, psychika je nelineární systém, pozorovatel je součástí toho, co pozoruje. Možná je to šance vidět právě všechno, neb když sledujeme něco vnějšího, nikdy si nemůžeme být jisti, že vidíme opravdu vše. On si to do nějaké míry sám tvoří, a je vůbec otázka, v jaké podobě tyto entity, archetypy fyzicky v mozku existují. Do jako míry je to fantazie a vlastně, co to je fantazie, fyzicky v mozku? Jak je tam informace uložena?

Lidé chtějí po ženách, aby byli manažerky a pak navíc, aby se chovali žensky, za prvé, nevíme, co to znamená a za druhé to nejde, v tomto systému to je nemožné a nikdy nemůže vládnout mužský i ženský prvek ve společnosti, oni se dost vylučují vzájemně, žena je doma doma, ale zároveň nechce být úplně doma, touží po úplnosti, po prožití atd ... Nyní světu vládne právě tento paskvil v podobě démona. Je to devalvace mužství, které tu bylo (možná) předtím do oblasti ženského Anima, ženy vyšly z domu a vlastně neví, co si počít. Jsou silně v oblasti E', se kterým se identifikují, upínají, lpí. Na povrchním E' a na vnitřním E', které vše vysává a za je tím, že vším je její ego, vždy jde jen o ni.

Je dosti paradoxní, že při setkání ženy s mužem se stává, žena silně vyzáhuje Anima, E'', a člověk si myslí „aha, ona ho dobře zná, hodně s ním komunikuje, když toto vyjadřuje“, ale ona o něm neví, nic o něm neví, jen ho cítí, ale neprožívá. Potlačení muže je již samo o sobě mužské, neb muž je E – procesy. Muže to podráždí a odpoví „tak já ti ukážu Anima, a udeří ji“. Ona řekne „ale to potlačuji destrukci, já jsem konstrukce, život, protože jinak život žít nemůže“. On odpoví „ale já jsem ten život, dusíš mě a zvýrazňuješ“. A ona „a to je právě ten život“. Ne, to je smrt. Tak to jde pořád dokola. U Animy to bude asi stejné, ten paradox.

Muž, co je sám mezi mnoha ženami, třeba ve výtahu a ty ženy spolu nedrží, tak cítím naladění - zoufalství stavu bez muže, opory, otce a jakoby touhy po něm, a jejich nenávisť ke mě, k muži, a já cítím, že stejné zoufalství je i ve mne, vytěsněné a je to děsivé ... cítím tam i to "když nemůžeš přidej" - my si poradíme sami apod. Nelze to slovy vyjádřit, toto nálady a atmosféru. Potřebují Otce. A když si to uvědomí, tak mu propadnou, celé je to o tom zpracování, nezaujetí...

Kdysi byli ženy muži kočírovatelné, to dnes už nejde, jejich Animus se zesílil a silně projevují E'', muži by museli použít velmi silné násilí, aby to dokázali ukočírovat. To nejde. Vidím v tom do budoucna příležitost k integraci Anima a Animy lidmi, individuace, dnes je to pošetilst, ale časem to (možná) bude individuace.

Hierarchické systémy vznikají zpravidla tam, jak už víme, kde je napětí, tlak, agrese ...

Extroverti mají smysl jako vlečku za sebou, jsou to dřiči. Viz třeba vypuštění rakety Falcon s autem Tesla. Do nekonečného ticha, panenského prostoru člověk vypustí toto. A cesta na Mars je stejná. Nemá smysl. Je to nabubřelé, pošetilé, „jsem nejlepší“. Jako když máte panenský les a teď se tam zjeví chlapík v autu a řekne „čau baby“. Je to směšné, a i smutné. Stejně jako humor Amerických seriálů. Rozpor člověk vs. přirozenost, Indiáni, s tím tam byli asi hodně konfrontováni, nevědomě. Ono to totiž smysl mít asi bude, postupně postavit raketu, soběstačnou, kde bude přežívat život atd. Introvert vidí extroverty jako podivnou skupinu nadřazených ovcí, mající ten pocit. .. Extrovert bude tento text obdivovat, jako svatý obrázek, prostě nepůjde, neponoří se.... Protože mám k extrovertům tuto nechuť, myslím, že je to typicky nezpracovaný Animus. Jinak ho však zpracovává muž (souboj, odmítnutí) a jinak žena (přijetí, něha, ale i to odmítnutí, zastavení tam je). ... Opravdu to tak asi je, že muž a extrovert, do značné míry i já, musíme odmítat Anima i Animu – nevědomí, pohádku.

Když se žena, ženská energie, vůči někomu vyhraní, ostře či jen lhostejností a „oni jsou tací a tací“ – tak to vede vždy k silnému ostrému napjetí, silně se tím projeví její nevyzrálý Animus. Vlastně se chová pošetile, mužsky, a není to její parketa. Ale pak by žena nemohla odmítnout nic. Animus pak stojí jak za vyvoláním konfliktu, tak při usmiřování, miluje procesy, vždy je za tím cítit, zrada atd... Je jedno, jaké si dáme nálepky (často lépe intimní, co se dotýkají intimity a pocitů viny – nikoli za nějaký čin, ale jako obecná vina - reakce na nejistotu, která pramení z případného odhalení intimity), pokud nám jde o to mezi sebou bojovat. Pak nemá nějaký dialog smysl. Asi to bude tak, že žena se brání mužem, nevyzrálým, čistým a muž ženou nevyzrálou, odumřelou či sentimentální, tupou, obaluje a ponořuje se – do teorie, kdyby byla živá, byl by tam i Animus, to nejde.

Civilizaci máme asi k tomu, abychom důkladněji poznali sebe sama a poznali své prostředí kolem. Postupně více a více vystupuje obraz E''. Ono nemá tvář apod., je jen tušené.

Je hodně lidí, hlavně mužů v Česku, kteří jsou posedlí systémy, odumřelou Animou, Rusko, mrazy, MHD, je tu mráz jako v Rusku, já, atd., žena neumí být v odumřelé Animě, být v tom ponořena. Také s tím souvisí i majestátní, (ego), pocity, velikost, což vlastně je takto majestátní i mé prožívání v lese, je to podobné ..., jsou to teoretičtí egoističtí muži typu prezident Zeman apod.

Myslím, že jak Anima, tak Animus, ve své čisté podobě nemají orientaci na opačnou složku, a potkávají se až v nás, v našem světě, je to tak trochu princip sobeckého genu pana R. Dawkinse.

Moc jsem uhnul poslední desítky stran do pohádkového světa mužů a žen, nevím, co je tam, ale pohádka to snad není. Byla to taková teoretická hlubinná imaginativní psychologie. Nemám totiž pacienty.

Když přijdu domů z práce, uvědomit si to. Ukončení.

Žena, když muže šikanuje, zvýrazňuje jeho podstatu, je osobní, on je „obnažené nervy“. Žena má zas v tomto ohledu tenkou kůži (hoří), ale může být i celkově mdlá.

Provokatér také někdy donutí druhého, aby na něj řval – stále je to o tom, že tě chce mít v moci, ale je dobré se to naučit, umět na něj i zařvat... Myslí to třeba i dobře, ale chce taky, abys byl na stejné vlně jako on, to ne.

Zdá se, že od mala na mne lidé házejí své nevědomí, vše mrtvé nebo E´´, méněcennost apod.,

Žena často přejímá nevědomí mužů a lidí kolem, je to pro ni méněcenná poloha, ale zároveň na sobě projevuje strach a negativní emoce druhých, tím vlastní jejich E´, a může je vydírat, má jejich duši, jako ďábel. Oni místo, aby tokovému člověku projevovali respekt, který očekává, tak jej likvidují, což dělají na jednu stranu asi dobře... Vůči mě mohou mít lidé jen předsudky. Vám patřila moje první půlka života, mě patří druhá půlka života. ... Nevyužil jsem svého postavení, abych vás zneužíval, či byl velkou koulí, to bych i sám nesnesl a připadal si divně – šikaující matrona, ono je to jen obrana těchto dam, brání se. ... Lidé mi pak připadají jen jako folie, bez duše, žena si s takovými lidmi často hraje, nemá zpracovaného Anima ... Někdy v lidech nevidím je, nenacházím je tam, museli by projevit velký hněv a pak bych je tam uviděl. Jejich tvrdé, ale i měkké, uvolněnou polohu, tedy jejich já. Já je také směs E´ a A. Také je to vidět na situaci (moje stigma, nastavení ve společnosti), dnes se mi to připomnělo, dřívější mód – jste krátce mezi novými lidmi, oni si povídají a já mlčím, protože neumím přerávat a špatně se jakoby slyším, (depersonalizace), ztrácím se, tím cítím jejich počínající nenávisť ke mně atd., po skončení se cítím divně, exkomunikovaně, méněcenně, ta nevyřčená moje slova na mne doléhají, a jsou to vlastně E´´, ponížení, cítím jejich odpor ke mně, jako k něčemu nechutnému apod., jako ke smrdící kedlubně apod., ... vydechnout, už jsem se našel a i mluvím, ale dříve to bylo temné, duchoidní. Jsem zvyklý asi mluvit jen já. To E´´ potom v člověku pomalu odumírá, jakoby tleje, ale nesmrdí nebo tak, jako zvadlá houba, vydechovat, hněv projevovat apod... , už i tolik nekotám, připadám si jako robot z jiného světa.

Nevědomý člověk vždy něco iniciuje, hledá, chce třeba, aby se něco dělo apod., ptá se, je to vidět v MHD, ovšem, když sám s někým jedu a mám si s ním povídat, také se cítím trapně a ohrožen a pod vlivem neexistující entity – společenských pravidel, být ticho, nerušit okolí apod., člověk se bojí ... Ale je to úplně jiné, než dřív. ... Pro nevědomé lidi je (jejich) nevědomí spojeno s vinou, ta totiž k nevědomí vede a je tam i schována, spíše v podobě méněcennosti a nejistoty. A na okolí to házou. ... Ono také, v tomto případě není nevědomí a vědomí odděleno, ale jedno je v druhém, je to ta hra „kdo má žeton vyhrál, apod.“.

Ženě stále zakazují odmítat něco a někoho, a ona to má v sobě jako program a je to i její životní úkol, ale každý člověk by měl umět odmítnout. ... Cílem integrace je myslím umět přirozeně odmítnout a nebo přirozeně přijmout (hlavně opačné pohlaví, a jiné prvky...). Když ovšem žena je na neklidného a zlého muže milá a dává mu něhu, cítím, že cosi do ní vstupuje a přebírá pouze Anima do sebe, to se pak navenek projevuje třeba jako vulgární OCD myšlenky, agresivní myšlenky apod., které jsou potlačovány. ... Je dobré Anima i umět odmítnout, zastavit, nepřejímat mužovo nevědomí, neb on ho hází na ženy, ony mu ho berou, tak to cítí, měl by se sám se svoji duší uvědomit apod. ... Je to komplex dnešních lidí, tápající démon-člověk, bez duše, vnitřně prázdný, posedlý vnějším světem. ... Moc za druhé mluvím a tím jimi manipulují, aby cítili to, o čem tu píšu a přikyvovali.

Asi jediná praktická věc do života, kterou si z tohoto všeho odnáším je to – „jsi špatný, jsi špatná“. Je to čistě účelové. Lidé totiž často kombinují tápavost a neuvědomovaný předsudek E´ uvnitř, šikanují, (ono stačí vidět businessmany, jak jdou ulicí – žijí tou mocí a svým světem a je to nevývratné, je to malé, ale velmi velké a nevývratné, ty lidi ovšem chápu, rok jsem byl taky takový v práci a z práce, svět okolo – panenskost přírody a vesmír je nezajímá – ale tak nějak křečovitě a lhostejnost tam je a

jen se tomu smějí nebo to znásilňují, ponižují celý svět kolem na odumřelou Animu). Stačí se jen podívat z ulice na oblohu a vidíte ten rozdíl – ta malost a nevývratnost a pošetilost (jsem, co nejsem a nejsem, co jsem), je to velmi vtahující, je to i spěch za? vs. ten klid a přirozenost. Takže zpět k té praktické věci – umím se už bránit a dorovnal jsem se, a asi i překonal, ... v nich ten předsudek je, ale oni se ho bojí, a potřebují něco jistého, čímž hrozně provokují, prostě „jsi špatná, jsi špatný“ – čistě toto, tím se vše narovná. Jen se tím bráním, netoužím je ničit, či týrat, chci klid. Je důležité být u toho vnitřně klidný a vyrovnaný. ... A pak ve stáří, pokud bude, tak to bude asi už, že jsme stejní... Náš problém je ten, že žádná introvertní osobnost nám nevládne, nejsou nikde vidět, často jsou spíše na okraji společnosti. Asi by světu ale vládl o nic méně horší démon než teď. A navíc tento text nic nezmění.

Nevědomí je pak jako kaše, měkkost a bezpečí z podřízenosti a E´´. ... Ve společnosti často i duši potlačíme brutálním způsobem (Animem), „teď se to nehodí“. ... Byla tu i tendence, je tu tendence, abychom dospěli byli jako děti, to asi určitě není dobré, zvláště ne pro děti. Byť se říká, buďte přítomní, myslím, že důležité je mít ujasněno, kam směřuji, mít budoucnost – základní věci zpracované a samozřejmě minulost také, vlastně zpracovávání nevědomí není nic jiného. Ego miluje vše, co není, minulost, budoucnost, odumřelost ...

Žena bere muži jeho strach, ale tím vlastně bere E – jeho. ... Intimita-nejistota vede na vinu a ta opět na nejistotu a apod. ale postupně je ta nejistota méně křiklavá a stává se A´´.

Časem jsem hodně pozbyl orientaci na ten homo fetiš, odumřelou Animu, nefascinuje mne to tolik, dříve jsem tím ale také nebyl posedlý. Ono nejdříve jsem nevěděl o své sexualitě nic, pak jsem teprve objevil ten homo fetiš a pak až teprve to pod tím, co nesnáším ze všeho nejvíc a snažím to vlastně tady zpracovat.

Asi nebyl dobrý nápad „zastavovat ho“, může to vést k neklidu a opaku. Všemmu nechat volný průběh. Naučit se v životě trpělivosti, to je důležité...

V dnešní době se objevil zvláštní mód (přišel ze západu), dosti překroucený, je to forma vtipu a nastavení. Je to svým způsobem vyzrálý humor, ale je dosti pošetilý. Je v amerických seriálech a dnešní doba tím žije, je v tom hodně A a E´´ démonických. Odlehčenost cynismem. Je to poměrně inteligentní. Středověcí lidé by tomu obecně myslím nerozuměli, je to mysl psychopatická, protože zde jde o čisté E´´, oni měli Boha a jednoduchý život, ale toto měli potlačené, zde je to navíc díky technice kolem nás... Je to archetyp současnosti a začal od šedesátých let. Podpořilo to vědecké myšlení a to myslím velmi. To vytěsňuje E´´ a evokuje ho...

Titán a anděl, tělo a duše.

Je to jen základ. Mám pocit, že když přestanu, tak to bude „v nejlepším“, tj. před nějakým opravdovým problémem, blokem.... Bylo důležité v poslední době, že jsem objevil, že i muž má Anima, se kterým bojuje, že k Animovi se jen nechováme žensky... že tam jsou oba, nějak je zpracovat atd...někam to třeba povede... Už to fyzicky nejde psát, je to uzavřené, vymyslet si třeba...vnější vliv, když už v sobě nenajdu vůli a rozum apod... Je to uzamčený dokument. ... Nechci, aby byl nijak upravován, je to autentické... Nečetl jsem to.

Je to předání problému dál, a pro další rozvoj, je to vlastně umění.

Otce jsem pohltil - to je vypořádání se s otcem, u matky to je stejné.

Introvert nebezpečí, ne-já, vidí v lidech a extrovert v okolní přírodě.

Nebýt osobním nevědomím druhých - druhými.

Extrovert: ovce, co je predátorem - opět pošetilost.

Když nejsme potvrzováni, milováni - vede to na méněcennost a "za něco můžu" - nevědomě, opuštěnost. Pohlčení rodičů. To je zdroj psychopatie. Jsem jejich nevědomí - nemohu se rozvinout.

Dospělí a extroverti často oba odmítnou toho raráška, co je obtěžuje: běž si hrát, je to dosti narcistické a povýšené atd.... ten rarášek (Animus) je cesta do nevědomí a uvolnění se.

Doklepat to tady, nespěchat, stejně je to na nic, umět přijmout bolest a tedy i nemocnost z toho pramenící (dávat bolest ven, jak zde píšu je zdravost). Nakonec stejně musíme onemocnět.

Jsem jen průkopník, intuitivní, v přední linii, práce je na vás.

To auto v kosmu - vyčítání Bohu, snaha upoutat pozornost, sebepoškozování, nafouklé vybledlé, probledlé nic - duše, ovce co chce lovit, na pozadí "jsme malí" - ne, jsme nejlepší, démon ale nafouklý, kvantita = smysl - tak to ale úplně není, smysl je E.

Extroverti exkomunikují. Ti vědomější provokují svoji tupostí vůči citění introvertů.

Introverti jsou poníženi na ovce.

Zoufalý nekontakt se sebou, necítění E'' - to je problém extrovertů.

Když nemůžeš, přidej je i statečná snaha žít - přírody, co ji ničíme a ona se snaží přesto žít, kdekoliv.

O víkendu největší návrat je x desítek minut na jednom místě v lese, krajíně hledět, odejde běs, práce, lidé....

V mládí se bojíme objektu touhy dotknout, ve středním věku je už sexuální fyziko s ním normální - to je důležité...

Anima = celek, A+E.

Dokud tvořím, žiji - to je animus jak vyšitý.

Analogické muži a ženě je vrchní a spodní vrstva společnosti. Ovšem pozor, žijeme v silně hierarchické společnosti. Vrchnost si drží od spodiny odstup a spodina je silně přecitlivělá, vyčítavá, Animus, inteligenci má spojenou s ženstvím, myšlení je pro ně E' a to vyvolává citění, manipulují vrchností (E=A+E) a šikanují ji. Vrchnost manipuluje spodinou (A=A+E). Integrovat se je důležité, tj. vrchní aby měli odstup od spodních a cítili, spodní, aby integrovali myšlení. Mají pocity viny, že jsou líní myslet tedy tj. vyčistit se. Spodní - kvantita chrání nepodmíněně něco vzácného, a je to jejich smysl, vykoupení (z toho, že jsou dole), každý hledá vykoupení, velice dobře vycítí ohrožení, nic za to nechtějí, jsou to bojovníci (tupost, poníženost, prázdno, síla, kvantita, oddanost), jsou tělo, neosobní, nezáleží jim na sobě. Mají to tak, že v duši se něco děje marginálního, čemu stejně nerozumíme, komplikovaného, ale důležitého, a když je potřeba, zavelí se, tak jdem. Muž takto v klidu vytěsni vše a pak zjistí, že není nic. Háže na ženu své nevědomí Animus, Anima a ona ho pak provokuje. Anima je potřeba i odmítat, jak jsem psal - muž řekne "toto nejsem já" a to je důležité.

Anima je jakoby nic (A+E), důraz zde klademe na E, Anima .. , ale Animus také je nic - E.

Žena, spodina, děti se staví do role méněcenných, a kompenzují to vyčítáním a šikanou, E'', ale jinak to neumí, kompenzace k tomu by byla jejich absolutní tyranie, božstvo ... pokud jsou zatlačeni do kouta ti, co tam mají přirozeně tendenci být, je to dost silné...

Žena atd. mohou vládnout v době míru, a jejich vláda ani vládou spíše není, vládou svoji podstatou. A pamatujte, váš Animus vyhraje, pokud muže (čeho se bojíte) integrujete, žensky nebo se proboujete...

Nechápu pitvání se ve střetu víry a vědy - oběma chybí srdce a oba k němu směřují.

E' lze také rozdělit na A a E', žena je uvnitř A, tedy je jakoby E' s měkkostí uvnitř, či tam někde...

Cesta k bázi - zvlněná rovná cesta lesem, jste sami, konečně sami, cítíte jak lidé (obtěžování) - E' mizí, od vás pryč. (Neustále něco chtějí, nechápu, a přitom chtějí toto, musí si to sami uvědomit, vysmívají se duši, démon, mají-máme v sobě sedlinu A a ta je zdrojem tuh, neb je popírána a mění se na šťávu).

Ta E' se neustále v nás z bazálního A vynořují (z oblasti břicha nahoru, ven) - jdete a za každým vrcholkem cesty nikdo - je to uklidňující, ale z té samoty, tedy úzkosti se tvoří E' v nás a neustále se uklidňujeme, že odchází...E' jsou ty vrcholy na cestě... Ve výsledku člověk odplaví E' a je (v sobě) E'. Ty obtěžující lidi života (jediný náš zdroj neklidu, ti lidé a E' a E'', Animus) přemění vlastně na E' a i vlastně E'', a změní se třeba ve stromy kolem cesty a prožívání..., ale není to jednoznačné, vědomé, je to dynamické... Vlastně je to přenos viny na druhé... Člověk je sám a má tiky, ale to opět je díky přítomnosti někoho, který tam není... Ve výsledku jsme A a E, co je jako trychtýř v nás ... To A s E' jsou jakoby svázáni spolu a příliš se neliší... jako A a E, když jsou volná a prostupná... E' se často manifestuje později jako nemoc.

Citění E'' nám propůjčuje přítomný výraz. Je hrozné vidět vaši ne-smyslnost a ne-kontakt s bázi a ne-osobitost a rigiditu a dělám něco špatně, ale nejsem špatný. K tomu je má mysl v přímém rozporu a útočí na toto vaše nastavení, pro mě je smysl

vším, jsem jím prostoupen. Obětoval jsem své já a život pro vyšší úkol, bylo mi to dáno. Jsem vůči vám E''. To jenž ve vás pronikáním zažehuje pravdu, vás. Klid báze a pravdu stavu. Vše si poznamenávám a vše sleduji. Přemílám, hledám vzorce a pak vyřknu. šíp.

Muži se neustále pošťuchují, šikanují, ze srandy, vyjadřují tím "jsme lež", to ženy neumí a nedělají, neustále v sobě bagatelizují citovost. Podporujeme v sobě osobního ducha druhého, jsme každý jednotlivě E'. A přes toto E' "nejede vlak", za ním je naše soukromí a to nás nezajímá, a když nás zajímá, opět z něj (z A) uděláme E' - sebe ... Muže také spojuje nejen sekret, ale i Anima v podobě kořisti, maso.

E'' je také muž z jiné tlupy, ženy na něj vrhají typický (pošetilý) pohled, (někdo cizí a přitom "známe se", jsme "jedna rodina"), jako na vše kolem, když jsou mimo domov. Je to geneticky výhodné.

Hodí na něj i A, nejistotu, aby si to užil, intimitu. (Není na CD)

Ve mě je spojení muže a ženy, které ve vás není. Měl jsem kdysi konfrontaci se starým rodinným příslušníkem, která je vystihující - seděli jsme za stolem a mé koleno se opíralo o stůl, nějakou dobu koukal a rostlo v něm napětí, já věděl kvůli čemu, a pak se nepříjemně ohradil, že to není vhodné, vyznělo to tak, že moje mužská noha se nehodí, cítil jsem, že on má muže spojeno s ošklivostí a ženu s krásou (má komplex E' myslí) - to, co miluji (muže) jsem a ještě je to ošklivé, atd. Já čekal, že mne nebudou muži urážet, že jsem ošklivý, nejsem váš, v tomto smyslu, ve stavu "všichni jsme oškliví" a zároveň nejsem ale mužský narcis (což mimochodem on je vlastně narcis, jednosměrnost). Vždyť vy se ke mě máte chovat uctivě a stydlivě, jako na ženu, ačkoliv jí nejsem- toto vše nemám vědomé a jen to jakoby tuším a ani to ne, prostě se mě to dotkne, ale uvnitř někde, nevím kde, je to neosobní úroveň. Spíše tupé, celostní. Moje reakce vůči sobě samému může být jen cynismus a hledání smyslu pro sebe, když toto mým smyslem není. Tak jsem to měl kdysi neustále a to mužské (Animus - smradlavá kedlubna) jsem v sobě musel nějak zpracovat a to postižené také.... Vrchol je, když říkají, tobě něco chybí, víme, co by tě uspokojilo, naplnilo - žena. To je konec. Bohužel nemohu argumentovat - proto nemám zvučný hlas a koptám, je zbytečné mluvit a komunikuji jen neverbálně, ale ani to nejde, vy máte jen verbální, můžu jen sedět a nedělat nic ... Můj hlas a i bytí nemá cenu, až teď jsem vám to nandal. Hněv vám nedám. Pozn.: Ženy si neuvědomují, že by to mohl myslet a cítit jinak, vidí to jasně a to může být možná klamně,

Celý tento text je vlastně ideologie, prohlašuje se to za pravdivé a to ještě mazaně komplikovaně, je to takové to guru-like povídání, které se snaží nacházet smysly a samo to o sobě říká, že je to dobré a pravdivé, nediktuje nikomu nic, ale má to pravdu a je klidné, chlácholím se v tom, že existuje nějaký ráj po smrti. I když to působí promyšleně a důsledně a otevřeně, je to směřování a to kamsi do neřešitelného a vlastního světa. Mám pocit, že ani ten svět venku neví, a že svět doopravdický neexistuje apod.

Jsou nauky individuální a kolektivní, v této šlo o Jungovu individuaci, což není nic jiné, než si uvědomit, že vše máme vlastně v sobě. Je to asi nejučinější a "nejpravdivější",uspokojivé, je to myslím příliš zkratkovitá formule, nejde mi o to (když budu vše, pak nebudou ostatní lidé a vytratí se kontakt, vlastně vše je já - o tom individuace není - je to spojení spojení a oddělení, není to nafouknutí ega), o toto mi tu nyní nejde, ani mi nejde o to, jestli je to uspokojivé nebo není (ono, proč by měla být duchovní nauka jen uspokojivá?, proč by tam nemohlo být i zklamání, ale i třeba nevyrovnanost), ale je to obecně myslím příliš vágní, autoimunní reakce apod., podezřele univerzální, univerzální pravda, dá se to použít vždy, a ano vede to na "pohltivou kouli", podle mne to může život jen doplňovat, nikoli naplňovat. Navíc, pokud se vydáme pouze cestou individuace, dojdeme k nevědomí a to nás pohltí a bude to nevyvážené. Posilovat nevědomí, pak vědomí atd. je "relativistické" peklo. Nemáme možnost být obé. Individuace je v oblasti relativity. Vedle ní existují kolektivní nauky, které ji doplňují.

Systémy jsou nesmrtelné, zničit je může jen síla nebo se zničí sami. Po určité době dojde u systému k destruktivním tendencím, když už není vyživována ta lež, když už dochází energie - což je to samé, nebo když už je cítit konec, musím si jej zničit tedy sám. Pády říší. Systém je celek, tedy i zničení se.

Inspirováno: Relativita (žena), psychika atd., vyřešit nejde, jak se o to (my) muži snažíme (buď jen se nezabývat, odmítnout nebo prožít a vnímat, sdílet). Řešením (svalení na) se tam jeví ten Animus, což je něco hmatatelnějšího. Žena, když povídá o svém problému muži, tak muž hledá řešení a hrozně se v tom utápí, neví kam dřív, ona chce a priori sdílet...

Ukončení. Již dříve jsem se vypořádal z minuty na minutu se zabýváním se své ženskosti, neb mi to začalo rozjebávat mysl, s tímto systémem musím udělat totéž. Tehdy jsem musel v sobě podpořit vše mužské, zpátky, znamená to i ponořit se do A'', a

vše vědomé, a reálné, civilizačně reálný život, i „poslouchat“, a fyzično, nic ženského. ... Opravdu jak dítě, co člověk žíví. Je to o myslí. Vzpamatovat se. Vzmužit. Žít normální život. Najít sebezáchovné, zdravé jádro, které tam máme.

A tak jsem se vysral na obojí (individuace - ač jsem o tom skoro nic nečetl a na jiné nauky tím, že jsem je nikdy nepraktikoval - jsou mi cizí, nezbyde tam nic, ani individuace a nevědomí a kontakty, ani věrouky a kolektivy apod., nemá cenu to kompenzovat dalším zaměřením na něco, je to stav bez těchto věcí, není tam Bůh, čistě intuitivní prázdno, ale ani to tam není, ani pravda tam není, a není tam nějaký cíl či podobně, popřením všeho vše překonáme a integrujeme, není tam to, o čem jsem tu psal, vše je tam vyhaslé. Je to jako bychom popřeli muže, ženu a i něco mezi tím, ani nic nového či jiného apod. A právě tam "chci jít". Není to ale sebevražda. Chybí tu ta úroveň moudrého zestárnutí, propojení, to nás snad čeká. Nejsem ten, kdo řekne, jak věci jsou, a jak byste je měli cítit apod., to by byl a byl hrozně těžký úděl.

Obětoval jsem své já ve smyslu, že ho mám nerozvitě či tak nějak Extroverti, berani, se neustále pošťuchují, strkají, tím si utváříme vlastní místo ve společnosti, své (povrchní) já. Muži, obecně extroverti, hážou A+E'' na ženy či jiné mimoně, z toho plyne jejich inertnost vůči přirozenosti ("přirozenosti"), žijí v bublině a jejich zaměření navenek vede na zpasivění. Pak se můžu vyčůrat, jste špatní, vy okolo, odstrčit vás apod... Ovce, skupina, síla, rozvolnění napětí, sounáležitost atd...Extroverti se opírají o většinu, o ovce - nevývratná pravda většiny. Stejně jako muži jsou jakoby dost odhaleni. Je důležité, při integraci Anima a Animy, přijmout slabost. Naše společnost je celá o materiální podpoře armády, beranů, titánů, dnes pracujících. Šetřit se - je to na dlouho Potlačená extroverze vede k tomu, na veřejnosti, stále mne sledují ... Projevy, když je člověk spíše introvert, ale předělaný na extroverta a naopak...

Už trochu chápu, jak mne lidé vidí (či měli vidět) - přiblíží se ke mně, atd., jsem kluk, ale za tím (vedle) je dívka, žena (bez E'), to tam má každý muž, ale u mne je to vědomé a suverénní, byť potlačené (vnímám to jako sedlinu se světlem), žlutavým, bělavým, živá sedlina. To neznamena, že je to tak u všech, Animus je (také) život. Tyto dvě věci tam jsou, pro vás je to složité a nepřijatelné, a vidíte to jako pošetilost, to je, když se to začne mísit, pak je to démonické a chaotické, toto je superpozice, najednou přirozeně obé. V muži hledám toto A', sebe - pak je klid, (je tam strach z E a bezpečí - já A).

Muž, když je pohlčen kvantitou, ať už mrtvou nebo živou Animou - zvýrazní se tím "on" - E', jeho napětí, a celé to tvoří (napjatý) slepenec, byť je daný muž jakoby uvolněný, má A. Když se A začne popichovat, začne cítit.

Individuace je vlastně uklidnění z toho, že vše je ve mně a není to vně-tedy není to nebezpečné, byť se zdůrazňuje, aby ego vše nepohltilo. To nemůže být uspokojivé.

Odejít špatně, ale vnitřně šťastný a naplněný...

Odběry: Může se to zdát banální, ale jsou věci, které jsou pro hlubší vrstvy mysli nezpracovatelné, např. odběry krve u lékaře. Nebojím se jich, ale cítím, že je to hluboce rozporné a vnitřně nezpracovatelné. Už na fyzické úrovni - pro tělo znamená ztráta krve zranění, a to tam přeci (řekne lékař a společnost) není, tělo zná pouze zranění. Dále, není jasné, ubližuje mi sestra nebo mi chce pomoci? (často si toto povolání volí latentní sadisté). Myšlení to má zpracované, proč tam je atd., ale pokud má člověk nerozvinuté myšlení (plochou vyhlazenou hlavu, jako mají ženy), pak to nejde a Animus - bojovník a iracionalita si žádají vysvětlení. Byl to boj, byl jsem zraněn, měl jsem s ní bojovat, už je to dobré, už mi to nikde brát nebudou - toto iracionalitu neuspokojí, stále je nastražená a čeká, co se děje, nechápe to!

Existují muži, introverti, kteří jsou dosti podobní - nesnášejí slabost (hlavě navenek) a jejich mysl je striktně oddělení A a E, to u introvertů bývá - černá a bílá, žádný střed. To nesnášení slabosti je duch šikanující Animy, který mají v sobě, jsou orientováni na smysl, vyšší smysl, jsou součástí hierarchických skupin mužů, ve stresu jsou zpomalení a vyzařuje z nich silná nekrofilie (kompenzace stresu, ale zároveň jeho "projevení"), potlačený hněv - lidská stránka. Propíchnutí. Milují a i nesnášejí systémy - totalitní, Anima-like, jsou syn matky, otec chybí a proto to zduchování - introverze, syn-dítě-anima-černající dítě, šedivějící - kedlubna.

Je trapné, jak lidé zde něco hledají a vůbec, že něco hledají, vzrušují se, jsou fascinováni, třeba i egem apod...

Projevení skryté, potlačované agrese lze zpracovat i sexem, ale je to ne moc hluboké, je to na osobní úrovni... Lidé, co se milují nahlas, tak také chtějí druhým dát najevo, že se milují, milujeme se, je to také Animus, jsem tady, jsem silný, a vyvolávání závidi u druhých a jejich zahrnutí, toho šumu kolem, přeřvání šumu...překvapit je, polekat, ublížit, propíchnout...

Duse nenavídí depresi a lidi v depresi s pasivní agresivitou - typicky osoby před duchodem, tam duse upí. Ženy, starci, děti a dusevne-duchovne nevyvinuti muzi - je v nich studna nevedomosti, sikanujici pusobi slozite, ale je to monotoni, rikaji

monotonne "jsi špatný" a dal to znate. Snazi se zazechnout ve vas vasi osobni intimni uroven, kterou jsou jinak nositeli oni. Snazi se ji prenest, citi se menecenne, proto sikanuji. Pak umi byt jen nadrazeni, nemaji kontakt se sebou, stred. V obrane pouziji jejich vlastni energii proti nim. To negativni, co se snazi prenest vpravim do nich, zustane v nich. Zacnou byt osobni, nedemonicti. ... Zeny vidi muze casto jen jako e', podobne pro zenu je tema rozhovoru nepodstatne, je to e' (hodinky, holinky) a jde tu o to pod tim - osobni intimni uroven. Proto zeny kdyz mluvi s muzi, snazi se jen o tuto sedlinu, osobne intimni uroven, tam jsou doma. Muz to bere jako vyzvu ke koitu a jde mu o to tema rozhovoru. Kazdy si mele to sve. ... Dite, co nemuze vysvetlit, ze je to jinak, absolutne nema jak, transsexualita je az posledni a casto spise vubec ne, vec, ktera je napadne. Ta sedlina v moji mysli je bezpohlavni. ... To co nepochopite je, ze mam zpracovano zenstvi a plne jej dokazu pouzit a to i proti zenam (animus), pro vas je to, ze jsem umrel, jsem z onoho sveta... Ta sedlina je citlivost, citovost, velice inteligentni, vnimava a vystihujici a pronikajici, intimni, sumiva, s e", kterym je castecne dan pozorovatel, bazalni, potencialni a pracujici s potencialy, jemna apod..., odhalujici pravdu od nabubrelosti, pred ni nic (ji ve vas) neschovate, zna vas dukladne. ... Zena muze neskutecne vytaci tim, ze neprojevi negativni emoci, dusi ho, u gaye to maji jeste horsi. Pro mne je to vse dost maska... Zeny co citi, si casto pripadaji, ze neexistuji (zde), depersonalizace. Muzi a nase spolecnost bude nadale slepa, pejsek, co stale dal a dal se vrha, dobyva nova uzemi, zavadi obydlí na Mesici, nadrzenost, az zacne vest dialog se zenou, city, misto se hmotou, a stane se sebou (to musi i zeny), vse se uklidni. Jde o to zbavit se inertnosti, ale ona se pak stejne vyroji. ... Zena je chomac vysocentropicky a ten se muze branit jen pohlcenim utocnika ci jako bezcilnost. ... Zena pokud dela vse proto aby ji neslo nic vycist, je to nezpracovany animus, podobne kdyz dela naschvaly. ... Chcete se se mnou bavit ale to nejde. ... Kdyz jsme v modu "kdyz nemuzes, pridej" treba na rodnine navsteve, schvalne si dame, co vime, ze nam neudela dobre, jsme ve stresu, dulezite je psychicky se uvolnit, byt v sobe, ne si brat prasek, tyrat se, tyrat atd...opet ta sebedestukce je snaha se dostat k sobe, zmast druhe, vyjadrít bolest a taky chtít podporu.... Muzi take stejne inertnosti prenasi na zeny vinu a nejistotu. ... Zena vidi muze bud jako e' nebo jako povalece co smrdi, on je take e i a, jen city vytesnuje... Zeny se casto stavi do bezpecnejsi stabilnejsi menecenne polohy, aby mohli tento svuj stav vycitat. Take pri utoku muze ho do sebe pustit, jinak to neumi, ale tam ji chrani e", a-sebe da jako masku a jistotu, ze "tu je"... Dospet Armada - oblast plna vzruchu, sikany, nudy, hlouposti, extroverze - Clovek si postupne vypracuje svuj mod - nejlepsi je byt otraven, nezajem, nebyt neklidny jako driv, jsou ze mne neklidni, mit zpracovano, ze mohu byt pojeban, vsechny projevy nemuzskoti - parkovani atd neresit... Nebyt to, co by si ostatni prali pak jsi zranitelny ale ani nebyt moc vycnivajici, o nic neusilovat, ale nebyt dole. ... Mit jasno, co se ti libi - resp. co jsi a naplňuje te, samota, pravda atd., pak nemohou oni byt to, co chces, coz je uklidni ale i nastve, zarli... Mit svuj prostor a nechat druhym ten jejich. Pak jsme ale pevnosti...Také je dobré, v napjaté atmosféře vydechnout, tím propichujete a uklidňujete situaci...a také mít svůj objekt touhy, vědět, co máš rád - homo fetiš, kvantita odumřelé animy, necitící, jídlo, mužský zadek, smysl, hořkost, sladkost, chomáčky, co se odírají z oblečení, modrošedivého... - to je také to, co

Je (asi) zarážející, jak něco hledáme, myslíme si, že tu něco najdeme, vždyť vše je relativní, tedy vlastně prázdné. Koukáme do mobilu a myslíme, že tam něco najdeme... Na Asiaty je asi potřeba jít od lesa, jsou zduchovělí, my jsme oduševnělí (spíše sentimentální - mužova nerozvitá Anima), když vás šikanují v prodejně, nejde použít onen osobní mód "jsi špatný, špatná" - musí se na to jít od lesa. Oni velice nesnášejí, jako každý šikanující, slabost. Tou je můžete vydírat, oni po ni touží, jako každý duch, muž a zaboří se do ní, stanou se osobní a pak už lze na ně toto použít, ale jde tu o to, že použijete slabost, A, tím se ochráníte, to jste a to oni nemají a nenávidí a tím jim můžete šikanu uplatit. Nalákat ho a udeřit. Dráždit měkkostí, což se děje i bez toho, tím Asiaty běloši dráždí. Černoši jsou také oduchovnělí, ale ne tolik, jsou rodinní a dosti démoničtí, ačkoliv právě demony a introverty k smrti nesnáší. Tam lze klidně použít E'.

Cítění a myšlení nejsou nic vyhraněného a vzájemně se prolínají, plné citění dokáže velmi dobře analyzovat situaci a umí vše vyladit na normální kolej, tedy umí dokončovat, ale nikdy se nerozhodne, umí vyladovat, je obecně nedokonavé, přispůsobuje se, (žena se vypovídá a tím to končí, žádné řešení v tom není), myšlení je třeba řízení automobilu popř. doopravdické přemýšlení, ale to může vést k odumřelé Animě, obsedantnímu myšlení, závislostem ...

Nezbývá, než se opět narovnat a jít.

A tak na konci je zavržení A i E. Když se vše popře, tím se to integruje. Bytí je jako Anima. ... Ale pak už nezbude nic a ani to nic, nejsou tam pocity a ani citový chlad, a není to Něco, není to ani něco zvláštního, jako šperk, to není. Nejde to popsat, protože to neexistuje. Je to ale uvolňující...

Vysloužilí vojáci a vojáci obecně mohou propadnout syndromu ztráty osobnosti, týká se to asi i jiných lidí. Jejich osobnost zvažovatí, stanou se duchy, člověk se nebaví s člověkem, ale s démonem. Jsou na to pyšní, už je pak nikdo nemůže šikanovat, neb oni vlastně šikanují stále druhé. Jsou pohlcující, stále se s něčím identifikují, se zařízeními, systémy, s bojovníkem, s

archetypem otce, jsou velmi citoví a přecitlivělí, vše vztahují na sebe, že jim někdo ubližuje, velmi tím pohlcují okolí, vtahují do sebe, do démona, otce, v podobě nafouklého prázdna, plynu. Pak jsem si sedl a přemýšlel a pronikal do jednoho z nich v mysl, používat "jsi špatný" mělo smysl, ale nebylo to dosti účinné, pronikal jsem dál a dál, moje motivace je jen zbavit se jejich vlivu a mluvit s člověkem, ne s pošetilcem. Pak jsem pochopil - je to jeho věc (on) a pak tam bylo cosi nechutného, slizkého, tučného - šedivého, červy - to už bylo u něj, jsou to titáni. Nemůžete tam, neb má k tomu odpor. Vlastně tím odhaluji problém i mého otce a můj vlastní, asi mne také lidé vlastně nevidí. Kdyby alespoň v nich bylo "jsem ošklivý, připadám si tak", to už je lidské, ale tam není navenek ani toto. Takový člověk se vůbec nespojí se sebou a stane se z něj stará babička s depresí. Oni mají Animu hodně vnější, jsou hysteričtí, vše překrucují, několikrát, aby se vše zamaskovalo. Osobitost berou jako prohru. Pokud nejsi náš, jsi baba. Přenáší vinu a nejistotu. To vy jste špatní. Láká tě, abys byl jako on - nebuď bába, u maminky, my jsme duchové, volní, démoni. Musí se jim postupně odebírat masky, identifikace, lidé si myslí, že když se zbaví všech masek, že nezbyde nic, ale to je omyl, stále to směřujeme někam jinam, ne do báze, myslíme si, třeba, že když odstraníme masky, zůstane tam střed v podobě matrony - pohlcující matka, démon, ale to je také maska, byť vlastně jakoby báze naruby, vše je to křeč. Zlo je ochrana bytosti před zlem, jak si myslím, že to můžeme chápat, je to zacyklené. Každou snahu o osobní kontakt vede na přehnané reakce nebo úšklebky, vše odlehčuje, vykrukuje se, vlastně ženě a jejímu vlivu, ale stává se démonem, archetypem. Také nezabývat se tím pomůže. Ale zde je snaha mluvit s člověkem. Musíme i sami v sobě něco poznat, ustoupit apod. Když najdeme je, najdeme i sebe - člověka. Jsou jako vzdušný zámek, je to velmi působivé a přenáší to vinu a nejistotu na druhé, ale je toto božství? Zeptejme se "jsi Bůh"? odpoví: ne. I sny mají o tom, že něco budují, staví, musí splnit úkoly. Paradoxně se zdá a působí to tak, že mají Animu integrovanou, ale těžko, když na vše ženské přehnaně reagují přehnaně, dětsky apod., velmi se nechají vést okolním prostředím a atmosférou. Vlastně "ne" ženě neříkají, to ne může říci jen daný člověk, ale oni ženu implementovali do sebe. Jak by se proměnili, kdyby ženě říkali ne. Ale ne démonicky, ale jako oni. Totiž je jebal systém, a okolní vojáci, apod. Bytost, která prošla degradací, zvýšila se ji entropie, rozložila se, už to "ne" dohromady nedá. Jako když se rozjedou kosti na hlavě, co jsou srostlé a povolí se. Oni říkají ne, ale ne jako oni. Totiž, když ztratíme masky, bytost (sedlina) se ráda změní v pohlcující tyranskou matku, démona, je to obrana. Bytost se chrání i před námi samotnými. Žijí v extrému, myslí si, že existuje toto, oni a pak ostatní jsou baby, zženštiny, sladkosti apod., ale nejsou to tvrdí chlapi přítom. Odumřelá Anima je sexy u mladých mužů, u nich je to už šed... Představují ve svých očích ideál mužství a nikdo jim to nevyvrátí a muži už vůbec ne. Znájí jen toto a pak laskominy a dětskou Animu. ... Systém potřebuje živit, neb bez nás neexistuje a sám nemá vlastní rozhodovací schopnosti, je imago, odpadliště, ego (asi). Je dokonalý. ... A samozřejmě, jsou dosti osobní, ale jen k druhým a často spíše mužům, což je logické, jejich osoba je skryta. Systém je trochu jako naše dítě Když se něčeho bojíme, může se nám to splnit, neb to přejde na E', bojíš se nemoci – dostaneš ji.

Žena řekne „Spěchej, mám v sobě, jsem e'“ (ale pod tím e' má spěch – e také).Objevování extroverze je vlastně to „jsi špatný, špatná“ – poštuchování, ale protože se mne to dotýká velmi hluboko a osobně, tak stejně zajedu do nich, ale jen v myslí samozřejmě, např. pokud je strnulá paní v tramvaji a zneklidňuje mne to, asi se ten malý kluk nebo dívka v nás ptá, co je to to e' v té paní – to je „dospělost“ Františku. Díky tomuto dokážu propíchnout dusnou atmosféru, kterou inertní jedinci vytvářejí. Prostě si dáme hned zkraje pár facek a pak se můžeme normálně bavit, pak si zase dáme facky atd., někdy i obojí najednou, ale to je dost kočičí ... těmi fackami je napjetí, iracionální a osobní úroveň vyřešena ...Introvert potřebuje se nebát lidí, a toto k tomu mj. myslím vede. Pjér la Šéz říká (možná Jung, nevím), že plně integrovaný Animus je žena, která má vnitřní hluboké porozumění a integrovaná Anima muž, který umí být, je, vnitřně laskavý.... Jsou ženy, které s Animem nekomunikují, ale místo toho baští, chybí jim ženská ostrost, jsou extrovertní a depresivní, šíří energii, která vede srdci, které nepracuje jak má, její srdce fibriluje, potřebuje vhodný úder Nejdřív pohltit ženu, matku a pak muže, otce. Má rád ponížení sexuálně před dominantním mužem, ponížený teplouš, co ho hetero kluk ponižuje. Konec nejistoty, role jsou jasné. Je to o A, bezpečí a samozřejmě byla řeč o mně. Je to jeden z projevů. Někdy se sama žena začne ponižovat, jen aby v dané společnosti byla citovost, osobitost, intimita – a pak se tím i maskuje. Prostě to tam nežije. Žena cítí, že její smysl je v dětech, jinak si přijde velmi nenaplněně, panensky, a zbytečně a mrtvě. V jistém smyslu vnímám muže, a jeho přirození, jako něco božského, s čím se nesmí mít sex, resp. to nejde, s Bohem, nedotknutelnost, není to o strachu (možná tam je), ale o pojetí, nechápu, že muž je člověk, není to o tom, že jej stavím na piedestal, je to pojetí a „skutečnost“, je to odlišné, úplně jiné, z božské sféry, tedy s tím se „nesmí“ nic mít a netoužím tom, je to jako by spolu chtěli něco mít krtek a dikobraz, totiž pro mne je to cosi vlastního, ale zároveň cizího...Muži asi neznají moc pocitu prázdnoty – nejistoty, co mají ženy, není nic (viz přirození ženy), zvýrazní se to při konfrontaci s mužským přirozením samozřejmě, to dělá její animus - ona - nemám nic říká animus, ale nelze to od ženy oddělit. Také je velmi frustrující nebýt nic konkrétního, u gayů pasivů je to výraznější, být jen pasiv je být nikdo, zbytečný, kastrát, mléko, latentní, nebýt na tomto světě, být tam, a být matkou ... být jen pasiv je o tomto.....Naše mysl je připravena na svět absolutní, kde mysl funguje jako stroj, ale ono tomu tak není, což je pro ni děsivé zjištění. Vše jsou to pocity. Otče, prosím zabij mne, jedině tak se stanu mužem a budu na onom světě... vztyčeným

penisem tě zabije. Uduší. Jediné, co chtějí, je mne zabít. Miluje mne, kontakt, zabití. Za tím je jeho láska. Cit. ... Potřeba něčeho fyzického. ... Být něco mezi, pošetilec, věčné dítě, cítící E'', je ... Smrt je moje věc.

Jsou ženy, které jsou inteligentní, jsou to dámy, a pak mne potkají a je v nich pobuda, ona musí vyhrát, mít vždy (fyzicky) navrch. Žena bojuje fyzicky na nepřímé úrovni, nevědomé, a je to o to horší. Problém u mne je, že nedokážu k tomu mít mužské stanovisko, neb ta iracionalita je moc silná a neumím jí říct nějaký argument, okamžitě se mu vysměje, ale když je klidná atmosféra, řeknu často velmi výstižné hodnocení (hodnocení z onoho světa) a to je dost uzemní. Zároveň nedokážu mít ženské stanovisko, které by se s tím vypořádalo... Nejhorší je, že ona je silnější než já, a to i ve skutečném světě. Problém je v tom, že toho pobudu vidím jen mimo sebe a nikdy v sobě, jsem svatý a cítím se tak, hážu to na ně, o ony to s chutí a v obraně používají proti mne, dělám to samé, co dělají ženy mužům, akorát, že já to dělám ženě (možná to dělají všichni muži, tu svoji část "pobudskou" hodí na ni a pak je to dráždí, ale muž nemůže být pobuda, musí nějak vyžrát). Ona říká, dokud nad ním nevítězíš, nebude pokoj. Ano, muž musí vzdorovat jak tomu pobudovi tak jejímu pohlcování, což spolu úzce souvisí (cukr a bič princip). Jednodušší muž, pobuda, se s tímto pobudou v ní identifikuje a může dopadnout jako její hlídací pes, často ale i jeho tento pobuda dráždí (jeho měkkost v něm), jemu se líbí být jejím pobudou ať už v ponížené nebo útočné poloze, opět, je vtažen do ženství a potřebuje odstup. Naopak intelektuál se ho bojí. Protože nedám v sobě nic tvrdého, co by mohlo vzdorovat, jsem mléko, rozklížen, tak používám monotónní "jsi špatná, je to špatné" (tak hluboko a osobně jak to zajíždí do mne, tak hluboko to oplácím, jejich energii do nich, ale asi to bude "moje energie", "zlo", či je? ničí. Je to pravda a pomáhá to oboum. Taky, ony si myslí, že toto je jen hra, a pod tím jsme vlastně stejní, extroverti, ale tak to necítím, nejsem člověk, ale pod tím to tam mám asi taky, jen k tomu cítím odpor a strach být "malý" nedokonalý člověk, je to pohled Lilith na svět. Taky by šlo na ni použít - přenést na ni, vidět v ní sebe, tedy představit si, že cítí, co já - slabost, ponížení, bezmoc, to jde celkem jednoduše vyměnit si úlohy, ale pak je náročné se vracet k sobě, kdo vlastně jsem?, se pak ptám... Prostě proti fyzicku nemám šanci a chce mne zabít. Pro tento svět jsem tak méněcenný a zbytečný... jsem (stahován) zpět na onen svět, jsem potrat. ... Pro ženu je hrozně těžké s tím pobudou navázat kontakt, zpočátku (možná napořád) v tom je pokušení směrem k fyzicku, mít fyzickou moc, týrat fyzicky někoho, to je Animus, jednoduchost, tady se stále patlám ve složitém světě a tam je to jasné, kdo je vítěz..., láká ji to, že je jasný vítěz. A právě jednoznačnost je nerozvinutý Animus, předsudky. ... Integrace Anima u ženy znamená vlastně také odmítnutí Animy (žena+pobuda), neb rozvíjí mužské stanovisko, přirozeně se to z toho vyvine. Pozn., také, v sobě nenacházím onoho pobudu (a nemohu ho použít) možná proto, protože místo pro muže v mozku (orientace na muže) se stala identitou, tedy stal jsem se Animem, zároveň se ho bojím - sebe, neb mi ho také vnucovali (jakožto ženě), jsem méněcenný pobuda, apod. ... Myslím, že první, co muž řekne na tento text - on je muž, co ho žena ničí (vnitřní, vnější), je to chlap - chtějí mít tu jistotu, náš svět je plný předsudků a projekcí sebe sama. Řekl bych, že časem, tento mód „jsi špatná“ vyzní a zjemní se, či metamorfuje ... Misionářský komplex – všichni musíte být hodní, žádné zlo – to, co už nejde potlačit v sobě, se musí potlačovat všude, kázat vodu a pít víno, ego pohltilo celý svět – to je ta pohádková nejnižší úroveň v nás....

Ta orientace, která je mj. být tím, ta odumřelá Anima je jak jsem psal opak světové orientace, lidé chtějí boj, chtějí šperky, apod., toto je mužova odumřelá Anima – puch, Duch, smysl, i jakoby e'. Samozřejmě je to věc povrchní, neb pod tím je Anima, ta cítící, k té to nechtěně vede, neuroticky ve mne Někdy je inertnost více skryta, třeba v moderních lidech, typicky večírek vysokoškoláků, je tam určitá upjatost, snaha neublížit, apod., a opět lze jen „jsi špatný“, tím se uklidní ... neb předtím to bylo nevážné a neřešitelné.

Je otázka, zda zkoumání „co je po smrti“ (fyzikálně), je od nás očekávána a zda to není pošetilé a tvrdé (zda to není přenesené řečeno a vyjádřeno: ocelový předmět civilizace v neporušeném přirozeném světě)...zvrácenost či předbírání... křiklavost apod., nevhodnost...

Je to vlastně dost nedobře, jak se zabyvám lidmi, zkoumám je, cizími lidmi Rozhovor s titanem: (masitost), nenavídí mne, chtějí mne zabít, sikanují mne, neb mluvím nesmysly, je to to jediné, po čem touží ... ti stejní titáni - jdes po zamrzlém jezere, chce, aby ses proboril a on te mohl zachránit, odvést a veznit, dopadnes jako dívka e' (úplně bez A, je jakési zmekcele prusvitne e'), on svět deli na lovce a slabe, tebe, svoji duši ma pod zamkem a pak muze na svete v klidu zit a pohybovat se, je to tootzne s inertnosti Lilith, teško mu to rozmluvit, byl ublížen, je to posetilsto, oba to k sobe laka, vzdyt je to takto příroda, lov a intimita .. je inertni vuci vlastnimu citeni...hradba (ona je zavrena doma) . ..Oba máme svůj svět, on mne chce vlastnit a ja nechci nic s clovekem. ...Opet titan: Ukazují mu o čem dumám a on: k čemu to je? Co s tím, s tím dojimaním v krajine apod. smysl v poznání, vypich vecech atd. ... Uz to davno není hezke ctení, je to osklivý text ... A pak se sejdem na zamrzlém jezere a cizi lide se budou z toho radovat a družít, je tam dost prostoru ... Titan: Da te do ringu kde nemáš sanci a chce videt jak bojujes, nesnáší slabost, tedy jak ty slabý bojujes, to potřebuje videt Na duši se často specha, třeba odněkud rychle

odejdeme (klidně z nějakého místa, ke jsme byli) bez rozloučení, duše to cítí tak, musí se zastavit, rozloučit, vnitřně, naladit se bytostně

Vnitřní napjetí, úzkost (E) vyjádříme a ochráníme maskou E' (na něco si hrajeme) a to tlačí na A, E a zvnitřňuje se.

Asi by to mělo být tak, že se musíme vymanit z bludů, obsesí, pohádek, andělů, osudu, osobního světa, neřítit se tím, co nám říkají rarášci, dospět, nemít strach tento svět opustit – nic se vám nestane, maximálně jenom umřete, (ženské toto mohou pociťovat asi – pokud se vzdám tohoto pohádkového světa, OCD, umřu), dospět k racionálně osobnímu světu a neosobnímu světu apod., abychom se k tomu potom vrátili ve vyzrálejší pohledu a úplnostním módu...

Musím se asi stále o někoho, v myslí, starat, pečovat o lidi. Cesta k sobě, extrovert a člověk dnešní podle mne najdou zklidnění v introverzi, resp. kompenzaci introverzí. Jsme na dovolené a přitom stále nějak neuvolnění, bojíme se uvolnit, je v nás ten vnitřní spěch (Animus, rozechvělý démon, co neví co by) – zastav ho v sobě, fyzicky se zastav, znehybni a on odejde, dále kompenzovat introverzi – až posléze se dostaví stav báze, propojení vlastně obou, tedy i extroverze a introverze v nás, těla a duše apod., a nemusí se nám to podařit, (ono není to definovatelné, ten stav báze a nějaká blaženost či orgasmus, je to totiž stav normální a uvolněný, nic víc), dříve jsem hodně tloukl do zdi a fyzicky to ze sebe dostával, časem už je to spíše jen mentální, dále je důležité ukončit, něco, co máme v hlavě, práce apod., ukončit, navždy, dále mít zpracovanou minulost a vědět, jaký mód budu v budoucnu používat, co bych chtěl dělat, apod. – jedná se spíše o můj vztah ke světu do budoucna, vyřešení věcí, to vede opět k vnitřnímu uvolnění, dále mít nějakou stereotypní věc, např. chodit do stejného lesa a tam se uvolnit, mysl už ví, co jí bude čekat, (já přesně vím, v jakém stavu naladění z lesa odejdu, takový mne čeká další pracovní týden, nejde to popsat, ty stavy, jde o vyladění), dále komunikovat třeba se stromem, na bytostné úrovni, já osobně nevedu žádný rozhovor, jen se naladuji a je to monotónní, neodpovídáme si, jenom „jsme“, je to projekce vašeho já do značné míry, ale ten strom na mne působí a já na něj, je to ale nijaké (nelze to dělat vědomě, myslet na to, jde o to uvolnit se a mít před sebou E''), a skrze tento strom se člověk může naladit na celou přírodu kolem, ponořit se, zpátky, do matice, dále je důležité – stav aktivní samoty v myslí, nikdo tu není, uvědomit si to, stále čekáme odněkud facku, všichni zmizeli, jako když od vás proudí energie, co je smete, vymizí, (není to jednou a pak je to ok, je to celé dynamické, nefyzické), uvědomit si samotu, je to i trýzeň a bolest, ale je to osvobozující a prohlubující, začne tam být (i ve vás e', e''), vlastně oni jako imaga, ale to není podstatné, jde o to být sám a ještě z toho uvolněný, uvolňující samota (vlastně bolest...), uvolnění a samota, a nejdůležitější je smrt, zabývat se vlastní smrtí a třeba jí procházet, uvědomit si konečnost své existence, vlastně jakoby úlevu z konce a dokončení, vydechovat, člověka to „rozjebe“, ale cítí E'', „Boha“. Jsou to věci, kdy je snaha na obtíž, protože snažit se být přirozený je jako „když nemůžeš, přidej“. To se musí prožít. Vnitřní hodnocení je ok, to tam být musí... Extrovert toto myslím nepodniká, on vždy narazí na E', pokud by měl toto dělat, ale je to to, co potřebuje. Ono je to hodně o bolesti, nechceme vnímat svoji bolest, třeba, když jsme sami, pustíme si televizi a zaženeme to, ale je potřeba se zastavit a uvědomit si ji... Bolest, vnitřní spěch, e' atd. je stejné podstaty a lze to (alespoň v mé hlavě) chápat jako projev téhož. Muž před vámi toto nikdy dělat nebude a myslím, že nikdo toto nemůže před někým dělat, (chodíme se sem načerpat, jako si extroverze vezme prášek, introverze dělá toto), muž se bude všelijak šklebit a vykrucovat a pošetile usmívat, než aby tam vkročil. Každý asi bude mít své metody a prostředky, jak se najít. Také pohledy z vyvýšeného místa do kraje, třeba na totálně zalesněnou krajinu, majestátnost ... Pak cítíte s klacíky na cestě, s listím ozářené sluncem na cestě, rozpadající se šiška, nečistoty apod., jste ta příroda ... Extrovert také bude mít tendenci mít svého učitele, který ho tam takzvaně dovede, ale to je špatný přístup, právě extrovertní a zde jde o introverzi ... Extroverti vidí rádi introverty, jak jsou extrovertní a naopak, snaží se podpořit v tom, co jsou, resp. co se snaží být a moc to nejde – jsou to úplně stejné předsudky, e', jaké má muž, když vidí ženu a naopak, snadno to vede na lynč. ... Také stav báze člověk často nabude, až když se z lesa loučí. A to mi trvá i desítky minut. ... Je to sentiment, ale jde tu o naladění a vyladění.... Taky samozřejmě je jasné, že to není o tom, vzít si z lesa něco do sebe, přivlastnit si, o tom to samozřejmě není ...

Nejraději bych to zničil, vymazal, spálil, je hrozné se plést do pocitů druhých lidí, lézt do sebe, každý má právo na své cítění a svůj pohled, neb v tom je hloubka poznání a dospění, že je každý jiný a že svět je jiný. ... Asi je to zase to stejné, z domova se jdeme stát někým, nebýt doma, abychom se domů vrátili, ať jsme se honili za čímkoli, smysl je být s blízkými na konci zjistíme (prý mj.), ale já vás vidět nechci, je to neřešitelný stav ... být sám, to mě (asi) ničí a být s vámi mne také ničí, zničit se, a litovat mne, chci to? ... atd... .. Jen papír nestačí! Moc se řeším(e)! Moc se bereme vážně! Kdo hledá vážnost, E', duši, E' mu bude vždy imponovat. Vážnost je ale (i) důležitá. Moc se zabýváme sami sebou a druhými lidmi...

Pane strážníku, světlo života, vezměte si je, drží mne, dusí mne, zneužívají, nemohu jim říci ne, utváří atmosféru, žena podlehne jejich vnitřnímu děsu, a "líbí" se jí. To jsou muži, co nesnáší tyto pravdivé muže - podle nich je strážník posraný, co neumí zradit druhé, krást apod., je u maminky, ojebávat systém, tito muži ženu vlastní, dusí, jsou líní, stále se obhajují a

vnucují, to pravda nepotřebuje. Přirozený muž se rozdělil na dva muže posedlé ženou, na "strážníka" (co dodržuje pravidla) a "nadřazené flákače", co jsou špatní a trvají na tom, hýčkají si ego, duši, já, v sobě. m imponuje to, že jsou drzí a šikanózní. To ostatní dráždí, jsou to typicky psychopatické osobnosti. Nenabízí alternativu, pohltí nás to, zevnitř. Psychouš ze sebe udělá pánaboha, a doopravdy ho lze tak chápat a máme k tomu tendenci. Ale utvořil ten člověk za život nějakou vnitřní přidanou hodnotu? Ne. Nachází se ve statickém stavu, byť se jedná o A+E, je to statický život. Něco navíc lze najít jedině nelpěním na sobě. ... Asi každý má v sobě toto a toto mu imponuje, jedná se o systém v nás, démonickou entitu, jak tu o ni stále píšu. Nutí druhé, aby proti nim projevili boj a vmužili se, možná nám to párkrát pomůže, ale nakonec asi stejně zjistíme, že nejlepší je se tím prostě nezabývat, to je integrace "Animy" a pošetilosti. Taky pomůže, to nemá smysl, co dělá, neb nedělá vlastně nic, jen se brání tím, že je bůh, ovšem je to bůh pod napětím. Těžko se rodičů a dítěte v nás zbavujeme... před tím se nedá ochránit, ani utéct, je to v nás...

V každé společnosti převládne nějaký charakteristický rys a ten dominuje, neb plodí nejvíce dětí, tak např. i mohou mizet introverti nebo jinak ladění lidé z dané populace. ... Žena to E' používá neustále, i při svádění, při všem... Zabýváme se sami sebou a druhými, neb jsme sami sebe ztratili, ale popíráme to a nejčastěji se hledáme právě v druhých, těch, co nám "nás" vzali. ... Ten rarášek v nás, animus, je bojovník a původce životních tuh a pokud se mu nedostává, začne bésnit, a utápět nás, a nebo musí být nejlepší. ... Hrát si na blázna je pro člověka ochrana - je ten, co neumí odmítnout, kryje se, ale neumí vydechnout a ze sebe, od sebe odpudit zlo, stále se dívá dovnitř, kde to zlo je, bolest - kroužíme kolem (odmítnout člověka např. v práci, říci mu ne, odvanout ho od sebe, či ze sebe), tyto potlačné negativní reakce, odmítnutí, vedou i na náhlé obviňování a závist směrem k druhým nebo i zvířatům apod, všemu, čemu se "daří" a nám ne. ... Ženské si asi často myslí, že když nebudou hrát "muže", mít E', budou nezajímavé, mrtvé, A, tak to vidí právě jejich Animus.

Asi vás nikdy nepochopím. Žijeme úplně zmařeně, odnikud nikam a beze smyslu. Máme daleko daleko navíc, alespoň jako jednotlivé bytosti, pokud nebudeme na místě a lpět na sobě. Pokud nebudeme přizpůsobení. V tom je přidaná hodnota člověka, v kontaktu s nebytím a božstvím. Lpění na sobě nás táhne ke dnu a je statické. Co je to za život, když v něm nedokážeme ukázat sami sebe, něco bytostného, rozvitého a nezaprdeného, i mnohé nezaprdené věci jsou zaprdené - se lpěním na sobě, konkretizace tomu škodí. Kdo na sobě nelpí, sám sebe pozná a projeví, kdo na sobě lpí, utopí se, v systému. Například kárá druhé, vyvolává strach, neustále se brání ... Nelpění na sobě znamená lásku a poznání. ...

Uvědomil jsem si, při setkání s dřívějším kamarádem, jaký jsem kdysi byl a ještě i dost jsem, neb tam to zůstalo na té původní úrovni, na dřívějším módu. Jsem ten, co je měkký, co sdílí, vypráví o svých intimních věcech a ostatní se staví do role rodičů a zdí - já chci sdílet, intimně, hluboce a oni mne bodají místo sdílení, muži, ženy jsou na stejné vlně, ale jejich animus jim to nedovolí, cítí, že jsem se do nich moc dostal, že jsem pošetilý. Člověk nedokáže odlišit, co je jeho vize a co realita. Mám tažený monotónní slabý hlas, jako by mluvil robot. Neustále cítím jejich (je to asi jen ve mě) - jsi slabý, snaž se, ale když se začnu snažit, je to málo (to je skoro to nejhorší - už se snažím klást odpor, ale jim je to málo, neb pořád jsem spojen s A), nemohu vám klást odpor a nechápu, proč bych měl s každým z vás bojovat, jsem nastaven na měkkou vlnu ke každému, jsem vnitřně povolený, neschopen neustálého poštuchování, je to velmi vysilující, pořád vás odmítat. Nemám ani tu zbraň, že bych vás jako žena silně odmítl, ve smyslu týral. Oni ale nerozumí tomu, že by mi to vadilo být takto utiskován. Přišel jsem si sem povídat a hledat smysl a ne na sebe štěkat. Až teď alespoň si mohu uvědomit a trochu to narovnat tím "jste špatní", vyčítám apod., ať si to také užijou, na jiný odpor se nejde vzmoct (ten bazén, viz dále souvisí s tím s já na druhé straně, s tím vidět svět široce, hledat hlubší intimní smysly a smysly a vidět svět s nelpěním na svém já). Myslím, že jsou lidé, kteří to mají podobně, proto o tom píšu. Totiž je to tak, že jsem velmi submisivní, ale nikoli žensky, ale vágně, tedy chyběla tam ta složka vyčítající. Žena se staví to této intimní role slabého a špatného, to je důležité, a brání se tím, že to těm druhým vyčítá, že jí něco udělaly, navede je na lep, na chyták. Ta slabost, vnímám ji u sebe jako bazén slz, vaziva, průhledného sekretu, deprese, barva a vzezření ovce (potlačený odpor vede na toto, na depresi), je to asi do značné míry maska, právě na E' pod tím. Na neverbální úrovni se s vámi dokáží normálně bavit, tam je toto, tam je tento bazén a E' - já je jen Animus, něco schovaného a skrytého, ale na verbální úrovni selhávám... Co je ale důležité, co jsem si uvědomil, že ono se to žije vzájemně, ten bazén nejsem moc já, vzniká jako reakce na okolní E', které očekává - takto si utvoříme mód, který se žije sám sebe. A je jedno, jestli živíme slabou nebo silnou část, funguje to jako dříve zmiňovaný systém. Tedy ten bazén asi není vrozený, ale postupně vytvořený, resp. modifikovaná či realizovaná predispozice.

Bylo velmi ulevující si uvědomit, že ti okolní lidé, co působí jako bozi (hlavně muži, psychopatičtí, u žen jde o to překvapit ji velmi osobní úrovní, kterou od muže nečeká, neb ona je ta osobní-živá a muž ten mrtvý-neosobní a tím ho šikanuje, a také v něm vyvolává osobní citlivou úroveň, na ženy působí více "jsi špatná") vlastně nenaplnují smysl, lpí na sobě a to je špatné a není to smysl pobytu ve světě. Vlastně se člověk uklidní tím, že je odsoudí a obalí - uzavře je, to živé nebezpečné A+E, útočící

a pohlcující a vyžadující odpovědi - jejich vak, duše, vzduch ve vaku - ten démon + A ... A toto si opět uvědomuji úroveň, která je pošetilá, myslet takto, jak zde uvažuji a představuji si energie, vidím A+E, šílenosti apod., to je přesně ta pošetilst a šikana a živím ji a proto na mne doléhá. Psychika je o zpětných vazbách, když něco živíme, existuje to. ... Také si uvědomit, vzít jim, odejmout to, s čím se identifikují a není nikoho, kdo by to znal lépe, třeba když někdo v práci se identifikuje s objektem svého zájmu a neustále říká, že on je ten dokonalý přístroj či něco podobného a teď on to ještě navíc ví, že je to jen identifikace, to je silná pošetilst (i já takto uvažuji, jak uvažují druzí a dokážu se udělat nenapadnutelným), najednou se promění, pokud nelpíte jako on na tom, s čím se identifikuje, on vám neustále nutí, aby jste s tím souhlasili, že to je on.... Dost jsem se dostal do rozohněné úrovně, a přijde mi, že nemá cenu se bavit s nikým, všichni jsou pošetilí a mimo, tyto stavy vyřeší už jen zánik, nebo hluboká sebereflexe a stažení se a nekomunikace (na delší čas) a nezabývání se lidmi a nelpění na sobě a nesnažit se svět změnit a být si sám v lese a dostávat se do hloubky, z vosího hnízda pryč, pak přijdete do práce a zase to tam je, bojůvky, boje, nevyčerpává mne to, moji introvertní složku, právě ten bazén (ego) je extrovertní složka, Anima ... a zase lezu, kam nemám... postupně se dostaneme do svých kruhů... Tady aspoň vidíte, jak "myslí" ženy, překotně, z více pohledů současně, a proti tomu nelze nic říct. ... Když se začneme řešit, tak se můžeme nevyřešit, neb živíme to, proč se řešíme. Nevědomost.

Máme jakési vrozené očekávání či vlastně ustavičné přání (popř. to může být vyvinuté časem), že psychické pochody jsou jako věci kolem, jsou absolutní, když zmizí, tak už nejsou apod. Je to asi pro mysl velmi důležitý prvek, tato falešná domněnka. Mysl je o zpětných vazbách, které si nechceme a nemůžeme uvědomit, neb potřebujeme mít své já. (pozn. věci jsou proměnlivé, ale kvantová podstata nikoli - zachování atomů, energie apod., ale i toto je virtuální). Svě já pokládáme za absolutní, sebe identifikujeme s věcmi a myslíme si, že jsme stejné povahy, jsme E', trvání na této věci je bezmezná a urputná a zachraňuje relativní chaos mysli. Snaha se z tohoto vymanit a vyřešit to, např. nějakou duchovní naukou, je opět hledání něčeho absolutního. Pouze nelpění je vysvobozující, se domnívám. Totiž, když lpíme na svém já, tak opět vyvíjíme snahu na něco, co snaha není, já není snaha, je spontánní. Živíme opět zpětné vazby. Samozřejmě, i nelpění vede na zpětné vazby. Smířit se s relativitou - slabostí - životem je velmi těžký úkol. Stále tu soupeří absolutno (naše já, odumřelost) s relativitou a naopak. Člověk touží mít alespoň něco vyřešené, jisté, absolutní, nejlépe své já, ale jediné absolutno lze najít právě, když na svém já nelpíme. Ve výsledku je to přesah já, nikoli jeho zničení. Když něco popřeme, je to jen nepřímé a tedy jisté a existující...Možná je to tak, že lpění na já (vědomé, či polovědomé) vede po smrti na neexistenci já, neb já nebylo migrováno do nevědomí. Lpěním na já o své já přicházíme. To nelpění nás spíše jen uvolní a o nic jiného nejde. Možná, že tento svět je vlastně odpad z onoho světa, aby tam mohlo být vše "lepší". Děláme to i opačně - ať si to tam také užijou. .. Máme dvě já, to všední, a to širší, hlubší, z "onoho světa".

Někdy se člověk dostane do úrovně, právě, když si moc přeje, aby jej druzí milovali a hýčkali ho, že mu postačí cokoliv, co je tvrdé, zpružující, nevnímá význam slov, pak to už není vůbec v úrovni myšlení, ale jen v úrovni měkkosti a tvrdosti... z člověka je pak už zoufalá entita, touha po sdílení, co se zvrtné a agresí duše... Mám v sobě mnoho nechutného materiálu, potřebuje ven, sdílet, že ta absolutní ne existuje, potřebuje likvidovat, tím tvořit, vše kolem je jakési mdlé, přemýšlivé, korektní, vágní, monotónní, jako robot mluvící lidé kolem (projekce) a to ve mne, co cítím je primitiv, kopí, divoká příroda, sexualita, kontakt, a nebo naopak zatuchlá kedlubna, prostata, nekrofilie, to jsou projevy Anima včetně odumřelé Animy, něco úchylného, a to musím lidem sdělovat a sdílet to, všechny t překvapuje, co ve mne je, ale to je normální ... ono to potřebuje se znormalizovat, zpracovat a okolí to nechápe, že jinak se s ním nelze vypořádat, oni to vytěsní, ale žena to musí zpracovat. ... pro mne je ten Animus skutečnost, hlubší pravda, ostřejší než svět tento...Jako bych říkal – to jsem já a s tím se musíte smířit a nesnesu, pokud to odmítají a pokládají za nechutné či dokonce bezvýznamné jakoby...zatahuji do svého světa druhé. ... potřebuji i politovat, poplácat po ramenou, že toto musím nést...bezmoc vs. absolutní moc, viz když je neživý, mohu s ním spát apod... potřebuje potvrzení, že existuje. Bojovník ve mně... Ženy mne nenávidí, neb pro ně nemám pochopení, vím, co cítí a nesnesu být to, co sám potřebuji, po je ponižující, nemám pro ně ani milimetr pochopení, neb přesně vím, co za tím vězí, a nesnesou introverzi – zaměření na ducha, jakoby ve mne žena nebyla, ona tam je, proto mne šikanují a ponižují, aby tam ta žena, slabost byla... Nemohu jim říci, že jsem na tom stejně, neb bych byl žena a to nesnesu, to je můj konec, neexistence ...

Když ztratíme svoji přirozenou „identitu“, tak máme tendenci na ni neustále upozorňovat a to velmi tvrdě a druzí cítí, že něco podstatného ztratil a radši se zklidí z cesty a přikyvuje, příklad když ženy trvají na ženách, na sobě, jakoby to podněcoval nějaký démon vespod, místo té přirozenosti, která je vnímána jako slabost. Zpracovat slabost je velmi důležité, buď ji popíráme nebo ji dáváme jako masku, slabost je reakce na sílu...

Dříve jsme měli démony mimo sebe, v okolní džungli, nyní je nosíme v sobě a jsme sami sobě démony, a musíme si s nimi poradit...

Mužské argumenty: žena - cítím inteligenci světa, muž trvá na tom, aby mu řekla z toho něco konkrétního - to ji velmi šikenuje - její Animus ji bodá a mění se i na A'.

Odum. A. je určitá realita přírody, hořkost, výdech, puch.

Šikana je jednak důraz na osobno (jsi...) nebo naopak důraz na neosobno (nejsi)... Žena = heterosexuality (lze to tak chápat a ona si to přivlastňuje, odlišnost je ale vlastně atribut absolutní, mužský).

Naše společnost je zcestná, ráno spěcháme s osobní důležitostí do práce, normální člověk spěchá do bezpečí nebo za něčím, co ho těší (obojí je ale spíše nerozvinutost).

Ženský pohled dokáže křísit mrtvé a obracet na víru ďábla. Pokud je Animus dost integrován, nikoho se nebojí a není přítom nadřazená ani není svatá, tedy nadřazená, jen vyrovnává energie kolem, např. je tam zločinec, ona mu "sdělí" jsi špatný, je osobní, dost osobní, tím se brání a postupně ho napravuje a je to přirozené, dostane ho, vidí v něm jeho a ne tuto masku, poštelce – on sdělí „ale zde toto, báze, já, není, to je zakázané, to mi zakazovali...“. Dostane vlastně i co chce, osobní intimní úroveň, proto tak řádí nebo se jen špatně kouká, ale dostane i pojeb samozřejmě, celé je to vědomizace, vědomizace předpoklady, on je zlý neb to neví, atd, ona se nebojí, ani to není, že to dělá, že se nebojí, nebojí se smrti, a nemá tužby a když je potřeba, uteče, a nebojuje, není aktivní, vkládá tam božství, všechnu jeho zlobu zpracuje, výčitky taky apod., ona chce jen klid a vyřešení, ..., je to výzva, nechce ho někam dostat, není to nízká manipulace, nepřehání to, je opatrná, je vlastně trapný, také vyjadřuje atd. ..Oni hned ví (asi), že to, co děláš vědomě, oni vlastně neví, nevěděli....většina z vás bude mít asi špatnou představu o tomto, většina lidí je asi velmi neohrabaná v těchto věcech. Celé je to o energiích, ale není to nevědomé, jako jsou hysterie-ezoterika... Zdá se, že cílem je zde zrát, asi určitě to není konečný stupeň, tam by mělo být bytí-nebytí, max. inteligence, láska a altruismus.

Introvert pečuje o stádo a pro něj žije...byť nepřímou, a to i dvojnásobně (žije smyslem stáda)... ... Extrovert se opírá o situaci, o názor většiny, pokud přijde o své stádo, ztratí E' a sílu.

Spěch je zrádný, třeba člověk spěchá, kvůli někomu, na kom mu záleží, nebo se jen obává, že by byl špatný, nedochvilný (typicky to je známka nerozvinutého Anima), zastavím se schválně, velká síla proti tomu, zastavení toho proudu, toku dopředu...červíka v sobě zastavit, protisíla z en face vůči vám jakoby...

I citění zraje. Citový extrovert se vidí vyvráležší introverta, je v kaši, ve štávě, v Bohu, není v puchu. Je to žena, co přerušit rozechvělého muže, co stále něco opakuje, vždyť nemyslí na sebe, převede řeč jinam, k osobní vyživující entitě, žensky ho zklidní, ale jde to z vnitřku, už tam není polekanost z E'. Taková žena umí i na povel milovat. Všechny své emoce přirozeně ovládá, má je jako škatulky. A není to falešné. Ale bez introverze je to plané, hloupé, civilizační... Vyvrálá štáva, ale nic z hlubinného vnitřního A....ale není to pro mne. ...

Muži a jejich odumřelá anima se mi líbí, ale je to povrch, polštář nad ženou a jejím animem, to mne dráždí, ale nelíbí se, nevzruší, není to klidné ..

Vůči introverzi a "nebrat se vážně, nemuset být, bříme já" má naše civilizace hluboký dluh.

Zajímavé by bylo srovnat svět, kde by média místo o konci západní civilizace říkala opak. / Z hlavy vyrosté nový vesmír...

Celý text je začátek pro cestu k osvobození, jen začátek, bohužel... a kdo ví jestli to není špatná cesta ... říká se, že přirozenost brání duchovnímu rozvoji, všechny nauky apelují na to "když to budeš chtít takto myslet, půjde to a budeš ok", nevím. ... pokud to nerespektuje a neobsahuje přirozenost báze, je to asi na nic...

Je dobré si projít pohledem z druhé strany, být ten viník.

Naše já je neřešitelný problém, čím více na sobě lpíme a hledáme se, tím méně se nacházíme a nevíme, kdo jsme...

Je tam hodně lhostejnosti a boju s nevedomím, oboje nedovoluje jít "dal". Jednoduši archetypy stahují...

Mysli si, že v muzi vidím boj apod., ale ja tam hlavne vidim vnitri klid, neco co je opak, kompenzace nevedomeho anima ve vetsine lidi a orientace na nej, ve smyslu "hlavne at se neco deje".... Veda je pro mne vyssi smysl, opet neco proti te nesmyslnosti "at se neco deje", lpeni na sve vlastni osobe.

Osobní důležitost se pojí s touhou po dokonalosti a rozstepu na silně a slabě ubrečené a s posetilostí (po E' a implicitně i s posetilostí po A)..toto nemůže být Smyslem.

Potlačování ja (e') vede na rozpuštění ega, splynutí s animou, je to rarasek (bojovnicek v nás) + ona, není však jednoznačné, kde je pozorovatel, může být tam nebo tam...ego má pod sebou vždy napětí a to je potřeba zpracovat...

Vyvíjet snahu na dosažení něčeho přirozeného, tedy asi i vyššího zdüchovení je nesmysl..."protimluv". Prilisi mirim nekam kam zatím není čas...Ma uloha je být mantinel proti nevedomí (mj. proti pláne horlivosti) bojovník, i její vybití...tedy místo mezi lidmi a tím, co je nad námi, zůstane ve mne něco nedozrálého, nezralý malý plod, někdy je potřeba se smířit se sebou, nejsme dokonalí, ale jsme, co jsme a to můžeme rozvíjet, třeba i nezralý plod, blok, malost, často nás to vrací do dětství, kde svůj smysl známe..... Pořád říkám, co bychom měli a neměli a jsem inertní... Ono světlo je asi symbolicky ono inertní E', E'', ale je to láska... Často si na toto světlo hrajeme. Přehlížím, že každý jsme jiný a vnímáme svět jinak, tak, jak mi nepochopíme.....Zkus ji/ho nechat být, nevnučovat, ať si na to přijde sama, nech ji/mu vlastní bytí, dovol mu to, to je láska, může nás to i bolet, ale je to potřeba ... Taký tam to není pro každého, resp. pro nikoho s osobními ambicemi a ty máme vsichni.

V přírodě se stává, že jeden má silnější zbraň než druhý a může ho zlikvidovat, ale neudělá to (protože to je zbytečné, podle a jakoby neuskutečnitelné, cítil by se špatně, prostě to nemá smysl, ..., ale roste tam napětí), možná, že to sahá až k božství...Bůh je pro mne již i rozmělněn silně do entity A s tečkami, éter mezi bytostmi, láska apod...

Nakonec se člověk už neřeší jako v mládí, což je důležité, že to už není vlastně důležité ... nejvíce by mi vyhovoval homosexuální heterosexuál, ale nikoli bisexuál, čistý heterosexuál - tam chybí já muž, ale v přátelství?, žena jsou pro mne odhalené nervy... už mne to navíc ani nefascinuje, a často mi vadí, že muži nemají rozvinuté vnitřní žensství, taký pro mne je mužské přirození něco cizího, úzkost, co ke mne nepatří, když není, je klid, ... ale vím, že bez bolesti jsem pohlcující koule ... Naše extrovertní společnost vidí škálu - homosexualita vs. heterosexualita na obou koncích, vidí to horizontálně, kvantitativně, mazlavě, ale co vertikální struktura mysli? ... Sexualita je v extrému o tom, že muž obcuje s něčím absolutně inertním v ženě, šikaneje ho, je z něj jen A, ale to inertní má mít přirozeně on v sobě... .. Odumřelá anima je když si muž chlapisky ulevuje ... Vnímá dech.

Celý život se stále snažíme někomu zavděčit...

Původně bylo odděleno moje osobní od všeobecných věcí, až časem to v textu splynulo, chtěl jsem ukázat, jako příklad, jak se člověk může dostávat k sobě ...

Nemusíme stihnout všechno.

Takže dále - myslím, že náš duchovní vývoj by neměl být přímočarý, vzhůru, to je dosti pošetilé. Člověk někde dojde a když cítí, že je naplněn, být částečně, měl by to ukončit, stejně jako se ukončuje vývoj fyzický a scházet dolů. Potom vlastně předává okolí a další generaci, co se dověděl a co si myslí apod., nějak rozumně. Jinak je to egoistická obsese. A až na závěr se noří do své intimity a intimity a celku a završuje. Protože kdykoli může přijít ukončení, je dobré znát ukončení. Říci si, zde můj vývoj končí (tím se myslí to, co jsem vědomě odhalil, zbytek je nevědomý). Člověk se vyvíjí neustále, ale měl by si i říci dost. I tím předáváním se vyvíjí. Jsme jen fragment celku. Prostě co člověk odloží, to se děje na povrch v podobě nového života, systému, dítěte a chce být živeno, chce žít, jinak dospělý člověk asi nedozraje. Není to ale teď se vrhnu na učení lidí, předpokládá se, že už známe svoji míru, a třeba to znamená i hodně samoty. Existuje i mód, kdy např. vám někdo něco vyčítá, a vy na něj ale zareagujete tak, jak byste chtěli, aby se on choval k vám, tedy respektujete jej jako bytost. Je to oplácení negativního pozitivním - myslím, že to má svůj význam jako doplněk či část světa mysli a komunikace, ale je to cesta někde do vaziva a nijakosti, pozitivno se tím navíc špiní, ztrácí to vertikální rozměr, ta negativní reakce je skryta v tom překroucení našeho potlačeného negativního afektu na pozitivní, to je snad lepší, když už takový člověk společnost upustí ... asi je dobré mít vědomé pozitivní myšlení, ale není to myslím šálek kávy pro bílého západního muže ... pro mne mi stačí vědět a hlavně cítit, že smyslem je umět odsud odejít (nemuset být) a to jde vlastně skrze komplex života v jeho plnosti. Umět odejít naplněn, umět i odejít nenaplněn, láska a poznání, naučit se kontaktu s lidmi, respektu k dalšímu bytostem, naučit se samotě, naučit se sebekázní, udržet si zdravý rozum v okolním ruchu a nebýt maten sebou a okolím, nalezení klidu. ... Vlastně nevím, co bych k životu řekl, dostal jsem se do vágního patu, vyšetpalosti... nejradši bych jen dožil v přírodě, uvolněný od "povinností", vydechnutý a hlavně živý, ne jako vyhořelec ve třiceti ... i s někým jedním po boku na čas ...myslím, že co mi jde (asi...), je již jen vyladovat okolí a vlastně i sebe, jemně, vidím, co je potřeba, kde zasáhnout, kde utišit apod., a to je ten život, je to ale jen reakce na vnější nebezpečí, jen pokud se cítím ohrožen ..nebo se naladovat apod. Vše musí být ale opravdové a

přirozené, nenucené, životní, reakce a odpověď atd., není to ale úplně pasivní, kdyby se k tomu přidala ještě láska, bylo by to hezké, ale to je nejde, ona to vlastně je láska, ale jiná

Takže, jak se tohoto přemýšlení a psaní zbavit? Toho bojovníka? Totální rezignace, neklást druhým odpor. Tím se ale zabijeme. Nelpět na já. Nelézt tam opět a opět. Závislost. Přirozenost, pak atak z okolí na naši přirozenost, naše bránění se, a nakonec rezignace. Pokud necítíte možnost něco říci, že protistrana vám nedává šanci se vyjádřit, pak je to zbytečné se jím zabývat. Nepomáhat jim. ... Vlastně se neustále odkazují na vás, na čtenáře, na neexistující podporovatele. Je vhodné neočekávat, že se druzí změní a už vůbec ne společnost. Je dobré neočekávat nějaký úžasný závěr zde. Člověk musí zhytnout, aby to ukončil, a chci to ukočit? Ano. A co potom? Modifikací zhytnutí je nelpění na já. Ovšem vnitřní, nikoli sebepoškozující, sebelikvidující, ale i to je trochu občas potřeba. Snad proto své životy občas někdo ukončí, protože na sobě moc lpí a má ohromné nároky na sebe, na druhé, na svět. Světy se vyvíjí... Lidé jsou třeba smutní, že se rozešli s někým, ale alespoň na čas byli zamilovaní a o tom to je, prožít to. ... Světy se vyvíjí, je nám dána touha po něčem dokonalém, velmi předbýváme. Taky držet se jedné myšlenky, idee, (jistoty, tyče) pokud jsme rozjezaní, jako já...soustředit se. Ta myšlenka se může rozvíjet. Třeba to může být samota, stavy při samotě v lese, já...Bůh apod. Sice to může potlačit rozvoj, ale určitě to potlačí roztěkanost a člověk to může ale rozvíjet ... sexuálně se tím také vlastně uspokojíme... Asi není z textu jasné, že Anima je Eros a proti tomu muž říká ne...Jestliže je vše v hlubší úrovni jen o napjetí a klidu, E a A, pak se stačí uklidnit a problém odezní. Neb vyřešit to nelze, to řešení nemá, ta relativita.

Musíme se naučit poučit z chyb. ... Nejdůležitější je pro mne najít vnitřní vyrovnanost a hluboký klid, „nemuset být“.

Cim vic je muz v duchovne "pohode" tim vic jsou zeny kolem stiplavejsi a osobnejsi. Staci je pozorovat - zmerci te, nudi se a chce neco negativniho, nejsnazsi cesta jak to ziskat je te znejstet, to aby sis ji vsiml ale nevi ze o ni vi uz davno pak tomu nevenujes pozornost a kdyz se tam zase podivas je uz nastvana ale jeste tam je co kdyby a pak uz je ok uklidnena....

Muz potrebuje aby se ho lide bali a proto ze sebe udela i blazna. / Mam tam pani co tyra sveho kluka a me se to "libi". Potlacene pocity menecennosti, sebereality a sikany muzu mnou zenou.

Zpritomnit se. / Normálně politiku nesleduji, ale zjišťuji, že to současné řešení kdo co o kom řekl je stejné jako náplň tohoto textu a také je to neřešitelné, a neřeší to doopravdické věci a je to osobně malé, pošetilé.

Člověk se rozhodne být jaký je. / Není dobré své já spojovat s archetypy, viz já Animus atd., a také své já spojovat se „schopnostmi“, co jsem v sobě našel, jsem mocný kouzelník, tak to ani necítím, jde mi o pravdu.

Chytrolini umí být dost protivní...jednoduchý selský svět. /Když přijdu domů, nerozptylovat se nicím, lehnout si a uvědomit si bolest, samotu - bolest co tam je, z ticha atd. a konec konečně. Prožít ale nelitovat se to k tomu nepatří...

Bůh nás vede, e", vůči němu narazíme, máme ho sebou a pomocí něj se vedeme, dohlíží a jakoby hodnotí ...

Psychopatické osobnosti - (podle bychom neměli vlastnosti přisuzovat daným lidem, existuje paleta stavů a ty buď jsou a nebo nejsou projeveny v daném člověku, je jejich nositel, to je potřeba odlišovat, bytost a projevy, které na sebe bere, ta paleta stavů jsou jako karty, se kterými hrajeme). Psychopatie jen chce, aby tu byl boj, život, zastupují přírodu...To bylo karání te psychopatické energie celý text ale dát mu lásku je stejně důležité a silnější, milovat ho pohlíží to A+E je láska ale zaprděná taková nějaká ... to naše "rozhodnutí" ho milovat je ta opora, co ho zpevní, místo negace použijeme vůli, nad ní je rozepnutá láska, pohlížíte její da se říci, ale milujete.....jinak nedají pokoj...musí te to ale posunovat vys...a nebyť s ním moc v kontaktu přímým, je to u mě vůči muzum a i ženám by to mělo být...byť pevný ve své lásce. Znam své místo díky cestě viz dale a vím kdo jsem a už si to mohu dovolit, nejde však tímto začínat. Opět používám to jen v obraně, negativno či nějaký vznikající předpoklad změním v sobě na lásku vůči nim ...jinak by to bylo egoistické, mesiáské...ale abych nedával lásku někomu kdo si ji nezaslouží, je to jiná láska než ta k blízkým resp jen milému. I třeba pes, co jde proti vám na to reaguje uklidněním ale myslí si že jste spadl z výše. Vlastně je to stejně jako "jsi špatný", je to jen pozměněné, vyspělejší. Pak jsem ale nakonec stejně zjistil, že je to jakási maska, byť je člověk ok (negativní se mění na lásku, že svobodně vůle jsme se rozhodli, právě to negativní odseknutí je začátek a končí to láskou k nim, jak jsem zmiňoval) ... pak jsem zjistil, že je to vlastně lpění, lpění na mě osobně a osobitost. Když jsem zjistil, že to je lpění, opět jsem se uvolnil a byl sám sebou. Jsou to stupně: jsi špatný, miluji tě, je to lpění a normál. Už jsem zase začínal být ztuhlý v MHD a kontroloval svoje pohyby - resp. se nemohl hnout, v domění, že mě ostatní sledují, a začal jsem moralizovat...je to dobrý mód, ale nemůže být podle mě, zvláště pro bílého muže, univerzální, je dobré být v realitě života, vydechnout, vždyť to byla hruza, v tom autobuse atd. Je to "učit se milovat".

Potlačene odmitani vede na spolknute e', depresi, vzazovateni a zpasivneni - bavte me, živte mne, deprivaci, zadnou vlastní vůli. Už to jde jen rozmělnovat, třeba mazlením. Už jen nasavame, třeba v přírodě a nic nedavame...treba vydechy...dohledat bolest v sobě, svobodně rozpazeni, smer ven, nebyť ublíženy a malý ale byť svobodný vydechly, nedívat se na bolístku dovnitř ale sednout si na podlahu a tam odtud....

Svět, příroda sama jsou cesta. A te se držet. Na začátku byl možná chaos ze kterého se odstepila či povstala fyzika, svět neživý, z ní svět živý, příroda a z ní člověk. Vždy "vyšší" obsahuje nižší a má nějakou přidanou hodnotu. Po nás by dal mělo tedy také něco být. Co nás přesahuje? Bude to něco materialního? Podle mě ne protože to co je naší přidanou hodnotou je svobodná vůle a vědomí a já. Svět se pomalu probouzí ze snu. I my si utváříme spoustu vedlejších planých produktů - předsudky, ego. Jsou to věci regresní, např. incestuální fixace na rodiče apod. Naše přidaná hodnota je neustále atakována a likvidována právě špatným myšlením. Tak se utápíme ze naší přidanou hodnotu - co jsme, ani nevidíme. Jestliže je naší přidanou hodnotou silné vědomí, co nás tedy přesahuje, co z nás vzejde? Ani předesle vrstvy neví co je v té další, máme se pro ni rozhodnout? Cestně bychom asi měli. Bude to určitě probuzenější než náš stav nyní. Budou to nějaké myšlenky zjišťují si vlastním životem? Měl by to být přesah já a svobodně vůle a měl by je i zahrnovat. Je to Bůh? O něm vlastně nic nevíme. Poznání není předsudky a láska není předsudky i já. Snad můžeme jen tušit, oč jde, přesah já musí jen i zahrnovat. Nevím, snad to bude příliš komplexní ale mělo by to být přirozené. Bude to něco nám společně společně vědomí?Pak víme co děláme a vše milujeme, jsme součástí proudu, cesty od do tam. Proud od okolí do nohou k hlavě a ven ..asi to jako drív musí nějaký čas trvat...Treba budeme překvapení že to tak není že je to předsudek. Už to není diktatura ale nadhéra. Ac to zní banálně, je to velmi hluboké a jasné a lze nad tím velmi dlouze dumat.

1.CD jinde, 2. tisk doma, 3. arkonar@seznam.cz, klabava555! Napsáno v blázinci. Tomáš Straka (pseudonym). Název: Diktatura Bytí. Žehr., jaro 2018.

Jsem, když nikdo není.

Nakonec člověk zjistí a připustí a smíří se a prožije, že ta šikanující d'áblice k tomu homo-fetiš muži - "mně" patří. Je to dost vzrušivé pro mě. Archetyp šikany je komplexní archetyp, vlastně asi jediná věc, se kterou duchovně se rozvíjející člověk bojuje. Co bylo mocné může se změnit na něco malého, co už neděsí. To chybění hranic vůči ženě tím ale nemizí.

Celým textem se line osobní zaujatost.

Stále něco vyčítáme, té straně za předsudkem.

Já nás chrání. Šikana dělá muze. Muž je to co ji eliminuje - je spása pro mě, pak mohu teprve fungovat, je to moje věc. Posetitosti - opravdu a opravdu se tím, jimi a v sobě nezabývat. Boli je to, nepozornost, dolehne to na ně, nezabývat se jimi, nepřát jim to apod. Ale neztrácovat. Budou říkat že jste babovky, a vtahovat vás do svého problému, opět to same...Je to opak co dělám zde v textu.

Po skončení tohoto psaní si musím už poradit s lidmi a světem sám, nedovolávat se nikoho (vlastně dospělého).

Když předbýváme, narazíme na předsudek.

Celé je to o touze po osvícení, po formuli - ale to nejde říci: teď už je to. Je v tom navíc stále hodně osobních ambicí. Osobní snaha zde škodí. Je nejlepší si říci, že stav osvícení neexistuje - máme jen předsudky vůči němu.

Nejsem ve stavu osvícení, jak se může zdát.

Čeho chci vlastně dosáhnout: být v kontaktu se sebou, umět umřít, být naplněn, nebýt nikým rozladěn. Zní to nepřirozeně a pošetile. Stále jako dítě hledíme na něco zvláštního - božského. Snad je i lepší na ten cíl nemyslet, pustit ho z hlavy.

Vlastně v tom není nic pro ostatní a svět kolem. Je to jen obrana a osobní zaujatost.

Vyjít ze sebe ven znamená "zemřít".

Člověk se tomu brání, bolí ho to.

Náš přesah je přesah sebe sama, člověka, svobodné vůle, tyto atributy jsou již automatické.

Nic a nikoho nechci - vyvanutí, ale nic také nedám.

Přestat se bát, že nebudeš - lidí, druhé strany.

Zmenšuje se tím ten osobní, pohádkový, předsudkový svět.

Někdy se tak může stát, že "obyčejný" člověk dojde dál než nějaký mystik apod.

Stále se do toho božství snažíme dostat, i konstatováním "vlastně tam jsme", je to pošetilé.

Myslet na to, že umřeš. Konec.

Proud vede asi i opačně, z vrchu dolů od duchovna k chaosu. Duchovno, nevědomí a chaos jsou možná sdílí stejný prostor, to ostatně asi vše.

Je to vlastně teprve začátek. Ale jak a zda vůbec.

Pak nemůže vyčítat, že lezeš kam nemáš, když si jej nevšímáš.

Patří jim poděkování - udělali ze mne muže, proto to dělají ..., ale stále platí nezabývat se jimi.

Byl to x-letý experiment, potřebuji se zabývat sebou, koukat po klukách apod., normalita, místo mne je ve mě vosí hnízdo, vybuzenost, hořící keř. Nezabývat se okolím, nestežovat si na papír, být za sebe, a sportu více. Takto nemohu před Boha přestoupit, jako pytel blech bez minulosti, bez já, musím se vrátit zpět, připomenout si, není to choroba, je to chronické, mysl jako horký vzduch. Rozpomenout se. Není to uvíznutí v minulosti.

Je dobré mít před zahájením pracovního života v sobě duchovní jistotu - klid, vnitřní uvolněnost a kontakt se svými pocity.

Strava: kupuji asi 15 produktů dokola. Hodně tvarohů a kiwi, vařím jednoduchá jídla (příloha, maso cca 3x týdně, ostrý kečup), třeba rýže, uvařená zmražená ryba a kečup, cca hlídám daný den dostatečný přísun bílkovin, tuků, vitaminů a cca hlídám sacharózu, k pití voda. Zuby si čistím hned ráno, snídaně až v práci a večer na noc, cca hodinu po jídle, po obědě žvýkačku. Sprchuji se 2x týdně. Každý den bez výjimky venku běhám či jdu. Venku shyby a o víkendu cviky na držení těla. Každý je jiný. Kdo by na závěr čekal nějaké hluboké zamyšlení, recept: na jemno nakrájený brambor na 5 min. do vroucí vody, z nich kaši s plátkovým sýrem a kečupem a to vše zamíchat. Dobrou chuť!

Jsou lidé co obdivují introverty a chtějí je vlastnit s jejich vedením...nechteji rozumet..... Extroverze se da naucit, pouzivat jako mod, masku, staci "kaslat" a stekat a nenechat si nic libit, odpovidat stejne....extr mi je vlastni.... Dalsi mod je byt sam sebou, tedy "slabost" jak jsem popisoval. Kdyz zjistis ze jsem vazne takovy a "andelsky" jsou mimo...Kdyz narazim ve snu na demonickou silu jsem slaby je to ma identita prirodzene a s tim nic neudela. Ale pozor na toto zenske to telo promenuje a ztraci se muznost. Stale tam je identita vnejskem, vnejsimi lidmi, nejsem...Je dobre se ptat - jaky je muj cil? Umet umrit... a taky se ptat jaky je tvuj cil, kam tim smerujes, nebo nevis co delas? ... Bohuzel muj cil si uvedomuji ze je udelat dojem, ale nehledam (tolik) zajimave veci, predsudkovite...Prima cesta vede jen dolu ne nahoru.... NDE asi nebrat vazne, psychicky svet neni fyzicky - dany. ... Mit co nejmene veci a to dusledne, naradi, knihy mi staci elektronicky... Text nechat neupraven, tak jak je... nocni vize: jsem skvrna belava - slabost, jsou sprosti a desi me a uvnitr ublizuji nechci je a pak jsem tvrde temne pozadi - plocha co je pred skvrnou a z ni hledim na tu skvrnu - sebe,, kdyz k te skvrne pridate erose je to homo fetis, jsem na tu skvrnu orientovan a i neprimo na ty sproste kluky - tot zenin Animus (nerozvinuty, ono mame v sobe vsechny urovne) ublizuje dusi chce ji vlastnit a leka ji k smrti, ostrost v muzi..... To je moje posetilst, posetila ja - skvrna atd..Je to tak zhve ze mi to bere homo fetis mne skvrnu.....Kdyz ma clovek nejaky problem stale na nej, na dane lidi a situace atd narazi.... Treba pomuze ze s nimi uz bojovat nechci.... Takze se smirit ze duchovni mistr nejsem jen takovy jiny a s berlemi. Pro mne je lepsi vykaslat se na duchovni rozvoj - nechat volnejsi pruchod tomu. .Kazdy samotar se musi vyrovnat se systemem, se svym vnitrnim ditetem, ktere je pak az mrtve. Na diteti je to hezky videt, kdyz neni neco v poradku je to demon. Proc sem tedy chodime kdyz se rodime jako celek? Asi mame ten celek presahnout tu bytost a zde to vznikla, tam to uz je....Prilis jsem vnucoval svuj svet druhym a predbihal, stacilo napsat a neprozit..Samozrejme ze nevime zda po smrti neco je....

Chce li se clovek stat Bohem stane se psychopatem, posetilcem (nahradi vam rodice vezme vam je apod... chce mit nekoho).. Tu posetilst spise neresit uvolnit se netlacit na to, Buh na ni netlaci on vi co je a nepotrebuje svoji imitaci zatlacovat., my ale

i tlacit na to musime...V Bohu muzeme najit zpet sebe a pak vztah k druhym a svetu....tak se cloveku vlastne ten sex znechuti ze uz sem nechce... jak se pravi jdeme sem kvuli nevedomosti a pro její odstraneni vedomi sem uz nejde...Uvolnit se, napr ja po napeti praci nahlas vydechuji venku beham...Uvolnit se - byt pro druhe. Kazde negativno tedy napeti se muze menit na lasku (a pravdu a klid). Posetilst je smer jakoby opacny. I zabredlost v mekkosti skryva osobni napeti. Toto cele je vsak stale nevyzrale ale pro mne je to dulezite motto.Je nutno to brat jako dilo ne ve vsem vyzraleho mladence, to nerikam jen tak...Napsano v blazinci.

Je ve mne zvire, jsem Animus, je to to postizeni, kdyz mate postizeni je to dane a neudelite nic, asi to nejde rozvinout v lidstvi, lze to jen odcinit... Jsem s nim spokojeny... Pomalu lze asi lidstet... v zasade je tento tvor oddan, a to panovi ale bohuzel sve pani...pana mel jako vzor, chce byt muzem... pro milovaneho pritele by zemrel - aby on mohl zit dal a byt ten zdravi a na svete....jeho pritel je on a muluje ho (jakoby ego a nechape ze je to jiny clovek), je to absolutni oddanost nic nechce zpet a muze tam byt i destrukce byt skryta..nastesti je to dnes uz jinak. jak to zvire rozvinout? - myslim ze to nejde je mou soucasti. Vecne nezraly plod....celkovy probl se sebebrijetim? A realitou? Nejde o to jen integrovat ale neco i neintegrovat, je to samostatny system.

Oddanost muzu je desiva a ukryva v sobe Anima i touhu po nem. ... Asi neni rozumne dospet ke konci zivota k osvicieni ci hlubsimu duchovnimu stavu, prirodenejsi je smrti projit z pozice cloveka a vubec ji projit aby to nebylo jak nic.... je ve mbe zvire. Dokud v nich bude touha po napeti nedospeji pokoje casto je i skryta. Moje vira je ten smer opacny, je to nastaveni introvertovo, vse posetile mi je neprijemne a hloupe apod. Ja jsem posetilst tu odmitam a jsem ta anti posetilst, tak to vy nemate. Vzdy za mymi slovy citite ze chci vlastne napeti, ale tak to neni, prejete si abych byl alespon trochu jako vy, lidsky ale chci jen duchovni klid a uvolneni a samotu, stale dorazite. Ano toto me je inertni muze se to menit na e' ale to v silne konfrontaci...popr to toto uplne ztratit a byt horky vzduch jak si prejete. Takze jsou dva smery jak jsem popsals vy byste meli o ten prvni od napeti k lasce a klidu usilovat. Ten druhý je hysterie a nadech a neco nizsiho a osobniho a destruktivniho. Az budete jako ja ... nevim to neni ok. Jde tu o principy... o co byste meli usilovat u mne uz je davno. Toto je to nezabyvani se, jinak to nejde...musi se uklidnit obe strany a mluvit ale s orientaci na napeti neni diskuze mozna....Po tomto uvedomeni je uz vse ok a nikdo mi nic nebere a mohu se vratet postupne k sobe....Ono ta orient na napeti a boj je casto v nas nevedoma...ted ty lidi s klidem odmitnu (zeny muze...) a jdu si svoji cestu, kdyz provokuji...Touha po napeti nemuze nikam vest....jde samozrejme o to odolavat provokacim....napsano v blazinci. Brezen 18.

1. Ego je i o vlastnim prikyvovani sobe samemu....Deprese a apatie je take touha po boji (ktery nenastal)...Introvert ma druhe v sobe (vnitri extroverze) jako skatulata....Naucit se co druzi rikaji - tim potlacime iracionalni uroven kde jde o boj a zabiti a uzkost apod...U nekoho spise vnimat co nerika...Kdo chce bojovat ten si nezaslouzi nasi pozornost, ja hledam neco kde se bojovat uz nemusí a zda se ze je to i neco co prave je proti touze po boji...Samozrejme ze k zivotu a hlavne mladi boj patri ale kdyz bojuje starec nebo starena je to dosti neadekvatni a posetile....Boj proti boji nebo touze po nem nebo touze po iracionalite je nesmyslny do značne miry neb je touhou po boji....Nezduraznil jsem ze je nutne mit zasady....Lide bojovnici jakoby nemeli cit, v pohode jdou na smrt a nedojmou se, chteji vlastnit dusi a jdou si pro ni...meli by ji v sobe najit.

Co nyní bude, co by melo teoreticky nasledovat:

1. Dodelavky. Opousteni moci a laska k bliznimu...odevzdavani
2. Osobni zivot, zil jsem moc siroce, muj maly zivot, fragment.
3. Cast pedagogicka - deje se sama, sama plyne jiz z kontaktu s lidmi, rodinou atd. Real kontakt. Pritel, pratele? Bohuzel s lidmi si moc nerozumim, jsem jinde....Desi mne nevedomost.
4. Vydani na blogu.

Osobni zivot, nezabyvat se siroce svetem ale zit svuj maly zivot...Buh rekne - prisel jsi na formule jak zit ale zil jsi je? Zil jsi? Svuj dar zivota? Existujes, nejsi jen loutka mimo svet - me to nedochazi. Smiril jsem se ze mi nic nenabizi. Nemohu vam rici co jsem neb to nevim...Hluboce si to uvedomit a priznat....Stejna posetilst je jen psat a nezit, nezabyvat se vnitrimi komentary a hodnocenim...Diky psani je to zrani zrychlene, neco napisu a jdu dal, je to instantni.....Priznal jsem si, ze nevim kdo jsem a ulevilo se mi. Kdyz nevime kdo jsme jsme snadno manipulovatelni. Hluboce, nevim. Moje ja drzi Anima. Vuci Bohu ci v Bohu jej naleznou....

Kdyz si zpetne text procitam, je to zumpa a je zadouci se nenechat do ni vtahnout.

Uz by se to mohlo jmenovat Diktatura Byti a její uspani...

2. Nechapeme ulohu stari....To, ze chce boj, je jedina vec, ze ktere se nevykrouti, nema to zpracovane, nebo rekne chci boj aby byl klid, "schvalne, zda to dodrzis" reknu. A nebo rekne ale ja bojovat nechci a je to provokace neb uvnitr boj vyzaruje, extroverze je boj...neda ti klid... .Proste chce boj a to me nezajima (vlastne me z. ja - odsunuti e' atd...)..... Mozna se vse lepe pochopi kdyz si vzpomenu na skolku a skolu - atmosfera sikany a smrti, pani ucitelky, jsem ony a bojim se jich, uzkost, obcovani s uzkosti jak to maji zeny, uslysim spendlik jak dopadne na zem - tak musime byt ticho, sprt s brylemi, maly dospely, dnes uz jsem dospely a je to zpracovane a skoro to nedesi.....pomohlo uvolneni, nemit strach zemrit, stejne tu o to jde v te dusne atmosfere, kdyz zacne byt napjeti uvolnim se a "zchladim" choutky myslenkou na smrt.... Bojovny muz se vzdy necha nachytat animem zeny, chce s nim bojovat a ona ne, je oboji....Nekrofilie je potlacena agrese...Dnes mi jsou ti posetilci odporni a to je dulezite snadnej se pak odmitnou. Opet nespojovat tolik demony s konkretnimi lidmi....Takto bych mohl pokracovat dale, byti je krasne...cesta k osvici je onanie..kdyz se deti duchovniho mistra boji nevim zda je mistrem....zit a svoboda. Konec, necham to jeste uzratnaucit se milovat ono je to vlastne prirodzene.....Mimozemstane asi vi co je po smrti, zduchovneli, pohybuji se rychlosti vyssi nez c, a nezajimame je, nemame si co rict - jako bychom my objevili planetu max. s opicemi...

Aktualizace formy zverejneni. Zeptal jsem se co je mym cilem. Uz to neni publikovani masam a predstava ovlivneni svetovych dejin - uz vim, ze to je mimo, boj je uhasen a obalen. Nechci si to ale nechat pro sebe (jako svuj prstynek). K povaze textu je dobre aby to bylo anonymni (tim ale okradam verejnost o kontakt mozna to casem zmenim az budu treba pracovat jinde). Take bez honorare, byt uz mam vek, kdy nejsem blby a neco bych i chtel, zabezpecit se, spousta myslenek neni mych a take vubec vztahovat dilo a dary na sebe je umorne.....Nejsem pro primy kontakt na besedach, ale mozna to je prave vyzva. Nebudu to posilat do nakladatelstvi mohlo by se stat ze si to bude cist uzavrena skupina (silencu). Jen cast textu je navic obecna, velka cast je osobni a ta pomuze plne jen autorovi. Nejlepe aby se to dostalo do rukou prurezu lidske spolecnosti (treba tisicovkam), nepisu to pro odborniky (a priori). A take do zahranici. Nektere myslenky (teoreticke) by bylo dobre aby byly povedome. Pokud uz drive nebyly nekym nalezeny. Musel jsem chvilku srdce premlouvat, abych to dal na nejaky blog na internetu - to se mi totiz zda jako nejrozumejsi. Ne vsak blog kde pise kde kdo, nejaky odbornejsi. Predstava ze uryvky budou bezhlave kolovat siti me desi stejne jako clovek, co neco nekoho jineho vydava za vlastni (posetilost). To vlastnictvi je potreba v sobe prave zpracovat, na jednu stranu clovek potrebuje mit osobni pocit dila na druhou si musi uvedomit ze by toto mel presahnout...Taky, kdo tak dlouhy text a silene napsany bude cist...Nejtrapnejsi je psat neustale o nelpeni na sobe - neb to je dukaz toho lpeni na sobe... Je to az sexualne posetile - v tom no jo skryte tam vlastne toto je....psyche se ja nezbavi, jen ceny a laskou...Je opravdu zvlastni ze nevime ze kdyz neco potlacime tlacime na to, ze to sili (v neprime casti). Mysl je uveznena.

3. Cast pedagogicka resp pomoc poskytuji.

Nic realne neprobeklo, je to jen z hlavy. To je spatny neprikladny pristup lec i tak to snad vystihne situaci virtualne a na dalku..... Realny kontakt nam chybi...

Myslím ze na sezeni s lidmi co chteji duchovno bych ja vypadal jako ten kdo potrebuje pomoc, nehu apod. Je ve me inertni chlad, nekontakt a ponizeni.

Prijde clovek natyry spise extrovertni. Prisel do obchodu pro neco, specha, chce to hned, chce to pro sebe, chce osobni tesitko. Kdyz ho zacnete adekvatne odmitat uvedomi si - aha, on me bude karat a to mi pomuze, zena by toto brala hystericky sexualne, toto se mi ma libit a "jsi muj". Nebo prisli do divadla na duchovni ukaz a neco zajimaveho. I treba vubec nevnimaji obsah a jen to jak to na ne pusobi. Takze, jedina vec, kterou by meli myslim slyset je: uvedomne si v sobe, proc jste tady a co je vas cil, ceho chcete ve vysledku dosahnout. Napr. umet umrit, najit smysl apod. To uplne staci tato veta. Precete si to a to. I padne hnev na me. Musi sami. Nebo vas vidi jen jako ikonou a chteji vas mit a ne si s vami povidat.

Horsi je to s pany co se uplne ridi vnejskem. Vse duchovni je pro nej zenske, presunul to na ne. Maji treba vedle sebe nevedomym posedle zeny (ezoterika apod.).

Horsi je to i s introvertne naladenymi. Jedna s vami jako rovny s rovnym, premysli nad vecmi, nic mu to ale neda, mel by si uvedomit hnev a vyjit ze sve ulity.

Bylo receno hezky - introverze musi umet vyslechnout uplne vsechny a nakonec se rozhodnout podle sebe. Extroverze musi umet vyslechnout uplne sve nitro a pak se rozhodnout podle okolni situace...Mel bych i pocit, ze kdyz se extrovert ci muz venuje svemu nitru, bere mi mne - to je to mocenske pohlcujici a inertni, rype se ve me.

4. Bez lasky k nekomu se teško zije (a od nekoho). Laska muze byt akt vule.

Laska k sobe, ke svemu telu apod je nejsilnejsi a mela by se ji vyrovnat laska k nekomu?

Z pradavnych dob doplnim: na boha k bohu presouvame ceho bychom se nikdy nedopustili....Vlastne kdyz me provokuje zenska tak me stve ze ona ma muze a ja ne, to mi jakoby rika. Jsi stara panna nemuzes mit deti...podobne jakozto "kastat"....Taky zubni kartacek po umyti vyklepat z nej vodu a nechat ususit ve vlhku se na nem tvori bakterie...Vedome jist - uvedomuji si co jim ne ze to zhltnu ...

Mit hezke opravdove vzpominky ze zivota.

Uvolnit se, odpocivat.

Prelom.

5. Kdyz se clovek snazi najit nenajde se protoze ta snaha nas chrani.

Nejsm lepsi nez vy.

Kazdy se snazi presvedcit druhe o sve pravde.

Buh nehodnoti nesoudi radi. Taky potrebuje kontakt a lasku (?)...Bohem budu myslet svetelnou bytost v NDE. ... Mnoho cynismu a bolesti je ve me jsem pocitil v konfrontaci s nim a hluboke ublizeni - jsou ve me ti druzi. Nemluvis se mnou rika, mam vetsinu srdce a tela prohnitou. Osobni Buh je pro me hluboka regrese o roky zpet (ne ve smyslu ze jsem drive veril apod ale mentalne). Tato vira v Boha evokuje v nas i infantilni libidozni osobnost (Buh je e', predsudek samotny)... Problem je v tom ze Boha vidime jako Otce, muze...A hlavne, nevedeme s nim dialog, nejsme na to vyzrali. Ta osobitost Boha mi cele duchovni "uceni" kazi, jsou to neslucitelne svety (v jednom se na Boha divame jako na obrazek, v tom mem je nam Buh jakoby vzorem a stavame se jeho soucasti do vetsi ci mensi miry). To prvni je pro me posetile a uplne to kazi me duchovni usili. S Bohem se totiz vubec nebavi a to mi prijde posetile. Nerozvíjí se. Vira je mrtva. Ono i integrace Anima je posetilosti podobne i integrace Boha pokud to tak nazveme, ovsem nikoli integrace posetilosti ta nejde integrovat. Pohybujeme se na hrane... Taky k Bohu mame spoustu trapnych veci - aby nam pomohl zvladnout situaci s lidmi apod....Ztratili jsme duchovno protoze je potreba jej nalezt jinak.....Kdyz mame vedle sebe Boha mizi vzajemne obvinovani, sikana, hodnoceni apod. to je na tom pozitivni, mizi strach z posetilcu u me atd. Buh to nejak vezme za nas na sebe.... Potrebujeme zpetnou vazbu od lidi...Asi je to jedno zda mame osobniho Boha ci to mame jinak toto je hrozne trapne kdyz se lide zacnou bavit v co veri... Mozna hrat si na Boha neni to prave orechove....

Osud je nevedoma cast psyche....

Samozrejme je otazkou zda lide co se vrati z nde do zivota a ti co navzdy odejdou zda zazivaji to stejne a proc vseomohouci tem co se stejne vrati prehrava zivot a cele to podstupuji. Podle mne to je jednak tim ze je to prirodzeny prirodni proces a jednak oni maji casto na vyber zda se vratit ci nikoliv, je to jejich rozhodnuti. Bohuzel nam to evokuje ze jsou to (treba) psychopaticke dabelske scenerie - to nde, ale tak to byt nemusí...ta psychopaticnost je soucasti mysli a sveta a stale se ji snazime mirnit - tvari se jako buh (svetlo ruzovo sladko - tedy maso atd.) ale buh neni, smeruje k napeti, je uspinene srdce a je osobni mysli na sebe.....

Ten osobni buh ve mne dost pokulhava za rozvinutou "gnozi"....Zda se mi ze psychopat, demon apod je nekdo kdo si nemohl udelat masku-krustu a jako masku pouzije celou bytost - zvrati se. Typicky to je u osob s propojenou psyche - deti a zeny. Nedisponuji zadnou zbrani - nastrojem. Pohlcuji. Vyplavuje se bilirubin a zluc a jedy, ekskrementy v sobe, znechuti se utocnikovi... Pak se vsak musi opet "zchladit" na svoji bazi. Ma to analogii u vceliho ulu - kdyz tam vnikne vetrelec zvysi vcely aktivitu a vetrelce spali (i cast vcel se spali) nemaji jinou moznost. Psychopatie se tvori podle me v kojeneckem oralnim stadiu a v analnim uz je plne videt (dite uz ma ja - nastroj co se msti ublizovani v kojeneckem veku). Nekdy zustane mysl takto zvracena neustale, jsou stale v pohotovosti a brani se (resp. utoci), kdyz to delaji v dospelosti je to uz trapne...Pritom staci aby se pomyslně obratili uvnitr, uvolnili, vrsek a spodek a tim se zchladi a jsou pomalu v bazi. Proto ma Buh blizko k psychopatovi ale nemusí jim byt. Kdo ve vsem vidi dabra - mozna by se mel zamyslet zda se Buh nebrani nasemu pocinani...Psychopate, system apod. potom vyzaduji aby jim bylo stale ublizovano, byli v napeti, aby ta maska mohla (mit duvod) existovat...Sikano od nekoho mohu takto vedome zpracovat ale stejne pak musim na iracionalni uroven a vydechnout. Nebo "miluji te".

Duchovne vyspeli celi atakum tech mene vyvinutych a tim se to cele udržuje v chodu - svet...Ego je uplne stejna maska - celek....Osviceni se asi musi prozít a ne racionalne uvazovat, co by k nemu melo vest, byt to je navod...

Jakmile zabredneme do nelinearni mysli, tj relativni, neni cesty ven, napr nechceme lpet na svem ja a stale si to opakujeme a pripominame ci se snazime o uplny pohled na svet ze vsech stran apod, dokonce touzime po necem absolutnim, co je nemenne apod. Jedine lze zmenit mod sve mysli. Uz davno to neni tak, ze kdyz tu nekdo je tak tu je a kdyz tu neni tak neni, on tu tak nejak je slabe v obou pripadech. Toto je postupna degradace mysli v prubehu zivota. Male dite, kdyz tu nekdo neni, zacne jecet a mit uzkost a myslet na nej a to je uz zarodek relativni mysli. Tedy jedine trenovat mysl absolutni ale nikoli absolutne ale jako doplněk a nikoli jako ve vztahu k mysli relativni. Absolutni mysl, vedomi je prirodzene, je to uvolnena soustredenost, meditace, nerozptyluji se okolim. Kdyz neco delam tak to delam a nemyslim na neco jineho. Oba typy mysli mohou byt uzkostne. Muži propadaji te relativni a zeny te absolutni ale z pohledu te relativni a relativni nenavidejici... Vsichni pak mame vedomou mysl spise tu absolutni - ta je zdrava. Pokud je tam vsak jen tato, je to asexualni vagni stav, technicky. Stav deprese je imitace tohoto stavu.

Nejvyssi vedomi, Buh, je uz (narozdíl od nás?) v plnem kontaktu s nebytím a dokaze vuci nemu byt, je tedy darcem byti, sveta a zivota a cele je zna a obsahuje.

Existence a já je za odmenu - ja a pocit osobni vyhry, majestnatnost, opak je exkomunikace.

A nase predstavy jsou naivni o tom. o nem a tom kontaktu bytí a nebytí, možná je to celé nesmysl a trapné, naivní to je....

Dospele je se nad to povznest, nad to osobní...

Samozrejme, ze sex je v jistem smyslu take boj...

Prat druhym je samotne a jejich svet!

Ono, bozstvi, netouzi po moci a boji, pro nas je to vzdy pokuseni, nema nase touhy, ono to uz ma samozrejme (za sebou?), jako my mame udy...

Posledni moznost - snaha o dialog s tim co nas desi. Neni co ztratit...

Nad tou ulohou Boha lze dlouze dumat a je to naivni mozna nerealna a trapna predstava.

Chce li extrovert jit ke sve introverzi, cesta tam nevede pres predsudek e' na dne jeho mysli ale tak ze pred sebe si predstavi e' ci e" a to je schudnejsi.

Priroda je krasna a prirodzena a horka.

Kdyz kacime strom tak alespon uctu k nemu k dilu vyvijel se desitky let , kdyz nemame uctu ke zralosti nemuzeme dozrat...

Lide budou zkoumat zbesile kdo toto napsal, to je uzasne, tedy myslim si to - je to urceno hlavne k osobni kontemplaci...za cas to omrzi...Neni to osobni.

Jedna vec je pravda a druha nazor vetsiny...Radost ze zivota ma napr podobu: "je hele tady neco je a tamhle taky to je nadhera no a tamhle je to velky to je uzasny" pokud ma toto nezdrave jadro je to dablik co chce vlastnit osobnost, dusi, tesit se ze sveho prstyunku, ruzovoucko, sladkost atd...

S nim protoze nebude vysilovat a neodmitne, nic ostreho.

Adekvatni postuchovani drzi pri zivotu.

Nezabyvat se je i nepotrebovat. Uz je nepotrebuji. Opet pak vydechnout po tomto modu.

Ano, souhlasit i s maskami...

Laska je nejsilnejsi "zbran". Neni to vsak jiz boj.

Je to hrozne, ale ostatni jsou nize (jsou to zlobive deti), domahani, spojeni s banalitami, osobni je detske...

Obratle je - co maji uvnitr na povrch a naopak a objevi se v lepsim svetle...

Je dobre v textu vyhledat ontologicke zalezitosti - tvori celek.

Co me zda se lisi od ostatnich je, ze oni neco chteji, casto nezamerene, chteji spasu, cekaji, ze je nekdo spasi - to chapu jako hluboky ontologicky omyl. Ja jsem i zameren na toto "nic nechtit" a to reprezentuje muz a odumrela anima, smyl (neco neosobniho), proto muj stav nechapete. Uz jako maly jsem si vlastne rozhodnul, ze z dannosti nemohu naplnit svazek s nekym a muj smysl je jinde. Smysl je v tom, ze Buh vam nic neda, protoze vas ma rad. Cim vetsi touha tim jsme na nizsi urovni byti... Je dobre se zeptat - co konkretne chcete?...O nic nejde, tak to chapu...

Lasku muzeme dat kazde bytosti nezavisle na cemkoliv...ano mame urcite zamereni ale toto je mod navic, sexualita tim dozrala - je vyresena a zevsedni (vse chapu moc sexualne, snad díky dualite v mysli, proto tam mam tu demonicnost...). Me staci platonicka laska, vam ne....ale to se nastesti i zmenilo...

On vi presne co chceme a tajne citime, sve nedokonalosti a touhy...

Je mozne, ze to, ze mi vadi, ze neco chcete, je moje potlacene ... posetilost.

Uz ne pro vas...

Nekdy kdyz me nekdo zacne sikanovat - plne se soustredim na ukol který mam, okoli je "spatne" a beze smyslu a nutim je pro konkretni ukoly (to negativni co se snazili na mne hodit v nich zustane a projevi se), soustredeni, absolutne dokazu ignorovat osobni uroven, navzdy s nekym - byt neosobni, nevadi mi to, a to vse neafektovane, bez sikany, ponoren do problemu, je v tom hodne A, mekke hmoty, nachazeni reseni, dusledne, duslednost co neni tvrda, ale uplna, mekka, neboji se pravdy, at je jakakoli, bez predsudku, (velice zajedu do A, da se rici). Toto lidi na me vzdycky sralo - s nikym se nebavim, tlachani a zvatlani je pro mne ubijejici cinnost beze smyslu. Ani po desitkach let se nehnu ani o pid. Totiz znam jen totalni mekkost - intimitu, slabost a pohlceni apod. vs totalni inertnost (je to obraz prirody, bez lidi, jsem ochrance prirody pred nevedomymi extroverty - lidmi, jsem cela priroda - to jste asi vedome nepochopili), drive jsem to mel horsi, dost jsem se otrkal. Na kazdou provokaci reagovat funenim, vydechty, to totiz nesnaseji, oni se jen nadechuji, chteji napeti, boj, kradou, jsou osobni apod....To me e' je tak inertni, tvrde, ze pod nim kazdy zmekne a pochopi smysl - uvolni se, povoli se, je bez lidi v prirode a chape smysl, naladi se a ponori do krajiny kolem, archetypalni hloubku - pravdu, tam je muj zdroj pravdy, vychazi z nehlubsich nejintimnejsich oblastí, smyslu. Mekka sedlina mysli, do jiste miry je to ta odumrela anima. Fraktaly, rozpadle e' na vice e' - rozpad osobnosti, priroda, nema to stred, je to jako byt v lese, u jezera, chladne leto u Baltu, slunce....No a pak napeti vypustim, protoze toto je napjatý stav....Uz si uvedomuji ze to muze lidi stvat...Schizofrenik je ten který prave nevydechne, bere to jako ze je to uplne on, nutno si uvedomit hnev, bylo to hrozne v te praci ta situace atd...

Muzi se stava, ze se plne identifikuje s veci, svym konickem, proste cimkoliv, co neni zive... ti co tomu nerozumi ho sikanuji tim, ze to cele chapou jako e' a nevi ze to ma funkce je to system hybe se to pro je to mrtve a to je prave ta sikana...muz by se s tim nemel prilis identifikovat a umet toto zasunout dolu do mekkosti a nechat projeviti cit...tim uplne obejde posetilce který neni slabost a chce e'. Posetilost je tak vlastne nerozvinute A i E, posetilec odmíta sve A a chce byt E ktere vidi jako E'.

Priklad - vim a citim v sobe, ze kdyz si vecer po tezkem pracovnim dni venku treba nezaru nevydam to zese nenaladim se na bazi - vikendovy stav, a klidny nepujdu spat, nezaknucim atd...ze se rozvine touha po napeti, skryte, a zacnu svuj stav vycitat nekomu, nekam nahoru, ale mohu si za to sam, nevyresil jsem to....Abych mohl byt v lese nebo na klidnem miste sam se sebou ok...

Dnes uz nejde o to se rozvinout -

2. ale nezblaznit se, zustat normalni - tim snad lepe pochopime sebe sama...

Zda se treba ze te pohlti ale jak daleko je on v tobe tak daleko jsi ty v nem byt se tomu brani....

Buh nepodleha nebyti...a i byti do znacne miry.

Laska (prijeti) a lhostejnost (tyranie) se daji rychle prepinat a nekteri toho vyuzivaji v manipulaci...Lhostejnost je laska nepriamo uvnitr + orientace na napeti + inertni e' uvnitr.

Kdyz zena prizna vinu ci chybu v cemkoliv a muz take, je to integrace Anima, Animy....

Kdyz se necemu branime, treba pohlceni mekkostii, nechme se tim pohltit a tim se najit, tvrdou podlahu pod tim...

Muzete si pripadat slabi uplne ale oni prave toto potlacuji - jsi nic jsem jen ja, ziju, ty ne...

Posetilci nemaji radi pravdu - na jejich neustale otazky odpovidat obecnym konstatovanim skutecnosti.

Svetelna bytost je projekce ja a neni jen pozitivni? Myslim ze tyto otazky jsou irelevantni.

V odumrele anime a intelektualite umim prirodzene utopit zlobu, projevi se moje osobnost, ego a vse je ok.

Zeptejte se co je smyslem konkretne atd, jsou bozi, zeptejte se na konkretni otazku, nevi. Uz nemaji detskou zvidavost a ostrost e" vs sedlina. Duslednost. Mekka.

Fyzicky je odtlacit. Fyzicky boj

Bije to do oci, snaha upoutat, ale vlastne to nic nerika. To je dulezite si uvedomit. Pravda to nepotrebuje.

Kdyz jsme v praci atd neosobni, resime jen ukol, narusta v nas hnev...

Nevedomi ci neco v nem je vrchol byti? Je to fyzicke, prirodni, lidske a dal...

Prijmout je tezsi, je to premahani (stejny princip jako kdyz nemuzes pridej) nez lhostejnost a odmitnuti

Zrani chce cas a zkusenosti...nevedel jsem nic a myslel si ze vim vse.

Chyby delame abychom se poucili vyresili nasli se, i vzajemne. Chyby delame i chronicke dlouhodobě.

Na zenu bych byl hrozne tvrdy (jeji animus-stale bych ji ho predhazoval ze ho tam ma) a pak neskutecne laskavy, sedlina....jako je podobne ta bytost v nde. Hruza a pak ta laskavost bytosti...Ona vse dela pro dobro veci. Dokaze ve vas vyvolat Ducha, Vas, povzbudit, byt i zla - ma to smyl, netyra, a kdyz ano tak pro dobro veci, nemicha se do veci vsak....Az jednou budeme umet svoji slabostii premoci utok, budeme vysvobozeni...fyzikalne to nejde, pod hrotem se vzdy svijime nebo ho pohltíme, ale umíme jej akceptovat a přijmout jaky je? ... Extroverti boj miluji. Otec extrovert pecuje o stado, celek z bdeleho hlediska, Otec introvert se stara o smysl, pecuje o celek, je schopen pro celek (vesmir...) nebo smysl i umrit. Jde mu o smysl - E, ten se neda vyjadrit slovy, je to cesta k bytostnim emocim, divokym, potlacena agrese a hnev, hluboky nadech i vydech, proziti, ukol, e", smysl je prave ten Duch a jeho vztah (kontrast) k nam - A.. ne tento extrovertni svet s plechovými krabicemi a vsim civilizacnim, nejhorsí je ta necitlivost, my nevime ze to hrozne ublizuje, rvu z toho venku, extrovert take neciti, ale na druhou stranu mu jde o ucel. Kdyz me nekdo nastve cizi na ulici a reknu mu extroverte, jste extroverti, za vse muzou extroverti reknu vsem - citim jak lide presne chapou oc jde, kdyz jim to rekne clovek v archetypech ponoreny, ma to pro ne silu a ucel.... Mozna to tak chci videt...Ducha je potreba znovu nalezt, proto zanikl, ale jinak nez drive. Troufnu si tvrdit ze odumrela Anima (Sofie, resp. "Sofie", muj stred a orientace na to) je novinka poslednich desetiletí. Je to sediva hmota (srovnej s barvou mozku a moudrosti) a homo fetis (muzske tmave obleceni - kdyz nekdo cicha k ponozkam ci zamereni na panský zadek atd.) - ponoreni do A nebo pohlceni jim (sedivym jakoby) a zaroven v tom je muz - smysl, E.. Eliminuje je prebujely zivot ve me....Ale neni to jako ma muz zenu (neco cizího vedle sebe, neni to Eros, je to jeho protiklad, proto si nerozumime a navic je to jakoby ja).To nejde popsát - uz jsem se s tim smiril.

Nepripustim ze bych neco udelal spatne, chybu, to bych nesnesl, vse musi byt absolutni a dusledne probrane, vsehomirove...neduvera ke vsemu, cekani levaren...

Mit se kam vracet.

Lide pachaji zlociny proti lidskosti na lidech (intimne ladene) aby meli neco kam jim nikdo nemuze - vsichni do nich lez

3. lezou, sem nikdo nechce. Je to ztrata kontaktu se sebou...

Neni dobre byt na sikanujiciho razny (ci uplne odtaziti) v mnoha pripadech, je to touha po boji, ale i tam casto staci "jsi spatny".

Agresor pokud vyciti ze z nej mate strach, zautoci na vas, bere to jako vyzvu k lovu, a nesnese strach a nejistotu - projekce, ty maji i zvirata, take: on je strach. Je velmi dulezite strach nemit, viz zpracovani strachu ze smrti.

Nekdo spadne do kruhu kdy udela neco spatne pak se zpytuje je hodny a chodi do kostela a z pocitu viny opet neco provede. Ja zadne pocity viny (vedome) nemam da se rici...

Drive jsem dost experimentoval s drogami hlavne halucinogeny, eter atd vyrobil jsem asi gram Salvinorinu A, ten skoncil v prikopu, dnes tomu nerozumim, neodsuzuji to (prilis), kdyz jsme v bazi nepotrebujeme to a kdyz chapeme zavislost jako animu take ne...mysl to neotevira ale kazi, ovsem jako iniciace to vyznam asi melo...nelaka me to, nejsem jiz hledajici. Je to posetilost...nic vnejsiho a veci te nemohou uspokojit, byt sebou je spokojenost automaticky a bez rause. Je to uvolneni. Nemate strachy a zaroven nejste lhostejni...

Kdyz neco provedeme modlitba nepomuze, ani prani apod., jen pouceni, ale musi tam byt mekkost, jinak chapeme pouceni jako e' - trest.

Uz mohu nechtit bojovat ale vek mluvi proti.

Psychopat take ublizuje proto aby byl na obet, dusi vazan, to je hlavni motivace, zavazat se, musi si me vsimat, odpoustet si apod, ma tak tu dusi v hrsti. Jeho ego ji chce videt kdyz ji ublizil zda ji neco neni ale ona ho proste videt nechce, zepta se alespon zda je stastna a buh mu rekne ze ano...a toto se deje treba i na urovni rodic a dite. ... Asi nejsem sam kdo stale citi prirozeny "komentar" boha, soudu po zivote, co je moralne spravne delat...nakonec se asi po zivote soudime sami s pomoci boha neb bez vyreseni nelze odejit. Tam uz je svobodna vule automaticka, rozhodujeme tam o vsem, jak plyne ze struktury byti...zde se to tvori resp to bojuje o preziti s plevelem, podobne jako priroda s nezivymi zivly...Prirodu neohrozuje clovek ale jeho posetilost - predsudky apod...to je spise prani aby to tak bylo.

Psychopat se vam dokaze vrast do mysli tak ze nehledate (jakoby nemuzete hledat) partnera...animus (otec atd.) si te zakleje do veze. Nekdy ze sebe udela otce, ktereho musi ostatni na zaklade oidipova komplexu premoci jinak neexistuji - je to klam, proc bych mel bojovat s cizim muzem co se vydava za meho otce? Reknete mu "nejsi muj otec" na iracionalni urovni to tak vidime, ale vedomi ci fyzicno (geneticka spriznenost, fakty) dokaze do teto iracionality prorazit...

Extrovert se cely zivot hada se sousedkou a proste mu to staci, nevnima ze okolo je nekonecny vesmir a priroda, staci mu byt, miluji damska prirodzeni a masite penisy, ruzovo - bozska vyziva, a', neco co neni priroda. Nepodleha to smrti, je to zivot vecny. Hysterie. Neni tam odumrelost. Ano nebe takove byt muze ale bez smrti a odumrelosti se tam nedostanete. Extrovert vypusti do kosmu automobil s maketou panacka z oblíbeného serialu misto dalekohledu. I na me toto s vekem doleha, pohodlnost a vyziva. Dospeli (v praci a verejnem zivote) si utvori svuj svet (celek) kde cokoli je mimo nej je detske mrtve a fuj, potrat.... Misto abyste s temito plevelovitymi ja bojovali a chraniili sve ja tak se sami stavate tim proti cemtu tu jsme - kdyz mi mama naplacala ve vzteku, nic jsem nerikal a jen se na ni dival (kdo jsi?, proc se snizujes?, vim ci citis, mluvi z tebe jama nevedomosti, nevis ze to co delas je mimo Smysl) - v mlceni je pravda. Jsem smysl, to co v nas je, je smysl, sedlina, siree A. Uvolneni, smysl, stav spanku kdy si priznavame svoje opravdove (slaboske) pocity. Extrovert vidi smysl v iracionalite samotne, pro nej je porusovani paragrafu v zakone sexualni, sikana je pro nej projev sexuality. ... Je pan a ten porusuje zakony ma mladou zenu a kdyz proti tomu nekdo neco rika, chape to jako moralizovani kdy slaboch mu dela ty ty ty a boji se ho, ale z meho pohledu vi, ze me toto nezajima neb vim ze toto smysl nema. Je to jako prosit smrtku aby me jeste nechala byt a do

4. do hrobu spoustu kramu. Slepí se se lži. To extroverti mají také - milují věci kolem sebe a na sobě (hlízy). Musí se tím také chlubit druhým. Problém je v tom že nemáme komu co ze sebe dát, nejsou děti (tak to být ale už musí nemůžeme se rozrůstat), ale jaksi to dábelsky necháváme v sobě, tam se to roztápí, lava. To je i můj problém, kdybych svůj dar využil tak je budu druhým darovat něco a pomáhat jim než je budu osocovat a mít odstup, tím bych ze sebe smazal dáblůva kopyta. Zamyslet se nad tím...

Když začne introvert na extroverta kaslat atd tak prcha narozdíl kdyby to dělal introvert.

Omlouvám se za pohled na svět kde jsou všichni skoro vlastně extroverti je to můj extrémní pohled. Cíl je probudit vás, proto je to tak extrémně vyhrácené.

Extroverti mají pocit že vše už je tady pro ně připravené a zřízené, někdo o ně pečuje (právě to házou na introverty toto a boha), to je obrovský omyl. Myslí si že přijdou do hotového. Musí sami to budovat. Toto je i těsí neb milují když se něco

buduje a premaha a taky "my lidé" statotvorní tvorové, to také milují...Ne. Musíš vědět co děláš! Ne stavět domy (kvantita), ale přemyslet a jít za poznáním, duchovním a vědeckým.

Kvantita, síla umí být majestátní - boj slabých co se dají dohromady a bojují proti silnému nepříteli a vítězí....

Dospěli si utvořit svůj svět (ovci, stáda, nepsaná dohoda - smrt a introverze neexistuje je to dětské my jsme to přežili a je to fuj, na povrchu spolu bojujeme ale v nitru si chraníme své soukromí, cíší z toho jehněčí..), příklad: pan si porídil mladší ženu a porušuje zákony a vydělává - od introvertu čeká toto: jsem slaboch a hrozím ti ocistcem, ty ty ty ty zlobidlo, nevzmužu se na nic (udělá vše proto aby introverti a Smysl ponížili a bagatelizovali). Ne, to co děláte nemá a není Smysl. On by chtěl abyš to myslel jako povrchní extrovertní boj s ním, jako masku, že pod tím jsi taky extrovert, rarasek, a toto děláš schvalně. Ne. Tu slabost, pravdu, bázi, smrt a uvolnění, pod tím - to je to čeho se nejvíce bojí. A to jsem. Vy jste křec a identifikuje te s věcmi a se lži ke které vzhlížíte. Ty vaše věci vám berou. Do hrobu si je nevezmete. Je velké štěstí že smrt máme neb vše relativizuje a bagatelizuje...Utvoří si ve veřejném životě svůj svět, kde existuje určité tabu kam ale vstupujeme a je to to tajné a sexuální (kralovna?) a jen pro vyvolené - (např. zadávání veřejných zakázek a věci a pletichárení na nejvyšších postech v rámci státu a firem apod.) ti mají maximální moc, není nikoho kdo by nechtěl na tento společenský post nevysplhat - musí se o to alespoň pokusit, i Bůh to chce, jinak nebude odměna, jinak umřes, exkomunikuješ se, je to určitá Dohoda. Např. obcházení a přecházení a porušování pravidel - to mohou jen ti nejvyšší, matce (pravidlům) vzdaleni a jí porušující a ubližující (při masturbaci nejsou ticho ale dělají to schvalně tak aby je každý slyšel). O to tu jde také, na světě....Nebo, pracovníci mají mezi sebou gaye - berou to jako že také porušuje pravidla je posetili patří do smetanky, k ovčím, řesí se jen vzájemné vztahy, kontakty, (hodně na tom je ale to i hodně mimo že toto je on), berou to, ale to je váš vnější pohled a prání zjednodušit. Bohužel mnoho gayů se s tím vnějším ztotožní - toto nejsou oni a ani "gay identita" nejsou oni. To je vaše věc a vaše hra. Ze to takto vidíte. Je to opět smršknutí celku, vesmíru na něco miniaturního (kulicku), co má jeho důležitost a ostrost a napětí ale obsahově se mu nevyrovná. Treba ty tajnosti kolem výběrových řízení. Ale když budeme patřit po tom, co to je, nic tam není, nechali jsme se nachytat. Velmi lpi (sílou celého vesmíru) na něčem co skrývá. Každý démon je důležitý jako vesmír ale jeho obsah je banální, jsou to vztahy a konflikty mezi lidmi, e. ...Když se duchovní mistr snaží udělat dojem, bojí se a brání. Proto nikdy nevidíte duchovní bytosti ale jen odstepky, duchy a besy (elektricky excitované modravy). Když vidíte "anděly" apod., je něco špatně - nejde to, svět je takový jaký má být a pokud vidíme anděly, je to proti jejich povaze a smyslu...Bez identity se snadno staneme demony...

5. Ta kulicka z minulé části je posetilst a je dobře se jí vyhnout, je velmi vtahující a člověk se a tím identifikuje. Domnívám se, že je to celkově primitivní unahlený boj s nebytím. Přesně ten boj který Bůh nepoužívá. Je přístup: nebyti se musí eliminovat, zničit. A právě to je ale jeho projev. Jediné co zastaví boj je ne-boj. Musíme v životě stále bojovat, ale když budeme o boji, animovi, stále mluvit, bude tady, když ho budeme umlčovat, bude tu stále. ... Musí se menit na lásku...

Nebyti je velmi silně pohlcující a jednoduché a každý muž s ním až posetile obcuje a každý animus v žene také...

Hlavně se nepovazujte za extroverty nebo introverty, to je nesmysl...

6. Jsi kreten a hraješ si na boha - jsi člověk. Někdy je to potřeba říci. Vzít jim s čím jsou zde spjati.

Vždy tak nějak splasknou. Ztahnou se do sebe a zlidští - někdo tam je.

Vášim zbraním se mohou jen bránit neumím je používat a tak je to mezi druhy vsude.

Citlivost jako malé dítě, vše vycítám. Ono i to dělení na děti a dospělé je primitivní - povýšenost dospělých, autorita má být přirozená.

Je špatný - chce boj.

Extroverti všechno posrali.

Jako ve fyzice a chemii - dvě různé látky se mísí, utkávají a postupně se usmírují.

Extroverti milují ženy.

Největší pozor na předelání introverty nebo extroverty - pokusit se to sdělit třeba to tak je...Pro extroverta dokud ho neodmítnete, nebojujete s ním, neexistujete - uslapání v davu....

Naucit se nesoudit...Hodnotim neustale vse a porad...

Byt vzdy co jsi, inertni mekkost, tvrda mekkost, zrala, schopna odejit neboji se..me zbrane nejsou primitivni.

Myslíte si ze vas chci znicit ale chci jen aby jste neutocili...

Nadrazene ovce, bez kontaktu s archetypy, ktere bytostne nenavidi a ponizuji a nevnimaji, a to schvalne...

Az te rani,budes prijat mezi ne, mezi dospеле, lidi...otazka zda to tak chci...lide jako ja trpi vic neb jsou v jadrú mekci...

Od mala vim, ze byste me meli poslouchat, co sdeluji, proc jsem tady, pak bude mit vas zivot a svet smysl, ale vy me neumíte poslouchat, protoze k vam mluvi slabost a hlen, radeji se mi smežete, a ublizuje a umlcujete jako obet - chcete me mit jako obet ci dite, neumim vas fyzicky ranit a ani jinak ublizit, vy v lidech vidíte sve, spolecne chcete napjeti a spasu, ja ve vas vidim jiny druh. Zacnete me sikanovat aby se ukazalo zda si s tim dokazu poradit, kdyz zjistíte ze ano, pochopíte ze mam velkou duchovni prevahu. Budete po me neco chtít nebo i vycítat, ale jedine, co vam mohu dat, jste vy samotni, dopravit vas k vam, i kdyz to treba boli. Az ve vas nebude slabost vyvolavat snahu ji ublizit nebo ji adorovat budete vysvobozeni. Ted odejdu do ustrani a vy budete vys.

Aby se dalo bytostne diskutovat a sdilet.

Postupne se stavame dospelimi...

Kdyz se protejsek promenuje a ja take, je to ok. To je diskuze - on ti ukaze ze se nechovas dospele i ty jemu vlastne to same, stale utoci, pouziji co jsem psal, promenuje se a oba rosteme a pritom zustavame stale sami sebou...Myslím si ze protejsek není uplne stabilni a vedom sebe sama, ale to nevadí...

Dnes si lide zivot vybuduji, vypracuji se aby si poridili chalupu, a delali co je bavi...Clovek se nakonec prizpusobi, dospeje, zextrovertni, diva na sebe ze shora, pokud to neprobehne dobre, dojde k psychopatii. Clovek se svobodne rozhodne pro to prizpusobeni, je to volba, pokud vi, co doopravdy je resp. zna sve hlubsi vrstvy, kde se na svet diva ponoren ze sebe.. Stav prizpusobeni je a" (vlastne ovce, sed', deprese, normalno) a vespod se divame na e' (problemy, potlacena agrese, lide...), pokud se uvolnime (hnev si uvedomime, problem vyresime - uz nikdy do prace apod. byt je to sugesce), je e' pred nami a my hledime na svet ze sebe. Zvecnime se i jakoby..Samozrejme je to zvyraznene, vedomi je superpozice vseho....Stejne jako muz, to prizpusobene ja dobre zvlada provokace a stipance od okoli. ... Kdyz clovek pozna spoustu modu a situaci tak nakonec zjistí ze si muze vybrat jak se zachova, co bude a co bude proti tomu citit. Muze vybrat pozitivna. Ale toto je jen pulka mysli...

Potesi kdyz vidim mladeho typka v tramvaji jak rozhazuje mekke rukama mluvi o karme a o tom ze smysl není nesmrtnost. Nejsem sam takovy posuk - vypadajici jak vagus a opily a mluvici k cizim lidem v odborných a vysokých pojmech kdyz odchazi z tramvaje...S pomoci magických resp duchovna sil a jakeho si tryzneni lze byt opravdu pozitivni milujici atd ale je to spise hrani si na neco, lze tomu propadnout jako droze....abych se pomalu nestaval tim proti cemú tu pisu, spise ne...

Ty vrsty byti - lze to videt ciste ateisticky, ale i nabožensky a nebo to brat proste jak to je - není to nic zvlastního, magického, jineho. Ateisticky: fyzikalni vrstva, priroda, clovek a presah ja, priroda a clovek bojují o to aby vubec byli co jsou.

Taky nejde nic rici na stav kdy se nekdo o vikendu premaha k oslave navari pripraví nikomu to nerečne a pak ma zeton na sve strane a vsichni okolo jsou spatni, lini.

Muz dokaze na toto vznést ciste argumenty bez souvislosti z bojem - mluvi z nej ciste mekkost pod nim, není v nem nic tvrdeho ale pouzije velmi presne argumenty.

Laska je vecna, ale poznani tam byt musi take...

Odpravdovost!

Když mám někam spěchat tak si schválně zastavím, nebo lehnu apod., na chvilku a uklidním...nebo při odchodu z bytu ven apod.

7. Kdyz se budete opirat v zivote o tuto strukturu byti, a povazovat to za celek nikoli se nadrazovat (nejsme nadrazeni ani prirode ani fyzikalnim zakonum) prirozenost, není co ztratit...Co by melo byt presahem ja? Buh? Možna, ale nikoli jen jako

nejake jiné ja. Ano, existuje jakési naše druhé ja na druhém břehu, víc'nějsí, a s nadsledem, ale to stále není přesah ja. Ja už je tam automatické a co by tam mělo být je ne-ja, snad je to láska, darování, odevzdání ... Někdy moc předbíháme a ani nerozvineme co se zde má rozvíjet (směr od přírody k ja, svobodně vůli apod.), uchováni a posílení (skrze kontrasty) báze, ducha a duše. Co by to mělo být můžeme snad jen tušit a odhadovat a dumat nad tím. ... Když ztratíme kontakt s bázi, což se stane každému, tak než se snažit se zachránovat zkusit také rozvinout ne-ja neb ja se objeví a zesílí pod ním, ale už je jiné než báze, klidnější, nebo pak vydechnout a je tam opět báze.

Když už nic nemá, daruj, a "najdeš", co jsi ztratil.

(pozn. toto říká zralý animus, je to přemáhání něčeho - tedy duch, je to plný kontakt s nebytím - nic nemám a ještě mám dat... a maximální laskavost, myslím že buh takto "uvazuje"). Je to úplná absence magická, není to magické a snad ani mystické a přesto to je silné, vlastně není. Není to ani přehnaně majestátní a dojemné...Toto už není moje myšlenka. ...z podstaty. ... tak snad bezpečně poznáte máte-li před sebou demona nebo Boha. Jen buh dává když všechno ztratil. bude mi to asi dlouho docházet než to pochopím . než si chránit v sobě svůj prstynek tak toto. ... a vůbec to nikomu nic nevyčítá že jsou takoví a takoví... zvláštní.. ví že nic nemá, zna pravdu, nic není. člověk lpe vlastně na nicem. východní nauky toto tak chápou - chceme něco co jsme ztratil nebo to neexistuje ... jsme vlastně nebyti (relativita - nic)... viz údiv proč je něco a není nic srovnaj to s "nemuset být", toto je vlastně stejné. ... a už jsou to opět mé myšlenky a chlubím se tu. .. a přitom to neslo z "hury", není to osvícení, není to ani zavazující a ani nezavazující, nezari to (silně). .. nejsem buh či vládce při tom a to ani skryté.....není to blaženost a ani to není úplně bez závazku je to vlastně překonání relativity a eroze a asi i logose - napr. zemře a někdo se narodí..... není to "gnoze" apod. - ta se vrací k bázi zpět, regresně. .. tuším jsem z té struktury bytí že by to měl být přesah ja, bytosti, a ne ta bytost samotná (Self). pokud to však tu větu přijmeme osobně jako objekt viry a sebezpytování, vyvolává to v nás opět vnitřní utrpení co si necháváme pro sebe (můj prstynek, jsme nestastní vlastně) a to i když opravdu někomu něco dáváme vědomí si této věty jako mantry, ..opět je to osobní a popírá to smysl té věty - její obsah. Ani hysterické opájení se z té věty - prostě vše co z ní dělá objekt e' a zabíjí ji. ... abychom se cítili na živu je to potřeba chápat v kontextu apod..... vlastně je to asi i tajemství zrození, ženy matky a lasky a otce.....ale i nad tím je další úroveň.... nevím.

A to je nový začátek...

Už mě to okamžitě přestalo zajímat, ty věci o kterých jsem dosud psal.

Je to úroveň zpruhledněných bytostí v nebi, zda se, že pro člověka tím z pohledu ze Země jeho pout končí.

Smíř.

Je to bod obrátu, z něj lze jít už jen zase dolů. Prošel jsem si ramcové (tedy zrychlené) duchovní vývoj člověka. Je to obecný rámeček, vyspělost jednotlivých bytostí se liší. Je to již prochozí cesta a možná je slepá, tj. není to ta "správná" cesta.

Jít dál už není v naší kompetenci, není to naše starost. Možná máme jít výše či jinam ale zatím nevím jak...

V této úrovni je (asi) mnoho modů, jiné zabarvení též, možná je tam i vymezení si informací s jinými než lidskými bytostmi (možná že setkání s nimi lze jen tam z důvodu fyzikálních omezení). Tím zrajeme dál. Pak už představáme byt lidmi...ale neměli bychom pokud je v nás dost lasky.

Co pak, co tam? Jaký je úkol tam?

Nyní musím trochu zpraktičet.

Je pěkné, když ti co byli celý život extroverti chodí do přírody a ti co byli introverti chodí do hospody a jsou rádi mezi lidmi.

Sex v nebi není, je zpracován.

Umet odmítnout (hněd), umet kaslat atd. - není to negativní tyto stipance, a umet vyjádřit své pocity.

Proc je laska tak bytostne dulezita? Z praktickeho dlouhodobeho hlediska je lepsi nez boj, a bytosti jsou plne sami sebou a plne v kontaktu pritom, take je urcitym tajemstvi, souvisi se smrti a vseomirem. O dalsich vecich kolem lasky uz bylo psano. Je velmi univerzalni. Kdyby tam vsak nebylo obsaz'eno poznani sveta, byla by neuplna. Poznani nas posouva.

24.3.2018

Po tomto stavu cokoli udelam ci pomyslim negativniho, me vrha niz a do ponizeni. Je velmi dulezite umet si priznat pravdu, casto to byva potlacena agrese a odmitnuti v nejake situaci (potlacene ne vuci "dablu", demonickosti). Vuci nerozvinutemu Animovi (Anima+Animus) je dulezite umet je prijimat a hledet pravdive a umet odmitnout a branit se. Vedle toho posledniho stavu plynouciho z te vety si pripadam spatne, niz, on je dokonaly a pritom neni nijak namysleny. Treba me bude mit rad.

Take, v tom stavu muze byt urcita skryta odmena (nemas nic a darujes, tedy cekas za to premahani odmenu), ale tak to chape nizsi uroven, zde pojem odmena mizi, "odmenou" je darovani druhym a stav samotny, ano druzi vas take maji radi, ale nejak automaticky....

I z tohoto stavu muze prokukovat neco dabelskeho, kulhajiciho ci destruktivniho, je potreba to zpracovat, nebat se toho. Uvolnit se, napeti uvolnit Jsem velmi smutny ze to tam je. Chceme preci dokonalost a cistotu. Cloveka popadne i vztek na to, boha, zas te vrhl zpět. Ale dostal ses tam sam. Clovek by se i mstil bohu a delal odpornosti na Zemi. Kazdeho posetileho lkara ceka pad. Nebe neni hracka. Nebe neni upjate a nabubrele nic. Neni to ani raj. Musis to zkosit znovu a jinak. Nejvetsi prekazkou jsou osobni ambice, touha bojovat. Ale bez nich jako iniciatora to nejde. ... Depka. ...Nejde vse delat sam, to vede opet k osobni nadrazenosti - pomoc, i zhury je dulezita. Ke stari je clovek jiz liny jit do baze a uvedomovat si agresii (ma i pocit ze mu ji berou) coz vede i nasledne na bezduvodne ublizovani (misto agrese) sexualni-sikanu, obcovani s e' a touhu byt milovan a musi se naucit zpracovat boj jako zena.. Nekdy pomuze kdyz mate nejaky problem ("hrisne" veci) - predstaviti si ze druhym je na tom stejne a pochopiti jej a porozumeti mu, nest neustale brime hrichu (byt cesta k napjeti, byt slabost a mit inferiorni myslenky - obcovat s dablem...) je velmi tezke. Cim vice muzsky mozek zzensti tim vice je orientovan na jejio Anima. A obracene u zen..... Kdyz se bojisi prijiti o tento mod, stav, prijdes o nej....Sami nejlepe vime co si zaslouzime a kam patrim. ..Clovek musi vsechny ty veci co nad nim maji moc zpracovat. Neznamena to vsak mit nad nimi moc.

Neni asi dobre si posetile myslet k Bohu ze jste stari znami, myslim ze muze odpovedet - "vubec me neznas". Mit plnou duveru v Boha je zaklad. Byt osamoceny zduchovely je dosti neuspesne.... A predstava ze duchovni vyvoj ma konec je to same. Jestli to chapu melo by byt toto stadium Mana podle Junga.

Potom se spojujeme s bytostmi ktere mame radi a chapeme tim (kontra) sami sebe v plne mire. Citim ze nemam rad zivot a uzivat si jej. Volaji me. Chtel bych tu klid, bez lidi... ale uz se lidi nebojim, stipani vzajemneho, takze si to mohu dovolit pokud se budu snazit i s lidmi byt. ... Ta mana je pruhledna bytost (vazivo) velmi za zivota postipana a mucena a zde krasna a klidna (Jezis), ale videt se takto je nesmysl a neuplnost, je to inertni a bez dynamiky. Nepokracuje to, je to uvizle v sobe i da se rici, muze se to transformovat v ducha (v sobe uvizla bytost). Proto mi to prijde lehce divne. Asi je to stadium po smrti ale ne uplne v Bohu a na vecnost. Je to duchovni, vertikalni, jiz velmi vyspele ale uzke, ztiskle z obou stran (Jezis, Duch). A neni to tim padem v Bohu - je to jeho odstepek. Pritom nevim co by melo byt vys, nejde to. Snad jedinou moznosti rozvinuti je plne rozvinout lasku k druhym a Bohu a prirode a svetu (pridat tam trochu vyspeleho zenstvi, ale to to zkazi, vrhne na Zem, niz) - takze tu jeste neco neni ve me v poradku. Muze se stat ze se to prilis vzdali zivotu a zacne to byt sebedestrukcní. ... Asi je zde cas zacit komunikovat s Bohem. Ale osobni Buh nas izoluje a zvyraznuje v nas osobni dulezitost. Buh i hodnoti a kara.. Ale vyssi uroven je nehodnotit a nesoudit, neni to jiz potreba. Je potreba take zpracovat nudu, jinak se budeme "vracet na zem". Osobni Buh vzdaluje od nirvany. ... Navic o nem nevime nic. Taky je nesmysl spojovat se s ne-ja protoze to uz v tom je a uz to nejde K te nekonecnosti duchovniho rozvoje - myslim ze nema konec, nema cil, je bez konce, ale nikoli ve smyslu ze existuji neustale vyssi urovne a ani ve smyslu ze toto je cilovy stav a ani ve smyslu ze jsme jen navzdy stale v jedoucim vlaku Co je nyni mym cilem? Jit si lehnout a odpoledne jit na prochazku.... Ta veta (kdyz uz nemas nic...) je velice dulezita a její obsah otevirá dveře, je to obrat, ale nerika, co je uvnitř.... Vzdy je ale potreba si oddechnout.... Dalo by se rici ze otevirá dveře k plnemu dokončení vyvoje a o nem se asi uz moc slovy rici neda a nemelo by neb slova a slovní hodnocení její kazi. Je to totiz zivot sam.

Uz nelez vys, snazis se, je to uz plane, uz nemusis, a to ne proto ze bys byl uz v cili a ne proto ze bys tam nebyl.

Kdyz mas pocit ze ti chce nekdo neco vzit (treba i vysokou duchovni uroven mysli), ty ji nemas, neni tvoje ani jeho, nikoho, nemas nic a presto jsi schopen darovat a milovat (a to nikoli tu duchovni uroven, je to obecne) a o tom to je, ciste vyznam te vety a její dopad. Nic skryteho. Nevadi ze nic nemas (nepripadas si ale pritom prazdny), muzes darovat a milovat. Neni to

mysleno darovat sebe (v tom je hodne osobniho - Eros), opet obecne. A to je mozna i pokrytecke (nekonkretni, vlastne stejne nic nedas, zadnou vec - zde je to proste mimo svet veci). Byl bys schopen nekomu darovat sve veci? Myslim ze moc ne, musel bych ho mit hodne rad, toho cloveka. Vzdy si myslime kde vysoko nejsme a ... Je to hodne duchovni (to "mana") a je treba to nechat v sobe ponorit nez to nechat ciste...

Predstavme si ze uz máme takto velmi namichaneho, vyzraleho muže a ženu. Vlastně jsou možná to samé jen s jiným pozadím, minulostí. Budou se dál v něco michtat? Myslím že to nejde, musí se ještě vzdát své osobní integrity aby se odevzdali sobě, Bohu a světu (a paradoxně tím opět asi vyspejí a tam už se nerozlišuje já ty apod.). Vlastně toto je asi ta poslední úroveň - plně odevzdání se. V důvěře. A o tom nelze říci už vůbec nic. vlastně asi i analogicky poslední velké náboženství - islám, to tak chápe, ale bohužel to zůstává jen cizí na metafyzické úrovni a je to zakaleno mocí a smrtí (se kterou právě nejvíce souvisí). Bytí v "boji" s nebytím (zadný prostor a čas, i metafyzicky) potřebuje stále něco dělat a to i pod zámkou právě vůči nebytí. ... ale samozřejmě to není duchovně vyzrálé.... Cizí prakticky, zde se naučíme být a i nebyt (Duch popř. nebo Důs z určitého pohledu) abychom tam uměli být i nebyt... Ono nikdy to není fyzické, můžeme být vysoko ale spousta nízkých úrovní není úplně vyspělá a uzavřená, celé je to dynamické, není to jako chuze po schodech.

První cesta vzhůru a snaha jít vzhůru (posetlilí, bez cíle, libidózní) vede hned úplně nejvíce - do nebytí a ke slastné destrukci.

Když bychom vzali ten alchymistický přírodní (neosobní duchovní) koncept bytí úplně do extrému (misení dvou energií), pak vrcholem by bylo maximální ontologické promísení - celek, jednota (zahrnující osobně a neosobně a celek a části apod. - dokonale promíchaná látka ovšem nejen prostorově ale i časově, časové struktury, dynamika i strnulost, ..nevím).

Takto to nefunguje - rámcově si to projít, musí se to zazít, ty úrovně atd., bezbolestně to bohužel nefunguje. Z toho cítím smrký. Tichá píseň. Tam kde je síra, cit, "stávnatost", prozívání, hrot v nás, dojetí a život.

Milovat pouze sebe vede nakonec k destrukci a zanikání bytí. Ve hmotě samotné a jejich zákonech je myslím smysl poznání, kostra-nebytí bytí. Emoce. A mnoho světla. Tajemství.

A co můj život?

Neumím prohrávat, to je můj problém, nejsem na to dost "silný" a jistý... Mám spoustu rituálů, a třeba strach, že mi stav rozhozenosti z nějaké cizí pani v autobuse zůstane naporád, budu posetilec, směr k napjetí (je to velmi pohlcující, dosazuje se to za mě já, ego) - když se toho přestanu bát, což vyžaduje odvahy, tak mi to nic neudělá, zmizí to a jsem i sebejistější. No a pak ale skončím v bláznici.

Bohužel text nevyjadřuje ani sblá z toho co je cítit jste li v lese, co je v jediném kameni, archetypy, Duch - principy, smysl, účel, stavba apod., tajemně a tušeně a přesto jakoby důvěrně a jasné, ale když se to snažíme zjistit co to je, zmizí to. Je to příliš komplexní asi. Podobně jako já a jiné jevy, vlastně v přírodě vidíme rozpadlé já na více já, e', krystalu, fraktály...Je to tajemství e' a e''.

Pak existují mladí kluci kteří jsou uvnitř velmi inertní (inertnost sama, silovost jakozto e'), i jsou třeba velmi pronikaví tím do nitra ale nepříjemně, sikanují, jsou to sportovci plní předsudků a bojí se o své muzství a muzné chování. I zde lze užít "jsi špatný" ale je to složitější, jednak se roztřeše ale stále je inertní, prostě to e' je špatné....S určitými typy muzy si velmi rozumím a tito k nim mají asi blízko pokud mají rádi mekko. Podívám se na něj - on ve mě vidí svůj druh, a když zjistí že po něm pokukují, tak silný předšudek z něj jde (Lilith). Samozřejmě by měl mít člověk soudnost a pochopit že mu to vadí.

Nejlépe maska v systému, na ulici, je prostáček co nicemu nerozumí. Nebo úplná lhostejnost. ...

Oni nechápou kdo jsem (dívká ve mě), jen On mě vidí. A taky mu tento stav i vycítám a nebo za něj děkuju....

Žena musí být posetila, vlezla atd. protože lhostejnost a nehybnost je pro ni konec, kdyby nebyla posetila byla by cizí inertní e', bohužel právě ta posetilost (kazda) je inertní. Taky je to cesta k intimite kde je doma cí spíše tam chce být doma ... Když přestaneme bojovat muzeme skončit v bláznici se schizou nebo depkou.

Když lidé zjistí cí si myslí že jsem gay hned zavládnou v nich předšudky, nic jiného k tomu mít neumí at se snaží jakkoli i třeba mají takové kamarády, prostě to je vždy předšudek. Gayové tomu podlehnou ale já jsem se naučil tyto předšudky vidět, nebat

se jich, pouzít je proti nim samotným, nechat je u nich a nemusím tak zaujmout pozici kterou nejsem, být někým, kým nejsem, jen, aby to bylo jednodušší pro vás...Proste připustit si že máme v sobě opačné pohlaví je pro ostatní totalní tabu.... Někdy jde situace tak daleko (hlavně drive) že raději jsem považován třeba za pedofila když se na scéně objeví dítě než ta nejistota, takto si to o mě matka myslela, dívali jsme se na televizi a když tam bylo dítě znejistil jsem (dítě je i symbol slabosti - to do čeho se stouchá) - reakce všech je že jsem hrozný, přitom je to omyl ale to nevysvětlíte (že to je prekomplikované) dokonce sami máte pochyby - dnes už je to pryč nastěsti, menecennost vlastní. Je špatné když lidé spolu přestanou komunikovat ale toto je stav kdy to už nejde a jde jen "jsi špatná", stipat se a vrátit se do normalu nebo propouchnout dušnou atmosféru a uvolnit se, pro mě drive nepředstavitelné, dnes to už jde, vůle je silnější, schvalně jsem "hlucný" nebo "miluj" nebo to prozít apod. Ale vlastně to nic neresi.

Své intimní já a intimitu také posetilsti (třeba zabavnosti) schováváme, stále máme "smevavou" naladu, ale je to křec a schované "nech mě být, chci být sám".

To "jsi špatný, špatná" - vlastně zaujmu pozici slabého, cítím v sobě mekkost, jsem mekkost (kvůli jejímu e') a použiji "jsi špatná" a e' hodím na ni a změní se (mekne) je to však pat.

Sikanující hledá zaminku k boji, např. ženy často v autobuse dělají to že do prázdného autobusu (dálkový, dvojsedadla za sebou) si sedne před vás ale ne k oknu jako vy - aby jste byli v kontaktu a bylo tam napětí, provokuje, a ty z toho vychází jako ten "kdo si začal" a to je přesně ta zaminka. Zeptejte se jí "a co mi dáš?", totiž ona jen bere. Taký tím musí zmeknout a jít k sobě. I tím jak existuje antikoncepce a žena nemá strach že otehotní a bude muset mít zodpovědnost tak se mění na demony. Taký sex je věc intimní a symbolická...

Uklidnit červa v nás když jsme rozrušeni - opět je to posetilst se tím zabývat.

Vize: já v něm vidím e', říkám mu to, že se s ním neda bavit, on na to co blbnes, ale porad tam je - on ho necítí, žije si ve svém extrovertním frajerském světě a vysmívá se citům, nevysvětlíte jim to prostě, nezmeckne..

Zabývání se posetilsti a ženské já, obojí spolu souvisí, mi zničilo život a je zbytečné se posetilsti zabývat - krade to život a pěkné chvíle...

Duch je i puch, vzduch.

Příroda lásku nepotřebuje protože v ní je, je to láska.

Bojovat chce kdo je "nize". Nechápe, že může být "boj", být E, Duch, je to symbolicky to stejné ale už nebojuje. Kdo prohraje, cítí se poražen, mekkost a potřebuje bojovat a tak to jde donekonečna...ž si myslí že m je kamarádka a naopak.

Může prohra i posiluje, prohru umí přijmout jen silný, tedy e'. A ostatní jsou backory, mekkoty. Žena toto neumí cítit by se totiž jako muž. E'+A", chlapák. Nebo prohrat znamená, že druhý je e', lhostejnost. Extrovert si řekne to není on on je nad e', introvert bude asi chtít pod to e' v něm - každopádně toto nejsme my. Slabší neumí a ani už nemůže níz prohrat, pro něj je boj život. A jsme zase u toho že nenávidíme cí neumíme nezaujete hledět na slabost, je to samozřejmě potřeba, pokud bychom to dokázali, byli bychom právě lidmi. a nesnese nebyť odvážná, y.

Po smrti teprve dává život a celé bytí smysl.

Pad zpět úplně na začátek. Díky tomu že moc je moje, a díky nabubřelosti. Pak zklidnění a integrace.

Duše potřebuje někým být - maska "být gay", něco, je vysvobozující. Ted tu nejde přilis o to, že je to vysvobození od napětí "je divný", nevím co je, od obecného napětí, když se hledá viník atd...Mám tak strukturu v základu E, nad ním obtežující střed A (posetilst, hysterie, žena - to na co jsou snad vsichni kolem mě orientováni) a to zachraňují zaměřením na E - zduchovení a potlačení A, on, chlad, příroda, žádný Eros a střed. Ovšem to je maska a evokuje úzkost v nitru a obecně úzkostlivost. Vydechnout. V dnešní době je důležitá orientace, toužit po ne-erosovi je dnes vzácné.

Naucit se se tím nezabývat, opravdu se to naučit. Učit. Nedávat tomu důležitost kterou to nemá (osobní) - bojovky. Na pavlaci.

Je asi tezke byt s nekym v partnerstvi - nase duchvni urovne jsou jine (on se hleda, nevi co by, neproziva) - musel bych se snizit na blazna.

Cim vice na sobe lpime nebo vlastnime tim vice o sebe prichazime nebo o to vice muzeme prijít. Vse co pokladame za sve je nase jen napul.

Typicky priklad - nekdo me predbehne ve fronte, neumim na to nekdy rici nic, ochromi me to, neumim se ani dotknout, jsem uplne slaba, jako ve snu....

Prej jim to, tu hmotu. Najedeni. Ze srdce.

Potlacene ne se pak projevi jako nahla nenavist vycitani druhym.

Lide si myslí ze kdyz budou vlastnit druhe pohlavi ze se zbavi touhy - opak je pravdou. A nemaji pak ani sebe ani druhe. Napr muz manager technik, robustni beran, který se uzavre do jakési bubliny, vsude jezdi jen autem, jsou tim autem, postuchují se s berany na jednaních, ono clovek to cití tak - toto je celý svet, koule, zhavy vzduch, vsechny pochybnosti (e') se eliminovaly resp. se e' zmení v onu kouli horkeho vzduchu. Vse mají osefovane. Jsou neproniknutelni, samozrejme to je posetilst. Jsou laska. Ale symetricky naruby, není to laska. Je to napjate (povrchove a celkove). Je to vecne. Ale když se jich zeptate co s tim? Odpovi "jak co s tim?" Totiz jediny smysl je mit vse. A skryte je to obrana. V extremnim pripade když už vi ze se blíží jejich konec treba na dálnici - vse mají uplne pod kontrolou (vsechna tlačítka) a jsou klidni a napali to nekam (touha po napeti zde dosáhne vrcholu), konecne je sam sebou (to mohl byt i jinak kdyby sel do sebe). A vred splaskne. Naopak laska (nikoli její imitace) má vnitřni dej a není inertni a je uvolnena. Pripodobnil bych to k supersymetrii (k dnesku neprokazane), demon jsou supersymetrické castice. S normalnimi netvori celek jsou vždy oddelene. Po naruseni jsou tezke a jejich svet je (pravdepodobne) nefunkcni. Tvori jen zaklady, možna (opet dnes neprokazana temna hmota). Pritom je to to same. A jak je to s Bohem? Je myslim zrejme, ze toto je nespravna, svudna a snazsi cesta - vlastnit. Osobni dulezítost, libido. Pozor pokud se nekdo spontanne hneva je to projev jeho samotneho a je to oddeleni od objektu. Posetilec se hneva ale není to spontanne osobni. Take to pohlcení ženy nemusí byt na první pohled patrne - s ženami se nebavi. Snad i prave proto. Laska toho demona obsahuje ale v podobě integrovane posetilsti, tedy stejne, jako se integruje Anima muzem. Už si nevyskakuje. Smes je vysledek (?). Podobne pokud se clovek "stane" mana osobnosti, má moc, použije moc, prozkouma ji, opatrne, ale pokud se s ni ztotožni, upada. On jí má napul apod. Umele si rikát "moc nemít" myslim nikam nevede. Víze ano - smysl je nemuset byt, ale prázdné formule nefungují. Pochopit to, ze to nemá smysl - mít moc. Tim se ale nezabavujeme zodpovednosti - ta se jen schova, integruje. Podobne jako hodnocení a souzení. Pozor na apatii - ta se tvári jako netouha po moci ale byt to tak nemusí. Vždy se snažit spise byt než mít. Samozrejme ze mít je v zivote dulezite ale stejne jako Anima je pohlcující. De fakto ten muz potrebuje v sobe oddelit od Animy a vnější pozorovatel potrebuje oddelit od celeho toho muze resp jeho stavu psyche.

Vlastne je to smesne ta osobni dulezítost a trapne. Eroze muzeme rozsirit a zahrnout do nej vse sikanozni, osobni dulezítost, posetilst, bojovnost, ale i vse Eroze upjate potlacující, je to koule, celek ze superpartneru. Eroze bychom meli vsichni (dospeli) zpracovavat a duchovne tim rust. Bohuzel absence baze v dospelosti v nasi spolecnosti vede k inklinaci k Erosu ve stari.

Posetilec prenáší spech na druheho a sam je klidny. Všichni odejdou a budete s ni sam (carodejníci, Animou). Ucitis obavy. Je tam spech, nejde ho zastavit, zautocila by. Nejsilnější je proti tomu mít zpracovano to, ze umres (ve smyslu nemuset byt), jde totiz po tvem ja, chce ho. Chce vyrust. Umet projít branou smrti (nikoliv jako dvermi ale umet nemuset byt - byt klidny, nikdy nemít strach, tedy nemít strach umrit) a samozrejme "jsi spatna" to je ucinne vždy. Carodejnice se v nás musí menit na Animu normalni, Marii, Sofii. Potrebuje silne uvnitř uderit a pak jí milovat. Co v ni bylo A je E a naopak (srovnej se supersymetrii). Ale není z ni normalni bytost, jen jsme eliminovali, anihilovali, to nejhorsí. Podobne to je při spojení muze a ženy. Osamocenosti bez druheho pohlavi muze tedy posetilst v nás rust. Ono je to vse kontraproduktivni - chovame se jako posetilec ale pritom posetilst odsunujeme, eliminujeme...Cim mene se bojíte tim vice je nejista a bojí se. ... Opet, my si myslíme, ze ona to neví a potrebuje pomoci - nechat lidi byt. Divka to moc neumí protoze si myslí ze pak bude lhotejna a zmrtvena ale žije v extremech. Duch dabelsky tyto posetilce s osobni dulezítosti poradne srovná...

Resit dany problem při kontaktu s lidmi a ne vztahy a jak se tvári atd ciste smysl veci.

S bohem citíme pravdu stavu, tj i svoje potlacene pocity bojavnosti.

Bohužel jsem přišel o potnamky takže jen co si pamatuji, tedy obecné závěry: Samozřejmě že mít je i být+mít. Vůči mít bychom měli zachovávat stejný postoj jako vůči anime či posetilosti. Často říkáme jsem a myslíme spíše mám - dosáhl jsem na nějaký status. Jezisovo věcné jsem je integrace mít a být ale snadno se chápe jako osobní důležitost - jsem vše.

Supersymetrie - nikdy latka a superpartnerska latka netvorí jednotu to je důležité...

Existuje typ muzů s vnitřní posetilostí. S tím se lze jen smířit a samozřejmě ne anime, animováni. Jsou spojeni se ženou sedlinou odumřelou animou, jsou citliví, více vnímají anima ženy, snadno se podráždí, neumí ublížit, jsou spíše teoretici a jsou komunikativní (díky sedline), zvatlavost. Dostávají se na vysoké úřednické a manažerské posty ale necítí se být moc muzi. U mě je již ten animus ještě silněji zvýrazněn.

Fanatismus je prodloužená ruka osobní důležitosti a naivní touha po Duchu.

Tolerance jen oddaluje boj. Problém je v hlubším nepochopení.

Příklad: v metru se koukám po přichozích klucích, protože mě okolní sledují (či si to myslím, spíše hlídám zda neutocí) tak jsou pro mě větší (e') a ne žije měkce citící bytosti - ponížují je tím a cítím se blbě, stres nedovoli uvolněnou lidskou úroveň. Kdybych se nepodíval budu se také cítit blbě jako srab. Více se zabývám tím jak mě při tom okolí sleduje než těmi kluky, k nim vlastně lhostejnost, o ně tu nejde. To však sleduje jiný kluk. Jeho reakce je po chvíli kdy mu to srorovalo v hlavě, typicky narazil na svůj předpoklad. Neví jestli má vůči gayovi cítit lítost a toleranci jak vyžaduje společensky stavající úzus nebo mě má uderit utect apod. Srovnává mě se sebou a vidí ve mě sebe, vlastní mě. Na vše nejste dosazuje sebe. Říká si "jak je tohle možné", být já na jeho místě jsem v koutku a stydím se, toto je intimnější než hetero. Jemu samotnému chybí on, muž, proto mu to imponuje, touží po sobě. Je zahlcen hodnocením okolím a společenským uzusem, vnímá svět pohledem větsiny, pohledem schválených vzorců. Není v kontaktu se svým citením a bojí se jej k smrti. Kdybych byl zženstlý, byla by to pro něj uleva - jasný znak a přípustná povrchnost. Potlačovat ženství je můj celoživotní jev a je mi to vlastní, kdybych to nedělal budu ego velká koule bezpohlavní chrtan. Protože cítím možnost útoku reaguji v obraně posetilosti (je to maska ale celostní, jsem to "já"), jsem klidná a vychutnávám si je a jsem inertní, mám v sobě e'. Je to excitovaný stav, bojím se že toto jsem a zůstane mi to, je to pohlcující. Oba jsme inertní, on má v sobě balvan e' - předpoklad a každý musí být jedinec vítězem. I když můžeme vést dialog tak je v nás něco tvrdého. Čím více se upozorňuje tím více to tvrdne. Dlouho to pak odeznívá. ...Mužství je o něčem jiném...Publikum musí pryč. Jsem moc v něm a on ve mě. At si je s podobným a mě neotravuje, ale o tebe mi právě jde.

Pochopení, nezabývat se tím.

Naučit se nezabývat se posetilostí. Zbytečně to užívá život.

Vím co si myslí a jak uvažuje, svět z obou úrovní...

Když si takto člověk rozepíše vidí jak je to celé trapné.

Jeste jsme málo promícháni a málo sami sebou. Absenci báze v dospelosti doháníme Erosem ve stáří. Z báze ale musíme umět odejít...k e'. A k Duchu.

Divka chápe nezabyvej se tím jako lhostejnost (smrt) a to si nemože dovolit - vidí to extrémně.

Když děláme špatnosti vůči druhým - jejich utrpení je vyjádření naší touhy po lásce. Lhostejnost vs láska.

Posetilost není nejtěžší duchovní úkol, je pro začátečníky.

Vlastně tento text je o návodu na eliminaci předpokladu. Otázkou je zda ten text také není vlastně předpoklad: Každý předpoklad je stejné povahy, je to tvrdý objekt v nás, bariera. Bohužel to asi neplatí, že eliminováním obecného e' eliminujeme všechny předpoklady, jsozu totiž vztázeny vždy na něco konkrétního být třeba rozmazané. S věkem některé předpoklady mizí, ale jiné sílí. Mám vadu řeči (dnes je to již daleko lepší než dřív), má postavení nejsou moc viditelná, o to mě ne naplňují očekávání druhých. Treba se zadržnu při nákupu jízdenky u řidiče - okamžitě dostanu nalepku, stigma divného, exkomunikovaného, je to fatální. Dostává se archetyp Anima, přírodní muž, uchyl, co miluje nějaké věci atd., ale i divoch na koni, kozak.... Už se neobhajuje že jste normální. Nikdy jsem to však nebral tak že řeknu "nejsem divnej magor atd.", nesvadel jsem to jinam, na

jineho, byt imaginarniho cloveka. Spise jsem tu roli prijil a bral to vice jako privilegium, spolecne se zpusobem mysleni. Uvnitr jsem vzdy vedel ze jsem normalni komunikativni a ne-autisticky (uzvatlava Anima, velka sedlina, stred). A vadu bral jen jako prekazku. Takze kdyz jsme konfrontovani s predsudkem - ceho chceme dosahnout? Normality, rovnovahy. Obecne stav kdy nejde o to vyhrat za kazdou cenu a porazit druhe, stav vetsiho ci mensiho ponoreni zucastnenych v Anime. Na predsudek plati "jsi spatny" rikat v duchu protejsku (neb to jedine on tobe sdeluje) at si to take uzijou (extrovertni a dulezity zdravy pristup), protnout neproniknutelne - dusnou atmosferu - ty osoby - blany, uvedomit si v duchu agresii, ktera tam je, chci je zmlatit a oni me atd. (to je dnes ale uz vzacne), vydechovat, uvolnovat e' ze sebe (spise se jedna i o vypousteni nejistoty a navraceni "byt e" ci e'), pokusit se s tou hruzou konfrontovat (schovavame se pred tim) zapadlym knedlikem - prozit to - je to vlastne zabiti, miluj, uvedomit si sve potlacene pocity viny a porazenosti, nezabývat se tim, zpomal (schvalne, durazne) skryty spech ktery je v nem ci v tobe (uvedomit si jej a schvalne zpomalit a nezivit jej), celkove si s tim dani zucastneni musi nejak pohrat Uplne stejne veci plati na depresi kde je ale i ztrata smyslu a budoucna a tam je potreba zapracovat (take uvedomit si potlacene truchleni atd). ... Predsudek je dusledek touhy po napjeti. Nejhorsi jsou stavy kdy to neni jasne, je to jen naznacena lhostejnost. Velky predsudek mame vztazen k pohlavi - role, u me je predsudek (neprijemne) kdyz upozorňuji ze jsem muz - e', mrtvo, a i ze jim nejsem (nemuzny slaboch atd.). Totiz muz byva casto ten, na koho vina padne v kolektivu, on je ten predsudek - e'. Predsudek je nazor vetsiny o ktery se dany sikanujici opira. Opira se o dav. Dav v sobe drzi ohromnou (potlacenou) agresii a silu. A nelitovat a nelitovat se, snazit se s tim popasovat. Problem je, ze kdyz navazete rozhovor a bavite se "normalne" tak ten predsudek jste odsunuli vne vas do divociny kamsi a nesnazili se jej zpracovat (i) v sobe. Dobre je se vzajemne "pofackovat" cimz vnitřni e' zmizi, fackuje se precí mekkost, mekka tkan (a ta je uvnitr), natrasa se az jakoby. A zase se spolu bavite. Je tam vzajemne prijeti. Vzajemnost je dulezita, jednosmernost je prave ta exkomunikace. Pokud vadny clovek fackuje, ostatni to vetsinou prijmu neb se tim uvolnuje napjeti (v nem). Nakonec ma dospeli uz svuj zivot, uz zazil hodne fackovani, a jeho sebedpredstava, pocit sebe ve spolecnosti - pocit sebe, je stabilizovany.

Pozor na - apatie a deprese muze tez potlacit mocenske choutky ale jen zdanlive, spise je lepsi pochopit ze to nikam nevede, mit moc, ze to neni smyslem a neni konecnym cilem. Podobne osobni dulezitost, neni myslim ucinne ji odstranovat formulemi, frazemi, spise pochopit ze opet nikam nevede je strnula a nema pro svet a nas smysl. Pouha strnulost bez dynamiky je peklo. Moc a sve ja mame jen zcasti, zcasti je to mimo nas. Nase ja neni jen nase - je i mimo nase vlastnictvi (tim nemyslim ze by patřilo jinym nebo Bohu, vznika i jako relace s druhymi) ja neni jen vec meho vlastnictvi nebo byti. / Pozornost na sebe bohuzel strhava agresor a ne obeti - ti slabi. Kdyby nebylo v mediich venovana zadna pozornost (ani plus ani minus ani lhostejnost a ani ze je to normalni) napr vrazdicim ve skolach myslim ze by nebyla motivace to pachat. / Ti muzi co maji vnitřni posetilost - stale jsou hodnoceni Animou a okolim, hlidaji se, pozoruji atd nepripadaji si jako muzi - jsou jen jinak nastaveni. / Svet ktery by byl tvoren superpartnery (-ino) pole by bylo hodne napjate. Mozna je to pro nas posetile a ve skutecnosti bozske. / Casto zde mam ukvapene zavery - predsudkovite pravdy. / Stale hodnotime (hlavne A-mysl) pokud je ve stresu. / To je hluboce moje vec mami babi atd. byt s nim, tam nemuzete (byt se vam to velmi dari) on si s nimi poradí ja ne (ne jako on) je vuci nim jina jednotka. Chci s nim splynout a vyhasnout bolest a stat se sebou. Dnes vim ze toto je nezadouci - musim se sam stat nekym a zenu integrovat... / Introvert pokud nerozvine komunikaci s extroverzi a extroverty tak zustane ve svem kostickovitem svete, se zviraty, potrebuje treba zacit prozivat hloubkove (smrt - extroverzi), vyhyba se Animovi, byt jim zije. / Je mozne ze onen svet se vynoruje jako tzv. Bolzmanuv mozek v ramci virtualnich castic v nevedomi a celem vesmiru. / Brat veci jak jsou. / Ano mohu se nechat unaset okolnim svetem, ridit se jim, ale uz vim, ze klid (smysl) lze nalezt jen v sobe. / Lide v prirode casto pusobi nesvi a jako by tam nepatrili, nejsou v kontaktu s okolim, ponoreni v Duchu, v archetypech. / Duch a Duch ve smyslu dabel nici osobni dulezitost a probouzi v nas Ducha. / Prenos strachu - o to v sikane jde a nemit strach umrit je dulezite (ale nikoli ve smyslu sebe likvidace v bezvyhodne situaci byt i toto tam trochu bude).... / Kdyz muz bojuje s otcem ci muzi take v nich mj. vidi demona - animu, mozna je to muj problem, ze vidim animu (mekkost) vsude. / Miluj druheho a druhe jako sebe sama. Dojde k metafyzickemu vyrovnani. / Kdyz ma clovek depresi neco v minule ci blizko minule dobe udela ve vztahu k sobe spatne a to i chronicky. / Muze se stat ze mame negativni a nasilne ci vlastnicke egoisticke mysenky vuci milemu ci mile ci nekomu ci neco podobneho, tehdy vim ze (pohled z onoho sveta, z ja co je tam) ze jeho suverenita je dulezitejsi a nas vztah nebo pratelstvi a nemuset byt, mam Soud v sobe... / Je velmi depresivni predstava ze na druhem brehu postupne na sebe zapomeneme a to je cas pro narozeni dalsi bytosti - snad proto ma i laska a nemuset byt smysl. Nas zivot ale vzdy byl a je neprimy... / Zapad klade duraz na osobni, bible vic nez Cestu popisuje zosobneni Cesty a obsahuje prazdne, ego lechtajici fraze alfa a omega apod., Jezis ale rika ze to neni jeho uceni. / Moc nabyt, prozkoumat, a pochopit ze nema smysl - uz nemusime pouzivat sve nejsilnejsi zbrane. / V NDE je jiz svobodna vule automaticka - vyssi uroven kde je jiz vybojovana. Vyssi znamena spise uplnejsi ci klidnejsi. / Snazit se v oblasti co ma byt prirodzene nemuze nikam vest. / Bojim se ze kdyz nebudu premyslet umru - nemyslet na nic, pritomnost, jenom se divat na svet.

V konecnosti se odevzdavame a duverujeme Bohu ci se proste jen odevzdavame a Buh se odevzdava, miluje byti.

Na boha presouvame tabu - to ceho bychom se nikdy nedopustili ci nedotkli. Animus zvire by se mel stavat clovekem. Podobne si pripadam jako zvire, sluha lidi ale jsem i nad nimi - chybi tam stred, centrum, dospelost - i kdyz se to jiz mirne lepsi...

Samozrejme ze tenhle text neni alfa a omega, cituji veci co uz byly napsany (odhaleny z nevedomi) a je treba znat puvodni zdroje....V duchovnim vyvoji se setkavame s osobnim nevedomim, s animem animou, s mana, s self a kolektivnim nevedomim (to v textu chybi neznam to moc mozna je to tam v rozvolnene forme a v naopak zuzene forme Duchu, archetypalniho kontaktu, vyhybam se vsak magii, spasitelstvi, proto neprichazeji?, mozna nejsem na tuto uroven pripraven, mozna jsem v ni byl vzdy, a take me tizi osobni nevedomi) a odevzdani. ... Lide maji predsudky vuci duchovnim osobnostem - bud je zbozstuji jako osobnosti nebo jsou pro ne lini a zavidi jim - osobni zavist a sikana. Pokud mame predsudek vidime to vzdy v extremnim svetle a v osobni urovni. Casto i potlacovani osobniho osobni zivi, pokud to neni uvolnene... Ale prave ta osobnost je pro nas vsechny tize kteru nas suzuje a pohlcuje. Samozrejme ze je to zivna puda a laska apod. ale je potreba ji umet integrovat jako posetilost nebo animu zkoumat odmítat nezabývat se rozvíjet vztah k Duchu a druhým lidem. Někdy zabředneme příliš do vztahu s Duchem a nemilujeme lidi a nezajímají nás, nerozvineme se, svoji úroveň. Nebo naopak nerozvineme vztah k Duchu.

Mit pohlti byt a je sice vse ale je mrtve byt' si tak nepripada. Neumi nic dat. Stejne, byt ma mit a vysledek je stejny.

Nekteri muzi spise introvertni jsou orientovani na E (jsou pohlceni A) jsou v napjeti a pak se uvolni a uvolni puch a taky si dopreji, ci se jim obklopi (A" - odumrela Anima). Introvert je typicky v neprime urovni silne vnitřne pohlcen Animou kterou neumí dat hranice (jak to umí extrovert).

Vsichni veditelci ze mají ve společnosti nějakou masku, jen posetilec to neví. ... Lide se slabou maskou jsou jejich snadným terčem ... Nic nedělá a přitom specha. ... Muž na ženskou posetilost reaguje svojí posetilostí - dá si pivo a obklopí se A". A tím se to vykompenzuje ale ti dva se spolu vlastně vůbec nebaví, každý má své ale každý přitom leze kam nemá. ... To "jsi špatný/spatná" taky snižuje napětí - je to jasné (sedne si to) nejhorsí je to napětí.

Když přestanu s posetilostí v mysli bojovat (treba s paní co na mě ustavicně od začátku koukala v autobuse, od mála se mi to stává často, něco jí na mě nesedí a jsem snadný terč) - odezví to, neb ona chce boj a když s ní nebojujete tak si vás přestane všimnout (boj je to co chce), ale nějak se do vás vpíše a stanete se vagní, nijaký. Odstup je důležitý. Vydechy. Nemyslet na nic - to je návrat k normální mysli (mysl "zaplní" Duch), zpět citění podlahy v hloubi mysli.

Take je vtipné, že posetilost hledá svůj obraz ve světe - proměním te v supersymetrické castice - okamžitě ten démon z ní odejde vypaří se to nekam. Nejsou to kouzla ani nic škodolibého apod. asi se to realizuje. Naučil jsem se na ně používat i argumenty.

Muzi nekteri se vyhnbaji Animovi (E"), inertni tyci, a radsi myslí na něco hezkeho - přístup psa. Stále jsou radostní a stále objevují nové a nové věci. I to je přístup k tě posetilosti.

Je velmi silné a hluboce bolestné a hluboce sikanozní a posetile když mě ženy považují za muže co se mu líbí ženy. ... Nevyvratně, vtahující, krádež, předšudkovitě... asi pro obě strany je to hluboké a úplně silné setkání.

Melo to zkoumani posetilosti vůbec nějaký smysl? A mělo to cíl? Ne. spíše ne.

Casto si ohnu to o čem píšu tak aby mi to vyhovovalo. Např. někdy je extroverze to a pak to, ale snažím se nacházet pravdu.. Což při zkoumání posetilosti zní blbě (jako bych byl blb), neb tam žádná pravda není, v posetilosti pravdu najít nelze. A není v ní láska. Proto jí zkoumat nemá smysl. Ale každý se musí sám spálit a poznat to neb neuverí a laka ho to. Když se však nepoučím tak bych špatně skončil. To zkoumání byl dost promarněný čas. Už s tím umím nějak bojovat ale vlastně jsem se neposunul ani o milimetr. Tam to zůstalo stejně, inertní. Člověku je to vlastně jedno a porad tam leze. Tento samotný text a jeho psaní je posetilost pro mě. Ani o milimetr.

Milovat svět a vše kolem, přírodu znamená mj. milovat boha. Je ve všem.

Je úplně pohlcena danou situací, přítomností, zpřítomňuje e' kterou se přítomností vyhýbá.

Osobní a sexuální je směr smřskávání se, svobodnější a uvolněnější sířsí a celejší je směr rozpínání. Rozhled. Uvolnění v nitru (take). Je to však jednostranný pohled.

Kdyz mame moc bojime se ze o ni prijdeme a tak o ni doopravdy prijdeme - duchovno neni nase...

Zivot jako celek. Zivot se jevi castecne jako Anima. Na zivote je nejkrasnejsi jeho opravdovost. Vnitri radost a laska v setkani se vsim a vsemi, bytostni. Praxi nic nenahradi. Utvarime so mnoho zbytecnych strachu.

Vyroky: Clovek saha vice do vedomi ale i vice do nevedomi. Smyslem je uz moci na druhem brehu zustat ale to vyzaduje nekonecnou praci na svete. Tam zustava jen bozstvi. Myslim ze muzeme duchovne dojit kamkoliv, do neosobniho sveta, nirvany atd a stejne se vratime zpet na svet. Na konci je zacatek, byti je konecne a v nebyti ponorene a nebo rozmazane. To neni neuspokojive neb existuje vrchol i celek. Meli bychom v zivote dosahnout duchovniho maxima a poznat tak i celek. Zivot od zrozeni do umrti jiz onen svet v sobe obsahuje v nevedomi - je to jako byt na polech Zeme. ... Bozskost je prave kdyz se zazraky a kouzla nedeji a nemusi dit.

1.Kdyz nekdo umre mame mnoho osobnich pocitu ale malo respektu k danemu cloveku jakozto svobodne bytosti. Je to jeho vec.

Protoze mame ztracen kontakt se sebou hledame se v cizokrajnych virach apod. (lezeme tam kam sr chodi na navstevu). Ale nejprirozenejsi jsou "archetypy" domoviny.

Nezabyvani se posetilosti u me vedlo k posetilosti - pripomel se mi mod z drivejsich dob: treba jdu s druhym clovekem lesem a hustim do nej prekotne sve myslenky ci spise vedecke poznatky apod - bojuji a musim se ukazat jako jednicka byt pod maskou intelektuality skryvam (mam v sobe cervika, specha, nevsima si krasy kolem byt' by chtel), "hele tady ti nikdo neublizuje", reknou. A tim me vysvobodi ze zakleti. Stejne tam doma - nikdo ti neublizuje si uvedom. Stale bojujes (oni ale take). Nemusis s lidmi bojovat, vezmou te jak jsi. Je to i tom umet umrit v mysl, uklidnit se.

Nemluvil jsem zde o dulezitosti vnitri kazne, vicemene je o ni vsak rec porad - integrace animy a posetilosti (ne).

Spoustu neprirozenosti si neuvedomujeme a musim pouzivat nevedome vuli a jsme uz otupeli. Treba jizda autem - rychlost je neprirozena a negativne pusobi na mysl. ... Drive kdybych v lese potkal cloveka nesnasel jsem to ("introvert"), chtel jsem byt sam, dnes mi to uz nevadi, uz nevr cim, uziju si to i v jejich pritomnosti, ale i tu samotu tam potrebuji. ... Deti mi dnes uz take nevadi spise naopak, ne-integraci posetilosti mi uz nevadi, je to prirozeno vsechno a rozumim si s nimi jsem taky hodne dite.... Stale neco resim (posetile) a nejcasteji posetilost. Neresit to! Nestracpvat se o sebe (je to dost uz neuvedomovane a obsesivni, treba nekdo projde a me zacne bolet srdce, a nejaky cas se vracim zpet, normalni by to presel - to nebyl dobry priklad. Treba musim udelat nejaky ukon nez jdu spat atd - drzim se v bezpeci predsudku.

Kdyz nekoho potkam a ma nejakou vadu hned zacnu jako kazdy zmatkovat, predsudek, mam utect, odmitnout, litovat, zkoumam to, typicky je to nevyzraly animus (kopyto) a to jak ta vada tak predsudek k ni. Prozit to, navazat s obludou (v nas) kontakt, je to (nase) smrt (e'). E' ci E'' jsou smrt ale i zivot - Duch anima take (je osobni neobnost, kvantita, az spojenim s e' nabyva osobni dulezitosti).

At jsme byli v zivote kymkoliv tam jsme na tom vsichni stejne. Vsechny vlastne trapila stejná vec. Nemeli cas na sebe a kontakt se sebou, neco podelali neco ignorovali apod. Zde si jsou vsichni rovni a jsou bytostmi. Jsme treba na zamrzlem jezere kazdy ma dost prostoru a kazdy se raduje, je tam i smutny osamoceny pan - potrebuje byt sam a pak se take zacne radovat. Kazdy muz je vsak nakonec rad v chumlu. Pak je tam Lilith co neni jako vsichni ale kdyz ji reknete - on ti nekdo ublizil? Pak take roztaje a je sama sebou (pozn.: o to ji jde chybi tam ublizeni, chybi ji ublizeni, a ma v sobe zamrzle ublizeni od ... a taky potrebuje aby ji nekdo ublizil, coz nechce i chce, to vse v te vete je). Je to pomerne dost extrovertni a naivni vize, ale je dobre si to nekdy uvedomit. Jsem tam jako ostatni. Je to senilni, barokni, zdepresivnele, z-oveckovatele, bilo-sedive, zvazovatele. Zde se o toto snazime od dob Stareho Zakona a driv - vytesneni okolni prirody, Ducha. Je v nebi predator okolo tohoto chumlu? Neni svet za zivota ten predator? Nebo je tam jiz integrovan? Rozhodne to snad neni konecna finalni uroven a jsou vyssi kde se vytraci pamet na zivot atd. Pravdu maji mozna nejak vsechny "viry" a asi i ateismus, smrti vse konci.

V nitru jsem ochranitelsky muz (stada, slabsich, zen a deti, vadnych) - ale je to spise Animus (nizi), e', podlaha na pozadi mysl, ze ktere se vsak na mysl a svet divame (analogicky kostra). V realnem (nearchetypovem) zivote ochranitelsky nejsem, bojim se, zodpovednosti, hodnoceni atd. je to jako kdyz se zlato zmeni v listi (v nevedomi zlato, ve vedomi je to listi). Navic ho nikdo nerespektuje - anima (zeny), chlapecka.

Usmivat se. (nekteere vyroky pusobi vtipne)

Myslime jak jsme krasne integrovani ale v porovnani s Bohem to bude jen imitace.

2.Vzdat to s animou - jde to, je to vsak navrat zpet. Jednou to nastat vsak musi. Pokud jsme dost vnitřně integrovani muzeme se pro svůj stav mysli rozhodnout - máme mysl dítěte ale plně vedomou. Muzeme napr. jít do báze (uvědomit si "ne" všemu kolem, odtlačit ze sebe e' - to není lehké) ale i nemusíme, víme že je.

Od útlého dětství vím že jsem poznamenán určitém archetypem, jsem tím archetypem v podvědomí, jsem s ním v těsném kontaktu, je to Duch ve smyslu spíše dabel ale není negativní (je nezralý) - Duch co ochraňuje malé děti či si s nimi povídá. Umožňuje archetypální kontakt s přírodou a ten sdělují. Miluje a je i určité tlení či puch (numinózní-nemrtvé, ale mrtvé, kedlubna), kost - neziva a přesto živa. Je potratem jak jsem psal...Je 2D. Nevidím ho jasně, je příliš komplexní a ztělesňuje neosobnost či spíše osobnost na druhém břehu. Dává mi pocit hlubokého poslání. A smyslu. On je smysl. Ale bohužel nic jiného - tak to archetypy mají. Souvisí s egem chlapečka - tomáška. Mimorádně dítě (oboupohlavní, muž i žena, obojí tam je či je spojené v celek). Mým úkolem je předávat ostatním tento smysl. Smysl v přírodě. Je v tom vsak cosi potouchlého - smrt milionu a radost z toho. Ale není to ze zbabelosti. Prostě je boj, bitva a nekrofilní orientace s libido na ne. Touha po regresu atd. Nezralé nekrofilní jablko. Viz synchronicita ve světe o které se nezmiňím. Pokud bych se s ním ztotožnil což ani nejde velmi by mi narostlo ego - mocný kouzelník ale až jakoby laskavý, duchovně i velmi vysoký. Avšak zůstává v lese s jeleny. Ví vsak o smyslu a fyzikálních principech hmoty...Učí se tady a chce sem ale to nejde. Vědomí musí být silnější. Je to zakletý princ i princezna. Snad jsem něco naplnil - musím to vědět sám. Nechat ho projevit - emocionálně vidět kdo je, nechat ho potlačit a nechat ho zde rozvinout v něco jiného (tento text). V porovnání s ním je to pouze listí. Paradoxně potlačení tohoto archetypu se děje stejnou energií jakou on sám je (jím samým, vědomí - deska e') - takových paradoxů má psyché asi spoustu, musí setřit energii, princip minimální energie. Duch se chová zvláště ale má jasný cíl - aby sis uvědomil kdo jsi. Smysl v E. V poznání. Provokuje trápi a když něco pochopíš duchovně vyššího a to co děláš špatně, ukloní se a odejde. Nikdy to nerekně přímo musíš si na to sám přijít o to jde.

Už nikdy do práce si uvědomit (jako prání) a e' odejde. Ale už to jde měně a měně a člověk začne být v dospělém depresivním stavu, na který navazuje stav senilní, již plně ovčí.

Když si myslíme že někdo zlý tak takový bude. ... Byť dospěli neznámena úplně byt lhostejný, byt e'. podobně byt muž neznámen byt nezralým animem ženy - démonem, byt to je součást mužství resp připomínka ...

Jak by to mohlo na onom světe fungovat. Je urovnovážný. Ve středu jsou bytosti (to už je problém že za střed považujeme sebe ale možná za střed se může považovat cokoliv, toto je stejně naivní jako že my jsme střed vesmíru a vše se od nás vzdaluje - tak to ale vidí každý, ale dejme tomu...). Ve středu je "ja". Po smrti se psyché dále vyvíjí a zraje, integruje se, můžeme se tak stát archetypy kolektivními "ja typu": matka otec nebo jakýmkoli duchovními bytosti, vše je spojuje nějaké "ja". Já jsou všechna stejná jen se liší jejich nositel osobní zážitky apod - až se již velmi očistíme a zapomeneme na život (pokud bychom vsak chtěli můžeme si zase vzpomenout) tak jsme připraveni se znovu narodit. Me osobně tato představa jako cíl nevádí - tam dojdou vrcholu poznání a stavu a pak se v tomto stavu rodím znovu ale je to tak komplexní že nic už nevím. Rad bych šel zas. Vys jít už nelze tak co pak... Pozn.: nepředstavovat si to jako konkrétní - proměním se v tohoto daného člověka, ale jako obecný princip - v tom stavu do jakého se tam dostaneme se děti rodí. Možná převzme jen část. Nas prožitý život nezmizí spíše se spojí s univerzem a utvoří celek. Tedy i po "reinkarnaci" jsme. Snad. Problém znovuzrovnování je myslím "ja" a nezpracovaný animus. Nezpracovaná posetilost. Porad jako pejsci budeme ležt do stejné řeky kde se popalíme. Učenec má nevědomí dost vědomé a trvá mu to tedy dle než se očistí. Velké nabubřelé ego zmizí hned. Nezpracovaný animus (anima) je problém. Neví co dělá chce jen aby šel něco dělat, má v sobě nudu a nechtěné A - cervík, démon v nás. Život a nevědomost v nás. Vyhasnout ho - velký klid..... Pak tam jsou dole asi duchové atd. (modrava imága). Naivní ten svět vidí ve smyslu "co mi to dává co mi dá", zralější ve smyslu "co tomu mohu dát". ... Zásah žijících zkoumajících fyzicky nevědomí to může ovlivnit a zničit či dovršit svoji existenci v bytí...To vše je o ja, je to úroveň bytostí, je jedno že to jsou vyšší bytosti, už třeba andělé apod. Chceme jít vlastně nekam vys - myslím že ne, chceme tam zůstat? Jako "ja" tam asi zůstat natrvalo nelze. Vždy se budeme rodit znovu. Já je ohraničené. Pokud tam chceme zůstat tak tam nezůstaneme. Co by mohlo být přesáhem ja? Nenapadlo mě nic lepšího než něco neosobního, ale neosobní je právě nižší (veci). Neosobní svět (kolektivní nevědomí neosobních archetypů, pozn. vše v kolektivním nevědomí - archetypy mají punc Ducha) je tedy nižší než jsou bytosti (živé prvky atd - neznámena že by byly meněcenné jen jsou nezralé a to pouze v určitém směru, v určitém směru je zvíře vyšší a komplexnější než člověk, a chybne jim dáváme punc člověka - oni jsou jak my to neznáme). Ale jsou i neosobní prvky které bytost přesahují. Jsou to myslím věci neproniknutelné a je to láska a poznání (pravda). Láska bytost obsahuje a ještě navíc převyšuje (až do spojení s nebytím). Nejvyšší poznání, poznání bytost již jakoby neobsahuje - spíše ve smyslu sebepoznání či i pak zarazení do systému, pochopení že principy které utváří mě platí i mimo mě. Spojovat sebe s objevem na který jsme přišli je myslím dost

nezadouci ale je to jedna z motivaci proc badame. Nakonec se teoretik ve slizskem egu, Anime utopi a navic dela ze to tak neni a navic zkostnati.. Opravdu poznani nejde vlastnit s spojovat se s nim - nema to smysl. Pochopit to.. uklidnit cervika. Pokud chcete byt tam dele ci navzdy tyto prvky bychom meli rozvijet. Tak dost bylo "ezoreriky" - je to velmi naivni predstava, mozna v principu pravdiva ale rozhodne uplne mimo. A posetila neb lezu kam nemam.... Jsou hladovi a ti kteri se musi naucit prekonat a dat jim a rikat ze musi sami. V predu Buh ale snadno se zakryje, (zmeni v) dablem...

Tak uz to snad radsi stacilo.

A. Introvert si myslí ze musí byt stále s druhými v kontaktu a hrozne tím obtezuje. Umet byt ticho a v sobe. Kdyz se takovych sejde vice je to peklo - koukat se radsí kazdy z okynka. Nemate se rady.

Nejvice me irituje to ze vase zivoty nemaji smysl. Nemaji Ducha. A vy to nevíte! Jak jsem se narodil uz jsem to zabalil - tady budu jen prezivat, uplne sam v E', sepisu teze a jdu pryč.

Je rodinna navsteva, ale jde se skladat nesmyslna vec, hlavne ze se neco deje, buduje, jde tu o veci, pro me je ponizujici skladat nesmyslnou nepotrebnou vec - hmota, nikoli neco co ma smysl, ale vas to bavi, stejne tak vas bavi krev a hysterie a tupa kvantita, a neco si pri tom privodit - zraneni a spechat. At se ti nic nestane, neublizuji ti tam? - do ted ne, ted se zacnu bat. E', E maji uvnitr a moc o nem neví. Spech. Prenos uzkosti. Neintegrovavany Animus se vzdy ozve, zviditelni. Zaukolovavate se obklopujete vecmi zavazujete obvinujete hodnotite a ujistujete. Videt to (vas) Duch napali to primo do prvnioho stromu. Zadna laska a pravda, jen lhostejnost, ustrasenost z Ducha a touha po Duchu - jeho drazeni. Misto Ducha jsou tu posetile zeny. Ty nejsi Duch. Cekate na Spasitele. Na hodneho co vas vysvobodi protoze jste zakleti. Nectite v sobe vnitriho Ducha, E". Neni to ze mate mezi sebou bojovat, Ducha vnitriho. Duch je jiskra zivota a laskavost. Duch chce jen abyste byli sami sebou. Duch nikdy nesikanuje sikana je touha po Duchu a jeho likvidace a vytesneni. Duch neni fanaticismus. Duch neni touha po Duchu. Duch tvori a souvisi s laskou s opravdovou laskou - tou ktera umi umrit. Vyzyraly plny Duch neni osobni, je cistym archetypem kdesi na zadni stene mysli, nevlastni nic a nikoho. Je neproniknutelny jako laska je pruchozí je prazdny temny bod. Nesnese A+E' (hmota+on) - vrazdu lasky schopnosti milovat - veci a zaplnenost a sladkost. Hmota je vrazda svetla. A malichernost. Duch nebere posetilost sikanu jako touhu po nem, on neexistuje, nejde na nej byt orientovan, je to odluka od smyslu. Ducha je potreba objevit znovu a jinak. Ne Ducha opet hltat ale najit uvnitr a projevit navenek. Inteligentni Laska....Kdyz vice lidi dela stejnou chybu neni to chyba - posetilost neumi citit vinu. Civilizace jsou odkazany k upadku. Mel bych se uklidnit.

2.dubna 2018

Ucel objektu, ucel, abstrakt, narozdil od vas vim ze jsem mrtvy - delate ze ne - hnus. Jak by jsi obhajil svuj zivot? Date veci.

Nejistota vyvola e' a pak to cele "mit" vyvolava dalsi nejistotu (nevime co jsme) - zakleti "mit".

Do baze. Je rozjeta chce si odpocinout ale nejde do baze. Libi se jí to.

I ja to mam, odstraneni e' ' lidi a zpomaleni ho uvnitr...ale priznat to je to co to chce...

Nekomentujte stale neco. Ta E'. Vidim tam hrudky co visi na tele. Je to privlastneni si smrti, .

Clovek by se mel stat pruhlednym. Kazda nepruhlednost - hmota je negativni. Je zatez. Ke stari tuto hmotu nabirame. Neni to neco zvlastniho ci magickeho - je to volnost a bytost. Hmota tizi Ducha. I Duse je pruhledna. Prostupna, ale neni to demon nebo duch.

Zkus to neresit - obtezuji okoli a to jestli se dostanes do baze nebo ne!

Ztotoznovani se se hmotou (ja se hmotou a vecmi) tedy stav A+E' je velky omyl, podobne to je v buddhismu. Ja pak neni ja ale je povahy Duch, umi davat a umrit....

Cele to uceni je o tom - kdyz mame umrit tak mame vnitri odpor a tenzi a citime sve ja (to ktere ma jmeno), naopak se uvolnit (je to pod tim) a to je baze. Tenze a uvolneni naraz - vy samotni...ale pozor nejde o to zbavit se strachu ze smrti ten tam musi byt.

Posetilci se nemeni ale duchovni bytosti je vyuziji k rustu, ale i ti posetilci pak trochu rostou....

Dulezite je priznat si o samote treba v lese pravdu, jit velmi do stavu kdy nevydavame zadnou energii nic nepotlacujeme - postupne se tim dostaveme k sobe, pak - bojim se, chci uz byt jen zde...sentiment,

Bavit se s temi i inertnimi lidmi (aspon v sobe).

B. Je to primitivni fyzicke extremne - zena plus sroubovak...

Vzdy budu smrt, mrtvy - kdyz budu muzem nebo zenou.

Kdyz jsme rozklepani muzeme bud zmeknout nebo ztvrdnout a to nas ochrani.

Mozna i ta inertnost chce abyste byli sami sebou (je to Duch) ale ve spojitosti s danym clovekem tvori slepenec a to je demonicke...

C. Odpor ke vsemu fyzick ... tak by to melo byt...

Svede na tebe vinu neb jsi A a to uneses je mekkost... pravda chumel lidi...Stejne tak to unese E.

Tvrde trvat na smyslu...principu pri jednani s lidmi v praci - ale ne upjate nejak uz umim rici argumenty co chci jak by to melo byt a hlavne nebojim se pravdy. Neznamena to ze tim znicite svoji dusi a osobni kontakt s lidmi je to jako dalsi dveře...

Blbost sem psat o svych problemech nikoho nezajimaji vnucuji aby se zajimali posetilost....

D. Nastesti principielnost kosmu prebije vse lidske sikanujici, spadne brada pred archetypy... ale neni to moje osobni moc...jako neverb vs slovo.

Ne hmota 3D. Pak pochopite co chci - Ducha.

Duch se neumi hnevat nebo vycitat...nekdo naopak potrebuje hmotu.

Jsem na Vas uplne sam o to silnejsi je muj hlas. Ale nejsem namysleny brejloun teplous..

Jsem na tebe, vas (sikanu...) uplne sam...tim jim uplne vezmes integritu. Rikaji nezabyvej se tim a bud s lidmi bud jako my a predatora dej mimo, zlo je mimo nas - spatni jsou mimo nas - i ne, jsem predator a citim archetyp Ducha. E'.

Kdyz nemam v sobe objekt nikdo mi nemuze ublizit. Ducha sikanovat nejde.

Muz stejne jako zena si svuj objekt touhy tvori a take pomoci sikany, druhy mekne a on chce mekkost. Naopak u sikany zeny muz tvrdne a to chce....

Pro zenu je spatnost druheho bodova pro muze plosna...

Kdyz vas nekdo sikanuje zpomalte v sobe toho demona (je ve vas rozdivocely a dezintegruje mysl).

Konec komunikace - nemluvim. Slovo jakozto pouhe e' bez smyslu je nastroj sikany i neverbalni. Mit.

Jako sex clovek tam jde znova a znova - pokud se vzdame sexu...ale

Lhostejnost posetilcu nejlepe pocitite maji li k vam citit neco dobreho.

Potom mastr s predst prozit to (nikoli si to uzit) s tim demonem cistym strachem skryte nasili (max se toho bojime - umreme tam) jdete velmi do hloubky problemu ale doopravdy a nevlastnit jej - muze vam to ublizit.

Zapomnel jsem na toto: pak se sikanujici citi spatne a klepou se pred vami, jako deti. Takle ne, to je zakleti, mam ce citit nadrazen a vim ze za deset minut budou zase sikanovat a ponizovat, mast, stale jsou inertni uvnitr. Jen vedomost muze zachranit a uvolneni se, citovost projevit, integrace.... A to i kdyz to myslu uprimne, vinu. Ne, to cele je spatne, extremy, byt se rad bavi s lidmi neumi se s nimi bavit. Ma neustale pocity viny a menecennosti byt skryte a obdobi sikany jsou zarne okamziky pro nej kdy to prenese jinam a v klidu pak usne. Nevede dialog, nechape rovnost a suverenitu a prostupnost zaroven - to je bozstvi - o ne prisel a chce je extremnim zpusobem v podobe posetilosti. Je obklopen podobnymi a boji se vybocit. Musi dychat rozpohybovat to v sobe, hnev projevit v soukromi, nekym byt...Nikdo ho nema rad coz nechape. Pritom tolik touzi po

lasce ale neumi ji dat. Ze sebe. Z E'. Myslim ze pro nej ni plati stejná cesta jakou jsem zde popisoval oni jsou tež obeti. Vydechovat až do mrtvolnosti (jen v mysli)...Vosi hnízdo v hlavě uvolnit. Poslouchat ptáka a nemyslet na to že jsi slaboch nebo že ho radši zabiješ nebo že je to úžasné (sentiment). Prostě normální stav, kde mrtvé chladicí i žive podněcující je zároveň..byťstní kontakt. A nikoli ty jsi na tom stejně jako já (osobní důležitost) ani dám ti vše atd. Kontakt s Duchem. Samota. Nema cenu někomu vnučovat něco co mu není přirozené. Má problém s citením, se svojí slabostí - chybí tam odumřelá Anima - klidná měkká široká sediva ale citící báze - to mají lidé kteří jsou považováni za inteligentní spíše humanne...Opet, lezu kam nemám a vymstí se to.

A zase jsem se nechal napalit. Jako své Anime tomu musím dávat hranice a od zítra sem nelezť.

Nechápu že rec není jen neverbalní -

Duch je čisté slovo - jeho význam.

E' je jako karma i po smrti nás to k němu bude tizit s budeme se rodit donekonečna. Dokud se nanaučíme věst plný dialog (plná individuace) s druhými nemůžeme v nebi zůstat. A dobývat a patřit co je oněm svět to možná moc nevyřeší, i když nechť to odděleně úplně asi není ok, těžko říci. Nejsem ten který by to soudil...

Jít k sobě po práci znamená třeba toto - jsme rozhození vnitřní spech - mihotavý horký vzduch v nás - mám tendenci to uzavřít nahore pomocí e', ale to není pravdivé. To e' problém na sebe vezme (stane se jím) ale nevyřeší. Musím jít do toho vzduchu problému - bolí to, jednoduše je být přikryvkou, o to lepší výsledek to má. A tam se zklidnit (rozbehanost na všechny strany), jakoby násilně, různé, údery, opakované - je to oblast báze či nějak v ní...vydechovat to ze sebe, to rusivě mihotání, vzduch...ale i ten spech vygradovat, jde o to a pak se to zklidní.

E. Jde o to že práce samotná je ten kámen....hnev.

Vnitřní extroverze v mě.

Jaký je můj cíl v pracovním životě?

Jaký je můj cíl v osobním životě?

Na demona - jaký je tvůj cíl? Rozzuri se je rozzechvelost na všechny strany a neumi se zaměřit v sobě, mít tam e'...tyto věci jsou dost dynamické: e' atd.

Nema ztratil chce získat...může mě ukrást zničit (stal bych se také posetilem a on mi jakoby duši vzal jako se to stalo jemu) ale už se umím i bránit - být si jistý sám sebou. Umět umřít, darovat, být průhledný spíše prostupný - on sice dobíje pulmesic mě bytostí ale ne celou...vůle...odtlacují ho. To je stále primitivní způsob. Nevsímat si jej a nenudit se v sobě být nic nedělám je naučit se...nebat se být klidný...lehko se to říká.

Když už jsi ve mě - co mi dáš? Říkáš to nížším Animum, Rozzuri se ale trochu ta jeho inertnost roztaje, já mám úkol te jen chránit. povolí se e'. Dávat lze jen od báze, od A....

Bavte se s nimi ale může to být posetile a zbytečné. Jako by neměl srdce a pak v tom černě e' (v něm) uvnitř objeví měkkost - cit.... najednou se změní v normálního muže. Co znám...to je důležitě...

Nejsem ten co by je měl soudit ... musí se tam dojit ke korenům...

Chce lpi na (bojí napjetí...) blánu kolem sebe nebo bodu nebo necím malým malých (vše povahy e').

Pozorujte dlouze strom a přírodu tam člověk nalezne sebe, uvolní se uvedení hnev a nesmysly a najde Ducha, smysl. I Duse je smysl atd...

Člověka už nezajímá jen tělo ale kdo daný člověk je resp komunikace atd...

Selský rozum - něčeho se bojí obávají se o sebe...

Každý je odpověď za to co dělá pokud neví co dělá, dělá to za něj nějaká "energie" síla atd. pokud neví co dělá je i tak odpovědný...

Obycejny selsky rozum je nejlepsi.

Cervik pruzny v nas chce pracovat, chce e' na povrchu nas, unavit ho . Vy

Ono to pusobi mohutne kdyz nekdo ulpiva na bodu, malichernosti, je "mit" a ma vse. Propichnout argumenty tim se vyprazdni.

Nebrat se vazne neidentifikovat se s praci ukony v civilizaci ktere bravurne zvladame...

V praci byt maximalne zameren ciste na problem a vubec na vztahy, ty az potom, az se uvolnime.

Upnutim na neco, vec, se staneme nesmrtni.

Vzdy mejme na pameti ze lide.jsou uvnitr bytosti.

Potlacena agrese vede na lhostejnost a touhu po e'.

E' je valecek.

Mluvit je pro me namahave

Odpocinek od sve vnitri extroverze animy - objektu u introvertniho muze...mam rad samotu i spolecnost jednoho a sirsí spolecnost - tece...introvert proziva vse v sobe a treba nechape ze ho protejsek nechce.

Nejlepe mi je mezi.

Ten klid kdyz vas ukol neni mit rodinu - ukonceni samsary. Nebo pocatek?

Rev. Citim v tobe potlaceny hnev a rev, Ducha, nedovolujes mu mluvit, je nemy, bezim kolem tebe, pohybuji se a v tobe je jen zajem a lhostejnost, chci za tebe sebe rvat, kdyz to udelam, nevysvobodi te to, jsi k nemu lhostejna. Paradoxne lhostejnost e' je ten Duch ale Duch je prave uvolneni, vysvobozeni, schopnost umrit. Delam to kazdy vecer abych v sobe uz nemel hnev a mohl odejit. Introverzi premaham a extroverty nicim - tim revem a vydechy, premaham slabost ustrasenost z okoli to nedelat tak proto to prave udelam. Odvaha. Jinak se nejde podivat nahoru na hvezdy a Ducha. Jinak clovek propada malichernosti misto boje sikanuje nebo vycita nebo.....Duch je stale stejny ale neni tvrdy je svezi a prostupny.

Jak obcas ted pisu - naucil jsem se argumentovat, jit o funkcnost. Vedet co chci - funkcnost. Logos. Kdyz nekdo cizi zavola ze za 10 min prijde dolu pred dum tak reknu az budete tu zavolete a nemyslim to zle a neni to ze to musi udelat - prikaz matky - jde o funkcnost a jistou oboustranou pohodu...snad. A ne se bat a nerici to. Nemyslim na to je to automaticke. neresim to byt funkcní, to se clovek nauci v praci kde musi resit a davat ukoly.... reditel zemekoule - ale tak to neni...Duch. toto pisu jen na okraj...Zeny s tim maji problem neb to povazuji za lhostejnost ale je to kontakt dvou e' bytosti...je to pulka sveta.

Posetilec sleduje jak veci delate - to delaji male deti kdyz se uci, znamena to ze on nevi co dela, kdo je a potrebuje se identifikovat a to nevim co delam prenasí na vas.

F. Extr neni v kontk s archet - sikanuje, je necitlivy a nevi to.

Kdyz vidim zenu vidim ji jako celek neb k ni pridam muze co ma uvnitr. Ona nesnese lhostejnost proto provokuje aby si ji nekdo vsiml ale nevi ze puvodce je i v ni...

Extroverti se v napjate atmosfere na sebe navazou a spolu si souhlasi a agresi - ne, introverta, vytesni mimo.

Ten co ztratil bazi a Boha tak pujde a bude druhe presvedcovat na namesti o vire v Boha stavet chramy atd...

S posetilci se da mluvit tak ze jste maximalne vecni (typicky prace kde se jim nelze vyhnout), argumentujete, resite problem, ne vztahy a osobni uroven, jste Logos, ale ne (moc) upjaty naopak s jistou davkou uvolneni...oni pak jsou rozzhavana koule a oba si myslite ze jste vyhrali. Budou vas obdivovat neb jim nikam nelezete a jen resite problem a budou vas nenavidet protoze jste k nim lhostejni. Timto ale prichazime o sve nitro a o svuj hnev, je nutne potom jit do sebe, uvolnit se, uvedomit si e' co z toho uvolneni vyplyne a odplavovat jej, uvedomovat si hnev na lidi, ale jen uvedomovat....

Posetilec lhostejnosti vyjadruje kontrastne opak - dialog a lasku...

Berme to nyní z hlediska čistého materialismu: Je možné že svět, bytí je fyzické, a duše si utváří symbolické procesy jako je reinkarnace apod. - potřebuje to, utváří si příběhy, nicemu to neškodí. Je to tak, není? Je to jedno ... že někdo zemře a vyčistí se a někdo se narodí.... Pokud přijmeme hypotézu že nevědomí je onen svět a po smrti se vlastně vydáme do něj - v lásce není čas, proto je důležitá a můžeme v ní být věčně a třeba se na čas objevit a zase se zanorit atd - chápání času v nevědomí je asi úplně jiné....Protože jsou archetypy společné nám všem, tak jsou nevědomí "spojena".... Co se stane v realu se reflektuje v myslí. Nemusíme to brát tak že fyzicky je kanon a zákon a základ a duše se přizpůsobuje....vůbec tvorba reality z nevědomí je otázka.... Vlastně to není o nic jiné než dřívější tvrzení...můžeme to brát i čistě materialisticky, bytí materialisté nebudou s tímto třeba souhlasit protože opomíjejí rozmazanost asi....

Duch posedlý Dusi je démon a chce duši zničit porad jí být za zadkem a prudit..... když si proti němu utvoríte masku dosáhne svého neb reagujete a take to už nejste vy vzal vám bázi jakoby.....klidně se pak v samote uvolnit a nechat ho at dělá co chce tedy prudi hrozi chce do vás vy ho pustíte jste uvolněni a nebojíte se umřít neb víte že to nejde...a on se zklidní (neb vás odpor ho žije) a mizí a uvedomil jsem si že je jen něco ve mě a s tím člověkem to nesouvisí...to není on a nemůže být. Každý je člověk. A přitom k tomu démonovi nemám odpor atd...proste to je a nechci to....vest dialog - to je důležité pak vás to nepřekvapí a nezníci psychiku a take to odmítat a vydechovat - dělat obojí. nemít strach o sebe, uvolnit se a být sám sebou, i kdyby vás zničil nezmizíte chce to však nemít strach - když necháte at vám ublíží a i vás zabije zjistíte že vám ublížit vlastně nejde pokud jste uvolněni a víte to. Už jsem to zažil a nic se mi nestalo. O nic nejde tak si to uvedomit....je to prožiti ale ne silně stávnate majestatní je to hodně o principu kdo dává naležné věčnost kdo nedává zanikne, v samote.. a samozřejmě zabývat se něčím jiným co má v životě smysl a i nezabývat se tím vůbec neb to nejde vždy třeba použít oboje stridave najednou atd. I tento komentář to dale žije....

Když nemůžete a chtěl bys přidat tak uaber.

Bůh by byl velký posetilec kdyby svět ovládal, on je a je tím kým je vše ovládá ne že by to ovládal. Chápat Boha jako produkt myslí a pouze v myslí sídící je normální, ale vše je že stejné podstaty myslí i svět okolo a jsou i provázane, tím chci říci ano myslí a fyzicky jsou oddělitelne ale zároveň jsou hluboce spojené. Pokud to oddělíme pak musíme verit ale jak jsem psal víra je známka ztráty kontaktu s Bohem stejně jako upjatost ztrata kontaktu s bázi....Problém ale může být vůbec s pojmem nezávislá jediná pravda a skutečnost...

Ano mám strach že by Bůh byl jen v myslí a tedy malý a bezmocný ale toto je špatný přístup oddelující myslí a svět - je potřebný ale G je uzkostný neuvolněný do báze. Která vše tak trochu obsahuje ale nepohlčuje....uplně. Jsem v pulce světa...

Už taky někdy neumíme mluvit jako dva lidé a jakoby tam byli další....potlačujeme boj tedy blízkost

Prekonat boj je vysvobození z karmy ale je dlouhá cesta....co se pokousím přirozene....

Když cítím že jsem posetily nikoho s tím neotravuji a jsem v sobě...

Zaknučet si. Najednou...tise ale nahlas. Samozřejmě v soukromí...

Duše se připomíná pomocí malých věcí (v kontrastu k nim probudí A a tvoří celek) s nikoli velkými ukolu jež patří Duchu.

Vyzrálější myslí ví že démonovi něco musí dát ale dá mu nic cí ticho a přesto mu dá jakoby maximum ze sebe. Tohle je hezké! A není to zrada a je to mile a laskavé a i poučné pro něj. A proměňuje se (docasne., rozpouští, sokuje). Jste vyzrálější už to přechází v lásku...Mozná ho přestat stále něčím sokovat a rozpouštět chudaka.

Potlačují duchem a odumřelou animou a puchem a analností a chlupy atd objekt nepřijemný a tušený - chce žít ale kdyby vládl vše by pohltil a chybely by tomu hranice a jakýsi oblek. Bez obleku subjektu bych byl narůzovele nic. Ano je to nutný oblek fetiš kterým jej potlačují a to je moje sexualita a snad možná sexualita obecně. Musí být jen oblek a pak mekkost báze kde už objekt je...take už jsem si i uvedomil že i vidět v ženách něco tamto je můj problém....a to je i odpovědnost... Vlastně je to stejné (ten objekt) a vlastně to je onen démon - čím větší se klade odpor tím je silnější, ale neklast žádný je vagnost snad to dát do extrému nedávat žádný odpor z zduchovet a zpruvitnet...nevím...

Jak bys obhajil svůj život?

Nic se ti nedeje...to je dulezite si uvedomovat.

Kdyz neodpocineme si mame tendenci k sebeniceni to telo vyjadruje co citi a my ho neslyseli a stale neslysime..

Uvedomovat si odpocinout si....

Demon stejne jako Buh premaha Nic, nebyti, slabost, ale stiti se jej a vysmiva se mu a ma z nej strach, kdyby svetu vladl on nebude svet existovat neb nebyti ho pohlti a nebylo by nic. Demon je nic...? Demon nic nema, Buh vse dal a pak je tu ta hmota prave....

H. Delat praci a tvorit dila pro osobni pocit a oceneni nejistou cenou je topive...ale cest byla drive chapana jako atribut co davaji druzi (za neco, ciny). Muz to tak ma - musi si sebe zaslouzit ale musi i vedet co je.

Dabel se na svoji popravu nalici a ucese aby vypadal pekne tak se nekdy chovame.

Hrdina neni kdyz pracuje vic a vycita druhym neb nedokaze zastavit demona...Dre a pak vam to vycita...

Vlastne se neumi lidsky bavit, necitlivost resp vnitri precitlivost.

Nekdy pouziji to ze hned v uvodu neco reknu jizliveho to muze atd. podrazdi, aby si uvedomili ze je to cele trapne prace a osobni dulezitost...chteji penize, hmotu a utahuji si z nich berou to smrtelne vazne (nepotrebuji vysoky plat atd me je toto uplne jedno) dusim je v jejich stave - hra je o tom vydavat penize pro firmu tak to paroduji a zhazuji a pritom nejsem introvert v koute ale ucastnim se dialogu. Introverze neni o tom ze se clovek strani a extroverze ze miluje spolecnost. City nejsou slabost, jen musite prijmout Anima - pak se bude zenam lepe pracovat v dnesni dobe. Dokud extroverty trochu postuchujete (a nevyzarujete nizkeho Anima a prekotnost atd.) staci byt ostrasity a sam sebou tak vas nemohou exkomunikovat takova jsou jejich pravidla. Moje zbrane by mohly byt extremne silne (atmosfera) dokazal bych udelat peklo, agrese uvnitr zbran jen nefyzicka, nafouknuti sebe, neexistujes - neni to jako boj dvou lidi zde proste jeden neni, a neni to ani ignorace - je to spise zniceni pomoci A+E (je bohem, je cely svet), je suverenni, je pouzito vse najednou. ..ale nedelam to nikdo by se se mnou nebavil....tato zenska posetilost ma za ukol ochranit a aby se neco delo nic vic v tom neni, je to velmi prifouknute.

Politika atd je to vlastne trapne vazne a ustrasene a nadnesene.

Nenechat extroverty aby jste byli chladna zed k nim - vyuziji toho vyobcuji vas z jejich spolecnosti (civilizace), prijimat je....

Vse s humorem.

Moje ohrozeni vnitrim Erosem (ruzove peklo a peklo) je tak velke ze musim byt muz a jeste tomu na muze. Tam klid. Homosexualni muz neni viden nikdy jako bytost ale jako klise nemuzete jinak nez mit predsudek nezajdete tam dolu k Duchu a puchu delate vse proto aby byl jen klise. Lide dokazou argumentovat jen tim co tvori spolecnost a civilizaci (pro vas nic jineho neexistuje proto jste nestastni - je to neco co je mrtve a dela ze neni), schvalne reknou nejakou narazku na gaye a cekaji ze se poserete a opiraji se o klise (4% atd - veci co tvori spolecnost zpravy televizi atd - nahradilo to puvodni archetypy nasycene povesti a kulturu) extroverti si gaye jakoby privlastnuji jsou totiz ztelesnene to na co jsou zamereni (tepla odumrela hmota s puntiky uvnitr) neco ciste povrchniho a bez Ducha...opiraji se jen o toto povrchni a tim provokuji oni te nikdy neuvidi jaky jsi neumi se uvolnit....ale to je vas svet a nejste to vy - vy jako bytost uvnitr, to jim sdeluji pritom nejsem vycelen ze spolecnosti ... bledne jim usmev staci jen neverbalne sdelovat, vlastne jim ukazu ze je Duch ze existuje a je i ve me...i v nich. Uz nejsi udusen hmotou ale uz ses propracoval vice hlouběji ke svemu Duchu kde je dutina prazdno a svezi temno...

Na iracionalitu a posetilost argumentovat - Logos, veskery primitivni boj je premenen v argument (a boj tam neni ani skryt v tu chvíli)... nekdy je muz predsudek + puch A" nad tim ale to neni logos, v nem je e' predsudek rozvinuty a zmekly....

Duch je od chaosu, Anima a dabra po muze a Ducha....

Zeny tihnou k posetilosti aby tim sly do intimniho sveta ve kterem jsou doma - aby tim i muzi za nimi sli...a to nejde takto jednoduse...

I. Tam je (ve me) zena i muz zaroven a oba a ona me nuti byt neco co nejsem...

Umet argumentovat - propichuje to automaticky sikanu kouli..

Tim jak je ve me Animus nerozvitý tak to ženy velmi zajíma ale posmívají se tomu - je to bezmocné v lidském světě - neumí mluvit. Už se to lepší.

Taky práce a fyzicky zahání posetilost...byť drina je posetila.

Žena mě sikanuje tím že ve mě vzbuzuje nechtěnou identitu kterou nemám - hetero muž na ženy - obrácenost vůči tomu co jsem - jako nutit ženu byt Duchem (nutí mě k posetilosti! říkají že jsem něco jiného než jsem ale já nevím kdo jsem) - ona ho tam má ví že tam je ona je on, přitom ale i Duch jsem resp je druhé jiné hlubší já - koreň (člověk není archetyp), dále vzbuzuje to ve mě že jsem žena (tím mě také nutí k posetilosti) a nebo muž slaboch (to vše nějak) - někdy nejde poznat zda jste předelány z A do B nebo naopak (treba introvert/extrovert), hlavně to první hetero muž je hrozné, že jí mám sloužit atd tak to v mysli má - muž jí má sloužit. Bohužel toto nejde prožít - Animus v ženě, protože tím posilujete její posetilost a moc a to že ho vlastní - nějak to jde to prožít ale slabě a musí ho uvědomit i ona...

Když si představím "zpomal ho v sobě" typicky zarazena inertní sikanující nemluvící osoba - démon v ní zří ale to je ta potlačena agrese a pak se to zklidní....žena může obdivuje a sikanuje zároveň takto třeba celý život a zůstane nevědomá, předmět v ní zůstane. Ty zříš a tam se to nemění....Už to mám vyřešeno už mě neotravuj. Už vím že vlastně nejde nikomu ublížit a něco mu vzít - problém je že se toho bojíme, když tu bolest v sobě uvidíme, neklademe žádný odpor, zjistíme že nic neudělá, uklidní se a zmizí. Snad podobně Bůh neklade žádný odpor lidskému pocínání....Toto žádný odpor vede jakoby na vzrání mysli, její svázování, stane se syrem, zmlečníc a to není průhledné - stále se totiž brání - zakalí se, e' - boj se změní na a". A když se přestnu bránit úplně? Není to posetile? Umrtvuje a zprůhledňuje to mysl - odpor nějaký dělat musíme pak jsme uvnitř živi. I to průhlednění je vlastně obrana...

Stejně muž vůči citení byt už vypadá jako hromádka citů....

Když po práci venku rvu tak mysl má tendenci to dělat každý večer - to nebude řešení.

Už si mohu dovolit se tím nezabývat. Tuto formuli si říkat a uvědomovat ale nebrat jí jako viru proti tomu. Už se tím nezabývat. Hodně ale vydechovat neb to vede na pohlcení a kasi mechanici v tele..

J. Starci jsou někdy opakní a člověk s věkem přirozeně nabyvá hmotu (v mysli). Jsí jen mrtvé e' ona je přesně život to že neumí argumentovat jí nezajíma protože to neví a nezná.

Asi tu nezaznělo, že jsem si uvědomil že se s tím Duchem od dětství nebavím byt ho cítím, je jen 2D tvrdá černá zed mála velká to je však příliš konkrétní je tušený, zeptal jsem se ho kdo je apod. což byl velký krok nebojím se ho byt báze tam je ale (nekomunikoval jsem s ním bral jsem jej jako samozřejmost vlastně jsem ho ignoroval snad proto je nezralý), a proměnil se, v tom tvrdém valci se uvnitř objevila mekkost a určité lidstění z 2D či 4D na 3D.. možná mě to posunulo umím argumentovat a dávat ohled na funkčnost a přesto to není chladné....s tou tvrdostí si povídat - kdo jsi, ukáz se atd...Člověk se bal že ho komunikace změní, vlastně "mluvil" vždy jen on a já naslouchal, ale nebyla to komunikace, on je e". Mekkost mu ukázat...ale nemohu to dělat alespoň ne v tomto věku neb tím slabne mužnost...není to nijak silně pociťové ale asi to má nějaký dopad....vlastně tím rozvíjím své mužské já ... na imponování inertnosti to ale asi moc nemění...toto co zde popisují by se nemelo dít akademicky ale i nevědomky - toto nejde obhájit že mělo v životě smysl...ale asi má.

Ale je to pravda že se toho jakoby bojím neb je to archetyp. Sice je takto krásný ale mrtvý a neverbalní a jakoby zvířecí - chlupatý, psovitý, temný, prázdný... (když s ním "nekomunikuji"). Jako nezralé zelené jablko. Píšu jako my neb se stydím psát v já...Zapomněl jsem že v práci a po ní se identifikujeme s tím co je nad tím horkým vzduchem v nás a to není pro zdraví nejlepší. ...

Můž - odumřelá anima je velká ženské přirození - opijí se a říkají kde jí máš? Má mě rád a nabízí se...

Kdo si řekl odvolám strážce (bojovníky nepřátele už můžete jít domů - dojetí...konečně) a ponorím se, jsem ve své komnatě sama. Ovšem u mě je to bezpohlavní či odumřelá anima ale nehmotná, prostě nic (které evokuje archetyp Duchů a mě já atd...) není to jako když žena vstupuje sama do své svatyně pro mě toto ženství znamená posetile pohlcení světa a vlastně i může v sobě byt jsou strážce odvolány a ani vnitřní muž tam není,, vlastní, osobní usurpování si, jen Já Královna, státnost, eros - já libido, ale je to můj pohled předpojatý (jinak je vidět neumím neb se bojím toho živeho nic v sobě které s tím souvisí a je koreněm těchto věcí, je to i slabost co jí démon nenávidí - tam jít nemůžu to mi bylo zakázáno a i to nechci) s nicím jiným jsem se

nesetkal u ženy v sobě a žen v okolí pak znám jen úplně neexistující entitu (to živoucí klidné jádro bez já, což je obaleno ohromnou vrstvou - já) jako by v srdci zůstal kousek normální živý a zbytek byl odumřelý a pohlcující ale i chránící obal, ta entita je nepodmíněně milující muze (jednosměrně, opačně to nechápe neb on jí nevidí, je vlastně ten obal) ale to už mám dávno pryč.....Není dobře si přecítit navod jak se dostat k sobě a na sobě to aplikovat je to pořád vliv vnějšku, a pohlcování daného člověka krádeží toho, co nám samotným chybí (demonické krádeže duše a vydávání jí za svou jako když někdo někomu ukradne peněženku, vnitřní prázdno a pak jen peklo), nejlépe najít si to sám, sebe nerikat si, on to dělá tak tak to zkusím a hele ono to funguje - nemůže... Extrovert má problém že ve vnějším světě nenajde nic, co by ho uspokojilo u introverta je to podobné a také stejně neví, že archetyp není uspokojující neb nikdy nevylezeme ven a nepostuchuje se a neutoci, nedozraje, ven kam přirozeně směřujeme...abychom se vrátili domů s pytlek poznání...

Když cítíte že třeba tomu odpustíte a ono je stále stejně a nemění se tak je to zbytečné.

Duše je naše nejcennější věc ale bez sebedávání propadne a neexistuje a nestane se "věčnou"..

Dábel a Lilith se liší - dábel je trochu Duch a chápe že má proti sobě soupeře a má nějaký cíl ale Lilith je jiná - není ani A ani E velmi používá vždy opačný princip, nemá cíl a úmysl, soupeře ignoruje (zničí obě jeho části vědomou i nevědomou, tedy do 0), tvoje reakce jí nezajíma ví jak budeš reagovat, nedovolí si moc a nejde i o výsledek ten jí nezajíma je velmi přítomná, vyvolá zmatek a nevyužije ho k destrukci, v obraně si hraje, dábel te nakonec k Bohu pustí ale Lilith ne (vlastně je bláznivá). Je možná vysvobozující demona takto oddělit na dábla a Lilith, neb se to pročistí a třeba se budou mít rádi když k sobě patří....

Stejný status jako systém mají filmové hvězdy díky nim si můžeme připadat normálně.

Nebo jako bílá krvinka to spolknout. Vylučování je však důležité...

Muzský princip je význam slova ženský princip slova bere jako věci a přebíjí jejich množstvím - silou ale je to extrém...

Nakonec je člověk rád že to má vše za sebou a zjistuje jak je svět krásný.

Vzpomenout si na dětství kdy člověk ještě nebyl zlomen a zaplevelen a byl sebou, co měl rád třeba zvíře a tak ... nepodmíněně a v okolí des a lhostejnost, bal jsem se lidi nyní tu stejnou lásku umít dát i lidem...(asi jo)....a odpustění sobě a druhým.

<https://www.near-death.com/science/research/life-review.html>

Nechápu proč se někteří lidé dávají na stranu zla a temné magie když Bůh je silnější akorát to není moc vidět.

Je dobře si říci ona to myslela normálně cíť hezky a ne s poddechem odmítnutí. Ono když to takto rekneme že je v ní lhostejnost a odmítnutí budeme mít pravdu je to v každém člověku. Mění negativno na pozitivno.

Mám tendenci instinktivně chránit děti a ženy jsou-li v nebezpečí. Člověk klidně obětuje život...Tak to má každý.

Dokud budeme toužit po lhostejnosti a ne po lásce bude se nám špatně dít. Člověk je člověkem protože touží po lhostejnosti, e', bojí atd... A touha po lásce je spíše negativní láska prostě je. Take my si lásku představujeme často užce. Lhostejnost se mění na lásku, vesměra lze na ni změnit..ostrost, rychlá změna fyzikálních vlastností materiálu souvisí se životem a láskou..

Vždyt nejsem špatný člověk.

Proč mě stále odmítáte. Možná je to že spolu žijí cizí lidé pohromadě ve městě atd příležitosti jak se naučit vest dialog (přirozeně je žít v tlupách a pobíjet se).

Normálně já neprojevují ale dokazuji být ohromný démon. Co bere vše neb je již dost vědomý....a názor soupeře jej nezajíma.

Ta hrozná lhostejnost žen uvnitř vůči mě - nemají mě rády. Od prenatálu. Pro ženu je normální (kdy je svět ok) když jsi v ní, jste spolu slepeni...Ma touha po lhostejnosti, e', Duchu...

Pracovní týden v pátek v sobotu ukončit má tendenci vstupovat v mysl i do víkendů.

Od malá jsem láska a každý je láska ale já jinak ve spojitosti s přírodou....

Nejsem duchovní učitel jak bych si přál nejsem vyrovnáný hlavně díky sobě a práci atd. Laska je silnější než moc to třeba vědet - Bůh ví odpovědi na jeho otázky ale chce abyste duchovně rostli mohl by své moci zneužít ale neudělá to.... Lasku jsem nedával lidem (i tak dat lasku bytostem v přírodě v lese u cesty a tak, antropomorfismus, je důležité velmi důležité v životě je to láska ženy k Duchu a sobě, úplně nepodmíněná láska a vyjádření se a největší naše nitro a soucit a utrpení kolem a spása).Ale časem člověk extrovertní otrká se a je humánní je s lidmi a je i depresivní a cholerický a trpí a nemůže do báze a uklidňuje ho být obličejem ve hmotě resp u mě duchu plus hmotě panským pozadí. Přijde vám to nemístné o tom psát ale slo mi o pravdu a celek bytí, ano svádí nás to do úrovně divokosti a dablovy ambivalence kruté přírody ale v přírodě sídlí Duch resp jeho počátky, Ducha má každý stejného rozdíl od Duse.

Žena přesně ví že když se k dítěti bude takto chovat tak je rozčenevá ale proč to tedy dělá? Když jsou ve veřejném prostoru děti tak ženy se dívají na muže zda není uchýl - totiž v nich samotných je primitivní Animus kterému imponuje slabost - děti, sem se ale slabost nehodí a radši je zničit.... V každém to je....

Ona prostě chce aby v životě trpěla. Pak dá pokoj a má nad ní převahu. Ani si utrpení neuvědomujeme ale neumět se dostat do báze třeba o víkendy kdy máme odpocívat je utrpení - nejlepe nedělat nic na čas se úplně na posteli znehybnět na čas tím ta rozbehanost myslí.

Moje zaměření je komplexní (bojuje proti "nesprávné" orientaci žen - muž chce-li ženu urazit tak jí na její pečlivě upjaté upravený obličej vnútri své pachoucí chodidlo, palec. Z jeho pohledu vyjadruje pravdu neb ona se jí už hodně vzdalila - je z ní kost a život s černými tvrdými hlízami jež kontrastují velmi s živým světlem v nitru - je to ženská upjatost a desinfekce všeho (certův bod v ní) už neví co dělá je paní učitelka. Puch může proniknout do hmoty (ženy) a dohromady to tvoří odumřelou animu a teprve toto proniká do te ženy. Jinak to nejde on jí musí vlastnit neb ona už vlastní jeho (hlízy, strach, napětí, ostrost, jehly - to drží na své straně). Ona má také pravdu že on se vzdalil pravdě pokud ulpívá v odumřelé animě. Odumřela anima - Duch tak anihiluje s tou ženou a o tom je moje sexualita a psyché. Kompenzuje to čeho je zde přešel - ženská posetilost a extroverze - obecně orientace na ženy neb posetila žena je orientována na ženy neb muže (ostrou hrudku) už má a líbí se jí (jemu) ona samotná a teny. Obojí je vzdaleni se Duchu. Nepříjemný puch (realita života a pravda) co se jí má líbit (a ženám se to nevědomě líbí neb to není samotné a vyhrabává z neresitelné situace) také to připomíná jejich podstatu - A, které je i sedivá a vagni (ale žena není hlína hlinou bude pokud se přilís vzdali sama sobě tak se uvidí jako hlinu). Take si mi jako žene líbí že ten muž je bojovník a tu ženu hmotu prostě jakoby vlastní (puch+hmota) to je ten sexuální náboj že tam je cíl byl boj (muže a ženy), ublížil mi - sebeničení příjemné (nebo spíše jí ublížil te potvora neb mám ženu vytesněnou a chci jí vytesňovat což je asi neudržitelné do budoucna navrát k sobě resp části sebe...). Pozor nechapat to tak že puch je Duch ten puch+hmota sedivá tvoří jakýsi celek a není to hmota neb tam vzduch sedivost puch pronikl do hmoty. Proto mi přijde nebe jako kyc, ale možná že tam to člověku tak už nepříjde. Možná by bylo dobře těm ženám porozumět, matce atd než na ně utocit brutální silou. To dělá vyzralá bytost ta již ví co je kým je je vlastně celek a snaží se porozumět místo boje který už má za sebou. Ony chtějí život...Vlastně posetilosti přebíjím posetilost. Smrt přebíjí upjatý život aby tu byl Život. A sám jsem spíše mimo obojí.

Doplňení: nevědomí je nad námi úroveň ve smyslu nadvědomí je nad člověkem, bytostí... Pravda je hlubší nejniternejší pocity co máme pro sebe spíše a pravda veřejná....Muž si řekne tak už je dobojováno konečně je všude sedivost a pak přijde žena s kopím na povrchu s bojovností a pekelnou živostí uvnitř. Jak může někdo toužít po boji a napětí to musí být cynik - ne to není ona ona tím také kompenzuje a to tu mužovu energii to je důležité si uvědomit. Je to maska...moc to nechápu vidím je jako bojovnice tedy to jak posetile chtějí aby je okolí vidělo že nejsou poníženy u plotny jako dřív....cele je to od dávných dob někde mimo...nas.

Nejdříve musíme vystrílet své náboje pochopit svou sílu a moc abychom se pak mohli usmířit odpustit si atd.

Vše děláme pro odmenu a někdy je odmenou radost druhých.

Z chyb se učíme a rosteme proto tu jsou...

Žena začne pociťovat úzkost pokud si uvědomí že je A ("nic" velké, vagnost apod) a to jde tak daleko že její az nesnese. Přisoudí tu vagnost až puch prave muži.

Postupně člověk extrovertní (i když toto o čem budu psát nelze s extroverzí úplně ztotožnit neb extroverze je hodně o boji) a přestane bojovat problémem (potlačene ne) spolkně v sobě a kompenzuje to orientací na kvantitu zaborit obličej do hmoty. Je to asi přirozený proces umrtvování myslí.

Seminka pomerancu si schovavam neb je li lito je vyhodit a mam spoustu podobnych pravidel je to detske a modlarske clovek by mel toto opustit ty strachy a dospet resp najit k tomu zdravi postoj. Treba se bojim mit v sobe problem e' musim mit cistou mysl ale kazdy ma problem a resi to orientaci na neco a ma klid....ale opet je to nevedome posetile a pulka sveta.

Drive jsem mival jako nekteri gayove potrebu hrat si na zenu a uvolnit se vnitri nevyjadrene veci ale dnes to je jine - prijeti Ducha orientace na muze spise se stale zduchovenim bytosti - opet toto by rikala vetsina - tamto bylo fuj, ok je trpet, s nikym nebyt, posetilost vyhanet ale mate jen pulku pravdy, druhou ma vzdy Buh.....

Je velmi bytostne dojemne muzi vojaci je jich hodne a chrani (treba objekt kde dela neco a jde o zivoty bezbrannych - letovy provoz)...nepusti nepriatele pres ne to nejde...ale znam to i z toho pohledu tech vojaku dnesni vojna je o necem jinem....

Zena kdyz spatri muze tak se v ni okamzite ozve boj, hlavne kdyz se potkate v lese sami...i kdyz se vyhnete jste neutocni a ji na koni se vyhnete, ne ona si musi do vas rypnout....podobne potkate ji zjistí ze ji nic neudelate tak vas za to ponizi ze jste slaboch. Je to nezpracovany boj, boj slabsiho atd...kocici zpusoby. Lepsi je si nekam zalezet sam....mimo ni. To neni k smichu byt i je....

Kazdy se musi vykoupit sva postizeni a vse a sebe si zaslouzit....Postizeni je veliky dar pro vsechny který nevidime.

Možná, že spousta frustrací pramení z toho, že děti nepřijdou do styku s nahotou a sexem dospělých – kdysi to bylo v tlupách normální, byť odcházeli třeba do houští. A milovat se z lásky a ne z ukojení - to je věc!

Naucil jsem se spise to tak bylo vzdy nechat se unaset situaci proudem okolo (extroverze), mit objekt touhy a klidu (jistotu dusi vedle sebe byt je to panske pozadi....puch....neco sveho...je to posetile, presto se za to nestydim a nevykrikuji to pochopil jsem strukturu a funkce v mysli, nechavam si to pro sebe, lide vuci tomu maji predsudek neumi videt a prozivat sekam je za to), identita urcena vnejskem - to je uz extrem proto to kompenzují a jsem introvert ale ten je prave silne pohlcen vnitrim objektem (v "nevedomi" stale tu mluvím o nevedomi ale to neni nevedomi a mozna ze jsou hlubsi a vyssi neprístupne vrsty). Tedy unasim se ale vim o tom ze mam v sobe problem e' a ze bych ho mel odstranit. Muz bere problem na sebe (extremni extrovert posetilec) a ma zarazen knedlik v sobe a zena se mu vyhyla (extremni introvert posetilec - nemluvi s animem a on je jen tvrdy cerny bezhmotny objekt vec, je lhostejnost kterou k nemu ma). Take ma knedlik v sobe....zda se ze tato vec ruzne posetilosti spojuje.

Hlavni veci se odehrají v prvni letech zivota - je to tak zarizene, pak je to jen prezivani a utvareni obalu. Viz drive byla velka detska umrtnost..... Extroverti sikanují introverti mi to nikdy nedelali extroverti maji v sobe prave ten problem e' a to je znečitlivuje. V konfrontaci s introverzi (vnejsi ci svoji) toto delaji. Je spousta extrovertnich zen. Dnes mam na ne uz paku staci jim rici ze jsou extroverti tot vse - dotkne se jich to velmi hluboko uvefomi si bezsmyslcnost sveho zamereni na kvantitu a její obraz v nitru (A) - sami sebe...Oddeli se od hmoty, roztaji ledy...Protoze jsem i extrovert a cim vice tim vice mohu extrovertum ublizit nejvice ublizuje vlastni druh vlastnimu proto mi zeny tolik ublizují a nechapou to (ja taky ne) ale nejsem zena.

V tom puch na zenu je to vlastne celek pozere se to a mohu jit dal....bez puchu bych byl jako bez kuze.

Je dobre najit si spravnou masku u mne asi extrovrze vzdy vyjadruje neco z vas a umet ji odlozit....kazdy se snazi mit vsr osefovane ale musi umet znat sebe a umet dat lidem sebe jaky jsem coz se pozna jako prirodzena hra s detmi atd...a aby i kazdy vedel ze je to maska i my...maska ze i hrat si na blazna apod.

Jsmo necitlivi k prirode a nechapeme ze vse jsou bytosti protoze jsme v prelidneni a mame strach a slabost se nehodi pritom za slabost se to povazuje az v tom prelidneni.

Ten kdo neco dela je zranitelny viz muzska role. Snadho ho napali ze bevi co dela apod..

Novy staronovy mod: Ridim se absolutne vnejskem neb nevím kdo jsem....tim to ale patadoxne po tom vsem mozna k tomu priblizim....nejsem jen sve vzpominky...jsem velmi bazlivy a udelam vse co mi reknete presto si sebe ponecham neb me nikdy neuvidejte kdo jsem a jsem neviditelny potom. Je to uleva ridit se jen situaci okolo vnejskem clovek nemusí myslet. Vsechny starosti problemy za hlavu - vlastne je hodim na Animu (do hmoty prostoru mimo) ci na zenu anichz bych si to uvedomoval a z ni je A + problemy (Animus?) a je to prenos viny. Ona to pal nalezite vraci....muz rekne vzdyt jsem vzal problem na sebe a spokl ho a sedivim tak proc neco chce? Tim totiz vlastni posetile vse, E i hmotu A....Ztraci se tim i urcita uzkostnost a strach ze se ublizi atd...pecuje se totiz vlastne o me...i obsesivnost - kdyz neudelas to stane se to atd...treba pozdravit strom....vacky e'

v myslí které utvoří až les - není tam střed je to jako být v lese sám strom...- Duch ale s Animou což je zdroj obsesí pro muže...Uvedomí si Duha citit Duha, e', je opět návrat do introverze. Pochopil jsem že ženy nerozvíjí Anima e' neb by přišli o své citění (ostře iracionální) totiž integrace animy je posun k myšlení ale pokud bude kým je ta žena tak by se jí to stát asi nemelo spíše nemit strach myslet překročit rubikon a člověk zjistí že vlastně o nic nepřisel. Kluci co jdou demoni obezí a gansteri tak se nechávají ovlivňovat okolím a ponížovat i od žen eroticky - ti ale neví kdo jsou nemají ja a jen hledají vlastní duši .To je na tom to desíve pekelné.

Zžil jsem člověka co byl démonicky ale s potlačeným ja, hodně sekíroval okolí (samozřejmě to byl problém s nezvladatelnou Animou kdyby jí dal hranice byl by to on s kým se bavím).

Integrovaný Animus je když žena vyjádřit přirozené slovně svůj názor a usudek.....Někdy se staneme rádi tím čeho se nejvíce bojíme (venku a v sobě).

Dva přátelé jsou e' a e'....

Laska se rozvíjí v souvislosti s e'...city vůči "lhostejnosti"....v e' je ukryto potenciálně mnoho lásky.

Anima chtěla aby si život užil, to A, jí, a seknul s tímto psaním...a mám klid a jen nechám o sebe splouchat vodu.

Když se člověk rype v nevědomí a vůbec bytí zjistí že výsledek je žádný, výsledek jeho snázení je 0. Asi je to tím že je to stále o dvou energiích a ty se vyrusují....možná tím prostě to nemluví nemá to výsledek...nikam se to neposune je to inertní. Je to Anima. To snázení a zkoumání jen "kultivuje" sebe sama. Bytí je velká onanie.

Být duchovní člověk je především práce pro druhé ale ten člověk k tomu musí mít vložky...

Odpustit si že jsme něčeho nedostali být jsme se snažili a zpohodlneli jsme....

Domnívám se že logika bytí je následující cí v tomto duchu: existují lidé jedinečné bytosti na světě a na onom světě je kase celek vsichni dohromady. Tedy máme kasi a osoby, dva oddělené světy. Podívejme se nyní na pojem reinkarnace. Duse má tendenci přiradit věcem smysl, pro ni bude adekvátní říci že když zemřeme pak se staneme částí celku a někdy se zase narodíme jako někdo jiný. Můžeme to chápat jednodušeji konkrétně, umru a v mé linii se narodím jako jiný člověk nebo abstraktněji bez konkrétních lidí bez linie kdy nejde dohledat kdo jsem byl v minulém životě. Tyto interpretace nic nerozporují. Můžeme mít mnoho interpretací a každá bude mít pravdu - takto na to ale nejde hledet. Zde není princip že existuje jedna pravda - nezávislá entita a ostatní je lež, ale ani nejde říci že ty interpretace jsou pravda nebo lež. Totiž je to vlastně jedno jestli to tak je nebo není. V kasi a možná celým bytím není nějaký kanon který je nezávislý a je pravdou ale ani to není tak že je vše relativní a nic není pravda, celá ta kase a bytí je pravda. Svět je bez skrytých parametrů. Další interpretace je že reinkarnace neexistuje prostě kase a osoby jsou oddělené entity. Ta kase je jako černá skrinka. Je to díky tomu že v kasi je vše dokonale rozemleto a tvoří jednolity celek. Možná že vlnové částicový dualismus je podobný problém. Částice je stav kdy interaguje míjí se na světě a vlna je stav na onom světě. A možná to spolu souvisí. Nejde říci která z těch interpretací je pravdivá protože tento pojem, toto pojetí je tomu cizí. Je to velmi zvláštní. Podobně to může být s kvantovou gravitací. Není to tak že máme interpretace a ty všechny krouží kolem pravdy - ohmatávají slona, spíše by se mělo říci "lze to takto chápat" danou interpretací a interpretace je součástí toho co interpretuje. ... Nastává tu známý problém jak je to s pravdivostí této logiky samotné? Za prvé je to celé v mlze a vlastně nedefinují přesně co to je. Je to problém studia vědomí vědomím - nelinearita. Tvzení ovlivňuje to co zkoumá. Černou skrinku. V gravitaci, energii (vše je, má energii.....možná ne....) je také principiální problém - časoprostor studuje co je časoprostor. Vesmír je jako vlnová funkce nikdo nemůže vědět co to je časoprostor. Zas lezu kam nemám.

Podobně to je asi se vším pozemským duse chape udalostí symbolicky synchronicitu atd ale je to interpretace. Opět není to tak že je to vymyšlené a oddělujeme striktně myšlení od okolní reality...je to trochu podobně te reinkarnaci a karmě...

At se vydáme kamkoli nedojdeme uspokojení. Neb vše se doplňuje a je relativní, podobně také nelze poznat sebe sama. Můžeme mít vše a myslet si že máme vše ale zůstává tam ja. Ja touží po něčem vědomé i nevědomé, ja je zdroj problému, ja je to e. Ja je ten problém. Ja je male má komplex menecennosti a chce rust chce hmotu a chce principy světa apod ale musí rust správe. Ja s objekty kolem tvoří vzájemně začarovaný živící se kruh. Přirozené by uspokojující měl být celek či úplnost, pak již touhy zmizí (možná nějaké pozitivní slabě zůstanou) ale musí se přestat lpet na sobě. Úplnost není koule jak bychom si mohli myslet. A myslet si že když se budu stavat celkem stanu se celkem tak to není - je to předbíhání (neuskutečnění nedokoncení), my se nemůžeme stát celkem jen se tomu snažit. Je to jako nevědět o světě nic a přitom se posetile již vidět

celkem. Musi se vedet vse. Snad nejpodstatnejsi veci nelze pochopit slovy. Asi to je kdyz vezmeme do uvahy Cestu (struktura sveta) ze clovek by mel tvorit presah sebe sveho ja, pak ve vyssi urovni je ja zaklad a presah je nad nim, podobne jako neziva a ziva priroda...A vse to tvori jedno.

Chtel jsem najit neco nove novou formulí a nenasel jsem ale asi bych po case nebyl spokojen kdyz se vse doplňuje....Snad to bylo aspon trochu vtipny. Nezda se to ale vse umim shodit.

Mel bych byt chlap a umet s tim psanim prestat, ukoncit.

No, ty cesty do nitra meho a ostatnich me dost znicili ale i posunuli mozna, kazdopadne uz zadne e' a a atd energie. Je to tak lepsi. Svet neni jen o poznani ale o svete jako takovem.

Az prilis jsem se venoval lzi. Je dobre vedet ze Pravda existuje - je to vlastne baze jak jsem o ni psal. Je to stav u svetelne bytosti NDE kde nejde absolutne lhat a skryvat tam jde o pravdu plnou a širokou a presto intimni, byt priznani si ji i boli, priznani si veci ktere potlacujeme. Priklad: ano citil jsem toto negativni, agresni ano citil a to je pravda. A jsme tam. O smysl tam jde predevsim. Nejde to napsat slovy, podobne nejlepe se clovek uci praxi. Kazdy to urcite zna a umi zazit. Bohuzel si tvorime mnoho nespravnych excitovanych predstav. Myslime si ze jsme v bazi ale stale stojime na tvrдем chodniku a pod nim neco je hlubsiho. V bazi je: myslel jsi na sebe a na druhe? Baze je komplexni jednoduchy stav povahy A, je slitou superpozici E a A ovsem bez napjeti. Je krasne vedet zvlastne v dnesnim svete ze pravda existuje. Pravda je jako odumrela Anima je jako hlina, neni to klenot i kdyz jim prave je. Spise ta hlina je kompenzace a pravda hlinou uplne neni, hlina je proti zdobeni se - rika: nehezke veci se ti maji libit. To je pochopeni zivota. Lzi je take vse co produkuje civilizace rekl bych vyjma poznani. Ta pravda je stav s nulovym vkladem energie - cim mene davame energie a durazu tim vice pravdy chapeme a citime. Tam clovek chape co je smysl a chape lasku. V pohadkach je mnoho moudrosti ale malo analyzy. Tuto pravdu mame potrebu v sobe skryvat a okamzite se zmeni v demona ci zakryje spontanne demonem - pekelný horký vzduch. V demonu pravda neni, fokusuje, on pomoci ostreho bodu - e' upozornuje na A a toto e' ci to A+E' povazuje za pravdu, muze pravdu chranit, ale neni pravda a neguje ji, je posetily (je pro nej zabavne a libidozne simrajici kdyz lez - vice e': cerne valce nebo prazdna (cizost a nesmyslnost) je v A. Je napjeti a neco skryva oproti pravde, je to zive ale to same umi tyrat. E' musi byt klidne a neskryvajicne. Uklidnilo me ze vim co je pravda. Ve vysledku SUSY prestane byt narusena a obe energie utvori harmonii pred vznikem prostoru a casu jak je znamo. I v te bazi je vsak demon implementovan ale spi, je soucasti celku tedy baze je asi stav pred velkym treskem - narusenim symetrie SUSY se teprve demon objevi. SUSY vsak muze byt omyl. S vekem lzi nabalujeme a je to asi prirodzene a soucast zrani. Mame ji tolik az najdeme a chapeme pravdu. Nevedomi a onen svet a snad i prebigbang je stav vlny v kvantove teorii - tedy na onom svete jsou druzi jen nase predstava - pozor my jsme take nejak zmirneni (s mene ja), proto jsou druzi mili a probiha tam telepatie (asi to v NDE bude slozitejsi - vliv nevedomych myslenek v prubehu zivota plus aktualni prirodzene selekce informaci v mrtvem mozku...), proto je dulezite se v zivote provazat "kvantove", to je ve stavu lasky coz jsem i zazil. Ve stavu pravdy take clovek nesoudi. Neutoci. Netvori si predsudky. Opet neni to nejaký vzneseny gral hodny uctivani. Uctivat se musi neco jine nez pravda. Pravdu umime videt jen neprimo. Pravda to nepotrebuje - uctivat. Pravdu je potreba v zivote rozpoznavat a neztotozovat ji zbrkle a ve strachu (pouze) s e' a nebo sladkym A. Jsem asi i dost namysleny neb nejsem. Matu vas tim ze pro vas neco delam a nic nechci protoze chci nic. I nenosobnost muze byt prave dost demonicka, inertni. Nechal jsem si vzit E' a zaplavit se kompenzacne sladko ruzovou hmotou, povolenost, slouzeni, slouzim e' ci spise a+e'. Nelezt kam nemam. Oba stavy boli. Vlastne lide a demoni stale po me neco chteji jakoby, neco stale vycitaji i kdyz neco vnucuji atd., ustavicne. Potaceji se, ztratili smysl. Nepomahat! Vesmir a my jsme se sami propracovali k dospelosti a svobode nebylo tam to dano, "dite" je nad nami. Ty nejsi Buh protoze Buh nekrade. Divam na svet z jeho pohledu a to mi skodi. Byt clovekem a boha mit pred. Nektera volani jsou asi vyslysená. Nemoci musime mit radi, kliste atd. V zenach a jinych nevidim zbla pravdy coz je nejaka moje vada. Muzeme byt na stejne urovni ale neco prekazi napr. nuti me nenavidet muze. Kazdy je v sobe tato pravda. Kdyz to neni pravda nezajima me to. Tam jsme i nejsme zaroven. Virtualni castice co neni zakazano je povoleno princip. Jako stav vlny, ovsem jiz po interakci, po provazani, po vykonani prace a poznani sveta tam nad hladinou. Po vyzrání. V jak silne dojemnem a absolutnim miste zijeme. Planeta Zeme kolik lasky v kazdem kousku hmoty.

Odesláno ze zařízení Samsung

Uz jsi doma uz se muzes uvolnit damo ve me....V dialogu se vzdy musime neceho ze sebe vzdlat....Damy si v muzskem svete nevedi rady - bud se skryvaji nebo jsou nelidske - "sebejistie", upjate nebo sentimentalni ci naivni. Jen plny intimni kontakt s muzstvim - nelidstvim a utrpenim jim doda normalni sebevedomi - klidne zaliji na verejnosti kvetinu a daji ji cit neb tam se blysti vnitri zivot, neboji se - to co dnes velmi neni jsme extrovertni bojovnici - citove tupi...V muzskem svete kolem sebe na to narazim denne - je tam narazeni na tupost v sobe, introvert je velmi citovy ale i lhostejny. ... Eros neni zivot... Byt knezem by davalo smysl. Pro druhe.... Buh je nejvydialogovanejsi dialog s tim co mame predsudky nas posouva. Nejvyssi poznani je max dialog.

Hral jsem si na Boha...divam na svet jeho ocima....Nebat se opustit bazi neb se do ni da vzdy dostat zpět a trochu pozmenen...resp s neuvolnenim ne vuci okoli.

Jak jsem mohl byt k tem citlivym bytostem tak lhostejny !? Kazda bytost si zaslouzi cit neb miluje - trpi. Ma hloubku. Co propojuje vsechny uvahy v tom dlouhem textu je, jak rika Pjer, dialog nebo spise stav dialogu. Byla to stastna nahoda vedouci k osvíceni. My vlastne nikdy nevedeme dialog, vedeme vetsinou monology. Bud jeden mluvi a druhej mlci nebo mluvi oba najednou nebo nemluvi vubec a treba i utoci. Kde konci dialog zacinaji predsudky, manipulace, ego a "mit", ale plati to i naopak. Z celeho textu je videt ze dialog je cil a smysl. V dialogu je hodne svobodne vule - rozhodnuti. Ale neni to vec co by sla, ci se mela uctivat, od toho je tu lez a to nemyslím negativne. Dialog ale neznamená jen vymenu slov, ale i ciste neverbalni naslouchani, ponor, rezonanci. Dialog vedeme zajiste i se sebou samym - je velice dulezity. Treba uvedomovat si odmitnuti vuci deni okolo, hnev, touhu byt sam apod. - to je stale dialog se sebou, jeste je to dialog pokud to alespon v sobe citime, ale pokud jsme k tomu, k sobe, lhostejni tak tam dialog konci. Casto vedeme dialog s lhostejnosti, zeny takto vidi muze a clovek Boha. Lhostejnost - tvrda zed pred nami, rozvijí dialog ale nikam nevede stejne jako sexualita a posetilost. Neprekroci totiz prah smrti. Ne-ja. Fyzikalne by se dalo rici ze nevkroci do stavu pred narusenim supersymetrie. S tou stenou se musi umet domluvit. Ta stena jsou vsechny predsudky, jsou to smrti v nas. Za tou stenou neexistujeme, tam je nase smrt, a je to napr. pro daneho muze: zena, dite, slavista, homosexual, Nemec atd. Toto - predsudky, mame vsichni vuci sobe. Muzsky pohled se v dialogu odrazi v tom, ze dialog musi nekdo vest, tedy jedinci co nekym jsou, bez toho dialog nema smysl. Dialog je umet vuci entite co nas desi nejvice, uplne nejvice, zabiji nas, i ostre, do neexistence, tedy vuci ni umet vyjit a mluvit. Odvaha, prekonani strachu. Dialog vedou jiz velmi vyzrale bytosti. Jiz prekrocili vsechny predsudky, smrti. Dospeli tak maximalniho poznani, jednim z predsudku byl nevedecky pristup ke svetu. Tedy tato bytost se jiz spojila se svym ne-ja. Umi davat i kdyz nic uz nema. "Nemusi byt", je v lasce. Umi se i odevzdat a pritom zustat sama sebou, ale ne tvrdosijne, ale slabe, vzdalene, presto jiste. Az spojenim s ne-ja, umenim prekroci nas prah, pochopime plne sebe a svuj smysl. A smysl zivota. Dialog je zaroven stav nejvyssi lasky. Buh je nejvyssim dialogem a spojenim maximalniho poznani a lasky. Dialogem se dostaneme k pravde. Dialog je smyslem zivota, i smrti. Pro dialog bych i umrel. Pritom to neni nic blyskaveho ci vzrusiveho nebo majestatiho, je to maximalne obycejne, ten rozhovor. Kdyby vam nekdo rekl ze nejvyssim smyslem je dialog bude se certit a pousmivat a rikat, ze je to nuda (neni to prave nic lhostejneho) a bude ho bolet, ze nejvyssi je to uplne obycejne, a o to jde. Kdyz prijdu z lesa do civilizace hned vnimam, ze zde se dialog nevede - budovy, hrany, dokonalost. Kontakt se sebou, kontakt s klikem stromu, s brizou... Casto se i o dialog snazime, ale na pozadi uvnitr je predsudek a snaha po ovladnuti druheho. Casto jsme my nebo protejsek zatvrdly ci posetily, i zde by mela byt snaha o dialog, napriklad ze sebe udelat toho, koho bodne, umet priznat svoji chybu, at si ulevi, tim se prostor vycisti, kdyz ani na toto nezareaguje, je bytost, ale uz velmi vystrasena a potrebuje samotu a dialog se smrtmi. Dialog totiz (i) velmi boli, proto jej odmitame. Pokud nekdo nevede dialog - nezabyvat se jim, nejsem spasitel, jsem jen clovek. Neni to ze bych nad "pokusenim", posetlosti, zvitezil, to nejde, jen drzet na uzde - v lhostejnosti. V posetlosti teprve vzniká z bozství to, co iniciuje dialog - lhostejnost. Podobne intelektual vi ze dialogem se dospeje k pravde, ale on vede casto spise vnitri (posetily) obsesivni monolog. Prozit. Praxe je prave dialog. Zivot. Zazit si to. Male dite je plne ve stavu dialogu, ktery se tu pracne utvari. Na konci jiz puvodni iniciujici bytosti mizi a zustava jiz pouhy dialog - produkt, Buh. Dialog sleduje smysl reci a nikoliv (jen) vztahy, neverbalnost. Dialog je, jak popisuje Pjer ci nekdo v knize, bytosti prichazeji do spolecneho prostoru, vymenuji si, a odchazi promenene, obohacene. Je tam prostupnost. Je to az ta posledni moznost komunikace neb dialog je "smrt". Dialog je pritomny a je o spontannosti. Zde na Zemi muze vycpet, proto jej predsudky vlastne zivi. Na dialog se vsak nema spechat, musime mit gral. Bez nej opet dialog nema smysl pak bychom my byli gral a vse a vedli monolog. Tento zaver o dialogu nemuze nahradit predchozi dlouhy text, v nem je iniciace a bez ni nema cely pribeh smysl. A jsou tam podstatne uvahy, z nichz bych zminil tu, ze onen svet je, ci ma svuj zaklad, fyzicky, v nasem nevedomi. Neb pod svicnem je nejvetsi tma.

Odesláno ze zařízení Samsung

Díky. Tohle vidíme velmi podobně. Pro mne je dialog jakýmsi živným roztokem existence.

A je zajímavé, že když je mysl unášena vnitřním dialogem (nebo souborem monologů - předsudky apod), živý dialog prakticky není možný.

Když se utiší to vnitřní žvanění, otevírá se úžasný prostor pro dialog.

Mějte se. Pjér

Nechci být učitelem a kdyby, učil bych všechna učení odmítat (individuace atd., neb kradou skutečnost a rozdelují). Jsou překážkou a jsou vždy vadna. Co je mi nejcennější je báze, obyčejný život, tedy to, když se ohlednu, toto byl smysl. Učení jsou potřebný mrtvý doplněk nutný dalšího rozvoje (jinak jsou jen e'), učení jsou hra na něco. Musí prostoupit bázi (neznají ji). Mluvit s někým a myslet na poučky je jako být zombie. Mluvit o bázi znamená, že už není. Vnitřní komentář je snaha druhé převládat, když utichne, neumíme, naopak začneme teprve žít. Text byl monolog.

Je báze a posetilstvo. Jsme ve stavu báze a najednou dabel. Hned podlehneme a báze je pryč. Relativizuje ji. Stát si za ni stejně vede na její likvidaci. Čím menší interakce s těžkou susy hmotou, tím méně ji je, musí v nás jen spat. Lilith je smes susy. Vlastně pohrda věcmi a chce život. Naučí se přijmout ochranu a muž své city.

Všechny problémy, věci, učení, (posetilstvi) atd. mít mimo sebe (černé kameny, e').

Potreboval jsem si popovídat - úvaha o dialogu.

Smrt je pro mě uklidnění - ukončení v prostředí trápení a nesmyslnosti a síkání.

Oni mají strach z tebe - to je důležité si uvědomit pokud se někoho bojíte, jen to nedávají najevo. Mám tendenci se vždy nebat, proto ke mě nemůže nikdo rozvinout cit.

Když existuje utrpení musí existovat i unik z utrpení (buddhismus), utrpení je pro nás naražička, abychom z něj unikli?

Je dobře si někdy uvědomit že se máme rádi, odpustit si, děláme spoustu věcí které dokládají že se nemáme rádi.

Je mě tam škoda, měl bych být jinde.

"Verím" v negaci všech učení. Žádné učení nemůže mít pravdu, to co jsem psal v textu. Právě úplná obyčejnost je to co mám na mysli, co se objeví, pokud vše odmítneme. Už asi proto, že viry jsou "ne" typu, pokud je tedy znegujeme měli bychom logicky dostat ano (pravdu). Zůstane "pravda", třeba strom a hlina na které hledíme. Vše co jsem psal zapomenout, resp. jen odmítnout jako plevele a podívat se ven. Ale ne nenávidět apod. jen odmítnout. Je to hrozně málo, co zbyde, ale je to normální a uvolněné a žive a úplně a pravdivé a bez ezoteriky ale není to materialismus a necitlivost či budovatelství. Je to jako zavrhnout to na čem jste lpěli léta. Úplně tam chybí veskerá ideologie či módy (sportovní třeba a miliony jiných). A to je to čemu "verím". Je to jako hledět čistě na strom, tu "dokonalost" v nedokonalosti a vsednost nic nenahradí. Je to úplně bez magičnosti jak by tam někdo chtěl dosazovat, aby to bylo zvláštní a měl zvláštní pocity. Ne, nic takového. Je to zvláštní, ale jinak, pozemsky.

Potom mi to došlo. On vlastně hledá pravdu. A to je pravda. Když se dábla zeptám co u mě hledáš? A odpovím mu za něj dál: hledáš pravdu. Hned se začne proměňovat a začne, je to jeho slabé místo. Je v něm uvnitř otázník, hledání něčeho, touha po něčem. Pravdu ale hledá "tajně", neví o tom, resp. nechce to slyšet je to jeho slabina. Slyším jeho neee. Proto se ke mě tak stále hlásí démoni. A je tu další věc - on neví že pravdu nalezt nelze. Musel by začít věst dialog. Prohlásit se za pravdu je však nebezpečné a právě dabelské my nejsme pravda, báze není naše, resp. jen napůl jaksi, napůl je o ne-ja. Tedy toto jen odrovnalo, ale on nemůže zmizet, jež se nezbavíte, jen jak on zamlží vaši mysl tak vy můžete jeho (pravdou). Pravda od vnitřku jež zaplavuje klidným životem, chladné mléko či jíl...Plně jež respektují má svůj smysl na světě být nedokazu říci jaky...Je na tom dobře že to platí jak na dábla tak na lilith. Hledají pravdu oba. Nechtejí si to přiznat. Vyhledávají ji všude.

Takže když vidím posetilce řeknu si "hledá pravdu" a uklidním se. Zlidstí. Proč za mnou porad chodíte, vy chcete pravdu? Proč chcete pravdu? Hledáš pravdu a ani to nevíš...nevíš co hledáš a přitom hledáš pravdu.

Kazdy clovek hleda pravdu, je zmaten, nevi co hleda - dela, ale pritom hleda pravdu.

Ono toto je bilocerny svet, normalne to v nas vse spi ci je promisene a tvori ale pravdu. Spolecne pak odejdeme do stavu pred vznikem vesmiru.

Pak prijde verici krestan a rekne pravda je Jezis. Reknu - pojd se bavit o necem jinem. On: ne, chci se bavit o tomto. Reknu takte hledas pravdu. Pro me je pravda popreni pravd. Jezis je jedina pravda, rekne. Pak dale v case reknu ja ti svoji pravdu nedam, to je to nejcenejsi a ma cest. Nakonec musime oba priznat, i ja, ze kazdy ma svou pravdu. I to ne pravdy je pravda...a jde to i dale...

Pred velkym treskem " existoval" snad stav spojeni vlnove a casticove povahy a cele se to chovalo jako vlna...

Problem: strach ze mi "to", me, vezmou. Nyni uz tam mam (emanujici) pruzracnost a uprosted mlecnost. Prijde clovek a bez spetky svedomi mi to vezme. A treba tak, abych nemohl protestovat. Ve spanku nebo velmi rychle. Nastesti se to rychle umi obnovit, dorust, neb bez zakladu by to nebylo. Co s tim budete delat? Nevi. Kazdy kontakt s posetilosti me dava dolu - rozhodne neni smyslem tento dar davat neustale posetilcum, degraduje to potom. Ono toto je dar (pruzracnost, klid atd) pro komunitu, neni to moje, klidne se podelim.

Mnohokrat o to musime prijít aby chom zjistili ze to tam je...Je to laska. Je to nevyčerpatelne.

1Kdyz se bojime neceho treba odstrceni kazdy nam to podsouva neb vi ze to je jeho slabe misto a take naopak pripadne nebezpeci z nej, priklad: bojime se ze nas nekdo ojebe, zradi, atd... podobne to co nam nejde je nas potencial v zivote...

Zmena - proziti praxe - pritomno mene bolesti....kdyz zijeme...Az kdyz jsem zacal i zazivat...zmena a jistota. Zena je pritomnost.

Sex - duchovo je vic....nevyhledavam jej ale zakazovat take ne....a pritom nejsem blaz a stipat a soucasti komunity...sex chape jej sireji. Jako stari lide...

Muzeme v zivote zazít vysoke stavy ale odejit musime nizsi - nevedomi..beru zpet, jde to, v lasce pokud jsme ano....

Jakoby neziji a nemam ja, berou mi ho, me nejvetsi prani je umet milovat. Je tam to ato....probl...

Laska hluboce souvisi s nejvnitřnejsi pravdou, jakakoli pretvarka je prekazka k ni, vctne potlaceneho ne ci "bojim se" (cely text byl o tom, jak se v zivote nebat). Plna laska se neboji pritom. Musi to byt navic spontanni ne jako tento text. A nevedomost tam musi byt. Utrpeni. Uvolnenost. A i stridmost - nebyt nekde mimo, ale treba "je potreba se na to vyspat" atd.

Laska pravda poznani dialog individua

Jednodusi lide vidi pravdu v jednoduchosti, v zive pritomnosti (bez komentaru). Intelektualove vidi pravdu v odumrele Anime - v inteligentni komplexnosti...

Neni to ani jako pocity ci podobnost k nejake vire ci kulture to odminuti ver...

Neuvedomuji si je to jen hra ci spise nesmysl - prace - berou to vazne...nebat se uvolnit...

Ona je moje posl zachr ja zena maska povrch a i je uvnitr prozit...tam nemohou.

Boji se vydechnout - uvolnit neb tim odhali slabost...Nadechovat i chceme li ducha, nadech lidi....pak vydechno

Knuc. Uvedmvat agres

Stale si snazime namluvit ze je to normalni - civilizace atd. ne neni. Ci smesne. Maska smichu na veky mi spadla...

Jdou do lesa a dopadne na ne tiha, pravdy, komplementarni a hlubsi, radeji mluvi nebo mluvi o kancich a jak je zabiji, ale to co tam je v prirode citit, proziti, matka, Duch, stipani uvnitr, ticho, pravda, to necheji slyset, uvolnit se. Jak krasne je ticho, nepovidat, evokuje v nas e' ci e, Ducha, nevyrcena nejaka slova co v nas evokuje Ducha, ciste je. Pozn: Duch je i chaos, neb ten nici dusi a osobitost namyslenou libidozni individualnost. Jsou to nevedoma slova, jsou uz jen e'!...Moc plytvame slovem. Kdybychom mluvili mene, mluvili bychom opravdu o dulezitych vecich a od srdce, neb mame li malou moznost mluvit

budeme vyjadrovat to nejcenejci co v nas je. Zkuste vydrzet nepovidat a nebrat to jako smesne a ani opacne jako upjate....Kdyz ztratime kontakt v sobe, zacneme mit touhu po identifikaci s necim, co chaos v nas ochrani, treba jsem verici, jsem introvert, jsem genderfluid atd...je to e'. Identifikujeme se s praci kterou delame, ... je to jako drzet se volne rukama vodorovne tyce a pod nami propast. Ten uchyt (ciste abstraktne, pojmove, subjekt) je ta lepiva temna energie hladka se kterou se (chceme) identifikovat, pod tim je nase slabost (prazdno) - cele je to slepene, ale viditelny je jen ten uchyt - lepidlo. Toto je nezavisle na introverzi extroverzi. ... Demon je horky plyn uvnitr, puchyr misto cloveka. Je hruby a necitlivy pritom. Prostupny do okoli neni jako puchyr uzavren. Nevite kdy zautoci a to je jeho zbran, doopravdy vsak nezautoci nikdy a to ani kdyz utoci. Tyra. On rika, kdo ve me uvidi cloveka je svaty a ten koho chci ctit neb kazdy ve me vidi jen demona a boji se. Ano vlastne se unasime povrchem a strachem. Nezbyva nez verit, ze v danych lidech je ono puvodni lidstvi, citovost a inteligence, jemnost, jiskra zivota. Spriznenost s Duchem. Prirozena bojcnost. Pozn kdyz nucene zastavime, demon duch jakoby pokacuje dal. Takze v to verit, kdyz jsem si uvedomil ze demon hleda pravdu, prestal jsem se o ne zajimat. Samozrejme ze lezu kam nemam, ale ono se to tyka neceho ve me. Nespaseni by bylo hrozne, divka se musi snazit o spaseni demonu. Vidim v tom cloveku jen demona, ten horky vzduch je uvnitr, kde bych cekal cloveka. Stale se snazi abys take odhodil slabost a nesnasel ji, bojoval s nim, byl chlap, dotira, snazi se stale abys dostal jeho ocekavanim.. A teprve kdyz se na nej vykaslete jste jeho. Ma to smysl ale... Kde jsou normalni lide? To kdyz citim slabost naopak jsem suverenni je zacatek lzi, ma to vyznam.

V muzske spolecnosti - tos mel rict hned ze jsi homosexual, ale oni to chapou skrze sebe ze jsem posetily a mam odumrelou animu, hetero transvestita to si umi predstavit ale pravdu ne, muzska anima je kus sede hmoty ktere chybi proziti...muzska anima se neumi branit...

Je hrozne ve verejnym zivote kazdodenni neosobni kontakt - myslim ze nejlepsi pristup je urcite otraveni a zaroven snaha resit danou vec pravdive a ne vztahy a osobni uroven ale pritom to neni upjate - udelame a jdeme...

Pri sexu ukoncit na cas zastavit uplne ten rozechvely horky vzduch v sobe...ohranicit zastavit

Vnitri zena ve mne je i ten demon horky vzduch, se dokaze v nej menit.

Krade a neumi s tim nic delat paralyz jakasi...

Vim k me chce dostat - boji se e atd...uveznena. Jedine on chc mit zdravy rozum. Jeste vice se rozlita kdyz ho demana chceze zastavit.

Ona v me me zachrani.... int ja evokuje.

Mezi dospe ne toto

Kdyz vecer dom z prac ego sadis myslen poset - je to potlac agrese zpomalení a Ne lidem ... otrkani beranu..., nevedomost (nevime ze odmitnout chceme, jsme chteli)....prizpusobeni je smrt (nebo zivot?, k ziti neni...?). pak je zlo lakavejsi nez dobro po takovem dni....vejdi do te myskenky negativni, sexua...potlacov....a zmizi....je to potlaceny konec, smrt, zpomalení...je to vyjadrena nase bolest....stanes se tim proti cemus tu bojoval...je to i touha po blizkosti s nekym...extrovert a muz se nad to povznese a je v spolecenskem normalnim mezilidskem modu ale zena celek to e" v sobe potrebuje vyresit...reseni problemu je ukryto v problemu samotnem treba analnost peklo a zar a i chlad a ne eros...

Ten demon v nas je povidani, je to potlaceny dialog (lhostejnost)...je dobre bud uplne mlcet a setrit slova a nebo naopak povidat si svuj monolog (ego). Cely den utiskovani od monologu a potreb lidi, porad neco chteji, ted muj monolog odumrele animy ega muze.... To co nam ublizuje je vzdy povahy slova. Demon je slovo (spise bez vyznamu)....taky s tou obeti si povidejte....potlacene ne vede na lhostejnost v nas.

Introvert muze byt necitlivy autisticky nechapajici nuance intriky povidani atd....kdyz se clovek boji lidi tedy umet postupovat stipat trkat nezraje...neroste...

Kdyz se divate do zrcadla vidite libidozne sebe kdyz ja nic nevidim a to vas desi. Jako vzduch. Nepoznavam se, ale neni toho koho bych poznal.

Neverit nicemu zde ale to dabel nuti neverit v pravd...to neverit svetu civilizaci krystalizuje agresi a predsudek v nas v e', kamen, vuci svetu....

Saskarna, vse trapne a atd...nebrat vazne.. pohled zvnejsku...nebrat praci vazne ale ani nemit strach - ani posmivani tomu to znaci ze jsme tomu podlehli a az ted smichem se uvolnili od toho....a ti drzi co porusuji a jsou na vyssi take trapne neb podlehli tomu systemu uplne stejne nejlepe si jej nevsimat....podobne zena te trapi ale pak ti rekne ze vse oc se snazis je nesmysl - veci atd...to dela i muz zene....nebo vubec nepodporuji role ve kterych lide jsou - fetacka svobodomyslna pomatenec sef upjata predsudkovitost , nebo sex stvaci ci fascinace tim nekoho vlastnit sexualne atd. - vse je to ubohe ubohe pripostrane zbabele ustrasene v porovnani se svetem "nirvany".

mam strach z tech programu lidi nevedomosti...

animus - ten je exkomunik s diva se na svet z pohledu exkomunikovaneho - to je zena predator.

M kdys sikanuje staci - ty nejsi muz Duch a je v nem mekkost citit - neni to chlap. Urazit touto pravdou...neverbalne.

Jdu pod vase predsudky do uvolneni pod tim....je to program programy...mimo sebe...vse je to strach i pokukovani po lidech a souzedi je jako sex objekty a neschopnost dialogu - je to strach umrit...na druhou stranu prave psychopate nemaji strach...

Zena se vyhyba e' a problemu a zaroven ale jej drzi...

Rozumim najednou detem a podporuji je...

Prestal jsem se tech programu bat.

Ego je take jako Anima a potrebuje stejne zachazeni.

Pritom tam je divka ktera neni jako on zbehla a suverenni a akcni v sexu, suverenne menici polohy atd, chce jemnost a uzit si to...ta nesuverenost a ztuhlost je vsemi nechtena....ale je to duše...boji se tech pohybu a udelat pohyby...boji se ho.

Ano popich posouva ale nesmi byt stale.

Pokud je vsak nas program archetyp tezko se hleda normalni stav jakoby tam neni....

Introvert se v dnesni dobe spojuje s nekym kdo je mimo spolecnost s podivinem s nekym kdo se boji lidi. Ale to neni introverze, introvert nemusí byt odstrcený. Kdyz se dnesni introvert nauči využít své energie k postuchování extrovertu, tak se včlení. Hlavně se nebat lidí. Tim více je pak sám sebou i mezi extroverty a může se v samotě k sobě vracet. Introvert (zenský princip) přirozeně pojímá i extroverzi v normálním případě, ale extrovert drží hranici vůči archetypum - introverzi a žije mezilidským světem, pokud ta hranice není dynamická a volná tak je to barikada za níž se ožívají jeho nepříjemné posměšky.

Identifikovat se s rolí v práci může být nebezpečné. S jakoukoli rolí ale necím být musíme.

Take jsme vůči sobě upjate ustraseni - zakazy, aby se nikomu nic nestalo...

Byt muz zena atd je jen pulka naseho usili-bytosti, druha pulka je ta bytost.

Kdyz vidim napr zenu v prirode a je bez kontaktu s okolim - drive by me to drazdilo, nyní Sedi na louce ale je v ni civilizacni stopa nudi se a chce napjeti - uplne je videt jak je uveznena (byt ten demon se mihota ze strany na stranu a prostupuje), a vedle louka a les a klid a hloubka, tak uz me to nezajima, nezabynam se tim, ji. Jakoby tam nebyla. Chybi tam ponor a kontakt s okolim. Samozrejme tim nemyslim romanticky sentiment. Take diky tomu ze jsem sebe castecne ztratil a hledam se tak me to nezajima a nezabynam se tim. Hledam ten "les"... a take vim ze jsem ponoren.

Myslim ze neexistuje nejaka univerzalni formule smyslu nebo stesti apod., jedna spise o matici ci pole, myslim ze teprve prectenim celeho toho textu, treba vicekrat, prectenim jinych textu a uceni, pochopenim, sebepochopenim a hlavne praxi muze clovek dojit k urcite matici ktera (osviceni). cely. Duchovni rozvoj, uprimna cesta k sobe, neni ztrata casu, neb jej nedelame pro sebe. Kontakt se sebou je to nejcenejsi co mame, a muzeme dat, jen v tomto stavu se bavime s okolim. V tomto stavu prirozeno jsme a jsme v kontaktu se vsim okolo. Clovek klidne muze byt sam a nebyt sebou - to paradoxne nevadi ale nemuze takto predstoupit pred soud byti, okoli. Citim ze kdyz nejsem v kontaktu se sebou, se stromy nejde komunikovat. Musim projevit potlaceny hnep a odmitnuti, zpětne si prehravat udalosti dne a tydne - ono se zda v tu chvíli ze je vse normalni ale neni. Otazkou je zda to neni ztrata casu. Utlocitna ci nutkava snaha o to byt sebou, nemeli bychom se bat

se opustit sebe neb bychom nemeli kam jít po smrti...Umet se prekonat. Ale prekonani sebe je často i onim kontaktem se sebou.

Co vim jiste - kontakt se sebou nic nenahradi. Ani laska. Ani zadna vira v neco. Je to stav numinozni normality a je prirodzene spjat s moznosti umrit a s vecnosti. Je to smysl, dobro, klimax, pole, pravda, volnost, jistota, stred, seda kase ci zdravost. Casem se vyvijí a zraje ale zustava stale puvodni (od narozeni). Casem vice pribyva vule do urcitého veku. Ma ruzne stupne, ale ne od sebe prilis vzdalene. Zacatecnik si muze namlouvat ze uz je zas v kontaktu se sebou ale neni to tak. Extroverzi postaci byt v klidnem prostredi a take to ma neco do sebe umi si to uzít i kdyz neni v kontaktu s hlubsimi vrstvami. Introvert je stale v kontaktu s problemem, duchem.

Stav integrace mysl je nebezpecny pokud vsemu prisoudíme sve ja a to mj proto ze nas zachvati panika z rozvolnenisti a vagnosti a chaosu a z "byt vsim", spise je to ponor sebe do celku, je to princip integrace anima animy - rozvijí se vlastni proti cizimu vede se dialog. Casto jsou i velmi duchovne vyzrali lidé neschopni pripustit autonomii druhych. Bohuzel jsem se vzdalil lidem a jejich svetu - prijdu mi zasekli zadrhnuti a nevedomi, a nemuzeme se spolu bavit. Hledaji neco a je to prave kontakt se sebou. Zkus pripustit ze i druzi by mohli byt tak vyzrali jako ty sam a zkus jim kus sebe dat neb jinak ani neni dialog mozny bez toho ze se necoho vzdáme. Nebudes jim zavidet a rikat ze ti to ukradli? Je to vysledek me namahave prace a utrpeni tak proc to zas umet odpustit a nemit? Umet se s tim neztotoznit ale i nepersonifikovat ve. I utrpeni nekontaktu se sebou cloveka posouva Neb to je cil - umet svuj duchovni vybudovany stav opustit, sdilet, predat, presahnout. Tak to byva, clovek pracne neco vybuduje aby se toho "zbavil" a tim se posunul. Neb to je cil - umet svuj duchovni vybudovany stav opustit, sdilet, predat, umet jej dat (nezavistnym neposetilym nezbrklym lidem). Je to svym zpusobem brime,, co by casem asi tezklo, nejde unest. Pak teprve najdeme svobodu a lasku. Paradoxne to asi nezmizi a zmizi falesne predstavy a stavy...Je to opet strach a strach umrit. Asi take nez aby mi to vzali to to radsí odevzdam.

Mame v sobe program, programy...

Jak s duchovnim vyvojem dal a zda se vyvijet? Ano. Vyvoj, praxe, vyuka dalsich, na stari nemuze clovek zustat sam neb zkostnani, spojeni s animou. Muzeme mit mysl sebevic promyslenou naukami ale jsme bez zivota, kontaktu...pri pohledu zpet to nema smysl a je nespontanni je to jako komentar nas - zombie z onoho sveta. K cemú komentar kdyz nezijeme?

Kdyz zena vidi ze muz po ni sice touzi ale zaslepeny nepusti ho k sobe, udela v sobe tvrdost anima ci je posetila, dany muz nema zpracovanou slabost a city v sobe a je tupy a emocionalne nestabilni muze kdykoli ublizit neni sam sebou. Znaci ale i ze ta zena vidi svet jednostrane kdy ona je ok.

Nejdrive je naruseni kontaktu se sebou, to krystalizuje v cosi tvrdeho cizího lhostejneho v nas a s timto potom obcujeme, treba deviantne, vyvolava posetilost a vlastne je toho snazime zbavit. Uvolnit se a vyresit pricinu toho proc jsme byli naruseni. Take to vede na touhu aby nam nekdo neco dal a slouzil nam, podporuje to ego - kompenzace potlaceneho ja (projeveni sebe sama).

Je potreba si uvedomit ze diktatori atd jsou jeden clovek z milionu a soucast masinerie nikoli strujce prilis se zvelicují ale nemizi tim jejich odpovednost.

Nemuzeme nekoho vysoupnout musime se snazit pochopit kazdeho a prijmout kazdy ma svuj ukol a neni tu zbytecne. Avsak je dobre umet ignorovat posetilost ci posetilce. Ta nam krade zivot, normalni zivot. Chce po nas city a dialog ale sama jej nevede. Je to nevyzraly Animus.

Manipulovat treba i samansky je vsak pod moji uroven, to delaji slabi a nevedomi...

Nekdy uvolnuji a projevují nevedomi za druge, vstupuje to jako predstavy pri onanii, treba potlacene predstavy dvou muzú u jedne pribuzne, ego, odumrela anima a narcismus...cistim prostor aby v nem nebylo napjeti. Drive bych byl asi saman, ale lidé by me nechteli, neb bych jim rikal veci ktere nechtejí slyset. Cilili by zradu...ale prostredi cloveka dost ovlivni, mozna bych byl jiny. Je dobre nevedomi druhych nevnimat nelezt tam, pak ale ze me nezbyde nic ..Velmi me trapi to ze musim s druhymi bojovat. Kdyz lidé mluvi bojují spolu ublizují si a jsou zbrkli. Mam v sobe povolenost a nechapu proc me nekdo predbehne ve fronte, strasne snadno nade mnou druzi zvitezi a vubec se se mnou nebavi. Proto se citim spatne a musim vyhrat, vycitky me a druhych, ze nebojují, pak pro ne neexistují. Alespon jistotu kdo je dole a kdo nahore, ta nejistota je hrozna. Mam prirodzene byt treba vedouci na ministerstvu ne vsak. Nase slaba stranka je vzdy nase prilizitost. Nejradsi bych se od sveta odstrihnul. Buh ale neprijima zbabelce. Jsou zapomenuti a neexistují a jsou impotentni. Prejí si aby lidé nebyli tupi. Rikaji mi jen bojuj nic

podpurneho jen stipance. Byt srab a opustit vse? Tim nemyslim sebevrazdu. Byt osamelec co se s nikym nebavi, drzici si v ruce svou uzkost? Posetile. To by bylo vysvobozeni bud vy nebo ja jsme divni a jsem to ja...Aby nekdo rekl "uz mas dobojovano". Je to tak marny boj rikat lidem co si myslí ze jsou normalni ze normalni nejsou ze jsou lhostejni. Nejsem, lhostejnost pohrdani a vysmech hlavne od dam. Nesnesu byt jen naznak lidi ze jsem slaboch oni si myslí ze mi tim pomohou byt muzem ale vlastne nic nevi. Divka nesnese byt spatna, nedokonala. Je to muj problem - to je dulezite si rici, ne vas. Vezmu si jej do hrobu. To pomuze. Je to povrchni takto to psat ale chci pomoci. Kdyz uz vidi ze jsi ubozak nechaji te byt uz jsi jako oni jejich energie nic netvori. Vysvobozeni je tez identifikace se s nejakou roli, ono bez roli by realita nebyla. Treba " jsem saman", byt "zduchovely, bez fetisu", pak na tebe nemohou, mas e'. Ale baze neni to pod tim - nouze, naruseni, baze je az pod timto narusenim jez vede k identifikaci se s necim. Avsak brat to jako masku jez lze odlozit byt pod ni nic neni (jakoby). Pod tim muze byt i detskost (vznikne az ve vztahu k roli) a pod ni baze. Nekym byt a rozvinout to (v A"). Musim vedet kde je me misto, to neznamená ze se mohu podivat jinam, vys nebo niz a taky to neznamená ze ve stredu zustanu v mise (koule), neni to naveky. Takze nejsem duchovni supravudce, nemam podporu od ostatnich, jsem niz, nezralost tahne zpet...To e' byt nekym je bolest co nas picha a nemuzeme se ji zbavit je to totiz i opora treba mezi prateli a duvod lasky...je to jako pichani didla v prdeli, tupe i pichlave...nebyt nikym je posetile dabelske stejne jako byt jen nekym. Nebyt nikym nemusí vest ke hrdinstvi a byt jen nekym naopak jen hrdinske...Laska neni pomatenost ci posedlost...

Saman je typicky moje nastaveni - je mimo spolecnost je mu to dovoleno, nema jakoby ja, a pouze slouzi svemu lidu, tim je s nim v kontaktu, doplňuje krale bojovnika, v matriarchatu to muze byt bud ta vudkyne nebo je samostatne mimo. Me pocity ze jen slouzim, nemam lidske ja, jsou tedy asi normalni...nepredava se to geneticky, nemusí...

Take zena by se mela naucit prijmut ochranitelstvi od muze - ale ono to u nej casto spada do snahy izolovat ji a manipulovat s ni, je pohlcen animou...a ma rad napjeti - pevne objeti ji.

Rici si to ze nesnasis toto v lidech znamená ze to mas v sobe sice je asi pravda ale dulezite je umet pomoci podobne trpicimu, kdybych si pripustil ze je to ve me, nebudu soucinit s clovekem kteremu stejne jako me ublizuji...

Zena si v ohrozeni treba v autobuse tvori nevedome (skryte...) hrudky v sobe ma v sobe knedlik, zadrhel, znehybnuje prostredi, neustale myslí, podezirave, kontroluje pihyby a jakozkoli slabost tresta a vymiva se ji, clovek se boji neco udelat, neb se take kontroluje jak to dela ten svuj pohyb a ona jej kontroluje a smeje se ze nejsi uvolneny a sam sebou, ze te ma v moci. Pritom sama svoje slabosti, prsa atd nabizi. Uz jsem o tom psal dost. Vyvolava to skryte e', vice e', zadrhnutost, zakoktanost vnitri, neschopnost se uvolnit, nejistotu, vinu...vse prirodzene musi kontrolovat. Dela to tim, ze je slabost i její potlaci zaroven, vtahne te do luna zpet. Kdo chce umrit a chce konec a ukoceni (intelektualove, rozumovi lide) tomu podlehne....asi jsem vyzralejsi neb to její, problem, beru na sebe...Ona rekne - delam to proto neb necitis, ale ja citim, tak druzi muzi neciti ti na to ale nereagují a ty ano....

Stejne si toto odnesu do hrobu, text, a smiruji se s tim, to je dulezity posun.

Poucky nic nevyresi ve vysledku. Jen nas vedou pesinami okolo, zivota.

Milovat, klidne rostlinu u cesty - je to nepodminena laska, stav, trpi a bojuje - zije, podpora, k rostlinam umim citit velkou bytostni lasku, je to vzajemne, cele spise v celku, k lidem umim vlastne to stejne, pri zamilovanosti, do muze, nebo jine lasce, milovat se da ucit ale jen castecne. Laska je univerzalni to je její vyhoda. Buh jsou vsechny druhy lasky dohromady, tedy vcetne celeho sveta. Je to velmi intimni a bytostni, s rostlinou...a nejde to popsat. Chybi mi zoufala touha az demonicka byt milovan jak vidim kolem...ma li byt muz opravdu milovan velmi se snizi na emocionalne mensi az infantilni uroven. To je asi i u mne.

Nakonec stejne musime nechat demona, smrt, vyhrat abychom mohli odejit. Demon je ten co musi vyhrat. Vyhral jen ten, ktery uz vyhrat nepotrebuje ale neni to jednoduche. K teto moznosti se muzeme uchylit az uplne na zaver. Az kdyz nekym jsme apod. Buh dal cloveku a demonu uplnou volnost a svobodnou vuli. Neklade zadny odpor snad si z toho vzit priklad. Muzeme se pak konecne venovat necemu jinemu i sobe.

Velice rychle po konfrontaci s demonem pak zapomeneme na to ublizeni a ani moc neublizi jen to lehce stipne. Jsme velmi prostupni. Toto rika chytrejsi demon ("Duch") demonovi, vyhrals, dam ti vse co chces. Neb vi ze nevyhral, stejne jako demon je vlastne zradce. Da mu vsak sebe. Demon si to hned veme a sni ho, maso a kosti, ale po case chce zase. Pak se zeptam - vyhrals? Ono to nemusí byt takto naivni ale princip je stejny.

Co to znamena vyhrat a mit moc v duchovnim svete? Vyhrat - co to vlastne znamena? Je v tom citit primitivismus. Vyhrat ten kdo je videt, je ve vedomi. Moc nad necim je ve skutecnosti neskutecna bezmoc a pohlceni danou veci. Neb tim nevladneme, neumime s tim zachazet. A stejne to je pokud se tim staneme, musime tim byt - jedine tak tim lze vladnout, ale musime tim byt jen castecne. Nebyt egem.

Clovek tim vyhasne ale je klidny a spokojeny. Zjistuji ze toto jsem delal vzdy, od utleho detstvi. A toto jsem byl vzdy, archetyp Duch, neni to uplne negativni, nekdo proste saman byt musi. Zapada do spolecnosti. Objevila se tam litost, ze jsem nebyl clovekem, nemel normalni ja, brek, prazdnost, jen vazivo, marnost, bez duse, ale i nejakou dusi jsem mel... Je to i uprimnejsi a pravdivejsi, pecovat o nej, davat mu, neb v sobe ma bolistku, lacnou, ale i se vzpouzi tomu a popira tuto slabost. Je prekvapen a i se promenuje trochu. Musi vsak sam chtit. Sice se jej bojim ze zacatku coz jsem drive potlacoval ale vyjadruji pravdu. Vyhravat chce ten slabsi. Zuri take z toho, ze mu to co chce chcete dat, nechce to najednou. Vi ze to nedostane a take chce boj a vasi slabost. A take kdyz to dostane vi ze umre. Musi se naucit odolavat pokuseni a tim se vyviji jiz v Ducha. Uprimne mu vse co chtel date a pritom strasne zuri. Je prekvapen ze ho mate radi. Promenuje to vas i jeho. Ovsem toto lze plne na psychicke rovine jakmile to zacne ovlivnovat fyzicky zivot tak je to stejne, ale zde se musime ohradit nebo si veci udelat po svem apod. Toto je posledni moznost po dlouhem ustrkovani posetilosti, tak to ma asi byt neb by byla vsude a nicila nam zivot. Stale je to demonicky postoj, kdy mame navrch, lsti. Vyvadi a vy ho utesujete. Demon je kdyz chce laska a pravda vyhrat, coz delat nemusí. Laska a pravda to neznaji, jaksi to maji automaticky, byt jsou podrizeny.

Kdo toto udela hned, tak se myslim pripravi o duchovni vyvoj. Je to navic az zalezitost onoho sveta. Lilith je to same. Postupne by se z toho mela myslim vytratit ta lstivost a budete se umet s demonem i normalne bavit. On uz ale neni kym byval. Ono je to stale vlastne "nezabývat se tim", ale trochu jinak. Je to dialog, obe strany se meni a presto zustavaji sami sebou (pod tim jakoby)...Je to na hrane, zaniku sebe sama, musi to byt v klidu. A " ne" demonovi ci anime je pak asi i snazsi...

Ono clovek se muze citit dosti ponizen, lide maji tendenci na tyto lidi prave nejvice plivat, ale je to ve vysledku v pohode, jste trochu buh, ale pritom ne vubec namysleny, neb snasite utrpeni, davate vse a je to dialog...Jde o zasadni zmenu mysleni. ... Vede to na mizeni osobni dulezitosti a mozna i zazehnuti lasky. Timto citim ze se otevíra neco noveho. Vlastne jsem presahl posetilost a dodal si jistoty (zenskym zpusobem ale nikoli z pozice zeny jen je to principieline stejne ale je tam hodne rozumu). Nyni musim toto prohlubovat a nespechat. Nad tim se pak otevíra kosmicky prostor a kosmicke vedomi. Je to opusteni tize - zemske a obecne gravitace ("pred" Plankuv cas). Vse je tam v lasce. S timto vedomim jiz nelze spojit sve ja, je prilis prilis siroke na to aby to slo. Jako vesmir, snad "nekonecne". Jsme vsak toho soucasti. Je to jako polevka kde plavou kousky, nema to centrum. Kosmicke vedomi lze dale prohlubovat. Je to vsak predpojate to takto nazývat uvidim co je dal po urovni " nechat vyhrat demona". Dat tomu cas. Je potreba se tam pak podivat znovu a jinak. Ty hrudky jsou tam stale problemem - opet s nimi komunikovat. Jsou to zarodky problemu (castice). Dal by melo nekdy dojít ke kontaktu s nebytim, jak, nevím...Je to pak neco jako astral, ale mam vuci tomu predsudky, neznam to, jsem jako dite pred necim novym nepoznanym chci to hned cele poznat abych se zbavil obav ze mi to muze ublizit. Prave tyto obavy je asi potreba nemit. Opet, je to docela normalni nefascinujici, je to vsak lehce opojne az silne v hloubi. Ale kazdy to musi videt po svem, takto vsugerovavam predstavy. Prestanu byt konkretni. ... Ta vyssi uroven je jiz neprekrocitelna, nad ni nic neni (asi), muze se jen prohlubovat nebo videt její casti atd. Je to jako misa. Lze to interpretovat jako Dusí i Ducha, je to tecky v polevce - na to lze hledet jako na Ducha (nema to stred, centrum) i Dusí (pokud to cele chapeme jako centrum). Je zajimave, ze prekonanim posetilosti (touze po bozstvi - telo ze zlata ci dychani vzacneho helia - sektarska posedlost atd. - jsem jiny, jinde, problem je tam to ja), se toto stejne objevi, ale trochu jinak, lidsteji. Posetilost je predbihani a predsudek vuci bozstvi. Odmitnes to a ono se ti to odhali. ... Muze tam byt nic a svetlo, a presto v tom je i ta prochazka lese, ten lehce dojmavy pocit a atmosfera a vsechny bytosti co tam byly (rostliny zvirata lide), nic tam nezmizelo, jakoby to v tom je a zije to tam, je to vse v lasce. Tvori to celek. Takto je tam asi vse. Dotykate se pritomneho okamziku v tom lese. Je to jako by v pritomnosti bylo vse, pritomnost a vecnost byly stejne. Mam uklidnujici pocit ze nic tam nezmizelo neznicilo se, byt tam je svet bez objektu. Ani zrozene ani mrtve. Srdce, v nem to je stale. ... Bylo dulezite byt na cas mimo sebe, byt ve skepsi, byt rozhozen z prace, asi se tim clovek muze na sebe podivat z jineho uhlu, take jsem se vratil na cas do veku kolem 15, kdy milovat bylo jasnacka. Take to nemusí byt s teckami a cele je to slite. V Boha, osobni Buh je treba cast teto urovne. Pak jsou myslim dve veci, podobneho charakteru, ktere jsou mimo, logicky by to meli byt chaos a nebyti (zadny prostor a cas). Podle me je nelze z principu primo videt, jsou jen potencialni, maximalne abstraktni, presto se s nimi byti potyka. Jaky je vztah mezi bytim-laskou a nebytim? Laska? Nebyti je jiz stejne velmi vyzrale, je povahy muzske, a pritom je pohlcujici, zenske, vuci byti. Ale i byti se siri volne do nebyti...Sila nebyti je v otazce "proc je neco a ne nic". Mozna ze odpovedi je komplexni stav - duvera. Duvera v to, ze i kdyz je jen nic, presto byti existuje. Z chaosu povstava svet prirodzenou selekci (mozna). Zde uz jsme mimo nase kompetence. Jakykoli stav mimo lasku, treba ega (zbyrnele byti) tak nas privadi do nebyti, je to ztrata nasi duvery. Mozna ze stav pred 10-43s se podobal myslenke, byl

abstraktní, a HW je vesmír. Zvýraznit byti znamená zvýraznit i pohlcující nebyti. Opet toto jsou predsudkovité zbrkle představy, manipulační sáčky, hry.

Dovetky k tomu: jakoby je v tom vše všechna místa a pocity, ale ne jako kopie, ale ani jako skutečnost zemská. Je to excitovaný stav tedy je v nás jakési e', utrpení, nevyjádřené a chce to i vydechnout a být normální člověk. Protože je to spojení s dabelským - neprirozeným. Je to vyšší stav božský, ale je potřeba jej prohlubovat, není však čisté posetily, není to bajecné a úplně neprirozené. Lidskost je blízko. Je však potřeba vědět že je to vyšší stav (i) oddělený od člověka ale nikoli úplně prave úplně oddělený od něj vede k predsudkům vůči němu a k posetilosti. Aby se démon menil, musí se i ty menit, nechat ho menit tebe. Je to dialog. Vlastně protože je to ženský způsob nikdy to nebylo v dějinách asi bráno v potaz - práce se zlém: dej mu to. To není nikde. Ale není to já žena a on, toto její žítí, je to já bytost a on. Je jedno jsme-li muž nebo žena, chová se stejně, je zvláštní, že je to velmi duchovní úroveň (mana), kde jsme integrováni muž ženou a žena mužem. Je také zvláštní že tím přirozeně přicházíme o lpení na sobě, o mocenství apod. Takže uvidím zda to funguje to musí ukázat praxe v životě.

Potvrdí se tím také to že jsme A. A není to predsudek, je to dialog, není to objekt viry, a umíte i připustit, že ostatní mají svůj názor. Vše je i jemné, a asi je to i hojení si vlastních ran, ale "vlastní" tam není jako zde. Takže už i "pad diktatury". ... A ten stav není pompezní jak by se mohlo zdát. A to "dej co chce" není sexuální, tato úroveň v tom není, naopak.

Avšak upříme - zbyl tam, je tam potlačeny lidský hněv uvnitř (boj, křec), a to obecně, ne jen vůči démonovi, ale hlavně nás každodenní lidský hněv. Z te křeče to jakoby roste (možná že nevědomí tento potlačeny hněv či odmítnutí vlastně žítí a z něj kvete a žije). Mimochodem, a co potlačene přijetí a ano, to mám kde? Ten potlačeny hněv je nevědomost, nevědomovanost, neb není uvědomovan, ten nás zanesou zpět na Zem, do každodenního a krásného a sedého obyčejného lidství. Tedy ten stav není dokonalý, když tam tato stopa nevědomosti je, snad proto se i rodíme, abychom nevědomost pomalu všechny druhy odstraňovali právě v té lidské úrovni. Je tu tedy lidství a božství, dvě velmi komplexní entity. Přirozeně se spojují hlavně když na to nemyslíme. Podle mě nelze vidět produkt jejich spojení a je myslím zadoucí se je nesnažit spojovat v celek protože to nejde. A vede to na posetilost. Někdo by řekl že cíl je spojit, utvořit konečně finální završení vývoje atd, ale oni už spojené jsou ale jinak...A právě jejich oddělenost plodí život a vývoj. Ten kosmický stav je podle mě jen atrapa toho stavu, můžeme tam chodit ale při pohledu zpět na náš život to určitě bude věc která moc smyslu neměla a mrhala jím...právě křehkost života a snaha žít a nevědomost je hodnocena jako hodná laskavý mj...

Věci mimo: Žena by neměla být ve zlaté kleci muže či otce - umět prorazit nebo mu dát cit a uvolnit jeho sevření....Někdy si připadám jako chlapec dítě, neb jsem astenik s mikroencef., ale už se dívám na svět z dospělého pohledu na své dětské já...Drive jsem měl problém s curáním na veřejnosti, nějak se to i jmenuje, jak jsem začal objevovat extrovertní prvky, postuchování, a když nemůžeš, přidej, je to ok, člověk to musí propíchnout, schvalně chlapsky nahlas, odhalit to, když je tam slabost atd...způsob berana. Zbývá doplnit: nakonec budeš rád, že se někdo dívá. Co tu chybělo byl můj humor./ v té době krize se zastavit a tyto poučky uvědomovat/. Naladování na místa, když se někam přijede, zastavení se těsně před odchodem z bytu, někdy to naladění nejde, nerešit tolik.../ muž reaguje na zeninu úzkost radši tak že ji ochraňuje a neví si toho vosího hnízda./ říká, že ublížení je hrozné, ale zároveň i, že ty jsi srab že neublízuješ, neumis to - je obecně posetila ta žena, leze kam nemá - do mužské společnosti. /Představme si místnost a tam na věky s danými lidmi - časem uvolnění, dialog, rozplynutí - to je věčnost.... Drive mě sikanovali někteří muži že jsem slabý a jemný a bázlivý a zadržovaný bojím se projevit a kontrolovat své pohyby což dělají ženy ve stresu, atd, samozřejmě problém byl stejný v nich i ve mě, jen na veřejnosti to nesnesou a hodi jinam, ovšem uvnitř cítí něco jiného, to je velmi obecný princip, i teď mě to děsí a pozorují se, zda jsem dost mužský, když na to teď zpětně pomyslím. Neskutečně ponížující a silné a mimo úplně, dělat že mě holku, ve mě atd...desintegrující a vše možné. Je pro mě čistá autorita extrovert ale vnitřně proč poslouchat někoho kdo s tím má sám problém a dělá že ne. Navíc je to lež neb je to v nich. Ale je pravda že toto je když se sejdou lidé se stejným problémem, tím, že to jeden hodi na druhého se to nevyřeší a je to samsara. Dnes mi to už nikdo nepredsouvá, vím, že právě toto mužství není, mít spoustu žen, být tvrdý atd., vůbec to nesouvisí s orientací, není to o tom, jak te vidí okolí nebo co okolí tzv oceňuje (právě to je známka že te anima sikanuje), je to o vnitřním ne anime a sexualitě, erosu, vše ostatní je nevědomě pohlcení animou...ono je to lidské a nebo naopak posetile být pohlcení animou, podle toho jak se to vezme, stejně tak to platí na ne anime, taky na to lze pohlížet z obou úhlů. A stejně to je s animem když se vidím se ženou, stejný problém obou, i to je už lepší, zde je to spíše problém jak s animem tak s animou....Hlavně se uvolnit nekontrolovat a to jde právě po uvědomování a integraci, integruje se tím i mysl s tělem. Hlavně umět konečně ukončit, konec, ukončení je velmi uklidňující. Ale anima si to nepřeje....Někdy stáčí malý stres, orisek v nás, a jsme vykořelení a manipulovatelní což se někomu může zamlouvat. Ten orisek právě kolabuje mužskou mysl v ženu. v malém dítěti je hodně zdravého rozumu...

Prestal jsem tim na ty veci myslet.

A znova: kdyz na nas nekdo bezduvodne utoci, neni to za prve uplne bezduvodne, vybira si slabe nejiste kusy, aby svoji slabost zahnal, ale take - clovek ma v sobe uz to, ze kdyz ho nekdo znicilo nic narkne z neceho tak si myslí ze nevedel ze neco delal spatne - je to nevedome, a vice to maji asi zeny, kvuli detem a peci o ne. Paradoxne ten utocnik dela totez - ublizuje a nevi to. Ten mod "nech ho vyhrat v sobe" je samozrejme jen mentalni vporadani se s tou veci, jakmile to zacne byt fyzicke, uz to nefunguje, ale v 99% dokazete odehnat utocnika pouze svym vnitrim naladenim: nemit strach, nepristoupit na jeho postoj, hru, strach, roli ve spolecnosti, spolecnost jako takovou... Zeny matou muze tim ze v sobe maji smer tam i zpět - jim je to totiz jedno, jde jim o smer, vztah, abstraktno jako takove, jsou na to zamereny, objektivizují to, semeno nechaji vyrust v plod. I nemoci a depresi - nebat se, nevyhybat se - proste jednou to prijít musí, zdravi neni nastalo... Byt to nevypada mozna, citim se i dost mizerne...cele je to i nabubrele, spise prani byt duchovni nez uplna skutecnost, zavoj...strach ze mi to vlivem okoli zmiti atd... Ublizujeme, protoze jsme nevedomi, zijeme v nevedomosti. Jsme hrozne propadly do systemu ve kterem zijeme. System a totalne vsechny jsou Anima a posetilost. Libive pozlacene a vynucující si souhlas se svoji lzi, jez jsou. I obrubnik chodniku, vsechno. Treba serialy americke - neni to ze bych nechapal ten humor neni to ze bych byl upjate fanaticky proti tomu jako dablu. Rici tomu ne, je to spatne, jste spatni, oni to nevi. Karamel. Stipnout to, ucelove, v obrane. Spadne jim usmev. Jakakoli reakce to jen zivi. Cele je to lez - neprijemne do stran rozechvely horky plyn (zhave barvy)... Paradoxne Duch co proti tomu broji je totez, fanatic... Proti tomu priroda a Duch. Zkusit si nemit v hlave slovni komentar a vubec zadne slovo - to vydrzim tak patnact vterin,... slovo je jedina vec jez ublizuje, at uz verbalne nebo jen potencialne - neverbalne... Smrt je uklidující svym zpusobem zvladne v pritomnosti demona, atmosféry kdyz nemuzes pridej - neschpnost byt v sobe, byt normalni, a ne vyexcitovany, posetily. Tim se i bavujeme strachu a uklidujeme... Paradoxne premira podnetu v nas vyvolava nudu (a depresi). Vyvolava v nas slabosz a prazdnotu a tu se snazime kompenzovat dalsimi vzruchy. Paradoxne, jak to u psychiky byva, kdyz se citime prazdni, pomuze prazdnota. Duse inklinuje k tomu vpit se, stat se kamenem, Duchem...Proto ja inklinuje ke objektum...

Heslovity vyťah z toho dlouheho textu. Nenahradi jej a nenahradi vlastni proziti a jine zdroje, poznatky.

Pruvodce (jeden z mnoha)

1. Komplexnejsi prikklady na Jin a Jang: ano a ne, pravda a lez, citeni a mysleni, nevedomi a vedomi, celek a cast celku, Eros a Logos, prostor a cas, vysoka entropie a nizka entropie, relativni a absolutni, byti a nebyti. Dulezity, zvlaste dnes, je pohled Jungovy individuace - muz ma tendenci byt pohlčen zenou a musi ji umet v sobe rici ne, zena ma tendenci ignorovat muze a musi mu umet rici v sobe ano. Rozvijí tim svoji muzskou/zenskou energii proti Anime/Animovi a tim zaroven nachazi v sobe prvky druheho pohlavi. Na konci je tak napr. muz plne sam sebou a ma vyvinute citeni a je pro nej normalni. Anima je Animus+Anima.
2. Svet samotny je cesta a celek. Jsou urovne byti: fyzikalni, ziva priroda, clovek, presah ja. Vyssi uroven je tvorena vzdy nizsimi urovnemi. Casto ani nedostojime sve urovni - ja, svobodne vule, vedomi - toto je na onom svete uz automaticke. Pod fyzikalni urovni je chaos. Vse vzniká prirodzenou selekci: fyzikalni zakony - vesmir, priroda, myslenky. Buh je jiz v plnem kontaktu s nebytim ("nejvyssi" urovni) a je díky tomu darce sveta. Sila nebyti je v divu "proc je neco a ne nic" - odpovedi je snad bozska duvera. Nebyti muze byt i popreni vseho - tedy vse obsahuje neprimo.
3. Vyznam utrpeni je v lasce, bez nej by nebyla, je jejim zdrojem. Laska vzniká a uz nezanika - a tak je to se vsim tady. Nic nezmezí. Kazde nekonečno ma svuj vznik. V lasce jsme maximalne spojeni ale i maximalne sami sebou. Laska ma plne fyzikalni vlastnosti svetla. Spouje protiklady, opacne smery, Jin a Jang.
4. Smyslem zivota je "nemuset byt" - to neni jen tak. Tedy i byt uspokojen a smirit se s nedokonalostmi svymi a okolnimi, netouzeni apod. Laska, odvaha, potomstvo, poznani jsou presahem strachu. Vzdy neco chybi, plne uskokující je jen celek kde je ja zklidnene a eliminovane. Ve stavu lasky je nase byti jiz svobodne, muzeme byt a pak zas ne. Onen svet ma zaklad, ci primo je, nase nevedomi (neurony v mozku). Po smrti, co bylo vedome, je nevedome a naopak. Vsechny souradnicove soustavy si jsou rovny. Proto je dulezite propojeni vedomi a nevedomi a vymizeni nevedomych problemu jez nas tizi. Az nebudeme po Bohu nic chtit, pak muzeme za nim prijít. Islam, jakozto posledni nabozenstvi, mluvi v symbolicke rovine o poslednich okamzicich - lze se uz jen odevzdat Bohu a Tajemstvi, nic jineho nam nezbyde.

5. Snad v cele historii není toto (ženské) řešení demonických sil - nechte je vyhrát, dejte mu co chce, vycíťte, darujte, podejte mu, dejte mu svoji bytost a zjistíte, že jste silnější než předtím. Mízi tím i naše osobní důležitost. Vy i on se i proměňujete a přesto jste stále sami sebou - to je dialog. Myslím bytost (mana) ne sebe zenu či sebe muže. Projdete tím. Tím se to ukončuje. Bůh moc neresí. Asi je tak "sam sebou" a beze strachu ze demona dal úplnou svobodu a výhru (je to částečně lstivé). Toto je však až závěr vývoje a bylo mnoho dalších modů, o kterých skoro ten celý dlouhý text vlastně je.

6. Smysl naší civilizace je v poznání, konzum je jen potřebná masinerie pro vědu a vývoj. Vyspělé civilizace jsou již duchovní nebo ví co je čeká po smrti. Nemají důvod bojovat stejně jako starší lidé. Vypustili panspermie do vesmíru. Nezajímáme je a jsme jako mladší bratr. Kdybychom my objevili planetu, kde jsou maximálně opice, tak bychom se nemohli s nimi bavit. Už potlačili posetlost - ví, že se nemá lezt tam, kam se nemá.

7. Bůh je dialog. Dialog skoro neznáme. Přiznat druhému autonomii. Kontakt se sebou je to nejcennější a nic, nic jej nenahradí. Všechny psychické problémy jsou z vnitřního potlačeného ne. Skoro úplně všemu co máme kolem a co jsme - masky. Zde se vzniká a i zaniká. Já je život, smrt a utrpení, a jediný problém - je v něm lež a nevědomost. Každý musí jednou zemřít. Skrze ja se nikdy neuvídíme díky zpevněným vazbám. Každá touha je touhou (já) po ja (mem, druhých či druhým, kterým ja přejeme), i nepřímou. Já je snazší, Jungovo "Self" náročnější. I když démon člověku Self vezme je stále na dne. Jsou dva druhy tuh: unahlná, neuspokojitelná, předsudkovitá - bezný život a druhá, trvalá zduchovnělost - Self, kde je ja i ne-ja, totálně vše, byt i nepřímou. Právě ne-ja je důležité. Ovšem zničit ja je jen jednoduchá úleva. Vysvobození uskutečňuje člověk, ale i společnost (bytí dele a třeba vůbec ne) a celý vesmír. Na konci je vysvobozen a může být. Kontakt se sebou je stav báze, přirozenosti, celku (celek i část), Pravdy, potence, před Treskem, obsahuje úplně vše, není to (jen) ja, jeho narušením se z něj zvýrazní démon, před tím byl v jiné podobě - mírně a chladně. Cílový stav všech duchovních systémů je stejný (Moksa, Nirvana, Tao, Bůh, Kristus, Self) - to je skutečnost. S Bohem se stále radíme a ani to nevíme. Laska a poznání jsou myslím to nejpodstatnější. V přítomnosti je vše, ziti, i snadné zapomenutí krivd. Teorie je kostra, praxe je tělo.

8. Popravdě zda se mi to relativní a tedy neuspokojivé, srdce touží po necem absolutním, otázka „co je smysl, proč tu něco je? Odpověď, že je to samo pro sebe srdce neutěší. Na to nelze odpovědět formulovat jednotlivci, věčná otázka, věc mimo systém otázka-odpověď, kdo je, ten se na ni ptá, neb je, a hlavně tuto otázku si klade člověk jež ztratil kontakt se sebou, možná by Bůh řekl "nevím" a bylo by v tom vše.

Přestal jsem psát a začal žít.

Problém: strach, že o to přijdu – nechat to úplně být, je to vlastní zkušenost a ta nezmežije. To není já, to není moje, neidentifikovat se s tím (jen velmi málo). Vyšší matematika učí nižší matematiku, nižší je vždy pohlcující a žádostivé, dostat se výš, ale nejde jim to, neb jsou, jsme zakletí v sobě, teprve touží po já (z ne-já k já směřují), u mne naopak, musí se vykašlat na touhu po já... člověk se ale musí podělit...

Říci jim toto? Stále tam budou dosazovat něco osobního (osobno mé či jejich) a nepochopí to, nebo něco majestátního či tam bude závist a pošetlost obecně, což je totéž, nebo naopak, ale opět stejně, budou odměření a neosobní, tedy opět skrytější osobní, až pochopení a porozumění a vlastní úvahy jsou rozvíjející. Musíte mě odstranit a rozvíjet se sami...Musíte sami, pokud chcete...a číst i něco jiného, než toto

Já i ne-ja se rozvíjí společně.

Ostatní lidé: člověk vidí tu nevědomost, chamtivost a lačnou prázdnotu...plně je respektovat – bytosti, nechat jim jejich svět, přát jim to, a štěstí, ... snaha o vztah a dialog (zůstat jednou nohou u sebe a druhou naslouchat druhým),

Mám také problémy.

Podívat se vždy na svět z pohledu druhých.

Přivádět vyčleněné zpět do společného rytmu, nepodmíněně...kdo je mimo tento rytmus, společenství, dokáže páchat něco proti lidem a druhým, člověk se přirozeně snaží pro dobro celku něco udělat, dělat...když po kontaktu s daným člověkem to rozdecháváme delší dobu, měli bychom se nad sebou zamyslet, čím kratší je pak doba zotavení – tím jsme vyzrálejší a vědomější. Ale závisí to na situaci a ta je pokaždá jiná....

Cíl: dvě samostatné bytosti co jsou spolu protože chtějí – milují se.

Dialog není nad/pod člověk.

Možná v nich vidím svoji žádostivost atd., nechci ji totiž ani vidět, dívat se na svět z jejich pohledu – to bude ten problém. Pro mě jsou démon. Společný prostor, každý má jinou vibraci, umím to vyladovat (potlačit v nich žádostivost a dosadit tu správnou, druhou). Poslouchej, co ti říká tvůj nepřítel, neb je to důležité, a zůstaň ale sám sebou, ve své nevědomosti.) Když do toho nedáš nic svého, osobního, je to na nic, bez tebe to uvadne, co máš, daruj světu. Ale on to seřere a za čas je tam, kde byl – nechceš dialog, nic ze sebe nedáváš Smířit se s tím, že to nezměníš, druhé a svět, nejde to Nejsem si navíc jistý v sobě, je tam dost démonického a lhostejného Neznají smysl světa, života, jsou zabředlí, žhavá koule a plyn a hniloba, bahno – já. Co jim pomůže? Problém je necitlivost! Nekontakt s okolím, s Duchem, touha po já a věcech, nejde si říci má se jít k ne-já, jsem špatná atd.... musí to jít od sebe, od své vůle a svého rozhodnutí a touhy, ne že nám to někdo přikazuje, ani to nebrat jako ráj a úlevu, je to logický proces, který se hlásí Duše a Duch, vnitřní svět, stále si tvoříme bobčky osobního ... Proto křesťanství: ikonizuje Ježíše a vůbec mu nerozumí a nechtou, co říká, nejsou tam duchovní techniky sebepoznání, jak můžeme své já přesáhnout, když o něm moc nevíme? Částečně to tak být musí, ale ne úplně. ... Směřovat k já je peklo, pouze já + nejá je život. Je to cesta to bláta a nevědomosti – je to však především mužský pohled, protože úhlavní nepřítel muže je objekt, jáství, libido. Anima tě musí trochu potopit Mezi lidmi, aby sis to uchránil, musíš mít ego – a to je to, co jsi eliminoval a tak utečeš Jak říkám, toto pro ženy vlastně moc není, mají jinou cestu, tu musí doplnit žena, výsledek je stejný, ale cesta je jiná. Co je náš největší problém, s čím zápasíme, co nejvíce bolí přímo nás, to je naše životní příležitost, neb když to překonáme, tak rozkveteme! Třeba koktání – ne, budu s lidmi mluvit, telefonovat, mluvit na veřejnosti, z čeho máme největší strach je naše výzva. Ale není to povrchně vyhrát – pak to není to, čeho se bojíme, musí to jít jako akt vůle z nitra, musí to být pomalé a ne zbrklé, zasáhnout nás to. Na co máme dar, to rozvíjíme automaticky. Chovat se k lidem, jako k démonu...nechat tomu volnost, nic ti vzít nechtějí ale institut šamana je důležitý Vědomí rovnosti se všemi bytostmi, samozřejmě i přírodními ... já+nejá je láska k sobě, láska k druhým ... jsou poloviční Nehledat, kdo je špatný a kdo ne, vše nějak je ... Odpustit. ... Poslední fáze duchovní cesty je umět vyjít k lidem, vše už před tím bylo, samota, všehomíra atd., je to nejtěžší zkouška, Bůh jedná se všemi.... Pochopit ano, mám pravdu, každý má svoji a pochopit, že bez druhého bys byl nic, opět – ne, že se to má, je to příkaz, ale je to smysl, funkčnost, hluboko uvnitř to pochopit Např. ne pro sex, ale pro tu věc samotnou, více bytostí má smysl. Opět hodně to bolí ... toto je vlastně ta praxe. ... Je to opak, než jsem dělal do teď – tedy, že já smysl nemá. Ponořit se do světa, uvolnit se, dynamicky, extrovertně ... Schéma bytost + bytost = my – jsme spolu, neb spolu být chceme (jak říká Pjér, vlastně skoro vše, co tu píšu...) – to je hezký cíl, často je to tak že jeden útočí a druhý se brání, ve vztahu, závislost smysl nemá. Praxe je – nikam to nevede, pochopit věty, co píšu je praxe. není to o tom uznat porážku, atd ... nepochopíš, dokud nebudeš sám sebou, chceš li najít sám sebe, musíš mě zabít! Podobně, kdo chce být Buddha, musí zabít Buddhu. ... Pochopit, že druzí mají smysl, jaké je tvé přání vnitřní? Stále žiješ vnitřním světem a jeho pohledem na sebe. ... Nikdo tu není, můžeš to říci, nejde to, najít důvěru alespoň k Bohu? Jenom to říci – uvědomit si v sobě lze? Člověk potlačí svá opravdová přání, a je drcen koloběhem okolním světem a myslí si, že jinak to nejde.... Můj případ je i ten, že ego hodně potlačuji, odjakživa. Neumím se hněvat na lidi, protože můj hněv by byl strašný, démonický a pohlcující a egoistický, maximálně – možná právě toto projevit před druhými je cesta ke své lidkosti, pokud to přijmou, že na to mám nárok, pak pochopím, že jsme na tom stejně, jsme mimo Boha, ve sračkách zde....

1, Pochopit já+nejá (o tom jsou dnešní víry), já nemá smysl 2, pochopit já + on, ona = my. Být sebou i ve městě mezi lidmi, my má smysl Víra nová – zahození všech věr světa Animismus byl integrací všeho, my to nezvládáme..., 3, Smyslem není Self, ale Self + Self + nejá. Pochopení, že existuje i někdo druhý je jedna z nejvyšších abstrakcí..... Kdyby Buddha by sestoupil mezi lidi a žil pak po osvětlení normální život s rodinou atd. aniž by ztratil, co zažil, což asi ani nejde, to by bylo myslím o úplnosti. Sice to nejde dohromady, ale jednostrannost člověka nenaplňuje, ovšem v životě musíme něco rozvinout úplně maximálně, jednu věc, jinak by také svět nefungoval. Jde o to, aby svět fungoval. ... nebát se že ti ublíží, děje se to stále a přejde to, usmíření. Lidstvo zvládlo jakž takž bod 1. a 2. zatím ne - být spolu. A už vůbec ne bod 3. ... Bůh se také musel naučit.

Je to nová éra, od strany 70., „praxe“. O hodně tím člověk přijde, o moc. ... musíš sám chtít, pochopit to. ... Chtě nechtě, nirvána vede na vznik já, vznik života, právě díky potence, zánik já musí vést na jeho vznik. Ale nic o tom nevím...bytoštní komunikace vede na skutečné neznovuzrovnání - velmi osobně to bolí, že existuje autonomie druhých, automaticky se objevuje i respekt k vám, ... řekl bych, že toto je cesta k neznovuzrovnání. Kontakt s druhými – abyste věděli, že to bolí, snad každého to bolí. ... Extrovert by to měl asi naopak...

Nižší používá lačnost, sílu, prázdnotu, touhu po já, nevědomost Snaha o podání ruky Boha a člověka – to nejde. Uvolnit se. Božské zásahy se nám zdají kruté a nesmyslné a cynické – viz toto: někdo se stal buddhou – je osvícen, je mezi lidmi,

na ničem již nepří, daruje, soucítí, je A on, Bůh, ho pošle v dalším životě mezi spodinu, aby se naučil bytostního kontaktu, neb to není úplnost, co to bylo předtím – to je individuace jednoho člověka, bez komunikace, I celá společnost dojít osvícení? A jde to? Je hloupá.... Rozhodně to stejně jako u osvícení nelze příkazy – tedy režimy, nějaké pozadí fanatismu tam být musí, ale i společnost se musí otlouci a postupně se osvítit. ... jde to, trvá to velmi dlouho, nemusí se tomu dojít, mimozemšťané nějak k tomu třeba dojdou a my ne, stejně jako ne každý se stane osvíceným, ale musí to přijít samo, vývojem....

Cítím jen (osobní) bolest a ne, že toto je smysl – druzí také žijí, je to proti (mé) přirozenosti. Je to samozřejmě sestup níže dolů, a ztráta něčeho svého, Pravdy a nová Pravda, je to dialog....jako v dialogu.

Společnost je sice nepoučitelná, ale pomocí osvícených se mění ... a fanatismus kultů není řešení, povinnost. ... smysl je, aby bylo více bytostí, co komunikují a nad tím je snad další syntetická úroveň ... opět Big Bang zpětně : částice přejde do vakua (jen vlny) pod časem 10 na minus 43 vteřiny. ... smysl: být sebou a umět být a milovat ostatní a nemuset být (přesah), já+ne-já+my+Self+Bůh.....nevím, co to je tady...opisují to z papírů, už nevím, co to je...pochopení, porozumění je ženská individuace...Self s... Jak vidno, jde mi tu o množství, o zahlcení druhých textem, sebou, egem...to je extroverze...

Bůh to udělal, vrhne dolů, aby ses nebál prohrát a obhájil si to, nebál se prohry, aby se nirvána nebála prohrát ... ano, je to nevyšší, ale nesmí se to bát nižšího...

Ženy umrtvují atmosféru, znehybňují – dýchat tam a zpět, city, jemnocit, vlnky, hladit kočnu ... city překryjí hmotou, zavalí to.

Smrtí problémy nekončí – zde je možnost je nějak řešit - umět v životě vystoupit z vlastních kliše (Pjér) – uvědomit si, že jsem v něčem uvězněný, v nějakém módu a umět z něj vyjít ven, resp. je to jen jiný pohled, už víme, že můžeme věci dělat jinak. A zjistíme, že je to vlastně (i) věc volby, svobodného rozhodnutí potom.... To je rozdíl oproti malému dítěti.

(Pjér): Mluvit o něčem, co není hezké, ale ne hnusné – tím se přivolávají démoni. Když přijde běloh mezi přírodní národ, tak se třeba rozhněvá a oni na něj – přivoláváš demony. Oni žijí v přirozeném světě, velice dobře se zde orientují, ví, že démoni „existují“....

Naladit se a společně vyjít nahoru (systém čaker). Čakry jsou zde vlastně ty jednotlivé důležité milníky, věty, v textu...

Na té cestě – neděle Vypich - Beroun, Self + nějaké jiné Self (nejde to si podat ruce, odpuzují se, to nepochopitelné „nejsi tu sám“) – na té cestě poznáš nové, cíl však bude stejný. Abys hsi to uměl zachovat a obhájit si to, ten duchovní nabytý stav, proto jsem tě vydal na jinou cestu...Z úplně celé duše to nechápu.... mizí tím megalomanie, pohlcení světem velkých rozměrů, a spíše se dostavuje svět vztahu s nejbližšími...je úroveň touhy po já, pak milujících se bytostí, pak mimo lidský svět Uvolnění je základ a cíl. ... Každý nepřítel ti něco sděluje až na Lilith.....Na té cestě poznáš nové a cíl bude stejný. Abys to i uměl zachovat a uměl to obhájit to. Z úplně celé duše to nechápu (že existují druzí lidé samostatně jako já). Uvolnění je základ a cíl. Každý nepřítel ti něco sděluje (co tě má nakopnout), ale Lilith, ta se jen brání. Zpět k tomu: je to hluboké pochopení, které posléze přejde do neuvědomování, třeba díky struktuře světa, jak ji popisují, a jaká je (fyzická, přírodní, člověk – to je určitě), že já nemá smysl a to i skrytá osobní zášť, nenaplněnost a šikana se tím automaticky přemáhá. Do struktury světa nezapadá to tvrzení, že existují druzí – neb svět je jako jeden celek, jedno já. V ničem nelze nalézt klid, protože to vždy podlehne doplňující entitě. To „existují druzí“ jakoby nezapadá do systému, je to totálně odjinud. Světy (vajíčka, Self) atd. se mohou prolínat jako zip, na fyzické úrovni to jde možná jednodušeji (i když na vyšších asi také), ale prostě to tam nezapadá, je to šílená křeč a nepřirozenost sama o sobě. Jako chladná ocelová břitva vs. přirozená příroda. Je to vize budoucího kosmického věku, v té větě je vše, neb to vše přesahuje. Smrt už v Self je, zde je to mimo život i smrt, mimo já. Ta věta nejsi tu sám bolí, velmi bolí, ale je i uklidňující (nebýt sám). Každý musí začít u sebe. Je to právě o tom přesahu já, což by měl být dle struktury světa náš cíl. Mizí tím, že mi mohou vzít moc. Právě ty démonické energie toto nechápu. Souvisí to s nevědomostí Anima a Animy v nás, neb v druhých vidíme své projekce. Tato věta může evokovat necitlivost, ale uvědomění si, že existují i druhé bytosti je pozitivní samo o sobě. Člověk tím přestane soudit. Ta věta emuluje víru, musíme ale plně pochopit její význam a ne v ní věřit. Bůh také plně a nepodmíněně respektuje. Toto může nahradit veškeré duchovní poučky světa, není na tom jakoby nic božského, snad proto je od Boha. Je to probuzení, i ze sentimentu. Je to inteligentní. Vše automatické a přirozené není jen tak a Bůh – Stvořitel o tom ví asi své. Celou bytostí pochopit, že existuje jiná bytost – to nejde, to se dostavuje imploze, snaha se zachránit, ego.... Ženská cesta je ale jiná, ne E na A....Duchovno je hluboké pochopení něčeho – neuvědomovat si to potom – už je to automatické To to se táká všech: duch, démon, touží či je zabřednut v já, neví, že přesah, smrt já, je zrození, já vlastně není...Duchovno je uvědomění si významu vět. Lépe když na to

přijde člověk sám a ne to přejímá, ale když na t přijde sám, nemá oporu v nikom. Ta věta nejsi tu sám, je to o tom pochopit, že jiní vidí tutéž věc jinak, je to rána pro duši+ego.

1. Hezky je vidět dialog a ta věta na setkání Ježíše s Ďáblem. Přijde k Ježíši na poušti ďábel a řekne: Bůh řekl „nejsi tu sám“ – vůbec si mě nevšímáš, neuctíváš mě, nerespektuješ. A Ježíš na to: Ano, Bůh řekl „nejsi tu sám“, uvědomuji si, že si tě nevšímám, přiznávám a přijímám tvoji námitku a je mi to líto, ale ty jsi ten, který toto slovo v sobě nemá. Plně se respektují a v míru odejdou od sebe. Tato věc je totiž spojuje. Každý je sám sebou a přesto se každý změnil – to je dialog. Přijde nám to nudné třeba, ale dialog obsahuje vše, všechny emoce tam přeběhly a nikdo neodešel s vnitřní záští. 2. Problém nastane, pokud tam dosadíme Lilith. S ďáblem se dá vést rozhovor, byť nás vždy napálí (zradí). U ďábla v podobě ženy (žena+ďábel) je to jinak. Ona totiž slovem vůbec nevládne, byť jej používá jako jedinou zbraň – verbálně i neverbálně (potenciální slova). Musíte se snížit na její úroveň a mluvit jen srdcem (nikoli neverbálně) – budeme se bavit, ale jen srdcem, řekl jsem. Cítíte nářek její atd..., resp. jen svoji ochranu. Chrání se slovy (démony), nechápe významy slov. Vlastně tam nezůstane žádné sdělení, kromě srdce a lásky. Takto lze s ní komunikovat, ale nezmění jí to. Ona vlastně chce, abys za ní do toho pekla šel a nahradil tam její místo, a ona mohla nahradit tvoje – vysvobozené, po tom přesně touží, myslí si, že někdo prostě v tom pekle musí být. Ale vy za ní můžete odvážně jít a spolu vyjít oba ven. Právě ten krok, že vlastně uděláte, co chce, je důležitý, tím si získáte její důvěru a trochu zlidstít, muž musí umět sestoupit do pekla ženy (přesně to si hrozně ta baba přeje), a umět ale vyjít ven, buď sám a nebo s ní, lépe však i s ní, jako člověkem. Démoničnost tím nezmizí, jen je už pryč. Jednou nohou jít do pekla za ní, ale stále být v normálním módu, řekli bychom neexkomunikovaném, nepekelném, nepošetilém. Miluji tě, půjdu za tebou do toho pekla (to zpozorní ta Lilith...). Nemůžete tam jít úplně, to se utopíte oba a nikdo se nezachrání... Toto je velmi moudré, ale nebezpečné a není to asi pro každého, člověk v konfrontaci s pošetilostí strašně snadno ztratí rozum i srdce. Říkají tam – nic jako společnost neexistuje, zde se dozvíš pravdu atd... Člověk přesto chce zjistit, o čem to tam je, ale když to zjistí, už je tím polapen a nemůže ven. 3. A tak jsem pochopil, že s nižšími (duchovně) bytostmi se dá bavit „pouze“ srdcem. Se všemi démonickými žádostivými a nevědomými. Jsou zakleti ve slovech. Zde jsem pochopil, co je to duchovní vyspělost a jak si ji udržet a nepřijít o ni, jak jsem se dříve bál (i teď asi)... Opět si to lze rozdělit na oblast srdce a oblast rozumu, ale je to spíše než pravda aplikace tohoto dualismu a složitou propletenou věc – svět. Už chápu slova Pjéra: není problém z vyšší matematiky se snížit na nižší a umět se pak vrátit na vyšší. Totéž duchovno je uvědomění si nějakých vědomostí (vět), musí se to ale zkusit, zažít, plně zvnitřnět a uvědomit si – to je duchovno, jsou to záchytné body a k nim naše pochopení a prožití, které se zpět vybaví, dostaví... k nim naše pochopení (srdcem, celou bytostí) – proto to nezmizí, stačí si věty připomenout a ten stav se připomene a navodí. Ta rovina vědomí. Je to jako výstup po čakrách nahoru vlastně. Např., že tu nemůžeme být věčně, ani po smrti, je to nelogické a musíme umět „umřít“. Srdce to chápe a podporuje, neb je v tom láska. Proto se říká „nevědomost“. Tedy s většinou lidí se dá bavit pouze na úrovni srdce, neb rozum tam není, to by dělali a chovali se lidé jinak, vědomě, citlivě. Rozum znamená duchovno. Často však předbíláme, vše se musí odžít, všechny úrovně bytí. Rozum skryj, či jej podprahově vkládej, neb o rozum se tě snaží přoproavit, stáhnout do své úrovně – ostatně ty děláš srdcem totéž. Čím je člověk vědomější, tím více je ohrožován nižšími úrovněmi, pak ale přijde zlom, integrace a už nižšími úrovněmi ohrožován (tolik) není – to je pak plná vědomost, buddhovská. Ale každý z nás je v té nižší úrovni více či méně... Rozum totiž říká – nejsi tu věčně a to všichni pošetilci nechápou a proto jsou tam, kde jsou. 4. To mě přivádí do společenství. Také nejsme tu od toho někomu stále někomu pomáhat, jsou to svéprávné bytosti, jako my, ... je to posedlost rozumem, ale nezná ty správné věty. Oni srdce mají, jen není vidět, mají normální srdce, jako má každý.

Pospolitní společnost. Jestli existuje nějaká esence Dobra, pak to je přirozené společenství lidí. Viz původní kmeny lidí. Podívejte se, jak žili indiáni apod. Je to dialog. A ten, kdo páchá něco proti lidem nebo přírodě, je právě z této společnosti exkomunikován a je pošetilý. Normální člověk společnosti dává, chce její dobro a prosperitu a od společnosti také dostává. Proto se extroverti hájí tím, že jsou Dobro, ale úplně to tak není. V dnešní době máme příležitost, aby tímto dialogem byla celá planeta, zní to utopisticky, ale ono to bude přirozené. Jinak už to ani není, původní kmeny zmizely a člověk přirozeně někam musí patřit. Dnešní spolky ovšem nejsou tím přirozeným společenstvím, jsou protkány fanatismem a stresem. Společnost je jako jednotlivec, také má předsudky, démoni jsou mimo ni. Jestli bych něco vypíchl, že je Dobro, pak je to tento dialog, společenství lidí. Každý do toho něco přinese, něco ale musí potlačit a něco společného se tvoří...

O přítomnosti – naučil jsem se být v přítomnosti, tím odpadá velmi rychle osobní dotknutí se, když vás někdo urazí, snadno to odezní, těžko se to vysvětluje, to musí být právě přítomní, člověk, který právě v přítomnosti není, si to neumí představit, a v přítomnosti právě ego mlčí, proto se snadno odezní, když nás někdo urazí, neb my nejsme mrtví, nejsme, ego, žijeme. Jsme život. Život přináší těžké i špatné chvíle, v přítomnosti když jsme, tak chápeme nedokonalost, že vše není dokonalé. A často i třeba naráz... Ego je i ten kámen v nás, ten co se snaží být v minulosti nebo budoucnosti, osobní vize a atd.... a velmi bolí, pokud nás pak někdo urazí...

Jsem všemi, nemám jak s kým být - partnerství, jsem všemi....

Ženy jsou šťastné a cítí úlevu, když se začne mluvit o démonech a e'', jsou s tím totiž v neustálém kontaktu, ale mluvit se o tom v dnešní době – to se nedaří.

Každý, když exkomunikuje, jakoby zastupoval společnost více lidí, ale to dělá každý jednotlivec, paradoxně, matka co exkomunikuje...

Kontakt s bytostmi vše je bytost

Struktura světa?: uprostřed lidé, nad nimi Bůh, pod nimi peklo, tak to vidíme my. Další struktura, jako stupně abstrakce v matematice. Abych to vysvětlil. Jsou nižší a vyšší úrovně, které i obsahují zahrnují nižší úrovně (ale ne jako svoji primární součást, něco musí být mimo) - je to jako stupně abstrakce v matematice - nejníže jsou objekty: tři hrůšky, výše jsou čísla: tři (abstrakce od objektu), výše jsou symboly zastupující čísla a další matematické objekty, výše už nás zajímají jen vztahy, operace mezi matematickými objekty - více a více zobecňujeme. Co je myslím zajímavé, tedy takto to vidím, že nad nejvyšší úrovní je už zase ta nejnižší úroveň – protože, co může abstrakce od té třetí úrovně – že je to vztah, a už nás nezajímá jaký je to vztah, tím se ale ocitáme na úrovni vztahů a objektů, půdě čisté iracionality, Jin a Jang, tedy té nejnižší úrovně, kde chybí nějaká rozum a vědomí a popis. Tedy existuje maximální složitost a komplexnost a nejvyšší úroveň a nad ní se rázem propadneme na nejnižší úroveň, je to tak trochu začarovaný kruh. Být na nejvyšší úrovni jsme rávež ze „samsáry“ a kruhu nějakou genialitou nebo pílí vystoupili. Směrem nahoru dochází ke zjednodušování, ale to zjednodušování jednou přesáhne všechny meze a ocitne se na začátku. Porobně prázdné je také jednoduché, nebytí, chaos...ale to zase není úplně pravda.... Tedy převedme to do „našeho“ světa: Nejnižší jsou objekty samotné (hrůšky)

5. Objekty, A a E dualismus

4. Vztahy - láska, čistá láska

3. Zástupce čísel (a, b, x, y, z...) – lidé a mana osobnosti

2. Čísla - démoni

1. Objekty – hrůšky, zvířata atd...

Dolů se jít dá snadno, nahoru velmi těžko, překonává se tíže a to možná i doslova, viz sjednocování interakcí po velkém třesku, vzniku vesmíru (pokud to tak bylo). Pošetilost je předbírání. Být plně tím co jsme, na své úrovni lidí. Ale bez touhy a i slabého předbírání se nahoru dostat nedá. Jít nahoru je vlastně život, je to směr proti rozpadu, navyšování entropie, proti jakoby chodu času.

Především: to nejsme my, (já), kdo tu formu odhazuje! Uvědomit si (tuším, že to tak je)..... Totiž jednota je jen jedna, láska, a jedinec se tam nedostane. ... Ani to není jako spojení Self kruhů, které se překrývají uprostřed, jako okvětní lístky, ale asi to tak je...pak je to bez vědomí, že existují i druzí...a dva a více lidí se tam také nedostane, táhnou se vzájemně zpět, milují se, objekty, láskou do těl....tak, kdo se tam dostane? – právě, že nikdo, neb někdo je již nižší úroveň. ...a přesto to je Bůh a ne jen ne-forma (Láska), takto to ale vidíme my, jako Boha – osobnost, právě z naší osobní úrovně. Totiž to už není cesta vzhůru!, jen málo, velmi málo. možná, že až pochopíme vědomí a duchovno, pochopíme co bylo před velkým třeskem a gravitace + kvantová teorie, Ano uvědomit si, že láska je podstata, ale opět musí se to zažít a pochopit a především nemyslet na to a mít rád... Nevědomost = bytí existuje – ne, nebytí je to, co existuje, ale pojem existuje je zase chybný...? Coto je?Vše se musí zažít (poučky) neb „tam“ už si to zpětně neuvědomíme, nějaké věty, ale praxe, smysl, přetrvává, ta je trvalá (?). ... Nemusíme věřit v posmrtný život, ale toto (nevědomí) je po smrti, je „fakt“ – v nevědomí probíhají procesy a ty mohou být vědomé, pokud se nacházíme tam, kde jsou tyto procesy... Tady v životě být plně co jsi, rozvinout to a pak to, čeho se bojíš, smrti v nás, smrt, umět překonat., své klíče, jak říká Pjér.

Pochopit že ja jednou musí zaniknout ze existence je jen dočasna a nemuze byt trvala v podobě jake je.

Snad pro každého je jak rozsvícení žárovky, iniciaci, uvědomit si Anima nebo Animu. Jak říká Pjér, caste je, že žena vytváří problém a muž se ho snaží resit. Ten problém vždy doroste, je to zarodek, destruktivní touha po životě a jen prožitý život jen utěší. Když muž problém přestane resit, tak zmizí a resi nevedome ale vlastně i vedome (muž začne prožívat). Lze ale i začít to resit vedomeji, muž na to muze aplikovat jen život, přítomnost, prožití - svoji animu. Nebo žena začne respektovat Anima,

pulce, nejsem tu sama, začne mu davat cit a ucit jej citit a on vyroste v muze, ale uklidni se to az kdyz ten muz integruje zenu. Nikdy to neni tak, ze problem ma jen jeden, stejny problem maji vzdy oba. V muzskem egu je citit mam zenu, v zenskem egu prede mnou je muz, resp animus a její ja pak zni strasne nalehave a obrovsky. Problem je tedy take to ja. Pochopit ze samotne nase ja nema smysl a nemuze byt naveky (vecne byti je nesmysl, musi se sebou neco udelat, aby naveky jakoby bylo, ale to prave tim, ze bude milovat a presahovat se...), stejne tak samotne nase ja je bez druhych na nic. Clovek tedy ma darovat sebe a samozrejme umet prijimat druha ja ktera jsou darovana, ale to ho muze vrhnout nize, holt to tak je. Nad tim jsem se vlastne nezamyslel. Ano muzeme dat lasku tem, co tu primo nejsou, tedy jakoby umreli zivym, a necekat odpoved, ale to by nebylo spravne. Mozna ze Buh to takto hodne ma...Opet jde to asi uvedomenim si, predstavit si, ze on je ve stejne situaci jako vy, je na tom stejne, u zeny to narazi i na odpor jak muze neco tak cizi, technicke a odporne jako muz milovat a me...o tom je ta iniciace zeny - cit k teto "oblude". Ne jenom s ni posetile obcovat. Vse vyžaduje mnoho vule. Vule je vzdy dobra.

Protejsk rekne ty mi darujes sve ja tak to pekne ne, to si nech co s nim budu delat je to jak prehadzovani horkeho bramboru, jen pulku...a miluj...dialog je dulezity. Je to typicky problem nas lidi, narcisistni, miluje vzdy jeden a druhy ne, pak se to prohodi, neni to svobodne. Neni to my, vzajemne, bez tretiho co se diva, soukrome atd...A o tom treba ten zivot je, ze zjistime jak k tomu dospet a byt svobodny a presto milujici, chtic to muze iniciovat ale melo by se to nekam posunout. V tomto jsem uplna nula a nepolibenec a neporadim Vam. Cil je jasný - vzajemna laska, ale jak kudy atd...tezko poradit. Chce to cas. Asi jako laska v dlouhodobych parech, je tam vse, zacatek chtivy a take hierarchicnost a dominance a ruzne krize a nakonec dve svobodne milujici se bytosti. Jsou spolu protoze to tak chcejí.

To srdcem je i o jiste nadrazenosti, ale postupne tam je jen srdce, a neni to jiz ze musis pomoci neb se branis ale ze chces pomoci. A take praxi pozna se jak na to a kdyz neraguje nechat byt apod...

Kdo treba sikanuje tak se nudi a je ve stresu, nedba nejsi tu sam, protoze nechape autonomii druhych nechape ani tu svou. Kazda bytost chape veci jinak. Ovsem tato fuze lidi bez autonomie je vlastne laska, ale v lasce se zadna bytost nedusi naopak je plne autonomni.

Stejne to clovek dela pro dojem od ostatnich. Vlastne v dospelosti clovek nic jineho neni to se obrati az ke staru...

Na konci budeme ve stavu mysli cloveka puvodniho prirodniho, jen zkusenejsi, stejne jako dite a starci...nedekuji neprosi daji protoze chcejí. Ale nikoli tak ze budeme na pralidi vzpominat (to take) ale prijde to samo.

Nyni Buh, laska, lide...

Karani ci sebekarani nestaci, musi se to odzit.

Co bych byl za ucitele kdybych sam nesel vzorem a tak odchazim zit zivot, s vedomim, ktere jsem nabyl, posledni dobou jsem nejak vnitri svet, sebevedomeni, zanedbaval...Zivot ma jednu vyhodu - neni dokonaly zato je opradovy a ze vseho si clovek nedela hlavu...snaze se s vecmi vyrovnava. Bere to jak to je. Je totiz v tom. Kdyz na nekoho zivot pada tak protoze ho nezije. Do ted jsem sedm let premital, nyni jsem se rozhodl dalsi leta travit zitim, text jsem zverejnil (kdyby neco :) a neco k tomu rici za x let...i treba bude na veci jiny pohled....

Divame se na sebe zvenci z pohledu druhych a rodicu nez abychom byli co jsme.

Uz prestan blbnout ja te mam rad rada jaky jsi.

Dalsi vyvoj je tedy ziti, ja, lide, laska, Buh, mohl bych to zabalit a jit do ustrani ale zde mam asi dluh a ani to nevim...vsedni zivot.

Jednak to ma rovinu ega (milacku uz toho nech, ano draha - navic ja muz, skadleni, muz nadmuty beran...nejde to hluboko a treba i opet nekdo se na nas diva) a rovinu hlubsi (hlubsi ja)kam laska take muze pronikat...a oboje zaroven ... a to nas zajima tato uroven, ta ne ego...Muz ma tendenci byt uplne mimo svet a jednou neco dat a pak at mi daji pokoj. To je malo. Asi jsem ten demon bez citu proti kteremu bojuji. Toto, nalezeni vzajemne lasky mezi lidmi by myslim bylo na dalsi stohy knih a treba i nove struktury sveta a pochopeni novych veci...

Jako Buddha kdyz poprve vysel z palace, jako hrouda hlíny, co se rozpadne a rozfouka mezi prsty. Tak mi to vse pripadalo, kdyz jsem si uvedomil, ze mi schází aby mě měl někdo rád, nemám totiž po tom touhu ani skrytě, ale asi je to

potřeba, pro pochopení života, bylo to velmi někde v hloubi a netýkalo se to příliš mně...pak jsem byl velmi skleslý a mezi spodinou, je sám a je tak spokojený, není totiž sám, žije v iluzi, jako původně narcisistní vejtaha co poznal skutečnost..., že láska od někoho je nevím jak to popsat...úplná němota ... a ano, vy máte nějak pravdu, ale ne tímto způsobem, jinak nerozumím tomu, že by mě mohl mít někdo rád, je to jako hra mimo pravidla Ostatním to přijde naprosto šílené být v takovém stavu, ale já si to neuvědomuji a ani v největší hloubce, souvisí to s tím „existují i druzí lidé“, s tím si to také neuvědomuji.

Jako kdyby jste úvodní přirozené vědomí vpravili do mého těla a bytosti a řekli mu, jaká se tu hraje hra, že tě nikdo nebude mít rád a ty je ano, že jsi uvnitř kámen, celý svět i s lidmi je pak také jako mé já, jako iluze, neb na mne nereagují, nemilují a nemilovali, je to jako opona, život je puzzle. A pak ta opona spadne, a za ni je temno a nebo svět, kde již se ví, že existují i druzí lidé, ví to oni i já....Ale kdo by mě měl rád, moje vnitřní žena ve mně? Stále jsem zaklet v já. ... opět slovy to nejde vyjádřit ten pocit, pocity...absolutně pak člověk neví kdo je, a vlastně to ví....rozpad já, integrity, jež je vratká. Neumím si představit, že by mě měl někdo rád, jen nějaké mé já mě samotného....takto to má snad více lidí a snad je to obecný problém samsáry lidského bytí....Úplně maximálně je v tom Animus, 2D, Duch...často, když máme něco doopravdy vyřešit, tak se zastavíme a nejdeme tam, jako schizofrenik, kdyby si měl uvědomit, že je i člověk, radši je v bahně, v já, v kolotoči disociace já...aspoň vím, co je hlavní téma: umět být milován....kdybych neměl tento text a pochopení světa, stal bych se po smrti možná bludným duchem, co neví, kdo je, co hledá, jak se z toho dostat ven....ale to vědomí struktury světa a další věty mě docela zachraňují....doufám, že i další bytosti bude. ... Slunce a borový les Džbánska na počátku května.

Nakonec se člověk doopravdy stává láskou. Hlavu mu zalije světlo, ne intenzivní, a mozek je totálně průhledný, čirý. Osvícení je však postupý proces, prohlubující se, nebudu to prohlubovat úmyslně, neb to není já, kdo je láska, tedy to ani nejde. Já vždy nějak manipuluje. Pouze si říkat: stávám se láskou – tak osvícení nikdo nedosáhne, je to chemický proces. Fyzicky se tam musí něco dít v hlavě. Není to pompézní a úžasné a dojemné, totiž vy nejste ta láska, jen se vám to děje. Je to prostě láska – má to všechny vlastnosti lásky, ten stav. Člověk se tím neztratí, ve smyslu, nerozpadne se mu já, je to prohloubení. Už tam nejsme, ale není stesk po sobě, není hněv, není to zničení já – to jediné lze říci, přesto tam není, nemůže být, není, nemůže být, láska není já. Pak chápu, že bytí je krásné, hodné milování, neb vše trpí, a zároveň je i temné a frustrující a snové a o ničem. Bytí i nebytí mají kladné i negativní aspekty vztaženo k našemu pohledu lidskému...Je to však neřádné osvícení, je z rychlíku, je jako ze zkumavky, je to zmrzačení. Člověk má vymytý mozek, ale není pod vlivem nějakého fanatismu. Od té doby je to tam pořád, a je to obtěžující. 7.5.2018, 18:00. Pochvalov a zpět. ... Není to, že jsem Bůh, či ho zastupoval, spojil se s ním, je to prostě láska, toť vše. Má to příchod smrti. A nemocnice, nemocniční prostředí. Vyspělé, technické, bez přírody, sterilní. ... K osvícení platí to, že co muži odcházejí dělat do svatyní, ženy už dávno doma zažívají a jsou :-), ale protože u nich neproběhne ta změna, není to asi zřejmé.... Je to rozmařilost, byť je dobré to prozkoumat, je to vlastně k ničemu, i ve smyslu k onomu světu, mi přijde – nemá to význam (snad proto, že se to stane jednotlivci a je to opět do sebe zakleté). Původní člověk tyto stavy neznal a nepotřeboval, není to smyslem. Je v tom hodně ega, byť ego tam už není a dotýčný nemá osobní důležitost ani skrytou. I je to deprese. Osvícení jsou třeba opět sami a myslí si, že sami nejsou. Je to jako by se na fyzické úrovni, kostí, něco stalo. Je to jako by vám rozklížili hemisféry od sebe (ve skutečnosti jsou propojenější, prý, jsem nyní četl dodatečně), jako by se tam něco povolilo, jako když vyvracíte kořeny stromu, stále nic, a pak to povolí a rupne vlastně, je to stejné, vyrvání z kořenů – to je dobré připodobnění. Povolí tam něco. Zvýší se entropie. Já už nikdy nebude takové jaké bylo, stejně jako strom, který vyrvete z kořenů, je to vlastně smrt. Smrt zaživa. Člověk zprůhlední. Ten stav živí jen vůle v nás, to osvícení, vůle je tedy dobrá věc, vůle jsou kosti a kořeny a jejich povolení. A jak se k tomuto staví moje Já číslo II.? Moudré, rozuměj pohled na vlastní život z onoho světa, nadčasově, s tím, co mělo smysl a co ne. Jak se k tomu staví? Je k tomu vlažné. A to mi bylo podezřelé. Ztratilo se mi normální, hluboké, zdravé já. Selské. Ono, osvícení se bojím, sleduji se z bezpečné vzdálenosti (prostě jsem ze Západu). Chce li někdo dosáhnout osvícení, ať neposlouchá, co je mu doporučováno, nemohu to posoudit, neb jsem se k těmto stavům dostal sám...

Zjistil jsem, že já je pozitivní i negativní a ne-já také. Buddha mluvil o vyvanutí, toho jsem nedosáhl, tam mizí totiž dualismus. Přirovnáme si to k ohni – Nirvána je zhasnutí ohně. Démon (který je blízko světlu a umí se z něj vytvořit, je když oheň dohasíná, ta červenavá barva uhlíků a uhlík černý – uhel, začíná to být pohlceno hmotou, uhlík jako symbol já, ušpinění a snaha oheň znovu rozdýchat, to je démon). Dobrý oheň ani není oheň, je to světlo ... jako narušení supersymetrie, chladnutí, vznik ohně a vyhasínajícího ohně. Nirvána je snad stav konce vesmíru (expanze, vyhasnutí), Světlo je jeho začátek.

Tedy neuspokojilo mě to, Já č. II tomu nerozumí či spíše není to pro něj prioritou, ono nic vlastně neříká, nedává mi, co mám dělat, jen to potom hodnotí (tak to asi dělá Bůh), vždy tu bude neuspokojenost, to je základní vlastnost já, musíme se s tím smířit, to je velký úkol, cokoli děláme, není úplně. A pak to přišlo.

Přesně k východu Slunce 8.5.2018 (už se s tou synchronicitou musím podělit), Buddha to měl 30. Května za úsvitu dle legendy, pokoj mi rozzářila růžovožlutá záře Slunce a bylo mi to jasné – ale neradoval jsem se, nebyla to Heureka apod., bylo to slabé a snad je to ono, formule, kterou je potřeba si uvědomit, měl jsem to vědět na začátku. Z ní číší dobro...Není v tom nic magického. Jsem západní člověk, sledoval jsem racionální linii, kdybych to měl naplno prožít, už bych se nemusel vrátit zprátky. Nevyžívám se v daných slovech, vyslovím větu, něco evokuje, prožiju to jen po nutně danou dobu, jdu intuitivně, jako vlk po stopách, ale nevidím to, co sleduji, více dbám na teorii, než na Východě. Uvědomil jsem si, že: já po osvobození vlastně netoužím. To není mé já, co touží po osvobození, a zjistíte, že tento stav tam byl vždy a Já č. II proti tomuto již nic nemá, totiž ono v tom již je, vy v tom jste, všichni v tom jsou jedno jediné já, a přesto to já není, nedá se to slovy popsat, byl to jen růžovožlutý prostor (východní mistři by řekli, že je to jen nějaký nižší stupeň), mé já tam odpadlo. Asi zůstalo na Zemi. Byl to zlomek sekundy, byl jsem tam jen jednou nohou, kdybych tam byl oběma, asi bych se už úplně rozplnul a odlpl ze svého těla, i když tento výraz je nesprávný. Je to svět, kde již nejsou formy. Vaše já nemá formu, nemá počátek, konec a vlastně neexistuje a není tam a přesto není to ani rozplynutí já do prostoru a není to ani žádné já....Já provalilo na sebe pravdu a je klidné. Já je totiž přesně to, co vám brání se tam dostat, ono miluje tento svět, ta touha po vyšším je jen jakýsi klam. V tom stavu se „vaše“ nejniternější „já“ spojí s nejvyšším a tvoří jednotu. Není to ani nějaká mlha, prostor ve smyslu věc, ani to není osoba, prostě je to bez forem. Toto byla velice důležitá věta. Já se snaží všemi prostředky toto v nás zastínit, je to chyba, kterou děláme všichni. ... Proto musí existovat odpad tam dole. ... Je to pravé, neb tomuto nepřekáží život s partnerem, s kýmkoliv, žít pak normální (byť jiný) život, tomu nepřekáží, jako včera:). Nejsem typ, co by si ten stav chtěl užívat, neb užívat si to bude já, nejde to, podruhé už to ani nejde, ale přesto mě ta věta dráždí, nemohu ji ani pro sebe v duchu vyslovit a dokončit, je hrozně dráždivá. Jen chci znát pravdu, strukturu světa, pokud nějaká je. Je zajímavé, že ten stav je spíše vtahující a ne pohlcující, to je jakoby důkaz toho, že je vyšší. Vyšší je vtahující, nižší je pohlcující. Třeba až jakoby nekonečná rychlost nahoru. Trochu Démona v tom ale je. Ale toto by si měl člověk uvědomit až když si projde obdobím, dlouhým obdobím, nevědomostí, že to je on, kdo se o něco snaží.

Je tu tedy technika: člověk přichází z nějaké praxe svého života – dostane se mu rady, věty, a toto se snaží pochopit a prožít a třeba najít něco svého k tomu, svoji cestu – a pak přijde zase...

Tu větu lze použít i jako víru – pochopit ji, ale neprožívat (to ani nedoporučuji), nebo naopak jako k meditaci a osvětlení.

Světlo se spojilo s Nirvánou. Když vidím tisíce lidí toužících po klidu a absolutnu a blahu, dojde mi už, kde je ta chyba, že to nejde. ... Příroda a dojmání, a hrady, nic tomu nebrání, je to i spjato s přírodou. Spíše jsou toto více moje přání, než opravdové pocity. Totiž tím se i smazává pravda a lež. ... Důležité je nemít extrém: ne čistě význam té věty a neulpění v osvětlení, ale normální život, viděný jinak. Svobodněji, věci děláte pak svobodněji... Nikdy jsem netoužil po osvětlení, ale chtěl žít naplněný život a normální, být šťastný, a k tomu toto nepotřebujeme... Osvětlení je pošetilost. ... Osvětlení není blaho, je hodně racionální. Teď úplně mimo: cítíme vinu z uskutečněného sexu či onanie, že jsme podlehli, řekli ano, respektive neřekli ne (tak to má žena i muž), v poslední době snaha ne sexu formou přerušení při sexu – na čas to přerušit a nedělat nic, uklidnit se, pak jsem pochopil – nejsem sám, kdo je divný, kdo chce také jamku – dobro, hladkost, (stydím se za to, že bych to chtěl jemně, ale ne jako žena, je to jen bez hrubosti a útoků, ale není to ženské), to mě uklidnilo, že muži toto mají stejně, že jsme stejní, ale i že tam jsem (žena). Bože, jsem normální, ne pohlcenec ženou...takoví jsou všichni...

Nucený smích guruů mě děsí. .. Bytosti se snaží žít – trpí – evokuje to lásku. Vztah osvětlení ke strachu, že o něj přijdem – význam démona, pokouší nás, abychom byli, co jsme a nepodlehli mu...to je jeho význam...Bohu jde hlavně o to, aby svět fungoval. ... Duchovno, které tu je v textu, je náboženství výroků, citátů, které mají být pochopeny, jak jsem psal mnohokrát, nepopírá Boha a nic jiné a jde mu o pravdu (kterou nemůže dokázat), ta je mimo vše, i mimo ty výroky. Jde tu o normální, naplněný, šťastný život lidský i celkový kosmický. Cesta mezi Západem a Východem a to spíše ve smyslu mimo ně. Kdo to psal? Duch. Ostatně jako vše kolem nás. Víze: kdyby si muži uvědomili Animu a jak je utlačuje a pohlcuje a více byli spolu, v týmu, a ženy Anima a jeho moc a rozvíjeli hluboké ženství proti němu – nebyly by války, vše by bylo zduchovnělé a přítom nenucené, neupjaté a normální a přírodní a přirozené. Muži by nebojovali a přesto by byli plně muži! Byl by třeba jen sport. Snad k této úrovni jednou dospějeme. Nebylo by to futuristické, ale naopak přírodní a opravdové. Opravdovost vnější, iluzivní, by byla nahrazena vnitřní opravdovostí (taktéž asi iluzní, ale působí opravdově). Bolest by byla psychická...Války by už nebyly potřeba, nebyla by nevědomost. Možná je to utopie i tak...Budoucnost patří válkám každého s každým. Totiž jediný soupeř muže je Anima, v ní je i jeho sok. ... Učit o Animě a Animovi na školách? Nevím.... Až nebude potřeba válek a

nebudeme je chtít, bude toto... Mizí nevědomost, že ve vnějším světě je ten nepřítel, později mizí i nevědomost, že je vlastně uvnitř... Nejdříve bojujeme proti své projekci, pak s tou projekcí v sobě a pak už tam není nic... .. Možná, že ženy by stav bez válek frustroval a stejně by muže k válkám vyprovokovali, museli by pochopit, kdo je Animus a nebýt s ním uzavřené, on je dost izoluje, démoni ženu izolují do svého já světa. Zkrotit bojechtivého Anima, nevím, zda by to šlo. Možná by to šlo, pokud by si hluboce uvědomily, že Animus je zárodek muže, či zárodek obecně a svým počínáním z něj tvoří muže, kteří tu jsou... Zjišťuji, že na mužích mě fascinuje vlastně fyzično (či jejich orientace na odumřelou animu, to máme společné - žena), že moje individuace v tomto směru nikam nedospěla, ale u mužů to tak asi „může zůstat“. ... Tedy jde mi hlavně o to, aby byl vedle, jeho tělo, klid, ale kdo doopravdy a co cítí, to vědět nechci. Tak to má snad každá žena a obráceně i muž (také vidí drhého jako objekt). Velmi bolí si dovolit představit, že druhý není jen „tělo“ a že vedle něj je mi příjemně, jeho atmosféra, ale že má vlastní vědomí, a toto je velmi bolestné si připustit, mluvit s ním, a ne s naší iluzí. Pozn. vše je ze starších zkušeností, z těch žiju neustále...ulpívám v minulosti, neb nevidím, že by mě láska potkala další.... Láska velmi bolí, proto se jí bojíme. Ženin Animus je nejprve fyzično –atlet, a směřuje to až k profesorovi atd...

Extroverti často jsou s nekým jen aby nebyli sami - ale do hloubky sebe nikoho nepusti...

K tomu osvětlení zase: vasi jedinou zbrani se stane láska a cit vlastně se na nic jiného nezmůžete, máte příliš propojené myšlení a ostrost nevyhloudíte ze sebe. Ale nevadí vám to, i láskou se vítězit dá. Není to o sentimentu, neb je v tom hodně bolesti (z drivejska a z vůle) - ja bylo radne "zjebano". Je to jako umřít zářiva, jako být v nebi. Neosvíceny si může myslet že se stane osvíceným, není to vaše, není to vy, je to prostě láska. Vase niterne ja se spojilo se vsim a netvori to vase ja, ale neco... Je to monotónní vlastně. Necítíte zadnou zást v sobě, jste bytost s bytostmi v nebi, ale jít k sobě co druhým znamená udelat pár schodu dolů. Cítíte věčnost, nechápete že jste se narodili. Je to snad milion let zpět ale spíše nikdy jste se nenarodili. O smrt už tu nejde ta už jakoby proběhla. Mízi sexualita. Ovšem pokud se dostaví i malý stres, můžete v sobě z vás b v stane hrozný démon pekelný co nezadržitelne ubližuje nechtěně, tyra. Je to podobné myšlení žen, ženy mají hemisféry propojenější než muži. Ale umíte s ním zacházet viz text předtím a neohrožuje vás, víte že se staci uvolnit zpomalit apod. A pak to zachraňuje láskou k dotyčnemu anonymu - možná proto to i dělám....ale spíše ne. Takže toto je pouze jen stav blízko osvětlení, napodobá, instantní. Lásku lze dále prohlubovat, neb tato láska je poněkud vaginální a neosobní. Osobní láska je ale právě ta "nízší". Jo a také milujete živé tvory a děti a rust. Take se nechávejte více ovlivňovat okolím, druhými ale neztrácejte se. Takže co dál? Myslím že Buddha to již popsal. Nirvána je ustání smyslu vnímání atd, asi je to hodně o uvedomení si, racionalite atd ale stav je iracionalní...nejde p tom nic říci neznam to. Další seberust bych dělal ze zvědavosti a pro sebe a proto musím zvolnit.

Démon je kolem nás, jen bílý muž se jím postupně stal, ostatně duše západu vše pohlcuje. Treba když autobus jede vše je ok ale jak zastaví atmosféra velmi zhoustne a ztuhne a člověk i může mít tendenci k tikům, za něco mužu? Opet je tam démon a můžeme s ním pracovat. Uklidnit se pohnout se přenést napětí ven. Žena všechny pocity projevuje neb stejně ví že jsou nepřehlednutelné. ... V lidech často vidím vnitřní necitlivost a tuhost a strach gumovitost a uzavřené prázdno, když si žena na ulici hrabne do vlasů nebo když svadí mužu, mužu co jen pracuje, všichni - problém je tato vnitřní necitlivost a vnější precitlivost (z civilizace?). Proto v sobě nebo v nich evokují silou vůle citlivost jemnost jemnocit - démon z toho síly, ale to je to že láskou se vítězit dá. To je ten problém - věci mě irituji bojuji s nimi manipulují a proto se i mění má mysl v démonickou. Až dostanu konečnou odpověď přestanu s tím. Problém se někdy musí prožít - nejvyšší poznání nelze popsat slovy stejně jako přítomnost...Byl bych proti konceptu alchymie kdyby to tak nebylo...Až dostanu odpověď, přestanu s tím...

Asi to že mě má někdo rád že svět je spasen že existuje konečně poznání o světě. Potřebuji sebelásku a lásku od.... Je tam vidět jak člověk musí nejdříve poznat kdo je a pak "nemuset být". ... Vždy se dá toto opustit, cesta vys, virou v Boha, jednoduchost. Tato věta věří v Boha určité potěší. Obrácením se na viru to jde zachránit vždy. Viry mají pravdu že všechny ostatní náboženství jsou vratké a démonické. Bůh je spása. Bůh je v tu chvíli i společnost že které jsem byl vyloučen či se vyloučil abych něco objevil a přinesl všem domů. Ta cesta je totiž vratka. Co je nyní mým cílem (mimo to sirit)? Povrchně říkám že nic. Matko, jsem mrtev. Hodilo by se uvést po tom chaosu teď nevíme jak sloučit viru v Boha a stavati se Bohemže v souladu s dualismem je Bůh mimo nás i v nás, tedy víra v Boha a stavati se Bohem se nemusí plest, Západ a Východ, ostatně to se dělo vždy za všech věků - Bůh je náš vzor či spíše směřovác a radce, Východ má více vyvinuté techniky jak na to. Bůh by tam měl však vždy být vnější. Byt Bohem je však posetlost. Zatím? Metoda v tomto textu to i obchází - jsou výroky a ty si uvědomujeme - vlastně je to to stavati se Bohem. Východ a Západ rozvinuli do extrému jednu věc. Jste navíc Boha chápu jako osobního i neosobního. Je to problém sloučení kvantové teorie s teorií relativity. Jak říka Pjer - člověk musí překročit sebe sama - zážitky mod který si ani neuvedomuje a který překryva nějaký problém - své klise, umet se na svět dívat jinak, a tak na těch x let odcházím. Až se objeví SUSY to by bylo super. Vše je ve stavu lásky... Vyšší stavy nejdou popsat slovy a

potvrzuje to i NDE. Mel bych se uklidnit a vyklidit bitevni pole. Porad tu v zivote byl nekdo kdo kecal do zivota druhych to si pamatuji. Lide brali a Duch daval a byl ale kdyz berou muzou cloveku davat. ...Duchovni cesta asi muze byt i s mensim zamerenim na demonicitu sve a obecne, pouhe "miluj" mozna staci ale neumim posoudit. Mozna to ale muze vest na mod jsem slunicko a jako buh a ti tam a ostani jste spatni, sebezpoznavani je dulezite. Uz bych mel prestat blbnout.

Bylo to jako perda do hlavy, musel jsem to rano zastavit, nerozvinout vys. I dnes me vyznam te vety vytaci nahoru. Mozna to bylo klistetem:). Jako bych byl na par vterin v nebi. Normalni svet je pak nuzny, proklety sam do sebe a bez vyssiho smyslu, brodici se ve svem blate. Vše je pak nepochopitelne, v sobe zaklete, snove, se potom zda.

Bylo to divoke sebeosviceni bez ucitele, instatni, divne a neuplne a videne dosti z dalky a z rychliku, bolehlav. Take mizi prislusnost k rodicum, vsichni lide jsou tam na tom stejne - proste bytosti, ci spise neco nad tim.

Já tam vlastně odpadne, uvědoměním si té věty, podlehne a odejde...jako zasažená žena

Zjistil jsem, ze laska je nejsilnejsi zbran. Ovsem stale na lidi utocim, kdyz to ustane, opet se vracim do osobniho sveho sveta.

Muze se zdát ze miluj je divne povrchni ci naivni - ne, jde o to tu bolest lhostejnost strach zabiti ktere v mezilidskem kontaktu je menit na lasku kompenzovat laskou, premoci se. Na vse negativni neresitelne lze takto protireagovat. Srdce se jakoby zavali samo sebe a nechce to provadet. Je to osobnejsi kontakt s lidmi. A samozrejme deje se to skryte. S laskou je svet nejak hezci a jednodussi. A vyssi.

Je paradoxni ze to co je lekem na problemy v lasce (citeni e", Ducha), je i obranou proti lasce od druhych. Proste to je jakoby opak lasky...byť opak nema.

Zjistil jsem ze osvíceni neni to co je tu smyslem, laska souvisi s osobnim svetem a dusi a ta uz tam mizi, je to nase jho, pouto k ja, ale dela nas to takove jaci jsme. Tak bych byl pro schema - laska souvisi

Take vymaneni se z kolobehu nemusí byt uplny cil, byt je potreba i toto vymaneni - reinkarnaci bych nebral doslova jako konkretni linii zivotu apod. Kazdy je tam jiz vecny...

Strukturu sveta bych (chtel) videt tak, ze jsou nizsi a vyssi urovne, ktere i obsahuji zahrnuji nizsi urovne (ale ne jako svoji primou soucast, neco musi byt mimo) - je to jako stupne abstrakce v matematice - nejnize jsou objekty: tri hrusky, vyse jsou cisla: tri (abstrakce od objektu), vyse jsou symboly zastupujici cisla a dalsi matematicke objekty, vyse uz nas zajimaji jen vztahy, operace mezi matematickymi objekty - vice a vice zobecnujeme. A tak je to i v lasce. Jejim zdrojem jsou objekty utrpeni a ja, (já je utrpení, trpí), postupne tam vsak zustava cista laska (vztah) (puvodni objekty vsak vzdalene obsahuje take). Vidim to tak ze kdyz jsem uz v te lasce tak vse jsou zase objekty ke kterym je vazana, je to symetricke tam i zpet...Zjednodusene - smyslem sveta je smer k vyssi abstrakci - to integruje jak pojem lasky tak poznani.

Problem je v tom utoceni braneni se to me strhava dolu ci spise mimo...

Uz nemuset bojovat nechci bojovat - uvedomovat si to. To je vyssi uroveň nad úrovni bojovat láskou. ((pozn. je to asi i dál v textu))... Opet to prozit. Je to jako to nemuset být, neb nebojovat znamená už nemuset být – umřít. Opět tuto větu si uvědomovat....

Nevzdával bych to, že svět je 2D, tam totiž lze spojit kvantovou teorii a teorii gravitace přirozeně dohromady.

Lásku zde nazýváme raději Tao, Princip, Báze....ale pro přehlednost budu i dál používat slovo Láska.

O Lásce. Cíl je láska, jednota, absolutno. Milovat sebe, milovat druhého, milovat každého, milovat Boha, milovat svět, být milován druhým atd., stávat se láskou, společně se vším – to vše tam musí být, aby byl „cíl splněn“. Pokud se jen stáváme láskou – tupost, opium atd... V lásce není už žádná touha (hlavně osobní, pro svůj prospěch) – jako v Nirváně, možná, že je to touha samotná. Ale jak jsem psal, nefungovalo by to, svět by nefungoval, kdybychom sami neuměli být druhým milováni, velmi hluboce, sice nás to táhne zpět k objektům, jsme objekty, ale nejde to jinak, člověk se může osvobodit, ale jen sám, a to vidím jako nefunkčnost. Ale možná to tak je, vyvanutí se...atd... Láska má mnoho podob. Láska potřebuje v sobě vůli, překážky, (inteligenci), komplexita.... Vůle je dobrá. ... Láska má mnoho podob, celý svět, kořist-predátor i to je láska, vše je láska...vše je ku prospěchu, ku fungování, ale jsou jen nižší a vyšší způsoby. ... Vše na světě se nám ale nejeví jako láska a to

správný pohled z naší úrovně bytí. Až vyšší úrovně to vidí jinak, láska je tam asi silnější, a silnější.... Omyl lidí je, že láska je blaho, ne, v lásce je mnoho bolesti. ... Láska je i transformace a celek, prostě jako světlo (to je také vlastně plus i minus v jednom).... Jak plyne z té struktury světa, na počátku jsou objekty, na konci čistá Láska, tedy maximální abstrakce, je to vlastně vztah, ale láska je povahy Jin (A).

Je to stupňovité: 1. Milovat sebe, 2. Být milován někým, 3. Milovat někoho, 4. Milovat všechny a svět, 5. Stávat se láskou. Postavením první úrovně si nejsem jistý. Vůbec, nelze to moc takto dělit, ale je pravda, že trpící spíše pahnou po lásce než by ji přímo někomu dávali. ... První čtyři úrovně jsou osobní, poslední je už i mimo já. Ještě tam chybí milovat Boha a být milován Bohem. Až když zakusíme jedno, můžeme výš. Proto pokud se stáváme láskou a neumíme být milováni a nezažili jsme to, těžko to půjde. Ale není to jako stupně, vše to probíhá najednou a musí to tak být, není to stupňovité.... Až když je naplěno vše, je to OK, je to fungující...všechny lásky spolu navíc souvisí. ... A protože jde o lásku, nemělo by se na tyto poučky dbát a mělo by se to žít, lépe bez poučet. To je obecně problém mozku, že lepší je, je li to automatické....

Duše chce i Ducha, což je i prázdnota, vyhasnutí, nic...nirvána...

Možná dochází k prohození, zde milujeme, po smrti jsme milováni, resp. je tam ono milování,... ale láska právě zasahuje vědomou i nevědomou část mysli (bych si typlul), proto je tak důležitá.

Milovat ďábla je přesně ta vyšší forma lásky, božská láska, které nerozumíme – my vidíme lásku moc úzce a vždy osobně, a ani bychom moc neměli radši tuto vyšší lásku rozvíjet, pokud tedy existuje..., je to teorie, i on miluje...to, co ho miluje. Zeptáte se ďábla, démona: miluješ toho, kdo tě stvořil? Mě nikdonestvořil, jsem svým pánem odpoví...toť vše.

Když láska schází – člověk trpí a může se sám stávat láskou. ...

Démon – to, co skrývá je láska, nikdy ji neukáže, to je jeho podstata, skrývá to před námi – démony, nedá nám ji. Láska je i vzor, jak by se chovala láska k démonu? Nechala by ho být, neubližovala by mu atd.

Láska není pohlcující jak si mnozí lidé myslí. Láska není pošetilá. Tělo a srdce žijí pro lásku, pro nic jiného a i je schopno trpět pro vyšší cíl v tom celém je také láska... Ano, začínáme u osobní žárlivé lásky, ale měli bychom z toho najít cestu ven a neskončit u toho. Končit u nepodmíněné lásky. ... jde to vnitřní vůlí, schéma světa – struktura světa...

Tvoříme si dva velké omyly: už jsem o nich psal. První je, že já a existence je nekonečná a druhé, že existuji jen já. Vlastně věčné já je omyl.

Blbý příklad na uplatňování vůle: máme sex nebo onanii, je to rychlé a dráždivé, vůli přestat na pár minut, nedělat nic, uklidňovat démona v sobě, zastavovat ho, pořád směřuje dopředu (možná v mysli žen do stran), a pak, až jsme si jisti, že démon je statický, zase pokračovat....

Láska je práce. ... Láska není naivní – je v ní největší, nejvážnější utrpení, které se na světě vyskytuje.

A co je nad láskou? Jiná a ještě větší láska.

Až od teď to začíná mít plný smysl, ten text.

Vyvoj k vyšší abstrakci je život - vztah...

Cely život mi rika, abych si dovolil byt milovan a ja neposloucham neposlouchal...(vlastne od ni)

Pokud něco vyčítá, respektujte ji...

Až když jsou všechny tyto "lasky" splněny, vše vyřešeno, je to ok - funkční, jinak dysfunkce, demoničnost v nás...

Dve teze - největší iluze kterou máme, buddha je až nad nimi... až když se toto pochopí a prožije, lze jít výš..., bolí to, to je jasné...

Respekt tebe respekt sebe me

To "exist druh lidí" znamená nevnučovat jim něco...

At se deje cokoliv, respekt - druh lidí existují

Není to trpím a vyléčí to láska to je blud kruh ...

Až když se splní obojí : nejsem věčný a existují druzí - pak je to ok, pak třeba nejsme každý respekt ale uzavřený...

Tohoto je na světě minimum, stejně jako lasky.

Vše tam je, ale jde to jinak, gordic uzol, cíl : jde to jinak.

Las dovede nahradit ono nevím - co je po smrti, co je výš atd...

Čím více se člověk zduchovňuje, tím více chápu, že to tu bylo vždy a postrádám smysl to provádět a chci život normální...

Pak je tu láska ... skály, příroda to tu je milony let, trvá to, a láska trvá, navěky.

Je to jako při učení matematiky, stále se posouváme v chápání a otevírají se nové dveře a místnosti a Bůh, popravdě nevím kam toto nyní směřuje ...spíše něco jako cíl finální vůbec neexistuje, není potřeba...

Citím, že pokud pujdu touto cestou bude mne naplňovat stesti.

Jestli bych v něco věřil, je to láska.

Nechápu už lidský všední svět, svět zpráv, bulváru a osobní zaujatosti, hlavně nevědomosti. Toto je jiné, ale opakuji, lásky není bez bolesti. Jsou to dva různé světy. Toto je mimo kategorie.

Boha cítíme každý, v něj není potřeba věřit. Vzhledem k hypotéze, že onen svět je naše nevědomí, nabírá naše cítění na významu. Ale i bez této hypotézy – Boha cítíme a toť vše.

Lidé si pod pojmem láska představí stav euforie a vzplanutí mezi lidmi nebo lásku mateřskou a otcovskou, ale láska, jak duchovní učitelé říkají, je i vědomá láska ke všemu, ke všem lidem, ke všem cizím a nepřítelům, je to akt vůle, mění se tím negativní na normální. Je to o tom umět před ďáblem hladit jemně kočku, strašně se to vzpouzí a máme tendenci být hrubí a rozklepaní nebo ztuhlí, jako on - vůlí jde mnohé.

Démon je teprve potenciál pro lásku, to je jeho stav... Na začátku je mísení hrubé, na konci jemné a citlivé. Nakonec uvidíte v démonu Boha, sám se v něj změní. Kruh se zborší dovnitř atd...Chybí mu vůle.

Vůle, a zasáhnutí, je mužský prvek a láska ženský.

Je to nad ženy i muže...nad vše...a není to smrt, byť to je po smrti...je to život i smrt.

V lásce není žádný strach, láska nemá žádný strach.

Každý si musí projít nižšími úrovněmi – třeba muž odevzdaností k ženě či svému objektu (tyči), bez myšlenek, ten mód jsem odevzdán a ona mě nechce a pak je to zase naopak, prostě ten nižší mód.

Přesah já ve struktuře světa jsou vlastně ty dvě věty: já je konečné (je to logické a reálné) a nejsem tu sám, existují druhé bytosti – to je přesah já mj.

I démon musí jednou umřít, ukončit se, uvědomit si, že i toto umírá, neb je v tom já, pouze láska neumírá.

Když mě miluje v představě člověk, stávám se člověkem – jedním z mnoha lidí, toto neznám a je to příjemné.

Nepřítele neobcházet – milovat to, co je v něm nejdopornější.

Konec je otevřený či rozevřený, vývoj dál už je myslím jasný. Na konci člověk asi už ani nedosazuje lásku, už nebojuje, nebojuje ničím, nepotřebuje bojovat.

Láska a smrt vše relativizují. A to je dobře. Ego, po kterém tak toužíme a něco absolutního – to nerelativizuje takto, jako tyto dvě entity.

Koncentrace je důležitá, jak učí východní nauky.

Provedl jsem další krok. Vraťme se k tezi „nejsi tu sám“, te těžké pochopit, že existují i druzí lidé. Démon a démonické síly jsou spjaty s objektem, démon jednoho člověka se moc nemusí s démonem druhého člověka, jsou jako vlečka za námi. Démon se může skládat z více entit, ale je vždy svázán s jedním člověkem. Démoni se vzájemně odpuzují jako vajíčka, jsou uzavřený komplex. Královna může být jen jedna. Opovrhují jeden druhým. Je mezi nimi odpudivá síla. Toho se dá využít, řekl jsem si. Neexistuje neosobní negativní entita. Nebo se sejde více démonů v lidech, ale pokud se spolu baví, už je to lidské, jsou jako Duch, zástup mužů, duchů, Duchů. Spočívají společně s lidmi v hluboké nevědomosti – té, že neexistují druhé autonomní bytosti, je to velmi hluboký spánek. Nejprve jsme pochopili, že si děláme projekce na druhé lidi, projikujeme si do nich věci ze sebe, ale s tím souvisí i uvědomění, že je to omyl, že oni musí být přeci něco jiného, ne jen naše projekce. Je to krok výš. Je to imitace nirvány a jakoby nirvána naruby. Nirvána říká, že vše je sen, zde se říká, že existují druhé bytosti a já je konečné, tím se také říká a cítím, že svět je spíše sen. Také víme, že vše co vidíme a vnímáme je v naší hlavě. Ale zatímco v nirváně se myslím, alespoň v určité fázi, spěje k tomu, že vše jsem já, zde je to naopak. Cimmann:). Pak se mi otevřel nový svět, který neumím popsat, a není to svět. Je to spíše jen probuzení samo o sobě. Vzpruha. Co je velice pozitivní, definitivně tam odpadly démonické síly. Je to jako abstrakce v matematice, máme tři hrušky a čtyři jablka a pak pochopíme číslo tři a čtyři samostatně. Není to, že by démon, prostě to zmizí a už se to neobjevuje, už to není potřeba, jako těch hrušek a jablek pro naučení se počítat. Démon se úplně stáhl, není ho vidět. A když se zpět objeví, toto vědomí jej přirozeně přemáhá. Ano, Démon je z vyššího (nižšího) božského světa, můžeme říci, že je jedna supersymetrická částice na počátku vesmíru, ale tam i končí, nevidí vysoko, neví a nechápe, že existují další takové částice. Je to jako když si lidé mysleli, že jsou středem vesmíru, že vše se točí kolem Země. Není to o tom, že by se chtěl do tohoto světa dostat, zde prostě není. Dříve jsem cítil podporu určitých sil, duchovních bytostí a Boha, zde nic takového není, jen mlhavě. Už nemám žádnou podporu nikoho. My vidíme Boha jako osobnost, ale podle mne, on dlí v abstraktnější rovině, kde je já i ne-já, minimum forem, v tomto probuzeném světě, kde je probuzení a láska a trvalé štěstí. V tomto světě už není nevědomost neexistence druhých bytostí. Avšak bez démona pod tím by zde lásky nebylo, je jejím zdrojem, (já). Je to jako u Gordického uzlu. Láska je úder následovaný láskou. Ten úder toho démona probouzí. Toto je vítězství vědomí nad démonem. Ale není to Vy, kdo zvítězil, neb pak vás to stáhne zase k němu. Celý svět vidím jako by byl bažinou. Myslím, že by bylo žádoucí, aby další lidé toto rozvíjeli, jako se rozvíjí matematika. Ale bez podpory hmotného světa to nejde, nemůžeme si jen tak odletět to matematicko-duchovního astrálu. Protože cítím, že toto je začátek cesty. Pak my nevádí třeba vzácné mrkání z nervozity, už to není prohra. Láska vše „vyléčí“, ale ona neléčí ve smyslu obaluje, láska není pohlcující, není to hebký polštář, je plnější, úplnější. Láska neobsahuje žádnou magii a manipulace, možná je jakoby sama magií, ale nemanipuluje. Vymanil jsem se ze světa, jako v Nirváně. Ale Nirvána to není. Nezdráhám se tvrzení, že já je iluze, ale chápu to jinak. Nekonečné bytí, věčné já, to je to peklo, proto je dobré své já přesahovat. Možná, že to je i tak, že na vrcholu je Láska, a my ji vidíme jako objekt, protože to nechápeme, proto si to objektivizujeme, jako se mluví o vysokoškolské matematice a nevíme, co tím máme vlastně na mysli. Ale v Lásce nic nezmiží, osoby tam jsou, ale bez forem a atd. Ale, co je také zvláštní, Démon odkazuje na absolutní inteligenci, kterou jakoby v sobě vlastní (malého tvrdého intenzivního temného), dělá se nejchytřejším, ale vlastně nic o tom neví, to mu však nejde říci – toto, co jsem teď psal, je právě z toho světa té inteligence, na kterou odkazuje. Také proto ten Démon působí nyní úplně jinak – má něco, co vy přirozeně chápete a on s tím jen nějak obcuje. Ten kámen se uvolní a plně pochopí, tedy spíše jen jeho část. Je to asi o oddělení bytostí, porod atd. – tajemství. Je to velký krok, už velmi vysoko, ale potřebuje pevnou půdu pod nohama. Není to jednoduché, protože uvědomováním té věty, si postupně člověk připadá odcizený druhým, jakoby druzí byli jen sen, jsou nevědomí, jako by byli zvěčnělé kameny, všeobecně to dělá různé kolotoče, neb vše je na sobě závislé, já a ne-já. Tak jako tak, spadne opona světa a člověk začne namatávat realitu. Rozdíl je v tom, že běžně chápeme toto: neubližuj druhým, neb se řekne „co, kdyby se to stalo tobě“, zde je to ... vlastně je to stejné, jen je menší důraz na vaše já. Když budete přesahovat své já, tak já poroste, ať když uznáte existenci druhých bytostí, já se začne přesahovat, nikoli však projikovat do druhých. Svět je pak mnohem ostřejší a realističtější. Projekce našeho já venku jsou obrana před neznámem, i když se jedná o negativní jevy. Velice to vnitřně ulevuje a povoluje napětí. Není to, jak by si někdo myslel, že připustíte existenci druhého (svého) já, o já to právě není, je to o tom, že druzí mohou mít nějaký svůj pohled na svět. Srdce je proti tomu, srdce hledá, co máme společného, ale neumí pochopit odlišnost a jiný pohled. Není to odmítání druhého názoru, nejsou v tom předsudky, proto je to bolestné. Také, my máme v životě ponětí, že druzí jsou jiné bytosti, ale je to povrchní, v sobě hýčkáme pošetilost a já, ale toto uvědomění musí být hluboko uvnitř. Také tím mizí malichernost, lpění na maličkostech a sentimentalita...Také není to jen, že fyzicky existují další lidé, to jsme opět v prokletí já - objektu, jde tu o ten pojem, o to uvědomění. Já je složitý systém zpětných vazeb a velmi těžko se z něj utíká, protože ani nevíme, že by z něj mohl a měl být únik a po já vlastně toužíme, po svém klidu, naplnění apod. Kolotoč trpění prázdňem a následně zaplněním věcmi je také ono zakletí v já. Ono je to spíše

zakletí v nejá a touha po kamenech v sobě, touha po něčem absolutní, po kamenech. Ale kámen není včny. A vztah nás s kamenem. Člověk neví, kam se vydat, nechápeme, že např. darováním někomu něco je ta cesta ven, podobně to nechápou duchové a démoni. Láska je poslední možnost v nás, kterou projevíme, a která je řešením. Držíme se uzlíků, kamenů v nás. Vůle v nás je poslední možnost, přemoci se je poslední možnost, po kterém tento svět „ega“ touží. Ego je dobrý pomocník v mládí. Jung pak říkástává egem, ego nezná přítomnost.....nezná přítomnost, je tam neustále. Jakmile na vteřinu jsme jinde, osvíceni, není tam ego, mlčí, není tam ale i moc já, tak už se nikdy na svět nebudeme dívat stejně, to je to osvícení. Typicky, člověk je sice již semletý životem, ale je v něm jiskra ůco kdyby“, co kdyby mé já bylo projevono a bylo věčné, trochu třeba žvatláme, opravdu hluboké uvědomění si logického konce já, tedy nesmyslnosti nekonečnosti trvání já, je velmi důležité a osvobozující z žvlatnání si pro sebe, osobní ublíženost. Z implozivosti. Tím nemyslím smrt fyzickou, ale psychickou, nezávisle na všem, existence není nekonečná. Naše já přirozeně touží po věčnosti a je to správná touha, ale rozdíl je, jak toho dosáhnout.

Pochopil jsem, že musím odhalit něco lidského v sobě druhým, aby mě mohli mít rádi.

Důležitý je ten rozdíl mezi osobním a neosobním – každý to zná, když se zblížíje eroticky s něým cizím – zda mu jde o opravdovost – citlivost a nechce nic, co by se druhému nelíbilo - bytost nebo je to neosobní Rychlíka, že to není objekt ale cítící člověk co má svoji čest soujrmí stud...

Člověk umí podmíněně měnit reakce – takto jsem dosazoval jsi špatná až po miluji tě...a takto jde dosadit smích místo nářku apod.

Když v chladném pracovním prostředí nebo třeba v prostředí na vojně použijete lásku k těm, co vás pronásledují, ne veřejně, ale v sobě, před nimi, milujete je, tak měníte.... Láska je smysl světa. Nikdo neodejde aniž by neponal lásku, láska je cesta do smrti a i démon to ví. Vše ošklivé lze změnit na lásku.

A pak už nebojujete ničím, posledním, čím se dá bojovat je láska. Pak už je žádný boj....

Mezi námi, toto je celé trochu křeč, normálně to asi probíhá tak, že naše osobní láska (k někomu) po smrti nějak vzroste, jsme v lásce, a z té osobní lásky vstupujeme, prohlubujeme výš, a mizí přirozeně já, nikoli takto uměle, jako to popisují zde. Nebo pomocí Boha a jeho lásky.

NÁZEV KNIHY – SEDM LET NA CESTĚ K OSVÍCENÍ či tak nějak.....

S ženami jsem si užil hodně, ale nyní vím, že láska je opak proti tomu, i když se nakonec ukáže, že je láska či má v sobě lásku. Asi se to ozývalo neb jsem hluboko v sobě zanevřel totálně navěky na to, že by mě mohl mít někdo rád. Ale ještě hlouběji je to právě jinak...Ale možná to není ten důvod. Každopádně našel jsem jakous takous cestu z toho ven. Kdybych byl v pekle, buď se dá použít proti tomu srdce nebo rozum a pomyslení, že smyslem je, že existují i drhé bytosti a proto je to zde tak zakleté. Odvolává se na božskost Anima, ale co když je to přibarvené, a to, co je slibováno (božské poznání, božskost) nemůže být nikdy naplněno, či jen velmi málo? Chtěl jsem se zavděčit všem, aby se to všem líbilo. Aby proti tomu nemohl nikdo nic říci. Také jsem vlastně pouze byl orákulem informací z videí na youtube s Pjérem LaŠézem. Ale něco tam je vlastní. Kdyby řekl, abych skočil z okna, tak skočím. Ani tečka v tom textu se nevyrovná Stvořiteli. Cítím, že by mě napadly ještě další převratné myšlenky, chtěl bych to, popravdě každý to dělá s představou slávy. Tedy, aby to bylo ještě geniálnější, aby se to vyrovnalo Bohu, to je můj cíl ... cítím, že celých těch sedm let bylo prázdných a text je také prázdný, ani střípek geniality. Genialita je dvojí – mladistvá, která překračuje nevladatelnou hranici a vyvrálá, kde za jednoduchou věcí se skrývá něco složitého a zkušenosti. Jak to říkal Pjér LaŠé'z z nějakého textu – mladý pavouk dělá pečlivé dokonalé síť, starý pavouk nahodí dvě vlákna, a výsledek, účinek, je stejný. Tyto dvě geniality se však i mísí – jednoduché řešení složitého problému. A tak potom přichází fáze, kdy člověk překonává překonávání se. Třeba si musím schovávat všechna semínka z pomerančů a pak je vyhazovat venku do přírody, nebo se zastavit než odejdu z domu, nebo každý den běhat. Nemusím. Nemusím vyhrávat. To je ta další fáze, někdy ano a někdy ne, už je to volba a ne otroctví. Všechno se řeší nevědomě, to, co bylo dříve vědomé se asi řeší už podvědomě a my můžeme rozjímat a i si život užívat. Avšak nevymanil jsem se z otroctví toho, že to píšu pro „lidi“ a dalších otroctví. Deprese vše zpraví a vrátí člověka do sebe. Na konci se bilancuje, život na konci je o bilancování vlastního života, pochopil jsem, být velmi nerad, že bez nesplněných věcí by to nebylo to správné, něco se vždy podaří a něco ne. Něčeho se dosáhne a něčeho ne. Je pro mě bytostně zdrcující představa, že jsem měl navíc a nedosáhl toho. Alespoň něco geniálního. Pomyslel jsem na to, že proč toho nedosáhnou je tím, že za tím vidím vlastní ambice, kdybych od srdce chtěl, aby to přineslo lidem pomoc, pak by mi to bylo sděleno, ale to jsou pak věci jedinci nesdělitelné a navíc, proč bych měl poslouchat sdělení, přicházám na ně sám. Snad toto uvědomění je ono. Ale je to absolutně zdrcující, nedokázat to, na co jsem měl – to je

nejhorší hanba a zmar a prázdnota a nenaplněnost, nesplnil jsi, co jsi měl, měl jsi to tak blízko. Snad je to ale záruka opravdovosti. O kterou asi jde. Vůbec nic jsem nedokázal. Ničemu tu nerozumím a nic nechápu. Tolik jsem uvažoval co je po smrti, že nic nevím, asi bude nejlepší se na to vykašlat, až to přijde, tak to bude takové, jaké je.

Člověk uvízne ve svém já – vlastně se snaží zjistit, co je to v tom pekle zač, je to určitě velmi silné a naplňující atd., a stále nenachází, nevím, zda se tam něco může dovědět (viz vysvobození Lilith z pekla dříve v textu), možná ano, něco velmi podstatného, ale musíme přijmout nevědomost, že to vědět nebudeme. A to, že se snažíme zjistit, co to je v pekle zač, lépe je to celé opustit, já atd...Člověk se snaží najít ten grál – cítí ho buď v pekle, nebo v nebi – je to podobné a snad i totéž, ten grál, buddhisté ho nacházejí postupně v sobě, podle mne je moudré vědět, že ten grál můžeme odhalit jen velmi z malé části, ten grál je celý svět a nejvyšší inteligence a tu můžeme odhalit jen z části a právě toto vědomí, že to odhalíme jen z části nás přivádí k nepříčienosti, nebo i k depresi, ten grál je bych řekl já, ego, inteligence, celý svět, božství, člověk a především v pekle je k němu velmi přilepen, ale nic o něm neví, jen ho spíše vlastní, uvědomit si, v pekle ten grál mají a vlastní, v nebi jím jsou. V pekle ho můžeš vidět, v nebi jím můžeš být – to už ale není tak uspokojivé, jako to první, neb tím jste a není to vůbec takové, jak se to jeví v pekle...Neuspokojitelnost je světu vlastní, v pekle to máme, ten grál ale nevládneme jím a chceme do nebe, v nebi tím jsme, ale nemáme to, není to jisté atd...je to dlouhá naše cesta, neukojitelnost je důsledkem já (slepenosti) a oddělenosti. Rozhodnout se, vědomě to pochopit...Řekli Buddhovi vyber si: nebe nebo peklo, a Buddha šel jinou cestou. A není to cesta ateistického humanismu, to není, to je opět peklo, ale jiné. V pekle grál dostaneš hned, ale grál je ohromně komplikovaný proces, na nekonečno životů a vesmírů... V posedlosti peklem a ve snadném přilnutí k němu, je vidět, jak velký nám byl dán dar toužit neskutečně po vysvobození – grálu. Plně pochopit, že dostat grál hned je nesmysl. Pak by svět nebyl, co je, byl by primitivní. Svět je samostatná jednotka – vše bylo pracně vybudováno až směrem k Bohu, a jen prací, ale i genialitou a zjedodušováním, se dostáváme nahoru. Vzít si to, to umí každý, ale odmakat si to, to není jen tak...Opět toto si plně uvědomit – pak jsou opět ďábelské svody těžší vůči nám... Ono pekelnost má pravdu, že nejvyšší je právě jednoduchost a samovolnost, ale ono k tomu se musí dojít velmi těžkou prací, aby ten to svět vůbec měl nějakou náplň a nebyl pouhým prázdňem, nebytím. Bez práce nejsou koláče, paradoxně, odměnou nám je právě to peklo, libido, lenost atd., je to kruh, jsme otroci sami sebe, svého světa, ve kterém žijeme a který tvoříme – přestat jej budovat? Asi ne...

Nikdy jsem tu ke čtenářům nemluvil osobně, jen formou přikázání. A to nemusí nikam vést. Jaké je vaše přání, jaký je Váš cíl?

Heslovity vyťah z toho dlouhého textu. Nenahradí jej a nenahradí vlastní prožití a jiné zdroje, poznatky. Pruvodce (jeden z mnoha)

1. Komplexnější příklady na Jin a Jang: ano a ne, pravda a lež, citení a myšlení, nevedení a vědomí, celek a část celku, Eros a Logos, prostor a čas, vysoká entropie a nízká entropie, relativní a absolutní, bytí a nebytí. Důležitý, zvláště dnes, je pohled Jungovy individuace - muž má tendenci být pohlcen ženou a musí jí umět v sobě říci ne, žena má tendenci ignorovat muže a musí mu umět říci v sobě ano. Rozvíjí tím svoji mužskou/ženskou energii proti Anime/Animovi a tím zároveň nachází v sobě prvky druhého pohlaví. Na konci je tak např. muž plně sám sebou a má vyvinuté citení a je pro něj normální. Anima je Animus+Anima.

2. Svět samotný je cesta a celek. Jsou úrovně bytí: fyzikální, živá příroda, člověk, přesah já (tedy např. poznání). Vyšší úroveň je tvořena vždy nižšími úrovněmi. Často ani nedostojíme své úrovni - já, svobodně vůle, vědomí - toto je na onom světě už automatické. Pod fyzikální úrovní je chaos. Vše vzniká přirozenou selekcí: fyzikální zákony - vesmír, příroda, myšlenky. Bůh je již v plném kontaktu s nebytím ("nejvyšší" úrovní) a je díky tomu darce světa. Síla nebytí je v údivu "proc je něco a ne nic" - odpovědí je snad božská důvěra. Nebytí může být i popření všeho - tedy vše obsahuje nepřímo.

3. Význam utrpení je v lásce, bez něj by nebyla, je jejím zdrojem. Láska vzniká a už nezaniká - a tak je to se vším tady. Nic nezmezi. Každé nekonečno má svůj vznik. V lásce jsme maximálně spojeni ale i maximálně sami sebou. Láska má plně fyzikální vlastnosti světla. Spojuje protiklady, opačné směry, Jin a Jang.

4. Smyslem života je "nemuset být" - to není jen tak. Tedy i být uspokojen a smířit se s nedokonalostmi svými a okolními, netoužení apod. Láska, odvaha, potomstvo, poznání jsou přesahem strachu. Vždy něco chybí, plně uskokující je jen celek kde je jak zklidněno a eliminováno. Ve stavu lasky je naše bytí již svobodně, můžeme být a pak zas ne. Onen svět má základ, cíl přímo je, naše nevědomí (neurony v mozku). Po smrti, co bylo vědomé, je nevědomé a naopak. Všechny souřadnicové soustavy si jsou rovny. Proto je důležité propojení vědomí a nevědomí a vymizení nevědomých problémů jež nás tíží. Až

nebudeme po Bohu nic chtít, pak můžeme za ním přijít. Islam, jakozto poslední náboženství, mluví v symbolické rovině o posledních okamžicích - lze se už jen odevzdat Bohu a Tajemství, nic jiného nám nezbyde.

5. Snad v celé historii není toto (ženské) řešení démonických sil - nechte je vyhrát, dejte mu co chce, vycíťte, darujte, podejte mu, dejte mu svoji bytost a zjistíte, že jste silnější než předtím. Mízi tím i naše osobní důležitost. Vy i on se i proměňujete a přesto jste stále sami sebou - to je dialog. Myslím bytost (mana) ne sebe zenu či sebe muže. Projdete tím. Tím se to ukoncovává, musí se uvnitř ukončit, smrt. Uvolnění. To je cíl. Démon je osobní a bez-citlivý a lacině prázdný. Zvyraznete jej - je neskutečně těžké být před ním citlivý a jemný, vůli, hladit zvíře, kocku, jemnocit, dotknout se listu stromu, před ním, bída, strasne to bolí, nejsme, je to (žive) jádro srdce, bojíme se citu, ale není to já = city a jemnost. Nechte je mluvit. Učíte je. Démon uzavírá srdce. Apatie je překrytý démon. Uvedomovat si agresi. Bůh moc neresí. Asi je tak "sam sebou" a bez strachu že démonu dal úplnou svobodu a výhru (je to částečně lživé). Toto je však až závěr vývoje a bylo mnoho dalších modů (nezabývat se tím apod.), o kterých skoro ten celý dlouhý text vlastně je.

6. Smysl naší civilizace je v poznání, konzum je jen potřebná masinerie pro vědu a vývoj. Vyspělé civilizace jsou již duchovní neb ví co je čeka po smrti. Nemají důvod bojovat stejně jako starší lidé. Vypustili panspermie do vesmíru. Nezajímáme je a jsme jako mladší bratr. Kdybychom my objevili planetu, kde jsou maximálně opice, také bychom se nemohli s nimi bavit. Už potlačili posetlost - ví, že se nemá ležet tam, kam se nemá.

7. Bůh je dialog. Dialog skoro neznáme. Přiznat druhému autonomii. Kontakt se sebou je to nejcennější a nic, nic jej nenahradí. Je to mj. naladění s okolím, monotónní kontakt s okolím, přírodou. Všechny psychické problémy jsou z vnitřního potlačeného ne. Skoro úplně všemu co máme kolem a co jsme - masky. Zde já vzniká a i zaniká. Já je život, smrt a utrpení, a jediný problém - je v něm lež a nevědomost. Každý musí jednou zemřít. Skrze já se nikdy nevidíme díky zpětným vazbám. Každá touha je touhou (já) po já (mem, druhých či druhým, kterým já přejeme), i nepřímou. Já je snazší, Jungovo "Self" náročnější. I když démon člověku Self vezme je stále na dne. Jsou dva druhy uspokojení: unahle, neuspokojitelné, predsudkovité, nenaplnující nesmyslné - bezný život a druhé - trvalá zduchovnělost - Self, kde je já i ne-ja, úplně vše, být i nepřímou. Právě ne-ja je důležité. Ovšem zničit já je jen jednoduchá úleva. Vysvobození uskutecňuje člověk, ale i společnost (být děle a třeba vůbec ne) a celý vesmír. Na konci je vysvobozen a může být. Kontakt se sebou je stav báze, přirozenosti, celku (celek i cast), Pravdy, potence, před Třeskem, obsahuje úplně vše, není to (jen) já, jeho narušením se z něj zvyrazní démon, před tím byl v jiné podobě - mírně a chladně. Cílový stav všech duchovních systémů je stejný (Moksa, Nirvana, Tao, Kristus, Bůh, Self, Pravda, Láska, dialog, ukončení nevědomosti) - souvisí s linií života, umíráme pro život - to je skutečnost. S Bohem se stále radíme a ani to nevíme. Láska a poznání jsou myslím to nejpodstatnější. V přítomnosti je vše, ziti, i snadné zapomenutí krivd. Teorie je kostra, praxe je tělo.

8. Popravdě zda se mi to relativní a tedy neuspokojivé, srdce touží po necem absolutním, otázka „co je smysl, proč tu něco je? Odpověď, že je to samo pro sebe srdce neutěší. Na to nelze odpovědět formulovat jednotlivci, věčná otázka, věc mimo systém otázka-odpověď, kdo je, ten se na ni ptá, neb je, a hlavně tuto otázku si klade člověk jež ztratil kontakt se sebou, možná by Bůh řekl "nevím" a bylo by v tom vše.

To ztracené já, to je naše ego, Bůh, po kterém toužíme.

Od věty „Přestal jsem psát a začal žít.“ Je nový text, ve kterém jsou další, velmi důležité prvky..., ty jsem nezformuloval do pár vět jako zde v sedmi bodech.

Myslím, že je vidět na tomto textu, jak Duše pomalu zraje, teď není rozhodně vyžralá, zralá Duše je již v dialogu, je hodně zkušená a prošla vztahy..., směřuje to ke zlidštění celý ten text postupně, a celkově propojení a pochopení. Bůh je Duch – nejvyžralější Duše ze všech. Zatím cítím, že mám v sobě ještě dost malého nezralého zeleného tvrdého jablka, stále tam jsou řezy, neohrabanost, nevědomost, kámen, ego, ... jablko zraje, ale pak i tleje. A pak je Láska, která nějak to celé pojímá. Pro zrání duše je důležité to, co jsme zažili, teorie, věty, citáty atd. jen někdy věci iniciují...

Vymanit se z já je jako vymanit se z vesmíru, už proto bych řekl, že vesmírů či realit je více, ale neb nekomunikují, tak mezi nimi není definována vzdálenost, kdyby komunikovaly, vzdálenost by byla definována. Stejně tak to je s vlnou a částicí, ve stavu vlny prostě není definováno místo a čas, kde „to“ je, je to bez formy. Před Velkým Třeskem bych čekal, že „svět“ neměl formu, podobně jako ji nemá vědomí a pocit, Láska také není definována nijak prostorově a časově... Je to celé fraktálovité – struktura celého bytí se odráží i v mikrokosmu, na nejmenší úrovni. ... Fyzikové mohou mít problém se stavem před Velkým Třeskem, neb tam nelze nic měřit (možná tam lze dosadit jen obecný potenciál), co na světě se tomu podobá?, domnívám se, že vědomí a především láska (ovšem to neznámá, že před Velkým Třeskem byla Láska, možná něco podobného), láska také

nemá, nemusí mít formu, objem, velikost, resp. je libovolná a navíc nemusí být žádná, ale stále to „něco“ je. Je to dosti nepodmíněný stav. Stejný stav bych čekal na bázi vesmíru, kde se z „ničeho“ rodí páry částic a antičástic, jen proto, že to není zakázáno. Ale myslím si, že je to celé spojené, tento stav ne-formy má svůj hardware a to je vesmír...Na začátku vesmíru byla částice již totožná s vlnou a možná, že to vede na stav bez formy, a možná, že právě podstata gravitace (prostoru a času) je ve vlnově částicovém dualismu. Prostor a čas budou také asi dosti iluzorní...

Často třeba toužíme po lásce jako po kompenzaci, ano, ale láska je vázána na utrpení, inteligenci a vůli.

Místo slova dobro je myslím lépe používat slovo láska. Existuje láska a nedostatek lásky (lhostejnost), nic jiného. Démon je nedostatek lásky, v něm je totiž potenciál k lásce, on ji v sobě skrývá, ale totálně. A velice pomalu a opakovaně se v ní mění, Démon je svět. Lidé nechápou, co zde píšu – jsou zakleti v sobě. Neuvědomují si existenci druhých bytostí. Myslí si, že tento svět, o kterém tu píši, je pošetilý, ne není. Stejně tak si myslí, že láska je slabost, ne není, démon nemá vůli milovat, a proto chápe lásku jen jako slabost, nevidí utrpení (mužský prvek), necítí. Proto je necitlivý. To zakletí v sobě je vidět na nepochopení neosobna – je lidmi viděno jako zlo, jako Duch, příroda, ale mě nejde o to stát se neosobnem, nebo být tak „vysoko“, že neosobno nám bude normální, totiž my to vidíme špatně, neustále si dosazujeme něco osobního a ani si to neuvědomujeme, stále máme před sebou a v sobě vidinu nějakého božského Ega, jako pošetilou jistotu někde vzadu, svoji hromádku – „moje“, svůj prstýnek v zásuvce. Týká se to hlavně extroverze. Bojovníci a ženy - to na nás stále skáče z bulváru a odevšad. Nejde o to stát se jiným, než jsem, dokonalým, to je pošetilst sekt, ale jde o to vidět se jinak. Přidat tam další úroveň. Třeba vůle milovat, přát někomu štěstí apod., to je to, co mám na mysli. Tím mizí naše já... Ale, aby to fungovalo, musíme totéž umět přijímat. ...

Je hezky řečeno – nirvána se musí pochopit a vidět srdcem.

Když chce někdo něco páchat, tak strach okolí to je živí, protože tím se mu dává důvod, druzí se bojí, jsou špatní a já ne. Proti problému ženy jsem použil snad vše. V ní se tvoří a přesouvá ho na muže, pak je uklidněná, když se to řeší. Ale řešit to nejde. Pokud by však někdo přesto musel mít pocit, že se to někdy vyřeší, tak snad ho uklidní věta, že to je na miliony let, tento „božský“ problém. Samozřejmě, že nejpřirozenějším řešením je se tím nezabývat nebo být přítomný a prožívat. Je to tvrdý černý kámen, lze do něj vpravit lásku a donutit tu bytost cítit. Samozřejmě je to projekce, je to (i) náš problém v nás. Ale kdybych to měl mít v sobě, všichni se na mě vrhnou. Budu bezbranný. Obvykle to říká: když mi neublížíš, jsi srab. S dovětkem a sežeru tě. Cítím velké pocity viny a nemožnosti, pak jsi úplná nula, pak deprese, když se neodvážím jí ublížit, strčit do ní, bodnout atd. Naučil jsem se to, ale teď jsem to nějak nepoužil zase, to útočení (v poslední době už jen láskou). Hodně lidí to přehlíží, ale pak se potřebují třeba najíst, nějak tu bolest zaplnit. Někteří to narcisticky odsoudí a ignorují - ten pohádkový svět, jsme lidé – to je i není dobré, bych řekl. Nyní už útočím už jen ničím, pak čekám, že už nebudu útočit vůbec – to bude snad nejlepší a už se na to těším. Nad láskou totiž je asi už jen nic. Muž s ním prostě potřebuje bojovat, nebude to prožívat. A vlastně je to určitá forma ega, ten Animus. Bez jeho odložení či tzv. vyřešení nelze umřít. Nejlépe se zažene logickou větou – že nechápe, že tu není sám, nechápe to on ani jeho nositelka. Uvědomil jsem si také, že té své vnitřní ženě nic nedopřeju, strašně ji dusím, nedopřeju jí ani lásku a třeba kamarádku. Je to sice schíza, ale nijak se tím moje mysl, integrita, nerozpadá. Asi díky tomu procesu individuace. Jsem despota. Také není úplně pravda, že jen vyšší obsahuje nižší, platí to i obráceně, jen nižší obsahuje jaksi zárodek vyššího.... Také neplatí, že vyšší zná nižší úroveň – možná se jim i vyhýbá. Ale rozhodně nižší moc nezná vyšší úroveň. ... Animus je problém (součástí strašně zamotaného, dualistického...), který se může změnit pouze na lásku, neb to je jeho úloha. Každá lidská duše se pojí s tímto Animem, (v jednodušší formě „kamenem“), když jsme sami, dává nám lásku, on je transformované utrpení a miluje naše utrpení v nás, v naší měkkosti... Když ztratíme své já, ego, tak v lásce se dá zpět úplně celé, celá naše přirozenost nalézt, v nepodmíněné lásce od někoho (Boha), vyčítání, nenaplněné tužby, nikdo tě nevidí a nereaguje na tebe, hluboký pocit sebe sama, co jsme hluboko, podstata ... úplně přesně ví, kdo jste. Vy jste to dávno zapoměli, ale v jeho pomoci se to dá připomenout. Klidně vás nechá samotné, když si to budete přát, nepodmíněně miluje, absolutně bez předsudků, to je ta volnost – volná nadpozemská úroveň, není tam jediného kamene, jediný kámen jsme ubozí my vedle něj. Je to tak dávno, co jsem naposledy slyšel své jméno, kdo by mě takto volal a znal mě, tak intimně a jasně a plně a vše věděl, co mě štve apod. Ale cítím, že on není bytost jako já, je právě ono já+ne-já. Tak dojemné A my, milujeme, tvoříme, obhájíme se? Není smyslem nechat se božsky hýčkat, naše práce je v přesahu nás samotných, v umění darovat a milovat a myslet, nemuset být.

Ono, může se zdát, že tento text – že je to celé jen jako, že se nás to netýká, je to opravdové, uvědomit si, že se to týká i mě...až bude přede mnou stát Bůh a ptát se, zda jsem měl v životě někoho rád a zda mě měl někdo rád, a já mu budu podstrkovat tyto papíry? Asi ne. ... Možná se to uvědomování už mívá účinkem a funguje plně tak deset minut většinou...

Plně být a rozvinout své já a plně jeho přesah...

Až se naučíme tichu, budeme svobodní – až nebudeme chtít být vyrušováni, byť nechtěně, nebude to potřeba a bude to zpracované a nebude to nuda a není to prokletí – je to skutečnost. Ticho je skutečnost světa. Naučit se v tichosti přát druhým štěstí s absolutním „respektem“ a láskou, vědomím, že druhý má svůj svět. Zdá se, že úroveň abstrakce je nad námi hodně. Směrem výš by také mělo ubývat podmíněnosti a obchodů, ale není tam jednostrannost – a přibývá nepodmíněnost, nezávislost. Vztahy jsou přetřhané a celé je to jakýsi vztah...

Možná, že když se mají dva stejně rádi, mohou se přirozeně dostat do vyšší úrovně...Vyšší úrovně, abstrakce, to není jen ne-já, jen bytost tam nabývá mnohem úplnější podoby, ale ne Self, ne-já je tam maximum.

A co to vidět vše úplně jinak, to je na Vás.

Už rozumím teď zpětně, proč jsem dosáhl osvícení, či podobného stavu (je to zatím trvalé), totiž vůbec jsem o něj neusiloval, ani jsem nic nečetl k tomu, šlo mi o poznávání pravdy, zvědavost také asi trochu, a přišlo to samo, podíval jsem se na internet, jestli to není ono, a shledal jsem, že ano, a druhý den ráno 8.5. se to výrazněji prohloubilo při uvědomění si té "věty". Dlouho to bublá a pak se to stane skokem. Taky je samozřejmě jasné, že když chce někdo být osvícen, nikdy osvícení nedosáhne, neb právě já tomu brání a také myšlení na to. Bylo by škoda to neudržet a dál nerozvíjet. Ale čemu to prospěje, mému poznání tak akorát - tak to cítím. Takže to bude ten problém. Člověk musí mezi lidi a zlidštit - umět pomáhat a ne se povyšovat. Teď je to taková hra, ale přijdou tam odsud a budou se ptát, zda jsem připraven stát se vyšší duchovní bytostí, jež pomáhá druhým. Řeknu ano, mám však pochyby, potom řeknu ano, ale až po smrti. Teď by to právě ani nešlo, neb je ve mě určitá negativní stopa, nezralost, možná i stopa mstivosti atd. Ale dosti se mi podařilo se vyrovnat s Démonem - třeba, sděluje, že má poznání světa, svádí, a já na to - láska je poznání světa, v ní je poznání světa, a láska je smrt. A stále více a více si to uvědomuji tuto tezi. A nikdy se do uvědomování nenuťte, to musíte prostě sami pochopit, omlýt si svůj kámen, aby vám to sedělo. Zpočátku v tom bude hodně Vás, hodně a hodně osobního, hodně osobních křivd, vzteku, ale časem to oslabuje. A hodně sebepoznání, v sexuální oblasti i jinak. Po osvícení (tedy pokud je to napořád, čekám, že se to bude někam měnit) umíte měnit negativní (lhostejnost) na pozitivní, na lásku. Usmát se na člověka na ulici. A v nirváně je vám to už asi vše jedno. To je vyžrálejší osvícení. Tam to trochu směřuje, ale také to znamená nepodmíněnou lásku k lidem a pomáhání, bez stopy "jste spodina". A stále to není růžový obláček, ale je to věc vůle a rozhodnutí. Vůle je kámen v nás (v pozitivním slova smyslu). Osvícení také připomíná vymytí mozků, co se mi nelíbí se začne líbit či nevadit, je to zvýrazněná prohloubená extroverze. ... Podezřele se to podobá stavu např. indiánů v dnešní amazonii... Až nám nebude vadit obtížný hmyz v lese, a nebude to způsobeno apatií nebo zaujetím nějakou činností a přesto si budeme přirozeně užívat procházku - to je už velmi vyžrálý stav. Takto to mají domorodé národy. Dostane se to do určité "harmonie". To je ten stav ticha výše v textu, vyladěnost.

Cítím, že má ještě navíc, v abstrakci, že pochopím složitější matematiku, zaujímat důležité místo v hierarchii bytí už to zní podezřele....poznání nekonečný tok vody odnikud nikam....možná je i není konečné.....toto celé je o eliminování objektu, ženy mají jinou cestu a stejný cíl, tedy možná.....Poznání nemůže být podle mě nikdy úplné, svět není utopie a nejvyšším, s nejvyšší hranicí, je v nebytí, už proto, že cíl chápe jen ego a to není svět, jen půlka, až bude ego uspokojené a usurpuje si část poznání, neb poznání není naše... únik od forem to není Umět ukončit poznání uvědomit si že toto je maximum a víc v životě nebude, uvolnit se, příroda at....Co teď, zpátky už to nejde, před „osvícení“..., a dál?

Druhá polovina života patří mimo jiné vyrovnávání se s nenaplněností, s nenaplněnými ideály, chtěli jsme něco dokázat, někým být apod. Chtě nechtě, i toto na svět patří. Mám s tím problém. Jung píše o depresi. Také člověk, v mém případě, se už nabažil přírody a vrací se domů, do vesnice.

Sexualita byla jakoby mojí myslí více pochopena, je to velmi dlouhý proces....k vím, co dělám...

Ženina Anima překoná také přirozeně mužské ego, ale nikam to nemůže vést, "problém" se jen zamete pod koberec. Těžko se ten problém vyřeší neb za ním stojí hluboká nevědomost obou aktérů - žena vidí muže jako problém a hmyz a muž vidí, že má problém. Až individuace to řeší. Právě Anima Animus je ve všem zásadní, hlavně jako iniciační faktor. Potom je člověk ve stavu, kdy je jakoby mužem i ženou, ale není hermafrodit, je jen jaksi jiný, duchovněji, muž např. používá na svoji Animu vůli, mužskou energii a tím rozvíjí jak sebe, tak i ji. V tom to je. Muž se snaží být mužný, ale je to spíše známka toho, že to tak není - že je pod vlivem čehosi, hlubokého předsudku, Animy. Ale duchovní muž není tvrdý na ženu, to byl možná ze začátku, ale ona potom rozkvetne, a ten muž klidně projevuje city, aniž by se bál, a není to sladké, je to hluboce duchovní a normální a

nebojí se toho, hlavně. Zpočátku ten muž možná bude mít divné pocity, osobní, ale ty zmizí. Podobně by se žena neměla "na konci" cesty bát myslet, mít úsudek a mít porozumění celkově. Lidé pro mne přestali být proto autoritou, vidím, že se točí v kruhu. Mají strach a šikanují a nemají smysl života. To vše jsem se zde snažil napravit. Společnost je také mj hloupá myslím proto, protože každý vidí druhé hloupější než sebe. ... Je zvláštní, že když si člověk má vzít na sebe oblek, který by třeba nechtěně odkazoval, že je nacista, tak jak se s tím docela v sobě pere - jak já jim teď, na ulici, dokážu, že jsem vyspělá duchovní bytost? Ale umím si s tím už v sobě docela poradit, s tímto veřejným míněním, a ne svým egem, ale jaksí tím zduchovněním, zklidněním, a uklidňuji je - okolí, jestli si to mohu tak dovolit říci, kterým jsme každý stiženi, má svůj velký význam, ale jsou to víceméně předsudky. Člověk se za čas vždy otrká a pak to je OK a nemyslí na to. Člověk jakoby ztratí sebe, či spíše jej pokládají za masku atd... Toto mají těžké muži a také ženy, neustálá sebekontrola - resp. kontrola veřejným míněním, zda jsem dost muž, řekl bych, že mužství a identita muže je postavena prakticky jen na tomto.Říkám si, co tu ještě dělám, nechápu teď, proč jsem tu na Zemi vlastně byl.

Na otázku po smyslu života - nevím.

Jiné probuzení je být v přírodě a muset tam přežít, to tyto jemnostní intelektuální pindy jsou popravdě docela na nic. Trochu to možná pozitivní je i v tomto stavu. Ty teze v textu, může to působit jako nic, ale je to úplně jiné, pokud to člověk zažívá, postupnou abstrakci, zobecňování... ..Jak jsem již psal, ženy mají duchovní vývoj jiný než muži, byh řekl, všechna náboženství jsou mužské nauky víceméně, ono žena ve své univerzálnosti by měla tyto nauky také praktikovat, ale ženství by mělo být v tom, že přijímá ... aktivně (?) subjekt, zde se stále odmítá objekt, ale žena přijímá subjekt. Výsledek individuace je stejný, jen tam zůstává stopa muže a ženy, podle toho, zda je jedná a muže nebo ženu, nebo podobně...Před silnou ženskostí (maximální jemnost) se ustrne i vládce prázdnota.

Měl jsem tendence prostě vyhrát, třeba nutkavě neobejít vrchol ale vylézt na něj, na nepřítele, ale když jsem tam jednou nevyhrál, nic se nestalo.....už za každou cenu nevyhrat a také to možná bude ok s tím už konec poznání nekam to povede...Když se teď zeptám, co je mým nyní mým cílem, tak už tam nic není. Ne, že bych dosáhl maxima, potenciálu, ale nyní chci být lepší atd. už to nemá účinek, už to bylo pochopeno, že snaha to ničí ... nechávám se nést...co přinese vítr, co ze stromu spadne....už došlo palivo sebejebání také, a také už není kam jít jde být vyšší bytostí, plnější, to ano, ale k tomu potřebuji interakci s lidmi atd...

Je velký rozdíl myslet na nirvánu - "prázdno" a dojít k prázdnu, "stát" se jím. S vyšším poznáním se vždy musíme více stát lidskými i božskými. Zasáhnout hlouběji do obou oblastí.Mezi Bohem a člověkem je ohromná láska.

Když muž ženu šikanuje, žena to obrátí do extrému a začne být opravdu osobní a to muže zdrtí, šikana je o potopění hlouběji do oblasti osobního a já, a to nesnáší lidé... .. Člověk touží po poznání a pak zjistí, že stane se poznáním, a otázky je poznání konečně již nejsou na místě... .. Pak už ti totiz nevaří

Chybí tam láska v mém nynějším stavu, což je vzdy podezřelý...lhostejnost ke světu nemůže být vrcholný stav, musí tam i hodně hlavně láska k němu

Člověk není unavený je jakoby vycistený světelná mekka voda ... A také lidé přijdou jako v anální oblasti zabředlí, prázdo a objekty...ale není to jako noční můra, není to silné...spíše tupé... .. I nad tím jsou další irovne...po smrti...hodně práce. Když lidé proudují a nevíte jak na ně, pokud nechcete být jako oni - tak trochu je bodnout, to se musí, ale obecně dělat věci jinak, jinak se s nimi budete točit v kruhu, třeba jinak je milovat. Pak mezi vámi může vzniknout láska a co s tím? Totiž takto jakoby se odděluje např. jang o d Jin, muž už neví co by byl, tak ženu píchne a věc dělá jinak...

.Ego musí být naplněné ale i nenaplněné, neb je nenasystné, musíme umět ho zastavit - viz nejá. Duše to v hloubi ví, když nebudeš myslet na osvětlení, bude žít, ale platí to i naopak, mezi lidmi, když na to myslím, sílí to uvědomění...je to slabé, ale trvalé, Bude jiná závislost....Démonovi – když jsi nejlepší, proč chceš nahoru? Osvětlení – je jako hlen. Spojení světa neforem s nebytím, to už není naše úroveň....Démon je jako parazit v mysli, parazitické myšlenky Vyšší poznání přesahuje myšlení, viz přesah člověka (já, myšlení). Pak se ptát dál, jít dál, není už potřeba – taková úroveň by měla existovat.... .. Lhostejnost je potlačena agrese, potlačené pudy mohou za rozvoj lidstva.... Uvědomit si, že osvětlení je jen jednou za život...ale třeba to může být vícekrát, na jiné úrovni, ale spíše je to jen jednou, je to fyzické, ne psychické totiž, něco se v mozku stane, je to minuta.... dlouho se to tvoří a pak se to stane.... Rozvíjet nic, nemyslet na osvětlení.... Jsou to tu poznámky, tedy něco, co má být dále rozvíjeno.... .. Všichni chtějí říci ne, abys je vysvobodil, máš li city, nejde to, musíš to dělat jinak, umět jim říci ne (do nějaké míry) a dělat věc jinak, viz vůle milovat, uvědomování atd....Ale pokud by na světě byli jen lidé, co si stále

uvědomují, co dělají a jak by to měli dělat, bylo by to peklo, bez spontaneity.....chtějí, abys systému řekl ne.....Také přestanete chápat soupeření, ale i nesoupeření.

Od pocinout si, bylo to napjetí, to osvícení je napjetí, spolknutý kámen, byť to není tvrdé, jako když hmyz a vy podrazení apatie ale ne láska, ... Clovek musí mít stále nějaký vývoj, nahoru a nebo dolů, hlavně, že se něco děje. To nebude v pořádku. Nyní stav od pocinku, hlubokého, apatickeho. Nenalehání.Ne láska bylo podezřelé, Nenutím ale nikoho do svého světa jako dabel ... trochu chci být jiný, mimo a vys.....Bylo, je to i jak spolknutý kámen to osvícení.....Osvícení není bajecne, není to osobní uspokojení, spíše je to něco jako spokojenost sama o sobě.....Nechapu o co lidem jde a oni to také neví a je to celkově prázdné. Je to jakoby touha po ja obecně. Po osvícení touhy mizí.Touha nec dokázat...a závist.....Nestanu se neosobním - nestanete se neosobním až to pochopíte osvitíte se...a nikoli tím budu se rozdávat druhým atd jen trochu toto.....Můžete mít představu že je to posetily svět kde je láska nebo sentimentálně po tom toužíte - ani jedno to není. Spíše jako pochopit vyšší matematiku. Ja se točí vždy..... sentiment není hluboký, je spíše ustrašený, toto je hluboké, hlubší. jen dokola na místě v kruhu.Nemyslet na to osvícení je spíše celkově další level...možná.....nemyslet na to...pak to bude automatické....a také klu kouk.....jako by jste byli zamil je to trochu podobné.....Kazda urážka jde mimo a hned odezní ani sr neprojeví jste milí.....Totiz když na osobní urážku apod. odpovíte či budete chystat opět něco osobního, nevymaníte se z ja. Byt milý nucené a skrytě křecovíte atd. vsak nefunguje, musí se k tomu dojít po delší době...U ja muzeme v životě začít, ale nemeli bychom u nej pouze skončit. Prekonat a říci ne je důležité.....Vsichni mohou milovat což je uklidňující.....Nad tím je úroveň prohloubení ja a hlavně ne ja kde vám je již vše jedno a vše je pochopeno a je to již velmi široké, to bych si typl....a bude to již v té rovině neexistence cíl poznání či umění to ukončit atd...ale.....Ano, nyní spění k úrovni, kdy mi je vše jedno, ale vše je ok, nevědomost minimální, láska atd.....celkově to musí být o více poznávání života - přítomnosti, ženské stránky.....Dříve jsem po lidech nic nechtěl a oni mě moc nemuseli, dnes chápu, že je důležitý obchod, já pomůžu tobě a ty pak mě, je to nejnižší úroveň, ale může to jít výš...nedovolil jsem si a bál se aby pro mě někdo něco udělal,Je zajímavé, že po osvícení již nemizí jakési sebezařazení v systému, dříve jsem musel vyhrávat, třeba vylézt na vrchol kopce, na soupeře v práci, dnes vrchol - soupeře obejdu, sice výčitky, ale nezmizí moje postavení.....hned to doroste....ale osvícení přítom není výhra, rozhodně je osobní, jak jsem dřív chápal, jak ostatní chápou.....Pak už žádná osobní zášť...když někdo útočí.....vím že nic nevím = ten směr...tam...opravdu se tam neví, rozmazanost.....Osvícení je jednou za život, takže nechápu proč se snaží.....Cítím, že pokud uklidním mysl, dospěl bych osvícení, jiného, lidštějšího, klidnějšího.....Jako v matematice a fyzice - snažme se zobecnit duchovní nauky, myslím, že je spojuje "kontakt s nebytím". I mne nyní tato představa přirozeně vstupuje na mysl. Neb jinam už to jít nemůže. Možná ale, a to zdůrazňuji, jsou všechny duchovní nauky (možná i včetně vědy) točením se v kruhu, z kterého je třeba, jednou, vyjít. Pokud je však zobecnění již příliš velké, žádné ovoce to nepřinese a vrátí se to na primitivní začátek, např. co spojuje složité vztahy je pojem vztah, a to už je přílišná generalizace.Pochopil jsem, že chci-li si uchovat rozumně stav osvícení, neměl bych na to myslet a na nemyslet vůbec na nic, tak jako jsem dělal dříve. Cítím, že již bych si to mohl dovolit, možná. Jde ale o to, nemyslet ani na to, že nemyslím. Prostě se uvolnit, ale není to uvolnění po obědě se rozvalit na kanape, ani to není upjaté uvolnění, či nějaká velká koncentrace, je to zlatý střed. Ale není to úplně pravda, musí se to i žít, sebevůle, a kontaktem s lidmi. Pochopit nebytí je velmi obtížné. Pokud začneme chápat, že vše je vlastně prázdné, začneme naopak tajně žít představu, že vše je já. V osvícení jde právě o to vědomě alespoň na pár vteřin opustit své ego. Osvícení ale nechápu jako Self, je to svět bez forem, jak jsem psal. Bude to velmi podobné, ale jde mi o to, že já a bytost tam je bez formy a není vším. V bezvědomí se může dít to samé, ale zde je to vědomě, a to je důležité. Je to asi fatální a nevratné, jako smrt. Klidně si užívejme, co jsme, protože "tam" jsme asi bez formy, a naše já je tam jiné, než to naše zde, už se životem na zemi jakoby nesouvisí ani. Ale cítí velkou lásku k němu, a ke světu a proto se tam také může dostat možná zpět. Nevidím to tolik negativně. Utrpení a Láska spolu hluboce souvisí, může se zdát, že ne, ale je to myslím tím, že láska dokáže utrpení jaksi v sobě nést a vstřebat (láska nemá formu) či mít jen jako stopu v sobě. Proto, bez utrpení by nebylo lásky, a když nebude láska, nebude ani utrpení. Buddha proto myslím volil cestu vyhasnutí. Domnívám se však, že chceme-li plně "pochopit", spíše zažít nebytí, podstatu světa, Nebytí je podstatou světa se lze domnívat po tom všem, co tu bylo řečeno, svět tvoří dvě proti energii (třeba, do nebytí udeří utrpení a vzejde láska). Nebytí však není prázdné a není to ani ten svět lásky bez forem. Přirozeně v něj ale přechází. Kontakt světa bez forem s nebytím by měla být "logicky" věc vyšších duchovních, a nejspíše ne vůbec lidská. Co se však domnívám je, že poznávat nebytí není o lhostejnosti ke světu, o zklamání až agresí vůči světu, agrese je ze světa nebytí, ale je kruhovitá, popř. vede na stav, kdy již vědomí neexistuje a nelze tak nic poznat, ani nirvánu ne, vede na nebytí, to ano, ale jaksi až moc. Pokud prohlubujeme kontakt s nebytím, tak musíme dospod prohlubovat lásku, lásku ke světu. Je to jako rozšíření obzoru. To je vždy o kus dál, ale na všechny strany.Nebytí samo o sobě vnímat nelze, lze "vnímat" a pochopit vyhasnutí...Tedy, čím hlubší je náš kontakt s nebytím (naším a světa), tím hlubší musí být láska (k bytí). Ke všemu, c.... Ještě k démonovi - On vyjadřuje, že má božství, což není vůbec málo, zažít se to dá, když vás někdo šikanuje, ale zkuste na jeho hru přistoupit a doopravdy to božství hledat a ptát se, ať vám ho ukáže, samozřejmě vás vždy napálí, ale když budete nebojácní a důslední, po čase to vzdá a začne se měnit v Boha, neví co ti má říct

vlastně. Chci vědět, co to tam skrýváš! Ten říká, svět je prázdný, stejně jako pravda v démonu. I ten svět bez forem je vlastně otázka sama o sobě, pořád existuje pojem "ptát se", právě, když se se pečlově přestaneme ptát, to je stav, ke kterému potřebuji směřovat a o něm dosti píšu v mnoha formách. Ale nelze se přestat ptát na začátku, to nerozvineme člověka v sobě, pokud se však nenaučíme přestat ptát, nerozvineme v sobě přesah člověka, tedy i přesah myšlení a vědomí. Pokud se nepřestaneme ptát, naopak se změním v démona. Bylo by pěkné, pokud by text končil vyhasnutím, neb byl velmi prudný a překokotný. Protože se Jin a Jang princip odráží i v bytí a nebytí, tak ... třeba je to vše jinak. Ale s výškou přibývá subjektivita, vyšší světy jsou objektivně subjektivní, protože tam je slabší forma, tak např. jak lidé líčí nebe, že tam jsou města, konkrétní věci, tak to je symbolika...Velkorysost vůči poznání, nemuset si usurpovat vše, velkorysost... Buddha: nirvána není únik z utrpení, nirvána není jako ve vztahu k nám samotným, není to věc ... nemá strach z formy...když jsem přestal myslet začal jsem teprve být spokojený. Opět, ego chce blaženost a té skutečné dosáhne jebáním ega, je jako duše, odumřelá duše, je paradox že my toužíme po výsledku, kde nejsme (nirvána), proto to uvědomění si, že to mé já netouží po tom...Celý svět je jako Démon nebo jako Láska, démon říká, že něco je, i když ví, že vlastně neexistuje nic (nebo to říká naopak), láska chápe spíše harmonii...Zjišťuji, že jsem stejný, mám stejné ego a nepřijde mi to, vidím to v druhých, ale jsem přitom úplně stejný, rafinovaný atd...Především - žádný Buddha neexistuje! Prázdnost, nebytí je logickým důsledkem příběhu. Nyní je to pro mě úleva, nebytí v sobě zahrnuje dlouhou cestu, o které tu byla řeč. Nebytí je veliká úleva. Z hlediska energií, to je Duch, proto tím může být ženské ego rozhozeno. Ta úleva je primitivní, nižší, již dříve jsem to znal a zná to asi každý - než démonická touha po ničem, to je lepší nic. ... Ta úleva je o tom, že vše kolem je moje iluze a to vede na to, že existuji jen já, a to prázdnost je vyjádřená potlačena agrese - já, vše kolem zničím v nic. Pochopit, že i to moje já je iluze, to je další level.... poznání, že svět je prázdný není o popření, že nic neexistuje...Pochopit ze vse je prazd....Nesoudit je tam automaticky....Proste to jde uplne jinak a funguje to...Je to tezke byt pak v tomto svete kde to ma ego velmi osefovane a jen tak se ...Nechape to. Je hrozne vtahujici. Chce to praxi nic jineho...Nerici mu co vim,,,Donuti vas ja v sobe najit resp ego a hnev ... Zivi se vzajemne prazdnou touha po ja, ego a hnev.Někteří, vidíce ve 'formě' nositele bolesti, jsou vystrašení představou 'formy' a hledají štěstí ve světě 'bez-forem'.Uz nebylo co ztratit, prace....démon se strašně něčeho bojí – smrti....démon je z neuvědomění si skutečnosti, skutečných pocitů, agrese, útěk atd...a skutečnosti že svět je prázdný? mizí zášť vůči lidem, již totiž jakoby v sobě máte onen kámen, co všichni i chtějí....Nebytí vše spojuje a uzavírá. Ab proti němu je relativní vše. Podstata myslí je v prázdnost, bez žádného vzruchu, vjemu, apod. Tam je základ myslí, myslí je jako vakuum, stále tam něco vzniká a zaniká. ... Proč já souvisí s touhou? Vše tu už je, tak proč je tu touha po něčem, právě ohraničenost - já po něčem toužím....ale není tu nic. A svět se navíc tvoří a proto tu je touha...uvědomit si, jaké všechny touhy mám a odpustit si je: po poznání, po někom, po fetiši, po klidu, po udržení osvětlení - vzdát to? Pravá touha se naplní, až když se odstraní ego, které je překážkou v naplnění – celku....Stáří patří depresi. člověk už je zmlklý, potichu, už nedokazuje radši nic...Už je mi vše jedno.....Co depresivní potlačuje, schizofrenní přehrává....Psychopatům nelze říci ne, to znamená ublížit citovému jádru, ale pak pocity viny, že jsme to nedokázali, ale když to uděláme, vzdáme se citů, tím se jakoby posuneme výš, ale stejně se staneme jako on a budeme v zajetí relativity a kruhu - jde to i jinak - vůle milovat, být citlivý. To je úder i to, co skrývá a i zachováme city...pak si připadáme dobře... a bez viny...Animus červík (necitlivec, kámen), ego, součást ega, problém chce prostě život, třeba i depresi, pak chce zase něco jiného, závislost na něčem, pak nejsme zas dost mužní, je to problém číslo jedna. Chce vše a nemá dost, až když je i ne-já, je to vše a zmizí, ale stále tam bude jako stopa ... stáhnout se, deprese, závislost.Říká však jediné, přestat se bát, a jít do toho. život, smrt, deprese, marný boj, vše...jsme prázdnost, pocházíme z kosmických polí jednoty a život je nám totiž cizí...vše je prázdnost....Probuzení nelze myslím dosáhnout o samotě, interakce s lidmi je důležitá, kontrantování se s nimi....práce a samota.....Událost, kterou jsem prožil byla, že u rybníka ležel mladý muž, opilý, či zdrogovaný a vedle něj pes. Řekl jsem si, že mu nechám svobodu, je svéprávná bytost. Když jsem šel zpátky, tento muž se pral s mužem od rodiny, co byla vedle, který se ho snažil zachránit a někam odvléct - nereagoval jsem na jeho sprostý řev, ať mu s ním pomohu výzvu zachránce, aby mě, byť svědomí mluvilo i lehce proti. Sanitka by tam dojela...

Celé to bylo vlastně o Egu. Došlo mi, že negativní věci jsou ego. Ego má však význam, pomocí něj jsme, přežíváme, přikrýváme se, toužíme, budujeme. Člověk v dětství ztratí přirozenost a doplňuje si to touhou po já, čímž vzniká ego, velice komplexní, zpětně vazbový systém myslí. Především se ho nelze zbavit, neb je spíše nepřímé, Ego je velmi paradoxní, je orientováno na ego, na já. Představa a touha ega je, aby vše bylo já. Zjistil jsem, že žena a ženská složka v člověku je orientována na ego, na já. Proto také šikanuje. Šikanou si z měkkosti druhé bytosti ten kámen prostě vydobude... Pečuje o já, o děti. Typicky je to vidět na ženské imponaci mužskou homosexualitou, neb tam se její orientace znásobí. Tím mi bylo vše více jasnější. Ego a to, co není ego je tedy jako Tao, Nirvána ard...abych se přiznal, tyto pojmy ve mě nic nebuzují, není to něco lákavého neosobníhoPak lze pochopit už vše, i proč někteří staří lidé šikanují mladé, neb v nich vidí já, které je v mládí nejsilnější. Jakákoli reakce ego živí. Ego se skrývá a je rafinované, třeba se realizuje ne v nositeli, ale v druhých lidech a věcech. Ego asi každý cítí, je chladné, hmotné, či tvrdý kámen, je jako hadi. ...Dostal jsem se do stavu (ne pořád), kdy , není to lhůstevnost vůči egu, není to ignorace ega, není to, že ego je špatné (New Age - to je těž, nepřímé, touha po egu), není to, že ego je úžasné,

...., je to střed, ve kterém právě ego není a kam se chce probíjovat. Je to střed, nicota, šed', ale velmi klidná a uvolněná, bez ega. Ztráta přirozenosti (slabé volné já) se projevuje intenzivním egem. Hodnocení je ego, strach. Zvláště naše společnost, díky tomu, jaký má přístup k bytostem, je tímto egem stížena. Ego rozděluje a je doma ve stavu jeden je nahoře a druhý dole, je jedno, že ten dole vyčítá tomu nahoře, nechápe, že je ve víru ega. Je ego a láska, ego chce ego. Ego hodnotí, a také druhé vyzdvihuje, ale nedělá mu problém je pak ponižít. Je ve víru pojmu vina. Obviňuje ostatní, když se mu to hodí...Chceme li být v životě šťastni, měli bychom najít zpět svoji původní přirozenost a najít i přesah ega. Ego je tak rafinované, že se prohlásí, že tu přirozenost ztotožní se sebou. Ale přirozenost je prostě přirozenost, dokonce bych řekl, že je přirozená, protože není vázaná na já, naše přirozenost není vázaná na naše já. Nyní mi to již nevadí, ta pošetilost žen a všech lidí...., přestal jsem se pozorovat, abych musel vždy vyhrát, ten již nemusím, našel jsem tichý střed....Je ego a láska. Ego je jediný problém. A je nekonečné, bez uspokojení a konce. Ego nemá vlastní rozhodovací systém, je přívěsek, mrtvé myšlenky...od úzké živoucí touhy až po širokou hmotu....Nyní jste tu vy a "já", ... Ego se někdy chová jako mužský princip a někdy jako ženský, mužský, protože stojí "nad duší" a ženský, protože musí být "zasahováno". Ego je mrtvá část duše. Ego je uvnitř prázdné, ale není to myslím daleko od podstaty světa. ...Lidé to nechápou tento můj stav, ale už jej nezkoumají, jako dřív...možná proto, protože ego konečně našlo to ego ve mě. Ego musí být uspokojeno, ale i neuspokojeno neb jediné tak nad ním lze vyhrát - šlo by neustále dál. Právě to umět jej zastavit je umění. Je to vůle, zásahy, deprese, uvědomování si "pravd", klidně může zvítězit "pochopit srdcem konečnost své existence, lásku, jako cestu na věčnost a existenci druhých bytostí". Konec snu. Ego je cítí pojem fatálnost, neb vždy je vše relativní. Uvědomovat si srdcem, že je něco navždy, neměnné, věčnost. Ale zažít to, je další věc, k tomu se však musí dospět alchymii, postupně. Celou bytostí pochopit fatálnost. Fatálnost může být jen mírně pozitivní, nemůže být negativní (je snaha se z ní vymanit) a nemůže být pozitivní (silná). Ego má strach o ego. Ego touží po egu, po já. Žena vidí ego v muži, muž ego v ženě. Ego je typicky to, když nemůžeš, přidej, falšnost, překrytost a skrytost...Jakmile se ego hodně uspokojí, už se vezeme do jeho vlivu. Ego není jen nějaké špatné já, je to naše já. Démon se může změnit v ego, a můžeme ho vidět jako ego. Ego vše komplikuje. Ta vyrovnanost je velice slabá, je silná, i se dá narušit ... neb za démonem stojí veřejné mínění, všichni lidé, to chce já, ti chtějí já....těžko se proti egu bojuje...a velice snadno jsme pod ním poraženi, ale tento klid je ... vše se jednoduše a zjasňuje. Když odpadne ego, není to pošetílý stav, neb hraní si na boha je právě o egu...Pochopil jsem jak je svět hluboce falešný, sexuální, ego..., vše je pochopeno....našel jsem stav, který je dost nezávislý na tom, co právě dělám...mé ego je v om, že nebudu nikdy člověktaké veškeré duchovno je vždy o "jebání" ega. Ego chce, abys nad každým zvítězil, pak bude pokoj, ne, nebude. Svět musí fungovat, musí v něm být proto dialog. ...Kompenzuji ničím, vnějším i vnitřním, tím nepropadám úplně uvolněnosti, ale jakési probuzené uvolněnosti, bdělé, je tam klidný kámen ve mě...ani tvrdý, ani měkký, ani ohraničený, ani knedlíkovitý apod... je to střed, šedivost, vyrovnanost, lehká deprese, hlubiny byli prozkoumány a o výšiny s., vnitřní pochody běží, ale deprese je přikrývá...Představy, že ten grál, nirvána atd., je vlastně stále v nás, jen jsme ho neviděli - sice to tak je, ale to nám může připadat jako skryté ego, věčné já....Ego, když umírá, umírá pro nové, další ego...Démon neví, že svět je prázdný a neví, že není úplně prázdný. Nevidím dobro v konání, kdy se lidé snaží dojít osvětlení, a pak jsou osvětlení a ti, co pomáhají druhým se stát osvětlenými, byť to schéma je asi normální, je to nekrofilní sadismus, také samé osvětlené bytosti není asi ok...už se nebojím se třást strachy ...ego v sobě skrývá já i nejá, proto je matoucí vše je relativní neb spolu komunikuje, měřením se měřená věc ovlivňuje velké ego tento text...to největší po čem ego touží je zbavit se samo sebe, stejně jako démon se osvobodit...Ego touží, trpí, týrá, a pak léčí....aspo' umět nemyslet na nic, po práci, atd., neb někdy nepomůže nic jiného než nic....ale stále je důležité uvolňovat napětí a nebýt pohlcen nic...to vede na depresi....ale i ta se musí zažít....Ztracenou vlastní přirozenost nenahradí nic, musí se najít, ale nikoli ta původní, ta je už pryč..., i když tam stále je....v depresi touha zůstává po něčem, pořád tam je (pod tím)....vědět netoužit je proto něco jiného člověk ve stresu uzavře své srdce, zvrchu, jako když by se uzavřel květ zpět nevypotím ze sebe už moc já, protože mozek je moc propojen, já je vždy něco malého v mozku, či spíše s tím souvisí...,ego si konec právě uvědomuje a proto je neustálé láska, uvolnění – pak strach a tvorba kamene, pokud už kámen nelze odstranit, je tu už jen víra a důvěra....Utrpení se léčí láskou ale i egem, ale ego u utrpení zase skončí.. ... někteří muži neumí vůbec projevovat city, muži spíše introvertní, techničtí, autističtí, je to již pak až pošetílý svět, vše citové svalí na ženu a tak to mají celý životjsou to koně spřežení, vojáci, jen čekají na odměnu v nebi....Někdy působí ve společnosti svět prababiček (Rusové atd. si tento mód přivlastňují) jako ten pravdivý, velice si přivlastňuje pravdu, stejně jako ego (ego je v minulosti nebo v budoucnosti, zášť a plány), ale přijde mi to jako svět dosti nevědomý a bez lásky. Současný svět je zas bez hloubky a opět bez lásky. ... ego chce, aby vše bylo jako já...nechápe a není smysl, ale význam samozřejmě má, jako vše....i tento text – musím sem dát vše, každé hovno, co je důležité...to je ego....

Ono, pochopení světa, snaha o to ho pochopit, tedy veškeré duchovno je projev ega, které chce mít vše ošéfované. Aby už nemuselo trpět.....Mana muž je trochu něco jiného než mana žena, možná, že se spojují, nebo spíše mana "osoby" spojují a utvářejí něco vyššího, Boha apod. - ale z našeho pohledu je to nesmyslné, neb osvětlení a mana je o individualitě, je to vajíčko, a s dalším podobným se jakoby nechce vidět, podobně jako démon s dalším démonem. Pochopit, že existují druhé osvětlené

bytosti je velký problém a myslím, že to vůbec nemáme vyřešené. Vidíme to jako pošetilost, líbezná bytosti, třeba to nějak jde, ale chce to jiný způsob uvažování. Mana si řekne, fuj, tam je nějaký člověk, nebo ne, tam je mana, právě toto není mana... Zničení ega nemůže být cíl, stejně hloupé je ale říci, že ego existuje, stejně hloupé....cíle – svobodná existence, zbavená pout existence, i neexistence...existence jako volba, ne jako nutnost. Dlouhý alchymistický proces fyzický, nikoli filozofický. Existuje jen nic, a existence je volba. Samozřejmě, že to znamená poznání bytí a silné ne-já tedy láska... ne-já je níž než já, výš je je+ne-já. Individuace není to, že napr. muz objeví své ženské já, to objeví ego. Jde spis o přirozené objevení ženskosti která je plně součástí osobnosti - většina to vidí právě jako jeho ego.... Ego také pohltilo rodiče, hlavně opačného pohlaví....Ego chce vše kontrolovat a mít dokonale. Ego neví o čem jde, ale je to důležité. Problém ega je v rámci ega neresitelný.... Ego je také snaha všechny spasit a milovat. ... Když to není láska nezajímá se o to - to je dobrá selekce jevu kolem nás, myslím tím hlubší, ne povrchní a ne závislá.... ...Je to dobré na čas v životě prerušit kontakt s rodinou. Získat jiný pohled....Poslední strany jsou opět dost nekoherentní, chaotické a nevládné, ...Úder, ten to ukončí. Ještě, že tu fyziko je.

Ukončit tento text znamená vymanit se ze samsáry - ega. / Ego předbíhá. / Ego kopíruje. / Já je pomíjivé. / Ego souvisí s nevědomostí a tupostí. / Dotírá na mne - chci pochopit maximální poznání – grál -- už tě nebudu poslouchat (Bože či někdo), neznamená to ale vrhnout se naopak do humanistického ateismu, ale nikam. / Totální bolest. Depresi užít. / Domnívám se, že jedinec se může nirvāně jen přiblížit či jen se tam podívat, protože, když jedinec dosahuje nirvány, je v tom vždy jen on. Představte si, že dva nebo více lidí chtějí společně (vzájemně láskou ...) dosáhnout nirvány, jde to? Je to o řády těžší, neb se vzájemně potápíme do objektu. Vše musí být vyřešeno. Je to snad nejpošetilejší myšlenka, co může být a proto se nesmí dít vědomě, ale přirozeně. / Toto je vrchol, všechny představy tam selhávají, je to Bůh, je tam Bůh a jsou to lidé a je to i jediné já, či láska sama o sobě atd. Není to o extrovertním narcismu. A co je pozoruhodné, je to vlastně totální prázdnota, nic, nula. / A kde je podstata, příroda? / Analogie: virtuální pár se mění na virtuální bosony a ty na nic. / Ego a Anima chtějí, aby to, o čem tu filozofuješ, si prožil. / Anima nebo Animus tě stejně donutí si to užít. / Teď už mi nevádí s někým žít. / Měl bych jít do sebe. / Až to bude konec, nepoznáš to. / Chápu, proč nejsem spokojen a mířím výš. Totiž grál, jednota, Bůh, Nirvána, Tao, absolutno - je obraz ega. Odstraníme-li toto, zmizí i dualismus. Tedy odstraníme absolutno i relativno a vstoupíme do skutečnosti. A vše můžeme začít zkoumat od začátku. / S egem se musíme naučit nějak žít, nelze odstranit. Kdo žije egem, není pro něj špatné, ale je život, ale lze to vidět i naopak. / Jde jít v poznání i dál, jde to asi vždy. Ani Nejvyšší by asi neměl říci, že má nejvyšší poznání. Nejvyšší poznání je svět a vše v něm, až to je nejvyšší poznání. /

Alegorické shrnutí - člověk a květina. Na začátku člověk květinu všelijak zkoumá, z čeho se skládá, trhá ji, fascinuje ho, touží po ní, bojí se. Potom je k ní buď úplně lhostejný nebo ji zalévá a tím nechápe, že se nedostává vody jiným květinám, myslí si, že na něj květina mluví, chápe ji jako sebe sama. Potom ji miluje a pochopí, že je to autonomní bytost, květina doopravdy promluví svoji řečí a miluje ho také, a pak se stane ženou. Člověk pochopí, že s ní musí mluvit, ale že jí musí nechat i být a nezabývat se jí. Pochopí, že není jejím pánem. Potom oba pochopí svoji pomíjivost, a že musí jednou nebýt. Zažijí a pochopí i odloučení od sebe, od lásky a pochopí, že může být i navěky. Potom ji miluje i z vlastní vůle. Nechávací všemu volný průběh. Potom umírají ve své lásce k sobě. Pak jsou i nejsou zároveň, jsou věční, a i úplně zmizeli - anihlovali se v nic a nebo jen ztratili formu, zbyl z nich jen jejich vztah - láska (pozn. vztah obsahuje původní objekt automaticky, pozn. láska není pouto). Tato láska pojímá život jako takový, pomáhají druhým. Na konci musí splatit dluh nebytí, z něž vzešli a umět úplně zmizet, nejsou vázáni na sebe a na sebe sama, není tam vztah. Ale lze z toho uniknout - nemít ani vztah s nebytím? Nebytí je nepodmíněné samo o sobě, bytí je vnitřně i vně podmíněné. Láska je nepodmíněné „bytí“, proto spojuje nebytí a bytí, čím více já nemusí být, tím více je lásky. Bytí je pak volba. Cíl je maximálně nepodmíněné bytí své i druhých a všeho. Láska je ontologicky důležitá. Je to nejvyšší symetrie. Láska vyladuje a je maximálním vyladěním. Je přítomná. Méně lásky znamená vznik bytí - života a smrti – nebytí, ale i vznik lásky (bytí se „mísí“ s nebytím). Ještě méně lásky je pak mnoho života i smrti. Ego - láska? Ale láska není vágní nebytí i bytí zároveň. Člověk vnímá lásku jako lásku, ale na jiných úrovních je vnímána asi jinak, třeba z pohledu kvantové částice, brouka atd., nebo jako Nirvána nebo jako osobní Bůh apod. Vzpomínám si na Duchu. Za květinu si lze dosadit cokoli, druhého člověka, do jisté míry i démona (je však vázán jen na já-ego), celý svět, Boha.

Ten text bych chtěl dokončit, ale pak mě napadne něco lepšího - tak to u závislostí bývá. Když si řeknu, že to neskončí, uleví se mi, ale zdroj problému, hlubší, nezmizí.

Sen bych řekl, že je maska, kterou si vědomí utváří, aby zamaskovalo chaos, který by jinak musel být prožíván, ale sen ten chaos odráží v sobě.

Ego má tendenci být výš než láska, láska není z jeho pohledu to nejvyšší, a je to dobře, neb je tak chráněna, ego ji chrání.

Může to být asi i opačně - podmíněné nebytí, neboli podmíněná nepodmíněnost - to bych řekl, že je právě vše démonické.

Ale lze i říci, že je to ukvapené, že láska je nepodmíněné bytí, také lze říci, že láska se spíše chová k bytí nepodmíněně...je to asi i hodně přání, aby to takto bylo. Ale berme to jako, že to tak je.

Proč je pak láska tak důležitá?

Proč láska souvisí se životem?

Žena do doby, než promluví, ví úplně vše, proto je potřeba s nimi mluvit. To si pamatujte, to je důležité, normálně mluvit, přijít a mluvit, nebát se. Vracet na Zem. Také, ženy ve veřejném prostoru - to není láska, když svádí - to není láska. Když jim to (v duchu) řeknete, uvědomí si to. Ale, když to řeknete muži, je spíše pyšný, samozřejmě na se muže lze láskou bránit, na ego. Tou, jakou zde popisuji. Celou agresi vlastně zmenšíte na něco malé a nadto dáte lásku, to vše tam je nějak zároveň. Není v tom strach. Když Démonovi nebo Lilith řeknete - toto není láska, tak to je jediná věta, na kterou nemají odpověď a odejdou. Je potřeba proto být pevný ve své lásce.

Toto je bojovné stadium, byť již člověk již při náznaku hněvu na někoho - už se to dál nerozvine, zhasne to, nemá to význam, to vše je automatické. Není ale smysl, aby všichni byli takoví. Možná ano, ale museli by se tyto nové bytosti spolu umět bavit.

Lidé jsou potopeni, náš problém je v tom, že posloucháme okolí a přitom si myslíme atd., že okolí je špatné. Jsme kukly. Nevidíte, že síla a její vítězství je ve skutečnosti slabost - opět, uvidíte, že můj stav je líbezná bytost, co se síly bojí, ne není to zdaleka tak. Totiž ta síla je vyždřena již jen vůlí uvnitř. Vše Jang a negativní se změnilo na vůli. Již jsem vykoukl z kukly, přestal se topit, ne že bych prohlédl, jsem prohlédnutím. Asi je to zařízené tak, že motýli potom po smrti pomáhají lidem a pak, pokud se nebojí, míří již plně do abstraktnějšího světa. Tento stav nepochopíte, pokud v něm nejste, protože člověk se může snažit být neustále milý, ale stále je v něm nevyřešená zášť apod., a ta ho dusí, až když je vše vyřešeno, či spíše skoro, pak je to ono. Jinak to nemá smysl. ... Pohled, co proniká a zažehuje v lidech život a lásku. Negativní se postupně v nás vyčerpá. ... Také, člověk může argumentovat - ty nejsi život, nemáš děti, ale je to změna k "být životem".

V tomto světě je jakoby vše dohromady. Lidé jsou také nenamíchaní, nevyzrálí, individuace je tu v plenkách.

Když vidím, že tam není láska, dám zpátečku.

Nejdříve si myslíme, že ve vnějším světě najdeme uspokojení, pak když se obrátíme do nitra, jsme již více spokojeni, ale ani jedno není uspokojením.

Láska musí být něčím chráněna, ale i být nemusí.

Pro člověka je úchylka něco vědomého - nachází tam "něco", naopak, je to nevědomé. Veškeré počínání člověka je dosti nevědomé. Vztah k sexualitě se ve vyšším vědomém stavu, jako ke všemu prohlubuje a zároveň ustupuje, promělně, je již promícháno, a přitom to není bláto, je to typicky proces individuace (muž rozvíjí ne vůči ženě, a přitom zraje jak muž, tak žena, cítí), již to nemusí být. Nikoli, že to není, ale ani že to je. Člověk již vše je i není zároveň, nemá touhu, ale nemá ani potlačování touhy - tak je to komplexní. A přitom se jeho já nerozpadne v šumu, ale nezvýrazní se...

Láska není blaho a libido, s ním to spojuje hodně lidí, hlavně ženy, ale láska není blaho.

Toto je stále bojovné stadium, vyšší stadium je stadium plné nepodmíněné lásky, ovšem nikoli slepé a bez iluzí - to je podstatné, neopojné. Když takového člověka potkáte - je tam vše a vlastně vůbec nic, nejde s ním bojovat. S láskou bojovat nelze, okamžitě vše dorovná, najde opak, již si vším prošel...Na to bych si musel vzít v práci dovolenou:). Ale právě kontakt s lidmi nás velmi posouvá. Takže spíše méně práce by prospělo.

Člověk se vyhýbá lásce jako čert kříži.

Jen člověk ze všech tvorů neví, co je po smrti.

Je důležité se naučit a poznat i stav bez lásky.

Naučit se, když vám někdo něco vyčte, uvědomit si svoji chybu, pokud tam byla, zpytovat se, jsou k vám lhostejní ... a pak jste s lidmi zase ok. Usmíření. Dříve jsem to bral velmi hluboce, ale vody se musí rozhybat.

Vůle milovat je nejdůležitější prvek dospělého člověka.

Dokud se neprojde integrací Anima, Animy do nějaké míry, a vyřešením křivd a úchylek, což s tím úzce souvisí, tak není možné někam pokročit.

Vše se slije a zprůhlední, spíše je to hlenovité...a přesto nejsem bledý a apatický, ale z masa a kostí...

Nevyzrálá Anima v tom textu uvidí zženštilé chování, vyzrálější Anima bude vše velmi osobně prožívat, ještě vyzrálější bude již hluboce ale ne majestátně apod. milovat a ještě vyzrálější bude prostě vyzrálá.

Vlastně o tom je možná celý svět - je podmíněně nepodmíněný - podmíněná prázdnota, relativita sama o sobě, věci mají vztah, ale jsou prázdné. ...

Stále jsou druzí špatní, to je asi špatné a nejde jít výš, kam by ego rádo...

Může vás napadnout, že jsem do tohoto zabředlý, do nějaké nauky, knížek, fanatik, ale tak to není, tvořím, nejsem pod žádným vlivem, jakoby...při kontaktu s lidmi se nelze nevyhnout tomuto, neb je vše velmi pohlcující, svět lidí, člověk do toho zabředne velmi rychle, ale to je možná jen iluze, když to zkusím, jen jednou nohou ...

Je opravdu nepodmíněné bytí a podmíněné nebytí něco jiného? Je to nemuset být a muset nebýt a to rozdíl je. Důležité je tam to nemuset nemuset, když řekneme nemuset nebýt, je to možná stejné jako nemuset být, a muset být je podobné. Jde tu o podmíněnost a nepodmíněnost. Ta je tam důležitá. Ale snad je láska opravdu spojení bytí a nebytí. Ale jinak, myšlenka byla o tom, že nebytí je nepodmíněnost a bytí podmíněnost, proto láska, která není nebytí, je nepodmíněná a je tak spojením obojího. A to druhé, bytí je podmíněnost, podmíněné bytí je jedno a to samé, ale podmíněné nebytí je...opět samozřejmě protimluv...Plyne z toho, že bytí je pozitivní, ale jen pokud je nepodmíněné. Na začátku je podmíněné nebytí (podmíněnost je vždy nějaký trest), tento stav velmi touží po tom být, tedy pak je, ale to je stále utrpení, neb být je podmíněnost a tak směřuje k nepodmíněnému bytí a to je cíl. Ten trest zdá se nemá příčinu, neb plyne ze sebe sama a ze skutečnosti, že existuje něco a nic. Podmíněné nebytí je pak chápáno jako negativní a láska jako pozitivní element. Vůči lásce stojí trest nebýt, proto nebýt v tomto pojetí něco negativního. Ale být také, ale již méně a nemuset být je již zbaveno trestu. Nebýt je utrpení, být je utrpení, nemuset být není utrpení. Ale nic a něco je spolu hrozně provázáno ve světě... Vždycky si to upravím tak, aby mi to vyhovovalo a bylo to hezké. ... Tím se tu odpovědělo trochu na otázku, proč láska souvisí se životem, s bytím (byť život není bytí, ale v tomto schématu ano).

Proč je láska tak důležitá a proč dokáže podporovat život? Odpovědí je asi sama o sobě, čím je. Tedy i v rámci bytí a nebytí.

Její podpora života je nepodmíněná, ...

Vše negativní a vše agresivní atd. lze změnit na vůli a vše pozitivní na lásku, pak vůle milovat je stěžejní. Ta přeměna na vůli se neděje vědomě, není to křeč, postupně to vyplyne samo.

Už jakoby neumím říci ne, protože vlastně na vše říkám ne, všude je jen vůle a (pak) láska. U žen by to mělo být láska a pak vůle, ale to jakoby není pozitivní, musí to být spíše dohromady.... Není to, že bych našel nezávislý jiný svět, spíše je ten stav ne světu, ve kterém žijeme, velké hluboké ne ničící ego (podmíněnou prázdnotu).

Když se ten duchovní proces nastartuje, nejde (asi) zastavit, je přirozený...

Osvícený člověk se vlastně stal démonem, neb on vlastně je "když nemůžeš, přidej", ale je naopak klidný, a přesto to není démon.

Právě tou vůlí se člověk vyprázdní, osvítil, průhlední...

Také sexuální touha po objektu je ignorace a lhostejnost - nevnímáme, že druhý je plně druhá bytost.

Vlastně celý ten text je touha po já, tak jako má každý, kdybych něco, někým, byl (vlastně něco měl), byl bych spokojený, protože nemám, nejsem spokojený.

Jsem připraven vstoupit do další fáze a to je Self. Nad ní myslím je ještě jedna, ale ta je dost bezvědomá.

Celou dobu jsem se vyvíjel vůči Démonu, nyní, když je to již dost zpracované, nastává myslím doba spojování s ním...V Self se vše spojuje.

Ve fázi Self ustává hodnocení okolí.

Pokud Self ztotožníme s egem, nejsme negativní, ale jsme jak jsem viděl použít výraz "vágní nadčlověk", není namyšlený, to ani již nejde, nevypotíte to ze sebe, ale není to ok.

Když se dospěje do stadia Self, již nejde jít výš, a jde to celé jen prohlubovat.

Původní člověk (to, s čím jsme se identifikovali, že jsme) tedy vlastně negativní kámen v nás, ten se vytratí, ale nezmizí, vždy tam byl, ale je jaksi vyřazen z provozu, inhibován. Člověk se nevzmůže na negativno, ale ani moc "pozitivno" ve smyslu doplňku k negativnu, ale přitom je člověk silný a nemá pocity slabosti. Je to určitá otupělost, ale nikoli únava. Jakoby se pohybuje po povrchu, je jakoby povrchní a extrovertní, ale přitom je v tom hloubka. Vše je propojeno. V Self je člověk vlastně již uspokojen, jeho ego dosáhlo cíle. Stav, který je člověku dán i nedán...Vše je spojení protikladů. Je to prostě cílový stav. Nad ním je po smrti tuším ještě něco jiné a je na toto hleděno jinak.

Člověk je již méně vázán na formu, než zbytek přírody - člověk si defacto vybírá kým je, resp. v sobě pojí dannost a volbu. Ta volba je často i nevědomá. Příroda je plná forem, daností...(Pjér).

Chápeme lásku příliš vázán na daný objekt, člověka, ale láska je širší, pokud je méně vázána na objekt, méně podmíněná. Ale láska je nevyčerpatelná, můžete milovat silně své blízké a obecně milovat ostatní.

Postupně člověk přestává hodnotit, stává se přítomnějším, chápe více individualitu a volbu druhých.

Tento stav nikoho nenapadne mi závidět, dokud se to vědomě nedozví. Ono, není to blaho, jen je to jiné, než běžný, původní stav člověka. Otázka je, zda to není pošetilé, je to vše, tedy je to člověk i bůh zároveň.

Láska je konec alchymistického procesu, který to celé hnal dopředu, láska je již totiž úplně slitá.

Extrovert se sice řídí okolím, ale umí narozdíl od introverta druhé šfouchnout.

Nikdo odtud neodejde bez poznání významu lásky.

Pak už si s ďáblem dáte kafe, zajdete na kafe. Co vás dříve vytáčelo, pak je veselé pošfuchování...

Zlo už vás nezajímá - to je velice důležité. Zlo je tu proto, že nás zajímá.

V Self se již negativní začíná "chápat".

Vůle také ničí v člověku slabost démona, jeho vnitřek, hmota neschopná vůle.

Asi už dýchám něco jiné než ostatní - vyjádření pošetilost. Stále chápat své lidské potřeby, třeba být sám, říci ne tomu všemu...

Nechodím si do postele večer padnout, jsou tam rituály uklidňování...

Ďábel řekne na to - to není láska, řekne na to: "toto je láska (já, atd)",... ale vy již víte své a on chce vlastně tuto lásku také, nemá zpracovanou slabost a sílu. Pohádky jsou velmi moudré.

Pak už dá ego pomalu pokoj (vlastně démon, co se chce vysvobodit, porazit démona), už má kámen a mám klidně pupek.

Nejde vše používat pořád, ty módy proti lidem. Jen, když je potřeba. A pak už to paradoxně není potřeba.

Reakce lidí na "lásku" (nikoli navenek, dělám to v duchu, nedávám do toho skoro nic) - změní se, nechápou, prostě to jde jinak, nemusíme být lhostejní a upjatí, dají tomu, co dělají třeba ještě větší důležitost a jsou více lhostejní a upjatí a "tvrdí"...hodně je spíše v mé mysli domyšleno...a to platí o celém textu...

Neuvolněné napětí už nelze potom uvolnit, je pozdě, pokud jej uvolňujeme dodatečně afektem, tak "přivoláváme demony", nebo se to celé transformuje, resp. třeba u mne na to dám polštář - odumřelou animu, je to vlastně démon, tím se tostává plně egem, je tam nevyjádřitelné utrpení a jeho lék...člověk se také přepne do vyčítavého módu, přenosu viny atd...

Onan každý den...

Potom by měl alchymistický proces odeznít, odpadnout...láska je pak bez potřeby utrpení...to je již kosmický stav.

Nepodmíněné bytí a podmíněné nebytí také asi mají nějakou alchymii mezi sebou, ale již to

Příběh o pokladním. Ilustrace vyvoje: musíte tam si to vyridit, někdy vás okrade někdy ne, je inertní. Nejdrive jste bazliví a upjati, vůbec nevíte jak na něj, pak třeba naopak apatie a spolknutí, pak se přemuzete na odpor což vůči své cti byste měli, nevyhrajete, pak jednou ano, je ale stále stejný, jde o to, že jak v prímě, musíte vyhrát, tak v neprímě úrovni to bude působit - problém, ale stále je stejný, pak do toho dáte méně, a to je ok, pak láska sebe, ale pozor, časem toto děláte na vše, a to vede na apatii, uvědomit si, že on je druhá bytost, nesnažit se z toho být vítěz. Neplatí na to nic, resp. platí na to nic, neb to je nic, prázdné. Na nevědomé úrovni jde vždy o to, kdo vlastní kámen, neboli třeba vůli a je hoden života, není srab. A pak je to jedno.

Proti lásce je vše trapné.

To "zlo" vás již nezajímá - není to lhostejnost k negativním projevům, není to apatie a být v koutě, je to i pochopení jejich prázdnoty, je to prostě zpracované nevědomě i vědomě...to neprobuzený člověk nemůže pochopit, pořád tam bude vrátat ego, nepochopí vyváženost, je necitlivý, tupý - i tu vyváženost uvidí jako napnutou strunu, ale je to uvolněná naladěná struna, bude tam pořád vnucovat ego, nebo naopak odmítat ego apod...Je to myslím o tom, že běžný člověk utrpení nechápe a tak je jím posedlý. Démon, byť trápí sebevíc, tak vždy jen povrchně. Právě utrpení musí být v nitru, do nitra, a to přirozeně, vlastně v podobě vůle např. Ale nikoli utrpení, že pak čekám odměnu, nebo, že se mi to masochisticky líbí, pochopit utrpení....Také je to o tom, hluboce si uvědomit, že tyto projevy nemají smysl. Právě utrpení v nás zažehuje vědomost v nitru, předtím tam nebylo nic, prázdné, démon....Typicky je to pochopit, uvědomovat si konečnost já, že i po smrti musí jednou nastat stav, kdy nebude tento stav bytí s časem, nekonečný život je nesmysl. Proto já musí jednou nebytí... Zásah dovnitř a láska.... Vlastně my tím, že jsme negativní vyjadřuje svoji orientaci a touhu po negativním - právě po tom, aby to bylo uvnitř nás, jsme líní.. ... ale není to pošetilé - není to "jsem něco víc", je to právě přirozené, bytostné, cesta z utrpení je plná utrpení ... muž je pak mužem a žena ženou potom...

Zapomněl jsem se uvolňovat....když se neuvolníte, už to tolik nevádí, není to už tolik potřeba, ale je to potřeba, uvolnit se... zůstane horký vzduch v hlavě, neuvolněná agrese, co již nejde uvolnit...

Ego nebude nikdy spokojené, to je jeho vlastnost, je to jako sex, lze to jen více či méně "zduchovnět"...

Chlstat...:) potřebuji...Na všechno se teď vysrat, ale i na přílišné zpoždění - pozlátka odmuřelou animu atd...

Osvícení II. No a pak je jen krůček dál. Skončit v Mana, nebo Self je stále být zabředlý ve víru, v šumu, v alchymistickém procesu Jin a Jang. Byť je Self již průsvitný. Nad tím je právě svět, kde alchymistický proces je již zakončen, již ustal. Myslím, že každý jej zná a umí si to "představit", ale úplně jiné je tam dojít po sedmi letech duchovního spontánního vývoje. Nazval bych to úroveň božského vánku, roviny, útočiště. Ale není tam já, a nejsou tam ani všichni lidé, je to jen útočiště samo o sobě, a není to samostatná nějaká úroveň, kde by bylo plně něco rozvinuto, nějaké já. Je to uklidnění, hluboký klid, klid Nirvány, je velice pěkné, že pokud jdeme níže, staneme se světelnou bytostí nepodmíněně vše milující, chápete, že z tohoto světa se vynoří aby milovala a pak se zase zanoří, ale není to v čase, probíhá to obojím způsobem - tedy jste níže i výše zároveň a také sestupujete a vystupujete tam a zpět. Je to to "nemuset být". Je zvláštní, že je to krok k lidství a zlidštění. Je to vrchol ale i jakoby střed (útočiště). V této úrovni si již nemusíte uvědomovat, že existují druhé bytosti, prostě to víte, vidíte druhé a vidíte je jako lidi, jako normální lidské bytosti a sebe také a chápete svůj lidský osud. V této úrovni už úplně zmizí nevědomost, ve smyslu nevím, co dělám, jsem agresivní apod, to je tu k smíchu. Opět, není to majestátní. Je to samozřejmě hodně prázdné, třeba vyplněné barevnými šmouhami, jako nebe, když je ještě trošku vidět obzor, ale nejsou tam hvězdy. V tomto světě je láska spíše již jen pojem, ale pořád s tímto láskou souvisí. Tato úroveň není příliš oddělená od té nižší mi přijde. Je to útočiště Boha. Je zajímavé, jak z této úrovně, z jejího nalezení, lze úplně automaticky nepodmíněně vše milovat. Ale ne silně, ale normálně, konkrétně i nekonkrétně vše kolem, věci kolem vás již nemají formu, nejsou z hmoty, ale nejsou ani nehmotné, č průsvitné, jsou co jsou, hlína je hlína, listí na zemi je listí na zemi. Není to vůbec "heuréka", ale přesto je to silné a hluboké. Každý to bude mít asi jiné, ale osnova je jasná.

Ovšem toto je mužský pohled, únik od objektu do maximální abstrakce, vertikální směr. Ono není to tak, že v této úrovni je mužství, zde již není obojetnost, ale spíše nic a vše. Ženský princip je ten celek, s těmi všemi úrovněmi pod tím. Duše (a ego) však touží po absolutním nebytí (ach!) a po někom osobním (božském). Je potřeba proto toto nebrat moc vážně tuto strukturu světa, tedy nejen vertikální, ale i celek, a nebytí a Boha.

Protože je to mužský princip tato úroveň, může to v mysli spadnout k agresi, ale je potřeba to chápat právě jako úroveň nad Mana, Self...pak to tak není. Pak je to osvobození, ale pokud dostaneme strach, celé se to zborčí a místo srdce máme v sobě děsivé prázdno. Snad je to tím, že zde svět končí a nebo začíná.

Všimněte si - český přístup, ani tak ani tak, ani jen víra v Boha a ani svět kdy jedinec vstupuje do Nirvány. Trochu to i to, duchovní růst a spíše pochopení struktury světa než jeho plné prožití. Podle mne je to přístup selský a rozumný.

Ovšem toto završení struktury světa, která kopíruje Junga, je podle mne jen naše ubohá kostra, pevný bod, ke kterému se můžeme upnout, ale úplně vidím, jak stojím před Všemohoucím a on mi ukazuje, jak to je doopravdy, že toto jsou naše primitivní představy, proto je potřeba vidět svět jinak, aby někdo geniální přišel a našel jiné rovnice, inteligentnější. A samozřejmě, toto prožívat, možná v tom je ten chybějící článek, projít si to.

Pak už také člověk nikam moc nelezde do druhých. Pak je to vlastně neproniknutelnost - o to v životě člověku také jde, aby na něj nikdo nemohl. Dokonalá maska? Avšak dle snu v noci tam něco není ok, neb jsem potřeboval brečet - neuvědomované "ne" okolí přes den. Mysl je nyní jak supernova při explozi, ale ne bouřlivá. Uvnitř je jádro - já a okolo plynu - extroverze.

Cílem je vše já dostat v životě mimo sebe, už od dětství to tam je, nyní jinak, abychom je mohli vidět a směřovat k němu - nyní je však rozmazané i malé....

Dva p spolu. Intimita. Kontakt.

Je to stav uspokojení, ego je docela spokojeno. Self je totiž ohraničeno a je jakoby pod kontrolou, je to "mit". Je tam maximum E a celek Self A, duše i ego jsou spokojeny. Ale není to negativní, celé je to rozplynuto. Nyní se již nemusím bát, že o něco přijdu, ale přitom to není moje, prostě to je. Je to vlastně i spojení "bytí"-Self s nebytím, proto tam je láska. Jsem v té vyšší úrovni jen jednou nohou. Myslím, že ta úroveň je cílem muze i ženy... Samozřejmě je to ohraničenost i není atd...Ta vyšší úroveň dodává věcnost.

Stejně jako s já je to s egem (odumřelá část duše) - měli bychom ho projít a neměli bychom u něj skončit. U muze se ego s věkem mění na měkčí ego u žen na tvrdě bych řekl, spíše to ale závisí na extroverzi a introverzi. Duch se ptá na pomoc druhým...Nirvana by měla být ze stejného světa jako tato úroveň. Kde zmizí "klam moudrosti" toho, komu se to děje. Přestane vypadat moudře, to je podobné. Uvolní se.

Nirvana se zadostí a formy vyhne tím, že je úplně vyhasne, takže je možná střední cesta - nechat hasnout ale i celit tomu a přijmout to...vyhasnutí by bylo argumentováno, že je těžší cíli tomu...

Sledovat i zda nechybí láska u mě.

Není to něčeho dosáhnout, a přesto je to cíl.... Spojení se s brahman, ale není to já...

Self se realizuje během života (po smrti?) u každého, jen to neví vědomě...

Milujme-poznávejme.

Defacto je to to proti čemu jsem bojoval - mám e' a něco mám a jsem koule atd..., ale není to nevědomé a není to o strachu...Je to vlastně stále o subjektivním já (in situ) a jeho zanikání a nikoli o objektivních zákonech bytí...Svět ega je i svět zakleté sebelibosti a deprese. Deprese je také Démon, byť to nemusí být hned vidět.

A pak přijde pád, už není síla milovat a dolehne svět jaký je, svět lhostejnosti, kde je pečlivě jakákoli láska vymazána. Pak lkara, bojovníka. Nikdy jste mě neviděli a já vás. Ale není tam touha po já. Já je utrpení. Není síla bojovat. Není ani život, ani smrt. Nevím, na co si to lidé hrají a kde žijeme. Potápění do lidského „běžného“ světa, démonů, donutí vás. Láskou nejde bojovat, tedy alespoň ne dlouho. Proto zde Bůh není, protože by to nevydržel! A mít lásku v sobě proti tomu, to je pošelilý. Vzájemně se hlídáme, my lidé. Démon, jaký lhostejný a šikanující, tak citovost vlastní, a neprojevuje a proto nechápe, proč by tu city měly být, když je vlastní a nepotřebuje už je projevovat. Pak už je jen spása. Jakoby to vše vůbec nebylo, anulování. Sen a sen. To samozřejmě také přejde tento mód...

Někdy náš problém řešit nechceme, už to nejde, a jaksi z nás vyzařuje, a děláme to schválně vlastně (někdo možná už ani ne), že potřebujeme pomoci, opečovávat, ale je to pro druhé past. Proto jsem vždy chtěl si pomoci sám, ale někdy to nejde.

Ono je také dobré, když se o něčem baví, zamslet se nad tím, co to je, takže co to je já? Já je vázáno na události, pocity v životě, samotné já je spíše prázdné, je však zdroj sebelásky a lásky, proto aby mohlo být, musí se jednou konfrontovat s nejá, ale to dělá neustále...ego je čisté já, já hlubší automaticky myslí na druhé...každé já je vlastně stejné, jen osobní vzpomínky jsou jiné...

Nirvána není únik od problémů, ale podle mě to únik je, před životem. Byť to samozřejmě svůj význam má, je to vlastně pošetilé.

Když jsem si přečetl zase něco s NDE, tak člověk by neměl život a vše brát tolik vážně, je důležité se to naučit. V duchu cítím, že jsem důležitý pro svět a bytí, a pak přijdu k Nejvyššímu a on „neber se vážně“, neber to vážně, bude mít svůj božský humor, toto nebylo důležité. Právě ta upjatost a lpění na životě a brát život vážně je démonické svým způsobem.

Vidím problém v tom, že lidé nemají zpracovanou slabost a citovost. Strach ze síly je hlavně o strachu ze slabosti. Je to o tom mít v sobě v centru jemnocit, pak se okolí zdá tupé, démonické, máchání rukama, víření apod. Je to pošetilé, takto vidět druhé lidi. Myslím ale, že k tomu velmi pomalu směřujeme. Zde není rozdíl mezi ženou, mužem, dítětem a straci - všichni lidé toto mají a dělá je to lidmi. Ve všech toto je, vlastně lhostejnost. Toto je vývoj k vyššímu stavu. Zpracovaná slabost - tam je jedno, jste li žena nebo muž, je to totéž, tentýž stav, je mužem a ženou a nic to nemění, dokonce jsou si více jisti, kým jsou. Muž řekne - mám vůli milovat a žena - miluji. Jsme ještě příliš málo smíseni, jsme moc hrubí. Lidé budou argumentovat, že přeci nebudou citlivky, nejsem sraab nebo úchyl - to je právě to, že v citech vidí slabost a i vágnost, nebezpečí, radši se tomu smějí. Bojí se citů. Integrovaný Animus či Anima znamená právě integraci tohoto strachu z citovosti. Staří lidé jsou možná jediní, kteří toto někdy vykazují. Proto tady jsme, abychom se toto naučili. Vůle milovat. Pokud ale bude celá společnost takováto vyzrálá, co pak? Právě toto "zpracování" je podle mne "zaručení věčnosti". Právě nevědomost tohoto je to, proč se líhneme na svět - abychom to pochopili. Nevědomost tohoto "módu" je nevědomost. Lidé budou argumentovat, že to ale znamená smrt (slabost), chybí tam fyziko a údery, že je to prázdné. A to druhé - lidský svět, to není prázdné? Bytí je cesta od prázdna do prázdna. V tomto mém postoji je hodně lhostejnosti a "vy jste špatní" - nadřazenost v tom ale (moc) není, protože city nejsou právě o ego. Je v tom potlačené napjetí. Ale když se člověk uvolní (na kanape), má právě tu "nenávisť" slabosti a běžnou lidskou mentalitu v sobě. Tedy toto, co píší, by asi nemělo být trvalé, ale pochopeno a zažito. Jednou nohou o tom vědět. Slabost není slabá, slabost je pojem právě toho nižšího lidského módu, i to slabost není slabá je vlastně ten lidský mód, ale to bych to ž moc komplikoval, více než je potřeba. Právě to překonání odporu ke slabosti (vlastní, druhých) je důležité. Ovšem vše má svoji stinnou stránku, co je to nejcenější v našem srdci, to samé se dokáže změnit v nenávisť, podlost a ego, a lhostejnost - ale je potřeba se naučit s ním nějak vyovnat, neodejít, neutéct do nebytí apod. Je ale nutné nezapomenout se umět ohradit, umět porazit rybu do polévky apod., ale je pravda, že pak to člověk už ani nepotřebuje, neb lidé nemají důvod na něj dorážet atd... Ono lhosenost máme k tomu, abychom uměli ochránit to, co milujeme. Tedy i abychom někým byli.

Také, proč s mužem cloumá žena (Animus), je to, že on závidí citovost. Je dobré netoužit po tom, tam jít, nepomáhat tomu, netoužit oplatit.

Shrnutí - celým textem se line téma alchymistického procesu mísení Jin a Jang, píše A a E. A cílem je jejich totální promísení, do podoby Lásky. Láska je však vše, je tam vždy, i při tom mísení, je v ní vše. Je jen láska, která je "nic". Není ani bytí ani nebytí, je jen láska, která je ničím. Totální promísení znamená i ukončení promísení, nemusí se již dále míchat. Co my nazýváme láskou, je i Tao, Bůh, Ježíš Kristus, fundamentální fyzikální či ontologické pole. Člověk to vidí jako lásku, někdo jiný to vidí jako něco jiného, formy to má různé. Dokonce i ego je totéž, je to neměnné, věčné, nekonečné já, či spíše touha po tomto - ego tak toto dokonale imituje.

Samotný alchymistický proces, Jin a Jang - přijde mi to nezralé, chybí tomu duše a jáství. Je to jako z dílny nevyzrálého Anima. Právě jejich promísení je zralost a zrání. Věřit se dá až něčemu, co je již promísené, toto je spíše jako nezralé malé jablko, co odpadne při první jarní bouři a potom ještě zelené na zemi shnije. Samotné A a E doplňuje tak rozum (vůči jim je v pozici E). To smísení není ve smyslu harmonie, vyváženosti, je to vyváženost s nevyvážeností dohromady tvořící komplexní "supervyváženost" - právě to, co vidíme kolem - přírodu. Také z toho plyne analogičnost přírody a fraktálovitost přírody, možná. Samotný princip A a E je jako víra v čas, nebo toaleta. Věřit, uctívat lze jen v něco komplexnějšího. Nejde úplně o to, že to není promísené, to A a E, ale o to, že je to "špatně" promísené. Je tam strach a lhostejnost a určitá nekomunikace. Může to být i jednoduše šedá hmota - to je nepromísení A a E.

Princip A a E (mísení formou individuálního Jungovského procesu) je totálně univerzální. Platí i na poznání samotné (člověkem) - poznávat, ale pak umět nepoznávat. Nechtít další pravdy odhalovat. Co je to ale poznání? Je dobré se nad tím

zamyslet. Napadlo mě, že je to vše, co je, ale poznání má jen bytost, a ta nemůže vědět vše..., proto musí být jednou všude, a vše zažít. Všechny naše představy se odvíjejí z toho, že žijeme ve světě, kde běží čas, ale jsou i světy, kde je již vše najednou. Poznání je možná také kopie toho, co je.

Existuje v rámci bytí něco jiného než toto primitivní schéma A a E a Lásky? Není to jen naše představa nebo není to jen v části bytí?, a existuje bytí? a co to je existovat?

Když je to tak univerzální ten princip, tak co třeba když pusím a kohoutek a pak vodu zase zavřu? Absence tekoucí vody je A nebo E, tekoucí voda je E (více energie, než stojící), ohraničení je E, objem je A atd... A i E se často vzájemně pojí v jednom pojmu, třeba - láska je vůči A+E vyšší, abstraktní E, ale zároveň v A+E se něco děje, tedy je vůči lásce jako E a láska pak vystupuje jako báze - A.

Výdech, nádech, výdech, nádech, výdech.

Tím se mi to vše ujasnilo, tím schématem mísení A a E "v" Lásku. Vždyť ta pomíjivost, přítomnost, je právě to hezké. Je to jasná cesta! Vzhůru. Mísení k jednotě. Je to jako koleje do kopce, které už na konci splývají na horizontu (vrchu).

Pořád je to jen "jako", teorie - ale teď si uvědom, že to tak je, bude tu konkrétní bytost a láska se tím pročistí...

Potlačuji ne, odmítnutí, to už ve stáří bývá, je to depresivní mód, spolknutí, ale má to něco do sebe, je to jakoby lidské, duševní. Vždy jsem byl zakřiknutý, nyní však znám i jiné módy, a mohu být zpět, co jsem byl vždy, ale zas ne moc, neb je to pohlcující, jako démon, utopení v bažině... Přemoci se, a nic nedělat, odpočinout si. Na mezilidské úrovni je mnoho falešného, neb je tam strach, proto je nesmyslné hledat - jak by to mělo být. Ale posun lze udělat.

Kdo to má tady hodně zmáknuté, ošéfované, bude se sem stále vracet (neb už nezná nic jiného), stejně jako ten, kdo to tu zmáknuté nemá vůbec. Brát druhé jak jsou, oni to vlastně nejsou oni...

Není to, že hlubinný problém se vyřeší, tyto věci vyřešit nejdou, jdou jen nějak zpracovat, pochopit, najít proti tomu nový mód. Viz třeba syn a matka, co spolu mají zvláštní vztah, matka je chladná a závislá na synovi, on je zakřiknutý, ona ho opečovává, ale přitom je tam šikana (jsi ubohý, slaboch) – on jí jakoby nadbíhá, to je maximální projekce ženina Anima, a nejde tomu nevěřit. Říká, když mi neumíš říci ne, jsi nula, nechápe, že je druhá bytost, bytí to zapře a nevyzařuje to z ní atd... Lásku to není, a jít od tohoto módu pryč. Bytí v tom uvnitř může být schovaná silná, vzájemná láska to není. Možná prožít to, že jsem takováto ponížená nula, co se na nic nevzmůže.

Myšlení se vůči sobě chová hloupě, nechápe se, vědomí jakoby neví, že myšlení je na rozdíl od vnějšího fyzického světa relativní. Ale i ten vnější svět je relativní v sobě... Toto zaručuje vědomí to, čím je a můžeme v klidu žít a něco konat.

No, člověk vidí člověka, kterému imponuje síla a nesnáší slabost a šikanuje jakoby stále, i když mlčí, a říkám si, tato mysl se sem bude stále vracet, no, aby to nedopadlo tak, že všichni už budou "tam" a ty a tobě podobní tu budete tvořit dokonalý svět. Nakonec tu budeš sám se svojí teorií a všichni už budou pryč a volat, už pojď domů - ne, ještě to není dokonale promíseno. Vlastně chci obdiv, kdo chce obdiv, chce lásku, kdo chce lásku, ten se jí brání, intelektuálovi přijde hloupá, a pak se trochu lidem otevře. Jak to učí Tao, nikomu nic nevnucuj, žádné dobro, žádná závislost na nás, nemysli, nezasahuj do lidí, to tu stále bylo v textu do posledního dechu, naučit se nekomentovat. Tak holt nebudou spasení, a ono to celé poleví...(ty chceš být spasen...).... Pak už nelze to ze sebe dostat, podlehnout žalu a (pošetilý) sebelítosti. Dojít do extrému a najít pak východisko. Jako dříve, apatie, zakřiknutost, totální lhostejnost k lidem, nejlépe nikdy už neříci ani slovo, lhostejnost, jakou má snad jen transsexuál vůči lidem. Snaha se zavděčit, radši být zhrzený a „že mě něco trápí“, aby mě druzí nechali být, toto je totiž vnitřně těší (ženy toto dělají – zavděčují se, ale dělají to i muži, ale extrovertně – přinášejí dary, ženy se zavděčují tím, „kým jsou“, do jaké role se staví). Zbavit se jednou pro vždy myšlenek a psaní a i sebezpozorování (sebelítost je vlastně jiná forma sebezpozorování), jako by to měl být okamžitě můj konec (hysterie), ale spíše raději začátek. Je odvaha z bytí uniknout a je odvaha se tam zase vrátit znova. I žal je Tao. Cestu ven už znám bych řekl, vzpomenout si na ni, až budu v blátě. Člověk by pro Ducha, pro stvořitele, pro dárce nás udělal cokoliv. Tak je blbý, že to končí smutně, ale jsou to období v životě a za čas může být zase vše jinak, když bude vůle a radost ze života, půjde to.

Když se necháme zavléci do jiného stavu, můžeme nahlédnout na původní věci z nového úhlu pohledu. Třeba nyní, a doufám, že to půjde odeznít, jsem extrovertnělý, moje mysl, moje já je identifikováno s krustou, pod níž je prázdno a tupost a jakési jádro uvnitř. Dokážu normálně mezi lidmi fungovat, baví se, ale není ve mě schopnost citu, cit je vázán na hmotu uvnitř. Kdyby měl ke mě někdo něco cítit, tím víc tu tupost ucítím. Jemnocit nelze v sobě nalézt. Uvnitř mám asi jen vyděšení a

výkřiky. Chtěl bych jít dovnitř, být sám sebou, ale nejde to, neumím se hněvat na druhé, toto je dospění. Dospělí lidé žijí v tomto stavu. Ale nejsou sebelítostní, příliš, už si uvědomují svůj konec a nemají už plány a starají se o děti, zapírají se. Pak to kompenzují, ale jediná kompenzace je přestat myslet (tím se identifikace s povrchní krustou - jako hmyz mající krov), tím se odplaví a uvědomovat si agresi, pokud to jde, pro sebe. Nebo jen nedělat nic. Jak se z toho dostat? To ukážou následující hodiny a dny. ... Je to vlastně úleva od cítění. ... Komu zůstane nevědomostní touha po něčem, začne být třeba sadistický a vyhledávat nebezpečí například a začne vykazovat ego, touhu po já, ale když máte věci zpracované - částečně proprůhledně, jemně monolitní, zpracované život a smrt, neobjeví se to. ... Toto je ta kompenzace, vypsat se z toho, nebo nějak jinak to ze sebe dostat (znehynutím, klidem, pak naopak agresí a uvědomováním si agrese zpětně a pak nemyslet na to a nekompensovat a vyprávět se z toho, podobné je onanie atd. - rozmělnění, rozžvýkání...). ... Už to nemůže ven, lidé ve mě, horký vzduch ve mě. Svléknout tělesný obal a oni odejdou - démoni (duchové - imaga lidí) ... Také představovat si svoji smrt. ... Tímto si člověk opět o víkendech projde, a pak už toto nepotřebuje, a odrelaxuje se tím, že nedělá nic či jen mírně kompenzuje a efekt bude stejný. Mladý je horlivý, staršímu stačí již méně, je zkušenější, musel si projít obdobím, kdy se něčeho bál a ono se mu to stalo a zjistil, že to jde přežít. Kde je ta moje dětská dívčí duše? Jsou rádi, když také trpí jako oni a oni můžeme si prohodit pozice, démon nezná totiž cestu ven, zná jen výměny, symetrie. Démon samotný je jakoby ten únik. ... Gay chce sebelásku, svoji a heterosexuálních mužů, vidět ji - vidět, že si dokáže poradit se ženou (vnitřní-vnější), také chce vidět toho muže jak třeba drží penis - už to evokuje citovost v dotyčném, chce vidět proměnu necitlivosti na citlivost, prázdnotu na lidskost, že to tam je uvnitř, že tam není odmítnutí, ale je to projekce, a je to i pravda ... Jsem s mužem, na jeho penisu a matka a babička šílí a ponižují mne a jakoby se jim to, mě líbí, ale neužívám si to, vůbec, a jsem jimi, je to něco (v nich, mě?), co strašně nesnese slabost muže, zašlapou mě do neexistence, mužství je totiž věc cti, není automatické, je to velká nálož na záda, je to klenot společnosti a ta o to dost pečuje, o zdraví, a vše slabé vystrkuje do džungle, mimo obec, do světa démonů, mužnost je bych řekl jediná a nekončící náplň konverzace obce, domácnosti, míst, kde vládne žena a její atmosféra, v ženě je toto velmi silné - exkomunikace slabochů, ve mě je to také silné, ale děje se to mě samotnému, více to vnímají introvertní ženy, ať si to zkusí dotyčná představit - nepůjde jí to, má tam blok, nesnese být slabá, nepřipustí že by muž mohl být slabý, a když, pak jej velmi silně opečovává, slabost muže je věc, kterou je třeba pochopit, pak se dostaneme výš. ... Šílené kompenzujeme šíleným, ale někdy se stane, že sadista schválně již nekompensuje a přileje olej do ohně, vyprodukuje zlo bez původní příčiny. ... Povídání si o demonech je přivolává. Princip nelinearity - čím více se o nich mluví, tím více existují. ... Vše, co si projikuje na okolí je snové, musíme začít chtít v sobě, od sebe, to je však námaha. ... Já druhé miluji, oni mne ne, jeden z projevů toho je, že miluji muže a oni jsou lhostejní k tomu, tak alespoň aby měli rádi sami sebe si řeknu... Toto je styl psaní a myšlení dnešní mládeže, text je vlastně dlouhý instagram, facebook či něco takového. ... Přijde mi, že druzí mě mají na háku, že jsem obět, mají mě na háku, jako dříve moji rodiče (bezbranné dětství), ale, co kdyby to bylo naopak - jakoby si neumím připustit, že by se mě druzí mohli bát, brát mě jako jedinečnou bytost, jako někdo, kdo existuje atd.... Celé je to z pohledu oběti, z pohledu agresorů by to vypadalo stejně, ale museli by jít do svého nitra. Všichni jsme oběti, jen agresor si hraje na to, že není. ... Nejdřív se bráníme, štkáme, a pak, je li to dlouhodobé, už přestaneme i štkat. ... Znehynut se, zakázat si pohybovat se jakkoli na pět minut, vydržet to - princip svěřací kazajky. Zklidní to a pak do sebe zase můžeme pustit sebe - život, vlastní vnitřní koncept sebe sama, tedy i ne okolí a přirozené fyzické bránění se. Toto používat vždy, najít si něco, co nám funguje a používat to, časem najít zas nějakou modifikaci a tak dále. Samozřejmě dobrovolně, z vlastní vůle a vlastní vůli a o samotě. Především nepomůže vám nic, žádná terapie, žádné náboženství, nic, dokud nenajdete vlastní vůli v sobě, sebe sama, sebe sama, směr od sebe ven. Velmi to bolí, jsme líní toto dělat, proto znehynut se jen silou myšlenky bez vnějšího vlivu je docela kompromis.Také si věci sám vyžrat - deprese, netlačit je ven neustále, to vedlo na vytvoření té krusty. Penis, E, vniká do duše a vzniká hmota. ... Aby ten démon ve mě, vír, ta touha po životě, aby to už umřelo a byl klid. ... Je ve mě touha zničit v sobě ženu, ženy to asi vnímají a mají to samé v sobě, ale opačně. Opět touha po věčném já. Také potlačuji to, cítit se špatný a ponížený - realita, jako nula, exkomunikovaný podivín, za kterého mě druzí mají. Tímto chci pomoci podobným lidem, aby našli cestu... Nemyslet na sousedy, co si o vás v domě myslí, být tu za sebe. ... Představovat si, co je po smrti, tento text, je pošetilost. ... V náboženstvích, kde se uctívá jen učenec a nepraktikuje cesta, se schází z cesty. Představit si a pochopit, že jsme s démony (v lidech) vyrovnání soupeři. Respektování se. A ženské je být citlivý k démonovi, chlácholit ho.

Mysl je hrozně hloupá – nechceme zlo ve světě, ale toužíme po něm, apod. ... Když začne být situace lehce vyhrocenější, stane se mi někdy, že neumím říci ne, což ženy hned vidí, neb to znají a pošetile se usmívají a to je pak ještě horší. Ono to v tobě není vidět, a mám to já, vidět... Jsem příliš ponořen do problému a nemohu ven, nemohu utéct, nechci jim ublížit, ranit je. Člověk ztratí v sobě kost, oporu vnitřní tvrdost, ale normálně tam toto není, až když o to přijdeme, tak to cítíme. Z člověka se lehce stane démon, resp. sám se do té role exkomunikace. ... Jak jsem psal o znehynutí se. Je to vlastně o tom, že se zklidní ten roztěkaný démon ve vás. Vlastně se stanete tím, kdo vás štval, teď jste vy ten inertní, on útočí, ale vy se nebojíte, a ani se o milimetr nehnete. Je důležité se nehnout vůbec, mysl má tendenci se částmi těla pohybovat někam, ale vy to přemůžete

vůli, myslí. Je to kompenzační, nemůže to být trvalé, byť by se nám to líbilo, bylo by to pošetilé. A nevedlo by to k dialogu. Přitom se člověk také uvolní postupně, vydechuje, vzpomíná na křečovitě situace v práci třeba atd. Hlavně s lidmi mluvit. ... Nejhorší zabiják psychiky jsou dlouhodobé úkoly a závazky – na ně člověk nevědomě myslí, je v napětí, chce to už dokončit. Proto miluji, když se něco dokončí. Každý si ale by měl najít svůj způsob odreagování...

Pravda osvobozuje. Hledání pravdy (i) svazuje.

Aspoň to vědět, že třeba přivoláváme demony, že je v nás něco, co potřebuje ven atd. Ale víme li to, zatežuje nás to právě a to přivolává demony.

Pochopil jsem, že lhostejnost je převlečená sebeláska a láska. Teď už se na druhé budu dívat jinak, na lhostejnost. Člověk může být lhostejný k druhým, pokud jim ubližuje - přestal se chápat úplně, ale neměl by u ní skončit, měl by v sobě najít vůli a bodnutí do sebe, aby k druhým lidem vyšel, jinak nenajde smrt a bude potulný duch, který neví, kdo je. Pouhá sebeláska nestačí. Lhostejnost máme proto, abychom uchránili lásku v sobě. Lhostejnost má tendenci se stát ale dominantní, kamenem uvnitř, nebo tou krustou, a pak se těžko hledá v nás hledá cit, cit k, a cit od. Pak je jen spása, ale pomoci si musíme hlavně sami. Bůh či někdo vyšší tu není od toho, aby nás spasil, musíme začít sami. Sebelítostné trpění a zakletost bez snahy o nápravu - to nemůže v nikom vyvolat touhu po spasení dotyčného. Protože je cit vázán s hmotou, řekl bych, že po smrti, kdy již není hmota, se stáváme citem samotným.

Svět A a E je svět bez barev, bez duševna, bez chuti, bez vůně. Právě tyto smysly jsou podle mne též ze světa Tao, jsou úplným spojením A a E, jako je láska, jsou bez formy, barva samotná nemá rozměry, je však spjata s objekty, stejně jako láska. Proč je např. oranžová zrovna takováto oranžová a ne jiná a zda všichni vidí oranžovou jako oranžovou je velká záhada. Záhada subjektivity, ale objektivita neexistuje, v ní lze jen věřit, že tam venku je svět. Stejně jako v případě lásky, i u těchto kvalit je to za hranicí fyziky, neb to nelze měřit - nemá to formu. Prožitky samotné jsou ale prázdné, bez hmoty. Ono, vše je Tao, jen my to vidíme odděleně, svět odděleně, abychom se o něm něco naučili, abychom posílili Ducha v rámci světa temnoty a světla. Plevel a obilí a pak sklizeň, jak to říká Ježíš v Bibli. Tedy Tao atd., není ve světě něco vzácného, jsou to i barvy samotné, chutě samotné atd. Po smrti možná zůstanou jen tyto samotné jevy bez hmoty, na kterou jsou vázané a která vlastně také neexistuje (viz kvantová teorie - kvantové objekty mají jinou povahu, než to, pod čím si představujeme hmotu). Toto pochopení o barvách mi velmi nahlodalo systém A a E, myslel jsem, že je to univerzální, ano, lze říci, že daná barva je v rámci systému světa třeba E, že hmota – mozek báze tuto barvu plodí, pak by barva byla E, ale samotný vjem dané barvy, to že je třeba zelená, to do systému A a E prostě nezapadá. Také barva je něco, co dokáže být jen přítomné, nelze ji plánovat apod., je to určitá podoba Tao bych řekl, nebo je to úplně mimo ten systém A a E, a to je dobře. Kdo nebo co přiděluje dané fyzikální podstatě její kvalitu, např. vjem zelené barvy, chuť banánu apod. Jin a Jang, E a A, dokážou říci, že barva je A např. v systému, ale nedokážou říci, co je to červená barva, co je to láska, vůně vanilky. Může nám toto přijít marginální, kvalita, ale ono to možná je pro pochopení bytí podstatné. Podobně je mimo systém pojem jedinečná osobnost, daný člověk, vše to jsou komplexní fenomény. A a E vlastně nedokážou popsat opravdově vůbec nic, jsou černobílý svět na pozadí. Je dobře, že to není absolutní, ten princip. Hmat a sluch již jsou A a E, bolest je E a pohlazení A, totiž souvisí jaksi s hmotou. A láska spojuje pak vše, jak bylo řečeno, bytí i nebytí... Ani v nejmenším jsem zde nemohl a nemůžeme popsat Světlo, Stvořitele. Mimo rámec všeho.

Taoismus - neduální chápání světa, neexistuje subjektivní a objektivní, vše je jakoby obojí zároveň - hlavně je to jedné povahy, splynutí s okolím a okolí splynutí se mnou, nemyslet. Umět na čas vypnout myšlení, "myšlení", bude pro nás dnes a do budoucna velmi důležité. Myšlení není přítomné a je o egu a je mrtvé a tvrdé nebo měkké. Nejhorší je myšlení o vztazích s lidmi, to je pošetilé - zákeřné vlastně, démonické, myšlení je také o hodnocení, souzení apod., i uvolnění od myšlení pak myšlení v sobě jako karikaturu obsahuje, třeba pokud máme nějaké fetiše. Stal jsem se na vlastním myšlení závislý, stále objevovat nové a vyšší a vyšší myšlenky, které ke mě jakoby přicházejí sami. Už umím nechtít další. Celé je to o egu a snaze oslňovat, ale alespoň to bude možná i nějak prospěšné, tento text. Vlastní názor ve formě nějakého fanatismu již upadá, místo něj se volí marketingový průzkum, je to posun k určité hlubší duševní pravdě. Je dobré umět na myšlení hledět jako na něco cizího, tak jako to dělají malé děti. Myšlení je to, co nás dostane postupně v životě do průseru - ale myšlením, vůlí, pochopením, můžeme z průseru zase ven. Po smrti je to spojení s nebesy, s kosmem, s domovem, když třeba dopadá meteorit, tam je to cítit nebo když startuje letadlo pryč.

Neztratit jiskru, jiskra znamená nevědomost. Naopak vědomost (předstíraná vědomost) je ztráta jiskry, na lidské úrovni bytí. Pěstovat vidění světa a sebe neduálně, to však neznamená vidění světa slitě, jednotvárně.

Došlo mi, že vlastně ženy, když jsou posedlé mužskou ctí resp. slaboštvím a neustále to řeší - čest je moje věc, ty lezeš kam nemáš, čest není tvoje věc – zde je to absolutní, žena si pak uvědomí své úkoly a náplň. O toto se ženy vůbec starat nemají (byť s tím souvisí atd.). A uvědomí si lásku...

Nejcennější je na Zemi lidská obyčejnost až přízemnost, ta nelze popsat slovy, neb je všem známá, ale pošetilost ji nabourává. Je to zajít v neděli na fotbal, nebo na výlet, je to přečíst si noviny apod... Společný rytmus celku, ze kterého vypadnout, znamená exkomunikace, ale který musí být obohacován o nové přístupy, jen celek může rozhodnout, zda je to ok. Tento společný rytmus je ve všech společnostech stejný, je to jakýsi archetyp bych dokonce řekl, z dob tlup u ohně. Souvisí s Animou, i tou odumřelou Animou, s egem, s vysokou entropií... někteří, hlavně extroverti to přehánějí ... vše píšu pro to, abychom si rozuměli, abych dokázal vystihnout, o co mi jde, snad to cítíme stejně, ale možno také ne.

Přiznám se bez mučení, že knihu I-ťing (Proměn) jsem nikdy nečetl. Ale snad právě to je princip taoismu. Nejsem „člen“ taoismu, jen ty myšlenky jsou tomu vlastně blízké, bych řekl. Ovšem taoismus a zahrady atd. působí spíše jako umělé, snad právě proto usiluje o návrat k přírodě, protože tam ten kontakt není, vytratil se, jako všude v civilizacích. Hodně tam Evropanovi chybí duševno s ním související vidění Ducha, klacík, kámen.

A léta jdou a vše se mění a zraje a... vrství se.

Název knihy: Diktatura Bytí / Výprava Tao na Západ, autor - pseudonym. Tomáš Straka

Bylo zde možná málo humoru, možná ne, pokud máme rádi trochu cynismu.:). Viz I-ťing místo Tao te ťing. Božská úroveň zajisté humor chápe, neb ten je vždy z nějakého rozporu. Třeba když si člověk hraje na démona a je to vtipné...

K depresi: je to to samé jako e', démon. Je to podstatou lhostejnost, necitlivost, pošetilost, únik. Živíme ji svým konáním a myšlením a věnováním jí pozorování, žádá si to, sebelítostí - past pro druhé lidi. Je pokušením. Vzniká, když není o démona zájem, toto je u lidí, co nekomunikují s Animem. Je to zasedlý démon hmotou, problém, podporuje pocity já, což je jedním z jejích úkolů. V nitru máme neřešené problémy. Depresivní člověk vlastní pravdu, vše a všichni ostatní, radost, je trapné a povrchní. Dábla už pak nezajímáte, už jste v jeho moci. Je to E, nějaká změna v životě. Působí fatálně, že je to navždy. Uvědomit si démona pod tím a pak i jeho zbavovat se. Vzniká z potlačeného "ne". Najít vnitřní ne, přemoci ji vůlí zevnitř ven, což je velmi obtížné. Uvědomovat si agresi, u mne k tomu představa už nikdy nikoho nepotkám. Žádá si o komunikaci s ní. Nebát se jí, jít do ní částečně, prožít si to, ano i ne na to působit. Především nemizí touhy a destruktivní touha po životě pod tím, je potřeba vyřešit problémy a touhy. Do lesa a na venkov. Mít radosti. Ale ne, které nesou vinu, to pak vede opět na depresi a dokola. Jakmile se dostaví, až to nikdy nebude jako dřív, v mládí, bude to už jiné, vyzrálejší. Tedy, je-li deprese démon, pak je tu vidět význam démoničnosti pro člověka. Víra v Ducha, Boha (Anima) pomáhá od deprese. Také démon depresi i léčí. Pjér říká - duše dozraje a začne se ptát. Naslouchat otázkám, které nám Duše klade - jsou bolestivé. Kontakt s Duchem a cítěním. Ukončit pracovní týden. A původní způsob života. Také pomůže šok. Někdy se musí odžít, prožít, tak jako Animus. Deprese je totiž nekontakt s Duchem, proto se deprese jeví jako duševní a hmotná. Uvědomit si únavu po tom všem, a právo na odpočinek, zasloužím si ho. Velké věci, někdy až kosmických rozměrů, a smrt viz tento text, řeší ego, ty hlubší věci Duše. Také chceme jako démona depresi vlastnit, je naše. Co se nepodaří démonovi, podaří se mu v depresi. Ale deprese si poradí s démony tak, jak to dřív bez ní nešlo. Duchovní bytosti asi museli depresí projít. ... Pro ženy může být snažší se z deprese dostat, když začnou mít erotické představy o pindouroví – zlobidlo, pán, „on“, intimita s vilémem apod., ale pokud nerozvinou žensství vůči Animovi, do deprese se asi opět vrátí. Když se vymaníme z deprese, rozvine se tvůrčí energie. Jak jsem rozvíjel citovost, tak už to bylo moc a šlo to do deprese, lidé (více vidět je to na ženách, na mužích je to tak trochu automaticky) mívají mód: už žádné city, ty bolí a jsou znejišťující – typicky sex bez citů, jen druhý člověk jako (hezká) věc (nikoli my jako věc), fetiš, už žádná empatie, jen ego, úleva od citů a lásky (po tomto touží nerozvinutá psychika), závislost na druhých, fascinace lhostejností (e') a touha po ní... není nad rovnováhu. Paradoxem je, že čím více zkoumáme sebe sama, tím více jsme extrovertní a nezbyde tam pak už nic než extroverze. Po osvětlení již netoužíte po tomto e', je to zpracované, vlastně se jakoby tím e' do nějaké míry staneme.

Lidé s problémem vyvolávají tento problém postupně v druhých. Přenos parazitů. Kdo nás trápí, ten se nás snaží ochraňovat. Osobní důležitost je obcházení problému malichernostmi (tedy i vesmír, politika atd.), které pak nabírají obludných rozměrů a je to démonické přilnutí bytosti k věcem. Opak je dialog nebo jen partnerství. Pokud opakovaně říkáme, že nám něco ve vnějším světě vadí, tak už je to naše volba v tom zůstat (Pjér). Démon nevezme na sebe zodpovědnost za to, co dělá, neb není lidská bytost, je imago. Když se ho zeptáte jsi si tím jistý? Neví... Děti dokáží vše vyladit, a dospělý svět relativizovat, humor,

nevážnost. Dítě třeba nechápe, že s ním máte osobní problém, jste bytosti, partneri. Bylo zde málo věnováno dětem. Často se řeší v dnešní době výchova dětí - už to je pro děti zoufalé, protože jak říká Pjér: když je rodič bezradný v každodenních situacích ve všech otázkách existence, pak to dítě těžce nese. Jako vše, dítě potřebuje ano a ne (hranice). Ale ptát se dětí, jaký je na to jejich názor či chtějí to a nebo to je mimo, dítě nemá rozvinuté stanovisko, ono to cítí a vidí a vyjadřuje pocitem a svoji volbou, prostě se to nějak děje vše kolem dětí, kolem Taa. V dítěti je dokonce integrována i deprese vše. Můžeme mu jen postupně pomáhat si stanovisko utvářet. Pokud bychom se řídili instinkty, tak ty problémy nebudou, bych řekl, zapomínáme, že děti nejsou naše ego, ale jsou to partneri. Vůbec, celkově neumíme připustit, že všichni na planetě jsme partneri. Nikdo není důležitější než ten druhý, to pochopit, ono to dojde do mysli postupně, nejsem důležitější, není důležitější než já, i když v situaci, kdy jde o život samozřejmě zachráníme děti a ne sebe, to je instinktivní - to je na hlubší úrovni láska ke světu a tomu, kdo ho stvořil...Jedině tak to zaručuje poklidný život, neb druzí lidé nejsou stíny, jsou to plné bytosti s největším vojenským "arsenálem". Je dobré si říci, že každý má svoji „pravdu“, pak vám ji nikdo již brát nebude, jen někdo nad ní přemýšlí víc (nad vesmírem atd.) a někdo ji nechává nerozvinutou. Pravda je dialog.

Láska nemůže být to nejdůležitější, nejdůležitější je ego.... Řekl bych, že kvantová úroveň je střed, není to báze, pod ní je svět bez forem, svět před Velkým třeskem, pokud existoval...Tedy spojení gravitace a kvantové teorie bude spíše logicky až na této úrovni Taa.

Kdybychom si všichni viděli do svých pocitů, myslí, ostatních, do našich nářků a stížností, tak shledáme, že nikdo nemá v jádru negativní úmysly, a chceme prospěch ostatním a je tam dobro a láska. Toto je možné až "tam" a je to tak dobře, kvůli srovnání (?). Já chtěl být vždy nejlepší a někam to dotáhnout, já se s nikým nechci vidět, když mi tak ublížili atd., svázán s vámi...

Na vše mudrcování se vykašlat. Jak říkal kdosi: Pravda? Vše kolem i v nás popřít - odpadne lež, a pravda, ta žít nikdy nepotřebovala.

Důležité bylo zjištění a věta - každý má svoji pravdu. Normálně to působí vágně, ale po tomto vývoji je to s jiným významem, jinak. Je to stejné, jako Naomi Aldort radí rodičům potvrzovat pocity jejich dětí, ať jsou jakékoli. Lidé toto dělají velmi často, prakticky pořád si jakoby stěžují, i když útočí, pokud si uvědomím, že pravdu má každý tu svoji, uleví se mi, již mi moji pravdu nikdo z nich nechce krást. Ego to vidí tak, že všichni ostatní lžou, jsou lež - nejsou na stejné "vlně", jen ono má pravdu. Každý má svoji pravdu, ale přitom je to vše lež (lež, co skrývá pravou pravdu v nás - nás, a nějak spolu tvoří spjatý celek), tedy naše pravdy jsou všechny lež, ale jen ego chce ty ostatní pravdy zničit. Ono toto "všichni mají svoji pravdu" není moc vyzrálé, je to vlastně primitivní, ale je to odrazový můstek. Barikády, ze kterých se dá potom vyjít a potkat se. Toto začíná být už vůči lidem na dobré cestě, už bychom tu mohli i nějak koexistovat spolu, začínám pociťovat.

Není to „máš pravdu a mám pravdu“ a stále je mezi námi napjetí, není to máme pravdu a jsme nadřazeni, je to spíše jen pragmatismus. Každý má své E'. Nezajímá mě moc, jaká ta pravda je, o to tu jde, jde nám o to, aby nám do nás nikdo nelezl. Napjetí co se mění v E', v pravdy, které máme. Není to o konfliktu, neb tyto pravdy nechtějí spolu bojovat. Není to ani mateřský postoj – všichni jste moje děti. První věc, máš pravdu, a pak je možné pomalé sblížení. Lidé jsou moc přecitlivělí na sebe. Jinak to asi nejde. Když už vím, že existuje i něco jiné, než tyto naše „pravdy“, pak to jde relativizovat. Každý „ho“ tam má. Pak pochopíte, že vztek vlastně neexistuje, je to lež celé, že si ten člověk vlastně stěžuje, ale nesoucím příliš s ním, jen to vidím jinak, a ani neponižují a nepovyšují se. Člověk má velkou tendenci to druhým vyvracet, ale pokud to přikryjeme peřinou „pravdy“, že má pravdu, byť nás tato pravda nezajímá, uleví se... celkově. A i se tím vyjádří, že to je lež vlastně, to co pokládá za pravdu, neb to otevře dveře hlubší lidštější vrstvě. Zkusit třeba fanatikům nechat jejich pravdu a uvidět, jak je to změní, neb se to relativizuje, jde tam o to, že je (tu jejich pravdu), stále někdo odmítá a oni s tím již počítají a celé to tak žíví... To celé v duchu, navenek to nejde, neb by jste se dostali do pasti, kterou jste si sami připravili... Není to však povrchní, neb vím, že když to dělat nebudu, budou mi oni brát moji pravdu a to nechci.

Cílem je také zvládnout konflikty. Nevyvolávat je, a umět je řešit. Tedy např. pokud jsme ušlápnutí a druhý je necitlivý, umět se ozvat, z počátku je to drsné, ale časem se člověk naučí se prosazovat tak, aby i druzí byli spokojeni a dostalo se jim svého, z počátku je to obchod, potom již dialog. Ve mileneckém vztahu to může být naopak. Ze strachu a nezpracování slabosti a síly si utváříme vztahy aktivní-pasivní a tedy plné touhy (zničit nebo naopak se prosadit, vlastně oba se chtějí prosadit, i ten aktivní, i ten pasivní, proto oba mohou někam růst), ale jde mít i vztah založený na dialogu, ti dva jsou již dosti jakoby samotářští, ale stále spolu skoro vše sdílejí, jisté napjetí tam je stále, to tam být musí, ale je to jiné, svobodnější. Vyšší dívčí jsou právě vztahy s blízkými, i zde vznikají aktivně-pasivní vztahy a bývá dost těžké se z područí vymanit, musí se na čas odejít od sebe, nebo začít dělat věci jinak. Celé je to velká alchymie. Dříve jsem byl rád v lese a v přírodě sám, měl jsem kontakt s archetypy, s

Duchem, s "bojovníky na koních" by se dalo říci, s kozáky, s lhotejností, která je přírodní, potom se něco změnilo. Dnes už mi příroda a samota - tolik na to nelpím, každý víkend to provozuji, ale už to je plané, vádní, vyčpělé. Cíl je umět být s někým na výletě a přesto si to tam užít, jako bych tam byl sám. A tak je to v životě myslím se vším. Ono to úplně nejde, si to tak užít, ale už si neužiji ani to být sám, ... ale už je to hodně lepší, a už je to i jedno, že jsem tam nebyl sám, netrápí mě to tolik. Již nejsem tolik fixován na přírodu, hluboký kontakt jsem si ponechal, již ale není plný "kozáků" jako dříve, ale již to není "závislost" a nutnost. Asi jsem úžasný, prostě:). nyní už chápu, že má li mít náš vztah smysl a fungovat, musím se i angažovat do něj, prosadit sebe, svoji "jedinečnost", neb jediné pluralita je plodná a živá, proto to není tak těžké překonat strach a odvážit se něco namítnout, neb vím, že to je pro dobro nás obou, abych do toho něco dal(a). ... Bude i vědět na čem je atd... Aby mohl vztah lidí fungovat musí být oba spokojeni a nějak se dohodnout. Bohužel někdy, často žena, řídí úplně celý vztah – řídí i svoji odvahu i jeho reakce, které jsou její součástí. To nemusí dotyčná osoba vidět, že to tak je, protože ona je ta slabá a ubližovaná a ponižená.

Někdo řekne, když jsi tak duchovní a milující (což není tolik pravda), dokaž svoji lásku činy. Právě činy už člověk nekoná, ty velké, třeba se jen na někoho usměje a to myslím stačí, usmívám se na každého vlastně (resp. často, ne pořád). Zachraň někoho z lásky - už to, že se do té situace dostal, je nevědomost. Už se do té situace nedostanete...

Nyní je to již asi zase o kus dál: když přijde někdo cizí a má "vtipnou" poznámku (je to projev necitlivosti a touze po kontaktu, něco chtěl, co nemá, samotu, sebe, ale chce si i povídat, tedy necitlivě vás štípane) - pochopil jsem a viděl jsem, že ten štípanec evokuje osobnost (měl by evokovat moji osobnost) a mělo by to bolet, tak jako dříve, je to na principu zvýraznění, obojí se rodí z jakési prázdnoty, báze, vzejde štípanec a k němu se dotvoří měkká osobnost (dvě malé entity proti sobě), kterou to bolí, obojí je u sebe spojené, a došlo mi, že je to vše jen povrch, že to nejsem já, komu je ubližováno, mé vědomí je "pod" tím, že nám jde v kontaktu o lásku, byl jsem pod tím, v bázi, v oceánu (hustším trochu). Není to o egu, jak by si někdo mohl myslet. Je to hlubší vědomí. Vzejde to tam v něm, v člověku, co provokuje, a tam to také zajde. Oba dva - ten štípanec (muž, démon) i ta osoba (hmota, duše, žena) jsou nevědomí, neví, obecně prostě "neví", o tom oceánu a o Animovi, jsou bez rozumu. Je to o tom, že jdou si popálit prsty a nepoučí se z toho a ani to není o odvaze, není v tom vědomost vědomí. Opět není to „jsem ten oceán“, ale jde o to, že už to jde relativizovat tu osobnost+štípanec vs. to pod tím. Jsou to obojí jakési zárodky. Lidé v tomto žijí a myslí, že jsou to oni, komu je ubližováno...Samozřejmě, že to úplně nezmizí, to dotknutí se nás, ale už je to jiné. Na dotyčného se lze usmát, aniž by to bylo myšleno zle, prostě je to úsměv, radost z bytí, rozevřený květ, snaha podpořit. Možná tyto úsměvy lidí matou, je to stále vlastně forma obrany...O některých věcech nepišu, neb je to příliš vnitřní... Taky ta osobnost si myslí, že k tomu patří, k tomu štípanci, to je taky ten problém, že nemá volbu, on si myslí, že jí musí štípat a ona, že jí to musí bolet. Toto je vlastně protimluv oproti tomu, co jsem psal, duše musí být jebána, ale existuje i úroveň, kde to již není povinnost, to neznamená, že by se nevědělo o utrpení a ani, že by to byl únik před utrpením..... V nejvyšší formě již dokonce člověk druhému řekne – dlouho jsi mě nepošádlil, tam je již bytost plně rozvinutá, „ví“ co je. Už si o to i sám jakoby řekne a nevdá to a není to masochismus. ... Je to velmi zvláštní, že je to věc volby, jestli to bude duši bolet nebo ne.

Shrnutí textu II: námět na divadelní hru s názvem např. Malý svět. Na začátku jsou postupně představeny životy čtyř lidí (dva muži a dvě ženy), jejich práce a soukromý život, ale nijak spolu postavy nesouvisí, jedna z nich je samotář, kterého už samota omrzela po velmi dlouhé době. Potom se najednou všichni tito lidé ocitnou v jedné místnosti, je tam hezké i ošklivé prostředí. Vůbec neví, proč tam jsou. Začnou chápat, že tam jsou na věky, na nekonečně dlouhou dobu. Samozřejmě chtějí ven. Postupně se tam vyvíjí tyto módy: zdravení se, seznamování se, potom chtějí ven, hledají jak na to, potom se začnou nudit a začnou ten svět tam zkoumat (až jakoby vědecky), ale nic nenajdou, pak jsou na sebe velmi agresivní a ta agresivita ale postupně opadá, potom se obrací k Bohu (pozn. to je Bůh - představa lidí), který je má spasit, nic se neděje, pak chtějí počít dítě, nejde to, potom se chtějí zabít, nejde to, stále žijí, pak nad tím začnou uvažovat, jak se dostat ven, nechtějí žít a nechtějí také ani umřít, a začnou jakoby meditovat, postupně se hlouběji sblíží, i na duchovní úrovni, milují se, velice pozvolna se tam začne vést stav dialogu, Mana, Self, ale to tvoří všichni dohromady a přesto je každý stále sám sebou, ale je to již někde jinde, nakonec tam patnáct minut pouze svítí světlo ("pravý Bůh") a lidé už nejsou vidět (zde si má divák uvědomit své myšlenky při konfrontaci s nicotou, světelnou nicotou), nejdříve to děsí a pak to myslím uklidňuje a zvykne si na to. A pak řekne jakýsi dětský hlas "No konečně". Od určitého stavu musí být patrné, že zde naše lidské poznání končí a začíná již "fikce", představa, předpoklad... Malý svět proto, protože je to jakási zmenšenina vesmíru. Experiment. Něco velké dáte do zkumavky a sledujete to, jak se to vyvine. Může to být i na pokračování, může to být velmi dlouhé, a také tam může být více skupinek, z nichž některé selhali - to ale vlastně nejde. Je rozdíl, když by postavy měli vidinu své smrti, to by to nějak chtěli přečkat, ale zde mají nekonečné bytí. Taky by bylo pěkné, aby tam bylo vidět, že když se tam utvoří vztah aktivní-pasivní, jeden je nadřazený a druhý zakřiknutý, že to stejně nemá smysl - těžko říci, jak to ztvárnit, možná tak, že nebudou moci meditovat a konečně

"umřít", bude tam napjetí, nedořešené věci. Dopsat - v afektu jeden druhého člověka zabijí, ale zjistí, že je stále živý, tehdy jim dojde, že něco není v pořádku...

E' - naše pravdy jsou všechny stejné, ať jste dělnice nebo vědec nebo duchovník, i tyto myšlenky jsou E', v čem se lišíme jsou zkušenosti, ale myšleno i zkušenosti v oblasti duchovní. Proto jsem pochopil, že starší lidé mají větší pravdu, a to přirozeně, bez nutnosti vymáhání si ji a to ani skrytě.

Pomyšlení na to - napadne mě třeba z ničeho nic hodit kámen po někom, je to vzácné, dneska se mi to v mysli stalo, jsem i dost otupělý – ne na zemi, neměl bych nějaký čas pocitu viny, kdybych to udělal, přišlo by mi to normální, někdo je a pak není, svět Ducha – nezralého Anima, jsem již hodně mimo, mezi světy, jakoby se i ztratil smysl života (láska a dobro atd.), až později bych svůj čin pochopil. Už se to však nestane (nedomyslí, v mysli), neb člověk již nemá tendenci svět nějak měnit, mstít se apod. Nedokončí to (samozřejmě myšleno v mysli), zmizí to. Nádech a pak už nic.

V dusné atmosféře je důležité začít dýchat, nádechy a výdechy, z nitra, prorazit atmosféru, je to jakoby odvážné dosti. Jakékoli projevení znamená, že se na nás někde vytvořilo slabé místo, podobně jako když nejde na někoho útočit, je v takové pozici, že nejde ho nikde zasáhnout, ale pohne li se, musí mu někde vzniknout slabé místo, na které lze útočit. Proto je velmi důležité mít zpracovanu slabost, nebát se citů, nebýt ani tupý a tvrdý a ani sentimentální či zženštilý.

Když mě nyní někdo štípne či podobně, tak to i beru jako povzbuzení, jsem mimo, vrací mě to do světa lidí trochu, dá se říci a nebráním se tomu, znám již jiný svět a jsem v něm více a více doma.

Uvědomil jsem si vlastně, že ve všech vidím démony, ale nikdy jsem vážně nepřipustil, že by ve mně byl ten Démon, (moje projekce, projekce není ale úplná iluze, je k ní bych řekl alespoň nějaký důvod), nebo že bych byl taky ten démon – já osobně. Víím o principu projekce, ale nikdy jsem si to tvrdě neuvědomil. A začínám trochu více chápat a být více doma a méně muset používat ostrážitost mezi lidmi..., ale není to, že začnu být démon, to už ne..... Není však dobré upjaté řešení – vidím v tobě svoji projekci démona, ty ve mně vidíš projekci démona, tedy démon neexistuje, dáme ho pryč, jsme nadřazení, exkomunikujeme toho špinavce. To je velmi špatný přístup, který vede ke katastrofě. Je to jako uctívat Rozum v době osvícenství.

V duchu se jde vypořádat se vším, možná, ale realita je vždy trochu skutečnější a kompromisnější a méně dokonalá, za to skutečná.

Přiznám se, že celou dobu je mým vzorem Světelná Bytost popisovaná v NDE, myslím, že je to náš přirozený vzor. Rozumím tomu, že pokud najdeme, pochopíme stav vědomí této Bytosti, splníme svůj Smysl a Cíl, jako jednotlivec i lidstvo (?). Myslím, že když nás miluje, měli bychom jí to vrátit. Někdo namítne, že ona je jen projekce našeho já - je to, co je, ve světě tam bych řekl žádné skryté věci nejsou, není tam objektivita, ale ani subjektivita. Někdo řekne, že je to pošetilé, ano, ale cítím, že to tak není. Ta bytost je tak "silná", že se bojíme a raději si představujeme své Bohy a je to tak dobře, je to jako ego a láska, láska je schovaná.... Cítím nejistotu, ne proto, co dělám, ale kdo to je, tvoří se mi OCD myšlenky (E'), (spíše je tam jen potenciál k nim, nedokončí se to, dříve by se doopravdy tvořily, takže toto je docela posun). Podle mě má Světelná bytost takovou sílu, jakou má láska - málo i hodně. Zde možná začne láska k Bohu. ... Při zaváhání (nikoli ve smyslu víry, ta tu není) a strachu se však může měnit na Démona. A něco překazit. Třeba to, abych to dokončil a lidé se toto dověděli, takto mysl uvažuje, rozpor z unavenosti (nutkavě se hlásá něco, co nechceme a nechceme tu situaci pokazit, „něco se mi stane“ třeba). Proto nelpět na tomto. Člověk se ale nedovolává někoho, je-li stížen démonem, neb vím, že to nepřekročí práh mé osoby, nejde to z vnějšku. V nejvyšším stadiu je démon již asi věc volby, stejně jako zmíněné štípance bych řekl...

Přítomnost krásného teplého večera, pofukuje vítr, je neděle, slunce svítilo, okraj města s parky a lesem...návrát z dovolené a začátek praxe. 27.5.2018

Pocítil jsem zbrkllost a strach, jakoby Démon velmi zpozorněl, kdo to je u nejvyššího poznání a zabraňoval tomu právě tou mojí zbrklostí. Pak mi ukázal peklo - život, zjistil jsem, že praxe - spontaneita je nevyhnutelná. Místo nejvyššího poznání (kdo ví, jestli vůbec něco takového je, podle mně není, je to nafouknutá bublina právě démona, taky byl na to zvědavý), jsem si vybral lidi, a šed' a obyčejnost. Zjistil jsem, že mi chybí zkušenosti s lidmi a proto nemohu postupovat dál, zkušenosti nejdou ničím nahradit.

Celé to je složitější, píšu jen heslovitě. Bylo to poprvé, co se ve mě v hloubi, jakoby v břiše, se Démon usmál, cítil jsem, že se proměnil a usmál se a byl klidný a velmi lidský. Snad i proto, že jsem nešel výš (do jeho kuchyně), snad i proto, že jsem si vybral lidi.

Co dál, co je nyní cílem?

Je blbé skončit nejdříve u Démona, odrazit se a jít zpět...

Oprava – „každý má svou pravdu“ – mám také svoji pravdu typu E', osobní, je to třeba celý tento text, i když se to snažím eliminovat a jde to, ale význam textu to už tato „pravda“ (spíše) není.

Také samozřejmě - ta snaha vyvolat v démonovi city je ženský pohled na svět, ale to je viděno chybně takto...

Bojíš se na někoho svalit vinu za něco - úskočné lidské - proto to neumíš sám zažívat, není to dynamické...

Nechávám tomu nyní volnější průběh...

Rodíme se z Ducha, v Duchu a pro Ducha umíráme, pro celek.

Totíž, když jsem se poprvé někomu s těmito závěry v textu svěřil, nějak se to vytratilo, inspirace a tok, jako když když přejde kvantová vlna v částici, do doby měření je spousta možností a výpočtů a pak nic...

Vnější se mi spojilo s vnitřním v mysli.

Extrovert vlastně vnější svět bere povrchně, a introvert ho bere velmi vážně.

Pocity - jsem hnus... neb nic jiného jsem od lidí nezažil, než tento pohled na mne... intelektuál od mala.

Proces individuace je nekonečný, co nyní dál? Průběh dál by byl myslím jasný, nevím, zda jej budu podstupovat nebo ne, nechávám tomu volný průběh, mělo by docházet k prohlubování vědomí, že existují druzí lidé a prohlubování i jakéhosi sebeuvědomění, ale i ne-já, a přibývat by tam mělo lásky a ne-hraničnosti...postupně jakoby se člověk stává "světelnou bytostí", jednou z nich, ne tou jedinou.

Ať říká cokoli démon, chlácholit ho, nezávisle na tom, k čemu je připoután, třeba on mi to rozbil ... vůbec ne nezajímat o tu věc a jen chlácholit.

Démon má vždy jednu vlastnost - špatně dýchá, je přidušený, neumí uvolněně od srdce dýchat, jako člověk.

Typické je, zažíváme nějaký stres ve veřejném prostoru (jediný stres v nás vyvolávají lidé, nikoli úkoly, věci atd., ale živé bytosti - to je zvířecí instinkt, nebezpečí přichází jen od živého, byť je to sopka, z toho se vyvinul náš Bůh), takže po stresu přijdeme domů a rychle třeba něčím kompenzujeme, v té kompenzaci je naše ego (třeba onanie u pornografie, kompenzace odumřelou "Animou" u mne), to jde do deprese, dříve jsem to nevěděl, že jsem přidušený, ale teď už to alespoň vím, že se proto vrhám do mužského oblečení a tepla a ega, vlastně se mi to líbí být ponížený a tímto to "poníženě" kompenzovat. Nevydechnu, když přijdu domů a nenadechnu se znova.... Přerušit běsnění sexuální, na čas vůlí přestat, - zkazit Animě-démonovi radost. Také bereme sex jinak než dříve, jako akt, nikoli jako milování...

Bez ega nejde umřít. Ego tu zůstává.

Proces je myslím jasný: Od vecna hmota - ja k individuaci, postup dal je jasny – vice, ze existuji druzi a i ja, nekonecny proces, od hrubého mísení k jemnému...

Nekonecno a muzský a zenský princip - muž jsou hranice a vzduch, zde nejsou hranice a je vzduch, ženský princip tam je také...

Vidina ega je maximum nejvyšší - není to ale opačný směr od maximální individuace k vecnému ja...

Od tvrzení každého má pravdu je snadno říci pravda neexistuje.

Ego hleda pravdu a nici ji. Tim zmizi demon ale bozstvi zustava vytrvale dal...nechápu zpětně oč jde v této větě.

Ego si myslí ze proces jednou skončí nebo ze je to nekonečný, bez konce - pojem konec (pravda e') tu vůbec není znám.

Bůh, nirvána, tao atd je nekonečno.

Pro vznik ega staci plocha a dosadit tam bod - oboji pak nejak tvori ego...

Každý objekt je ve skutečnosti změť vztahů, tedy vidíme-li Boha jako objekt, je to naše neznalost..asi to tak je....

Protože není hranice - já se zachová i není.

Proč je důležité určit situace - zkušenosti pro onen svět - shromáždíte znalosti? Možná je tam pouze svět vztahu, pouze vztahy zůstanou, my ne...ve vztahu ale už jsme automaticky... Vše co se jeví jako objekt (e') Bůh, ego.. je vztah.

Prostor a čas je limita.... Tam svět bez hranic - není konec ale ani střed ale ani centrální část....zbavení se hranic je zbavení se e', není to že by tam nic nebylo, je tam ale klid...

Onen svět si lze představit jako svět zbavený hranic vnitřních v nás i vnějších v našem okolí...jsou proto důležité stavy zbavení hranic

Laska je jiskra života a moudrosti v nekonečné pustotě vesmíru...

Svět bez cíle-konce a bez ne-konečnosti je jako láska, svět bez formy, prostoty a času, který je jen limitou...

Vyplatí se milovat hlavně své blízké

Vlastně si pořád stěžujeme a stěžujeme, a jsme v tom stále...

Co je po smrti? Nevím.

Stačilo to? Pak už by to byl dál stav, kdy by se takto psát již nehodilo a více by se konalo a žilo přítomností, ale je to předsudek, nevím, co je dál, a každý je jiný.. O to také jde, i vyšší duchovní bytosti musí být jiné každá...možná, že to je to zásadní, co je odlišuje od touhy ega vše svázat a unifikovat

Pod pokličkou (deprese) nyní, zraje moudrosti.

Ženy by měly rozvíjet bojovat láskou a laskavostí, tím, co jim je vnitřní a ne pošestilostí... zpočátku by to bylo jako zženštilý muž nebo démon ale časem asi OK.

Stěžujeme si, ale existuje únik, pak je tento náš stav (zabředlost) již relativní, dříve bychom to ani nemohli vědět, že je únik...resp. se jej snažit realizovat.

Když mysl, rámus, a ego mlčí – automatická „pravda“ - všechny pravdy a myšlenky pryč, zbyde to, co si chráníme, co je automatické, co není já, je to Duch, světlo, jakoby je to jen „pomáhat druhým“, ale naše já v tom nějak je, není to vyhrocené, je to to, když se odstraní veškerý humbuk a pravdy, je to obyčejnost, je to tam, jen to nevidíme a kdybychom viděli, až to nebude to, co to je...Může se to samo měnit na démona, zkažené maso. Je to v srdci. Žádné komentáře- lži, tedy žádné pravdy. Ono, toto nevystupuje jako pravda, prostě to je pravda...Ve vyhrocených situacích se to může objevit, ale jde to vnímat i v klidu. Je to velmi důležité, snad nejdůležitější. Ustane šum a je tam toto, s minimem energie. Vůbec to není pošestilé, či nějaké báječné, zajímavé apod., a ani humanistické a ateistické (uděláme si vše rukama sami), a ani teistické. Podobně, když odstraníme všechny víry světa, zbyde tato vyladěná neforemná realita. Je to hlas božství v nás... možná, že ženy v tom mají méně Ducha, nevím, ale neměli by to zkoumat, neb tím to právě zmizí.

Na zemi proč je tedy vývoj duchovní, když už tam vše je, v nás? Proč vůbec život existuje? Je život jen opora pro toto? Nebo se to tvoří a tam to už je? To bych neřekl...

Sedí proti mě osoba - nemysli, řeknu, toto je pravda - ona, tak tyhle intimní věci myslíš, ne nemyslím...

Každý má svoji pravdu nefunguje pokud je to namířeno přímo na mě...není to samozřejmě vyřešeno, sikana, jak bych si pral.

Nechat jak je, vse je to stale o tom ze ty jsi demon byt to tak nevidis.

Kdo holduje demonovi, vidi ve Svetelne bytosti demonu.

Musi ujit cestu.

Někdy v nouzi lze použít fatální – navěčnou lhostejnost (vůči problematickým mužům). Nikdy nepustit do božského světa. Kámen v nás, led. Ovšem, když toto se spojí s egem, identifikuje se s já, je to už problém a vznik psychopatie...dokud je vira v lasku a pomoc druhým má význam pak ok, je to obrana... Utvoří se v nás e' a pak je automaticky i naše snaha o kontakt s tím e' obměkčit ho ale to neprobíhá vědomě, vnitřní vztah v mysli. ... Je to jen čistá lhostejnost, bez odmítnutí, bez afektů... Přestane to být sranda.

Uz se neberu ale vazne dusi atd, je to jo ne nejsem s tim srostly identifikovan atd...nevedel jsem ze jde jit z toho na cas ven.

Lhostejnost - oni jsou male e', lhos i nelhost, nejsil zbran ale pak exkom

Kazdy parazit je hnaci sila ke zdokonaleni - prirodenny vyber.

Lidé a démoni se hlídají, aby nikdo nešel výš, nahoru a vsichni byli pohromadě...je to v negativním i pozitivním režimu...

Vyvat se ze zavazku bych chtel...

Kdyz vy nemate ukol od Boha jako mam ja, pro vas...ucit vas a spasit vedomostmi obecnymi...

Ale vlastne, kdyz to budu chtit ukoncit, rozhneva se, je to jakoby navzdy, zde i tam jsem toto.

Prave proto toho musim nechat, velky rozpor vuci sefovi.

Co udelá světelná bytost s demonem? - asi naivní takto uvažovat...někoho kdo má pod palcem vesmíry...

S bohem.. do teď vlastně divný vztah jen naslouchání, teď dialog? Miluješ mne atd? ... Nemusím dál... Vše věc volby.

Kdybych zkusil, co on na to...přestal bych přemýšlet a psát a co se bude dít?, dělo by se myslím to, co bych očekával, člověk si tvoří svět sám svými chtěnými/nechtěnými očekáváními.

Asi to bude tak, že zde prostě nelze být duchovní plnou, "světelnou" bytostí, proto tu žádná není a vše je až "tam". Zde by nepřezily. u mě je problém - nezralé já a kompenzace egem, to lze napravit jen částečně asi... být pošetilý - ego a k tomu ale lidský...Zemský svět chrání a evokuje onen svět. Ale platí to asi i naopak. ... Světlo sídlí na rozhraní světů...

Cílem je samozřejmě nemuset mít žádnou oporu, o to se tu snažím oporou světelných bytostí je jejich dialog? hlavně nesmrtelnost, věčnost...

Nemuset mít oporu, stráž - buď se stát strážní nebo nemít já, nemuset být, nejsou hranice...

Hledáme něco nezávislého, pokud to bude něco mimo nás a mimo svět, je to závislé na naší představě toho, to může být E', Bůh apod., k tomu stále vzhlížíme, potom, může existovat pouze naše já, ale je pouze nezávislé prostorově, nikoli časově, já zaniká E' je závislé prostorově (část prostoru) a nikoli časově...

Jedná o spojení lásky a démona, podmíněné nebytí a nepodmíněné bytí v ... snad jedině ta láska musí mezi nimi propuknout... ty dvě věci spojit a máme vyhráno ... jde mi o to zbavit se úplně závislosti na sobě, tedy pak i démon se změní na lásku, ne, někdy tu byl a je vztažen k lásce...

Ztotožnit lásku s bytím a ego s nebytím nebo naopak a z nich utvořit lásku - smíření jedině, to ego chce něco nezávislého, věčného, vidí to jako e', ale je to schopnost lásky...

Jedině tedy pochopit, že zde nemůže světelná bytost žít, "žít"...

Člověk celé věky hledá únik z relativního, hledá něco absolutního. Ale platí, že absolutní a relativní jsou právě na sobě závislé, existuje pouze něco mezi nimi, to je únik. Všechny víry a nauky jsou hledáním absolutního. Jestliže po marném hledání nic absolutního nenajdeme, zbývá jen poslední možnost - zbavit se touhy po absolutním, zbavit se absolutního. Paradoxně (ale

logicky) tím problém zmizí, a zmizí i tíživá relativita. Lidem je myslím bližší odstranit to absolutní, po relativním netoužíme, bych řekl. Resp. toužíme např. po absolutním a myslíme tím božství-relativitu-ráj. Po čem jsem toužil? Po vyšší, nejvyšší formuli, po vyšším duchovním stavu, po tom, aby ostatní byli jiní, vnucoval jsem. Musí se opravdu pochopit, hluboce a vnitřně, že nic takového neexistuje, nemůže existovat, logicky, srdcem, ani zde ani na onom světě. Ale neznamená to právě, že svět je relativní, když se to pečlivě odstraní, nebude nám připadat relativní. Je to podobné jako subjektivní a objektivní, existuje svět, a řekl bych, že jinak to ani není, kde je obojí zároveň - svět bez skrytých parametrů, kde není objektivní pozadí (odkaz na objektivno), tedy ten svět není ani subjektivní, je jaký je. Je to v souladu s tvrzením výše - odstraňování pravd. Podle mne není cílem uvědomit si, že celou tu dobu tam byla tato pravda, to je regresní, musí se to pochopit v novém. Je to jako závislost na něčem, jediná možnost, jak se závislosti zbavit je, zbavit se objektu touhy. A chceme se jí zbavit? Odstraňovat touhu je myslím kontraproduktivní, člověku je více cizí odstraňovat to absolutní, tedy to E'. Může se namítnout, že tím se zbavíme Ducha. Podle mne je to jakoby integrace Ducha. Je to vyčlenění se ze "samsáry". Jsme jako osel, co má před sebou mrkev, první půlku života nás může ta mrkev povzbuzovat, hnát nás dopředu, objevovat spoustu věcí okolo, ale pak už to je únavné a nikdy na ni nedosáhneme, na tu mrkev, je jako iniciace. Je to vlastně tak, že něco ztratíme (přirozenost) a jmeme se ji hledat (vidíme ji jako objekt- mrkev, objektivizujeme tím sebe sama, přitom to není ztráta já, ale přirozenosti, tedy já+nejá, druží), ale vidíme ji zkresleně. Je to vyrvání z kořenů. Uvědomovat si to, časem by to mělo zvnitřnět, nejde o to si to opakovat jako básničku - musí se to pochopit, celou bytostí. Ve vztahu k tomu, co "bude" po životě... Člověk tím hluboce něco ztratí, ale je klidný a uvolněný, a chápe a automaticky pak pomáhá druhým, jako sobě rovným. A minulé nezmizí. Musí se to ale dodržovat, ale opět - vůbec nejde o to to pochopit hned a mělo by se to začít chápat až v pozdějším věku. Jde o to to pochopit... Na konci se ta přirozená pravda v nás spojí s pravdou, které dosáhneme individuací a utvoří jakýsi komplex (?) ... Pak už mně netrápí, že se věci stále doplňují, když se odstraní touha po rozdělovači-absolutnu, tak to pak je ok... Zmizí tak absolutní, touha po absolutním (uvědomit si, že to nejde dosáhnout, ani zde ani tam), vrhne nás to do vágní prázdnoty, ale to je asi dočasné. Zmizí tak i relativní. A pak se zeptáme, a co to tedy bylo, to E' - odpoví se: vidíš tamhle ty věci, tu a tu, a tam tu a tyhle, toto to třeba je... (ale není to takto dobře řečeno)... Také nás to vrátí na Zem. Ale není to věc jediná, které se má věřit, je to opět jen půlka světa. To E' je jiskra v nás, co podněcuje a nebo spaluje.

Vše je pak dále relativní, ale už to netíží, není mezi tím, v tom, napjetí.

Člověk je potom jistější sám sebou.

Integrují se tím, měli by se tím integrovat všechna A a E. Přirozeně, velmi jemně milujete život a živé

Právě tíživost relativity je v tom, že vidíme něco absolutního-vztah mezi tím, co je relativní, a to může být i relativní a absolutní. ... Relativita - A i vztah - E jsou vlastně totéž.

Potom je, by mělo být, ego volbou. Jste soucitem pro démonické...

Cítím, že jsem i zlidštěl, a cítím opět lásku jako dřív, dávno. Cítíte klid když vidíte milenecké páry. Nevadí mi již machrování mužů a žen...

Zjišťuji, že všechna stvoření a vše co existuje, má tuto iluzi...

Je to akademická nirvána, dá se říci. Instantní a pseudo. Ale není to jen o pojmech, ale o jejich pochopení, je to jako by profesor zahodil svoji profesuru. Taky to nebylo 30.5., ale dříve:) večer 29.

Vyčistí se pole pro to hezké. Ale již je vše průhledné...

Nejde být ve vysoké úrovni vědomí a chodit do práce, vstávat v 5:00 atd...Ale teď už je to právě jedno, už klidně půjdu mezi lidi. Ego je spokojeno a vlastně není.

Všude zní tiché nesilné "miluji".

Měla by tím zmizet všechna E', předsudky, zbrklosti, šikany, obsedantě kompulzivní jednání a závislosti. Není další touha po nějakém vědění a není rozporováno vědění druhých, mají pravdu, není to, že vy máte pravdu a oni ne, pojem, hledání, pravdy je totiž již „překonan“... vše je zprůhlednělé... vše se stane přirozenější a i přítomnější.

Možná to vidím moc růžově, je to komplikované, popírání něčeho - to je vždy tenzní než přijímání.

29.květen, úplněk....

Není to stát se Bohem, je to i není - Bůh je i není mimo, ale nejde o tom takto mluvit, ... i samotný Bůh tak věří v Boha, není centrem. (?)

Láska už není vázána (tolik) na utrpení - je to paradox.

Duše ale zraje stále dál, v životě.

Démon - zmizí buď ze scény úplně nebo si ho můžeme představit jako černou kuličku (tak si to představuji), je inhibován, v sobě uzavřen - je tím, kým je. Je potenciální touhou po absolutnu, je tím absolutnem, E'. Je jako uzavřená růže do sebe. Tvzení: popři sám sebe - prostě nemůže odolat. Zbyde vám jizva, či pečet, podobně jako Kristu (po vzkříšení) "děravé" ruce. A druhá scéna tohoto stavu myslí je, že tam démon „není“, jako kulička atd., a je tam jen „mlha“, prostor, ne-tenzní...

Pak se můžete otevřít pozitivnímu světu.

Integrace démona, je to vlastně stát se démonem? Jakoby...

Opět zpět k poslední větě - Hledání absolutna není možné, neexistuje (není to, že logicky není možné z důvodu nějaké matematické logické formule), dospělo se k tomu jaksi i zkušenostmi a pocity.

Všichni lidé se jdou na něco podívat, jen málo lidí „ví“, že tam nic nemůže být.

Celé je to s démonem o tom - umět se jím nezabývat. Je to těžké, provokuje, útočí, ale až nyní se umím tím nezabývat. Není v tom ani lhostejnost, neb i ta je komunikací a strachem a je právě tím E', po kterém toužíme. Dříve mi to prostě nedalo a na toho pána v autobuse, co mě provokuje, jsem se podíval, ale nyní už ne. Jsem klidný a uvolněný. Přitom nejde o nadřazenost nebo podřazenost, ta opět tyto věci živí, prostě to zmizelo. A tu nepříjemnou paní vidím jinak a mám ji rád. Démon v ní buď neví, co se děje, nebo zuří, ale vždy zlidští a uvolní se, a člověk - ten je šťasten.

Lidé řeknou - takže pak Bůh neexistuje? Tato otázka značí, že je tam stále touha po absolutnu. Potom řeknou: takže je vše relativní? Opět to samé. Takže je to něco mezi? Opět to samé... Takže, když se nebudu ptát a toužit po tom, budu tam? Také ne... pořád je to hledání absolutna. Člověk si asi musí dlouhodobě tím pálit prsty (hledáním absolutna), aby to pochopil... navíc to není o vědomém pochopení, spíše nevědomém.

Avšak upřímně řečeno, je to jako když se setkáte s démonem a úplně se uvnitř uzavřete do miniaturní kuličky. Démon nikdy nezmizí, jen je jaksi vyřazen z provozu, inhibován.

Protože je to věta - nositel smyslu slova a na to navázaný stav myslí - tím je to málo napadnutelné.

Je to trochu přechcání, je to v sobě překroucené. Jako mít bolavé místo, to do sebe spolknout, úplně uzavřít - pak na vás démon nemůže, neb ho úplně máte v sobě schovaného, ale inhibovaného (možná toto je jeho integrace), nemůže zmizet, a ta relativita? ta pak člověka netrápí. ... ale jde být i velmi uvolněný...

Tedy vše je relativní, ale vás už to netrápí, není mezi tím napjetí.

Jde o odstranění E' i touhy po něm ... s kořeny.

Je to jaksi drbání se přes hlavu na druhém uchu, je to popření popření, pečet.

Vede to jakoby na nijaký svět, velmi křehký...narušitelný i dá se říci...

Vlastně to úplně popírá princip ženské individuace Anima (ženskost vůči démonu, pozn. nikoli pošetilost vůči démonu), je to jako individuace Anima homosexuálního muže...je to muž, který cítí silně Anima jako ženy, ale on sám je Animus, a nemůže na něj použít ženskou energii, tak z toho plyne toto...

Veškeré předsudky jsou pak relativní, a už netíží...

Úplně se vlastně uzavřete vůči němu, uzavřete ho v sobě. Je to paradox, ale vystihuje to situaci - on je ve vás!

Takto, on tam je, ale protože je E', už tam není. Jakoby neumím vydechnout, ale umím, jen se neuvolním úplně na 0. Na něco se umřít musí - vznikne nemoc a ta nás zabije, přijde bolest a deprese bude pryč.

Ani po letech se daným lidem neotevřeš - ale alespoň to víš, že jsi lhostejný a nebavíš se, řeknou...

Nachyta vas na vase city (demon) a má vas to od nich odradit a mate se stát tím, kým je on, ale to take nechce.

Stejne to je asi o tom, ze nalezneme hledane absolutno tím ze absolutno popreme, tím se nedostizne jakoby stane dosahnutelne. Take tím druzi nedostanou to bozstvi a vy ano, schovate si ho do kapsy. Toto je ale myslim jen uhel pohledu nevyzraly, ...

Depresivni člověk neví o demonovi a není tam jakovy vůbec patrný, je metamorfovaný.

Od mala premyslivy hlubsi typ neco v sobe nechapajici a v utlumu a lide kolem, bojice se sve projekce deprese, tak stale neco trhane projevují ke me - obtěžují, a tím se oboustranna inertnost jen žije. Nyni uz konecne mohu byt sebou, v utlumu, a bez nikoho. Citim jak jim nic co delam není nikdy dobre, nikdy se nezavdecim. Copak je život bitevni pole? Od mala nesnasim vse tupe, prilnuti k vecem, necitlivost a svet forem. Takze text je (i) osobni vyporadani se s tímto. Abstrakce smeruje nejdrive k citlive bytosti mana (ale stale "bojuje") a pak jeste vys, kde je spise jen láska již nespojena primo s utrpenim a „bojem“ proti...

Animus a Anima sveho nositele mohou izolovat a konzervovat.

K depresi: stizeny hleda vzruseni ci agresí ci naopak klid (vse toto je v depresi potlacene). Ustredni je identifikace ja s E' - coz ma za ucel vyvolat v okoli touhu pecovat, ale je to falesne a je to past, nejsou to oni, o koho se pečuje. Deprese je trychryr - maska na mysl (sediva deka a dole to E') a unik je možny jen vnitřními pochody, svoji vůlí, ubrat schvalne na tempu, "kdyz nemuzes, pridej", agresí, neb o tom to je, byt to není patrne. Problem je, ze napadne cele vedomi, vedome ja, a není síla na unik, objevení vule a "ne" v sobe, vyhovuje mu to takto. Depresivni take stale jakoby neco chce, neb mu bylo odnato prirodzene ja, to uz neví, nahrazuje to prave necim a to je ta nevedomost. Deprese mizi pri prisunu nejake davky drogy, treba premysleni u me. Je to posetilost, identifikace se s demonem. Ale do nejake miry to obsahuje lidskost a psí oči.

Vše děláme často pro nějakou odměnu, zadostiučinění, odpočinek, bytí může být odměnou to samotné, co děláme apod., tak je tomu i u mě v tomto textu. Problém může být s tím, čeká nás pak tedy nějaká odměna, když není absolutno? Ano i ne...odměna není, tedy není ani touhy po ní...

Usilování o Nirvánu pro sebe - je naopak cesta nejnižší v bytí, do démonství... Démon je nejnižší v bytí a proto má blízko k nejvyššímu, ale neví o něm nic.

Reinkarnace je spíše možná o empatii být někým druhým, než o znovuzrovnání.

Brodíme se v bahně relativity a tak chceme něco absolutního, ale tím se dál brodíme v relativitě. Dokonce se dá říci, že tím mizí veškerá touha, resp. ta negativní (tím „odstraněním“ absolutna, uvědoměním si, že nic takového být nemusí a jakoby není).

Není to vzdát se Boha, je to čistě mentální problém, a ani to nemusí být známé, veřejné, tato myšlenka...

V nejvyšším stavu univerzálního vědomí je již vše volbou, já, bytí, láska, démon. A vše je maximální. Již máme tak zpracováno ne-já, že já je volbou, nemusíme být...

Shrnutí: relativita má problém ten, že nenávidí relativitu a chce něco absolutního, nemá ráda sama sebe, ale kdo je ten, kdo chce něco absolutního, právě relativita a ta je nenáviděna, je to bludný kruh. Nejde to pochopit jen rozumem, musí se to pochopit srdcem, srdcem i rozumem, nejde to popsat slovy oč jde, je to velmi jemné a meta-logické...nepostižitelné slovy. Vezměme si prvního člověka - ten je ten, co trpí a touží po něčem absolutním. Pak je druhý, ten již chápe, že problém je už v tom, že touží po něčem absolutním. Ale neznamená to, že objevím, kdo jsem, že se přijmu jako relativita, právě i ta relativita zmizí. Relativita (A) a vztah (E) jsou oba stejné povahy, vztah vleze všude, viz vztah mezi vztahem a relativitou, relativita také vleze všude... Není to, že E', to absolutno je něco špatného, ale ani, že je to něco dobrého, a ani, že existuje a ani, že neexistuje....Je to podobné stavu Nirvány, paradoxně je tak viděn ten démon... Zmizí pocity a hodnocení, ale není to necitlivost, naopak můžeme milovat, ale již normálně... Mizí E', mizí tedy i podmíněnost. Musí se to více chápat srdcem. Srdci se tím uleví, srdce dokáže chápat komplexnější problémy...vstřebat je...

Cvičně si můžeme odstranit relativní a mělo by zmizet i absolutní, sugescí?

Ono to není (úplný) opak touhy po absolutnu, právě proto to je obtížně popsitelné.

Je to úplně v souladu s tím "nezybývat se tím", pošetilostí.

Je to svým způsobem falešné. Lze to snad používat jako mód proti démonství, ale asi nic více. Lásky v tom není a to je podezřelé. Je to únik od bolesti a utrpení do něčeho, kde není ani negativní, ani pozitivní, ale ani obou "pohlavní" a ani slité dohromady či vágní. Je to zablokovanost určitá, ale i určitá svoboda, démon tu nehrozí, ale je to za velkou cenu. Musí se mu dát i volnost. Je to jako lokalizace parazitů, kteří byli předtím všude v těle, je to proces uzdravování, jako třeba když máme akné, to se nejdříve nachází na neurčité ploše kůže a pak se lokalizuje. Cesta z toho ven je snad víra v Boha, ta malá, která tam zbyla a která zažehuje v nás (pod úderem E') právě hmotu, relativitu a lásku. Bylo to zničení démona tím, že se sami staneme zničením démona, démonem. Ale umožnilo mi to s textem skoncovat, skoncovat s vyššími cíli. Seru na ně.

Opět, pravda je v tom, všechny pravdy z mysli odstranit, ta pravda, která se nemusí nijak přizívat.

Nějak to spojit všechno v něco? To popření absolutna s láskou...

Uchopit to jinak, ne tak křečovitě, ale s porozuměním.

Už se tam nedívám. Už se nepotřebuji dívat k pošetilosti, třeba když někdo provokuje v autobuse, už se tam dívat nemusím a nedělám to. Vyžaduje to ale i určitou dávku depresivnosti a „znučenosti“.

Když tvořím, žiju, neb mě od mala nikdo neviděl a já od mala stále chci žít a ukazovat okolí dobro, sebe...

To absolutno je i intimita, intimita + něco prvného, tedy ztratili jsme se a hledáme se...

Smysl je minimum problémů, ale žádný problém je velký problém, jsou lokální problémy tady a teď a globální - ty nevyřeší jednotlivce (vesmír, duchovno..).

Tak jak je pošetilé lézt do božství, tak je asi pošetilé když božství leze lidem do kuchyně, obojí je přitom hraní si na boha – je vlastně stejné, není to transformace, prohození míst pozorování...

Cíl je minimální energetický stav, žádný problém a pošetilost to právě nejsou...vždyť i ten vesmír do toho a od toho směřuje..., a je to i mít vyřešené ty globální problémy...

Je dobré poznat, že už na to nemáme, že už to je křeč a demence..., ale pak přijde nová myšlenka, která se zdá být dobrá...

Parazit to celé posouvá, podobnost Ježíše o pšenici a plevelu: vytrhnout plevel znamená poničit pšenici, pak se sklídí pšenice...

Chce tě ovládat jako loutku (Lilith), když ji budeš ovládat v mysli, vrátí se ti to.

Musel jsem zpátky mezi lidi, do pekla. Nebyla moc jiná cesta. Sexualita mě vrátila zpět, na dřívější úroveň, ale je to jiné samozřejmě... Pošetilost, která evokuje člověka v nás...

Sexuální objekt, vlastnit – znamená mít pod kontrolou své city a ubližování mi a své utrpení (svoji slabost), (to je o egu celé a jeho projekci), obcování s imagem, duchem... Jsem jako všichni, je ve mně i, citový tupec, co chce svůj objekt touhy, nesamoty, vlastnit. Jsme dva přátelé, jedno ego, to mé (?). Člověk si neuvědomuje, že je to špatně, je mu dobře. Lásky to není. Připosraný kluk vedle mě, moje projekce, chtíč, a láska k němu... Tento náš běžný stav se nikdy nevyvine výš, pokud nezačneme sami od sebe něco dělat, jinak ve vztahu zůstane zaskočený „knedlík“ kdesi. Vše si to jen představuji v mysli. ... Od jinud, žena může být z počátku vztahu koketní a „sexy“ a potom se promění ve zlou, pořád je to o Animovi v ní. Člověk někdy představa s mužem v posteli, nepustím ho, vlastním ho, ego je pak úplně spokojené, už mě neopustí, navždy připoutání ... to je lidské svým způsobem, lidský projev primitivní nevyzrálé citovosti... ale nemělo by se u tohoto zůstat. My si uvědomujeme, že něco děláme špatně, ale jen povrchně, navíc špatní jsou ti druzí, ale uvědomit si to v sobě, znamená zhroutit se atd... Ještě jednou – vnucit druhému něco, aby byl gay a líbilo se mu toto – je v tom totiž to, co jsem, je v tom to vnucení, je v tom on jako hetero (orientace), je tam on jako dívka, je to celé o egu, ne-ženy, malý ponížený chlapec, ego jako teplo třením, „hojení“, ego si myslí, že tím vnucením a ubližením si najde věčného kamaráda, utvoří se věčná vazba, ale

největší trest je, když právě protějšek to takto nevidí, nezabývá se tím... Také, ego chce něco vážného, třeba ublížit vážně někomu a myslí si, že toto už je vážné, absolutní, je to ale stále povrchní, v porovnání s láskou, Bohem, kde je vážnost i nevážnost...

Představte si, že jste muž a úplně přesně víte, co žena cítí - hlavně ve stresu, je ve vás a vyčítá atd., je to strašný...

Žena když dostane E', na čas nemusí myslet. Když ženství zjistí, že nejste stejní, začne jí to zajímat, neb ženy zajímá vše „cizí“, je to dáno čištěním domova, a přitažlivostí k mužům z jiné tlupy (genetika).

Prohledl jsem nevedomost a hloupost Lilith což je velký krok, neb právě její zbraň je o tom, že ví (cítí) vše. To „není absolutno“ to dokáže relativizovat a snížit, ale ne povrchně, že je to „nána“, zde již nezůstane ani v nitru skrytý strach apod...

Lepe popsané: uvedomení, že to jde jinak a že polo-logicky to tak být nemusí - není to tedy, že existuje něco absolutního ale i, že to neexistuje a tajně doufáme že existuje...je to velmi logické pro srdce, není to ztrata naděje, neb ta je pak zbytečná, ale není přitom spinována jako něco negativního.. toto je zvláštní „rozumový“ únik z Lilith a mate jí to, přestane existovat. Je to vyvráceno z kořenu. Můžeme si to i jako strom představit - zmizí nadzemní část, ale jsou kořeny, musí zmizet i kořeny úplně dokonale...ale není to že strom byl a teď tam není nic a ani že nikdy nebyl a ani ... - je to jakoby neexistující strom, nikdy tam nebyl, ale je tam jama po jeho odstranění. Snad je to již srozumitelnější. Není to ani život ani smrt. A obecně že naše touha po absolutnu (černý uhlík) je slepá, může být slepá. Je to konec upínání se na něco, k něčemu. Lilith a démon nedokáží připustit že by absolutní nebylo, ani neví, že by to mohlo být jinak. Tam je vidět jejich omylná představa o božství, neb v něm nejsou a touží do něj a bojí se ho.

Vše je to velmi komplikované - buddhismus usiluje o pochopení, že já není vázáno na žádný objekt a je tedy iluzí - pokud však pokladám objekt za iluzorní proč mluvím o něčem, co pro mě neexistuje - objekt. Odstranit vše s čím se já pojí - vzpomínky, role, úlohy, tím zmizí i naše já, ale je to pak jako ta díra po stromu, který vlastně nikdy neexistoval. Není to odcizení se jím, jen vymanutí z utrpení, fixace. Závazky vůči druhým ale (ty hlavní) zůstávají...Člověk umí v pohodě přemyslet o sobě jako o zmizelém neexistujícím stromu, ale tak to není, musí to být o nás, z našeho místa, ne o projekci na strom.

Když odstraníme to s čím jsme se identifikovali zbyde tam obyčejně vagni potenciální já.

Vnímat, co mi chce dotyčný obtěžující vlastně říci, když povídá (většinou nějaký nesmysl, ten ale není důležitý, volá o pomoc, atd.)... je zbrklý a má vás tím pod kontrolou, překvapuje, ale co mi chce vlastně říci? city...

Podle mě je cíl vyvázat se z utrpení, a mít jej (sebe, svět) jako volbu (ač se to nemusí zdát, toto je to „nej“ z celého textu, shrnutí). V té volbě si zvolíš, že ano, z lásky ke světu. Bojíme se volby neb se můžeme rozhodnout špatně proto jsme rádeji otroky, špatnosti. Ontologicko-teologicko-fyzikální význam - spojení s univerzou a láskou...Mysl se spojí s univerzální bází nemá já a může mít já...jako volbu

Teorie je jednodušší než praxe v tomto případě, teorie totiž nebolí.

Psychopata vynakládá velké úsilí na potlačování citů - neustále

V poslední době stadia deprese a pak otevření stavidel (mánie), a tvorba...

Mít pro druhé pochopení - lásku. To tu nebylo nikdy řečeno či zdůrazněno. Stejně jako schopnost odpouštět, tím se může jít spolu dál...

Ještě se nestalo, u mě tedy alespoň ne, aby někdo unikl tomuto světu a pak prohlásil je mojí volbou být. Toto je podle mě cíl a je to spojení východu a západu. Jako, kdyby Buddha nezmizel po dosažení Nirvány navždy, protože řekl, že může být, vybral si tu být (částečně to tak ale bylo, asi, ..., nevím, neznám to prostředí, a nevím, co je nirvána) ...Tím plně dostojíte svému lidství, plně člověčí úrovni a též jakoby i božské... V NDE se někdy objevuje otázka „proč sis vybral tyto rodiče atd, ale ne, proč sis vybral existovat?, i když vlastně o tom to celé je – zhodnocení života, co bylo důležité atd, co bylo posláním, původním posláním.....“ ...

Přemýšlet nad tím tvrzením, únik a pak volba. ... Může se to zdát paradoxní (a je to tak), že se vymaníme, a pak už nemá, kdo by se mohl rozhodovat, ale jsou to jen vyšší dveře... Člověk si to zvolí z lásky. ...Ono už to potom není asi takové utrpení totiž.

Je potřeba praktikovat pouze tu cestu, ta volba je pak až potom a je to volba, nikoli povinnost tu být a trpět. Opět není to majestátní. ... Je tím i řečeno, že to není tak, že člověk odejde do nirvány a již se nemůže vrátit, jen se mu otevrou vyšší dveře. Liší se jen míra vystoupení ze světa, do světa nepodmíněného.

Ono, vymanit se z utrpení a pak si ho vybrat, to nedává logický smysl ... pak už nevíme, co to je – tak to chápe logika, toto je systém otevírání dveří, navrstvování...i když i to není asi výstižné.

Duše už nemá námitek, a ani Duch.

Být nezávislý na vesmíru.

Stav bez formy - těla, ale je i navíc stav i bez psychické formy - já atd...

Naše společnost nemá moc v lásce děti a jejich svět.

Démonu imponuje láska, chrání ji, evokuje, a "likviduje", zastiňuje, ... to, že je láska nejdůležitější věc, nemusíme vědět, není potřeba vědět... K čemu by byla láska, kdyby neimponovala, démon tam proto vždy být musí...v nejnižším energetickém stavu je to vše jinak, tam již démon "není" - je excitace.

Cíl je nejnižší energetický stav, dítě není v nejnižším energetickém stavu, má touhu poznávat atd., až když jsou tyto touhy naplněny, vše vyladěno pak je to v nejnižším energetickém stavu, což může být i stav bez forem, kdy energie (souvisí s časoprostorem) je na něm již méně závislá...není definovaná její velikost atd...Dítě je ve velmi nízkém energetickém stavu, ale ne v nejnižším, je jako falešné vakuum. A poznámka, takový stav vlastně neexistuje.

Vlastně se bojím lidí - jsou E´ - dokonalí, chci je tak asi mít...

Démon nemá žádný plán (a když, tak je prázdný), jak by se mohlo zdát, ani Bůh nemá moc myslím nějaký plán, neb to je démonské - mít plán, skrytý úmysl... ale možná...

Když mě teď někdo šikanuje - nedělám nic, usmívám se a neodpovídám, po skončení exponace - už si ani nevzpomenu, co použít, nejlépe nic. Už dávno neposlouchám, co říkají a nesnažím se tím řídit, resp. něco ve mně se tím nesnaží řídit.. Tito lidé, a část mého já, chtějí sportovce z oceli, co si poradí se slabostí a city, ale na něj si nedovolí, proto jen na mě. Když už jste starší, už neposloucháte, co máte dělat a ne a jaksi vás nenapadne se měnit podle toho, co vám řeknou. A také jste na stejné vlně, s ostatními dospělými, aby dospělý šikanoval dospělého, to se vlastně neděje, démona druhý démon nezajímá, ..., zabarikádovanost, vyzralost dospělých, mají to na háku, ošéfované už. Také vůči tomu platí dětskost, dětská jednoduchá a jasná a lidská mentalita - bojím se, co to je?, nechápu, bázlivost, neb ta tam je, je to pravda. A také si uvědomit, zde vůbec nejde o tebe, ale o něho/o ni. Také to neřešit, kdo řeší, vede (bohužel, silou) a kdo věci neřeší (vztahy) vede také. Už umím také lidi odmítnout, být vlastně velmi lhostejný k jejich „problému“ a spíše myslet na sebe.

Úplně podle mě nejlepší na to je "hladit kočku". Představte si, že ona/on a pak vy máte projevit něco citového - v tom humbuku to vůbec nejde, musí se překonat právě ten odpor (neskutečný odpor a odpudivost a vše možné démona), projevit cit k někomu před ďáblem je nemyslitelné, budeme dotýčného automaticky jakoby mlátit, jak to chce ďábel (v nás)... on je velmi necitlivý, humpolácký, a jemná citovost je přesně to, co ho kompenzuje... Ale nesmí to být povrchní city, sentimentální city - to vše znamená, že jsme v moci démona (celý text píše raději démon než ďábel, neb to je křesťanský pohled atd.). To my sami jsme necitliví, cokoliv jiného než toto (jemnocit od srdce, ze sebe), je znak toho, že jsme jako on. A mají to všichni, ženy, muži, děti, starci. Ten jiný mód (city), a muž řekne, že to není jeho parketa - tak to není, je, je to univerzální, jak jsem psal, mužský element je ten boj s démonem a akt vůle, který v tom je (přemáhání se), je ten odpor. Jednou by naše společnost do tohoto módu měla dospět, je zvláštní, v jak vyspělé civilizaci technologicky žijeme, ale mentálně jsme někde úplně v pravěku, i když to tak nerad říkám, neb v pravěku byl člověk více sám sebou, i když..., není právě ten posun někam k vesmíru (fyzicky) věcí člověka? Po této vyšší fázi je láska již více nezávislá na démonu. ... Vlastně ve výsledku ten, který šikanuje, tak se pak třeba cítí divně, cítí E´, vinu, vlastně to dělá proto, protože chce být exkomunikován, chce samotu, od ruchu kolem. To stačilo.

Tam jsou třeba úplně jiné problémy, než démon atd.

Vždy jsem byl podivín. A do této role okolím a sebou tlačěn. Už si to mohu dovolit? Raději ne. Je to nálepka a maska. Podobně bláznovství je také maska. Postupně se dostávám na stav před textem.

Být svatý je nesnesitelné vlastně, všichni k vám vzhlíží, ale zároveň neberou mezi sebe a nesnesou být ti špatní atd. ... Kdybych měl objevit, že to tak není, asi se zhroutím a pak se mi uleví, jak říká Pjér, ale to se zatím nestalo... je pak tedy tento text úplný? Svatý a duchovní, znalosti atd. – to vše je role, uvědomit si to plně by znamenalo se asi zhroutit a najít původní „já“.

Fenomén civilizací, totiž, že existuje spodina, je velmi nelidský, nebytnostní.

Vědomost zahrnuje nevědomost, ale platí to i obráceně, nevědomost ví o vědomosti (to je právě to démonství – jen ji „vlastní“ a nerozvíjí se, stačí mu to jakoby). Vědomost však existuje malá a větší..., démon „má“ tu největší samozřejmě.

Tento text byl o post-ego, v mládí je ego, boj a jim příslušející emoce. Mohlo by se zdát, že se to („učení“ v tomto textu) tomuto vyhýbá („emoce fotbalových stadionů“), spíše je již zahrnuje, je to nadstavba.

Každý vidí svět jinak, ale i stejně, ... vidí svět jinak: nechápeme, že stejnou věc nemusí vidět jako my.

Také lezeme druhým do všeho, dětem, ale když mají nějaký důležitý problém, vyhýbáme se pomoci a zodpovědnosti. Podobně démon – přívěsek, imago-myšlenky nevezmou zodpovědnost za to, co dělají. (Pjér)

Duše stále zraje, jak bylo řečeno, v mládí se velmi se vším snažíme a vše musí být dokonalé, věkem už to máme zmáknuté... / Na konci dojdeme na začátek? Ke stavu, ve kterém se narodíme – ovšem zrát se musí i po smrti... / I druzí na tom stejně, ve všem, – úleva. / Možná se zdá divné, že když člověk dospěje ke zjištění, že svět je iluze, tak si zvolí tu být ... podle mě to úplně iluze není. / Také to „ne“ absolutno je vlastně analogické ženské pohlavnosti- jáma bez stromu, ten tam nikdy nebyl – myslí se, že žena nemá penis. Ale to „ne“ absolutno není vůbec o sexuální úrovni, je to celkové a spíše mysl. Až si někdo bude číst nejprve konec textu, může jej zatratit. / Celá matematika může být limitou něčeho obecnějšího. / Když potkáme neznámého psa, člověk instinktivně místo, aby přidal, tak zpomalí – a tak to je se všemi neznámými lidmi, je to myslím dobrá rada, ale záleží na situaci samozřejmě. / I s parazity a nemocemi atd. je potřeba vycházet v dobrém, např. s klíšaty apod., nezabíjet je, chápat jejich smysl – ta změna přístupu má něco do sebe, nemoc je vždy chyba našeho odklonu od báze. / Dříve jsem viděl „něco“ v tom být s mužem, něco „tajemného“, něco, co nemám atd., dnes už to chápu jako neuspokojivé, a falešné, bez hlubšího kontaktu, ..., už to není neznámé, a je to vlastně prázdné, už to slepě neláká, je to poznáno do nějaké míry, prokouknuto do nějaké míry. Nic dalšího to ale neznamená, neplyne z toho nic, jak by si někdo mohl domýšlet. Je to jen konstatování pocitu./ Především negativní živí negativní, stačí třeba neustálé se vracení k násilnostem z druhé světové války atd., i formou umění atd., ale i úplné mlčení je nebezpečné, resp. lze dostat vědomí do stavu odproštěného od tohoto, ale takové vědomí je snadno napadnutelné civilizačními neduhy, jako např. likvidace přírodních národů civilizací... / Vlastně vidím v lidech blbce (viz tento celý text), proto nemohu jít výš....

Ten únik ze světa (vyvázání se), je i únik z gravitace, času prostoru, a rodičů, je to zdravé (neregresní), vy a vaše rodiče (resp. vztah k nim) jste pak samostatné „cizí“ bytosti, které se na čas tady a zde potkali a jinak mají svůj původ „jinde“... a taky nezůstanete od sebe mimo, a jste spolu spojeni, byť právě rozpojeni, není už mezi vámi . Jste spolu, protože chcete být spolu... Opět není to už pouze spoutání, ale je to i vyvázání...

Systém Jin, Jang, Tao je popisný, povrchní, ale i hluboký, nedokáže vystihnout pojmy samotné, např. slov. Dokáže škatulkovat, ale nevystihne jev samotný, jeho kvalitu, od toho je možná to Tao, přítomnost... Např. přiřazování věcem názvy, mýdlo, kiwi, je to objekt A a slovo E a dohromady to tvoří nějaký „pocit“ (Tao), pocit kiwi, pocit mýdlo, pocit chlup atd. Asi to jde vidět i jinak. Toto je vázáno na přítomnost, existují i dlouhodobější koncepty, třeba proces poznání – fyzika, kvantová teorie, postupné utváření pojmu elektron, co je zač atd. Může to být tak, že tyto pojmy si utváříme jen my (kvantové částice), ale nic takového není, tam je chaos, nebo jsme schopni svoji mentalitou pochopit jen to, co můžeme a co chceme a vidíme tak jen část skutečnosti. Byl by to důsledek zpětných vazeb, díky kterým nemůžeme vidět nic jiného, co je kolem. Je možné, že naše poznání bude vždy neúplné, (je to i princip „ego se musí někdy zastavit“).

Ve vyšších úrovních se již problém démonů nevyskytuje, ti zůstávají níže, bych řekl, démon je integrován – je tam a je vytěsněn a je přeměněn... „vědomizace“ a láska. (Vědomost vyvádí u utrpení, ale vede na jinou formu utrpení, ve výsledku by však mělo vést k osvobození). K čemu je vlastně poznání? Řekl bych, že bez něj by svět moc neexistoval, stejně jako bez lásky...ve výsledku může být láska a poznání totéž...ale až někde hodně „vysoko“.

Následovat by měla fáze pochopení druhých, zmoudření, nehodnocení atd., porozumění a laskavost - neb k tomu se zde nedospělo, nedospěl jsem k tomu vlastně. To je věc až s věkem, nyní to necítím jako přirozené, nemám na to věk a nastavení

(nyní), musí to chtít srdce, a musí to být od srdce. Pro to je důležitá i sebe-láska, ta se nejlépe projevuje, objevuje, v okamžiku naší smrti, intimity. Na konci života člověk myslí na mládí a je to silně dojemné, obecně mládí. Náš život je dar, dar od Stvořitele. K němu směřují poslední okamžiky. Vše jednou skončí, ani si to neuvědomuji, že mě to fyzicky potká. Smrt zbytečně řešíme, smrt je to nejmenší v porovnání s úkoly v životě, vůbec celý text jsem věnoval vlastně jen smrti. Nakonec jsme rádi, že už to máme za sebou. Otázka, zda existuje Bůh nebo ne je podle mě chybná, namítne se – tedy tím říkáš, že nepochybuješ, že Bůh existuje. To schéma je/není je prostě chybné. Cítění to nezná. / To je náš západoevropský sentiment./ Možná jsem v průběhu všeho zapomněl na svobodu. Svoboda sobě a druhým, nechat druhým svobodu, to je ten krok výš. Svoboda dnes je a hlavně moc není - systém. Systém se především mění spontánně. / Naše planeta je řekl bych velmi inteligentní, ale jiným způsobem, než známe, na jednu stranu je asi i velmi nevědomá, nemusí rozumět lidskému „odpanění“, které se jí děje, neb to je z oblasti Ducha, a samozřejmě lidské hlouposti. Šíření života dál (zplození)? Blahobyt – nasycení zabraňuje konfliktům, démonci v nás, které si však sami pěstujeme, jsou spokojení, vždy dočasně. Záchrana musí být především duchovní – naše vědomost, lásku k planetě Matce, na kterou jsme zapomněli, neb tam vše začíná, zachraňování planety ji pomáhá jen částečně, neb zároveň živí i náš systém, který ji ničí. Jednotlivec může jen vymyslet dočasný systém nový, který se ujme a povede k vyšší zodpovědnosti, nic víc. Nechávám tomu volný průběh a žiju skromně, bez auta, bez věcí atd... / Ekologie v nás vzbuzuje odpor, protože je nepřirozená, a je proti společnosti, a je také slabošská, ale na západě se již dost infiltrovala. (Nejde být ale proti síle, vždy nám imponovala, ale jde to zpracovat do značné míry). Ekologie je umělý zásah a jako taková tu musí vždy být, dokud tu bude civilizační systém. Pochopit, co je po smrti by tomu (snad?) pomohlo nejvíce.... Zodpovědnost si pleteme v prostředí stresu s mocí a vlastnictvím, „za tento úsek zodpovídám“, zodpovědnost je o naslouchání, empatii, nezasahování, zasahování, když je třeba. ... / Zaujmut k systému dospělý, zodpovědný postoj, a chovat se k němu, jako k démonu (imago), tedy vlastně všechny „rady“, co jsou v textu...A ponechat mu význam vědomostní - duchovní, poznávání zákonitostí vesmíru atd... Může se zdát, že je to komplikovanější o to, že si tohoto démona sami utváříme, o tom to ale přesně je. Avšak žádný člověk není démon... Je však špatné pouze démona vytěsňovat do „divočiny“ kolem, navalí se zpět silnější než byl. / Celou dobu jsem se snažil vidět věc úplně, ze všech úhlů, čímž se ztrácí vypovídací hodnota, a narůstá entropie (ego?, celek), moudrost spočívá až v tom, tyto složité věci „přesáhnout“ - dělat a řešit věci jednoduše. Příliš nezasahovat, a když, tak účelně. Jako moudrý rodič... který ví, že má i nemá pravdu. Už to pak není rodičovství, ale meta-rodičovství, bez jha. ... Vede k samostatnosti a osamostatnění se. / Bylo by dobré, aby se ty věci v textu, někdo to dále rozvinul, viděl jinak, atd...

Příští rok nebo dále raději bych se to pokusil vydat (určitě to chce čas, viz sedm let výše zmíněno – původně jsem chtěl to nechat ladem více let a navíc to „vyučovat“), až teprve druhým něco dám, pak to teprve mělo smysl a „vrchol“, teď je to papír.

Asi se budu teď někdy zase opakovat, ale nevím, zda to v textu je nebo není, tak raději ještě. / Vlastně nechápu, proč jsem sem vůbec šel, ale to až nyní zpětně. Život není jen úkol, nebo úkoly. / Když děláme opakovaně nějaký „nesmysl“, je to už naše volba, třeba nás něco štvě, a děláme to ale pořád, třeba hádky, OCD, ulpívání v něčem atd. (Pjér). / Zrajeme i po smrti... / To „ne“ absolutismus lze chápat samozřejmě i jako mužskou reakci na ženskou pošetilost, muž řekne, že vše je relativní, co blbneš, vysměje se jí, a je to vlastně mužská pošetilost (moudrost filozofů, ego, depresivita), kompenzuje to, ovšem toto (vidina absolutismu) se týká všech bytostí... je nedosažitelná. Ovšem to „ne“ absolutismus nebylo není na této úrovni (běžné, sexuální, ani hlubší apod.), je to někde jinde... / Paradox co se děje: někdo ubližuje druhým, neb si myslí, že jsou necitliví a zlí a nebude jim to tedy vadit a takto vidí svět ale všichni a nevíme, že k tomu přispíváme. Je velmi užitečné, uvědomit si, že všichni lidé a vše živé, jsou cítící bytosti, zde se nemůžeme nikdy v tomto splést, každý je uvnitř cítící citlivá bytost. A to je božská pravda. / Vše je živé, propojené, v kontaktu. Duch a Duše / Vsuvka str. 93. Take clovek stizeny posedlosti chce aby byl druhy na nej zly a ve vysledku byl jako on. Popr jej nahradil. Priklad - pan stale mluvi neco vnucuje je "vesely" a kdyz nemuze, tak prida, ale vite, ze pri jen naznaku ze ho chcete odmitnout (prerusit, odejit atd.) projevi to, co skryva - demona, to negativni a agresivni a citove. Proto je dobre bud odmitnout nebo naopak nebyt jako on - neodmitnout (neb tim odmitnete citovost - jej a budete pak jako on) - tim snaze se da paradoxne ale odejit. Oboji je nepropadnout tomu, jeho starostem, neb ten jeho rozpor nas dostane tam, kde sam je. Nejlepe odejit ale i probouzet city v nem a vratet jej do spolecneho rytmu skryte samozrejme.... a uvedomovat si svoji sebelasku a cenu... A byt pripraven na tu vrstvu pod tou maskou "radosti"? To vede k negativismu... Chtej si vydobit neco absolutniho, aby vy jste mel jeden jediny nazor, oni maji oboji (A i E) a tim vas mohou pak " korumpovat", erodovat. ... Nejlepsi ale je to neresit, byt pritomny... Je to o muzske cti toto odmitnout a oni to dobre vedi. Je to o absolutnim. Proto se to obcas odmitnout bez afektu clovek musi...v mladi. / Mohlo by se nabýt dojmu, že jsem vše zde vymyslel sám, je to vlastně celé poskládané od různých zdrojů a ty zdroje to mají od dalších zdrojů apod., něco je ale myslím inovativní, také, poznání není něco, by si někdo mohl vlastnit či nárokovat, to by byla velká nálož na záda (mít poznání, na které přicházíme), stačí malý baťužek nebo igelitka. / Chtěl bych na tomto vydělat peníze a nemuset tolik

pracovat, žil bych skromně, jen, co potřebuji, bral si měsíční rentu na stravu a bydlení a výlety (i kdybych měl moc peněz, nechal bych si, po rozdělení rodině a dalším), sobě na rentu – může to znít nezrale a falešně, ale je to tak. A také nějakou menší práci, ale to se hledá těžko, aby to nebyly brigády... Mám i mód, nepracovat, být živěn, lenost, „zhmotněný“ mozek, pohodlnost, úděl deprivovaných v dětství (nedostatek pozornosti a zároveň nedostatek vlastního rozhodování, máte jasný program...). / Je dobré, čas od času, na všechny problémy, co nás tíží, říci ne, práce, úkoly, rodina, zdraví apod., všemu se řekne ne, uleví se ... / Potlačená agrese vede na to, že nám imponuje třeba i zlo, třeba i nechtěně. Vlastně ten démon, ale démon také neumí říci ne, mít vůli, spíše jen kope. Oba se topí a doufají, že druhý je zachrání. Ale démon je vlastně ne.... / Psychologové trpí sebezpozorováním, dokáží se do chorob dostat i je vyléčit myslí... / Spolknutí negativního je i princip bílé krvinky. / Opakem lhostejnosti (potlačené agrese) je nenávisť a ne láska, láska opak nemá (Pjér). / Jsou důležitější věci než nemoci, žítí, vědomost. Nemoci se důležité se nebát. Nemoc je jako kámen, je to úleva, neb „už se ví, kde je problém, E´“. A další úleva je, pokud ta nemoc odezní. Nemoci bychom neměli tolik brát vážně, stejně jako smrt. / Všechny nemoci jsou velmi spojeny s psychikou, i úrazy atd... / Nejtíživější je, že nevím, zda je to vše, praxí by se to ale mělo prohlubovat.../

Pak jsem si uvědomil, že jak mluvím o té vyšší úrovni, kam se „nemohu“ dostat..., je to úroveň, kde se obecně věci moc neřeší (vlastně vůbec) a přesto je tam někde velká vědomost. Obecně uvolněnost a bytostní úroveň, jsem sám sebou, druzí jsou svéprávné bytosti, ale nejsme oddělení každý ve svém, přítomnost, nehodnocení, porozumění, laskavost, občas mystika, ale spíše již žádná mystičnost. .. Ne-výstřednost, ale i radost a nevážnost atd... Směřuje to jednak ven, do kolektivního nevědomí, jednak dovnitř, do intimity, k sobě a rodině, přátelům. ...Došlo mi, že abych „dosáhl“ této úrovně, stačí přestat usilovat o další poznatky, přemýšlet apod., či snažit se. ... Podobnost může být v tom, jako když raketa odhodí motory a letí dál. Motor to je duchovní vývoj, někdo jen bublá, někdo vystartuje, ale nemá moc „snahy“ a po chvíli se stáčí zpět k Zemi, někdo má více a krouží kolem Země, někdo dojde ještě dál a opustí zemskou přitažlivost, ale je v přitažlivosti Slunce, Mléčné dráhy, kupy galaxií, a asi každý ale opustí vesmír (gravitaci jako takovou), po smrti. Tedy došlo mi, že to již mohu celé odhodit a jen to žít. A ono to vlastně zraje dál..., směruje...

Po pár dnech, s odstupem (o textu): není to špatné, není to špatně, ale je to příšerné, běsnění, a je žádoucí to od sebe izolovat, zůstat při zemi. Je to experiment a růžové brýle.

Být svatý - tak to "tam" ani nechod', stejně i naopak.

Uvědomit si, že bych i mohl být špatný - úleva a přijetí...Sám sebou. Pak už jím vlastně i jsi a nepokouší tolik.

Klid.

Je potlačená agrese E´, k ní se naváže slast a tvoří konglomerát (i vražda, "užívání si" viny, i brek u sloupu, i vágnost?) - neexistuje univerzální výrok v této oblasti. Když E´ probodne A, je to Tao. Bez toho není, to je, zrození, zemření, život i smrt.

Co není v síle, musí být v mysli. Cíl - být normální.

Stále musím(e) v sobě Problém omýlat, když ne, zavalí ho aspoň A (ego), E´+ A je ego. Už se vašimi problémy nezabývám, všech, se mnou (nevíte - předsudky, já ten problém nemám), s pomocí ega. Tvrdě. Dovolena. Myslet na sebe. To bude přechodné. Poznatky se nevytratí. Pak "návrat" zduchování asi.

Muže se musí lidé i trochu bát... A toto je zdroj všeho šikanování a ponižování muže... Muž potřebuje mít fyzickou sílu. Když ne, tak alespoň racionální...a nejlépe obojí. Protiváha k zašmodrchaným, gordickým atd. citům.

Protože máme šílenou společnost, musíme mít něco šíleného – ego. Ale nelze tomu propadnout, obojímu, je to maska. ... Ego a pornografii – to je totéž, od lidí pro lidi. Kolik lidí takto odhaluje intimitu na kameru, děsivé! Jsem spolupachatel toho a je to vlastně zneužívání druhých. Nemohou se bránit. Voayérství. Porušení intimity. ... původně byl sex součástí života skupiny lidí, tlup (otevřenost určitá), ale toto je jiné ... pošetilé.

Pjér: když je objekt touhy adorován a radši viděn z dálky (rytíř a jeho vyvolená), je to proto, aby mohl být svržen (potom), co nejnižší. Prostě se toho bojí, tak obdivuje nebo svrhne, nekomunikuje.

Ego tě bude lákat na nějaké věci, postup v práci, něco úžasného – ale je to v porovnání s city a láskou a poznáním ... dosti chabé a trapné a ono to ví.

Lidé vlastně nechápou, kdo jsem... Vždy šlápnou vedle.

Zobecnění: Po krizi jsem pak druhý den ráno pochopil, že se vlastně celý život snažím, aby mě někdo viděl - to, co jsem uvnitř, a doslo mi, že když se přestanu snažit... Vlastně, stejně do mě nevidí. Vlastně nemohou, z podstaty. Je to na jednu stranu uklidňující, už není stihomam, na druhou stranu bezvychodné. Svět kolem jsem viděl jako svět duchu. ... Proto jsme neustále nuceni nekam lezt, neb v tom je cíl. ... Vede to i na vážení si jeden druhého. ... Démon, duch, je ten kdo toto neprohledl, je buď zavřený ve svém neb si myslí, že do něj někdo leze, že to jde (ale ono to nejde) a nebo nekam leze či jakoby nereaguje. Když na nás někdo utoci, vždy bude existovat naše proti-síla (akce a reakce) a on nás nevidí. Jen ve stavu lasky a na onom světě si lidé vidí vše, to je věčnost. Proto se jednou, až budeme chtít, musíme otevřít. Existuje jediná cesta odtud a to je láska.

Toto je velmi univerzální a obecný princip a jediná věc, o čem jde. Démon vlastně intuitivně ví, co je cílem, spojit se, ale neumí to, a tak zůstává zde tam (na onom světě) a tam zůstává zde (zde si myslí, že vidí do druhých, tam si myslí, že do nich nevidí). Je zvláštní, že je to, není to vítězství, ale není to ani prohra, je to vítězství, ale jaksi holistické, ovšem není to o poraženosti, ta je automatická a není už provokativní...Je to vlastně o tom: provokuje mě někdo, řeknu – stejně nevíš, co si myslím. A je pokoj, celé to zmizí a už se to ani neobjevuje. A není to maska, je to celostní, není tam skrytí zášť. A už to člověk neřeší, stále to tam je, ale jaksi neviditelné...průhledné. Samozřejmě, že v nevědomí to třeba je. My nechápeme božský svět – my se snažíme spasit vše, v božské rovině se ví, že takový svět by nefungoval...a miluje vše. .. Z vědomí to úplně zmizelo, kam až vědomí sahá.

Nezdá se to, ale má to hluboký a široký rozsah a dopad. Je tím více pochopeno, že osobnost někde musí vzniknout. Dále je tím více pochopeno, že druzí jsou druzí lidé a já já. Je pochopeno, že nevědomí je charakteristické právě tím, že toto nezná – nechápe, že nemůže vědět, co si druhý myslí – tam to tak totiž není, naopak, ve vědomí je jen toto. Toto je ale striktní mužský model. Toto dělá vědomí vědomím.

Je to již vysoký stupeň zobecnění celé problematiky celého textu.

Démon, pošetilost, iniciuje sblížení nebo naopak zahajuje odstup, když jde o sblížení, po určité době se dospěje k tomu, že k blízkosti vlastně nemůže vést....

Je vtipné představit si lidi s podobným postižením, démonem, co by si řekli – dva různí lidé, třeba stejně vykřikující, že svět je strašný, jak by na sebe koukali, podobně dvě Lilith atd, samozřejmě by zlidštili a nechtěli se jakoby spolu bavit...to je i ten princip proč je společenství důležité. .. Na jednu stranu by to nesnesli, že existuje někdo jiný a na druhou by jejich srdce bylo šťastné, že našli...a také já sám cítím, že jsem ten démon, že je to ve mně... Nebo, aby narazil opravdu na své dvojče ve stejné náladě, či se jen podíval do zrcadla přitom –je hezky vidět, že vlastně hledá sám sebe, neb se uklidní a pochopí také, že je trapný...V tom zrcadle nevidíme jen sebe, ale vidí nás tam společnost, daná společnost lidí, veřejné mínění, neb to máme v hlavě – to je morálnost v naší hlavě, je tam stále...buď v hloubi jako přirozenost pravda nebo jako extrovertovo ego – odumřelá anima...

Je to zvláštní, ale tato racionální myšlenka se dostavila den po té, co jsem vlastně žensky působil na démona (lidi, co mě štvali ten den, muže) – opravdu jsem šel na dřev a city na to působil, resp....a pak to velmi racionální zjištění...

Nezajímá mě to již tolik, démoni....

Ježíš je archetyp a každý jej má v sobě, to ale neznamená, že je každý Ježíš...

Tak jako chtěl být někdo v dětství popelářem nebo kosmonautem, já chtěl být vlastně Duchem , Bohem, byl jsem jím ... ale v nestresovém prostředí bych byl normální, normálnější...

Myslím, že začala fáze integrace Anima moji ženskou složkou (lidé si to opět vyloží špatně, ženskost – city není vázána na ženy a není to bizarní transvestismus – imitace ženy a ani to není transsexualita, je to srdce...) . Takže když nejde být mužem, je tu integrace Anima ženskou částí mysli. Vykládáte si to špatně, předpojatě, i já to tak mám a měl, ale mám to jinak...prostě to není vázáno na já, já to kazí...ale je to vázáno na Ducha (Anima), což je jakoby alter-já a ne-já...a které mé já

navozuje a je jeho součástí... Když něco nechápeme, dosadíme si tam ego, a tak vidíte citového muže jako zženštilého, úchylného, s hovnem, mužské hovno překryté dívčími šaty a šperky atd a nebo přecitlivělého, nikdy tam nebude to, co to je...bolelo by vás to.

Pro mě je celý život obtížné se vyrovnat s tím, že neumím být muž (ženy mají totéž), prostě to tam není, hrozná hanba a zmar, že to nejsem, nenarození, nepoznání života, je to viděno jako něco vnějšího, jako třeba hrot, ale muž právě není hrot, stále se to tlačí ven...hanba je v tom, že ten Animus je jen tvrdý malý objekt, to je ta hanba a zlo. Tak tomu již rozumím. Není to rozvinuto. Není to muž.

Vždy mi imponovali i mužní necitliví, ale vlastně citoví a zaanima-ovaní východoevropští muži, drsnost ...samozřejmě Démoni...

Démon se pohybuje na obou stranách barikády, stejně jako božství...to už víme...

Těžko se s lidmi sblíží, protože neví, na čem jsou a tak se ve mně snaží vidět potom sami sebe, hlavně muži, ale i ženy, úplně vidím – ty nejsi jako já, proč atd., nejsi muž ani žena, kdo jsi, a spadá to do velmi nízkého světa, bohužel jsem jako démon, démon, ten také nenachází sobě rovného, kamaráda...svoji skupinu...nikdo není jako já...to je tedy můj osobní problém...

Vyzrálé city si s muži poradí... jsou plné....

Anima muže je zpočátku pouze hmota, a to je buď nekrofilie nebo hysterie, ale není to to Tao, pak postupně tu hmotu protnou sítě a to je pak duše.

Tak a teď našel konečně, co celou dobu hledal – tak to není, jednak toto vím už dávno a není to to, co hledám, už i vím, že nic takového neexistuje, to absolutní, co všichni hledáme...jsem ten Animus, Duch, atd. muž..., pořád budete mít tendenci si myslet, najde ženu je muž a bude ok, najde ženství atd. a bude ok, nebo je obojí či je jen vágní a i to by bylo ok, ne, ani jedno, tak nejsi nic – ani nic nejsem ... jsem prostě ta přirozená úroveň když se vypne mysl a předsudky a pošetilost ...a to jsme každý...

Není to vzdát se absolutního, ale pochopit, že cíl neexistuje. Jakmile budeme mít silnou vidinu cíle, nikdy do cíle nedojdeme, cíl absolutno velmi oddělí svět na absolutno a relativno a jsme na začátku. A neznamená to, že když se vzdám cíle, jsem v cíli, nebo ten cíl byl ve mně vždy, jsem ten cíl, tak jednoduché to není,

Cítím se vinen, protože v integraci Anima jsem vždy a stále na začátku, to je příčina mé nezralosti ... ono nejde na to použít ženství, neb to vede na já ženské – ego a to je pohlcující a není tam muž, jsem v patu, ze kterého se pomalu vylízávám, a nikdy nevylížu, o což asi ani nejde... neb to plodí.

Řeknete si při čtení textu, co mi to přinese, co mi to dá, budu pak v pohodě a jiný, ... někdo to příliš hltá.

Touha po absolutním to je třeba vysbírat všechny houby v lese, rozkopat je, pak už tam neporostou, nebo touha úplně zlikvidovat nepřítel a neutíkat atd...touha po absolutnu je tedy hloupá.

Někdy je dobré umět prohrát, pro ega druhých je to důležité a pro naše ego také, ale v opačném způsobu. Lidé jsou tak šťastní, když se chovám vlastně jako oni, automaticky je imitují, jejich ego je pak úplně šťastné, ale to jejich ženské ego tě pak bude nenávidět, že nemáš čest a nikým nejsi...a bojíš se...

System Jin a Jang atd., celý ten lidský svět, který jsem tu řešil je něco malého, žijeme jako ve skleníku, kolem jsou miliony a miliardy planet, kde je pusto, pouště a ledové pustiny – naše chápání světa nemusí být vůbec skutečné, může to být jen náš malý svět. Včetně světa archetypů apod. Opravdu vyspělá civilizace již žije (i) na onom světě, popř ve virtuálním prostředí, což může být totéž...

Ego je jako to teplo, které vzniká třením, je vysoceentropický odpad, šedivý, chomáčky, či jen plyn, duch, imago, odumřelá anima. Toto je ale mužské ego, ženské je spíše o bodovosti naopak...ego je ale až A + E.

Existuje zapomínaný vztah, Jung mu říká asi transcendentní funkce, vztah mezi vztahem a objektem, absolutnem a relativnem – je neviditelný, jako by vůbec nebyl...

Muž žije v nevědomosti citové, city jsou to, co ho neustále šikanuje a kontroluje se, a nutí něco dělat, hlídá se, zda je mužem a city jsou to, co v něm je. U ženy je to čest (obecně), je to vlastně stejné jako u muže city, ale obráceně, ale stejně tak je to nenávisť slabosti a citovosti. Pořád řeší čest, je pod jejím (jeho) vlivem. Ženství musí být v neustálém kontaktu s démonky, agresivitou, omýláním... ale to už jsem psal milionkrát....Muž je žena viděná z hodně velké dálky, stejně jako hvězdy, je mezi tím mnoho prostoru...platí to asi i naopak...

Lidé mě vždy šikanovali tím, že mě vidí jako muže, to někdy nesnesu – je to něco, co tam není, ale je, je to ten kámen atd..., předpojatost – že jsem automaticky ten špatný. Žena to má podobně, ale jinak, ona je ta špatná, neviditelná a slabá či démonická atd...Kdyby tento text psala žena, budou démoni na straně mužů...

Krásu si vždy spojujeme s fyzickým.

Každý objekt je změř vztahů, vidíme li květinu nebo hvězdu v dalekohledu a ona je to Galaxie.

Bylo velmi důležité v poslední době přiznat si, že bych mohl být i špatný, démon, hloupý, stačí si to uvědomit, jako potencialitu – nemůže se tomu propadnout a není to absolutní, jen část...Uleví se, neb se dává veliká energie do toho, aby to bylo jinde a mimo....a ta to i živí....

Jestliže v minulosti bylo cílem dosáhnout dokonalosti (Buddha Tathágata, Ježíš, apod.) , pak pro dnešního člověka (nejen mě) by měla být cílem Normálnost.

Paradoxně, když se to ukončí, přicházím na lepší a lepší myšlenky...asi díky odstupu

Archetypy máme také jako objekty a jsou to vlastně vztahy, je to problém být zde a být tam a dívat se na něco – na objekt. ... bytostně já – to není objekt, není to nic, nejde si to představit, není to absolutní...

Je tedy postup k abstrakci, od objektu ke vztahu. Možná po nás po smrti zbydou jen vztahy. Nikoli my, ale třeba můj (naš) vztah s matkou, můj vztah se sebou atd. V tomto světě nejsou objekty a není tam již nic skrytého, objekty tam jsou jako „stopa“, něco původního. Je to vlastně šum, a šum či „mono-éter“ to je ego, ale i láska...Myslím, že toto je ještě vyšší posun k zobecnění. Zde jsou jen vztahy, je tu démon a je tu i láska a nějak si nepřekáží, neb nejsou nic absolutního či objektivního, je tu jen „sít“ a není to ani láska ani démon, i když tam „nějak“ jsou..

Z kvantového světa vidíme jen to objektivní, nikoli to subjektivní (to, kdybychom na tom místě byli). Myslím, že je to zásadní problém. Domníváme se, že když pozorujeme kvantové „objekty“, že je vidíme úplně, ale řekl bych, že pokud bychom tam byli, bude to jiné. Není ani objekt, ani subjekt. Nemám tu na mysli, že tam budou skryté parametry a věci, které nevidíme, nevím, co by tam bylo, jen nabourávám stávající koncept. Tedy existovat může abstraktní rovina světa, která je subjektivní i objektivní zároveň, je to svět vztahů, je to svět pozorovatele z daného místa. Nevidí žádné objekty. Protože vztahy sami o sobě nejsou vidět, je to svět úplně jiný, bez forem, podobný tomu je asi svět vědomí, qualií. Řekl bych, že existuje jiná „entita“ než jen vztah a objekt. Ještě něco nad nimi, co je v kontaktu s nebytím, je to vlastně ten svět bez forem....Svět by pak byl vlastně vědomím, nikoli ve smyslu vše je inteligentní, ale mělo by to tuto formu...

Proti démonovi tedy platí buď vše (ano i ne, rozum a cit, musí se použít postupně obojí, nebo naráz) a nebo nic. V životě e musí zkusit obojí...

Existuje i neutralita, neutrální osoby, neutrální Duch, není přímo láska a nemá negativní úmysly, je trochu jako věci kolem nás...třeba pruhy.

Ženský pláč, v něm je něco opravdového, popotahovaný... .. ženy jsou zde velice doma, svět hmoty a živé hmoty, ne-odstup, věří, že hmota je, že objekty jsou plné a existující.

Taky, řeším nejdřív vesmír a pak věci v posteli...

Ženy stále řeší pojem čest, svoji, druhých. Viz Lilith a její příběh, že nechtěla být „pod“ Adamem. Když si toto žena uvědomí, uleví se jí.

Ženám rada – neřešit nevědomí mužů (on to hází na vás), on je šťastný a raduje se, je ale třeba netrpělivý (démonický, nepředvídatelný, neví, že to tam má) a žena tam ale cítí to negativní v něm, z toho jdou mráčky (nemůže to být vědomé, musí se to projevit právě třeba jako něco bezpečnějšího – otec atd.), co to je...primitivní jako když opice ubíjí někoho...stejně

tak to cítí muži v ženách, tam je to ale jiné, byť je to povahově stejné. A stejně tak i oni by se tím neměli zabývat. Ať si řeší sám, on/ona s tím chce pomoci, ale to vás akorát strhává do problému, přeneso ho na vás, a zbaví se ho, vyleze z pekla a vy tam budete, ... protože ten problém je neřešitelný...

Už nějak „vítězím“ nad tou ženou ve mně – cítím, jak to musí rozdýchávat ve mně...

Pohybuji se nejnižší i nejvyšší a tak to bylo ve všem a vždy...

V přirozeném stavu (vědomí bez myšlení) je vše naráz přítomno a je to uvolněné, volné, a jakoby slité...

Reinkarnace navozuje strach, jednak tím, že se narodíme znovu a také jako někdo jiný... - když se uvolníme, netoužíme po absolutnu, už se to nestane, resp. to netrápí...

Oddechové psaní: díry (rány) jsou neukojitelné, stejně jako ego, já jako pasivní - pocity já špatný, ponížení, slabost ne!, hmota Anima – já ženské ego, nálepka, zachovat mužskou část, to samé zažívají i ženy a transmuži – orientace na sebe – pošetilost (jsem já a pak jen nějaká tyč) a vše jde ke mně a do mě. ... Ve stáří již našťestí toto není fatální, kdo co je a jak to je – rodičovský nadhled a již ...Jsem dítě. Mám-li být pasivní, nejde být s cizím mužem resp. může být jen válečník co přijde a odejde („věc“), proto tam představy vnucující se otec nebo bratr (přirození) – s těmi, co tě trápí, je to bezpečnější, jinak bolest - mrákoty, pokud by to byl druhý člověk, plně existující muž, jako druhá bytost. Toto je nevyzrálé ženství, a muži ho v sobě mají asi také. Něco tam chybí a nemůže to být úplně. Pak už bych se totiž asi nevrátil zpět...

Důležité v mezilidské komunikaci je, jak jsem pochopil, umět cítit vinu, umět být poražený, (princip pak tě vezmeme do party, můžeš být milí a extrovertní, ale oni cítí, že se s nimi nebavíš a nekomunikuješ, tvoje milost je dráždí, že bys mohl být svatý, hrozně je to zajímavá, jednak chtějí vědět, zda to tak vážně je a to by bylo super si řeknou a jednak to šikanují), ale všeho samozřejmě moc škodí. Vše se pročistí, vše je o agresi, egu...A ten mód ženské role k tomu pomáhá.

I já mám v sobě Anima v podobě obludy – představa i zážitky – jdu s mužem na rande, a je to jako si vyjít s obludou, nechci ho, šedivák bez citů city chtějící, slizký..., na rozdíl od žen – mě toto až tolik neříká spojit se s ním (mužský, žensky nevyzrálý, pohled, toužím i po subtilních mužích), ... ženy si chodí s muži a na mě a já jsem toto, tak to bylo vždy...Ale u mě je navíc rovina, která ženám chybí, být ve společnosti mužů – tmelová soudržnost, ale spíše bylo vždy iniciováno od mužů než ode mě, nějak ke mně ale přirostlo (autoandofilně?)... Jaksi celé to obcování s mužem je pak o tom, že je otcovský, já zavřená princezna panenka ve věži, stěžující si – což jí nejde mentálně, uvězněná vazivem, celé je to jaksi v atmosféře mléka a sekretující prostaty, jsem jen kastrát (bez spermií), trubec, nic, nepohlavní muž...muž tě zahltí slizem a nemůžeš ven. Přitom žena je „sliz“.

Musím mít modlu, muže, tvář atd., či obecně, je úplně dokonalý, ale jde tam o ženu – ta je dokonalá a proto je pak úplně snížena, mě nejde adorovat ženu, musí to být muž, tak hluboce je vlastně nenáviděna asi, a obávám se toho. Musím mít ale E', dokonalé, úplně dokonalé, absolutní, bez žádného A – měkkosti, tedy není tam bolest (A je to, co cítí bolest), je to o egu ... stále tam je schované napjetí uvnitř psychiky a neuvolnění, neschopnost odmítnout, co mi ubližuje v životě...

Ukončit text je úleva, proto čas od času – už to navždy skončilo. Na text atd. už dost seru. Mužovo ego mě uklidňuje, jsem „on“ do nějaké míry, zadek, hovno, tvář a obličej v tom, spíš vyjma toho lejna teda ...

Ego se tvoří z bolesti odloučení či nepřítomnosti lásky (v dětství) – návrat je pak „jsi můj“, ego.

Ke stáří už člověk má tendenci nedělat kokota, pokud bychom byli v armádě, daný člověk již odkládá uniformu a nechodí v ní...chce normální stav.

To, že jsou asociální, to jim vyčítáš? Tak by se ptal ten nahoře. Je to komplexní otázka, která vede spíše k zamyšlení. Vlastně ano, jde o to, že jsou lhostejní, a dále – já jsem asociální, a dále – oni si hrajou na to, že nejsou asociální atd...

Duše si sem jde pro bolest, aniž by to věděla...

Sex je substituce božství, stejně po něm zjistíme, že nejsme v božské úrovni, ale v nevědomosti, že nevíme, co to je...

Nejsem nic, a toto už nemá váhu...ten text, to je dobře, na začátku to bylo naopak...

Nebýt spolupachatel činů lidé kolem, jejich nastavení atd...

Bytostní já nemůže být absolutní věc...

Smrtí se věci nemusí vyřešit, až Tao je řešení. ... Možná mohlo z textu vyplynout, že cítění je smysl a cíl, ale je to cítění + síla (muž).

Také ty věci, třeba, že žena udeří v nejslabší chvíli, to je značně nevědomé, právě řízené jakoby jejím Animem...

Také, ego je když muž vidí ženu jako E', a žena muže jako A (sladkouš, sladký) – jako sebe.

Bolest, Animus, příčina života, touha – chce vše, pak je spokojen, chce A, absolutno, chce ano i ne, stejně jako ego chce se projevit a potřebuje i přibrzdit. Podobně Anima chce absolutno („ne“) . Je to tedy cyklus, kde se bere utrpení? Zde v životě a život je jeho řešením... Ale určitě to lze vidět i jinak toto schéma a to, kde je ono utrpení, proč se rodíme...To musí udělat už někdo jiný, něco se také musí nechat potomkům...je to forma úcty a vědomí jejich existence...

Od mala se stavím do role ochránce svět a, přírody, před lidskou nevědomostí – šikanou. Před vychcaností, máme vše šéfované. Nevěř vůbec ničemu, co je kolem tebe, i když se to tváří sebecitlivěji...Měkkost tedy komunikativnost se změnila v úplnou lhostejnost ve mně – prostě ne, ne lidé, ne vy lidé, všemu ne...Úplně se uzavře daný člověk a přitom není nekomunikativní, není nejmenší, je úplně nejvýše – ale vlastně ta nízkost tam tedy někde být musí. Bohužel toto páchá nejvíce zla. A ti, kdo to vnímají jsou ale spolupachatelé. Nemá cenu něco říci, neb vše je na to špatně. ... Nezajímá mě ani ta lež která to je, ale ani ta pravda pod tím...

Konec je bohužel nějaký jízlivý...pád z Olympu... indián když není šťastný vnitřně v sobě atd. (24h denně), tak ví, že má jít za šamanem, neb mu hrozí nemoc a úraz apod... nebo nespokojenost, nebo se může stát, že bude nemocný a přitom nespokojený, protože můžeme být nemocní a přesto vnitřně (nadále) nebo prostě šťastní...naplnění. ... Systém, civilizace, psychika zvířat, které je uvězněné... vs. přirozenost a volnost, prostor, Duch...

Neumíme druhému nechat jeho „názor“ a konání. To není, nemusí, znamenat být lhostejnost vůči němu a nekontakt, takto to jako nekontakt vidí svázaná duše...

Daruj mu svobodu, daruj druhým svobodu, daruj si svobodu... daruj mu - démonu svobodu (druhé pohlaví a ego jej vždy svazuje a to ho dělá kým je, egem)

S tím Problémem pak stále obcujeme, i slastně, ale nevyřešíme ho. Předpoklad je vlastně nevědomost. Jestliže poznání je odstraňování předsudků, jestliže poznání samotné je předsudek, pak stejně jako Animus nemá řešení. Domnívám se, že „není řešení“ je ústřední ve vesmíru a v bytí obecně. Honíme se za poznáním, ale není tam cíl, není řešení. Podobně základ světa, kvantový svět, či svět pouze ze vztahů, opět to nemusí mít řešení, nic konkrétního. Bytí může být emergentní jev. Ta neřešitelnost je nelépe vidět na paní v samoobsluze, která nakupuje a je ostrá (není co je a je co není) – to je ta neřešitelnost, lidé něco stále chtějí a neví co. Myslím, že to lze zgeneralizovat na bytí jako takové, ale asi je to předsudek a není to tak. Bytí lze vidět i jinak, toto je jeden z jeho projevů, úhlů pohledu na totéž. Ten Problém je agrese, potlačená agrese, smrt, manipulace, předsudek, nevědomost atd. Přiznat si, že toto, ten Problém, nemá řešení zasahuje jak do racionality tak do cítění. Existují rovnice, které nemají řešení. Jestliže narodit se nebylo volbou, jak si my s Problémem myslíme, pak nejde než říci, že svět je neřešitelný sám o sobě. Snaha ale je a byla vždy to vyřešit, Ježíš, Buddha a další, snažili se vyřešit tento problém. Možná je jednodušší a vyzrálejší říci a vnímat, že řešení nemá. A vše se uvolní. ... Je to absolutní řešení touhy po absolutním, tedy je to absolutní a je to řešení vlastně...a i to bude určitě chybné a neodpovídá skutečnosti, ale pak i skutečné, tedy absolutní, neexistuje... Rovnice nemá řešení: $0x = 3$. Možná tu jsme všichni proto, abychom tento problém vyřešili, a ono to nejde a proto tu jsme, a tak dokola. Miliardy let vesmíru ... A nakonec je na tom světě i hezky... Pořád se to snažím vyřešit a to tak, že je to neřešitelné, ale ego má pokoj (našlo řešení) a cítění má pokoj (úleva)...Celé je to o špatném přístupu – myšlenkovém, a proto to je „neřešitelné“, neumím odpočívat.

Ztratili jsme přirozený kontakt s přírodou, vykořenili jsme se. Tak třeba jeden amazonský indián říkal, že běloch, když vstoupí do lesa, začne zabíjet komáry, co po něm jdou. Člověk, který vede dialog s okolím, to má celé nějak v harmonii, splyne s přírodou, vyváženě...

Původní indiáni v USA byli na vysoké duchovní úrovni, co se týče bytosti, bytostní. Avšak s námi to spojit nejde, jak jsem psal, myslím, že k tomuto stavu myslí dospějeme, nebo že tam je náš přirozený cíl, ale budeme mít za sebou určitou cestu...

Ženy neumějí být ve vztahu k sobě nevážné, alespoň, co vím, berou se velmi vážně. Ale na určité úrovni a situaci muži samozřejmě také.

Také je zajímavé, jak ženy (některé) neustále vyžadují pozornost (ve stresu). Co jezdím z práce do práce, tak čekám na zastávce, stojím, či sedím, dívám se jedním směrem, a žena se promenáduje a zastaví přesně v místě, kam se dívám. Nebo sedím v metru, a ona dělá že vystupuje, ale nevystoupí, už to vím a tak nedělám nic. A často si prohlíží své nohy a ruce, nasrkují je směrem, abych si toho všiml. Je to jejich složitá obrana.

Pro ženy a hodně i pro mě, je slovo a řeč prostředek k manipulaci (k poznání druhého apod.), nejde o význam slov, o to jde mužům. Žena třeba konstatuje nějakou skutečnost, která je jasná, ale motivace je jen udržování "ohně", snaha změkčit situaci apod. Usurpuje si tím někdy hodně prostoru, bere tím muži jeho zbraň z ruky. Je pro mě a myslím i pro hodně mužů velmi těžké, že ženy vůbec mluví, neb uráží tím jsoucno slova a řeč samotnou.

Ženy jsou náplní života, to žádné duchovní učení neříká a ani říci nemůže, pro určitou démoničnost, pohlcující život, který to doprovází, topivé to je. Ale nelze říci, že to neexistuje. Buddha, Ježíš, Mohamed atd. pro ně to neexistuje. Pro ženu je pak náplní života muž.

Ten text se stále snažím ukončit (viz problém s Animou), a jak to bývá, když už si myslím, že jsem u konce, přijde něco nového - lepšího.

Možná je pak lepší úplně na Anima Animus zapomenout. Ale už je to jiné, než dříve. Méně nevědomé...

Stále se snažíte bojovat, se mnou atd. a mne to vyčerpává...něco ve vás je, rarášek, "sadista" apod., ve mě asi také...

Nevím, co je po smrti, celou dobu jen vytahuji určité indicie, řídím se symetriemi, domýšlím, snažím se držet obecnosti...

Zapomněl jsem dodat, že čest řeší také pošetilí muži, ti, co jsou pohlceni ženami. Ti také řeší mužskou čest, ale na druhých mužích, často mladších. Tedy pošetilsto se obecně projevuje posedlostí mužskou ctí.

Možná mne uvnitř drásá, že na mě muži nereagují, jak bych (asi) chtěl, nevím...

Zase se koukám po mužích, po kráse ... ta věcnost je pro "duši" důležitá, vlastně je to pošetilé, a tak musíme samozřejmě vědět, že jsou to lidské bytosti a ne objekty.

Muž potřebuje také lovit.

Vše kromě lovu není vlastně přirozené a mužské, zavřít zvířata do ohrady a pak porazit, to je pošetilé a také se u toho ti lidé tak tváří, jako přemožitelé atd., ale není to vlastně tak, je to vlastně slabost... Nemůžeme chtít mít civilizaci a ještě k tomu jíst to, co dříve, to je silný přepych...

Určitě, to jak se chováme ke zvířatům určeným pro konzumaci, to je úplně scestné...to o nás říká mnohé, celému vesmíru. Stačí jíst méně masa atd...

Nepotřebovat vlastní auto atd...

Ono, ten text se vlastně neliší od fanatismu, kdy se hledá nepřítel, parazit, kterého je potřeba zničit, to je posedlost demony, ale není to jen tak primitivní zde...

Zvířata a rostliny a houby, bakterie atd. a neživá příroda, to jsou formy, člověk má dosti i na výběr, co bude, ale děje se to neuvědomovaně, avšak vědomě na nevědomé úrovni, takto si volíme role v dětství, které se s námi nesou celý život...(něco takového říká Pjér LaŠéz)

K typologii: démon, duch a Duch. Je mezi nimi rozdíl, Duch je dech, má již ženu zpracovanu a je to defacto Bůh z našeho pohledu (co je Bůh nevíme), duch je imago, je jaksi mrtvolný, stínový, uzavřený, něco ho trápí, něco v něm je, a démon je ďábel, ten co zrazuje a skrývá atd. Je dobré si to takto rozdělit. Tyto entity jsou od povahy E, tedy naše kosti a výstuha v nás...

Ono to bude jednodušší, asi, než se zdálo.

Již dříve jsem psal, že démon má nedostatek kyslíku, že málo dýchá. Je to velmi hluboké. Když vidím člověka, co je stížen démonem, a uvědomím si toto, že nedýchá, má nedostatek kyslíku, již to nepůsobí, přestane to působit, je jedno, co říká, neb toto je důležité, dýchání a on vážně málo dýchá. Tím i člověk přestane vidět druhého jen jako démona a vůbec se to nějak pročistí, ale ne úplně - to by bylo naopak podezřelé, do normality, mezilidské.

Je to totiž velmi ohleduplné a automatické, totiž, když člověk cítí, že je málo vzduchu, začne méně dýchat, povrchně, třeba když jsme s lidmi ve výtahu atd., jde o to, abychom přežili, ale my to již děláme úplně všude, také to souvisí s tím, že když vidíme nepřítele, děláme totéž, dech začne být povrchní, měníme se v démona, agresivitu, potenciální. Pokud zapojíme vědomí, uvědomíme si, že dýchat můžeme normálně, je to ok... Ale uvědomovat si dýchání stále může vést ke zmatkům, dýchání je automatické a musí být automatické.

A je v tom vidět hodně věcí, i to, že takový člověk vlastně chce samotu, že ho obtěžují lidé kolem, a nemůže dýchat. Stačí mu říci - dýchej. Tím z něj také uděláte člověka a také to vyjadřuje, že je v nějaké nouzi, což si nemyslí atd...

Řekl bych, že v tom platí symetrie. Pokud zde něco v nás nedýchá, pokud nedýcháme, stáváme se démonem. Ale na onom světě by to bylo naopak. Tam jsme defacto dech samotný, tedy pokud dech začne dýchat, už není co je, a stane se démonem. Démon je zde mrtvý a tam živý. Ale pořád je to stejný démon. Zde dýcháme vzduch, tam by to bylo jako dýchat ve vodě, utopíme se...

Podobně, po smrti jsme všude, jen nemůžeme být ve svém těle, neb to bychom byli právě živí, proto po smrti jsme to, co v životě dýcháme, jsme dech samotný....

Kyslík je velmi důležitý, okysličení těla, opak jsou redukční procesy, jako když je zamokřená půda atd. Ať je démon nebo duch cokoli, toto má v sobě, i když je šílené živý apod.

Je to straně jednoduché, efektivní, přirozené (a jakoby indiánské) a přesné. Je to velmi selsko-rozumové a proto asi tak účinné. Ale myslím, že bez celého textu by to nemělo význam. Ano, člověk podléhá démonům, jsou v něm démoni, dokonce muž je jakoby démon, co bojuje proti démonům, ale stále jsme lidé, a právě přes to dýchání víme, že jsme lidé.

Je to přesně problém lidí v naší civilizaci, a v jakékoli situaci a místě v prostoru a čase, kde je přelidněno, uzavřené prostory atd. Nemůžeme se toho vzdát, ale můžeme si uvědomit, že máme dýchat.

Takže lidé, dýchejte, dýchejme. Pravidelnost dechu a s ní související tlukot srdce je náš společný rytmus. Tento text byl přesně psán někým, kdo se nezastaví a nedýchá. Také v dýchání, hlubokém, je uvolnění se, hlavně ve vydechování. Atd. Takže jedna z nejdůležitějších věcí v životě je dýchat, vlastně skoro nejdůležitější.

Vsuvka: Odumřelá Anima je i ve vztahu dcery s otcem, resp. v jeho nezdravé incestuální složce. Otcovo "mléko". Pozn. když to takto čtu, tak většina lidí asi nepochopí, co to odumřelá Anima je, budou tam dosazovat stále něco "čistého", ale jde o hluboký úchylný ponor, „nekro“ (zpomalení kluci s velkým vnitřním vlivem matky), vlastně ztotožnit to se svým egem či egem obecně - nenutím nikoho do toho, určitě se to obejde i bez tohoto. Ego či já se snaží, aby každý cítil co on, sdílení potom, a neosamocení, ego vlastně velmi touží nebýt samo, je opuštěné, ale zároveň chce, aby bylo vše ono a byl tak klid a věčný, dokonalý "mír". Představa - jsem s mužem (hetero, neb tam je E' a vzrušivost), a dělám se špatnou, poníženou atd., empaticky, vše to dělám pro něj, aby se cítil dobře, neb je velmi křehký a žena je to, co ho zraňuje a aby byl on ten „dominantní“, a neb tak je mu to lepší, a je to bez citů (tak to chci také, ale v poslední době asi už tolik ne) - vlastně se tím přesmykne role ve mě, a dělám to, co bych si přál jako muž ve vztahu ke své vnitřní ženě (co mě obtěžuje), dokážu se vcítit do toho muže, ale jsem žena, ve svém „ženském já“, empatická žena, popírající se, ale ne nijak masochisticky či upjatě atd. ... Mezi mnou a otcem nevznikla moc láska, proto se snažím z mužů lásku podojit...ale není to tak zoufalé, jak by si někdo představoval..., potřeba blízkosti a intimity... Pak už může otec zmizet z představ...je to vyřešeno (nikdy však úplně, to bychom byli v legolandu). Už si umím představit, že se otevíru (a otevřeme) lásce a dialogu, pravdě, bez předsudků, i na úrovni niterné – sexuálně intimní, nikoli sexuální. Bohužel ženství a ženy vkrádají do intimity sexualitu, neustále, ale intimita není (jen) sex, Eros, libido (i když sám si to neumím představit:),... muži to vlastně dělají také... Nebát se „umřít“ – komunikovat s ním, je to úplně stejné, jako smrt a strach z ní... tedy, je to věc po smrti, tyto rozhovory, bych řekl...oni se možná vedou v životě v nevědomí a po smrti v nich jen jsme... otevřít se musí pomalu oba, sdělit si své intimní módy a entity v sobě, pravdy, či naopak něco nechat skryté – úroveň přátelská, kumpánská atd...

Přijde domů, je neumytý, zpocený a zaprášený a chce se milovat, to je odumřelá Anima (redukční složka světa, jeden z jejich projevů, všechny si jsou ale podobné, ne-li totožné bych řekl), pro gaye je to fetiš. Je to i zamumlaný kluk, ego, chlapec, úchyl, .., mužské neagresivní pohodlí. ... Když se dostáváme s druhým v posteli na intimní uvolněnou úroveň myslí, může se vynořit agresivita, dávání facek, touha po tom, vyčítání, ale ne konkrétní, to je, jako když malé dítě, máte ho na klíně a najednou vám dá facku. ... Celá věc kolem sexuality je v dnešní době o legalizaci ne-citového sexuálního koitu, pošetilosti, orientace na věci. ...

Představa, jak bych dnes řešil atmosféru doma: u televize, babička, máma, mužští členové rodiny poražení někde pryč, ony jako dominy. Ví o mé „orientaci“, v televizi bulvární povídání o nějakém gayovi. Nemají to vůbec zpracované, ale „přesně“ ví, o co jde. Neví. Neví, co je sexualita. Tutlání, mají mě v moci, je to o nejzazší osobní úrovni, Animus v tom je, (také, já jím nedovolím, aby mě litovali a byly milé, vlastně čekám od nich jen tu šikanu, proto tam je také, ale pozor – lidé nejsou jen extroverti, řídící se tím, jak s nimi nakládáte)...zpět k tématu: za jejich názorem stojí veřejné mínění, kvanta lidí, předsudky, bulvár. Řeknu: vždyť nevíte, o co jde. Budou si myslet, že mám na mysli, že to neznají, mužskou homosexualitu, prostředí gayů atd. Ne, myslím, nevíte, co to je sexualita jako taková, dámy. Budou se třeba dál snažit „bojovat“ šikanou, ale mé vědomí, vědomosti jsou přirozeně „vyšší“, či spíše jinde... Není to, že mám nad nimi moc a vyhrál jsem, je to dorovnání sil, dorovnání se s tou hrůzou..., ale moje „síla“ je pohodovější, tedy vyšší, spíše jinde. Nikoli povýšenost a ani lítost druhých atd... Najednou je to i malé, ta jejich energie. ... To vědomí není jen o racionálních poznacích, znalosti individuace, ale o zkušenostech a proměně fyzické, na hmotné automatické, neslovní, (ženské) úrovni. ... nejsem vítěz, o to tu nejde, tento pojem je tomu cizí...ony se třeba mohou cítit poražené a „teď si s námi dělej, co chceš“. O tom to není, není to dokonce ani moc o tom něco vědět a tím mít navrch a není to ani, že vaše pravda je automatická, ani pravda v tom není, ... Potom by měla přijít někdy fáze smírcí, konečná, odpouštějící a milující. Bylo by chybné myslet si, že když to mám vyřešené já, už je vše ok. Druzí jsou druhé bytosti. Tím se může jakoby říci, problém jste měli jen vy, a nebo naopak problém jsem měl jen já a vy jste celou dobu byli nad věcí a čekali, až si to ten malý vyřeší...

Vždy je podezřelý, když někdo něco, někoho, intenzivně adoruje. Třeba mě otec v dětství a dospívání - viděl mě jako modlu a velmi živil moje obsedantní zájmy, vždy za tím něco bylo, zbrklého, ve skutečnosti mne odmítl už kdysi dávno, kompenzace?, nepochopení atd ... , rodiče jsem jako "já" nikdy nezajímal, i jsem to totiž tak chtěl, ..., samostatný narcis, hrabě Nikolič, ale i velká závislost a slitost. Často se stává, že se srdce neotevřou. Pak je to již jedno, když už má člověk svůj život, už něco dokáže a zpracuje si věci, pak už jste s rodiči partneři, už tam není bezmoc dětská, a závislost - je za tím však hodně práce. Rodiče i mě to bolí (osamostatnit se, „zradit“, ale i bolest předtím – ponížení bytosti...), ale je to pro dobro obou.

Pornografie jednak vyvolává jinak skryté úchylinky a jednak je i „léčí“, ale vyléčení je něco jiného...a navíc to nejde, jde mít jen větší a větší náhled na strukturu myslí.

Mám od mala tendenci nedělat nic, ponořit se, nechat se žít, ponořit se úplně do hmoty nějaké šedivé, do kaše, tužšího mléka, Být tak mlčenlivý kluk, nic nepovídat a být zádumčivý a nasraný, směřuji k tomu, ale je to spíše touha být takový (autoandromorfie). Je to mód voayerský introvertní – sledování druhých a jisté závidění jim a zároveň nic nedělat proto, aby se člověk dostal z toho ven, prostě „slastný“ ponor bezdomovců. Duše toto miluje, ale pak toto nenávidí a chce náplň

To proč se ženy, když vidí nahého muže rozesmějí a muži, když vidí nahou ženu, zvažní, je snad proto, že ženy pojmají muže (a tím i sebe) velmi vážně, a vidí-li muže nahého, tak to z nich spadne...

Muži jsou zaměřeni dosti na tváře v sexuální oblasti (naivita citová – to i značí, i já to mám a dříve víc), ženám je tvář často skoro jedno...toto se děje s věkem...

V životě máme strach ze smrti, po smrti se jakoby staneme strachem (úplně), E, a proto nemáme, nemůžeme mít strach (ani skrytý, schovaný - tedy ne jako, že někdo budí strach proto, aby ho sám nemusel mít a třeba už je to jeho osobnost, zabudováno do ní...).

Všechno lze zneužít či v obraně použít (v jádru je to to samé, ale...), i tento poznatek o kyslíku, a vše v textu.

A zase zpátky: Pak se dá pochopit, že v sexu a intimitě, cesty k ní, prostě v sexualitě, jde o démona - o složku, co moc nedýchá a panují v ní redukční procesy - jinak to vidí muž (Animu) a jinak žena (Anima), ale povahově je to totožné. Asi se tím obcuje s nižší úrovní, kde teprve bytosti vznikají, kde jsou zárodky. Bůh je v tomto pohledu zdroj oxidace, oxidační činidlo. Oxiduje démonství a tím vzniká člověk.

Toto je "dovršování" alchymistických procesů, převedení v moderní chemické znalosti na redukční a oxidační procesy. Oxidace je vlastně zabudování kyslíku, vzduchu, do hmoty, je to E do A. Naopak redukce je jakási spotřeba sebe sama, autofágie, ego, vysoká entropie, "onanie" a odevzdávání kyslíku. Opět jinová energie vždy obsahuje i Jang (oxidaci) - pokud tomu na wiki dobře rozumím:) - ne, nerozumím (kyslík může i sám odejít z látky), a Jang (oxidace) může být samostatný. Neznamená to však, že Bůh je Jang apod.

Malé děti dýchají ještě slabě, mohlo by se zdát, že jsou redukční, - jak to teď zachránit?:). Je potřeba se uvnitř uvolnit, pak nic nevádí... .. ale v dětech je to asi vyrovnané, ono to v životě směřuje redukce k oxidaci, ale i naopak – v době, kdy jsou vyrovnané obě linie, potkají se (20-30 let?)...Jsou tři body, kde se to potká (narození, prostředek a smrt), redukce a oxidace. Ale to už je dost esoterika. ... Dítě je dost oxidované, jde o to, z jakého úhlu se díváme, pak vidíme redukci a jindy oxidaci...

Je to velmi vtipné, přijde ďábel a – potřebuješ kyslíkovou masku – on nechápe, a hra tím skončila, přeneslo se to do reality, reality nejen zde, ale i tam. Za ženou přijde ďábel a ona „potřebuješ na vzduch atd.“.....Ano, je to tak, mám v sobě v mysli nějakou oblast, co je neokysličená, a ta je zdroj „zla“, při orgasmu to vyplouvá, ale nevypluje, když to však mentálně v tu chvíli okysličím – proměna, neutralizace, už to není negativní, ale normální, prostě to dýchá. Je důležité, aby naše tělo dýchalo. Na onom světě ale kyslík není a třeba ani nic podobného, snad proto se sem rodíme, neb zde je to snadné vůči nereálným entitám zakročit...

Ten démon se jakoby snadno infikuje ostatní – když vidím člověka (démon - co moc nedýchá), hned se ve mně projeví démon a také na chvíli nedutám, a to je ono, důležité je stále dýchat.

Toto je myslím pro člověka dobré přirovnání, co se na duchovní úrovni odehrává, ale co je ona oxidace, kyslík v duchovním rozměru, není to doopravdy ona oxidace, není to něco duchovně alchymistického, nebo je to děj, něco v bázi fyzikálního světa? Můžeme kyslík přirovnat k lásce? Je tu ale hezky vidět, jak to může fungovat - Bůh, světlo si nevšímá oblasti, kde jsou démoni, a když démoni zaútočí, oxiduje, v tom je jeho síla. Pokud si to představíme takto hmotně, že je k dispozici určitá energie, prostředek, "magie", pak z toho odpadne napětí a obavy, z démonů a jak to tam funguje? Hmota funguje jako jistota. Ale co když tam tato "pečeť, jistota" není a kyslík jsou city a láska? To je pak hrozně těžké a narušitelné. Předpokládal bych, že božství žádnou magii nepotřebuje a nepoužívá. Ale je tu vidět, jak psýché potřebuje hmotu a její "jistotu" povahu.

Ať máme jakékoliv nastavení momentální či osobní, ta naše pravá osobnost, já, je stále v nás, to ostatní je povrch ... Když se podívám zpětně, je to příšerné většinou. Bylo to hektické, byla to kompenzace a vyjádření stresu a deprivace (vždy nějakým zájmem, teď to bylo toto). Potřebuji z party domů (a) k sobě, jako když žijeme ve skupině lidí, partě – utvoří se určitý mód dané společnosti. Chtělo by to nějaký normální text.

ZÁVĚREČNÝ KOKTEJL (Silně neupraveno, bez plánované zpětné kontroly):

V krizi (=ztráta kontaktu se sebou) - uvědomit si, co k ní vedlo, a jaký přístup mám k budoucnosti, vzorec chování a minimalizovat starosti a (u mě) podněty a povinnosti a vazby - zahodit problémy.

Úkol splněn (?) Fáze dožití možná žití. Milovat Boha hlavně činy, láska k, pro svět ...

Oba jsou vyvazeni, pak se potkají, žena se dela chytřejší (na odiv da E') a schová se (A), které pak nese hloupost, muz obracene. Ona pripomina, ze existuje bozstvi, on lidstvi. .. Muze to byt i jinak. Ci naopak žena se dela hloupejší - vysledek je stejny, skoro. Asi je jedno, jak to vlastne je.

Vycitky jsou jako E' - bodaky.

Stale vycit

Potlacene ne vede na depresivitu - odumrela anima a ta evokuje tedy zachranuje pojem muz (e) a to je ale neuspokojive - neni tam muz a žena, zustava to v oblasti ja.

Muz je rytmus a jeho udrzovani, ale i naopak...

Dychání lze brát jako život (nadřazenost) a nedyc jak smrt a někdy to delat musí - ale není to o nadřazenosti, jsem živý a ty mrtvý, o tom to není...Dýchám a ty, co mě prudiš, nedýcháš. Není to na vědomé úrovni, ale na nevědomé...

Neutralni to je ale nejde o to rici nic o dychani....zaklad nesouvisi s vysši emocialni oblasti ale souvisi spolu...zadna zast atd...

Probl u sebe a navazani se a reseni u druhych a empaticnost - nemam ja.

Zkazit si radost a přestat na čas, když se milujeme, nechat projevit vůli. Tím mizí vydrážděnost a pošetilost (růžovo + bodák) a udržíme si normální nastavení mysli.

Když je člověk mladý a blbý - miluje hetero muže, je s ním, když má ženu, je jen na pozadí, jako merlin a arthur...vlastně dítě u rodičů...

Dýchání je bez jakéhokoli zabarvení, je jako nirvána, nemá ani bílou barvu apod., takže říci: asiáté toto znají, podívejte jak vypadají, jak je to proměnilo, dýchání - ne, je to bez jakéhokoli zabarvení, je to prostě jen dýchání. Právě, že tam chybí zabarvení, tak to "přemáhá" šikanu atd. Dýchání je základ.

Agrese je život, ale i smrt.

Možná je to ženské, to dýchání - manipulace se vzduchem - Duchem, mohu lidem vzduch brát a nebo dávat - i k tomu lze dospět.

NDE - poslední den života, jednou bude, úleva, už nic tajit, už žádná faleš, konečně si mě všimnou, láska k...

Pocházím z hejna spasitelů, nikdy jsem nikoho stejného nenašel, proto si nerozumíme, ano jsou tací, co mají podobné zájmy a "plány", ale nejsou spojeni na hlubší úrovni s Matkou a Otcem, nemají jemnocit a život a a inteligence a dech odumřelé Animy. To je ten pravý drahokam.

Po exponaci, třeba když se přijde z veřejného prostoru domů, tak i jít do oblasti nedýchání, redukčního prostředí, projevit, co bylo v mezilidské komunikaci skryté (hanlivá poznámka: je to vlastně ženský způsob, ve všem vidí erotiku, Era), ...

A vše je pak ok. Dech při exponaci, po exponaci zabrousit i níže, do bažiny, ale nemusí se jít úplně hluboko, dech to jaksi celé vyřešil, jednoduše, zdá se...

Kdyby se sešli dva lidé, kteří toto vědí, že je potřeba dýchat, pak zpočátku by třeba si vzduch kradli, pak by naopak zlo vytěsnilo mimo sebe (což není úplně ok, je to pak to je fuj, a i fanaticismus, narcismus atd.) a pak začali dýchat hluboce a klidně, a to je bazální stav - bazální dýchání.

Je to věc, která nemusí být utajovaná - dýchej, neb i proto, že se to stejně pořád děje.

Při porodu jsem se škrtil pupeční šňůrou a pak nějaký čas nechtěl dýchat, to si asi nesu celý život - přidušení vnitřní, a v mysli. Utopenec, odumřelá Anima - v jistém úhlu pohledu.

Dýchání také zpřítomňuje.

Nirvána je vlastně, když se mysl dostane na úroveň dýchání, má jeho povahu a spojí se s ním - blaženost, zmizí vnímání, pocity, vzruchy atd...

Možná má přivítání v nebi se známými i symbolický rozměr a jde o přivítání a ty bytosti jsou jen formy (E'). Ale to bychom jim odpírali status bytosti.

Ale možná se dýchá i v nebi, pejsek Pepe v nebi dýchal. Pepe - to je fatální jméno, fatální láska.

Dech tlumí bolest a tedy i psychickou.

Vlastně mým cílem bylo zbavit se štípání od okolí, resp. vyvrát na to, abych to snesl a mohl normálně žít. Teď se to docela daří, až na to, že se tím moc zabývám. Nyní by asi měly přestat nápady, neb už pro ně není motivace. Už není hnací síla...

Kdo si uvědomuje dech a dýchá, může manipulovat démonem, což dříve nešlo.

Odstranění zabarvení, jakéhokoli zabarvení, nemyslet na to, jaké to mázabarvení, dech co je potom atd., i nemyslet že to má žádné zabarvení či mužské a ženské...není to Duch, byť Duch je dech...

Když "hladíte kočku", čicháte ke květu lípy apod., démon z toho šílí, vůbec neví, co má dělat, skáče nahoru a dolů, do stran, hrůza ... Pokud je démon Anima, třeba ta její škodolibost, je to jen démon + žena, ale démon tam je stále.

Muži by se měli naučit cítit, a ženy?, také cítit. Tím se naučí myslet a porozumět (mělo by to tak fungovat). Stačí v sobě, uvnitř, uvědomovat si to. U mužů, viz vůle... ale to není, dám si to jako bojový úkol - naučím se cítit, to je chybný přístup, to doufám každý pochopí...

Když "při tom" dýchám, nemusím pak vydychávat večer doma a za běhu potom.

Neokysličenost vede na různé bloky, tělesné a duševní. Dýchající je uvolněný.

Co dříve člověk dělal komplikovaně, aby to bylo dokonalé, v pozdějším věku do toho dá méně energie a výsledek je skoro stejný, např.: dříve jsem urputně vydychával po práci, teď už s menším vypětím atd... To nejde naučit, to se musí odžít.

Dříve jsem před lidmi vydechoval, teď se spíše nadechuji, tedy nečekal bych, že to "o dechu" bude super, ale je to samospásné.

Co dělat, když ve skupině lidí a normální atmosféře začne někdo projevoval rýsy negativní, třeba má uvázaného psa a musí poslouchat - když ji okřikneme a budeme vnucovat správný názor, jen to budeme žít. Ona to ví, ale nechce to vědět. Samozřejmě, že v nějaké míře to cenu má a dojde jí to později, ale třeba začne působit protisíla (Newton, síla a protisíla).

My opravdu málo dýcháme a milujeme uzavřené prostory. V nich asi mozek automaticky dýchá méně a povrchněji, neb neví, jak v tom bude dlouho a tak šetří vzduch. Ono je to samozřejmě sexuální, dušení vzrušuje, tato hmota (a smrad atd.) nás živí, do této hmoty bez kyslíku se rádi noříme (hlavně muži), bezpečí, půda, hlína, stín, ale není to moc zdravé a vzniká závilost - vnitřní hlubší, fetišistická. Pořád tu mluvím o sexu dost technicistně a vědecky, jak říká Pjér lépe použít slovo milování než sex. ... Tak jako dýchá tělo, musí dýchat i mysl, pokud by však byla celá okysličená a průhledná, může se celá změnit a spadnout do neokysličené, protože já to potápí. Já je z poloviny velký potápeč mysli. Ego potápí.

V dýchání si samozřejmě uvědomujeme sami sebe, což má terapeutický, psychologický efekt.

Kdo by však chtěl božského kyslíku užívat příliš, spálí se. Neb to bude on, kdo jej užívá.

Pošetilost je vidět lidi jako věci, do jisté míry lidské....

Požitky odměňuje právě jen ďábel, pak zradí, máme úkol, a pak zase požitek atd...

Colobom na oku.

Milujeme vše objektivní - tedy něco, co nedýchá.

To o dechu je introvertní, není to univerzální, samospasitelské, je to jen určitý mód.

Obcování s anaerobním - to je sexualita, jak jsem psal, my sami pak vystupujeme jako živí, co do hlíny vkládáme život, který pak z hlíny vyraší...Anima i Animus jsou i anaerobní z určitého pohledu,

Dýchání je povahově (bych řekl) totožné s nirvánou. Není v něm pocitu, zabarvení, je v něm ale nějaká forma vnímání (právě toho dechu). Dech nezná emoce, tím pádem nezná ani žádné emoce (lhostejnost), zradu apod., nezná ani ten zápor, ale neznamená to, že není s emocemi v kontaktu. Je to základní věc, mimo naše emoce a ego a já, a přesto s nimi souvisí. Dech je Duch i Duše, lze na něj tak dívat. Povahově může být bližší Duchu... Bohužel tím pádem necítíme vinu, že dýcháme na úkor ostatních, protože dýchání není v této oblasti mozku, je v základní oblasti mozku, která je všem živočichům stejná. Není to však ztráta vědomí, vnější pozorovatel to může pozorovat jako lhostejnost, apatii a jemnost, ale daný člověk normálně žije. Shrnutí - člověk ví, co na démonství účinkuje a v nouzi, třeba cestování metrem, to může použít. Vzduchu je tam snad dost. Nelze v tom být pořád. Není to něco zvláštního, prostě jen dýcháte, tím jste vnitřně uvolnění a v sobě. Asijské národy toto znají, neb žijí déle v přelidněných oblastech, městech atd...umějí v tom žít lépe než lidé na západě, a myslím, že je to právě díky tomuto dýchání a zaměřením na něj.

je úplně jedno, jestli teď proti démonu dýchání nepoužijete, když nevyhrajete, netrápí to. Prostě stačí dýchat a zmizí. Ono i je to tím, že démon je povahy duchovní a je jakoby dech (nedostatek dechu), tedy je to jako vnímat a být vnímáním (dechem).

Vlastně tím dýcháním se pozornost zaměří na něco opravdu akutní, životně důležité, ono, např. v metru se opravdu cítíme ohroženi na životě, z cizích lidí atd... Zvláštní na tom je, že necítíte žádnou zášť, negativní věci apod. vůči lidem okolo. Není potřeba se tím zabývat, zde už to je automatické, už se nemusím zabývat, co to je démon.

Právě v oněch veřejných prostorech existuje nad námi neustále jakési fluidum kontroly (A).

Smrad může být zatuchlá hmota (pak je to spíše ženské), a nebo smrad samotný (pak je to mužské povahy, naschvál to říká "jsem smrad, puch") - závisí na úhlu pohledu.

Ten dech není opravdu o žádném zbarvení, není to chodit na jógu do kroužku a připravit si jako někde v Asii, nic z toho nevyzařuje, ani uschlá nudle, jak vyzařuje z lidí, co se zabývají dýcháním, zajímají se o řídký hlen, nebo o skrání uschlé nudle z nosu, ale i to je něco, zbarvení, které se tomu snažíme dát. Nemusíme tomu dávat zbarvení. Zbarvení už má onen démon (tedy působí to tam).

Trochu jsem se to snažil přiblížit, není na tom nic složitějšího, ale možná to chce léta studovat psyché... Je to prostě jen "dýchej"! Žij.

Z nudy a stresu - privolávání neceho, co nechceme. OCD myšlení.

Někdo může působit živě (živý démon), ale démon je vždy o anaerobním "místě". A je se chceme zbavit a také se nám ta anaerobnost líbí (A hmota nebo E').

Když něco povídá, vnucuje, pohlčen nesmysly civilizace - dýchej. Převéde se to jinam, do základu, a to velmi důležité už důležité není.

Když dýcháš nemohou tě sikanovat neb nejsi mrtve nic ci utopenec, topici se,...

Bylo by super kdyby se vyučovali na školách hodiny dechu nebo byl nějaký takový program. Anaerobní je vše kolem nás - auta, věci, vše co vyrábíme. Už nám došel kyslík jak jsme ohniví.

Toto je vlastně integrace fyzického a psychického světa, na onom světě - pokud tam je dýchání, je tam i fyziko. Co je kyslíkem na onom světě? Myslím že opět kyslík (zkušenosti s dýcháním během života), možná ale světlo, či něco úplně jiného jemného božského. Laska není jako kyslík, je komplexnější a ne-fyzikální, či spojuje fyzické a psychické. Kyslík je jakási danost, jednoduchost apod. a proto také přemáhá imago démonu, ale je to i v něm jinem - nevím v čem..xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Dýchání může vést na určitou sterilitu. Ztrátu srdečnosti. Je to jen tresen na dote, nemůže to nahradit filozofii, smysl, lasku, poznatky, zkušenosti.

Ta entita, která dohlíží na morálnost ve veřejném prostoru (anima bych řekl, ale je to uhel pohledu) - ta může být démonem, imago. dýchat.xxxxxxxxxxxx xx

Dodávat v mysli anaerobním místem v mysli kyslík.

Je zajímavé, že tím zmizí touha oplacet druhým to samé či se nějak reagovat, už tam není napětí, strach z toho že se nemám jak bránit že se nebudu umět postavit a říci ne...

Člověk co je démonicky tak už nyní působí ne že ostatní jsou špatní jak to vidí on, ale že on má v sobě udusenost - nic víc v tom není. A ta vzbuzuje, může vzbuzovat, určité soucit.

Pošetilí lidé mohou začít šeptat a říkat "pravdu", předsudky, skrytá "pravda", sexualita - je to velmi rozšířený tento mód, lekávé, raději dýchám.

Dech ale není totožný s pojmem život, nemá zbarvení, jak by si někdo rád k němu dával...

Není to že se nahradí démon něčím, dýcháním, ale prostě se jen dýcha, tot vše. Rozpustí se a není, ale není to likvidace či podobně. Nebezpečná kyselá tvar z obrázku už neskodí...

Ve veřejném prostoru se objevuje fenomén jakéhosi fluida, které se však jen zvírazní, a je v nás neustále. Jde o kontrolu, lidé se kontrolují vzájemně, a to třeba, zda necítí, třeba dívat se na včelu na chodníku, to už je porušení pravidel - zde nejsou přece city. Toto moralizující fluidum, duch, "ten co nedýchá", inertní, (démon, anima, možná pro někoho animus), je zároveň zodpovědné za naši morálnost, ale bohužel i za naši fanatickou necitlivost: "co na to sousedé"!

Démonství je o topení se...

Podporuje to i koncentraci a myšlení a stav mysli obecně.

Tedy láska a nebo smrt a nebo dýchání (život) vše relativizují.

Muži jsou i lovci, to znamená sami se svým úlovkem...

Když vidím kluka jako já, který neumí odmítnout druhé a tak trochu kňourá a mluví potichu, tak ho nechám být, nevšímám si toho, a on se lepší. Neb neustále má v hlavě "ženu, co hledí na jeho čest" a toto mu překáží v tom druhé odmítnout. Lidé mu proto stále nadbíhají, ať je odmítne, a ono to v něm naopak třeba i sílí... Žena třeba když sedím v metru a sedne si vedle mě agresivnější člověk, tak sleduje, jak se zachovám, šikanuje mě, já musím být ten, co něco udělá, co řekne ne, její očekávání má archetypální rozměr. Ona je ta, která o tom rozhoduje, co je čest, ona "ví" (ona - Animus jen to celé sleduje z dálky a hodnotí), atd. Ať udělám cokoli, bude to špatně (neudělám nic - jsem sraab, řeknu ne slabě - jsem sraab, řeknu ne výrazně a uteče - už je to lepší, ale celé to dirigovala ona - opět je to špatně). ... Samozřejmě musí se někdy říci ne a umět to a miz zkušenosti, ale. Stačí dýchat, rozdýchat, a zmizí to. A ani zpětně to netíží. Totiž dýchat znamená být přítomem, projevit Animu na jejího Anima (Animu) a také je to mužské, fyzické, a Duch, dech. Je to Tao, a zdá se, že Tao dokáže přemáhat demony. Tedy i láska atd., kéž by láska měla vlastnost dechu, pak by to šlo s demony snadno..., třeba to jde.

S dýcháním mizí hodnocení, předsudky, a všechny tyto věci... To dýchání není stav změněného vědomí, stále vše vnímáte, ale nebolí to a neruší.

I se tím ujasňují priority, a život, neb dýchání je život. Dýchání má intimní lidský rozměr, ale i rozměr Ducha, dýchám, jsem jedinečný, jako strom v aleji, nikoli jako Duše (to je ten lidský rozměr)...

Také se lépe říká ne.

Pro ženu je tak hrozné, že neumí říci ne, trápí jí to, nemá z čeho, kde, jak to udělat, mít E', on je zlý a ona nemůže říci ne, drží v sobě emoce - nechce, aby se projevila jeho "zloba" - její zloba a špatnost... čest..., proč je na mě někdo zlý? Potom asi zjistí, zjistím, že prostě nemohu být muž a začne být ženou vůči muži..., hrotu, zlu..., kdyby totiž řekla ne, odhalí své slabiny, to neudělám..., sraab co neumí říci ne - to hrozně tíží duši a ducha, exkomunikace se skupiny atd. Proto to fyzické, to ne, nahradí přirozeně dýchání.

Dýchání také není zdravé, hyperoxie, překysličení...!

Být zpomalený a dýchat - pak jsem jak z jiné planety.

napjetí z křehkosti a nejasné budoucnosti - uvolnit se, viz Trump a Un v dnes v Singapuru.

Také, ve stísněných prostorech dýcháme plytčeji, protože se nechceme nakazit od někoho nějakou nemocí.

Proti vyčítání od druhých - dýchat, to je jasné...

Samozřejmě ot může být i pošetilé, to dýchání, když se bere božsky, zlatě...

Umět nést tíhu démonství v sobě...to je také řešení, samozřejmě opět jen částečné

A nakonec už člověk nemusí používat žádné módy.

Jako není absolutní, nelze ani mornálnost vzdáhnout k - bohu, je subjektivní...

Absolutní znamená nekomunikující, relativní je komunikující, když nám vadí relativita, vadí nám komunikace, příliš komunikace, štípání atd.

Smíření se s relativitou.

Snad jsem měl aspoň někdy odvahu ... ale cítím, že ony říkají stejně, že jsem uvnitř srab, jsem pod tím srab, to je můj základ - mléčná hmota, ale pod tím je báze a smír - zahrnuje vše... (bytostné já).

Normální člověk by se zhroutil a nechal se opečovávat ženami - u mě je to hlubší a jiné - jsem jako žena, nejde porazit...

Smíření se i s tím, že jsou entity, se kterými se smířit nelze. Opustit je.

Smířit se, že neexistuji jen já. Že jsou tu i ženy, vnější a vnitřní...

Smířit se s

Hledáme stále něco úplného tedy absolutního. I jsme schopni se smířit s tím, že úplnost je, když dosáhneme cíle a smíříme se že nemůžeme dosáhnout, absolutno i relativno je to kolem. Proto úplnost není nějaký objekt být si ho tak můžeme idealizovat...Smíření se s tím, že není vše jen láska. Existují věci mimo ni, ty však "pracují" pro lásku, žijí pro lásku (demon) a dělají funkci světa. Aby fungoval. Je to spolupráce spíše než láska. Vyšší harmonie. Možná tuto lásku nechápeme a nemáme za úkol chápat. Smířit se že nemůžeme vědět vše. Ano můžeme říci, že nepodmíněně být - láska a podmíněně nebyti - neláska se milují jako muž a žena až na vyšší úrovni, tedy láska jako A a žena je A+E a muž E+A.

Posetilec se dusí, tak to lze vidět. Avšak škodolibost vůči němu je posetila, to se dusíme i my...

Ve "smíření se" je hodné vycitění Bohu a lidem...

Anaerobní - vlastně se jim, nám, to přidusení líbí, být z toho máme tíky a vadí nám to atd...

Merlin – Artur (třeba ten seriál), ale nejsem takový zrádný a sebestředný jako ten Merlin. ...staci mi, mu mužské přátelství... jista spojitost...xxxx neležu jim do soukří, nic vlastně nechci.... nepodmíněně láska a silná horkost a on můj vzor chce být on... jakoby nežárlím na ženu, co má a přeju mu to vlastně, ale asi někde v nevědomí žárlím ... prostě čaroděj...dříve jsem ani neměl ponětí sebe, teď už i autonomie a něco, co jsem, identita...

Aby se mu to líbilo – když se miluje s klukem... naivní kluci...

Bude mě líbit až vy tohle budete muset celé číst...a zajímat vás...

Relativita kolem nás je logický důsledek toho, že věci komunikují, nemůžeme něco vidět aniž bychom to neovlivnili - viz kvantová teorie. Ale může a měla by existovat i nepřímá komunikace - třeba mezi realitami - přirozená selekce. Komunikace, kterou nevidíme, ale projevuje se - to může být i případ gravitace atd...

Absolutní znamená nekomunikující.

Mysl obsahuje, cítí E" a tím pádem vidí svět z A i E - relativita.

Smír vede na citění Boha, Ducha. Smír vede i na "snadné" odpadnutí problému a třeba zahodit práci na dovolené atd.

Smíření se, že druhí nemají empatii a necítí, že ti něco vadí.

Smířit se, že druhé nezmeníš. Jejich nevědomost - trvají na něm co je zakryvá kým jsou a neví, že to dělají, je v nich prázdno, take smířit se s nimi.

I já bych měl být nevědomý...

Smíření vede na nadhled. Vede pak na pohodovost.

V nevědomí je minulost budoucnost přítomnost...

Už dávno jsem ztratil kouzlo.

Nekdy jsou pro mě ženy bubáci. Smířit se...

Cím je smrt blíže tím měně věřím co jsem psal a měně to chápu, nejde o poučky a domněnky a strukturu systému, nejde o systém..., to o čem jsem psal je jen zlomek co může existovat, co existuje.....

Dožítí a zítí je tam???

O smíření tu jde, viz vývoj dítěte: jsem přirozený, okolí má problém, protestuji, začínám se přispůsobovat. Můžeme a měli bychom asi z toho i vystoupit a najít svoji původní přirozenost, ale smíření se nevyhneme. Právě to smíření je asi úspěšně zvládnutí naší "mise", rozšíření vědomí i do oblasti našeho vesmíru, z onoho světa sem do vesmíru...(?). ... Dřívejší věky byly lidé posedlí hledáním absolutního, unik z relativního, po narušení přirozeného bytí původních lovců a sběračů. Ať už Ježíš, Buddha, Mohamed atd. - snaží se o něco absolutního. ... Smíření se s relativitou - už to nevádí, viz vývoj dítěte .. Je to i smírčí východa a západu.

Nelze vše spasit se smířením...

Umele vnucují, aby celé bytí bylo pozitivní a jen láska. Ale kde je takový nárok, odkud by se bral, kdo má na to právo? Je třeba být i realista.

Po smíření dojde k uvolnění a stav báze...

Uplnost - duše touží po úplnosti...proto neví co chce.

Autosndr líbí se mě oslov pane

Lepší než se nudit do posetých činností a korupce a špatný "vede" či naopak jsi srab atd. je dýchat, oni vlastně nedýchají a žijí v zatuchlosti - můžete je v tom nechat. Čím vyšší nebo nižší post tím je to tam více...zda se. ... Není to o tom že dýchám a žiju a oni ne - mám návrh, je to zvláštní, ale není to v tom. Jen se dýcha...nikdo není špatný a ani není že nikdo není špatný - dýchání to neznačí prostě, je na jiné úrovni, jinde.

Když ti druhý dává návrh a cítíte, že není jiná možnost než říci ano ... pak, ... normální je nemít žádné očekávání a čekat zda odpoví protejšek ano nebo ne... a nehrozit - svobodná vůle.... Vlastně nechtej slyšet ne neb byli odmítnuti...a nesnesou to.

Někde se hnout vždy vykydat musí.

Jsme masochističtí, ponižujeme se, duše to miluje, duše miluje démona - utopenost. Miluje, že se řekne jdi bojovat a svým tělem brání něco, třeba vlast, duši. Démon nedýchá, a přenesení to na druhého, pokud na to zareaguje, v jeho světě může dýchat jen jeden - on. Je to vlastně transformace muž žena život smrt atd. Proto to je sexuální...Když se dostane situace do neřešitelné, pak už lze jen dýchat. A takové situace nastávají pořád - ve městě setkávání lidí vzájemně, to je neřešitelné - ten vztah mezi lidmi ve městě (agrese, láska, zvědavost, lhostejnost?).

V životě je spousta každodenních trapných situací, ve kterých lze už jen dýchat.

Někdo bude hledat, co to používáš za kouzlo, že jsi v pohodě, dýchám, není to kouzlo.

Kyslík se musí někde vyrábět, démon ho umí jen krást, ale neumí ho produkovat, stejně to je s láskou.

Také v dýchání si uvědomujeme sebe sama, což pomáhá.

Obecně přestat dýchat je ztratit rytmus, děje se mi to snadno, ženám také, že ztratí rytmus, může za to právě jejich Animus. Začne fibrilovat, její srdce nemá rytmus, ale o nějaký se snaží...žena či muž propadne démonu, pošestlosti a ztratí rytmus, Ducha, a začne být nepředvídatelný. Přestane se s Animem komunikovat a dojde ke ztrátě rytmu, a Animus se třeba silně cítí... a tím se tají dech. Fibriluje ale připadá si pošetile živější než před tím, neb cítí božské E', to je bohužel i princip NDE.

Gay je zmaten svojí orientací a snadno podlehne okolí, že se má dívat po ženách - totiž, jde o překrytí ženy mužem - fetišem, proto je to vratké.

Také v tom hetero a gay je přemáhání a není tam slabost, pošetilost, růžovo, co nesnesu, ale je to na hlubší úrovni toto, nerozkládá to tolik mysl, neb tam je stále urdžováno přemáhání se,

to že je hetero tam děsí, a uklidňuje se to pomyslením, že je na muže - klid a měkčeji a odumřelá anima...

žena si bojí sex užít, neb by tam byla představa sadismu, právě toto ublížení muži, jeho duši, třaskavé prskavé ..., a dostane se do začarovaného kruhu, nemůže si to užít, neb nekomunikuje s animem žensky.

odu anima je jako šedivé chomáčky co se vytvoří třeba z koberce oblečení atd smíchané barvy dohromady prach atd to jsem, chomáčky v pupíku, chomáčky to je to ego, vyprodukované teplem, třením ... zasmrádlý koberec od ponožek co tam muži – sladci v ponožkách A zabředlí – egu a melancholii a blahu chodí, nebo jako když se noviny rozemelou s vodou na kaši. ... Ono totiž – toto je pro muže a mne určitá Normalita, normálnost. Je to normální.

také to je o cti, o tom nejintimnějším v nás, mužská čest - on samotný, E'...

Lidé se identifikují s věcmi a je v tom veškeré jejich utrpení - ta identifikace s věcmi je právě to utrpení, s E', muž je objekt - on, a je v tom i ona-objekt a ona je onen objekt a je v tom i on tvrdost...

No a stačí přitom jen dýchat.

nechá se uděl chlapem - samota, od mala, nikdo mi nerozuměl... dábelské

muži jsou naivní citově...důvěřiví.

velice to toho muže zasahuje uvnitř intimně, ale já vím, že to se děje ve mě toto, jen to potřebuji ventilovat a vidět i venku, ego...někdo také trpí jako já.

Ženě se líbí třeba, když muž cítí vinu a je ponížen a ona sleduje, jak se tváří, jí nejde o fyzickou krásu, ale o fyzično E' (vůle či slabost atd.) uvnitř.

Typicky ta neřešitelnost je, když váš nadřizený vám řekne, aby jste byl tehdy a tehdy tam a tam a pomohl mu s něčím. Ale zvládl by to sám. Jen zneužije své moci. Chce vlastnit. Celé je to neřešitelné, je to o nekontaktní tvrdosti a slabosti, jsou tam a jsou bez kontaktu, což je hrozné a neřešitelné... Démon je neřešitelnost a muž s tímto obcuje v domění, že to vyřeší a ta neřešitelnost ho dráždí, dráždí právě toho démona. ... Je zajímavé, že šikanující, cítíte, že při sebemenším odporu, ne, projeví se něco příšerného, ale když se odhodláte říci ne, naopak se nestane nic z toho a odejde. Hrozivě to vypadá, ale nic to není - to je potřeba zkušenostmi v životě zjišťovat, ale většinou, velkou většinou jsem srab a nic neudělám. Kdyby člověk stále na to říkal ne, tak s tím bude obcovat a bude v tom. Stačí jednou za rok nebo jednou pro vždy a dotýčný velmi dobře ví, o čem jde. Nebát se Anima, dorovnat se s ním, jste rovnocenní, lidé jsou si rovnocenní. Člověk nemůže vládnout člověku, neb pak je tam Bůh a něco nižšího než člověk. příliš se tím zase zabývám a stále jsem v nižším světě, vidím lidi jako demony, formy, není to svět, bez forem, svět bytostí, svět vyšší...Muž vidí ženu jako démona A (plyn) a žena muže jako démona E (plyn), démon je v tomto univerzální. ... Šikanující - zbavili ho svobody, a dělá to druhým, ale - ty jsi jim dal svoji vůli a ty musíš sám něco dělat, toto je jednoduché...

Vypělost společnosti a jedince - lakmusový papírem je zpracování slabosti, typicky odhalování slabých míst - pokud je to nepřijatelné, vládne tam nezralost, viz třeba lidé v 19. století, ale třeba původní obyvatelé, úplně původní, tam byla slabost velmi odhalována, zpracována, možná...

Dýchání je v božské úrovni, protože jej jako božství nezajímá každodenní život, ale velké skryté jasné věci, jako pomoc druhým, láska apod. Samozřejmě muset umět i pomoc přijmout, jinak by svět nefungoval... V tom je velký háček. Trochu to musí i být tak, že musíme být výš, být ten výš, ten co pomáhá a nepotřebuje pomoci, miluje a nepotřebuje být milován, ten, co neukazuje svoji slabost a lidskou stránku - osobní, Eros stránku, ve které si libují ženy (právě toto potřebuje ty suchary a o hladu být s Duchem). Tedy i zde je nadřazené a podřazené, ale v přirozeném světě je toto přirozené a každý ví, kam patří, kde je mu akorát, dobře... Ta musí být zpracována

Protože mám v sobě muže i ženu tak jakoby nemusím být s nikým, ale není to moc pravda...Se ženami se nekararádím...

Dokáže být velmi malý rozdíl mezi relativitou-ženou a relativitou-mužem, relativita muž je Duch, chaos, a rozpor, rozdíl.

Smíření může být i na hlubší úrovni bytí.

Tedy shrnuto, svět je rozporuplný, ta rozporuplnost je zdroj bolesti a protože je svět rozporuplný, je rozpor i zdrojem slasti. Když už budeme absolutní, budeme pak (asi) toužit po relativním, po rozporu. Všude bude vždy rozpor.

Když jsem ten životní všudypřítomný rozpor přijal, ulevilo se mi, a zmizel. Znamená to přijmout ale i vnitřní rozpory, tedy i svoji stinnou stránku. Přijmout i smrt a její tajemství. Nevede to na však na věčné časoprostorové já? Co, kdo, to přijalo? Spíše je to prostě přijetí.

Vede to na stav báze. Je to vlastně i přijetí toho, že ve světě existuje rozpor - tedy bolest. Třeba i přijetí toho, že se musíme někdy bránit. Rozpor nelze odmítnout a ani obejít, jen přijmout. Kdo svět přijme, tedy Boha - jeho, otevře se mu nový stav, může pak ze světa navždy odejít a nebo v něm zůstat, když bude chtít a bude to potřeba.

K tomu dechu ještě opakování - když vidíme v někom či někde démona (dusná atmosféra), tak jakoby přestaneme dýchat a to je osudné, měli bychom dýchat stále, oxidace,... lépe to jde směrem k ženě než k muži, ale jen nepatrně, snad proto, že muž je "dech". Démon je jako hnědé, červenohnědočerné imago (bez objemu), jako NO₂ (oxid dusičitý), auta - výfukové plyny jsou tím cítit (sladkohořké to je, štiplavé atd..). Všimněte si ale že je v tom kyslík v NO₂. Ten člověk vypadá třeba i usměvavě ale je to křeč atd., ale je tam démon uvnitř...

Odevzdáme společnosti - parte A a necháme si božské E' pro sebe - sebe.

Srdce chce do party zapadnout a umí to - být v parte a pak sam sebou (zvlada oboji).

Je to vlastně o tom delat co chce on, ten co vycita, ten společensky, pro mne to je to fluidum společnosti - jednodussi moralizující a tmel - je to také sledování druhými jaci...At je dana společnost - společná nálada a obcování jakékoli, je dobro.

Delníci mají svůj svět - ja slabý pro ne atd., nejsou vše a pravda, už nejsou pro me absolutno, veřejné mínění a absolutno jak si myslí. i se pak rozbíreji cítím.

Neco prostě nezvládneme, kontakt s e' v lidech, s technikou, s penisem, s manipulacemi stěhováním a uchopováním věcí, pro mne a i ženy je to nepochopitelné a stíhá se a ruče pryč ... A mají to rádi...

Nesnážit se společenské fluidum ochcat, hned to pozná.

Psychopati je uvnitř citliví - stále v někom.

Take posetilec se může vyzívat v tom že je špatný, neb tím si privlastňuje e'.

Trpí a pak to vycitá druhým - proto to delal.

Tě vlastní mas mu necím posloužit, ty to udeleš, ale vyctes mu to. Oba říkáte špatný je druhý a oba kroužíte kolem tvrdého předmětu ve vás, potlačene agrese afektu a citu.

Podleham E' manipulaci od někoho, mrakoty...

Od mala slyším že nejsem muž atd...moje slabost ve me (není úplně spjata s mým ja) je pro lidi totalně nepřijatelná a může to být moje výhoda....popření sebe přináší ovoce. Slabé místo si ženy v sobě hýčkají...

Ríci si s čím se identifikujeme a umět to odložit (chudinka, šampion atd...).

Drive bych sílel jet třeba autem s kolegou a v rádiu se baví o gayích - teď už vím, že jde o hrot a slabost (ubližení sexualitu předsudky potlačena agrese atd.), dýchám navíc a je to ok, navíc ti v rádiu tomu taky nerozumí, stejně jako lidé okolo...navíc už je člověk starší...

V rozporu nevidět rozpor (tj rozpory existují).

Rozpor není to samé jako rozdílnost, nejde o slitost (vymizení rozdílu), jen o vymizení křeče, nic víc.

Buddha - svět odmítnout, je iluze - vysvobození (tomu rozumí jen on...xxxxx) nebo svět přijmout - také vysvobození z něj (zenější způsob). Výsledek je myslím stejný, jde o odstranění hranic vnějších i vnitřních v nás. Odstranění hranic stavidel neznamená zánik ja a ani vsudypřítomné ja (snad)

Svet je jako psychopat - lze jen přijmout.

Vsali jsme tím demona do sebe nebo je mimo nás? Právě tyto tyto rozpory a myšlenky se tím odstraní.

Podobně - on ona nedotáhne individuaci do konce, to nejde, to se nesmí dit, není hoden, stejný problém - přijmout to, rozpor.

Zenská mysl je ovijeni kolem tyče a narazí stále na něco tvrdého v sobě.

Chceme aby dobro vyhralo chceme absolutní dobro - ale kdo po tomro touží? Negativno a potlačení negativna v nás (o tom to je). Pokud nepřijmeme svůj stín, neuskuteční se to a pak už je to i o něčem jiném...

Cesta k sobě - někdo a já žije vesmírem a je v tom v bezpečí tam nejsou jeho problémy. Měl by překonat odpor který má v sobě k sobě, krouží kolem bolesti uvnitř. Někdo to má naopak. Ale je to stejné oboje - pohlcení vlastním vesmírem.

Ve zmatcích si udelat plán do budoucna, ujasnit si přístup, a plán co dělat (treba když už nemohu v práci už nic dělat - lenost unava vyhoření..)

Prozíti - možná nemusí být pochopeno někým o čem jde - něco desive se prozije (použije své A vůči tomu a přijme to do sebe nikoli pohltí ...)

Ego je nejdůležitější odpad, viz chomáčky.

odumřelá anima je o lehnout si do postele, krknout a mužsky se uvolnit atd... a m fetiš

dva m g fetiš, ega f nahradí heterosexuálnu, dva m gayové na stejný fetiš, to jde, to nahradí heterosexuálnu, co tam potřebuji...to E'. to ne-pouto, ne-blížkost, odlišnost, ne-intimita...něco, co není jen intimita a slabost atd...ale co je i věc.

od mala cítění e' a vím, jaké mají lidé úmysly-

žena-démon mi nedovolí se sblížit s mužem, nemohu se uvolnit citově...rodič tomu brání, trochu to má i pádný důvod

Když do mě vstoupí něčí imago, stanu se někým, (otisk člověka, ego, vysocecentrický, jako razítko toho člověka, je to horké, flek, jako kdybychom člověka prozářili a něco se otisklo a to je démon, duch), stačí dýchat a zmizí to, uvnitř to je v nitru a dýchám a to regresní se okyslíčí a tím to zmizí...také tím začnu být v sobě, už tam nejsme dva, ale já...démon je horký dech, vdechování NO₂, je dvourozměrný, protože je styk vzduchu a plic...Může jich být i více, od mala si s nimi povídám, kamarádi, Jung říká, že je to sublimace vědomí u lidí se slabým vědomím jak jsem pochopil, a to přesně odpovídá E'. Démon je i škvarek o žehličku... Pjér říká, že sen je, když ego mlčí, ale to je myslím jen jeden úhel pohledu, řekl bych, že to je stav, kdy má ego neomezenou působnost a projevují se jeho skryté touhy, ano je to o vnitřním, ale sen samotný je odpad, residuum, ego, duchové - snovost, imago osob..., tedy démonství je forma, ale tak to vidí asi jen člověk. ... Zpět k imagu lidí ve mě - ono, vadí to mě, ale dotýcným lidem to musí být také silně nepříjemné, že mám v sobě jejich ducha, obraz. .. Muž je duch, ale dýchá a je přirozený, je mu to přirozené, nepotřebuje kyslík. ... Je zvláštní, že démon neprotestuje aby dýchal, představit si to, že dýchá, a zmizí... Křesťanství někdy říká, že zlo je nedostatek dobra, spíše bych řekl, že existuje láska a nedostatek lásky a podobně kyslík a nedostatek kyslíku...obě "existuje"...

dýchání nezná ani nadřazenost ani podřazenost, je mimo tuto oblast...

ženy, ženská mysl miluje inciovat procesy (to je projev anima).

Kdysi dávno, to bylo velmi podstatné, řekl mi - vy vůbec neodpočíváte, přitom ostatní stále vám v hlavě nutí, abyste něco dělal a nebyl nula.

než zbělosilout od někud či moje, to radši dýchat

Západ pochopil že není moudří vnučovat dro a demokr, kde na to nejsou připraveni.

příklad, náš prezident spálil na zahradě trenky a svolal kvůli tomu tiskovku - je pošetilý, nedívat se na to, co k tomu na internetu píšou - to je to, nezabývat se tím, neživit pošetilost.

Dýchání - když někdo povídá nesmysly, myslet na dýchání... a opravdu se to nesmysly stane.

Uz ne Jin a Jang a Tao, uz to odlozit.

Stále od mala jsem někde, kam nepatřím, a dělám něco, co nepatří...až s věkem si najdu své místo, ...

Tak teď se s moudrostma už doslova protrl anál:-:

Vždy mě něco napadne, když se jakoby leknu (něčeho), nebo se naopak leknu a nenapadne mě nic. ... Bohužel si myslíme, že jen my jsme ublížení, myslíme si to až nevědomě. ... Vlastně všechno zde byly mrtvé myšlenky, ten horký plyn, potlačené afekty a agrese z daného dne, co metamorfuji v tyto odumřelé myšlenky (trávení mysli, takto asi tráví vjemy, bohužel nemohou jako to fyzické prostě odejít, nebo to jde? spíše je to prostě jiné), ale je tu i dost živých a plodných myšlenek v textu, cítím. ... Vzpomínám na mladá léta, mladší léta, měl jsem mnoho času, mnoho výletů a přírodu Ducha (nezralost - zelené malé jablko) v sobě, v Duši, to je nepřenesitelné, hloubka, když jdete prostě pěšky po Středočeském kraji celý den pěšky Přirozený mód nám velí zabít jen to, co potřebujeme k životu, sníst a vše zužít - je to úcta k danému tvoru, podobně tento vyšší instinkt velí nevysbírat v lese všechny houby, aby tam další rok zase byly, je to i úcta k nim, k životu, udobřovat si je, povídat si s nimi, globálně... Jde o přežití, nyní musím, chci-li být dále samostatný, pracovat a pak odpočívat, neb nyní po práci dělám tyhle věci a unavuje to, když nemohu, tak přidám, ale krotím se... Gayové milují odpad, co vyprodukuje lidi, "chomáčky", živý se jimi, proto milují české dráhy, historii, českou poštu, komunistický styl, Češi toto obecně milují také, melancholie - odumřelá Anima, poražená čest mužů (viz historie), kmen, kde byli muži poraženi a jsou v hospodě ve smradu. Chlap, co mu vzali zbraň a jen si něco pro sebe mumlá, je skoro němý, nemůže probodnout a vře to v něm, jako když se vaří bramboračka. Je kebluben, bělavý. Samozřejmě, že čistě toto není přitažlivé, je to cesta k muži, je to jeho ego. Nechci to měnit. Je to jen jeden aspekt naší kotliny ...

Po pošetilé fázi stařecké přichází poslední stadium a to je opět zase smíření a klid. ... Lidé, kterým byla odejmuta práva, sice práva nemají, ale v nevědomí vyvíjejí velký morální tlak na usurpovatele, Pjér říká, že "o to více vibrují". ... Existují kluci, co mají tendenci se holce úplně se vším svěřit a přiznat, tomu sloupu - i já jsem asi ten typ, proto si ze mě neberte příklad. ... Mužům nelezou do soukromí jako ženy, třeba když jdou na veřejnosti čůrat, neláká mě to jako ženy, je to o tom, každý má své území a je nám dobře, homo napjetí, odumřelá anima, vím, jaké to je, když vám někdo stále leze do soukromí, gayové jsou jakoby ochránitelé mužů před ženami, někteří... Ale naopak, hetero muže někdy láká to, že byste si povyrazili, jako dva muži, ale tak to zas není, bez citů ... Ego je i lidské, stejně jako pošetilosti, démon - vše stejná věc vlastně - neb sápat se po tom může jen lidská bytost. ... Po ránu - s nikým se nebavím, nerušit. ... Vlastně potenciálního muže vidím jako imago toho člověka, ne jeho. ...Vydělávat peníze a pak odpočinek - nic jiného tu není, o nic jiného nemusí v životě jít, do odpočinku se dá zařadit i žití, radost atd. Práce může být ale také radost. Tento model je však pro ženu naprosto morbidní a ničí ji, sám to i znám, ženská mysl dělá více vše najednou, práci, relax, to je pro ni život - 24h denně, živé klubko (vysoceentropické, ale živé), muž je spíše práce a pak odpočinek (nízkoentropické, ale spíše mrtvé). My dnes děláme právě to práce a pak odpočinek - ale ani to už tu není, jen přežíváme, je to jen přežívání, a to Duch nevidí rád, nevidí rád, když nutíme za každou cenu všechny žít, ale oni spíše přežívají, samozřejmě že nemáme právo někomu život brát (dříve si ho brala příroda sama, dnes holt musíme každého léčit, prostředky na to máme, tak nemůžeme jinak). Alespoň se zamyslet, zda náhodou spíše nepřežívám nebo to není jen přežívání. Ve stáří to nějak splyne - práce a odpočinek, smír, nadhled, ke stáří je důležitá víra a myšlení na druhé, nerozpadnutí se. ... Nebýt v životě vlažný a nijaký. Mysl stále pracuje s vjemy, zážitky atd. a pomocí nich vznikají kvalie (analogie, přirovnání, třeba odumřelá anima je redučkní prostředí - ale šlo by to i bez přirovnání?) - nikdy neuvídíme mysl samotnou, snad v Nirváně. ... Introverti mají tendenci vlastnit tajně celý svět a všechny a vše mít pod kontrolou (viz ego). ... Proti mladému neklidnému člověku co útočí na autority, proti mladému člověku dýchání moc použít nejde, mladí jsou dost zoxidovaní (puberta) - nechat jim jejich vlastní území, (zvláště dnešní mladí bez otců nechápou, že mají své území, svoji bytost, stále někde lezou a někdo do nich), Velký úmyslný omyl pošetilce je, že je ve společném rytmu se společností, s mnoha lidmi, co za ním "stojí" (exkomunikují, jakoby z pozice většiny). ... To dýchání - stačí třeba jen si to vědomě uvědomit, nemusí se pořád dýchat. ... Bohužel si uvědomit, že není tu jen inteligence a láska, ale i to druhé, co odmítá, že nejvyšší není cítění a inteligence, ale je v tom i síla a démonství nějak asi, bylo by to nevyrovnané, nebožské. ... Necitlivec neumí navazovat normální kontakty - nové lidi neznámé šikanuje a hned do nich se snaží pronikat, necitlivě, v domění, že takto získá kontakt (naopak citlivý zas nemusí proniknout vůbec, neb to neumí a zůstane věčně na formální úrovni). Malé děti a mladí potřebují

volný prostor v ohrádce, samozřejmě že hranice ohrádky se snaží neustále narušovat - tam se vede dynamika, ovšem i pohlazení uvnitř potřebují (ženské), ne jen dělej si co chceš, jsi svoje bytost. ... Asi by mělo platit pravidlo, že kdo má silnější zbraň z těch soupeřů, tak ji nepoužívá (ono už to, že nic nepoužívá je jeho zbraň, neb to narůstá v něm ta energie a to druhé děsí), popř. jeho osobnost je dost děsivá pro druhé (svoji božskostí, ukazováním na pravdu) ... Dech je i příroda a souvisí s ní. ... Muž něco dělá a necítí u toho vinu, žena nedělá nic a cítí z toho vinu (poražená čest její a hlavně jejího Anima). Když ti někdo imponuje, je to tvůj stín, o tvé stínu ta situace atd., a mužeš se o sobě dovědět mnoho. ... Nejlépe jdou muži zkrotit citovostí, v ostřejší podobě stačí jen je upozornit, že existuje E'' (naznačit, atd. - zabývají se technikou atd. - ale co jejich city, tedy cítění E'') - tomu se muži cynicky vysmívají, ale stačí být jen vy dva a ztuhne mu úsměv, vidíš tu květinu? Cítíš? Odpočineš si někdy? Neštvou tě ti kamarádi? ...

Moc zenes do predu (viz i tento text) upozadit se, nekličkovat dopředu jako démon, i to vede na ohýbání se. ... Jak zastavit ten tok myšlenek? jinak deprese - poklička, když přestanu, stále se to tvoří, ale vědomí už je jen poklička a nevnímám to jakoby už. ... Pak vesmír se zajímá o vas a to je opet unik a to same, viz dříve. ... Prostě napíšu sračky a je to něco, neb jsem to psal já. ... Nez posetilost to radeji dychat, třeba klepy lidí i mezi sebou, vše pošetilé, tedy většina života mezi lidmi ... Videt cloveka jako objekt, vec, je narust enropie a ego a imago. ... asi proto, že si s ním nelze povídat, a tedy entropie je vysoká? ale bude to i něčím jiným. Začneme se v sobě topit, jako když žhavý plášť Země pojídá zemskou kůru, sebe sama - jíst sebe sama je ohromný nárůst entropie. .. Nebo naopak nedýchat, ani nedutat, když se něco stane, a pak zase dýchat. ... Trapných chvil zažíváme během každého dne tolik (čekání, ztuhlost atmosféry atd.)... Nesnasim mužské manipulace s věcmi, technické jedince, ono je to do značné míry pošetilé, když muž dělá že je machr a manipuluje věcmi, třeba diriguje loď a vším hýbá atd. - ženu to dráždí, neb ona je ten objekt, proto je i pošetilé. Když je to v zemědělství, je to snitelnější, práce s hlínou, rostlinami atd., ale i zde se projevuje mužská neempatie, ze které brečím. Nebo když fandí fotbalu a řvou, nepředvídatelnost a jejich emoce - tupé, rozmáchlé po prostoru - opět brečím, tedy když jsem byl malý. No to není možné, co to je, kdo jsi?, existuje jen můj svět tuposti, E'' je nesmysl řekne sadisticky a cynicky. Říkají. Vadí mi, že tomu rozumí, má to máknuté a na háku, kam se do má dát apod., ... málo kdo si uvědomuje, že žena se identifikuje s objekty, živými objekty a zdroji (hlína, voda, potrava), a muž se zbraněmi a pojmy. Tam si nelezme. mamip rec lode, manip v zemedel nevadi.. Samozřejmě, co vadí, jindy se líbí. ... Místo řeči, povídání, vyjádření se řečí, prosazení se, tak dýchat, i to někdy jde ... radši než něco říci, dýchat. ... Také mladým něco přenechat, ustoupit. Moudře. ... Jsou lidé, co provokují, potřebují odmítnutí, ne, hranice (jsou vlastně masochističtí a ponižení), svoje území a soukromí, a lásku. ... Protože jsem unikl do světa vesmírného, magasvěta, odpovědnosti za planetu, tím více zranitelné bylo a je moje osobní já, osobní svět a neumí se bránit, ten vesmír a planeta (už) ale ano:). Řeknu hele vesmír, a on mě bodne do srdce. Božství a lidství jsou jiné, o to tu vlastně jde, vstoupit do úrovně božské, ale nejde to rychle, to je pošetilé a třeba schizofrenní, axxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Démon každého člověka je unikát, je jako stíny lidí, vzájemně si nerozumí a jsou na tom svém nositeli, k němu jsou přisedlí, jsou jakí parazit, jsou všude, vědí o všem atd. (je to mód – potkáme někoho jako jsme my a nechceme s ním nic mít – v tom je vidět hodně – bojíš se sebe, hledáš něco zajímavého, ne-svého, co bys za své považoval, je to narcistický problém, nechceme se dělit s někým, vše jsme jen my atd., je tam odpudivá síla). Ale to právě plodí něco, nějaký život a vývoj, viz příroda a strategie vůči parazitům. To je láska... .. Někteří žijí archetypovým, neosobním-duchovním světem, ti, co žijí osobním světem, jednak se bojí toho archetypového a také toho, že v tom člověku nejsou, není s kým se bavit, proto šikanují aby si vydobili osobní úroveň – uvědomit si to, přiznat si osobní zanedbanou úroveň (ono to právě ani nejde), ale nepropadnout jim úplně, jen napůl...zůstat sám sebou. Neumím se v aktivním osobním kontaktním světě pohybovat, odmítat (pak cítím vinu, že to nejde), právě proto, že nejsi v sobě, ono to neumí nikdo, a touží po tom, v domění, ýe právě moje orientace na Ducha mi umožňuje autonomii, ne, ale vnitřní nevědomé pohlčení objektem (A) to právě nedovoluje, když jsme hodně na Ducha, toto se projeví takto, vnitřní silná A. Chtějí to, co jste, také, vyměnit si místa, role. Protože to je role. ... Lidé vidí sexualitu jako něco (vlastnit něco zlého, prevítského), pak budeš umět odmítat, až toto budeš takto mít, ale je to přiživené, nevědomostí. .. je to ale o tom, ne dělat to co chtějí, uvědomit si, že je to tvoje slabá stránka, a sám od sebe, ze sebe, v sobě to objeovat a připomínat....gayství je dokonalá maska na popichování od okolí – absolutní tajemno a děs pro druhé, proto si to bytost možná volí Sedím na ptáku, vlastně žádná citovost, šed', les, houba, hluboké oční důlky a z nich temno a modré duch světlo (, odumřelá anima, rovina, příroda, Viktorka B. Němcové, metalický hlas transky, chybí tam kyslík, methan hoří modře, jen pseudojá a péro, sedím na ptáku, zoufalost, nelidskost, a přesto neubližování, zakletost, ztráta rozumu i srdce, krkavec, nehybnost, nepovedený plod, „mutant“, šedivý, to nemůžete vidět čistě, ale až dohromady tu atmosféru, qualie jsou nepřenositelné...láká to tím být, v hejnu much, je to část mne, vlastně jen já – ego, ale chce to kyslík na vzduch a smysl světa je cítění a city a láska, vůle k tomu... – tím to odpadáva...je to o imagu, duchu ženy ve mně...metalická entita, snová, duchovní... .. v jádru neřešený problém a navenek se to projeví jako bazírování na nesmyslu, zadržnutí se, jaký kečup si v samošce vybrat...Musím chodit mezi lidmi, studovat a cvičit mysl, aby na stáří nebylo toto...srostlý, á se stromy někde v bahně, oči jelena a – jen otisk, imago v lese... Jsem ptačí muž, skrčený ptačí muž v lese... Jen penis, nic jiného, žádná ženskost. Je to brýlatá inteligentní holčička s Vilémem. Vše komentuje,

neb si myslí, že ostatní jsou hloupí a nevidí to a necítí... Jen „já“. Je to pohlcení ženou a Animem (což spolu souvisí a jde ruku v ruce). Chtívá kokotů. .. Mám samé jedničky ve škole, ale něco mě popadne, divného, čert či něco tak, sprostého, a rozhodl jsem se dělat v diktátech chyby a pak s hrůzou to říkal mamince na obědě, brýlatý kluk, co neumí říci ne... jen jsem vyjadřoval, co tam, v tom ještě přežitým socialistickým školství, bylo za atmosféru a co bylo ve mně, úzkost, neschopnost úniku atd... Připadám si vlastně ošklivý – ta rovina úroveň /ne, nejkrásnější ... Nemusíš lidem dát a ukazovat megalomanské texty!, které je stejně moc nezajímají (nafoukaná bublina, vzdušný zámek), ale můžeš jim dát něco ze sebe, to není na jednu stranu tak náročné a na druhou stranu to je náročné, něco lidské, že máš na všechny vztek – i to je normální...

Příroda – krása, Roztoky, či jinde, srdeční záležitost a spojení s Duchem, nestydím se, už to i bráním, to je můj svět... Vlastně, tato nevyhraněná pozice, co se line celým textem, má vždy pravdu, to asi není správné! ...

Výkaly jsou též typicky imago, na počátku agrese (potrava), ale přeměna na toto. Ego je ale důležité, stejně jako výkal. ...

Ale bylo to nutné, tento text – ošklivost sepsat...je to v té ošklivostní úrovni dosti...

Takže shrnuto, ženy dostávají muže do neřešitelné situace (platí to i opačně), jsou dobré i zlé, paní učitelky a tady musíš být ticho ha ha atd., jediné co na to platí je vzduch, kyslík. Snad proto sem i démoni lezou. Nedýchá, je v ní něco, co nedýchá, co je utopené – to si konečně uvědomí, že to není ona, kdo je živá (má navrch, je pošetilý, vlastní lež, zlatý kamínek, božství) a ostatní jsou mrtví a v rozkladu, ale naopak, že je mrtvá. Hra tím končí. Ono – to je moje projekce, té redukční oblasti ve mně (NO₂), ale projekce je o tom, je to ve mně, je to v ní a já to celé hážu na ní, vyřešit se to musí v sobě, neb ve druhém to vyřešit jde hůře, ale také to jde – zasáhnout ji. Toto stejné vidí ženy v mužích, přehazujeme si to jako horký brambor mezi sebou, démona. Opravdu ten kyslík to vyřeší, jako přetnutí gordického uzlu to je tak trochu...Je to z jiné oblasti, jiná entita. Ona tě velmi snaží se potopit do jejího světa démonů...a dělá to i velmi rafinovaně, takže kluci, pozor na to. ... A také, vždyť on je to jen neškodný rarášek (pro ženy naopak)... Řeší tam něco strašně důležitého, to musí být tak strašně důležité! Ztráta přirozeného já není obyčejná ztráta, jako když se ztratí rohlík, je to A a E (báze, např. já a druzí), a nic jiného není, pořád to tam totiž pod tím nějak je...

Vlastně je to normální paní!! Jen potřebuje muže. (mimo sebe, mimo své já). Potom najít spojení s mužem, jinak, individuačně...Lidské úrovně se bojíme nejvíce, že by to mohla být normální paní/pán, je nejcennější. Stejně jako božství v nás. Je důležité si toto uvědomit, jinak není konce... - Teď už (i) „vím“, o čem to je, co to je a co si druzí myslí, že ví, vlastní.

Asi tedy platí, že problém nemá řešení na úrovni, na které vznikl, na které je. To může být velmi obecné a důsledek nelinearity na dané úrovni, zamotanosti.

Vědomí, a já, - ano, je to iluze, není to jako pevné předměty kolem nás, není to věc, je to E i A nějak dohromady, což ve světě věcí nejde, je to abstrakt, obsahuje to i nevědomou složku, což věci nemají. O já nejde říci že je E' a nebo že je A. Má to blíže světu elementárnímu fyzikálnímu. Buddhismus - ano, svět a i ty věci jsou iluze, ale to ještě neznamená, že to je špatně (jen částečně). Je potřeba se s tím smířit. ... Ženské či mužské já, ego - je milování a děláme mi dobře (oba), tam je to maximum. ... Ženský klín je hrot sám o sobě. ... Animus je i chlupaté zvíře, co hladí...

Vlastně text je občas strašně vulgární a intimní...za to se stydím, ale jde mi o pravdivost...papír snese hodně, ale běžný život toto nesnese a to je dobře...

Ne-západní lidé mají jiný vztah ke lži, proto dochází k mnoha nedorozuměním – v Číně přšely chobotnice z nebe – nejspíše nesmysl viz ty fotky – ale oni to neberou jako lež, pro ně je lež jako každodenní věc, pošetilost to je svým způsobem, společenská záležitost, i dětská radost – dítě má také integrovanou lež (imaginace), „o nic nejde“. ...Až když se na to přijde, pak páchají sebevraždy.

Někdo si utvoří úplně svůj absolutistický svět, a vše mimo něj je totálně zlikvidováno. Nejlépe je to vidět u inženýrů. Oni reprezentují mužství a myslí si to a je to nevýratné, protože to je předpoklad samotný (E'), technické předměty jsou esence E', za tím stojí veřejné mínění a hlavně za tím stojí velká šikanující mamina, pro kterou toto mužství právě je. Lze jen jim ukázat, že to jde i jinak. Úplně vytěsní city, byť nejsou zlí, .

V práci – myslím, že jsem byl, či jsem se povolal, tam jít, abych to tam změnil, prostředí, ale je jasné, že když odejdu, vrátí se to i zpět, jak to bylo, když jsem tam přišel. Oni mi také něco dali, uvědomění si sebe sama, byť s tím nesouhlasí, co je mi blízké. Vzájemně jsme se vyděsili a poučili atd. A o tom to asi je...

///// Ženy, ženská složka v nás se může stát závislá na určitých činnostech, třeba psaní tohoto textu. Jsou potom neukončitelné. Podobně po práci mi v hlavě v nevědomí neustále běží program, který něco řeší, vutahy v práci a dlouhodobé úkoly, ty jsou nejhorší – dlouhodobé úkoly – ty hodně zatěžují mysl (dostávají nás ke dnu a drží nás tam) ... říci si, už nikdy do práce. Apod. Ten kolovrátek je činnost, ale jakoby probíhá v měkké hmotě, v A...je to sexuální, byť se to nezdá... Ženská sexualita je nevyhraněná, a to se kompenzuje zaměřeností čistě na penis (bez tváře atd.).

Dobře je vidět, jak pracuje vidět nevyzrálý Animus na příkladech (vidím to z pohledu ženy a pak muže): je neděle ráno, žena a muž leží v posteli, je léto, žena má svoji přikrývku na sobě, muž svoji přikrývku odhodil a je jen v trenýrkách bez trička. Žena se něčeho v sobě poleká (lekne se jeho), má v sobě dlouhodobější úzkost, nebo prostě cítí v sobě nějakou úzkost a řekne „není ti zima, nechceš se přikrýt?“ – tato věta vůbec nedává smysl (na bytostné úrovni totiž žena i muž vědí, že kdyby mu byla zima, sám by se přikryl) – ona má slova jen jako vlečku za city, které v sobě má, chce tím vyjádřit pocit v sobě, a když se muž chytne toho, co to znamená, začne peklo (nebytostní úroveň), on neví že má vedle sebe tupého chlapce-ženu, co neumí vyjádřit své pocity a říká „miluji tě“. Ona tím také něco iniciuje, aniž by to třeba věděla, prostě to z ní vyjde a vidí to jako spontaneitu, ale spontánní to vlastně moc není. Je to vlastně šikana. Proto muž by neměl říci nic nebo „miluji tě“, pohládit ji atd., ale to nejde – nechce se mu hladit obludu – démona, ale jeho ženská složka by to potřebovala. Samozřejmě to má různé stupně intenzity tato ženská šikana. Ona tím vyjadřuje i péči a pečovatelský a jemné city, ale je to nanejvýše citově tupé. Žena slovy vyjadřuje to, co je pod tím, ta slova, ne že by vůbec nesouvisela s tím, co je pod tím, ale jsou jaksi vlečka, vazal, a vůbec nedbá na to, co říká, význam těch slov. Ani ten muž nedbá tolik na význam těch slov, ale na tón, ale přeci jen jeho mysl velí na tento „dotaz“ odpovědět. Ženu zas velmi irituje, pokud muž trvá na to, aby se vyjadřovala přesně a aby řeč měla význam, jaký má – z toho se rozbrečí (to znám)...tím se přeruší ta guma, lepidlo, táhlost, to citové pod tím... Také je omyl se domnívat, že muž je dokonavost a žena nedokonavost, Duch je i nedokonavost... Také, když žena vidí muže, projikuje si do něj citovou tupost, ale sama tuto citovou tupost vyjadřuje ze své pozice. Ona tam to pekelné zlo v sobě necítí, tam jakoby z ní ubližuje ten, který není přítomen ve vědomí...to ale neznamená, že ona za to nemůže. ...Ono tam jde o to, že žena se lekne sebe, je tam ticho – ona, a to znamená, že ji může někdo ublížit, a tak udělá, co udělá... to je vlastně ten problém, nemá rozvinutou ženskou svoji složku (tedy i tu mužskou) – ale může se stát, že pokud ji bude chtít hned teď rozvíjet, bude rozvíjet své ego, slast, ... ženy obvykle mají problém si představit, že v její představě není ona samotná (ženy mají totiž já vlastně slabší a toto je kompenzace – Eros – ego, já). ... Ten pocit k muži vedle, co se v ní odehrává, je nepopsatelný, ale přesto jasný, ale těžko přenositelný, a jakoby nejde jinak než ho doplnit, vyjádřit nesmyslnými slovy ...

Od mala jsem měl silné ozývání z nevědomí, že mě chtějí zabít, rodiče, příbuzní, lidé, prostě pro to, co jsem...možná je to normální vývoj – opositorum vůči péči, jež je ti dávana...

Stane se, že je žena a její malá dcera či dítě a vidí muže a hned si projikuje – to je pedofil, v ženě je toto velmi silné a muž tomu může podlehnout, této představě, kterou ona neumí potlačit a musí být manifestována, zhmotněna - vidět. /////

Když je nějaký stres, který se těžko vyjadřuje (z cizích lidí), uklidním se – uvolním, vlastně tím, že manifestuji oč tam jde (o zabítí, moje zabítí – ženská sebestřednou:), jde o to, že mě chtějí zabít a tím se uklidním, jde o smrt – ukončení – neuróza...není o to sebestřednosti, ale o prožití a hrozbě, silné hrozbě ...asi i přání být mrtvý a ne tato nepovedená bytost. ... vím, že lidé nesnášejí oboupohlavní bytosti – egoidní, duchoidní – ale i je obdivují atd...

Měkké A v člověku je pro demony jako lep, a poznají ho tak, že ho neumíte moc odmítnout. ... Lidé nechápou, že citovost a jemnost je moje doména – přitom nejsem hysterický žlučovitý muž transvestita nebo zženštilý, prostě to je moje přirozenost, péče atd., ale jinak než u žen, méně vtahující, méně v jedné kouli, bez role mateřství, i když i to tam je....

Plně respektuji kým jsi, kým se identifikuješ, ale nemohu to s tebou sdílet. Je to jaksi šibalské, říká se tím nepřímou, že jsi mimo, ale toto právě z toho musí vymizet a být tam ten respekt. Také tam musí být naše lidská úroveň, že máme to samé, nějakou tu vyčítající jednodušší „lidskou“ polohu v sobě. ... Síla démona je v tom, že ztratil přirozenost a teď to vyčítá, to je jeho největší síla, muž má toto zpracované a je přirozený – nepřirozený.

Mám přání, umět vás respektovat, respektovat dané lidi, po ničem jiném netoužím ... Smír. Se stíny. Znamená to ale smířit se i s tím, že to mám v sobě také.

Síla a tupost tu prostě musí být, je to pošetilé a smutné, ale je to tak.

Přenést tíhu moudrosti na druhé, darovat jim to, na mladé (je to přirozené a hluboké), na někoho, neb je nesnesitelné, je to nálož (viz tíha, gravitace), co se vleče od pokolení přes pokolení dál...přesto to nezapomeneme...

Přenesení na tebe, co se mu stalo, udělá to tak, že je v roli toho, kdo mu to provedl, a to působí velmi silně, neb tím se to jeho utrpení absolutizuje...

Dnešní kluci i propadají autoandrophilii, což značí ztrátu identity, ženy také propadají autoandrophilii. Nejsem proti tomu, asi je to posun...

Pošetilcům přijde vše divné, všemu se diví, mají předsudky. ...

I úctu k Duchu, duchu, k ďáblu to nedoporučuji, jen přiznat jeho význam pro fungování světa, víc nejde ... dříve jsem vnímal, že i pračka má ducha a všechny věci ... kameny a řeky mají samozřejmě svého Ducha, duši, to je vidět při povodni, síla... „zloba“, síla, přirozenost, Duch, koloběh, uvolnění napjetí..., manifestace spíše jen, prostě manifestace..., jako by řeka měla Ducha, podobně sopky atd..., něco chce říci. Je to dojemné, a lechtá to Anima v nás...

Musíme se naučit i nepomáhat všem, z pohledu onoho světa je to asi potřeba, Bůh to má tak asi taky (ale nevím:), tím se příliš vtahujeme do problému, nejde řešit vše, všem pomoci, umět i vyhodit do koše semínka od pomerančů, která si schovávám. Je to ve stejné rovině, jako s tou květinou, když budeme pomáhat jedné květině, druhým se nebude dostávat, nejlépe nezasahovat. Ale i jednu květinu zachránit je zásluha.

Pocity se mění, proto je tím mužská mysl zmatena, právě E' to v hloubi stabilizuje a ty city evokuje...Čím se jde na hlubší úroveň, tím jsou asi stabilnější, byť bez ztráty jakési dynamičnosti...

V ženě vidím právě toho démona, co nedýchá, stále...

Transky jsou nevyzpytatelné. Pak všem vyčtu, že mi nedopřáli být ženou ... a to je vždy síla...

Druzí zkoumají a zkoumali, zda si poradím(š) s Animem, jak oni nemohou, což ale oni neví, že si s ním neumí poradit, šikanují. A jde tam o mužskou cest - neslabost, zda umíš prorazit A, když zjistíš, že toto neumíš, jsou ... , ale právě při tom uzkostem přenosu to nejde. Už si s tím umím poradit právě tím cítěním, dýcháním apod...

Redukční složka v nás, to je vše to démonické, ego, předsudky (E'), je to E' a nebo A, plyn...

Taky, žena když vidí nebezpečného muže - táhne ho to k ní, a to ho jaksi eliminovat, zadusit. To totiž dělá muži v sobě, na veřejnosti: mlč podlá agrese, muž takto umlčuje cítění, žena ale také do nějaké míry... A všichni stále velký čas života sledujeme a přemýšlíme nad tím, co o nás přemýšlejí druzí, v mládí je to důležité, ke stáří je to již jakási rutina.

Čím více zkoumám, tím dále i blíže je božství...nevím, co to je...

Ve veřejném prostoru, to je typicky - umět projevit city vůči démonovi (veřejnému prostoru - nejistotě, cizí lidé) - to je to, co nejde, klidné "hlazení", neroztřesené, nelikvidující atd., překonat to,...Pak je vše snesitelnější a lidštvější. Neznamená to být easy a bavit se s každým...Ale jak říkám, je to hlavně pro ženskou mysl, mužská mysl

Muž může vypadat nepřístupně a ztuhle a to je také nevědomé cítění, potřeba cítění, byť to je to, co přesně odmítá. Cítění A Duch jsou základ, spolu úzce souvisí.

Muži vyhledávají homosexualitu, když jim chybí oni samotní, a je to vlastně potřeba ega... přes odumřelou Animu si rozumějí - to je jeden kanál dorozumění...

Být identifikován s božským, s Duchem, je dost „mimo“, stále je to asi identifikace, role, nepřirozenost, ne-báze, ale je to její součástí, božství.

Dopřát si větší svobodu, tím také poleví to zabývání se lidmi a snáze se odmítnou.

Umět prohrát je dost zásadní, mužství z toho vlastně vzniká a tvoří jej...

Pánbůh také asi ví, že nejlépe je, když sami zakusíme omyly a chyby, abychom se poučili...

Něco vymyslím, nedokončím a už jdu dál, je to styl. ...

Možná je to dýchání sobecké, ale to je spíše pohled toho démona na věc...

Najednou se vrátila na chvilku dřívější ustrašenost. Je na to dobré pomyslet, že jednou stejně umřu, tím se uvolním a žiji. ...

Proč ubližovat sám sobě - zabývat se někým, kdo vás štve.

Stačí jen pomyslet před démonickým mužem na citovost (není to vydírání ani afektovanost atd.) a ..

Bohužel neumíme naplnit dětská očekávání – orientovat se dobře v životě i ve městě, umíme jen málo. ...

Dítě není naše ego!..., ale přirozené je asi, že své ego jakoby předáváme dětem (štafeta), matka i otec, každý po svém, věčná koule - ego.

Každý den zažíváme malé smrti, zabití, démony, předsudky – dýchám li žiji....

Síla je naopak pro někoho automatická a má problémy s city. A obojí je problém všech. ...

Existují jednosměrné komunikace – třeba čas, vrstvení něčeho, nebo zpětná kompatibilita/nekompatibilita verzí software (Word, Excel atd.), ovšem zdá se, že na elementárnější úrovni je spíše volba, dialog, oboustrannost (kvantový svět). ...

Semínka pomerančů, tedy i selská zemědělská venkovská přirozenější úroveň...

Když Bůh – Duch – Láska náhle vstoupil do mého života, nemohl jsem tu tíhu dlouho unést (10 minut) a musel jsem to odmítnout. Bůh má asi spoustu úrovní a podob. Proces sblížení Boha a člověka je, jak říká Pjér, příčinou spousty ..., zkratka k božství je pošetlost nebo schizofrenie. Nemůžeme se stát Bohem, musíme dostát své úrovni a „integrovat“ jej – individuace samotná (?)...Bůh v nás je, ale musíme být člověkem – v bázi to je spojeno, přirozeně ...

K té hře malý svět - je tam vidět, do je smyslem pobytu ve světě - láska a poznání, jen to vede ven z tohoto světa. Začnou meditovat, ale zjistí, že to také nikam nevede. Jen láska. Na konci tam začne být více a více světla... Možná nás překvapí, že božství je malé dítě, avšak prošlo si celým životem a je moudré. Může se to jmenovat vlastně i Diktatura Bytí. To, že je to věčné, na věky, existence, poznají také tím, že je tam bezdná mísa jídla, bezdná slánka, bezdné poháry s pitím. Dovolávají se Boha pak démona, ale žádné kouzlo se nekoná, tak jako v našem světě, v realitě. Bohužel je to objektivní pohled a nemůže se tam objevit subjektivní prvek, aby se divák zapojil. To je bych řekl hlubší problém – onen svět v sobě spojuje objektivní a subjektivní, proto onen svět a bytí nikdy neuvídíme objektivně z výšky – jen částečně, nějak.... Na konci by se z plyšáka, který tam byl zastrčený ozve ten hlas (no konečně, jsem se dočkalo), a silně předtím z něj vyhází světlo, možná i použít robota batole. Ke konci také už nemusí moc jíst a pít...

Shrnutí: přijdeme o bázi, přirozenost a pak ji hledáme - omyl je, že je naše, že je já, hledáme absolutno, ale musíme jej najít v životě, a ne jen v minulosti. ...

Hlavně to Tady mějte, mějme rádi. Planetu. Tak jako Duch či Duše.

Jak dojemné je, když kosmický koráb (vlak, letadlo, "technika" obecně) pomalu odjíždí a pak zrychluje, pryč, navždy, na věčnost, „tam“ - vezmi mě tam sebou, vezmeš mě tam?, muži...

Jenom slabý Duch, když má tu možnost, zničí nadobro svého nepřítele. .. Viz banalita – klíště nechat žít a odnést někam mimo místa, kde chodí lidé...A to se týká všech našich nepřátel a negativního...Musí být, co jsou. A my se jim musíme bránit apod. ...
/// Můžu si říci, že budu žít sám (má to důvod), ale (a) jsem za to zodpovědný, za následky. Třeba znovuzrození nebo ... A obhájit si to u nejvyššího – ale to právě nejde, vše pošetilé – povrchní. Ale zvolit si tu „chybu“ mohu. V životě to však našťastí nebývá takto vyhraněné a vliv vnějších i vnitřních pochodů má vliv na změny.... Rozhodnout se a provést...(Duch). .../// A se vztahuje (k), E objektivizuje.

Atd., atd., atd. (o mladých povídání)...a to je další vývoj dál ...

Byl bych rád, kdyby způsob prezentace textu nebyl brán jako vzor, je to hektické a plod doby, přirozený stav myslí to není, právě ten stav, kde se projevuje univerzálnost báze – lidská úroveň.... /

17. červen 2018

Fekál s perlami:

Bylo mi naděleno dost - nepotřebuji víc (lide touzi, já nějak moc ne, jako oni)...

Introverovi berou extroverti predatorství a je z něj bezbranná mrtvolka bez zubů...introvert je pak pohlcen vnitřním objektem uvnitř (Animou)...

Moje původní pýcha zhořkla, žal, i sebelítovství a spolknutí a únava - už je to volba (stejně jako chodit do práce, kde nás to nebaví)...zmizelo to, ta povýšenost a důležitost a mesiášství, jsem rád s polštářem dole.

Dokonalý je jen člověk a ďábel, Bůh, božství je dokonalé=úplné - mocné i bezmocné, dokonalé i nedokonalé - nejontologičtější esence a "proč je něco a ne nic" (nic a něco). To neznamená vágnost, nijakost nebo rozpor, nebo absenci dobra, je to báze, minimum energie (globálně), (a) báze, je "dobro"... Protože božství je úplnost, nic v něm se nemůže povyšovat nad ostatní...Je to hlubší, než kdyby byl jen dokonalý, je dokonalý tím, že je i nedokonalý a třeba s chybami, které už ale má zpracované...

Už třeba nedokonalý člověk vs božská dokonalost se tomu může blížit...ale je moc odděleno a proto tam je napětí a touha. Tyto věci touha souvisí s jednosměrností času, neb oddělené směřuje k vyšší entropii - spojené, ale na elementární úrovni možná šipka času vůbec není (možná ani elementární úroveň neexistuje, nikoli ve smyslu, že by šlo nekonečně hmotu dělit, ale prostě je absence tohoto pojmu - např. protože vše je element, nevím...), tedy touha je něco makroskopického..., možná, že kvantová teorie je neúplná, protože pod ní je hlubší úroveň (to popírá to, co jsem řekl, ale jsou to možnosti...), možná je i více pravd a správných teorií a výkladů...

"Bůh není dokonalý". Řeknou - co je tedy dokonalé? - špatná otázka a marné hledání. Je tedy člověk? - Ne, není (nevím). Je nám tedy roven - ne, není...atd. Ztratí se tím určité mladé hrany, ale něco se tím nabude...Svět se tím prohloubí a možná zrealní. Smír. není to, že jsem to přechytračil a v sobě si hladím pošetile E' ("pravdu" absolutní), vám relativitu, mě absolutno - ne, je to spíše na celkové úrovni...Myslím, že připustit, že Bůh není dokonalý je velmi důležité. ... Lásky je také mocná i bezmocná a dokonalá a nedokonalá (něco tam chybí, něco pevného, ono láska samotná je pevnost, ale přeci jen, není to dokonalé...), je to nic (tak to vidí démon vlastně)...

Pak smíření se se všemi chybami – mými, druhých, světa. Chyba je ten démon nebo jizva apod., když ji přijmeš, uleví se...(samozřejmě je to princip vlk a stádo). Ale Bůh není jen osobní, je asi i neosobní, obojí... Po této formulaci, jejím pochopení atd., pak už se otevírají dveře Lásky, pak mohu milovat Boha, pak poznávám (letmo, snad?), co to je božská láska a co to je božsky milovat, nepodmíněně...

Je to vlastně jako "král je mrtev, ať žije král" - popření něčeho vede na to, že se tím tak trochu staneme a že se to zobrazí v pravější podobě...Pak se dostavuje láska ke všemu, co je nedokonalé. ... Řekl bych, že určitá asymetrie, nedokonalost, bude i v základu bytí. Že představa sjednocení ve fyzice, na počátku byla dokonalá symetrie, nemusí být pravda... Vlastně toto je integrace Boha, neb Bůh a člověk se přiblížili sobě, člověk dělá chyby a Bůh to je také...Dále je asi již více Lásky a také nebytí...

Láska je také mocná a i bezmocná, je dononální, ale něco tam chybí (E'..., nám přijde). Jen tam, kde je nedokonalost, může se dařit lásce. a lidství...

Jsem i nejsem Bůh potom, Bůh je i mimo, stále je mimo, podobně s bytostným já - pokud ego pohltí bytostné já, je to vágní nadčlověk, musí to být my i ne my...Bytostné já je tento stav teoreticky (Bůh i ne-Bůh), Bůh tam stále je samozřejmě, není to čistá gnóze či stal jsem se Bohem apod...moc moci v tom není.

Na veřejnosti nevěřit vůbec ničemu, zadnému gestu, neverbálnímu vyjádření (hodnocení, emoci apod.) - vše je obrana... Samozřejmě ale, že úsměv potěší atd... a značí nadhled a uvolněnost (meditační).

Ale už po tom všem vím, že to tak je, a nevěřím tomu, a vím, co je pod - baze. Problem je když nevíme že je to maska...

Někdo dá sebelítost jako masku, a je společenský a přijíman - ale ve skutečnosti se neotevře.

Démon v nich říká jsi špatný slabý a citíš ho -démona i v sobě vůči nim - totéž vlastně, totožné in situ...

Proto tolik chtějí tvé ne, neb to neumí "také"...

Snaha se všem zavděčit...přemoci to.

Sebelítost je sebezpožírací: ego, chomáčky...

Smířít se s tím...vsim

Co tu delam? Mysleno v praci...nepatrim mezi "neinteligenti"...

U človeka je prадator-ovce uz dost nejednoznačné, neb extrovert i introvert jsou jaksí oboji, ... pak po smrti svet bez forem, oba jdou nahoru, již bez konfliktu jiz a nejaka vyssi, spojení s (v) bohem...?

Úplnost bozstvi, ci Boha je ale i to, ze je tam i neúplnost. Viz napr. posetilost nelze integrovat.

Je to tu jako ta fáze dítěte - jsem přirozený, okolí s tím má problém, protestuji, přizpůsobuji se - smíření - pak to ale ještě v životě prolomit atd.

Jsem zklamany že nejsem dobry, svaty bez poskvrny atd.- proste to neumim videt asi.... ale v nitru toto jsem, asi kazdy, baze...

Přemyšlíme jak o nas přemysli ostatni...

Duch pracuje a dela to pro celek, obetuje se, introvert a kosmická úroveň, a duše to má jak?

Démonu se muze postavit jen demon - deprese...ale i jine veci...

Demonsti lide okolo, říkám jim - tak raději nedělej nic a neživ to - od mala nechápu, proc lide tak sili...

Význam vůbec žádný, nemám, jako bezdětný, neplodny, či potrat (dítě, E' cítící) - lidé k tomu absolutně bez citů, ale když to tedy nejde vůbec z vnějšku nějaké city ke mě, asi je problém ve mě - musíš se ty snažit - ale to nechci...právě...

Jsem uštvaná ovce.

Demon chce aby ses naštvál (prijdes mu inertni) a on mohl pak mít, mohl byt, tve e', neb tys ho měl předtím. ... Je trochu nepochopitelné, že ten, kdo má v sobě nekomunikaci, kámen, vyčítá druhým, že jsou nekomunikativní a exkomunikuje je...ten kámen i ubližuje dané bytosti a vyčítá to, že to dělají druzí...toto jsem hned od mala prokoukl a nikdy nedělal alespoň o tom nevím...

Když budeš na vše říkat ne, uvědomi si ostatni nevedomi silenci bázi a inteligeci ...

Někdo jim musí říct že jsou hloupí - prázdní, tupí...

Provokující chce, abys ho odmítl, aby sis připadal špatně. To si pis, ze te odmítnu. A je to.

Dalsi mod: jsem jakoby stale rozmrzeli ale to si neberte osobne - to je maska...

Bohužel se vzdy trefite vedle.... snad prave to je sanc na sblizeni, kurva...

Sebelítost je posetila a drbani se pres hlavu (drhne to, dělá se to schválně složitě, a jde to lehce - "ochrana" intimity uvnitř tou komplikovaností, že se to dělá jinak, než to je, takto si žena myslí že ona je uvnitř přirozenost, to si myslí Eros) a k bazi je daleko musi se odstranit e i a.

Pleteme si lásku se závslostí a vazalstvím a připoutaností...byť to je iniciace.

Pořád jde o fyzikální problémy: lepší hranice atd., i já je fyzické (vázané na fyzické) - bez formy tam?

Objekt uvnitř introverta lepší

Sdilení problému nebo text - text plní vlastně tento účel.

Odnasím problémy i za druhe - viz projekce

Neskutecna sila projekce - spojeni lzi vycitano a baze...

Rikaji nekomunikujes a oni ano sikanuji se - to neni o lidská přirozená baze. Vse co vycitaji druzi se bohužel tyka jen jich...

Dostali jsme se do pruseru a svadime to navzajem na sebe...

Fyzikální formy mi jsou sumak i ja...jako mimozemstan tady.

To místo oksyličit E', démo...atd - dýchat, uvolni

Jak tak koukám tento text je jedna velká stížnost, vyčítání...

Takovych jedinných na světě jako ty už jsem viděl.. říká Duch..

Ženy, démon, drží v sobě tvoje afekty, agresi.

Dýcháním se automaticky přejde na uvolněný mód, před tím zatuhlost, zakoktanost - tak jak to mají často ženy na veřejnosti...inertnost

Už spodina už ne fuj už s nimi umím nějak vyjít... a mít svůj svět a nemuset přijímat jejich.

Spodina stejně jako žena chce, abys byl trochu jako oni - užíval si něco, peníze, pohodlí - měl spokojené ego. Ale to chce i rozumný Duch, otec někdy...

Ego odráží to božství - vyžaduje ano i ne a samo to je také...

Pošetilost není ani rozum ani cítění, tyto dva prvky se uvnitř nepovídají, navenek ano, uvnitř ne...ale je to složitější...

Je falešná nižší vrstva společnosti (co si na to hrají) a pravá.

Už s nimi i vycházím, resp. nebavím a nevadí mi tolik jako dříve (byl bych na jehlách z toho, provokace atd.), člověk si v konfrontaci s nižší vrstvou více uvědomuje co je, a to není dobře mít identitu vázanou na rozdíly, svoji přirozenou identitu a nepřirozenou...

Muž-odumřelá Anima, muž-Anima je to tajemství v muži...neko co je v kontrastu se životem, tedy není to jen neko...

Lidé na veřejnosti mají mód, který jsem dříve míval také - cizí lidé - fuj, po tom všem, po odysee už to tak nevnímám, nafackovali jsme si a je klid...

Nechat je ve složitém problému, do kterého se dostali (nadávají ti třeba, ale cítí se pak špatně atd.) ... neví kam!

Láska se zahazuje projekcí...a končí jejím úplným vymizením - tam je nejvyšší a nejinteligentnější (?) neb už si nemusí dělat projekce sebe do okolí a ví, co je okolí a ona sama ta bytost...

Všeho čemu se bojíme, tím musíme projít, nebo se s tím utkat, jinak není konce, odpočinek...

Toto vše, ten text a ty teorie, není skutečnost, ta je tam venku a po smrti....zahodit to a ...

Muž se musí v životě někým stát, něco dokázat, (ale těžko se to pozná, že už to nastalo...), žena to má automatické, ale náplň je těžká - výchova dětí...

Děti potřebují nějaké nebezpečí mimo sebe, v lese mimo vesnici, jinak se sami stanou nebezpečím.

K démonovi máme paradoxní vztah - jednoho opečováváme nejvyšší péčí (dítě...) a druhého úplně odstraňujeme ..a mohou být třeba totožní...

Jemný kluk co neumí říci ne - samozřejmě to je forma jeho pošetilosti... Ale běsnící muž je také pošetilý...

Extrovert je dost orientován na objekt, a nebezpečný subjekt má v nitru - proto působí někdy nevědomě hroživě...

Démon potřebuje ticho a klid, ale bojí se ho jako čert kříže, jede na principu "když nemůžeš, přidej" - měl jsem možnost být o ssamotě a je velmi klidný, když je klid, jako miminko. Bojí se nudy, ticha, slabosti, a tedy i E'' které s tím souvisí, cítění, cítění E''...

Možná někomu přijde příliš generalizující, že za zlo se tu považuje démon, jednak zlo a dobro tu nezmiňuji, pracuje se s ním jaksi intuitivně, jednak ono to tak asi je, postupným zkoumáním, syntézou a analýzou vše "negativní" lze spojit s démonickým, ten tam je buď přímo a nebo působí nepřímo...

Sleduji, že takový jaký stav mysli mám před usnutím, takový mám po probuzení (po krátké době probuzení) - myslím, že je to analogické ke smrti - co nevyřešíš tady, tam už moc nevyřešíš...

S časem člověk má hroší kůži, více a více, vůči šikaně okolí (i hmyz atd.), souvisí to s určitou depresivitou a dutostí, jsme jako starý strom, také je dutý a uvnitř shnilý (těžko už říká ne, ale už je jakoby celý "ne"), ale je zvláštní, že ačkoliv tam už nic skoro není, je to plně funkční, plodí, ... jsou to ty zkušenosti, a málo znamená více..., dlouhé sítě neurální u starých lidí oproti krátkým u dětí...

Dělám tu ze sebe znalce života a je mi teprve 30...

Je pro mne velmi vzácné, že muž dokáže v ženě vidět lidskost a analogicky žena v muži, když někdo (já) vidí jen demony...

V duši existuje místo - naše úplná normalita (pro mě je to vlastně jakoby ta odumřelá anima - muž), sedlina, střed (ale nikoli těžké těžiště) kde jsme, kde je Normalita, city a ..., všichni pryč a pak se objeví to místo, a démon říká toto ne, buď co nejsi - to jsi, jsi frajer, s mobilem apod...

Pohládít strom na veřejnosti - zpracovat v sobě všechny předsudky, ... aby to bylo normální, od sebe, ne nijak házet "to" vedle, před sebe, ale zase ne egoistické-centristické, s věkem navíc mizí zábrany... velmi vyzrálé citění - proti takové (třeba ženě) je démon velmi malý, ona je lidství i božství zároveň velmi hluboce obojí, promělné, nebojí se umřít, prošla si smrtmi..., není přirod egoistická apod., ona je to E' vlastně, ale je to měkkost a citění, tím démonovi vypálí rybník, ale je to velmi zlidštělé atd..., lidství, co je E'..., ten šok pro démona je, že je na něj milá a jakoby se ho nebojí - té zdi...Existuje pak i lidství a božství v mužské podobě, to je individuovaný muž zase...démon = veřejné mínění - imago, lidé, rodiče nad námi...je to potřeba samozřejmě, stejně tak to je Bůh - dialog, společenství...

Když mě chce v něčem podvést - ať si to má takto komplikované, ať se z toho klidně zblázní. Jsem možná blbej, že jsem důvěřivý, ale on je ještě něco složitějšího

Rozjebanost mysli zachraňuje E' a E' ji potom zas rozjebává, a děje se to i zároveň...

Muž je také celek, ale jiný než A (oddělenější), E již obsahuje A, co je "pod ním", objímá to...

Smíření se s tím, že mám v sobě démona, vak s plynem, "had", vak co se hýbe a je nekontrolovatelný, potřebuje hrubou sílu, mužskou ruku, zatlačit na to, tím se to uvolní, to napjetí v něm, nepraskne, to ne... .. smíření se s tím

Ve všech vidíš demony, to iniciuje démona ve mě...je to stejné, totožné jakoby....., aby bylo jen stádo, to je dost napjetí vzniká...

Celé to "zlo a dobro" je to znázornitelné na predátor a kořist-stádo. Vyvíjí se strategie - život. Když však pustíte predátora do stáda, čím více se jím zabýváte, tím více ničí. Umí se i maskovat, aby se dostal do stáda, třeba se prohlásí za stádo a exkomunikuje. Po smrti pak ale konec konfliktu a podání si rukou, zmizení forem, a obě energie kráčí k ...? Nejde být bez vlka a nejde být bez stáda... Pak složitější u lidí - mají oboje v sobě...asi ve vesmíru je cesta ke stále složitější individuaci Jin a Jang...

Skončit - Musím být schopen nést následky (nedoví se lidé, něco podstatného ...), беру to na sebe, vzít to do vlastních rukou, mít to pod kontrolou - toto je velmi důležité uvědomění.

A pak na pěkné místo, kde je les, cesta do Všenor ... chyběl tu normální text, třeba o cestě v lese, lesem, někam...nebudu to vypisovat a psát. to je domyslitelné.

Ono, tím, že lidi s demony odsoudím jako bez-kyslíku, je to asi i účelové, byť je to velmi přesné a pravdivé, je to asi i snaha je tam dostat (mít mimo sebe, ponížít apod.)...neb oni tam právě být nechtějí. Takto to vidím v ženách...a mám mužský klid a hnůj je na ní a přijde mi to ok, tak jako každému muži...ale už se nenechám napálit jejich vyčítáním, jako dřív, umím cítit, vím, co je to být ženkou myslí atd...

Lidé se bojí být chytří - ti co provokují, aby nebyli exkomunikováni.

Úzkost vede na E' a E' pak vede na úzkost. U mužské mysli úzkost se uklidní v A a pak z ní cítí úzkost.

Klidně si mě exkomunikujte (exkomuniakce se právě bojíte), pak za mnou stejně přijdou.

Exkomunikace je dost fikce a hra a zvýrazněnost (jako když je A a E v klidu pohromadě, pak zesílí E a musí zesílit i A), nikdo není exkomunikován a každý tak trochu jsme exkomunikováni, ale všichni jsme společnost, když překonám

Už vím, že je to celé o exkomunikaci (snaží se mne exkomunikovat, což je šílený pocit samozřejmě být exkomunikován..., je to přenos) - už k tomu umím mít dospělý postoj, umět tím projít, zkousnout to, překonat to, nebát se toho, zakusit to, jsem dopělý, vím kam patřím, jsem součástí společnosti (hluboko uvnitř), společný rytmus, a taky jsem i mimo společnost.

Neodmítat démonky, co exkomunikují, to je cesta do pekla, uštvete se, jako ovce...

Jsem dospělí, to přežijem - exkomunikaci, vůle do toho, ... pro vaše dobro, udržuji si rozum a klid, už to má člověk racionálně zpracované a citově, už ví, kam patří, a ví že je i mimo společnost...

Vydělávat a pak relax...(ego mužské).

Demon je orientovan na napjeti a agresii neb je potlacuje ci spise jim zije.

Jde tam vlastne jen o tu exkomunikaci ...on je to prenos atd..

Svuj svet normalita klid les hrad

Mohu je už snadno exkomunikovat ze (sveho) sveta, vydirat je svoji inteligenci a klidem, ale nedelam to, citim ze jim to moc ublizuje - vystrkuje je to z obce. Jsem vyjimecny neb vim oc v nich od mala jde a jsem proti tomu nekompromisne - ale to bylo prave driv.

Sikanující se brání exkomunikaci...

Je zvlátní že když nad tím vyrazíme, přichystáme to same pro mlade...

Ikonizace e': člověk je nekomunikující s tím - začátek a proto je to mladé - ikonizace E', s hranami.

Rikal jsem ze ukoncim, ale zas neco nove bylo potom.

Uz na to nebudu tlacit na ukoceni - az prijde cas, ukonci se to samo...

Buh se snazi byt dokonaly podobne jako se snazi lide?...Asi v jine rovine...

Díte se opičí - staci jen delat, jit atd. a ono vse okoukava.

Mužský e' komplex absolutní je dlouhodobě neudržitelný - obsahuje pod sebou vše i ty city, je mu vlastní (rytmus) bez něj ten svět pod ním ale shnije - jemu je to jedno, ... , rekne ze ne ze když ho tam dole budou vzít budou ok, ..., neda se v tom dychat cítit a zít..., ženy to sikanují a exkomunikují a nebo naopak obcují s tím, tím, ty zkušenější to mají již zpracované (ale nikdy nejde nic úplně zpracovat, to je omyl!)..., je to jeho volba. Jakoby to není špatně a posetile, je to akorát chladně mužské..je to láska ptám se? musí se ukázat jiný svět... nic jiného není? Je. Treba ta láska.

Při dýchání se začne i prozít...

Při hlazení kocky, listu jde vlastně i o hlazení toho démona částecne...

Vše se pak nějak slijí v hlavě a nepoužívám už na provokace vlastně skoro nic a jsem sám sebou...nekde v hlavě se "ví", oc jde... a možnost delat i něco jiné. Veci si mozek automatizuje a odpovídá si sám nevedome na otázky. (?).

Muž a žena neví o Animě a Animovi v nevědomí, proto jejich jednání je napůl nevědomé, třeba ubližují a "neví to"...

Topí se a je nejlepší na světě - toť rozpor pošetilců. ... Pokud někdo tráví celé dny v kanceláři, nemůže mi nic říci, neb nechodí na čerstvý vzduch...

Duch zeny jako imago (horici 2D) ve me a bere na sebe spoustu podob..mužů z daného dne...

Nemysli a jen dychej - rici demonovi. Treba feministce (láska to není)... Velice se vse zlidsti, znormalizuje... a jsme zase kamaradi.

Není to jednoduché, že extrovert je ve vědomí pohlčen objektem a v nevědomí má pak subjekt, totiž ten objekt, na který je zaměřen, je v nevědomí a pochází z něj...

K tomu "božství je i nedokonalost" - je to popravdě o tom, že se vlastní chyba, neboli E', je to pošetilé, je to o vlastnění E', ale je to zároveň nepošetilé, neb to popírá právě tu dokonalost, je tam obojí, možná to je právě cílem. Ta chyba, to je klopýtání démona...Tím, že je to přesah dokonalosti, tak se ta dokonalost jaksi vlastní.

Dokonalost je pak jaksi něco nižšího, a nikdy už nemůže být "výš" než dokonalost + nedokonalost...

Démon a Bůh(dialog) - Bůh(dialog) tu vystupuje jako A a obsahuje již démona v sobě a mimo sebe atd...

Je obecně dobré být připraven na nedokonalosti...

Lidé jsou šťastni, pokud trpím, pokud andělské bytosti (také) trpí. ... Lidé jsou šťastni, když své chování uspůsobí nárokům jejich ega, a jsou také spokojeni, pokud to neuděláš a udeříš je a řekneš pravdu... Sami sebe, pravdu - přiznat si tu část mysl hlouběji je velmi bolestné, třeba po dni v práci...a právě jedině sebe-bolestí se tam dá dostat, nechceme to vidět, stejně jako démon...

V konfrontaci s provokatérem - už si stojím za svým světem (les, příroda, bukové lesy, hrad) - jemu to přijde vrcholně trapné, a ohání se společností, vnějškem, ten to pokládá za slabošské. Už umím k němu vyjít s city jako Ježíš když krácel po vodě, nebo strom, vědom si, "kým je", a co je "normální", vyzrálá zlidštělá teplá entita, individuovaná, klidná ... Na všechny útoky má proti-formuli, vše vyladuje, kompenzuje útoky jemností, je tak trochu chuchvalec, ... láska dělá totéž a je navíc už úplně prostupná...umím to ustát, atd...

Naše společnost má k démonům nepřirodní vztah - jsou lidé, co provokují, třeba mladiství a ostatní je napomínají (démon vidí v druhých démona - projekce), proti tomu stojí přirozenější vztah komunikace s těmi, kdo "zlobí", démon je součástí společnosti i je mimo, je tam pochopení apod. A tak to je i ve vztazích mezi skupinami lidí...

Je skupina lidí, kterým imponuje spodina, zločiny a psychopaté a hrají si na ně, a pak jsou ti „praví“, kteří si na to ale také hrají, vše je role...

Dýchání je i jako sport, zasportovat si...

Najít si kamaráda, sdílení, že nám ženy ublížily (toto slabé místo si ukážou jen kluci vzájemně, nejsou s ním moc identifikováni a přemachrují to, jakoby poprou, fiktivně i nefiktivně zároveň), odumřelou Animou, pomocník v bránění se vůči všem nepřítelům a nepřátelským silám, touha po splynutí, splynutí eg...

Lidé jsou nešťastní, protože si myslí, že Bůh je dokonalý.

Vlastně to smíření se s realitou je již blízko ke stavu myslí původních obyvatel, např. préríjních indiánů apod., ale jak jsem psal, je to již jiné...Ten idol, ke kterému my, jakožto naivní děti vzhlíželi, není dokonalý, jak jsme si mysleli, když byl jen ikona, z dálky. Ale en ve smyslu, že by byl zlý, uměl být i zlý apod. (což to i může být), prostě není dokonalý. Obecně.

Čekalo by se, že Bůh je i odrazem tohoto světa a tak nebude dokonalý, ne ve smyslu, že bude mít nějaké slabosti pro něco apod, opravdu spíše obecně...nikoli, že je malý apod...On je úplný! Božství je úplnost!

Potřebuji už facku.

Když je nejhůř, pomyslete, že máte srdce a to bije. Srdce. To chce vztah a lásku s někým a klid...

Pak už nikomu nenadržujeme...

Nekomunikace uvnitř mezi E a A je pošetilost - je to vlastně agrese, nevede se dialog...

Zlo odliší dobro od toho, co je pouze správné (správné jako ikoničtí lidé bez poskvrny, Ježíš apod.) ... nechápu, co tím Pjér myslí.

Demon se nás snaží topit.

Vlastně to je "vím, že nic nevím" (to "bozství není i dokonale"), a celý text vlastně...

Hele, a to je o ničem, to pak nemá smysl - pokud cíl a tam nahore/v hloubi je dobro i zlo a vágnost. K čemu pak svět je? Když smysl není dobro. Myslím, že na to lze hledět jinak - nic jako cíl není Svět musí hlavně fungovat (to je muzický princip), ale k čemu je? Nemůže být jen sám pro sebe. Ptejme se ne co je smyslem, ale co to je, co má mít ten smysl, kdo se ptá? Vesmír? Ty ale nejsi vesmír. Proč by celé to bytí mělo mít smysl dobro...Naše touhy jsou kontraproduktivní si uvědomit a nejsou pro blaho celku - ale vlastně ano...

Jsem zakerný asi - po x letech hodím druhé přes palubu, nevypěstují si vztah (pak jen absolutní s někým v sobě - i to je minulost), nemám i city k rodinným příslušníkům apod. - lidé jsou tupí a hloupi a ve své hlouposti ničí planetu (proto to umím, božsky chlad atd.), a proto jsou lidé, v čem si zaslouží - automatická cyklická vazba.

Začarovaný cyklus: po práci unava a druhý den probrání se z ní v práci a zase...co te nic, te "leci", ale právě, že neleží. Stejně je to se závislostmi.

Čím méně se snažíme usnout, tím usneme, asi je to tak i se smrtí...

Psychopat prostě uzavřel své srdce. Vlastně to tady nesnáší, ale je tu.

Nevěř nikomu nad třicet je docela pravdivé, lež se stává jaksi součástí života potom...kvůli práci, rodině, únavě, systému...

Topící se nemá šanci pokud stále je kde je, vy mu to dáváte najevo - kdo jste pak vy?

Vyšší úroveň - třeba na vojne - atmosféra nicení slabosti, oni bojí se slabosti - vy to máte zpracované. Proto jste již jinde rozumově a nebojíte se jich...

Strach z ticha je typicky brnění se bází. Baze však není ticho.

Co kdybychom chtěli do stavu s minimální energií? Pokud se tedy uvolníme, první nás napadne nějaký démon (parazitismus) a pohltí nás, pak ale odejde, neb bez našeho odporu jsme mu na nic (pro svoji existenci vyžaduje napětí), jsme tedy na nižší hladině a můžeme jít hlouběji... Existuje "průsečík" všech nároku v mysli a mysl vs. okolí..., . Spatný pohled na "skutečnost" spočívá v: dualismus hmoty a mysli a dualismus relativní a absolutní a subjektivní a objektivní... Je to průsečík kde se potkávají protiklady (tedy i dočasný-cas plynoucí a věčný, kvantový a spojitý, ja a neja atd.). A ten není negativní - tot vše, není to zlé, je to harmonické. Neb negativní je v napětí, vys. Protiklady to již v sobě zahrnuje...je to láska v našem pojetí... Predevším - není to bod ani oblast...Je to nejnižší možná energie, ale nikoli nulová, neb tam není vyhověno všemu. Já se bude vždy dozadovat bytí a nelze jej přehlížet... K čemu pak je mít mysl v průsečíku všech tuzeb (entit)? Na bytí nelze nahlížet jako na spojitou strukturu obloženou nicím. S nebytím je v plném kontaktu. Bytí nemá hranice...Dobro přitahuje k sobě zlo...Stejně jako bytí, i ten průsečík je "prázdný" jakoby. Pokud chceme aby dobro zvítězilo, musíme jít tam, kde již není utkání se s negativním...není tam tedy ani dobro, ale neznamená to, že tam je zlo...Ego je dokonalá podobizna tohoto průsečíku. ... K čemu tedy je svět, když máme A a B, ty spolu komunikují a svět tvoří, je to samo pro sebe, není to nic, o nicem, jen aby to fungovalo a existovalo - pak to být vůbec nemusí. Proto je i nebytí důležité.....

Abys dostal nárokum jeho ega - jeho ukrivdenosti apod.

Velká matka – systém, šikanuje i Anima v ženách...

Vzhledem k tomu, že ego celek touží po egu-uplnosti...? Bytí touží po bytí, čím si udržuje bytí vůči nebytí. Jestliže je tu další, vyšší prvek a to bytí + nebytí, analogicky ja + neja, druží atd... Pokud se bytí zaměří na sebe, vznikne teplo a cele se to zhroutí neb to neumí odolat napору nebytí...Podobně pokud se zaměří jen na nebytí - utopí se v něm...Bohužel to zaměření ega na sebe je i touha nebytí po bytí. Touha je v nezávislé přírodě jakýkoli proces...

Ego v sobe skryva nenávidenou malost jež se obleka do silné pozice a vyzrává tak na tu malost. Neco tam drhne. Jako například bohatství, lov pro zábavu apod.

Některé ženy se vždy snaží, aby setkání s nimi bylo něčím zvláštním, nebylo jen tak viz urady apod., aby neslo o to, o co tam jde. V ještě složitějších případech to udělají zvláštním tím, že to zvláštní není a jde o to, co tam jde.

Sílu jsem musel nahradit rozumem, ale proč silní nejsou smíření se slabostí a chytrí včetně mě s hloupostí? - jak říkají i síle. Některí muži jsou ochránitelé - vůbec neví, co to chrání, ale je to důležité, vlastní to, a je to vlastně agresivní, a usurpace A, a hlavně vůbec nepřipouští komunikaci s protějškem, jsou inertní a s pošetilým vnitřním úsměvem, atd... je potřeba i se s tím bavit...taky ve mě asi toto - je to jednoduše...nemuset s tím komunikovat, a přesto tu je, jako pěkný objekt, svepravný v obore - je to někdo, ... Jasné že má v sobě i city, vzdyt to je z něj vyzařuje... Je to jednoduše - vlastnit ho, a nemluvit, jen trofej doma, je v tom zoufalost a "podřízenost", A, což jsou právě ty muzovi city ...ale mála je tu cesta ke zlu, pokud se na city zanevře, empatii v nějaké podobě třeba imaga 2D. Byl bych hrozný absolutista a i pak "delejší si co chceš" - lhostejnost a svoboda...narodil od vás musím ve vás zničit všechny pochybnosti a posměšky že nejsem muz a nemám na to, nemám v sobě sílu, a to jde jen absolutisticky....

Budu potřebovat někoho, „vlastnit“, abych odloučení od myšlení a psaní přežil, plnil mé pokyny úplně, žádný cit a ano cit byl tam, žádné odmítnutí, vlastně můj problém je opuštěnost a odmítnutí a hluboce, hluboce to nevím, mám úkol. ... Když nás nikdo nechce, uzavřeme srdce a žijeme ale dál a mstíme se, máme rozum v srdci (nebo srdce v hlavě). ... Aby mi něco dal, aby mi ho dal, ... když přestanu myslet a psát o tomto, projeví se to, co to překrývá, bolest hodně velká.... Ale to přejde, jednou. Vůle atd...ale vůle v závislosti není moc účinná, závislost souvisí s potlačenou agresí a jástvím a iracionalitou, vůle by byla zázrak proti tomu, ale to právě vůle nezná... ... pak normalita zase.

Když jsme mimo, už se nemůžeme zastavit, pak ublížíme někomu (jsme necitliví) – abychom pak něco cítili, aby jeho utrpení v nás vzbudilo péči – city a vinu – city. A to je začarovaný kruh, ve kterém se točí mnoho bytostí...To, co se odehrává v rámci jednotlivce, se může odehrávat i v rámci dvou.

Zde spíše než já máme touhu po já se zdá, tam už asi já máme, proto tam není (tato) touha atd.... ... Ego, imago atd. asi souvisí s Unruhovým jevem...

Na začátcích by měla dominovat snaha (vidina dokonalého), na koncích smíření.

Kdo se rozpadá pomaleji, přežívá - princip přirozeného výběru, platí i pro přírodu jako celek, proto mezi sebou soupeří jedinci atd...

bukový les V tomto posledním textu je potřeba v té pošetlosti hledat perly" (ta "nedokonalost" apod.).

21. červen 2018

Po-21:

Uvnitř mají nekomunikaci, ale baví se a bytostně nenávidí ty, co se s někým nebaví - jak velký odpor by museli překonat, aby si tu projekci uvědomili.

Stále musím být na něčem závislý. Závislost je ego, démon, odumřelá Anima, OCD, nekomunikace. Přikytí nevyjádřené a nejvyjádřitelné bolesti (opuštěnost, ponížení, zrada).

I A' může být E' (idol, objekt). Závislost je třeba on je nahý a jen ho sleduji a není tam lidská komunikace, je tam odstup, a idolarizace třeba, zírám mu dlouho mezi nohy a sytím se vlastně, otažitost - proces člověk na věc... To mě sytí. Dříve jsem takový byl, dnes už je bariéra (itrovertní strach z lidí) i dost překonána. Neuměl jsem štípat a bavit se. Podal jsem smrti-komunikaci ruku.

Snad právě v komunikaci je smrt, v dialogu protikladů, v lásce, nekomunikace je závislost a samsára. Samozřejmě - na samsáru lze hledět jako na "žvatláni", přežvykování na místě, ale to není komunikace protikladů, to je ego.

Rozdíl v závislosti u mužské a ženské mysli je snad jen ten, že muž se krmí, žena se krmí a předtává si u toho muže.

Bohužel může vzniknout závislost i na připomínání si té bolesti, ale to není ta bolest. Žena si utvoří závislost na nekomunikaci (slastné), A' = E'. To vlastně i muž. Žena i muž má tendenci penis obalovat, měnit na A, třeba hadovka smrdutá - raději přikrýt to, co to je. Žena v použitých pánských slipech - to je autoandromorfie - to lidé nechtějí chápat.

Introvert může mít mód kdy úplně oštrihne lidi a zbyde jen Duch, ale Duch je něco jiného. Je pak studený had. Je jako potrat, snadno se ponižuje takový člověk... Vlastní (svoji) pravdu, vidí E', E''. Odmítne hned lidi, má předsudek, aniž by je poznal a otevřel se objektu - Animě (tu má uvnitř jako nekro-mléko a je tím hodně pohlčen - závislost). A jen pošetilec jej na to výrazně upozorňuje.

Třeba přijde nový kolega a s nikým se nebaví a je uzavřený (nemusí znamenat tichý), nechte jej být, on se časem otevře, tlak to může zesílit (ale třeba i jej vhodně probrat), on má částečně pravdu - společnost je povrchní, ale jinak to nejde, a společnost je to "dobro".

Musí se pochopit pozitivní význam štípanců.

Jedno se stejně každý musí otevřít, bez toho není smrt. Zde jsme kukly.

Individualizace je identifikace slabého já s imagy (např. lidmi kolem, prací atd.), individuace je in situ, z místa, a přesto nejsme střed. Obojí je potřeba. Identifikujeme se nejvíce s nepřáteli - projekce démona, horkého dechu bez kyslíku, 2D, ega, sebe sama - proto nás štvou, neb nám ubližuje naše vlastní já. Stín. Vést s tím dialog, neidentifikovat se s ničím na světě...

Projekce není o tom, že celý svět je vlastně já, to si právě dělá hloupé ego, které, když něco nechápe, dosadí si tam démona - sebe. Totiž - ta má projekce - to není mé já. Tam je druhá bytost, ne 2D imago, či kámen atd. Musí se pochopit, že existují i druzí.

Pjér je také docela běs:).

Někdo ty myšlenky musí se nad tím víc zamyslet, já jsem příliš rychlý...

Samozřejmě existují přechody mezi démonem, duchem a Duchem.

Prostě jí chybí kyslík, to jediné nemůže popřít, žena dělá věc schválně komplikovaně, schovává jádro, bohužel ale neví, že tím to jádro vlastně v ní vzniká v podobě hlouposti. Za ní dnes již stojí i veřejné mínění, média, a "démon, Duch" doby, E'', teď (po dlouhé době útlaku žen - tedy včetně duchovního), teď už vlastní E''-zbraň, co má muž, co je muž. Pokud to tak opravdu začneme chápat, tak to budeme žít... Nevnímám moc, co říká, ona právě na to co říká, dává neskutečný E'' důraz a ještě k tomu upozorňuje na něco skrytého, sexuálního, šikanózního, strašně důležitého, celé je to důležité ... a prostě - chybí jí kyslík, chybí tam uvnitř kyslík, a neví to - to je jediná věc, kterou neví, a toto konstatování není ublížení, není v tom ten úmysl, to je skutečnost, rázem se vše zboří, je zaujatá tou komplikovaností. Dýchá tam pak ta lidská bytost. Není ve spolenčném rytmu, v normálním módu, kde se dýchá. Ženy schválně tuhnou (a muži posedlí ženami také), znehybňují atmosféru, stačí dýchat. Ne upjatě, pomoc, kyslík, ale umět probořit je i - a sebe, vlastně je jedno jestli sebe, nebo je, lépe dýchat my, než představa u druhých. Je těžké to propíchnout, ženu, a musí se na to "jinak". A tak k ženské pošetilosti vzniká mužská pošetilost a oba se spolu pak už nebaví. Na mužskou pošetilost reaguje žena stejně pošetilostí, svojí. Šikanující a ženy neví, že jsou odkysličení, to je jejich slabé místo. To se snaží tajit i před sebou. Kyslík oxiduje, uvolňuje ztuhlost a napjetí. Zrovna teď se objevilo, že je hodně (horkého) kyslíku v mezgalaktickém prostoru, opět analogie - Zem a atmosféra.

Pouze A je to, co cítí, proto jsou city o měkkosti. Cítící (často žena) jakoby něco ví - cítí a to je silnější než vědět, ale vůbec nic o tom, co cítí neví, hysterie právě u tohoto začíná a končí, pošetilost se snaží trochu zkoumat, oč jde, ale to E' nelze (moc) zničit, musí se vůči němu rozvíjet citění a dialog s ním a ono se změní a my také, začneme být více s porozuměním. To je ženská individuace. Oba způsoby individuace (ženský, mužský) musíme znát, co je nám bližší více... Takže, ona ví-cítí, má návrh, je překomplikovaná, má vše, je to Džin, a pak řekneš že má nedostatek kyslíku, vzduchu, a celé se to zborší. Vjede to do ní, udeří dovnitř a probere. Kyslík i šumí, reakce šumění, je to dobrý parazit Duch.

Závislosti se zbavit asi nelze, jen lze poznat, vidět jinak, dělat jinak, ale závislost nezmizí, brát prášky? to by vyřešilo, ale nikoli příčinu, vnitřek, bytost.

Zde se prostě dusíme, vaříme a pak jsme připraveni na ...

Predátor a ovce se spojí (v imago?) a společně milují svět, spíše je to milování světa a je to i mimo svět...Milovat svět je milovat Boha, on je (i) celý svět.

Z hodinového běhu+výletu po práci, myšlenky v čase víceméně pozpátku:

Jižní evropské národy jsou introvertní a nejsou zamlklí, introverze nesouvisí s tím, jestli je někdo upovídaný nebo není. Extroverze v Evropě má jádro v germánských zemích, proti nim je každý introvert...

Ďábel první kategorie je o tom, že je tak negativní, že navíc zná protijed proti tomu, sám sobě, co v něm je, tedy umí cítit, být velmi laskavý, a být proti zlu - velká jakoby rozpolcenost, ale neničící jednotu, typoval bych to na božství... "Zlo" používá, aby odlišil plevy od dobra (dialogu). Tedy dobrý je, ale ... , dobro je dialog. Ďábel první kategorie nic nechce, ani ho nebaví být kým je, brání se, chce Tao, úplnost... Protože umí dokonale vyléčit to, co napáchal a zná dobro - dialog, tak necítí vinu (příliš...), proto dokáže páchat to nehorší. Ženství se tomu jen blíží, muž také vlastně napáchá škodu a pak se usmíří a přijme tě...Také, ten první kategorie nemá ten strach z lidí, jako je u lidí, co jsou negativní vlastně povinností...

Západní společnost je docela posedlá archetypem odumřelé Animy, ožrat se válet se ve škarpe. Mě se to líbí, ale spíše to sdílet s mužem (vlastně je to fetiš), než tím úplně být, to neumím....

Když žena nebo i muž zjistí, že umíte tu šikanu, systém atd. propíchnout přirozeně a být v klidu a nad věcí - začnou vás nesmírně zbožňovat, to je úplně stejné, jako šikana - dávají na vás velký závazek, slepí se s vámi, mají z vás strach, nebaví se s vámi, šikanují vás vlastně...nemají to zpracované. Berete na sebe tak velký závazek, že vás potopí (to možná něco v nich chce, zůstat v té bažině). Tak silný vztah, že se musí kompenzovat objektem.

Některé ženy a muži se hodí do takové role a módu, že proti nim nelze vůbec nic říct, propíchnout je, jsou to "andělé", ale ne jemní a naivní (jsou jaksi chronicky podvědomě "níž" totiž, "vinni") atd., - muž se cítí špatně, když toto neumí propíchnout a říci jí, že je špatná. Svět není dokonalý, existuje proti tomu třeba připomínat cítění, nebo to pohlazení listu třeba, obejít to, nasadit něco jiného a ono to na to působí, nebo to nechat být. Prostě muž nemůže zvítězit nad vším, absolutismus, pak by tu byl jen on. Tak jsem to pochopil a i se mi ulevilo...Nemusím vše propíchnout. A tím zmizí napjetí (té ženy a vlastně i moje), které k tomu propíchnutí vybízí. Jinak tu bude peklo, žena, kastrace a výsměch a připsranost, prostě nepropíchnutelná vysmívavá koule (he, jáá nejdu propíchnout vid'), atd...

Musím psát úplně vše, bez náznaků, byť jich tu je dost, protože se domnívám, že mi nerozumíte, jsem jako zastydlá puberťačka, co je jaksi vnitřně hrubá a nepřipustí, aby něco nebylo pochopeno - vše co je post skriptum musí být vyřčeno, co kdyby to někdo nechápal - to dělá nevyzrálý Animus. chlupatec

Ženy a muži ztuhnou - atmosféra utuhne a nutí vás ztuhnout také, což je neříjemné, manipulační apod., inertnost, špatnost, snaží se to přenést na vás, aby oni mohli být volní - v jejich světě se totiž nevede dialog, topící se vyšplhá nahoru po topícím se a toho potopí hlouběji, je jen černá a bílá a to je ten problém. Ono je to i normální, rodič je ten, co zemře a dítě žije dál...ale zde je to o lásce, tady ne, alespoň ne přímo.

Vlastně v životě jde o to rozšířit působnost, oblast dialogu (v mysli - v našem vesmíru)...

Už i chápu, že když žena prohodí nějaká slova o slabochovi (náznaky), že je to její problém, s jejím vlastním slaboštvím, které nemá zpracované.

Také chápu, že když někdo vidí nepřítele (třeba politického, ideového) - že si tam promítá sebe a to, že neumí říci ne démonu, to je jeho skutečný problém.

Poděs je rozlícený, rozběsněný, neumí to zastavit, stejný princip je sebevražda, chybí vnitřní vůle, proto démon touží (kromě po horkosti) po E', po něčem absolutní, zchlazení...

Už mi nevadí lidské chyby a nedokonalosti, a to, co mě dříve imponovalo...

Zlo není příliš skutečné, je imago, a dobro je také spíše neskutečné, prázdné, relativní - tak to pojmám..

Pošetilec neumí cítit svoji bolest, naráží na ni a pošetile se jen usmívá, tají ji, neumí prožívat. Nejde mu ublížit...

Spíše než opuštěnost je to prostě samota u mně, ten problém, co nevidím. Jakoby mi to nevadí, podobně jako lovcům (kočce), má E', cítí proto E'. E' vzniká ze samoty.

Samota-kámoš - je to dobré - pak se dá žít, přežít to ... poklička.

Vlastně je to deprese - ta závislost, ten objekt, co překryje bolest

Morálno, systém, Bůh - vlastní to, co bys nikdy neudělal (tvoje ne, agresí,) - proto se toho bojíme.

Démon je i šum, škváření se, analogie ve vesmíru je horizont událostí a Hawkingovo záření - vysoká entropie, ego atd...

On - muž je imago, autoandromfilie (ta mi již docela zmizela, možná zvnitřněla, již se dívám na svět ze sebe, ne - identifikace se s někým, už ne: trápení - identifikace s ním - úleva), ale to s čím se v autoandromfilii identifikujeme je imago člověka (podobně autogynofilie).

Neumím navazovat vztahy s láskou, jednodušší je pošetilost - sex, objekt, šlo by to, ale nesměl by být stres...vše negativní mi vystupuje ze stresu (žena ve mě, démon atd.), vlastně chci být sám, tak jako každý pošetilec.... Normálně komunikuji s lidmi - v Animě, kolektivu, v tmelení, ale ve skutečnosti Duch-odstup...

Citoví tupci a egoisti mají schéma - až se mu to nebude líbit, ozve se - to právě pak nejde a oba to vědí a snad proto to dělají...

Dušení se je erotické samozřejmě...

Ženy mají tendenci "vědět", co to je sexualita, to je nekomunikace s Animem ale - až začne rozvíjet své ženství, pak to pochopí, či pomalu pomalu "chápat" a nikdy nepochopit. Individuace je fyzická transformace mozku, přeorganizování - to chápání je na úrovni hmoty a manipulace s ní (úplně na elementární úrovni toho, z čeho jsme) nikoli na úrovni vědomí, byť se jedná o vědomost... Vlastně chci E', necítí, neb cítí mezi mnou a lidmi mám v sobě příliš, ale zůstávají ve mě, ale už to není jako dříve...

To E' dokáže být vlastně celý svět, když nahlédneme dovnitř, proto Duch to objímá a jeho obsah je svět, je svět...Svět je ale i A a není to moc daleko od toho E'...

Celý život hledám dokonalý objekt závislosti, A které je povahy E' či naopak E' povahy A, A=E', odumřelá Anima, zájmy (chemie, mineralogie, pěstování rostlin, zeměpis, fonologie, jazyky a jejich vývoj, MHD, fyzika, atd..., odumřelá Anima-sex objekt muž), ale nic není uspokojivé, možná je nejlepší to jen vědět, že to chci, umím si to představit, je to dost o libidu...Tento objekt mě vlastně způsobil tu bolest, tímto objektem ji léčím a i tomuto objektu vyčítám své intimní bolesti, co nelze druhému svěřit - jemu to vyčítám, že za to může - ale není to vědomé, neb jsem inteligent a ten to nedělá, nepotřebuje...Vždy jsem se v tom topil (a rád, byl v tom, uvnitř bahna) ale dnes už aspoň vím i něčem jiném. O úniku z toho a to i jen díky uvědomění si závislosti na tom a co je pod tím (bolest, opuštěnost, ponížení, zrada). Nejde ani minutu být bez závislosti, pohlcení... Možná řešit právě tu opuštěnost. I vůči sobě, i když to je už mnohokrát lepší. Já je (naše) bolest, z toho místa se dívat ven. Pokud chce někdo být (myšleno z pohledu z onoho světa, rodící se bytost z potenciálu), musí snést bolest, protože je bolest. Pakliže chce kdy někdy být. Kdybych aspoň chlastal.

Jin a Jang se týkají hmotného světa, tvrdý a měkký, entropie, gravitace, prostor a čas, ale je mnoho věcí mimo Jin a Jang a ty jsou možná právě něco jiného - barvy, kvalie obecně..., i když barva je dost duch, imago, vázané na hmotu...

Je to komplikované, bránit se sváděním, ale ženy to tak dělají...komplikovanost je chrání, ale nutně chrání něco jednoduchého, hloupého, hmotného, tím si sami zadělávají...

Je to zde jako v koncentráku...musíš všeskeré svobodné myšlení, vůli jí odevzdat. Nestří ani náznak svobodné vůle.

To hlídání se navzájem lidí, veřejné mínění, média, oni ... to je "ta, která tu není", matka démon. Ten který tu není je E', ale není to muž, je to "někdo tam" a to v psyché člověka je mužské, útočníci z cizího kmene...Démon ale není on nebo ona, je obojí nějak. ... Ta neokysličenost, místo, obecně v člověku, ženě, to není, že by to byl on, je to dosti o jeho orientaci na to.

Démon je zárodek, mužovo sémě - ta horkost, ale i běloba - kyslík a plodící princip...

Pošetilst a sex je něco, do čeho vszupujeme neustále a zase je to nové a nevíme, co to je. A zase jsme se nechali nachytat, spálit prsty. Právě to je na tom "zábavné".

Vykázali mě, ona i on, rodiče, ona mě nechce a on mě nechce, on mě nemá rád jak chci, ona z principu, jsem dítě a stále doma, v širokém domově. Kompenzační představa - je pár muž a žena a on se mnou tajně spí (třeba povinně a je ponížen, povinně mě má rád) a ona to neví a ubližuje jí to, s ním máme jen naše chvíle, tím je moje ego a paradoxně i Anima spokojeni. Tím konečně vyjde to, co je ve mě navenek a je ve světě. Není to negativní, je to božské a cítění Ducha a odumřelá Anima a genialita a pronikání do pravdy, to na co zapomínáte, to, co na vás nesnáším..Vyjadřuje to vše, co to ve mě je - ne žena atd... udělám z nich to, co jsem. ... On vůbec neví, o co tam jde, je naivní. O tom to je, žena jej totálně "vykastruje", byť to není přesné (není to dokonavé, sebere mu E', i jej zneužije atd.), a jemu je to jedno, oba jsou v jiném světě a jemu to neublíží, jen když sejde dolů k ženě a tam mu to neradím, utopí se. Ale z lásky ...?

Rici si jaké mam nyní priority a co cítí srdce - nechce přemyslet o prioritách prave...stazeni se odmitnuti sveta...

Psychopaticka mysl ma bolest v oblasti citeni a proto srdce potlacila a slabost samozrejme take nesnese....

Vse co imponovalo je slabsi - vysledek muze byt, ze pak uz nevite ze vam to nevadi - uz je to zpracovane. Na zacatku je nevedomost (ani nevím, ze by to mohlo byt), na konci to same, ale po procesu zpracovani. ... Prijeti skutecnosti, resp subjektivni skutecnosti ale max uplne a vse zahrnujici.

Moje jedina zbran je hlubsi pravda...

Když génius pracuje, ďábel je velmi blízko...Č.?

Za 10 let uz by bylo trapne toto hledani se...bohuzel stale hledam svuj mod a nejde to chci vse - mit mod je pro me umrit, zkamenet. To je ve stednim veku uz zastydla puberta...

Ziju v domneni ze muj postup v prubehu zivota je kanonicky a tak ho mus sdelovat - uz nesdelovat.

Jak by ted vypadal hypoteticky souboj s dabelskou zenou - za prve by k nemu nedoslo (nebyl by duvod, zbytecne, nikoli pro nadrazemost - je to jako jablko a hrusky, neco odlisneho, co nema duvod se setkat)... pouziti kysliku neni agrese ci touha znicit, naopak se promeni v lidskou bytost, kterou driv byla. Ale to nejde delat - to musi sami...Je to idealizovane - zamotavam se. Uvolnit se...

V Anime se i zapiji zal a stezovani si ji, jaky to mam zivot...

Lide jsou nestastni ze sveho zivota, ja ani na tuto nizsi uroven nedosahnu, neb se zabývám jak odstranit vliv lidi a jak s nimi vyjit, prezit.

Muj ukol je mj narusit vse co tu je, ve vas - masky, cely zivot vas chranim od toho co ve me je (pravda), citeni co vas strasne boda - proste tak jak gay dokaze zradit a uvnitr ranit rodice a schema jejich sveta (kukacka). Tak jak oni me. Proto jsem proti vsemu bezradny, vubec se me nebojite - ale prave tam..., vse je take v mych ocich spatne a falesne.

Zena bere agresii spjatu se sexualitou. Muž vlastně také, ale jinak, jako že on je ten dominantní, ale žena jako silnější ubližuje slabosti, slabšímu - nepochopitelnost. Podlost. Výčitky, ženskost vlastně...

Tady už jsi doma, muži, tady už nemusíš bojovat, tady už nemusíš dokazovat svoje ego, toto je "ego"...

(Západ) - milujeme a nechápeme duši, proto si stále ubližujeme a nutíme druhé k něčemu, zraňujeme, proto milujeme osobnosti - těm už neublížíme...také se rádi upracováváme abychom pak vysílení zírání jaký je ten svět krásný, pošetilý psí (byť mám psy rád) výraz z vysílení (nerozvinutá Anima, nekontakt s E' i A uvnitř, s cítěním a introverzí...)..

Duch, démon atd. se pohybují při plochách, v objemu uvnitř je jáství, je to jako černá díra - holgrafie, promítání stínu z já na plochu...

Už teď více chápu, jak se cítí pošetilec, protože nebyla potvrzována ta přirozená bytostní úroveň, láska, je co je - horkost, či naopak chlad, démon...přirozená úroveň je zakotvena v sobě i společnosti, životu i smrti a je nenapjatá, uvolněná, v porovnání s démonem, ... takže pak se potká s normálním člověkem a ten mu imponuje logicky, buď se cítí špatně a pak zase

za nějakou dobu to zase udělá, nebo to obrátí a on je slaboch a špatný - ten normální. Pro démona je zrada víc než přirozenost. Avšak každý ví, že ...

Celé je to o tom, umět vnitřně odmítnout, říci ne, tomu, co nás štve...krusty, vrstvy, odpadávají,

Duše, žena potřebuje kolem sebe, aby jí někdo něčím hrozil, aby bylo nebezpečí, jinak šikanuje, je ztuhlá atd...

Dráždění se týká povrchu a neproniká hlouběji, vede to na rozpálení, hysterii...démony...

Pjér i já zdá se mi stále hledáme nějakou formuli, co bude už konečně! univerzální a na vše kolem si ji můžeme říkat a nebude muset být něčím doplněna, taková věc kromě lásky neexistuje...

To démonické v textu, vlastně o mužích a ženách, to je jen takový tmel, pojivo, tlachání, pozadí, přešlapování na místě...vlastně démon.

Miluji chladné letní dni, SZ proudění od Severního moře, chladná rána a večery, a miluji i horké dny...všechna roční období:)

Zase jsem měl svůj den, takže další pytel sraček, opět chronologicky obráceně:

Když se člověk unaví, a je ve stresu - ve veřejném prostoru, zapomene na dýchání atd., a proti němu někde sedí žena (od citění a pohledu posedlá Animem, s nezralým Animem), už jsem to psal, ale teď tam něco nového, kolem projdou malé děti a ona zbystří a sleduje mě (nepřímo), zda nejsem pedofil, protože jsem v ošuntělé bundě a botech a jedu z lesa a vypadám, že jsem samotář podivín, což jsem - nejsem, a z nejistoty se mi to jakoby vnutí, že jsem pedofil a ona je spokojená, a já rozhozený, také se to stane proto, že potom mě i bude opečovávat a litovat atd., ale samozřejmě odmítat, pak vystoupím a program jede dále, je to Animus ve mě, co to působí a "je", uzlík, jediné, co mi na to působí je právě citění, prostě projevit city (ne k tomu uzlíku, co tam něco takového je v mysli), ale obecně projevit citění, ale i vlastně k tomu uzlíku citění, ono je to o nezpracované agresi a slabosti, stačí třeba mít hlad, toto je totiž typicky orální (ten, kdo jí je silnější než ten, koho jí - nespravedlivý boj, v případech, kdy jí třeba kos žížalu, nemá šanci, ta žížala...). Dříve bych ten program měl třeba několik dní, ale teď to zmizne po pár minutách, prostě jít do toho, zpracovat slabost, nebo se i třeba bavit s dětmi, překonat to..., Animus je hrozný padouch:), a Anima dělá mužům totéž, neb Anima obsahuje...jde o to, že slabost není špatná a city také ne a projevit je, bude se klást silný odpor k nim, ale to je potřeba překobat...také člověk je už dospělý, má smrt více na dohled, a vidí věci jinak a umí i racionalizovat...nějak paradoxně, pomocí těch citů se to racionalizuje ten problém. City jak říkal kamarád že říká Jung, jsou stejně racionální jako rozum.../// Děti často vyjadřují to, co je skryté, co se skrývá, sami to projeví a dělají to, podobně ženská mysl méně nedokáže udržet na uzdě agresivitu v mysli, pokud je na veřejnosti ... děti upozorňují a často sami na sobě (hodí se do té role) na to, co v sobě skrýváš...je to o přejímání nevědomí na sebe, a to není moc dobré, neb se v tom můžeme utápět...///To, co neumím, a na čas jsem na sobě poznal, je být vůči ženě nebezpečný, lekat ji vlastně (, pak ta její maska (upjatosti a že má navrch, že není A) se rozpadne a ta žena jde jaksi "do sebe", vytrhne jí to z její vnitřní ztuhlosti, která je jinak její (jedinou) zbraní...nejde o primitivní fyzický kontakt, ale o psychický nátlak, ale nikoli komplikovaný, totiž já nemám v úmyslu ženu znásilnit, tím to je... Ono, třeba když se vidá žena s kamarády muži do lesa a potkají mě, tak ta žena divně kašle - šikanuje, prostě se bojí znásilnění od těch všech mužů, co tam jsou a neumí to potlačit, zpracovat.../// I úzkost je redukční, nedýchající ... místo v nás.../// Je to můj problém, že vidím v ženách to redukční, že v nich je "místo" bez kyslíku, plyn, NO2, zatuchlost... jsem na to orientován, ale ne v této konstelaci, v ženě. ... Je to můj problém, s ní/ním to moc nesouvisí... /// Méně inteligentí jdou když se řekne, že mají jít bránit (vlastně tu inteligenci), a tím smažou vinu, že nejsou inteligentní ... toto smazávání viny za něco daného (ale spíše přiživovaného uměle, to se týká i té neintelligence nebo naopak intelligence) je časté... /// Moje mysl je prakticky jedna velká dámské přirození, sedlina, mělčina...bojím se ženského přirození, ale moje mysl to vlastně je, přirozeně, takže se toho vlastně nebojím.../// Nadáváme na lidi a společnost, ale jsme to my, kdo to tvoří, nikdo jiný to neřídí, vzniká totiž něco jako fluidum (oni, ono), které je hloupější než jednotlivec atd... např. diskotéky a setkávání v klubu, kde jsme sami sobě predátoři zvláštním způsobem...ono, právě proto, musí to být zvláštní, ta komunikace.../// To "dýchat" není o upjatosti, ze strachu dýchat, aby se zahnal ten cizí démon, pomoc cizí člověk, je to .. právě to (jen) dýchání uvolňuje.../// To nedýchání jsou i všechny chutě, sladká především, ta je dost bez kyslíku, kulatá... vnímám to, že ta oblast bez-kyslíku je hlouběji uvnitř (úplně uvnitř) mysli-těla, na oblast není vůbec nijak ohraničena...je to jako kdybychom byli vyplněni plynem a uvnitř byl o něco hustší a různě se promílal, pohybovaly hustší a řídicí místa... ///

Na vyšší úrovni si asi musíme zvykat na komplexní stavy, ano i ne najednou, na oblast Taa. Tak bych řekl, že Bůh je i není stvořitel vesmíru (samozřejmě, kdo je Bůh je věc jiná, ale nyní mluvíme o nějaké bytosti, bytostnosti). Tímto se úplně vyloučí "ve skutečnosti svět stvořil a ve skutečnosti svět nestvořil". Nemyslím tím, že svořil jen část či podobné jednodušší úvahy,

spíše se nejedná o nějaký přímý zásah ... Podobně láska a její moc - láska má moc a i nemá moc něco dělat. ... /// Smrt může být analogická např. horizontu pozorovatelného vesmíru - pro nás to je hranice a všude tam vidíme velký třesk, ale když tam budeme, hranici projdeme a nic se nestane, je to normální místo ve vesmíru, stejně jako pohled volného pádu přes horizont událostí, dle OTR bychom vůbec neměli zaregistrovat, že jsme něco překročili - a tak je myslím analogické to, že když budeme průchodu klást odpor, neprojdeme, ale když odpor klást nebudeme - projdeme. Tím je řečeno, že si řídíme vlastně sami, ale neřídíme, protože, když to přestaneme řídit, projdeme. Hranice bude jen, pokud se jí budeme bát. Celé to vyznívá tak, že svět, ale i vědomí a ten, kdo to řídí, je fiktivní...vše je "iluze".

Osoby, kterým nelze nic vyčíst, tak svět vnímají tak, že jim stále někdo říká, že jsou špatní, a jejich mysl je povolná a povolena a zároveň je tam sklo, skleněná či tvrdá krusta, která nelze nijak propobnout, jen to skřípne o povrch.../// Hodně tu chybí povídání o normálním ženství, řeč je tu stále o ženské pošetilosti. A role matky a rodičů tu také není. /// Někdy žena je se ženou a cítí úlevu, konečně tam není E', nebezpečí, Animus, muž, je tam A, mělčina. Rozumíme si, muž je náš společný "nepřítel".../// Někdy dáváme nevědomí a šílenost jako masku. /// Můj stín je také "tomášek", kluk pohlčený ženou, smradlánek, co se bojí a nikam se nehrne, má rád právě to NO2, je to to vlastní a abych to nebyl, musel jsem to trochu vytěsnit a tím jsem na to i orientován na mužích (pokud tam však zůstalo jisté mužství a není to čisté želé, to naopak). /// Prdy jsou typicky to ne-dýchání, zadržování prdů, NO2 v sobě, i ta barva NO2 atd. /// Pes si vás očichá a jde dál, neutíkat před ním, vypadá démonicky, ale bojí se a potřebuje se jen seznámit a jít, zklidnit se - je to intuitivní. /// Nedýchání jsou typicky uzavřené sebezpožirající se systémy, kde je silný nárůst entropie, je to jako když se strom vyživuje vlastním listím, které z něj spadne. Proto je to vysocecentrické, protože to degeneruje. V uzavřeném systému entropie jen roste, to je fyzika. To odhadl Pjér asi dobře, že nárůst entropie a ego jsou obrazy sebe sama, ovšem ego není o rozpadu, ono ten rozpad "zachráni" pomocí E'a předstírá, že žije, což fyzika už nezná...Takže existují místa, kde je to silné - vlaková nádraží zanebdaná, zarostlá, v lese, armádní poloopuštěné prostory, ploty zrezivělé, sovětský styl - to je fetiš odumřelé Animy, (někteří) gayové se živí tím, ci odpadne ze společnosti a mají to jako fetiš, úžasně, čekají v kanálu:, je to právě ta erotičnost ne-dýchání, dusení se...jde i o pohlcování, buď být pohlčen nebo pohlcovat, je to jedno, je to pohlcování.../// Čest je něco, co si zasloužíme od druhých, tak to bylo dříve více chápáno než dnes. /// Postižený kluk tíhne k normálnímu klukovi, vše se doplňuje... mág a král ///Ukončit pracovní týden, stále to v hlavě šrotuje a ukončit to je vlastně bolestné - totiž tělo-mysl to asi vnímá tak, že vše, co děláme, děláme rádi a ze svobodné vůle, že nás to baví - tak proč něco odmítat, co děláme? je to totiž uvědomit si bolest - popření sebe sama a zapření, které tam je, a to zvrácení - dělám něco, co nechci, ale dělám to. Znamená to např. ticho - to je nevslovně děsivé potom a bolestné a musí se to nechat projevit, tu bolest, co tam je. Vleče se to a táhne neustále v mysl, jako démon, který běží na serverech, ukončení znamená smrt v tu chvíli, nechání prostoupit do sebe ticho..., vícekrát to v mysl ukončit, ono si to postupně sedne, jít ven běhat, nahlas vydechat, přemáhat slabost a ticho a potlačené ne v sobě = jsme slabí zvuky venku na ulici či v parku - je to trapné (není to společensky přijatelné), ne, je to ze sebe - něco, co má být potichu je nahlas, postupem času se intenzita snižuje těchto konců, a stačí již do toho dávat méně energie a výsledek je skoro stejný, skoro.../// V životě je důležité osamostatnění se, od rodičů, pokud setrváváme u rodičů a rodiny - narůstá tam nezralý Animus a napjetí, které se mění na úchylnost - slizkost. .. až když má člověk své bydlení a práci a rodinu a stáří je osamostatněn - dorovnan a lehce překonán... /// Vývoj individuace - v nějaké fázi máme už silnou moc - ta se musí projevit a poznat a zneužít, abychom poznali, že ji máme a že ji nemáme používat, když ji budeme používat a vztáhneme ji k sobě, celé se to zboří... /// Mít E'', pána, toho co odešel od kolébky (ten, co tu není) - chci ho (to říká nevědomí, dětské trauma se asi takto rozvine v toto...)... /// Ženská individuace a obecně individuace, aby to ve světě fungovalo, tak nemůže jen žena rozvíjet ženství vůči muži a muž mužství vůči ženě, nepotkají se v meziprostoru (každý si dělá své), musí to buď probíhat najednou žena i muž individuovat, nebo žena musí individuovat i mužským způsobem a muž ženským do nějaké míry ...ale je to jen... /// Nebo samsára: muž a žena - vyjít z toho tmelu úplně ven. /// Ani nevíš, co máš! zdraví, práci, bydlení, u přírody... /// Když jsem sám, jsem Animus své Animy, ženy (jsem vlastně mimo), jsem pohlčen a šikanován (samotou, ze samoty), mimo sebe, jsem pohlčen ženou, Anima = společnost, ale potom lze z toho vyjít a zase se na svět dívat ze sebe, zevnitř ven... /// Objev: sám v lese, už došla energie láskyplnosti se stromy, a z ničeho nic šikana jich, stromů (mužů), je tak zdravý a velký - závist (a proto to přistřihávání křídélek), když oni mě šikanují (Anima, samota, lidé), pak i já je - úleva, ale divná, s residuálním napjetím v sobě takto, pokud se začne šikanovat muž v ženě, dotkneme se nejcitlivějšího místa, to se mi asi dělo (zpočátku se tomu bude smát, že je to nesmysl, ale potom už ne) ..., neb její muž je to, s čím se spojí po smrti, její smrt, láska. /// Ale pořád opomím i jiné lásky než jen mezi mužem a ženou. /// Erotická představa: udělat se v nedýchání, v tom místě nedýchání, neb to je erotické (je to A a démon), touha v tom být, stát se tím, být tím, objektem touhy, z toho místa se dívat, tím se úplně "vyruší" existenciální bolest, samota (?), je to celé ego a o egu, slast, úleva od bolesti. Je to vlastně autogynefilie, ale jen na specifický znak Animy - NO2, odumřelá Anima...a není v tom žena, skutečná... /// Představa, že práci změním za klidnější, vše by se změnilo, plánuji to udělat, až získám praxi. Zmizelo by napjetí, být mezi více svými, byť nikdo takový není, intelektuálové jsou moc egoističtí a bojí se druhého dotknout a ubližují. Tuhne tvář do křeče neb je to neřešitelné, jsou pod

silným vlivem Animy, resp. Anima - mě se to týká také. /// Naši samotu si léčíme egem, projeví se Animus a Anima u žen a Anima u mužů (Animus také, třeba jako "pán") a zároveň máme svého dvojníka, kamaráda, který ale to druhé pohlaví nějak obsahuje, to je ego. Ego má touhu potkat našeho dvojníka a navíc aby byl sexuálně doplňující.../// Bojím se úzkostně ženského přirození - něco tam vyjekne ve mě (jako se bát sám sebe někde v hloubi, ale i jako muž, celkově - to přeci neexistuje) a tak na to jdu nepřímou, přes představu pánského přirození se nepřímou objevuje Anima, sedlina, mělčina atd., a musí tam být obojí, mužské i A. /// Extrovert je v nevědomí introvert a naopak, ale musí to být někde hluboko, protože extrovert a introvert je již A + E, o řád komplexnější věc, možná ještě více než muž a žena. /// Měl bych rád život mimo město, chalupa a klid a děsivá samota (?), přirozenost v "bahně", v lese, žádný luxus, ten nemám ani teď, ale rád už (jakožto starší člověk) jezdím jednou za čas do luxusních hotelů, abych pak mohl v jejich blízkosti v ošumtělém oblečení určeném do terénu do lesa na celodenní výlet. /// Od mala absurdity. /// Jmelí. Je zvláštní, jak automaticky, velice rychle, máme-li ve společnosti ukázat něco své, vnitřní, citové apod., bázi dá se říci, tak velice rychle to nahradíme čímkoliv věcným (role v práci, koupit pečivo, nová polička do pokoje, jmelí), všichni tomu rozumějí a raději přitakají a dělají to samé, báze - zranitelnost musí být nepřímá, neustále, to je to, že problém, kam se o víkendu podeje na výlet přeroste v rozvod.. Popření té báze pod tím vede na to, že tam začne být prázdná a to není dobré, a je děsivé a pak se to celé musí zbourat abychom byli opět ve stavu báze...viz podmíněná prázdnost a nepodmíněná bytí.///. Myslím, že jsem založil nový styl. ///

Dnešní svět nabízí domluvu s cizími lidmi, dospělejší úroveň, která v pravěku nebyla. Stále se setkáváme s cizími lidmi a musíme umět se s nimi začít bavit.

Ve stáří se již nic neřeší, tím je stáří velmi uspokojivé a zralé, "jen" se dohání a dotváří do úplnosti to, co nebylo v životě "možné". Pak se sedí v klidu v parku nebo v lese a pozoruje se vše kolem včetně lidí ("věci", ale ví to) a je cítěna hloubka a propojení toho všeho. Dříve jsme v tom, nyní hledíme do korun stromů ve větru a je to melancholické a hluboké a jemné a božské a i radostné. a silné a dojemné, ... už nemusí být v tom, v bolesti, už to má za sebou, už nemusí dělat šaška ... ve všem...třeba to, že nejde o planetu, kde žijeme to nejde popsat tam se musí být... (analogicky sítě v mozku jsou již dlouhé a je jich méně - zralé). To doplňuje určitá senilita a dětinskost bohužel. Člověk z toho všeho, co zde nabral a pobral, naučil se, otevírá se novému, komplexnímu, božskému a utvoří se z toho tam něco nové, zralější, bytostnější...Bytí se neustále zdokonaluje, i zpětně. ... To si musíme zasloužit. ... Slabá zšedivělá vlákna se světem (propojení), už ne silná, ale přesto zralější a bytostnější.... Prací zde.. Už nemusíme být kým nejsme, ale to kým jsme, již není silné. ... Už není dále překrucování věcí, šaškárny, přetvářky... to odpadne, a nezůstane skoro nic, ale to je to nejčennější...báze, ... konečně sám sebou. ... Tak zpět, potkám lidi v lese, kde nikdo nechodí na lavičky, dříve bych se bál a nemluvil s nimi a byl exkomunikován, dnes buď pozdravím (probodnu se a je jakoby, strach, smrt, bázlivost, vyjdu do toho, překroutím to, ale ne nějak upjatě a afektovaně a uměle, fiktivně-experimentálně), ale je to normální, zralé, lidské (už víme, že lidé nejsou takoví blbci, neb už jsme udělali ten krok a mluvili jsme s nimi už jsme i jaksi stejní, dorovnaní, dospělí, dospělí berani a ovce, a přesto blízcí), nebo naopak jsem jako dřív, nepozdravím a jdu pryč, ale už vím, že mohu pozdravit ... bojím se však, že tento stav, ten vyžaduje trénink, chodit do práce, jinak se potopím do exkomunikace a bojím se, že nebudu schopen být "rázný". Právě to vůlí přemoci je to dospělé a ta práce zde...to co vede na zduchovení psyché. ... ve stáří už jsme součástí společnosti a jsme si tím "jistí" přirozeně, už můžeme být roky mimo a pak se ukážeme a umíme zase probodnout strach, už jsi součástí společnosti...to jsme byli vždy, ale musíme si to "obhájit", odpracovat. Překroutit. ... Už nemusíme být v té roli, ve které jsme byli v životě...ale tou zšedivělou živou sedlinou pod tím...Po té ještě následuje fáze větších lásky a lásky...

Extroverze to má asi naopak, ta musí vyjít vůči samotě, ale nikdo není extrovert a introvert...duše je docela introvertní...Každý to má jinak, nejsem přesný vzor...

Bytí musí fungovat, tedy máme tu lidské bytosti a nějaký jejich cíl, který je dejme tomu Tao, stát se Tao, ale jak to pak je z pohledu toho Taa, jak je viděn svět? K čemu pak je Tao, když je cílem, co s tím? Kam potom? Proto Tao není cíl atd...po smrti snad někdy odpadne tato snaha o cíl a ani není řečeno nyní jsem ve stavu cíle, kam totiž potom, když jsme všechno? Zapomínáme, že svět musí fungovat, nelze se všem rozdat a milovat je a sám neumět přijmout a být milován – být v nižší úrovni... Dokonce to nemůže zůstat ani vyrovnané, neb kdybychom se milovali všichni stejně, pak se nikdy nepodíváme výš....Celek, Tao, vyšší úplnost, nemůže být (pouze) vědomá bytost, ta někde totiž směřuje...Důležité je proto smíření se s ... to zahrnuje i odpouštění, odpouštění...

ale tento pohled z nadhledu na obě entity není myslím možný, opět jen napůl..., objektivní pozorovatel neexistuje...

Jsme vrhnutí na svět, pak zrada, co svět je, a pak vzdor a pak smíření a zlidštění a zbožštění...Ale asi i před narozením víme, že to tu není úplně med...

Představa při onanii v lese: mužské přirození je vlastně holčičí jakoby, a samotná představa penisu je velmi (nevědomě) děsivá-bolestná a neúplná (bolestná), a neuspokojivá, v základním pohledu je penis, ale musí být obklopen mísou, mělčinou (mnou, ego) - autogynefilie, ale i je mi to vlastní a archetypové - indiánská dívka., a přesto mám identitu muže. Řekl bych, že toto - že tam je penis i ženská složka jsou představy žen, neb jinak to nejde, jinak si to nejde užít (bez A), muž si nemusí představovat sebe + ji, představuje si jen ji (hlavně mladší muži asi).

Samota je grál, který hledám. To absolutní, podpěrné, jistota. Jistota sebe sama, že se nerozplynu někde, ve společnosti. Samota je moje. V samotě je cítěn i Duch, který je mimo někde tam, v samotě. Je tam přesah a pohybování se v teorii vesmíru, nikoli v malém šikanózním osobním světě, jako někteří lidé...Samotu potřebuji a od mala je mi to vyčítáno (těmi, co ji asi potřebují také, bolí je to, samota je bolest, vím to, a proto...). .. Samota je, jak jsem psal dříve - z ní se démon rodí, ale v ní také zaniká. Démony pošlu vytěsním z mysli pryč, nikdo tam není, klid. Ale samota je asi i to, co mi ubližuje. Narozdíl od dřívějšíka, už umím být s lidmi a chápu to jako smysl a umím propichovat sebe a druhé(nikoli introvertně-"fatálně", ale extrovertně, ale ne úplně povrchně), umím jít do míst - začít mluvit s tím, kde (čeho) se bojím. Když mám samotu, pak jsem v sobě, přirozený, s archetypy, a umím i hledat partnera atd...Být v lese celý den, od rána, do pozdního odpoledne, v červnu, když je chladný den, celý den v Křivoklátských lesích, přirozené - žádné dráždivé vjemy, vše zpřirození, být tu tak měsíce...všechno by se odplavilo. /// Grál můžeme najít, ale co s ním?, opět zásah Tao. /// Nechat se proměnit šamanem, či sám - od nějakého přechodu, rituálu, převzít novou roli - tj. už toto nepsat.///

24. červen 2018

Indiánka: představa penisu vyvolává sedlinu, mělčinu - ponížení vlastně...

Integrace fyzická a psychicky - je to zprůhlednění...

Nejde jen o to prítakat realite (to k čemu celý text speje, tedy snad je to realita), ale i vytvořit něco "nove", navíc. Proste opet princíp Tao.

Podobne demon zustava spise pouze v oblasti Erosu, byt to popre tim ze ma/je i E', bozske jiz sex neobsahuje - ten je vyjadren jako Logos + Eros.

Demon se dela zajimavym prave tim ze hluboko v nem si privlastni svoji smrt, nedycha, a tim ale ma neprimo i zivot. Tyka se to kazde sikany.

Kdyz se muz boji zeny - konec.

Samota je des, byt s lidmi je des - stred a take tam a pak tam.

Prave demon on/my prilis resi, co ma uvnitr - prazdno, plno (E').

Sikana ma v prirode za cil ustvat obet.

Kdyz se nekdo neusmiva a je nashtvaný, něco jste mu udělali, ale přitom se neznáte, tak ať si to užije, je to jeho volba a jeho zdraví.

Nekdy kdyz se nam neco deje co nemame radi delame to druhym ale nektere veci naopak nechceme druhym delat - asi i proto aby zpetna reakce nebyla tataz a nam se pak delo to, co nemame radi. To je objev!

Lide maji tendenci obcovat se vsim co je cizi, proto drazeni z verejneho prostoru a take neni dobre se exkomunikovat, pak vas "znasilni".... Lide do vseho strkaji pero, muzi opravdicke, zeny to, ktere nemaji.

Taky někdy člověku vadí, že druhé pohlaví nemá ke svému pohlavnímu orgánu takový vztah, jaký by čekal, ale narcisistní - tj. obdivující, ale je cítit, že se nenávidí.

Nekdo se boji ublizovat (introvert, nedělá nic) nekdo boji a neublizovat a oba ale nevedou dialog, ten co se bojí propíchnout, tak tím, že se toho bojí, tak to nemizí a zůstává, kdesi...

Nadhled, povznesenost nad děním a věcmi kolem.

Démon, nejsem co jsem a jsem co nejsem, má miliony podob, od anankastismu po narcistické umělce.... Nevyhne se to ničemu, ani tomuto textu samotnému....Ale pokud si myslíme, že naše pravost něco, co je, pak je také na omylu, báze není objekt...

Chápající čtenář pochopil, že to dýchání funguje proto, protože to je Duch, a Animus se "změní" na Ducha, neb to je také... Ale ne

Ženy si myslí, ty nevíš, jak se cítím, vím to - to, co děl

Gayové mě nepřitahují, musí tam být něco cizího - proto mají gayové anonymní sex mimo jiné bych řekl, je tam ten cizí element, to E', se kterým A' duše - obcuje.

Deprese muze mit i podobu lehkého schizofreniho jakoby silenství, oboje totiž spojuje nekontakt se sebou pod tím, neschopnost rici ne a uvolnit napjeti. Nafoukla hlava.

Jsme nebezpecne ublizene chudinky.

Jsem ptačí muž. Rostou mi pera místo kůže, třásně, šílenost, mé hnízdo je pánské přirození (celé), šedivost, chlupy, mám ráda ptáky, nic jiné není, ženy nechápu, lidé: neustále se mýlí - nemluví se mnou (proto se bojím sebe, normálnosti, citovosti, báze, jež byla nepotvrzena a odmítnuta atd., opuštěnost, samota), proto jsem ptačí muž, duch - nejde mi pak ublížit, ale i nemohu ublížit a kontaktovat vás, mohu jen rozladit, ale je to celé napjetí - a to je příčina schizofrenního i depresivního, ptačí muž zná jen ptáky (penisy)...., tímto muž zoufale vyjadřuje své ponížení a touhu být mužem-sebou, je někdo jiný než je a není kým je - je ptačí muž (E'-maska) prostě, je to hra na něco - jsem, nebo mám v sobě ten kamínek. Nikdo pak na mě nemůže, ale nejde popít, že je to zoufalé a trapné a malé. Nejsem malý, jsem největší na světě přeci! Kamínek je-není malý, je vše, ten kámen, to je všechno, co jest....rozuměj kamínek = já. Tím je mysl "zachráněna" a nerozpadne se a můžeme fyzicky žít, byt jako šílenec. Můžu vám velmi ublížit, ale nikdy se vás nemohu dotknout, nejde to - je tam odpudivá síla, jako když se odpuzují magnety... Bylo potřeba dokázat, že trpím, např. se zbláznit - pak to dá pokoj, celou dobu se to oddalovalo. ... Hýčkáme si své bolesti, (transformace bolesti v napjetí vlastně) pošetile. She's half crazy. V přírodě, s její fraktálností - Duchem...Jsem buzna lesní:). Propadlé oči, paže z větroví, šedá suchá kůže, a orientován na muže, ale to už v tom archetypu je jaksi včleněno, není to moc vnější - je to stát se duchem, Animem, touha stát se Animem, ptačím mužem, žádné ženy, jen klacík, žádná měkkost, jen kůra. ... Ptačí muž je můj kořen, je to celé nafouklá hlava a prázdno pod tím, to nafouklé je hejno much, rozžhavenost, do běla, jsem ale jako duch, nemohu vám ublížit, moh jen udělat velký rozruch, narážím - nekomunikuji s E'a také s lidstvím...Ale pak se "ptačího muže" bojím v ženě a začnu být v pozici lidské, zase zpět...

My jsme archetyp pro koho, jsme nevědomím koho?

Pak ale přišlo spásné vnuknutí - (tam, na tom místě - odbočka, lavička, buk, slunce, mrholení, šála, br). Někdy je dobré na čas zapomenout na druhé pohlaví. Přestat se dráždit. Vlastně, vždyť jsem muz...stále na to myslím. I tím, že v homosexualitě odpadá mezipohlavní bariéra. Nemyslet, na penisy defacto...

Zeny to vidi tak, ze muzi jsou spatni, musí se kastrovat, tak to u mě není, totiž v ženách pak ten Animus jaksi naopak vzroste. U mě není pak nic, žádné já, ani nic, co by bylo něčím...

Muži chtějí, abys je odmítl, proto tě prudí, a pak, abys za nimi s prosíkem přišel a žadonil o milování třeba. Stejně tak to dělají ženy. Já nedělám nic.

Animus je totiž ten život, to co vdechuje život, mj. i to prudění, provokování, bez toho žena vadne...ale s tím, pokud je toho hodně nebo nevhodně, pak také vadne.

Potom si člověk i více muže "užije". Milování je o E' - věc, objekt touhy, ale druhý člověk není věc a to moc dobře víme.

A mám klid.

Je to už na ty chlapy zapomeň, oddychni si, zapomen uz na jejich prirozeni - na boj a hubovani tomu a drazdeni, pojd' domů, ale není to vůbec silné a ostré, ale jaksi nijaké, u mě to nevede na to podporuj co jsi, třeba žena by začala více myslet na sebe v tuto chvíli a byl by v tom dost její Animus cítit, vlastně by dokonce zesílil ... Už pojd' domů, z boje, už je nech být. A překvapivě mizí vše, co s mužstvím souvisí, lpění na cti, přemoci atd., ... nevede to u mě na ženskost, prostě jen zapomenout

(na čas, což ale není řečeno) na muže. A není to (moc) o tom, že muži jsou fuj a odpor a odstup. Toto totiž neznám, jsem stále drážděn lidmi. Toto jak to mám nemůže nikdo pochopit a i proto mě lidé dráždí (neví, co to je) a asi i já je. U ženy, když zapomene na muže, zbyde jí žena, u mě nezbyde nic, kaše, jsem nic a vše. A není to bolestná prázdnost, prostě jen zanechat toho.. je to bez chuti a i bez chuti, jakoby by muž zanechal sebe - take tam už nic nezůstane.....vlastně je to vyvanutí a "stav" podobný nirváne a sedí....Nikdy jsem neměl touhu rozumět si se ženami, protože právě v nich je ten muž také. Odpadá tím pošetilost. U lidí tímto zapomenutím pošetilost může naopak vzrůst, neb tím je řečeno "mám muže/ženu v sobě"...ego. Muž řekne nepotřebuji ženu, ale vyzní to ve skutečnosti jako "mám ženu, jsem žena".

Je to i nemusí lidem poradit přikyvovat, nebo dokazovat (oboje souvisí s tím být gay) můžete být více co jsi byt to není nic...

To je to, co byl hnací motor celé věci a tohoto psaní. ... Neustále mě to totiž unavuje, jako by žena byla stále mezi muži a brali ji mezi sebe, což je dráždivé a silné.. ale já nejsem žena, když zapomenou, nejdu k sobě..., i ženy to tak do jisté míry mají, neb bez Anima neexistují.

Vlastně mě muži dráždí, ženy víc, ale muži také a to jsem si neuvědomoval.

Totiz mám stále v hlavě ze s penisy (muži) se musí bojovat, přestat bojovat - zmizí - ale ne smutně a teskně či podobně... nemohu jinak než s tím bojovat, buď boj nebo nirvanická šed' (není to negativní)...muzsky do odumřelé Animy zabarvena sed. ...Muž se to vlastně netýká...Take to není o tom říci si že budu sexuálně zdrženlivý a tyrat se tím, že musím odolat pokusení. Ne to je cista už o dráždění obecně...Je to na mentální úrovni nikoli fyzické a na úrovni obce ale má to fyzický dopad...

Je to jednoduše když člověk pochopí, že něco dělat nemusí (celý život to tak dělá, třeba zdravit lidi atd...), nemusí se dráždit a sít, ... dát zpátečku, že nemusí, najde v sobě přirozenou nenasilnou vůli, normalnost. Ale celé je to slabě nenasilné i to zjištění toho (ale přesto je silné), a bez velkých pohybů. Lze dát zpátečku v mysli a opravdu se stáhneme - představujeme si to, toto už zde skoro ani není. Je to abstraktnější než abstraktní představování. Malý křížek "zpět". Jasně že tam to muži ne odstup je nějak, ale dost slabě, vše je v mlze..a mlha ale nic neskryje, spíše rozpouští.

Nemusí dokazovat - muž - o tomto celkově je...že je, že tam je.

Už chápu že silná zbraň žen je - žádný sex.

2. Mysl moje obklopuje mekkostí kamen e', už nestarat o čest...neb toto vede na ztrátu cti, e'. Ponížení...a neresitelnost.

Ženy si s tím Animem také neví rady proto jsem u nich utociste nehledal...

Je to hodně ponižující, zvláště, když jste muž...ale někdo takový být musí, bez muzství bez niceho, jinak by svět nefungoval.....ztráta vůle, sebe, před rodiči - jsem jakoby jen mléko, absolutně bez e', co je mimo, exkomunikován, neb neumíš se obhájit a nemáš čest a nic...ne..ale tím vás dokážu mít ve své moci - bezmoci, .. takto nemohu mezi lidmi - co jsem v mysli, tak nemohu mezi lidmi, uslapou mě...

Už umím s Animem jednat, ... už se mi nemohou tolik smát, že jsem holka, co s E' nekomunikuje a je zbrklá kráva.

Vlastně se asi docela dobře bavíte, budu taky.

Ale co s mužskou ctí, kterou mám potřebu obhájit? přirozeně na to jít...ne do neresitelnosti, kdy jít tam nejde, jít tam také nejde, nikam nejde jít - je to zvláštní nepříjemný stav. Snad jedine nahoru a nebo dolů (3D svět).

Když nemáme kontakt s demony - nevedomím - staváme se zlí, a stejně tak je li ten ne/kontakt příliš silný (Koniasuv komplex....)

Obět je ta silnější či zralejší či chytřejší a může o to tedy přijít, na imaginárním poli, narušitel si to jakoby vezme. Ale nic o tom neví, nemůže, není to, ale stve nás to, že to má. A to je ta chyba. Stejně nemůže cítit co mi (subjektivně). Neznamena to ale radši nemit nic...

Náš civilizace - máme potřebu propuštění ticho, tím ale to pohlcování i síli, a dokonce se pak bojíme propichovat a jsme v patu (pak ale pohlcení se změni na nafoukleho Anima), (dnesní svět). Na pozadí vzniká Animus, kamínek v krku, jako příznak neresitelnosti. Není kam jít. Znehybňuje nás uvnitř ale ne do strnulosti, celé se to chvěje a řešení je jen v něčem jiném nebo prožití...

Pak ale samozřejmě muzi chtějí abych nebyl mezi ne patřit...

Najít si nějaký zájem, koníček, záchrana (E') byť to bude trapné...a nebavit mě.

3. Veskere moje celoživotní usilí bylo venováno směrem k muzum - byt muzem na muze. Není to, že teď muzi zmizí, zmizí jen to usilí, to ale neznamená že nyní budu muz nebo že muzi budou. Císte - je to nemusis byt s muzi. Není to přitom odluka od nich (možná tam byla ta odlišnost a odluka totiž vždy). Je to jako když reku nahradí klidnější tok, není moc rozdíl, ale přesto je, silný. Take je to o tom - když me muz sikanuje tak mam pocit ze s nim musim spat a neco mu davat - ze to je sex a laska, nemusim, at si besni.... Muzi velmi chteli abych byl muzem jako oni, velmi je moje bytost draždila až sexualně, o ženach ani nemluve. Taky me vabily k sobe. I obrácene bojím se nebyt s muzi, ze me vyobcuji, uz mi to nevadi. Az vam bude 80, možná me pochopíte.

Uz toho nech. "Ale ja musim proti demonum bojovat, jinak vyhrají a budou mit navrh, mit kamen, E' a ja nic a znicenou cest (absenci E' v sobe)". Prave to E' je zdroj demonickosti...

Co se deje? Hori? Ne aha to je jen v její hlavě. Důležitost.

Někdy to prostě nejde jinak, než být vyobcován, lidé se toho hrozně bojí a oprávněně, ale snaží se mě udržet ve společnosti (vlastně to v nich, co směřuje k exkomunikaci či je exkomunikované), návraty existují...

Muzska mysl mi je blízka, vím jak muzi myslí, skrz odumrelou Animu, Sofii chytrou a sedivou hmotu...ta nas spojuje.

Tedy někdy je velmi užitečné říci necemu, že nemusíme. Nemusím se podívat po každém muzi a nemusí se každý na tebe usmát jen proto že se tobe líbí. Nemusím se hnát za každým, vidím je jako něco užasného (objekt narcisův - zbožňovaný apod.) ve smyslu je to v móde každý mluví o sexu, společnost to hltá, musím se na všechny podívat,... draždí me, už nemusím, už mi mohou dát pokoj. Na duši.

Smradlanek - take jakoby vytesněna introverze a pohlcení necim zabraním do neceho. U nekoho pak sve mladi atd...

Exkomunikované ci cizi mají muzi snahu obcováním navracet do společného rytmu nebo naopak a ženy mají rady cizí a sikanou vrací take do společného rytmu nebo naopak...

Na prudění jsem vždy používal absolutní nekomunikaci následně, prostě bez komunikace – totiž vím, že jakákoli reakce...

Domov ze mě teče, jsem lidé, jsem dítě vůči Animovi, (lhostejnost) kterou mohu použít, když je třeba, ... stažení se

Na démona: máš všechno, máš i city – tak mi ukaž, jak umíš cítit a milovat – začne se vzpouzet, nenajde v sobě nic, je jen blána a v ní je dutý prostor...tím se komunikace vylepší, pokud to samé třeba on řekne i vám...

Ženy mají pocit že vztah řídí, iniciují dialog a ony jsou ty kdo musí prolomit ledy a nebo končit a muz je jen padlo.

Jsem zatlačen do domova až do onoho světa, to co jsem, s tím nejde vyjít ven, jemné, mléčné, nic, a žít (nejvíce se to projeví vedle lačného aktivního muže v posteli) nic, průhledné mléko z prsu, hračka, odevzdanost itself, ostré zabítí probíhající nikoli její jeho hrozba – a vám je to tupě jedno, je to tak samozřejmé, nejsem, jsem duchoidní bez náplně – já, každý si do mě může šťouchnout, jsem povolný..., ale vše to vnímám, na vše musím říci ano, nemohu se vyvinout, a individualizovat – již jsem jakoby, jemnost je mi blízká a všemi odmítaná..., i Bůh se mi vysmívá) -- je to zkouška vaší lásky a ovládnutí se mě uhadit a zahubit (jsem démon?). To tak je bytostně, ne že se mi to někdy stalo (min živ?). I tím být, ale tím nejde být – na to se já navázat z principu plně nemůže – na laktózu. Jde o to jen třeba pečovat, jako by to bylo E', ale v tom stavu jsem já E'a pečuji o to, dost se to střídá, míší, nejednoznačné. Smířit se s tím..... Proti mé lhostejnosti si i žena připadá jako muž. , Skončí sranda (jinak než to znáte) ... Je to jen půlka světa a je škoda, že je to na závěru. ... Je to vlastně lidské, ta pasivní role ponížení, každý je vůči něčemu v této roli..... Teď se mohu nad to povznést a dospět a vy naopak to máte na sebe navalené a dostanete se do role dítěte... Psychopatie je zakouření těla-mysli čpavkem, čpící látkou (N02), chitin, hořící hmyz, je to stále na poli citů, byť jde o necity – city se musí za každou cenu uchovat...Staří lidé s démonem, tam již není mnoho šťávy a je jen tvrdost, také dýchat, ale nechat být, uznání jim blahosklonně dopřát... Když muž mluví nahlas a žena nemluví, pak se diví, že žena použije "absolutno" (byla utiskovaná, neb on je hluchý a akční a teď si to kompenzuje) – problém je na obou stranách. on používá absolutno také. Animus-žena má tu výhodu, že o něm ví. Alespoň je upřímný, egoista atd. není člověk, co se baví s lidmi v práci a přitom je i inertní pod tím, a to je většina normálních lidí, Animus je alespoň upřímný a prostě nekomunikuje s tímto

neduchovním světem civilizace ... Ale máme tendenci, třeba když má sociál v kočárku s dítětem puštěné rádio, ho napomenout. On ví, že je to špatně, je to zbytečné. Chtějí, abych se otevřel, ale vím, že stejně budou omýlat to samé potom (nadbýhat systému)...Ženy si myslí, že mě obměkčí, ne, tím se to zhorší a tedy ještě zhorší. ... Mise je tu (nyní na Zemi) pochopit, že toto tady tedy ne. Carpe diem.

A nad vším a sebou atd. se pak upřímně a cynicky (ale stále uvnitř bez navázání kontaktu) zasmát, s kolegy... a ví, že svoji pokladnici jim dát celou nemohu, totiž, když jsme silně pod vlivem E', chápeme silně svůj poklad (lásku atd.) jako objekt a snadno o něj jakoby přicházíme, proto jsme uzavřeni.... S některými lidmi se dá sejít u společného stolu, dialogu, až po smrti, zde si užívají svoji démon podobu. ... / Vždy jsem byl most mezi vším. .. / Buď chlap, máš koule, říkají – jakákoli reakce nemůže splnit očekávání (vždy budeme „špatní“ a nedokonalí), jde o přenos, slabosti ale i naděje a očekávání na nás (oni pak již mohou lenořit), jen poražení té šikany samotné a to přirozeně, mužsky, neupjatě, nevím jak (nejsem na to asi uzpůsoben)...ta věta ale nemůže ztratit smysl a účel, neříká blbost.... /// Do toho E,E' (modly) také přeneseme své napjetí a stres, E = bolest...

Lidé se bojí se mi posmívat narážkami na gayství, ale mě to nevadí, když je to v dobrém, naopak, mě to těší, že je to zajímavá a jsou tomu nakloněni - úleva od předstírání mého i jejich, ale samozřejmě je to povrchní, předsudkovitá úroveň, ta úroveň, kdy se z formalismu pošetilství přejde „hlouběji“, ale vlastně nepřejde. ... Navíc, už v pěti letech jsem rodičům svěděl...byl jsem zamilovaný, lidé to vidí příliš v kontextu slabost-síla, předsudek... Ženy mají tendenci mě přesto svádět, a zažehnout ve mně touhu k ženě, neví, že žena je ve mně (potlačení, vytěsnění) a když to intuitivně zjistí, opět mód slabost-síla (šikana). ... Možná udělat velmi vyzrálý nadhledový krok a než bojovat, tak jim dopřát sebe bez výčitek, ženu – já nemohu být (na ve mně nemůže být zde skutečná žena), tak to „přenést“ na ni, na ně, jako když slabší a vadný umře proto, aby silnější přežil ... tak to mám ale bohužel i s muži. ... Tím nezmizím, naopak se více potvrdím, je pak ve mně, jsem pak E' vyschlé...někdo, neb jsem daroval. ... Je to však čistě jednostranné a vertikální, ale zpětně to nejde, však umět přijímat se musí... / Je podezřelý, že neumím udržet sebe, když jsem se ženou, jako muži, proto – nemám mužské myšlení (tolik) – automaticky lezu do její mysli, co si myslí atd....../ Někdy je úleva mít kouli, A+E', šikanu, napjetí, vedle sebe, být mimo kouli citovou atd., jak to mají muži atd. // Nepodmíněná láska snese všechny výčitky a nespravedlnosti – je inertní a není inertní práve...//Nechat také něco dalším

Mekkost se stáhne jako řít a ma e' kaminek masku, napjetí. Inertnost. Péče o kaminek. Dohromady to tvoří ego. Proto to uvolnovat. /Samozřejmě, že člověk se časem stane, implementuje E', a není to i pošetilství, ale zodpovědnost... / Stále narazet na lhostejnost v druhých je dráždivé ale časem.... Uz stázení a nekomunikace fatal. ale už nemám nechci něco dokázat ... už se nenechám zlákat nachytat. Take pak nic neboli...docasne...Touha (skryta) je prave zdroj deprese a schizo atd. / Vuci prosbam a natlakum atd. a "dobru" vyjadruji lhostejnost - to, co v protejsku je uvnitř a myslí ze ne - vyzaruji Anima. Myslim si, ze druzi vi co citim a ze citim a nechapu co delaji - oni si naopak myslí ze jsem netecny a jen sleduji dění. Problem je tedy v predpojatem "mysleni". / Paradox hloupe myslí - jak to, ze tu E' je rikam si? V protejsku. Nechceme jej a pritom je to to same po cem touzime jako po dokonalem. A co je vlastne dokonalost? Nevime. / Nedokonalost "mekkost" dava prostor tvorbe a improvizaci ... / Když přojdu ze lživého prostředí – zastavit se, ticho, city, příroda – to šíleně bolí, ale vím, že to musím udělat, dívat se pár minut do přírody, bolí to, píchá, měkkost, ticho, pravdivost...// Potlačuji ženství a to je můj problém, ale neřešitelný, musí to tak být///.

Smířit se s nedokonalostí v komunikaci.../// "Teorie vseho" asi nebude a navíc nebude o nalezení nějaké bajecne symetrie. / Zbozstení někoho je také nabubrele e' - ale realita - komunikace s ním, je nudnější a hlubší. ... / 02-láska někde tvořit a to i dýcháním samotným. I nemusí. ... Démon a Společenství – oba chtějí život, žít, potřebují se, nezlikvidují se v boji. ... Je jen strach ze smrti, bezvědomí už neboli - nejsme. ... A neúplnost? Co to vlastně je? Animus zplsobuje tuhnutí úsměvu. / Představit si, že druzí jsou vyspělé, dospělé, vědomé, svobodné, zodpovědné bytosti (kterými je každý), jsem to já a jsi to ty. Taková bytost se nebojí vyjít ke smrti, má strachy zpracovány, to ale neznamená, že strach nezná a nemá. Je ale jen ideál, který vlastně neexistuje.../// 27.6.2018

Žena - že jí to píchá si musí užít a prožít, je to napůl pošetilý, užívat si kontakt s nekontaktní tyčí, udělat kolem něj domov, klid, uklidnit se, ale i s ním dospěle a žensky komunikovat, dýchat. Bolí to, ale.... Mlčením si udržujeme E' v sobě, "sebe".

Zařídil jsem se podle sebe...

Nejde to jinak, než v kontaktu s penisem rozvíjet k tomu něco měkké, aby si to člověk užil (to byl můj problém... pak je tam penis a k němu zoufale něco měkké - to chci také, a příjemný penis atd...), uklidňuje rozechvělého měkkostí... .. veškeré E' mimo a klid a obcování s ním ... a pohlavně naopak také

Prostě ona tam být musí v tom, někde...ta měkkost ji zastupuje a je jí.

Ale dámy, muž to vidí úplně jinak, tam je pohlčení objektem a udělání se z něj atd...má měkkost navrh, a to, že je E'' je mu cizí...je Logos, nikoli cítění...

Život není právě jen sex...

V první půlce života musíme dostat uznání od druhých, sebe a Boha, osobně třeba vím, že lidé se na gaye dívají jako na ty, co z lenosti, strachu a "hluboké" zaprděnosti (strachu z E'', vyhýbá se boji, ale to není přesné, jde i o pošetilost), je to smrt, slabost, nedokázání že žiji, a odmítli být mužem, a musí to nějak odčinit...ale nejde to nikomu vnucovat, třeba v indiánských kmenech, když muž nešel bojovat, nikdo mu to nezazlival, neměl k tomu důvod, je to jeho věc a jeho cítění...V druhé půlce života pak hluboký nadhled...

Ženy a lidé mají problém se svoji měkkostí, poddajností, nepracovistotí (nemohu pracovat) atd, a to buď potlačí a nebo dají jako masku.

V životě je potřeba si projít tvrdým obdobím...

Žena je uvnitř měkká nebo tam má tyč okolo které krouží, muž je uvnitř tvrdý nebo tam má měkkost (okolo které krouží..., jako okolo e')

Celé je to ale o hmotě a jejích zákonech, individuace a jang a jin je převedení psýché na principy a představy hmoty (mísení dvou látek)...

Kdo chce jemnost, uhodí a ona se jako vlny šíří kolem, hodí kámen do vody a utvoří se vlna, vlny kolem... a opět ty vlny jsou A i E, kámen je E.

Lidé, co velmi lpí na tom být neslabý, tedy něco dokázat apod., tak když pak vidí člověka, co je slabý a je mu to přirozené, hrozně jsou rozmrzelí a i závidí, ale ten slabý chce být i silný někdy...

Pak chápou svoje (penisy, techniku apod.) jako něco méněcenného

Žena používá jako zbraň napjetí, a to ztotožní s E', jehlou a píchá, její doménou je psychická bolest a bolest, že nemá fyzickou zbraň - neřešitelné ponížení, nechce být měkká, ale neumí být muž, tvrdá...

Ženská by toto nedokázala napsat, protože ve věcech, o kterých se tu píše moc je, a nehledá v nich systém. Naopak muž by neuměl se v tom takto hrabat.

Rovnost A a E, ženy a muže, je z principu možná, ale nikoli zde, ale na elementárnější úrovni nebo naopak vyšší úrovni, a pak v právním řádu...

Žena je natěšená "jáská - s jástvím" a neví to, třeba mladší kolegyně v práci, je tam opuštěná, ráno jsme se potkali v autobuse, usmál jsem se na ni, - jako , ale po ránu a často nechci s nikým nic mít a být sám a šel jsem do práce sám a ona také, určitě se cítila hrozně, že svět neexistuje, není ji nakloněn, nechápala, proč (je pak zaražený duch a neví, co se děje, je naštvaná a cítí se i provinile) - je to vlastně přehnané myšlení si o sobě a světě, které se pak propadne...Ale cítil jsem se blbě samozřejmě...Manipulace - úsměv a pak si jdu sám? Také jsem egoista...A pak se to může smířit...my...Nechci si hrát na boha a učit jí životu, prostě jsem chtěl být sám...právě z toho, jaký život je, je to třeba nepřímo...

Dříve bych si s ní povídal (právě proto, abych se necítil blbě a ona také ne), nyní už myslím i na sebe, a jsem sám. ... Úplně mi stačí týden mezi lidmi v práci, přes víkend musím být prostě sám, opět se spojit s tichem a Duchem, archetypy, to dělám i každý večer po práci. Jedině tak mohu přežít - a je to život? Nemám pak čas, náladu, na lidi...Tak, jako extroverze čerpá energii ve společnosti, a bojovat chodí s archetypy, u introverze je to tak trochu naopak.

Ona má v sobě tvrdou bariéru a neví jakoby, že tam je, prostě to neví, a ta způsobuje tu natěšenost a jaksi absolutistickou potřebu péče a absolutistické jáství neuvědomované...ego. Tam opravdu neexistuje, nepřipouští si existence druhých bytostí. Ono, je tam velmi silná empatie v ní, schopnost se navázat na někoho, ale hlouběji je pěstěno absolutistické vědomí...Působí to nevině, ale...

Stejná nevědomost je, když na mě muž mluví a nepustí ke slovu, stále si mele to své (dokonce je mu jedno, že mu naznačuji, že mě to nezajímá), mele si své, jako každý z nás, obsesivně..., pak ho ale přeruším atd., pak se diví, že ta žena použije absolutistický mód na něj, oplatí mu to, ale nevyhraje, nemůže, on je vítěz (ten, co mluví), ona je poražená, ponížená (bez E')/neporažená.

Kdyby mě měl "ten" muž rád, miloval mě, pak bych už v pohodě snel ženy kolem mne a netrápilo by mě to, ony se se mnou chtějí spojit atd.

Aby mě nikdy neopustil,

Zmizelo by mi tím veškeré napjetí ve mě. On (E') by to úplně zakryl.

Jak uvažuje ďábel první kategorie v ženě popř. i v muži? Takto: jde tam o potlačení bolesti v citové oblasti, potlačení citů a city ale nemizí, neb E', co je přikrývá je evokuje, ale už je střed prohnílý, a také jsou ale city objektivizovány (žena objektivizuje sama sebe, jako by byla muž, který právě city objektivizuje, ale u něj je to zdravé...), ta bolest je důležitá a plní zde svou funkci, nejde ji vymazat...: musím být s tebou, navždy, nikdy mě neopouštěj, to bych nepřežil (tak to mám také...), on úplně zakryje bolest, kterou ona má v citové oblasti (opuštěnost, zrada, apod.) a to je jeho účel. Takto už se nikdy neopustí, jsou v křeči spolu. Navždy. Strnulá křeč, obraz, věčný, duch... Pak je jí "ok", jsou úplně spojeni, v mém případě splývají našich eg, úplně se stanu jím, pak mě nic nebolí (je to "já" touha a celý střed mysl zaplní on - to bolestné prázdné? místo, kde právě já chybí), už je to ale lepší, než dříve...On řekne: a miluješ ty mě? Ona řekne: Vždyť on je věc (tvrdý falický temný objekt) a ten nemůže milovat, muži právě nemají city. City mám já, rafinovaně jím potlačené, a vlastním je. V ten okamžik, kdy řekne "a miluješ ty mě?" - nechápavě se podívá, vždyť ty jsi špatný, a pod mým vlivem a neumíš odejít, ty nejsi muž, jsi moje utěšovací, ty jsi špatný. Ty ženy neví, že to není správné, neví, že to není báze, to je E' přimknuté k bázi (bolesti), aby nebolela. Jejím cílem je potlačit bolest, a to je přece správné. Je to hovno v krku. Nemá absolutně žádné pocity viny a vše jí musí být splněno a je jen ona, hovno. Vina je E' v ní a je změněná právě na to E'. Stačí začít dýchat, kyslík, vzduch a uvolní se ten nesmysl a dostaneme se do lidského světa. Stačí říci jedinou větu "dýchej". Tím si uvědomí, že i kolem ní je svět, atmosféra a že ji dýchá. Totiž do té doby hnije vše v ní. ... Ono je vůbec nepochopitelné, proč ten muž s tou ženou je a miluje ji, v ní není co milovat. Ta žena žije pod napjetím, neuvolněně. Nic nepomůže, i kdyby byl na ni ten muž hrubý, velmi hrubý, nepomůže to, ano, mohou se prohodit role, nic jiného...Obšťastňuje stále její hovno. ..Ta bolest uvnitř, co nejde vyjádřit se tím neuvolní...Stále je tělo zaplaveno žlučí a výkaly a plyny a nevádí jí to...Já nic nebolí, ona je čistá. Když se ten E' má proměnit v lidskou mužskou bytost - je v ní vidět velkou lhostejnost, právě tu, se kterou muže spojuje... Asi nemá cenu jí něco vysvětlovat, ona to ví, byť to neví - tak je potřeba k tomu přistupovat, ví, že pod tím je normální svět, báze atd. Nebudeme žít přeci její nevědomost...To je ženské "vím, že nevím":). Narozdíl od žen, toto si uvědomuji, od mala, neb to vidím na matce, babičkách atd... Bohužel to asi není moc jiné, než když jsem miloval jen jeho a nezajímá se, zda on miluje mě, resp. to bylo právě to, že trpím, že mě nemiluje, asi tam tento masochismus byl...ale láska to byla...duch proto velice rád vstupuje do lidí, neb oni mají to, co on ne - identitu, já, , alespoň si to ten duch totiž myslí:) ... Pak ona řekne pošetile, ale vždyť ty špatnosti jsou zajímavé, a láká tě do pekla...nemusíš odmítat, můžeš jen dýchat, v pekle kyslík, vzduch není, tam je zem nebo voda, nedá se tam dýchat...I napomínání, že se stále napomínáme je právě napomínání, ale je to trochu vědomější...Nemá cenu lidské ublíženosti říkat něco, neb vše jsou v tomto světě jen slova, objekty bez významu, toto je čistě iracionální úroveň (úroveň hmoty, vyměšování, hladu, neverbálnosti apod.)...Avšak, právě ten Logos dokáže toto nabourat, ale musí být snaha na obou stranách...

Méněcnost, a ponižování okolím lze egem a osobní důležitostí kompenzovat jen z části, je lépe úplně tuto oblast opustit...

Když už jí to začnete vyčítat resp. naznačovat, třeba použije mód nevědomosti - vždyť ta nevědomost, hloupost je tak krásná a je moje a je to já, ale pořád je to maska a pod ní je kámen a je to opět jsi špatný a je to nepřijemné. Ženy velmi trpí potřebou být milovány, a udělají cokoli ...

Tím, že popře city, je vše, jak jsem řekl a není z toho úniku ... muž už ji nikdy neopustí. ... Také, ona si to živí sama, neb už dopředu počítá s tím, že bude odmítnuta, a vše pro to dělá vlastně (masochismus také vlastně), a moje reakce opravdu negativní je, protože to vidím, ... ubližuje si také, aby to pak mohla vyčítat, udržuje oheň, , celé je to maska, jak se schovat,

byť je pak neustále druhým vyčítáno, že jsou neotevření, je to vlastně monolog. Projekce jsou velký monolog. ... Pomalu se otevírat, nebo na zásah něčeho se otevřít...? Nebo se nikdy neotevřít?

Nejhorší byly okamžiky, kdy jsem třeba byl vystaven démonickému člověku třeba v samoobsluze pokladí a rodina u toho a vyjadřovali "ty si s tím neumíš poradit, my ano", měli veliké strach, že to nezvládnou, ale byla to jejich vlastní projekce...

Samozřejmě, v druhém musíme najít sebe (A nebo E atd.), abychom se mohli mít rádi...

Osobní důležitost je typicky vidět třeba, když jsou obchodní schůzky, a máme udělat nějaký úkon, třeba napsat za základě toho někomu mail, ale není to důležité, ale v hlavě to máme nepříjemně jako důležité, právě kvůli tomu, že výčitky, že je opomíjený, a dále, ... schválně něco udělá co se nemá a stojí si jakoby za tím - to je to přelstění a komplikovanost

My totiž nechceme dialog, je nezajímavý, ani já ho zde nechci, zajímá nás naopak něco absolutního, mít absolutní něco, moc apod., proto nevedeme dialog, ale monology - ty jsou "zajímavější"... vše co je negativní, vždy vzplane z monologismu...

Muž se třeba nechá ženou zadusit, "vykastrovat", neb pak už nemusí nést břímě cti, už je pryč, ale...

U ženy může v mysli dojít k tomu, že penis nahradí její vnitřní citlivou a bolestnou část, a ona je pak mimo ni a místo jí je penis, tvrdý objekt, E', je to vlastně když božství zaměníme za E'...

Vždy za tím je "dusím se, pomoz mi", udělá ze sebe mrtvolku - to je to, proč nás to zajímá, udělá něco absolutního ze sebe, a my to můžeme jebat, nekrofilie... ať už mluví paní v reklamě a nabízí vše úžasné, na pozadí, za tím, v podstatě, je toto nedýchání...je to ale jen jeden úhel pohledu...zaujatý.

možná že inteligentní bytosti jsou jen parazitický svět v rámci bytí, které je nepodmíněné...

Ženská mysl velmi trpí tím, že by někdo mohlo něco existovat jiné než ona, samo, je gravitace, ale je to i naopak...

Dítě už je Bůh, ale neví to.

Systém nás žene k tomu něco dokázat, systém jsou i děti - pak mě jednoho dne propustí do důchodu, systém mě propustí (už to určitě je o něčem jiném než představy nyní v mládí - nemoci, zvyk, samota?) ... a budu svobodný a mít čas. To mohu být i teď, změnit práci atd...ale nejde jen...

Lidé nechápu, že je mi ženskost přirozená, cítí to, ale superego je dost dost zmatené...

Přírodní národy - souložilo se buď v lese za osadou nebo přímo v domě, kde okolo pobíhaly děti - dnes už toto není možné, pro dítě je to myslím důležité, identifikuje se lépe se svým pohlavím a svoji rolí pohlavní... u mě - identifikoval bych se fyzicky s otcem a psychicky s matkou, ale osychicky také s otcem, byť jen částečně, resp. identitikoval se s otcem (penis atd.), že jednou budu jako on, ale ta žena tam nějak není (ne, že není, ale není důležitá), a přitom i identifikace, že jednou budu jako matka...Dneska už to samozřejmě nejde, ale jde najít vyvážený kompromis mezi přirozeností a nepřirozeností (milování tak, aby nebylo nic poznat)...

Smířit se, že Animus atd. zůstane ve mě vždy nezralé, smířit se s nedokonalostí v komunikaci s lidmi...nemůže to být dokonalé...tak to vidí mladí...

Jakoby mi rodiče či tak nějak nedovolili být s mužem a musím pracovat pro ně...ale dnes už mi to nevadí, už jsem svobodný ...

Co dál - kluci - dlouho jsem to neměl, zájem, regenerace a výlety, ne-text, jak zveřejnit?

Postupně začne být čas opuštění schématu slabost-tvrdost (nenávidění slabosti), tak jako naše babičky a dědové a lidé budou vyzrálejší, bytostnější, více Self...

potom se člověk otevírá úplnosti Bohu, skutečnému...

Homosexualita třeba moc význam nemá, jak se hledá...je to produkt ega člověka...

Bohužel toto, ten text, musím snížit, přiřazuji mu vyšší význam a důležitost než má a tím se už jím nemusím snad zabývat. Zahodit... je pošetilý...

Prostředí, kde jsou jen ženy, na mě působí i hrozně smutně, beznadějně, mrtvě, upjatě, zakleté, muž je pak jak spása, nevnímá ty všechny štípance a neřeší to, co ženy neustále, ubližování, ale je jeden směr, klidný potok, který někam teče..., řekne klid, to jsou jen city a je klidný, ale ne bezcitný, což ženská mysl nechápe, že vzdát se citové oblasti neznámá psychopatii, ale i mužství, nadhled, Logos apod., který je s city v kontaktu, vyzrálá necitlivost nikoli sadismus...Ovšem přehnaný Logos končí pohlcením Animou a egem, kompenzují to, filozofický komplex, rozbředlost...

Popravdě není pro mě uspokojící, komplementární a naplňující být s mužem nebo ženou, proto asi - jsem láska, ale jsem i démonický, opět A+E....

Jak daleko sešel z cesty člověk, který vykřikne v zastávce metra - hele světlo na konci tunelu, mám k němu jít? Vůbec nic o tom jakoby neví...zde se schází s cesty...

Ve stresu se dostavuje citění e' mimo mne, přestávám být "mužem", vše radši odevzdám, zaleknu se a jsem jakoby slabý, nemám na to být muž apod. ... Možná proto právě to je (i) moje přirozenost - měkkost, které se jakoby bojím...

Už používám změkčování, něhu apod. i na ženy, vlastně Anima žen, myslím, že ženy to dělají také - trénují to neustále i mezi sebou. Ostatně muži také trénují neustále mezi sebou "ne" Animě...

Žena nahodí pošetilou masku - kočka atd., a dostane se z ní tak, že na to použije svoji měkkost (vlastně na toho démona, který je ale také měkký - plynovitý...) - tím se opět dostane k sobě...

Měkkost není špatná, jak mi celý život vnucují, je stejně špatná nebo dobrá jako tvrdost, má blízko pošetilosti, ale to má tvrdost také...

em mužem do doby než se objeví nějaká žena na scéně a nebo i muž asi...neumím to obhájit a štěkat na lidi, tím mi to zmizí...

Už bych měl přestat být na sebe tak tvrdý, dva a půl roku drilu docela stačilo...

Milujeme se, se ženami, mi došlo...

Myji si ruce v potoce, projdou ženy a říkají (schválně), že ta voda špinavá hovnama z nedalého vesnice ... chtějí zkazit vše hezké, ale už mi došlo, že jim to nebudu brát, ... nebrat druhým jejich svět a názor a to ošklivé.... Je to asi vychytralé - někdo vás napomíná a vy řeknete, hele já ti to nechám, neberu ti to. To není, že souhlasíte s tím, co říká, jen mu to prostě necháte, o to mu vlastně jde, mít svoje hovno. Nemyslím to už nějak útočně....

Na lidskou pošetilost je nejlepší - Bůh není vše, není mocný ... myslím si, že inteligentní bytosti včetně Boha jsou jen okraj bytí, bytí je nepodmíněné a samo o sobě... to, že vidíme svět duchovně a že vše je "psyché", celý vesmír, to je dost egoistické vlastně..., opět je to třeba tak jen z části..., inteligentní bytosti mají asi svůj účel pro bytí, ale podle mě je přeceňován...pak lze vidět svět (realističtěji) a je to i přirozenější, lépe to myslím odpovídá skutečnosti...existuje však skutečnost?

Být také s osamělým klukem, bylo by nám dobře...utápěli bychom se a naopak se povznést nad to... konečně bych mohl být i extrovertní...a kouli citů nechat mimo...jak to dělají muži...

penis, moje ego, ale bolest a nutno měkkost a i já, ego měkkost - sladký teplý zaražený prd..

vs měkkost vůči muži bez ega, měkkost používám na vše palčivé kolem mne

problém s mužskou ctí mojí

představa jen on ne já, stejně tak ženství není vázané

erotické sny ve spánku - puberta jen onanie na wc, dnes jen nahý muž občas, nic víc...

toto není důležité v životě...láska

nepříjemné mi být jako bych byl holka ... potřeba m identity, a to i představa já = on, spoustu věcí dělám nerad, co si přeje - musí mi slíbit že mě bude brát jako muže

už i umím si to užít dle svého a ne jen myslet na to jak to vidí on z jeho pohledu

Pokud vám někdo lichotí apod., ustylá vás na růžové lože a dává vše, je to proto, aby vás mohl pak ponížit, zpasivnět vás, zneužít, vlasnit...nenaletět...

Jako bych zůstal tam, což je velmi divné a ponižující...jako ten, co nepracuje a není tady a neví...

Jak to, že muži necítí a přesto nejsou démon? ...

sex je jako osobní důležitost - není to tak důležité jako dobré vztahy...

kočka se vyhýbá problémům, kličkuje, kolem E'

1Existuje i smer od forem k cloveku a dal, formy jsou zvirata atd., chovaji se podle urcitych dannosti, clovek je formovatelny..

Vlastne mohu jako jeden z mala na sex zanevrit..

Je pekne kdyz curam venku a nahodne mne pristihne nejaky muz - je to ok, jsme muzi, neleze do soukromi a pochopeni a vi oc jde - ulevovani..spolec, klid , nekouka se ale nejak mu to imponuje, intimita ... to mam rad, kdyz je trochu zmateny a libi se mu to vlastne , podobne kdyz jsme ticho a sdilime .. odum anima

V dusne tiche atmosfere treba ve verejne dopravě ženy jednak desí démon E' ale ještě více to ticho nuda protože to jsou ony a přikrývají to právě Animem.

S inertností obcujeme jsme zblbli a neda nám to spat, je to tvrde haha nechapeme...nereaguje to, je to zvlastni, ztuhla jehla, ..pak nechapem ani smrt

Milovat svet prirodu - milovat Boha jeho dilo.

Uz se s nik nebavim...

Extrovertni žena vlastne ma take v sobe uvnitr hlouběji E' cimz se vsichni extroverti vyznacuji, ublizuji pak a nevi to, neb vedomi maji zahlcene A. Utisovat je.

Matky které mají problém s Animem mají problém i s detmi- jejich demoničností - protivností a zadostivostí - utesovat..

Muz se koukne na neco technickeho a chape to a je to jakoby on, dobro, žena to vidi jen jako e' stejne jako toho muze.

Žena se vyhýba e' tedy i ze je spatna.

Kdyz uzavreme sve srdce uz to nevime.

Jsem myslivec,jsem v nem,on.

Provokater ve verejne dopravě: je vyjadruje co tam je stejne pritomno, tito muzi a treba i ženy se snazi z vas udelat soupeře, chteji od vas ze neco jste neco mate radi jine nez on apod., ale ma to jediny cil - premoci vas, nachytat, neb on je absolutno, i proto hleda "kamarady". Na muze nekdy neplatí dychani neb oni jsou dychani a lze bud ignorovat a uzivat si svoji dovolenou sve ulovky nebo ta mekkost k nemu...On je take ten který jako jediny ma "zdravy rozum" a dokaze si s cizimi lidmi ve vlaku povidad a jediny kdo dokaze prorazit ticho. Je to jen castecne, velmi..Usurpuje si veskerou energii a tim vas nachyta - jen jemu rovny jej muze premoci.. Tito lide take obdivuji dabliky a spatnosti to je pro ne gral - prelsti animu..Opet dialog normalita klid baze a láska to nejsou. Jen sileny roj much....On se ve skutečnosti boji (toto - sebe skryva) ale "neboji" - utoci..To je ta krec a posetilost v tom.. A on "je klidny", ma e'.

Dialog je zatím příliš nudný...

Drazdeni (zlo a obcovani s nim) pak obet dodela zardousi aby ukocil (zlo a obcovani s nim) atd. to ale neni o Duchu..

Kazdy zivy tvor je lovec, Duch....ale prirodzeny muz lovec ma k ulivkum a stadu uctu a jen nenici neni sadista..toto nas v prirode popadne kdyz vudime sele neb jsme zapomneli na prirodzeny stav, lovec v kontaktu dialogu se zveri, je i sadista ale jinak, neni zbrkly

I antisocialita je obchazeni bolaveho mista - v bazi, uvnitr sebe - neustale a silene...Kdo ma uzavrene srdce nevi to a treba predstira ze to tak neni prave afektovanosti je to podrazdenost chronicka, co se nam i libi..sexualne...to v tom je.

Jsem podobny i ...Ulovit si hetero social pekneho kluka a zaplatit mu za to....a chci ho a jeho anal...

Dychej je rada Animy muzi a Anima zene...Kdo zazil Lasku je navzdy vysvobozen. Kdo se o to ale snazi (moc) neuspeje...Baze a dostat se zpet z besu do baze neni nic objektivniho a pevneho - prave tu zkusenost a dalsi si vezmeme sebou, nic vic...nejistota ze to neni objektivni a jasne a dane boli, ale casem mizi...to k tomu patri a to prejde...jako mnoho dalsich veci.

...V prvni puli touzime po dokonalosti ve druhe jde o smireni s nedokonalosti - tato faze bych rekl uz nastava (relativita se vynoruje)... Kojenci komari nevadi, postupne nam vsak hodne vadi a ve stari jsme s nimi v harmonii....toto je ale pouze pohled duše, duch je prave ten komar, pokud s nim duše navaze kontakt je to lepsi, pokud sam se stane Duchem je to ...Duch a Duše jsou spojeni v cosi na onom svete stale a zde...(uz zde neni ze to s komary musi delat zena atd)..toto cele je pak jen jeden nazor na svet, vice bez pohledu Ducha.. ale muze byt vse jinak. Sireji.

Individuace nevede na bezpohlavnost ci mezipohlavnost, je komplexnejsi..

.Nepredbihat - to "smireni" - na nej ve fazi dokonalosti nemyslet, nechat se vest dannosti....lovec je vyrovnany umi se ovladat a je uvolneny a koncentrovany....vlastne i Duch s komary zapasi a je pak v harmonii. A jsou cesta k te zene, neb ona je "citi"...

Potkate v prirode na jedine vyhlidce lidi - nervozita, snaha obou utect ci bojovat atd stipani, - umet to prekonat a zustat neb proto jsme sem sli a byt klidny dychat atd a treba se i zacit bavit ale stejne pak chci jit sam nekam vedle...a nebo uz se ani divat moc nemusit...uz to neni strach z propichnuti a navic jeste sva prirodzenost....atd.

Myslive - jsem na jeho miste kam chodi cihat a prohlizim si muzske akty...td...mu to tady pochiju a postrikam, i jako do obleceni se ...podobne... v sobe...chci byt muzska sexy odumrelost a spina a uleva (odpad=ego) a uz zadny prebujely zivot ve me...pod tim...ono oboji se zvyrazni, proti sobe, objevi to, co je normalne skryte.....Delals to aspon nekdy s klukem? ... libilo by se ti to - odumrela anima.... jsem demon, lstivy a chci jeho intimitu sikanou a ponizenim (vlastne jak to dela zena...tim), jeho s jeho animou,- ale nechci muze znicit jako zeny...cele je to v ramci muz-anima, bez zeny...Ze samoty rodi se stav, kdy s lidmi uz jen obcujeme, samota drazdi je drazdiva a voayer...exhibioc.....cil je udelat z nej buzeranta a (ten proces) a nemuset na cas nest to topeni se ve vlsdtni spine (anime) slastne...udelat z nej to sladke nemocne tahle ja (Animu) a pak s nim spat v ramci sirsiho ega...a jeste navic aby byl i muzny...i ho to laka se v tom dusit...ale pak prestane byt co je a ztrati zdravy rozum - je to ale relativni...kdyz to naucim ovladat tj aby to nebylo absolutni nepropadat tomu uplne (tj neublizit) je to myslim ok...neni to muzske rivalite s muzi ale o fetisi.....kdyz jsme neco co nemuzeme unest ci nest ci se s tim identifikovat potrebujeme to presunout jinam mit to pod kotrolou neb je to topive dusive...pak uz to chapu a mohu jit od toho dal...zcasti...to je moje vse v tom, gay, zena, heterosexualita, autoandro autogyne...bolest ponizeni (na zenu) je vyjadreno a venku a mohu zit klidny zivot s gayem...jako kdyz potrebujeme ze sebe dostat silenost..besneni...nad to se da povznest....tezko si uvedomuji ze je to spatne ze bych byl spatny a bylo to ve me...to nejde totiz, to je v podstate spatnosti - je mimo nas, my musime byt dobri, ve spolecenstvi atd...a nemuzeme byt uvnitr v podstate, v hloubi, spatni, vzpouzi se to tomu a kdyby to tak bylo tak bychom nemohli zit spolu ve spolecnosti a nebo by se to anulovalo zmizelo zmirnilo zklidnilo uvnitr prave proto ze to tam je (demon).....to neznamenala ale ze se nemuzeme toho dopoustat..... demon nikdy nechce byt na vrchu neb by musel prijmout zodpovednost (za to niz atd.), smrt, konecnost, a to neudela, proto muze pachat a v tom se lisi od muze - ten take pacha umi byt spatny, coz je velmi tezke....zena to umi take ale jedna se o zpracovani slabosti hez je její podstatou...ci spise vice ji vnima,... a vubec neumí byt "e'-like" spatna..... Zodpovednost neni nekoho vlastnit ci privlastneni si osvojeni, ale spis krok, neco udelat a rozhodnout se a nest nasledky. ... Neumim vzit za veci v textu zodpovednost vzit nektere veci na sebe...stejne jako dialog i zodpovednost je pro nas nuda a neco z baze...bojime se toho jako smrti...ma li satan vzit na sebe zodpovednost za neco - zmizi. Neb by musel byt uvnitr plny, clovek nebo Buh...vstoupi li nam do cesty dabel mame se asi zamyslet nad svou odpovednosti.....k posetilosti se potrebuje doplnit vaznost aby stav mysl klesl do baze...i to klesl je relativni...je to situacni podle situace - komplementarni ... ztotoznujete se s tim co rikate pane pani XY? (Zodpovednost). ... na spoustu veci nemate slovní protejsek - problem se domluvit vyjadrít atd... .. Indian by rekl smyslem zivota je rozestat stin od

svetla ... je to nejen odlisit dpbro a zlo ale i se v tom umet dynamicky pohybovat - po smrti - toto byl smysl (ukol) a laska k tomu..., je to velmi hluboke...je to o poznavani fungovani sveta - tim mizi z bej strach

A vse musime poznat...vedet co je po smrti by bylo take to predbihani a tedy nekonani netvoreni dokonaleho a sveta...uplnost je vyrovnanost i nevyrovnanost (extremy) i ani ani jedno atd...

Z ve stresu udusavaji a dusi v sobe muze tebe konpaktifikuji se...sikanuji...stahnou rit a delaji za nic...a kouka jen drapek ci mala hlavicka - je e coz neni a neni a coz je ... opet je to oboji pak zvyraznene...a pri uvolneni to tak neni, ze je a. ... Proto zeny rady toto nedychani - redukni prostredi - misto, presouvaji ven, na muze - prave to je ta sikana - on je kus hnsu a ma smradlave stare trenky - toto se jim ale i libi neb tim je receno ze je E pod tim a tim maji alibi a nejsou a jejich animus to chce (pak muze byt animus egem zeny - autoandrofilie)...a muzi zas stejny hnuj hazi na ne...asi ten stejny...

Na nic se nehodim...na neco muzske a nemohu byt matka atd. ani knez...jen kecal...

Muz je cas - narust entropie, jeden smer sipka casu, zena se ohlizi zpět a tím svět tvoří - snižování entropie a čas zpomaluje (gravitace) , příliš dopředu jde zbrkle démon a jeho svět je proto bez rozvoje života...

Samozřejmě že nekrofilie je ego a nedychani - laska k nehybnosti a bezbolestnosti...Existují případy kdy inertnosti již chybí demonická lstivost a zrada - typicky prostredi vyssi tridy treba v luxusnim hotelu atd. (oni sami neví jak se definovat a chovat neb vse nemaji...asi.).zde se totiz teprve musi k demonu sejít nize k rachu, a az pod nim jsou city....treba predstava hladit strom co je venku projevit cit a lasku - demon a to nad šli (ta uroveň nad se s demony nebavi - prave to je problem u takove zeny). Bavit se moc je stejne jako se s nimi nebavit vubec (je to tez nepochopeni, nekomunikace apod.). Proc chtit rozbijet inertnost v druhych, patri to sem....nejlepe nevsimat si nezabyvat - tim to napjeti - inertnost mizi (neb jim vadi druzi lide - otravuji, to ale nedaji najevo pokud tedy nejsou ten vyssi demon), ale jen do okamziku kontaktu takze neco se s tim delat nekdy musi a co, o tom uz byla rec...totiz ta inertnost je to s cim se identifikuji to jim nelze nicit....ale nekdy lidem vyhovim a presne udelam ze sebe ci se chovam presne tak jak chteji, dam jim, co chteji (nekdy reknou: toto neni ono co chceme) (pr. na cas udelam vzneseneho jako oni atd.) pak zjistí ze o to co chteji a jsou vlastne nestoji - toto je jen ideal moc se mi to nedeje... .. ona on ale pocita uz s tim ze budes chtit tu jejich inertnost znicit a ze jsou spatni budes rikat atd.... uz to vi predem...

Je málo věcí o kterých neví - a to to dýchání právě, neví, že je v ní nedýchací místo atd...neví, že se dusí...(přenesla to...)

Ženské argumenty jsou vždy podpořeny city nebo přímo nepřítomnou o to silnější silou Anima...

Đábel první kategorie nemá s demony nic společného, je nad ně povýšený a jen jim rozdává úkoly, a tak lze jít nekonečně dál, povýšený nad povýšeného atd... A nejvyšší se směje všem...Je to jak říká Jung vlastně odštěpení od nevědomí u ženy, od právě těch démonů...A ztotožnil bych to s narcismem také, narcismus - cítím v dospělém mrtvé vznešené dítě, batole, potrat, vznešené bělavé, nekrofilní klidné budovy, krematoria, dokonalost (vit ego), a působí to až směšně, je povýšený a je to přítom nezralé batole, ... asi to vzniká, že dítě zjistí, že je chváleno, když nic nedělá, nebrečí, je ticho a má svůj zájem o něco...soběstačnost...sebeláska atd...

I holohlavý nacionalista uvnitř nedýchá, každý fanatismus, hodnocení okolí neustále atd..

Proč se mě všichni snaží přesvědčit, že je to jinak než to je? Příklad odjinud: prostě musíš být ticho, tak se to sluší...

Už nemusím řešit vaše problémy (pohledy, inertnosti), už mám své problémy a svůj život...

Je vtipné, když inertní žena se snaží zmírnit intertního muže (o kterém si myslí, že se na ni nedívá), pošetilostí - topí se...

ten vyšší démon bývá třeba žena pokud je v masce jako zženštilý gay...s tím nejde dělat skoro nic...

vlastně nechám do sebe vnikat a vnikat a pak ale konec a naražení na E', na absolutno a okolí pocítí absolutno, jen já, chlad atd...srdce proměním v kámen a je jakoby přede mnou tedy není moje moc...když už se naštvu na někoho, což se mi stát vlastně nemůže, vždy jsem měkký, tak to ale pak je absolutní, šípy z těla atd....lidé a častěji muži a extroverti ve své naivitě si myslí, že jsem hodný a laskavý atd. a pak je toto překvapí, to je jen maska, obrana ale vyjadřuje to nitro...

Také mám démoničnost v sobě a hříchy atd. (bez nich jsme asi Bohu na nic, s příliš také a akorát také atd...) - pak vidím svět lidí, démonický svět, už jako totálně trapný a zoufalý, zoufalé vzkazy, že city a báze neexistují...

Měkkost démona obměkčuje a naplňuje...

Dmon umí být velmi citový a omlouvat se apod., ale je to spíše maska (pod tím je stále inertnost...ona tam je vždy u každého vlastně), jejíž kompenzace je to zlé, je to nevyrovnanost citová.

A proč bych to měl zvládnout? nezabývat se tím ... ignorece - tím tě postupně dostanou kam chtějí, budeš jako oni, inertní...

Narcismus je přikrytí démonů a vzedchů a bouřlivého života krematoriem, je to hodně o pohlcení Animou. Anima je pod, i ten polštář nad, krematorium je E i A, nejde tam však o spalování lidí, ale o ten "klid"...agrese je manifestována tímto "klidem". Např jsem viděl paní ve veřejné dopravě, co byla nadřazená a s tímto mrtvolně sladkým strnulým povýšeným agresivním pohledem (šedá zed'), ona už "není" našťvaná, ona to má "vyřešené", je v první třídě, má peníze a zdroje a je nad, už se neobtěžuje být našťvaná (a to ne proto, že by byla utáplá a ustrašená, ale právě to asi překrývá). Opět proti tomu je citovost, ale až o několik pater níže, avšak citovost (střed) na démonství (byť v této podobě) platí vždy. Vylétí nahoru, zvedne ho to ze židle, šílí, zde však i hltá cosi mrvolného, omítku, aby tu bolest zakryl. Ono je to sexuální, zakrývat citovost a bolest vnitřní touto omítkou, tlačí to na to (eroticky), dusí to, v dušení je Eros. Narcista působí jako socha (z mramoru), typický je modrobílý šedivý mramor...ta hmota, to je Anima...A také přistupuje k lidem jako k nadřazeným sochám, osobnostem a pak těm dole, pól, paradoxně špinavý a mrtvolný...Dříve bych do toho ticha ve vlaku pronesl směrem k ní, zašeptal slovo "narcismus"...), tak jako dříve, když jsem určoval lidem diagnózy v metru atd...paní se na mě podívá a já jí hned zašeptám diagnózu:), aby to ale slyšela...a kdo je tady potom Démon, he?:) ... také, tato mrtvolná sladkost je to, co se ženám líbí na mužích, když (ta žena) prohlásí, že je sladký, podobně, když muž řekne, že je sladká a myslí tím tento mramor, sladkou odumřelou kůži, pach mrtvolny sladký...také tato poruchu doprovází vzhlížení ke státotvornosti a vzešeným okamžikům apod... vůbec to však nesouvisí se životem, je to opět přechytračení skutečnosti...zbytečně to rozevívá nůžky, říká to, že lidskost je přízemní atd... a tím to má navrch, jsou prostě věčná socha, a na to nelze říci nic, tím se to jen živí. Je to inertní...je to škleb ďábla, vyžrání na věc, jsem co nejsem a nejsem, co jsem...ha a teď mě neuvidíš, neublížíš, jsem dokonalá...zde opravdu chápu, že je dobré se tím nezabývat, tady to jde, protože to nijak navenek neublíží, je to zkamenělé...monolit, city neexistují a bolest neexistuje...Ano, city a bolest jsou i negativní entita, ale toto je extrémní potlačení toho. Vlastně je to zesílená kůže, neb to je odumřelá část těla na povrchu, duch ...na chvilku se udělám vzešený a důležitý jako oni, a pochopí to... proti tomu nelze říci nic, protstě i mé vnitřní já říká - to je dokonalé a úžasné a takto je to super a není bolest a vše je vyřešené a funguje atd., a vím vše o světě, to je ono, - ale, automaticky tomu člověk přitakává, proti své vůli, ... pak ... uvolnění napjetí a migrace do báze...proto je vůle atd. důležitá...narcismus si libuje v minulosti a historii a nacismus a narcismus liší jen jedno er. ... Nejvyšší démoni již dobře znají i svoji komplementární úroveň pod tím, ale dostatečně neprohlédli a touží po konání negativních skutků...

A teď k mému - mám rád prostředí, kde je vymizení žen, jen muži, klid, mrtvolný klid a přesto živo a uvolněný smích, vždy jsem toto prostředí vyhledával a cítil se tam bezpečně. Démon hledá svého šéfa - muže, neb není "na světě" a není muž a to ho štve a navíc si nemumí poradit s měkkostí, slabostí, city (muž právě "jakoby" ano) - toto jako vak naplněný tekutinou nebo jako tekutina proudí směrem k vnitřku muže, kde je zed' a naráží na to a uklidňuje se, jako je žena klidná vedle opory - muže...tím zmrtvolní její vnitřní živá část, zchladí se, (viz narcismus), a je klidná...je to asi normální, pokud to není přehnané (vlastně jako u mne). Žena ve mě, ten přebujelý život a nebezpečí-žena, je pryč, je přykryto, vymizí, vnitřní žena (já, hlubší vytěsněné živé já) našla muže a démon také našel muže, a dítě našlo muže atd...A v mužské společnosti (klidné, homoerotické) také není Animus, pichlavost...mlčel jsem, brali mě mezi sebe, ne jako svého, ale prostě jsem tam zapadl tím, co jsem, pohlcenec Animou...co si libuje v blátě, v odumřelé Animě a je tím prostoupen i jeho střed...tak silná je ta erotika a přilnavost...zchátralý člověk, zželovatělý trochu, sesyspaný...sesypaný kužel (kamení) - snížený...také jsme měli podobný humor atd., ale to je pryč, kluci mají rodiny a změní se, přestanou být tolik homoerotičtí, a začnou štípat jako ženy (maska narcismu poleví, asi jako u mne, když jsem začal objevovat ženství), ale časem se k homoerotice možná vrátí, nebo tím kompenzují atd... ta moje dívka ve mne tvoří s mužem takový ten nekrofilní pár - platonický, ideální, romantický, mramorový, láskyplný, ale bez dětí, na onom světě, bez života...jako muž voják a panna nebo žena, co nemůže mít děti a píše se rok 1830... láska to asi není, a úplnost také ne...nemá to smrti a pokračování, je to obraz, imago, 2D, projekce, atd...ale není to něco špatného, jen to není dobré...chybí tam kontakt s vnitřní bolestí, která je tím potlačována...pokud tento kontakt s bolestí nalezneme, což se mi stalo, tak začneme být naopak poděsové, šílení, krvaví, kašleme krev a škrábe nás v krku, a to také není dobré.....také jsem narazil na typ člověka - obézní introvert, který však je spíše extrovert na introverta, chodí sám do přírody, ale není s ní v kontaktu, hraje "u stánků", není v kontaktu s Duchem, jako jsou introverti, je typicky depresivní a lčenlivý, a skrytě agresivní..., ale je povolený, všichni jsou špatní (což depresi doprovází) - to vyzáruje ven (ale neví o tom), stále se shazují sami sebe, ale je to jen maska, jsou masochističtí, ale i skrytě sadističní samozřejmě, má rád společnost a skauting, ale já jakoby rád sám, je posmutnělý a má rád posmutnělost, nevidí ostré hrany, vše je změkklé, bláto, bez Ducha,

kopce vidí jako kopečky a jsou mu ukradené, příroda je mu ukradená, chce lidi, šťávu, množství, Animu, ne přírodu, chce sekret vaginy, chrochtat ponížně jako prase, a nic jiného, zabořit se, tam najde i E' nepřímo k tomu vznikne, (nejde to však odlišit od toho, že by byl introvert předělaný na extroverta, podobně jako já z ženy na muže nebo z muže na ženu, nejde říci, co proběhlo), ... je závislý typ, a neustále se nasměřovává na to, aby ho druzí zklamali, což jinak nejde, neb cítí, co v něm je a prostě upozorní, jen jemu podobní ho nezklamou... je v něm bolest E', které však se mění na želé, a toto potřebuje zesílit, Ducha, proto směřuje k introverzi a chodí do přírody, ale prostě to nenajde...z každého člověka v depresi vyzáruje na pozadí byt' nenásilně a i neuvědomovaně - jste špatní, jsem víc, mám depresi, E', neznáte "život" a pravdu, je to absolutní, (právě to E' v něm vyčítá druhým, že jsou špatní), je to tam velice silné a ten člověk je alibista, co říká, že to tam nemá,..., že je hodný, v depresi a všichni jsou zlí, ..., naše společnost přistupuje k depresivním lidem příliš nevědomě - my je v tom živíme, a říkáme, že jsou úžasní, potřebují i pár facek, vidíme to tak, že naopak člověk v depresi již není démon a démon je introvert, co cítí Ducha atd., ale ale....., také depresivní člověk touží po lásce jaksi chronicky, aby ho měl někdo rád, tu jeho bolístku a jeho....., a hlavně tento stav charakterizuje nezpracovaná vnitřní touha po vztahu, vnitřní touha po něčem, vlastně je to v oblasti té bolesti uvnitř, ta to celé živí...neuhasitelná touha po agresí, po zničení, nebo po vztahu, po lásce, po změně, jen je potlačena, jede tam takový kolovrátek pod tím, hejno much, potlačené ne, odmítnutí, ..., extrovert vidí v depresivním člověku chudinku, nutnou péče atd., introvertní hrozbu a démona... , depresivní člověk se nám směje do očí, že na nás vyzrál, na city atd. jen to nevidíme...zde se snad nejvíce liší pohled extroverta a introverta, v přístupu k depresi, extrovert tak vidí ty city atd. pod tím, ale introvert toho démona...a depresivní člověk potřebuje oba..., depese je potlačená schizofrenie, a tím pádem zesílené ego, já (bouřlivost + polštář, obal, který je i uvnitř a tvoří "já"), já není vázán na něco pevného, já je komplex A + E, a to já je jakoby E mezi nimi ..., vesmír já nezná, to je až abstraktní výsledek složitých procesů v hlavě...já (ego) je podobně jako láska A i E i to mezi i nic z toho apod., ale jaksi je to odumřelé, 2D, mrtvý výdech, puch atd..., otisk - to když si ho chceme představit, ale ten otisk je ve vztahu k té kouli (hlavě) pod tím...já je více v té kouli, a třeba mimo, ale ego je čistě ten mrtvý otisk spíše..., razítko:), chce A i E, neb jedině tak může existovat, neb z nich jaksi pochází a je jimi...je sebezachovávající se...a to i přeneseně na děti a druhé atd...., a to i přesahem sebe sama v podobě něco dokázat atd...já je vázáno na něco, vzpomínky, identitu, nejde ho najít, to neznamená, že "není", vše (asi) je této povahy (byť méně abstraktní a komplikované) a existuje to... chtěli bychom, aby bylo něco pevného, to je právě ta touha po E', dokonalosti atd., aby se i vztáhlo k něčemu, nebo i zničilo a tím se vlastně potvrdilo, ale ...Ale na obranu toho narcismu, ta paní má zbytky ženskosti, vytváří atmosféru klidu, mrazí z toho příjemně v zádech, ale prostě je to mrtvola uvnitř, vznešená mrtvola, a rozklad...hmota šedá a zeď..., je v ní modrobílá hmota, jako sřevo, namodralé, jako ryba, chrání si v sobě mrtvolku..., z čehož ale nemrazí..., z E' umí příjemně mrazit, ale ženskost to není, je to snaha o něco dokonalého,... jí i imponují rarášci, ale není to pro ni, to pro ni není..., ona je "muž". ... , co na narcismus dobře působí a co jsem vlastně dělal intuitivně v komunikaci s narcisty (to je nálepka, spíše s lidmi s maskou narcismu) - vyjadřoval jsem, že jsou dokonalí, nedotýkal jsem se jich, tím to tož mizí, neb je to o tom, že "vy si myslíte, že jsem nic, nejsem dokonalý, ne, já jsem", právě to odmítání druhých to živí, ale když to projeví laskavě a s nadhledem s málo strachem, tak tím oni pochopí, kdo jsou, na koho si hrajou a vlastně si z nich děláte srandu, to také pochopí a "změknou", zlidští, a vy trochu na sebe toho jejich narcismus vlastně přenesete..., ale spíše ne. Když opravdu budeme lidem podporovat jejich masky (jakoukoli), tak ty masky zmizí...jsou živeny odporem, odmítnutím okolí vůči nim, ztělesňují zranění, které mají, ztělesňují osobní důležitost - démona ("jsem démon", jsem zlo, bylo mi ublíženo, to zlo mi ublížilo, hele...), ... je to však nechopnost propíchnout, říci ne, je to jen vlastně lstivé přitakání... , je to manifestované odmítnutí, odmítnutí mé masky = odmítnutí mně samotného..., je to i odmítám svoji masku, toto nejsem já, ale ten, kdo mi ulížil, nosíme totiž asi masku toho, kdo nám ublížil nebo komu jsme ublížili my...jeho ducha nosíme, snad proto mám v sobě ducha ženy...a ducha muže také? nevím..., ten odpor nás také chrání - to uvnitř..., na démona to ale nefunguje, až na ty nadstavby nad ním..., na démona to musí být intenzivnější hlubší osobnější bytostnější měkkost, ženská atd. asi...totiž, když přitakáte na mrtvou masku druhých, zaleknou se asi té (vlastní) mrtvolnosti a zcepenění a změknou uvnitř, ožíví se..., podporujete jen to, k čemu vzhlíží..., ale u toho démona uvnitř je to jiné, také k němu vzhlíží a identifikují se s ním (hlavně muži) tak, že s ním (archeypem) nejde než změkčovat, lovec to ale není, tento neuloví ani užovku, je to démon, ne lovec, v lese se bude bát a nebude koncentrovaný, v meditaci, démon nedokáže tvořit - člověk stížený démonem - to je jen obrana a ten člověk nedokáže nic vytvořit, ale podněcuje druhé do jisté míry k něčemu, ale spíše to celé utápí v horké koulimě nejde o to bránit život ve smyslu sadismus a nízkost a pošetilost ... to je jasné, jsem narcis... negativní aspekty myslí mají tedy určité společné rysy, jak to horko, tak ten chlad, tak ego, apod...

Pokud se nedokážete dohodnout kam na výlet nebo dovolenou, máme to s kámošem zařízené tak, že se střídáme, vždy jeden dá pár návrhů a s jeden z nich ten druhý odsouhlasí a jede se...narcismus také souvisí a rozštěpem myslí...Mužství si lze asi i představit tak, že na počátku je nějaký objekt či proces vášně, kterým je muž pohlčen (a souvisí to s ublížením někomu - on je ublížen) a musí se učit s ním nějak zacházet (vůle, zodpovědnost, půst, pak si to dovolit apod - anální způsob držení a pouštění) ...

Nejlépe je vidět ráráškovitost, čertovistost muže, když provádí orální sex ženě...a žena ho vidí i velmi sladce a nekrofilně a je to pro ni velmi silné, je tam....

Prázdnotu samotu zaplní v ženské mysli zárodek E' či E''-like, a je spokojená jakoby... má napjetí, má v sobě zárodek a ten se pak mění v dítě a lásku časem...proto tak ženy vyžadují mít muže v sobě...muže někdy berou také jako zárodek...

Ideální by pro mě bylo mít penis v sobě a ještě k tomu penis jeho na sobě..., prostě úplně vaginu nahradit ..., svůj moc nevnímám, neumím mít vztah - zženštění mozku v době těhotenství - porucha identity, slabá identifikace ...

Heterosexualita je pro mě moc do očí bijící, ta žena, a moc silné kafe...

Jsem on, ve scéně žena a muž, jsem ona, ale vůbec ona nejsem, musím se na sto procent zaměřovat na toho muže, jsem on (žena, co je mužem, nejsem žena, to je jen iniciace), ale dělá mi to atd., jako když ženu zakryjete mužem, on je oblečený a dělá mi dobře, musím se zaměřovat na něj, jinak bolest a oheň a nic, vše ženské mě tam ruší, on - bezpečí, soustředit se na jeho přirození, nic jiné tam není - neb muž - to je normální, nic jiné neexistuje (ale přitom mi dělá dobře - vagině), raději to nerozvádět, neb bych se z toho zbláznil jako dřív (toto není pro mě nyní novinka, před pár lety jsem to dost "studoval"), a také, toto souvisí s pocity z raného dětství - přehození vyhubky v hlavě...ale toto není mé jediné schéma, jsem i muž uvnitř, v hloubi...i se to snadno prohodí, jsem on na ženy, atd..., na nic se absolutně nehodím, mám oční vadu - nemohu dělat spoustu věcí, koftám, mám vystudovanou geografii, což je také univerzální a dělám práci, kde jsem musel začít úplně od nuly a technice stejně nikdy nebudu holdovat....absurdista. ... Když už je člověk starší, tak tyhle věci kolem sexuality jsou už naštěstí jedno, to řeší mladí lidé, co jsou atd...staří jednak už to mají zaseté a jednak už to tolik ne to... ... tak jako má někdo bolest z dětství nevyjádřitelnou, nekonkrétní, co musí být vždy schována, u mě je to ta žena, a samozřejmě i další věci...v nevědomí Anima a Animus na sebe berou i potlačenou a nevědomou agresivitu, a proto s ní souvisí,,

Nemůže se generalizovat podle mého nastavení na všechny homosexuály atd... .. už to nějak - já pasivní v mužském oblečení, ponožky, hladkost - autogynefilie s ním aktivním - autoandrofilie ... a nejlépe ve svém soukromí a klidu a normalnosti jsem muž aktivní...o samotě vlastně, to co jsem... ale samozřejmě tam je ta archetypální ženská úroveň kdesi...

Nemůžeme mít vše...

E'', Duch je vždy ten, který tu není, je to cítit třeba když si pes značkuje místa, zanechává tam svého Ducha - druzí ho nikdy neviděli, ale cítí ho tam...

Je zázrak, veliký zázrak, že žijeme ve světě, v jakém žijeme - že tu nejsou k vidění démoni, démonický svět, jen občas nějaký duch, ale je pravda, že tu působí nepřímo..., ale je to zázrak, že tu nejsou, tento svět je dar, dar Boha, snad si to ani nezasloužíme tu být...svět je pozitivní a fungující apod...

Proč nás démonický svět láká? Dušení...regrese... bezpečí, božskost, nechápání, nevědomost...

S některými lidmi je dobré mít sebou hodně kyslíku, s každou ženou z mého pohledu a s některými muži...,

Zdá se, že duchovno je o tom, najít co nejlepší posmrtný stav mysli ... zajistit si co nejlepší posmrtný stav...

Ďáblové první kategorie se pohybují ve vyšších třídách společnosti, třeba racionální ženy - ony naštěstí neví, že to jsou...žádný cit k živým bytostem apod. ...s démony už nemají nic společného.

Jsem démon, co se lidem vysmívá, že touží po vztahu a druhých lidech, vlastně to nechápu...z určité části, velké, své osobnosti...

Ženy mají tendenci tuhnout a dostat se do neřešitelné situace, kdy kolečka o sebe dřou, toto ale hodí na ostatní kolem a dojde k tuhnutí a zadržování u nás, sebekontroly, tu přenášejí, aby se mohly "uvolnit"... , nemůžeme udělat normální volný přirozený pohyb, všechny pohyby kontrolujeme a je to nepříjemné, šklebí se na nás potom a vysmívá se, že nás nachytala ... na toto je právě dobré to dýchání, a když to nejde, ta žena ke třeba estetice tak měkkost na její tvrdost uvnitř...a samozřejmě použít city, to zabere vždy, představit si cítění, vůli změnit, pak totiž zjistí, že to cítění je střed, koule uprostřed a ona je nějaký povrch, krusta a vlastně je prázdná - to ji děsí, že nic není, a skáče a běsní, je tam jen běs, nic jiného, on i ty city chce, jsou mu vlastní atd., no a samozřejmě nejlépe si nevšímat a nedostat se do toho vůbec - už kašlu na všechno, takže se mi to daří...stále zde vidím svět citovosti a bezcitovosti, ale muž je úplně mimo tuto relativitu...

A komplikovanost a jednoduchost - to se také kloubí, je to vidět v matematické abstrakci a fyzikální také...

Hodně lidí se chová jako by svět bylo nepřátelské místo, myslí si, že to tak být musí...

Muži mají problém mi ublížit - je to tím, že se nenavážou ve mě na muže, ten je vytěsněn (možná i proto, aby mi nemohli ublížit, a tu chvíli to i zesílí, nevím)... - nemohou jednat jako muž s mužem (společné- i odlišné-ubližovací), někdy jsou z toho zoufalí. ... Člověk musí umět být i zlý, projít si tím obdobím...

Obcujeme s tím co neznamé - z tohoto důvodu nechápu proč jsou muži tak posedlí ženami že jsou něco (co neznají prave), protože vím o čem nemám toto, stačí použít mekkost vůči někomu kdo vás chce zabít apod. a nevedomost mizí...

Ten text to je Démonův výsměch sexualite, to je vaše (lidská, malá) věc, ja o ni mohu mluvit - se mnou to co píšete nesouvisí...

To já = on je v důsledku opuštěnosti také, jakési hlubší asi a ze stresu...

Dělal se muž boji proto je radši dělal, v muzice se to totiž realizuje doopavdy uvnitř...

Nuda, nahota v lese-přiroz stav - tam poznáme prostoupí nás přirozený stav...ale samozřejmě, jsme již jinde...

Hladkost puch libí se mu to...fetis homoer divám se na to z jeho pohle, jsou tam vlastně oba rodiče...to mě píchá matka nebo babička...animus vlastně cert...hruza.... stejně jako se pero pohybuje v tobě tam a zpět stejně tak analogicky mýšlí i dýchá nadějí vydech, žena má tendenci tam mít nehybnou ale tvrdou věc...muž je dech...ale jde to celé i pohlavně prohodit..když to bude tvrdé a nehybné, bude to anaerobní, ztratí to pak kontakt a změní se to v ducha (2D otisk) castecne... omdlí... žena ze stresu kolem se znehýbne a tím se chrání proti vnikání, proti procesum a je nevyvratně posetila (s usklebkem) přesvědčena že toto je život že ona je život, neb tam je kontrast stres-život a smrt. Neumí vyjít z prokletí posetilosti a relativity...

A pak jsou fáze kdy vyzařujeme ze někoho potřebujeme ale až nikoho ve skutečnosti nechceme jsme již zvráceni posetili ego a chceme svůj úlovek sami..

Z vidí tu ztuhlost jako potřebu orientaci atd. a muž ze to je v ní - vidí monolog - sebe...je to ztuhlost ze strachu, je to napětí

Z je sjednocení a ve stresu dá masku rozdělení rozstepu, muž je rozdělení a ve stresu hodí masku sjednocení... . démonickou rozlitaností silností kompenzujeme démonickou ztuhlostí...

Zde se kona, po smrti se lze už jen smířovat, a smířovat s nabytým stavem za života - tedy dojit co (nej)dal...

Anima je teď šťastná neb již více žije, a neteoretizují, pak bude nešťastná že nic nedělám - je úplnost chce úplnost a je inertní na vše řekne ne neb chce úplnost...je to jeden z aspektů bytí...vlastně oba Duse i Duch (ne) touží po úplnosti...

Postupně - nikdo nám od malá nerozumí co jsme uvnitř .. pak posetilost a křecovity úsměv při komunikaci - a radši sám.

Dostane tě do stavu kdy nemůžeš udělat žádný pohyb neb vše je považováno za útok a to že ubližuješ a jsi špatný. Jsou lekavy a z komara dělají velbouda díky nevedpmému animu - ten je zabijení.. ale toto mají ony také tento stav...prenášá ho...jakýkoli pohyb zaráží....Dech to propíchne...asi nechápu ten klid v tom.

Všechny věci v nás se promítnou na 2d sferu - nejdříve jsou v nás a pak se přesunou na plochu a tam se zveční jako imága - z našeho pohledu to je duchoidní ale tam....

To propíchnutí je otázka mužské cti...

V posetilostech jde o to navrátit si své já a zážit božskou úroveň jež je v něm atd... lovec a korista je jen jednoduchý božství..

Mýšlení, komentáře, napjatost jsou dosti posetile a těžko se jich zbavujeme neb pal jsme moc povoleni ale...

Introvert neustále vyvíjí strategie extrovert moc nemyslí...myslí stádo..

Postupně se skoro na vše vykaslat je asi nejlepší...

Česká kultura a identita je postavena na vesnici a proto trampingu či chatování...

Po smrti vse co tu bylo zilo tam uz je a ...?. Tedy neni jiz strach ze smrti a neexistence...snad ale nejake aspekty psyche se doladuji a jeden clovek tam tvori treba vice entit a imag - disociace (pro nas se to jevi jako imago, tam ale jako...?). Smrti je ale mozna mnoho..

Je blbe mit zenskou mysl (s animem) a narazet na zeny co ve me vidi muze-anima. A pak treba reknou ty nejsi ta obluda ty jsi zenska - reknou: ty to vubec nechapes (asi tim myslim jsi nevedoma nevis o nem a nedelas s nim nic)... pusobit city na to a jit od toho pryč je nejlepsi, a dychat.....muzi ustoupi neb vi ze se tu bude dit neco sileneho - souboj kocek....ale ukoncim to prave citovosti k jejimu animu k animu obecne tim vyhraj i nevyhraj...laska je nejsilnejsi "zbran".....taky ty pani na me castejo myslim utoci vice nez na ostatni muze protoze jsem slaby (slabost je nebezpeci) bohuzel na anima (treba ptaka) neraguji ten pro ne neni nic, zadny demon ji neni dobry, jen ten nejvyssi....prave nekontakt s temi spodnimi je ten problem pak nema kontakt s zadnym ani nejvyssim neb vsichni jsou jeden... a druhe zacne zajimat jak si s tou provpkatetkou nebo i provpkaterem poradis - to je moje vec, vlastne take sikanuji...taky je blbe kdyz muzi kluci chteji abych je neco ucil muzskeho a vidi ve me vzor a ja je vlastne muzu jen zklamat neb jsem je ve me spise A..nemam je co ucit. Vsechny mohu jen zklamat a klamat..

bohuzel kdyz ze sebe delame demona nevime to, takto africké kmeny nesnášejí velmi předsudkovitě když je někdo mimo společnost...1840 1723 1630

Jakykoli naznak pohybu zadusi zarazi neb vse je spatne...

Ta mekkost od zen me ale nezajima (znam ji asi) to ony viciti a nenavidi me...

Jak by asi vypadal svet kde by byl animus individuovan? - reknou no to by byla potom nuda atd - toto prave znaci ze neni indiviuace...ze je nevedomost.

Zena stizena animem bud zeny nesnasi jako sokyne (hysterie) nebo k nich vzhliži - neb ony jsou to co potrebuje sama projevit ale neumi..

Nebo jako dite - dobri lide ten bubak mi ublizuje...ale to neni reseni...dospele...

Chlapi se nestipou neb to znaji od zen...neni v nich animus ale klidna sedlina tak jsem to vzdy citil a uklidnovalo mne to....podobne zeny take od muzu - neco atd...

My taky vidime jen odraz 2D imago atd fyzicky (svetlo atd.).

Odumrela Anima.je nejlepe patrna v hospode po par pivech a na panskem tamnim wc...

Moderni psychologie ma neco do sebe - veta pro ASPD je svet nepratelске misto - kdyz si to uvedomime ze mame rozvinut tento predsudek docela se zmeni pohled na svet a na antisocialy...skoro kazdy je venku takovy...pak jim lépe rozumím a méně se bojím...

Rici lidem jsem gay je jaksi jinde...nechci zivit jistou lez a nevedomost - priznat se, že jsem na muže, je dobré jen pro vás, pro uklidnění, ale nic to neřeší. musí se dodat - nechápete to. navíc já nejsem mužný typ, co je na objekty, toto se mu líbí a tečka...není to já a objekt, je to komplexnější, autoandroflie, ale to samozřejmě nemá cenu nikomu vysvětlovat...a navíc vůbec nemám tu potrebu - je to jasné, úplně přirozené, pro vás úchylné, pro mě denní chleba a nic zvláštního a nechápu vás....je to tmel který mě pojí a vzduch který dýchám, obyčejné, pro mě je to jako vám říci, že jsem kluk, ale přitom nejsem autoandrofilní - je to příliš zakořeněné než aby to bylo něco identitního, zvláštního apod. ... také když se s tím svěřím - jsem gay, vím že to není pravda ... jsem víc pošetilý démon, obojetný než Jinak s orientaci jsem vysel ven uz davno... pro mě je to vlastně - vždyť vy jste to sami chtěli, abych toto byl, tak proč se na to vůbec ptáte a sami to jste - je to ve vás, ten animus - to je přesně ono, co tam jakoby je, o čem to jakoby asi je...moje vědomí tomu nerozumí, ale nesnažím se vás ani pochopit... je to zbytečné, nikdy mě nevidíte...navíc je tam nevedomost na straně samotných gayů o sobě ... je to zakleté...také nelze můj stav zotožňovat se všemi, jak jsem už asi psal... ... nělady mám tendenci mužské věci vytěšňovat neb mi to od dannosti nejde...příliš velké sousto, příliš to řeším, a selhávám..., jako žena před technickou hračkou...není tam citovost a hlazení atd...měkkost mezi...

Posetila zenska zakazuje paradoxne muzi posetilst, ulevovani a pohlceni a obracene to plati take...posetilemu muzi vadi zenska ostrost...viz ja...

Asi budu litovat ze jsem se v zivote malo byl se zenami a lidmi obecne ale pak uz je to jedno...

Je zvlastni spise hlavne drive ze me i velke mnozstvi alkoholu ci i drog nezbavi kontroly takto to maji zeny - proste jisty postreh tam je stale (znasilneni strach atd asi...a samozrejme e") ale nejsem pritom upjaty ale i toto se meni a uvolnim se povolim...snad jen velka davka salvinorinu ve dvaceti a neco asi o samote na chate mi dovolila ztratit vice na chvilku vedomi - uvolnit se...

Vlastně jsem tím vším tady nahrál do kapsy i ďáblu, zná teď své nedostatky slabá místa a stačí, že o nich ví...když někdo tvrdí, že zlo je stejně reálné jako dobro, nesouhlasil bych s tím, zlo a dobro si nejsou rovny, až někde na elementární úrovni možná, navíc se špatně definují..., přirovnal bych to k zlo - imago, démon a dobro = společenství jednotlivců, tedy opět něco nereálného, ... je láska a nedostatek lásky...

Je to stejné jako anonymní sex, dnes už to dávno ...

ďábel ve skutečnosti neudělá nic špatného, on víří, vlastně vás má jako E' a naráží na vás a zase vrací a tak dál a roztáčí kolo, je šílený, ale jakoby se vás nedotkne, ale i dost dotkne, zmate, zmanipuluje, omámí...o to mu jde...nedělá nic špatného, ale přitom dělá a dost, přeje si něco špatného a obcuje s tím atd...pokouší i sám sebe...velký cíl v tom není, ale postupně má vše pod kontrolou, ale i to není pravda, ... neumí však věci prožít v hloubi, je uvnitř prázdný, neb srdce zavřel...kouli v sobě zavřel a víří kolem, ale není to Duch, neb je velmi rozžhavený nebo velmi chladný atd.... - tu kouli roztaví...věci jsou prázdné, ale jen v tomto kontextu - démonském, myslím, že věci jsou i plné, ale ne jak si představujeme, je to nehmotná plnost, viz nepodmíněné bytí vs. podmíněná prázdnota...

Budeš můj kámoš, budeme pořád spolu a vše sdílet ...

Ten konec už je příšerný!!!

Delirium:

Aspoň aby měl rád svého ptáka - v tom je za mě řečeno vše - je to to co mi chybí (sebeláska...a láska k), je vyjádřením mého ega - přenos na něj, konečně někdo má penis rád, když matka ne, a ..., je v tom jeho anima co ho má ráda - právě ta má ráda penisy - matka ne, je v tom ..., a je tam co mi chybí - jsou tam jen muži a žádné ženy..., chápeš to!? - on mě má rád, ne jako ty...

to je úleva bez žen - bohužel to myslím narozdíl od mužů více vážně, v sobě ženu mám a nechyběl by mi tam tento element ... odumřelá anima muže ženu uvnitř bodá a ubližuje jí a i jí to imponuje, neb uvnitř to vyjadřuje jeho a jeho bolest...a žije...

Ten kluk má krásnou vaginu (odumřelá anima)...to je ta ego-like erotická kombinace v homosexualitě...

V prostředí, kde jsou jen muži nebo ženy dochází k pošetilosti, egu atd., viz armáda, co neválčí - užívání si šedého bahna...masochistická libidózní proměna sebe E' v šedé bahno - pohlčení animou, orientace na ego, ...

Být on - už žádná měkká něco, co je zranitelná a citová a nejistá...

V samotě se nám jako první záchrana objeví kamarád ego.

Ženský kastrální komplex je nezralý Animus, potom to tak vidí, jako prázdný klín a chlupy a čertovina ... až rozvojem měkkosti vůči té prázdnotě se to asi zlepší...v ženské sexualitě málo kdy chybí šikana - psychické ubližování druhému - průnik do něj a jeho soukromí, porušení pravidel, čertovina... druhá možnost je, že ten horror vacui popře ztvrdnutím celého klína a těla ... feminismus...a ženskost je už jen nepřímá.

Když muž projevuje pohodlí a tedy tu pošetilost je to sice drsné, má vše, ale i trapné a malé...

řeknou - to nejsi chlap, když tyto projevy, atd. - nechápou kdo jsem, nikdo, bolest - že se trefili mimo (nejsem muž, ale žena uvnitř nějak) a navíc bolest, že nedostojím tomu být muž, ale celé je to slité..., šed' nikdo nepochopí, a duše to ale asi není... lidé si umí představit, že jim nikdo nerozumí, ale toto je hlubší, zde není s kým se identifikovat a druzí jsou i jako nic...imaga...a já také...autoandrofilie - jsem duch

někdy když třeba muž zvýrazní svoji pošetilost může v ženě probudit cit...ale o to mi nejde, je to neuspokojivé ... vše je mi neuspokojivé...

Vadí samota ale vlastně vyhovuje, nadhled a nebýt v tom, v bolesti...

je ve mě někde, jsem, velmi vyzrálý laskavý bytost stařec a sofie zároveň, šum, nadhled nad smrtí a útěcha druhých - jak racionální (fungování světa) tak citová...

Odumřelá anima je hořkost piva a dozvuky jejich...naše výměšky jsou samozřejmě ego a e''... je to když se muž válí ve vlastní špíně, je obklopen měkkostí a ta je i uprostřed mysli a nic nebolí ... je to ego, imago, duch, ten co není atd... to co zbyde z člověka a s tím pak obcujeme, se svým...

muž, kluk, musí i zlobit, schválně třeba pomočit...

Když vidím vesnickou paní jak pozoruje obcování dvou psů a toho samce, Animus v ní, sadismus, a peklo, v tu chvíli pro mě od mala tito lidé skončí, konec a lidé všichni, - jejich nevědomost, jsou nevědomí ... je ale i silné, toto přemoci a bavit se mezi sebou,...

člověk se musí i částečně pomstít aby duše, Duch měli klid...

Z některých věcí kolem a dřív a celkově se člověk musí asi o samotě propít, vylízat, žal, projít si tím, projevit, a pak odpustit druhým, sobě...a jste rádi, teď už vyhovují vašim přáním...a pak se mě i bojí, ... a to mi nikdo nevěme, odumřelou animu, pošetilost, a muže...

Mezi ty vrozené zženštilé rysy patří široká pánev a úzký pas, krátké prsteníčky, kulaté čelo, dlouhý nos a krátké to mezi nosem a rty, velké oči oproti hlavě, postavení rukou a nohou, ...pak jsou sekundární - málo vousů atd...

Đábel první kategorie se již ani neobtěžuje hněvat či spíše znepokojoovat apod. Neb hněv může být i lidský, pozitivní...někdy dýchání nestačí, ale city vždy ano...a někdy asi už vůbec nic a koukat se z okna...

Vlastně je přirozené rozvíjet city k předmětům, děti to takto dělají, mají kamínky, mušličky apod., a učí se k nim city a od nich city...

Myslím, že v textu jsem vyhověl všem společenským vrstvám, všem pohlavím, všem věkovým kategoriím, snad jen dětem moc ne, ale celé je to vlastně taková pohádka...

V závěru jsem se již příliš, ono i dřívě, uchýlil do světa erotiky, to se osamělým lidem stává, jsou dráždění, a přitom stačí si uvědomit, že je to šílenost a normální svět, svět lidí, je někde jinde, není jen erotika...

Došlo mi, že nejlepší je zůstat u přirozenosti, tedy zaměřit se na uspokojení jeho ne moje, o tom vlastně celá ta doba textu byla...ale před ní to tak nebylo..., totiž i z rozmnožovacího hlediska, mužské uspokojení je zásadní, ženu s jejím nastavením uspokojit moc dobře nejde, a týká se i mne, a myslím že i hodně gayů, a právě naučit se udělat muži dobře je zásadní úkol (i naopak, ale zůstaňme zde...), u mě není koho a jak uspokojit vlastně, vznikne z toho sice jednosměrka, což není dobré, ale je to tak, i se mi vrací pocity lásky k mužům, ..., a i mizí rozrušení z žen, myslím, že právě toto je zásadní, proč gayové nejsou z žen narozdíl ode mně většinou rozrušení (samozřejmě znám i mě podobné, ale nemají to tak vypěstované a tak silné odjakživa jako já), totiž když jde o orientaci - zaměření na muže, tak pak to máme se ženami společné a pak jsem jaksi chráněn, nikdo do mě nemůže, myslím to je i důvod, proč mužství zdůrazňuje orientaci, aby se muž zakryl, ženě jde často o identitu a komplexní výsledek celé záležitosti než o orientaci - tu vlastně jakoby nemá, ... ale naučil jsem se právě i to, že mi někdo může dělat dobře, a užít si to, třeba i "chlapsky"... , myslím, že i to, že žena se zaměří spíše na muže než na sebe, je to, oč jde, neb když se zaměří na sebe, tedy alespoň u mě, utopí se v sobě...neví kam, co, jaká energie k tomu atd..., jeho uspokojení je grál - je v tom všechno, takže je jedno zda ve mě nebo v něm...ono to i ženy chrání, neukážou se tolik..., a je to přirozené mému nastavení, transky to tak mají (také)..., sloužíme lidu!:) ono také si něco vezmeme..., taky se tím zvýrazní muž samotný..., i to souvisí s tím, že jsem nic a on je něco zvýrazněného, existujícího, ženu takto nevnímám, dřívě asi ano..., a také nikdo do mě pak nemůže a uchovávám si co jsem - celek... ..., sleduji jak myslí, co mu probíhá hlavou - jak přemáhá v hlavě tu složitost situace a je vlastně jednoduchý - jeho mysl - to je pro ženu erotické, to jak to prožíváme spolu, jak se ho jemně a s jistou odtažitou enchápavostí dotýkám, neb tomu co je nerozumím apod. - tak si to mohu užít, když jsem jemný atd., ale on chce něco jiného a jinak atd..., sleduji jeho nepřemýšlení:), ... jako bych potřeboval, aby tam nic neměl, měl

vaginu, neb asi má mv hlavě schéma heterosexuální - muž já a on musí mít pak ženské nebo naopak, ale i se jeho přirození bojím, a kdyby měl vaginu, také by mi to vadilo, že tam něco chybí..., obecně si myslí, že homosexualita je když stejné pohlaví vyvolává v nás Animu u muže/Anima u ženy - (autogynefilie a autoandrolie vlastně) neb na to jsme orientováni... a někdo tam má obojí autogyn i autoandr, ale není to takto přesné, je to komplexní...a ta Anima je vlastně imago, duch, mezi dvěma muži a zdroj rozkoše je právě to, že to vyvolává mě-ženu, nebo v něm ženu atd..., ..., takto mohu snít o hetero mužích a být s gayem, ale je to celé upjaté, jen sledovat druhé a sám být vlastně žena (vlastně ze stresu), mám i povolenější polohu, kdy jsme oba muži ... , u tohoto pomatení a neznáma z druhého pohlaví to začíná, ale když to v životě i u toho skončí, asi je něco v nepořádku... u gayů se to ale tak vlastně stane, neb sami toto znají a toto je jen zvláštní předstírání...? ale je to i opravdové ..., ale i se tím že se udělá jen on vlastně jakoby tak tím se háže špína na něj, ale i na mě...ale z jiného pohledu, toto se určitě i líbí ženám, že je v něm vlastně jakoby žena při orgasmu atd..., že jsou tam oba..., změkčuje jej vše na něm, a někdy naopak....., u gaye tak si nedochází k žádnému vývoji animy - neb stále vidí toho úžasného tvrdého chlapa a to celý život se mu líbí, animus se možná nějak vyvíjí, možná trochu i ta anima..., psychicky mě totiž orgasmus velmi bolí, asi nerozvinutý animus to je, a jsou tam nepříjemné představy...bodání od žen vlastně, proto raději přenos a sledování jeho..., vše měkké v něm a kolem něj jsem já...to co utěšuje všechny projevy nespokojenosti apod..., je to ale styl - když ne já, snad někdo jiný, moji potomci a nakonec jen smíření, že nikdo nikdy...

Nikdy nepochopím to, co žena vyjadřuje, když se na mě dívá třeba venku v parku jak posiluji, vůbec to, že se dívá není vhodné...ale nevím, jestli mě chce zabít, něco mi ukrást, nebo má o mě zájem, každopádně mě to velmi rozhodí, je to ďábel, nejde ani říci jestli má o vás zájem nebo nemá, celé je to z nudy a stresu zároveň - toto zažívá žena neustále., může se s vámi bavit velmi hezky a myslíte si, že to je ona, ale ne, celé to stojí na kameni uvnitř, ten se nemění, ona jakoby měla v sobě osten, a neví kde, a neví vůbec, zda to existuje a jestli je to v ní nebo mimo ní apod., a díky tomu pak vyzařuje, ona udržuje "úplnost", resp. povědomí o úplnosti, neb ďábel není úplnost..., ostrý pohled, jako z jiného světa, než odtud, zvráceno, jako by v sobě měla permanentní interní píchání ostnu, procesy udusává (muže), a celé je to mimo pojmy zde a tam - mimo fyzikální zákony ve smyslu lokalizace hmoty zde a tam atd. - neví se, kde to je ... (viz kvantová mechanika - vlna), a je v tom vždy rozpor - komunikuje i nekomunikuje apod., roztáčí kola, která se ale nikam naposouvají dopředu - jsou to kola, totiž mohlo by se říci, že je roj much co vás užírá postupně, odkrajuje, ale tak to není, je to právě mimo já a ty, jsou tam nějak spojení a rozpojení atd... jsem totiž hned v tom roji mušek s ní, neb v něm jsem neustále, jako ženy... - samozřejmě, že to všechno umím a dělám také, jinak bych o tom nemohl asi psát..., je to hodně taková přehazovaná něčeho, co víří tam a zpět, rozpočívá to, neb démon nesnáší nehybnost (a nebo ji miluje) - asi si zvyknout, že démon je vždy obojí, ale to ho štvě, že je obojí, že není nic pořádného, proto chce něco E', či samotné abstraktní E'..., neb to opět je doplněk toho rozladění atd..., ono něco provést, pak si uvědomit, že je to blbost a špatně počůřávat kde co, ale když se to děje opakovaně být s malým posunem, je to i ničem, není to úplnost, je to uvíznutí, až teprve umět odolat, bez napjetí, být v sobě, mít zpracováno atd. - vědět, to je oč jde..., sice je hezké, že se poučíme, ale prostě to není dobré - už předejít té chybě a nevstoupit do ní, je to, oč jde..., a to nelze získat jen zkušenostmi, ale i uvědomováním si..., démon co dělá - tak vás hodí vždy do něčeho jiného, ale to je vše, on vám nechce pomoci, nemá žádný úmysl krom jakési zábavy a zbavení se nudy a stresu... , bylo důležité najít, co je dobrem života a smrti, to se mi jaksi podařilo, nedá se to vyjádřit jedním slovem, ale v textu to myslím je znát..., je to hodně o společenství lidí, dialogu v něm...

démonu nejde o nic a vlastně o všechno, prostě samý rozpor - snad má úkol připomínat, udržovat úplnost a to, že existuje, a že existuje božství....

nejvíce mě na setkání se ženami vadí, že si myslí, že jsem na ženy, a jsou o tom jakoby přesvědčené a dostává mě to, nejde to vysvětlit, neb je to komplexní, iracionální, více věcí najednou...to mě rozhodí...nebo to je konec - žena je moje neexistence...bez muže neexistuji, orientace na něj je asi i moje já, snad nějak proto...no...

svět není malý a je v něm místo pro všechno, i pro inertnost apod...

Myšlím že je přirozené že ženská nedosáhne plného orgasmu při každé souloži, to je také určitá autoandrolie, a když nedosáhne orgasmu, tak to také evokuje mužství v ženě - nepodlehnutí, zastavení, ukáznění atd...

Mám vaginu - je mi to přirozené, aby byl ve mě, od místa pod penisem...tam kde to má být.....ale není to že nenávidím své přirození, beru jej jako vlastní,.. jsem lehce ochrnutý...

Vlastně se celou dobu dožaduji určitého souhlasu a přikývnutí, že to tak je, nepodmíněnosti - abyste měli rádi muže - toho tam, pak máte rádi i mě, neb lidé nemají rádi muže, muž je podmíněnost a musí pořád něco dokazovat, moje mysl je s

nepodmíněnou identitou a po ní toužící, po tom touží muž a každý člověk - být již nepodmíněně přijat, nepodmíněná podmíněnost (vs. podmíněná nepodmíněnost), abyste (rodina a ostatní) konečně pochopili, že potřebuji-jsem muž, možná je to i projekce ze mě - nenávisť k mužům a i sobě, nepřijetí se... abyste mě nepodmíněně přijali jako muže (ale to je právě bohužel protimluv a sen autoandrolie)..., abyste se toho nebáli (homoerotiky), asi také projekce ze mě z hloubi, abyste , ale není to ve vztahu ke mně, ale k tomu muži tam – a on není já, jen k němu vzhlížím..., asi tak jako vzhlížím k mužům, tak v mém nevědomí je opak a ten mě eroduje..., také to zabývat se spíše jím než sebou při „tom“, kdybych se zabýval sebou, rozvine se to „ženství“ do obludného absolutického rozměru, pohlcující hmota, pseudoego, úplně pohltí E' do sebe a není dovoleno ničemu jinému být...ježibaba ..., cítím jak totiž máte šílený strach z toho co ve mně je – musíte to milovat a pochopit... asi je to spíše (i) mířeno ke mně, než ke druhým..., nebáli neměli strach že se dotknu muže, ... aby jste mě stále nekárali..., a měli rádi toho muže (vlastně E')... až ho budete mít upřímně milovat, a nic po něm nechtít, budu spokojený... , totiž matka jakoby v ní je hlavně odpor a nenávisť k mužům a otec je slabší..., ... neb vaše „přání“ jsou nesplnitelná (být mužem atd.) – ale toto už neodpovídá zabývat se tím v pokročilé dospělosti...

Jestli to je opravdu tak, že naše nevědomí je onen svět, pak tam jsou společné jevy - archetypy, ... a smysl je vyjít ze sebe, tím se také potvrdit, tedy poznání, a asi jediné, kdy se povede nebýt po smrti pouze ve svém vlastním snu - je cestou lásky...ale pokud by to bylo povinné, nefungovalo by to... , tím že zůstaneme sami v sobě se asi paradoxně nikdy nepotvrdíme, a nedokončíme se, neobjektivizujeme se a nejde jít dál...

5.7.2018

Slabinou ďábla jsou city, od nich se navíc nedokáže odtrhnout, neb jsou zdrojem jeho moci, moci nad city, proto ty city potřebuje a podléhá jim, proti např. ženě, která je pevná a klidná ve své lásce ke svému muži nezmůže nic a obměkčí se i, když ho ignoruje, ale ne upjatě..., proto démon nesnáší ignoraci - E' a chce jej..., muž city přemáhá přirozeně, disponuje ctí a vůlí, to démon nemá..., ten tyto věci jen lidem krade, jako fetiše...

A nejvyšší ďbel je Bůh, neb ďábla posílá tam, kam "nemůže", aby si zachoval svoji tvář... podle mne ale Bůh se mění v Ďábla a naopak, jsou jako strany mince, ale nejsou si rovni úplně...

Někdy se mi vrací nepříjemné ničící pocity, kdy mi vnucovali muži, ženy kolem mě slovně i neslovně (skrytě...) ženy, říkají - hele ty čertice, ty se ti musí líbit, mě to hrozně ničilo - neb právě tu čpící čertovinu potřebuji něčím překrýt a ještě mi to vnucovali, jako by mi vnucovali abych byl žena, (když mi předtím vnutili abych byl muž? - vše chápe nevědomí stejně), ... takže, ale zjišťuji, že jak ten muž tak ta žena mají v sobě tutéž energii a bezradnost právě vůči tomu čertovství...

Text obsahuje k současnosti asi 2 strany inteligentního rozboru a 120 stran osobních nářků:)

Příklad - žena autorita posedlá Animem vylepí nějakou ceduli někam, nějaký zákaz - kluci se sejdou a pochčijou tu ceduli - je to to (bojím se a tak schválně nahlas to provedu a tím to propíchnu) a jí to vzruší - porušování, tím popře sebe sama, tím nemůže již dále udržet to, "co je", a jehla Anima se změní (projeví se tím její nevědomí a je méně nevědomá - již ví, že Animus je "ona"), v tu chvíli se ten Animus změní nebo doplní v muže - hovno, ducha, puch, tlumeně svítící duch, inertní, atd. a ona zažívá mužskou pošetilost - ráj v blátě, nechce to, ale líbí se jí to, je z toho zmatená..., je to projev autoandrolie, a typicky můj stav myslí ... ale odumřelá anima to není, to by to muselo prodělat ještě trochu metamorfózu směrem k "ženě", více Era (Erota) do toho..., totiž jak se předtím identifikovala s tím zákazem (ne), ubližuje, aby jí nebylo ubližováno, tak to samé ne se ale změní, jako poleví, změní se v ducha, sama se jaksi na svět začne dívat z pohledu těch uličníků ... to jsou tak hrozní uličníci, - oni jsou tak úžasní..., proto kluci musí toto provádět, někdy se stane, že to dělají až v dospělosti v podobě nějaké samotářské úchytky - tam jsou jen oni, a nikdo tam nemůže, neb zde se jedná o překvapení, zrady, pošetilosti, pomstu, jako když někdo chčije na cedule či jinam..., trofeje, sem nikdo nemůže, kárající matka atd..., zde je jen on, ..., Nemusí to být žena ale souvisí to s ženskou složkou mysli, šikanující..., podobná logika je, když žena potká v lese muže a bojí se že ji znásilní, když se projeví a řekne že ne, tak ta žena poví - vy jste slaboch... - vždy budete špatní.

Ukázat jim péro, mu péro

my užíváme drogy jako kompenzaci, přírodní národy jako posvátný nástroj poznání, ...

Jing a Jang je jaksi jen základ, jako je gravitace ve fyzice, je to podobné, souvisí to a pracuje s pojmem hmota, i když abstraktní zahrnuje také, jako E vůči hmotě...či i naopak to lze chápat?,

To - muž evokuje v muži ženu, když s ním obcuje má jiný rozměr u heterosexuálních mužů transvestitismu, kdy muže nahrazuje ženské ostré oblečení, podpadky a jiné ostré věci..., opět to evokuje v muži, mění to jeho střed na A a oblažuje jej, jeho ego, je to ego...

Myslím, že v budoucnosti se na strach na veřejnosti kompenzovaný jakousi útočností budeme chodit dívat jako do zoo, na tento primitivismus (bojím se - ne útočím)...

I nepříjemné prázdno je Animus a působit měkce na to...

Velmi nás v životě ovlivňuje fenomén - když ne já, ani ostatní ne a naopak, když já ano, musí i ostatní a týká se to negativních věcí či skryté agrese.... - má to myslím psychologické pojmenování...

Đábel vítězí ve stresovém prostředí, kde se potlačuje mezilidská agrese, prostě se mu lidé musí věnovat, ale v přirozenějším prostředí nějaké třeba skupiny, tlupy. kde se lidé znají a žijí a baví, tam se ten archetyp jaksi stane ničím, znkem písku a je jaksi exkomunikován a je jen laškovný klaun v očích té skupiny...Đábel ve své hře s lidmi používá jaksi odebrání hmoty - hmoty daného člověka, jeho, dotkne se ho, ale ne moc a zároveň se ho to hodně dotkne, když to daná oběť dopustí, a zároveň se s nimi nebaví, ale celé je to šílené, přesuny hmoty, připomíná to pohlcování hvězdy neutronovou hvězdou nebo černou dírou...ale jsou tam i opačné směry atd..., jde prostě o manipulace, ale "není to myšleno přeci zle"..., když potřebuje zlhostejní démon své slabé místo, , a také používá slabost jako masku, neb útočník se na ni automaticky vrhne, ale to je lest, měkkost mu nedá., opice už toto dokážou..., snaží se dostat do inertního e' v lidech, aby změklo a on jej vlastně tak mohl získat, nesnáší ignoraci (ta jej dokáže přemoci) a chce ji...

Už ne všem, lhostejnost používám, už se do ničeho nehrnu, měkká citová mysl může používat jen lhostejnost, nezmůže se na mužské zbraně, jen lhostejnost, co právě city - jádro, jaksi potlačí a neukáže druhým, vlastně lhostejnost dusí...

ono je to složitější - vadí mi že lidé stále trvají na tom co nejsou a nejsou co jsou a stále se toho dožadují souhlasu, a mají v sobě nevědomost, osten, o němž neví..., ale to samé jsem i já žena na muže asi, a proto to nesnáším na druhých - vadí mi to proto, protože to sám jsem...

A v jak jemné a lidské a zemské a nebeské se to celé ženské okáže proměnit...

nejsme žádné pornohvězdy, ale normální lidé..., jediný kdo mě má rád, je moje špína, jeho nošených slipů atd..., ale musel by být pěkný mladý hetero.....,

člověk si v životě musí projít peklem, buď sám, nebo na sobě - být démon, poznat černou magii atd., ale nikoli cíleně, jinak se tam nejde ani hlásit...

úzké boky jsou velmi šílené - prázdnota, čertovina, spálenina...

Clivek co není v kontaktu se svoji agresi a potlacenou agresi a tupými afekty tak o to více to vyzařuje - on to nevidí a jemu podobní také ne ale většina to cítí hned...dámky když si vás muž vesele pobrukuje bjpovně písne a je veselý ... je to jako jít do bitvy s "vybornou naladou".. Když druhe upozoenute na skryte veci zacnou utocit neb si myslí ze je chcete zabít neb uplnost je smrt ale druhemu jde o to aby mohl umřít a nebyl potulným nevedomým duchem ale když si neda říci....a takto se ženy bojí o osud gayu ze nenajdou uplnost a nezemrou...muži to druhým sdělují take aby nabyli uplnosti a integrovali muze....takto se stale udržujeme v urcite harmonii a schopnosti zemřít...

Zde mi nikdo nebude vzdávat hold neb se bojí smrti...

Umet odolat pokuseni k objektu = rust...

Vede az na lhostejnost (dabel I kategorie), city automaticky se poji s druhými druzi jsou v nás - bolest...

Extrovert ma stejne jako introvert svuj svet a predsudky oprene o nazor vetsiny - tedy je to pravda...vyvolava rusive zvuky atd - je sam sebou a chape to tak ze at se druzi ozvou a ja se az na zaklade jejich namitek prizpusobit a bere to jako namet ke konverzaci...v nitru ma cosi necitliveho tupeho...

Je, melo by byt, milne domnivat se ze city jsou jen pozitivni vec, tak to chapou hlavne zeny (ja - city), svet citů - holka v metru me sleduje a sdeluje: dostala jsem se do komplikovane situace nevim si rady a pusobi na city...je v ni ublizenost touha po

kontaktu ale i e' - hrozne si o sobe myslí a to proto ze se hloubeji o sobe myslí ze není videt, toto mi jakoby sděluje skoro kazdy, je to asi moje projekce. Naucil jsem se na to pouzivat lhovestnost - je to ale stale oblast srdce a citu, city lhovestnost nenavidi a snazi zmekcit a rozvirít a take ji pred city slabosti a ublizenim chrani...A kdyz jsou city silne, prozivani, lze se z masky lhovestnosti vratit zpět...v ohrozeni se stavaji demonem a kradou lidem, lidi, maji za e'....demon maska je prave o tom citeni e", silne vedome citeni a prozivani nenaivni a v kontaktu se sirsím dobrem a Bohem dokaze se z masky dabra zase dostat zpět k sobe do baze...city jsou svet a svet sam pro sebe... Demon chce intimitu a udela cokoliv a lsi aby druheho dostal a pak ale není spokojeny neb nema vse a jde dal.....Cohen Suzanne.

Suzanne takes you down to her place near the river etc...text

Kdyz nam vadi dabelskost druhych sami tim umime byt a pouzivat - dabel se boji dabra...

Uz jsem vuci zenam lhovestny - stale se dozaduji ... tim pak clovek objevi to co ony sami jsou konfrontaci s lhovestn... neres potlac agrese atd...

A uzivat si sveho ziv... lhovest umet pouzit proti vsem...

Je rozdíl mezi predstavou zzenstil gaye který vlastne neumi prozivat neb se boji predsudku lidi - city je umi zpracovat - ta skryta e' v lidech, citit je a dospělejší...

Kdyz je potreba umim rozpoutat peklo bez jedineho slova (je to lhovestnost fatalnost odmutnuti vlastneni e' - proti tomu jsou lide mali...) mam to propracovanejsi nez vetsina lidi.....i toto zraje a clovek zjistí ze je absolutni a postupne ma porozumeni pro druhe... postupne to zraje mekne ...

Extrovert ve stresu se zarazi jak beran ci osel a nehne s nim nic... je predsudkovity atd. a introverta stve ta inertnost tvrdost uvnit

2. Oba jsou ale ibertni - extrovert zas si myslí ze ten introvert je ibertni dabelsky a zakerny a chce mu ublizit

Zena neco vyjadruje ale uvnitř je opak...

Lhovest na zeny - az pak mohu zit a uzivat si (odum an) - ona tam je neboj se zeno ukrivdena co musis se prosadit... , je to i to proc lide se individui a ja ne neb zapasim s ... a nejsem...

A pak si zaspivame...

Kazdy ma svou pravdu, prací zajem roli atd to co nejsme a souvisi s ukrivdenosti, nikomu se to nevyhne, i zovialnost to je...? prave i my to musime na sobe pochopit a.... pak zjistime jak je to trapne ...

Pak zena stale snazi neco a ja dal lhovestny a pak ona je uz jen duch ...

Z to vygraduji to co není vnimano vedome (nejake napjeti apod...)...

Konec.

3Utvarime si system abychom mohli pak porusovat jeho pravidla - ojevavat dusi jako muz, chlastat, pestovat drogy atd..

Slova "nikdo neodejde k Otci nez pres mne" rika i dabel.

Dabel se dulezitym jen dela ale... je napjeti, ve str

Misto odkud vse pozorujeme je jako prazdna nadoba ci chran, jako jicen, zaludek atd je az nevedomi onen svet atd...

Kdyz mame tu moznost byt na cas dablem, uspokojime se a take zjistime ze to vlastne nic není...

Laska je mj. laska k demonu i kristu - obema zaroven - to je eroticke - laska je to co vznik

Tedy spojeni temnoty a svetla existuje ale na jaksi vyssi urovni nez sami jsou a to ve forme lasky ke svetu jako celku. Neb svet je svetlo a stin. A tato laska jiz oba principy zahrnuje a tvori a definuje a sluceje apod.... A jestlize stvoritel miluje svet kdo

miluje stvorce? Laska samotna...? Pozn. nevidim to striktně ze svet je stvoren - na vyssi urovni je myslum vse komplexnejsi jak jsem psal a treba jako: jakou moc ma laska? velkou nebo malou? oboji a nic a vse atd...

Kam odejde moucha kdyz umre? Co se stane?

Kdyz kluci prohlasi ze je super ze tu nejsou zadne zenske, myslu se tim je tu ten zatuchly klid, deka, ustavani, zadne skryte bodlo - sikana zena zrada atd sikanozni zivot, ale prave to je okamzik kdy chlap nemusí nic dokazovat, je to bodlo neprimo autoaticky on...

Chtel bych byt to po cem kluci touzi, ta mekkost slabost ci ziva mekkost - tim totiz klesne napjeti a nervozita a nejistota - do te doby nebylo co pichat a zenska to ma myslim podobne - vlastne vidi sebe takto i mimo sebe neb byt obeti neni pro mozek snesitelne a vede na mdloby a znamena smrt...

Mozek presne vi co to znamena smrt a co ma pri ni delat, souvisi to s libidem, ochranou nekoho atd...

Jeste k te atmosfere kde jsou jen muzi a ma to eroticky nadech, co to tam vlastne je? Vnimam to jako: bodlo a hlavne demon v podobě pozadove obeti - odumrelost a slastnost a sladkost a horkost a puch a no2 a ... je to kdyz ma muz na sobe ponožky - prsty (dablovky zenske drapy) tam nejsou a je tam hladka pachnouci pinozka.....xxxje to jako by mel muz "nekde" nebo v hlavě vaginu (A, lesteni povrchu a sladky puch). Je to pro me hrozne vzrusive, drazdive, mam pocit ze kazdou chvili se na sebe musi vrhnout a pomilovat se, a prave to oddaleni neuskutecneni je tam asi dulezite . Utvareji . A to pichani do toho...xxxpropichovani a obcovani povrchni pivrchove s tou atmosferou demonem...

Souloz muze a zeny - fandim muzi aby uz konecne dostal co chce (ale jako z pohledu slitujici se zeny vlastne je ten pohled ale i chapajiciho muze - zna to) a chtel bych zazivat vse co on (vitezstvi lovce a aby to nebylo tak drazdive z toho ze nevim kde jsem zda ona ci on - prave ta nevyhranenost ta komplementarita samotna ten kontakt A a E je Eros...) tedy abych byl to co ma ten muz rad a prijemne pichalo - kricel bych jak to picha ten osten bodlo ..

V te erotice co nas laka je ta nepochopitelbost ze to souvisi s pichanim lovce obet...ale to pichani je i v te zene a zde pritomno prave nevedome archetypalne a domovsky...V zene je pronikani pritomno psychicke a souvisi s empatii...zena miluje na muzi a muzich to ze tam je vlastne pritomna nekde na pozadi a to i jako ten puch odumrela anima, duch co z muze vychazi jako porazena a mrtva (neb k tomu v muzi dojde - zena tam musi umrit aby on mohl zit)...prdy muzi se kterymi prave gay obcuje...teplo kdyz se dva lidi k sobe približi, tvare, horko a zatuchlo vlastne - povrch...vse odumrele...to co nas spojuje neb kontakt mezi lidmi je jen pres kuzi vymesky ega atd...ale zvnitruje se to - to je prave eroticke tento povrch dat i dovnitr (stred a kruh kolem - zbylostnovani viz symbol Self). Homoerotika je dosti nekrofilni...no2 a teple barvy, no2 je typicke - barva a jakasi fraktalovita tmavsi hnedost (vykaly) nevyprazdnenost, duseni se....nekteri hlavne extrovertni bojovni siroci muzi si ve stresu okamzite musi najit nekoho koho budou chranit (a dusit a upjate drzet na uzde) - je jasne ze to je proces v nich samotnych - jsou necitlivy a city chteji jen vlastnit a mit tak posetile "vyhrano a vyzrano". 7.7.2018

Dabel se dulezitym jen dela ale... je napjeti, ve stresu je vse dulezite majestatni nabubrele a to i miluje neb v tom vzniká... stejne nabubrela je i nekrofilie a narcismus - vse demonske souvisi se stresem a jeho kompenzaci a touhou po nem...

Ve vyssim duchovnim stavu je jiz moc prekonana tedy poznana a je zjisteno ze je to na nic.... ze neni uspokojiva atd., je prekonana...

Samozrejme ze kyslik i zabiji - pokud budeme bozsky dar hltat (tak to se vsim), posetile, prestaneme byt lidmi a budeme demony...

To ze se hodne venuji erotice, erotu, je nezrale zenstvi ktere to tak ma (muzske vlastne taky ale jinak)...za vsim vidi slast libido dobre jidlo zive ...zivot si spojuje s Erotem...

Ted uz si totiz mohu dovolit byt lhostejny (k zenam) neb jiz jsem s nimi "mluvil", propichoval atd a mohu si jit do sveho sveta...sve pravdy. Muzsky homoeroticky klukovsky naivni svet... mala pravda ego... do nej zavadam svoji sondu (paradoxne je to jen o zene a muz tam nebude nikdy).....A nemuset stale vstupovat do bolestive pravdy...kdyz vim ze je to povrch a tusim jiz vice co to je mohu si to (snad) dovolit. ... Kluci maji pochopeni hluboke pro spinu a maji to radi... Nezajimat se radsí o ty pravdy druhych je to skryta agrese, nezivit...kazdy si sve ego zivy sam...ale pokuseni naseho ega ze by v nem neco mohlo byt nam neda tam strkat nos...

Narcismus - povrchní nekro lividozně potlačuje bujarý sikanozní život a když jej ale ztláčí není to zdravé...ego má vše udusuje duši - viz motlitby...možná to že má každý svou pravdu každý konečně našel e' je cesta k následnému vzájemnému porozumění... nevnucovat svou druhým každý se svým ulovkem sám - mužské porozumění které žena v individuaci má asi pochopit..... lhostejnost netečnost je jedna z malých věcí platící na ty vydirající city sikanu - útok to živý... neb pak to musí zmeknout - ptát se a již "neznat odpověď - jež je asi úplnost A i E"...

Zeny se snaží ve stresu všechny výpady dusit a pak nesnese když je někdo také přiduseny - to může mít a být jen ona a pak jí imponují muži co to umí prorazit ale ty pak nejsou citliví... žena představuje prvek touhy po úplnosti, ten co je uspokojitelný neuspokojitelný atd...

Tak jak muži kouli A+E propichují aby tam mohl vzduch, tak ženy na to same (akt zabiti či démon atd) působí měkce změkují to doplňují měkostí k tomu...

Děle nemá cíl spíše jen udržuje oheň...

To dusení je i - něco jsem provedl a nedýchám ani nedutám...

Take když někdo zakáse do ticha že se mu něco nelíbí, ve skutečnosti ho něco dráždí a to je třeba třeba zesílit...

Kdybychom děla začali povyšovat (a ne ponížovat jako většinou zde) bude na čas blažený a pak se stejně sníží a ztratí se - odhalí se že v něm vlastně nic není...a nemá zodpovědnost za sebe atd...největší sílu má je-li nejsilnější slabý, slaboch...

Introvert když se nuceně snaží být predátorem tak o sebe právě přijde a extrovert vidí jako nebezpečné a s E' uvnitř.

Mluví jemně ale tím překrývám hrůzu v sobě což lidé někdy nechápou a myslí že jsem jemný a neumím propuchnout což je skoro pravda nebo že jsem hrůzný...

Žena když něco chce tak někdy jí nezbyde než se zarazit a být nekompromisně lhostejná neb na vše všem říká ano...ale toto je třeba dale rozvíjet do dialogu a nevyhne se to střetnutí...neb toto je začátek v procesu dialogu...

Něco do ní vjede , potlač agrese z lidí kolem, je to její problém jen ona si to může vyřešit - rozlít v sobě a dopatřit kdy to začalo (v rámci minut až dní , delší doba je už o něčem jiném...). Princezně se to nelíbí. Dychej. Myslí na něco své. Snaží se to na tebe hodit. Ten problém začíná tím že si nemůže v něčem vybrat často či úplně změni téma atd, v ten moment musí muž zastavit a nemyslet na její problém, dýchat atd...

Neresitelný problém (drhnou o srbe ozubena kola) jako každá nejisota v nitru hlouběji evokuje e'. Je mnoho problému k řešení a tenhle ale vyřešit nejde...ale nechat to být by bylo odevzdání se nevědomosti (ženského typu)...nebo ty city použít dáb začne dupave hrozne tupe pohyby (ale on jsou už jen ty pohyby nepředstavují si nikoho realného, jde jen o práci s hmotou) - oddělí se od citu...

Příklad: máte jít na pláž a pak na výlet, zaplatíte za vstup na pláž a kamose napadne to prohodit - ano souhlasíte zda se to rozumně ale na výlete už nebude kde si dát jídlo a tak zajdete na oběd ale ten dělají až za hodinu a začíná to být neresitelné...

Introvert nechápe to že se cizí lidé spolž nuceně baví a je upřímný a jde pryč.

Můžte ci někdo jiný má předsudky neb zjistil že jste gay - zjemňují jeho pomyslné výpady a zjemňují předsudky, doplňují to e' měkostí atd... - ví že zjemňují a cítí e' a tím se uklidní, i tím že hsem i gay atd...ono žena když chce ve stresu udělat ladný jemný pohyb - nejde to, až když se animus a slabost zpracují je to lepší a jemné pohyby nejsou trhane a jsou ladné...totiz ve stresu ladnost je maska na e' pod tím a to působí tu ztuhlost trhanost která je spíše nevyjadřena ale je z toho cítit...musí se i předsudky v druhých zpracovat...pak ok. Když vidí že to máte nějak zpracované, zklidní se, gayové to zpracovávají často nemají...on to samozřejmě nemá moc zpracované...

E' se někdy mění na A" - odumírá, na vykalá puch ale nikdy ne úplně...tedy co vím nefunguje to jako u hmotných objektů

Ostatní mě zneužívají neb jsem citový a slabý atd - lhostejnost je pak zarazí a velmi bolí ty naivky - lhostejnost je jako e' hluboko v měkké hmotě myslí - koule co jako rit se stáhne a oni pak opět zadoní a lhostejnost opět hlubší silnější a znova zadoní a pak už zadoní jen oni jako duch... lhostejnost používám když ostatní hluboce nechápou - ženy, prostě ví že se musím

spojit s ženou abych mohl umřít a nebyť duch ale hluboce nechápou mou situaci...jsou velmi hluboce přesvědčeny že mě
chápou...uz ne.

Je hezke když sleduje ženac na plazi mě přirození.....

Pro mě je vše sikanozní spjato se ženou nebo animou a vlastně to tak je...

Někdy se dítě dlouze dívá sleduje atd ale to je tím že jen zpracovává atd...

Pochopil jsem že i síla a jednoduchost tu jsou...i se mi líbí ale to jsem už opět jednou psal...

Na sobě vím že ženská empatie dosahuje takových extrémů, že nechápe a lechta jí že muž když vidí muže naheho tak si řekne
"aha to mám take a jakoby ho kolegiálně zakryje toho odhalence", že jsou na tom stejně že jich je víc - mužská reakce na
penis je myslím taková : pomoc a aha to mám taky - to je to e' na a"....

Lide nechápou že když podporují mužskou identitu podporují i orientaci na muže - v mozku asi tóžě skoro...

Mám rád i spíše mužné muže a subtilnější jakoby ale není to výsada - ale když vidím idol i se s ním srovnávám jako muž...

Introvert e' když se uvolní tak se to mění na hluboký temný ulevný fekální smích...

Lhostejnost není jednoduchá - člověk jakoby vyjadřuje že chce říci ano, komunikovat apod ale přitom se "ovládne", ví že by to
bolelo říci ano - a najde kdesi v sobě lhostejnost v zavalu měkce hmoty (ano)...a je to ale velmi jednoduchá zbraně neb nic
nemusíte fyzicky dělat což je sen ženy...s nicím fyzickým nemít nic společné...někdy to u muže pokud toto má muž se stane
moudrým zralým sumem ale roztřeše se před odmítnutím fyzičnosti atd - proto umět pracovat pomocí citu a zít...lhostejnost
je však nebezpečná neb nevíme zda se už vrátíme k sobě - ženy se silným animem nezralým to resi tak že k sobě se dostanou
skrze citění e" Duha a nic jiné (ona je jen to co ho cítí a nemá ale vše já střed) - jen to citění - ona tam není...tyto introvertní
ženy se nikdy neotevrou...mají mysl podobnou mě...

A tak mi vždy rozumeli jen zvířata a rostliny...

Nyní když mě někdo pokára třeba že saham na klacik na zemi - už se moc nezmením a nestydím a není křec - je to moje
pravda, měkka, voda, každý má svou ale o te mě si myslím že je uplnější...a klidně pak zvednu další věc že zeme...i když proti
mě stojí křestan s celým svým - aparatem. ... někdo je fanatik do toho jiný do toho tím se myslu i životní postoj a stále se
dožadujeme aby to tu bylo neb to neexistuje vlastně...to je udel ega...

Nechápu od mála když se někdo zamiluje když se lidé najdou a chtějí být spolu - je tam ta lidská nevědomost - já jsem ze
světa Duha kde se o nevědomé mále zradce pečují - tam z onoho světa... kde se ví o lásce jiné. Ale je tu jakoby chlad neb je
tu vědomost, je to chlad...

Ale i mě to dost potkalo to zamilování do...

Laska má různé úrovně - postupně se ukazuje víc a víc, odhaluje se postupně s růstem člověka...

Potřebuji aby někde tam venku ... byli dva muži přátelé co se milují a laska je t velká až je fyzická - v egu se milují v anime
vlastně...jistota neopustí se i když se opustí a žije svůj život , tajně se milují... ale už chápu že je to povrchní a nevede to na
smrt po životě (neumírá se v tom ve smyslu že je to smysl) je to fetiš naplást na mou bolest podobně jako závislost na
opustěnost co však nejde zazívat ... a aby to bylo i on a někdy... je to takové to udusení a není to reálný svět.. někdy si
uklidnění pleteme s udusením a souvisí to asi spolu...

Za oknem uvnitř budovy hotelu je mladá žena sama u stolu a co samozřejmě dělá nenapadne "koketuje" - at udelám cokoli
dostanu se do problému - když se tam podívám prohrají a ona udělá že se nic nedeje, když si jí nebudu všimát vím že po case
ta nadejná trpící jemná tvar změní v rozžlobenou a je to tak když jsem se tam podíval... topí se a za oknem bude jen duch a
to jí přeci nechces udelat nejší zly že? Mám svědomí že? Na počátku tam opravdu bylo cosi lidského nadejného ale odumře to
a změní na ego a nic jiné než ego a skrytá agrese tam pak už není. Potom říká - ty jsi ten vševedoucí ty víš jak mi pomoci, opět
upozorňuje na ego - to mě a je to o egu. Ale já to nevím a nejsem takový i když si to třeba myslím...Nereaguje na žádný
argument neb svět slov nezná, stále v ní je toužící živoucí vlasek, ale to ne.... A pak tím směrem nemohu dělat nic a dychar
neb tam sídlí Hruza.... A udelat jí špatnou je primitivní jde to jednoduše neb je exkomunikována v tu chvíli... Rána by jí

pomohla ale to mi za to nestoji se tim zabývat a není to můj úkol.... Nebo řekne ty vypadáš taký jako já opuštěná pojď se topit v sebelibnosti a egu...Nikomu nepomohu když mě bude zadat jen když to uznám za vhodné. A ona stejně jsem zvítězila - pod tím máš ego skrytou agresi a jsi tedy hršný a špatný... Opravdu se tím nezabývat od začátku - at to třeba uhnije - jinak to nemůže vést - kdybych se pođoval a usmál nic nezmením a kdybych to uđelal což by bylo asi nejlepší nic nezmením... Jediné co chce je pozornost - pak je nazývá jinak odumírá v duchu (stín) a zde je něco špatné, něco se tady musí naučit a nechám jí...neboť je láska. Láska by bylo i se usmát a jít dál...a proč by měla být vždy láska? Svět je úplnost...

Ono to není že by tam v ní bylo jen zlo a snaha nadržat tam je i báze i nevinnost a naše necitlivost k tomu je negativní.... . Jsem ten co vše rádš rozdává aby nenesl vinu.... Zkuste se te osoby zeptat - milovala bys mě od srdce? Uměla bys to? Nebo jsou tve úmysly jen egoistické...ono bohužel tam moc úmyslu ani není....a proto sr to i topí...Tím ale sami jsme ego co jen lásku chce a je to zakleté potom...a samozřejmě člověk myslí na to že jí asi ublížil že teď se cítí zle a nenávidí celý svět - a pak si řekneme a co já? Kdo má rád mě atd....toci se to vždy k egu...

Problém je že nad tím takto přemyslím a nebrů to jak to je (tak by to chtěla má anima) - a přilisi myslím že mám rozhodovat o světe a o druhých, mám i svůj život....

Zena když je bez kontaktu tak odumírá a ztleje v odumřelou animu či duchu a to je ego...mění se na ego...a o tom udusení a anaerobním v sobě neví....a žena se stále vidí že je v gay páru a nebo naopak že tam vůbec není a obojí je o egu a agresi ale o nich žena neví a tak se stále (neúvedomované) prosazuje sebe sama...skrytá agrese vede na neúvedomované se prosazování se...

Zena a rodiče umí úzkostí atopením se odebírat srbevedomí a fest a spontánnost třeba to vyčurat se před lidmi...

Neúvedomost a skrytou agresi at si užívají další , už mám svoji porci z toho vyřešenu...

Zeny neustále touží abys jejich problém řešil ..

Matematika tyto logické neresitelné úlohy neumí dobře popsat viz výlet a koupání a oběd...podobně když jsme kým nejsme ... nebo když někdo ze sebe uđelá "někoho" - reakce může být vyjádřit opak tedy ponížit se nebo ponížit jí (k tomu povýšení či afektovanosti se to vylihne) nebo být jako on či ona , nejde však zůstat v bázi - lze jen pokud to ignorujeme...

Ono gay je osvobozen od brně rodiny proto ta kompezace povinností pracovat pro ostatní atd...a uznání od druhých..

Už nemám potřebu to vydávat.... a ani si to slyšet

Vzdopuštění nestátní nemilování neúvedomí osobní hledali u mě vzor nebo jsem s tím ok jsem v Duchu ale za jakou cenu...? Patie..atd

A nejdesivější jsou lidé co chtějí vztah - trvalý, vyčrli vše najednou, potřebují aby na mě šel pomalu a potřebují zadní vrátka a vzduch - vyber partneru a žádné dusení ale odmítnout takového kluka je velmi bolestné neboť to samé je někde ve mě také nejsem muž abych to uměl odmítnout bez pocitu že ubližuji citům a všemu kolem..toto dilema si každý musí v sobě zpracovat sám, to usazování se, co cítí a jak se rozhodne....city cítí obě věci a obě chtějí...city chtějí vše rozhodnem se pro jedno ale i nějak zázijeme druhé a nakonci se smířime s tím že jsme neměli vše něco neslo apod a pak odejdeme.

Ono to vlastně tak není že muži jsou mi zachránci, je to tak i leš....Z určitého pohledu asi zralejšího ona udusává ale to proto aby tam nebyla agrese, je to to změkčování - pak Animus není cítit...

Z když má být soustředěná není to přirozený stav to je utčita uvolněná celková nezaměřenost kompenzována detaily atd...

S lhostejností E´ se musí jít hodně hodně dolů v mysli, přes tu všechnu ano a super a city a měkkou hmotu, musí se kulička dostat hodně hluboko v nás...aby to fungovalo,

Když nahodím masku ďábla, i ženy jsou v úzkých a jsou jen jakýsi, tento ďáběl je již vychytralý - umí používat i měkkost, změkčování, má již v sobě imlementovány božské principy (individuace) a stavy, opak ďábla a to bere jako základní, ďábla dělá jen v obraně, nemá žádný velký cíl, přesto je velmi mocný, i ví, že když si bude myslet, že je nejmocnější, někdo jej může pak porazit... tedy asi opravdu démonství a božství mohou být propojené a kooperovat, lidství-člověk se pohybuje v obou rovinách také, ale závisí na jeho úspěšlosti..., většinu času chce mít démon klid..., umí si hrát s lidmi - použije měkkost na jejich agresi uvnitř, pak odstup, pak různé, není to již magie, neublížil bych někomu, je to způsob obrany, vůbec se jich fyzicky

nedotkne a to je jeho princip..., umím se vrátit pak zpět k sobě, do normálního stavu, někdy to je jednoduché, někdy složitější, přes cítění...zpět, použiji na toho démona měkkost atd..., tato dynamika je právě již myslím božská, umět přejít z módu do módu..., celé to zraje a směřuje asi k vyššímu božství, bytostnímu... , ono by se zdálo, že použiji měkkost a city - věc nedémonsou - právě to zpracování tohoto to dovoluje, nižší slabost neukáže vůbec, city a normalitu, normální stav myslí, klidný šum..., i s tímto umím zacházet a využívat, ale není to lstivé, je to tak..., dábel dábla už nezajímá, není fascinován dáblem... , muže začnu svádět což nesnáší - být považován za gaye... a na gaye vím zas jiné věci, - vše je ale v tak nepatrných náznacích, že to skoro není vidět, al funguje to...méně je více...

vždyt se nemusíš bavit se všemi. V městě a civilizaci je narušeno cizí a vlastní lidé – cizí pokládáme za vlastní, a vlastní vidíme i jako cizí, podobně to má žena, neb se vyvinula v/pro domácí prostředí... prostě jsou to cizí lidé, ano je to určitý posun, začít se bavit s cizími lidmi, se všemi, ale je to jen půlka...

Cítění Boha vzniklo u lidí z E''- neboli ten, který tu není, nebezpečí, tak to mají i zvířata, je lepší neustále cítit, že tam někde je nepřítel („přítel“) a být připraven.... Máme v hlavě, že poznání je konečné, že jednou objevíme, jak vše funguje, (a co pak?), ale tak to asi nefunguje, svět je úplný – poznání je i není konečné...

Vzdyt vse v co verime jsou nesmysly, vse je nesmysl....., klid, kluci, zdravi do kupy, new prace nekdy, rodina, vylety...

Lhoste se uzije kdyz uz neni mozno nic jine..... nevedmosz u ptotejdu je atd..

Text neni urcen pro vas...

Tak jak mam oboje a zmatek v hlave, tak i ve fyzickem (mentalnim) uspokojeni - nejlepe kdybychom se v rolích s partakem stridali jako to vlastne nekdy delaji pejskove:). Na konci souloze jde pak hlavne ve vyssim veku o blizkost...Asi tim zmizi i muj strach byt v aktivni roli a strach byt v nekom ... kdyz muj mozek vi, ze pak se to vymeni, uklidni se - ma to mnoho rovin zaroven - co bych rekl: nemusim mit tak velkou zodpovednost a jakoby odmena je ze se to vymeni ta role to co jakoby mozek velmi tizi (muzska role?), bude tam i klid a pasivita a „báze“..., a je v tom asi i snaha ženy vyrovnat se nebýt slabá ..(pošetilost...) ...atd

Toto stridani by bylo typicke pro a-mysl, muzska mysl preferuje spise jasne role...

Uz na ta E' kaslu - to je smrt me -zeny... seru na ptedsudky co se tvori, vim co jsem a okoli nevi nic...A nebo lhostejnost vuci tomu a vsem neprijemnym vecem...kdyz uz dojde vse uz lze pouzit jen lhostejnost - u me jedina moznost neb mam vsechny jakoby v sobe cekam od nich empatii a inteligenci - ego svet muj...

Muze delaji jen jeho ciny a rozhodnuti a na nich se stavi...proto posetile zeny toto delaji...

Dosmeroval jsem k identifikaci se osamelymi muzi ve strednim veku (trochu zanedbany, liny, nosi jedny slipy vic dni, ego, utapeni se, alkohol, ma jen kamarady s zadne zeny, a pritom , maji radi muzskou spolecnost a puchovitost) - ňouma. S nimi je mi dobre - jsem jeden z nich, nedotahl jsem to nikam a nechci, i alkohol, klid, muzska posetilost, krkani atd.... Ale pak prijdu domu a tato "maska" (by mela) spadne a zvrati se to - citeni e"... I to v muzich toto podporuji - odumrelou animu, potom "ziji" - topi se... Jsme na tom stejne spatne a mame to radi - sebetopeni, v šedi... U muze je pod timto on, ale u me tam lide najdou spis prazdno nebo jakoby zenu...A po 45? Pak bud nekde zahynou nebo se usadi nebo zblazni, kazdopadne Anima prijde (zenskost a cest)...

Pak uz kdo co byl na Zemi nema smysl, pohlavi atd...

Lhostejnost musí účinkovat určitou dobu, aby protějšek poznal, že je to vážné ... Lhostejnost je mimo oblast myšlení, je to obrana cítění, proti cítění (ženy proti ženě a mužům)...Lhostejnost a ignorece, kdy opravdu nevnímáte daného člověka je vlastně ta důležitá obrana proti šikaně a pošetilosti (nezabývat se tím). ... Neb když má např. někdo v sobě lhostejnost a všechny okolo prudí za to, že jsou lhostejní, pak lze si toho jen nevšímat...Je rozdíl, pokud máme vyvinuté cítění a umíme používat lhostejnost jaksí bez následků, což úplně tak nejde....a když jsme nezralí a toužíci po něčem, pak je to jaksí nedobré...pokud se začne používat lhostejnost jako zdroj rozkoše apod., pak je to také nedobré...

Existují typy, které mají v sobě logičnost a bojovnost a ta jejich nevědomá logičnost v nich (Animus, logika, či prázdno, či techničnost) se projevuje jako „všichni jsou blbí“ a ostatní krom nich „neužívají logiku“ a neznají oponenturu a je velmi těžké

jim ukázat něco jiné, protože už v sobě mají, jsou apod. Animus, tedy ten, co právě ukazuje na něco jiné, odlišné..., např. sportovně založení mladí lidé jaksi vygumovaní, ale inteligentní poměrně, opět se opírají o 99, 99% většinu...

Když muž odmítne ženu, místo toho, aby šla pryč a zabořilo jí to, tak okamžitě může reagovat ďábelsky, zvidavě, měkkce ďábelsky, zajímá jí to... a to muži právě nesnáší a nechápou,, tím mu to oplátí a ochrání se..., muži odmítnutí mají jinak zpracované...

Být úspěšný v této společnosti asi není nic úspěšného. ... ta poloha ňoumy je mi vlastní a je mi tam dobře a s ním chci být... je to to co jsem i vytěsnil... (u maminky stále atd., ale nikoli s ní...)

Postupně se jakoby vytvořilo povědomí o dobru během té doby psaní textu – ono nejde říci, co to je dobro, je to příliš komplexní a hodně to souvisí s dialogem se společenstvím lidí atd..., je to jakýsi neurčitý duch na pozadí, který se postupně zraje apod..., nemůžeme jej konkretizovat... vyplyne z kontextu, z textu..., není to vůbec konkrétní a není to dobro vs. zlo, je to smysl, správnost, báze apod...

Byt v bezpečí znamená buď dole nebo nahore nebo uprostřed...

Dříve jsem ve snu nebo i ve dne zažíval pocit úplné bezmoci a jakoby omdlení, když jsem měl někoho udeřit (v mysli), dát mu facku, fyzicky úplně zmizelo a nebyl jsem schopen udělit ránu... (ublížit? apod.)

Když začneme cítit proti démonovi, tak démon odejde ze středu, ve kterém asi předtím byl, a střed, nitro zaplní právě city („hmota“) a city a démon se odplaví vrstvitě směrem ven... démon je proto uvnitř prázdný, v konfrontaci právě s cítěním – plností...

Lhostejnost je ignorace vlastně všemu - každý neustále vnucuje své "pravdy" ("veselá nálada v první linii bez uvedení vnitřní agrese a báze a bez citění Ducha), vyčítají a snaží se upoutat pozornost, vycítám vlastně i ja, ...mam svůj svět a problémy, a pak večer i nahlas venku oddechnuti - zdravě, prorážející, polekat vlastně imaginární osoby kolem, nebo představu lidí ze dne...

Otázka zda Bůh je nebo není je podle mě mimo, to neznamená, že Bůh je – že je to přeci jasné, náleží to oblasti cítění a tam se toto neřeší, ale zároveň není Bůh jasný, konkrétní a existující... je to tak, jak to je... / Bůh není jen vyvinuti se z ... asi tam je i něco co neznáme, byti je velké... a věci co jsou "večne" "nezavislé" na nás tam jsou....

Dokonce, aby to nebylo jednoduché, existují i lesbické submisivní transsexuální ženy – je jich velice málo, původně muži s ženskými křivkami...,

Nejzralejší ďábel již dokáže plně projevovat lásku a klást ji jako masku (je to již Bůh, jsou jedno a totéž - asi), aby vás pak mohl manipulovat, člověk to myslím neodliší – závisí asi pak už jen na našem srdci, našich zkušenostech, naší lásce ...

Stále je přede mnou vynořující se koule – žena, žena nelze odmítnout, použít lze jen ignoraci v mém případě, pak se změní jakoby v ducha, je to jako když někoho zabijeme, tak nás děsí jeho duch, a toho ducha také musím zatlačovat a ignorovat...

Nyní už se dá říci, že více žiji.

Možná je vesmír více podobná vlně, představa, že by vesmír měl tvar a objem apod. mi je příliš materialistická – jednoduchá, možná to tak je, ale třeba je vesmír více logický než materialistický, právě to, že se lze pohybovat maximálně rychlostí světla nedovoluje vidět vesmír najednou, celý, teď..., vidíme jen plátno.

Prohlásit se za ňoumu je typická pošetilost, podobně jako když někdo pije a dobrovolně sebezpoškozuje se (touží po lásce – to ženy milují takové muže někdy) a tím provokuje apod., totiž pak už na to nelze nic říci, on vám vezme vaši kritiku (je přeci ňouma) a cokoli řeknete, myslím že , on má vše, a za tím je cítit E', je to inertní celé, homosexualita apod. je tomu dost podobná, dít se tím i chrání před útoky okolí, každý si utváří v nějaké míře a podobě nějakou pošetilost... pro spoustu jevů bohužel neexistuje pojmenování, v tom má Moody pravdu... pro toto chování by šlo mít nějaký název – jde o dobrovolné sebezpodcenění či degradaci či regresi za účelem obrany – provokace, utišení bolesti, vlastnění celosti a kritiky druhých, je to jistá zvrácenost, ďáblův výsměch, přechcání, zrada, sebedegradace mající za cíl povýšení se vlastně, - přitom to ňouma nejsme my, ale povrch... ale já takový vážně (už) jsem (i).

Pohybujeme se v relativním světě, a Jin a Jang, neb se pohybujeme v hmotném světě, světě délek, a ty jsou relativní, neexistuje etalon délky v přírodě, jen konstanty ...

Konec 12 7 2018 Breh Pecop a Doksy Praha

Lhostejnost E' je potlačena agrese E.

Mužské chodilo je vagina odumřelá anima hlína... hlazení, poklepávání...

Řekne (žena či žena v muži) - buď chlap - už na to neslyším, je mimo, jsem na to "orientován", mám pošetilost, pak se začne pošetile usmívat, když jí toto sdělím - jsem výš.

Když propadneme pošetilsti zbývá nám už jen víra, vytěsněné a kánonizované normální společenství a život, proto potřebujeme Krista, vše co tu je potřebujeme. Možná tím tvoříme ten svět tam...A pak už seru i na pošetilsti - už můžu večer odložit masku.

Když vidím ženu s mužem, je ve mě silná lechtivá závist, ženě muže a muži muže... a celkově je to šíleně štípané pro mě...

Ženské, když si jich někdo na vteřinu přestane všímat, třeba muž se baví s kamarádem, okamžitě začnou vyžadovat pozornost - což je podezřelé, pokládají sebe a děti za absolutní dobro, živá hmota, ale ona je pohlcující a samsára, mají E' formu jáství (zárodek) neuvědomovanou v sobě a proto je jejich jáství tak silné - neuvědomované, nejsou si vědomy toho, že by to mohlo být špatně...totiž ona neví, co to je, co ji ubližuje a proč je ubližená, systém se musí stále živit..., potlačena agrese vyžaduje mnoho pozornosti - chce ven...

Když nemůžeš přidej je o stále musím něco dělat neumím se (to) zastavit, typicky je to pošetilst...

Ženy, spíše introvertní, se jim líbí mužská pošetilst, pohlcení objektem (hubení alkoholic), pečují o ně, ale chtějí to mít, jak to je..., velice skryté týrán...

E' není nic jiné než objektivizovaná báze, božství, celý svět, tedy fetišizovaná, bez povědomí o jejím obsahu...

Chodidla jsou anální - souvisí s tím... celostní plocha...

Ublizil/a ale nechtel ublizit - omlouva se vycita si to ale slo tam prave posetile a vychcane o pozornost, "obět" se s ním nemuso bavit...Vse umira pro druhe - laska, potrava... i nebojovat sam hledat spriznence co to vidi stejne... Nikdo me nikdy nepochvalil za to ze jsem to udelal jemne mile apod... I kdyz lidem reknete co jste - porad ve vas vidi muze transvestitu a lituji vas...ja nechci dokazovat co jsem...to vam ukazat uz nemohu a nevim.....taky neodpoved od muzi tizi ale mohu s nimi byt jinak....a pak vysrat ... a jen On vi kdo jsem oslovi me jmenem... jen s nim se mohu bavit...ve stari je pohlavnost jiz jedno...je dobre obcas ze sveho maleho zaprden sveta ven...nebo se o nekoh starat zodpov, ... (dobro jemno jsem jen ja - animus v zene - on+ona je ona, ona si to privlasznuje, tomask ty jsi jen nicka...)...zde jsem ponizen musim slouzit a resit vase problemy vime ze jste hloupi a musim rikat ze jste chytri zivit bozstvi ve vas , tam budete slouzit vy me tam bude smysl zde jste ho ztratili...a zadne nabozenstvi ani navrat to nespravi neb to k tomu vedlo...ztrata Ducha citu a prostredi a prirody a uvolnenosti...v zaveru uz asi vazne touzime jen po lasce a pravde.... pritomnost.

Individuace lovce: nejdrive se za kotisti bezhlave vrha a ona mu utece pak je jiz zkusenejsi a vi kdy uderit nehoni se zbytecne a umi prohravat a nakonec se o stado stara a povida si s nim apod...podobne s objektem v sexu - neco se nam libi nejaky fetis a pak to ztrati casem punc - uz jsme s tim seznameneni...neco nevedome v nas nas drazdi drazdi to proto neb nevime co to je - co to je nezjistime nikdy jen velmi malo neb to neni objekt ale komplexnost nejaka (subjekt), pak uz v tom umime chodit libi se nam to .. umime si to uzit a vychutnat ale uz to neni tak intenzivni...naučit se to v klidu uzit. a pak neco nove hledame a to je hlubsi problem v nas...pisu my myslim ja bojim se psat ja...prave ten objekt v nevedomi at uz animus ci anima to drazdi...nevime co to je proto to drazdi a libi se nam ze nevime co to je a ze existuje i neco jine nez my..... ze ma muz e' zbran je lovec ma hlouběji (ve vedomi ve stredu) zena to ma bud vice vedome - mimo a vice nevedome - to neplati...cim vic na to muz myslí tím mene to je, na lovce si hraje a vzrusuje ho to prilis jako zenu nebo se moc zameril na A a uz to neni take...v obou pripadech podlehl zene...kvant castice nemusi byt objekt objekt je makro pojem muze to byt vektor...

Vše v psýché lze vztáhnout k dítěti, neb rozmnožování, seberekopie je základní prvek života (ale ne jediný). Proto nám myslím v hlavách koluje archetyp nenarozeného dítěte, který je dosti silný a komplexní a zahrnující jiné věci. Animus a Anima:

Anima+Animus jsou taktéž nenarozené dítě a spadají snadno do povahy démona či ducha, duch krouží a čeká. Proto zraní Anima či Animy (systému) je dozrávání s rostoucím věkem... Ego je stejný princip - nenarozené dítě a touha po dítěti. Touha po dítěti je typicky o šikaně, rozechvělá, hysterická, napjatá živá hmota, prázdnota - horror vacui, drásavé škřípavé prázdno, děloha, citlivý hysterický povrch, nejhorší na tom je to, že se neví, kde se to nachází - je to asi jako když částice přejde do fáze vlny (nevíme, kde je), je to analogické vlna-nevědomí, analogicky když se něco změní na zvuk, místo věci slyšíme jen zvuk a nevíme, kde ta věc je, slyšíme jen děsivý zvuk a nevíme odkud přichází..., . V dítěti to i nadále přetrvává a s věkem se to vytrácí - je to ve všech lidech, ne jen v toužících po dítěti... Pokud však té osobě, nejčastěji ženě "sdělíte", že už bylo dost, od teď už děti mít nemusí, nemůže, nebude mít, tím se odstraní nevědomost - touha a je to .. Jakoby se upozorní na podstatu problému, ale nejsem si jist, zda je to to, co je skryté, je to moc komplexní, nemůžeme myslím takto uvažovat, v nevědomí nejsou jen konkrétní věci, ale hlavně neurčité, co se nám jeví jako neurčité... myslím, že veškerá touha je vlastně v podstatě toto, včetně touhy něco dokázat, touhy se najíst apod... Asi je to manifestace Lilith - "odjímám" lidem hysterické rozechvělé dělohy ... protože je to základní a nevědomé (neuvědomované, automatické), přetrvává to i po přechodu, i 70 babičky a pánové tento archetyp někdy silně vykazují. Obecně lidé co podléhají šikaně a poštilosti jsou tímto stíženi, potřebují se rozmnožovat, mít mnoho svých následovníků, mnoho E' ... Když si dosadím, že vlastně je to o dítěti - zmizí ta nepříjemnost z a v nich...Dítě - produkt je pak chápáno jako dobro oproti tomu, co tomu předcházelo...žena touží po všem, po úplnosti (protože dítě je všechno - proto chce všechno, proto chce žena pro něj všechno), vlastně touží po touze - stane se touhou, jenom touží a nikdy není spokojená, je stále hladová...Je to jako když je žena, co si myslí o sobě, že je ošklivá a nikdy nebude mít muže a všechny kolem šikanuje a nejraději by vytrhla muže nějaké ženě a hystericky se s ním vyspala (vidí ho jako nějaký hmyz) a odhodila ho - takové je nejlepší - nikdy nebudeš mít děti, silná touha po něčem (destruktivní touha po životě) kdy je lepší se té touhy vzdát úplně a pak je klid a chládek (narcisitní?), buddhistický klid - vyvanutí tuh, vydechnutí, je to jako stále toužit po nějakém vztahu a nebo si říci - už nikdy mít vztah a uklidní se to...to ukončení, fatálnost to kompenzuje, tu ustavičnost... Když mě žena dráždí - muž na to myslím používá - dítě nebude!, ono je to o tom - skrytá agrese touha po agresí šikana - á ono šlo o dítě, mít dítě (je to trochu balamutící se)...takže když nějaká paní provokuje - už nikdy nebudeš mít děti a je klid. Nemyslím to zákeřně a nepřejícně a já děti mít nemohu tak ty také ne... Tuto věc jsem v sobě určitě velmi řešil, v dětství a vědomě to mám zpracované, že nebudu mít děti, ale ono to je pudové, ženy to mají podobně, nemohou tomu zabránit a je to to nevědomé v nich... ty signály od žen nechápu (ono nejde o to mít dítě, že by se mnou chtěli dítě, ony se "baví" a "brání" zároveň, cílem je aby nebyla prázdnota, totiž nekomunikují žensky s prázdnotou - mj. Animem), tedy nechápu ty signály, neb to ve mě není mít s ženou dítě jako muž...možná na nějaké úrovni někde, ale ve středu a vědomí a nevědomí moc ne...

Otevřená agrese pak vše vyřeší, máme vleklé problémy s lidmi kolem a systémem, a postupně se dostanu do stavu, kdy už nemohu udeřit, jsem slabý, už nemohu dát facku, projevit agresi, prostě se spolkne, omdlení, nechci agresi, ale je to potřeba v nitru, ne na povrchu myslí, ne v hysterii, najít tu agresi a projevit, agresi je asi i útěk...tím opadne napjetí a zdroj psychických problémů...vyřeší se nějaký vleklý problém, o kterém už ani nevíme a dostaneme zpět své já, stav přirozenosti...s někým komu neustále přikyvujete ale nejraději byste nepřikyvovali - s ním si to vyřídí...bohužel většina lidí je silnějších než já a tak to zůstává v potlačené agresí a lstivosti atd...a tím se to nevyřeší, ale vyřeší se to tou agresí? asi také ne... Alespoň se na čas bránit je otázka cti, a sebelásky apod..., že jsi někdo byl, bojoval, bránil se (proto šikanující toto vyvolávají, chtějí vidět jak se někdo brání – projekce sebe sama, neb oni o čest, já, přišli), při vyslovení slova braň se, čest, žena toto vytěsni a vidí to mimo jako nějaké E', E', proto svoji čest – mužovu čest také neustále řeší, ...Problém se zpracováním nenarozeného dítěte vede na psychické problémy, souvisí se všemi psychickými problémy...

Narcisté nemilují svět, ale obrazy...2D.

Když nejde něco, co by mělo být automatické, znamená to, že moc myslíme (vyprazdňování, usínání, atd...)

Život vše replikuje, včetně poznání samotného - zjišťujeme, jak svět funguje, tedy replikujeme. A není replikace spíše výsadou démonů? ... Když se bráníme, také bráníme sebe sama - své dítě...je to objektivizace já...Empatie je taktéž o tomto ... E' znamená dospělost, ale pokud na něm lpíme je to dětinská poštilost...

Přirozený výběr je hezky vidět na pejskách - jsou od povahy hodní, protože agresivní psi lidé asi vybíjeli... Také je na zvířatech vidět báze - panička nebo páníček mají výraz nepřítomný, bez kontaktu s okolím, neuvolněný, něco "řeší", "myslí", ale ve zvířeti (uvnitř něj) je jakási ta uvolněnost a vědomost Smyslu a přirozenost...přítomnost a pohotovost...člověk se dostal do stavu prázdny dělohy, zatímco pes je poloprázdná děloha...

Samota vede i na voyerismus a exhibicynismus...být sám a ...

Typické je to s vánočním stromečkem - mladý strom bez poklony užíznot, pak ho zneuctít ozdobami a až uschne vyhodit z okna a k popelnicím - nevědomost.

Lidé alespoň v Česku při konfrontaci s homosexuály spíše chtějí uznání toho, že vůči tomu mají předsudek, že jim to přijde divné, že jsou prostě takoví a pak se uklidní... Ono nemusíme delat nic jen si jit doma lehnout a nic nedelat a do baze to prejde. ... Stav agrese nebo napjeti apod je mimo bazi jakoby a "uklidnujeme se" v nem předsudky (e') a to je stale mimo bazi jakoby asi.... Podobne je napjeti lide nevi co jsi neco jim nesedi - kdyz reknes ze jsi gay uklidni se - snad to ma i vyznam ten ze na tebe svali vse spatne a agresivni a sexualni a je v tlupe klid. To ze to neni presne je jedno....a také to přinese úlevu v tom, že to mohou ze sebe vytěsnit mimo sebe – negativní agresivní sexuální (ostrost bodá slabost, slabšího) ... Hledani evolucioniho vyznamu gaystvi neni myslim na miste...ten vyznam tam byt nemusi (silny)...

Tak jsem býval chytrý kluk, kam se to podělo, vygumoval se mi mozek a zpošetilel jsem...nechtěl jsem aby to skončilo větou o mě...Nás tvoříme my+ostatní+okolní svět a ani jedno z toho...klást důraz na jedno z toho je zavádějící...když jedno z toho ztratíme, klademe důraz na své já potom...

Ďábel je něčím postižen a nemilován, proto musí vyhrát nad lidmi a Bohem. Toho dosahuje pomocí zrady, vždy zradí a vždy se nacháme napálit...On jen ukazuje jinou cestu, ale po nějaké době zjistíte, že pokud ho vpustíte do života, budete se spíše točit na místě, dusit. Pokud se ďábel naučí cítit (opravdově) a ví, co je Smyslem (dobro), pak velmi zesílí a zjistí. Avšak přestane tím už toužit tolik po moci, a jen vyladuje prostor kolem sebe, tu tak, tu tak. Potom dokáže měkkostí - "dobrem" manipulovat. Bojím se, jako každý, lidí, třeba útočných...ale když na ně použiji měkkost, jsem měkkost, strach zmizí, změkčí se to... Sebrat muži jeho (tvrdý malý objekt) je snadné, sebrat ženě její měkkost (ji) je těžké, protože to není kompaktní objekt, je vazbovitá, ale každý se nachá nachytat na měkkost. Manipulovat ženou měkkostí je "záhul", neb vládne měkkostí a city a jen tak snadno se napálit nenechá, ale jde to. Protože jsem muž, myslí si to, a měkkost muže - po tom celý život její Animus+ona touží - tedy tu její tvrdost (inertnost) - pocítím v sobě k tomu měkkost a hodnost a milost apod., která to doplňuje, tomu nemůže ten šílený její bodák odolat a zabodne se, ale je to lest, to bych jí nikdy nedal - to je zmatení číslo jedna, pak velmi vlastně rychle střídám měkkost a tvrdost, nahoru a dolů (měkkost), komunikuji s ní takto, dostane se do toho a je zmatená, ona je ta měkkost a tvrdost a já také a různě se to rychle střídá, pohotově reaguji, výsledek je ten, že já jsem měkkost a ona je ta její pošetilá tvrdost - tím jí vlastním, jsem city, měkkost, to je ona - ne, to jsem já - (byl jsem to vždy, není to něco vzít někomu...) a je doražená, i ta tvrdost jí zmizne..., není to, že bych tu její měkkost vlastnil, ta nejde vlastnit (nemohu ji vlastnit jako muž ženu), těžko se to popisuje, není to přesné... .. ďábel dokáže velmi dobře dábla (inertnost) lidem brát a dávat jim ho.... Ještě k té ženě - cíl byl splněn, nasadil jsi ji na její cestu, ukázal jsi ji zpět ji samotnou, a její dobro - ale to už dábla nezajímá, to dobro, s tím nechce nic mít a jde dál, už není nebezpečná.... ďábel si musí v sobě stále ponechávat na pozadí myslí E', inertnost...ta lidi (nás) mate... Muži po tomto, když jsou ženy ďábel (koketního typu) - neb ví, že pod tím je city a krása a božství a i ten ďábel patří již do božské úrovně, podobně žena vůči démonickému muži cítí, že pod tím je citlivý a zraněný.... Nebo ďábel vidí narcise, říká si "ach ty nevědomý chlapče" a jde pryč, on popostrkuje na jinou (lepší) cestu... Vyšší ďábel již ví o sobě hodně, i ví, že je egoista a ví, že druzí vědíže to není ok, že to jen hraje, aby zmaťl...nepřítele, který vlastně není jeho nepřítel, což je také to zmatení... Pokud chce ďábel růst, musí se spojovat s "dobrem".... Pomocí dábla ten Smysl se zvýrazňuje - pokud je ďábel na jeho straně tak je již velmi jasné, co ten Smysl je, ale nejde to říci slovy...jen, že to souvisí s druhými lidmi a láskou k nim a... Z ženami umí manipulovat muži, já musím používat něco jiného... Vzít muži E' je snadné (šikanou), ale působit měkkostí na jeho tvrdost je už o něco těžší - ale výsledek je vlastně stejný..., Také Animus žen je poměrně nevyzrálý a na vše se vrhá, u mužů to platí ale často také..., k tomu co démon dělá se nikdy nehlásí...vyzrálější démon již nechce vše mít a vlastnit a ovládat, vše mít pod kontrolou, vlastnit i to dobro apod., už netouží a vše mu přijde ... hlavně já nejsem ďábel, kdybych byl, byl bych i napadnutelný (právě demony v ostatních lidech), byl bych ten špatný a tím bych znejistěl...proto mám uvnitř dobro... a nebo bych to musel dokazovat, že jsem špatný a nešlo by to ... ne, ďábel nikdy neprohlásí tvrdě, že je ďábel (tím by na sebe převzal odpovědnost a identitu), jen si na to hraje...bych řekl..., Pokud ďábel se naučí božské kristovské energii a chápe ji jako smysl a používá ji, pak vyroste, ale zároveň již přestává být tím ďáblem, ... řekl bych, že skutečnost, pokud existuje, je, že Bůh je takovýto vyzrálý ďábel, ale není to, že by to byl nějaký vývoj apod, ten je automatický, nikdy to nebude čisté dobro ve smyslu - správnost..., ale úplnější a reálnější...životaschopnější, což je věc přesvědčení (nikoli názoru, jak se říká...).Často říkáme myslím a myslíme spíše cítím ... to cítím se za myslím schová.

Dávat zpátečku...

Tak jsem tam přišel podruhé, na myslivcovu místo a asi si všiml, že jsem mu to tam pochcal, asi jeho pes, byly tam koberce roz..., tak jsem to udělal znova a pocákal jsem mu to tam ..., jako malý jsem toto klukovské nedělal, což byla asi chyba, ... - je super, že reaguje, to jsem chtěl - aby byl zaskočen, aby mě měl rád, lásku od otce...vynahrazení? a také poražení otce..., to je

skrytá touha (asi hodně gayů), aby v dětství k nim byl otec jiný, bližší, s porozuměním a aby si spolu hráli a byl nikoli gay, ale znal to, hlavně aby v něm byla také odumřelá Anima, abychom si užívali, penisy atd., aby to že má penis bral jako autosexuálně trochu, nejlépe aby nespal dobrovolně se ženami a užívali jsme si – a ono je to asi nějak jinak .. snad právě toto je možnost si to uvědomit a vyrovnat se s tím a být s homo muži... , ..., . Když někdo toto dělá celý život („špatnosti“), tak po ohlédnutí za životem si myslím, že to je jako by nedělal vůbec nic, takto nejde vyhrát, získat zpátky svoji čest a já a normalitu, to je výhra..., ..., Je na tom vidět, že vůbec nevidím, že by to bylo špatné a ubližovalo to, chci dobro – kontakt, nebo slast, jeho intimitu apod...

Muzi mají tajný kód a ten není vidět - gay více komunikuje se ženami a to je ten rozdíl... otec vás strká syna a je tam zase ten tajný kód - triskej ženu, triskam ženu ne tebe...taky oba jsou uzavření citově a vůči světu apod., ale mají tajný kód a rozumějí si.....Otec mě zahrnoval pozorností, zivil mě zajmy atd. hrozne moc se obetoval ale bylo vlastne dost umele....prave nahrazka za "nemel ses narodit" coz byla jeho pravejsi tvář,... chyběl tam obsah bylo to prázdne., ... vlastně stále se dožadují něčeho od mužů, ht mužů a proč se na to i nevykašlat a neplýtvat energií..?..... v detství ho opustil otec a matka byla zavřena vyrustal u příbuzných - az teď to umím pochopit jako dospělý člověk o dospělosti... porozumení odpustení nadhled vlastní život... běž.Totiz byt s dalsim gayem je pro me jako kdyz demon a demon - demoni si nelezou do kuchyne, kazdy ma svou korist ktere se drzi (a i nechapou, ze jiny demon ci clovek existuje a stejne tak mekkost nepritahuje mekkost)...je to muj uhel pohledu...V textu pisu o demonech ale to je projev cloveka psat ze he demon v nem je alibismus... .. vždy jsem zapadl do skupiny ht mužů a byl na okraji spíše, dnes bych to viděl jinak, spíše bych byl více mimo vše i, je zvláštní, že když člověk říká animě ne jako já dříve, tak opravdu tím objevuje jakoby ženskou stránku světa a nerozumí už pak tolik lidem mužům kolem..., ale není to asi silné nevím ...

Žena používá polštář na svoji ránu, proto se zajímá o ženství tolik, chce tu ránu zahojit, a ta rána, to je Animus - už je od přírody nastavena na to, že je žena i muž jakoby, rána, co touží po zahojení....

Po době v lihu (spíše fiktivně) opět pocítuji pradávny stav mysli, rané dětství, nemocnice, neví co s tou malou dívkou mají dělat - ona jim odchází...odchází

Když vidí muž pošetilou ženu (dělá se chytrá, vlastní energii a živost a neví, že krade muži vše, iniciativu apod. – animus v ní chce aby o to, o sebe bojoval), jaksi je vnitřně moc vykřičená, iniciativní, absolutně neví ale co je život nejhorší je ta překvapivost, v tichém lese jakoby tam nepatřila..., to sem nepatří, to sem netahej.....stejně nevíme, co to je..., pak má chuť se hned opít (vlastně se stát také pošetilým, muži jsou právě ti, kdo pošetilsti vzdorují a nepustí ji k tělu, což je důležité) ... pak má měkkost, vlastní ji, v podobě odumřelosti a života atd - Anima. ... Závislost je depresivní povahy, jde o polštář na vnitřní bolest, stálou otevřenou ránu. ... na vše jde použít objekt závislosti, třeba alkohol, pivo, na cokoli negativního ... transsexualita je dosti silná rána - ani děti nevidí, kdo jste (asi to totiž bude do nějaké míry pošetilst), nejhorší je, že lidé ani neví, že něco k vám dělají špatně a že vám ubližují a o to více to ubližuje...

Pošetilci se také mohou vzájemně najít a padnout k sobě...přátelé a nebo muž a žena...pošetilou ženu (spíše asi introvertní) přitahují pošetilí muži (v bahně a alkoholu, a v lidství a životě)... Jednodušší než individuace je právě pošetilst a hodně lidí k ní tíhne, je to jednodušší, a stejně tak pak muž už vyžaduje aby ho žena i šikanovala – řekne, už jsi dlouho něco neudělala moje milá ... ale není to pošetilst vs. individuace, i individuace musí znát a pracovat a užívat pošetilst...

Alkohol mě buď nakopne řinčím a nebo spíše jsem v sobě, pro sebe si to užívám, introvert - sen neúčastnit se ničeho a objekt slasti s odstupem v klidu s ním být, mít úplnou moc, ale není to démonické-šílené, je to klidné, v klidu to zkoumat, nebýt v tom - nemít strach a úzkost..., užívat si to...

Žena používá polštář na svoji ránu, proto se zajímá o ženství tolik, chce tu ránu zahojit, a ta rána, to je Animus - už je od přírody nastavena na to, že je žena i muž jakoby, rána, co touží po zahojení....Každý má v hlavě boj muže a ženy, sebe s druhým pohlavím, ale u mě je to jaksi ...

Vždycky je dobré aspoň trochu, někdy jen trochu, jak to má, vidí, zažívá, co u toho cítí protistrana - démon, žena, muž, stařec, stařena ...

Když nějaký člověk či tlupa lidí šikanovala atd., je dobré nahlas říci "nevšímejte si toho apod." - tím udeříte na jádro problému a provokující ztichne, stejně jako „nadržovaná děloha“, rozechvělá, růžová, nepříjemná, když se jí řekne - už nikdy žádné děti, utiší se to, zklidní, přestane to být rozechvělé... tím, že se hlubší pravda vysloví nahlas, tak to demony zažene...

Pošetilé ženě by bylo dobré, aby to druzí brali vážně, že je muž, říkali jí Davide, nutili ať chodí na pánské záchody, říkali, proč se jí nelíbí ženské, že je divná, po určité době by se zhroutila, už by se jí to nelíbilo... Stejně tak mužovi...

Přirozeně vše špatné dáváme ven ze sebe a vidíme jinde, ale někdy je potřeba si uvědomit, že něco můžeme dělat špatně – u někoho, třeba u mne, je to skoro nemožné...a nenapravitelné, pošetilé...

Gay ma v hlavě schema matku jako stred a kolem vicero muzu milencu... a obdobne hleda jeden stred muze...

Komplex A-mysli je hlavne o predstave ze kdyz se mi venuje pozornost tak ziju. Asi vec z raneho detstvi. Je to pravda - smysl je komunikace a ta nas evokuje ale toto je upjate a vlastne relativisticke (relativni) a zaroven absolutni - jsem jen ja.... V nitru to evokuje: jsem nic hnus hnis mrtvo a pak se me nekdo vsimne a jsem radostny...je to rozstep urcity... pravda proto je: jsi mrtvo a obycejno (to prave hluboce skryva) a dalsi pravda je pak baze...Ti lide se uvnitr hluboce podcenuji - to je jejich jistota a jsou vlastne zaprdeni - svet tam venku nechapou je pro ne prilis velky a nebezpecny.... Tento mod nejak nemam, nevim...mozna je potlacen. Jsem naopak rad kdyz si me konecne nikdo nevsima. ... Už a priority se žena dělá citlivá a zraněná, aby tím vydírala a často vyjadřuje – ne tak to nedělám, jsem tvrdáčka, ale je to pouze překomplikované už... z komára dělají velblouda a vždy vztahují k osobnímu... ..

Nepochopil jsem, jak může muž se ženou něco mít fyzicky – přijde mi to nepatřičné a jakoby ponižující a sebelikvidační, ale není to výstižné, totiž vidím muže jen jako A''(sexy odumřelost, šedivé upoceně tričko, hořkost a sladkost a slanost - potu).

Když se u někoho vyplakáváme, tak pro nás představuje E', které i cítí, právě vůči E' brečíme...opoře. A vlastně od E' jsme byli zraněni...

Dělat vůči systému noumu je také řešení, ale nic nefunguje aniž by svědomí bylo čisté... to prostě nefunguje, aby někdo odešel s čistým štítem ...

Je neskutečná bolest, ten omyl a zabití mě, když se mnou chce muž bojovat jako se svým soupeřem a když mě žena svádí..apod...

Má ji tam, ten kluk, to je můj sen, vlastně ji má jakoby v hlavě... nebo stačí mu lízat koule a mezi nimi – to je to samé a to je ono, co potřebuji, je tam jakoby žena a muž on co má koule, to co mi chybí a je klid... , a rimming mám moc rád...lze na mě nahlížet i tak, že jsem kluk co se bojí holek a tak raději spí s kluky – takový smradlánek...ale přitom jsem čistotný...a prý dobře kouřím ... to zaboření se někam, je do „dobra“, po náročném dni.... také se mi líbí když to muž dělá ženě pusou a i se identifikuji s tím mužem (ovšem autoandrofilně, z pohledu ženy vlastně která tam ale již není, je neexistující pozadí...) a identifikuji se s tím ženským genitálem (to je to na co je můj mozek dělaný, co mu sedí) i když mi tam chybí penis do nějaké míry (psychický hermafroditismus)... z čistého ženského klínu jsem nervózní, chybí tam falus, jistota... z klitorisu vyrostle ... nechápu jak mohou muži s ženou manipulovat a něco jí říkat a v sexu s ní hýbat kam chtějí – to bych nesvedl, nemohu se jí ani dotknout, neb vše jí vadí...(empatie, projekce? A asi je to i adorace, adorace ženy a já, muži jsou nuly, kompenzace vědomí kde jsou muži vyzdvihováni na oko, aby se neřeklo ..., adorace Matky). Někdy si moc komplikujeme život, řešíme vztahy s lidmi (chceme totiž vztah s někým) a děláme si vše komplikované, alespoň v mém případě...je to schování se samozřejmě ...i před sebou samým. ... Když dělá ženě muž dobře pusou – je to pro mě nepatřičné, proč se tak ponižuje?, nehodí se k sobě, je to mimo, pro mě je to zhroucení světa... je to jako kdyby měla žena mezi nohama hovno, hýčkala si mrtvolku mezi nohama...sladký pach mrtvolky...proto se mi to líbí... takže děti, už mi zbývá jen chlastat... (ještě zpět k tomu před chlastem - jeden ze smyslů je právě toto zpracovat, to co nás dráždí, opakovaným provozováním nebo naopak neprovozováním...). ... a samozřejmě, aby on byl ve mně jako v ženě, to potřebuji také... a samozřejmě mužský orál ženě je o tom, že on – je v něm cítit odumřelá anima, sladkost, ženskost a to ženy právě i dost milují a vzrušuje je to, právě jako konfrontace s mužskou podstatou, která je jinde... topí se v tom...

Měl bych asi s těmi ženami více mluvit, a s muži vlastně taky, a vlastně oni se se mnou také nebaví, a vlastně už se na to vykašlat a to se vyřeší také a najde se tím stav dialogu... vše je vlastně nějak pošetilé – nemluvit, nebo naopak mluvit apod...

Připustit, že existují i druzí znamená dopustit, aby mužství a muž existoval nebo ženství a ženy existovaly, bez závidění a potřeby sjednocení a konce, že to existuje vedle sebe, čest má muž – nezávidět... nepostrádat apod., Nejhorší a nejlepší, co pošetilosti udělat je nevěnovat tomu člověku pozornost, to je opravdu nejhorší trest a to nejlepší, co můžeme nabídnout... Naučil jsem se přijímat vše, co se vyskytuje na světě, neb je to božské-stvořené...

Totíž nezabývat se i tím, že ženství je pohlcující, neb to to živí, nejlépe to nechat být úplně, ... není to zas tolik důležité, ta sexualita...proti tomu je opět Smysl, a ten cítíme třeba až pár měsíců před smrtí ve stáří..., vše je relativizováno a vše je dobré, všechny už jen kolem uklidňujeme, a vidíme, že se každý trápí s tím samým problémem ...apod..., vše ďábelské je jakoby trapné a nesmyslné apod., klidný vyrovnaný stáří s úsměvem... už se ani nebojí, že přijde o svůj klid...

Úplnost zahrnuje vše, aby svět mohl fungovat, musí v něm být vágnost i občasná kataklyzmata... ... Stereotyp, opakování, v rámci všedního života – to je ten život, Duše, vzpomínání, a něco navíc a zvláštní to je život a Duše...

Dospěl jsem k tomu, že splnění „pozemské mise“ tkví ve vyrovnaní se, nalezení rovnovážného stavu. O to stále usilujeme v životě, mít věci „ošéfované“, celý ten text byl o tom – nalézt své místo, nalézt životní mód – vůči lidem v rodině, práci, se sebou, harmonii, kdy pracujeme – máme to tam zvládnuté, máme tam známé, dostalo se to do nějakého rovnovážného stavu a víkendy si odpočineme víme jak a kde a víme, co děláme, je to stereotyp, a je to to usazení se, domovina. jistoty, hlubší, a nepodmíněnost. Mít se kam vracet. Je to „jak na to“ vyzrát. Je v tom i to naučení se rozeznávat světlo a stín, a „dialog“ s démonem, problémem, problémy, Duchem ... někdo dojde dál někdo ne... Tu situaci, do které nás život dostane zvládnout a i si zachovat sebe. ...ale nezapomenout, že se do osudu dostáváme i sami (a asi je pravda, že nevědomí určuje náš osud a naráženi na něco nechťně, chce to nevědomí, individuace – pak máme osud v rukou)... Je v tom „nějak“ obsaženo i stavy duchovní – nirvana-like, láska, co jsme zažili, stav ne-já, vyšší stavy odevzdání se apod..to v tom už je, najít je muselo jen pár lidí, abychom věděli trochu o čem...kdo to zvládne, odevzdává se již a vstupuje do ne-já...to neznamená, že zaniká atd... potom je velmi přirozené být starý a umřít a božství je v tom velmi obsaženo, je velmi blízko...není však (úplně či vůbec ne) špatně, když se to nezvládne bych řekl ...

Tam jsme milováni jací jsme, víme přesně kdo jsme, jsme v bázi, a víme co máme v životě udělat - ovšem je to příliš komplexní a myslím, že to zahrnuje zpětné vazby, tedy již celý náš život v tom je obsažen, je tam co jsme měli udělat a co jsme ve skutečnosti udělali - kam se to posunulo, kam to uhlo. Myslím, že smyslem je právě se i naučit selhat, nesplnit vše, život je úplnost. Podobně, celý text je o tom, že se učím a bojuji, ale život není jen boj, patří k němu i období (třeba vícero) klidu, nadhledu, nebojování, neučení se, může nám to přijít zbytečné, ale zde musíme poznat všechno. Tedy i to, že nepoznáme všechno atd.

Smyslem je udržovat a žít, tvořit Světlo. Sebe sama.

Dříve byl moje žena, dívka, holčička uvnitř spjata s mužem, její existence závisela hodně na tom kontrastu vůči (mému) muži ... to asi bledne postupně, to je asi také smysl, aby naše já nebylo jen relativní (vázáno na kontrasty), ale i se trochu osamostatnilo...samozřejmě to nejde úplně, jen málo...

Už nemám žádné ambice osobní v duchovní oblasti, být Bohem apod. - rozpustilo se to v šílenostní Animě...

Už vlastně ať si každý dělá co chce ... to byl i cíl do tohoto stavu dojít...

Nový mód - vědomí zaměřené na odmenu, A, sex, odbyvaní, lenost, mít věci na haku, ležérnost, mám A, nic nerozhodí jakoby, typická muzská posetilost, ale u mne i "stesk" po hlubším já - žena A neb to je to same (a E' je mimo narodil od muzy...), ale už není potlačena a nebojím se jej tolik...stále jsem však muzem...Už se člověk nenechá říkat že nemá cest atd na vše používá to same, na všechny vykřiky kolem...

Ženy také pocítují v muzské společnosti že se tam nedýcha nepohybuje nezije - komunikativnost citovost sum vzduch bublinky....

Dem se samozřejmě také bojí uduš a chce dýchat a miluje udušen ... Když m reaguje na útok argumenty, ž to chápe tak, že se nebrání, ž používá hned iracionalitu - boj nebo měkkost-to už je "vyšší" (neverbálnost)... ž někdy neohrabané kobyly, vzlaště v mládí...

Dem nenávidí stejně postiž - má k nim odpor a nehlásí se k nim, projev narcismu, apod...

Když jsem ukojil svoji vaginu, uleví se mi, a ženy pak mě tolik nedráždí, a připadám si i více mužně (čert trochu změní se na muže...), vagina (žena) mi obsadila i můj střed myslí, ego, do značné míry, měkkost, sedlina...pokud to však budu dělat dále, již z dřívějšíka vím, že mě to úplně obsadí a pohltní, potřebuje zátarasu...

Člověk není právě jen vagina nebo penis, Jin a Jang...

Žena, když si zakřučí, tak vyprodukuje ze sebe vlastně E', má ho jakoby v krku, tím E' (špatnosti jakoby) vytěsňuje mimo sebe a vrátí se do přirozenějšího stavu... Muž to má podobné, princip je stejný, jen asi se více pak jakoby identifikuje s tím e', muž provádí totéž vlastně...ale s jiným ohledem na to Klid, každý si dělá své, každý relaxuje po svém, práce a pak odpočinek, ne stále něco mezi tímatd...atd..

Cítění věcí v lidech apod. neznamená, že jsme citoví, naopak můžeme být od sebe citově odštěpeni, to se nevyklučuje....od schopnosti být v bázi, milovat ...

Každý si řekne - když si nebudeš všimnout pošestlosti, zaplaví celý svět - ano, zaplaví, tak to je, ale rychle jí dojde palivo, jako když nafoukneme balonek a pustíme a on se vyprdí a spadne, a příroda toto ví ..., a nevyčítá, že se tomu nepostavím... samozřejmě, že je to věc cti se tomu postavit, ale nejde to stále ... a samozřejmě, že nezabývat se tím, tak tím se v nás stejně objeví nějaká hrudka (potlačený vztek a hněv), tak to je...

Nehodím se na nic... a tím jsme se dostali na začátek - co bylo smyslem, předučením, mým úkolem? Splnit bezzbytku úkol by asi nedávalo příliš smysl...nebyl by prostor pro dialog. Ten úkol a smysl cítím spíše jen jako lásku v sobě, co mi byla dána do vínku a co tam je, a co jsem, je to dosti holčičí, ..., a úkol jakoby tam ani nebyl, je to komplexní, koulovité, inertní, neměnná láska, neměnná dynamičnost, jako takový věčný plamen..., ale jasně že toto, to zkoumání, text, nějaký smysl mělo ...

17.7.2018 večer: zapomněl jsem - erekce vadi (trans problem) ale spíše nevědomě, erekce je příjemná...

Staronovost: Vytratil se časem mužský prvek - nepsychika, fyzická, zdraví, uvědomovat si v sobě ne, přátelství, pravda - upřímnost, raznost...určitá jednoduchost ... vydech, ... vzdát vlastně delam práci mimo svůj zájem a nerozumím si s těmi lidmi...apod....

Fyzická agrese existuje a řeší. ,, Ne - zrada.

Časem nám úplně vezmou názor - nás. Přijde mi, že na všechny lži druhých musím přikyvovat, neb pod nimi jsou oni, city a agrese. To neexistuje. A tak je to i vůči světu a nejvyššímu. Je to ego. Už to nehodlám žít, lze jen od toho odejít. V dětství mě takto vzali, vezmou vám i nesouhlas, pocit sebe sama a komunikace s okolím - sebeúctu, sebeuvědomění, lásku, existenci a ,, nemůžeš tu zažívat nic svého a pozitivního, ... malé ne se ozývá... Vše křičí a chce být potvrzováno. Najít nadhled.

Musí se zacít v sobě. Jsme patologičtí stezovatele, stezujeme si že nám někdo ublížil. Ze tu jsme. Sami sebe přesvědčujeme že nás baví práce ...Toto cítí každý ale asi je pro nás výhodné nerikat pravdu....Snázíme se druhým vyhovět abychom se nemuseli zabít vzájemně....Když se začneme domáhat, skončíme stejně. ... Aby někdo potvrdil me, mé ne - opět potvrzení:)...Ale kdo si zachoval ideály mládí ve stáří nezestarl...

Mám v sobě že zene se absolutně nesmí nic stát - nedotknutelná, proto narazím...musím jí i nechat spinu a nežít nevědomost... a srdce cítí pak omluvu a ok atd...a zase je to ok, slunce svítí...

Z zadního boje nelze odejít bez sramu (na těle či duši), jak bychom si přáli.

Posetlost je prostředek pro seznámení cizích lidí třeba panak v práci.... Ten co druhého překvapí (sikanuje) vždy vyhraje - dokonce ve slabé chvíli je pro vás nechtěnou oporou. Ale ty nejsi muž a nevypadáš tak cizí žena v metru co si na nástupišti stoupneš metr odemne a jak je u žen zvykem celem k memu boku, vidí že jsi slabý a proto si te vyhledá (oba se topíte ona je také slabá) vždy vyhraje neb třeba te nakopla aby sis uvědomil že chceš muze apod.... ... Sikanující neví kdo je dalek protože....., žena nikdy nerozbila okno nepochcala sousedum něco ona neví co to je byt dablem, proto jim je. I proto již mám zpracováno a používám vyšší věc - mekkost vůči tomu zlemu v nich upřímně (bazické) tím to je také zpracováno a když chci mohu je pak dorazit anichž bych s nimi mluvil - právě proto dorazím. Všichni jsou vůči mě tvrdí - s predsudkem, úplně vsichni... Umím vyjádřit agresi tak že lidé skácou do stropu (zženst gay) ale nenachytají mě neb právě umím použít tu mekkost a to právě zženst gay neumi....take říkat si že jsem slabý je nesmysl...apod.... Už na narázky psycho lidí neslyším co říkají...právě díky zpracování slabost-ostrost. Vlastně se sami ztrapňují.

To je vše váš hetero svět...

Zena chce vykastrovat muže - ten proces... Pokud se chcete vcítit do ženy musí vám něco chybet...Ženy se i sebeobjektivizují....

Jsem zde omylem.

Nenávistné pohledy se ženami, pak se objeví nějaký muž a toto nevnímá - on soudce, velitel - jak zoufale ženy žijí a jak mě to, že jsem na tom "stejně" ...

Ženské se člověk trochu dotkne a je mu to vráceno s horší ... Říká: jsem v tobě, jsem-jsi slabost,... je larva (E - je A), nemohu udělat nic mužské, jsem hned trapný,, nakonec jít dál - přiznat si (mužsky), že tam je, pravdu, tím je klid, má však tendenci být 100 %, tak ji to nech, a ono to zmizí, neb to nejde. Paradoxně to je mužství mysl. Žena se nejvíce bojí ukončení. Také nechápou, jednám za firmu, ne za sebe...

Vlastně celé je to shrnutelné, ten obecný a můj problém do Freudova kastráčního komplexu, úzkosti (kleště, uštípnutí, krev, jizva). Je v něm bytí vs. nebytí. Týká se obou pohlaví. Souvisí s agresí, touha po kastraci muže je typicky projev ega (něco mít), čím víc máme, tím více nám to chybí. Žena chce trofej. Ego - všichni musí být jako já (s vadou - bez penisu), také je to - něco tam mám - nachytl ses, není tam nic. To čertovo prázdno (E) je také ale penis symbolicky, absence. Zpracování kastráční úzkosti je, že žena se vyrovná co je a netouží po kastraci muže a muž se vyrovná a ...zde nevím. U mě - aby matka mě měla ráda, moje přirození a nebyla chtivá kobylka... Také, orgasmus muže může doprovázet představa ponížení, krve, kastrace, vagíny. Toto celé řeší Animus. Samozřejmě, že nejde to dokonavě zpracovat... Sexuální akt je de facto kastrace, napjetí, možnost smrti, (ženská predace, tedy nevědomá, k pošetilsti - šikaně inklinující, introvertní) a překrývá se to právě polštáři... A o tom je i můj interní auto vztah ženy a muže ve mě, chce mně vykastrovat. V sexualitě je uchována symbolicky predace a život jako takový a vše živé to odlišuje od pouhé predace...Kastráční úzkost souvisí se všmi úzkostmi. A není to, že se člověku najednou rozsvítí a ani postupně, není to jako zapomenuté trauma apod. Je to příliš bytostné - abstraktní. Snaží se mě chválit jako muže - nesnesu to, bojím se sebe - být muže, mám to schované, jako žena. ... A i nechci, aby si to mysleli, že nejsem muž...Muž je i citlivá čepička - klobouček. Démon je agrese (neprojevená) a stejně jako agrese se těžko zastavuje.

Když bude dělat pro mě mrtvolku, nebo svázaná, nebude tam pak ta rozechvělost v ní a u mne stres, jinak jsem impotentní (bojím se), je to kompenzace běžného stavu, kdy ona má návrh, teď bude úplně po mém a v "klidu", stejně tak to je s mužem a jeho vnitřní ženou (šikanou), pak je to pro mě normální a dobré pro oba, bude tam "sám" jakoby, pak bude vlastně i jako muž, budu zkoumat objekt, bude E' utopenec (tvrdost), narcismus je právě orientace na ego v podobě E' utopence, zvěčnělý kámen, zkamenění, drahokam, vznešený, koncentrační tábor - dinárský a germánský typ... Není dobré rozvíjet jedno. A je dobré "ano, toto je pro vás normální" a smysl je naučit se pomalu empatii pro druhého, milování jako dialog ... v běžném životě jsem měkká povolná entita a toto je kompenzace... Ženy jakoby nechápou tuto mužskou kompenzaci, berou to jako selhání toho muže - neumí si ji ukočírovat atd.. Žena o tom, že utiskuje muže neví, neb je uvnitř utiskována Animem - je jím posedlá - to je ta nevědomost ... Nevědomost projevující se navenek jako egoismus, nevědomý egoismus. ... Je to o tom, že penis mám a mohu tedy vnímat a používat jen, když je protějšek inhibován, také homosexualitu chápu jako silně prostoupenou oním nekrofilním narcismem (E' utopenec - kámen a nebo odumřelá Anima). To vše je obal na kastráční úzkost. Ta úzkost není myslím většinou vnímatelná ... je příliš bytostní aby byla vnímatelná... Ono není to tak, že muž se bojí kastrace a tečka, jsou tam i kompenzující psychické obrazy v nevědomí...Nevědomím tedy vlastně je svět kompenzační k vědomí, ale jsou v něm asi i svébytné obsahy - resp. kompenzace nekonkrétní (obecný, archetypální) vs. konkrétní - vědomý. Dítě je pro ženu pak kompenzací za chybějící penis (Freud). Kastráční komplex cítí žena na pozadí když obcuje s mužem, jako jeho bolest a to ji přitahuje a líbí se jí (sadistické), píchne ho a on jí vystříkne, to píchnutí - to je ten muž (v těsné komunikaci se ženou) pro ženu v symbolické rovině... U mě se v mysli příliš rozevřely nůžky mezi sadismem a kompenzující nekrofilii (mrtvolný klid), normálně je to spojené více...Nednou z hlavních priorit v sexuální představě žen je muži vnútit do mysli sebe sama, uskopuje se tím, jak se nad ní (s ní) muž uspokojuje - to je to, že žena je ego a zároveň má já nevědomé - zárodky - nekomunikuje s mužem (má ho jako nekomunikaci, neživý předmět) a proto je jím posedlá, , , mužská mysl spíše pozoruje svůj protějšek... je hezké, když se tyto věci před ženou vysloví nahlas - jak utichnou.....Žena je nevědomě egoistická (muž také, ale jinak) - je apriori ubližená a má tedy právo na všechno, je prázdná uvnitř a musí být plná - tedy pak je bytí i nebytí. Ona (Animus za to může) si vše usurpuje a neví o tom neb je přeci ta ubližená a nic nemá. Tam je potřeba to vyrovnat tento rozpor... Narcismus vždy doprovází rozevření nůžek na šedivý kámen sochu a to pod tím ... teď máme rádi mě drahá ... a pak mi přijde svět normální, muž vyhrál... Je v tom auto-sexualita (žena i muž v jedné hlavě - egoismus a narcismus)... Lidé říkají - protože je v tobě to zlo, které ty cítíš a které nemá být cítěno a které vidíš v nás - budeš nám sloužit kňouránku...umět si věci užít a nemyslet že ti někdo vyčítá, že s ním nejsi (rodina). .. Muž i žena homosexuál má v sobě heterosexualitu jako takovou, tedy má nerozvinutou jednu složku identitní a jednu orientační, je to fraktálovité schéma, homosexuál objektivizuje

heterosexualitu (jako A) a staví se nad ni, tedy kompenzace egem, narcismem, heterosexualitu chápe jako nepříjemnou neb její hlavní motiv je kastrační a léčí to právě homosexualitou. U gaye je ústřední jistá identifikace s matkou a lesby s otcem - identifikace s nepřítelem. .. Introvertní žena si místo penisu má úzkost, stažení, extrovertní má toto spíše vytěsněné, podobně jako muž... ono se to slévá kastrační úzkost + její "řešení" dohromady...

Když něco nejde - třeba se vyčůrat před lidmi - armádní působ je, že se řve - ty hovado, tady jde o život ... Když mám v náručí milence atd. začnu automaticky dělat pomalé kopulační mužské pohyby. ... (na jednu stranu muž na druhou to není vlastně zpracované, dělá si to, co chce) ... Agresi projevovat a potlačovat, pěkně je to vidět na psech, ti to dovedou, člověk s komplikovanější myslí, právě buď agresi úplně vytěsní nebo ..., právě to erotické vě mě je že se žena mění na muže, mužská tvář a vše mužské je pro mě uspokojivé, neděsivé, souvisí to s kastračním komplexem, něco tam má - má ho tam také - klid. ... ženy spíše neustále kmitají, pracují, muž leží a nedělá nic a pak jde něco tvořit, lovit atd., žena mu říká aby už něco ulovil, on leží a pak jednou vstane a promění se v lovce, neb se to dlouze učil v dětství a mládí... žena při orgasmu - je to o řevu, něco se řeže, píchá apod., muž spíše funí nebo hluboce slastně vydává tóny, .. Ale co pak dělají vyšší bytosti na onom světě? Jsou rozplynutější asi, to jednak, a jednak, vyšší pomáhá nižším, tak to v bytí chodí...ale nepomáhá neustále, to není pomoc a proces k bytosti...

V člověku je při nedostatku kontaktu nahromadí negativní vyčítavé energie a pohlcuje ho Anima . Tím násilím ale člověk nenajde svoje mužství, neb je to ubohé kompenzační, až komunikací s dotýčnými.. proto ty psychopatické kompenzace násilí na ženách... donutíš lidi mít tě rádi...

Žena nikdy neukáže agresi, co má v sobě - Anima, a je agresivní přítom, to muži hrozně nesnáší, neuvolní se (myslí si, že si kryje sebe - měkkost, uvolněnost - ale tedy alespoň mě toto nezajímá) . .. Ženská, když stále vyjadřuje, že si ji muž nevěšmá, tak tím kryje svoje pochybnosti a to, co jí říká duše či něco, aby se s mužem bavila, to, .. - nevěšmáš si mě - tím kryje i to, že si ona nevěšmá muže (nenavazuje s ním komunikaci). ... Od mala mám v sobě prát se s dívkami a s muži spíše ne ... Duch je, když dítě upadne a on řekne - můžeš chodit? tak běž (nechce narušit suverenitu daného tvora, že pomoci nepotřebuje), tak to mám v sobě, možná to vypadá cynicky, ale úmysl je ..., Dobrá je otázka na pošetilce: co po mě chcete? a trvat na odpovědi. Budou třeba říkat, že se prostě tváříš jako idiot apod. Nakonec ale stejně skončíte asi u toho, že to dělá proto, aby si ji/jej někdo všiml, že chce lásku... Nechat pošetilst, křeč vládnout - neb to neumí, neumí se rozhodovat, proto to musí zjistit. ... Žena sleduje, jak jsi přirozený, strašně moc se snaží, aby jsi kontroloval své pohyby, jako to má ona v sobě, tu křeč na tebe hodit, ponořit tě.... Vůči systému (systém je vlastně taková atmosféra ve společnosti) je dobré být jaksí hloupý, řouma, dělat hloupého. ... Aby si systém připadal důležitě. ... Když se děje něco pošetilého, nemravného, tam někde - žena se musí podívat, jinak by byla mrtvá, a muž spíše nepodívat, aby byl živý. ... Lidé se stávají démony, neb se jich bojí, když už jste jeden z nich, spodiny, pak se už nebojíte tolik... Lidé, šílenci, co ale neublíží, jsou jako Kristus - berou na sebe hříchy druhých. I já to dělám, viz všem sloužím atd..., je to podobné. .. Pošetilst není nic jiné než agrese, potlačená, podobně ego. ... Ten určitý ponížený mód mi je vlastní - být gay...také je to, že člověk vezme na sebe hříchy druhých...stane se jakousi obětí.

Uvědomil jsem si, že na něco už nemám... Nevím kam jdu, co mě čeká, jak každý to neví... ale víš. (?) ... Když Bůh řekne neví, je v tom všechno... Ve stáří - pošetile se dívám po lidech, ale hlavně - člověk už ví, že každý má jakoby stejný problém, který se nedá dobře popsat - obecně chybí tu duchovnost a bytostnost, láska ... identifikuje se s něčím, co vlastně není, je v nějaké roli, je blázen, alkoholik, upjatá vědkyně, apod... už člověk prohlédne skrze ty masky a role, co druzí mají a samozřejmě i svoji...

Tu trapnost nevidíme, když se díváme do mobilu, nebo s někým mluvíme, kdo tu není, nežijeme tím, co je zrovna kolem..., je to clona egoismu a narcismu.

Pošetilst je právě to tajemství, za kterým jdeme – muž je žena a naopak, nebo v muži je žena a naopak apod...

Vlastně, když jsem uvažoval, tak se neumím (už) zamilovat do muže, vše je povrchní, uvnitř jsou rozmáčené šedivé vajgly, právě vůči těm najít změnit v lásku (působí to vlastně stejně jako animus - bolí to s tím něco mít...), je to i můj vnitřek (projekce), naučit se mít rád jako muž (určitá nepodmíněnost...), v ženě něco je, nějaký obsah - A', ale v muži vlastně nic nevidím, možná se bojím, že bych ho nemiloval, neb to nejde dva muži..., jediné jako forma přátelství, ale ne jako milenecká láska... Myslím, že muže tolik zdůrazňuji proto, protože k nim vlastně necítím nic, neumím s nimi (sebou) mluvit, nechápu je, apod., bojím se vnitřku muže, odpuzuje mě, a je tam jen lihový dech možná to právě ani nejde a nemá jít. Nejde to milovat, určitě to je právě ten Animus, obluda...

Shrnuto: na ženy si promítám kastráční úzkost. Ono nejde o vytrhávání zubů apod., jde o bytostní status, pocit. Lidé nechápu můj stav: žena mi bere mužství, tedy nemám dovolání u žen a ani u mužů, neb kdyby to muži chtěli chápat, budou jako já. Ale zároveň už tam vlastně je to, že jsem žena a беру (své, jeho) mužství zpět. A pak tam je normální úroveň bazická, kdy je člověk s druhými "za dobře"... Proto ho nikdy ženě neukážu. ale nuda pláže atd... potřebuji si to jako žena chránit... To odjímání penisu ženami - není to dokonavé, nesouvisí to moc přímo s penisem, jde o to, že ona už ho v sobě má, v podobě právě E', je kudlanka, je to úzkost samotná. Výraz ženy při ponižování muže je max. inferno , říká tím ale i pošetilostí, že nejsi tu sám... Extroverti v sbě mají - měkkost se musí ojetat, tedy zradit, šikanovat apod. ... Tedy u mne žena pomoc a muž uklidnění - obecný proces, i na genitální úrovni. ... Místo penisu "má" žena právě to E, E', E'' .. A ta "orientace" na procesy vede na nedokonavost ženské mysli ... Ta úzkost se netýká jen toho žen tam nic není ale i žen tam něco je, překáží a být nemá – komplexní problém to je. ...

Největší nápor na psychiku jsou letní koupaliště - závist ženám ženu a jejího muže a mužům muže atd. - ta závist ve mě je jaksi nevyjádřená, skrytá, nevědomá, závist úzkých normálních boků mužům apod. a děsí mě to zároveň apod..

Pošetilec také nesnáší pošetilost, neví, že je pošetilý a projikuje si to ven, typicky třeba fanatismus. ... Možná nejlépe - říci lidem jsem trans a pak být normální kluk, jako jsem vždy - sice to nepochopí, ale vyjádří se tím to, co ve mě stále bublá (ženství?) a je přítomno a lidé to nechápu, do doby než na někoho narazím, člověka, jsem ok vlastně. Jsem trans a jdeme dál, jsem kluk, chovám se celkem normálně, je mi to přirozené...

Přiznat si, že mi ženy ublížily, a lidé obecně - tím se také napjetí sníží, stane se to dokonavé, minulostí. Ale už je to jistá cesta do bludného kruhu. ... Muž pro mě znamená "už žádná bolest". Kastráční úzkost, bolest, je jakýsi archetyp chybění, který ženy neustále prezentují a vlastně se za to skrývají. Třeba vždy musí být více ubliženější než ostatní a hlavně než muži. ... Mám rád lízat muži anál - chlupatý, análnost obecně je mužská dosti, a je to i o tom - žádný penis, nic co ubližuje, už jen hladkost, ale ne vyhlazenost + mazlavost, to nemám rád, to milují extroverti a hysterici.

Asi jsem si zvolil svůj život takovýto, potkávat se s překážkami, se svými protipóly, abych se tu něco naučil a mohl to předávat - s člověkem jako ty se nic nového nepříučíš (tím nezmenšuji význam stejnosti), když tě někdo irituje, můžeš se něco naučit... Stále jako by rodiče byli nade mnou a já byl jen dítě ... totiž i stavbu těla mám velmi subtilní, byt' jsem vysoký, vše mám S velikost, a obecně mikro koncové části těla - hlava, ruce, chodila, vadné držení těla a další symptomy syndromu CHARGE, ale nemám to potbrzené a už mě to nezajímá. ... na to chybění, které pociťuji mezi lidmi, ženy ho vůči mě vyzáňují, nejraději by mě hodili do žumpy, nevím proč, máme totiž společný neverbální "kód", který u mužů ženy nenachází, vlastně jde o více či méně pošetilé citění E', erotické, s mnou jako měkkostí, sedlinou, Eros, musí v tom právě být, je to o prožití, je rozdíl prožívat a doopravdy prožívat, je to třeba o tom, že vás "zabíjí" a vy to prožíváte, ale ne masochisticky apod., ale jste v tom. Proto rád chodím mimo. ... muž (mladý) když si lehne na kanape v oblečení, vyzáňuje z něj odumřelá anima, na povrchu je jaksi měkký odumřelý a je to i uvnitř (má rád život) - tam to má svůj obraz a je to vlastně vagina, to se mi na mužích moc líbí (je to otec doma v neděli odpoledne po obědě, hladí si nohu o nohu apod.) - není tam právě žádné bodání apod. - (žena podle mě toto pociťuje směrem k sobě, tak "vyřeší" kastráční komplex) - jsem to totiž já, ta jeho vagina a je lépe je li oblečený, když tam není žádné bodání, je to ten fetiš. přitom penisu se nebojím, a necítím k nim nic děsivého či naopak adoračního, беру to jako muž, ale v nevědomí to může být jinak... je to silně entropické, tření, šum, ta odumřelá anima, ego, muž se tím sebeuklidňuje. Ale neplatí to vždy, musí ten muž být určitý a ta situace a oblečení apod., musí se mu to také trochu líbit apod., neletím po všem, co toto připomíná, je tenká hranice mezi tím, kdy je to spíše odporné a kdy je to sexy.....Tatínku to jsem já, ta vagina. A tímto psychopat žije stále - svým dětstvím... Vlastně mi tam na něm (nebo mě), že tam není vagina, nebo naopak pak aby tam byl jen penis... absolutno, ego?... moje diagnóza: obyčejný buzerant:). toto je to určená identita vnějškem - společností, shazovat se, ale je to normální, a..., a protože jsem obojí, a také to být obojí je být vyšší než ostatní lidé, ale je to i démonství, démon je též obojí, právě to "jsem obojí" přebíjí ty ženské pohledy...(neb tam je přítomno to chybění do páru)...když piju pivo, to je jako kouřit chlapa, hořké, sladké, ale hlavně ta hořkost..ženská orientace na muže je právě o tom, že on je ne-libido (odumřelá anima, penis-bodlo, vše je ne-libido), což souvisí s libidem, erotem, libido donekončna fascinačně obcuje s ne-libidem..... Tohleto řešení mužského a ženského a ty rozdíly je hrozně pošetilé.. ... Pro jedno se rozhodnout, vyzkoušel jsem už snad vše možné... Chci li skončit, musím být na sebe tvrdý, jako byli někteří v rodině vlastně... Dětsví musím už zahodit. Celý život jakoby si v hlavě nemohl dovolit nic, nezasloužím si to, ale to není správné pojmenování, šetřím, jsem skromný, na lepší časy, a tak žiji stále, vynahrazuje se mi to tou obojetností a poznáním apod., spřízněností s Duchem, přírodou, tomášku ty si to nemůžeš dovolit, ano je to tak... .

To bylo nářků. Konec.

Muž je vlastně vyprázdněný, ale není to démon, ten je spojení muže a ženy najednou, a není to přesto Bůh... Tedy vlastně jsou tvrdí na sebe a na okolí (relativně, v jistém smyslu...).

V samotě muže šikanuje Anima, šum, a dráždí ho a i se dá u toho uspokojit... Hlad po lásce se projevuje jako psychopatie - lovení lidí a uzavřené srdce, už jen ulovit člověka, ostatní je moc náročné a komplikované a normální apod. ... Vykazují zvláštní orientaci mj., na věci (podobně to mají ženy obecně) - třeba hledám posed v lese, narazím na dva gaye jak si to dělají, ale to mě nezajímá, já hledám posed a tam budu sám, konečně sám, a to je moje orientace, není to věc a ani to není živé, spíše zneživený objekt to je, znak autosexuality - jsem sám (s) mužem, a tam to postříkám, kolem les, Matka Zem, ale nevysral bych se tam, to mi není vlastní, to je totiž vlastně mužská stopa, moje stopa je moč a sperma... a konečně, když se udělám na lavičku v posedu, tak si tam pak na ni sedne myslivec a konečně spojení, uspokojuje mě to, aspoň nepřímo spolu něco mám, s ht mužem. naše spermie se spojí a utvoří, abstraktní, a .., naše spermie se spojí:). Nebo mé vajíčko a spermie a jeho spermie. je jedno že to zaschlo a není to skoro vidět:) ... Jde o to symbolické spojení, tření, dotyk intimní... po 45ce už nebudu moci mít dítě... V posedu jsem třeba několik hodin, jen ležím, sedím, koukám hodiny na zem, na les, větve apod., nejradši mám místa, kam nikdo za celý den nejde... ale netoužím po někom, jde tam o samotu, která mě vzdrušuje, neb tam jsem konečně sám sebou, nesu si to od dětství toto... Dám ti toto vše, vše toto kolem jsem já, krása, bolest, ... jsem démon, ... Zpívám v ženských šatech v klubu a otec se dívá a je dojatý, konečně mě vidí... co ve mě je.... Měla jsem takovýto život. ...

Ve stáří je pohlavnost již za námi a opět se dostáváme do normálního bazického stavu, už tomu rozumím - existuje stav prepohlavní, který je dosti pohlavní (dětství), po pohlavním touží, tento široký božský bazický stav je ale jiný od širokého, božského bazického stavu, kdy je pohlavnost již za námi - není tak živý, je šedivější, ale je to báze (nikoli báze jak jsem psal v textu) - je v tom vše, veškerý čas, pohlavnost je jen část celku, výčnělek, toto je trvalé, věčné, bylo to tam vždy... trochu se tedy tyto dva "světy" dětství prepohlavní a stáří postpohlavní odlišují... už víme, co to je, věděli jsme to jakoby vždy, ale teď už to víme a máme to za sebou a díváme se na mladé trochu voayersky... ..

Vlastně i oni se musí nezabývat tebou (v tvou hlavě) aby ti dali pokoj. ... Pošetilost touží po něčem pošetilém, jako touží ego po egu. ... Vlastně ženy to dělají naopak, než by měly - pohybují se trhaně, lekají se, šikanují, doráží, ale naopak mají být k tomuto měkké a uklidňovat to (či se uklidňovat), dělají to přesně naopak, než je individuace, zrání, a společenská úroveň - normalita - tlupa, proto je to tedy pošetilost, což je jakoby inverzní individuace... Někdy mi přijde, že každou chvíli musí vypuknout třetí světová válka, lidé jsou velmi nadřzení na boj, třeba v autobuse, na ulici apod., paní - ta třetí světová válka už konečně vyjde, vy, protože máte nejvíce zkušeností z boje, budete velet pluku a budete nasazena do první linie (vše je to ironicky, vůči starší paní, nikdy nebyla v boji, já také ne), vy o boji přeci víte vše. Ona ho tam prostě má, toho bojovníka a o boji ví úplně všechno, je mistrný generál, má za sebou mnoho bitev... Pošetilost - jít na něco, na co vím, že nemám... ale i to je někdy odvaha... Tím se hezky Animus relativizuje, opravdovým bojem. Válka je dítě, systém. ... Muž když koktá, tak zadržává (čert, kastrovní komplex), ženské koktání je spíše tahání slov, eeee a pak se vysloví slovo (dává tam kus sebe, měkkosti, táhlosti a pak porodí dítě), ale stejně tak by šlo říci, že muž tahá slova protože je to anální a žena zadržává protože je to o jejím Animovi... Slabší může používat jen lstí apod...

Nový pohled na pošetilost: nejde jí říci, že něco dělá špatně, prostě to nejde, nějak z ní něco vazažuje, blána atd tam je či co a nejde jí říci, že to dělá špatně (obsadí dvě židle najednou v plném autobusu) - totiž nemá cenu jí to říkat, protože to tak je. Nemá cenu vynakládat energii zbytečně na něco, co je pravdivé, násobit to. Tím se to právě živí. Ona je špatná z podstaty - je měkká, slabá - žena dole. Tím se dotkneme podstaty problému, neb toto má v sobě a nese si to. Podobně muž se chová úplně stejně, když je pošetilý. Je to vysoké a lze to ale i chápat jako démonické - odsouzení bez důvodu. ... ještě jednou - nejde jí říci, že je špatná, protože už je špatná. Nejde jí říci, že něco dělá špatně - jde to, ale tak, že z podstaty je špatná, měkká-slabá-nanicovatá neodvážná, nebo naopak muž je špatný, zlý, démonický, zrádný... vyjádří se tím hlubší mód, který to živí a který je za tím... v nás, neb my sami považujeme slabost za špatnost apod... a pečovat a dávat peníze na postižené není zpracování slabosti, stále je to almužna pro ty, co nemohou být v boji. .. boj je důležitý, ale zpracovat slabost stejně tak. ... když někdo dělá něco špatně, tak to je jasné, a nemusí se to říkat nahlas... je to možná relativní, závislé na našich projekcích - špatnost projikovaná, ale...

Maskulinní lesby a feminní gayové buď muže/ženy milují a mají je za přátele nebo naopak, těch důvodů tam bude asi více, u každého třeba i jiný, a také škatulka maskulinní lesba, feminní gay je škatulka. ... Je ale vtípné, jak některé takové ženy dokážou ženy parodovat, a muži muže parodovat (shazovat), relativizovat, každý démon relativizuje. ...

Lesbám jsem zde nevěnoval dostatečnou pozornost. Myslím, že tam platí stejné principy, ale asi ne vždy úplně stejné. Stejně jako gayové, lesby mají mezi sebou Anima, a celé se to točí kolem něj. Svého Anima živí právě zaměřením na ženy. Tak to

dělají i heterosexuální ženy, které mají s Animem problém – klidně i velmi staré – dívají se po ženách a muže odsuzují, neb jim nedokázali prokázat cit a nedostaly od nich cit. ... Lesby živí Anima a líbí se jim ženy, neb v nich vidí Anima, čertovinu, kalhotky, určitou šťavnatost či čpavkovitost. Animovi neumějí říci ano. Častější bývá otevřená nenávisť vůči mužům, neb mají větší přístup do komplementární složky, než muži, kteří mají komplementární složku – ženu uzavřenější a s ženami se baví, ale je dost těch, co ženy nemusí... Ženská mysl je celek, a je zaměřena na celek a část celku, proto je to tak komplikované. Někdo říká, že ženy jsou nepochopitelné, je to asi tím, že touží po úplnosti, nikdy se jim nedostává toho, co chtějí, neb touží po úplnosti, jen udržují oheň, proti této energii právě vzniká veškeré duchovno, jak eliminovat Samsáru, tíživost relativity a neuspokojitelnosti, a je to tak dobře, někdy se skončit musí, musí se umět skončit...

Všechny pošetilce do první linie, ať mají, co si přejí, ti Zemanové apod... tohoto se chytanou lidé a zaškatulkují si mě, ale nejde mít jeden názor na jednu politiku či osobu.

Humor je démon, který je ovšem v kontaktu se Smyslem.

Fanatik plně splňuje očekávání Animy, je bojovníkem a je jejím služebníkem (žena vidí muže jako bojovníka fanatického, je čert který ji hezky pobaví, kašpárek), nemá svébytnost a odpor ("ne") vůči Animě, proto se to i kompenzuje homoerotikou... je cítit jak je služebníkem animy, nikdy by ji nedokázal podrazit nohy, je to sice ušlechtilé, ale je to vazalství. ... Toto je i můj problém.

Animové žen se různí (Animy mužů také), každý je trochu jiný, odvislý od vědomých i nevědomých schémat v rodině, od očekávání, nastavení atd. Známu ženu, inteligentnější ženy bývají rafinované a své konání si pošťují, překrucují tak, aby vyšly "čistě", předvídají více situací, to jsou otázky milisekund, a usměřňují si atmosféru podle svého. Jen silný introvert dokáže být k té atmosféře lhostejný (a je na tom stejně jako ona, proto ho to nevzruší), ale značí to, že sám je "postižen".

Takže ten případ: její Animus je neskutečně silný, mocný, velký, absolutně neoblomný, asi mu úplně chybí citovost, která se mu nedostává a on ji pošetile odmítá, projevy Anima na těle jsou hrudkovatění kdekoliv, váčky apod. Tedy buď s ním nemluvit nebo na něj působit jemně, ovšem když se na něj působí jemně, musí se být v kontaktu s ním, musíme jej cítit (tu hrůzu, zeď, ...), abychom viděli jestli se mění nebo ne...právě proti té hrůze se rozvíjí to ženství...ale nikoli egoisticky.

Totíž, když začneme "zlu" říkat, že je zlé, ono začne si o sobě myslet, že je dobré, protože že je zlé a méněcenné se ví obecně a jasně, pak o tom totiž začne pochybovat. Proto se to živí, když tomu říkáme, že je to zlé. Jen muž odstřižen od světa pohádek Animy+Animus (normálnější stav muže) dokáže takovou ženu napomenout a ona jej poslechne...nikoho jiného neposlechne, proto ostatním zbývá jen si toho nevyšímat, což ale dělá i ten muž...ten muž v ní dokáže vidět citlivou dívku, co je nějak zakletá, proto jej ta žena poslechne, i proto, že její Animus konečně narazil na city, na duši....

Kdo chce vidět v druhých negativno, uvidí jej. ...

Hysterik dosahuje svého cíle střídáním polarit, a vyjádřením polarit najednou, znejišťováním okolí – manipulace, ona je pak záchranou (tím E'), a to samé je i erotické a vzrušivé pro ně, pro hysterika a jeho partnera vlastně také. Dokáže se velmi dobře vcítit – ale jen do sebe. Tak to mám vlastně také! Zachraňuje v sobě, co se dá, stále se zachraňuje, ale je to už pošetilst, nemá to význam, už je to zbytečné, nabubřelé, nafouknuté, setrvačné apod. Hysterie si velice dobře rozumí s narcismem...projev téhož... „Cítí-li hysterická osobnost potřebu si ulevit od vnitřního napětí, našťve svého miláčka a tím se odreaguje. Nesnáší, když je partner ve stavu klidu a bezstarostnosti, v takovém případě jej začne popuzovat, dráždit, aby došlo k "vyrovnání" vlastní labilitě s vyprovokovanou labilitou partnera.“ "Hysterická žena nedovolí, aby se manžel dobře bavil, smál se, aby byl bezstarostný, veselý. – takových lidí znám:). Něčemu se směju a oni zamrazí a jsou ztuhlý a zlí – nesnesou uvolněnost, musí být E' vůči tomu, neb by ukázali sebe – rozbředlost...a byli by manipulovatelní... Známu paní, co si na hysterku jen hraje, aby tím zakryla svoji hysterii a nikdo ji nemohl nic vyčíst. Všechny poruchy osobnosti jsou podobné, jde o šikanu druhých a vina je jinde než u mne...i u masochismu... Opět hysterik: „Je tedy v nestálém úprku, při němž obléká a odhazuje šaty a masky, bez pevně zachytitelné identity.“ Odhahule jakoby pravdu, která pravdou není neb pravda není... Zdroj si najděte...citaci...“Z počátku vztahu není možné hysterickou osobnost rozpoznat, protože dokáží zahrát libovolnou požadovanou roli. "Dokáží být právě tak vášnivými milenkami jako uzavřenými nebo chladnými dámami horujícími pro samotu a vážnost." . Selektivní empatie. Hysterická osobnost (stejně jako narcistní) má extrémně vyvinuté vcítění, ale jen v určité zúžené rovině. Reaguje především na pocity odmítnutí a zavržení - anebo lásky, obdivu a erotické touhy, které se vztahují k její osobě. Pokud jde o potřeby a city partnera, jakoby je dokáže splachovacím způsobem zcela ignorovat; nezatažuje se tím. Resp. o nich někdy ví, ale tváří, se že neví, pokud by to mělo vést k něčemu, co se jí v dané situaci nehodí. Empatie se také vztahuje na vycítění Achillovy paty protivníka, přes který pak partnera zkouší ovládat a manipulovat. ... Rada:

mít se zdravě rád a přijmat sám sebe, abych nepotřeboval dodávat sebehodnotu (ustavičnou pozornost, nekonečný obdiv) od druhých – to je právě to démonické, vnitřní prázdnota. Hysterka muže zavalí dělohou, placentou, živým masem, blánou, a to je pohlcující zančně a pak se topí a masochisticky setrvává nechtěně v tom...hysterik vždy šikanuje. ... Další rada v témže textu: odstranit podprahový pocit závislosti a nesvobody, jež vede k nedostatku samostatnosti. Hysterka toto klidně udělá, je emancipovaná, ale není to svoboda, je to umělá svoboda, jen si to namlouvá. ... "znovu mě odmítli, opustili, já to tužil, já to předvídal" = hysterický leitmotiv. ... Je myslím jasné, že vše o čem jsem psal je mj. o hysterii, ale týká se to dalších poruch, všech diagnóz... .. „nečekejte, že když budete ohleduplní vy, bude druhý ohleduplný k vám - to je jako když beránek předpokládá, že jej lev nemůže kousnout, protože on sám by mu přece něco takového také nikdy neudělal“, „neberte její slova příliš vážně (ať jsou sebesilnější); jsou vždy projevem momentálního rozpoložení – byť za nimi cítíte právě to vážné E', ublíženost a zlo“, hysterik musí k náhledu na svou poruchu dospět sám a dobrovolně, hysterie a psychopatie –antisocialita jsou dosti podobné, ... hysterik, stejně jako narcis mají v sobě špinavé jádro, obyčejné, lidské, šedivé, nudné, to jsou vlastně oni, resp. zde je zárodek jich samotných...uvědomte si, že právě ti lidé, které je milovat nejtěžší, naši lásku potřebují nejvíce ... ale to z nás dělá mesiáše a to je nesmysl na druhou –neb v mesiášství láska není...

Ty ses mi rok neozval Tomáši, nenapsal ani nezavola a nepřijel... Máš na mě telefon, máš a nohy taky. Je těžké tato zažitá schémata, kdy jsem vlastně "špatný", nemám se rád, proto jsem špatný a musím trpět, jsem oběť, trpím a oni mě ještě k tomu navíc odsoudí a pošpiní, a musím být sluha, jsou velmi egoističtí, a říkají, že nejsou, ... s nevědomostí se nedá moc bojovat, ... bylo těžké najít nové schéma, dříve ve snu když se objevil nějaký protivník, tak jsem nemohl dělat nic, dneska když ve snu mi žena či někdo něco udělá už reaguji a ona už není na to inertní, ... pak už do "nového" schématu nemusíme dávat tolik úsilí jako dřív... Totiž u nás to funguje jako u bojovníků, v dětství vás prudí, abyste v sobě v dospělosti toto překonali, o to překonání právě jde. Má to smysl, ale..., bohužel to vede k Velkým Osobnostem společnosti, nabubřelým atd., k narcismu a egoismu... Taky, když už jsme starší a máme svoji hodinu (jakoby) dříve před sebou, chováme se vůči lidem jinak. Jsme pak už vyrovnáni...umíme více myslet na sebe, mít větší sebe-vědomí... I ten nejmenší náznak odmítnutí nebo kritiky je voda na jejich mlýn... a se souhlasem to platí také...

Všechno mimo Smysl je vlastně projev jednoho a téhož démona, pošetilosti. Ale nelze od sebe striktně oddělovat Smysl a démona, to nevede na dobrotu..., jen do nějaké míry...

Vyvolávání pocitů viny a pak odčiňování jich, sloužit někomu, to je kolotoč... Jde o živení a uspokojování rány, prázdnoty v nás, musí se zaplnit, otěhotnět. ... Je dobré si uvědomit, že se snažím stále odčinit něco, sloužit druhým apod...

Hysterik se sbaží předsvědčit, že má pravdu, tu bude mít vždy, neb vlastní všechno a tam se vždy nějaká pravda najde, ale nemá všechno...

Vlastně to bylo o tom překvapení - účel je proniknutí dovnitř, to nepřímé spojení s myslivcem na posedu...

Být psycholog ale znamená nežít.

Ano, obdivuji se i sportovcům, tělům atd., jako každý. Ale už ne tak nevědomě jako dříve... Fyzično se mění na Logos, je to totiž stejné povahy...ale opět, ne jako ve fyzickém světě, spíše jen (velmi) částečně, nebo celkově, apod., a nikdy ne úplně...

Mít své doupě, kam se dá zalézt, nemusí to být konkrétní místo

Každá nevědomost je nenasytná, neb když nechceme a nejsme v kontaktu se sebou, stále narážíme na stejný problém - místo, abychom šli do sebe, hltáme stále něco a bojíme se toho uvnitř a zůstáváme nevědomí. A tak je to se světem jako celkem.

Muž nechává někdy všechnu rozkoš na ženu, a pozoruje ji, jak si užívá - to je nevědomost, neb toto bude dělat donekonečna, dokud nezačne s individuací...nebo něčím jiným, dokud nepochopí jaké to je...nejde o to najít vnitřní ženu, to může být spíše pošetilé...nevím jak na to, z nevědomosti ven.

Ale proč byl velký třesk? a proč toto rozpínání? Dotyk dvou vesmírů se zdá být docela inteligentní, neb je jako rodič a rodič a dítě...

Hysterik užívá citění a empatii jen ve směru k sobě, v sobě, a nebo hledá slabiny druhých, vždy je za tím zrada...ono s city zrada souvisí, ale ne takto...Samozřejmě, že rysy hysterie mám nějaké...

Vždy tu špínu vidíme vedle, neb někde být musí, je to přirozené, ale někdy je potřeba

Ženství v tomto světě současnosti již jakoby nemůže existovat, neb rodina je rozpadlá, navíc žena se jakoby nenuceně identifikovala se zdroji, vodou apod., to nyní také již není pravda, je to dobito, navíc vše je technické a o obchodu a ambicích, náš svět je svět bojovníků a kurev (viz bulvár, extroverze). Ani mužství to nemá lehké a pohlaví se přibližují a mísí v pošetilém prostoru, prostoru pošetilsti, jako malé děti stojíme před systémem, živíme jej, a asi musíme, poznáváme (se). Ono, ženy říkají také – podívej se jakého musím tady dělat kokota, nemohu být ženská, ta je vytěsněná pryč...

S jednou hysterkou vlastně žiji celý život v hlavě Také, co ji chybí, to si vezme u jiných, jako v samošce. Nejhorší je když bere radost ze života a to bere stále... Když vidím muže, jak jej trápí žena, už nezasahuji ani v myslí, nijak, ať se to naučí sám, to je nejlepší... do ženy už vůbec nezasahuji, neb ona to „ví“, jaká je...

Přijde mi, že všichni jsou ublížení a mají svou pravdu, vyčítání, ale úplně všichni, už na to neslyším a netrápí mě to, že mi říkají nepřímou (bolestněji) že jsem líný apod., přecházím to bez větších šrámů neb to postupně začínám vidět časem jako nesmyslné,... stále je to jak malé ublížené děti "víš!, takto je to!", někdy je to jen rafinovanější, je to úder a pak doživotní táhlý pláč, prolíná se to mezi všemi jako síť, od mala toto cítím: co jsou vaše problémy, proti mému, co ani nevidíte... (jedu v tom samozřejmě také) ... proto odcházím do posedů, nahoru, kam oni nemohou, neb mě hledají po zemi...nemohu k nim nic cítit, protože je nevidím, nejsou to oni, kdo tu je, jen pár démonů se tu potuluje a zůstáváme tam.

Vyčte i, že jsi necitlivý. ... Muž je jednosměrný a omezený na něco, a žena – vytěsňuje ženu a stačí jen, aby žena naznačila a hroutí se. ... Muž ví, že nebude nikdy jako žena, opačně to ale neplatí. (Indie výjimka?) ... Hysterik si stále na něco hraje, i na léčbu, chce něco dokonavého, subjektivizuje se, relativizuje se. ... Hysterie dojde nejdál – žena přejímá mužskou pošetilst, je líná a muž ženskou – je pracovitý. Tím se dostávají už k sobě. ... Hysterik jen reaguje na podněty z vnějšku - kompenzuje, nedokáže do prostoru dát nic svého.

Někdy je dobré si říci, že jsme zde jen na návštěvě, ... to že tu jsme jen na návštěvě si musíme ale asi zasloužit ... a nelze tu být jen na návštěvě. Na co by jsme se pak dívali, když by všichni byli mimo..."

Postupně shledávám vše kolem trapné.

Snad pak radost ze světa a odchod nebo jen odchod, už nic nebolí a ke všem láska pak a odchod ...

17 53, 18 53 CERV KRIZ 15 34, 17 34, 18 21

Snad nejsilnější se Animus projevu v ženské frigiditě - žádný sex žádný život nebude vést na impotenci a ponížení muže. Topí do svého problému. Problém je jen okolo, ona problém nemá, ona ho (muže) má.

Nezpravována Anima muže silně reaguje na Anima ženy a naopak - vlastně můj případ. Vlastně Anima v matce a všech kompenzuje homosexualitou (odum A. v nás muzích) a žádná žena a klid.

Nejhorsí je že o tom neví (i jakoby) o Animovi.... Z jakýkoli problém odsouva na m. Někdo mi rekne vyjádři k něčemu jsi muž - facku dostane, pak jsi žena - facka, tak co jsi? - facka, jsi obojí? - facka, nejsi ani jedno? - facka, pak se zamysli - jsi z ženy na muže - to už je lepší...Muž jsem jen pro sebe. ... Sikanující se těžko exkomunikuje neb má všechny v hlavě (manipulant) - proto můj nemůže být lidmi exkom...Nejde to jinak - nemohu se stykat s nikým z blízké rodiny, jsou hrozně něčím posedlí a v neresitelnosti... je to můj hřích že je nechci vidět (rozladí mě na hodiny a dny), připomínají dětství asi i, beru to na sebe, je to moje zodpovědnost...pak už je to s nimi trochu lepší... (mam i e', jsem někdo) a i v jemnější klidnější bazálnější úrovni je to lepší... Žena (sedl + probl) i muž berou problémy na sebe. Žena se zbavuje problému hází je na muže neb on je toto ... a opačně i muž něco hází na ženu...Ve skutečnosti jsem ale citový, sedlový typ, že sedliny koukat ven..Nechci se snuzovat z mužského vědomí na jejich trapnou ženskou úroveň se strachem a polekaním a sikaný Anima... .Co může být pro samana větší zkušenost než být radpým normálním občanem a člověkem. Neb ty napr léčí... A pro ženu být mužem. ...Tisem když mam tak prozivam a knucim a tím se dostavam opet do normalu, bez napjetí ci E' uvnitř, sedlina a baze, A i E tam je ... vydechnuti. .. Mysl zastava stanovisko: dokud mam hlad, žiji. ... Nekdy se z bojovníka stane kurva a dost lidí nahore jsou kurvy...:) prostě jen bojovníci a kurvy svaly a kozy atd.

Introvert má pocit při setkání s extroverty že neexistuje nic mu nepatří je nula ... až když projeví boj, pak pro ne existuje, ale otázka zda být takto jiný než přirozenost - trochu se to naučit je důležité. Extroverti a introverti si kradou zdroje - jedni jimi

jsou (intro) a druzi je maji (extro)... Extroverze i introverze jsou pohlcující... Extroverze je jako dutý beran...bojí se introverze a sikanuje ji....

Zeny milují při vzrušení odumřelé zrohovatele věci části apod. muž je smrt a ona je život a to obcování jich spojení se líbí...on
řika ne beru život tobe - jsi dole (jsi smrt) ona řika beru život tobe uděláš se a tím končíš...

Je to vlastně příprava na dítě, ten hlad, neb dítě se chová úplně stejně...

Gay je i pomsta rodičům a sebeobetování se v rámci společenství...někdo musí nést vinu - úchylnost apod.

Cim větší nevědomé pochybnosti tím silnější přesvědčenejší a nalehavější (treba v lásce k někomu).

Vsude kolem je jen boj. Říkají nám: život je boj, ale nemusí to tak být. Život není jen boj. Stále strach podráždění a uprky nebo strnulost nebo ataky v celé civilizaci. Boj je i v rodině, od malá. Bojujeme stále přímo a nebo nepřímo třeba podtónem hlasu. Žijeme ve 21. století, měl by tu být nějaký posun. Bojují za tuto ideologii:). Už se můžeme uklidnit. Hlasám toto. Uvedomit si to. Zlepšit a prohloubit si život. Boj je i pohlcování se, fuze. Jakmile ustane boj a bude třeba jen lechtivý už bude hotovo. Boj v rodině a vsude je i příčina psychopatie a jejich projevu....Podobně nikoho nenapadlo se s relativitou světa smířit... Eros je potlačeno boj tedy symbolicky či abstrahováno či domov, krev a mlíko,obsahuje pod sebou v sobě Anima jako i určité fetiš... ... Právě božství se pozná tak že je tam již dobojováno. ...

Vlastně kdybych byl kluk, vůči holčákům bych se vlastně rozvíjel, díval bych se po nich, odmítal, zvýrazňovalo by se moje identita vůči ní apod., měl bych s ní fyzický kontakt, tedy bych byl již jaksi otrkaný (nějak spolu vycházejí, tvoří se) a vše by bylo normální, neb to je normální, děsivost tam vidím hlavně já...Ale od začátku, od dětství, je to u mě křeč, ale nemuselo to tak asi být. Takže, když se chci vyhnout peklu, pak je nelepší dělat to jako kluci vůči ženám na veřejnosti, učit se, ale v posteli stejně skončím s klukem. Je to trochu zrada, ale to už jim nevadí, důležitá je pro ně ta nějaká pozornost, asi je to hlavně otázka mé vnitřní ženy, která je určitě velká hysterka. totiž nezajímat se o ne je voda na jejich mlýn hysterie a otevření stavidel pekelných. Ten prázdný jícn, co vypil právě líh je pak trochu ukojen... Nevím proč to nejde jinak než buď vůbec nevnímat, co oči nevidí, duše nepálí, nebo to žít nějakou formou pozornosti.... Proč nemohu být sám sebou? Ony ale také nejsou samy sebou ... Asi je to léty ověřené, že toto funguje, a cokoli alternativního je smeteno. Totiž nejsem na tom stejně jako kluci, zažívám něco jiné, být se stejným materiálem, se stejným projevem... Neexistuje na to racionální argument, jen samotná racionalita to může doplňovat a bon-motovat.

Celé ženství je jak jsem psal o potlačení boje a citení jej jako "e", a to znamená i zmirnění zklidnění, ne jen že boj je nepřímý...

Take, lidé jen hrozí ale neslí by do boje. Muž se lepe nezabývá bojem co není myšlen vážně (nemyslím teď hrani si), žena neodlišuje boj nepřímý nebo přímý, protože jí boj "fascinuje" jako takový, jako "objekt" - subjekt.

Ženy totiž vidím jako hladové, jak jsem psal, i psychika prochází procesem trávení, ostatně přijímání a vylučování je základní kámen živých organismů a nervová soustava se postupně vznikla z tohoto jevu, tím myslím nejnižší nejstarší organismy, jejich nervy byly zaměřeny na příjem a vylučování, postupně se na toto nabalilo vyšší a vyšší myšlení... Takže je vidím jako hladové, jako třeba červ, který je jen vlastně roura a lačně jako kapr stahuje a roztahuje ústa. V ženské mysli prochází potrava rychleji a dynamičtěji než u mužů, od A' k E' až k A''. Ten červ, kručení v břiše, je vlastně E, nebo E'' atd. - lačné prázdno, avšak masitost, maso, kolem, růžové, hladké svalstvo, tomu dodává A. ... Žena se ale nenakrmí, pozn. ve stresu tato lačnost narůstá, je lačná po prožitcích, po boji, odejde nenaplněná, např. sleduji na ulici strom, neznámá žena krouží kolem, je zvědavá a tím to končí, neodejde nasycená. Totiž celé to asi souvisí s mentalitou sběračky - sběračka plodů řeší těžké dilema, že nemůže sníst, co trhá, nemůže se tedy nasytit, proto je žena nenasytná mj., neb nesbírá plody (jen) pro sebe. ... Z počátku nevíme, co to ochutnáváme, je to A' - živé a celkové, pak se nejistota mění, chuť je známa, rozmělní se potrava na E', kousičky a ty se zpracují posléze v A'', odpad. ... Takže zlato, dneska papání nebude! :) . Sběračství souvisí i s uklízením... Ze své vlastní mysli vím, že sbírání plodů je přesně to, co sedí na ženskou mysl. Zpívat si u toho, povídat nějaké nesmysly bez významu apod..

Dnešní ženy se oblékají jako pestrobarevný pták, jako kokot, přitom toto bylo dříve vlastní mužům - medaile, cancourky na oblečení, barvy apod. Ženská trochu připomíná kokota a muž vaginu.... Také je otázkou hluboké pudovosti bych řekl, že žena neublíží v naprosté většině případů mužskému přirození neublíží, i když jí muž znásilňuje..., jsou tam zábrany hlubšího charakteru...jsem asi hysterka, zajímají mě tyhle věci a stále o tom tady píšu. ... duch její, to je jeho důležitá vlastnost...

Vždyť žijeme v 21. století, tak proč ten boj?

Domov je dosti o potlačené agresi, o vleklých nevyjádřených sporech a nevýhodných sociálních postaveních uvnitř...

K tomu „ženy ve veřejném prostoru a obecně“: vlastně to není překvapující, není to zvláštní, je to prostě šikana. Žena namítne - to není šikana. Řeknu - tak co to tedy je? Řekne nakonec - vlastně to je šikana a sebestřednou (bez důvodu kontaktování někoho). Ale stejně to má malé dítě, to také šikanuje? A tobě je kolik let? Chybí tu děti a ženy to nahrazují, udržují oheň a tuto energii v povědomosti...aniž by to bylo vědomé rozhodnutí...

Když žena třeba zbrkle vyjádří, že jsem muž a něco pokazil třeba, tak u muže se to dotkne jeho ega, u mě se to dotkne Anima, citlivé oblasti a je to též součástí ega...Anima jího a mého.

Bojovníci usnou kdekoli a nechápou, že někdo ne. Podobně matka na mě vychrlí čtyři otázky najednou a ... ona, oni chtějí, abych je udeřil, nějak do nich zasáhl, ale to nedělám. On je nějaký divný, proti mě jsou všichni extroverti. Jsem jen ponořený a hloubavější. Introvert se v dnešní době pozná jako podrážděný "extrovert"....Ovšem v bázi je vše vyladěné, identifikujeme se např. s introverzí, ale v bázi to není zas až tak žhavé... Introverta velmi boj vysiluje, umí být pak jen absolutní, mít vše podle něj, ale 100 %, bez možnosti odporu, takovou roli - bez odporu, on hraje...nechtěně...Hysterie je neustálý boj také, jen jaksi fluidní...Čím jdeme více do nitra, tím více "pravdy" tam je jakoby, nejdříve je maska, pod ní kompenzace a pod nimi báze. Maska, role apod. je když se lež stane pravdou, není to lež, jen je to E'-pravda - sociální úroveň, mezikontaktní, extrovertní... Extroverze stejně jako introverze je pohlcující, ubírá druhým prostor a zdroje. Introvertovi zbyde jen odpad, odumřelá Anima... vyzobou si masíčko (krev - boj) a introvertům nechají kůži a kosti apod. ... Extroverti se velmi introvertů vnitřně obávají a nedávají to najevo, naopak, podobně jako muž vůči ženě, bojí se, ale obrátí to a dělá frajera, princip když nemůžeš přidej, překrytí „lží“ – je to normální... to introverta velmi štve, neb tím se stává pouhým A, vazivem, měkkostí, objektem, co má v sobě (v nevědomí, kompenzace orientace na E', E, E'', Ducha), a do kterého je ponořen, a vezmou mu jeho E', stejně jako muž ženě...a pak žena muži, introvert extrovertovi a zbyde z něj opět jen A, na které je orientován. ... Neumím vám dávat facky, omdlím ... psychický teror nenápadný ještě bych zvládl, ale toto je moc energie a té se bojím... jsem nekro narcis...

Jak jsem psal, pošetilá žena neustále přemýšlí, pokud se objeví muž, buď začne přemýšlet ještě více, což může zadrhnout ve frigiditu, nebo naopak už myslet nemusí, uvolní se a "myslí". Ženská frigidita je z pošetilosti (zvnitřnělý strach z mužů, či obecně úzkost, nekomunikace s ním, i hysterka samozřejmě jakožto pošetilost nekomunikuje s muži a je jimi posedlá). Uvolnit se pro ně znamená podlehnout a zemřít. Žena vidí muže jako asexualitu, to zakomponuje do sebe a "vyhrála" nad vším. Nejnižší stadium Anima je kůň, pes, hmyz apod. Neohrabanost, neví kam co má dát, zádrhele, popř. bodavost apod.

Neřešit a nezabývat se problémy druhých lidí, jejich problémem s Animem. Vede to na moji frigiditu.

V nejhorším případě hledá žena ochranu u muže před Animem. Tím zamotává do své hry druhé.

Ještě jednou popíšu příklad situace do které se každý dostává dennodenně, neřešitelné úkoly – dovolená, člověk si chce odpočinout a užít si to, už to je jako chtít usnout – to nejde, s kamarádem jsme jeli lodí asi hodinu z hotelu na pláž (Máchovo jezero to bylo) – měli jsme plán, že se tam vykoupeme a půjdeme pak zpět do hotelu (výlet lesem), kamarád po vylodění navrhl, abychom to obrátili, že teď je ještě chladno, tak půjdeme na výlet a pak u hotelu na pláž, což mi znělo rozumně, tak jsem souhlasil. Jenže, to už jsme měli na tuto pláž, kam se nepodíváme, koupené vstupenky, už to je k nasrání, byť to je pár korun. Ale pak, že má hlad, a chtěl by se tu najíst, s tím jsem ač nerad souhlasil, neb jít s hladovým a nasraným kamarádem celý den jsem nechtěl (už zde je asi nějaký problém, sebeprosazení se, neumím bojovat, v mém světě je vše podle mě a nechápu, že to může být jinak, nechápu, že mi někdo ublíží, že má jiné nároky než já a stejně tak nechápu, že bych měl někomu říci ne...), takže jsme šli do místní hospody a tam, že vaří až za hodinu – v ten moment by následoval výbuch hněvu a jsi kráva apod. – neb jsem neřekl ne a vyčítám si, že jsem slaboch pro sebe, takže jsem se na to vysral, začal dýchat, dívat se po okolí, koupili jsme si tatranky a šli jsme na ten výlet.... Na dovolených tyto potlačené agrese, cocelý rok držíme v sobě se projevují, ženy je iniciují, neb s bojem jsou v neustálém kontaktu, mlhavém...Toto má bezpočet variant, je to o potlačené agresi, která si to řídí a která chce vykuknout na světlo světa... třeba vykukne a třeba jen začneme dýchat a jdeme dál. Vlastně je to o tom, že každý chce něco jiného a je jinak nastaven a jak z toho ven? Kompromis, střídání se, moc, kde je moc, je i zrada, apod... Typicky toto dělají hysteričtí či cholericí lidé, něco je sere, tedy naseru přítele a tím si ulevím – je to hrozně démonické, zrádné a podlé a vysoké – „božské“...přenos, nejde proti tomu nic říci, opět, je to šikana. Nenechat na sebe nabalit sračky partnera, muž hází stín na ženu a žena jej vyvolává v muži.... Ona ví, že tě nasírá tím, že pořád všude odbíhá někam, ale i by toto částečně dělala bez tebe, potřebuje ochranu,.. (žena v obchodáku také stále přemýšlí, kam jít, zde má tebe, oporu a jako malé děčko od tebe odbíhá a vrací se zpátky, muž dělá chybu, že se staví do role erekce, tyče, je pouhá tyč,

krví nasátá tyč, tím jsi jen její Animus, extrovertovi se to líbí, je jako beran, vydrží to, to se mu líbí.....nevím...) , žena se ale chová v obchodáku i jinde jako démon, rozlitaná do stran a nevíš, odkud přijde facka, je jako bruslař co jede „stromeček“ ...

Není dobré nálepkovat lidi diagnózami, diagnózy jsou moc úzké, i když vidíte hysterku, je to krajní projev, není to lidský bytost, kterou ten člověk je, je to démon, co když je unavený a chce si lehnout, tak začne kmitat, začne si ubližovat, ztrapňovat, být nepříjemná na okolí, aby si ho druzí všimli a mluvili s ním, každá psychická porucha má tento prvek a tento cíl vlastně...

Aby to mělo 250 000 slov, tak báseň z období puberty: hysterie dokáže být velmi komplexní a zahrnovat ego, majestátnost, narcismus, nekrofilii a introverzi uvnitř v podobě právě objektu, měkkosti, mrtvého objektu, potrat, kedlubna (chuť a vůně) - to souvisí s tou grandiózností, nabubřelostí apod. a takové jsou mé básně vlastně, análně pompézní apod., úžasné hovno, co se tlačí ven, a silné prvky introverze a citění Ducha, rysy autismu... a to vše je uvnitř a hysterii naopak nesnáším. Potřebuji pozornost a obdiv a proto to asi také píšu v tímto vědomím...Vlastně, rodiče mě od mala krmili, že jsem úžasný a geniální - což tak úplně není, ač jsme věděli že tím cosi překrývají, špínu, vadu, nemoc (dětská), neznalost...

Chrtskrzsmršťvlh, mrzzmlh, mrzzBrd, Vtvrzprchchrt – smršťprsk, prsk, Smrkztrhtvrz, chrtzdrhplnslzvsmršť, Vstržsvrhrdn, smrksrst, mrk, Plnsprchchrtdrťzrnzhlt, Blbchrtdrhkrk, drhsmrk, smrkstrh, Chrtvdrť, scvrksrst, smrkdrh!, Vlk! Vlk frnk, strhsmrk, strhsrst, srstzhlt, Chrtzmrz, vlkzdrh, Mls! Mls! Vlk Krk!, Plnskvnrprsksrst, prskhlt, SmršťfrnkVkrč, vlkvtrhzBrdvtrh, svrhrs, Zbrk, blbvksrksrp, vlkvdrť, Plžzdrh zBrd vtrh, plžvtrhvsrst, Čtvrtzhlt, vstržprch, trnškrt, Vtrspřžztvrd, chrňvdrn!

Vidím to jako dnes, čtrnáct světel mi nad hlavou přelétlo a živilo se trusem. Kančí zadek jim svlékl náušnice a začaly hody, které nikdo nechápal. Lapali jsme po dechu a obrušovali se zalíbením kováře a vidličky. Po deseti hodinách zírání do neznáma přišel polibek a jitro a zákeřný tyfus. Proč jsi přišel teď, když je nešťastná hodina, proč jdeš bos a nevnímáš aleje? Přinesu ti vodu a zapálíme strom. V brlohu je již těsno. Kouříš nebo to jen předstíráš? Žalostná žlutá vybledlých vzpomínek přivítala naši nejistotu. Na dece je nyní devět hodin, v pokoji se již nesvíti a zahalená tvář kulhá po stropě jako nevidomá můra. Proč byl svátek slaven tak, že dlažební kostky nebyly vidět?

Jsem otevřená a jsem v mnoha polohách zároveň, přijde ti to snad lehké? Je to šimrání pod nosem, to k tomu patří. Za nedlouho přestane pršet a utřeme si brady, zaschne vše, co má a začne karneval, půjdeme nazí a vykřikovat hesla, co se nesluší a co jsou tvoje. Tvá pýcha nás zavede do soukromí, kde se odhodláme k činům, které bych nazavala obscéniemi. Říkáš mi, že nejsem tvoje, ale nemám na vybranou, byla jsem pohozena uličníky kdesi na dávném Olympu a snažím se najít cestu z bludiště ven. V noci bude lepší bdít, protože ráno bývá chladné a nemoci mohou přijít jako návštěva tvé tchyně v sobotu. Nevím, co ti mám ještě udělat, aby ses zalíbil do mé sukně, zaspívat o lásce, o Měsíci, který zašel za dům a není vidět? Mám se rozbřezet a rozestonat tak psy v okolí? To jehličí, co padá, jenaše, vímto.

Jednoupřijdeden, ucítímjakměďábelopuští, posledníden, nynízatraceníapřeludy, šílenstvítemnýchcitů, musímjemít, nebmyzrodilisezpekela vpeklechbudemžít.

AbsurdnoDotýkatsebudupouzeslinouklouzevépohrdáníjsem supratekutý!stékámpostěnáchsematamšílenápodívaná!vyteklijse mažnastropamtrucujivevláčném skupenství.

Rokle: Posledníčastobyl, horképaprskyrozlévajísepopláni, kšípkům, trnkámarůžím. Neprostopnákrůvopodvyhlídkou, svažujísedokostnatéhoúdolí, dáleprudcedolů, ktmavémulesu. Svahyinverznímprůčelímpadajídohustého stromoví, zachytávajíseovětve, propadávéhosnu. Hloubjeastmaticképodnebí, žíravínovéoranžovélistí, strméschodiště, rozeklanéopěradlo, samospádemkpotoku, vodopáduneštěstí. Zaoblenénádoryscházenýchtrámů, povlečenyšřavnatýmilišejníky, zastíněnézrůdamizjmelí, vstístněmprostoru, vláčišseboubělavěcervíky. Podhoubívpodzoluvyčínálopodobpahýlů, záhrobnípachzádušnímlhy, jedovatékapičkyplesnivýchmotýlů, čimokvajícíjizvyrozmačénéhokmenu. Ažpřemíramořskýchkvětů, nevidanýchnetvorůokusujícíchbujarákorály, naplocháchkrystalůmnožísesirnésasanky. Nižeaníž, škytaváskaliskakapajípřesostré převisy, propadánído zatemněléhotunelu, hrůznésnahymýchůdů, tézakuckanéjáměnadnonevidět!

Mám jen jeden výstřel, tak tu muselo být vše. A teď vidím, že je to hodně namyšlené, nabubřelé, jen, aby to vypadalo, a není to skoro nic moc, je to nevyzrálé, nezralé, bez propojení, koncept je jen aby nějaký byl, nedosahuje to kvalit Rambóda, je to vlastně napodobenina, jde o zvuk slov, ne o význam (zoufalá nadnesená napodobenina)... Dnes jsme se trochu změnil...

Žena – A (život šum nebo smrt hmota), muž E – (život: směr nebo smrt: dokončení).

Shrnutí, o čem tento text vlastně je: název napovídá, že se bude řešit Tao, tedy dvě energie Jin a Jang a to vlastně v celém textu, aplikované na fenomény kolem nás (od obecných pojmů relativní, absolutní k šarvátkám mezi muži a ženami a dětmi), tento jev Jin, Jang - je i omezena jeho platnost, netýká se např. barev, chutí, obecně qualií. V textu jsou obsaženy cca tři roviny, různě rozesté v textu, první je ontologická, věnující se základním věcem neživé i živé přírody a psýché, druhá je vztah muž-žena (tmel textu) a třetí jsou poznatky k mojí psychice..., to vše spolu souvisí právě přes ten dualismus. Text není řazen logicky, je chronologický, vznikalo to více let a nabaluje to nové a nové (sračky)..Proto je to i ponecháno bez úprav, je to tak myslím lepší a autentičtější... Nikdy to neztrácí určitou vědeckou úroveň, vždy se to snaží daný fenomén zkoumat („vědecky“). Člověka to může rozhodit, změnit mu to trochu život, snad k lepšímu...Je tam mnoho přejetého, citace jsou vedeny ledabyle, ale vždy jsem se je snažil nějak zakomponovat, že to není z mojí hlavy. ... Řekl bych, že to má určitý potenciál, ale nevím, je mi to jedno a v tom je ten posun od počátku

Hysterie je snaha extroverze o vyjádření introvertních pochodů, tedy nic-neříkající, umělecké. Umění je ale božské.

Opět, hysterka obchází bolavé místo. neustále se snaží o komunikaci s bojem, má v sobě často penis nebo naopak odmítá, to je totéž. Nejde dolů, nepoddá se, do ženství, vůči boji. Je pošetilá.

Muž je boj a odpočinek, žena obojí. Fetiš je strach z opačného pohlaví a nutnost sebe v něm.

Sebemenší „ne“ živí šikanu, neb útočník začne pochybovat o tom, že dělá něco špatně (že to není tak jasné). Ne a ne dává ano. V ní nebo v tobě-slabochovi. Podobně konání dle pokynů to živí, ale jen dočasně.

Nejsi v bázi, řeknu! Ale ty taky ne, bojiš se toho tam jít přede mnou.

Semknutí muže a ženy ve mně = opuštěnost, ztráta, zrada. Od mala se lidí bojím.

Nejdůležitější se nad ty poučky povznést a komunikovat někdy. ... Dospělost je vymanutí se z libidózní fixace, regresí, závislosti ... dnes už planá slova pro mne – neb dotvoření.

Tak čtvrt mega překonáme. Nic není dokonalé.

Kdybychom se více než sexu věnovali dětem. ... Je dobré, že již není přírůstek obyvatel ve vyspělém světě, ale za čas bude třeba se geneticky upravovat, kde se vezme kánon? V pralese? Tam jsou moc izolovaní...

Extroverti by na Marsu žít mohli, nepotřebují tolik přírodu kolem... to je s nadsázkou. ... Extroverti ze sebe udělají demony (to introverti také), ale pak se pošťuchují a prorážejí ty masky a pak tam jsou "oni"... vím, že muž má identitu v sobě bojovníka nebo čertiska ale ...

Tohle (já) je muž a žena dohromady, zlato! Toto je božství. Na to (svým způsobem) nemá, je jen půlka-žena nebo půlka-muž (omezenost).

Žena neustále bojuje, hledá nepřítele, negativno, udržuje bdělost ostatních, má to význam pro přežití, ale často to je destruktivní. Nejhorší je to, pokud mluví jakoby dětsky, to automaticky začnu slintat, neb tam cítím potlačenou agresi, provokaci, a dostává mě kam chce tím, a bojím se že mi to zůstane jako dříve celé dny, ale dnes už na to používám dýchání, potřebuje tam uvnitř někde v té sladkosti a agresi a anaerobním prostředí kdesi uvnitř za tím kyslík a já také... Muž má problém u ženy poslouchat co říká, neb je zahlcen tím, co neříká, neb používá emoce i řeč najednou, proto často muži pouze poslouchají, co žena říká a to pak moc nedává smysl. ... Neustále se snaží přelstít ticho a nudu (sebe sama) ve veřejném prostoru. ... Neustále má v sobě onen boj, zradovost apod., je s ním stále v kontaktu, proto se i špatně opíjím do povolnosti... bez tohoto vědomí boje by snad ani neexistovala - ale myslím, že to není takto extrémně relativní, není nic, je i hmota...

Potřebuji odstup, být lovec, mimo dění, střed, dívat se na svět z místa mimo něj, na krásu třeba, neb jsem citlivý a být uvnitř mě ničí, ale je to jen má půlka myslí... introvertní. Takže půjdu tam, dám si pivo, ale budu na pozadí a lovec, nezasahovat a nebýt zasahován. To mi chybí u potenciálního vztahu s gayem - nízká entropie, muž, lovec, proto dříve párkrát sex na jednu noc. Je to dávat dohromady dvě želé nebo dvě vosí hnízda. Jsou gayové, co pak ale vůbec nechápou citovost, jsou tupí a dutí, nesnaží se o to, to hetero muži ano (tedy asi ne zase vždy), je zaujme citovost a nechají se trochu změkknout (zapojit hmotu, citovost, středovost vůči nim...), není tam pak jen "zeď z prázdna", vykrojenost, bez kontaktu, tvrdá spíše extrovertní zeď, chtějí mladé maso a vůbec s ním vlastně nemluví, jen idolují apod. Nedotknou se tě jakoby, lidsky, normálně. Takoví mě moc nepřitahují vztahově, jedou si své. Ale zkusím se s někým seznamovat...Ale přijde mi, že gayové žijí v zoufalém světě,

nenaplněném, protože jsou spolu dva gayové, ale ani s hetero mužem, což vlastně je nesmysl, by nebyli spokojeni, ani se ženou, s nikým, tak to prostě je. Vztahovost dvou gayů je obecně problém, nejde to jak uchopit. Umím si představit spíše přátelství a nebo zamilování postupem času, ale hned, to jde jen do hetero muže a to spíše dříve, mi nyní přijde, za hodinu to může být jinak možná:)). To je extroverze citů, bojiště citů, přesuny, pohotové reagování na nepřítel, strategie apod...

Všichni mi přijdou ujetí, zakletí, nepřístupní, mimo, fanatičtí obecně a bojovní vůči všem a strojoví ... řeší nesmysly, již to cítím velmi hluboce ... Ošefovali jsme si se tak, že do nás nikdo nemůže (způsob - hele na bonbon, ne nedám). Neradi se necháváme uklidňovat druhými, neb pak čekáme, že nás (slabost, lenost) udeří... ale stačí to ticho a příroda a uvolnění napjetí, ono si to sedá pomalu, jde to přes potlačené emoce níž, k bázi, nenucenosti, prostupnosti, volnosti...

Vůči extrovertovi jsem introvertní a vůči introvertovi extrovertní (a snažím se toho mudrce, probudit v něm život, myslí si, že má pravdu a opravdu mu ji nelze vyvrátit...). V lidech vidím jejich skryté stránky, ono je to jednoduché, je to prostě vidět, tenhle je trochu transvestita, tento je milovník, tento je atd., nikdy to ale není něco, co je úplně zastrčené, opačně k tomu, jak se prezentují, neb to v sobě nevidím také samozřejmě.... Vlastně toto dělá Démon a trochu i Duch, vyvolávat v lidech energii, kterou potlačují, komplementární, a dělá to také hysterie, to je ten boj žen toto, ... vyvolává to i jejich potenciál, aby našli úplnost. Záleží na tom, jak moc citliví u toho jsme a zda si uvědomujeme, že je to manipulace... Neumím se usadit u jedné polaritě, zatím...

Možná, jestliže ti vadí hysterie, pak máš problém s odmítnutím, neb hysterik (mj.?) nesnese odmítnutí a nevěnování mu pozornosti bere jako odmítnutí. Pokud si člověk uvědomí, že není lehké být odmítnut a naučí se být odmítnut, zpracovat to trochu, pak (zmužní jednak), a ... ale toto není moc ok, ten princip když mi něco vadí na druhých, musím to zpracovat u sebe, vede to na vidění světa, kde existuje jen mé já, moje psýché...ale vede to vlastně i na vymizení hranic já a ty, tedy ne jen já, ale vymizení hranic... Žena si obecně neumí vyrovnat s odmítnutím, připadá si pak jako chlap a nebo v ní začnou vyvolávat negativní (krychličkovité E') emoce, a roste ego, cítí ducha či Ducha, popř démona a to k ní nesedí, vyhýbá se obecně pojmu „ne“, kterého se však nemůže nabažít. Podobně, když člověka třeba muže odmítne žena, vztáhne to na všechny ženy, protože je objektivizuje....to právě u mě není, nevidím je všechny stejně a muže částečně (ono Duch je toto ...: zástup neodlišitelných...)...

Jednou snad najdeme opět svobodu a přirozenost. ... V přírodě, vztah mezi partnery třeba u ptáků, jsou svobodní, spolu, protože být chtějí, jeden letí, druhý za ním, přistane na druhý strom, nemají řeč, tuto dimenzi navíc, u lidí se řeč může rozcházet s pocity a proto jsme tak komplikovaní.

A oded' si snad už můžu další myšlenky nechávat již pro sebe.

25.7.2018

Aby mě někdo miloval bych si nedovolil, ne proto, že bych si připadal ošklivý, ale obecně, ani si to neumím jakoby představit ... ale je to daleko lepší, než dříve. Sebepoznáním...

Extrovert si dělá co chce, je ostatním nepříjemný, a čeká až ho někdo napomene, chce kontakt a boj, do té doby je démon, pak se tím začne zabývat, on by také napomenul, nebál by se... Také dotyčný čeká, že budete reagovat podrážděně a vyslovíte tón, který je v něm uvězněn (a který schválně nevyjadřuje) a tím si totiž uleví, přeneso to na vás, musíte se tím zabývat.... tento přenos mezi lidmi je potřebný, ale jen do nějaké malé míry...

Podle Eliase Canettiho jde o to, že hysterik je čímsi vnitřně spoután, je v sevření na dně svých nedoprožitých emočních ponižujících zážitků - a od nich se snaží právě neustálým rtuťovitým proměňováním své identity uniknout. Je tedy v nestálém úprku, při němž obléká a odhazuje šaty a masky, bez pevně zachytitelné identity. Manipuluje skrze soucit (nemoci, bolesti), nemůžeme říci, zda to hraje nebo ne...typicky to je anděl s duší ďábla...Selektivní empatie. Hysterická osobnost (stejně jako narcistní) má extrémně vyvinuté vcítění, ale jen v určité zúžené rovině. Reaguje především na pocity odmítnutí a zavržení - anebo lásky, obdivu a erotické touhy, které se vztahují k její osobě. Pokud jde o potřeby a city partnera, jakoby je dokáže splachovacím způsobem zcela ignorovat; nezatažuje se tím. Resp. o nich někdy ví, ale tváří, se že neví, pokud by to mělo vést k něčemu, co se jí v dané situaci nehodí...hysterik také vše v nevědomí vztahuje k sobě a to především erotické náměty, podoba tu je se mnou, ale u mě je i astenická složka silná...ysterická osobnost má především svá práva (potřeby) a její partner pouze povinnosti. Sobě a druhému měří odlišným metrem (Ty nesmíš, ale já můžu. Ty musíš, ale já nemusím.) ... hysterie je i o deptajícím mlčení atd...buďte raději pouhým člověkem, který miluje sám sebe a bere na sebe ohled; prokážete tím sobě i druhému paradoxně lepší službu....zdroj internet, stačí googlit.

Shrnuto - hysterik má neustále v ruce kudlu na vás (nebo zapíchlý trn v sobě, nedoprožil něco a neustálými výstupy to neukončí, být se mu jakoby uleví) a směje se u toho, baví ho zastrašovat, neb se brání, což není na první pohled vidět ... ale v otevřené krajině to poznat je, nebo na dálku, že vlastně je to přehnaná věc, bránění se, ... muž totiž dokáže nepřítele odehnat odmítnout, žena to neumí, nemůže ani, neb s cizáky obcuje, ona odmítá, ale zároveň jí jde o to, aby jste si jí všimli, proto se na to přesně hodí šikana, také proto neumí ženy odmítat, neb stejně s tím budou muset obcovat...udržují se v kontaktu... Příklad rybník na koupání v lesích, pár lidí tam je, paní s pánem a já, ona v tónu hlasu vyjadřuje, že se mi jakoby směje, nechce mě vidět, chtějí tam být sami, ale je tam vlastně cítit ten strach a prazvláštní polo-uzavřenost a nekontakt s okolní přírodou, navenek je to děsivé, ale opravdu se to jen brání.... Ženská komplikovanost pramení právě z toho, že obcuje s cizostí, s ne, s negativními věcmi, což je i záslužné:). pro člověka a především muže je to matoucí, neb útočí, brání se, a ještě chce (navázat) kontakt (zachovat). .. Co muž bojuje v bitevním poli, to hysterka na poli, na poli....)

Na ženu nemají cenu argumenty, slovní disputace, žena slyší na neverbální činy, rozhodnutí, tedy i bez skrytých slov (manipulace). Pokud však žena vidí, že argumentovat neumíš, bude tě k nim tlačit. A pak, když použiješ "sílu", tak zase bude raději diskutovat o věcech...Na neverbální úrovni si muž a žena docela rozumějí a mohli by tvořit pár jako holubice...

Extrovert buhužel hledá řešení svých problémů ve vnějším světě. Introvert řeší problémy se sebou v sobě, ale jediný problém je komunikace s lidmi, takže...Je dobré být na čas v kůži toho, čeho se bojíme...

Až když jsem pochopil, že boj je trapný, mnohé se mi vyjasnilo.

Není tu skutečná velká válka, ale válka ženského typu v současnosti, hysterie atd...vlastně permanentní boj a permanentní lenost ...bez odpočinku.

Vlastně jsem jako hysterici - mám na partnera velké nároky, ale vlastně to není úplně pravda, ... nechci být sám, ale s lidmi také neumím být...

Muzi musí mít místo či práci kam žena nesmí a uchovávat si jej...

Svetova nabozenstvi se snazi vymanit z topive relativity (vosiho hnzida prelidneni), nakonec zbyde se s ni (i) smirit, ze tu je... Nabozenstvi rikaji ne zenskosti posetilosti a tim to integruji jako muz, pracuji s tim...

Entita co ma vzdy jiny projev, saty, evokuje ze za tim je neco nemanne inertni (nevime kdo), to je princip hysterie a oboji neni dana osoba (byt promenlivost je soucast zenstvi a Duchu). Baze a bozstvi je spojitos techto polarit...Ta entita je nic co je projevuje mnoha barvami nebo odhazovani masek (satku nebo navnad) a neukazani prave tvare

Hysterik ma spojeni se sebou jen napul...asi jako kazdy.

Neustale zkoumani zena muz (rozdily, transformace pres E" od zeny k muzi a naopak) je uzkostne a bez dospeni..., je to neosobni, astenicke...asteniccka mysl (vykrojene). Lze tim vysvetlit vse celiu historii stejne jako komunismus tridnim bojem nacismus nadlidmi apod...

Prazdno se potrebuje nakrmit (mit deti), to je normalni.

Cistota vs spina, analni stadium, sadismus - orientace na boj...

Nemam orientaci ale misto toho identity a identifikovani se...proto kdyz rikaji bud na zeny chapu to i bud zena uvnitr...neb ze me asi udelali muze (nevim), je mi to i vlastni...

Vertikalni svetelny a horizontalni temny princip...to je moc zjednodusujici...Vyssi (vertikalnejsi) empatie jiz vi ze je tam druha osoba a ma sve city o kterych nemusim vedet - boli to velmi, zeje tam nekdo jiny nez ja...tuto empatii bohuzel neznam a neumim ji uchopit (jsem nedospely.....), nemam pro to bunky, mam blok. ..Neni pohlcujici a ani chladna.... Umim najit slabe misto, umim pohltit a vcitit se do (sebe, druheho) ale empatie mi chybi. U muze je to normalni ale u me je to porucha (aneticnost, asteniccka schizotypni, zed, duch, vykrojenost, ohryzky, vajgly apod. - pohlcenost duchem, Duchem, chladna spalena vetev bez ohne...zmokla spalena vetev ale i tvrda atd atd, snaha byt bez hmoty, bez stredu neb tam je uzkost a stanuti se samotnou uzkosti - E + orientace na ni).

Kastracni komplex bych datoval k analnimi stadiu, kdy se take rozvijí já, neb nůžky, ušmyknutí, čistota, krev, apod.

Když může někdo prudit na veřejnosti a on argumentuje, žena (nebo i muž) s nevyzralým Animem (neohrabanost) to chápe ze se nebrání - dej mu pesti, já na jeho místě bych hned - nevnímá význam slov jen tóny vnímá.... Je však jiné pokud se dotýká anankasticky a argumentuje nepřírodně (chce mít vše čisté) ... pod právním tlakem okolí se dotýká sám hodnotí jako slabý a utopený....ovšem jen argument také není ok a zabývat se tím moc také není ok. ... Nezářný Animus vládne jen silou a ne i slovem.

Vtírá negativní myšlenky OCD (celý tento text můj :) nebo "můj idol je curák" znučením) apod, když se máme uvolnit a máme stres hlad atd - to je typický Animus (možná i Anima - Anima+Animus), tedy působit na něj mužsky nebo žensky (můj dát mu najíst ze svého zdroje), což je nám bližší...

Psychoanalýza jsou hlavně analogie k neuchopitelné psychice.

Ve staré někdy jsme dutí (viz strom) a jdeme do sebe, během života jsme jen "nemohli" prožít...

Problém mých výroků je sugesce - někdo si řekne -a, tak to cítím.....například nyní: když se odmítne muž, cítí se jako "žena" a také roste kompenzuje egem...žena pomalu časem kyne identifikuje se vším okolo (fraktální já) a odmítnutí je pro ni rána, protože je A. Cítí se neexistující, je prázdné....ono ona je relativní, prázdná, především pokud neintegruje Anima...

Rozkos je kontakt A a E.

Rozdíl je o ten, že žena touží být vidět, musí tam být někde její já a muž toto nepotřebuje, je samozřejmost na pozadí...

Ženská mysl se baví jakoby se všemi i cizími okolo, obecně je zaujata cizími potenciálně nebezpečnými prvky, taky je to princip více dětí v jiném modu (proces cizího zárodku na dítě). Muž reaguje až na viditelný boj.

Tež ženská mysl používá slova jako množství jimž přebije soupeře...

Curání venku - asi se ta žena za mnou dívá - pomoc a ona (moje vnitřní Anima) říká - tak bude to? Smeje se usmívá... nebo jsi slaboch a nevyčuráš se a jsi trapný, proběhne daleko více mnoho operací a emocí než první proud vyjde ze mě ven a to i zároveň více pocitu, pomohlo že se doopravdy dívá (bojíme se něčeho velmi a to že to něčeho se bojíme tak je je někdy uleva). Intimita to je vlastně pichlavá a Animou. Dělá to pro dobré věci (sikanu) ale ono jí to i baví... Bojíme se nám něco udělá a ono vlastně ne. Vlastně nejde o nic. A to je i život jako takový, s tím sem jdeme (obavami a desivými nabubřelými představami) a na konci máme ten pocit že o nic nejde.....a to i ve vztahu ke smrti...

Navzdory všemu kolem pak klid v sobě a vnímání klidu a síkání ženy jako sumu vlánek...besní a vy jste v klidu a sledujete stromy...

Z iniciuje boj - je na něj orientována, m iniciuje cit - je na něj orientován...

Jak muž velmi přáhne po milem slovu a pohlázení....pak je klidný už ne rozlitaný demonicky...tím se vylučuje pravidlo že m a ž reagují opačně na sebe...

Kompenzace u mě je: žena je vše a muž nemá právo existovat (podobně to matka atd vnímám), nejlepe má-li se milemu muži poprat třeba k svatku - uznat že existuje rozpiruplné pocity jsem špatná a on je fuj a nic nechce nechce se bavit.... a obojí (je jen muž a je jen žena) je ve mě naraz...

Muž drží rytmus nebo je stále ulpenlive na místě a žena sílí, "nelíbí-li" se jí to...a muž psst na ni.... Už je tam cervík malý...rozlož se mi tady uvolni rozplácni roztáhni

Jsem perverzni myslici typ.

Pro mě žena jako by neměla obal je obnažené maso bez kůže proto tam musí být muž (kúra, mužské genitálie atd) musí(m) jim být zakryta.... Žena má obal jakoby roznošené v sobě rozprostřené a kuru nemá.

I přerýjních Indianů to měli asi dobře zařízené, vše s poruchou identity bylo "dvoji duch", třeba homo kluk co nechtěl bojovat, jezdil také na lov, někdy valčil když chtěl, někdy vůbec ne celý život, vykonával různé práce atd...a na lovu sloužil i jako sex objekt pro muže...jak moc bude feminní bylo jen na něm, ale byl jiný, byl spojen se zvláštními silami....

U Indianu jak to říkal Mnislav Zelený Atapana tak děti nebreci, uci se hodne od starsich deti (paralela - demon nechce mit s ostatnimi demony - stejne starymi detmi nic spolecneho, chce dospet, .. ale musi se naucit zit i s vrstevniky samozrejme)...vse se deje napadobou, i nacelnik kdyz vyhlasuje boj nebo lov tak nejdrive sam tanci a ostatni se pridaji - kdyz nekdo se neprida - neptaji se, mel proto nejaky duvod, vse ma pro ne duvod a smysl a vse je posvatne...

Zena obcuje s falickymi predmety ktere prosly prochazeji procesem zivot se meni na odumreni - typicky uvnitr zive na povrchu odumrele kurovite atd....

Dnesni zeny uz casto zmeknout neumi neb muzi uz nemaji paky a neni to jen chyba muzu a zen i doby atd. zeny uz neslysi na nic...ale asi to tak moc neni...

Ž nezna moc ze je spatna ze neco dela spatne spis ze je slaba - m zna obe spatnosti - slabost a (kdyz muz picha tak obecne to delat spatne mlatit byt hruby a nevedet to moc...)

Kuraz a neboj se porad tolik vseho, maximalne umres...

Ž vyzaduje casto stale prisun podnetu z venci jako extrovert dite a psychopat je to dano asi obecne prijimaci roli vrozenou a starosti o deti - kdyz se hybou a stebetaji vse je ok...

S klukem jsem v klidu, to znam, i proto se mi postavi...

Vsechny poruchy jsou do male miry normalita...

Hysterik vyzaduje kontakt - proto treba cizi pani v autobuse nevsimate si ji a ona je s vami slepena nehybe se a to ze byla slepena a ze je v kontaktu vyjadri tak ze se jakoby odlepi - udela pohyb takovy...nebo jako ze uz dost bylo tve dyky ve me atd...

Hysterie je introverze rozpustena v extroverzi - nyne muj stav....Hysterce nevadi tolik sikana hysterky neb to zna a je extrovertni - bojovna, je tam dutost urcita a urcita citova neohrabanost - necitlive velke otekle ruce co umi jen uchopovat velke predmety, chybi jemnocit...ten se dohani precitlivelosti k vlastni osebe a naznakum odmitnuti....pozor i hledeni na ni jako na probanta (vedecke) ji ponizuje, casto nesdili racio pohled na svet...a imponuje ji muz vs zena...

Hysterka se nema rada jako zena a veskere usili venuje na vyrovnani se muzi v boji, udržuje muze v pohotovosti, kdyby se neco semlelo ale nevi ze to ma az opacny efekt deptajici, kdyz se zacne doopravdy fyzicky bojovat snazi se menecennost kryt, to ze si na boj jen hraje...Hysterie potrebuje muze a jeho rohovinu jako zachranu...

Uderuji vsichni porad a tim vyvolavaji mekkost vlny v druhych, drazdit a bojovat stale chteji a chteji tu mekkost, je to opak lasky, uz dost heterosexualute mekko tvrdo stale v sobe...nemohu byt mekka k tomu neustale a bavic tim ztracim muzskou cast - sebe. Jakoby mi stale me muze berou...(zenu?)...

Ženu slova dráždí, stejně jako muži...

Když jsem přestal dosti komunikovat s rodinou, začali se dráždit více než dřív, asi si to dřív, tu potrebu se rýpat, vyžívali ve mě a ještě "říkali", není to vidět to rýpání na první pohled, ale je to tak, je to i z minulosti setrvačnosti, přitom neříkají, že jsem špatný a nebo oni špatní...pytel potlačené agrese a nepochopení ...

Muž musí problém vyřešit, jinak nemůže existovat, být svobodný, žena právě problém v sobě neřeší, jen prožívá a to pak vede na hysterii, kdy nedokáže problém "vyřešit". Bojí se řešení, bojí se nicoty, měkkosti, smrti, ale to není smrt, to je půda pro život....

Stejně jako jogín po dlouholeté praxi dosáhne určitého osvícení, osvobození, rozevření, na hlavě se mu objeví korunka, vějíř, tak stejně tak to je i s pošetilostí, hysterií - hysteril je také takto osvícený, ale jeho vějíř je degradovaný a ohnivý a zatemnělý výkalý, je to diamant a výkalý dohromady, jiskra božství tam je, ale je zatemnělá, je to vlastně typicky ďábel, je v božské úrovni, ale jaksí je degenerovaný, i ten vějíř je jaksí nízký a zubatý a v ohni... cíl je vše průsvitné, i ďábel se může jevit průsvitný, udělat se takový, ale zatemňuje hlavu vám a příděchu výkalů a temnoty a žluči se nikdy nezabaví... nejde o to být čistý, neexistence výkalů, to je extrém, který k nim směřuje... jde o vzájemnou individuální interakci čistoty a výkalů, která vede na průsvitnost...bych řekl...), ale co pak? hysterik právě příliš bazíruje na odlišení obou věcí a jejich obcování a fascinuje ho to.

Některé starší ženy už na svět vyzráli - na muže si přesunuli násilí a také slabošství (srabáctví), a sami přitom mají muže v sobě jako masku, pošetilost. Na muže se mračí a na ženy usmívají, tím se v nich vyvolává Animus, je tam cítit, a to je jejich maska. Na ženy se usmívají, neb je potřebují, potřebují ženskost na muže, ženskost, kterou již nemají. Tím, že žena upozorňuje neustále na sebe, tím ostatní dráždí. Je pak totiž obojí - muž i žena. Také, ony „říkají“ – žádný sex, žádný Eros, ale přitom jejich pošetilost je šikana, Eros, když jim to povíte, pošetile se ušklíbou, že to tak je, ale to, že to tak není, je právě to vtípné, dráždivé, mocné, vyčůrané... Ženy šikanují muže, ale vůči mě je to „nespravedlivé“ – tak to vnímám podvědomě... Cílem všech lidských bytostí je, zdá se, druhého polekat a zasmát se mu k tomu. Je rozdíl je li to ve srandě nebo není samosebou... .. Stakovou paní má muž pocit, že cokoli udělá, je špatně (snad jen, kdyby něco podpálil nebo něco velmi úžasného udělal, to by ji potěšilo nebo ji ublížil – nebál se, dokázal to jí ublížit, to by pak byl ok na čas), ona to totiž vidí v sobě úplně jasně a nevnímá to, vidí, že muži jsou jen špatnost, že se s ní nebaví, zradili ji, nedává už do toho žádnou energii, ale často je to jen maska (extroverze) a doma se třeba i chovají jinak ... Hysterka už přechází ve neosobní schizofrenii, neb má tolik poloh, a v sobě E, že je tam již neosobno, schizotypno apod...ale nejčastěji právě ego drží všechny ty polohy pohromadě, hysteričtí muži mají jiné symptomy...právě protože se týká hysterie pohlavnosti a erotičnosti, tak u mužů je to jiné, ale opět lze hovořit o posedlosti Animou... jako u ženy Animem...U hysterika se není čemu divit, že má více poloh, neb vše kompenzuje a polarizuje v sobě a v okolí, narcismus je proto podobný – také polarizuje (vznešenost vs. obyčejnost atd.), ale nejsou to poruchy z análního stadia, ale ze stadia nižšího, po narození, dilema stále přítomné - narodit se/nenarodit, zůstat kedlubna. Hysterie má navíc více variant, může být jen vnitřní a projevovat se jako umělecké sklony... Chováme se jako démoni, neb tím vyjadřujeme, co jsme se sebou museli udělat, abychom se démoničnosti světa přizpůsobili.... Hysterka – je na ní již znát ta nenávisť sebe sama, narcistického typu, je vidět na jejich vztahu k ženám, který může být konkurenční, je tam také hezky vidět její posedlost muži a mužským světem...Už neslyším na lidi, kteří říkají, jsi slaboch, bojí se slabosti, neb vidím jejich problém... //// Toto vše byly jasné věci, o čem jsem psal, nic co by vedlo k velkému duchovnímu rozvoji....// Také, vše si беру osobně, a vlastně to není namířeno na mě, byť to tak vypadá, mají nějaký obecný problém..... Ženy se domlouvají spolu tajným kódem, který zní: jsme osobitost a tam muži jsou neosobní, introvertní, smrt... .. Má problém s muži, neumí s nimi komunikovat, je k nim pošetilá, a vztahuje druhé do svého problému, i své nenarozené děti, ale vybral jsem si to. Člověk by ji chtěl i podvědomě zachraňovat, vysvobodit, utěšit, toho démona, tak to je, je to tam, toto někdy si na sebe bereme moc věcí, jenom abychom přeřvali ticho, sebe, pravdu, nepříjemnou bázi, dialog, nudu, a slabost a pohodu, to je ten paradox démonický a pošetilostní...pak po tomto toužíme, po pohodě, neb jsme zadržnutá kola... ale už se neumíme vrátit zpět k sobě....// Je hrozné to cítit, tím, že mám v sobě ženu i muže, se mě vše velmi dotýká. Opakem je láska k muži. Totiž v nevědomí mám úplně stejně pošetilou ženu, co "nenávidí" muže, jsem „matka, babička moje“ a fackuji muže, je to asi kompenzace k vědomí, kde je jen muž a asi i identifikace s násilnicemi na mě...který nenávidí, potlačuje ženství. Ta vnitřní žena mě dosti torpéduje a rozkládá já a pocit soudržnosti...tak to má myslím každý muž, jen asi ne tolik vědomé, objeví se to, pokud bude dlouze sám, alkoholik apod...// Vlastně tyto fantazie, o energiích a korunkách, viz dále apod., jsou dosti infantilní, regresní. /////Scénáře se držíme, smyslem je na svět vyzrát, ale myslím, že pošetilost není nejlepší řešení:) Jak se blíží důchodový věk už jsme na svět vyzráli, máme pošetilý úsměv, máme druhé v hrsti, vlastníme je v sobě (mj. pak i nejsme sami) a ještě nám nemohou ublížit, a proto se škodolibě a vítězně - pošetile usmíváme. To asi není cíl. Korunka z hoven a prázdna není cíl. Doputovali jsme akorát tak do prdele:). ///// Chtějí me na svou stranu (zeny) // Oni si me nevsimaji rika slečna, a co mam rikat ja? Proto ke vsem chlad... Dotykaji se meho Anima - citliveho mista mysla si ze mluvi s muzem.../Anima je citove naivni...naleti snadno./ Chce to zarit (korunka a cela ...) ale moc nemuze neb se to dusi...vykaly apod posetile./ Hyst je neuchopitelna neb to je její hlavní rys...kricet aby mi nikdo neublizil. Hysterika boj drazdi a nelibi se mu to i libi...Je typicky to co neni a neni co je...Narcis stoji na hysterce, jeho mysl ma v sobe hysterii jen ji zakryva mrtvolkou, barva jilu ci anaerobni zamokrene pudy (kompenzace nekrofilii ktera prave hysterii v sobe zahrnuje pod). Viz ja.../ Existuji i praci vyžadujici hysterky./ Hysterka vi narozdil od ostatnich poruch, ze je hystericka ale neukaze se neb "to byste chteli, co?!" Prechytraci druhe. ... Posetile si v sobe schovava sve ja, prstynek, e', o kterem nic nevi, proto je to e'. / Boj vlastne i nenavidi a to ze ma rada boj a bes a negativno je prave ta maska posetilost prechytraceni vysmevne druhych.... Hysterikovi neustale nekdo ublizuje to je jeho zaklad. A duvod k manipulacim a strategiim.... Hysterce je vlastni jak mekkost tak tvrdost, v sobe, to je ona ci on. A vsichni si preji aby se uz konecne neco stalo vazneho aby nekdo onemocnel atd....Aby uz take nemuseli nest tihu ditete a mohli se o nekoho starat... Hysterik ma dusi ktera je ze vseho nejvice vystrasena. ... Ale uz se ji to jakoby libi a pouziva toto jako masku....Vytesnena hysterie je na hysterii a sikanu hrozne precitlivela. Az pod hysterii jsou hlubsi vrstvy a baze - vyvazeny stav myslí, ... tedy jakoby vsezahrnujici prostupny.../ Nejlepsi pro me je - uz nikdy nic s nikym zde a tim se uklidnim... Posetilec se nejvice boji sebe sama proto radeji je v masce...neb to sebe sama mu pak zacne vycitat ze neni sam sebou a proto utika...ale prave hlubsi sebe sama to nedela... Kdyz nemuzu a chtel bych pridat tak zatahnu za brzdu a uberu..Mene veci mene zavazku mene starosti....Svetlo jiz nic neskryva a je i neni schovane. // Svet ma vyznam ze proste byl.

Gay vztahy nefungují neb tam nedochází k individuaci, k bolestnému sebepoznání - styk s komplementární částí, říká, co nechceš a "potřebuješ" slyšet, každý má svůj svět a ten není úplný. Hysterik však jen planě a povrchně tohoto prvku zneužívá a nevede k sebepoznání neb by musel i své nedostatky poznat... když se sejdou dva lidé se stejným problémem, nemohou jej vyřešit a začínou se obviňovat...

Muž je orientován na A, měkko, dobro - to ho dělá pozitivním. Tím, že je ze stran pohlcen, dokáže být jednosměrný...

Ke všemu, co působí negativně, lze rozvíjet měkčnost, i když je to pytel sraček, co působí negativně.... Žena nedojde až k A', ona si tvoří E' a k nim rozvíjí měkčnost, změkčí je "sebou" a tím to nedojde až do konce, byť už je to uvolněné a v bázi, její bázi...

Muž na ženě nenávidí nedokončenost, relativitu, kde končí A začíná E a naopak - zrada, že je klid a chce neklid, už jsem to měl dokončené a je to zase na začátku... Na toto je potřeba se dívat nevědomýma obecnýma očima - muži nejde o smrt.

Hysterik apod a já často žije ve světě, kde pošetilost ženská sexuálně obcuje s mužskou pošetilostí, kde hysterická koule obcuje, je doplňována odumřelostí (kůže, rohovina, neživé věci - muž, odmuřelou Animou do značné míry)...

Introvert a každé A musí obsahovat a umět užívat i E, jinak by rychle E zabilo A.

Celý ten koncept A' E' A" je ovlivněn hysterií/narcismem (prebujele žive vs nekrofilní), a je tak narušena jeho normalita...

Jaký jiný smysl by měl svět mít? Svět je vše, úplnost, neskryva, je láska....

V životě je třeba se nad tento dualismus povznést a nezůstat se v něm topit... A nad diagnózy. Protože každá "ma" má bázi.

Jsem obecně spíše v pasivní roli, ale potřebuji se cítit jako muž, proto potřebuji hodně samoty, klidu. V aktivní roli potřebuji absolutno a také se chovám měkče... potřebuji nějak elimitovat Anima i Animu-sikanu hysterií v něm a pak mám klid na svou práci a užít si toho... .

V muži bývá jakási zadržanost, překotnost prázdně křiklavě (male či naopak mohutně neohrabane), velice podvedome nepříjemně (demoničnost) on o tom moc neví je to pro něj jakoby samotřejme a má to za cíl te omráčit a ne zneužít právě toto je bezkontakt, vůči tomu lze jen rozvíjet měkčnost byt nás urazí, prožít si to uvnitř - jít dolů, kde říká potřebuji te...

Hysterie kompenzuje pošetilost ženskou a mužskou, miluje masky, nikdo jiný to asi nedělá...

Tím jak nemám pevnou identitu, ale "jen" vnitřní pocit sebe sama, tak se vrhám po všech identitách maskách - jsem v kůži těch, se kterými jsem mluvil, dělám věci jak oni najednou, je to asi snaha "neidentity" zapadnout do světa a také "deleť jako agresor a neublíží ti" - viz jista identifikace s matkou atd... tedy velmi jsem ve světe ega, ego ví že když bude vše jako ono bude "klid" (na čas). Tím že upozorňuji druhé na jejich stíny se musím takto kryt.... Před E' (Anima) probíhá transformace od A k E a naopak - hysterické role - masky.... ale hysterka je především v sobě měkka, "hmotná", právě vůči mužské pevnosti, avšak tato měkčnost - není jí úplně vlastní (to žádné žene) je extrovertní atd...

Ve společnosti první kdo přijde na radu na vylevání agrese je pošetily muž, smějí se mu, neb panuje nálada "neukázat slabost", a na něm se "uvolňují", popichují, i že srandy, a často ustavicně....rytmicky..ale ne moc rytmicky - "pak by to nebylo účinné, byla by to opora pro něj a nechceme, chceme ho rozhodit, tedy i překvapovat..."...

Kdo začne rozvíjet city, zakonníte se setka s pojmem zrada, odmítnutí apod., až vyzralejší citění netrpí touto pošetilostí...

Často bývá že žena potřebuje oporu v muži (e') ale on s ní nemluví a drsně jí rozkazuje a myslí si že dostává co chce nechce se vázat...

(Ať se to nesluší, ale je to v zájmu vědy): Matka rada děla rada mužské činnosti ale není mužná je pošetila to se projevuje mj tím že v bytě má same "holčičí věci" aby mužem ukázala kdo tu vládne, je "samostatná", vše si zariadí sama, přitom stále něco chce,... vymyslela si stůl do bytu který si nechala serezat ale žádný muž jej nebyl schopen sestavit neb byl moc složitý (viz problém s vyletem - stejný princip), ženská bezradnost vůči neživým technickým problémům s hranami (chybí tam ona - zaoblenost měkčnost na to se naváže a je doma), tak jsem se smál, že si ženská vymyslela něco co nejde sestavit - v tu chvíli byl přesně vidět její Animus - tady není nic k smíchu, já jsem chlap a také na muže mi nesahej, ale bohužel tam převládá už to první - jsem chlap. Musí se to občas prostouchnout v ní, prorazit, ale nedělám s tím nic nestojí to za to, bojím se jako každý, lepe vůbec nic nedělat.... Já žádného muže nepotřebuji říká podvedome i vědomě - pošetile (me stačí ta úzkost napjate

prazdno, prazdno, zadny muz - to uz je muz), muzi jsou male spinave fuj a ta uzkost z nich v ni je to ze muze "ma v sobe" a nepotrebujeZvirata mi rozumejí a asi cítí že jsme na stejné úrovni vůči lidem...ale už to je i jiné, právě extroverzi jsem se i dostal mezi lidi...

Sen extroverta je úplně se zbavit vnějšího prostředí, atmosféry, toho, odkud číhá dotěrnost a dětskost a introverze...

Jestli si myslíte, že tu šikanu, hysterii, ženu přemůžete navždy, tak to (asi - zde) nejde, na nepříjemnost ("příjemnost") při setkání s hysterkou nezmizí, neb je původu iracionálního, pudového - bojového, agresivního, potenciální nebezpečí - s tím zachází bravurně, ale s ničím jiným,... jen se lze naučit proti tomu nějak zacházet, neb to je absolutno v podobě A+E, druhé absolutno je muž-E. .. Ono, pokud na někoho používáme nějaký fígl, hlavní, co působí je to, že z něj nemáme takový strach, to je známka toho, že jsme to nějak zpracovali a dotýčný tím znejistí a změkne, o to nám jde, aby nám neublížoval... ten pud je o tom, že v ní je jakýsi nedořešený stav, je napjatá, je tam nepříjemné napjetí, které normální člověk nevydrží a ona si s ním hraje a zaslouhuje si to ránu, udeřit to, to pomůže, ale to je právě past, jako když opice bojuje - nabídne se a uskočí pryč, takto hysterka roztáhne nohy ukáže A+E a pak se vám vysměje. Drží si své napjetí a problém pod pokličkou a neví co ten problém je. Blána uvnitř napjatá, ale ne přímo 2D, obecně abstraktní blána napjatá 3D prázdná, táhlá, jako nudle, ale průsvitnější, jako když dítěti něco ublíží a ono na vždy táhle pláče a pak si to jako dospělá žena i vychutnává, a vydírá tím okolí, ale nevžije se do toho času, kdy jí to ublížilo, nevyřeší si to, neprožije hrůzu apod., nechce prožívat (je to totiž i velmi obecné, toto je "ženství") - nechce podlehnout, proto je mužná a pošetilá.....Právě díky vnitřnímu E' dokáže hysterka či hysterik (pomocí celé Animy) vše relativizovat, marginalizovat, překroutit - transformovat.... Samozřejmě je to šikana, ať uděláte cokoli, budete vinni vy, ale už s tím umím zacházet, vím, že muž prostě jde do ní (sexuálně) a tohoto si jakoby nevšímá, nebojí se toho už tolik...

Hysterik právě zůstává v dětství a neumí dospět, dospělost jako každá žena říká, že je to její E'...je z ní trochu čertík a v klínu má čpící čpavek...ženský odér, cibule sladká a čpavek hnědočervený, či NO2, toto štiplavé a i pohlcující dusivé ženské mě od mala děsí...a hysterické ženy jsou na tom velice podobně, také je toto děsí, je v nich chlap, který se děsí žen, a bojuje s nimi, opovrhne jimi narcisticky, jsou hnus a slabost, srovnej se mnou...v hysterické ženě je velmi ten muž cítit, totiž proto, že s ním nekomunikuje a je tam "volný" a ohraničený, plave tam....pak jsou hysterické ženy, introvertní, které naopak ženy milují a muže nenávidí, viz matka, jen její část osobnosti...není hezké takto tu psát o matce...

Ženy jsou od povahy dosti skrytě agresivní, proto když se dvě ženy chtějí spřátelit, udělají alinaci vůči mužům. Ale vlastně stejně to i dělají muži, odpočinutí a vytěsnění žen mimo ně...

Hysterik se právě schovává za nejednoznačnost, neustále že je něco zajímavé, úžasné, dvě hysterky se sejdou, jakoby stále bojují a neukážou se sobě, jakoby jsou prázdny uvnitř, bez citu, jsou extrovertní bojovné ovce.... Když začne být introvert extrovertní, začne pošťuchovat extrovertně, extrovert si řekne (jeho ego, lež, jeho identita - lež, identita je lež, co je my, co je naše) - on není tak blbý, jak se zdá...

Boj vůči hysterikovi, stačí nepatrný odmítavý tón, hysterika velmi živý a dodává mu odvalu a pocit, že nemůže za to, že druhým ubližuje...Introvert si myslí, že extroverti jsou blbí a naopak...

Potlačený neprojevený boj (máme bojovat nebo se obejmout a mít rádi - typicky nová životní partnerka bratra, žárlení? ten je můj na něm mi nesahej, zde to mám ošefované já, typicky ženy jsou démon, co se někde usadí a má to tam ošefované, alespoň si to tak myslí:) se pak právě projevuje, dostihuje nás, jako imago daných lidí v nás, u mě vlastně tvoří jedno z mých já, naváže se na mé ego dotýčná či dotýčný v méně případech...je to snaha o komunikaci, o přiznání si, že tam šlo o boj, v hlavě to odžít...a postupně to vymizí, spálí se to na horizontu událostí šumem Hawkingova záření..imago, ego, 2D, šum, projekce - to spolu souvisí. 2D neumí dýchat. Ego nás chrání před projekcemi a komunikuje s nimi...jsem prostě hrozně chytrá!:) stačí jen naznačit a už nepotřebuji to domyslet, stejně to vím:)... Ego si rádo mele svoje dokola, kolovrátek, a povídá o tom, o čem chce a neposlouchá co říkají druzí, musí je porazit slovní palbou a tím, co umí, že je nejlepší prostě...

Postupně se prokousávám.... S hysteriky - dokážu být slušně stejní jako oni, mají pak pocit, že jsem jeden z nich, ale hysterii nesnáším (to mj. hysterici také, jako démon démona), dokážu ji objektivizovat, tedy udělat z ní objekt, E' a tím jí manipulovat a dokážu od ní i utéci - toto je sen mužů, takto to mí, se ženou, Animou, relativitou, světem, pak je klid...Totiž hysterik se nedokáže dostat mimo hysterii, já k němu přijdu, bojujeme spolu, dochází k výměně a projevům energií, ale dokážu jej i "zradit", neb jsem muž a nesnáším to, a tím jim vpravit závěrečný bod do srdce a konec, fatální, už není pak žádné ale, a pokračování apod. Byť je hysterie, svět, ohromný, a mnohoznačný, jde s tím pracovat, jako s E', muž jej nahradí A, odumřelou Animou, já ze sebe udělám tuto ženu a pak ji zamítnu a objektivizuji a uteču do nevšímání si...proti tomu nemá šanci. Hysterka nedokáže udělat ani krok mimo svoji hysterii, např. od oblasti racionality, pouze s ní manipuluje, je ve vosím hnízdě

a neudělá krok mimo, do prázdna, kde nic není, má horror vacui totiž, je prázdno+hmota, ale tam mimo není nic, tam je klid, pomoc, co to je, to je normalita a všednost a rozumnost...nepodívá se nikdy do kosmu, to je mimo její oblast působnosti, přelévání se energií.... Hysterka, když se jí podaří nalákat a pomořit do oblasti relativity, je slastí bez sebe, potřebuje afekty od něj, citovost ale třeba i necitovost, aby si jej mohla háčkem chytit do svého hnízda vosího.. Pak se pošetile usmívá a říká jsme na tom stejně miláčku, také jsi afektovaný a zlobíš se na mě....zlobit se na ni je cesta do pekel, ale zakusit se to musí a nezůstat tam. Žena tě stáhne na jakoukli pošetilost, korumpuje tě, jakoukoli pošetilost, neb tam je doma, i mužská pošetilost po A (odumřelé Animě) je pošetilost po E', lze to k ní stočit, že jsi slaboch a nic apod., je to stejné, neb je to stále Anima (A+E'), po božství..., nejde tomu upjatě odolávat, musí se být i trochu pošetilý, musí to znát a být trochu na její úrovni, jinak je muž velmi zranitelný a právě zranitelnost a křehkost je charakter jeho mysli.....dábel si vás nejdříve změkne, neb nesnáší paradoxně inertnost, protože nemůže pak udeřit a mít vás tak v šachu....Ponořím se k ní, a vlastně jí pak jakoby vysvobodím i. Nevím...

Na každou snahu o bližší kontakt reaguje chladně, neb nechce být zraněn, ale nechce být odmítnut proto, že nekomunikuje, a nakonec skončí v křeči...

Ego chce dokázat např, tomu introvertovi, že je to idiot a obaluje si jej kolem prstu, obdivuje ho, aby to pak ponižil...

Tento text, sebepozorování a filozofování, to není život, jen jeho malá část, toto jsem na sebe vzal úkol něco poznat...

Jsem ve stadiu démona, který má již prvky božství a ví o Smyslu a o sobě, jsou vyšší stadia, klidnější, vyrovnanější, vyladěnější, láskovější..

Hysterik apod. vám neukáže pravou tvář, i když se o to snažíme násilím, protože ji musíte ukázat vy - vždy říká tak se ukaž taky, neukáže, bojíš se, tak vidíš a vyhraje..., jen pokud jste magor a ona dooparvdy jí jde o život, i tehdy zkouší hysterii, ale pak sice na moment ukáže pravou tvář, ale k ničemu to není. ... Hysterik stále něco hraje, ale nejde poznat, že to tak není. Jak blízko má toto k psychopatii antisocialitě apod. ... Potřebuji obdiv, Vás, čtenáře... Zkus si představit, že tu nebudou, ti posluchači kolem, toto gayové hodně mívají, jsou maminska uprostřed a všichni se ja ně dívají..., zkus si představit, že se nebudou zajímat, a zpracuj to...

Hysterka je samozřejmě pro muže výzva, a ona to samozřejmě ví, a říká, kdo si mě nevšímá, kdo se mnou nechci nic mít, je slaboch... Opět jsme u nezpracované slabosti. Ta stojí snad za vším... Lidé mě skrze ni chtějí vydírat, ponižovat mě (svoji slabost, slabost), že to se nehodí na veřejnost, být slabý, mají tento silný program v sobě, už toto vím a oni jsou pak zmatení...měkkost použiji, slabosti se bojí, nevydírám je primitivně a eroticky jako ženy, neb to také značí, že slabost nemají zpracovanou, ...zpracovat nejde nikdy, ale jde ji zpracovávat..., tolerance je podobně nezpracovaná slabost - snaha ji vytěsnit někam pryč...nejsem žádný slaboch je nezpracovaná slabost a mohou vás napadnout, možná, jako muži, nesnažit se ošefovat se, ale umět doopravdy nebýt slabý a tedy vědět, že jsem tím pádem korumpovatelný a ohrožitelný, ale být tím...žena - může se jí ublížit, muž - může se narušit, oba se mohou narušit...

Provokatéři po dlouhodobějším prudění jsou velmi překvapení, že ten ubožák co si nechal něco líbit, si něco dovoluje, rozpadne se jim svět, potřebují stále někoho prudit, vlastnit, ponižovat ... bojí se své viny. Žena nemůže přímo útočit na E', bojovat s ním, neb nemá čím, chudák musí jen jinak...

Vše tam bylo ovčí, u těch extrovertl doma, pes, koberečky, apod... Extroverti jsou na bitevním poli, kde stále někdo dotírá (kde není čas na empatii, kde je pudovost, samozřejmě že extrovert je empatický a milý ale...), a dokážou být velmi necitliví a ubližující a ještě nechápou, že se z toho někdo sesype, právě protože se nedokáží vcítit. Introverti jso usamozřejmě zase chladní neteční apod...

Muži se rádi topí, ve vztahu se ženou takoví podlehnou své sedlině v sobě a nechají jí ty rozkazy apod. své ženě...je to i vlastním tě ženo a působí to mužsky, jako alkoholik - podlehl ženě ale má i určité mužské projevy frajerské a ženy má na háku .jakoby... toto moc vedle ženy neumím, pošetilost mužskou, jsem vědomý, totiž tím by mě mohly ublížit, neb změknu, uvolním se, můžou pak bodnout, je skupina mužů, co odumřelou animou se dokážou před ženou zakrýt a naopak, co ji raději neukáží, aby nabyli kárání, že jsou líní atd..., neumím mít vedle ženy svůj mužský svět, jsem moc v jejím světě, a být takto pošetilý vedle ženy je pro mě ohrožující...lepší vůbec nic.

Jsem uvnitř podobný jako ženy, A+E, citovost, proto mě ženy nemohou trochu vystát a pohrdají mnou a vidí to jako pošetilost atd., ale když je muž a Duch takovýto, je jaksi vyspělejší, podobně to má někdy stařec tento stav..., je líbezný a má zpracování

slabost a citovost, a přesto je muž, ... je to ješitné, ale: žena je kuchařka, ale muž kuchař je "něco jiného". Bratr to má podobně.

problém někdy bývá to, že hledáme ideál, nemít velké nároky, např. kolega se bojí přítele živit, neb je bohatý, ale asi přesně to totiž chce, proto má peníze...je to hození do vody a plav. Překonat strach a ono to jde...

Anima je šikanózní, tedy i je to jakoby příjemné (hrozí a pak je vše ok, je to šum), ale neláká mě to nevědomě jako muže, že za tím jdou, znám to...

Nyní je pro mne výzva poprvé být v mužské roli v sexu ... jak říkám, potřebuji tam měkkost, sebe, (podobně pošetilejší ženy takto mají v bytě samé obrazy žen apod., ale nemusí to nic znamenat),... bojím se a "radši" bych role obrátil...bojím se proniknout do někoho, to by měla žena fyzicky také. Jde o to mít se rád... bojím se, že partner bude vyžadovat chlapáka, jak to bývá, a budu pro něj neatraktivní, bude se mi smát a pohrdat mnou...je mi to jedno..mám rád toto, chodidla s ponožkami a roztažené nohy atd... Opět to se musí zkusit, strach ze selhání to živí...Nelpět na tom tolik. Vadí mi tam ten partner a že může mít nějaké nároky, chtít to tak a tak, ... u mě jako u ženy jde o obcování s necity, tedy nezjímá mě, co chce...jen jak to chci já, v citech a empatii se utopím, jestli ho to nebolí atd., ... pro mě je i proto on je neživý pěkný objekt smradlavý ale i pevný ... nejsem si jistý jak to může dopadnout, už jsem to pákrát zkoušel a selhal jsem... nechápu tam, že je on a je já, jakoby měl být jen jeden z nás...v pasivní roli to tak není...A pak kdo tu není empatický:) . Matce se asi splnil sen vykastrovat muže... V rodině kde jsme vlastně nuceni se více odhalovat, tak tam jsou ty boje hrozné...

Jít z rozběsněnosti do stavu ticha je samozřejmě bolestné, tupá bolest, vyjádří se tím křik, umět se zastavit a nic nedělat, neb se přes bolest, co jsme nevnímali, dostáváme k sobě...

Dříve jsem byl nějaký pohodovější v sobě, pohlcený odumřelou Animou, větší podpantoflák, ale "spokojený", žil jsem = byl jsem nevědomý a neindividuovaný..., dostal jsem se do určité slepé uličky... byt to bylo velmi důležité.

Ž "frigida" je zablokovaní se před muzem, Animus vnejsi a ten uvnitř se vysmiva jak vyzral. Uvolnit se.../

Extr potřeb podnety z venci.../

Na demona-poset m da hranice a z mekk. .../ Zmekcovani je mj zbran hysterek - ublizi a zamaskuje.../ Z (spis extr) kdyz zjistis ze jsm gay tak se uklidni, ale nevi..... /Zamilovanost a bozska vedoma laska jsou jine. / Slovní komentář v hlavě vše komplikuje - neverb komunik z a m by byla ok (beze slov). /Vycitky komplemtarnich entit vuci nasemu ja - ve stari uz strasit nemusí, uz jsme si jich uzili dost.

Strašně moc závidím - chci být mužem (tento syndrom má dost žen myslím) - teď budu mluvit za sebe - muž potřebuje úctu a respekt a dopřávat mu pohodlí, ať si u toho prohlíží erotický časopis, když se muž uvolní, vše je krásné, odumřelá Anima, a můžu říct, že tepve tehdy je žena doopravdy "mužem", je s ním, v jeho kůži, je on (napůl)...ale není to negativní. A stres ji paradoxně odpadne, už nemusí řešit, kde je ta čest. Cítí se bezpečně. Když je žena tvrdá, nic z toho oba nemají. Myslím, že ten muž chápe, že obcováním s gayem mu jaksi předává, poskytuje, sdílí, své mužství, které gayi schází a třeba je oboum dobře. Jde tu o důvěru, že nejde o krádež. Být se sebou smířen, ale to právě nejde, proto ta touha. On prostě je drsný. Mám v sobě 100 % oddanost, jsem jen guma, sedlina, jsem poníženy stále se ponížuji (bohužel často před ženami, čehož je zneužíváno) a tím se asi zbavuji napjetí. Mé mužství je jaksi psychicky i fyzicky zerodované, ale nelze jen brát jinde, I na vše ošklivé žena působí měkkostí a ono se to zlepšuje... Žena chce být mužem a zde to tak (jakoby) je. Toto musí pochopit každá sama. Právě, když začne mužství, čest brát, nikdy jej nedostane, nebude sdíleno. To si ženy neuvědomují, myslí si, že muži a čest mohou najít v samoobsluze. Kdo bere, nemá. Samozřejmě tu chybí ženská identita, ale taková věc se domnívám, do značné míry neexistuje, protože identita je E', to pak ale vede na hysterii a „nevím, kdo jsem – ne pardon vím, jsem pošetile E' - „muž“... je to sice smutné, že nemohu být muž, ale mohu se na tom alespoň podílet, sdílet s někým, nepřímou až přímo to mít....Když tam není láska, tak nic nedostane...ačkoliv si myslí, že ano, ano - dostane, ale bude nadále nešťastná a pošetilá, k čemu jsou ženě uřízle genitálie muže v ruce. Musí pochopit, že jde i o psychický harmonický status muž a žena. ... Myslím si, že pro ht muže je velmi intimní, obcovat takto a gayem, jde tu o hluboký pojem cti, o kterém se nemluví (tabu), dotýká se to samotné podstaty mužství, stejně jako když muž obcuje se ženou. Z hlediska reprodukce a života je důležité, aby bylo dobře muži. Je to můj parazitismus? Muži to tak neberou. Ale samozřejmě nejsem jen takovýto vazal, jsem i normální muž - jednotka já muž a mé potřeby. právě v tom vazalství a sepjetí se ale dostavuje, že sloužím ženě-Animovi a ne muži, což je vtíravé a nepříjemné, ale opět, měkkostí na to působit a je to pryč. Žena ve mě, nezralý muž chce být strašně muž a pak chce být i žena zpětně, co ve mě je. Muž netouží po ničem jiném než po respektu a uznání. Láska je věčná vazba mezi lidmi.

Láska je věčná transformace mezi lidmi, jeden umírá pro druhého, co se narodí, tak to funguje i v životě nemocní a zdraví.... Ale nejsem nemocný... Muž a žena si báječně rozumí na neverbální úrovni, jakmile tam začnou být slova být jen v mysli (začne asi ta přetahovaná o E' - o slovo), je zle ... právě porozumění i na verbální úrovni je proces zpracovávání.

Teprve nyní jsem začal být naplněný, cítím, a dokonce i vnitřní muž se začal vyvíjet, koule rostou:), ale ne agresivita, je to velmi podobné individuaci mužské vůči ženě, kterou také musím provozovat, ... od mala mě štvě, že ženy nerespektují muže, ne mě muže, ale obecně, na světě, u mě v rodině... muže je třeba popohánět, aby někým byli, aby byli, ale musí se i nechat vydechnout, a nepodmíněně je taky potom respektovat, za nic, že jsoua tím pádem se nežije. Je zbytečné to uměle napravovat... Pokud pouze muž musí vytyčovat stále své hranice, uštvě sem musí tu být určitá ničím nepodmíněná podpora ze strany ženy, nelézt do soukromí atd...pak jsme jak někde ve zběsilově.

Abych se přiznal, tak podvědomě myslím na P.Lšéze a stěžuji si, neb u něj mohu nalézt určité pochopení a ochranu.

Také to, že představa muž a zneživělý objekt, typicky, tam vymizí nepříjemnost ženy, a tím se i ponížím jakoby na tu neživost a také tím mohu být pak aktivní a mužský, v té roli, je to absolutní, nikdo už neruší ... a líbí se mi, když má toto nějaký muž rád, je to typicky „nekrofilní“, penis má z toho tvrdý, je sám, a přitom tam je určitá měkkost v tom, odumřelá kůže, tvarůžek... právě muž symbolizuje samostatnost, izolaci určitou... dotýčný nevidí, že to je trapné, neb tím kompenzuje něco příšerného – zásahy z dětství, vrozené věci atd...

Opět toto aktiv-pasiv se musí nějak kompenzovat, normálnější světem.

My dospělost chápeme jako "ubližování slabosti", překroucení, zvrácení se, vytěsnění pravdy a její absolutizace. Dospělost je pro nás charakterizována pošetilostí, přechcáním druhých, a vlastněním E' uvnitř sebe. Rodič je ten, co vyjde ven z brlohu, aby útočníkům řekl lež, které sám věří a tím zneprístupnil slabá místa. Ale oni si právě všichni rozumějí, každý má svou lež a baví se spolu, podobně jako muži mimo domov. Ještě navíc se to oblaží libidózní energií, ta lež, a je přijímána jako pravda. Je to akt síly. Jedině od dospělého člověka, který v sobě drží pošetile svoji lež (E', neřekne jakoby pravdu, ale pravdu řekne nepřímou, přitom tlachá nějaké lži), ten je náš, a jehi poslechneme. Pro dospělého člověka se vnitřní kámen, E' stává absolutní pravdou, neb souvisí s božstvím, je to A+E, je to zvnitřnění lži a masky na povrchu. Dospělý na sebe hodí masku a její odraz je právě E' uvnitř, které tam znehybňuje a páchá škody na pravdě, bázi - chrání ji, toto je pro nás koloběh života, vytěsnit a ono se to pak narodí jako dítě, ale to je lež typu vlastním E', jsem pošetilý, s prstýnkem.Mě nešlo o mě, ale o to, co jsou, všichni kolem, ztotožnil jsem se asi i s prostředím atd., s mesiášským pohledem na svět, ve mě už to zachránit nešlo, paradoxně jsem právě tím dospěl už jako velmi malý ... já vám nebudu říkat věci důrazně, jak chcete, moje parketa není v síle. To je také to, dospělý člověk, stížen lží, slyší jen na to, co se řekne důrazně, pravda a slabost musí být skryty - takové lidi poslouchá... A tak jako malý, chtěl jsem něco rodičům říkat, a oni protože mi to šlo pomalu, zadržával jsem, tak mi skákali do řeči a dokončovali to třeba ještě za mě - takové dítě rezignuje, jde do deprese, právě ti rodiče nesnesou aby tu byla tato pravda, my vůbec nerozvíjíme citový svět, bázi, my dospějeme, hodíme masku a před smrtí ji odhodíme a dítě v nás nevyzraje..., jsme bojovníci a bázi máme jen jako fetiš. Samozřejmě, že toto je normální schéma, dospělý přebírá nějakou roli, masku, apod., ale u nás je to extrém... Jsme hluboce mužská společnost resp. ženská s nevyzrálým Animem, což je její zrcadlení v ženském principu (nenávisť slabosti).V dětství i teď bych s rodiči potřeboval tlumočníka, ochránce, dospělého, který jim vysvětlí, poslechnou totiž jen toho, který už něco dokázal, umí se tomu světu, systému postavit a říci něco nahlas, má nějakou masku, věří jí, ale přitom v nitru má cítit vytěsněnou "pravdu", sebe, bázi... - toho poslechnou, že nemohou být tak necitliví a rozběsnění na mě, skákat mi do řeči...ale nikdy jsem ochránce nechtěl, chtěl jsem vše jako muž překonat a udělat sám, nevázat se, nemít nikoho takového, neb nejsem slaboch, a to se nezměnilo, možná nyní se to mění s dominantního potenciálního partnera. ... Aby jim vysvětlil, že nejsem tolik kluk a nemohou po mě chtít to a to, a že každé slovo a gesto směrem ke mě - klukovi, mě vlastně ničí, což jsem moc nechápal, jako malý...Ono, jinak to nešlo, než aby mi ubližovali. Oni by mu řekli, ale vždyť on je divný, slabý, koktá (mj z toho přerušování mě), taháze sebe všechno, je přidušený, my ho musíme týrat, nám se to i líbí. On - ono, týrání je potřeba, ale ... - to je přesně ono - toto by poslechl. Dospělí bazírují na principu ostrost vs. slabost, ubližování slabosti, pravdě v sobě...když nemohu, přidám. ... A tak jsem mlčel a neříkal už nic a šel do svého světa. ... Bylo by dobré, shcavně žít ty masky lidí, říkat jim jací jsou úžasní, podporovat vážně jejich masky - dlouho by to nevydrželi:). Dítě takto přesně cítí, že v domě je čert, co ubližuje slabým (má to sexuální náboj, jehla a slabost), a jsou to ale rodiče, část jejich psyché, sadismus, tyranie, opak péče...radost z ubližování, opět pošetlost, přechcání, vyzrání na bázi a slabost, jež byla narušena zase jejich rodiči atd... Uvěří někomu, kdo řekne něco nahlas a důrazně a ví, že to je lež, že tomu musí dát důraz, ale dělá to tak, z toho by se posrali radostí, to je totiž chlap. Všichni ví, že je to lež, ale jinak nemohou, jim se lež líbí a obcují s ní. Souvisí to s tím ostrost zajíždí do slabosti. A proto se jim nemohu dnes podívat do očí, být s nimi v jedné místnosti, být s nimi, chci být bez nich, toto stigma se mi táhne, neumím si vytvořit tuto masku, důraz apod., být jako

oni. Musím je mj. torpédovat, to je mj. můj úkol. Nevracím to mým dětem, které nemám, tak právě rodičům, s rodiči tak nesdílím lež, kdybych měl své děti, ale ničím rodiče...a tím se kruh i uzavře a vymře. ... Vždy to bylo nastaveno "ty sloužíš nám", můj názor také nikoho vlasně nezajímá, je zajímavá právě jen lež a bázi mají vytěsňenou a vytěsňují a nechtějí vidět, chtějí mít klid, od běsnění...Démon nenávidí démona, to je základ. Ale i touha po démonovi - démon miluje démonství...Jsem velmi zadušený v sobě, a stále to prožívám, že se nemohu vyjádřit, to jsou nedoprožité věci, projevující se běsem, hysterií, narcismem v dospělosti...Mám sny, kdy je kluk v sexu aktivní, ale šuká ručník, s ručníkem, s věcmi...aby tam byli dva lidé, to nechápu, to je moc složité pro mě... dialog. ... gayové zůstávají zastydými dětmi... Opět k té masce, síla, ta zahubí vše citové a slabé, o to jde a smějí se tomu, že na to vyzráli Podobně mě podporovali jen na oko, nerozuměli mi, jsme jiný druh, jejich a můj svět jsou jiné... nejde mi o mě, ale o celek zde a nechápu, že ostatní to tak nemají ... jsem člověk s úkolem, nejsem člověk. ... proč to řešíš, teď v dospělosti, vytěsni to dětství a buď dospělý, mrtvý, mrtvá maska, a pečuj o děti do roztrhání, a čekej už na smrt ... něco na tom je... už mi ale nejde o to, aby se mi klaněli:). Mám již své...stačí mi "lahev" a necítím ale egoostickou zášť jako většina alkoholiků, ale alkohol nepiju, je to jaksi vše to nadnesené se vě mě nějak vypálilo Na základní škole mě spolužáci docela šikanovali, nezapojoval jsem se, ve školce jsem se s nikým nebavil, na středí to bylo úplně jinak, tam již byli trochu chytřejší, tam mám kamarády do teď, na veřejce zase útlum a až po šesti letech jsem se tam začal trochu zapojovat, a teď v dospělosti už je to jinak, v práci, tam se již konečně něco tvoří a není to je pasivní přijímání zde už umím prorazit blány....Mám ale úplně stejný pocit, a nastavení, že slovem se nezmůže nic, že jen síla přemáhá vše ... je to nápodoba a nevyzrálý Animus... Ještě k tomu z ženy na mužskou identitu u mě, není to, že by z ženy byl muž, to žensví není vázané na já, je neurčité a projevuje se i jako imaga, v egu, ... také, díky rodičů, jsem kde jsem, nezdá se to, ale hodně mi dali do života, docela jistoty, opory... To zpracování slabosti je - ne slabost zpracovat a naopak zpracovat i vyčítání druhým, že jsem slabý. Pro extroverty je ticho děsivé, je to A+E, nic a ostrost, nuda, je to smrt, ale pro introverta je smrt právě to zraňování silou... život je úplnost... extrovert nebere rozhovor jako disluzi, ale musí použít co nejvíce slov a co nejvíce se prosadit a mluvit co nejdéle, proto si skáčeme do řeči, do monologů... tak mocný subjekt v nevědomí kompenzuji mocným pohlcujícím objektem, odumřelo animou v nevědomí... nemám se rád, nemám sílu, a v prostředí s dominem to můžu nějak vyjádřit a najít se, opak... prožít to znovu s rodiči, s jejich tyranskou částí. O fyzickou bolest mi nejde. Když si své maso choutky nespojíme s rodiči atd., tak nás to asi fascinuje do nekonečna... Můj ochránce to je i, ale ... a pak v noci kompenzační sny aktivních kluků co šukají ručník - projekce mého já do nich... ženství jde spíše o vnitřní pocity - na fyzično se neumí dívat přímo, to muži nemají moc rádi,opět toto nesnáší, neb je to nedokočení, syslení si v sobě něco, pošetilst ženská, natahování napjetí, láska k napjetí, sadismus, táhlost - srovnej s pláčem.... muž také nesnáší to, že žena si nevšímá fyzického světa a pro sebe si něco cítí, právě to fyzické, a vlastní jej, vlastní muže v sobě a tens e nemůže rozvinout a dýchat a nemůže svět fungovat a existovat, ačkoliv žena provokačně a pošetile a neuvědomovaně si myslí, že takto svět fungovat může... bez fyzična. z fyzična ženy omdlévají. ... nejde to dobře vyjádřit ta nepříjemnost, když muž potká ženu, chce mít klid, stačí jen co vyzařuje, pro mě nepřírozeného, skrytost, co se snaží být vidět, naopak má být skrytá, proč je na světle světa proč je prudká nepřírozená záře na světle světa? žena je pro mě jako nepřírozený prvek v přírodě a to je ten Animus-ona asi, nerozumí přírodě a projevům hmoty, šedivosti a obyčejnosti a zatemnění vlastně to je mužská pošetilst, mít še'd atd..., ale je to dvojsečné, kdo je temno a kdo světlo, muž nebo žena? podobně, když mám mluvit, mám tendenci mluvit absolutně, bez diskuze, jen já, tím kompenzuji neustálé zadušování mě...a překřívání... sadisty ale nemám rád, musí to být muž, sadismus je jakoby ženský, podlý, nemá zpracovanou slabost, je krvavý a bez přikřívky...on je oblečený, já jsem nahý, nebo lépe mám na sobě mužské ponožky a také mužské olečení, on je hetero a i se mu líbí být s klukem, vnucuji mu to trochu...předělávání jakoby... a pak chci být zase se svými, s homo.... a s normáln lidmi... je ale právě potřeba v životě, začít se s tím dominem bavit, komunikovat, nenechat to na nekomunikační úrovni, nemusí to být verbální, ono je to vlastně neverbální, ale obecně tam není jakási komunikace vyšší a hlavně hlubší, lidštější... ale oni právě muži mají tu hysterii a bolest a sadismus rádi, neb tím projevují ženu v sobě, taky jim to dopřát...obecně se mi uvolňuje napjetí, tenze, vše je jasné, role atd... samozřejmě je to regresní a kdo do toho spadne, nevyvine se, zůstane ve svých problémech, nenajde smysl - dialog, nevykročí k lidem, nedojde klidu...a uvolněnosti a uvolnění ve společnosti s lidmi, je tam bariéra, snaha skrýt se, bázi, právě za aktiv-pasiv vztah, ... vše toto je díky přelidnění, ale jak jsem psal, musíme v tom právě naučit žít a mít i místa, kde máme klid pro sebe....svět je i fyzično chtě nechtě, psyhično je půlka světa a je jejich komunikace je vyzrávání, na konci jsou již plně integrování a připomíná to psyhično...fyzično je základ - aktiv pasiv, na to se postupně vyvíjí, prohlubuje až k dialogu...návrat k fyzičnu je jen zčásti regres...žena má v sobě zablokované fyzično, fyzično jako objekt - právě Anima... právě to, že žena je fascinována fyzičnem,spíše ji imponuje negativně či pozitivně, je potřeba s tím mluvit, s aktiv-pasiv vztah, vlastně tím "ponižením" prožívám i identitu určenou vnějškem, která mi byla vštěpována, že takový jsem a mohu si to prožít... fyzično dominance potlačí také vše neurotické co se hrne z nevědomí ven při vzrušení, při orgasmu... taky je to o tom - žena dovolí muži, aby jí ponižoval neb se chápe, že žena Anima mu stále ubližuje a šikanoje ho, a zde si to může vynahradiť, je to soucit vlastně a pochopení, hluboké ze strany ženy vůči muži... kdo však u sado maso zůstane, nepochopí, nerozvine se to,

neindividuuje se...zůstává nekomunikující a líbí se mu to, neb to je hranice... .. také tím vyjádřím nenávist v druhých vůči mě, neb je mám jakoby v sobě a samozřejmě nenávist k sobě samému, a také, sem rodič a narušitelé mého soukromí nemůžou, ... jak říkám musí to mít ale nějaký vývoj k normalitě pokud to jde. ... žena může na domina přestěhovat vše co neumí v sobě pojmout a vyjádřit a dokončit neb to je nerozvinuté, nejisté, vše čeho nejsem schopna a cítím se proto provinile, on má uniformu, já jsem nic, nedokážu to být takto jako on, ... zodpovědnost, moc apod. ... to aktiv-pasiv celé je démon (ostrost a slabost) a s tím je potřeba také mluvit, působit na to měkce... .. postupně do toho dávat více empatie, žena i muž, muž rozvíjí citění také, musí poznat, co se mu líbí... bohužel mám v sobě nepříjemné schéma, co si nesí i z rodiny, žena je uvnitř tyč, žena je vše, je ohromná, Matka, otec neexistuje, ona je E' i A, a identifikuje se s ní, musím, bohužel dominantní prvky pro mě představuje žena a to je příšerné a neurotické... žena i dost obcuje s tím, který tu není, s E'', ten, co je za dveřmi, otevře vejde, není moc vidět a zase odejde Musí se to líbit oběma. ... Neuroticky je ve mě při vzrušení, se vynořuje, tlačí nahoru, že jsem žena ta velká a dominantní a tvrdá uvnitř a ponižují také muže, sedlina ve mě se musí projevit, to místo, co vzniklo z ponižení mého, ... ženy to mají také a myslí si, že měkké jsou proto, protože byly ponižené, tedy jsem matka, jako to dělá moje matka apod... je to nepříjemné a ničí integritu, o to tomu jde, možná se tomu trochu poddat a užít si to ponižování mužů, jako to někteří gayové mají, zjistí se, že to nic neudělá, že to není tak hrozné, že jim to neublíží, mým idolům jde jen rozvíjet měkkost vůči tvrdosti v nich a tím mohu najít svého muže, a ony tím zajdou... extrovert se rozjede, je dmonický, neb ho uvnitř něco tíží ale to nechce slyšet, a požaduje, aby ho někdo okřikl, zastavil, neb to sám neumí, potřebuje vnější svět... a slyší právě na to, když ho okřikne introvert, vnitřní skrytý hlas. Je to opět uzavřená hra do sebe, zlobiví a okřikovatelé... v pralese děti nezlobí a nezná se to. ... obecně, žena o všechny členy rodiny pečuje a muž všechny členy rodiny chrání a platí to i více, obecně...

Unavuje mě všem stále sloužit, chtějí pořád slyšet ano, na jejich E' uvnitř, na jejich masky, na lež, na utrpení, že trpí, tím právě odevzdávám své E', ale jakoby ho mám také v sobě jako oni, říkám ano svému E', démonu, ano, jsi úžasný, a jsem unavený, jakmile bych tomu řekl ne, rozhněvá se strašně, je to E' překryté tím souhlasem, uklidněné, ale ne moc, jen povrchně. A toto celé může odkráčēt... Trpí, vymyslí si blbost, náhradu, masku a s tou musíme všichni souhlasit a kývat na ni, objektivizuje tím sám sebe - s tím E' musíme souhlasit, to E' je pošetile jeho já, jeho báze ... a tím nám berou naše já...to E'... Vlastně je to úprk od sebe, a základna pro hysterii, jsem toto, nejsem to uvnitř, haha, a líbí se nám to, mateme druhé, neví, kdo jsme... .. ale už je to teď jedno...

Protože je slabost, city, měkkost, dialog, dobro, jsou děsivé, tak i vůči té slabosti (děsu) se ta měkkost má rozvíjet...

Když je ráno, ať na mě nikdo nemluví, s tímto jdu ven. ... také to aktiv-pasiv je neuvolněné, je tam tenze, báze je samozřejmě o uvolnění z tohoto..., ... když vidím, slyším, že muži jdou za holkama, je mi zle, je to jakási vnitřní nevyjádřitelná závist, ale není to ani závist, špatná pocit, a nenávist vůči těm ženám, a je tam též to děsivé čertovské Animus – žena a jim se to líbí a je to celkově děs pro mě... jdou ubližovat, nikomu tam nestraním, je to čistě ublížení jako takové a je to zábavné pro ty tam, jdou na smrt, sípavý a šedý černý dech uvnitř, ale ne nekrofilní.....tím to je, nemám rozvinutou mužskou nebo ženskou identitu a vidím to ve své podstatě – děsu.

Pošťoural jsem se v tom všem a to je celé. O ničem jiném to tu není:-).

Není lehké být rodičem, neznám to, nemohu soudit... / Rodiče mě připravili na život myslím, dali dobré zázemí, to je pravda, nejsem troska...

Můj nadřizený v práci je typicky ten muž, co nechápe, že může být muž a nebýt technický typ - jeho Anima, předsudky, a hlavně ego mu nedovolí vidět svět jinak. Toto mě vždycky strašně sralo - doslova zabíjelo, zabíjeli by mě. Je vidět, že být muž není dokončený proces, neb toto je rozhodí a vidí v tom "své" potlačené, nedostatky.... někdy muži vidí svět rozdělen na dvě půlky, ale je cítit, že to tak vidí jejich přísná Anima a Matka. Ten, kdo však vyčítá a provokuje takového muže svoji netechničností, si s ní sám neví rady... Není to, že nejsem tehnický typ, jen to je schované v podobě Anima ve mě...až takto to dospělo. ... Jak ohromné zděšení, hněv, útok i úprk takový muž ze mě prožívá, je hrůza... Nezpracovaná slabost vs. Animus, tedy individuace jako taková tam chybí v tomto ohledu.... Pak to naoko před lidmi pochopí, ale vezmě si mě stranou a bude to zase zkoušet a chtít, aby to ve mě aspoň tajně bylo. ... Pro něj to je konec, skončil, tak velká je tato projekce na druhé, nejsem on, tak proč se tím zabývá. ... Ego se tak snaží vnutit sebe druhým a bere to jako jasné a samozřejmé a potlačit tak všechny pochybnosti v sobě, všichni musí být jako já.. Naopak muži na západě, ve Velké Británii třeba, tam je příliš zapojen Logos, všechny afekty se racionalizují a zde se pak uvolňují... jsou jakoby vyprázdnění-šediví bez citu uvnitř...ale ne úplně necitliví, ale dosti strozí atd...uctívání šedé kůry mozkové - a být tímto.

Když začnu mluvit o těchto věcech filozofii a Bohu atd., lidé tak jako - jsi blázen, je to úžasné, jsi pošetilec, snílek, hysterický obrat v nich je, nejdou do báze, nebo pláčou, že nejsou kým jsou apod... to je spíše přehnané toto...

Zjistil jsem, že všichni na ulici i v rodině jsou hysteričtí. Je to diagnóza. Ovšem vrtoch hysterie z části vždy vyjadřuje pravdu, citění nemá pevné hranice. Hysterie city i vlastně bagatelizuje a snižuje jim jejich váhu.

Cílem se zdá je umět dojít od pošetilého stavu mezi lidmi a v sobě do stavu dialogu a báze. O ničem jiném to tu není. Ale, přejít do dialogu, je jako snažit se usnout. Přejít aktivně do přrozenosti se příliš dařit nebude. Jako u usínání, je potřeba mít kolem sebe klidné prostředí, vyříkat si vše upřímně, dojít do upřímné úrovně, která se před spánkem opravdu objevuje, neb se uvolníme a jsme sami sebou, třeba jsme rozhněvaní na něco, neb jsme se zapomněli během dne na to hněvat, ale pod tím je právě báze, pod hněvem. ... Stále budeme v módu, kdy se jeden zlobí a druhý něco provedl. Oba dva jsou inertní, neuvědomujeme si to, ale to my chceme, aby se druhí změnili v bázi, neb my v ní již jsme, cítíme ji...jsme v právu, to vše je hezké, ale asi je nejlepší, pokud chceme vylepšit svět, přestat se zlobit, (to "zlobit" zahrnuje širokou škálu emocí a postojů, obecně tedy nezlobit se, odpustit atd.). Musí se změnit obě strany, jinak bude jedna stále inertní a nebude tam dialog. Ono, o dialog totiž nestojíme, moc bychom se v něm ukázali, své slabiny apod. Nezlobit se tedy, tím uděláme nejlépe. Vina také musí být na obou stranách, jinak se nic nezmění. ... Pak je ale nuda, smrt, ten dialog. ... Musíme se hodně zapřít, abychom se do dialogu dostali. Když se zlobíme, pak se přestaneme zlobit, a protistrana to začne chápat jako "já, už se nezlobí, už zase mohu běžet a dovádět a postupně zase provokovat toho introverta - tedy být nevědomý, ubližovat a nevědět o tom, mít v sobě Anima, o kterém nevím" - to také není příkladné, správné. ... je potřeba si uvědomit, že když budeme dialog stavět nad pošetilst (monology), nikam to nepovede, a když budeme mít chtít vše již vyřešené, také to nikam nepovede, o to se celou dobu snažím, prostě takovýto svět je, obě entity tu jsou,

Je dobré na sobě zakusit, co prožívají druhí, zakusit různé módy, ale to jde pořádně až po smrti zdá se... pak už to neděsí tolik...nepropadnout tomu ale... ... myslím, že mezi člověkem a člověkem ve smyslu reinkarnace stojí láska, narodíme se jako jiný člověk, ale my nějak věčně zůstáváme, neb to je princip lásky...

Potřebuji vás obdiv, jakoby nemám v sobě ani tu kompenzační narcisickou úroveň pod tím, méněcennost atd... Když se totiž z pošetilsti máme dostat do dialogu nastane v hlavě křik a řev a výbuch a úzkost a vyděšení apod. - přejde to do hlubší fáze, kde je i otevřená agrese, neb ta byla pošetilstí zatlačena, to pak odezní... Často uděláme ze sebe otebřeného jen na oko a máme v sobě pořád inertnost a myslíme si, že druhí to nepoznají, my jsme to také nepoznali, ... pud sebezáchovy je dosti silný. Málo si uvědomujeme vazbu mezi dialogem a pošetilstí, musí vyhrát dialog, nedovedeme si představit, že by zmizel se světla světa, nevidíme právě celek a nemůžeme...

Vždy něco začnu, iniciuji a neumím dokončovat, chybí zodpovědnost atd...

Hysterie jsou vlastně přehnané afekty, reakce na okolí či i vnitřní svět. Hodně textu bylo o citech, ale muž tyto afekty právě potlačuje, což je adekvátní a normální samozřejmě.

Typický výstup šikany-hysterie: rozvedená matka vrací otci pětiletého syna s ustříhnutou ofinkou na hlavě, vypadá to příšerně. Člověka nasere, že s tím musí něco dělat. Jí nelze říci nic, řekne, že mu to takto sluší, pak jí pohrozíte, ať vám dá peníze na holiče, pak jí budete chtít fyzicky uhdit, ale Systém na její straně. A něčím jí hrozit, vydírat není mužné. Hysterka přehnaně cítí, ale necítí uvnitř nic, je necitlivá, dutá. A hnát to někam k soudu je ztráta času atd...Nikdo jí nikdy nedokáže, že to myslela špatně a nejde jí k tomu donutit. Řešením je asi ustoupit a zmenšit s ní kontakt. Ona vám řekne, že se jí bojíte, nejste chlap, ale protože už vím, co to je hysterie, tak se nebojím, vím, že to není ona. Asi ale nejlépe – neživit vážnost situace, uvolnit se a zasmát se tomu (vážnost, podobně i majestát a ego je vždy skrytá agrese), (lze se naučit že když se mám naštvat, tak se zasměji, ale nevím o tom moc), a říci, „no jo, ty jsi bojovnice“. Když ženě řeknete, že je bojovník a budete jí takto respektovat, řeknete, že je muž, dostane přesně to, po čem touží a co je. Je orientována na sama sebe v podobě muže, do značné míry. ... Vyrovnat se muži, po tom hysterka touží nejvíce, neb by pak porazila ty, co jí ublížili a ubližují, to si myslí, že by to neřešila atd., ale muž má jiné starosti a navíc by to nefungovalo, neb mužství reaguje a podporuje se právě v reakci na hysterii žen okolo (uvnitř). ... Také ona třeba vyžaduje aby ostatní byli k ní citliví, ale ona k druhým není – ty musíš, já nemusím, já jsem ubližená. Je to dané, a životní zkušenosti ženy to přizíví... Především hysterie je diagnóza, to také pomůže v „boji“ s ní... Žena chce muže - dokonavost. Dokončení, poznání... Tou větou atd. - tím ten potlačený Duch v ní vyleze na povrch, projeví se, její zbraň, co je v ní ukryta, kámen, prázdno, lihový dech, bod v ní, džín Prostě máte před sebou neozbrojenou bytost, co se brání, tak se ona vidí. Toto je forma boje, byť to tak právě moc nevypadá. Dostane co chce a bude to v ní rezonovat nějaký čas a vrátí se k sobě, k ženě, ale ne „já jsem žena víš“, ale k sobě, možná..... V seriálu jak na muže

(nebo pro ženám se jeví nepřístupní a je to tak) by bylo "respektujte je", upřímně, ne přehnaně, normálně. Vcítit do jeho světa. Jaký má život, jak to vidí, být na jeho místě. To je ta empatie, o které jsem nebyl schopen psát. Vžít se do situace a života druhého, že to má těžké, jako každý, má tuto masku, protože ... Hysterie kolem hysterie tu bylo snad už dost. Raději povím kritiku za druhé, než aby...opět hysterie. Narcistická hysterka je, když to dítě v sobě, hysterii zadusí, zmodrá a to je projev narcismu, jako udušené, utopené dítě... Kompenzace hysterie. ... Hysterik v sobě potřebuje žít ten oheň, tedy nabíhá si, aby mu druzí ublížili, kdyby tam ten oheň neměl, propadne k sobě, do ticha a tam právě nechce, neb mu tam bylo ublíženo.... A samozřejmě ji zajímá muž vs. žena neustále...viz zde....Hysterie je orientace na muže, potřeba Ducha, smyslu, hranic atd... Jestliže svět je smysl, pak žena je příliš propadlá do tohoto smyslu a muž jej chápe zobecněně apod. a je to i oni samotní... Muži zas ženám závidí, že nemusí zachovávat dekórum a mohou projevit city, uvolnit se, u mě je toto výraznější a chápu to od nich jako hysterii – ty nemůžeš, já můžu – jako žena na ženu, muže, a to mě hystericky vytáčí... tedy vlastně odděluje věci od sebe také atd..., tímto mě dost vydírají ...vydírali, teď už city projevují....muž má našťestí stabilní náladu.

Hysterie reaguje na každou negativní věc, i na samotu právě hysterií, jsem sám a dobře se bavím, proto je multipříčinná hysterie ..., nejlepší je někdy kompenzace nicotou, nikým, to také vše relativizuje a zklidňuje, už nic... jen ležet, takto ležím často a nedělám nic, ..., existuje i zamilovanost a láska, která vzniká až časem, jak se lidé poznávají, je častější asi u žen a u starších lidí, ... žena obecně touží po já, neb její já je jaksi rozpadlé, disociované, neví moc, kým je...právě tím, že chybí E', tak její identita je omezená, bych řekl, buď podsazená nebo nadsazená, ..., kdyby muž projevil velkorysost a dovolil ženě být bojovníkem, mít status muže víceméně, pak by to bylo jako proces individuace, ono se to vlastně děje v dnešní době v nějaké formě, jakoby to vyžrálo, prožrálo, nadále by se muž scházel s muži a nebrali nikoho mezi sebe, ale toto by , tak to bylo myslím u germánských kmenů, na oplátku ženy tolik nešikanují muže ... je to takový polo individuace, neb opačně to moc nefunguje, aby muž byl citový a měkký, aby mu to žena dovolila, to jakoby nefunguje a není tam ta potřeba, jde o zpracování slabosti, neb jde jen o status bojovníka, Někoho ... Ono ale, tato velkorysost se týká vědomí, je to moudré, jako by to byla individuace, ale nepostihuje to hlavní rys individuace – rozvíjení mužské energie vůči ženství, je to až jakoby výsledek, a to před tím tam vlastně asi chybí, asi, je to proti samotnému principu mužství vlastně...uhlídání si hranic...degradace...

Jestliže nás pošetilost vytrhává z báze, měla by nás tam i vracet, ale tím si nejsem tolik jist, v přírodě nejsou symetrie 100 %, ano, pošetilostí se můžeme dostat blíže k nějakému člověku, k mužskému pohodlí – k „němu“ např. alesnad to v nějakém zobecnění funguje ... třeba na to někdo přijde, jak to „je“.

Dříve byla vážnost přirozeně vyřádkována na přežití, v dnešní době se vážnost musí někam uchýlit, a jsou to ty hádky a důležitosti a hlavně to, že civilizace je vážnost, toto si nalháváme pořád, apod., jediný význam má v poznání myslím, civilizace...proto tu snad je.

Včera jsem měl "hysterický" obrát v sobě, zase narazil v sobě na lásku, s vědomím onoho světa, po smrti, lásku k jednomu klukovi z dřívější, je to prohloubenější, vědomější celé, je to blíž ... a také na obraz se Světlem a uvědomil jsem si, že jsem na toto pozapomněl... čekáme tam majestát, ale bude to asi majestát a ne-majestát dohromady...

Hysterik obecně nesnáší prázdnotu. Mužská hysterie má spíše podobu anální hysterie, cholericnost, žlučovistost, krvavý anál s výkaly. Hysterie je však vždy anální, souvisí s egem.

Jsem si uvědomil, že je to nevyrovnané - ona si se mnou užije, já s ní ne, ona se "pokochá" mým tělem, já jejím ne, to je dost zásadní a je to ten hlavní problém, který mě štve, nebo spíše projev toho problému. Takže jsem se jimi přestal zabývat, jednosměrnost je pošetilá, je to monolog, je to "zabít slabšího", je to hned, je to zvrácené a s pošetilým úsměvem démona. ... To je dobré si uvědomit. Podobně je na tom ale zase se mnou hetero kluk. Takže se jimi nezabývat, stejně je to nevyrovnané. Cenit si více sebe... Na ezoterické úrovni to vyrovnané asi nějak je, ale normálně, na běžné není...

Žena má v sobě boj 24 h denně ("nevědomě"), také protože mají "negativní" věciv nevědomí, proto k němu mají blíže, neb negativní se více hlásí o slovo, ... i když je klid a nic se neděje, je neklidná, průzkum u krysy ukázal, že pokud se mají krysy dobře, nic jim neschází, muži zleniví a ženy zešílí a prudí vše okolo... opět přestal se vést dialog s okolím...

Opět, jako po všem, po aktiv-pasiv se uvolnit...

Muž je jaksi nastaven permanentně tak, že žena není nebezpečná, že je mírná a je klid, guma, a nesutále se diví, že to tak není, to je snad celožitovní, může za to asi nevědomí, stále se díváme témuž - jako pes, celé toto je jaksi nevědomé, neuvědomované ...

Být na muže příjemná znamená i nelézt mu do soukromí, neb je to často až permanentně naopak... to je ten respekt atd...

Žena se často dostane do situace kdy se neumí rozhodnout, právě ta neřešitelnost se následně projeví jako E', jako úloha jako taková, a lze to pak už jen prožít nebo zapomenout a nevšímát a rozhodnout se atd... Myslím, že se světem jako celkem je to podobné, žena nedokáže vyřešit sebe sama, svět se také neumí vyřešit, proto na základní úrovni dominují emoce, prožívání...Řekl bych, že základní otázky, po vzniku světa, smyslu, atd. jsou neřešitelné, podobně jako úlohy do kterých se denně dostáváme. Totiž celý svět často smrkáváme do E', proto tu vidím "souvislost", E' - celý svět je neřešitelný problém, nebo z nejistoty vzniká jako "záchrana" atd... Filozofie zapomíná, že neřešitelnost je součástí světa.

Vlastně to ženské přání stát se mužem - jsem jeho ztělesněním.

Ženství je jak jsem zmínil potlačená agrese, to je buď příjemné, nebo nepříjemné, nebo dokonce to agresí vyvolává - provokace, zúžení v sobě...

Je tělo, to tvoří mysl a mysl jediná vnímá a ovládá tělo, mysl samotná je cosi navíc, vědomí - je to princip základna a z ní se něco vyděluje, odděluje, přesahuje - ovšem toto je pohled relativity a zavání přírodou apod., existuje i pohled absolutismu. ... Ovšem, tělo je tvořeno kvantovými částicemi a vědomí je možná totéž - stejné nefyzikální povahy... tím nezavádím nová pole do fyziky. ... asi je to hloupost, vědomí asi takto není... blbnu, jsem kráva:). Žena je diagnóza.

Pošetilost, ego atd. atd. lze ještě více zobecnit na pojem monolog. Je tedy dialog vs. monolog. Jsou na sobě závislé existenčně? Nejsou, může být svět s dialogy a svět s monology (tedy nefunkční, duchové apod.), podobně může být svět kde se jen sčítá a svět kde se je odečítá... Ano můžeme to srovnat, ano, dialog jakoby monology obsahuje, ale jaksi pružné. Ono se nám moc povídat nechce, vedeme spíše jen monology...

Nejraději bych někde v poli rozpažil a všechny tlaky z okolí a zevnitř odletěly, prostor... 29.7.2018 21.30

POKROČ, něco dobré (Co já dám tomuto prostoru, Odmítnutí, O démonovi, Přátelství, Neexistenci vítěze, Lásce, atd.) zbytek opět odpad:

Pošetilost je trochu cesta k sobě, když po dlouhém období muže, muž hraje v opilosti ženu a předvádí se - dostane se jakoby více k sobě, ale spíše to tak není...

Ač se to nezdá, existují vlastně v psýché a snad i reálném světě kolem dvě entity, obecně dialog a monolog, monolog je pošetilost, ego, démon a také neřešitelnost. Svět je přirozený, tedy neřešitelností by mělo být daleko více, nelogických světů než těch logických. I já jsem co nejsem a nejsem co jsem, u démoničnosti jde o to. Ale i neřešitelnost je řešení, svět samotný je této povahy podle mne - ženské, řešitelnost je pak oblast mužská...tím nechci ale říci, že muž je dialog, to ne...Typicky v nepřímé úrovni (možná lepší termín než nevědomé) jsou pochybnosti, méněcennost a agrese, to je listivě překryto právě maskou a je to neřešitelné, je to například typicky když se uctívá diktátor země, co hlásá, že dokáže všechno, že ... královny nové šaty (král je nahý a říkáme, že není, neb nikdo nechce být také nahý a být v té méněcenné, obecně nepřímé dialogové, dialog podněcující úrovni). Je to tak přeci zvláštní, jiné, neobyčejné, vždy mi to asociuje cosi táhlého, snad souvislost s nářkem, on to je nářek vlastně, někdo nám zarazil trn do těla (masku) a nejde vyndat. Lidská mysl toto nějak potřebuje, chránit se, omdlévat apod. Vlastně monolog jsou i všechny sexuální úchytky a odlišnosti... veřejný sociální život je monolog. Jakoby démon první kategorie je muž, neb se s démony právě nebaví, ale muž, přitom není negativní, neb si jde za dobrem, směřuje tam...Všude kolem vidím hysterii, už se s tím umím vypořádat i prostě onálepkováním "hysterie", až i jakoby nepřiléhavá afektivita to může být...Ten zádrhel, neřešitelnost je typicky uvolnit se a někdo vám bezdůvodně dá facku, právě ta jakoby bezdůvodnost a nevědomost je též neřešitelnost.... čeká na řešení,....?

Ženská mysl (ženy, muže), pozn. nikdy není něco, co by muž v mysli ženské neznal a naopak..., ženská mysl si neprojevenou agresivitu přetaví v E', typicky introvertní jedinci, úzkost, v bod před sebou či v sobě, introvert spíše před sebou než v sobě. V introvertovi dojde k rozštěpení báze na kámen E', který okupuje vědomí a objekt hmotný mrtvolný duchovní v nitru, tento objekt mají ženy a já výrazněji, více jej vnímají, kedlubnu, ovšem vyplňuje celý spodek psýché...je to odumřelá Anima, v mužích je měkčí, v ženách tvrdčí, projevuje se tam orientace na A nebo naopak E, ..., tato Anima touží po trvalém svazku, po přátelství mužském, v mládí způsobuje mužům touhu po přátelství, které nic nerozdělí a staví se proti hysterii a zradě žen, tam se vše toto přesune - to mám v sobě též silné toto. A pak se uvolnit opět, k sobě. ... Naše společnost bílá v Evropě a USA byla dříve velmi nekrofilní, romantická, vážná hudba, nejvíce snad v 19. století... Společnost již více obsahuje ženský prvek, ale

je to spíše feministický egoistický než ženský prvek, v sexualitě, vědě, apod., zasahuje to povrch, ženskosti se to ani nedotklo. ... něha, výživa a ví co je a že toto má smysl...

Toužím po přátelství s mužem, přesně po tom hlubokém, ta Anima ve mě velmi po tom touží, po opoře, budeme spojeni, jsem i nejsem pohlující - neb ctím soukromí, o tom to též je, nelézt si do soukromí - to je to, co muže spojuje a paradoxně je to k sobě více přivine, přátelství je silnější a tvrdčí a toto je tajemství pod tím, chráněno, chrání si Animu, rodinu pod tím... Klidně bych mu dopřál ženu a vše s tím spojené, neb mám toto uvnitř vyprázdněné ... Toto by mě naplňovalo, resp. chránilo před vnitřními i vnějšími ohroženími..., je to však asi pošetilé, něco zvláštního apod...neuvolněného, v napjetí trochu...

Uvolnit se, uvědomit si agresivitu co byla potlačována, ne potlačované, nahlas - uvolnit se.

Duch, duch, je vlastně ta samotná maska, zádrhel, zaseknutí, ale úplně samotná, o sobě, proto je komunitní, obecná, archetypální, duchovní, bez Erotu ega hysterie a zasahuje do nitra a vidí celek, strukturu apod., introvert je tímto posednutý, myslí na celek, pro druhé, ne že by to úplně byl, identifikuji se s tím více než normální člověk, jsem toto, nic jiného tam jakoby není, toto je mé já,

Všude vidím hysterii, afektovanost přehnanou..., samozřejmě, že opak je neafektovanost, lhostejnost a jakoby nechci se účastnit, ale spíše neprojevení emocí, strach z projevení sebe sama, či nechci s tím nic mít, což jinak nejde...

Co můžu dát okolí, ne co potřebuji od okolí - to je posun.

Pjér - povstání ne proti někomu, ale ze sebe, ze své mrtvolky, androida, - bytostné já... ne zastupitele...asi každý cítí, že toto je božská úroveň a i já je tam jaksi nepodmíněné, nemusíme být

Žena je sice dobře uzpůsobená k vládnutí, byla by dobrá vládkyně, ale problém je s rozhodováním, je vybalancovaná, ale neudělá rozhodnutí, špinavou práci za ni dělá muž:), v nižším případě ďábel a ještě v nižším čertíci, pejskové apod. takto to chápe ... král je ne ten co je nejvyš, ale co se umí sklonit nejniž k lidu... Idividuovaná bytost je velmi dobrý vládce / nevládce...

Ano, líbí se mi (mj.) nekrofilní svět, romantický, nehybný, trvalý, nepodléhající rozkladu, nebo věčné mládí - typický narcismus, a nebo mrtvolný apod., ale už to vím, to je o něčem jiném než dříve, na začátku v pubertě...

Monolog je, když někdo najednou projeví emoce, dojetí ale velmi emotivně a přehnaně, druzí to nesdílí - ona je trochu našťvaná (monolog chce, aby okolí bylo stejné), a monolog v lidech okolo chce, aby byli jiní než ona atd...

Hysterie je, když ... typicky člověk - ženská mysl, když má v sobě něco, prožívá to, trochu ječí, je to ale opravdické, hysterie je, když se z afektů stane maska a jaksi se to hraje a opět to je to neřešitelné, zadrnuté, (není to ale bez kontaktu s nitrem, s tou bolestí, proto dokáže velmi ubližovat, hluboce šikanovat druhé a přitom to s ní v kontaktu není) tedy hysterii to nevěřit, to má muž tendenci tomu všemu věřit, že se tam něco hrozného děje, neb muž kdyby se takto choval, něco by se vážně dělo...a pak se něco doopravdy stane, ale to už je poznat na tom hysterikovi, že je najednou jiný, více opravdový..., a když z hysterie dospěje k něčemu fatálnímu, ublíží si třeba, to je hodně jeho věc a svět...taky je to opravdové, ale... hysterie je, když to moc bolí, utečeme od toho, když nemůžeme, přidáme radši plyn a udejeme....to děláme pořád.... Právě když tomu přestane, nejlepší je uvědomit si, že to je přehnané, to totiž mužská mysl nechápe, kdyby to chápala, bude mít jaksi stejné povědomí o té pošetlosti, o tom obcování s ďáblem, kdy se mi to nelíbí i líbí, a je to zvláštní a povídáme si spolu o tom, typická pošetlost o E', kdy se ale E' již jakoby vlastní více či méně... v dnešní době je to typicky jakési korumpování, americké seriály tím jsou hodně plné, třeba Friends, někdo má stanovisko a pak jej směšně poruší, neb stanovisko není důležité, zábava je důležitá - to je pošetlost toto...upatlaná úroveň, topení se v růžové gumě...nevadí mi to, jako někomu, nejsem úplně proti...Hysterie je přehnaná afektovanost, vlastně emoci kterou máme v sobě, nějak si s ní pohrajeme, vyjádříme i jinak, a jdeme s ní bojovně dopředu, ale protože jdeme dopředu, vzadu se kompenzačně projeví E', inertnost, kámen a to je typická hysterie...oddělení, rozštěp, co je maskou, egem, afekt není ego, zvýrazněný, důležitý afekt již je ego, maska, žena se brání sama sebou, celým tělem a celé tělo chrání, není místo, kudy by šla propíchnout. vystaví a uteče, navnadí a uteče, to je obrana včelího hnízda vlastním korpusem, zvýší aktivitu, v bázi však je slabá aktivita i neaktivita hnízda - ženy... A celé je to maska, ten vygraovaný afekt dopředu a vzniklé E' vzadu (asi i opačně to jde)... jenom změní konstelaci a tím se brání...muž vezme do ruky kyj a konstelaci má stále stejnou...

Když lpíme na zvláštnosti, proti tomu stojí naše normální obyčejné já, opravdické, smrtelný člověk, Alena, Kuba, apod... ale to není báze, byť je jí to blíže, v bázi je i ta zvláštnost, božství přítomno...

Neřešitelnost je i nesmrtelná (viz dělení nulou, nekonečna atd.), neřešitelnost je i komplikovanost, zamotanost, samsára atd., o tom pošetilost je, já jsem nesmrtelná!, nesmrtelný!, mám vše, je to typicky jako látka, která jedním směrem řídne až úplně skoro vymizí a najednou kontrast a proti ní zeď, hrana, plocha apod. - je to o monolozích, monolog, podobně když je samotné A e nebo samotné E, E'.

Hysteriky - oni to nemyslí vážně, je to přehnané, veselé, tak to brát, jsou to komedianti...

oprabdu, když cítím, že se s někým začínám topit, typicky začnu mít pomalu křeč v tváři, přestanu se tím zabývat, nebudu si ubližovat abych pak se vracel zpět, neřeším jej a funguje to, zmizne v oparu a už jakoby není, bez negativních emocí poodsoupím zpět vlastně... není to násilné (ten člověk má tu křeč již v sobě či i na tváři podle mne...), a dýchat atd....někdy naopak nedýchat - uvolnit se - pak dýchat...

Světlá látka vymizí a na ni ostře navazuje černá tmavá látka...

Hysterik si hraje s bolestí (viz sadismus), se svojí bolestí - neumí ji ale prožít atd., hraje si se strachem druhých, s napjetím, pak strach nemá, neb jej má... hraje si s druhými. Hysterik muž je buď transvestitický vnitřně nebo vědomě navenek. Transvestismus je projev hysterie. I je to skrytí se za stres aby žádný stres už neměl.

Ta nevyovnanost se týká fyzické oblasti, ale samozřejmě je řešena psychicky - ona si na mě něco najde, já na ni nic. Když zjistí, že s ní nechci nic mít, uklidní se, že s ní nechci nic mít a neuklidní se, rozčílí se, že s ní nic mít nechci, neřešit to.... Holt asi pokud chci se ženami nějak vyjít, musíme obě zpracovat fyzický svět, ze začátku to bude pro mě nepříjemné, protože to bude - (budou, bude se to tlačit do) jsme ženy a tam muž je fuj a oni jsou špatní, negativní a mrtví, ale postupně by se to snad dostalo do normálu, k dialogičtější úrovni. Nevím, zda to budu praktikovat.

Ten problém prorazit u mě, jít si za svým, být, průraznost, ozvat se, když mi ubližují, to že život pak neměl smysl, je to dlouhodobé deptání, otázka cti a vnitřní pohody, je to myslím problém v Oidipově komplexu, který jakožto gay mám nějak nedořešený... Totiž asi se snažím o nadlidský úkol, neb otce mám v matce a snažím se tak jako by měl syn porazit otce, utkat se s ním, tak já to mám s matkou, to je nadlidský úkol, cítím, že to řeší až Bůh, božská úroveň tyto věci... ono neokecávat to, a jít do sebe a najít odvahu se ozvat, nic jiné to není, odvahu změnit život, jít i do rizika, někomu to vyjde, někomu ne, proto je to riziko, ale vítězové jsou nakonec všichni...nebo se odhodlali.

Řekl bych, že ženská Oidipův komplex přesune na muže, dokonavost obecně, Elektřin komplex a Oidipův komplex má slabý, prostě to hodí na muže, zde je zárodek toho - muž řeší problémy, muž to za mě vyřeší.

Boj proti démonům (fanatismus) přivolává demony - jsme démon, neb jde silně o nelineární svět, jako gravitace OTR.

Lze to chápat i tak, to že muž něco má a žena ne, kastráční komplex, že nejen že žena muži něco chce brát, ale že mu něco dala, předala, přenechala, z velkorysosti a lásky. A teď o to pečuje. Ale není to její, to je ten její problém, že to chce.

Mateřská láska je důležitá, pohlcení a vyživování, pokud se ale u ni setrvá, utopíme se, resp. pokud bytost chce vyjít a nějak to nejde, utopí se. Pokud to bude v klidu tak ne...

O tom brát a dávat, šikanovat, je sexualita, tedy ta ženská hlavně, ona ví, že je to špatné, ale je na to orientovaná a dělá záslužnou činnost, obměkčuje demony...proto mi velmi vadí pohled na hetero akt lásky, neb pro mě je to šikana, mám předsudky...komplexní

Tatínek je pro dítě jako prázdný, bez citů, ale nikoli chladný a maminka je plná uvnitř a té rozumím... chlapeček se pak identifikuje s otcem...

Dříve jsem každou osobu bral jako toho, kdo mě sleduje, kdo mě hodnotí, sleduji strom a to se nemá, to je divné a každý kdo to vidí předtává archetyp celé společnosti odsuzující to to sem nepatří apod., dnes je to jinak, už si dělám co chci takřikajíc v mezích, neb to předtím byly předsudky a s těmi umím pracovat, obměkčit je, ty demony...to už je automatické...člověk se ozvolní s věkem a na toto nehledí, už je tímto pro mladé, ale je mu to jedno, a mladí ho přitom vidí právě zase jako hodnotitele, co sleduje co se nesluší..., že si může něco myslet atd...

Rozdíl mezi mnou a ženami je ten, že námět máme stejný, vztahy, ale ženy v tom nevidí systém a nesnaží se jej vidět, protože vědí, že nejlepší je to brát jak to je, přirozeně:) Ale mělo to smysl toto....

Typicky změna E' na A'' je když se řekne s nadsázkou, muž tam má zasmrádlého kokota, pulce, smradlavé vejce apod., degraduje se to až na Anima ženy, kdy už je to vodník a takové strašidlo, co nemůže mluvit, něco jej dusí, byla mu odepřena řeč...

Absolutně jsem tu vynechal ženskou mateřskou úroveň, děti atd., podstatnou část světa...

Odtříhnout se od pupěční šňůry začít žít v duchu té věty, musí se to dít přirozeně:) - aby to nebylo že si ne něco hraji a nebyla to napodobenina - stejně to tak bude:).. je to začít jinak, od toho je snad ten monolog dobrý, že v jeho duchu můžeme začít jinak...ostrost vs. slabost, co již vyprchala a nemá řešení... Pro člověka je veliká iluze, že vše jde vyřešit, asi ano, ale jsou právě věci i neřešitelné a jít od nich pryč je řešení.

Držme se té věty, ta dává hodně. Také je to spálení mostů a začít jinak, vlastně také ta nekomunikace, nekomunikace mezi přijímáním a dáváním.

Musi se to tak brát, je to svn / Pan svojho zivota..ne jak ja,, kompetence sve u sebe nezabyvat se okolo / Brat jen tolik kolik potrebuji...

Dusev me vyka, nestekaji - branime se a pak nas podlehne demonu, / Chce me vlastnit / Hranice hyst a to je odmit /Abys mel strach on byl skryt a tebe mohl obdivovat / Je v tom vzdy neco zvlasznihp sexusniho posetil.... milují naznaky - mame spolocene ze.... / Je to boj uvnitr.....vede vnitrni boj se sebou... / Mam strch samosebou jako kazdy ze ublizi...neb stale hrozi a to je prave ubijejici, ukrajujici, hlodajici, jako krysy, pak boj ale zase se schova k pouhému hrozeni... /Potlčení boje se nasledne projevi jakp predsudek nebo neresitelnost... / Kdo na sebe bere bozství neotevre se mu... / Jista davka inertnosti je zdrava a potrebna... / Nechceme boj ale bez nej neni smrt ... / Vydiram druhe archet mrt dite kedlub a me je to normalni jen druzi sili ... / Kdyz jen bere a nemuze se davat nezajimat se tim....Ted uz je to jednodussi odmit zen ... / Lid nepricetni ze mi nema co nabidnout zena ... ten je Duch kdyz to tak ma.... / Intr objekt arch utop ditete... uvnitr proti hyst a je to duch u me lubidozni s moči...a i moje orient na to a identifikace s tim uplna nic mimo ale.... silna maska hysterii extroverzi relativizujici a odjmajici ji e'.... je to jsem tam odtud... / Nejlepe s hyster mluvit spratelit e s nim.... /Hyst je nebrat vazne afekty pod tim jak u extr je e boj. / Pro extr je radost a pro int e.. / Intr komp boj a narek v okoli objektem v sobe... / Toto vse je nas boj energií a nesouvisi s urovni tam mimo nahore.../ Spolec neprit hyster ale

.. / Bud chapeme jako vyssi vec jednosmernost monolog nebo naopak dialog... / Vcitic do zivota jineho... / Nezvldl jsem neprorazil blanu a koncim zbytecny zivot - žádný život, nezasloužím, ale zde nepomůže nic, je to fatální, žádný lék na to není, není já, nebyl jsem zde a tedy ani tam nic, ještě jinak to je, na nic odcházím domu... proniknutí - to je to já a když není nejsem a naopak trpím a nic není na to lék, spolknutí.../ Uvědomovat si zpětně agresí, třeba vůči lidem v práci, na veřejnosti, v rodině atd... / nevyzrálý Animus jsou přirozeně předsudky, nechutné rituály předků např...strach a nevědomost rodí předsudek E', svět samotný, svět jako celek, E' je celý svět, řešení je skryté v něm samotném.../ Strateg krysa a vrana je extrovertní a predátor sleduje a pak udeří.../ Ale nikdo nepror - vyhybani se probl...nec rekní atd...

Napj a tím si uleví pisnicka a...v tich napjeti chce neco citoveho tak zasahne - objekt si vezme a on sili prudce prazdne...vycitky nemil...ted sem to netahej...pak sobe vycitam v tu chvíli neslo jinak ... poprah veci hruza. Unavenost a toto.... tajny kod touha po lasc, touha po int blizkosti a byt v objektu a bezpeci duvera a nic.... / Poznat na sobe oc jde dulezite...ale s nadhledem / Muzska koalice proti hysterii zrada a zadns zrada nad tim... /Ono to ttiz moc nejde prorazit...rozvijet fyz silu - miž. / Hyster je vy muzete ja nesmim proto pro mne vsichni hysterici... / Potlac pochyb jsou nejvice citit a nedotknutelný.... / Tahne natahuje jako guma a vanek ... /Jsm dospelý...neuvedomuji si to. / Nejvetsim nepritelem muzdkeho pratelstvi je zenství a gayství to se musi brát v potaz... / Tahlost jako když se natahuje zvykscka ale velika... / Nechapou smích s e' na a" perverzi posetilost nebo naopak jsou a" a jsou hysterici nad tím a jsou tez intelig. / Demon není dítě ale dospělý s dítěem dohromady nejde mu říci že je dítě neb má e', je dospělý přece. // Bohužel většina gayů jsou hysterky nebo to mají skryté v sobě svou matku a to mě odpuzuje...demon s demonem neseda spolu. Je dost vtipné potka-li démon v nekom druhého demona, musí dojít zákonitě k anihilaci musí se stát lidští a promluvit na sebe lidsky jsou zmatení zde jejich hra končí a už není ta naše legrace, ohen zmizí a objeví se lidské bytosti, pídstatá demona je totiž v pohlcení egem jsem jediný na světě...sum myslí posetilost vnější se mení ve vnitřní nevidíme mimo sebe ačkoli víme že existuje vnější svět toho sr ale bojíme.... schizofr he nejlepší možný stav v danou

dobu pro cloveka jiny stav by byla psychicka smrt...rozklad.../ Zena ma v sobe penis rozskrabat zahrabat a nikdy uz vic" to z ni vyzaruje to mam asi skryte v sobe take hluboce nevedome...blbost...

Nevenoval jsem se materstvi detstvi i otcovstvi...

Jestli si myslime ze tyto veci co tu pisu tam nahore nekoeho zajimaji.... maximalne dabel dobre nasloucha a i se smeje... tyto veci jsou prave zde nase nas problem.../ V testu osoby jsem nakreslil prvni zenu a pak muze...jeho... / Ego z dalky e' ale z blizka změť.../ Boj muzi u mě vytesnen viz oidip a drive i vice... / To v zene je skryte nepochopitelne slovy a racionalne jen uvolnene a citit a vnimat pochopeni bez racionality....a toto vycita svetu ze....je to velmi v podstate vztahu m a z... je to i naopak nekdy ale jinak... / Je to vlastne bozsky dialog, dite, a muz jej chce mit kazdy to chce mit ale to se da ziskat jen praci na sobe...obracene zena vuci muzi to je take? / Duch je rad a nebo rozruch zmatek v boji jez je tim radem...a vyvolava jej. / Hyst i ocekava ze to nebudete brat vazne neb to neni vazne nic neni vazne rika a to je dobre... / Monolog nemusi byt na prvni pohled patrny. Treba kdyz se nekdo o nekoeho zajima a pecuje o nej atd... Projevy destrukce jsou monolog casto... / Pro vsechny, pro obe strany, je dobre kdyz neni jeden na vysci a druhy dusen, ci utlacovan, kam i automaticky naucene smeruje, kdyz se vyhovi oboum a to vyzsduje oboustranny respekt a empatii... / Boj s vnejsim je ochrana sveho ja a boj s egem ... a ego to zivi... opak davat je ze uz jsme a dáváme ale neni to presne xxxxxxx

Vlastně v mých snech není koitus, přirozené je mi max. onanie vzájemná, tam je to bezpečné ... ale právě proto se to musí i překonat, ale přirozenost je v tom bez koitu... kdybych s gayem měl jen mazlení a onanii, a bokem něco víc, bylo by to asi pro mě ideální, jaksi tím koitem to ztratí přátelství, je to moc ... je to přesně to, že neumím prorazit, zůstávám v bláně, neprorazím ji, jsem měkký, změkklý apod., matka možná... spojuji si to se zásahy do mě, nechci dělat něco co se dělo mě, co je ve mě...animus asi, on nemá jít na světlo boží, má se na něj jen působit měkce aby vyrostl, ale on chce na světlo boží, ale když se dostane, není to on, uvadne, nemůže prorazit, vědomí - ženské neumí píchat...

Z ma smerem k m neustale nejaka (nerealna) ocekavani (v sobe v podstate) neb jej ma jako nerealnost... I splnit nesplnitelne. / Vse neg jde projev proti tomu cit mekk a kdyz to zustava inertni tak to delame spatne... je v nas / I vuci brutal prevkapeni prikaz atd. potom v klidu s odstupem / Ego si stale mele sve autisticky trochu a mekkosz a mleti, casto se to zamaskuje ze to neni monolog neb vas do nej vtahne a on je ublizeny a monolog nevede... / "Ne" tak zabali on (a vy taky) do polstare ze nejde rici potom a dojde na krec neresitelnost atd... / Dialog take muze byt neresitelnost sama o sobe... / Typicky jdeme na dovolenou a neumime prepnout byt normalni maly clovek, svuj. Zdroj co zivi tu masku v nas totiz zustava a maska neni... / Nezabyvat se i muzskou inertnosti - mam pravdu chlapsky - proti tomu nejde delat nic, spis jde o pedszdky a strach. / Z si myslí ze kdyz proziva ms afekty tak zije a chlap je mrtvola... A muz ze je zabredla a nezije.../ Dialog pokud je strach nedokaze udelat konkretni rozhodnuti... asi az jako reakci na posetilost - nezalost (mladsich). Dialog a monolog je jako stary a mlady. Pokud ma byt dialog skutečne zivy a uplny, musi se i umet rozhodnout pro neco...shodnout apod., prave strach strach z cehokoli zrady atd je problem... / Posetilost atd je i hovno v puse jakoby podobne jako mysl v srdci... /Animus se pozna tak ze je to zadrhele neresitelnost zablokovanost casto ve vztazich. A zadrhel dotycny prenasí ven (ja nemam krec ale ty) bud mekkce nebo nevsimat si toho...jej. / Vysava z tebe energii, zivot, vina ze si ji nevsimas...nedokazu je odmitnout neb to jsem i v sobe asi.../ Vlastne se nemam rad rad jsem v sedline otrok zen jistota stav.../ Pozornost potrebuje kazdy u nich je to choroba a presne dnesni mod zenstvi kam se podivam tam se takto prezentuje i kdyz si to uvedomi jen to prejde hlouběji do mysli a zmeni se postupne v e' kamen spinu uvnitr. / Taky mi vzdy vadilo u zen ty nesmis ja muzi - byt prvni v autobuse sedet mit muze ten mod...toto muz nepochopi moc dobre... K tomu se jeste pridava kdyz jsem smutna i ty musis byt apod. (tim prestane byt smutna atd). I je to mod tyranu - stale negativni nalada ozivajici pri sikane druhych.... Mam moc povedomi o smyslu a fyzicnu a fyzickem boji nez abych byl takto "nizko".../ Zbyva se zeptat co z ni zbyde kdyz se ji nebudes vsimat zivit ji? Boli me to ta predstava ze si ji nikdo nebude vsimat boli me to za ni...bude mrtvola a i chlap, a v tom neco neni v poradku...Zeny vysavaji...xxxxxPromyslet dal xxxxxx // Je to jejich maska ta pozornost u zen a obdiv u narcistu.../ Bude mit vse a bude ji to malo. // Tyto texty bez diakritiky s oddělením myšlenkem pomocí / - mohou zde být nesmysly, špatně pochopeno - myslel jsem to třeba jinak. // Sikana probouzi z letargie ale zivot. / To co v ji je je komplexni neverb. / Anima v ni videt zvyraznit a mekke na nej - jde to na cokoli.../ S hysteriky vyjit - vedet ze proste prehanaji a s timto vedomim lze s nimi mluvit.... Uz mam porozumeni a pochopeni. Porozumeni ze trpi uvnitr vlastne a jeste hloub netrpi vlastne... /Existuji slozitejsi stavy - kdyz vedec napise knihu a na uvod pouzije basen latinskeho klasika, ktera to zjemni pocrchne.... je to komplikovany, neresiteknost, egoismus narcismus a hysterie. Je to poslech uzasne vazne hudby dozorce ve vyhlazovacim tabore. Majestat. Opet je to boj a brani z okoli....Musí se jit pod Anima ne ho prikryt liveznou dekou a rikat ze se nic nedeje.../ Podobne je sebezposkozovani a sportovani - udrít se a pak za cas zas - skryt a nevidet a neschopnost se dostat k sobe a snaha se dostat k sobe ale nejde to ... nasilim to moc nejde vetsinou...

Nemám moc vlastně rád přílišný kontakt a líbí se mi jen vzájemná onanie, ale i to "velké" je důležité, zůstat jen u techtlí je regres.

Zůstat u onanie a nikam výš nepojít je zůstat u svého klišé, ono stejně tam nakonec zůstanu, ale musím znát i to jiné, čeho se bojím a obávám tím je princip

Vše jde změkčit, projevit tu negaci, ona se stane křičící a uklidnit to, dát k tomu měkkost, projevit k tomu měkkost, nikoli nějak podlézat, je to komplementární, ta měkkost...ale jen tato individuace je blbost, neb tam musí být i mužská a právě to negativní...

Tím, že sebe začne žena považovat, v dětství, za živou a muže mrtvého a oplzlého a zlého, tím už do sebe implementovává E' aby mohla být živý šum, a pak nastávají ty třenice, kluk zase je E' a chce jej být... není jej jen tak. Tím nechci říci, že žena je mrtvá hmota, přidá k sobě E' a je živý růžový šum, život - tak to vidí jen jeden úhel pohledu.

Když je žena egoistická, není to poznat, nevyzažuje to přímo (pokud není narcis), protože vše egoistické je pro ni E' a to je nepřímé ...

Egoismus je trochu alibista, žena řekne že není egoistická (jakoby 2D plocha v ní je egoista - Animus, neví že tam je), a muž řekne že není egoista, neb to dělá pro rodinu, pro svoji Animu...

Cíl ženy je v sobě mít nějaké A, hmotu, to získá právě měkkostí vůči Animovi, jinak ne, musí si je zasloužit.

Jde tu též o to naučit se být dobrým rodičem, i v obecném slova smyslu, neb tam se to asi bude hodit...

Když někdo na mě přenáší zádrhelovitost, imaginární neviditelné kostky, Anima, třeba sedí vedle vás a vám znehybní ruka a myslíte na to, jak se budete pohybovat, jak to bude vypadat, takže ... jakoby dýchám do té ruky, vracím tam kyslík, život a ona se uvolní a pohyb je ladný, i je pohyb ladný, když se ten Animus proti němu působí měkce.

Nejsem žádný superrambo, už nepoužívám nic, žádné energie, vlastně, i tento stav ... zapomenutí.

Vlastně když vidím ženu, připadám si jako nula, ona je vše, je dokonalá, toto mi jaksi vštípily, u mě to živí velmi ta skrytá žena ve mě, jsem ponížen, musím jí vše dát, veškerou hmotu, co mám, je úžasná, musím to říkat, možná zde je cesta k objevení vlastní sebehodnoty... ponížení je samořejmě i bezpečné, stejně jako být na vrcholu, ale zatímco vrchol je ohrožen erozí základny, spodek je ohrožen svoji poníženou ctí...

Když muži necháte jeho svět a nenabouráváte se do něj, odmění se vám královsky... u ženské je to vlastně přesně naopak, ...

Hysterik je hluboce spokojený, teď myslím bytostně, když jeho projevy chápete jako zesílenou hlasitost, zvýrazněné projevy a tak k němu přistupujete, totiž nebagatelizujete jej, jeho svět, a nebojíte se jej apod., jednáte vyrovnaně s "vyrovnaným"... nevšímá si těch výšek a nížek apod, toho atmosférického hluku kolem, šumu, výšky tónu, ale ne jej zanedbat, a poslouchat jen smysl slov bez emočního zabarvení, ... prostě jen chápat, že je to rozdivočelý, zesílený člověk, to zesílení nic neříká a nesděluje... Nejlépe se hysterikovi odvděčíte, když jej nebudete brát vážně ... s pochopením, přirozeně, asi to chce léta praxe.. Až když jsem všemu kolem přiřadil nálepku hysterie (s vědomím, co to hysterie je), tak jsem náš současný stav myslí a společnosti plně pochopil.

Už začínám být opravdu spokojený, na Duši, nikoli na Egu. Vlastně už nikoho nesoudím a do nějaké míry chápu... do té, jak se to jeví, jak je to vnitřní, druhá půlka ví, co je toho opakem, doplňkem...

Nevyztáhlý Animus je síla a vyzrálý je rozum, nevyztáhlá Anima je hmota nebo ostrost a vyzrálá je cit. Obojí je pak nějak přítomno... Typicky, dotýčný ví, že mluví nepravdu, neb ho na to upozorňuje a vynucuje si to silou, slovo ztratilo význam a je jen věc. Tím, že žena rozvíjí A vůči ostrosti, vadám předsudkům, ošklivosti a

všemu, co působí engativně (předsudek k ošklivosti vlastně i), tak E' obaluje pomocí A a začíná tedy i myslet...neb E' na A'' je myšlení...

Vlastně o té fázi, kdy jsem spokojený se sebou a klidný a mohu něco trochu do prostoru dát, o tm již nelze psát, nehodnotí se a nesoudí atd., důležité bylo na konci to o hysterii, dominanci muže a mužském přátelství a ta věta Pjéra La Šéze, ale ta věta sama o sobě spíše dovršuje celé to "úsilí" (jen podlaďuje přirozený proces a stav, měla by podlaďovat a nebýt jako fetiš)... ten

stav - ale není to absolutní, jsem v tom jednou nohou a jinak to ani nejde, než takto, je to navíc vývoj neustálý, ale už jakoby nemusím myslet na ten vývoj, kam to směřuje, více je přítomnosti a všednosti, je to vyzrávání...

Jsem jen člověk./ M přátels rozvest... spadn vin. / Je to řešení metafyzické.... / M přátelství je parad založeno na sdíleném strachu ze vztahu a tím se rozvíjí... / Ony v mě vidí spojence proti mužům s kterými si neví(me) rady... / Měkkost i vůči egu a já samotnému, muž také na já a ego působí mužsky, na dítě - démona působí žena žensky a muž mužsky a ono roste ... ale dítě není démon... / Inverzní hys vy můžete já nemuzu / Lhar je napjatá zhava koule bílá atd.. - posetlost, její obraz, se projeví když řeknete že lze. nemá cenu mu říkat že lze když to víme oba....Nezít hovořit v deloze.. Serou do delohy.... A říkají s přesvědčením, že jde o dítě....Fotka obraz monitor je typický ten 2D ego sum...Musím si to tam vyfotit je typický posetlost... / Jako by svět kolem byl století pozadu.... / Ženy si brousí zuby na budoucnost, jim patří. / Demony z vnějšku bojíme a dáváme do sebe... / Mam pocit že když neodpovídám představě druhých - jejich ega, je problém, a naopak když odpovídám bojí se že tu pak nejsou naopak oni apod...ego je snílek s nereálnými plány. / Smrt je transformace - hledání vne a po ní - naopak. / Normal aktivita / myslí a její zvýšení inform trení entropie a pokles je obtížný... / Ale krusta je jiné / Citím se menecenne vedle ženy, z dítěte, života, ženy... a to je nějaká chyba... / Muzské přátelství je jaksi neviditelný kod který ženy nemusí vnímat - jde o e' jistotu uvnitř a s tím souvisí i schopnost se vzájemně zesmesňovat neb tam je jistota a bezpečí v nás e' a láska - přátelská láska. To mě srdce uklidnilo že to tam je, vlastně i v práci...trochu i dále si co chceš nelezu tam a to je právě hlavně pro ženy to lakave...oddalování slasti jakoby...To e' jak kámen hozený do vody je stále přítomen a evokuje vlny lásky...jde o společnou hranici...objevují to...o tomto nějak nemusím psát neb je to automatické jsem v tom plně apod...

Pak zavola ženský hlas a jde se domů...každý...Tento stav přátelství není nic úplnostního božského je to i dosti fetiš falus ale je to velmi důležité a láska je tam přítomná byť je potěmňována.

Pak je mě (divci) a muzské srdce šťastné...Ze v nich je i láska. .. Toto přátelství je i zázemí pro mě a domov a jistota (proti světu žen - těch soupeřek co jsou jako já a chtějí mě na svou stranu a co nechápou že žena být nemá a má být muž - už si více rozumím, podobá se to myslí hysterických žen nenávidějících ženy, ale je to spíše i že může zlákat a topí se a nechce...).... Bylo to tak vždy toto není velký objev.

M potopí ale drží te přítomně dole...Přátelství se postupně s věkem vytrácí a dostavuje se individualizace Anima Animus, cesta k úplnosti, ale i přátelství se mění - už není tak upjaté jako v mládí...

Pro muže to muzským přátelstvím začíná pro mě je to jaksi meta trochu...

Tím se může realizovat můj archetyp odumřelé Animy, ochránkyne muzských přátelství - ale nejsem ženská, vidím to muzsky, jsem vlastně bojovník.

Když je stav neresitelný, začít jinak - třeba přátelstvím místo sarvatek a snahy se zničit bojovat a ono to nejde...

Můži právě ty vztahové otázníky co stále vznikají v komunikaci s lidmi neresí - ale autisté je jaksi ignorují až jakoby schvalně a nepřejícně.

M přátelství - vlastně je to jediná oboustranně reálná věc s hť muzem.

Není cílem dovést individualitu do dokonalosti a maximální, ani to nejde....

Hysterici též v sobě mají otázník otázky a chtějí aby byly zodpovězeny.

Hysterie a nevědomost Asi se máme naučit se tím co jsme si tu vytvořili nezabývat. Z rada překvapuje divnými slovy a rada druhé lékaře aby se to nedělo jí...Hysterie je zesílený celkový emoční svět - maska, zesílené E i A, zesílené E a tím i A neb spolu souvisí relativně v což hysterie věří.... Tím se vyklube osobní důležitost. Jde to jedine pochopit že to je přehnané a neverit tomu...

Jako bych byl v ústavu s demony posedlými hysterií....

Ve zprávách bylo že byla oficiální fotka na webu policie - policistu v aute a u nich polonaha napnutá žena - není to rys vyzralosti, ale i ženy, které to odsuzují jsou na tom stejně jako ti policisté - macha, jde o zpracování a nevnímání a neponování... Bojíme se něco říci vůči ženám neb všichni včetně nich máme maslo na hlavě neb neumíme být mekci vůči demoničnosti, není to tady.

Nepřítelem mužství je ženství a homosexualita - proto muži vidí ze zviditelbení gayu je poskozují mj se rozpada mužská soudržnost - je chápána jako gay - ale je to jen dočasně zda se, pak se to uklidní a vrátí ale svět už nebude jako dřív, "zraje"... tedy ten náš, malý svět lidský...

Jsem trichu jako liska mezi psy (muži) - rvu nejvíce ne ženy a sám jsem něco takového....

Ve starí je pohlavnost a ego (prozítý život já) pase..

Ve starí ubývají bunky pro sociální morálnost což někdo kompenzuje přehnaným pedantstvím (rozklad také kompenzuje) a v mládí jsme ovlivněni pravidly více a méně je dodržujeme ve staru naopak...

Samotný pojem autority není absolutní a je rozplízlý....

Nejvíce problému, vlastně jediné problémy, nadělá vlastnění někoho někým a ponížení nebo zrada právě utlačovatele - nejde říci co bylo dříve...žije se to vzájemně.... vůči autoritě (tomu principu, aktiv pasiv, předsudku, úzkosti) kdekoli rozvíjet lidský mekkost a ona se i změní je nutně vést že jsme si i vsichni normalbe rovni.... toto už máme docela jsme pokročili...

Už mě nezajímají ego pojmy bytost já mana atd...už je to nějak nepodstatné a stejně je to vše...I Ježíš a Buddha apod. proti tomuto to jsou neuplné entity bez ženy. Nerealné... Asi existují jiné úrovně jak pojímají náboženství - mimo tento svět a jeho vliv a zákony...

Ego se mi dost vypalilo...

Jasně že se musíme bránit migraci atd...konkrétní názory a rozhodnutí tu chyběla.

Presun kompetencí ven a pak co můžu dát já - ten zlom he posetuly jako hrana a mekkost k ní asi je to i význam posetivosti...Stále své kompetence na někoho dáváme, je velký posun říci si, ne co dá svět mě, ale co můžu dát já světu, je to ten posun od tvorby já k tomu, kdy jej už máme a dáváme, já je nepřímé..."zasloužené"..., posun je přesně nepošetivost, neb co může dát svět mě je třeba mesiášství, nereálnost, ale co můžu dát světu já, můžu jej spasit? to nejde, to je pošetivost...nereálnost...

Mnislav Zelený Atapana říkal, jak jsem psal, náčelník nejednou začne mít válečný tanec, někdo se přidá a někdo ne a jdou bojovat, ale někdo se nepřidá, a na nic se ho neptají - muž je přesně to, co je, rozhodnutí, čin, a že nejde, tak prostě nejde a má to důvod my toto nechtíme, přemlouvali bychom, nechtíme rozhodnutí, pokoušíme...

Naše planeta by asi i snesla, co jí děláme, ale co jí, jako každé ženě vadí, je nekontakt s ní..., bez lásky...

Jsem na počátku komunikace se světem, v hrubé úrovni, vše ničíme, poznáváme, abychom poznali, musíme trhat, ničit, drancovat, časem by v tom mělo být více citu a rozumu...

Ego chce aby se vsichni cítili jako ono (aby nebyla zrada že je někdo jiný a nebáli jsme se) ale co pak pak by vyvolávalo boje...

Ženské může imponovat mužské ego, alfa samec, nechtěně, vůči egu právě rozvíjet to ženství, ... muž často dělá i negativní věci, aby měl obdiv, byť negativní..., znám i člověka co se jakoby bojí a ustupuje, ale jen aby vás porazil...

Ženská na sebe bere roli nízku a sikanujícího, má blízko k bohu a demonu neb he dobrovolně dole, tam na onom světě cí v dětství, ponížený cítí demona zachránce, cítí, dítě a muž je právě z toho vyvrhnutých entit ve světě bylo a je, když se snaží ovládnout svět he to katastrofa...

Zarvat si venku čas od času maximálně nahlas na ulici nebo naopak zaknucet mi přijde naprosto adekvátní situací a je to zdravé. Musíme s tím však přestat a něco si nechat pro sebe, jinak jsem podes.

Svoji ženu bych na sobě učil jak se má ke mě chovat. Muž reaguje na její ostrost měkce, ale ne vytrvale, ale ustrašeně... Když toto dělám, "říká": to je moje věc, co děláš, toto vlastním (měkkost adt.), ... no - ale neděláš to, jsi jen Animus.

Ženská je fetišizována a nikdo jí nesmí nic říci, protože tu není.

Měkkost na E' je manipulativní, nižší stupně vlastně chtějí vyhrát, aby tu bylo měkko a nechápou, že tu tvrdě musí být, ale ve vyšším stupni se to již chápe...

Gay v sobě nese potenciál, archetyp, kód, mod mužského přátelství a ženství, takže když tyto věci ve společnosti chybí, můžeme se učit tam, ale asi moc ne... on i tyto dvě věci degraduje a paroduje vlastně...

Zeslabit si daného člověka, hysterika v hlavě, nemusí se do toho dávat nějaké velké úsilí a vědomí... ty zdechly, potřeba pozornosti, hluk vše odfiltrovat...

Aby se to vyrovnalo tak "rasistický koutek": černoši jsou čistě extrovertní, necitliví, opuchlí - bez jemnocitu, plní vody, asiatické jsou zas původem nějaký kmen s genetickou vadou, autismus apod., a běloši se nejméně podobají opicím... běloch oheň, asiatický vzduch, indián země, právě Země je na tom nejvíce špatně...

Jako bych neměl vlastní život a místo něj jsou ve mě lidé, lidé co znám třeba, osoby, a dívají se na mne, ale já tu moc nejsem, jsem 2D, Duch, projekce ...

Nést tíhu vlastního života je tak těžký úkol, že raději zabředneme, zaprodáme se démonu, zbavíme se zodpovědnosti, ... vůči stavu, kdy neseme sami svůj život je vše, co tu jsme a děláme relativní. Potkávám programy, spíše viry, parazity. Vše proto, abychom nenesli tíhu otázky "jak bys obhájil svůj život?"...Hluboce se zastavit, budeme se chtít pošetile usmívat, jako šílenec trochu, neb se snažíme před sebou skrýt vážnost té věci...

Co bych chtěl, tak být méně pod vlivem okolí, umět proti tomu vyjít, více žít svůj život, a více lásky měl v životě ..., toto zastavení je opak pošetilsti, kterou dennodenně žijeme...

Mám pocit, že tu jsem už hrozně dlouho, odjakživa, od počátku vesmíru, je to jednak samotou a jednak rozšiřováním vědomí bych řekl ... opravdu, jako věčnost...

Všechno, co tu bylo bylo v úrovni mysli - co může dát svět mě, i mesiášství je tento stav, protože "co mohu dát tomuto světu" je o tom, že právě mesiášství neobsahuje, nereálné plány a úkoly, pošetilé. Ježíš, Buddha, všichni byli v té nižší úrovni. Opravdu toto je něco jiného, a pocítil jsem při pohledu směrem na západ Slunce, že toto je vyšší úroveň, velmi prázdná, božská, reálná, není to vůbec silné nebo pozoruhodné, je v tom mnoho rozumu, Bůh není podle mne vládce a mesiáš, ale spíše tento mudrcovská úroveň, i ta tam je...nejde o tom mnoho říci, není tam já v podobě jakou známe, mesiáš má já, zde je i něco jiného...

Zbývá se zeptat proč tedy nežijeme ten Smysl? Myslím si, že ten Smysl je ten svět samotný, každý bod vesmíru je v kontaktu s úplným celkem, takto i my jsme tento Smysl, ale ten svět musí někdo tvořit, musí být vytvářen...také tím ten Smysl chráníme a snad i evokujeme relativní vazbou k našemu světu - nesmyslům...ale snad to nebude jen takto trapně relativní...

Stále je problém uchopit Duši, ne nepolapitelná, nejde ji pochopit škatulkami a tříděním na E a A atd...

Vyhoření - nejdříve se musí zahořet a pak vyhořet...můj případ.

Ano, rozčiluje tě to, ale proč o tom mluvíš zle a přinášíš to sem, toho démona, manifestuješ ho - můžeš o tom mluvit i laskavě, Pjér vyprávění...

Dříve když jsem viděl člověka v křeči - třeba ve společnosti, křečovitý úsměv - rozpor v něm, tak on se vás snaží do svého problému vtáhnout, abyste jej vyřešili a dělají to hodně ženy a pak máte vy tu křeč taky, tedy neřeším to, nejdu tam, nenechám se zatáhnout, a tiše poustoupím zpět..., je to vlastně u ní pohlčení vnějším světem kompenzováno vnitřním E' na pozadí - opět hysterie.

Ve vesmíru je i jednosměrná komunikace právě v č dírách, se zdá možná..., / Je rozdíl když to je v obraně nebo to tak je, že takový j / všichni šíl co jsem, z měkkost. /Psychicky lze démona nějak zpracovat, horší je, když přijde fyzicky a fyzicky nás nějaký člověk mučí - chceme tam jít, neb to chápeme jako zkouška, libido, zkratka apod..., fyzicky, stejné - nelé ale mučit se někým fyzicky to je vždy nějaký akt našeho souhlasu jít tam apod..., tedy většinou tomu lze zabránit, nevšímat si.... / Demon je pro nás výzva, chce naše srdce a rozum a naše já... Nase normalni ja...proto jej i vyvolava....a nicit to a vlastnit jakoby tím padem... / Proc tam jdeme k nemu - uleva? Z nudy obycejnosti...Pak si ji vazime...normality. / Tak je pro nekoho reseni tim byt - naplni... / To ze je to neresitelne, nevi. / Paleni oleje 2D, zasyci to - souvisi to s kvantovou podstatou gravitace bych řekl, VERlinde... ta plocha 2D nemusí být pevně lokalizována - unika jako částice v podobě vlny... Pleskne to (plosne). / Dulzite zapadnout a tvorit spolecenstvi...neb dite to jeste nezna vedome...

Tam se svet zde idealizuje / Cil bytost ja vedome...uplnost...z nevedomi.../ Jsem vazal otrok druhých systému..... uz tu moc nejsem.../ Jsem parazit na Sezovi Pjeru vlastne.../ Mame pocit ze jsme sraby ze s ni nebojujeme s pani s kreci ve tvári (nemluvíme a ze jsme necitlivy vuci nekomu v pruseru ale je to past) atd. ale zde je dobre tam nelezt...lezt a pak zjistit ze radeji ne.../ Myslel jsem ze lide jiz vse maji a to ze jsou lacni je maska poza a je to tak... / Nejv strach mame z toho ze se dostan do neres situace trebs co si vybrat , je za tim vzdy potlac agrese - reseni rozhodnuti, ... / Ta vyssi uroven je utla mala a pritom ... / Ce napj ze nem rici ne

žena s nevyzrálým animem se také před tím má silnou potřebu od muže chránit.

On nikoho s nicim neobtezuje, je divny, reknou si, je jiny... Lide si hrajou na dabla aby skolili druge a skryli svuj strach...

Demony si privolavame do svych pribytku tim ze se jako oni chovame...

Pro extroverty je svet bojiste kde se bozska individua (prerostle deti) utkavaji v soubojich cimz se definuji a uci a pak jdou zpet...

ODMÍTUTÍ

Cele je to o odmitnuti. Totiz byt odmitnut (druhymi, druhym) nejde, je to psychicky neralne, abychom byli musime byt soucasti celku... cast je od celku neoddelitelna (vzdy byt neprimo jsme v celku) .

Typicky to vede na propadnuti posetilosti, rozzhaveni se, a zkouseni, zda prece jen to nevezme zpet...zkousime to jako .

Odmitnuti vede na pocity viny ci potrebu moci a ovladani a silnejsiho ega - ja ale i muznost, zde vzniká ego jako protiklad prirodzeného ja. Muži si pry vypomahaji vzajemnymi sluzbami - tomu nerozumim, je mi to manipulativni a emocne nevyzrale...Zeny tohoto zneužívaji a tyraji odmitnutim ci jeho naznakem muze...take to nemaji...Tedy pokusit se zpracovat vlastni odmitnuti ze jsme byli ci jsme... predstavit si to, je to i libidozni (hlavne pro zeny)...a tim i lepe odmitneme druge.....Plne zpracovat odmitnuti znamema opustit vesmir (srovnej s Nirvanou apod.)...musi se s tim trochu hrat, poznat sve pocity a ego atd...Po lasce a poznani je to dalsi vec kterou se tu mame naucit....Demon duch vzniká typicky z odmitnuti a neschopnosti primo bojovat neb je ochromen ohromen...Jde i o odmitnuti Bohem...

Kdyz se pouziva na vse mekkost neni to dobre..... vede to i na ja jsem uzasna a vy spatni , spatnost se da najit vzdy ...

Potlacena afektivita a sebedestrukce - proto to laka a chceme zpet k bohu take a toto je cesta tam...

Spalit se ale trochu musime, nejde se tomu stale vyhybat...

Parazit vs normal harmonie

Jadro zemske - je to tomu podobne

Nezivit ego druhych...

V textu se venuju Smyslu atd. ale zivot jeho vetsinu tvori male ukoly atd. a ty jsou i soucasti Smyslu...

SMÍRIT SE S TÍM, že démon tu je.

m napul šefuje demovi

ego - přesounout na mesiase, a nahoru a pak dolu, vyvýšit a pak ponížít atd., nezpracováno ...

to změkčování si člověk dělá pro sebe, na protistraně se to mění ale je to možná vize...

Co platí, když už si myslíme, že to máme vyřešené, přijde démon. ... proto je dobré nevyřešit úplně nechat volnost.

Na mě se ta paní v metru dívat může 10 minut upřeně "hezky", ale na jiné by si to netroufla, u mě jí něco nesedí... Hysterik sice cítí, ale pod jeho city je E' i prázdno, inertnost, tedy celé cítění má jako masku.

Matku (Zemi) jsme úplně vytěsnili, za život jsem jen pákrát zažil, že na démonickou energii byl někdo milý, mateřsky, pákrát nějaká starší zkušená žena...Když se ve společnosti zmíníte o ženství, je to vytěsněné, jsme extrovertní, i ženy to tak vnímají a

nedotýká se to jich, ale jejich ego a vidět je v nich hlavně Animus, co nad ženami slintá doslova... Ženská ego pramení z Anima (nepřímá krychlička v její mysli, vzadu, dole), ta způsobuje ženskou pošetilou moc a egoismus a nezniřitelnost, hlídání svých pohybů - ne tvých pohybů - to je ten přenos ... čím silnějšího má žena Anima, tím méně o něm ví, zadržává se (v těle), a přenáší to navenek, ale je to její problém ... ona totiž muži dobrovolně dává veškerý objekt, sebe - A, neb objektivizuje muže z E na E', na předmět, věc, pak se ale cítí nijaká, prázdná, relativní, jako nic, vše je už v E', to E' ale může být naopak její ego - velká matka, až když začne vůči Animovi rozvíjet ženství, začne se naplňovat...

Je hrozné, člověk by si chtěl ulevit, přenést na druhou ženu negativno v sobě, neb tam vidím ego (do nějaké míry) a tam se to setkává s nulovou odezvou a výsměchem... podobně, když muž na mě je hrubý jako bych byl muž, je to hrozné ... omyl, ... může ale umím šikanovat snadno, když nemůže používat fyzicky, fyzický kontakt, proto ženy dominují v MHD, vítězí!), stačí velmi málo, sebrat mu E' - jeho, hrát si s ním, hrát si s jeho strachem...když mě obtěžuje a vidí ve mě muže navíc a šikanuje mě...

radím tu jak vyřešit své problémy, ale platí jen asi na mě, nevnučovat druhých egoisticky...

Pjér: zahoření a pak vyhoření, zahoření pro něco, viz zde, zachránit svět a pak co dělat zachránit sebe, vyčerpání sil, pohlčení vnějškem,

mužská pošetilsto může být naivní naopak, muže žena, když jej šikanuje, bojí se ho, snižuje na něco naivního, malého, smradlavého, je vtípné, je li muž jen A''...

ovládaná pošetilsto, kontrolovaná - dávám vše a neočekávám nic, pak nemohu vyhořet..., ani neví že je pošetilý, fanatický, stejně tak je to s duchovnem, tímto textem, vědami - nelze od toho očekávat spasení, prozření, pravdu, správnost, lépe to tak vidět..., USILUJEME o nemožné - aby vše vylo v pořádku, bez zrad a bolesti a překvapení...to je cíl, ale..., mě někdo ublíží a vidím to absolutně, ažk Bohu a musím to celé vyřešit božsky a úplně atd...

všichni jsou blbí ostatní - to říká démon

hysterie je vše kolem nás - snaží se to, abychom to brali vážně, zorávy apod..

vzdát se toho očekávání a dovolání - převzít zodpovědnost (to jsem dost udělal už jako malinký - žádné dovolání)

psychopaté co nastupují na vysoké posty dolikvidují svět - úspěšně, to je jejich úkol:) ale věří tomu systému samozřejmě, ego zničí samo sebe majestátně nakonec

zastupitelé samí, a ze sebe také děláme zastupitele, to není vzít do rukou být druhým zastupitelé

největší pošetilsto je ze sebe dělat démona, strašidlo a druzí se baví a také se opičí ...

budoucnost je minulost ale vědomá, reflektovaná

extroverze má ráda množství, škatulky, ale duše taková není

stejně jako láva musí být překryta kůrou a zemí, tak musí být pošetilsto pod kontrolou, ano občas vyteče nahoru, ale musí být kůra, aby tu něco bylo, život...

realné dění vs. to co očekáváme - to se nůžky rozevírají, neb prostor je neosobní duchovní, a ne pro nás jenom..

ego nevyhraje je program, duše má hlubší napojení...

nevěřím vlastně tomu, že na anima lze působit měkce, jakoby tomu sám nevěřím, a neumím to a vidím ženy jako Animy, ve smyslu mn. číslo od Animus

.... když na démona začnete působit mile, změní se, připomene se mu původní lidská složka, se kterou se sem narodil...a je také milý...,

pocitivé to je...

pošetilost souvisí se šikanou, buď to přímo je šikana, nebo je to něco, co ji k sobě přitahuje a topí se oba v ní...a často to má v sobě právě šikanu to co ji vyžaduje - také je takový...

moc chci aby byl svět dokonalý, abych v něm byl, moje sedlina nejnižší úroveň tu mohla být, a asi nemůže

neb tu je mnoho lidí, kteří stále touží po dokonalosti, ale už v nich je to, že to dokonalé tady není a toto předávají druhým - vpalují jim to do ksichtu.

pořád to vidíš mimo sebe, dovolávání se na zastupitele, nedovolávej se, začni v sobě, u sebe...

Zpravodajství je typický systém, démon, cynik, když někdo někdo zemře zvláště jdou to nahlásit, počítá ty mrtvé a vede si hru...

Ano, mám velká očekávání, touhu po dokonalosti, protože nechci ztratit sebe - božskou úroveň, tak to má každá žena, musí to ubránit, sebe, aby svět byl na nejnižší živé úrovni, uvolněnosti, přirozenosti, vyhladěné, vyladěné, u sebe...to není ego, když mi to vezmou, budu zlý a naštvaný a mimo sebe, šedivě a nepřátelské to bude...možná to je nevyzrálý ženský pohled, ale...

Vlastně očekávání má jen ego, čeká že věci budou jako ono nebo podle něho, ale ego navíc je touha po něčem spíš něž..

absolutno ve mě, jako reakce na něco, ten kámen ve mě, vlastně je to absolutno a živí to absolutno...

čekat že se někdo změní je také dost pošetilé...

je ve mě rambo co musí všechny porazit a na každou situaci vyhrát, to je Animus ženy - já...

právě tato ctižádost a poctivost ale nás někam dovede...

Vzdát to, že to tu není dokonalé a tam možná také ani moc ne, naše touha po dokonalosti je dosti silná, ale nevíme ani co to je, poznali bychom to, ale pak...

Není to tu jednoduché, proto tu jsme a proto to je, není to bytostné já, nebo mana apod. neřeším to již, nedosáhl jsem tam asi, jsem spokojen... pomalu začít dávat a ne brát, bojím se vztahu

dávat jen tak lidem nebudu, vše ukradené, jsem také moc v procesu, práci a nechci už ven, chci být i normální, to je má láska a láska k světu atd., pomáhat všem a proč? je to post mesiášství, reál, v duchu té věty..., pak usmíření a zjištění že svět je úžasný, zhodnocení života, bez dozorců si zhodnotit svůj život, jít do sebe, smysl, nejsi tu na věky, proto tu musíš být na nějaký smysl...

Citovost unaví časem... Když na vás někdo použije absolutno, tedy jste uvolnění a on vám dá facku (bílá a černá, ostrý přechod), tam se citovost rozvíjí těžko...ale také to někdy jde, citovost je spojitost těch dvou věcí...klubko...ale i E' E'' E je mimo atd...

dosti mě ten text a přemýšlení zatěžuje a špatně reaguji na stres v okolí, ale ono ho to i léčí.... rána se přikrývá mocí, a tam moc potřebuje tu ránu a celé se to živí vzájemně...narůstá

když stará paní má třeba děs z čůrajících mužů, tak něco není ok, ale ono v dnešní době se není čemu divit, ženství by se tu za pár minut zbláznilo, duše...

bohužel stejně nakonec ten provokatér pro vás udělal dobro, najeli jste na jinou cestu, probudili jste se... svině!

i muži přenáší hystericky svůj nepokoj na druhé, tak to mám s lidmi, vaše problémy chodím potom večer ventilovat do lesa, proč to dělám proboha?

od mala když je problém zúžím si svět, nejsou v něm lidé, jen bůh a můj potenciální milý....uzavřu se dosvého srdce, jsem moc otevřený

ono to cítění na muže i muže dusí, i když je to sebezpochopeňjší a sebecitlivější...

bohužel na pošetilé muže nejde moc cit rozvíjet, protože jej jakoby nepotřebují, i když mají jen odumřelou animu, také touží po Duchu vlastně ..., tak to mají chudinky ženy se mnou...

vlastně na vás démonech jsem vyrostl takže vám něco dlužím, vylezl jsem po potápějících se programech ...

žena aby šla k sobě musí pod ego...

tak už jdi spát a kašli na to...

dostaneme se do sraček, A a E' a E' nás z nich vysvobodí úderem ...je to fraktál

nemusím tu být, jsem vobodná bytost když nebudu, démona nemá kdo zničit, musí to udělat sám...

nebýt tu když nechci v danou chvíli, ...

nejlépe vzít si příklad z přírody, kde je útočník a bránící se (třeba matka mladé), až dohromady to má smysl a i části mají smysl...a každý se na to dívá svým pohledem... chráníme v sobě dítě v nás a děti kolem...

Vse je proti extrov v me vlastně, můj uhlavni nepřítel... samot extr nemá symsl hloupne se a jen se milov o ničem... co je to mimo nás? / nedá dých v extr prost chybí vzduch / po šikane dýchat / a přč chceš výš? Ptás e Bůh, pokládá otázky, které si pomatený démon, co chce vše hned, neumí uvědomit... / typicky kontaktování cizího člověka, propíchnutí, ... maska démona nepomůže... / něco být intro - už to je jedno... neb i znám druhé? / chce tě vystrčit aby měl A hmotu slast pro sebe v tom... tak to m dělají mezi sebou... což jde mimo mne / postch vde i do společnosti / snažíme se žít za každou cenu, Duch zdravot sje rozdíl / problm neb na vše sam / vlastně i exkom z sveho svta intr extr / někdo extr orin na věci / někým, bt identif ulev.../ introvert má v sobě mdlý objekt, velký ... / jde být nepřijmný, a právě bránit v sobě ten objekt uvnitř, ale to prudil se tím jen vzrušuje a jde zas a zas... chce objekt... / ale pak pocit nebojovnsti atd... a soupeření koček to je / v době boje se vynoří do vědomí to, co nechceme aby nám bylo ublíženo či odcizeno, u mne to je ten velký objekt, zem na které žiji...země pod...kulatáa z této pozice se dá šikanovat... a ten objekt už i obsahuje muže / cil nemuset uz bojovat / i temn stran boj a m přiznat. / na z a ex mekk naopak/ Zena nezatina zuby a jde, muz zatima zuby a jde casteji..?....

Prenos hysterie jako takove nekdy....

Vědomost je bolestná, proto raději zůsáváme v nevědomosti a děláme si nevědomost - civilizaci (Pjér).

Predstav si ze mas odejit co bys s tim delal rozhodne to dopodrobna zkoumat - .../Po vas nemohu chtit nic neb tu nejsem a naopak ano.../ Uz se jim nezabyvej zeno a ja i musim byt cista abych ststna...bez potreby msty a odlozeni neceho... /Odlozit veci emoce na pozdeji dat do supliku... / Sikanuji a exkomunikuji te - tak se demon dostava mezi lidi - jednoho z nich vystrci..... prenos ma udržovat spolecenství pohrmsde. / Dobrovol exkomun. Exkpm pal snadne ubliz lidem. / Tezke vraceni se do spolec... ale jde to... / Oni takr neodejdou aniz by s tim co jsi intro atd nemavazali.kontakt... / Extr neni bytost ja, narazi stale na nekoho neuvolneni (uvolneni az když tam je e i a a pak jde propichnout ale musi byt ja i neja ne jen ja). / Sikanujo neb chteji vnejsi prostredi. / Musis byt bojov aby ses tam dostal a dosahl celku. / Intr boji ublizeni uvnitr pak ne stava a neboji atchetypu kolem...pak po ublizeni to vidi z dalky jako e' ducha co ho trapi .../ U me intro vede na kompenzaci odumrel anima v muzi... / Oba principy dpojit pak vysdi stav vedomi... introv je niz a trochu i vys / Mit nadhled nad spolecnosti byt mimo umet to - to je muzska parketa, z se vidi jako bytostné ja / Mozna dnesni svet vyzva mit nadhled nad spolecenstvim... / Musi byt uvolneni aby se propojily a a e.... / Fraktal princip / A vse to vidim v zene ... v m pak navrat k extrov - dela to za me neb ja nechci nemihu a libi sr mi ze to dela... / Jsm tak v soku z okoli ze se neumim seznam s lidmi potenc part. / Negat se skryva a nemusí byt patrne ani uvnitr.../ Identfkaco (intvert) s duse na cas uklid...pak se chce spojit s protiklad / Intr se tu ma co ucit.../ Jen slova neutesi...viz text / Extr jsou htozne nestatni ze nemaji vedle sebe neco cizi prostor a proto sikanuji aby jej tvorili - nechapou ze existuji i jine veci nez lide.../ Z a m kombinuji v sobe extr a intrverzi... v ruznych projevech.../ A nejsem sadist udery...obcss je treba procistit.../ Neprim boj je totozny s primym ale nekdy to muselo zde byt...neb to je neprime... / Extr vidi povrvh a nevi ze jsem nebezpecny. / politik Babis neco udelal a kryje neustale obhajovanim a souzenim se krxe se procesy... / Ze vseho je byznys a heho praktiky i politika veda... / Svet je dobr neb nic a nikdo nemu vyhr, / Dem ti ukaze vrhne do normal modu aby jsi ved co je.../ Rozum a cit je jen limita něčeho vyššího. /

Žena či obecně hysterická mysl vyžaduje aby s ní byl potenciální nepřítel stále v kontaktu také proto, protože se bojí, že jej zradí...neb ona žije na poli zrady a falešnosti.

Stačí jen pomyslet na to, že její slabina je, že není normální bojovník, používá lsti atd. - nedokáže říci ne, přesně ty věci, co vnitřně trápí mě, a okamžitě znejistí...Jsem ale ciltivý, když už vidím, že je rozložená, že už jsem na jejím dně, odejdu, nechci ubližovat. ... Ženy si myslí, že je nemůže v tomto světě šikany nikdo porazit, hlavně ne muž, bojí se...

Žena se velmi stará o atmosféru, o to, jak a kdy budou otevřená okna v dané místnosti atd., cítí tam sebe - respektive tam cítí E'', pak přijde muž a řekne, ale já jsem ten vzduch, co sem proudí.

Nebylo věnováno archetypu celku, bytostného já, či dítěte atd...

Ten boj nepřímý nemá vítěze, ale ani boj přímý jej nemá, když někoho zabijeme, je to řešení?

Neřešitelnost je typicky blázen, chce vás do svého problému vtáhnout, ale musíte na něj E' v něm měkkost...

Dokud tím lidi hysterik baví a je jakoby pánem a šaškem, tak si tím potvrzuje že je to správné, co dělá...hlavně muži jsou takovýto baviči společnosti, pak jim někdo nepochlebuje a jejich pohled pak stojí za to:)

představme si že máme odejít, a ...někdo nás naštvál, nemusíme vědět o světě vše, abychom z něj odešli...

i lidsky s ním...

ono to toíž nejde být kánon, bojovní a ve všem si poradit, tak ženská mysl vnímá muže, ale je to jen ideál, nikoli realita.

chrání, má tě rád, atd... před ním, dělá ze sebe démona aby tě chránil, dětis voje, v sobě u sebe

je vtipné, když se pošetilá démonem posedlá žena najednou má mít sex s mužem - narazí na vlastní frigiditu, nemůže si to užít, neví jak a dokonce mužem jakoby neví rady, dluží mu něco totiž v ní probíhá....setkává se s realitou. na to že by se s ním, s tím pánem světa co ho nenávidí feministicky měla začít bavit, nutí se do toho a neumí se uvolnit... e' dát mimo sebe a uvořit se, mít vztah k tyči měkký a změkčovat ji od povrchu

a v m zadku pak vidím klid a dobro a opak démonství ... normálně, člověk se šikanou pošetilstí brání a pak ho to začne "bavit" a dělá to pořád, je stále ve stresu...podobně to má pes, co je týraný atd... nakonec deprese. Už je pryč nepřítel, už nemusíš být démon a můžeš vydechnout.

identifikace se s démonem člověku hrozně škodí, ale je to vlastně ta obranná maska, mód v obraně...

démon přesně ví co je láska a dokáže si ji představit ale neumí ji cítit k někomu

mám píchání a více než onanii spojení se ženou a ostrostí (istré nlakované nehty a to nesnáším) , vím, že to je muž ten propichovatel, ale jsem trubec...když žena rozvíjí i měkkost vůči neroticky se vynořujícímu se něčemu, ostrému nepříjemnému při orgasmu, také vůči tomu rozvíjet měkkost, by'něvíme, oč jde...je to určitě Animus, a pak si to i lépe užije a nepohlčuje jí to, mě pak nepohlčuje ta žena při orgasmu, což není příjemné být na chlapy a při orgasmu představa ženy - ona, já, duch z daného dne...

žena umí ze sebe také udělat e'' a je to nepříjemné, poslouchá za dveřmi...

démon typicky falešně jakoby vás má rád a miluje vás. jediné čím si můžete být jisti, že je to falešné a to je právě těžké tomu věřit a udržet to...

neurotik chce čistotu, aby potlačil špínu, perverzní naopak má rád špínu

démon mám sice netopýří křídla, ale jsem božský, tam odtud...je to komplexní jev.Myvidíme dábla v lávě ale jak vidí svět láva? ... dábel souvisí se smrtí, negativem atd. ale je to příliš zúžený pohled, typicky žije mimo náš obyvatelný svět, v horku nebo naopak chladu, to je ta pošetilst, dýchá helium, žije jinde

Taková samozřejmost jako báze, smrtelnost, smysl, náš život, to že jsme se sem dostali, vše je relativit

zováno právě démonem, rozum a srdce, normálost

SVĚT je od povahy dobrý, dobrost pochází z toho, že nikdo a nic v něm nemůže vyhrát, neb pak by přestal existovat. Bez snahy vyhrát by tu také nic nebylo. Až když boj není potřeba, už jej nechceme, je to konec...a to musí každý Bůh poznat sám... proto zde není žádné nirvány, žádného velitele atd. svět je tvořen vyplněn Duchem proto je dobrý, nemůže v něm jednotlivec vyhrát, ego... myslím svět zde tam, všude...

Žena, pokud by chtěla zde působit měkkostí, musela by se zbláznit, je tu hrozně moc práce na každém kroku - ublížení démonkové, co se bojí cítit, nenávidí city, zklamali se v nich...

Už to děláš báječně to ženství Tomáši, ale jsi muž - v tu chvíli to celé spadne na nulu a Animus je zase nevyzrálý, moje identita je nevyzrálý Animus nebo naopak stařec...nemá střed jak se na správného Ducha sluší a patří...

Negativní věci se hlaně v dětství obalují libidózní energií, hezky je to vidět na gayích, jakoby mají problém, ale tím, že jsou "jako ženy" a mají moc sexu a přísup k němu a bez těhoteských následků, tak to to negativno uspokojuje a jaksi uklidňuje, že není tak vidět, zacpe se pusa...

Když je žena mnohomluvná a snaží se tedy tímto bojem, kvantem slov (extrovertní způsob) přemoci tebe - muž radši si řekne nemám ji mluvit ať je klid a budu na pozadí příběhu...tak to je... tedy je kvalitativní Animus - síla, množství a kvantitativní - slovo, argument a kvantitativní Anima - hmota a kvalitativní Anima - cit, ale není to jednoznačné... cesta od kvantity ke kvalitě...

E' se může menit na lavu a plyn nebo naopak v led, je to kamen, nezivot...ale není tam svobodný, je vždy implozivní - kombinuje intro a extro prvky...je ale také obtežující prvek okolní přírody hmyzu apod....Byť E' je vlastně penis tak právě tam vidím dobro...ženský klin jako prázdný vzduch horký...muž který nemluví s Animou (nepotlačuje apod.) tak mu imponuje hysterie žen, věří že jde o pravdu a že (ona je to polopravda kořeny jsou pravdivé) a nevidí bol v sobě a uvnitř ni...E' je i více E' a A z daleka - inertní. / V m pozadí vidím klid je tam ten démon ale je změněn zmírněn utopen v anime odum anima. / Pořád mluvíte o démonech, já vám ukážu, co je to démon. / Na ženy a extroverty měkkost a tím jdou pak zvládnout - jinak to nejde, neb v nitru mají subjekt, E' a je to jejich skrytá zbraň. / Každý je nakonec vítěz. / Neco se prostě musí odzít zkoušet praxe.

Empatie je na mě jaksi příliš navalena - jsem druhými - naučit se s tím darem zacházet, mít i sám sebe, teď je to moc hrrrrr, je to velký dar, ale jsem na začátku, neumím s empatií naložit, tak to má asi hodně lidí, lidé mě příliš pohlcují, a já asi i je (introverze), neumím ji využít, mám pocit, že nic nemám, a jsem do všeho moc ponořen..., veliký dar ale nezužitkováný a i na škodu...

Nám ublíží démon a nározně ukazujeme, co dělal, zuříme - tím ho sem přivádíme a už tu je mezi námi. Ale takové prostě je a prostě taková jsme, dodáváme tomu důležitost a vážnost, ale Duši to živí i, jde jen si to trochu uvědomit...

Mužům se líbí krasavice, modelky, atd., ale to jsou vlastně muži v ženském těle a to se jim líbí, co nejméně A. Animus jsou ...

Proti individuaci (tj, i s ženstvím) jsou Buddha a Ježíš někde níž ... rouhám se.

Vlastně vždyť on z toho života nic nemá jsem si uvědomil. Jsem on - vnímám se jako on, ten, co mi včera v práci ublížil, zase přišel a něco chtěl, posloužit (ne sexuálně ...), démon, - ale co ty z toho života máš, L.? To je myslím vyjádření již velmi vyzrálé, je to hodně komplexní, i je to obrana, i si uvědomuji, že já z života také nic nemám a nikdo nic z něj nemá, tím nemyslím, že užívat si (povrchně, být i to k životu patří), ale být sebou, v bázi, pak je užívání života automatické, my jsme stále jak démoni, neb proti nim bojujeme (přivádíme si je domů), ... toto říká velmi vyzrálé ženství - je to stále v oblasti ženství, života, relativity apod., a krásně je vidět, jak to zůstává samo sebou, jak nepodlehne tomu, že je démon - té masce, které máme věřit, ale laskavě a empaticky a s porozuměním řekne tato slova.... stále proti něčemu bojujeme, brojíme apod., snažíme se urvat co nejvíce atd., ale co z toho života máme? Je to otázka Duše a k Duši a k bázi. Hodí to jinam, udeří přímo na problém, ale je to laskavé a přitom jasné, je sama sebou ... jasně, že se i brání, ale nebojí se, je to o hodně věcech naráz a záleží, jak se to vidí... ... byl by velmi rád, že se bráníš, že se ho bojíš, ... Bohužel tuto větu si musíme položit všichni.

Lež neustále křičí, obhajuje se, potřebuje neustále souhlas, potvrzovat, žít, ale pravda to nepotřebuje. Příklad maska kolegů v práci...asi i má maska a mé masky...ponížený stav nepotřebuje moc potvrzovat, i když...

takže v duchu všeho bych měl opustit povídání o démonech a přejít k lidštějším věcem...

Nejsem žádný feminista, to jste si mohli všimnout:), ale prostě v těch věrách, buddhismu, křesťanství, islámu atd. chybí ženský prvek (ne žena), ale ženství ... proto to nemá s realitou moc společného, jak říká Pjér

Homosexuální malý ošklivější starší pán, masochistický sadistický hysterický ale introvertnější byt ukecaný, celý život hraje svojí matku, nadává na chlapy, představuje si že ponižuje muže nebo spíše je s dominantním mužem, kde si vynahrazuje otce, kde je otec? a má tam oporu a je to on, jeho zmizelý já, asi je šťastný:). Matka ponižovala jeho, stačí podvědomě, nezpracováno a ponižuje on v roli matky muže, sadisticky, ale zároveň je i nějak mužem.... Do našeho ega se mohou v dětství i dále otisknout lidé, třeba ta matka, neb ego je povahy otisku, změna na 2D, horký otisk, za horka, duch. "

empatie reaktivizuje - pochopení, že daný člověk prostě má únik v tom, že se po večerech učí jazyky upjatě...

Musk je typicky pošetilost, a možnost vyhoření.

takže v duchu démon přivolává démona už nebudu je přivolávat a psát o nich, potlačení, mužský princip a klid.

V černoších (možná ne všech) a některých lidech u nás, můj otec to trochu má (pohlčení objekty, věcmi, zabřednutí v lldství), je extroverze ad absurdum (tak se mi to jeví), uvnitř je subjekt v podobě E, ocelový prach, popel, uhlíky, totální vyschlost, hysterie k tomu, na vše introvertní jsou velmí ipřecitlivělí a nejraději by to hystericky zadupali a utekli, předsudkovitost, úplně bez viny, podobné orangutanům když je pozorují, to nemyslím zle, vyzařování, ta energie je podobná, je to relativní ... nejde na to působit žensky, až po dlouhé době to začne reagovat, muži v Česku na to docela reagují, možná to tak má být, prostě je to jiné a to je dobře, že si někdy uvědomím, že tu není jen můj svět, ale jsou i jiné varianty, podoby. ... je tam cosi drhnoucího, jako když drhnou o sebe kameny, i ta mluva rychlá a více než překotná, nejde to popsat, jako by předbíhali o vteřinu čas a pak se vrátili, (predikce, predátorství?). Subjekt tam tak stahuje dolů, že to je až introvertní...

Už začínám mít úctu k bytostem druhým, normální, přirozenější, empatie, jak jsem nevěděl, jak ji popsat a pak ano... .. Proto je třeba komuikovat a nebýt doma za pecí celý život, i když toto je strategie česká, přežití...

Co je tedy žena, když je jen, pokud se na ni podívám? Je jako kvantová částice:) Mám pocit, že když se na ni nebudu dívat, nebude živá a už ani mrtvá, a bude totální nic...totiž ona je ta vlna, vlnová podoba částice, ale to je hodně duchovní, o Duchu.

Dělat ze sebe démona je typicky pošetilé. Neřešitelné do budoucna.

SHNRNUTÍ: Pošetilost, ego, šum, deprese, bláznovství, neřešitelnost, maska, šikana, to vše je vlastně jedna jediná entita, otisk, horký dech, či chlad, implementace vnějšího neživého světa do nás, a stále ho nemáme dost Jestli by šlo vystihnout podstatu, pak je to potlačená agrese, neprojevená, (malé dítě, když se setkává s těmito neřešitelnými úkoly, produktem je ego), typicky v egu je potlačená agrese schována a je tam cítit, někdy dost, výhruzně atd... Takže potlačená agrese, dlouhodobě neřešená vede na pošetilost, typicky těsně před fází čistě depresivní, ale deprese je též pošetilost... nejde o to být už je to tak silné vliv okolí, že už nemáme sílu být proti, být agresivní - dokonce to ze sebe už prostě nedostaneme, pak už lze jen jako ženy a děti, které jsou přirozeně pošetilostí stížené, k tomu... a jsou na to orientované sexuálně.rozvíjet ženství, měkkost... Také muž se tím jakoby stane, právě tou agresí, tím to smaže, bojem, ale není právě stále bojovný....Pošetilost je povahou stejná jako božská úroveň, šum, roj much, ale jaksi není to báze, není to pevné a přitom vnitřně uvolněné.

Ego je typicky ten, který tu není, E''. když se na posilovací tyči usadí něčí maz a pot, někoho přede mnou, stopa., ego, hovno, odpad, který je to nejdůležitější než my, je to naše dítě, je to dítě...Hezky je ego a pošetilost vidět na vědcích, třeba fyzicích, ulpívavost, dokola něco opakovat, své myšlenky, přikyvování si, ještě když se k tomu přidá libidózní energie, to je opravdu nechutné:), ještě lépe pak na tzv. lidových myslitelích, co mají své teorie o kvantové gravitaci, viz já....to bylo spíše dřívě...Jak jsem psal, relativita a sbolutismus jsou jen dvě části téhož, neb absolutismus je ostrý (může být ve své podobě), a evokuje právě relativitu, neboli E-vztah a relativita je totéž.

Také, to když potkám cizí lidi na ulici a dělají jakoby, že se známe, (nepromluvíme spolu, jen letmo pohlédneme), to je obrana - jsme stejní, neublízíme si, taková lest opět, a šikana toto používá...

S démonem musíme tisícekrát přijít do styku a spálit se, abychom jej alespoň trochu nechali na pokoji...

Prostě musím říci druhým, že je ve mě žena, ať už nechtěně, bojuji s tím, nebo naopak tam je a je to tak normální, tím pádem se mi i líbí muži, nechápu to moc a vy také ne...ale bolí to a jakoby vlastně ani ne...duch co je, není, ...

Typicky ženy umrtvují lidi kolem sebe, efekt černé ruky, postupně mi tu ruku umrtví, v ženě je energie, co dokáže udustit dítě, mít potrat...odmuřit, je to kompenzace života ve vědomí...a opět to souvisí s Animem...

Místo komárů, démonů kolem sebe, máme televizi, rádio, šum kolem, démona, dítě, aby byl mimo nás

Nejsem muž a žena, proto také nemohu moc o tomto světě říci, jsem spíše démonický...

K démovi se chovat jako k dítěti, také by nás nenapadlo, že je to démon, je to (naše) dítě, jen se zlobí někdy, utěšujeme ho...

Velmi používám alibismus. Nekonám, nerozvíjím... vše vyslovím, i kritiku, aby nebyl postih a odmítnutí...

Oddělovat činnosti, práci a odpočinek, atd., škatulky, časem totiž vše začne splývat, práce i odpočinek zároveň...

Bez ega by život nebyl a neměl smysl, ono je prostředník, které nás z onoho světa dostane na vzpomínky v životě, na život a je jeho součástí...zaceluje jej také...je kryt.

Svět je velký a patří sem vše, co tu je, tak to brát, nebýt z něčeho překvapen...

Fanatismus, a víra, vedou z pošetilosti k bázi, ale jaksi upjatě, uměle, E' dokáže chladit pošetilstvo uvnitř, zahání demony (falus) a stejně tak dokáže vyvolávat pošetilé stavy...

Příklad - původně lidé u Nilu povodně a úroda, pak zásah, přehrada - nekomunikace, a pak nakonec zrušení přehrady a opět povodně, nebo umělé závlahy atd... nejdříve je komunikace tupá a pak se to zlepšuje, nakonec budeme na začátku, ale vědomější...

Najít cestu ven z tohoto světa je důležité, poznání.

Neposlouchat text...

Existuje i fenomén virtuálního ega, týká se vzdělanějších lidí, lépe vysokoškoláků, tito lidé jsou "vědomí", ví o egoismu a síle, ale mají to jen jako pošetilstvo na pozadí, jako násilí v amerických seriálech - vytěsněná vtípná věc, ale není to tak, je to stále o egu, jen maskovaně a ještě i to maskování zamaskují - příklad: kolega krade, víme to oba - ale on to zakryje a ještě , ego je i výhrůžkou na pozadí, není přítomno, ve vědomí je extrovertní složka - my lidé všichni a to je dobro a jsem vámi pohlcen... Typické je, že tím egem nehrozí na pozadí (jako většina lidí), ale ví, že ego hrozí, takže vlastně jím nehrozí (nesluší se to), ale vlastně jím velmi hrozí...celé je to zabalené do určité komičnosti...pošetilé. Proto se inteligentní lidé snadno dostanou do křeče ve společenském styku, velmi dbají na společenská pravidla, ohleduplnost, neb trpí šikanou ze spodních vrstev, zbytku společnosti, ... Animou co říká - žij. Teoretické poznání, být velmi užitečné a Smysl, je jen půlka světa

Pošetilstvo jsou (i) šílené nesplnitelné nápady, zachránit svět apod...

ego je chápáno jako vtípný bonmot, jako vtíp na pozadí

U empatie je také přítomno "jsem ty", ale jinak, víme, že druhý to má nějak jinak, může mít jinak, ale všechna já jsou stejná, přes něj to vnímáme, já, bytost má zde stejný osud, všechny něco spojuje...

Zase někdo říká co je správné a co správné není.

ego něco zajímá, či je nějakým objektem zájmu a ten neustále v rozhovoru prosazuje...

tepelného šumu se člověk musí zbavovat, vysoké entropie, teplo, výkaly...ale i mozek to musí mít.

Vlastně stres vede na sexualitu kdy jen já onanie, s mužem onanie - stres z okolí...

empatie pokud začne být o obchodu - vycouvat, nepodmíněnosti s msí sejít, podmíněnost narušuje (stav vlny)

ego rádo říká my, půjdeme atd...

Kdybych se nevědnoval negativním věcem, nezbyde z tohoto skoro nic - tedy pošetilstvo, ego, šikana, muž-žena, extrovert introvert, rozdělování sexualita, ale i ontologie-mé ego, ..., pokusím se. těžko se s tím přestává...

Jsme kámoši, ne gayové...to se mi líbí, vystačíme si spolu, vidím v tobě ženu...a ty ve mě... aby tm nebyla v představě čistá bolest, jakoby tam přeází penis, křeč - to je právě animus asi, lépe aby tam nic nebylo - klid, hlazení ..., možná že lidé toto kolem mě vnímají a chtějí abych měl vaginu, ale nelíbilo by se mi to fyzicky, ve skutečnosti----je to o kastr komplexu - ne penis (z pohledu ženy, matky, "mě")... někdy má žena tak velký problém, že jej jak to muži dělají berou na sebe a stanou se homosexuály... a pak se matka pošetile usmívá, vykastrovala tě, zatáhla do svého problému...ale nelze to takto svádět na matku, je to věc nevědomá. a volba...

narcisové mají v sobě matku, hysterii, výrazněji

sex je i cisu technicistního, kleště...

- smířit se s tím že jsem gay ... ono...

extroverti žijí v butevním poli , vnevědomí mají hmyz co je stále štípe, introevrti ale asi taky...

relativita, transformace od jednoho k druhému přes E.

k životu stres patřil, a nevědomost s ním spojená.

pšetilý text o pošetlostech

čím reálnější jsou vaše názory, tím tolerantněji chápete názory druhých, jako právoplatné, jejich...jejich pohled na svět, jejich láska, jejich malost vůči vesmíru...

prorazit jde jen, když je uvolněnost, když je blána neprorazitelná, tak naopak měkne, co do jí jde, musí tam být uvolněnost v mysli, někdy prorazit ale silou ale ne bez následků..., tlučte a bude...

pro me je klid, kůra, zchlazení pánské pozadí, působí proti přebujání... a obojí tvoří tu věc, vzájemně se "živí"... ta kůra se ale propaluje do nitra, do nekrofilní hmoty (k té má blíže) nebo žhavé hmoty...obecně do žhavosti, libida...

Kdybych se nevědnoval negativním věcem, nezbyde z tohoto skoro nic - tedy pošetilost, ego, šikana, muž-žena, extrovert introvert, rozdělování sexualita, ale i ontologie-mé ego, ..., pokusím se. těžko se s tím přestává... pošetilost je jako země naruby, jádro ven a povrch dovnitř....pošetilost nejde integrovat, někde tam je a musí tam být, jako země pod kůrou, když se inegruje, dojde k apokalyse na povrchu, soptění, vulkány atd. jedině nechat být (boj brojí boj) a nebo transformovat, na kámen...kdokoli žijící v neobyvatelné zóně, klimaticky či sociálně - přelidnění, či naopak pustota, propadá pošetilsti...šílenec, co vše má, a má svůj ...prstýnek...a žije mimo...přechytračil...nezabývat se tím vede na normální život. ... je to velký božský svět kolem nás, neobyvatelný, život je vyladěný průsečík, báze pro nás..., ale je i širší báze, učit se máme na tom, co nás obklopuje. ... ne tolik se zabývat sebou, pak se utopíme v lávě... ale kůra je také svým způsobem ego a láva ego tolik není..., podobně integrace kosmického prázdna - opět pošetilost...introvertního typu.

vlastně je potřeba se tu naučit žít, zvířata to mají automaticky, člověk je příliš formovatelný a táže se, to je také evoluční výhoda ale i nevýhoda... kůra a plášť si povídají, láva tuhne, kůra se mění na lávu..., jádro ale tvoří magnetosféru země a chrání nás před ještě větší pošetilsti - Sluncem a pak to jde do celého vesmíru a beyond... dohromady to tvoří harmonii...teprve...

ještě by tu mělo být jak se mi daří po této změně.

No tak dál:

V tom přátelství, je to naplnění, mužské kamarádství, .. ale aby jsme si byli sympatičtí, je to vše vzdušný zámek, mizí vina - jen přátelství a ne sexualita navíc homosexuální, lze to v to transformovat, intimita tam je, přátelská láska může být láskou silnou a úplnostní..., potřebuji parťáka, oporu ...

Dobré je vyjádření - všechny nábožské představy nás chrání před přímým kontaktem s božství, s Duchem, Duch+Duše, svět, s iracionálním..., s úplností.... Duch je i šílenost...démonství, ale bez záchytného racionalizujícího pošetilého E'.

Když nemůžeš přidej je hlavně o fyzické síle...a démona, rozechvělost doplňuje právě fyzická síla, ale on i má sílu a i nemá vlastně, je nejsilnější slaboch.

Chce přenést problém, typicky v něm cítíme nějaký hněv, ale on jakoby nic, jen prudí pošetilostí a vás to nakonec rozzuří (za něj) a on je blažený, podobně se na mě někdo snažil přenést problém se svoji nespavostí, v malé míře se tyto přenosy dějí neustále a udržují společenství v kontaktu...

Co se snažíme skrýt druhí právě vidí, našťěstí nás vidí jako celek, jsou však věci (u psychopatů), co vidět nejsou, jsou buď tak hrozné, že je nevidíme,

Oheň a světlo, v tom je veliký rozdíl, oheň ale obsahuje světlo. Oheň však obsahuje i hmotu, světlo je čiré...čistota je částečně vytěsnit "zlo", ale jen částečně, odžít si život, být životem spávně zjebán atd...nejde o čistotu nevyzrálou, neurotickou... Kdy není světlo z ohně? o to asi nejde...

E' uvnitř je kořist černochoů apod., nebrat...je to jejich kořist říkají...

Pesimista od mala nemůže vyhořet, neb nezahořel, jak říká Pjér - u mě se to týká vztahů např., od mala vím a smířil jsem se, že budu tak nějak sám... a opravdu nevyhořím v této oblasti, odešel bych klidný, láska mě stejně tak potkala, to se nevyklučuje, láska vás může potkat...

Podobný fraktální princip, vlna v kvantové teorii je vlna i částice, částice je pak částice....možná...

Člověk a rozpálená plotna a touha si sáhnout - u pošetilosti jde o identifikaci s tou plotnou, s ohněm, démonem, třeba říká nějaký člověk, co se objeví v ohnivé božské kouli - pojď sem, něco ve mě silně závidí, že on tam je a já se zde plahočím, není to trapné a okaté, že mě čeká něco špatného....od mala máme touhu se spálit, Duše to asi vyžaduje, jako zkušenost...

Žena si spojuje šikanu pouze s mužem, jakmile se objeví muž, začne šikana ("od" něj). Až ji přestane šikana imponovat (a muži také), přesáhl silovou úroveň, úroveň síly.... Při šikaně mě, už vidím jak si vlastně povídá spíše se sebou, s Animem, a se mnou to nesouvisí...

Vidím to jasně, říkají - ať je tam nějaká lež, ta lež je úžasná, rozumíš, dikotéka, a hlavně pak už nemusíme nic sjrývat, že slabosti se má pomáhat, pak už můžeme všechny ty slabé, nemocné, parazitické silou ničit - přesně tato pošetilost (prstýnek v těle/mysli, co si hladíme) - toto je pošetilost mj. Takové to - božská agrese v nás, skrytá, nenávisť slabosti, tím jsme my spodina společnosti výš a tím šikanujeme ty nahoře, tou skrytou silou, archetypem síly. Je mi jedno, zda tu síla "vyhraje". Zním tento svět...Homosexualita a žena jsou psychické diagnózy:),, moderní výplod.

Archetyp démona se za celou dobu nezměnil ani o milimetr, neb je to archetyp, otisk, je to kvalie, jako chuť banánu nebo čokolády nebo agrese-iracionalita, nezmenění se to, jen o tom víme více...a umíme se tomu postavit, strávit to.

Příklad plotna. Je rozpálená plotna a my na ni saháme ze zvědavosti. Démon je na obou koncích, je tou plotnou a je tím pokušením, co je v nás. A když se spálíme, nezjistíme nic, musíme spálit hodně a nebo milionkrát a i tehdy to nebude účiné, stále budeme jen u plotny. A nepodíváme se nahoru, ven, mimo Zemi. Podobně, když nás nasere nějaký člověk (démon v něm), naše reakce je rozzuření, tedy démon v nás zuří. A tak, kdo jediný nenávidí démona? Démon! Viděli jste někdy Boha, že by se hněval na Ďábla? Já ne:). Ví, kdo to je apod. Také i nejvyšší Démon takto rozehrává svoji hru, pošle démona mezi lidi a ti se na něj chytanou a nachytají.... Také je tu vidět nelinearita démonství, i uzavřenost. Ale nelze to vytěsnit, musí to být vytěsněno částečně, pokud je to vytěsněno úplně, potom je to velmi silné a smete nás to, anankastismus toto např. provádí...démona vytěsňuje hlavně démon, neb ví, že tam načerpá své síly...

V osvětlení nevidím jiného účelu než poznání, samotné osvětlení je spíše ego, hysterie, démon, hraní si na něco jiné než jsem, nereálnost. Nekoresponduje to s realitou a do pár hodin by takovou bytost rozsápali krokodýli, neb pošetile si myslí, že je hodný.

"Zjistil" jsem, že démon (šikana, pošetilost, ego, neřešitelnost atd.) jsou zčásti součástí Lásky. Ono vlastně všechno kolem nás to tak má. Láska není celek, vše, vidíte koleme sebe Lásku? Jen na pozadí. Je mrak láska? Láska je určité fluidum na pozadí, ale věci "existují"...proto i určitá část démona (světelnější, ohnivá třeba apod.) je součástí Lásky, pokud by však celý byl součástí lásky, nebude už láska...

Na ženu přesune muž šum a sám je pak racio...a má "klid". Třeba zastaví vlak mei zastávkami a čeká se pár minut a nějaká hysterka začne vyšilovat - obětovala se a to, co tam bylo u všech přítomno ona na sebe vezme.

Rozložená mysl (pošetilá) potřebuje E', to opět rozkládá mysl, i to E' je součástí pošetilosti...potlačený boj...

Ženská agrese je rozpuštěna v šumu, ale stále je to agrese...

Démon také umí dokonale vše zkopírovat, (co vytvoří "Bůh"), viz otisk, tisknutí atd... Například bytost zemřela a vidí před sebou kouli z ohně, v ní jsou rodinní příslušníci a volají jej, je to dokonalé, božské, ale pokud si uvědomíme, jakou složku bytosti to v nás oslovuje, zjistíme, že to neoslovuje naše srdce, lásku, bytost, jakou jsme se narodili, oslovuje to spíše ego či něco jiného v nás, než tu naši podstatu, bázi...a v tom je ten rozdíl, Démon se vyhýbá srdci a neumí nás oslovit v srdci...vždy v nějaké špíně....může to být i naopak, tam je špína a oslovuje naše srdce, nikdy tam není srdce a srdce...upřímnost a smrtelnost a opravdovost.

Pošetilost nenávidí pošetilost, pošetilec si vybírá pošetilé-slabé a pak je šikanuje, jsou i slabí nepošetilí a ty si nevybírá...nenávidí pošetilost. Vezměme si příklad dámy, co šikanuje neznámého pána, že se válí na lavičce...Říci si já z tebe tu pošetilost vymlátím, je opět démon nenávidí démona...

Opět, pán chová doma srnku malou, ví, že jí ubližuje, je tam sama, atd., ví to, ale neví... není v bázi... I argument - nejsem slaboch, abych cítil, vcítoval se do ní...pošetilost, srnka mu neuteče, neodmítne ho...V módu slabost se musí potlačovat zlo nevidíme...slabost je i postižení lidé, zpracovat to, ne vynášet výš a nesnášet níže...

Pošetilec stížený archetypem síly říká - slabost neexistuje, síla je něco super, slabost vlastním, svoji a druhých...žena často říká muži podvědomě, že není silný, a přitom tak jakoby bojuje, stoupne si vedle vás těsně za vás ve frontě...ha, on je slaboch, to v naší partě všichni se tomu smějeme, rozumář, vím, že zde není místo pro slabost ve veřejném prostoru, ale pro ně je rozum slabost, stejně jako slabost, city a rozum jim dost imponují a vytěsnili své "božství" a nahradili si E'... On se bojí, ale on se nebojí, je frajer, tedy užívá na svoji slabost sílu - to je úžasné, ta lež.... je to normální obdiv síly, ale v našem prostředí jaksí zoufalé...

Muž by tento text číst vlastně neměl, jen tak 10 % z něj, vše ostatní jej utopí...měl by jej odsoudit. Ale pak přijde démon v podobě ženy a : "odsud' mě, dělej, pojď, jsem tak špatná, dokážeš to?" Tímto se právě nezabývat, působit mužsky na Animu - pošetilost (jeden z jejích projevů) a mužství "sílu". Postupně člověk zjistí, že toto démonství typu Lilith nemá žádnou vypovídací hodnotu a cíl a je to naprosto všední, šed', nic... buddhismus toto spojuje s celým světem, že toto je jeho povaha a něco na tom je... (Démon atd. něco chce ale vlastně nic, vlastně touží po úplnosti a sám si ji utvoří, je vše i nic apod., ale je to nedokonalé a není to láska, kterou vlastně jakoby chrání a kterou chce a ničí a evokuje atd...). typicky démon způsobuje ulpívání, točení v kruhu a studování jej, je určitá jistota v nás, právě vůči vratkému citlivému obyčejnému světu lásky.../Když po něčem toužíme, schází nám to, automaticky k tomu tíhneme a jsme vydíratelní...nemít touhu je řešení Buddy, vlastně vzdát se E' (vyrvání z kořenů, kořenů)...a tak by asi mělo platit, že když nalezneme božství (po smrti), to falešné už nás nemůže zlákat...., božství je ale i právě o tom touhy zpracovat, naplnit se...

Už vidím svoji smrt reálněji, že existuje...

Je dobré si představit, když někdo prudí, že máte umřít, jak to budete prožívat, ztratí to význam, marginalizuje se to, ty hádky...a spousta dalších věcí, relativizace...

Bůh je jen naše představa... Náboženství nás chrání před skutečným božstvím, iracionalitou apod., a utváří naše lidství, malost ale naše, bezpečný prostor, ohrádka...

E' ublíží a k E' si jdeme stěžovat (rodič, Bůh, či přímo ten ubližovatel). ... / Také, spermatičnost je A'', mužský plodící ... /Dospělá žena narozdíl od dětí již Anima implementuje do sebe a je k němu zralejší, tvoří pár...

Opět komplex: neumím dělat při představě doopravdy pohyby dopředu a dozadu (mužská role), spíše do stran (horizontálně), čert žen by mnou musel pohybovat a smály by se mi, jsem pasivní A''. Zablokují se. I horror vacui z toho, že po levici a pravici nic není. Totiž je to jako bych se stal vinou - svým Animem, a vůbec je to jako kudla a zabodávání, Animus v ženách z dětství na mě dolehne..., jako bych potřeboval být právě ten ženský princip, ale to je opět ponižující... Také neumím mít tu zodpovědnost – mužská role....být nahoře.... Proste jako kdyby z mela byl m. / Stále se snažím lépe popsat vlastně onu bolest, Anima, ale to je archetyp a ten popsat nejde, stejně jako každá qualie, chuť čokolády třeba, je to „tao“, lze to studovat, zpracovat, ale ta věc se nepohne ani o milimetr. Bůh nám své archetypy jen ukazuje a to ještě mlhavě ale nesvěřuje:), nevím...je to komplex, stejně jako tao, souhra více věcí...archetyp sám o sobě je i není rigidní, inertní, inertní jej děláme až my....vyvoláváme si jej a potřebujeme jej mít jako E', oporu...

Když někdo řekne - udelej to pro mě, v tom je hodně pekla. Sexualita nese také vinu, protože se tam vyskytuje že silnější ubližuje slabšímu, ale ve skutečnosti jsou síly vyrovnané, viz predátor a kořist – strategie...

Nabozenství je uchránění před skutečným božstvím a rozvoj našeho lidství ale i posetilství. /// Démon vycítí s kterými archetypy se dotýká identifikuje a potřebuje a zničí je/ho, manipulacemi, aby našel sebe a pak jde pryč...je v nich systém..., např. existují muži extroverti typ milovník extrovertní (oproti kouzelník, bjoovník, král), typicky zpěvák Prince nebo lépe Karel Gott, spermoň, na věci orientován, určitý slizoň, necitlivost určitá, panenky moje, loutkovitost...šedá stěna..., uhlíky uvnitř, Démon nedostatek božství doplňuje právě vlastněním E', je nerozvinuté božství a E' je to, co ještě není rozvinuto...ale když se stane bohem, což se nestane....

Zeny mě nenavídí - vidí spojence i slabocha i Anima -všechny své projekce a já moc cítím jejich Anima...a tím to je všechno. ../ Animus je i nuda, stres, samota a jakoby se snažíme si ublížit ze zbrklosti, ale nechtěli jsme – nejistota na E' jistotu, ublížení změna, nevědomí, vztek se chce projevit, aby pak byl klid, toto je časté u malých dětí...)

Animus u ženy způsobuje i frigiditu, ..., neb Duch znamená ne-eros, principy, logika, žádná sexualita, k tomu vzhlíží, a nebo: jsem A i E, takže žádný sex nebude. To dožadování se je i není mužné, viz individuace muže.

Úder (kámen hozený do vody) a pak nekonečné vlnění (A), dokola – viz vlny, samsára, hlazení si rány, neschopnost ráno cítit, obalování, sebeživící se procesy, omílání dokola,...a až tření to zastavuje o vzduch (Ducha) – změna v ego třením...to jakoby zastaví. ... psychické procesy lze vidět v přírodě, ale je to jen přiblížení apod....předobrazy, nic nebylo asi dříve, psyché, příroda...

Procistění vzduchu Duchem, skutečným bojem, skutečností, od posetilství (snu kompenzovanem E'em). ... archetypy jsou v oblasti Ducha, nepohnou se, protože iracionalita je stejná stále, např. pudy při boji a citění e''

Ano je to alibismus říci že buh a smysl atd je úplnost, je to pojištění se, tento výrok bude vždy pravdivý. // Možná, že neustálé „ženy do mě lezou“ má zakrýt to, že dělám to samé mužům. Ale hysterie vyjadřuje svůj komplex klidně ten, který je ten, co hysterii způsobuje, „ženy mi ublížily“ jen jej nedokáže prožít naplno v sobě, protože to nejde. Na vědomé úrovni to nejde...

Mysl lidí kolem neumí pochopit, ty jsi muž, ne, tak musíš být žena – pojď s námi ženami, bojíme se společně muže a šikanejeme jej, a pak zas naopak, ..., dualismus, princip bodání a slabost, pak musíš být mimo nás a nebo démon, mléko vazivo i sperma protkaný – i trubec, chtějí mě zbožňovat nebo naopak ubít, nejlépe když se to neřeší, superpozice, normalita, nejsem bůh apod...sever indiáni pro to měli tzv dvojí duch institut...

Bylo dobré jen svět od mala sledovat a nezasahovat, neschopnost mluvit a účastnit se, introverze, bezpečná vzdálenost od vosího hnízda (mužský princip, nadhled, ale i vše ovládat ze strachu), dnešní svět to chápe jako poruchu, nemluvit. /// I smrt si musíme zasloužit, jak slovenský herec či někdo jiný říkal... Láska je za odměnu, je to jen jeden z aspektů zde... V mládí je láska nevědomá, mladá, pravá, upřímná a bytostní (o této lásce tu nebyla řeč, třeba o ženské k muži, byl to zde samý Animus a šikana)... ve stáří zralá, obecná a úplnostní... .. A teď jdu do lesa v Brdech...

Kdybych se nevěnoval negativním věcem, nezbyde z tohoto skoro nic - tedy pošetilst, ego, šikana, muž-žena, extrovert introvert, rozdělování sexualita, atd, ..., pokusím se. 5.8.2018, 11:17

E' ublíží a k E' si jdeme stěžovat (rodič, Bůh, či přímo ten ubližovatel).

Neumím dělat při představě doopravdy pohyby dopředu a dozadu (mužská role), spíše do stran (horizontálně), čert žen by mnou musel pohybovat a smály by se mi, jsem pasivní A''. Zablokují se. I horror vacui z toho, že po levici a pravici nic není. Totiž je to jako bych se stal vinou - svým Animem, a vůbec je to jako kudla a zabodávání, Animus v ženách z dětství na mě dolehne..., jako bych potřeboval být právě ten ženský princip, ale to je opět ponižující...

I místo Boha máme sex, nahradili jsme duchovno sexualitou, Erotem, pseudocítěním E'', které cítěním není. Je to posun.

Žena chce boj, ale nechce se ho účastnit, není to pro ni, jakýkoli démon jakmile začne skutečný boj, vezme nohy na ramena a zdrhá a přenechává pole muži, podobně u muže s citovostí. / Opravdový boj vše relativizuje, a také je úplně asexuální - děsivě vyprázdněný, kostnatý, nic jiného to není, je to bez hmoty, tedy i nekrofilie apod. Člověk, který prošel bojem, tak pro něj jsou bojůvky démonů ve spoelčnosti jen polechtání a nechápou to.... - i zde, celý text je touha po boji, po rozhodnutí.../ Fministky by poukázaly na to, že žena se cítí slabá, protože jí o od mala vtlučeno - to není pro ženské atd., jinak to nejde, pak by nebyli

muži. / Ženská přichází z božství, všechnu špínu přenesou na druhé (viz já), na muže a odchází zpět - bohužel to tak je - tak to vnímám a není to dobré... Vychcanost/

To, že sexuálně souvisí s bojem, je spíše ženský pohled, a také malých dětí - tam je čert, bubák, (tatínek a maminka si povídají s bubákem, něco dělají). /Šikana - vždy jde o vlastnění síly v sobě. / Agrese se někdy řeší naopak přátelstvím, tím jsou boj i Eros (nepřímý boj) vytěsňeny, to je základní rys přátelství. přátelství bereme jako povrchní (právě jakoby někdy bez objemu), ale může být úplnostní. / Všichni se topí, i démon, ale on jediný má nadhled a netopí se a ostatní jsou "blbí". / Ženská čeká v napjetí na vnější E, zásah, to je neřešitelné, neb má napjetí. / Děláme vše možné, dokonce i válčíme, protože neumíme říci od srdce něčemu ne. / Pro člověka je lov a zabíjení a síla něco, co je pod jeho úroveň, ale rozum a cit jsou zas nad jeho úroveň. / Někdo slabost přemáhá "rozumem", ale je to E', intelektuálnější lidé. / Muž ale není úplně boj, on také potlačuje boj, Logosem, transformuje jej v rozum, v Logos (E' a A'). / Místo války máme sex. Po sexu snad přijde něco více individuovaného. / Anima je i symbol kolektivnosti a družnosti. / Vlastně si nevím celý život rady s Erotem. / Skromnost. / Teismus i ateismus jsou oba bez kontaktu, člověk který ztratil přirozený kontakt s duchovnem, má potřebu věřit a najít jej. Božství je plná citovost i rozum a ještě je přesahuje tím pádem. Podle mě je otázka je/není nesmyslná a o to tu vůbec nejde a tato otázka nikam nevede. Pak se ozve - takže říkáte, že existuje - o to tu právě nejde. Totiž "ve skutečnosti" je nebo není nemusí vůbec takový pojem existovat v reálu. Myslím, že božství právě je i není, neb je o úplnosti. Bůh je možná trochu jako qualie, třeba chuť banánu - existuje to, nebo to neexistuje? /

V životě mě stále někdo dusí silou, hmotou (obojím), viz porod s pupeční šňůrou kolem krku a dlouho jsem se nemohl poprvé nadýchnout. Když se dusíme, cítíme Anima. Dýchej, ale vždyť já dýchám - cítím Anima (dech). / Neumím spát v jednom bytě, možná i domě s matkou, babičkou a třeba i dalšími, ten Démon je tak silný... co chce ničit, hlavně mě, domluvit mi atd...

Znám se díky práci s vojáky a nejde než skemnout k těm, co byli na misi nebo tam jedou, nejde dělat frajera vůči nim, ... tam člověka přejde smích.

Mám křivý úsměv ďábla, když se něco stane a mám s lidmi mluvit...kouká mi krysí ocásek z tlamičky

Stále mě okolí dusí, abych mlčel radši - je to i Animus, pavouk, co si svoji ženu obmotá, uvězní. Dýchat

Ona je důležitá, Tomášku, čpavek, vy mě nemáte rádi?

Je hrozně, ženy na mě přesouvají svého Anima, jak to dělají při kontaktu s muži, ale muž si s tím nějak poradí, já ne .., musel jsem se i stát tím koktavým Animem, abych tu přežil, šikanují - máme něco společného - a jsi Animus a mám Anima v sobě atd... - bodá mě štípe hrozně a vy to nevidíte, ve vás to je a nevidíte to...protože jste tupí.

Jsi přece muž, nepomohou mi, všichni jsou stejní, extroverti

Vše je to vlastně o tom, že nesnáším hysterii - extroverzi - démona atd...

a pak říkají že se mi musí líbit ženy, my se ti musíme líbit - tak silné démonství snad nikdo neviděl...zacykleost v sobě a děs a výhružky skryté...

se ti musí líbit, že tě trápí, jsi chlap, ... jako by žena Animus ničila ženu mě a já jsem muž

a být gay je že jsem zase žena, potřebuji tam hetero mužství - ne eros, tedy jen vzájemná výpomoc onanie atd...

U zpovědnice nahoře bude jen Mise splněna:)) asi neúplně toto

oni mě hrozně chtějí zničit extroverti a dábel neb nevědomos pryč, bojovat se mnou, ponížít mě nebo obdivovat, spíše ponižovat, slabost atd...

Kontakt s gayem, gaye s gayem, je jako kontakt hysterky s hysterkou ve většině případů, není to vidět, ale hysterii vycítím na sto honů, takže to chci stavět na neerotickém prvku...jinak ohromný démon, šílenost... apod..potlačení sexuality, ona tam už je potlačena tím, že to není ten správný hetero kluk...v gay vztahu, pokud ze sebe dělají vztah je tak hluboká nevědomost ... opět jako by spolu chofili extroverti, vše je báječné, dáme si jogurt a je nám krásně...

Iboys: hledám spíše vztah založený na přátelství než sexu, stejně nevím jak na to - sexualita, zda tak nebi tak, setkání dvou gayů je jako setkání dvou hysterik, erota s erotem, ani se moc nepřitahují a dělají to a hned se spálí, moc ponoření bez odstupuUž mi nezáleží tolik na kráse jako dříve, stačí mi, že ho má...

aby tam byla zdrženlost, napjetí, ale to je zas pak až hysterické a nemužné... není to lehké...

právě to naše zkoumání a vnímání archetypů a poznávání světa je jeho tvoření jakoby, neb zvířata tuto imaginaci nemají asi moc rozvíjetou...

Trojsystém dva muži a jedna žena, stejně komplikované, jako trohvězdí

Aby byl hezký - přítel, vybíráme si nám sympatické osoby...

Setrvačnost - když jsme ve stavu když nemůžeš přidej - do tohoto stavu postupně dospěje každý dospělý (pracující či rodič) člověk, je v něm neustále, je trochu otupělý...špatně se to zastavuje, musí se uvědomovat potlačená vnitřní hluboké neapod., je to jako by hmota šla velmi dopředu, má velkou setrvačnost - démon, proto se domnívám, že opravdu ego, jak říká Pjér, má obraz v entropii, gravitaci (hmota). Gravitace by měla s entropií (snad) souviset, musí se s ní podle mě počítat při výkladu gravitace, třeba je vysvětlitelná více způsoby najednou...

Bůh má všechno co tu je rád, úplně všechno, je všechno...(vytěsněné, nelidské..). Jasně, že je to o určité víře, že existuje, ale nemusí to být upjaté a násilné ano/ne apod...

Bůh v sobě sublimuje vše, co potřebujeme na pobytu na Zemi vytěsnit - dokonalost, dokonalou znalost a lásku, systém, agresi a moc apod.

K tomu, abychom "změkli", dostali se z tenze, např. po práci apod. více do báze, přirozeného uvolněného a vědomého stavu, tak jednak NE, údery - tím se dává i ne ven a vnitřek vyplňuje ne přirozené a tím se také změkčuje - jako když přiměřeným bodáním uvolňujeme sval a jednak vůči tomu samotnému napjetí, démonu, démonu kolem v lidech, 2D hranám, atd. měkkce na to působit hmotou citem apod, to jsou oba principy - mužský i ženský...už staří lidé obětovali Bohu pokrmu apod...on je i ten hlad, hladový červík prázdný...a také mluvit a projevit se nahlas, neb zaraženost a umlčenost, a dýchat atd...všechno však s mírou, když se to přehání, nemá to účinek, naopak to obchází potom bolavé místo uvnitř - tak to mají patologičtí permanentní antisociální rysy, afektovanost a neustálý řev, hysterie...

Extrovert klidně může být čistý, byť to není dobré, ale čistý introvert (protiváha, která se proti tomu tvoří), je tragédie, je to pouhé A, slabost, měkkost, dítě, a doplňuje jej právě archetyp Ducha, který jej pohltí a vzniká až schizofrenie, vyprázdňení úplně, já libidózní duševní se váže na měkkou hmotu, já čestné na E´...introvert proto musí umět být i extrovertní trochu, stejně jako žena musí mít i E, E´ atd..., ale žena není apriory introvert, až možná naopak, jde o

extroverti se považují za lidi a dospělé a nikdo jiný dospělý není (jsou to ale asi spíše trochu introverti na extrovertu předělaní), a ty archetypy, dětské říkanky apod. a zvířata - tak vidí introverty, berou jim úplně jejich podstatu, berou jim E´ a A také...my jsme lidé, my pracujeme, když nemůžeme, přidáme, a proto jsme dospělí - je to částečně tak, ale důraz na to je nežádoucí...

Vytěsnili jsme smrt.

I ženy mají své pole zodpovědností...děti, péče, právě oproti této zodpovědnosti stojí tyranie, demomství...

Americké seriály, Friends atd, a celý systém - vlastně to stále obhajuje samo sebe, když se nesměješ, jsi suchar a ošklivý snížený chlap, lze se tomu jen vyhnout, pokud se nechcete do toho vtáhnout, do stejného módu - opět řeší si to nějaký (neřešitelný) problém a snaží se vás do něj vtáhnout., a hodně a přehnaně a nepřirozeně to cítí E´...

Mám na sebe moc nároků, velké nároky a velké plány a ... moc nároků na sebe...

ta sousedka je prostě blbá, tak se s ní nebav, je pošetilá - ženu pošetilost láká, muže také, ale musí ji bvytěsnit aby byl sám sebou...

Stejně tak, jak je hysterik citlivý na odmítnutí, tak je i citlivý na přijetí, ... totiž já vím, že je citlivý na odmítnutí, tak jsem na něj mírný a jakoby se o něj zajímám, neb to znám také, že se mě nikdo nevšímá (asi to tak je někde uvnitř, ale vynoří se to jako

narcismus - mužská potřeba obdivu), a on si myslí, že o něj mám vážně zájem (hlavně muži to tak mají, ženy jsou z toho také vykolejené), ale to jen působím měkce vlastně na to, co v nich cítím, démona, tak to dělám od mala a dělám to tak spousta žen... a toto právě nenávidí také, neb do mě musí pak vnikat, ubližovat mi apod...konečně tam je dobro a přijetí ve mě...je to jen částečné ale...totiž opět extroverti věří tomu, co vyzařujete na povrchu...chtějí tomu věřit.

Narcis hlavně potřebuje obdiv...

Někdy mám pocit, co by ta paní byla, kdyby si jí vážně nikdo nevšímal, kdyby tam nebyl povrchní vztah, štípání nesutalé povrchní, pod tím totiž není nic - byla by asi nic, neb je (se považuje) za relativitu samotnou...absolutně ještě navíc:). Absolutní relativismus je vlastně spojení A a E, ale jen aby to nebyl spíše démon...

Komu jsi pomohl v životě?

Prenos - hysterik clove nastve a jeste ho to tesi cimz nastve jeste vic.

Boj je první kontakt při komunikaci.. u muže co vím se toto preprogramuje na přátelství - jsme kamosi, napjetí a vosi hnízda držíme v sobě a nepřítel je jinde. Pro muže je důležité ze nejste jeho nepřítel. Pokryvka (bezpečí) to je...jistoty.

Znicehonic facka - to byva pro mekkost největší rana, překvapení, ale i vůči tomu lze mekkost rozvíjet - musí se počít - vidět Anima v pravém světle ("hruze atd"). na to mekkost - zvýraznit a ale to není ok - vše negat mimo a zvýraznění a pak mekk na to....

Ke starí u muže spojování s animou jinak zkosnatění a predsudky (sikanující Animy)...

Přijmout smrt = přijmout odmítnutí.

Když nikým nejsi nebo se nemáš rád žena ti ja vezme, Animus ti vezme A. Když někým jsi (žed) už ti to tak snadno nevezme a omotava se kolem.

Hlavně tam není ve mě objekt koule jak ve vodě velká nahoru a dolů.... desím se...to vidím v gay vztahu - chybi mi tam E' (povrchní či vnitřní) přátelství, bezpečí - mimo kouli, vztahovost erota a ty nesmysly posetile....

V te sík - říká jsme na tom stejně - chce mi sefovat tak proč chce abych byl jejím sefem.

Hysterie se těžko odmít neb precitliv...uvnitř nejdou odmít...

Kluci si najdou holky ale já končím u mužského přátelství, neb holek mám dost v sobě atd posetilsti...

Nejistota - udery a buď cloveka zarazi nebo naopak nakopne - vyletne, lide co nevi kdo jste toto delaji...

Když problém u sebe - navazujeme kontakt.

Postupně otrkávání - dobře řešení. Mohu tam, ne takto, a co chceš ty atd...?

Hysterik si na odmítnutí nadbíhá (záměrně i nezáměrně a chce upozornit na svůj neresitelný problém) a pak vám to vycítá, aby mohl - komplikované neresitelné situace...podobně přeslušný clovek stále narazí na nehodné lidi atd...udělají to co vlastně chce, nikdo nechce sdílet jeho "desivou egoistickou" masku, jde nám o hlubší kontakt.

Potřeba prostředí kde jde o život...

Animus je ale i ono A'', i toto A'' mající v sobě nějak E' je Animus...

necitlivost, otupělost, povrchní, necit v prstech, oetklých, to je extroverze, snaha cítit, pohladit list je pcpóchnutí těch mozolů a puchýřů z práce a dřiny...

Psýché je odrazem těla a naopak...psýché se vyjadřuje tělem, fyzickým světem a tělo pomocí psýché

Žena umí vyjádřit obojí naráz, např. typicky tím, že je v ní něco zaraženého, v pojmu zaraženost je pohyb tam i zpět zároveň...stejně jako když tlačíme na něco...narážíme na něco...

Přestal jsem vidět Světlo, cítit...

Příroda je inteligentní, neb je na principu jistá základna a křehký výplod, za základna už ten výplod obsahuje, princip A+E - základna a E, tedy E může zemřít, ale systém nezkolabuje..., extrovert je, ovšem pokud by nebyli muži už žádný muž nebude, jen by se mohly rodit ženy - proto to není takto jednoduché ve vyšších komplexnějších jevech...

jak jsem psal, ženství je o potlačení agrese, v dobrém nebo ve zlém (šikana) ...

I po tom módu přátelství je potřeba si oddechnout...

Nebýt k sobě náročný, mít očekávání k sobě atd., být to může spadnout do něčeho jiného, lenosti a pošetilosti, nemít na sebe velké nároky a komunikace s lidmi bude mnohem uvolněnější...

Ego může spálit samo sebe, neb je typicky nelinearita. Také, přemýšlet na gravitací, kvantovou gravitací velmi přitahuje ego a je to ego, ego přitahuje, chce, ego, hmota je přitahována ke hmotě...gravitace ale snad není úplně ego, démon atd. mají pozitivní význam.

Čím žena více nenávidí muže (vidí v nich zlo světa), tím je její muž uvnitř silnější - ďábel je génius!:) On touží po úplnosti, stejně jako vše kolem, hlavně Duše. Bůh už je ta úplnost, v tom je ten rozdíl, a ďábel je i kašpárek, co boží dílo relativizuje a vysmívá se, nechápe relativitu a nejde mu do hlavy.... jsou to naivní představy, ale mohou vystihovat "skutečnost", kde bych viděl méně pohádek a osobností (zástupců) a více principiálnosti - skutečný svět, bez potřeby zástupce, ať je to kdokoli...

Žena si úkony v organizaci spojuje se sebou, ona podala reklamaci a když se zamítne, je to zrada na ní, nevidí za tím širší pohled, že je to výhodné pro tu druhou organizaci, muž více umí zastupvat někoho, rodinu, právě ty "osobnosti"...Ženská se jako i muž dívá jen napůl, zbytek si domýšlí a tak vede vlastně hodně monolog, cizí žena se na mě podívá a kdybych řekl cokoli, bude to "špatně", protože už si sama v sobě odpověděla, proto nechme druhé vypovídat, projevit, nedomýšlejme si....extroverti mají řeč jako formu boje, vosí hnízo...

Tak jako má žena dítě a povídá si s ním - princip ega (mj. proto ona je A a E a touží po A a E - dítěti), a muž si povídá se svým penisem (také ego), tento rozdíl se asi projevuje jako závist mužů ženám a potřeba dorovnat to svoji ctí...něčím jiným, aby se to vyrovnalo dítěti... Žena ale více vede vnitřní dialog, právě s dětmi...ona sama tento jev je.

Ďábel vždycky zradí a vždy nás to nepřestane "bavit"...ten Animus...Animem zde myslím nejčastěji nižší formy...Lilith. Ženský egoismus je srovnatelný s mužským, neb má egoismus nevědomý, neuvědomovaný (příroda to tak zařídila kvůli dětem, důležitost - žena má děti, ale v 70 letech už to je pasé), či nepřímý a může páchat více škod, neb ona za to nemůže, co dělá....a to je ten zárodek...v extrémních případech ten zárodek nabývá podoby velké šedé zdi ... Lilith si spíše s tou zradou i jen hraje...ale také asi vždy je za tím zrada...a tedy touha po moci (její a pak tvé - tedy její v tobě?)... Ovšem je pravda, že rigidnější ztuhlejší ženy - tam ta zrada není tolik vidět, ale stále je to monolog, šikana, atd...

I ta křeč v obličejí, co vzniká v upjaté společnosti, je potlačená agrese, Animus a působím na to měkce, uvolním se, představím si to, zvýrazním, prožiji...je to i kámen v těle...v tento kámen, náhrobek se máme proměnit? asi částečně ano.

Jak by všichni potřebovali něco vážného, kde jde o život...ale už toho bylo asi dost...toto plodí nové a nová témata...

Démon je typicky monolog, rozdělí se na dvě entity, rozpálenou plotnu a touhu ptam sáhnout prstem, touží po spojení, ego s egem, dohromady jedno ego, moje ego, nic jiného než moje ego, než já... ego vede nekonečný monolog, jak mu někdo ublížil.....tedy démona vyvolá nějaké narušení (symetrie typicky, supersymetrie?), a chce opět do božství, ale sám si své utvoří a nechce tam také, neb je kopie božství, vždy ano i ne...radši si utvoří své zde na světě...a zastaví ho jen člověk a jeho vůle, rozum a cit a pak se člověk ? démon je ale níže i výše než člověk...

Muž vytěsňuje cítění, které chápe obecně jako pošetilé, neb právě pošetilost je o cítění E'', ale cítění je i vážné oproti pošetilosti, hluboké a bytostní, ale to opět muž raději vidí mimo sebe, chce mít klid... Ale není to negativní, je to mužské, zodpovědné, ochranné, svébytné, není to necitlivost v podobě šikany, démona...

Kdo se démonem zabývá, tak jej živý, toť princip nelinearity. Démon je vždy nelineární, klikatý, i když jde přímo ke zdi, Bůh je i lineární.

typicky nevědomost se projevuje tím, že žena vykastruje muže, ale to byl muž v ní, ona tuší, že tu jde o muže, to je ten problém, ale Neví, jak věci jsou... jak na to. ... Ale samozřejmě neustále používat měkkost vědomě, je magie a spíše vysilující, musí to být pak uý automatictější či to nedělat vůbec...a zůstat v nevědomosti? Také člověk není jen muž a žena a svět není jen tyto dva principy, to by bylo moc narcistické gesto vůči světu, hele my božský pár...

Tak to byl dlouhý monolog...

Po rozvodu a odchodu bratra z domu se mnou měla matka velké plány - že budeme bydlet spolu, nebude mi lézt do soukromí:) - musel jsem utéct do svého. Říkal jsem jí, že mě má jako náhradu, ale ona neslyší, když je to být v mírném afektu, stále tam vsouvá "my"..., kdybych to řekl normálně, i to pochopí, ale i bude oheň na střeše, také jsem o říkal normálně... Ale musíme se nakonec mít rádi...a to máme stejně... matka je v kontaktu s Animem, ale vlastně jakoby nechce být a je dábel první kategorie tak trochu...V naší rodině mají ženy silné Animy a vládnují jim, a asi jsem to na sebe celé musel hodit a zničit, rozdělit všechny členy rodiny od sebe...aby každý šel svou cestou...ale rodina je domov.

Když nás vlastně nezajímá, zda má o nás potenciální partner zájem, je to monolog (u mě trochu jinak, neb to je nenaplnitelné z principu, ale platí to také ...), a také pokud jen hledáme, zda o nás má potenciální partner zájem, to je také monolog.

Úplně vidím, jak když to budou číst muži, o ženách, co tu píšu, že budou mít pošetily a šibalský úsměv...

Animus je i kořen života, živůtek náš...

Ego, démon - imago doplnit...

Někdy potřebujeme zázrak kolem sebe.

Introvert je vlastně extrémně extrovertní, což kompenzuje právě stažením se, k archetypům apod...spíše je oddělenost větší A a E než u extroverta...je hranice, na hranici, za plotem, je pohlčen něčím, je v druhých lidech, je v myšlenkách a pak kompenzuje archetypy, kde si dobíjí já - konfrontací s Duchem...

Pro mě jsou muži zázrak a nechápu postoj žen které kolem sebe vidím...je to ale můj pohled...

Žena nechápe, že někdo může cítit jinak, skrze šikanu vždy vydobude, že to cítíme stejně...

Hysterik přenesse pomocí šikany na druhého nejistotu a napjetí a sám je v klidu, je nad ním ...

Boj je i synonymum pro touhu a smrt (souvisí s nimi).

Důležité je překvapit druhé, tím se nám vrací Duch a já... ale druhým se tím bere, lépe jen do prostoru, představovat si to jen atd...

Už bude lepší se věnovat reálným každodenním problémům...

Kdybych nepsal, vrtal bych do druhých, musím do něčeho vrtat..neb to vrtá ve mě (asi).

Nemít nároky - tím odpadnou nesmysly v životě a vynoří se skutečné otázky ve vztahu k sobě a sebe s okolím

Po smrti jsme kdekoli, vědomí, jen ne v těle, kdyby bylo v těle, žili bychom...

Ta přednáška toho pána byla dokonalá, do doby než jsem vznesl dotaz, neb koftám, vše se tím zhroutilo, ta dokonalost:)...ty pohledy...

Je hrozně zvláštní a ponižující, že ženám ublížit nejde, neumím to, nejlépe je odejít a aby byly samy, to jediné jde...musí tam být pauzy...a čím více budete chtít, tím méně to půjde, to je také pravidlo, neb jde o záležitost přirozenou...jako usnutí, umření, vymočení, erekce apod...

Mód být přítel hledat kamarádství s muži je určitý posun, bylo to vždy, ale Eros to překryl zbytečně, ani ne Eros, ale pseudoeros...

Totíž ta autoandromfilie zplsobuje, že chci být totálně ideální muž - Animus ženy, to je nesplnitelný úkol..., ale ta snaha tu být o to musí...právě proto tu jsou uarchetypy, že nás vedou, jsou obrazy, ke kterým nikdy nedoputujeme, stejně jako k E' ... Muž má velké přání, konečně být E', jednou něco udělat životního, stát se mužem a už nemuset o to pořád bojovat ..., říci něčemu... ženskému vlastně, třeba systému atd..., ale je to velmi hlubší, pak totiž jakoby nebyl nic...to e' je jeho já a čest , Duch - práce pro ostatní, pro celek, pro "tým"..

Je Bůh alibista? - je raději vše, aby proti němu nikdo nemohl už nic říci, a být dokonalý, asi ano...

E' je sublimací nevědomosti, to co nevíme (co bolí). Pjér - nejsme schopni unést božství - nejistotu, proto si tvoříme E' a tím se stáváme lidskými (a nebo pošetilými později). ...

Démon reaguje, jakoby se zdálo že vede dialog, ale není to tak, je inertní roj vos apod...

Pošetilst vzniká na kontaktu A a E, třeba síly a citu a rozumu, tvrdosti a měkkosti, obecně tam, kde je dialog vést obtížné - je to jako když se má bavit opice a člověk, každý používá jinou řeč a domluvit se mohou jen na nižší úrovni... Jak je to pak s tím dialogem v přírodě a ve vesmíru? Je to až souhrnná záležitost...? navíc, pokud budu sebe považovat za vyššího než opice, nebude to dialog...

My někdy hrozně moc používáme myšlení, myšlení je ale chvilková záležitost, je to práce...

Nejdříve na svůj problém upozorní neb stále dělají něco co vyžaduje odmítnutí a nemůžete odmítnout, neb vás to zahltí...

Vlastně chci, aby žena byla muž, neb pohlcuje atd a jakoby si o to říká a chce to, je to i můj proces z ženy na muže, všichni musí být taková...je jakoby sedlina a nad ní mouchy, bez pozornosti je nic. ... nechápu proč také ženy nejsou změněny na muže a muži na ženy na světě.... pak by byl klid. A ti, kdo šikanují také jsou se ženami, jsou pro mne jako ony...ta má "nenávisť" je o hlubším iracionálním není to nic povrchního...i když vlastně pošetilst je povrchní... nimi", pro mne...

Prave neustále vyžadování kontaktu u žen uchovává co jsou - ženami, resp mužem, co je sleduje a vyvolává, ty ženy se snaží se zachránit sebe.....

Není dobře, když se hysterie střed člověka vosí roj co nejde moc odmítnout obchází právě na přátelství ale je to i reseni...jen se musí vydechovat potom...a to se musí vzdy...Neresit co má za stav myslí ta paní, prostě to neresit...Ona ti pak může i libat ruce za to ale opět ...to neresit je vlastně i inertní a tedy jakoby má vytrhnout inertnost z ní, ale to je špatný pohled...

Fyzično léčí, E' když jsou fyzická je to uleva, není to nejista psychika. Převést na fyzicno....

Muzum nelezou do soukromí - uspokojuje mě právě asi to že jsme přátelé a na tom stejně, nekoukám po mocicích m, znám to, sdílím to... viz autoandromfilie - te to staci...

Měkkost uvnitř naráží na zed u obou m přátel...a to sdili...

Lide porad chtějí ode mě pomoci jako od Boha...

Přátelství proniká i do vnitř...

Muz stále něco děsí a vlastně to nic není - to neustále probíhá v mysli...žena to více zkoumá...

Agrese lze rozpouštět v inteligenci což je vyzralá agrese.... Ale jak říkám žádná agrese a nic nevyřeší nás Problem...

Je to projekce, to že se chovají ženy takto a vyzařují atd neb to samé je v mě (potlačene?)

Ve výsledku přátelský princip je dušení vnitřního světa a démonství tedy...

Žena řekne na muže mi nesahej, ty slabochu a nemuži, ale žádný takový neexistuje, snad je Rambo, hlavně v polovedeckých kruzích toto je neb tam je potlačována agrese silně.... potlačují vlastní slabost ty damy...

Pochopit že něčeho se vzdát v životě - viz jen přátelství atd...musí to být ale až do úplného konce ... pak vidíme Boha co nás podrží...

Přátelství je i bytostnost vlastně...a asi vede k dialogu pokud jsou intimní věci zpracovány a přítomny...

Celé to moderní trauma je o odmítnutí od okolí a potlačeném odmítnutí naopak k okolí.

Můžete jí nabídnout přátelství, a ono (ten povrch-přátelství nad hnízdem) postupně projde až do nitra a vylečí, "zchladí" jakoby vnitřek na normál... asi to tak jde...jde o přijetí, působení přijetím a nevidení vnitru (nezasahování do citlivé oblasti), potřebuje někoho, kdo neodmítá, kdo přijímá, ale ne její bytost a tu pošetlost uvnitř, ale jen od povrchu jakoby, i když přátelství zasahuje i vnitřní oblasti...Přátelství je vlastně usmíření, dohoda ...

M přátelství je i souhlas na rozbouření vody pod tím a jistota a opora a neležení do soukromých rozbouřených vod Animy a jeho atd...

Přikrytí hysterické osobní co stejně nejde odmítnout právě přátelstvím.

Chce i nechce abys jí ublížil a to je matoucí...

Pani V.: projekce sebe a nenávisť...

Prevádět na fyzické nebo pošetlost je typicky zabřednutí v pouze psychickém světě a odmítnutí fyzické aťkoliv dotyčná rika ze fyzické je důležitá a ty jí musíš propíchnout fyzicky ale přitom vyjadruje ze se jí nikdo nesmí a nemůže dotknout - je to opět neresitelnost stejně jako nutit se usnout nebo přikazovat hladkému svalstvu... neresit, fyzické, jít pryč nebo jen jednou nohou tam a osvobodit, ale... jde vždy o potlačení agrese, ženy jsou hrozně zoufale ze tu není fyzický boj a fyzické a brutalita a rozhodnutí, a tak se tím pošetle někdy stanou, ale i naopak budou říkat - jen žádná agrese a rozhodnutí...Jakakoli reakce a upozornění na to co v ní je byt jen naznakem to žije a vysměje se ti pošetle...ona i řekne - toto ve mě te právě nemá zajímat, buď chlap a toto neres, nebo to chceš, vid, to je ta moje mekkost uvnitř, to musíš chtít - závěr je ten že vůbec nerozumí muzum a sobě ale vlastně rozumí neb už je i kamen má kamen může v sobě....jako by v sobě měla parazita, tak se chová.

Vlastně problém u mě bude v tom odmítnutí které jako jediné si myslím právě neresím a jakoby jakoby neznam...

Světů chybí přátelství, to je myslím příhodný fetiš který neskodí.

Veskerá filozofie resí svět a pak východisko a řešení i zde v textu, ale co když je to neresitelné a spíše to vypovídá o nás (našem problému) než o světě - vlastně je to vždy neustálá snaha porazit relativitu - univerzální vůle a Bůh atd. a nirvána atd. drive...dejiny zuzují na musko ženský boj což je jedna z interpretací...

Říkat si jen je přátelský nebo nepřátelský cíl a? Často obojí...ale toto je dobré zjednodušení rozseknutí toho problému.

Máme potřebu si agresivní choutky ze stresu raději projíkovat do fetišu....potřebujeme hrdiny abychom měli Ducha nad sebou, imaga...

Pomalu se vykupujeme z nevedomosti do které jsme byli uvrhnuti abychom "na konci našli jak svět je a tím jej podporili vytvořili apod ..."?

Síla již obsahuje, může i obsahovat hmotu, ... síla a rozum/cit tam je dialog složitější....jako A a E, E hned zničí A, ale ono to nejde neb je to jaksi věc...

Vztah ke svému přirození mám jiný než muži, jakobych se díval složitě schválně, aby tam nic nebylo, apod...., problém se identifikovat s tím, ale potřebuji to...

Je totiž trapnější být uvnitř zablokovaný a "měkký", zjemňující (je to více nápadné a "jsi gay"), než být měkký vůči zablokovanosti...

Hlavní úkol co tu máme, je tvorba já, neb stále zde o něj přicházíme, stále o něj bojujeme, není tu jisté.

Lidem sloužím, ale nic po nich chtít nemohu, třeba muž by očekával, že od něj budu chtít také nějakou protislužbu, ale to nejde, stejně jako by to neudělala ženská, neb protislužba je aby tam bylo A a to není...

Také je celkem zřejmá souvislost mezi potlačeným bojem a egem, ego je sublimovaná agresivita, která nejde projevit, buď je to nepřijatelné společensky nebo jsme tak omráčeni že se na nic nezmůžeme (dlouhodobý tlak na nás a potlačení říkání tomu

ne.. či něco nezpracovatelného, a sexuálního), je jaksi ukázněná, právě v to ego...ale původní povaha tam stále je (agrese, boj)...já se tu musí prosadit, propíchnout prorazit blánu a umřít, ... Zde nemáme nic a vše se zde tvoří a již je hotové atd..., tam máme své já, již zažité a jdeme dál...ale samozřejmě se tu musíme naučit pomáhat, dialog, láska ..., a nebo jen toto a já je již automatické (pod tím)...tam by mělo já být hotové stejně, jako je zde hotová Země, příroda apod...ale všechny vrstvy jsou v neustálém dialogu mezi sebou, ...ego rádo propichuje samo sebe abychom se uvolnili, ego má tendenci pohlcovat naše já, splývat s ním a být místo něj, ego je e´ nebo a+e a má funkci opory.

Ego miluje odměny, ale pak je nechce zase atd...uzavírá se rádo do kruhu, toří dokola a dusí se rádo..a rádo druhé dusí a vše umrtvuje...

Ego je i o projekcích na druhé, do okolí, a projekce je 2D, opět. ... Možná, že ve Verlindeho gravitaci jde o projekci nás na to plátno a ne naopak...

Typicky ego je zatuhlá či velmi tuhá viskózní povrchní vrstva, chránící právě to méněcenné, obyčejné, nudné a nejcenější... A typicky se to odpařuje a šumí i.

Žena svazuje muže a pak se diví, že je muž jaksi zaražený a zamlklý a udusaný. A když jí řekne, že jej svazuje, cítí se vítězně, neb se stále cítí poraženě... Má vše a je poražená, což je vlastně pravda, ale jinak než si to myslí...Totiž, žena tak žije v sobě iracionalitou, tím, že někdo má před ní nůž, velmi suverénně prohlašuje v nevědomí, že je špatný, zlý, s nožem, nůž...ale o tomto právě neví, nevnímá to, je to pro ni stále aktuální a má to pořád, pořád "cítí" e´, a proto nechápe, že muže svazuje, topí, bere vzduch...Také v dnešní době tato iracionalita není mezi lidmi, je to tabu, nehodí se to, není to racionální prostě...Muž, když na něj žena mluví, nedokáže vnímat význam slov také proto, neb je zahlcen tóny a podtóny, které do toho žena vkládá, vlastně se stále kryje před údery Anima, neb neví, odkud to přijde:)...ono také, žena chápe slova jako umrtvené mrtvé konečky, typicky je kořen co je na konci mrtvý a to je to slovo a to je pro ni muž a penis...typicky struktura Země, uvnitř "živá", na povrchu mrtvá... i když je to naopak...Muž musí pochopit, a není to pro nás jednoduché, že žena by se měla stát také mužem, to je buď pro muže nepředstavitelné a nedovolí to (aby mu jeho vzala) nebo naopak jí ten svůj úděl (cti) rád přenechá, ona se ale stane mužem jen napůl, napůl je to ona žena...podobně musí muž připustit, že jeho druhá půlka je žena a cítění...Pokud toto projde, je to vyzrání...

Nejlépe je pošetilost a její neřešitelnost vidět na tom, že pošetilec se brání tak, že pozoruje koho pozovují druzí, svede to jinam, nejde jej vůbec vidět, je to jako smyk, a jemu samotnému to ubližuje...stane se smykem, je tam blána, a ta nejde prorazit, protože to je pod napjetím...ani jehlou ničím, musí se uvolnit...pak i přestane takový tlak to probodávat, akce a reakce princip.

Archetypy jsou inertní, vlastně se to dá připodobnit fyzikálním zákonům a konstantám, na nich ale svět stojí...

Pokud je E´ nevědomost, pak cítění musí být vždy nevědomé, neb cítění se rozvíjí vůči E´, snad proto nikdy nedosáhne vědomí, je nutno jej proto kompenzovat rozumem, nebo jediňe pokud se stane tím E´, celým světem...

Aby mě někdo dlouze poslouchal, a říkal, že je to úžasné, živil ego hovno ve mě...:)

Snad proto, že jsem už od mala některé věci odpustil z plábů v životě, byl "pasimista" a povolený, díky tomu jsem mohl cítit E´ a nebýt zatížen E´, napjetím, které působí nevědomost...protože to je to, co není uvědomováno, vlastně je to symbol nevědomí, archetypů atd...také jsou 2D, ... asi i fyzikální zákony jsou na 2D ploše, neb ta je pevná, pevnější než 3D...otisk.

Démon má za úkol chránit Boha, myslím, že božství se jím i před námi chrání, neb jsme vlastně jako ten Démon. Démon chrání Boha před sebou samým...Na vše řekne ne, aby v něm byla pravda, ale to není úplně ta pravda - Bůh, Bůh není pravda ... Protože posmrtná úroveň je velmi iracionální, komplexní, chodíme sem sbírat vědomosti?...a tvořit tu komplexnost?...Takže, démon na vše řekne ne, aby v něm byla pravda a nebo naopak, na vše říká ano, aby v něm byla pravda. A protože chrání Boha, před někým, kdo by k němu chtěl jít ve stavu vědomí démonském, tak ze sebe udělá božství, to co chceme, aby tím toho "pravého" Boha uchránil před lačným démonem. Démon je dosti nelineární... A myslím, že tato rozpolcenost Démona a Bůh, po smrti mizí, mizí hranice, démon už není Potřeba. Ale v jaké úrovni a zda to tak "je" ...? Celé by bylo možná dobré to zapomenout, neb to je zavádějící... Démon samozřejmě i evokuje Boha a ničí jej, ale Bůh je i ten Démon atd... vidíme jej jako Ducha, E´, ale to je celé viděné odtud...Démon - pošetilost, inertnost, monolog, neobyvatelnost, horko, chlad, ego, nelienarita, šikana, bez kyslíku, málo vzduchu vlastně je i do značné míry těmi archetypy, E´, ... právě nevědomostí, chránící před poznáním "pravé skutečnosti", tedy že nic takové není.:)) neb cíl je nás držet v napjetí, abychom

něco dělali a neodešli hned zpátky do Světla... Cílem je v životě potkat alespoň záblesky toho Světla v různé podobě, ne v té, kterou je, ale v lásce k někomu, v činech na zemi bez většího povědomí Světla (pokud to tak není, je to právě pošetilost) a tím to Světlo tvořit a žít: I to Světlo je systém:) ...pokud na něj budete koukat, je mu to k ničemu... je to asi moc naivní...bez poznání funkčnosti světa apod. by to bylo naivní nic, a bez smíření...když za své činy budeme něco chtít, nedostaneme nic...neb právě jde o nepodmíněnost. Démon a pak Bůh je vlastně typicky struktura ženy...Žena potřebuje každému slovu dodat určitý afekt, tón, měkkost, neb samotná slova ji děsí, jsou prázdná, osekaná, není tam ona...

Ale nelinearita je právě i uvolňující, potácet se ze strany na stranu, uvolňovat se...

Hovno v puse (červenost a hovno hnědé) - pošetilost.

Verlinde je takový "obrácený" Unruhův jev, to jsem asi už psal tento věc - šum částic "způsobuje" zrychlení objektu... a podobně Hawkingovo záření gravitaci...nějak dohromady oba jevy gravitaci, envím...

Pan Babiš se vážně řídí pouze veřejným míněním, a dělá vše pro blaho lidu, lid to ví, ale jaksi se nechá žít a souhlasit s tou lží...

Trojsystém dva muži a jedna žena, což je systém v gayi, je stejně komplikovaný, jako trojhvězdi a výpočet jejich drah...

Aby byl ten přítel sympatický...myslím, že i lidé si vybírají přátele, kteří jim jsou symatiční...

Ovládaná pošetilost - cíl... chci zachránit planetu, ale vím, že to nejde.

Vlastně vymizení, prozření, pochopení E' je božství - neb zmizí nevědomost, předsudky, boj, potlačená agrese, relativita, hysterie, démonství, inertnost a začne to být jinak inertní, celé je to inertnost.. apod..

K Bohu vede cesta přes Démona. Už se mi to tu pomalu k němu blíží...

Vždy se na mě nabalí nějaký dusič, co se do mě nasere, do mé mysli, nějaký citový ubožák, necitlivě ve mě přebívá. Rodina dříve. Říci jim to je nesmysl, neb se začnou pošetile usmívat, vízězně, že dosáhli svého, vlezli mi do soukromí. Pro ně soukromí věc, nikoli proces! Nežijí tím, neovládají to, ale manipulují s tím....Typicky štípou, aby se tím okamžitě vylila hmota, velké množství hmota, která to obalí a právě tato hmota mě (je) dusí, uvnitř a pak je vše "ok". Ztratil jsem sebe, jsem jako mátoha v sobě, můj život ztratil smysl, ale ve smyslu že neexistuji

Takový pohlcovač typicky starší osoby ale i mladí prudiči necítí Ducha, je pohlcen hmotou, a E' již také v sobě vlastní, otřebuje se vyprázdnit, např. mít přátelství, to totiž typicky starším chybí, neumí být přátelští, žijeme v extrovertní době, kdy postupně se z každého stane obrněnec, hrad, nedobytný hrad, co má vše pohlídané...ale neumí cítit E', přátelství...Typicky mají třeba problém s odmítnutím, a tím problémem neustále žijí - neustále jej vyjadřují a chrání se tím, stále nastavují bonbóny a pak žádný nedají, tento princip je právě ten nedobytný hrad...

Vůbec nežiju, ale ne ve smyslu, že jsem a jen moc nežiji, toto je že nejsem, neb váš vztah k Duchu vypovídá o mě...

Přátelství mezi muži je heterosexuální, proto si to vybírám, neb v jádru jsem obecně heterosexuální...

Uziva moc a nezbyde vám nez jej zradit a žít to v něm a nebo prudi a nezbyde vám nez jej odmítnout a žít to v něm...Nežít ale ne se říci musí je to zdrave...

Matersky to dítě žijí a musí se najít byt cutluy - vsichni kolem me a to preji i k sobe aby oni byli takovi...

Mesice me dusi stale nekdo, vysvobizuji vzdy nas oba...

Extr si rany obali hmotou prilozí, introvert vytesni ranu ven vicemene a obali ji sebou...

Schizofr je z pitlac ne a cele to je ne napr je vztek ale neumí se nastvat, deprese podobne...

Erot je takova rozsypan rozvolnenost uvoln neuvolnst...

Rozvolnen se kompen vinou...

Citění si vydobyva citíme to stejné sikanou u mne rozvin citění...

V textu jakoby extr je dem a intr jádr b ale tak t je jn castecn...

V 99% to dialog nebude neb musí vsichni...

Jedni miluji rev (zvlastnost) a druzi miluji e'...

Ve vysledku umet rici ne kdyz uz je treba a umet nebrat to vazne nepsat si o tom poznámky, zptitomnit to - tam ego není..presunout na m? to je... A nasranost a ne vnímat. A už i vidím pozici tech druhxh na druhe strane to je zmena a dulezite...

Introvert ma silne zbrane kzere nropouziva nemuze jednak mu extr berou a ... typicky besniciho muze zacit sikanovaz to ho dodela...intr pusobi na spodni bazi...

Posetilec ma neresit a stale chce aby to nekdo resil...

Jsm taky muz a musím rikat i ne tomuti...ale neum bxt zodpovedn za toto moc...ale Duch nevo jiné...

Ono nadbihám jsi chci vse sdilet neb A je takove...vlastne chci aby se o me zajímali a lezli do me ale nechci - problem hranic, dnes casty problm...

S nikým se nebavi je spatny a mrtvolka...

Bojím se odmítnout tedy to že jsem vsechny už davno odmítl se projevi navenek ale je to reakce na vnejsi odmítnuti me v detstvi a toto si musíme prozít...kazdy...

Obecne tu chybi Duch neb jsme extrovertni

Vinu presuneme bud na muze na e' nebo na zenu (A slabost je slaba a da se zabodnout) nebo na demona, v kazdem pripade nam zacne schazet Duch...

At si silu nechaji a rozum a ja mi vzít nemohou prave kdyz jim prenecham silu...

Nezatahovat se do her...

Jsme dempni neb to zde nenavídíme a chceme civil znicit...

Proc silny pouziva silu jako by ji nemel a chytry rozum jako by ho nemel - boji se o to..... ????????

Potlacenou agresi agese velmi zajima...

Kdyz je zena mekka vuci muzi dokaze i vnímat co rika a reagovat na to.

Je to debil si rici....zena to chce resit resit...je to debil.

Nakonec je nejlepsi byt sam sebou - uvolneny.

Nebo vybrečení se i kdyz mi to už davno moc nejde...to je jako to vypořit ze sebe apod...

Dospělí vedou démonické bitvy bez kontaktu a o kus vedle si děti v klidu žijí.

Sice jsme inertní, ale můžeme být přátelé, a to postupně tu inertnost změkne...

Nakonec žena připustí, že jí muž bude chránit, neb jinak je příšerný démon, hrozně chce toto být, ale on škrtí a dusí...

Ego mi u někoho přijde jako kus masa srostlý s masem daného člověka a převrácenost, zvácenost, plyny, prázdno a hmota horká.....Vždy vidíme negativní jinde...a právě komunikace s tím je dialog, odmítnout to a přijímat...jde vlastně o hrubou práci s materiálem, když se jedná s démony, měkkost a tvrdost, nikoli cit a rozum... Na sílu jsem i orientován, jako každý člověk...dialog síly a citu/rozumu je něco ... nemohou se střetávat přímo jak se děje zde, ono to nikdy není přímé, ale je to dost v kontaktu, nemohou si podat ruce, musí se jaksi oba ponořit do společné matice, společného prostoru ("měkkosti",

Duch a Démon v Matce a Duchu) a ten tvořit, kooperovat, jedině touto kooperací, dialogem a třeba i individuací, lze dospět k onomu dialogu těchto odlišných entit, jablek a hrušek...a v tomto společném prostoru dochází k jejich lásce, možná že i Démon a Bůh se musí ponořit do hlubšího "prostoru"... podobně komunikují muž a žena, společně kooperují, jde o soužití...

NENÍ odtud myslím jiné cesty než cesta dialogu. Vše je hmota a časoprostorové povahy a podobnost je v anihilaci. Můžeme dospět do "nirvány", ale co s nevědomostí - světem? Vždy když utečeme od něčeho, či se cítíme vítězi, je to nekomunikace. Myslím proto, že pouze dialog, a je to nepříjemné, že to tak je, vede na vysvobození. My hrzně moc cítíme něco, vykoupení, chceme řešení našeho problému, bolesti, bolesti bytosti... jsme tu v kleci a musíme se sami dostat ven. Jak chcete ale vést dialog s pošetilostí, s inertností? Dialog je širší pojem, viz způsob individuace Animy ... dialog je totéž co úplnost...

Obdiv je nevědomost, obdiv je vždy po E' (může to být i dítě, božství), je za tím vždy ego a potlačená agrese, vidím to na lidech, co mě "obdivují", je to ve skutečnosti o tom, že mě chtějí zničit, neb toto sem nepatří a toto, co jsi chceme, chceme zjistit, co to, je, konečně najít odpověď... My cítíme božství, a ztracené já a touhu po já, cítíme E', a chceme jej hned. A tak nám uteče.

Démon je typicky o odmítnutí, neb někdo (Bůh, přeneseně rodiče, dospělí, svět) jej odmítl.

Když žijeme v srdci, dokážeme odhalit masky druhých a odhodit je, a vidět je skutečné ... ego není jednoduchá maska, není ani přirostlá, je jakoby 90% roje začalo být aktivnější, nejde oddělit, je srostlé s námi...lze jej vidět jako něco cizího, ale pošetilec má jako ego, krustu, vlastní maso...

V JISTÉM pseudoschizovytržení jsem pochopil, že to není, že význam pobytu na Zemi je láska, zažít lásku k někomu, něčemu, naučit se milovat a být milován atd..., že se tím tvoří to Světlo ... to nemá lásku v povaze, to má v povaze hmota, časoprostor, "démon", přelévání hmoty, doplňování hmoty, zachovávání hmoty, v lásce nic takového není, je příliš samozřejmá, a obyejnější než hmota ... láska nemá proto žádný význam. Zní to divně, ale není to negativní, že je láska negativní či bezcenná.... Nemuseli jsme tu milovat, ale také jsme tu měli milovat. Přijde mi že to, že jsme milovali mělo význam jako kapka v moři, ne že bychom byli kapka v moři, ale ... láska se vymyká pojmu hmota, tedy je nedělitelná, a nemá části ...Jen démonické věci mají Význam. Ono, možná láskou zde se láska tvoří, ale i "existuje" nezávisle, spíše bych řekl, že láska je nehlubší forma prázdnoty... Je to velmi Duchovní potom, a láska...ale protože to je láska, souvisí i se hmotou. E' je také hmotné, je to věc. ... zdá se, že fyzická příroda má lásku v podobě světla, ale tato fyzická příroda stvořuje bytosti, které milují, a láska je jaksi něco (i) mimo hmotu a časoprotor, anihilace v bytostní úrovni tedy přesahuje Svět...možná že jsou i vyšší úrovně... i je to ta pravda co nepotřebuje žít...

Aby tu něco vůbec bylo, musí to být nevědomé, neb bytí je nevědomost, oddalování konce, oddalování a odhalování vědomosti.

To že věci vidíme jako věci je náš problém, problém našeho nazírání na ně, neb ony jsou asi skoro prázdné..."láskovité", právě jako věci je vidí ego, jako hmotu, gravitaci, čas a prostor.

I samotné vykoupení je nesmysl, neb je to úleva a ta je vždy dočasná atd...a je to slast

Odmítnutí i vyžadují

Pjér: Násilná zkušenost či zneužití nás má přimět k vyšší autonomii, být autonomní, ale to právě moc nechceme, chceme blízkost a být zabředlý v problému stále...s násilníkem mám tendenci si to pak v představě prožít to sexuálně, neb nemám autonomii, kterou mi to má přinést...to žena neumí mít tuto autonomii, nikdy jí nebude mít, vždy je rozteklá do lidí, bude jí mít jen napůl...

Sebeubližování - aby necítili bolest nebo any něco vůbec cítili

nějaký malý problém marginalizujeme, a neseme si to stále, nabalí to vše možné a končí to u smyslu proč tu jsem, vůle a autonomie na to působí...

Ž je orinetována na špatnost z toho plyne pošetilost - že se to nemá apod... vůči tomu nezná bratra, a vše slabé musí pryč, hlavně ti co tu furt něco žvástají, já chci špatného muže, chlapa!

My jsme zde všichni příliš smíchaní, proto nemůžeme vést dialog - kooperovat... , nemám moc autonomii (jsem pošetilý) proto mě nenávidí lidé , proto odmítají a ubližují necitlivě, abych autonomii měl, a já stále dorážím svoji neautonomií ženského typu, nekomunikuji s (svoji) autonomií, Animem, i proto jsem absolutistní, vy a nebo pak jen já, absolutně.... ale je to má přirozenost, v Duchu.. žena se s tou špatností, píchání musí potkat, chtít špatnost, aby postupně nabyla autonomii ... a hlavně vypnout myšlení:))) bude to možná působit trochu divně zpočátku a trapně a poníženě ta spontaneita ale časem ...

Zneužití ze zbožštění dospělých ...

vše léčím homoerotikou, řev muže hmomoerotikou potom, dobře... i ženskou šikanu, vše ., "egem".. dostanu to jakoby z něj, tu odumřelou animu, klid a spodnější úroveň, rozum cit a božství, moji uroveň aby tam byla a ne násilí a nevědomost a šikana a poetilost, ... tam jsem doma. a cítím tam Ducha... jsem vzácný druh houby nebo plísně. ale jsem i ten Duch, muž... což v tom i nějak už je...Jsem všchna plíseň světa:)

Nevědomost - to co nevíme, po tom toužíme., proto souvisí nevědomost a touha.

Dialog je i láska a dialog je i poznání, postupné poznání, jak svět funguje...Nám se nelíbí, že dialog je příliš rozbředlý a nudný, není to E´. E´ jsme my v tom...dialogu, v rámci něj...a nebo zbytek světa naopak apod...

Stále se snažím komunikovat, ale to je opět typicky zablokované, přehnané.

I nekomunikovat s nikým, nebav se s ním, s nimi. Stále chceš navazovat kontakt, ale je to už křeč.

místo abychom si uvědomili ne, něčím to přikryjeme a zde je základ bezduchosti. ustavičné ne je však vysilující a povrchní potom...hysterie prázdnota

odmítnutí vede na útky, uniky,viz hysterie

I mužskou pošetilostí se nezabývat, typicky inertní důstojnk, co řve, ale i další projevy...jsem na ně moc napojená a souhlasím s jejich pošetilostí, neb jsem pošetilý tímto směrem mužským lze tak chápat... takže je to trochu jako odmítnout sám sebe, trochu to vrhá k ženám, ale to nechci nepřijde mi to jako pošetilost, přijde mi to normální, viz odumřelá anima, ale je to pošetilost, odumřelá anima je něco jiného, neb u nich jde o to, jsem chlap a vlastním ženu, odumřelá anima je sofie, a cítí, cítím něco...jemně. Vlastně stále se u mužů dožadují přijetí, jako to dělají ženy a schíza je v tom, že se toho dožadují u mě..., prostě nedolézat pořád za nimi...

Je dobrý filtr: když druhý nevyzařuje, že by byl schopen přátelství, citu přátelského, pak se jím nezabývat, i když šikanuje a chce vás jaksi šikanou přimět jít do jeho party, party spodních lidí, ono to není peklo, kde žijí, pracovní kolektiv, kde se lidé stále šikanují, pošťuchují, apod.... neznamená to, že ho zavrhnou, jen vidím, že není nakloněn dialogu, lépe než dialog, neb to stejně nevíme, co to je, je přátelství... I když se tváří sebelépe, není nakloněn... neumí být introvertní, mít před sebou E´ a cítit...není jako já:))). o tom přátelství jsou.

U muzy je pošetilost někdy skryta - živi rodinu je zabřednut do systému atd...je obchodník třeba ale...verí systému a ojevava jej...Argumentuje jako Duch ze živi celek rodinu nějak musím uzivit.... to je ta jeho pošetilost a ego na které nikdo nesmí sahnout. Rozhodl se pro to. Ma vuli....ale je to inertní. A co vy?

Buh láska dodává i kuraz , je jakýsi bojovník a vy bpjovník, vy jste, ... bytost...

Co to je za vec ze láska vse zahoji a normalizuje....snad tím ze bolest jí živi...ale snad i jinak. je vyvazováním protikladu...take láska nás dokáže upozornit a vrátit do přirozenejšího bytostnějšího hlubšího stavu kde přirozene regenerujeme kde bojovníci čerpají sílu...nevycerpatelná je neb jde o nepodmíněnou podmíněnost...pomaha nálezt hlubší poslapávanou sebehodnotu.

Po tom všem jsem v komunikaci nějak jistější po tom poznávání se s demonem a mohu užívat lásku trochu...i proto že už nechci být bohem a láskou...normalnější...

M umí nějak vypnout to ja neumím...

Dabel stále odmítá ale neumí nefinitivně odmítnout je vazal slepenec otrok...je spojen s božstvím...přijde k vám dabel a vy - odmítni me. Znejisti a zmizí:)...tím jej nachytáte neb vyřadíte co vám chtěl udělat a bavíc to neumí a odmítnutí je ze ho

nechcete videt a bude to ale on kdo vas odmitne...Je to to co potrebujeme, kdyz jsme posedli dablem, byt nekym odmutnuti. Pripomenout si tim i minulist ale hlavne to osvobozuje a vede na autonomii...E' je odmitnuti.

Demon ma tendenci vyboulit se z te spolecne matice a to ho dela kym je (rakovina napr.) .. byt v jakemsi vakuu... ale ne kazda samota je demon...

SEDI oba dva vedle sebe kazdy na svem trunu (Demon i Svetly princip induviduacni) a neprekazeji si, jejich zajem je svet...temnota byla zklidnena a svetlo zachovano a rozvinuto a oba mizi v dalce jako tecky a zmizi misto nich cely normalni svet zde a ted...jsou v tomto svete pritomni a tvori jej dohromady nejde moc poznat co he co je to i sum a rozpiti do sebe vodovky neodlisitelbe bez hranic i s nimi.. je to hlubsi a je to opravdu Laska.....zklidneno bylo tim ze odmitani ze cit proti tomu a ze i poznani a podlehnuti tomu (musime to zkusit) pak je to spokojeno a zmenseno...tak ahoj kluci.

Kristovsky je jakoby ja a demonsky i vyhybani se mu...

Je to Demon a Anđel. Demonu se musi dat i urcite uznani a ucta...horici na horicim ohni.... je uplne na stejne urovni jako Anđel ...to i díky tomu ze maji spolecny zajem ve svete...jsou v matici co je mimo a kde kooperuji...nad nimi jakoby neni uz postava ale neco komplexnejsiho...muzeme si predstavit ze Buh je oba ale toto vse je o nicem. Dulezite bylo to odmitnuti to procistuje ... je to myslim docasna euforie clovek by si pral aby to bylo na porad ale to nejde.... ... Demon se jakoby zkontrolil a vlaje pod latkou...vecny plamen..

Autismus je o potlacenem ne, zvatlani a pohlceni Animou, muznost sublimuji do chladne technicistnosti ktera je i hodne projevem prave pohlceni Animou - detinskost ...

Vy pane nejste dábel jen si na něj trapně hraje... jste člověk uvnitř...

Kdyz mam pouzivat silu lide se smeji neb to i ocekavam, bojim se viny za slabost a selhani ale i za to ze mohu ublizit.. musí se to překonat právě...

Tii dva jsou zde a asi i na onom svete jen listi, neskodny kus papiru...pri ohlednuti za zivotem u Svetla - toto nemelo zadny vyznam, komunikovat s demonem je ztrata casu a jako voda, nic...on je nic ale presto to neco je a tak to je na svete se vsim myslim....To vyrovnani nemelo moc vyznam to zkoumani take ne, az s velikym odstupem casu a prostorovym kdy tam je v dalce me ego...on...az pripadne zuzitkovani ma vyznam ale jde spise o zmenu nastaveni a pusobi to neprimo... komunikace s demonem je jeste horsi nez ztrata casu ale trichu to vyznam melo je to jako samomluva ci povidat si se zdi ci vecny ohen....je to objevit ze voda tece apod....nejlepe to cele "zapomenout" ci podobne neni to svet kde zijeme a jsou jen list papiru obycejny...tak se mi to jevi...nyne je to, bude to, o tom "svete skutecnem".

8.8.18.

Typicky v hierarchickych systemech (prace ale i rodice) buji manipulace a monology a ale další extrém jsou obrněné "rovnocenne" bytosti, k tomu se i pomalu blížíme...

Animus je i úzkost ze smrti a smrt. Anima je tez smrt (vysoka entropie)...Anima je jakoby ego a pod ni tedy musi byt baze muz ale funguje to i naopak...

Jakoukoli službu kterou má žena dát muzi, bere jako zneužití...neb mu to neumí oplatit podobne - chtít po něm nějakou službu - proto tam nefunguje přátelství i.

Animus je i ostrost vs. slabost pichání a je to je i zneužití...

Komplikovanost je též "mít" (svět), neb svět, tělo jsou komplikované, komplikovanost = mít.

Psychologie říká ze psyche funguje ekonomicky, davat brat regenerace zdroje atd...

Lide ze me maji strach coz nechapu neb se chapu jako ubozak ktereho se fyzicky nikdo neboji a jen jeho presne bonmoty mohou na cas ublizit...

Kdyz vidim zenu zaktivuje se mi Animus a zablokovani a trhanost nechtena - pro kluka je to na dosti ponizujici ale umoznuje to vedet jak zeny myslí je to i ("prenos") - ted uz zjemnuji v sobe tu uzkost trhanost (nema objem)...

Je dobre v zivote najit svou polohu a te se drzet (intro extro apod.), urcite to vyvola boje s opacnou polaritou - vycleneni se...Dabel a Andel take bojuji ale v ramci, v one hmote "zmekcujici" se jaksi rozpusti a pracuji podobne jako TNT napustene v dynamitu.....jinak neni jejich kontakt snad ani mozny...mozna takto gravitace tlumi urcite polarity a dovoluje jejich "boj"okamzite by se znicili atd. nemohou si obecne jakoby podat ruce...

K E' máme i velkou lásku - k prožitému životu

Vše co je dole míří nějakým způsobem nahoru, kde je méně utrpení a nevědomosti více cti a zadostiučinění

Zabit muze bych neuměl zabit zenu ale ano - zde je nejvic videt ten trans mod...

Demon si oddychl uz nemusí mít práci se mnou...

V gay vztahu atd mi vadi ta absence hranic opory pratelstvi - jen puding a otazniky...muz za sebou nevlaci pri kazdem projevu otazniky nevystavaji potom co neco rekl...udusily se i...zena i kdyz to rekne tvrde tak tam je prave spodni A, otazniky, vlecky E" typu...

Ted zeny vadi jeste mene...U zeny by prestali naopak vadit muzi...

Posetilost mame tak daleko ze extr si hraji na predatory a intr jsou ovce.

Shrnuti: Demon ztratil dusi a hleda ji jinde. Je to vecne neb jde o archetyp... Dusi vidi i jako objekt a duse sama je jim pritahovana - myslí si ze neco pozna - nahledne na sebe, spise je to past a naivita...Duse jde za tim neb tam vidi svoji komplementaritu a neví oc jde neb to ma nevedome....

Boji se odmitnuti (zaklineno v nevedomi - ne od nekoho a ne svetu) a tak si na nej stale nadbihaji a neví ani proc, krouzi kolem. Ten kdo je na tom stejne toho si nevsimaji ten kdo to ma zpracovane take ne....

Chce aby sila zvitezila - necht zvitezí tedy. Vysumi vse do ztracena, bez hlavy. Podobne rozum bez tela take spise utece pred silou. Sila je A+E, beran široky...co si usurpuje mnoho prostoru snad i aby chránil...

Prace s demonem spoluutvari zenu a muze...vlastne je mezi nimi, m nad z pod ci horizontalne...nase je je jaksi z obou polarit...

Ono to s tim mym ne a fyzicnosti a nemuznosti neni a nebylo nikdy tak zle...

Jasnejsi nazory a stanoviska s vedomim vlastni odpovednosti - pak se lepe rika ne (vzdy posetilosti).

Ve vsem lze najit vyznam pozitivni negativni atd...neb vse je provazane ale casto vyznamy precenujeme a nekdy casto muze vyznam i chybet...

Pleroma samo o sobe neexistuje jako pojem objekt stav apod.a jsme to my kdo k tomu "vzhliži". Takto to vidime my, to neznamená ze to vidime... jsme ale ti kteri to dokazi objektivizovat, byt "mimo" ackoli to neni vhodne takto to rici..... Omyl je citim myslim v tom ze to existuje a ze je to uplnost ci celek jako koule. Neni to uplnost...je to subjektivita sama o sobe. In situ, z mista "pohled", vseh mist. To neznamená ze je to hloupe - proslo to a prochazi procesy poznani (se).....Je to po smrti asi ... nelze to navodit neb pak uz nejsme a spoluucastni se to díky tomu na zivote...velmi dulezite je podhoubi matrix ci spojitost ktera to vse propojuje a do niz je vse ponoreno....Spojitost (spojita varieta, prechody nedigitalni) jsou pro nas nepochopitelne stejne jako vecnost. Spojitost vs nespojitost...Subjektivita je muzska i zenska - je v tom i Duch i Duse...Proc jsou Laska a poznani tak dulezite v zivote?

Toto SUBJEKTIVNO (Bytostne Ja, Tao, Inteligence Buh atd...) - take jej chceme pochopit a poznat a stale na nej narazime a nechápeme - je v nevedomi, je to mysterium Smrti. Je to E'. Abychom jej mohli projít musíme byt uvolneni, duvera, láska je i transformace tam i zpět, je tam přítomna. Co je po smrti máme i nemáme resit...Na to si kazdy musí "pockat" jak se rika. Nikdo nemuze obsahnout celou vedomost sveta, ani tím ze vstoupí do Nirvany, neb tam je vse prilis roztekle...Nazval bych to to Subjektivno, jde o uplnou absenci objektu...ponor - to co nas cely zivot posetile laka ale co si musíme az zasloužit, a chceme to vlastnit a máme z toho strach proto to chceme vlastnit aby to bylo nase ego...v nem.

..Subjektivno se muze jevit jako chaos ci jako utrpeni (nic nema vahu vse je relativni chybi pevnost), ale pokud zadne "ve skutečnosti" není, pak toto asi odpada...tato tisen (viz demon chaos touha ego...) vyustuje ve znik E' (nas svet z pohledu tam a onen svet z pohledu zde)?...reseni te tisne je v ja + neja lasce atd...Je treba odlisit Subjektivno ego (svet je to co jsem svet je ja) a sirsí Subjektivno s ne ja tedy i druhymi bytostmi...pozn spojitost je vzdy nekonecna - nelze spocitat zmerit (i kdyz jde o varietu ci caru krivku apod...)....subjektivita se stava objektivitou - spojeni zde a tam.

Pojem muset je typicky démonický, neb příroda jej nezná, ale neznamená to, že nesmí existovat. Buď se něco děje, nebo je tam vůle, ale muset je typicky démonské. Také démon má vždy nějakou mrtvou složku v sobě, je věčné hořící hovno, ale spojovat jej se smrtí a toto s negativem, je cesta k ďáblu jako vyšitá...

Nejprve je stav pošetilosti démonický, kdy je v nás kámen a kolem láva či horké mrtvolné plyny, z tohoto stavu jde ještě jakoby uniknout, ale není to jednoduché, nelze moc dobře uniknout z uniknutí, smyku, z opačné konfigurace mysli, převrátit to je strašně těžké a musí se zpomalit apod., vše možné...no a časem se to zchladí, láva ztuhne a je to jen tvrdý chladný kámen, a to už je ďábel první kategorie....z něj uniknout je složitější. ... určité introvertní ženy mají v sobě ohromný tvrdý kámen, Anima, temný a jsou to obecně sračky a ona je jen světlý srpeček k němu přimknutý, to je ryzí dobro, jakoby i báze apod...ale co s tím ohromným kamenem? Toho se nezbaví, to bude navěky.... podobně to mám i já...ten kámen je moje mužská identita, ale už je to nějak jinak, toto je zastaralá vize.... Také od chladného kamene je cesta ven jedině přes zpětné rozpálení atd... Také, v MHD často dojde mezi cizími lidmi k neřešitelnému stavu, rozkol, obecně pošetilost je rozkol, kdy na jednu stranu "před sebe, či dopředu je" silně extrovertní složka navazující kontakty a společenská, ale cítit je i kámen uvnitř, odmítnutí...je to opět neřešitelné, odmítnutí nebo přijetí, co mám dělat? Nemluví se a jen se díváme po sobě neb jsme cizí lidé... pokud by se naskytla příležitost si lidsky promluvit, bylo by to strašně ještě více traumatizující, o potlačené agresi, o neschopnosti jít na lidskou normální úroveň, to mě hrozně děsí, že budu lidem připadat pošetilý, neb pak nechci ani útěchu ani ani... neřešitelné, jakýkolo kontakt mě pak ničí, neb říkají, že jsem pošetilí, celá ta pošetilost může dopadnout na mě a to by bylo příšerné, být povrchní a divný a exkomunikovaný.... my holky si pak nemůžeme normálně promluvit, je to celé o pošetilem smíchu, holky to řeší tak, že celé to negativní, kamenné atd. hodí na muže, ale to není řešení pro nikoho, nezmizí to ani v té holce....je to "tam někde mi ubližují, ale kde, a není to tvůj výmysl, jenom?" to je hrozně ponižující cítit potlačenou agresi, když ostatní jsou v MHD v pohodě, a vy máte ten problém jedinní.....ted' to přeháním i. ...Je zde krásně vidět, že tatosituace, tento stav, pocit kamene něčeho cizího v sobě, viny, vede v primitivních společnostech na démonické řešení v podobě exkomunikace někoho, na někoho to padne, ten je ten parazit, cizí těleso, které nám sem přišlo ... v bázi je cizost a přírodě přirozeně součástí mysli, ale zde se to vygraduje na kámen a nebo život (přebujelý navíc a exzrovertní). Takže někoho zlynčují a je na čas pokoj, typicky ve strestových společnostech....rozjetých, dychtivých, přelidnění ... ale nejlepší je sepostupně zklidnit, vydechovat, jít každý sám do sebe, není to nic špatného, byť se to v tu chvíli jeví jako to nejhorší, neb zde jde o ztátu soudržnosti a musíme se zachránit, povídat si, aby na nás démon nemohl, jenomže se rozejdeme a pak se zase sejdem a bude to na témže stavu vědomí jako předtím:) pošetilem, s kameny uvnitř a běsy.. tedy jedině postupným působením společným vzájemným mezi námi lidmi, jednak to odmítat démona - probodávat, dokonavost..., jednak ho přijímat, jednak jím i být, jednak se tím nezabývat.... stejně tak působit racionalitou, že se nic neděje, je jen poklička...pod kterou je dobře zatopíno... je to křeč na tváří křečovitý úsměv, Animus pracuje... dříve se i dávali oběti tomuto démonu, sytil se...

Zde se mne lidé vůbec nebojí, ale tam ano, tam ta extroverze už nemá oporu, oporu ve vlastnění E' v sobě, tam se totiž obrací...

Muž je jednobodový, meditační, jak říká Pjér, a tento rozkol - nedostane se do něj, pokud nemá povolenou mysl...hezky řečeno, ženě se zapaluje při orgasmu desítky center v mozku a muži se to jedno centrum vypne. ... Ten kámen je odmítnutí a potlačené odmítnutí a cesta k sobě... Démonství je celé o odmítnutí, řeší tento problém. hezky je vidět srovnání ega a té plotny, máme touhu si sáhnout na rozpálenou plotnu, ego touží po egu. ...

Nejhorší je že on to není agrese i je to agrese ... stáhnout se do sebe, z bitevního pole k sobě zpět, démona džina zpět do lahvena racionální úrovni to nemá řešení, jen city atd...

Cim menší kontakt se systemem tím méne problému, do jedné věci se uvrátíte a tisíce dalších vyvstanou, to je typická ukázka démona. Jedině tam nelézt. Neříkat ano chytanou se každého ano a nebo ne...O nic nejde si říkat, nejde o život, je to jen zasraný systém...

Je důležité naučit se říkat ne, je to pro naše dobro. Bytost má právo cokoli odmítnout, (i sebevražda?, to už je ale démonické, neřešitelné opět, odmítnout sám sebe). Máme právo cokoli odmítnout. Jen hnusná věc v někom (maska, démon) chce stále pozornost a potvrzování, a pak za vámi přijde a proč sis mě nevšímal? A proč atd... to mám v hlavě pořád... Opravdu vše je naše volba, máme právo cokoli odmítnout. Snad mi to dojde někdy.

System - jako bychom se pomalu měnili na stroje, po kouskách, až nakonec budeme úplně inertní a bude tu jen ego, a pak přijde ale po démonu umrtvovači démon rýpal... Tak jako žena způsobuje démona v mých očích, je démon, tak i musí vlastně toto rupouštět...stejně tak určitě ženy v mužích vidí démona a naopak to co jej rozpustí, zničí...zchladí a zpevní a tam už není...

Člověk je typicky podvědomě rád, že se něco děje, neb tam má potlačenou agresi a ta se musí projevit, ale zde se projevuje vysocecentropicky, tedy neudeří se a "nevýřeší"...

Animus je sublimována uzkost a vyvolava uzkst

Určitě není moc velkým smyslem řešit démona a anděla a jak se dostat zpět, to je totiž typicky démonické... teorie a žádná praxe...

Hodne lidi uvazují jako by se jich smrt netykala - jsme jak demoni ... demon je vsak take docasny nejak napul...nebo alespon ma strach ze smrti - tim se vyznacuje kazda bytost i to Svetlo myslim ... jen laska...

Je to jako pece a zklidneni vojaka prosleho boji roztreseneho...nechat autonomitu a mekkost spise k a pod nez nad..

Odumřelá anima je pravda oproti všemu zde, jakožto vyrálost...a lidkviduje přirozeně démona...pošetilost na pošetilost...možná se i pošetilosti někdy anihilují...

Jsem i upjatý, hlavně dříve ve škole na základním stupni, stres, a musím přesně poslouchat paní učitelku, neruště děti, hlavně bezpečí atd... pravidla, atd...bylo to hrozné a až schizotypní, stihomam, paní se koukala stále z věže kostela Čakovic do mého pokoje...kamery na záchodě doma, kamery všude...

nebo jen dýchat, soustředit se na dech, životně důležitá věc, život. klid a dýchat A uvědomovat si z deného dne potlačovaného vyděčení, emoce, afekty, vylekání, řev z děsu, běsu...

mužská uvolněnost je něco čeho se žena a gaydésí, zvláště v m partách... a reaguje zúžením a kontrolou neb to necháme, musí kontrolovat to... právě odumř anima to dovoluje...

je to i deska kůra co je třeba prorazit aby démonství pěšo v bázi, když jsme v bázi nevíme to...když jsme démon také vtšinou ne, vše je vedle démoni jsou druzí, relativita je v našich ících špatná protože je nelineární a tedy i může být démonická, ale démonická tolik asi není...

jw to i potlačený strach ta poltlač agrese

ženská hrozně moc chce slyšet právě to mužské ne a dělá vše proto aby bylo obtížné jej říci a o to silnější pak ten "dojem"... kdo jí neřekne ne je slaboch..

pustit do toho kamene v nás a do té nedýchatelnosti vzduch, kyslík tam dopravit a uvolníme se... pak se objeví trochu kůra v břiše a zase to rozdýchat rozpohybovat je to na hrudníku v mysli v hrtanu atd...ä být k tomu uvolněný a nespěchat zastavovat se...

Duchovno není nic jiného než "boj" proti pošetilosti...proti démonickému stavu kamene v nás co překáží a máme křivý úsměv... určitě se bojíme prázdna a vydechnout, příroda na nás pak působí děsivě - naopak tam jít, nebát se, zesílit to, horror vacui a prožít...jít si lehnout a nedělat nic byt toto je nejbolestnější právě, useknout to přeseknout - lehnout si...pak si přehrajeme den a věci, kdy jsme měli říci ne... a kdy se to začalo zvrátat a zjistíme vždy že jsme tam vůbec neměli lézt, možná i sem na svět:)... sebezpozorování škodí:)

Posloupnost je žena říká slabost je špatná a budu tedy tvrdý - je to však pošetilé přání, a muž je až (tvrdý, měkký) nad tímto obojím a obojí má v sobě....samozřejmě že ne slabosti je důležité, ale může to být pošetilost..

Celý text se snažím ukázat Erotu, city, barvy, zbarvení, zkoumat co to je, ono je to hodně od ďábla, city, barvy, šťavnatost, ale je to úhel pohledu...zaškatulkovat to, popsat, vnútit tomu smysl a řád a strukturu a tím to ovládat (tu ženu), mít to, umět si to vyrobit, mít pod dozorem a přesně vědět oč jde...v tomto bude ten problém, ale jen to žít a vychutnávat si to je nevědomost a pošetilost s šikana Logose, či Logota nebo jak :) stále se mi ty šťavnaté emoce malé vysmívají že je nemohu polapit. Snad je láska není tento eros, je i logos pokud je to Láska...pro mě je eros typický démon byt' už v něm je ten potenciál lásky větší a na něj stejně jako na démona, ty čtyři věci ... a nevíš si jej ... vlastně poznáváme stále pořád něco, co láska není...

z pošetilosti jsme byli zavlčeni na zem abychom si vážili toho co tam bylo - nic.

Musíme prozkoumat vše kromě lasky abychom to milovali a zjistili že vlastně nic jiného než láska nemá smysl. V lásce vše je. Láska není ale jen ta matrix ta matrix láska není byt' je podobná.

Proč tak úžasné bytosti nejen lidé se musí pachtit zde - protože jsou úžasné. To myslím v dobrém (hrdinové a pstríme sem apod.) i ve zlém (narcismus co se zde má právě vytrást)... Zkouška.

My musíme alespoň tušit co tam je neb jinak bychom tam ani neměli ponětí jít...

A tak z něj musíme zase odejít...z archetypu demona

Vědomí zůstane ve stavu kdy se lidé rozloučili - je "nezavisle" fluidum demonie

Ve všem už vidím demony jasné že tam bude je pulka světs...

Zde to je z našeho úzkého lidského pohledu jakoby demonie "nedokonalé" napodobenina byt' to je plně lasky a asi to právě chrání evokuje nic to tam...

už nikdy s nikým neml - nenachytat se, kludně snést tu exkom, se s námi nebavis ty jsi ten černý Petr...neda se bavit.

Přenos z generace na generaci ale i změna postupná...

Vůle je velká tíha zodpovědnost nelenost...smerujeme do vyrovnaného stavu pohodlnosti po smrti ale je to stav falešně nesporné pohodlnosti..intuice dobrá ale výsledek - pobízení bahno lenost není dobrý a předbiha...

Nebát se tolik byt' exkom to je důležité a druzí si vás pak vají...

V nás se řeší problém nekonečné vědomí vůle potence vs. omezené tělo a individualita.

Oni si jdou pro odmítnutí neb to vysvobozuje od demona (ale může nás do něj i uvrhnout).

Potlačena vůle v nitru se projevuje jako racionalita na povrchu a bázlivost na ní nebo snižená sebehodnota a obdiv muzu apod...vůle souvisí s bojem.

Žena te nechej rozhodovat čímž se sama stane A i E, mít, tím co rozhodnout nedokáže.

Introverti se každý uzavře do svého hradu a take nemůže umřít - jen přes agresi a bázlivost která k tomu vedla...Muz je hnev atd a hrozí jej vytáčí to že žena toto schvalně jakoby potlačuje - svobodu. Ona to vidí naopak a to celé je reakce na něj nicitele života...Duch ale dává život ...

Muz na ženina Anima atd reaguje jako na něco neznámého resp známého ale mimo něj, kdežto já jsem v tom a jsem tomu vystaven plnou palbou. Ženy si myslí že s nimi chci něco mít neb stejně jako ony na muže reagují na neurčitým kontaktem ale nechtěně ..aby neublížil neb se bojí atd. Ony to berou že se konečně s nimi nějaký muz baví ale je to povrchní a pak mě velmi nenávidí když je vlastně odmítám, cítí se podvedené (muže mají spojeného s ano nebo ne), je zvláštní jak něco druzí prostě nevidí a zvláštnější že jde o ženy.. mám zafixováno že vidí vše (neb já take vidím přece vše), a tak to není a byt' nemůže, šikana to jakoby tak udělá že vidí vše ale je to asi jen iluze a nevidí vše nikdo nemůže byt' v bytí vítězem pak by bytí ztratilo svou podstatu kterou je komunikace.

Vždy je nejmenší možné zlo - radeji Anima než jí - vytesněnou mojí duši a slabost ale ne tak vytesněnou abych na to byl orientován a nebyl s tím moc v kontaktu. .Vlastně nekomunikace (ne-dialog) vede na orientaci neb se vystaví zdi atd..

Take od mala mam urcity rest neb se mi delo neco hrozneho (obecne trans problem a vada atd.) a lide kolem jakoby nic - to nic neni to si vymyslil a nechali me v tom. Je to moje vec a stejne nejde slovy vyjadrit o ni vedet tak to chapu az ted.

Bohuzel nejde druhemu cloveku neco vnutit - ani kdyby jste zenu bili ztesnali do uzavreneho prostoru tlacili na ni - nikdy to provokujici a mekke v ni (deloha rozechvela citliva a neprijemna) nikdy to neznicite protoze by musela ona sama to chtit. Stat se muzem. Proto projekce a snaha aby vse bylo podle me v poradku nikam nevede. Ono kazdy z nas ma pravdu a chce dobro a vidi vne to spatne (vyjimecněji dobre ale tam jde o obdiv viz drive coz je stejne monolog), opravdu to je dobro co chceme ale musi byt vule na strane protejsku. I Buh nic nesvede kdyz dotycny nema vuli. Tak pevna je nase existence a vsech zivych bytosti a rekl bych vseho. ... Vule je jiskra bozstvi...nesmrtnost v nas? souvisi s demonstvim neb je jakoby nesmrtnelne?

Dialog neni pouze slovni, je i neverbalni a mezi hmotou atd..

Cela historie filozofie a nabozenstvi je o tom vnutit nepolapitelne sikanujici iracionalite nejaky tvar. Ono to jde jen do nejake miry. Historii se muze zdát vnimam feministicky - skutecnost je ta ze tu je muzsky i zensky princip a ten dava zivot nic vic.

prorazit ticho

nejjed je prostě odmit oni stejné s b, a nebo budou doléz a on je něj divn, vžd nic neděláme... at se udělá cokoli...nenaplněná agrese uvnitř toto působí...ta je ta "negativní"...

v tom chaosu dím vezme vam něco a ani to nepostrehnete, jde o potlacenou agresi v nem které se bojíte a kterou sledujete a ono mezitim ...

Neustale lezou do druhych neb chtějí bezpečí, únik, viz odmítnuti je o unikání

Taky podleham tem provokaterum neb na to myslim (proto muz jakoby nemysli v teto oblasti) a jsem rád že někdo se mnou mluvi...a neco chce, rad davam, rady atd, a necham se nachytat, naucit se nedavat (viz tento text je prave ono)...

Proste je to parazit jako nemoc co te chce napad ale cim vice se branite tim vice utoci a hleda slaba mista stejne jakp hmyz.

Ztrata hodnoty jako bytost...tezka vec.

Skrze nejakou picovinu zaminku do tebe vniknou...ty maji odvest pozornost od skutecneho umyslu...

Demon ztratil a bere si energii jinde - to je to co mi vadi, ale ty mu ji das, uz tim ze te nastve si vezme tvoji enegii dusevni a duchovni...

Neodmitam svym egem ale odmit celou tu ideologii ...ego

Kdyz nas odmitnes co tu delame pracujeme tak to bude mit nasledky - ale hovno.

Ciny jsou videt zbytek je posetilost.

Kdyz nebudes jasat jak ja tak ti ukazu co je pod tim a to nechces videt a musel by ses taky odhalit co mas pod maskou... a to nejde ...

Jakoby věčnění...

Ty monolgy se projevují tím že nenecháme druhého vyslovit jaký má názor a co názor někdy ani odpověď na naši otázku a palíme ze sebe sve...

Někdo na sebe tu potlač agresi hodi v podobě scén a dusné atmosféry...ale prave tohoto zesileni si moc nevsimat a byt v lidske urovni nikoli bozskych boju a stinu Anima - vyzaruje to stale.... Musime se obecne smirit s tim ze agrese a boj existuji na svete.

To neni rozvijet mekkost vuci Animovi a nemluvit s nim - je to snaha o kontakt s nim se zesilenym strachem uzkosti bojem hruzou besem jakoby plochym a prazdnym a kour a prach bojist...On touzi po neze ale je nezraly a nesnasi ji nici ho...musi mit proto zena pochopeni ze on musi byt mit svou cest a sebe zena to i chape ale ma k tomu ambivalentni vztah - je to moc odmerene a bud to je superfetis nebo to shazuje a snizuje a boji se toho (vlastne se boji e').

Laska je proces zranění od neosobního k osobnímu (a naopak?) viz ja a neja.

Nepodarilo se mi moc dobře individuovat Animu ani Anima spíše mám Demona....Není to že "on nemá rád ženy" - jde o nuz v srdci a tresky plesky je to hlubší...

Ono je jedno zda se eroticky narazí na tvrdost či mekkost slabost - obojí produkuje treskavou erotickou smes či lepe kontakt.

Animus je pocit omrácení z dustojníka v uniforme...Duch je puch a svezest cerstvost...Introverze je o nesnasení spotřební společnosti plane užívání si a tlachání atd....boj E' introverta velmi kompenzuje vnitřní objekt...

Máme představu, že svět skončí nějak dramaticky, v boji (viz extrovertní vidění světa), jako supernova, pravda, děje se to, nebo že z nebe se něco snese, možná najdeme kontakt s oním světem (který není lokalizován, či je tu vedle nás), ale to vše je utopie, to ne nerálně a nehodně tomuto světu, skončí "normálně"... hlavně to nebude cíl a konec.

Čeho se vlastně celý život bojím je nepřímý subjekt v mysli (hlavně druhých lidí), jde o extroverzi a ženy, ... v sobě mám i objekt, velký, bílý s popelem od cigaret, není to hysterická růžová děloha šikana, ale naopak odumřelá anima. Také mám v sobě sebe - subjekt E', ale i toto, na toto jsem orientován a i to jsem, je to i muž ta odumřelá anima, mužské... Typicky to je vyměšek z muže, co je jaksi hmotný, typicky třeba maz či pot usazený někde, muži přesně toto jaksi mají rádi také, pánské záchody a smát se, že jeden vyndavuje špejlí žvýkačku z ucpaného pisoáru (je tam atmosféra odumřelé Animy, pokořená žena dá se možná říci, je to něco co sdílí jen kluci, muži..., a odumřelá anima tě neodmítne, ona je sofie, má již porozumění mužům), jde o ego a hojení a uvolnění do...toto hojí, ženy a extroverti se toho bytostně bojí, oni mají rádi malé holčičky se zářivými šatičkami (což je typicky nepřímý subjekt a orientace na subjekt - korálky a diamanty), a ne tuto "realitu". špínu. Taky jsem dříve byl trochu na korálky, ale postupně převládlo toto....proto mám rád mužskou atmosféru... Proto mám rád v sobě klid, pak přijde žena a ona m v sobě neklid, korále, kostičky co vyplouvají na povrch a je oblečena pestrobarevně, to je úplný opak a bije to do očí a je to konec, přebije mě...

Pani strávit, projikuje e', vždy máme právo ODMÍTNOUT, ale to jsme na nižší úrovni, pasivní, bez vůle, ale aspoň odmítneme. totiž vyspělejší mysl se do této situace už nedostává, je to Ne vůči její A+E něčemu, ne vůči Animovi. Lidé, kteří něco chtějí, tím poštilým způsobem, bez citu, bez otázek, sami si odpovídají, monolog, horký plyn či horká Země, a vás se neptají vlastně, ... že když něco po někom chtějí, (když za mnou přijde "introverze", chápe, že nechci pro někoho něco dělat a také mu to je nepřijemné apod. a vyhovíme si, ale tohle je hnus), tedy něco chtějí u mě, něco získat, to je známka toho, že zde ne.

Ona prostě nevnímá to E' v sobě, toho který ti brutálně vyhrožuje, zatímco ona v klidu sedí, ona nevnímá, že tě pohlcuje a dusí, ona tě obdivuje....ale samozřejmě, že to ví. Těžko se člověk zbavuje něčeho, co je součástí jeho já, ega, co už je v něm, co už tráví, (bylo mi to asi vnuceno, abych problém co máme v rodině s Animem strávil), ale nejde to jen trávit a vykatat:), ale musím se tu naučit odmítnout to. Svět je velký, můžeme někoho odmítnout. Lidé hrozně řeší tyto archetypy, něco jim pořád na druhých je divné a musí to zničit dusit nebo obdivovat, ale prostě to je taková sbírka, a na světě je toto všechno, vše tu je přítomno a nemá cenu to buď vymazávat nebo , to je jako se snažit rušit nějaké přírodní zákony. Právě vymanit se z působení archetypů, individuace Junga, je vymanit se ze světa, z přírodních zákonů. To však dělá i duch, ale ten se tu zjevuje, takže se světem má ještě něco co dočinění... Také nechápeme pojem "volný parametr", že něco prostě může být beztravé, neforemné, nemusí být lokalizováno, viz naše fascinace vlnovou povahou "částic", kvantových "objektů". Myslím, že naše hluboké nepochopení světa spočívá v tom, že se snažíme spojitosti vnútit tvar, citům atd...a ono to nejde. Těžko se odmítá člověk, který ve vás už je, sedí ve vás, duchem, typicky žena ve mě...

třeba paní v metru, něco asi vyzáňují, tak si přesedla ke mě, typická šikana, ale byla klidná, byla u kněze, co jí vše poví. Je krásně vidět jak na mě projikuje své E'uvnitř. Už nemám ambici být duchovní a být rádcem, bohem, už vůbec, ta zodpovědnost a to, že o to přijdu, budou to chtít, šikana a očička s nadějí nevědomců a pitomců a poštilců mě děsí...ve vnějším světě nelze nalézt zpět bázi. To vše je démonické. Oni chtějí slyšet ne, odmítnutí, neb to je vyléčí...jako mě, když mi to řekl dábel, resp. já jemu a tím jsem mu "vypálil rybník" a i jsem udělal práci za něj...Prostě mám právo to odmítnout, ty ženy atd., je to zvláštní si to uvědomit. Klidně to můžeš odmítnout... byť to hlásá, že ne, a úplně tě to zavalilo, sladko nechutnost hmota, jsi přeci jen trochu ještě suverénní bytost (už tak z jednoho procenta), jsi jako ostatní autonomní bytost a můžeš to odmítnout...Cokoli na tomto světě máme právo odmítnout.

Časem ztratíme vnitřní mechanismy pro navrácení se do sebe, do báze, jsme uvnitř kaše a chybí nám důležitá věc - vůle. Už chceme jen pomoc zvnějšku, třeba znehybnit se apod...Toto povíte poštilému člověku, trochu to pobere a jede si zase svou, že něco chce ... že má v sobě něco vzácného, nějaké hovínko svítící, vzdácné, důležité, sebe, vlastně jeho, ... totiž to nejde , je

to rozkol racionality a iracionality a jejich podivné spojení, nikdy to nejde zpracovat na racionální úrovni, vždy to bude dráždit, protože jde o boj, a v něm racio nepoužíváme a je nám k ničemu..., a toto není to vyzrání, prozrání A a E společné...proto je to rozkol a pošetilost.

Typický člověk už nemá sílu říkat ne, a začne problém, pošetilost nebo deprese nebo schizofrenie, což je vše pošetilost, ztráta smyslu, báze, (ale pozor, i v bázi máme i touhu po E', po pošetlosti vlastně, neb s nudíme, a jsme pošetilí)..., a pak jdou za nějakým guru, co jim něco vysvětlí, rady jsou udobré, ale oni čekají ještě něco jiného, jejich problém je totiž o potlačeném ne, agresi, stále na ne (Anima) narážejí, na odmítnutí, a jdou si pro odmítnutí a boj...na této úrovni se nemá cenu s nimi bavit, to můžeme buď mlčet, nebo brečet, nebo se zbít, nebo souložit...Eros je o libidózním vztahu k boji. ...

Poznání a zpracování archetypu je poznání přírodních zákonů - jsou analogie. Typicky, přírodní zákon zůstane stejný, byl tu vždy, jen o něm víme:).

Toto psal asi Jung: Já si přisvojilo něco co mu nepatří. Ale jak si toto mana přivlastnilo? Bylo-li to skutečně já, které mana přemohlo, tak mu mana také patří a pak je konečný závěr správný: člověk se stal významným. Proč však tato významnost nepůsobí na druhé? ... Nepůsobí to, protože se člověk nestal významným, nýbrž pouze propadl smísení s archetypem, s další nevědomou postavou. Musíme dojít k závěru, že já animu vlastně vůbec nepřemohlo, a tedy také mana nezískalo. U mě to platí jen částečně, změnilo mě to, nepřimíchal jsem něco do sebe...já se změnilo a já se objevilo více pod...

"skrže odumřelou anmu si právě rozumíme, jinak ne...navázání propojení...dva introverti muži a jejich nepřímý objekt v nich, anima spolu úplné spojení mužů...povolení . ten objekt ve mě, tam není žádný boj ani touha po něm, proto se to tak velmi liší od lidí a všichni jsou vůči mě extroverti vlastně, ten objekt je jako lanýž, plíseň bílá, moudrá, Sofie....ale paradoxně pak neumím být ladvý a měkký na Anima, musím se obrátit a mít v sobě subjekt E', E...

Když říkám ne, automaticky se dostavuje mužnější stav mysli, hájení svých barev, své barvy jak se říká, ale to je Duch, není to hájení svého ega, ale je to o Duchu ("kolektiv"), ale i já Duch, žena má barev více...ale úplně ne ženě, co jste znali, už nikdy s neuvídíme, touž je velm isilný "Duch" a přechází ve smutek a deprese...zvláštní, mám li být aktivní v sexu, tak se mi líbí ta odumř anima muže, pachy a jsem to i já, tedy úplně se v tom rozteču a nejsem již vertikální a nemůžu být aktivní...a dělat pohyby a naopak zpasivním...když je nad mužem žena jako Duch, imago, duch, je to těžké už...

ono je to drsné, ale pro mě je žena pošetilost, a nemohu s nimi a s exroverty atd. vůbec být. musím je odmítnout.

ozvat se, mám vlastní zpětnou vazbu, slyšet se...

Ego-moc je výraz určitého zoufalství, příklad - webové stránky v černém, o nové teorii, která vše vysvětluje, vše je podáno suverénně, pompézně a bojovně, fanaticky, ve skutečnosti jde na úrovni psyché o pošetilost: byl jsem slabý, zrazen, ublížen a toto je kompenzace, ne, toto není malé, toto je ohromné, velké dílo, všichni tomu musí věřit a když ne, použijí sílu, přesto ty výhrůžky slabocha za tím jsou to pošetilé...temný, mocný tón, rytmus, přikyvování, ale je to vlastně trapné. toto je černý satan a vy jste slaboši. Argument je podpořen silou uvnitř, potlačenou agresi, ... prostý člověk, co odhalil smysl světa a fyzikální zákony, někoho mi to připomíná, typicky když tomu řeknete ano, jste v pasti a proti sobě a své vůli, bylo vám to vnuceno...Pak je otázka zda důležitější je kompenzace komplex a síla a nebo ty argumenty a ta teorie, která je jen přívěšek, koneček...je to všechno slité dohromady, jako v hovnu, je tam mnoho hmoty...je důležité si přiznat, že většina našich aktivit je motivována k tomu nějak projevít potlačenou agresi a věci jsou jen záminka, co se s tím slepí dohromady...vůbec umění komunikovat je o potlačení agrese...Pošetilost se pozná tak, že si vždy s agresi "jen" nějak hraje a nekomunikuje s ní, jen ji využívá, to zdravá mysl nedělá, ta si s ní nehraje. Možná, že malé děti se učí spíše (i) nekomunikaci při hraní (s věcmi). Jsou dva hlavní módy agrese, boj, poznání a druhý je láska a klid...

Já se možná snažím zbytečně individuovat, protože jsem se tak už narodil, a další individuace nemá smysl, stačí být, co jsem...

Ego je typicky o potlačené agresi, touze, boji...erotu, vždy to bude mít nepřímé ten boj do zančné míry, neb se tím identifikujeme a neukážeme to...

Ego je typicky ze stresu a stavu když nemohu přidat, informační sum, vzniká mnoho tepla (trenim), odpadního tepla...typicky z již nevedomovaného ne - prejde dolů a vytvoří spojení se s animem a na povrchu tvrdý sum...ego není úplně touha ono touhy tlumi a tedy i vyvolava a samozřejmě pohlcuje a identifikuje se s nimi...

Relativita velice snado prejde v pouhe E' a to v E, v temnou prazdnotu. Je paradoxni ze na relativitu pouzivame prave E' a nekdy mozna i hmotu A - zklidneni...relativita je Duse i Duch (bes, fraktal) ale asi tam chybi A'' - to je totiz moudrost ktera prohlesi a smiri se s tim ze vse je relativni:)). Vim ze nic nevim. Vse to asi plave v matrix, spojitosti, podhoubi... ... E', E je absolutni relativita....E' nechapu jen jako tvrde ale i jako mekci ci prazdnejsi, tedy treba gumovejsi objekt, varle atd...Celou historii od zacatku zemedelstvi mame snahu dat hranice demonu (nenasytne deloze - snaha eliminovat prelidneni), sikanizni ruzove hmoty hysterii co potrebuje serezat a dat do formy - ona to chce i nechce a posetile ze zoufalstvi utika, Buddha resil take tuto delohu:), a jak rikam je to dobro toto nenavidet (chtit normalni zivot prostor) ale ono je to take dobro - chce to komunikaci atd...stejne jako ta kvantova vlna i toto projde castecne zdi kterou tomu nastavime, nasilim se s tim nehne je to system, rozteka se to, je to touha sama snad i, ... asi to nechat byt a zklidni se to. Je to trochu pruhledna sladci duhovejsi hustsi kapalina - vlna, nevite kde uderi - kde se promeni v castici. Co s tim dela priroda? Jednak se to zmeni v tu castici (dite a E'?) a je klid docasne, a co nechat to zklidnit...? Vlastne toto jsem v textu pojmenoval jako A' tu vlnu. Vlna je typicky vlna co si hraje na to ze je chlap a tim provokuje (ze je nelokalizovana castice). ...

Indiani to rikali ze zenska je po prechodu valecnik - chybi ji to k uplnosti - je to dost tak uplne je vidim v prilbe na lavice v terenaku vedle sebe jak jedou do valky....

Uz ani neumime ctit pojem navsteva.

Bohuzel tiha relativity a touha po absolutnu relativitu jakozto system a demona zpetne zivi. Demon - svet zmeni konfiguraci a stane se Andelem a stale je to svet - snad toto je "smer"...ale opet ten andel tu uz je a hledanim jej nenejdeme neb jsme v demonu takze se musi i byt v bazi, vuli...

Vlastne to hranice na vlnu je stale snaha o vytvoreni ja (e' - ja je ohrozeno vlnou). Vyspelejsi je ja jiz byt resp ono jej prave nelze najit (stejne nevime moc oč jde) a davat okoli neco...opet to je vyvoj - v detstvi dostaneme lasku atd a pak ji davame prostoru zpet a to je snad myslim i obecne velka ontologicka rosada zde a tam.

Nebyla řeč o tom, že sex či milování nená jen zábava jak se snažíme mít, je to plození...

Extrovert a hysterik stejně jako žena nenávidí přátelství mužská a snaží se ta spojení zničit a šikanovat apod. ... Introvert vidí ženy jako extrovertní a extrovert jako introvertní a naopak...

Smrt je asi typicky démonická záležitost, mnoho povyku pro nic, projde se tím, musíme se naučit právě důvěře, uvolnění a tomu, že čím méně se snažíme, tím to jde lépe.

V nejlepším se má přestat, to platí pro život, sex, text.

10.8.18 20.00

Tak to bývá, když už máme nalézt ten vrchol, začíná silná akcelerace, tak raději se stáhneme, zpět, k nevědomosti, všednosti, bezpečí. Ten vrchol je nejspíše smrt, orgasmus, spojení A a E. Co by jeho objev přinesl? Pro ego hodně, úspěch a klídek a bahýnko. Možná se právě jedná o zničení ega. Možná, spíše, nic takového není. Pro pozemský život uspokojení ega, ale pro bytost to nepřinese nic, neb to poznání je již známé a víme o něm. Jde možná o E' - část světa samotného, objekt E' se změní v to, co to je - subjektivno. Je to zklamání a s tímto zklamáním se musíme vyrovnat, (očekávání a zklamání - Cimmann), jako Buddha. Právě že nevíme co to je, nejde o tom říci nic. Jak tím ale projít? Právě uklidněním, je to démon, je to asi vlastně prázdné, ne že by tam nebylo nějaké poznání, ale máme k tomu velká očekávání, jako ke všemu z nevědomí. Projít tím znamená klid, důvěra, láska a nikoli to napjetí... Takže s těžkým svědomím: v nejlepším se má přestat. ... Kdyby to takto fungovalo, máme svět, jsme jen v jeho části a zbytek máme jako objekt (touhy) a jejím objevením dojde spíše ke zklamání, rozlivu...opět já a ne-já, ne jen já.

Bolestná smrt lidí mučením, co se něčím provinili, to měla být i náprava, aby zpět poznal sebe a mohl se vrátit do společnosti...ale dnes máme "vyšší" vědomí....

Není od věci si říci někdy - toto je pod moji úroveň, do čeho mě ten člověk táhne, kde je ... pletichaření a pošetilosti...

Duch (puch a odumřelá anima, pánský anál) působí proti hysterii (rozehvělá něco nevíme kde růžovožluté peklo), proti nepřímému subjektu v nás, který hysterii vyvolává (subjekt, duch, táhlé prázdno, Animus, napjetí), hysterik se za napjetí schovává. Ta šed' ducha je jakoby opak té hysterie (A'), je to E' opora i A'' - odumřelá Anima, zmrzlina - hovno. Je to E' ze

kterého se vyluzují výpary a je to implozivní - proces zbavování se hmoty, šťávy atd., není tam žádný Eros, a proti němu to působí a jej to (ve mě) vyvolává, spíše jej to "ničí"...šedivá zed'. Muž je jakoby Eros pán (celek svět), tedy není tam již Eros jakoby, je to když měkká vztahovačná entita se mění dostává konečně tvar křehkost vnitřní zpevnění není to už gel, je tam již jakási pevnost a zchlazení, ale není to kámen... duch, Duch puch hysterii ničí ale i vyvolává - žena s ním obcuje a křičí a dýchá (tyč - internost - nechápu!), to je to vyvolávání hysterie v ní...sebe ... je to nižší úroveň individuace spíše žádná, běžná, - žena zlobí je hysterka má v sobě nezvladatelnou měkkost a chce tyč - masochisticky, a provokuje tou měkkostí, prdelkou nadřzenou, "lechtaující" provokující nadřzenou vaginou, nastavuje a pak nedá, jako opice prdel, řekne chci naplácat, potřebuji to, opravdu tato nadřzená měkkost jakoby nic jiného nechce, než klid - celé je to pak o Animu, muži, o E'', a ženskost tam není. Typicky nevědomý pár, co se stále hádají... kdyby muž řekl ne ženě a žena ano muži, budou zrát. Ono to láká to jednodušší, kde je vlastně jen Animus. ... Je zvláštní, že v páru si spíše rozumějí extrovert s extrovertem a introvert s introvertem, extroverti obecně milují ty velké věci a masité a introverti spíše ten vnitřní prožitek, společného Ducha a společný objekt v nevědomí, ale i to láká do opačných vod... ta nadřzená prdel je jakoby vibrující nepříjemně, typicky jako někdo kdo je poníženy, dole, ale tím má blíže Bohu - Duchu a vydírá tím partnera, že Ducha má, v sobě...jeho. Pojď si vzít svůj penis zpět, říká... Nadřzená žena (hysterie) a nadřzený muž jsou dost silné archetypy:). Hysterka má v sobě Ducha, ducha, E, táhlost kouř a vazivo a prázdno dohromady, a tento duch démon způsobuje společně s jejím A neskutečně vibrující destruktivní a rozkládající mysl entitu, a muž s tím stále nechápavě obcuje, neb to má být on a nechápe to a chce aby v ní byla žena, A...ale není, ona je pošetilá a on už také... Při setkání s duchem Duchem démonem se dá již jen dýchat neb to je neřešitelnost nějaká a chce tě obtěžovat a vzít rozum ... a nezabývat se tím...

Je to heky řečeno (asi Jungem), že nábožství nás má uchránit před skutečným kontaktem s božstvím, stejně jako předsudek před rozkladem myslí a já, před iracionalitou, Smrtí, láskou. A právě vůči tomu chaosu je láska něco klidného a lineárního, lineárnějšího...náboženství je 2D, předsudek, stěna...uchrání nás to a zároveň to připomíná, že něco takového existuje a trochu nás to rozvíjí, stejně jako obcování s tyčí, s E'... jakékoli zkoumání boha před bohem chrání, viz zde také... Jako my se chráníme před Bohem tak se i on, asi, chrání i před námi, před nevědomostí a šikanou, silnou destruktivní touhou po konstruktivitě, proto tu není, jak jsem psal, Světelná bytost je bytost, nemusí to být Bůh, nevíme, co to je, jak to je, atd., a neřešil bych to, není to důležité... tedy když nejsme ve stavu myslí připraveném v setkání se Světlem, uvrhne(me) nás do démonství, to Světlo ochraňuje... a pak až budeme v bázi může se obejvit...neb to je dialog... nejde asi zničit to Světlo, ale není vhodné být nenaladěni, Světlo tu není od toho, aby vás káralo, vyléčilo z toho stavu, musí tam být i vaše vůle asi..., své k svému, neb jinak není dialog možný...

Psychopat sice je ta hysterie ale někdy dokonale slitá, zalitá, v narcismus a egoismus, v hnusnou šedou gelovitou hmotu... ženská fascinace vztahy může rozpálit tak, že je to pošetilost ... pošetilost po E', je jako sladké hovno v puse a cítění E'', muž má k tomuto rezervovaný vztah... když necítíme E'', jsme E'' (?)..., muž také samozřejmě cítí E'', ale nevede to u něj k rozvoji zvrácenosti a pošetilosti obecně, k rozpálení, neb používá Logos. ... pošetilost je typicky "podívat se", co mám v těle, orgány atd... - tím se poruší harmonie a vede to na kázku. ... muž má někdy pocit, že žena nemiluje jeho, ale je posedlá a vztažená k vnitřnímu E' - k obrazu muže, až po smrti asi oba pochopí, že to byl opravdu on, koho milovala, ale bála se reálného světa, kde dochází i o odmítnutí, archetyp vás neodmítne, neb je tu stále...

hysterik muž extrovert dutý beran je typicky takový ten démonek u animy, u hysterie, u zdroje a ten pohled ... těžko se to popisuje...

V kvantové teorii chybí vlna typu A'' - duch, je tam jen A'... E' je částice. Možná to jsou neinteragující částice, neutrální neutrino apod...vlastně je to pouze vlna, ale ne hysterická ale duchovní...šedá, puch atd...typicky ty sterilní neutrina, vykastovaná, bez e'...mléčná. Kdo najde správný zákon analogie a proč existuje, tak asi pozná svět... nebo prostě by to mělo produkovat určité teplo ego chomáčky ducha - odpad z vlny...

Daleko důležitější je pro mě přátelství (E', ne-sex, ne-Eros) než sex a je to hezké takto...a nemusím pak mít jakoby hetero kluka, neb E' tu už je - ne-Eros, neb gay a gay je jenom Eros, připadám si jako dvě ženy hysterky co nemají muže a potřebují obě tyč ... E' je asi život ve smyslu oddělenost svět poznáný a zbytek svět fetišovaný právě jako E' - potenciál. ... to asi normální člověk nepochopí

Muž je zaměřený, jednobodový a uvolněný k tomu (kořist, žena), žena je vak naplněný několika kostičkami - děti, sběr plodů... - nezaměřená (uvolněná) a v napjetí.

Jsme stále v kontaktu s nebytím nebojovným, harmonickým, právě láska nemá z nebytí nějaký strach, ale přirozeně jej zahrnuje apod...Láska je jako moč - lehce obarvená, ochucená kapalina. Perverze v textu to stále potápí...co.

Cokoli méně individuované působí jako na nižším levelu (bytosť zahrnující mužské a ženské působí jako vyvrálejší a vyšší než muž a žena atd.), ta vyvrálost je ale i já a ne-já, pokud je to jen ego, je to naopak Démon (sice to je A i E, ale hmotné, nízké, topivé)...

Zde poznáme cenu života, i světa a ta cena je láska a smysl. Ta cena vznikne oťukáváním se zde, dialogem atd. zde. Je to sice "extrovertní pohled" (oťukávání, cena - kvantita, hodnota), ale ten smysl je obecně "introvertní". Je to velmi komplexní, poznáme cenu života, hysterie (růžovožlutá měnící se entita hmota podobně jako odlesk slunce na hladině) nabude smyslu a není již hysterická a je to ten život...ta cena není vně, ale právě v tom prožití, v subjektivnu. Láska, alchymie spojení in-situ.

Může se stát, že kontakt se Světlem, s Láskou nás z nějaké nemoci vyléčí, jak tedy láska léčí? jaká alchymie v tom je? Právě bych řekl, že naopak žádná. Láska není jako lék, jako přísada, jako něco co přimíchámě k něčemu a ono se to zahojí, to je neřešitelné a potenciálně nebezpečné vratké a relativní atd. Láska je nehmotná, proto to není jako žádná přísada k něčemu. Nechápu, proč odmítáme duchovní svět. Naše myšlenky jsou nelokalizované a nehmotné, stejně tak i Láska, láska ještě více, neb neobsahuje formu, tvary, je totálně delokalizovaná, stejně jako částice když je vlna (analogie). Proto někde je, a je jedno kde, stejně to nejde určit - na tyto jevy si musíme zvykat. Dokoce bych řekl, že čím půjdeme do hlubší podstaty "hmoty", tím se to bude více podobat delokalizovaným entitám. Hmota a lokalizace je velká iluze a dusení se, zde na zemi, abychom se tu něco naučili. Tedy jak ta láska léčí? nevím. Proto klidně může existovat duchovní svět (klidně to může mít základ v naší mysli a mysli obecně) a být nezávislý na časoprostorovém světě, láska není časoprostorová. Nejde říci, že je mimo časoprostor, tam někde vně vesmíru, tak to právě asi není...nebo to tak můžeme chápat a je jí to jedno, neb stejně není lokalizována časoprostorově (i to bude to, proč Světelná bytosť dokáže být na více místech a časech najednou). Láska nejde změřit. Nechápu, proč nebereme toto v potaz, zkoumáme jen hmotu a myslíme si, že je to vše, ale co mysl? Láska i řeší trochu asi paradox prázdnoty, kdyby tu nebylo nic, bude to relativní k něčemu...ona to spojuje. Pocity, láska atd. jakoby jsou někde, ale není jasné kde to je apod... snad i toto řeší, proč v NDE se dokážeme vidět svět z pohledu jiných atd... tyto věci duchovní působí člověku pošetlost, neb ještě na to není náš čas a působí to i démonicky, přeludy, hysterie, že by něco takového bylo, my potřebujeme žít ve hmotném světě. ... Existují jevy, které nejdou změřit a jsou součástí reality, úplnosti. U pocitů lze měřit jakýsi další rozměr (intenzitu, "hustotu", kvantitu). ... Proto jsou tyto věci "nevyčerpatelné", protože nejsou časoprostorové... nestát si za svým hmotným světem může vést k pošetlosti, ke ztrátě pojmu smrt a úmrtí - už to s námi "nic nedělá", nehne - a tedy i k démoničnosti...

je otázka, jsou tyto úvahy pravdivé, v tomto textu? Je to velmi obecné, není to jako Bůh má v ruce hrom a je to tak nebo není?, je to obecné a těžko se to dá říci, je to trochu mimo pojem pravdy i lži ... je to velmi opatrné a přesto jasné atd., určité věci jsou určitě sporné .. o vyvrálosti nejde říci, zda je to pravda nebo lež...je to obojí i není atd.

Lide se demonem jen chrání je třeba si uvědomit - i deprese a schizofrenie a hysterie a narcismus a ananastismus a dětství atd atd...snazi se presvedcit ze je demon buh. ktereho citi. Sikanuje tim boha ktereho citi a vlastni.

Kdyz si neodpocineme nevratime do baze tak pak svalujeme vinu na druge a necitme se dobre a druzi take ne, nakonec stejne dopadne ten problem na nas.

Baze ma asi jakoby ruznou hloubku...(stupne).

Prirodni clovek vi ze kdyz nebude v kontaktu se sebou tak umre, onemocni, nenajde potravu, zlomi si nohu atd., my mame leky a staly prisun jidla a tak jsme uz davno umreli a jsme tam.

Ty jevy nelokalizovane existuji jsou tu treba laska pocity vlny jen my pred nimi zavirame oci stejne jako pred zenami. Ale zase nikdo nemuze na sebe brat - jsem archetyp jsem city sveta atd..

Vzdy jeden prst strci a vstoupi pak cela jako kapalina nebo zena, jen tam nelezt nepsat uz nic je jedina moznost jak prestat.

Intelektuálnější kluci včetně mě si sílu spojují (pošetile) s Animou, s hmotou dohromady, a všichni lidé v roli síly pro ně jsou jedno. proto jsou také pod vlivem ženina nezralého Anima - síly, neb ji spojili se ženou, sebe jí odevzdali. nabízí se, že by měl sílu spojit se sebou, s mužem..., říkat ne Animě - Sofii intelektuálnosti (vše je relativní) - odumřelé Animě, na opačné straně je muž silák, který naopak "trpí" předsudky, a to opět působí Anima. Z toho intelektuálního módu se těžko uniká, z nezralého Anima, Animy... snad se to kompenzuje alespoň "inteligencí"... Když na takového kluka útočí hloupější silák, tak je to pro něj

jako by ho bila matka... možná, že nezralého Anima a Animu má i ten kluk bitkař. ... chce to hlubší individuální cestu mužskou. A Anima pak zraje sama...

My si jdeme i odmítnutí naproti (je to vidět na ženách či obecně ženské mysli a hysterii atd.), pokud cítíme, že nemáme vlastní autonomii (rozbredlost), neb odmítnutí autonomii logicky způsobuje...je jednodušší hmota a z ní se vydělují postupně bytosti... nedostatek autonomie se kompenzuje často egem.

Pořád tu mluvím o lásce a praxe žádná, pokud bude jen teorie, nic nebude.

Démonický text o démonech - nevím, co s tím...

Nevím, jestli je text čtivý, asi ne, a na konci se zjistí, že nejsme ani o gram chytřejší či jinde apod., asi je to tím, že je to stále o doplňování polarit...stejně jako na náboženství k tomu nelze říci vůbec nic. Také je třeba pochopit, že je to psáno v určitém „vytržení“, a neztotožňovat si to s normalností...

11:40 11.8.2018

Možná tento text více vypovídá o mě, než o světě:).

Sila neustále přemyslet nemusí neb všechny přemůže a automaticky je klidný dotyčný (muz). My nejsme deláni na ciste přemyslení spíše na fyzické věci. Normalní člověk ciste rozumování vidí jako posetlost a dává od toho ruce pryč. (bojí se že je to slaboske mj. a i touží po rozumu) ... otázka zda to také není posetile ale ciste rozumování je typicky zamotány démoni toci se v kruhu co si pro sebe něco septa, sum. také je to neschopnost umrit... potopení dušení se v anime... někdo mu ublížil a on se nebránil (fyzicky) a resí to dokola nevedome v sobě ... není slabý je nejsilnější precí, slovem. ... bohužel fyzická konfrontace bojem nevyřeší úplně hlubší potlačenu agresí a nedostatek autonomie a vule už je to archetypizováno a nejde to ven, ale asi to tak není - protože veškerý Animus, potlačená agrese je E', je muž, pokud se s tím muž identifikuje, s fyzickým, tato hlubší pošetlost odpadá a hloubě, dno mysli je "v pořádku".... samota, rozhodnutí změny apod už se toho dotýkají...

Musím se vždy dostat až do báze ale někdy stačí to fyzicky (když nemůžeš přidej je to i). Jen aby to nebylo do bláznivosti jednou:).

Musím ukázat že to dokazu a přestanu, právě že textu chybí fyzicky není úplný ale 2D otisk, a fyzicky na papír nedám....fyzicky tyto věci resí jednoduše jednou ranou. Je to ale trochu pošetile...vysmeh slabosti a moc apod. Samotný úder ale pošetily není...síla už může mít slabost zpracovanou jen já to asi nechápu..jak je vlastně integrováno fyzicky v božství?

Už se žen nějak tolik "nebojím", nelekám v sobě ... božství musí také znát boj a bojovnost, ochrana a destrukce sebe, musí se umět rozhodnout (což je jakoby v rozporu s tou úplností, vysokou entropií, ale asi to je problém jak tu úplnost vidím - koule, ego), to jde asi dobře, pokud je to čistě subjektivní, či subjektivní = objektivní, vše se děje volně, přirozeně ... láska si s určitým útokem, znejistěním atd. na straně protivníka poradí, možná v ní zůstane cosi nečistého, a potom se obnoví? to neumím, vše mě rozhodí, chce to mít i nadhled a ponětí všehomíra... Zdá se, že právě subjektivita - být v tom, být tím, se může umět rozhodnout a i bojovat třeba ... na onom světě není už žádné za tím, ve skutečnosti je to jinak, je to "absolutní"... absolutní subjektivita může být jen naše ego, proto je důležité vědomí druhých a láska. ... Možná by bylo dobré úplně se zbavit slovních popisů, škatulek, a začít od začátku, nemít slova jako láska a další pojmenování a jen se znovu učit, bylo by zajímavé, k čemu bychom v ontologii došli...snad možná k tomu stejnému, jen jinak pojetému...

Opět to je určitá kooperace v rámci prostoru, mezi fyzickým a psyché. Nejde určit, co je démon a co anděl, jsou v obojím...podle toho, co je momentálně pošetilé.., pošetlost je jakoby neschopnost žít ve fyzickém reálném světě ale, ... když si psyché přivlastní fyzický svět ze strachu, a žije si ve svém světě...

Svět není v základu ani fyzicky ani psyché, mysl bych řekl...Pošetlost je vlastně teoretizování, teorie, fyzicky je praxe, subjektivní, být v tom, z pohledu toho...

Naše civilizace velmi potlačila fyzično (přelidnění a eliminace pouličních bitek v mysli), existuje pošetilost a proti ní fyzično a to tu právě není ...,

Dokonce bych řekl, že lpění na psýché, na psychickém světě, je pošetilost, je to ten šum, ego, šeptání a zaražené prdy, sesypání, ztečení bytosti, jako by byla z roztávající se hmoty. Když řekneme, že vše je fyzické i psýché, tím nemyslím hmotné, ale jaksi má to směr, strukturu, určitý řád, tak je to asi ok pro zdravý prostor...V naší civilizaci toho velmi chybí, každý je připosraný a šikanující a něco si šeptá pro sebe, jako blázen, nejde o to být bojovný atd., ale mít vědomí fyzična, jakožto řešení a jakožto něco co působí na, vyladuje pošetilost psýché, přemýšlení o vztazích, o tom, jak se kdo dívá... je to pak dost suché, jste pak suchar, ale ubráníte se světu kolem, a pak se můžete uvolnit, po exponaci.

Může vám to přijít trapné, v dnešní době to tak je, chovat se mužsky, máme tendenci to zesměšňovat, nefrčí to, je to ten inertní zlý otec v 19. století... muži v dnešní době vykazují ženskou pošetilost, šikana dominuje světu, fyzično je jakoby cosi v minulosti, co se nesluší, doháníme to sportem a bojem, ale to

žena řekne jsem svět kolem, zdroj, muž řekne to samé ve smyslu fyzična a i abstraktna... je to nepsatelné, neb k tomu neustále dodáváme nějaký afekt cit a nebo naopak žádný afekt - že je to špatné a nemluví to, (vždy tam je to tam, nevědomost o tom), ale musztví je právě jaksi mimo tyto afekty, a neznamena to, že to je chladné a necitlivé, ženskost je citlivá a nebo necitlivá oproti tomu...mužství je jako tvrdé hovno v prdeli do nějaké míry tak nějak ... Civilizace, systém, je totiž ženský, a i když je muž hasič, tak v autě atd. je tam stísněnost a barvy ostré a vše možné, eliminace nebezpečí, a nemůže tam být štatsný, ta bytost... nebo musíme se všichni povinně zdravít, ale to je opět šikana ženská, co je jakoby odstrčená a stále se něčeho dožaduje... dříve toto byly děti, teď jsme to nějak převzali všichni...

Také to fyzično není hloupost, je to i Logos...

To, co žena nikdy nepochopí, je právě to, že to vypadá inertně, ale není ... je to prostě proti ženské pošetilosti, šikaně, vztahovačné měkkosti, kterou to vidí jako jakéhosi nepřítele, a má to rádo klid a vyřešení věcí ...

Stejně jako u nezralé ženy nám selhává představa, co to je muž, není to mačo, či inertní indián co se nehne a nic neříká, prostě jde o fyzično bez ničeho dalšího, stále mám, máme tendenci to změkčovat, přidávat tam A, nebo naopak to vidět extrémně tvrdě, ale je to normální, prostě fyzický svět existuje - to by řekl muž, tvrdé předměty kolem existují. A to je vše. Stále jsme každý myslí doma, a nevnímáme, že venku je fyzický svět. To není technicistnost, stroječky atd, to je opět domácí..vše, co se řekne, nedokáže to popsat. Neb to chce uvolnit se. A zjistit, že existuje fyzický svět kolem.

Muž, nebo ten kdo má fyickou převahu či obecně nějak tento pojem, právě neřeší a nepřemýšlí, ten šum a šikana kolem

Muž je fyzično, neboli E´ v nitru (je to jakoby temný černý maký tvrdý objekt jakoby, tak to vnímám), pozitivní tím, že je právě tvrdý, pevný ...

Od mala mě pošetilost hrozně vadí, a vidím ji ve všech okolo, jsem asi vědomým válečník. Neb válečník, bojovník, mysl bojovníka toto přesně nenávidí a bojuje proti tomu tím, kým je.

Mužství je v troskách, ale ženská šikana to nezachrání, opět, musí být vlastní vůle ... problém je, že takový muž vidí svoji mužskou identitu tak, jako by se na něj dívala žena, ono to tak je, ale jen málo a částečně, musí tam být vlastní autonomie apod... naopak, když se jde "nad", je tam mužská pošetilost typu - všechna hmota mi patří. Dole je tedy - nemám nic a vidím se jak mě vidí žena a nad je - mám všechno a vidím se jak se vidím "já", mám všechnu hmotu, uprostřed to je vyvážené...a to pod a nad se může spojit a přecházet obloukem k sobě...Prostě vytěsnili jsme Ducha.

Obviňovám, viz text výše, těžko zastavím, zastavíme obviňování.

Máme i problém s tím, že žena je autonomní bytost, jdeme opět do extrému, že je tyč a žena (že je muž) a tím je autonomní, ale jak ženská tak mužská autonomie je půlka bytosti, navíc autonomie je právě jaksi to bytostní "po" individuaci...

Když máme toto vědomí, fyzično, lépe se odmítá. ... Muž má také E´ masku, když je stres, hlavně kde jsou ženy atd., tak jaksi tvrdne, má E´, stáhne otvor, a pak se uvolní, když exponace odezní...

Zdá se, že jediná emoce Lásky pojímá i fyzický svět. Všechny ostatní pocity a emoce, jakoby žili pouze v sobě, pošetile, pouze v oblasti psýché a okolní svět je jakoby nezajímá, ego si vede monolog, ale láska jako jediná jakoby obsahuje fyzično (fyzický

svět okolo) společně s psychickým světem - éterem jakýmsi, tedy láska cítím (ta jednodušší entita průchozí atd...) obsahuje fyzické i psychické, tento svět, jí jedinou tento svět zajímá doopravdy...právě ta určitá tvrdost je to fyzické, fyzický svět, láska kombinuje tvrdost i měkkost v sobě...

Ego má rádo i odměny, kruh, dokola něco, udělat a pak odměna...

Odbočka - muž šikanuje ženu a myslí si tím, že si jí tím uváže k sobě, že si jej musí všimnout a být mu zavázána...

Fyzické je mé mužské já E', je důležité toto E' ztotožnit s fyzickým světem, pak ok. ... Nejde mi tu celou dobu o sílu ve smyslu fyzické+hmoty, to zavání egem a také to není čisté duchovní, prázdné, suché, vykotlané... Muž pak cítí, že je jakási správnost, že on je správný názor, jednoduchost a prázdno uvnitř, temné...pokud to však prosazuje moc a ovlivňuje a omezuje svobodu druhých, je to již ego, nedělá to službu pro společnost ale pro sebe...

A potřebuješ vlastně tu mužskou čest, E', je ti to blízké? se ptá Světlo po skončení mého života? Ipíme někdy na něčem, co není naše, co ale potřebujeme, aby tu bylo...v prostoru, aby tu byla úplnost, je to typický projev pošetilosti (vezmeme to na sebe)... takto ženy podobně tajně touží po boji a válkách, nejsou naplněné ... udržují prostě oheň:). ... Pošetilost po E', u žen i mužů, je typická právě tím, že se říká, že boj je důležitý, válka je potřeba atd. - ale nikdy to nezažili, vidí to jako malé děti, dívají se nahoru, neví, co to je - to je typicky ženská nevědomost - ona říká, že přesně "ví", co boj je, myslí tím šikanu ale, vlastní ho, ale vlastně do boje se bojím jít a zůstane doma protože to není pro ni, to je přesně ženská mysl - chce boj, ale nejde tam - je to potlačená agrese - jednak se v tom vyžívá a jednak boj hojí a zklidňuje - ženskost..... jsou doma v teple, v pohodlí, v papučích ... a touží po válce ... a pak ve válce touží po těch papučích doma...

Asi musíme pochopit, a je to velmi těžké a moc to nejde, že fyzický boj je dobrý. A že ten náš hodný a milovaný Bůh jej zná a dokonce v lásce, ve své lásce toto tady existuje...ve své lásce zná i toto ... ne, že je zlý, hněvá se, ale dokáže kombinovat lásku a tuto, pro nás, negativní věc.

Fyzické, vědomí že toto jsem, nebo že to je, přemůže tu "zvrácenou" orientaci na boj v mysli žen.

Nestydět se za fyzickou sílu. Tu právě potlačujeme, jinak by na ulici byly bitky...musí být vše bezpečné, takové žužu, musíme být malá miminka a systém se o nás postará, umrtví nás a bude o nás pečovat, je nekrofilní a šikanózní ten systém... znehyní a znásilní...bojí se odmítnutí. ... Děláme to snad pro dobro celého kosmu, pro poznání světa a i nás samotných, jiný smysl to nemá.

Byť to ženy bolí, to odmítnutí moje, je to potřeba, mít i soucit, ale mít se i rád... zavaluje mě něco velkého, vnějšího, hmota a musí to i pryč...

Ve fyzickém světě pochopíme, že tu nejsme sami, že tu jsou i jiné tvrdé předměty...měkkost obecně vede na vše = já. Inertnost je proto, když někdo potřebuje mít autonomii, kterou nemá... inertnost může být i A+E, např. ego.

Moc myslíme, proto tíhneme k pošetilosti.

Jestliže mužské já, muž pošetilost "ničím", pak ji musí dle zákonitostí i vyvolávat. Je to tak? Možná.

Muž úderem do "oceánu" vyvolá já i pošetilost, šum okolo, já i ego, ego je to celé dohromady nějak... Úderem vzniká já a ego. Já a ego jsou relativní a živí se a ničím atd vzájemně...

Opravdu se naučit ODMÍTAT, nemusím se tím zabývat, když mám v hlavě při zavření očí nějakého človíčka, imago, nechci tě, odmítám to, a on zmizí, je to hra, on vlastně provokuje a já to už ani nevím, že provokují, už to беру jako samozřejmost, že to musím strpět a být toho součástí, že on vyčítá, že jsem něco udělal, nebo že jsem dospělý a vyšší, závidí a proto si to může dovolit a chce rovnost, aby všichni měli stejně - ale tak to není, chce vás, mít vše pro sebe, pro něj je kompenzace, ne, že si budete rovni jako dvě bytosti, ale že se stane vámi a vyměníte si na čas role, myslím, že feminismus je typicky toto, je to nevyzrálé a hltá to, nemá to zodpovědnost a vědomí sebe sama a autonomii! pevný bod v sobě ... Odmítnout můžeme kohokoli. Typicky tato imaga jsou 2D a hmota dohromady, má-li odejít, je to E' + A, hmota, je to ego vlastně...odplavit jej i s hmotou. Bohužel mysl nemá řitní otvor a musí to celé nějak zpracovat a zahodit v sobě...všechny sračky bych hned zahodil!:]. Opravdu tvrdě odmítat lidi kolem, v sobě. Nemají právo do mně lézt a být ve mě... Dělám to i proto, že si pak připadám ten, co něco máa všichni po něm něco chtějí, že mají o mě zájem potom, že nejsem tak opuštěný...a jsem Někdo. to je ten problém také...stále se budou snažit o něco, ale pak dají pokoj a to odmítnutí v nich utvoří jistou autonomii, ty zásahy, ale to

bych musel dělat pořád, pořád to měkne a provokuje, uvnitř to pořád měkne, je to uvnitř měkké a s tím nejde dělat nic, to je typicky mužský problém a problém žen co nesnáší slabost, nesneseme měkkou entitu v centru druhého, neb to znamená že je to démon, imago, rozmaširované orgány v jinak normálně vypadajícím těle...musí to mít svoji vůli, kterou to právě nemá v sobě, ono to získá autonomii jistou, a bude vás to chtít zničit, neb předtím to bylo ponížené vůči vám, a časem se to snad dá do normálu..."normálu"?

Všichni psychouši, lidé zneužívání či odmítnutí v dětství, bez lásky, si nevytvoří přirozenou autonomii, přijdou o bytostnou autonomii, tu právě dává láska, a kompenzují to egem, tak to dělají všichni lidé - teď už tomu rozumím a mám pozorování...vůči "těmto" lidem a sobě. Přehnaná "autonomie", egoismus, lezení do druhých lidí a krádeže věcí i duší, duševní energie, to vše je vyjádření nedostatku vnitřní autonomie, pohlčení druhými uvnitř, ztráta já, ne láska...

Muž musí také se svou Animou komunikovat, ne jen formou ne pošetlosti...Typicky "by měl" individuální proces mezi mužem a ženou vypadat třeba takto: žena nějak provokuje, muž ji řekne ne, ona si to uvědomí, začne být na něj milá, on trochu změkne, ale pak už je to zase moc měkké, a tak on nebo ona opět vyjádří nějaké ne pošetile, třeba žena, muž na to odejde (to udělá nejlíp), pak se vrátí a udobří a tak to pokračuje dál a dál ... a zraje to ... důležité je, že jeden na druhého reagují, jde o "dialog", horší je když je někdo permanentně inertní (ale je to problém v obou), nebo se jen mlčí apod... Je důležité, aby muž reagoval na ženinu měkkost trochu, ... důležitá je i sebereflexe.

Po tom všem jsem najednou ucítil opět cosi jako bytostné já, právě po uvědomění si rozdílu mezi přirozenou bytostnou autonomií a egem, které je toho substitucí, tato bytostná autonomie by se třeba projevila při setkání s Kristem, ... projít si bolestí, bolestnou smrtí, ukřižováním, štípaním, potom ale jakési uvolnění, už je po všem, už to skončilo navždy, už máme své jisté, prozrání, právě štípaním v životě, rozmělnění a prozrání, zprůhlednění, lehce žlutavá barva. Duše chce právě toto, aby mohla nabýt určitého zadostiučinění, autonomie, já, pak přirozeně umíme odmítat, v pozice bytosti, s jakousi permanentní laskavostí, trochu to jakoby štípane, právě bytostnost se vyznačuje tím, že máme úplnou autonomii a zároveň úplné splynutí, a lásku k druhým, laskavost apod a vůbec do toho skoro nic nedává, je v Lásce . Je právě sám sebou protože se "spojil" s ne - já, nemusí být, tím se stal "věčným", čím více dáváme, tím jistější je naše existence, byť už jakoby neexistujeme, je to celé o Lásce... Jaksi ve mě zúsatene uprosteřd něco co se velmi zúží do malého něčeho v centru bytosti (je to esence zla vlastně, černý střed, jáství, já, asi jako černá díra a okolo ještě plyny, světlo vybuchlé supernovy). ... Toto, tato kristovská energie, myslím ještě není OK, chybí tam láska (je to "uštípáním k prosvětlení a zprůhlednění - extroverze", chybí tam jakýsi klid, nadhled, ženská složka, je to ještě málo lásky. Ještě to není Subjektivno, já i nejá, věčnost, božství, rovina, je to ještě nerozšířené vědomí, byť už bytostní... bytostné já zraje samo i bez našeho vědomí, z protikladů v životě, a nemá cenu na to spěchat, až na konci života se dokončí ten proces...

Mužská čest je malý tvrdý temný objekt E', subjekt, Duch, ne. Není to ego, byť s tím souvisí. Muži si většinou (z donucení) uvědomují, že čest má každý z nich, to by ego jaksi nezrouslo... Je pro muže důležité setkávat se s bojem, nějakou formou, tím zraje, učí se prohrávat, pak si připadá zle a jako ženská či v depresi, ale to přejde, pak se vyhraje, a hlavně při všem zachovávat určitý klid, třeba ve fotbale, mladý kluk se honí za míčem, starší už má nadhled, dívá se okolo, zpracovává si míč, staví se k příležitostí, důležité je při fotbale zvednout hlavu a dívat se, hrát...

S přítelem by to sampzřejmě bylo i o milostné intimitě, třeba i velké vzplanutí, ale bez E', mužského přátelství to u mě nejde...

Úplnost je i přiznat něco druhým, nemuset být žena i muž, mít všechno, ale žena atd...

Ženské ego, strach z mužů, vede třeba na to, že se snaží vidět muže sladce (vpravuje tam své A), a naopak muž se snaží vidět ženu jako kamaráda - kočka, kost.

Deviace se dokážou velice dobře před světem skrývat a nikdy bychom to do toho člověka neřekli, je to totiž tak děsivé, že i ten člověk to má jaksi odštěpené..., dokáže mít více tváří. nevím ...

Kdo miluje, tvoří svět.

U tohoto textu asi nejde vyhořet, protože to není tak žhavé, stále stejné ...

OCD - o tom to tu je, stále myslet a psát, je i to pohlčení Animou, hmotou, o problému s prázdnotou, plnost/prázdnota, ať už být v matce / nebýt v matce, najedeno / nenajedeno atd..., typicky je to vlastně závislost, a souvisí to s kopulačními pohyby dopředu dozadu, kývání..., jde asi o projev potlačené agrese, bodání... je zajímavé, že i velmi postižení lidé kontrolují svoji agresi na veřejnosti, je to velmi hluboká věc, Eros.

Fyzično a psýché také komunikují a tvoří jakýsi celek.

Tok času je ve vesmíru nárůst entropie (fyzika) a Pjér La Šéz říká, že ego má předbraz ve vysoké entropii. Tedy, gravitace, časoprostor, hmota, nárůst entropie, holografický princip (2D) a ego spolu nějak souvisí. Je možné, že gravitace je vysvětlitelná více modely najednou..., možná že jakousi superpozicí teorií, kdo ví... Člověk neumí znát nic jiného než tok času. Na onom světě by tok času neměl být jako zde, pak tam nemůže být věčnost. Nekonečný tok času nedává moc smysl, a když si představíme ustrnutí času, není to nic jiného než strnutý obraz ale tok času stále běží...neumíme se toho zbavit, pouze na duchovní úrovni lze navodit myslím stavy podobné, jsou to právě stavy bez ega (já). Zpřítomnění někdy může být ego (nafouknutost, a "mít"). Tedy po smrti by mělo odpadnout ego, ale nejspíše se spíše promění v normální stav, bázi, Démon v Boha, případný duch strašidlo atd. je pak nějaké imago, ego... Jde o jakousi implozi ega, vnitřní proměnu, jdeme do sebe, ztrácí se já (ego). Snad proto nejde pošetilost (ego) integrovat v individuálním procesu, protože se celé proměňuje v bázi, zvrácení se. Ego je velmi užitečné, mj. nás chrání před božstvím a vlastně oním světem. Čím silnější ego, tím menší kontakt s bázi. Ego také na sebe bere negativní věci, čímž se stávají "bezpečnějšími"... Lásku, světlo, je i transformace mezi všemi polaritami... Po smrti je možné, že si ještě musíme splnit nesplněná přání, abychom mohli v klidu odejít... Tedy ten stav, kde není tok času, lze se tomu možná trochu přiblížit, ale nedoporučuji to, můžeme se zbláznit a je to předčasné a kožná i pitomost...Není tok času a není ego, je jen Subjektivno...neznamená to, že čas neběží, že je strnulost, ani tedy že běží...Znovu - ve strnulosti je pořád tok času, tak to vnímáme...

Láska není úplně tak kapalina, spíše i souvislý plyn, je zbytečné takto uvažovat samozřejmě...

Úder, ubližování, hodnocení, trvdá výchova může někoho zarazit nebo naopak "vynést", ale i toho zaraženého nakonec vynese (autonomizace) a vynešeného zarazí, buď zde nebo až tam.

Už chápu ženy - resp. mi to vadí méně, ta hysterie...po tom objevu fyzická, fyzično to jaksi přebije či prostě už to nedráždí tolik...už se to z ní asi jakoby vyjme a vloží do vás, vy jste síla... tím se to jaksi narovná, jakoby to tam stále je, ale není to tak nepříjemné, změní se pohled na věc, vnímání, ne věc samotná, o to mi jde celou dobu, jinak to ani nejde, Animus se nezmění, musí ony sami, atd...přestane to být uvnitř lechtivé, rozechvělé, nepříjemné, prázdnovité, zakouřené (kombinace "Ducha" a ženské či spíše dětského masíčka, růžovosti a sladkosti)... všechny tyto ježibaby, fyzická síla, fyzično je lék, vrací do normálu, do reality, od pošetilosti... mám sílu a ty touhu po síle, tak je to ok. ... Ono to funguje, ale po nějaké době to muže unaví, dělat ženě siláka a stále s ní bojovat, v ní se to nehne vůbec, jen se jí to líbí, a tím to končí, nedochází k žádné změně, jen se to "živí", zůstává to stejné...skáče se kolem ní, věnuje se jí pozornost a to jí dělá dobře, ale nikam to nevede, je to nekonečné sycení. A s jídem roste chuť... pořád by chtěla boj, a třesky plesky...létají z ní uvnitř jiskry ven a tím se jaksi uklidňuje, ty jiskřičky v ní, více e', to právě ničí ... možná to mužům vadí i v tom, že má více chlapů, více e' v sobě... takže jediné sama musí s Animem navázat nějaký kontakt, pak se vše uklidní...a k tomu ji nikdo nedonutí, zvláště, bude li se jí to říkat...to je opět to ne, někdo jí odmítá, ona to ne přesune na toho muže, ten muž je ne, a je špatný, či vydrží to atd., a tím se "zbaví" toho odmítnutí... ženy se problémům jako kočky vyhýbají, muži se je všechny snaží vyřešit, aby byl pokoj. ... s netvorem Animem navázat kontakt a on zlidští, každý netvor zlidští... Animus tě chce zabít, znásilnit, ty to musíš prožít, být milá, lidská a měnit jeho energii přítom...nechat ho třeba pak, ať ti něco poví, jaký má názor, něco hlubokým hlasem huhňá, je chlupatý a velký, je jen tušený...je ego, slizké, šedivé, gelovité...s černým chlupy občas na těle, prostě vždy postiženost jakási, stvůrovitost, žena vůči tomu ječí a právě ten jekot už je již nějaký kontakt, jakoby to může být i jekot samotný vůči tomu, ten Animus... jako v "Tenkrát na Západě" - paní roznáší vodu dělníkům, vyhrožují jí a ona jaksi to zpracuje a je nad věcí ... překonala Smrt ... toto je život.

Vlastně se dá říci, jako bych byl zneužit v dětství či podobně, a jsem zakřiknutý, všechny tyto zásahy jsou Výzvou k vlastní autonomii, k tomu být sám sebou. Postavit se na vlastní nohy, umět odmítnout. Nejde o to bojovat, ale mít, dělat si autonomii, to není ego, ego je naopak, když je autonomie (bytosti) malá a ego to právě dohání.

Animus je i postiženost, nemoc, - je to typicky ego. Je vidět, jak se lidé k postiženým, třeba v autobuse staví, typicky s ženami to dělá psí kusy, neví jak se chovat...právě se setkali se svým Animem. Co jsem si všiml, tak když postižený člověk řekne důrazně já, tak to není ego, narozdíl od nepostižených, možná to byl dojem a je to blbost, obecně to dělení na ego a já je.... Naše ego vypadá podobně jako postižený člověk mentálně či fyzicky či obojí... Také postižení lidé, ženy, děti a starci a muži s A-myslí jsou jaksi "stiženi" Erotem a velmi vnímají potlačenou agresi a E', neumí se ovládat, musí se přeci něco stát! A vypadají nebezpečně. Erot jaksi libidózně obcuje s agresi, potlačenou, vyžívá se v tom. ... Také je hezky vidět, jak v metru v autobuse, se snaží někteří svoji potlačenou agresi - vinu (chtějí útočit, či ten v nich chce útočit) právě na druhé - to ty jsi ten

špatný, moje projekce Anima. ... Život není jen o sexu a muž a žena... Hodně lidí si jde pro odmítnutí, pro něco negativního, opět, potlačená agrese a potřeba autonomie a ne všemu kolem se dere na povrch.

Také postižený člověk vzal cosi za ostatní na sebe a nebo se může jednat o trest...

... v ženském rodě už si pro sebe moc nepovídám jako dřív, v určitém období...

Láska není jen výplod naší mysli a není lokalizována v naší mysli, stejně jako vědomí.... Možná, že protože je naše vědomí nelokalizované od své podstaty - nejde změřit, zvážit, zlokalizovat, může "putovat", ale možná, že hmota i mysl jsou i jedno a není to pak ani povahy jednoho z nich... Tím, že se láska týká věcí, k věcem, kolem nás, tím se zapojuje do hry celý prostor, a možná, že právě láska je "tvůrce" věcí...

Ty mě odmítáš, jak to? Se ti snažím vysvětlit, že jsi idiot a on mě odmítá! Zde je vidět, že hra opravdu potřebuje alespoň dva hráče. Můžete ze hry vyjít a hrát něco jiného, zde se hraje na Erotu, potlačenou agresi, vinu, šikanu, která je mezi všemi zúčastněnými, něco je za tím, co cítíme (Animus). Jde o to nebát se Anima či Animy.

Démona - žena na něj působí žensky, muž mužsky, a on se proměňuje, roste, stejně jako dítě. Dítě je také božské stvoření v pozitivním a i někdy v negativním smyslu (když se mu něco nelíbí) a postupně se polidšťuje, ... pokud se toto však nedělá, démon převládne a chová se jako bůh, ... právě mu chybí láska ženská a mužská, má hovno v puse, je ego, nezná hranice a nezná lásku a je jaksi jako by měl rozmaširované vnitřní orgány...které v něm šplouchají, jako by spadl z vysoké výšky...a je bílý. Zvrácenost, poházenost uvnitř, nepevnost. Báze je pevná i měkká, ale toto je jaksi měkkčí a ještě tvrdčí jako kompenzace...a nebo úplně slité v nějakou hmotu... Vlastně z démonického božství se působením lidí stává božství...člověk je taková trochu asi transformace pro tyto jevy...ale umí to i samo se měnit...

Tak a teď jsme to konečně všechno dobyli, celý svět, a je pokoj, usmívají se s pošetilým úsměvem, s hovnem v puse, no a co bude dál veliteli? Animus bohužel pracuje pořád a bude bojovat pořád, i kdyby se měl zabít sám. My místo tohoto máme náš Systém. Animus ale není destruktivní, archetypy jsou komplexní, až lidé dávají a projevují destruktivní nebo kontruktivní činnosti. Animus je jen podnět, boj samotný...

Animus jde od matky za mnou, protože u ní si neškrtně:), přeberu jí ho...

Pošetilost a ego se vyjadřuje tímto také: to nevádí, že jsou na mě všichni zlí – „my“, já, si tu uděláme krásně a budeme si zpívat a jsme šťastni sami, tancujeme, bavíme se, přelstili jsme to, je to vždy nadnesené, nadsazené, v textu písemně se to nedá vyjádřit, neb to vyzní, že ten člověk je smutný uvnitř, ale on není:) a jakoby „doopravdy“. Všechno se mu daří naopak, vše jde podle plánu. Zde se vytěšňuje agrese a je potlačená právě. ...Všichni tam jsou, a baví se s nimi a nadává jim také. On není ublížený, nic se neděje. Vše je v pořádku, stejně jako koncentrační tábory až budu dospělý... Boj je jakoby Smyslem celkově. Nelze se mu vyhnout stejně jako bolesti ... Je to něco mezi snem, imagem, společností a jedincem, atd. – je to božské, je tam všechno, ale je tam napjetí, a to je v božství také, ale ztrácí se tím vnitřní pevnost a vnitřní měkkost přirozená. Jediná věc která tam není je smutek a zášť: a agrese, hněv:), ačkoli tam může být v rozteklé mysli později neustále vyčítání... někomu nebo i sobě...což je totéž skoro. ... Jsou to zásahy démona do božství vyvolávající démona v nás a později opět božství, pokud si uvědomíme, že jsme byli ublíženi v dětství, ale nyní už jsme dospělí a máme nadhled a už si s tím umíme v sobě poradit a jednou umřeme a o nic nejde a nejsme tak bezbranní... asi vážně zneužití slabšího je výzva k autonomii nějak ...vyléčení apod... a pak zase další generace ... proto je v naší společnosti vývoj, a ve společnostech kde se nezneužívají není a je klid... ego ve skutečnosti i tvoří, podílí se na tvorbě, třeba tohoto textu... chybění vůle nahrazujeme tvrdostí...povrchní a vůbec vším možným, hysterií atd. ... život je opravdový, nejsou to omalovánky,a to díky bolesti a smrti a pak se to celé zdá krásné a musíme třeba znovu... Do báze se dá dostat i proděláním nemoci, a to je vlastně podobné životu, ... překonávání překážek to je. ... má to malý nedostatek, Démon je někdo kdo má před sebou silného soupeře a udělá scénu a božství ze sebe, ... asi má dva nepřítelé, komunikátory – fyzickou realitu a Boha. ... ego jaksi vše žene moc dopředu a tím naráží na smrt ale neumírá jde jakoby zpět a zůstává ve vakuu jakémsi... typicky je jako božství – není ani život ani smrt, je „hovno v puse“, je to v negativním smyslu, v tom, že nebyl život a nebyla smrt a nic se nespojilo v harmonii...vše bylo šedé a rozbředlé a chomáčkovité...nebo naopak moc, božství je vyladěné léty praxe a přirozeným výběrem apod...

Po smrti si asi doplňujeme vše do své úplnosti, ať už pozitivní věci nebo negativní („peklo“), ale protože už je to úplnost, tak je to tam úplnostní (ve smyslu, zde je X a tam je i Y, tedy tam je už X a Y dohromady a to zde není). Spojujeme se s bohem a stáváme se jím, jeho součástí...tedy už jsme tak nějak někdo jiný...právě láska dovoluje, že nejsme jen nějaké imago, někdo jiný, kdo nemluví a už není, kdo býval, je zbaven života...je kost

Mysl je hodně fikaná, když je třeba žena v ohrožení, chrání si v sobě muže, Anima a on ji i chrání na povrchu, tím úplně jaksi zmizí, když je to ale pořádkem, zmizí doopravdy, tam, na onen svět.

Typicky, třeba paní je ke mně, je v ní, je tvrdá, a vytváří dojem, že to tak má být, a i jakoby ochraňuje, zapře se úplně, a máme pocit, že je to normální, vytváří dokonalý pocit, že je to normální, že se zajímá jen o nás a ona je na pozadí, tedy silnější, a člověk to bere, že to tak má být, že to je normální, neb tam cítí dialog, ale ten je pod tím, pod tou krustou, takže dialog to je – ne není. Ona ve strachu ochrání sebe a vše slabé a nenávidí to. Ten Animus, boj a předsudek utváří dojem, že to tak má být a jinak to nejde. To říká Duch, tak to tak má být. ... A když jí to řeknete, tak začne se najednou pošetile usmívat, nadřazeně, že na vás vyzrála (totiž pro ni jste vy nepřítel a ten co ji ubližuje a překvapí ji, že to je „naopak“), proto jen kompenzující úsměv, ona neví, že ubližuje a že má masku tvrdosti, neb tvrdost má nevědomou, ona je stále hodná holčička, ale.... a tam odtud z povolení, „úsměvu“, je pak již možná cesta k ní, ale někdy většinou ne...a ona tak vidí i vás jako inertního nebo slabého, s maskou...masky chrání...

Ve skutečnosti vás každý koho potkáte miluje a vy jeho, jen si to neumíme říci.

Normální život je nakonec po tom všem vlastně nejlepší.

Ego má hlavní úlohu a vlastnost – chránit před bolestí, nemít bolest, a projíkat bolest jinam, bolest vede a je iracionalita, před ní nás také chrání, třeba chceme být bohatí, ale to proto, abychom nakonec poznali, že láska je nejdůležitější – je to klíč, ale je to asi tak...

Touha mít hotovo. Takže opět se s tím musím přestat. Ukázat že to dokážu. Podobně jako ukřižování je to otázka návratu k sobě, vyprázdnění, cti a důležité jizvy v sobě, na duši...

Bylo by tu i řešení, že jako introvertní žena svoji úzkost, nejistotu nechám z ní vzniknout v sobě E' a už to nebolí, to měkké živé a toužící a bolestné pod tím, ale to není přirozené a není to o vůli, ta je od spodu ven, ... pak to ta paní považuje za dospělost, inertnost a ochraňuje své děti, ale to E' a ego z něj a E' ego – v něm schované úzkosti atd.... jde vlastně o jakousi implozi, zmenšení se do E' a to je můj muž, nebo zárodek apod. prdík...Nevím, jak na to. .. Také ta žena pak má v sobě pocit, jako by spadla na zem a orgány má pomačkané a šplouhcá to v ní, to E' tvrdé hovno vede na její přecitlivělost a touhu po čistotě, sadismus a masochismus v tom je také, po úplné sterilitě, vykastrování, desinfikovaný byt, to vše pod pocitem E' v sobě, které je čisté, tvrdé, dokonalé.... úzkost ale nezmizí, neb E' ji jen zakonzervuje a vyvolává. ... Máme všichni pocit, že ostatní toto zvládají a my jediná ne, ale ne, jsme na tom všichni STEJNĚ, jen se snažíme svoji neschopnost vidět na druhých... E' je tedy objektivizovaný svět naší psyché, bytosti, zmenšenina, co je ale černá atd... a když chceme vědět, co je uvnitř, je tam buď nic nebo právě Svět, podobně jako v černé díře zbytek hmoty supernovy v centru, pokud jsou naše představy správné... No a typicky pošetilstvo v nás vyvolává vinu, ale ta je potlačována, neb je špatné vlastnit opačné pohlaví v sobě, usurpovat a svazovat druhé, vyvolává to vinu a ta se pak projevuje, jsem kráva a povzdechy k tomu atd... Vlastně jde o DNA. DNA je typicky jako zákon, archetyp, a jeho obraz ve vědomí je dítě, a člověk, není úplně jasné, jak se vyvine apod., je to vyzrálý archetyp DNA, archetyp vyzrál.... Také bych měl své rodiče a rodinu lépe – lepší vztahy, matku znám „dokonale“ ...

Někdy je dobré tu vlečku v mysli co jede jako kolovrátek (vlastně to říká, to ne, proč si mi ublížil to ne, a šeptá si to pro sebe, táhne se to) prostě na to nijak nepůsobit, nějaký fígl na to, ani se neuvolnit, ale lehnout si a nic už dál, stejně to chce ukončení. Žádné fígly, žádné, prostě nic. Je to asi jako Svět Samsára a to Nic.

Nakonec je tam „ten nadhled“ nad vším, nad životem, vše se zhladí, a je tak trochu i to rozmaširování vnitřku, z báze viděný, vše... a to je láska...

Kdybych to měl shrnout, tak je jakési nic, do něj se vloží E a hned se k němu utvoří A, nebo vloží se E a vznikne A a E a nebo se vloží A a vznikne E a je tam A a E, nebo se vloží A a je tam A a E se vynoří k sobě....a to nic, pole pod tím, to je asi jakoby Nirvána, nebo nicota nebo Láska, podhoubí, vše to zahrnuje jakoby v sobě, i ty A a E a nezahrnuje atd ... Vyzrání je podobné egu, kaše, šum, zpatlanina...má ten nádech ega... Ego je tu proto, abychom věděli že božství existuje (neztratili s ním kontakt) a že toto (ego) božství není. ... Úplnost je být Bohem a být s Bohem...ne jen jedno nebo druhé...

Démon je jiná konfigurace Anděla-Boha, báze (Lásky) zvrácení, a ochraňuje lásku, proto v něm nikdy lásku nenajdete, maskuje ji. Když jsme v lásce, není tu démon, je možná trochu kolem. ... Jsou polarity, a nad nimi těmito duchovními bytostmi je opět jakási Láska... již více v kontaktu s nebytím a s plnou integrací věcí a pochopením i démona...a méně osobní apod...je to pole, ve kterém kooperují... zde se bytosti spojují s plným nebytím. ... Vždy musí platit pravidlo, že to musí dávat

dohromady nulu. Je jedno, že jde i o transformaci vnitřní, převrácení sebe sama. I to, že se něco naruší a pak se to vrátí zpátky, je 0. Jsou to asi složité vztahy:)... Kdo zůstává v lásce, je i v nejvyšším stupni bytí. ... Můžeme se podívat výš, a budeme mít úžasný pocit, všehomíra, ale ta touha je to, proč tam nemůžeme být, chceme úžasnosti a zážitek...V té vyšší úrovni je vše, a celý svět vlastně Démon, ten, co něco chce, provokatér, provokuje existencí jako takovou, existencí = touhou, tam se řeší už jiné věci a láska je samozřejmost, ...a není to již ohroženo démony... a tento stav bychom měli rozvíjet, čím více lásky rozvíjíme, tím více jí je, a stejně to platí o Démonu... Jsme jako prázdná nádoba, nicota.... vědomí samotné ...

Démon na sebe bere jakoby jednoduše prázdnost, kterého se bojíme a se kterým když se spojíme, démon zmizí a jednoduše je to bytí samotné z pohledu potom toho vyššího místa....je nepolapitelný a stejná je i láska a celý svět.

Proti Úplnosti nelze nic vytknout a je to nepřirozenější Smysl. Může nahradit náboženství, ale pouze v mysli jednotlivce. Vždy se lze zeptat, a je to úplné? Nechybí tam třeba něco, třeba i neúplnost? Úplnost je Pravda přirozeně a nenásilně...

Vyšší ontologie je o otázce - proč tu je něco a ne nic. Logicky – je nevědomé nic, to jediné „existuje“ (problém je už s tímto pojmem – existovat), pak je tu nic (žádný časoprotor) vs. časoprostor, pak je tu prázdný prostor vs. nějaké objekty, je vidět, že to má fraktální strukturu, a nic je stále slabší a slabší „nic“. A nic je také typicky A i E, neb A – široké celkové ale i E (to, co se „fraktáluje“, ostatek neustálý donekonečna) Protože je vše polarizované, bytí jde o A a E třeba (a co Tao entity, barvy, ty nemají polarity – kvalie, mají je v nicotě až, nebo jak to je?), pak je ve výsledku opravdu nic a nic víc. Není zakázáno, aby něco nebylo, (protože pak by ten zákaz bylo něco a nebyl by polaritou k nicotě...?), zvláště když je to polarita k ničemu a ve výsledku opět 0. V nejvyšších patrech bytí je to již tak jemné a tak v kontaktu s nicotou, podstatou, že Otázka proč je něco a ne nic je sice logická, ale hlavně pociťová - údiv, iracionální a tam má asi i „řešení“ a možná, že řešení žádné nemá, vše nemusí mít řešení. ... Také pro spoustu jevů nemáme pojem a neumíme jej tak uchopit, ale ono to asi nejde opravdu jinak než to PROŽÍT. Viz Subjektivno. Ještě ta Úplná množina, viz nahoře v textu.... Protože bytí mimo znamená, že svět neexistuje, nemá jej kdo tvořit – bytí v něm subjektivně a pak nemůže existovat ani jedno, ani pozorovatel ani to, co pozoruje.... A právě ta fraktálovitost nicoty je myslím to, proč je princip fraktálů zásadní v bytí, neb nebytí je základ a ten se stále opakuje, a také snad důvod jisté analogičnosti světa...makro mikro psýché fyzická atd.... a také symetrií, které se v něm vyskytují. ... tady si člověk uvědomí, že vážně druhé bytosti a společné hraní a užívání si sami sebe vzájemně je to nejužasnější a nejdůležitější...

Vše je polarizované, jen my v tom polaritu nemusíme vidět, třeba je i polarita podle mě (věřím tomu:), narušenost a nenarušenost (např. symetrie), anděl a ďábel, polarity nejsou jen patnáct kilo a mínus patnáct kilo, plus a mínus, vyšší polarity jsou abstraktnější nějaké asi... Pro východní náboženství existuje jen Nirvána, Tao apod., podle mě není vůbec nic, je úplně Nic. I láska je totiž bytí a nebytí dohromady v maximálním kontaktu s nebytím, nejvyšší princip bytí...alespoň z našeho pohledu:).

Pozn. pojmem nejá myslím i druhé bytosti. ... V nejvyšším spojení by teoreticky mělo být (nic+něco) + Nic a mezi nimi láska, láska je A + E, polarity dohromady, ale má tu vlastnost, že to nejde donekonečna, že nic+něco + Nic je opět něco, láska umí ukončit, dokončit, obsahuje dokonavost...a také je nespojitá, nekonečná...

Proč staré národy nepojmenovali Tao, Nirvánu apod. jako Lásku? Podle mě proto, protože je v ní určitá pošetilost, může svést sklouznout k pošetilosti, k ďáblu, neb září, ale to napovídá, že i démona v sobě již zahrnuje, napůl, nějak tam je, ale láska démon není ... je láska a když začne být trochu hustší, růžovější a červenější a hnědší apod. už je to ďábel a nakonec tam je i spálenina a pak i třeba chlad atd...:) V ní je vše. V lásce je vše a vše se z ní vyděluje. Je důležité v ní zůstat:) ale i poznat tento svět...

Ale toto je psychický pohled a neznamena, že fyzicky je jen vlečka, ono se určitě samo rozvíjí nezávisle na nás... vlastně i nyní se kompenzuje spotřební libidózní společnost objevováním fyzického světa, vesmíru a přírody...kompenzace běží v přítomnosti i v rámci času...dohromady je to pak nic a nebo láska, světlo, pole apod...

Svět by bez prázdnosti byl jedna velká Onanie. ... Můžeme všem přát štěstí, velrybě apod., ale něco ve mně jakési negativno, zlo, záprdek (ne-láska, ale vlastně nevyjádřená neuskutečněná sebeláska –tedy i potlačené ne a touha po lásce) to nechce a chce to pro sebe neb jej nemáme... i s tím lze pracovat...Jsme v moři nebytí, vše si musíme udělat sami. Nebytí je kolem nás i v nás, všude... Proč si tu nemůžeme užívat bezpečně a úžasně, třeba velryba plavat si krásně v moři a být šťastná, stále se musí bát? Asi zde je práce, a tam odpočinek a krása. Kdyby to bylo dohromady, nebude to potom hezké a to je krásné. Ale i zde je to krásné a úplné, stejně jako asi tam, jen tam je to úplnější...

POSLEDNÍ strana byl zase posun na vyšší level, zdá se, že teoreticky „poslední“.

Když se na to podíváme nepřejícnými očima, tak my dopřáváme velrybě aby byla šťastná a dojíáme se až, ale my sami se stavíme do role nešťastných, zato "dospělých", ti, co vlastní zlo a ona ne, a my trpíme a ona si jen užívá, je tam i závist a sebenenávist a potlačené zlo a hysterie, narcismus (ona ať může a já nemůžu) - takto to nemůže fungovat, to je opět monolog a jsme velm inertní, jsme E'. Projikujeme si do ní sami sebe, a takto to má mnoho rodičů s dětmi. Ona ať je šťastná, my nemůžeme. Někdo musí být ten trpící. Je to tak, že vždy jen jeden může být šťastný a uvolněný, druhý musí hlídat. Je to dosti o Erotu. //

Nehodlám být nějaký duchovní, mudrc, mystik, vedoucí - tím bych byl proti všemu duchovnímu. Nechci tu zodpovědnost (co když se to pokazí) a ty pohledy šikanujících lidí, co stejně chtějí jen slyšet, že jsou špatní a sledují, jestli jim to dokážu říci, neb se uvolňuje potlačovaná agresivita, mají za Boha Erotu. Byl bych tím proti samotnému principu duchovna, které říká, že všichni jsme bytostí a nikdo není výš nebo níže, všichni jsme nízko i vysoko apod. Proto radši nic. Chci být normální. Lidi potřebují tyto lidi, nadlidi. Aby je mohli obdivovat a pak ponížovat. Není to dialog, tak mě to nezajímá. Oni by chtěli pokoušet mé ego a vyzdvihovat mě někam...Je to v egu a o egu, tak to je... byt' si myslíme a chceme věřit že není... // Pro extroverty je bohem Eros. Podsaditost... Přišli bojovat nebo být pojebáni. ... tyto věci, duchovní učitelé a vše kolem není realita, ale opět ochrana před realitou, skutečným „já“... které vnímáme až v blízkosti smrti atd... Smysl...my unikat před tím musíme, neb to jakoby nemůže zde být, je to příliš jemné a nijaké a vratké, láska, při sebemenším setkání s realitou se to rozplyne, stejně jako vlnová funkce v kvantové teorii... na realitu to není stavěné, na boj, proto si utváříme ochrany...

Muž si vyvolává ženu sám, ego, právě štípáním lidí, extrovertní způsob – štípáním neustálým vzniká já, ego, ale zároveň je unášeno do kolektivu, kolektivního ega, celé je to jakoby Anima, jsme vytvářeni a snižováni zároveň... Ego také typicky je malé i velké, jako božství, Tao, protiklady zároveň.... Žena si také utváří muže, to E'...

Identifikace s archetypy u muže a ženy není ok, toto by mělo být nevědomé, žena není Země a muž Vzduch atd... jsme lidé.

Byl jsem v povznesené náladě a pak mě zase někdo srazil, to celé pracuje Démon, jak ta povznesenost (křeč) tak ten pád (tak ty jsi radostný jo?) je jeho "svět".Sexualita dítěte směrem k rodičům a možná i obráceně je důležitá věc (Freud), je to obecné apod. //

Pošetlost není jen agrese ale i velmi rafinovaná a naivní třeba mesiášství, prostě celé to lze nazvat šílenost. Mužství je právě o tom konstatovat si, konstatovat, že vše pošetilé a ženské je bláznovství a toho by se měl držet pokud se nechce zbláznit s ní...

Také je blbé, když je člověk dlouhodobě sám a skleslý nějak, tak podvědomě reaguje s pozorností a nastraženými ušima na každé oslovení od cizího člověka, často emotivní, radostné, nahlas, skrývající je samotné, ale ono to je chyták a odmítnou vás, je to šikana...člověk něco v něm by asi chtělo si povídat, ale... proto je důležité mít známé, rodinu, kamarády, pak je toto od „cizích“ relativní a nezabývá se tím ...Už umím ale se nezabývat lidmi některými na ulici, když cítím že se o ně nějak zajímám protože to asi chtějí, tak se schválně přestanu zajímat a zmizí ...

Hrál jsem si v potůčku trochu a přišli lidé s malým dítětem a měli velmi zlé pohledy, že jsem dítě, úchyl, exkomunikace, jsi ten, muž co neumí probodnout blánu a dospět, už to dokážu eliminovat, neb probodnout se opravdu s touto chvílí ti lidé nedají, žena má extrémní sílu a uzavře se, a nejde ji prošťouchnout, musí se všichni uvolnit a pak se můžeme normálně bavit. Takto je tam velká inertnost v nich... // Už umím ukázat, že jsem dospělí oni i já, vymanit se z předpojatosti, kterou si utvářejí...jde opět o práci s démonem vlastně...s E'...

Sny nemůžeme brát doslova, ale jaksi lidsky //

Malé dítě, jak jsem pochopil, má ještě velmi spojenou lásku s démonem, proto se nelze na malé dítě zlobit, je čisté, bezbranné, kulaté, ale časem v dospělosti se láska a démon od sebe více a více oddělí a dotýčný už není čistý, má ego (démona), potom jej zahodí a odchází zase zpět. A co s tím EGEM? Kam s ním?:) Je to vlastně naše dítě. Jako každé dítě a každý člověk, potřebuje mužské zacházení (jebání, poplácání po zádech, autonomizaci) a ženské zacházení (něhu, péči, lásku) a ono se promění, oživne a stane se živým. A to je koloběh. //

Muž tady jakoby je jen na návštěvě. Vše co jsem zde psal bylo v ženském módu, přírodní, fraktálovité, A a E svět je typicky ženská úroveň, relativita, i když se řekne Duch nebo bojovník, stále jsme v ženském světě, který tak vlastně nenávidíme (A a samé E', chybí tu slovo, je to němé, přírodní). Kde je Otec? Je to jednak úhel pohledu, že celý svět je žena, jednak ona si usurpovala E' v tomto pohledu. Muž si musí své místo teprve vybojovat, tak to je. Otec v bytí ale být někde musí, snad tedy

toto je proto jen půlka světa. Nemusí to být čistě zde Matka a tam Otec... myslím, že svět vznikl přiznou selekcí (žena) a že byl také stvořen a zákony vymyšleny (muž), že je to obojí (ne ve smyslu částečně tak a tak), ale že svět je o obojím, lze to vidět oběma úhly pohledu. Vědomí ja jakoby ta prázdnota, co se teprve plní. ... muži obecně přicházejí z míst kde je nic. //

celý život vlastně UNIKÁM, (viz odmítnutí) a to hlavně před sebou samým, stále nějaké hraní si na něco, stále únik ze svého těžištěm středu, od lásky, tak to máme všichni, život je veliký únik. ... Zstavit se a vnímat. Je to velká věc toto a rozvíjet to... //

Někdy je dobré začít myslet na něco jiného, myšlení může být jako takový obal, vak kolem nás, a pod myšlenkami, co máme v hlavě zůstává naše hlubší bytost, láska... myšlení není mrtvé, je živé a mrtvé dohromady...//

Bojem se učíme poznávat sami sebe. // Vlastně ego nás chrání před Bohem ... a proč je tak důležitá láska zde, jak to "říká" Světlo? Copak žijeme ve světě Démona, že potřebujeme najít záchvěvy lásky alespoň, copak je svět tak démonický? Není to právě ten problém spíše, že si myslíme, že svět je nepřátelský a démonický? Pak by tu láska byla. // Je to trochu vzpoura ... Světlo snad nemá předsudky vůči našemu světu a nevidí jej jako nepřátelský...//

Láska je A a E a nic jiného není, je jen z těchto dvou jevů. //

Když se mi něco nepovede, typicky, protože se dívá, ženu to potěší usměje se a ještě zvýrazní svoji hrozbu a moc, v tom se liší od mužů (a muži - přesně toto nechápeme, její cíl je totální eliminace, absolutní), vzrušuje je relativita a jsou stále poníženy jakoby, baví je to, (muž když někdo ukáže slabost nechá ho být a nechce to vidět u muže, ale žena Eros je o ostrost a slabost) ... proto muž, co má slabost rád, tomu se toto nestane, neb ženin Animus s ním moc neháže, se mnou jo, neb jsem na tom, jako ony. //

Vlastně nejsem vůbec chytřejší po tom všem, jako bych se nedověděl nic nového, a přinesl si domů vlastně ani kýbl hlíny ne. A to je dobře. Neb to je realita. // Démon se nás celou dobu snaží přesvědčit, že nic není podstatou světa, že něco existuje, je mnoho povyku pro nic. Nebo naopak i ničící věci do prázdnoty? //

Když si někdy uvědomím, že vše je vlastně nic, tak je to příjemné, a nebojím se. Stále někdo něco chce a stejně neví co. Nakonec stejně přijme prázdnotu.

12.srpna 2018

Reverzibilita tam tedy je - z lasky se vydělí démon a je možno jej zas pretvorit a splynout s laskou... / Není to ze se démon utopí, změní se ale i zůstane kým je napul v láska je ale jednodlita.../ Svetlo se take asi boji smrti a "chce" aby vse byl zivot, ale i to sedive ego i ten demon je ono jak jsem pochopil, vydeli se to z nej a stale to je ale ono, laska take obsahuje sed' a nebo ohen atd ale je jednodlita.../Moc lasky je v tom ze je vlastne vsim a moc nema. / Ego tu je snad proto abychom nalezli autonomii a laska poznala sebe sama./ Uz se mi demon spojuje s laskou v jednotu...a mene se bojim...neni to stejne jako byt male dite...// Prijde mi ze lide jsou jak duchove vuci Uplnosti a nevi o ni...maji Boha a uprdenosti a nevedomost...: toto je projev meho ega...//Je to posetilost (delat neco na co nemam a vychytrale rikat ze na to mam - je to jako rici "jsem Papez" - ostatni se budou smat ale vy to myslite vazne - kdyz te lzi nebudete verit rozbiju vam hubu hrozi a jim ztuhne usmev. Vsichni vi ze to je lez ale nejde to - prejde to do iracionality demonu zhavosti atd (posetilost je snaha byt jiny Bohem neb jsem neco maleho byl jsem zmensen). // Ten Papez - je pak v nem E' na povrchu propalujici se do zhaveho stredu.../ resit vesmir a myslet si ze to vyresime. / Touha splynout s vecmi a systemem mi prijde kolem...// Byt duchovni apod je stale si na neco hrat a chranit svou podstatu. / Pani co vypada silene, strojena a duchovni a "klidna", agrese neexistuje atd - i tak vypada neindividuace Anima. Pokud se nechceme zblaznit tak jen max jednou nohou s ni mluvit... nakazлива choroba to je... // Listi je venku i ve me - dovedel jsem se "ze listi". / Opet pokud neco objektivizujeme vzdalujeme se Bohu, Boha, vesmir, sebe, svet, role ve spolecnosti - objekty - e' jsou totiz dulezite. / Boze, cely zivot jsem prosazoval lasku nebo Boze, poradne jsem to tam zmydlil - nemusis se uz bat, ... prosazovat lasku je demonske a prave laska to neni.... Chranime si sebe (iracionalitu srdce). /nebudu delat nikomu saska a byt "ten co vi"./ Nas ukol je asi to objektivizovani. // Zeny jsou jaksí natesene pri setkani prvnim sexuelne - i proto je jsem gay gayem neb rekne ze je gay a toto se v nich uklidni a neni to roj ale rovina, ony o tom nevi co v nich je (pichani nepredvidatelne utoceni atd.)..Take se musim ucit jak na ne.. typicky to je o bezduvodnem napadani ... uz chapu ze nekdo muze mit prot.// Nechapeme ze nekdo jiny muze totez vnimat a citit jinak - to ze citime ze citime vsichni neco stejne je ego a i naopak ze kazdy citi to sve jine jinak...//Ego uvadne a odpadava casem, je zrani duse v case...// O J Palachovi - nepatri nam jen jeho cin - to je receno hezky - duse je kazdeho z nas a ciny jsou neco jine...//Co nemusí byt pochopitelne je to, ze Laska je jednodlita ale ze vsechny objekty v ni jaksí jsou...//. Laska samotna ale nic neni, "potrebuje" nekoho kdo miluje neb tam je laska...// Pokud k necemu mame nevyzraly vztah - u me k zenam napr. - je tam nenavist (ty

kravo atd) ale i velka potencialni skryvana laska k ni (tohle sem nepatri - laska, ja zena, schovej se zeno, miluji te vlastne), emoce jsou az na pude.. ona je moje smrt i zivot...typicky utahuje ji usurpuje hlida a pak ji naopak vse dovoluje neb je uzasna - asi se mnou zeny a Animus hazi no...// Laska baze atd jsou zde jaksi nepouzitelne - mizi pri prvni kontaktu s druhym clovekem (vlnova funkce kolabuje) a je to pak jakoby demon ta baze a i se v to meni castecne - je to nesdilitelne a jen nas svet najednou, ale prave proto se musi baze dvou lidi najit...//Shrnuto - ego i baze jsou nepolapitelne slozite fenomeny - vodové...miseni ...promenne atd.. hystericke... priklad u ega: ego je my to mame stejne my kolektiv a take - jde v zakladu o dulezitosť kladenou na odlisnost mne a tebe ci vlastne DULEZITOST jako takova - je jedno na co se upne, na me na tebe atd, ego je dulezitosť. Ne ze by laska nebyla dulezita ale neni to krec. Vzdy jde ale o nas a nasi bolest (potlacenou). //

// Opet ego posetilost demon atd v textu je tataz vec stejne povahy - jedna entita...

Laska smrt nic zivot vse relativizuji kazdy po svem... ... a podobne zena muze a muz zenu. / Logicky duchovni rust je sbluzovani se s prazdnou, a vrchol musi byt Nic. / Toto nic muze byt pro nas E'. objekt fetis utesovatel atd...obsahuje samozrejme i agresii (nic je zniceni neceho). // Stale lekam se a utikam. // Nesmi se zapomenout ze ten svet sleduje pozorovatel - to o cem tu pisu ze jsem toho soucasti...// Obcujeme s E', s tim, jenz mlci a na nic nereaguje, je zivy, mrtvy?, co to je? toto milujeme a sukame s tim...neprestane nas to udivovat. Je to nase spise moje:) nekrofilie. Z toho E' (bozskeho cerny maly tvrdy objekt valec kvadr) je obklopen puchem ale ne hovnovym je to v tomto smeru "ciste" bez jidla...duchovni.... A toto i sikanujeme neb je to podezrele neme a nehybne a trapne ticho...take bychom mohli byt jako ono totiz. Nebo nas pak muze zranit neb jsme to my kdo se nehybe je bezbranne tiche dite - vidime v tom sebe v E'..// Lide velmi podlehaji empatii snaze vzit se do druhého - nekdy je to prokleti prave u posetilosti ktera vlastne z tohoto i vzniká - rozbredlost.//Tedy nirvana tao atd jsou laska a nad nimi je Nic by bylo "logicke" a zapadni. //Kolektivni inteligence je zajimavy jev treba u mravencu kdyz si ze sebe stavi mosty apod. vyviji se prirodnoz selekci jako vse - vliv tlak z vnejsku..podobny je asi i mozek...//

System stve kazdeho jen ne posetilce, ti z toho tezi, ze muzou neco a nekoho ovladat - treba i vetrani chodeb ve skole, pro ne tu ten system je. Pro nas ne:). Ze muzou mit majestatni pocity majestatni hudba ... kdy malost cloveka kompenzuje se smesnym vyhruznym majestatem. Ono kdyz uverime ze nam neco hrozi - tehdy se na posetilost nachytame neb spadneme z normalni racionality do iracionality a jsme na dne. / System je nas kulturni zavazek. Ego odumrelost chomacky prazdnost teplo odpadni... // Musim stale neco lovit, jebat do neceho, asi jakoby tryznit, obeti, objekt zkoumani, cele se mnou dohromady je to ego a je to i prenos sebedestrukce ven..vyjadreni...// Laska a demon jsou neoddelitelni.../ to iracionalni jadro v nas, baze, obsahuje i racionalitu, neni hloupe apod. /

Typicky je to o bezduvodnem napadani te zeny ... neb se branime chranime sve citlive ja ktere je ale prave tim viditelne prave pred vychcanou hrudou podrazackou bozska uz chapu ze muz pri kontaktu s zenou se bezduvodne nasere a je emotivni a hneva se ji se to libi a on se hneva jeste vic (proc nejsi chlap proboha? v klidu a nevbujici, proc jsi posetilost a nic nemas a delas ze vis ze to mas a i ze to nemas vis atd), chapu uz ze nekdo bezduvodne napada nekoho..... a vsichni kolem i ja samotny vim ze se s ni stejne musim spojit nakonec ze je to moje nevedomost...anima... On muz tvuj muz je uzasnej, ty ne. ... To je zivot ze se tu setkavame s protienergiemi co nas dradzi...nekteri muzi to se zenami berou vazne jako boj ale tak to neni a nikam to nevede... Zenu to velmi prekvapi ze je z ni muz paf a i se ji to libi neb ma navrh.../ My nechceme sve problemy casto resit neb to znamena bolest nejistotu a hlavne poznani jine pravdy a ta je bolestna i ulevna asi vzdy...zena me jakoby stale pozoruje a je tu a ja nejsem autonomni...obdivuje co delam a jaky jsem uzasny ... u me neni anima neco vytlesneneho uplne jako u muzu nejsem na to orientovan do znacne miry...//...laska zna pravdu i lez a oboji tam take jakoby splyva mizi posetilost je take lez i pravda zaroven.... da se rici ze je laska a touha orientace na lasku - posetilost - zamilovanost je vlastne stale touha po lasce, touha... // Ego je tedy pridana hodnota umele bezduvodne, dulezitosť, Istive pridana hodnota necemu a neco se tim ma skryt - prave to co je skutecne dulezite? - baze.// Rozkol na ego a dusi je dulezity a je soucasti muzstvi - ochrana duse.// Uz vidim vice Jednotu a Smysl. // Zas tak dulezity jedinec neni ne vice nez celek jehož je soucasti...// Extroverti vzajemnym povrchnim (dle jejich slov povrchnim) stipanim ze spolene hmoty se oddeli a vznikaji ega a zaroven je ego jedince odplaveno, snizeno do celku hmoty (vzniká odpadni teplo, láska ...) ...U introvertu asi naopak - ale jak?

4. Citim ze tento text v mem zivote moc vyznam nemel a to poznani - je to sum na zdi, 2D, nic, imago, duch.// Ego a svet atd ma vyznam jako choroba, je to vlastne choroba, vse je tu jakoby nemocne...svet je choroba. Nemoc je boj a ucime se jak s ni zachazet, nemoc prijde pokud potrebujeme nejake poznani, nemoc prijde mame li si odpocinout. kdyz se ji bojime tak ji k sobe lakame vlastne...nemoc je velky dar a krása stejne jako nas svet. //Spina z onoho sveta se haze sem:) - projekce. je to i naopak ale oni maji asi navrh ale i peklo je projekce nasi spiny tam...// nemoc je nekdy vysvobozeni - lokalizace globalniho nepolapitelneho problemu, nejistoty v E'. Je to vyzva k premysleni stejne jako byt na svete...a vyzva ke zmene a k procesu uzdraveni. Uplnosti? uzdravim se a co potom? proto laska je mimo tyto polarity a je vysvobozovanim i z relativity vlastne.../

Svet je choroba - trpi, protoze je nevedomy to je trest a je tu snaha se vysvobodit./ to ze je svet choroba je videt hlavne na civilizaci nasi. /... Miseni A a E jakoby melo jit do nekonecne jemnosti ale nikdy by to neskoncilo - proto laska je ukonceni tohoto procesu miseni a zjemnovani a je mimo nej (typicke - neresitelnost a musi se prejit na neco jine jiny mod - neb to nema reseni jde to do nekonecna), je jednolita, jako kdyz roztavime dohromady dve latky a pak je to cire pruhledne najednou.../ O lasce muze psat jen Demon neb nevi prave oc jde....take laska aby mela svuj ucinek musime poznat co laska neni jinak to nemuze byt spasa...musime ji ztratit a nalezt.../ O tohle mi presne slo - neco mit a moci se na lidi s "cistym svedomim" vykaslat. Neco mam a oni ne a mam navrh... / Pesimismus atd je uz zakonzervovany vztek a touha po lasce a laska a jednou se stejne musi projevit. / Mozna ze tato alchymie se odehrava jen v nas a s vesmirem nesouvisi a nezahrnuje jej...ale ty analogie tu jsou.../posetilec i egoista a samotar napr. ma vnitri rozkol - chce kontakt pekny s lidmi ale nikoho uz nechce videt a oboji vyjadruje zaroven treba tim ze mlci a neprijemne srka obcas.

5. S zenou sila a logos neeros hybe - chce to pryč od sebe nebo na to myslí atd.../ Cim vice splyvame s Laskou cim vice milujeme a davame tim vice se paradoxne stavame individualnim a sam sebou (vybuch supernovy? exploze i imploze)...zde je to prave jinak asi - dava to trochu logiku - vice kontaktu je vice zpetne i naseho ja, opet sum:). zde ale take plati ze byt sam znamena byt v kontaktu se sebou, tam ne, tam je jen laska mezi bytostmi:), ...kdyz se odevzdame uplne - odvaha nebyt, nalezneme se. bojime se a pak ono to nic neni - takovych smrti bude jeste hodne po smrti tam a zpet...? tedy mene davani znamena mene ja paradoxne a vice ega...//potlacenou agresii jiz casto nelze projevit navenek uz to proste nejde.../Cim vice nejsem tim vice jsem (objektivne) a cim vic jsem tim vice nejsem...// Text je dost sugestivni - laska je neurcita vec a muzi si carovat s pojmy jak chci to je problem ale i to je vlastnost neomezenost lasky, spojita entita.../ uz jsem nad svetem kolem a nemam moc ego - ideal:). Snad se neizoluji a nezblaznim.../ Nase ja s jeho problemy způsobuje ze tyrame pro tyrani, to zvirata nedelaji - zajima nas ta vec samotna...opice uz taky trochu...mame silnejsi zpetnou vazbu - silnejsi ja.// Bezpeci je sice pekne a potreba ale my to prehanime a kastrujeme... - samozrejme ze delame to nejlepsi - tim by vzrostla agresivita mezi nami...ale vlastne.../cim vice dame od srdce tim vice mame - princip zpetne vazby - byti - demona, musi ale byt na druhe strane prijem a odpoved jinak to nefunguje...//

Extrovert dela klin mezi pratelstvi introvertu predatoru, extrovert vice nez kazdy se boji okolniho prostoru te neprijemne prirody (neni tam doma) mimo domov ale protoze je bojovník prave toto (trochu i posetile, ze tam nema co delat ale schvalne tam bude a bude tam nicit) premaha, introvert je pritom "doma" prave tam spise v extremnim pripade mimo domov v prirode....stejne tak zeny davaji klin mezi muzska pratelstvi... // Pokud si introvert myslí ze tím ze se prohlásí za introverta a bude za to bojovat (za co vlastně?) tak ze neco zmeni, ne, bude to teorie (prazdny souboj pojmu) a jen to prida do spolecneho kotle, musi sam byt sam sebou nic vic...asi./ Extrovert prohlasi introverta za vyhubeleho co si povida se zviratky a je jak dite (neb to je posetilost introverze - mj byt sam a pritom mu to prijde normalni a vsichni tu jsou), silenost je nakazлива a extroverze se tomu brani... // Byli jste moc v presile... / Tedy nemusí fungovat hned co s námi hýbe na to jsme sexualne orientovani, může jít o démona v nás...vlastně jsem demon postizenec poházenost nesprávné uspořádání v této oblasti muze a ženy ve me - blabol dohromady spatlanina...jsem nemocny krivy mrtvy v teto oblasti koktavý a to mam ale i rad neb jsem orientovan na Anima mj....sebe.../ typicky kdyz mame najit reseni, procistit se, ucukneme, do neresitelnosti - bezpeci tam dole. / poznani jit vys je o bolesti.../ S zenou sila a logos neeros hybe - chce to pryč od sebe nebo na to myslí atd...a vzdy zaroven jak odmítave tak plus afekty oba mody soucasne neb nevime co to je zac a co s tim e' mame delat....anima je asi podobna k tomuto...// Nic nepusobi kriklaveji a nebezpecneji nez kdyz vedouci nejvyssi mluvi jak dlazdic a je primitivni. Je to obrana pred temi co toto rikaji a zaluji jej a vycitaji mu atd... // Jako demon touzime po Bohu zpet (viz sex) delame ze sebe Bohy a podobne take nenavidime Boha - mame nabozenstvi. // Mel bych se prestat v praci bat, jako vlastne vsichni tady a mit tu sve pohodli pohodu...nebat se stale facky odnekud...pak se vse zlepsi...proto to tu je abychom se toho prestali bat a to plati o vsem. Muj problem byl spise zde:).

Vse je tu uz naopak - extroverti lovi introverty a zeny jsou muzi a muzi zeny. Posetilosti. Kazda posetilost by teoreticky mela byt k smichu neb rozpor tam je. Zkusime ji zmenit na smich?

Nemoc je typicky autoimunní - sebezpoziraci i to je ego - jako jist vlastní tkan, lidozroutstvi...seda hmota zesedivení...chomáčky, odpadní teplo...vysoká entropie, Lásky je podobná odpadnímu teplu, ale ona žije, protože je úplnost, a dialog a mohou si v ní protiklady podávat ruce, démon je jen část a proto to nejde v něm...

Smysl, Světlo se zeptá? Co jsi se zde naucil? ... ucil jsem se, nejde konkretne odpovedet...spise je to otazka k videni celku a ... ano byl jsem, zazil jsem, a byl to sum a ego...ta otazka jakoby ten život vyvolala celý...jsou tam pocity které nejdou popsát ... právě ... tak to má každý...

Stipeme se v práci, abychom pracovali a nelenili a neutekli z té práce pryč...

Většina homosexuálů, leseb nebo gayů, to mají jinak než já - jsou hluboce zahlceni pozitivně opačným pohlavím a identifikují se s ním nějak (já jsem v tomto negativní a pesimistický), ale v nitru jej hluboce nenávidí...a samozřejmě milují..., homosexualita je maska na heterosexualitu, jak jsem asi psal, cis je gay chce mladého chlapce (mj své mládí) nebo stejně starého (pak je spíše análně hysterický) a trans (feminní gay...)

Kdybychom plně chapali relativitu neb my tomu stále nechceme verit a překvapují nás zpetné vazby (boj vyvola boj napr. - vzdýt bojuji za mir) - neb musíme svět vidět zdalky intaktně a nebyť tolik v něm a je to i nás sen nemít bolest...

Pjér a M. L. Franz tuším, říkali že pošetilost inegrovat nelze, myslím, že jde. Jen se promění, stejně tak se Animus i Anima proměňuje v průběhu individuace, i Démon se promění a splyne s Láskou. Splynou v moudřejší Lásku, v dobro...zdá se to divné, ale ono obráceně, na kouli se udělá boule a začne červenat a pak se i občas strup objeví a začne to být démon, začne se vzdalovat od Lásky. symetrie...proto celý svět je tak trochu démon.

Bohužel hledám zvláštní světy, úlet, abych opět unikl od reality, hledám božství a nejvyšší úrovně bytí, jen abych si připadal zvláštně a nadřazeně a chráněně..ale je to i zvědavost a touha poznávat...a mít tedy vědomí...

Nejvyšší dokonalost je svět sám, realita, je to prověřené dlouhodobě, nic dokonalejšího není. Právě démon se snaží o to, aby něco bylo obyčejné a pak zvláštní a to má rád, když to je jiné, realita, báze, je zvláštní i obyčejná zároveň.

Už bych neměl tolik používat kouzla na druhé, a stále se bránit, pokusit se jít k sobě, moc jsem bojovně vystoupil do prostoru vzduchu před sebou, jako duch či démon a potřebuji se stáhnout k sobě, i mj. do svého srdce...

Myslím, že se mi vynořilo něco jako bytostné já. S tím se nedá identifikovat, prostě to je i není já. Pokud se s tím identifikuji, je uvnitř malý černý - koulička, to je já, esence zla dá se říci...ale já není zlo...Je to jakoby koule, malá v hlavě, žhavá, jedolitá, žlutavá, jako Slunce trochu... démon i anděl tam jsou pevně u sebe, už tam nikdo z nich ale není, u mě to je démon a anděl, u jiných lidí a nebo v nižší úrovni to může být muž a žena...to už je hodně ezoterické:). Právě rozkol mezi nimi, vznik jich samotných, v tom se tu denně brodíme, a nemůžeme se démona zbavit. ... Ta koule už není bytost, tedy už to není stav mana, ale já bytost a koule a dohromady jakoby bytost, a ta koule je pozitivní tím, co je, dobro je právě toto, nevím, jak to vysvětlit, mysl - možná stejně jako malé dítě, také je dobro, ... tím, že svět je v jádru pozitivní - je láska. Od malého dítěte se ta koule neliší, každý jsme stejná bytost rovnocenná, jen se liší životní zkušenosti...

Myslím, že mě i tento archetyp opustí, jako to "osvícení" na počátku května... a budu zase normální, to bych si přál, ono to nezmizí, ale zůstane to na pozadí...

Jakýkoli útok jste okamžitě schopni vybalancovat a druhého vyladit, koule trochu zavibruje v sobě, vybalancuje to...vnitřně, dokáže okamžitě vyrovnávat protiklady a vybalancovávat prostor...natáhne to do sebe trochu a balancuje a proměňuje...toto je sen každého člověka, aby na mě nikdo nemohl, ale tak to není, právě to, aby na mě nikdo nemohl je o démonu, co chce mít moc apod., není to nezranitelné, nejsem svatý, a nejsem šéfem situace ve smyslu v jakém to vidíme my, jsem všude i nikde...hnacím motorem je (tedy u mě) vymanit se z utrpení a ubližování mi, a bych měl nad věcmi trochu moc, ale zjistí se, že bez utrpení to nejde v životě a to je asi důležité...bytost nemá moc, prostě to je bytost a tot vše. je to trochu jako kdyby měl člověk místo mozku hlenovitý plyn (barva hlenu:) jednolitý...Láska je kouzelná v tom, že tam nic není - je to průchozí a přesto je to silné - prostě útočník tam vejde dovnitř a působí na něj jak mužské tak ženské a pohlcující síly a odchází jiný ... jenže bez lásky láska není a nemůžeme být jen u teorie, vždy to mám tak, že jednou nohou ohmatávám strukturu a teorii a druhou nohou to jsem subjektivně to zažívám, co to je... mužskou část zajímá struktura, ženskou část ta věc samotná...

Úroveň bytosti se liší od nižší tím, že nelpí na věcech a neidentifikuje se s nimi a neprosazuje sebe skrze ty věci, příklad - přijdete do banky a je tam paní, něco vám vnucuje, nějaký produkt, vnímám, že jsme obě bytosti, opravdu se vede dialog, už jsme co jsme a pracujeme s prostorem kolem nás společně, není to, že pomocí věcí dosahujeme cílů, ale jsme a děláme něco společně, s něčím nesouhlasím, s něčím ona, mluvíme jako bytosti, v klidu, někdy tam jsou emoce, v klidu odmítám její nabídku, chápu, že je to také člověk a bytost a ne stroj, na konci odejme oba proměnění (to je ideál ale), více se mění lidé kolem než já..., ale lásce předávám asi více, e to nevadí, jsme to stále my, jen i bohatší... Nejde mi o peníze, nejde mi o to přesvědčit paní o mém vidění světa, nejde mi o obdiv mé osoby či obdiv její, nejde mi o strach, (strach se jakoby rozplyne v lásce, láska sama je stach - transformace, hlenovitost, ale strach v ní není), nejde mi o to dostat se jí do duše, jen o bytostní kontakt, a ten není ani ani atd., je úplný, povrchní i hluboký atd...

Důležité je, že to není: teď budeme myslet na prázdno, ale že vše je prázdno dohromady, polarity dají nulu....to je přirozenější.

ZJISTIL jsem, že už na mě lidé nějak nemohou, je mezi námi jakási bariéra, byť je veliká snaha od nich ji narušovat, šikanovat mě jako to bylo vždy, ale už jim brzo dojdou síly, zůstávají níže, ačkoliv jsme od sebe kousek ... došlo mi, že je to tím, že neví o tom, že démon a anděl (báze, láska) se mohou spojit v jednotu, pro ně je to oddělené, nemají k tomuto přístup, nevynořilo se jim to z nevědomí, mám něco, co druzí nevědí a ani kdyby víc trucovali a žadonili (jako démon), nebudou to mít, protože to je práce na léta...nevědomost je velmi urputná věc...těžko se proráží... .. Je to zařízené velmi jasně a přirozeně, božsky, dokud nejsme připraveni jít do další úrovně, neotevře se, neb není ve vědomí, můžeme projít mnoha zkouškami, abychom se mohli dostat do vyšší úrovně, a tím jsme už "prověřeni" - ale ty úrovně tvoří vědomí samotné... proto to není, že se otevrou dveře, dojde k proměně vědomí samotného, tím je to "ošéfované" a nefalšované...nic jiného než vědomí není, proto tam neproklouzne nikdo...vím něco teoreticky a prakticky, co druzí nevědí a nemohou, bijí se mezi sebou. ... Ono to není tak žhavé, jak si to někdo může představovat, že jsem někdo jiný, pošetilý apod., ne, je to naopak normální, jako malé dítě, když nemá nějaký záchvat tedy zrovna, obecně, ale rozdíl je v tom, že nejste dítě...ale dospělý. Opět, bytostné já je achetyp, nevěřil jsem tomu, ale asi to tak je, je to neměnný přírodní zákon analogicky či DNA a je jen na nás a individualnosti v co se to vyvine, jak to vyzraje...

Ještě lidé jakoby mají v sobě plochu, co je prostupuje zvlněná tmavá, 2D a prochází celým tělem a jakoby se dívají a je v nich 2D, démonství, strach a výsměch, svítící oči, právě to 2D nám "škodí", to E' vlastně...neumíme se jej zbavit. Všichni si myslíme, že najdeme nějakou formuli, kouzlo, a ta vše objasní a už nám nikdo nikdy neublíží, budeme vše vědět a bude vše úžasné, jsme velmi líní od přírody, setrvační, neb v rámci té setrvačnosti se něco děje, nějaký děj, pomalé zrání, ... žádná taková formule myslím není, musí se to odžít...vyzrát.

Kde je v rámci bytí tedy svět kouzel? určitě někde dole...nahore je jediné kouzlo - láska.

Pořád jsem ale imago, nejsem láska, a nechci být Láska, chci splynout s realitou, se Subjektivnem...

ještě mi trochu chybí asertivity, vlastního sebevědomí ... ale lepší je již kouzlit méně...myslet méně...

žena musí pochopit, že nemůže muže stále vyrušovat a stále s ním být v kontaktu, dělá to proto, co kdyby ji náhodou chtěl zradit, ublížit, a muž dělá totéž vlastně, číhá či čeká na nějaké facky, u mě je to extrém, držím ženu pod kontolou a ona neustále mě..."domina" ...ale už je to lepší...

Typicky démonství je, když se upneme na nějakou věc a už to není sranda. Snaha stát se věcí či spíše věc vlastnit a nebýt živou bytostí která trpí... rozpálíme se a potřebujeme jako kompenzaci tvrdou věc – kůru.

Ono je samozřejmě lepší pro nás pít se po věcech a penězích, než rýpat do lidí, mydlit se, a krást se vzájemně...ale jde o to, že se to nemusí.

Nepotvrzovat lidem jejich masky, pokud se nechceme dostat do stejné neřešitelné situace jako oni, třeba když je někdo anankastický apod...

šeptání je typicky pošetilé a nedýchá to tam...

Démon je typicky útěk, únik, smyk, někam, to souvisí i s leností třeba...

Když někdo cizí bezdůvodně šikanuje třeba za okýnkem někde, je to částečně i mým přístupem, to tak je, ale on má pocit, že se na něj budu hněvat atd., ale tak to není, právě když je člověk zpracovaný, už se na tyto jevy nehněvá...neoplácí stejně...

Problém se ženami je vlastně o tom, že mě nenapadne jim ublížit, ale ony to v sobě mají, třeba potkám paní v suterénu, jsme tam sami a ona je na jehlách a hrozná a mě to nedojde co se děje, nemám úmysl s ní něco mít - pak je v hrozných výhodě, překvapila, vyčítá něco, co nechápu a ještě ti vyčte na závěr že nejsi chlap, že ses o nic nepokusil, že jsi impotent... ona drží veškeré napjetí v sobě a já nic, tak tedy nic no, nevsímat si toho...

Když mám démona i anděla u sebe a jsou jedno, nikdo mi nemůže ublížit...na pozadí kdys bych řekl, že díky tomu, že démon jsem a druzí tedy musí být ti hodní, ale to už tu nějak vymizelo... právě proto, že to máme oddělené ty dva principy, tak žijeme v démonu, neb ten si tu dělá co chce...

Láska tento svět potřebuje, neb stejně jako každá věc, potřebuje mužský i ženský princip, aby žila...tedy potřebuje být atakována (démonem) a obhajovat svoji pozici a potřebuje být živena - právě naší láskou, kterou v životě zažijeme. Každá bytost i Láska potřebují ženský i mužský princip, aby žila (péči i poplácání po ramenu - autonomii), láska je A a E a potřebuje A a E. A to jsme uvnitř ní v lásce, tam věci jsou a nebo je tam jednodušost...Láska ale nemusí jít donekonečna, stačí třeba jedno A a E a tím to končí, neb je úplnost a vystačí si v sobě sama...navíc tím, jak se spojuje s nebytím je ...No a ve výsledku je vše ta 0, nic, čímž se zachová princip, že "existovat" může jen nic. Je to asi naivní... .. láska není ale věc, co ožije, žádná věc tam nikdy nebyla...ale péči a boj ohrožení potřebuje...ve správné konstelaci opět...

Pokud je svět vlastně o relativitě, kde je muž? V lásce už je, to ano, ale kde je? Když je v lásce pak je to jedno...je to Nic do značné míry asi...(nic je absolutní)..

Už jsem tam, kde jsem chtěl vlastně být a od dětství vím, že toto existuje, tento Duch Démon Láska a že výš je ještě vyšší Láska ale tam nejsem, ... v dětství jsem cítil, že pochopím li toto, pochopím principy světa, sebe sama ...

Jde hlavně o to si to zažít, pak se to pamatuje navždy, neb myšlenky utečnou, ty jsou dočasné ... Vlastně to je úplnost, rodina, Otec, Matka, Dítě nebo Ego. a vše to je láska a potřebuje lásku, otec je E a matka A ale i jinak apod... je to velmi extrovertní svět, sice dýchá a netopí se, to proto, že je tam integrováno i vnější prostředí, Duch, neb toto celé je Duše a Duch je kolem, tím nemyslím na tomto místě Boha, ale vzduch a prostor kolem a přírodu kolem apod, a opět je to rovnocenné...

Nyní už stačí jen se uklidnit, a dále prohlubovat, už volněji, přirozeněji, bez kouzel a sebezpozorování atd. být zpětná vazba tam být musí..., možná, čistit se, vlastně od hoven, ... nejde o to být čistý, ale být sebou a laskavý a s láskou k druhým, bytostnou, hlubokou...ideály ale tento svět nesnáší, protože vždy pozná FALEŠ, hraní si na něco, to je velm idobře, ten démon tady touží po Lásce, a každou faleš pozná:) a zasáhne a řekne ne, toto nechci, toto nepotřebuji...upřímnou lásku chci...to je to když ženská řekne, to je pacholek!, toto působí někdo mezi Démonem a Duchem již...už jej faleš nezajímá, tu zná...a přesně ví, jak na to...Ale nikdy lásku neuvidí, to by se sám musel právě změnit...neb je její součástí...

Možná, že to, že relativita je princip světa je omyl, povrch a pod tím opravdu Duch, něco absolutního, klamného, nevíme..., ale myslím, že smíření se s relativitou je dost vysoký cíl na to aby to byl "cílem", ale nevíme.

Ačkoli se to může zdát při nějaké euforii jako úžasné a konečné řešení ontologické otázky, tak mám pocit, že je to jaksi odbyté, démonské, člověk nemůže pochopit bytí, k tomu je potřeba asi více úrovní, bylo by pošetilé si to myslet:), stále je tam mnoho štípání, je to o štípání, je tam démoničnost, možná to tak v rysech "je", ale je to jaksi nemocné stále, pokulhává to, svět klidně může pokulhávat, ale ... chce to vyšší inteligenci, vyšší lásku a nadhled než mám já, mohu subjektivně něco najít, ale nebude to úplné, o tom to i je, nikdo nemůže poznat úplnost neb za se skládá z více entit, ... možná že svět je nepoznatelný, neb nemá vnějšího pozorovatele, i toto je naivní a nemocná představa, (nevědomost, to co nevíme, vidíme jako E' a i to fetišizujeme abychom se v nevědomosti drželi)...

Umět se omluvit

Udělalí jsme si tělo jsme plně autonomní! máme fyzické tělo, suverénně jsme si je ... jsme, to j velká věc (Pjér), vše je prázdné a my máme fyzická těla.

Už po práci nic neb bytost to zpracuje sama ... oddech napjetí tam je ve mě ale není ... ale stejně výdech.

Jsmo i nejsme důležití a okolí je a není důležité.

Láska moc tak jak si ji představujeme nemá, je prostupná, průhledná, barvy hlenu:), má i nemá moc, dokáže se rozhodnout to ano, není bezbranná, je volná, volnost, co chcete dělat s entitou která je průhledná - budete ji atakovat? vše harmonizuje a vy jí...

To hysterické já můžu a ty ne je kombinace absolutního a relativního - opět, má oba principy na své straně...

Ženy jsou celé bytí a dělají že se jim stále něco nedostává:)), jsou totiž opuštěné, neb jsou všechno a kolem je nic, a pokud tomu nic něco dají a to nic do nich vniká, utváří se muž. Ale je to jen půlka pravdy, v druhé půlce je na počátku muž a ...? vše stvořil...

Možná, že celý proces je proces od Démona k Lásce, tak to vlastně bylo celý text, a stále je samozřejmě. ... někdo dojde dál někdo ne, vždy je to ale tentýž princip, a strop existuje asi, viz láska není donekonečna opakující se něco...ale je asi volný velmi...

Až když něco máme, jsme spokojeni, ale není to, že bych to měl, vlastnil, to ani nejde, to spadne k démonovi právě...intuice naše je správná, něco tu najít, ale ...

A teď už se jaksi zraje ta "vyšší, hlubší" úroveň, ... v lásce nuda není.

Pozn.: nebylo to pěkné, bylo to příšerné:

Vlastně má pravdu, jsem divný, nechci s ní nic mít, s tou ženou ... celo dobu se vás milí čtenáři snažím přesvědčit, že jsem normální ... Démon si nic nevezme k srdci a nepoučí se, neb srdce nemá.

Je vidět na dnešních lidech, že dost mají mysl - všichni mě pozorují, musím se podle toho chovat než mysl jsem, jsem já, vnímat sebe...být v sobě. ...máme rádi show, z donucení...

Bojím se vlastně zla, neměli bychom se jej tolik bát...to je důležité, samozřejmě ne vůbec, to je nemocné...Když není zlo venku, utvoří se v nás, a to není příjemné, být našťvaný na sebe...

V textu se zabývám "zlem" a proto to tak vypadá, musí je to tak brát, že to není obraz tohoto světa tento text, ale dílčí zpráva, uhnutá někam, zaujatá něčím, dobro teprve na sebe čeká, po tomto textu..., každé negativno působením A a E ožívá a je pak láskou...

Muž a žena si negativno a pozitivno mezi sebe dobře rozdělili, žena horizontální démonický princip a muž nicota a démonický princip, na nicotu lze hledět že je A nebo E nebo obojí zároveň..... Když jsme v módu, že muž byl na počátku, tak nicota - muž absolutno dovolila existenci něčeho a prostoupila to, asi právě nicota je kostrou světa. ale muž ve smyslu Duch je i E', naopak předmět... to už jsou komplexnější hry... muž je také hlavně odmítání hmoty, vyprazdňování se, vlastně muž je prázdný a E', vydechne a zaplní jej E' takové volnější ale tvrdé...

Ono při přibližování démona a anděla se zdá, vyzdvihoval temnotu i světlo zároveň je fandění temnotě, tak to ale neprovádím, jsou zhora oba zastropováni a další věci, viz text.... může přijít, že je to divné, že to je mišmaš, ale není to pak tak...

Velká záhada jsou kvalie ještě více z hlediska A a E principu, neb nikam zapadají, jsou jako tao, láska apod...ale láska to není, je to jen její povahy a je to démonické docela, viz buddha a jeho zbavení se smyslů, pak nalezne "lásku", zruší lásku a nalezne ji...nebo když smysly samotné se spojí s láskou zpět v jednotu, ... smysly jsou teoreticky vše co existuje z našeho pohledu nic jiného vlastně nevnímáme, ale třeba počítání sem zařadit nejde, byť základ asi je opět iracionální, smyslový. ... také jsem tu opomněl poznání a inteligenci, ta je také samozřejmě:) součástí lásky, je tam nějak, potřebuje však být jakso možná hmotná, E'ovitá, nevím...

Bylo to zde moc zaplněné, málo nicoty tu bylo...

Do doby než začne žena muzi něco davat je prázdná (posedla Animem) Zde je i vidět asi to paradoxní davej a budeš mít víc v jedné své polovině (?)...Muz je více to nic, nic je absolutní a tvrdý a drží rytmus je nemanne je i desive, ale hmota jej může zaplnit a měla by i od ženy zaplnit, chce-li však být muz měl by hmotu ze sebe davat ven (přestane se pak bát, neb je strach - nic) ale také je pouhé nic (viz síkara od žen)...chce-li tedy jít muz do sebe měl by být prázdný...ale to něco jsou jen vztahy a relativita...tedy opět dáma je nic a vztahy...na počátku bylo nic a to nic bylo (dalo, může být, z velké strednosti a otcovské velkorysosti dalo) jin a jang (neb to dá 0) dohromady a to už snadno dá jin a jang...Buh tam nějak je a hra začíná. Odpadne od nic něco a oni z toho působením na to vzkřísí dítě a to roste a harmonie je. a ženský mód jak jsem psal by byl na počátku bylo něco a k němu přibývalo nic, neb něco bylo opuštěné, možná ji lépe nějak... ... teoreticky je nic a +1 vs -1 což je nula a vztah mezi nimi je realita - tedy opět nic, vztahy jsou prázdné a nehmotné...nic jsem zanedbával...když dáváme, plníme se, když bereme (jako démon), vyprazdňujeme se, ... když dostáváme či přijímáme, tak se také vyprazdňujeme ...

V NDE může být vědomí kde chce až na jedinou výjimku a to je tělo neb pak by bychom zili...

Iracionalitu zajímají vztahy a racionalitu hmota - v iracionalite jsme nic ale když davame tak musime precí něco mít, to raciono nepochopí, raciono je zatíženo hmotou a jejím zachováním (kdo nic nemá nemůže davat), iraciono je nevyčerpatelné, proto kdo miluje a dává, tím paradoxně existuje více - méně se o sebe také bojí. Pojem hmoty nás velmi tíží ale alespoň dává jistotu a není tak silná a démonická jako iracionalita...typicky - žena nezná míru, nezná dost, to je desivé, je spojitá a říká: hele on něco dává on něco má, muž míru zná a říká: on něco dává tedy už mít nebude:). Někdo se schovává si pro sebe vzácně nic... bytost vše dala (jakoby) tedy není nic podle raciona a i je všechno podle iraciona. Je nutné tuto transformaci prodloužit a zprůhlednit?:) to je sice Kristovské ale vlastně "démonické" - jsem co nejsem a je v tom uzel. Možná je to přechodné...

To je věc Boha integrace Demona - lezl jsi mu do řemesla. Démon se umí zrukovat do miminka a pak už je láska, musí se ale jaksi zvrátit zpět. Takovou sílu má jen Démon, od je archetyp síly, překroucení pravdy, tedy, že tu něco je, i když tu nic není, ale Bůh zase ví, že A a E jsou láska tedy nic atd...vzájemně se doplňují a nejde říci kdo je nic a kdo něco...ale je důležité o tom něco vědět, nemít to nevědomě ten proces a nezavídat Bohu...Když píšu Bůh myslím nyní už spíše Subjektivno. Právě naše neznalost Boha a touha po něm je vlastně negativní i...jsme pak stále na stejném místě...musíme s ním splynout nakonec ale ne že my jsme pak Bůh tak to není a také to není tak že jsme v něm sami bez lidí, je tam vše...

Žena má v sobě odmítnutí a hrozí se přitom odmítnutí bojí a všichni a vše jí odmítají (ale ona má v sobě anima - odmítnutí a odmítá je, to je asi tůžez). Když zjistí že by mohla mít odmítnutí v sobě jakoby se uvolní neb teď je uplná...

Když vidím muže, že jde za ženou, přijde mi to jako zrada nepochopitelná sebevražda a navíc asi i žárlivost ale jaksi jiné a nechápu to, oba pak podléhají čemusi čertovskému a démonickému, šikanóznímu, a ještě si připadají velcí a dospělí a že mají návrh, jako démon, proto v lidech vidím ďábla...je to zvrácené... .. prapodivná sebevražda muže a ta sokyně žena se vysmívá atd... prostě si řeknu, tady mi něco nesedí, tady něco nehraje, muž jde za ženou a neví si mě...všichni jsou jak duchové pro mě...(nebo) já jsem duch...proto ten "soucit" a živění pozorností druhých neb to chci aby se to dělo asi mě...nevím...ale není to tak, nechci nikoho, chci přirozenost, ne aby někdo musel...to je jasné...

Jsem s muži a nikdo si mě nevnímá mám být nic a brečím nejsem hmota jemná - nic ženské pocity

Žena provokuje muže tím že je hmota že tam Někdo je (má i kastráčnický komplex o něm to je také, ale až druhořadě, prvořadě muž štvě a provokuje ženu tím, že chce aby něco existovalo.

Archetyp se nemění ani archetyp pošestlosti ne...jen vyzraje ve vědomí, stejně jako z DNA vyroste člověk...

Síla archetypu démon je vlastně síla viz smyk Papež přesmyčka a je ve skutečnosti nic jako vše...

Kouzla - to povědomí, že by mohla existovat kouzla máme asi proto, že pocházíme ze světa lásky a láska je i jakési kouzlo, ale všechna ostatní kouzla jsou démonická... i ta láska je často se říká pošestilá...

Jde o úroveň vědomí tedy démon a Bůh nejdou na stejnou úroveň, nejde to obejít je to celá psychika démon...nebo Bůh a člověk he asi mezi něco...vědomí je vždy vše, co existuje na daném "světě", liší se jen, kde jsou zrovna klony, za které nevidíme, podobně jako pozorovatelný vesmír (analogie), - a dospět do vyššího vědomí znamená pracně odkrytí je a nejde to nijak obejít - ti co tam jsou by hned poznali, že něco nevíte (proto démon toto skrývá, že neví - ale to skrývání je právě to démonické, co jej prozradí, v nebi je proto nutno mít vše jakoby odhalené, to se děje postupem "času" asi), je to úžasně geniální, k Bohu neproklouzne ani myš:))...

Lidé se liší od přírody tím že propadají temnotě.

Pak přijde nějaká chytrá horákyň a vidí předpojatě mě svatouška a samozřejmě jej začne šikanovat (je také pošestilá totiž - ne ty musíš být hodný a já ne, já budu ta zlá a budu mít návrh, viz hysterie (pani si myslí že jsem nábožensky a hraju si na boha). Už vím, že každý předsudek lze rozvolnit dýcháním např. nebo péčí a něhou o něj, tím se ti lidé uvolní a jejich "moc" už není...

Problém je že jsme s bohem driv než to jde...

Démon vnutí cokoli, jde tu o to vnucení (viz iracionalita je na procesy orientována), klidně i lásku vnutí, a jediné co vlastně vnucuje je láska, tedy i opačná polarita...

Já jsem pošestilý a ona je pošestilá a chce aby ty jsi byl občejný člověk a ona v božství, neb oba božští být nemůžete:), viz démon nezná démona. nechápe to...

Ani mlecna hmota - to je zena...

POSLEDNÍ transformace, která připadá do úvahy, je transformace bytosti v božství. Např. bytosti, již plné bytosti, se nacházejí na onom světě, průhledné koule, ale jakoby mají v sobě ještě uzlík, individualitu. To asi není konečný stav, výš je veliká "koule" či něco úplného, Bůh, Subjektivno či podobně, tam se již bytost spojuje s Bohem a prostředím, tedy získává i vyšší poznání a ztrácí se, splývá s Bohem, je Bůh a má před sebou Boha (není centrum Bůh - jen on a ani to není myslím že Bůh je cizí bytost a ani že jste jednota, není to jako dvě bytosti, jen zpočátku, kdy pulec připlouvá domů, z dlouhé cesty, která mohla trvat i tisíce let, vlastně je to cesta od počátku vesmíru či spíše od nějakého času, jakási, jakoby po mnoha reinkarnacích, ale toto není přesné, spíše jsme spřízněni s minulostí, určitá vlečka tam je, není to tak, že celá bytost se reinkarnuje, část zůstává (na)vždy na onom světě, byla tam asi vždy a část (symbol) je vláčen světy až nakonec doputuje domů... ukončí se tak pouť jednoho pulce, co proplouval bytím dlouhý čas až nakonec opět skončil ve Stvořiteli. Byli jsme stvořeni z jeho Lásky a celý ten dluh splácíme postupně a nakonci již úplně, a milujeme a milujeme i jeho, tedy jeho a jeho - svět, tam cítíme sami sebe. Bůh je již pokud je bytost úplně průhledný, jako by k vám mluvil jen vánek, už nemá formu. Už tam není uzlík. Ale všechny bytosti tam stále nějak jsou, jen je to asi nějaké slité:). Ta láska, co vás svtořila a kterou jsme je neskutečná a velmi intimní a bytostní a úplná a široká, tam je nás duchovní otec i matka v jednom, každé bytosti...je to spojení s Bohem a ne - já, tedy s nicotou mj. Proto máme také "rádi" smrt, neb tam je nejvyšší sebe-intimita...

E' je priroda, okolí, to chladící a zpevňující ...

Zeny nadržene a muzi lhostejni vůči mě a to bylo vzdy...

Laska k Bohu - stvořiteli je jaksi automatická a normální, je to i láska k jeho dílu, on není jen osobní je úplný asi...siroky pojem stvoriteli jeho dilu atd...tyto velje majestatbi ego dulezite jevy nabozenstvi - jako ego nas to pred Bohem chrani...

Je laska - ta bytost a to co lasku potrebuje...

A vime co to je laska? ale jo.

Lasku k Nemu a zavazek vztah tam máme... Tam je Subjektivno objektivní

Svet nas krasny

Jen objekty se miluji, proto objekty existují, hmota a neprůhlednosti, pak laska muze byt...

Posetilec, jeho duše, už tu nechce být s lidmi a chce zpět k Bohu. Stejně tak já hraju si na boha a proto k sobě lakam posetilce neb jsme na tom stejne. Vrana k vrane seda...ale v nich je jakasi podlost citite stale zradu ze prijde...Pro nas to tady neni vid damo (ironicky), my patrimo jinam, ne sem mezi obycejne lidi...kazdy patri trochu i tam vys ale ...

Teoreticky i je Nic a vedle nej A a E neb to je take nic dohromady a nevadi to ... tedy na nic pusobi A a E jako na (ego) ozivi jej a vzikne nic jineho nez A a E. ... Laska je A a E a proces v ni... kdyz se spoji s nic coz se stejne spojuje je to dohromady nic. "Zakon" nic je myslim jediny ktery je. O Bohu lze jeste trochu neco citit apod ale o Nic je vyloucene, asi jen ze (mi) to dava smysl a logiku ze nic jine nez nic neni.

Zena bude fascinována ze jste stejni a pak ze jste odlisni - udržuje celek...

Subjektivno chapu jako subjektivni = objektivni a nic z toho neni vitez.

Holubice letěla ze střechy dolů, ptáci jsou božští...vše je prostoupeno růžovostí určitou...

Vertikalni (moje ja) falicke muzske se rozpusti kdyz prijde jakakoli zena - zmeknu... asi od tehotenstvi uz...

Něco a nic se velmi přitahují, jako prázdná děloha a dítě...v nevědomí ale žena (se snaží) zaplnit muže...

Toto bylo o iracionalitě- pridana hodnota je nase vedomi ze nejsme jen spermie a vajicko, ale máme jména a myslíme a jsme lidské bytosti..to je ZÁZRAK, všední mezilidská úroveň - zde se božství snaží obhájit to, že umí být "normální", všední, malé dítě je božské, ale je to třeba Markéta nebo Jaroslav a žije běžný život, chce jít po trávě, musí si napsat úkol, někdo na ulici řve, není to nic zvláštního a snad to je náš dar zde, to je to božství v plné podobě. a vše k ní směřuje v nás, k mé všední mezilidské úrovni (je to to, když nemyslíme na to, že je to zvláštní), z iracionality otce a matky pod ním, fraktálů ..., je taky

hezké jak staří lidé již nelpí na tom že jsem muž že jsem žena a je to jako minulost, blud v mládí a nyní spíše chtějí aby to dohromady na světě nějak fungovalo muž a žena tam dole, respektive častěji vidí své já jako toho pulce, E' jako někoho mimo sebe ... občas to tak vypluje...

Srdce je typicky symbol bytostného ja a spojení demona a andela a take je A a E (pracuje), je pracující hmota. Muze se z nej vydělit ego a nebo jej uvnitř spinit ("hovnem" - ružová na hnědou změna barvy), podobně když máme bouli je to jakoby ten démon (červená kuze), ale srdce není vše je tu i mysl (nicota analogicky) mysl je E vůči A srdci...

Na toto nemám srdce co se tu děje někdy si říci...srdce se musí i bránit bohužel nepříteli ale tím se spíná, muze se však vyčistit od zakalení podobně jako potok...Někdy bohužel nevnímáme ze druhému ubližujeme, třeba chceme aby už odesel, jak to ale cítí on?

Empatie je vlastně představit si, že na druhé straně je také člověk, což někdy není jednoduché:), že cítí jako my, a můžeme se do něj jakoby vžít s vědomím, že to cítí asi jinak než my... - schopnost se transformovat a představit pocity druhého, je v tom hodně toho, že tu nejsme sami jedinní na světě, to mi jakoby chybí, umít vidět jak druhý cítí apod. jak uvažuje, ale nedokážu mu dát moc autonomie, neb je stejně blběj a cítění ten chlap nechápe, budu cítit za něj, tak to spousta žen mátoto lezení do druhých ale muze být typicky posetlost.....////maso a zarazene prdy...maso se mení na hovno...

M vědomí je o E' a prostoru mimo Zemi a pak milování s hmotou...

Identifikace se s nějakým názorem je cesta od Boha...neustále vrháme nekam boběcky...spojení se s nic, vědomí nic, je ale o přirozenosti ... jde v to věřit, pak je to fetiš.

Příklad - někdo vám řekne hele vis že se zabil ten někdo při tom a tom bylo to ve zprávách - a jeho cíl je jasný (potlačená agrese), mám tendenci se křivě usmívat, smrt je pošetlost, stejně jako ta potlačená agrese s tím souvisí a s egem taktéž, převálcovat tě atd.....smrt je to co chceme vlastnit, je v ní hodně ega, potlačené sebelásky a sebeintimity a potřeby lásky ... smrt je o agresi, strachu nebo lásce ... agrese a strach - dvojice.

Cím více se vzdalujeme podstatě - nicoty, tím více se vzdalujeme právě podstatě, představame být sami sebou a jsme mimo realitu. Tím více se noríme do neresitelnosti bytí a do věcí atd...do vědomí, že nic není málokdo může proniknout, jen podobně smýšlející bytost...

Démon silou řekne - ne nic není, ale opět dohromady musí být a je nic.

Démon je jako když prázdnost prevratíte vzhůru nohama silou je tam uzlík...uzlík, hvízd...Po nic take touží...já je vlastně iracionální, subjektivní, nereálné, snaží se stále objektivizovat, fetišizovat, ale chce něco, co nejde obecně, je to ten uzlík, transformace, co ji objektivizujeme...hlídací pes hlídající sebe sama. Jak iracionálně a výsměšně zní když se řekne "já". Je to o tom, že tu nejsme sami, a že je to nadstavba, vlastně já je démonické...ale jen když se na něj klade důraz...je to typické jak z jiného světa, technicistního, z budoucnosti, když někdo dá důraz na já, nejlépe malé dítě...Já je ten - jsem Papež a kdo tomu nevěří, toho zbiju, ale jen hrozí, celé je to psychické...usurpujeme si něco, něco na dluh, což je to nereálné, já (E' typu i jiná asi) je tu na určitý dluh, pak musí do pekla. je to tedy spíše řeč o egu...je to blbost, pošetlost ale podpořená neskutečnou silou Archetypu Anima či Démona - ochránitele slabých. / Člověk se liší od zvířat tím, že dělá týrání pro týrání, neb se odloupla ta věc samotná (odštěpil se subjekt a objekt, nebo jinak je věc a její symbolická duchovní úroveň - 2D, pojem, slovo), člověk je symbolický a tím se více blíží Bohu. (Bůh není asi jen pozitivní, je úplný, umí být démon...). ...opice už to trochu vykazují také, nudí se, týrají pro týrání...nikoli pro nějaký účel potravy atd...objevují svět pojmů a jejich psýché je mohutnější a potřebuje různé kompenzace, více kompenzací než nižší živé bytosti...otázka jestli je ještě něco vyššího? Nějaké další odštěpení? snad už jen bytost a ne-já...to nemůžeme vědět, neb to je vyšší úroveň vědomí a ta je právě pro nás nevědomá. Symbol je slovo, duch, Bůh, atd. a my to cítíme a jdeme k tomu...

Ty věci jako zrada a moc a dále třeba opuštěnost a závislost se živí vzájemně, pán si usurpuje paní a ta ho zradí, a tak jí zavře a pak mu uteče atd..pak se to vrství na sebe jako boj šavlí...

Muž je "normální", démonický, a nechápe, že když mluví a gestikuluju tak brečím prostě, proč je tak hrozivý apod., nevnímá ty tupé afekty... také ta démoničnost jeho - ne to mi nevadí, to šikanování, to není důležité, ale ta sbírka motýlů nebo známek nebo malé mašinky, víš to je to důležité a velké a mimo domov - vosí hnízdo ...to je to prázdno...

Popis problému štípání v práci, v práci pořád všichni čekáme odněkud facku a všichni se štípou a fackují...uvědomit si to a nedělat to, polekanost atd.../Sledovat jak hodnotím v duchu ja druhé a ono toto dělají to všichni, ale třeba nahlas a jinak než pro sebe, - sledovat že hodnotíme, děláme to i my, v duchu...všichni si pro sebe něco šeptáme pošetile. ... proto má Duch rád otevřenost, odkrytost...

Démon má k dispozici nic a uzlík (transformaci-tedy E' ničeho v nic) a Bůh je něco = nic.

Nebát se, proč bych se měl těch lidí bát? tím padne clona falešná, kterou si okolo sebe utvářejí...že jsou dospělí a nedotknutelní apod...

Nic vše relativizuje. ... Neříkám, že svět je iluze, z pohledu toho, že je jen nic to tak je, ale svět je A a E a to je dohromady nula...toť vše ... a formule se našla (?):). Nic je nejjednodušší a nejpřirozenější...myslím tím to nevědomé nic, viz začátek textu (kdy ani nevíme, že by něco mohlo být)...

Srdce potřebuje e', pak problem identifikace, smrt - je ego děláme, že víme co tam je, a smrt evokuje život, strach ze smrti a ego spolu souvisí, je to animus - smrt, potlačená agrese a ta způsobuje vinu ať už jsem špatný a nebo naopak neprojevují se a pak to lítá...přenosy

Gayové jsou - prostě v nich ve většině případů vidím hysterii a hysterku a to ne...proto radši - budeme přátelé aby tam bylo něco pevného...

Humor často je o uvolnění - egu a smějeme se egu druhého, našemu...

Něco se ve světě stane, kde umírají lidé a hned se o tom velmi píše, počítají se oběti, démon pracuje na plné obrátky, nejhorší je "situaci sledujeme", spadne most a už není jak pomoci a oni sledují situaci.../ Abych byl clovek / Otcovství je dnes už jen fetiš a nemá pevný základ, resp. je to minulostí (fetiš vousů, košil apod.).

Pesimismus to je vlastně trochu - neb něco se stejně v nic...

E' když neodpovídá, tak vlastně nakonec po vyčerpání dojdeme sami v sobě pravdě:) klademe mu otázky a ono je neměnné, mlčí, říká ne, nebo ano? kdo mlčí říká buď ne, nebo ano...tento vnitřní E' je pro nás důležitý, a pro vše, co vnímá...

Jediný náš problém při našem pobytu na Zemi je nevědomost, nevíme co tu dělat...volnost určitá ...nevědomost a proč tu jsem proboha a kým tu mám být, vždyť nic enní uspokojivé...nudu jen maska..chci vše, ... zase zpět...

Démon je tak trochu jako fermion se spinem 1/2, musíte jej jakoby dvakrát otočit (o 720°), abyste jste se dostali opět na začátek, je to schválně složitě...

Také pokud se démon zvrátí, převrátí, otočí, bude z něj člověk, démon je jen jakási kolika, zauzlení, překřížení...

Nezdravit se stále - mám(e) vsugerováno že se musíme zdravit, od dětství je nám to drsně vtlačováno...děti do vztahu vplouvají, dospělí do něj hned skočí na beton - po deseti minutách rozhovor vyčerpají a děti jej po deseti minutách zahájí - dialog...(Dušek)//BYTOST, průhledná už je hodně o odpadním teplu vlastně, to je to vyžrání, nic jiného to není:), ego ? láska tam ale chybí, jakoby se to stane láskou, ale není to myslím ok, je to zaražené zlo do nějaké míry...byť rozfoukané/ú

Když se řekne, že objektivní se stalo subjektivním a subjektivní se stalo objektivním, tak ale subjektivní zvítězilo a objektivní již není...to je ta pohlcovací energie A (v roli subjektivity). Subjektivní objektivita nebo objektivní subjektivita je ono Subjektivno, jak zmiňuji...

Nakonec jsem stejně musel mít nějaký názor, filozofii...

Nic je nepřirozenější a nejsilnější, i Úplná množina je vždy něco a s nic (negací) je to nula, ... je to nejpřirozenější, jen démon se snaží přesvědčit nás a sebe že tu něco je, ačkoliv i ví, že tu nic není a z toho úplně šílí (možná i někdy naopak, že tu něco je, ale to bych řekl, že už není jeho parketa, ale že to je už právě to mužské). ... Muž - je nic a žena řekla - ale plus jedna a mínus jedna je taky nula - no tak jo no...:)

Na toto právě nikdo nepřijde že to tak je, že vše je nic...dokázat to asi nejde, jen k tomu logicky dojít, a samozřejmě je to jakoby otázka víry a pocitu, je to iracio i racio spolu...vše je relativní, prázdné...

To, že dohromady musí být věci nula je asi to, proč v přírodě existují symetrie, např. CPT symetrie opět - až dohromady je to "nula", narušení symetrie je vždy asi kompenzováno opět plus a mínusem atd., např. záporná gravitační potenciální energie a vznik hmoty při vzniku vesmíru, dluhy se splácí bezesbýtku:) a když to nejde tak když se to "spojí" s negací svojí je to nula vždy ať je to cokoli třeba i láska, ... a když je to už neřešitelné, jde to do nekonečna, dosadí se, udělá z toho láska a je vyřešeno...možná, že nekonečna v kvantové teorii by měla řešení v určitém spojitým vidění světa...

I muž se nyní cítí jako absolutní vítěz.

Probíhá rozhovor s nějakým šilencem, jakýmkoli člověkem a - "vždyť tu nic není", a on - no to nemyslíš vážně, jak to myslíš?...víra, že tu něco je vede člověka z cesty od sebe, jak by si pak hluboce vážil, že tu něco je a že může být a děkoval Stvořiteli, (jenž v lásce s nebytím se dohodl...)....Čím dále se vzdalujeme, vzdalují, od přirozenosti že nic není dál, tím více podléhám démonu...

Protože tu vážně nic není, musí tu být nekonečná Víra, že tu něco je a ustavičná Touha všudypřítomná, abychom se udržovali ve vědomí, že něco existuje.... pravda to nepotřebuje. Toto je asi ta nevědomost, která nás tu drží, snad....

S tím nic nepotřebuji vydechovat...a nepotřebuji se hledat neb vyprázdnění je já...

Příroda a realita a hlubka tomu o Nic, Lásce a $A + E = 0$ přitakává, není proti, nic je nejpřirozenější entita, která může být ... jde o hluboký souhlas - neklade se odpor a je to přirozené jako les a hlína a skály a tráva... ale myslím, že to vidím moc zjednodušeně, a nevyzrálé, asi jako staří Řekové kvantovou teorii, malý člověk konečně našel svoji formuli 1, svůj prstýnek, těšitko a úlevu od bolesti a nejistoty - smrti (propadli jsme smrti, protože jsme nevědomí), Pánbůh řekne - moc rychle na to jdeš, víš, co to je Nic? Opravdu jej chceš? Láska je asi opravdu "řešení", a Nic opora (a opět jako vždy Nic Lásku evokuje, chrání, ničí apod. a naopak).

Už jsem našel své E' , chrání, evokuje, ničí mě...srdce...spíše bázi, Duše i Duch.

Intelligence je také přesně $A + E$, musí tam být mužský ženský (a) úplnostní princip, láska je proto inteligentní sama o sobě...

To božství spíše připomíná Slunce velké, ale to nemůže být úplnost, neb tam chybí opět prostor, volnost, příroda, zchlazení trochu:)...asi to v tom je...

Doprdek: To E' tam - to jsem já - ta věc, toto tvrzení je už živná půda pro hysterii, je to únik, útěk. Ale objektivizovat se nějak asi musíme v životě, jinak bychom vůbec neexistovali. // Ego je touha po sobě, tedy už jsme se ztratili sobě a objektivizujeme se. Ego chce ego, rozpálená plotna a touha prstu. // Láska nemusí mít podobu jen citu ale i světla apod., konečná transformace hmoty je, by měla být asi, přes nic (částice a nějaké "anti"částice). Mělo by to tak být, pokud už jde vážně o "konečné", pokud něco takového je, konečně bazální $A + E$, pak mezi nimi není/je nic a přes něj se transformují, samozřejmě i přes lásku. ... Když jsme zde zažili lásku, už je to věčné a dá se do toho vracet, kdo zažije lásku, tak se tam spojí vše, i vnější i vnitřní svět, neb láska je stále tatáž - spojíme se s tím s celým bytím (ale láska má různé úrovně vyspělosti a intenzity, starší láska už miluje jaksi úplně, obecně, mladší zase dodává zážeh..., akutní zamilovanost - poblázněnost je i není láska, je to láska, ale...)... O lásce by se nemělo moc mluvit, stejně jako o tichu:). // Ron: ty pojmy jsou všechny k sobě relativní, vesmír je z pohledu Boha odpad, démon - ale z našeho pohledu to je láska a démon a anděl tu pevně drží u sebe, jinak by tu nebyl život, ale bordel... Muž, protože je Nic, tak proto objektivizuje svět, dívá se zhora přirozeně, žena to dělá někdy také, ale jaksi je ke světu připoutaná a je to křečovitě...// Muž křičí góóó a já se rozbřečím (tedy v dětství), on to nechápe.... ten hněv v něm o kterém neví, že tam chybí hmota, žena, já...apod...nejde to popsat, jediná reakce je brek, brečení je dobré, osvobozuje...typicky démon brečí, ale ten ještě integrovaný hodně s božstvím, ten odštěpený tím manipuluje, neb už cítí tvrdé chladné E' - Boha...Mám nevýhodu, že jsem povolen, cítím negativní emoce druhých, ty zaražené, třeba v mužích, muž to nechápe proč vyvádím, jen vyjadřuji, co v něm je, za něj, aby to na mě neútočilo....řeklo by se, co si jej všímáš, všíměj si sebe, ... pro ženu je právě autonomie a nevsímat si pošetilé (ale přehnané vsímání a vlezlost je také ženská pošetilst, vlastně jak přílišná autonomie, tak přílišná rozbředlost, to platí i pro muže vlastně), takže..., pro ženu je důležitý kontakt pro muže autonomie, oba jinak vadnou...//Kritické myšlení je důležité - snažím se o to vlastně tady pořádk, i když... Láska je by se zdálo právě jediná existující věc, neb $A + E$ jsou vždy relativní, ale ona je jen z $A + E$ a z ničeho jiného...je absolutní svým způsobem, neb je mono. Toto může být ale jen náš pohled živých lidských bytostí, a realita ale zahrnuje i neživou přírodu a kdoví co ještě...o čem nevíme.// Jsme zavaleni věcmi a měkkostí a "hezky sed" a toto je bezpečné - šikana, jsme zavaleni Animou, neb jsme extrovertní společnost a typicky uvntiř jsme dutí, prázdní...vzájemně se obviňujeme, boj Erota je o tom, že si vlastně nechtějí dotyční ublížit (bojující ženy nechtějí ublížit, neb mají děti a chrání si je, nemohou bojovat fyzicky příliš), a

je to vlečka, nevíme, že když si vyléváme venku zlost, že tím démona přinášíme do svého života a do prostoru, my žijeme v racionálním světě, kde iracionalita není (zpětná vazba), neví, že stačí rozvíjet třeba city vůči tomu nebo tam prostě nelézt. Stále se snažíme řešit potlačenou agresi, potlačené já (bytost) i ego nějak racionálně - tedy udělat ze sebe démona:), ale naopak to vidět, co to je, a rozvinout proti tomu cit v sobě...to je moc iracionální a moc poražené pro bojovníky. Boj je iracionální, pudový, úlek, útěk, smrt, panika, - racio to může jen odmítnout, ale začne li se tím zabývat, utopí se. // V Eroru je agrese i rozpuštěná jaksí. // Transformace člověk - démon jak jsem vypožoroval: je zvrácení se v sobě, sebezvrácení se, ukážeme orgány a povrch (my) se schová, tím na povrch vyplují i výkaly a pachy ze střev např., ale hlavně maso a krvavost a ta až jde do strupů, strupovitosti, celé je to ale jakoby 2D, stačí nepatrný něco venku a toto se stane, otáčí se to jakoby v centru těla a jsme najednou pošetilec, nejsme to my. To v nás, orgány a maso je božství a musí být kde jsou. Je to vlastně sebevražedný atentát, ale je to past vždycky, byt se vždy nechápe nachytat, ale lze to zlepšit, je to snad nejnakažlivější choroba jaká existuje, a co uděláme před chorobou - nebudeme tam chodit (duše však pro svůj růst choroby potřebuje, překážky apod.), ale nenecháme zase přítele na holičkách. Velice snadno se ta transformace může provést, ale velmi těžko se vrací zpět, je to totiž chod času, zvyšování entropie - zničit se, zvrátit se je silný náúst entropie, přijdeme tím o kostru a nemáme výstupu v sobě, snížení entropie je vždy náročnější (při návratu k sobě se produkuje odpadní teplo, entropie odchází z nás), celé je to duševní ekonomie.....ale je to past, nejde o nic fyzického a tak to je nevyčerpatelné...(pozn. v mysli vlastně bytí dochází zpět k původní nerozlišené podstatě)... takže ta transformace je typický hvízd, otočení se sebe sama ... zvláštní jak je to nakažlivé, otočit se okamžitě automaticky také... Pošetilá žena dokud nezačne integrovat Anima, tak má toto silné, archetyp síly (Animus) - v tom otočení je neskutečné množství síly, přímo síla samotná, táhlost, vazivo, lepkavost, elektromagnetická síla to je!, jako dvou magnetů, to nic mezi nimi, to je ten Animus (prostor, pole, přenos, transformace, virtuálnost, duch)...i když pole je by se řeklo výživa žena, pošetilost je přepólování vlastně. Opět, toto nepomůže vám odolat poštilosti a budete se cítit pořád stejně před paní co si hraje na boha a šikanuje, archetyp zůstane stejný, zde je to silnější, neb integrovat jej může hlavně Bůh, my moc ne...šlo by to, ale museli bychom odsud pryč neb při prvním náznaku už v tom zas budeme po uši... ale určitý vyzrálější postoj k tomu můžeme mít, ale zůstane to stejné, je to zákon. Naše tělo je obraz Země, uvnitř teplo a povrch je to, co žije a komunikuje...pošetilost je jako magnetické pole, blána, přes ní také nikdo neprojde, elektromagnetismus je typicky démonická záležitost (gravitace ale také), a proto k ní muži inklinují, pošetilí muži rozparovači, k elektromagnetismu...ke gravitaci zase muži nekrofilní, bledí, apod ... ale není to pravidlo...když žena přetne pupeční šňůru, Animus částečně vyzraje, a pošetilost se sníží....sníží se ta síla, co tu transformaci umožňuje...vlastně Animus je i ozubí času ... // Božský rozměr je jiný, asi je i není v našem světě, a jaksí pády civilizací a apokalipsy s ním moc nazamávají asi... // Individuace je trochu ošmetná, třeba dívka vidí mužův potlačený hněv v něm, cítí a působí na to, neb se toho bojí a chce mít klid, ale je to trochu zasahování do chudáka nevědomého člověka...je to tak trochu pošetilé:) ... Hraju si tu na Boha... ale ta démoničnost to shazuje dolů a nejsem výjimečný...jsem vyrovnán s ostatními, nejsem vedoucí a nebudu nikdy. // je to jakoby celé dětské a naivní ten text...//Myšlení, racionálně, hysterie, extroverze, depresivita - ti říkají, že Nic je iracionální a Něco racionální neb jsou naň orientováni, Nic je pro ně nebezpečné okolí a introverze...prokouknu hned, když je extrovert v predátorském stylu.... // Příliš to někam uhlo ten text, a je to celé, pro zralého čtenáře člověka určitě nevyzrálé, ale ... je to všechno...// Snaha vidět se s Bohem je jako snaha vidět svoje ego, je to maximálně autoerotické. // Psychologie dokáže z lidí udělat blbce a to je dobře.// Je tu asi analogie - stav před počátkem Třesku a stav po smrti, snad jde o totéž (viz z hlavy povstane nový vesmír)...// Muž jakoby nemyslí v nějakém ohledu a proto je schopen koitu jako aktivní, kdyby měl myslet že ubližuje že selže že je trapný, pouhá malá přísavka apod. tak by utekl. (žena se hrozně bojí selhání muže, muže natolik že to z nevědomí vypluje a on selže, aby se to vyjasnilo, totiž nevyzrálý Animus je selhání - kulhající nemocný netvor, ego...) - takto vidí mé nevědomí muže, jako nic (viz nic), jako zmenšeninu, ale co neexistuje, tak je vidí i má matka ale spíše vědomě... třeba je to o tom, že nechápat muži něco popřát k svátku, nic mu nedá, on jí také nic nedává...je tam hluboký odpor Anima (paradoxně) // někteří lidé velmi usurpují prostor a musí se jim věnovat úsilí a pozornost, jsou uvnitř mrtví a nehybní, to musí poznat, ... ve výsledku vy jste dospělý a oni malé děti, co potřebují péči, co si stěžují, brečí, co jsou děsivé ego, ublížené ale vlastně ne, vlastně velké a mocné - to vše najdenou dohromady (stále skrytě vyhrožují)...ačkoliv to jakoby snaží aby vy jste byl malé dítě, a uvazují vás...// Myšlení, racionálně, hysterie, extroverze, depresivita - ti říkají, že Nic je iracionální a Něco racionální neb jsou naň orientováni, Nic je pro ně nebezpečné okolí a introverze...prokouknu hned, když je extrovert v predátorském stylu.... Nejlepší je nic //Centralistické systémy jsou energeticky náročné a myslím, že bytí takové proto není...už vůbec ne centrálně plánované, tolik energie zbytečné...// Pro nás to Nic je tak trochu ten Bůh, Boha tam mám vždy rozmazaného, vždy všude je, je ten, který tu není prostě.. ale příliš osobní vztah s ním nás vede k poštilosti bych řekl...odluka od lidství, lidé jsou fuj, kompenzuje se tím naš extroverze asi....introvert osobní vztah s Bohem takový asi moc nemá....Kombinuji přirozený výklad světa s Bohem, neříkám, že Bůh stvořil Nic a Něco, on je vlastně jakoby nic-láska mezi tím, a vše je volné, bez stvoření....ani ne, že to Nic a něco stvořilo Boha, navíc Bůh je osobní i neosobní a není to postava zahrnující vše, má moc takovou jako má láska, ale umí být i bojovníkem apod...v nižších patrech...Bůh není tak důležitý jako v některých

systémem filozofických náboženským, ale "je"...., tam někde, už jen proto, že to tak cítíme...že je součástí bytí// Když se budu držet podstaty, že Nic není, bude to asi OK, samozřejmě že to je i agrese a zlo to může být, ale to není toto Nic a je to i že vím něco, co druzí neví, je to určitý chyták, mudrlant...nejde to dokázat, proto to má účinek na druhé....ale nahlas to neříkám, nejsem magor:) // Bohu je jedno, zda mu něco upadne, od lásky pryč, nějaký ten vesmír apod., je to stále A a E, stále láska a Nula:). // Démon je jakoby uzlík, umaginární, zauzlený prázdný prostor, horky plyn, malý uzlík, transformace nicoty v nicotu, typicky ego, sebesama, Bůh je nic v něco a naopak...v tomto ohledu...jako by se v mlze co není vidět dal udělat uzel, co nejde rozmotat, je to síla a hvizd atd...snad nějaké takové věci existují, snad jde o částice - zauzlený prostoročas....potřebuje uvolnit...// ten uzlík v nás je i skrytý spěch, zlo neprojevené v nás, analogicky je to ten pulec, spermie, vetřelec, co nakonec doplňuje do toho vajíčka (ne všechny spermie doplují? jako v realu) a přinese informaci a vajíčko živý poznáním ...ale tam již vše je "hotovo", věčně, toto je jen jakoby proces, aby to nebylo strnulé asi...nevím....vše si musíme odmakat sami, neb nic není (zadarmo), proto veškeré poznání atd. - bytí poznává neustále samo sebe, aby vůbec existovalo, vlastně neustále se musíme ujišťovat vzájemně, že existujeme, jinak bychom nebyli, a to i my samotní - zpětné vazby v mozku...nepodmíněnost je láska a jinak je to o výměnách a dlužích...vše je dohromady:)... sami sebe si musíme odpracovat a zasloužit se...// U toho démona jde typicky o odpudivou sílu magnetů např... (elektromagnetismus je o 40 řádů silnější než gravitace, teoreticky bychom Zemi uzvedli na malém magnetku:) // Nic je Strop, který bytí tak nutně potřebuje. // Šikana (muže) a obecně vlastně je o provokování tím, že něco existuje, opravdu, když nás někdo provokuje, jakoby říkal, že něco existuje (něco mám, tebe apod., zárodka, pulce, zkažené vajíčko, - každý je však tento pulec...), ale chlapa sere už jen to, že něco vůbec existuje...// svět je asi ego, odpad, co úplně, částečně směřuje zpět k Bohu...v naší úrovni už chápeme symboly a můžeme se tam tedy již trochu asi blížít...// Hezky je to vidět na světlu a párech částice a antičástice, světlo je anděl, božství a z něj se vydělí chladnější ego - částice a antičástice (světlo je plus i minus zároveň) a zase se v něj mohou spojit, ale mohou se i odpuzovat, to ego opět může být anděl a démon nějak...// To, že někým jsme (role národnost maska apod.), nás chrání před tím, kým jsme. // Demon je moc chladný a pod tím moc horký. // Bytí je iracionální (nemelo by tu byt a je), Nic je racionální. Bytí je resp nic a něco dohromady...(stale vzdy 0, dilci vypocty nebo celek je 0). Nuly je třeba se držet a povede nas....// Qualie jsou max nejhlubší subjektivita - je to byt v tom....Cil je asi ta subjektivita, vymizeni formy, objektu, manipulaci atd. Nyni se s tim ucime zachazet - s pojmy a symboly. Subjektivno je samo objektivni....// je škoda, že to není napsáno slušně a koherentně a jako od vyzrálé bytosti, co to má v hlavě srovnané, i chaos je srovnanost jakoby - cítění, ano a ne a zároveň a všelijak a je to "pevné"....., nějak se učit musím....// Vzdyt o tom nevime nic, hlavne nezname ne-casovost (asi jde o subjektivitu času, zde čas plyne a jinak si to neumíme představit, že by byl vše zároveň atd..., ponor do času, subjektivita, možná je to vážně jen v našem mozku během života, onen svět je tam:) a vubec ... nic.

Z generace na generaci se předávají mody a karmy.../. Odstup je dobrý v práci atd od všeho.... Muz se hneva a neví to - je to normální pro něj a v sobě má cosi nevedomé a prázdné, tupost .. chce hmotu a pak ne a ona oživa.../

Lesby se asi primknou k Animovi v zene (snad proto u mě někdy pocity jako lesba ale vyjimecne) neb ten je bezpečnější pro ne než ten skutečný Animus, Otec, v muzi....toho se bojí a ten v nich postupně odumírá ve zkažené vejce apod...strach tam ale zůstane nějaký uzlík..v bytosti.../racionálně hledá důvod proč nás někdo bezdůvodně urazil ale dělat to musí pokud tu bylo iracionální (to si s tím poradí hravě ten Eros vlastně) ale i to přesune tu vinu pryč právě na muže/..Když se začne prozít cítit třeba vůči krivému společníkovi usměvu vůči uzlíku po tom, tím on protejšek začne být jakási najednou duť neb citění je pod E'...on je opravdu prostě hnusný ten Animus...vyhybáme se jej vidět v plně nadhere neb to velmi bolí ale on takový uvnitř není je právě člověk či bytost...i když to moc nechce ty city a měkko neb tam se ztrácí proto je potřeba pochopení nenadřazené.../ Cele je to hra se slovy.../ Hrozne na sebe beru vinu..ale je to vyrovnane delam to i ven svetu vzdy je vse nejak nekdy vyrovnane...Vse musi byt nula neb to je nula./...Cely text je dost o hře se slovy což nemusí být ok.../ Typicky divím se s někým na televizi bezi tam malé děti a znejistím jsem černý Petr nejde to moc odmazat (je to vykřik najednou děti jsou slabé a černým petrem tedy ale ty jsi uchyl atd.) je to úplně jinde než dřív už umím právě vůči tomu hodnotiteli Animovi měkkost změkčovat něco mu dávat neb je desive prázdný.../ On ale se identifikuje s tím zkaženým vejcem.../Teoreticky by před Velkým treskem měly být jen vlny bez změny v částici ale asi ne protože i pouhá přítomnost vlny je gravitace a ta tam před treskem (jakoby či úplně) není. /Potlačena agrese a odmítnutí se vzdy projeví při kontaktu s lidmi dřív nebo později...nikdo nechce být odtržen nebo se naopak vystrčí ven a sefuje ostatním....nesneseme exkomunikaci....Černý Petr, vina (zabiják a nebo naopak slaboch či spíše obojí)./ Příklad na Anima - uzlík: nikde nikdo široký chodník deset metrů a připravený pan ztvrdne z toho že trochu neví kterou stranou se mu vyhnout (jdeme proti sobě) tím v něm vyvolám že jsem špatný nejistý a ještě navíc špatný démonicky a řekne nepřijmne vyhybáme se vpravo - je to překvapení des uzlík a až následně to jde prozít - on musí zde být aspoň tu malou chvíli (aspoň chvíli tu být) kdy na něj nemůže nic působit...to nic musí chvíli aspoň být mocně...je to moc poražených - vycitání a šikana.../ Typicky někdy zvláště mladí kombinují smích a povídání o smrti - potlačena agrese tam je cítit a oni se cynicky smějí třeba tragedii ve zprávách....je to nezpracovaný Animus - smrt, prázdný

uzlík a pak přijde starší žena co dělá ze to zpracovává má ale nemá jen se nad ně povyšuje...Dýchat je ženské i mužské řešení zároveň spíše více ženské...mužské je racionální - není (to) nic...netopí se v tom.../ Nekrofil miluje ukončení a konec a klid neb opak někde v sobě...//Chce to větší klid, je hrozné jak byl tento text silný, chtělo by to jej sepsat ty hlavní věci nějak, nějaký nekro člověk sberatel aby to vypsal, takto je to živě autentické, ale i mrtvé jen kus papíru a ne subjektivně a chtělo by to stránky plně klidného psaní, aby se to dorovnálo...//ten uzlík je jako když je klidný prázdný prostor a na jeho malé části dojde k sebezablokování - na malém kousku se část nic prohodí s jiným nic, otoci se to apod. / Jsme jako kapka vody (pulec zaby) hozena do moře - ta kapka tam stále pak jakoby je ale i není. //

DUŠE TU musí pochopit ... , a musí přestat resit to co tu resím, musí to být normální - no tak mám z té situace křecovitu úsmev, nebat se toho nakonec a nechat to plynout (dojít v životě k tomu že se s tím NEZABÝVÁME, to je velký dar a účel, je to asi účelové, je to Smysl... .pak je to opět láska ve výsledku vše je spojeno a je to prázdné neb to nevnímáme a volně a báze, duše a spatno dohromady a nevnímáme to ani), a pochopit že bez ega by nebylo ani duše podobně jako stádo a predatori, nemocemi se duše učí a potom se vyléčí..to je i smysl..A nás Duch? ten je rád že nepřelstí o cest (otázka svědomí) že je a že zmoudřel a zláskavel. ///Potlač agr typicky na veřejnosti úsmev ale pod tím je ne - to je zárodek posedlosti a neresitelnosti a muž dokáže obě polaritu vidět jako jednu věc a není nad nimi jen je prostě nic...někdo je naopak agresivní aby vyjádřil to pod tím ale je tím stejně postihnout tím Problemem....řešení je integrována mysl...a to nejde popsat.../OCD mysl (vtíravě nechtěné myšlenky), introverze anankastismus atd ti vidí Nic jako raciono asi spíše nevim...//Muži dělají to že tu potl agr a vinu částečně na sebe nějak vezmou jsou to oni a poplácávají se po ramenou a jsou tvrdě E' uvnitř - tím posedlost co je ve vzduchu překonají pro sebe..., ženy také na sebe tu vinu částečně vezmou a částečně mimo...

Vědomí je původně Nic a jen na sebe bere různé podoby - srovnej s hysterkou (uvnitř duch Duch a jen masky)...//Poznat že tu není sama duše a že duše je to nejzávažnější, poznat že to není tak úžasné a že nakonec vlastně je.../ BYTI musí Toužit samo po sobě jinak by neexistovalo... // Nakonec na sebe budeme s láskou vzpomínat.../ Ego dupe tvrdě a tím okolní lidi ne já jsou slabší...rozvibruje okolí, Bůh také vibruje ale jinak, harmonizuje.../ Ženy dělají všelijaké ezoterické věci jen aby se vyhlýly ze skutečnosti co "mají" dělat.../. Předpoklad předpojatosti animus uzlík...stejně.../.Snad tu veskere negativně nepadlo na Anima ... myslím že je to takto jak píšu ok...//Důležité je naučit se důvěřovat si vzájemně, u žena muž to je těžší - jakoby mají pocit že musí umřít aby se bavili s opačným pohlavím - právě že do toho moc dávám, moc to prožívám.../. Cizí paní v metru te odmítavě prohlíží protože si chce povídat.../ Člověk, ne já, bych se v práci se chtěl na někoho upoutat vlastně inklinuji k tomu, pohltili bychom se vzájemně a byli v bezpečí ale to nejde takoveto city hmota atd...uz to mám ale zpracovanejší a držím odstup i nedržím.../Nebo naopak. / Nezbyde mi než použít své ego (E' atd) které to dokáže ten text zastavit - neb něco mám a víc nepotřebuji - ego (posedlil) tak zastaví samo sebe, ale je právě povrchní - ego. Už ale vím co je ego a jak z něj ven ale ego - posedlost se bude snažit abych to zapomněl a nevěděl...Ego je velmi nakazlivé když vidí že někdo ego nemá (je bytostní) buď se bojí ale dle situace spíše dotyčného nějak urazí neb jste se dotkli jejich ega necím...a pak už také máte vztek a hněv a touhu nicit - ego. ...Přirozenost nakazlivá byt nepotřebuje ale funguje na podobném principu jako ego - nutnost vzájemné komunikace.../ ego imago druhého člověka se do vás prostě musí nasrát:) duch animus atd.../ Bylo by lepší to zastavit jinak, vůlí, něčím mimo ego, ale to je moc práce....a práce stejně "je" ego...//na ego si zvyknout a žít i to je úkol, a neztratit se v něm a odejít zpět, to je umění života a život. // Protože mě nikdo nehladil na duši jsem kluk...je to kombinace fyzická a prostředí v dětství všechno...přeci nebudeme klukovi posluhovat nebo utěšovat jako holku.../

DŮLEŽITÉ je a bylo se na to vše vykašlat na pozorování se a pozorování lidí, na strach ze selhání, že budu mít křivý úsměv nebo že si budu připadat blbě, chci čistotu a dokonalost, ale to nejde,.... skočit do vody a plavat ono to odezní ... teorie pak se mi otevře normální vědomí/ předpoklad je typicky e' a eros jej má, je atd. (animus) a i jej popírá nebo si s ním hraje.../ otázka zla a dobra je v textu myslím pojata, nejde k tomu říci mnoho, je to složité...ale jasné ... právě snaha určit dobro a zlo a ukázat na něj nemůže vést k uspokojení - zadné rychle závěry.../promluví mé ego (zatrpkllost) - velké osobnosti nás chrání před Bohem, celebrity také./nebo je šikana že jste nic naopak a ne že je něco...//Animus je dušený Duch, - dýchat...//VĚDOMÍ je asi opravdu prázdná nádoba, resp. Nic a záleží jen na nás, čím se zaplní (A a/vs. E)- je to principiálně logické a přirozené, jakoby to souvisí s tím Nic, ale o tom Nic nejde nic říci a nejde si představovat, že to je věc a že Nic a Vědomí jsou totéž nebo že jsou to dvě odlišné věci, je to mimo pojem "pojem"... ne že je to záhadné atd.. to také moc ne...//

Můžu egoismus se může skrývat za práci pro druhé, za projev Ducha...Ego se rádo schovává za více lidí, za tým...ale tým dialog je dobro...//Ta hypotéza o Nic obhajobu nepotřebuje a ani viru v ní nepotřebuje - je to hrozné jemně a i jasné.../nic hladi nebo hrozí...je inertní ale i jemně a laskavě a nejjemnější.../Nebrat na sebe co nejde splnit - viz individuace druhých... a zároveň i někdy brát hodně,,,také bych řekl jako ..., že svět příčinu mít nemusí, tím Nic absolutním se toto vlastně moc neřeší.../ Už začínáš myslet aby se s někoho nedotkl, a to je už o ego, i tvém ego.../Ego se rádo skrývá a rádo někoho

zachraňuje a je spasitelem ale to nejdříve musí něco rozjebat./ Do pekla se musí umět i vstoupit, nebát se, ...musíme zrat jako bytosti - není to zadarmo byt bytosti (ale je to i nepodmíněné), je to vše jako vzdy:)). / Ego když nevidí ego tak šili.../ ego e' s opadním teplem sumem hmotou....klídek./ Ego je tu i proto aby se procistilo zrno od množství plev, ego je pak jakoby dole v božství...s božským ukolem..byť podstacem, ...viz přirozená selekce...snad odtud pochází že démon je božství - je jím poveren jakoby - selektovat...a sdružovat se naopak atd... ... samozřejmě že to nemyslím úplně tak že to je jako z pohádky s pohádkovými bytostmi..../ a takových "zbytečných" vesmíru realit budou asi kvanta...//. Každé něco může být negováno že není a dohromady to dá nulu./. Potlačena agrese se také může menit na ego libidózní usmrcování a fascinace smrti...//take napína svoji otázku a nevíme na co se chce zeptat aby nás znejistil - musíme jasně vědět do čeho nejít a čeho jo a tím mu vlastně posloužit jako tyč k jeho nejistotě - vždy budeme zneužití...uz na začátku dá najevo že by nechtěl být odmítnut.../ někdy je vtipně ty bojovky převzt na vážný boj říkat že to je boj - vy jste dva ja jeden ... je to tak, - je to o nevyzralém ženine Animu a muzové také (prostě o demonu), tak to chapou...neb se vidí dole ten démon.../ už nereším jak na druhé lidi..ego to vlastně trochu zaplácne hmotou....//Casto si lidé lidí demonu i jakoby vází protože říkají pravdu - potlačena agrese existuje a jakoby k lidem patří a ty jsi nula slaboch a nerozumíš tomu je to normální no.../Priležitosti. / / předpoklad je typický e' a eros jej má, je atd. (animus) a i jej popírá nebo si s ním hraje.../ otázka zla a dobra je v textu myslím pojata, nejde k tomu říci mnoho, je to složité...ale jasné ... právě snaha určit dobro a zlo a ukázat na něj nemůže vést k uspokojení - zadné rychle závěry.../promluví mé ego (zatrplost) - velké osobnosti nás chrání před Bohem, celebrity také./nebo je šikana že jste nic naopak a ne že je něco...//Animus je dušený Duch, - dýchat...//Vědomí je asi opravdu prázdná nádoba, resp. Nic a záleží jen na nás, čím se zaplní (A a/vs. E)- je to principiálně logické a přirozené, jakoby to souvisí s tím Nic, ale o tom Nic nejde nic říci a nejde si představovat, že to je věc a že Nic a Vědomí jsou totéž nebo že jsou to dvě odlišné věci, je to mimo pojem "pojem" ... ne že je to záhadné atd.. to také moc ne...//

Muzuv egoismus se může skrývat za práci pro druhé, za projev Ducha...Ego se rádo schovává za více lidí, za tým...ale tým dialog je dobro...//Ta hypotéza o Nic obhajobu nepotřebuje a ani viru v ní nepotřebuje - je to hrozne jemne a i jasne../.nic hladí nebo hrozi...je inertní ale i jemne a laskave a nejjemnější.../Nebrat na sebe co nejde splnit - viz individuace druhých... a zároveň i někdy brát hodně,,/také bych řekl jako ..., že svět příčinu mít nemusí, tím Nic absolutním se toto vlastně moc neřeší.../ Už začínáš myslet aby se s někoho nedotkl, a to je už o egu, i tvém egu.../Ego se rádo skrývá a rádo někoho zachraňuje a je spasitelem ale to nejdříve musí něco rozjebat./ Do pekla se musí umět i vstoupit, nebát se, ...musíme zrat jako bytosti - není to zadarmo byt bytosti (ale je to i nepodmíněné), je to vše jako vzdy:)). / Ego když nevidí ego tak šili.../ ego e' s opadním teplem sumem hmotou....klídek./ Ego je tu i proto aby se procistilo zrno od množství plev, ego je pak jakoby dole v božství...s božským ukolem..byť podstacem, ...viz přirozená selekce...snad odtud pochází že démon je božství - je jím poveren jakoby - selektovat...a sdružovat se naopak atd... ... samozřejmě že to nemyslím úplně tak že to je jako z pohádky s pohádkovými bytostmi..../ a takových "zbytečných" vesmíru realit budou asi kvanta...//. Každé něco může být negováno že není a dohromady to dá nulu./. Potlačena agrese se také může menit na ego libidózní usmrcování a fascinace smrti...//take napína svoji otázku a nevíme na co se chce zeptat aby nás znejistil - musíme jasně vědět do čeho nejít a čeho jo a tím mu vlastně posloužit jako tyč k jeho nejistotě - vždy budeme zneužití...uz na začátku dá najevo že by nechtěl být odmítnut.../za potlačenou agresivitou jdeme jak za lepem neb nám chybí k momentální úplnosti...k celkové jen částečně bych řekl...//člověk se bojí vůči demonu užít citení neb jsme racio a nejsme slabší ale ono to tím právě zmizí vše...//... někdy je vtipně ty bojovky převzt na vážný boj říkat že to je boj - vy jste dva ja jeden ... je to tak, - je to o nevyzralém ženine Animu a muzové také (prostě o demonu), tak to chapou...neb se vidí dole ten démon.../ už nereším jak na druhé lidi..ego to vlastně trochu zaplácne hmotou....// Je dobré dělat si plán na nejbližší dny, to pomáhá si utřídit myšlenky a mysl je pak klidnější... / Můj stav myslí je velmi roztěkaný, proto nejsem žádný duchovní atd.../Důvera je v životě velmi důležitá, naučit se ji, jinak nejde možná ani umřít...odevzdat se. věřit...důvěřovat (že nezradí:)/ není nad to přicházet si na věci sám.../Člověk tím, jak se abstrahoval a umí abstrahovat, taká tím získal i já a ego, spíše ego, tak to je typický vlastně o egu, imagu, atd. - je to ego prostě:). // živím ženy svoji pozorností jim, ketrou vyžadují, nechci aby trpěli, abych i já neměl pozornost, aných se nudil, také mám strach, jestli neublíží, tak chci mít pod kontrolou, ženě nevádí být hlídací pes.../ Přijde mi, že ten systém Nic, A, E, Láska je takový nevyzralý, necitlivý, jako ženský Animus, když je holka "kobylna", je to jako opravovat hodinky kladivem, je to neúplné, spíše nevyzralé, ale to neznamená, že to tak není, vždy jde totiž prohlásit, že nic neexistuje. Je to jako z dílny čerta, nefunkční, nemocné, nezralé, zelené. / Na něco v nevědomí - stále na to naážíme a nevíme co to je a stále nás to baví - to je typický démonický, stále lézt do stejné řeky - tedy v nevědomí je jednak poetičnost a jednak zbavení se pošetilosti ... nevědomost a pošetilost možná také souvisí. ... narážení na E'..? určitě to spolu souvisí. - to NARÁŽENÍ pořád na stejný problém, tedy pošetilost je i o nevědomosti.... a démona to baví, že nevíme:) je na tom totiž i stejně. // Totiž na něco jsem narazil - mám před sebou lidi, když je zbavím nevědomosti (toho, že něco neexistuje a neexistuje nic), tak se mi ukáže jejich bytost, kristovská apod., prostě jejich Bytost, to jací jsou, čím více propadáme světu věcí, tím více se vzdalujeme Pravdě, Podstatě spíše... věci odplavím a je tam bytost, jak neskutečně je to odlišné od té „běžné“ úrovně, ... u žen je to docela

jednoduché, ty jsou duchem v této úrovni docela (většinou) dobře, ale u mužů, tam to jde také, ale promění se dosti, neb E' je ta věc, ta nevědomost a věci obecně a jejich čest, tím jakoby zmizí jejich mužství. Za prvé toto není dobré provádět, neb si hraju ne někoho kdo nejsem. Za druhé jakoby Bůh říkal či bylo spíše vyrozuměno mi, že tam nemůžu, tam nesmím, do mužského světa - a tak je to správné a dobré. Neb lezu kam nemám. Totiž také tím, že muže ztotožňuji a vyvolávám si E', tak uhýbám z cesty lásky, z přirozenosti. E' je jakoby ego, takže to nejde z něj udělat bytost jen kdyby byla celá to e' a volná....snad to tak v případě mužů je, ale ... také nechápu lásku muže k ženě, nikdy jsem to nezažil od muže či k ženě ode mě....a radši to chápat nechci:) vlastně (můj problém? je to problém no..)....spousta věcí se třeba dořeší Tam....Muž ale není (asi) E' ego, to je moje naivní ženská iluze a i mužský egoismus, snaha se udržet za každou cenu.....Je to jako ta blána, to E', když se uvolním, je to lepší a mohou také zprůhlednět...ale vlastně to nechápu, mužství je něco co nechápu, ono se také zajisté promění, ale to nechci, chci aby zůstal mužem navěky...tady je vidět moje nevyzrálost. Není proto dobré si vyvolávat Anima, tedy individuace by měla být hlavně přirozená... .. tam si užijeme neega dosti, zde se právě musí asi ego vydovářet.../pošetilost je typicky – já to vím! A řekneš nám to? Ne!. Víme všichni, že neví, ale nemůžeme si být jisti, zvláště když používá archetyp síly, pořád věříme síle, démon když se otočí je z něj člověk nebo Bůh.../ působení city i podobně na démona úplně přeruší oko za oko a zub za zub, proto někdo nás šikanuje či podobně, ale my oplácíme jinak a není to o výčitkách svědomí, ... jinak oplácet cítíme, že je přirozené a i zdravé samozřejmě...// Ta abstrakce je vlastně nemoc, že člověk dokáže abstrahovat, druh choroby, ego, (i choroby jsou živé bytosti), vidíme ve Slunci že to Bůh třeba, i z tohoto je asi třeba se nějak „vyléčit“...nemyslím tím, že nevidět ve všem kolem „bytost“, ale že toto je člověk který chce být svatý a vše musí být správné, a musí být vždy milý a hodný na staré lidi atd, tak to je maska samozřejmě, pod ní je často opak, který se tím chrání – hněv je můj...// čím více chápeme, nebo přijímáme do svého života nic, tím více se objevuje lásky.... / Lásky a inteligence spolu souvisí, láska je svět a tedy i poznání, kdo se cítí ochuzen o inteligenci ten nemůže moc milovat (má moc otevřené srdce), kdo zas na své inteligenci lpí, ten také nemůže milovat, otevřít srdce, oba jsou zatíženi chorobou, ani střed není dobrý asi...čím více poznání a geniálních řešení poznáme, tím více lásky máme, ale jen virtuálně ... inteligence lásky je jakoby ve formě citění E', ale ona ví, co to E' je...emoční a racionální inteligence jsou v lásce opět obě samozřejmě, dialogem to poznání získáváme, monologem jen nepřímou, abychom věděli, kdy moc ne... nám přijde, že se ty dvě věci bijí – láska a poznání, ale v lásce to tak asi není a nemělo by být, tam se to spojuje tyto protiklady, tedy až v té nejvyšší někde na obláčku....taky když jdeme na onen svět, procházíme silami, elektroslabá (démonické kolotoče), silná (pulec), gravitační (ego, démon také...) a pak je ten stav, který je pak asi...proto ta kvantová gravitace asi nebude tak jednoduchá možná – věda je moc hrdá ze sebe... a v sobě uzavřená, bez iracia těžko dojdeme k poznání .../ láska a inteligence jedno bez druhého nejde ..., démon je také inteligentní, ale ne asi úplně,...// Na něj nesahej, on ze zázrak, muž, žena by na něj vůbec neměla sahat – asi si tím projikují něco ze sebe.../ ...Nemoc evokuje chrání ničí duši... je to proces od nejistoty (nelokalizovanou) k E' a tím se duše jakoby vyčistí, je zase čistá (hnus se lokalizoval, je pod kontrolou, ale je tam a co s ním, s bludem?), ale nemoc pak tělo třeba zahubí, je potřeba v určité harmonii být, ale to bych nemohl ani toto sepsat, vše je na dluh, relativita je utrpení ale i krása – dialog..., Tolik lásky tomu Animovi dávala a pak onemocněla rakovinou – asi to nebylo přirozené a od srdce nebo se to prostě stát muselo a přivolala ho na sebe...z okolí...Intenzivní individuace asi nemůže skončit dobře. Bereme si toho na sebe moc, třeba i za druhé a sami sebe zahubíme, to je zase monolog...Příliš přivolávám demony... už jsou ze mě unavení...a už to přestává být sranda.../ nemoc stejně jako démon a možná i ego nás má přimět k zamyšlení, ke změně, ke zklidnění, z vyzrání...Jsme tu jednou tak si musíme svoji smrt a umírání užít... // Když cítím Boha, je to i že v sobě mám E' a on je projekce někam nahoru, je velký, a právě E' je malé a je to demonek...// Pošetilost je děláni boha ze sebe, v sobě spíše...// Teprve se to učíme tu individuaci, každý kontakt s něčím novým je zpočátku hrubý a intenzivní až později pochopíme, jak na to, v klidu... viz náš kontakt s přírodou. // vlastně dost vedu monolog a toto celé je monolog, zkoumám svět, typický komplex intelektuálů – svět z intelektuálů, kde by nebyli herci nemůže existovat, je nefunkční ... ale nemohu se bavit se všemi, neb bych se utopil (v nižší úrovni)...nakazil... //únik z relativity, touhy, zrady (vše je na dluh a vyrovnává se) je smíření nebo láska nebo nic... // jsme s těmi věcmi slepeni (imag silnou, velmi silně, lepší to), slepeni s krychličkami...// asi jediná zkouška kterou vyšší bytosti dávají těm nižším je schopnost lásky, kolik dokážou milovat (milovali)...démon neumí milovat, vzpouzí se, má to ale v sobě, neumí lásku ani přijímat ani dávat, zauzluje se před ní nějak... .. je to asi jednoduché... // Byla to bitva, musí se to ve mně nějak uležet teď, rozležet, spojit se, spojit se s...já (o tom je snění asi), ... vědět jak svět funguje nestačí, naopak, vrhne mě to někam dolů, je to monolog, 2D, ego, ... můžeš znát jak věci dokonale fungují, ale nikdy v nich nebudeš, když nebudeš mít srdce, můžeš prosit jak chceš..../aby ses měl rád, a prosadil se/, ... vše je to jen výklad, „skutečnost“ může být třeba jiná...

Jak naivní jsem byl, že jsem si myslel, čím více individuui, tím to bude lepší stejně tak čím více miluji, tím to bude lepší .. nebude, láska není od toho abychom na ni mysleli, když milujeme, zasahuje bytost. Přijde nebo ne no....jde jakoby se jí stát, ale je to takové pošetilé a zbytečný pobyt zde.../Přijde pošetilec a řekne – Bože, chci vidět tvoji sílu. Za prvé Bůh by se do takovéto situace nikdy nedostal, ale teoreticky, asi by buď odešel – nezabýval by se tím, nebo by do toho tazatele udeřil blesk a oslepil ho navíc:) (potlačená agrese v nás vede na tento typ humoru mj., tím se to uvolňuje...), nebo by se ptal – a proč to

chceš? Nechceš spíše lásku, nechybí ti láska? Typický Eros toho člověka – objektivizace boje, chce boj, ale jde o nedostatek lásky a nespokojenost s tím, že je vysocecentropický a nemůže vést normální boj (je roj včel)...nebo by se ptal, a co tím chceš vidět, co by jsi chtěl? Apod... kam směřuješ, kam tím směřuješ? Argument proti tomu Nic je, že i když se to vyruší, jednotlivé entity existují a jsou vidět, jde spíše o jakýsi „zákon“, zákon nuly, navíc je to mimo běh času třeba atd.. Vše a Všichni jsme nuly. Zákon nuly je vlastně jediný zákon, který existuje – to je ta „božská rovnice“:). V rovnici 0 se tak spojují přírodní vědy (fyzika, symetrie atd.) i poznání duchovní (polarity, láska, Bůh) a filozofie „proč je něco a ne nic“. (Toto by se mohlo zdát, že je nejdůležitější, co říkám, ale to by bylo moje ego...).

Pořád lezu do své rány a je to vlastně myslet a psát, unikat od problému. Je to jako bych byl v dětství zneužit my vlastně došlo, nejdříve předělání na holku a pak na kluka. Je to typicky Animus (ostroost) a slabost dítěte, to ve mně zůstalo a je to měkkost a poddajnost a stále si pro to zneužití chodím, i kdybych byl nevládný k lidem, opět to vytuší a budou mě zneužívat, abych si to „uvědomil“. ...Je to veliká bezmoc v dětství, není dovolání, každý je s nimi spolčen. ...Muž by takovéto věci neměl moc dělat, psychologie, terapeuti atd...Je to prostě výzva k autonomii, je to moje věc, ne jejich, byť vše vypadalo normálně a láskyplně, oni to nepochopí a já to také nechápu, to čert mi ubližoval, nevím kdo (nebyl to nikdo konkrétní myslím...), ne oni...tak to je....nikomu nic nezalívám, jen tam nemůžu dýchat. ...Takže, abych se tohohle zbavil, textu, tak už sem nesmím vůbec, ani se toho dotknout, z minuty na minutu. ... V sobě mám jen jogurt nic a připadám si bezbranný...musí být vše bez ostroosti, musí být vše milé a hodné a hlavně já takový musím být, jen aby nepřišel zase ten čert.... ...pořád na to narážím v životě, pořád si to omílám, pořád mi to každý připomíná, pořád unikám, nic se neděje, píšu si vesele, jsem veselý, ale napjatý, také o tom jsou ty představy, že druhý je jen mé nehybné ego, nehýbe se, neodmítá, je klidný a jen pozoruji a jak chci dělat..... Je to výzva k autonomii, to je pravda...tvrdost. Sebeuvědomění atd...mám pocit že si to nesmím dovolit a být hodný apod...a pak se to dohání/elo egem...rodiče na tom byli ale úplně stejně, a také to nechápali a mají mě ve skutečnosti rádi...tak je třeba to i vidět..ne že jsou zločinci... / Je to pořád dokola, mám pocit, že jsem něco provedl a musím se obhajovat, ale nic jsem neprovedl a vlastně druzí, ale to se nesmí říkat a ani to není vědomé (třeba něco dělám poctivě a oni se mi smějí naschvál, že podvádím, proto to dělám ještě poctivěji – upozorňují abych si něco uvědomil, jen to dělají necitlivě), vše je touha po lásce jen často necitlivá neb nemáme dostatečnou autonomii na to, abychom mohli takoví být... (bytost autonomii má a už je spíše nepřímá, dokáže se měnit v dialogu a přesto zůstat sama sebou – „kouzlo“ lásky . zase ty nesmysly píšu, místo abych se věnoval „sobě“) ... Také, když je to od ženy ke klukovi, a navíc imaginární, nikdo se tím nezabývá, a asi to tak i má být Holky pak v dospělosti utíkají k Sobě – sebestřednosti a sebelízání a kluci utíkají ke hvězdám či k věcem – v obou dvou případech nenajdou nic ... něco si najdou, ale ve smyslu naplnění ne Tyto věci chtějí komplexní přístup, měkkost a tvrdost, nejdříve si to uvědomit, léčit, lízat, hojit a také u tohoto nezůstat ale mít vlastní autonomii, říkat ne atd...a vše najednou pak - ale spíše ne, pak je v tom bordel a je to jen A, i když je to A a E. Důležité je si to uvědomit nejdříve a to mám spíše až teď... (i když se to nezdá, tak ego a nevědomost plodí to, co v životě děláme a dokážeme, a vždy máme snahu se dostat z nevědomosti pryč, do menší bolesti, ale setrvat v egu nemůžeme, právě se ty rány „musí“ vyléčit ...)... A ještě ti kteří mě trýzní (které si sám vlastně vyvolávám, oni by to i třeba jinak nedělali), tak vůči těm jsem zavázán, ti jsou moji „nadřizení“, a musím být hodný a všechno splnit, aby se nezlobili, ale přitom oni zlobit můžou, protože přeci mají „autonomii“ a já ne (proto nemám rád hysterii, je to ten smyk, zásah apod., něco, co nedává smysl a přirozenost to nezná, a oni jsou rádi, že vás to zasáhne a živíte jejich pozornost, neb jste slaboši...). Příklad musím do práce přijít včas, neb píšu tento text a jsem ještě doma, jinak mě zase kolega řekne, kde jsem byl..., ale to je jen v mé hlavě, tyto obsese... To je moje věc Je také důležité nebát se projevit v sobě nenávisť vůči těm lidem, to je to co nejvíce potlačujeme a co nás dusí, i je to dusí.... Prostor to dusí, nakonec jsme to my, kdo je špatný, neb vše přidušuje...Opravdu nedostatek sebe sama doháníme egem, třeba tímto textem..... Když něčemu neřekneme ne, co se nám nelíbí, postupně se začneme nenávidět a nemít rádi, ale to se může změnit, vylízat se atd..... Z počátku je to tvrdé, utváření si autonomie, ta se totiž musí vybojovat, i Bůh si ji asi vydobyl, musí se to z nerozlišenosti, z Nic, rozlišit a to jsou ty nepříjemné věci kolem Anima nevyzrálého to, že tu jsme a máme autonomii není zadarmo a je i zadarmo, neb bytost je nepodmíněná, ale není to tak, že je věčná a nikdy se nemusela vzniknout.....Pak se podívám na oblohu a vidím Slunce za mraky a vlastně, každý jsme svobodný, svobodná bytost...

Ego a já se vlastně doplňují a potřebují a doplňují.../ Ego je vlastně o potlačené agresi, o potenciaální hrozbě, kterou skrývá (ublížení) a to pod ním chrání a také tam je ta hrozba...a právě ego to zaplácně a dohromady je to právě děsivé...a bránění se.... Na veřejnosti máme pocity viny skryté z agrese kterou potlačujeme (nevědomě spíše) – jsme špatní, chceme se prát a toho dost lidí (žen) zneužívá (exkomunikace), a vždy se z problému vykroutí a vy jste prd. Musí prostě vyhrát a být vidět /Už tam nemám co dělat, ale opět mě asi něco srazí...//Až přirozená autonomie s trochou ega to dokáže zastavit. / Vlastně se bojím být autonomní a to hlavně v sobě, tam to začíná, v hlubokém duchu.../Ten text je i umění vlastně...fetiš/ / Je pak asi jasné, proč je destrukce jednodušší než konstrukce, dstrukce je přímá cesta k podstatě, k nic, ale konstrukce je Smysl, a nejvyšší konstrukce je samozřejmě Láska a inteligence, nejvyšší nejkomplexnější a jednoduší spojení polarit. / / My máme

velikou intuici, např. to držení se věcí, ta neskutečná síla, splývání s věcmi, s egem apod., to je elektromagnetická síla, máme velikou intuici a víme, že v nás je ukryto ohromné množství lepivé síly či odpuzující a máme kolem sebe „magnetická“ pole atd...vědomí bude asi součástí bytí v nějakém větším významu, intuice je správná, ale realita jinde, i to elmag nevíme, co to je a je to něco, co nás má uchránit před „skutečností“....0120170087, 16.8.2018 8.51

To, že jsem gay je jen povrch hodně velký, ale pro neautonomitu (ego, hmotu) je to Něco. / Když máme problém jdeme do ještě většího bahna doufajíc že tím nalezneme vyšší úroveň, je to tak, ale jsme v bahně. / Ego a autonomie tvoří trochu pár duch a duše, ... / Nemám co bych nabídl, nemám v sobě nic - takový pocit. / Jako bychom byli bozi co se tu musí naučit, že tu nejsou sami. / Bytost je bezpohlavní-oboupohlavní, proto mi to nejde do hlavy s tou "mužskou" bytostí, nechci ztratit obecně muže (sebe, jeho), právě asi, když rozvinu autonomii, tak už to tak neucítím. / Neustálý růst je však démonský nesmysl. / Nula nemusí být hned patrná, ale žena má v sobě nevyvinutého muže a muž je moc vyvinutý muž a naopak a opět to dá nulu, ... podobně muž má sílu žena má skrytou sílu - vyčítání (že nemá autonomii), je to stejné, ale jinak řečeno, a opět nula / K podstatě, k nule, můžeme si myslet, že dojdeme cestou destrukce, ale jediná cesta je asi ta konstrukcí, dialogem. A stejně se k nule nemůže dojít / I žena může mít plnou autonomii a muž plné citění, jen to neví. Právě největší překážka je strach, pro muže být ženou a pro ženu mužem, a to je normální...nejde právě o to mít ženu, být ego, ale ztratit sebe jakoby.... / Pošetilost je nejobecněji vlastně stlačení napjetí v sobě a púřidušení jej "egem" - hmotou, odpadním teplem, šumem šedostí, přídusí (se) v sobě tak, že už jakoby přejde na onen břeh, k božství, ale je to démon, skrývá, a právě to nepříjemné je, že neprojeví hněv, není člověk, imploze to je, a jakoby provokuje tím, že se udělá mrtvou, už je nahoře, v božství a my ne, ale zároveň je i člověk, obecně, že má A i E. (má strukturu ducha, dole je E', nahoře A'). Kdo se má rád, tak tam neleze, nevíš si toho, ono nejde to právě tam nelézt vůbec, to umí jen ego (a to už tam je:)./ Když začnete projevovat autonomii, první, kdo vás bude chtít a bude velmi nepříjemný a překvapený, jsou ega druhých lidí, neb jediné po čem ego touží je autonomie (ego je jakoby žena - odmuřelá Anima v nás trochu, ale žena vidí ego hodně jako E' právě) a autonomii ego opět ničí, chce, nechce, ochraňuje apod... Ženské ego je - žena je obecně uvolněná rozvolněná a kompenzuje to totálně úzkými údery nepříjemnými, které opět rozkládají mysl.../Celé toto A a E je vlastně dětinské a naivní, a pošetilé, zabývat se tímto, je to neodkryté, ale .../ Čím méně strachu máme (ze sebezániku), tím více jsme paradoxně nahoře...Nahoře mizí relativita, neb vše splývá, ale zase tam něco chybí...:)//Zvíře, rostlina bytostní jsou, ale neví to, neb o tom to (i) není. Opět, člověk se v jejich světě ale utopí. // Síla rozhodnutí, to jediné má význam a účinek, tedy rozhodnutí už sem nelézt.

Pravidlo 0 se odráží asi ve všem, v tendenci k minimální energii systému, vesmír by také měl mít celkovou energii 0 (potenciální gravitační se vyruší s kladnou zdrojovou energií, proto mohl „vzniknout“ možná z nepatrného množství energie a nebo vůbec žádné energie. Také je v tom, proč je svět matematický, matematicky popsatelný.../ Toto „pravidlo“ 0 nepotřebuje potvrzení, že to tak je. Je to naprosto maximálně přirozené. Ono je jedno, že se to vyrovná za miliardy let třeba někde, to se neřeší takovéto maličkosti, vše je naráz... a vůbec ono i lokálně to bude vždy nula.../ Sice je to drsné, že nic není, že je jen nula, ale právě proto si musíme vážit bytí a života. A jak bych řekl, božství je v maximálním kontaktu s Nic a nevádí mu, a je „jakoby“ dárcem bytí...

Už mi to došlo – Eros, pošetilost, žena, dítě apod., ego – to vše touží po autonomii, byla jim jakoby upřena, byli jsme zneužití, člověk se silným egem netouží po ničem jiném, než po autonomii, ale ego mu ji nabídnout nemůže, protože to po ni touží jako on. ..je to snad nejděsivější věc ve vesmíru, ženská orientace podle mě, ... ale je to pro dobro.... Už i chápu, proč mi to vadilo, neb sám jsem na tom stejně, toto mi chybělo ... byl jsem ponořen, jsem ponořen v egu. Ego je též kolektiv, a proto ega druhých a jejich imaga do mě vnikají. Proces získání autonomie je drsný, proto je to tak drsné ta orientace, ale je to pro dobro věci Žena ale o tomto neví, že potřebuje autonomii nebo má o tom nesmyslné představy ... ona je celý vesmír a přesto nemá autonomii, právě protože je vším a všemi kolem, je ego. Proto ty nesmysly kolem nás, už tomu propadáme víc a víc a lidé v politice velmi...autonomie je zde a tady a nepotřebuje velké statky, ego protože má neřešitelný problém (nemáme autonomii a doháníme to jinde, a nemáme stále dost). I muž si v životě projde pošetilou fází samozřejmě... Takže zde se žena a muž spojují, neb se doplňují, ale jde být i bytostí úplnou, neznamená to být koule, ego, ani to neznamená se úplně vzdát milování, je to „psí život“, ale v lidském podání, blíže Stvořiteli....Ty úrovně, schody se i různě prohazují, aby se došlo úplnosti... Autonomie je prázdné E tak trochu a prorazí hmotu ega, kterou máme v sobě...ted' vidím ego více jen jako odumřelou Animu...Takže, když je proti nám nějaký démonický člověk, jeho problém je toto. A je to problém nás všech.

Milovat musíme vše takové jaké to je, i nemoci, i ony nás milují a pomáhají. Dělal jsem to blbě. Snažil jsem se hlavně měnit svět a druhé. Nemoc má být cesta k sobě, k uzdravení... i když to má končit smrtí.

Název bych dal „Na schodech“ (ne po schodech, jen E) a s malým „s“...co vše se na schodech odehraje, až hanba:).

To, co muž přirozeně je (autonomie, "nic" temné) a nevnímá už ani moc, žena přirozeně ztratila, nemá ten směr od sebe ven. / Pro ženy je děsivé, když se muž nekontroluje jakoby a je uvolněný, to je totiž sám sebou a jí to strašně děsí a přitom nic nedělá...spíše když jsou v partě...mě to také nepřijde ale jen do určitého úrovní, kdy chtějí abych se také uvolnil, ale to neudělám, tím bych něco odhlalil, nebyl bych, byl bych omráčen a až mrtvý, a proto si myslí, že jsem nepřátelský a nechápu mě, neumím si tolik zařvat, i když také byly akce různé ... to právě pak vypadám ještě víc "démonicky a temně a duchovně" než ti muži neb to není tolik vázané na já...tak by to měla i žena.../ Muž se potřebuje spojit se ženou (někdy až posmrtně), aby vůbec kdy byl mužem a naopak žena samozřejmě také, podobně abychom vůbec byli lidmi, musíme se spojit s (asi tím co je pod námi a nad námi či spíše nad námi)...teprve pak může něco být, neb láska již není relativní.../ Ty zprávy jsou prokletí, typicky pošetilst, nezabývat se tím.../ Démon je mezi přírodou a člověkem a člověkem a Bohem, je touha po já, jak jsem psal o těch úrovních vesmíru (fyzikální, přírodní, lidská atd.), tedy já (já E´rozum, tvar a duše) je jen zázrak v moři útočících démonů, kteří jej chtějí. / Muž dává všemu tvar a oporu vnitřní, nic právě stojí mezi polaritami a proto dává tvar, jinak bychom neměli lidskou podobu, byli bychom rozteklí či znetvoření, to vše díky autonomii právě. Autonomie je synonymum pro boj, E´, nic, agresí apod., a má vždy příděch ega určitý, ten se právě může zesilovat až úplně změkne (muž atd.) / Ženy mají přirozeně tendenci v druhé polovině života inklinovat k této automii, žít jí, mělo by se jim to dopřát...zde nebudou ale nikdy muž a žena vyrovnání co se týče autonomie nebo citovosti, to je až tam asi... / Lásku vidí různé entity různě, my ji vidíme jako lásku, ale takový pes ji třeba vidí jinak, strom ji vidí jinak, dokonce bych řekl, že více božsky - nepodmíněně, elektron vidí lásku jako světlo apod., ale princip je stejný, i budoucnost a minulost jsou polarity.../ Může se zdát, že jsem to náhle ukočil, ale ono se toho dost tímto vyřešilo, i se člověk přestane tolik ze všeho připosrávat, i ze smrti - neb má strach, že v životě si sebe nevybojoval a skončí jako nic, démon právě, duch, (ono když na nás někdo dlouhodobě tlačí a bere nám já - my mu ho dáváme, tak pak to já už jakoby z nás zmizí, odplaví se, ale můžeme ho zpět najít, ne mít jako ego - substitute, ale v sobě najít, je z oblasti nepodmíněnosti, je tam, ale může být hodně práce jej zase získat zpět. ... A také se člověk nemusí stále ujišťovat o něčem... mužské já - autonomie je velice křehká entita, velice jemná, prázdná, absolutně nejistá v říši bytí...lehce se odváne, je vánek, tak to mám já, je to samozřejmě i E´...neuchopitelná a rychle mi zmizí - nechce se přichytit moc mého já, zvláště když nejsem sám, zvláště když se na něj zaměřím, to značí, že tam jde o spojení polarit nějakých...musím používat spíše mužskou formu "individuace", žena ve mě je tam jaksi trvalá, to asi okolí nechápe, že se nepotřebuji spojovat se ženou, neb už ji tam plnou mám. ... to mužské právě já je na mě vázané volně na mé já a lehce zmizí pod tlakem okolí ... vědomí by asi mělo být povahy vlny, protože entity v nás, které kontaktem s okolím zmizí, ty právě interagují, ale své vědomí interagvat tolik nenecháme...proto ty interagující entity jsou ale zas jistější v nějakém smyslu, protože jim kontakt nevádí, obnoví se, ale naše já tento kontakt mít nemůže úplně, neb by zmizelo, i to je to, proč to, na co jsme orientováni dáváme jako masku a samozřejmě máme někde v sobě jako archetyp ukryto.../ také jsem tím šel nějak do sebe, od řešení vesmíru k vlastnímu životu a běžností kolem.../ ale kolik je asi světů jiných.... variant, budou asi všechny, a i jejich zákazy budou a prostě vše, jen to musí být nuly:) / Takže od zítra už nic.

Je to shrnutě - ž se dívá kolem hrozně se bojí ale musí se tam dívat, rozpadá se a i rozpouští m, a m říká drž se mnou rytmus nebo spíše drž, je to hrozná síla udržet se - tyč tvrdé prazdno proti vlivu okolí nemennost a ona omladá apod a je šílená z té inertnosti ale je to i její opora....

ULET: Zdejší život náš není nic jiného než se nezouhat po já, po vlastní autonomii (ale te nás), hledáme ji jinde, a vše co tu vidíme je spíše ego, polarity se tu spojují ještě hrubě...souvisí s tím i hledání lásky (duší), pokud jsme autonomní, již nic nehledáme a spíše spolupracujeme a sami tvoříme, ...valky jsou za námi a my jsme i valka do nějaké míry (v té autonomii to je toto), lidé minulých dob jsou i nejsou nás součástí, ale plně je milujeme, jsou ego jakoby...a nezlobíme se a neopovrhujeme jimi ale i si je nepouštíme do příbytku... Kdo stále touží po sobě toto nepochopí a bude to křecovité a je to dobře vidět ... přijde mu to naivní nebo jako úžasný nápad, ale to vše svědčí o jeho nezralosti.... (Ridit se srdcem, láskou je v džungli relativity bytí potřebné).... Vše je přirozenější potom....a určité bychom tolik nenicili okolí. Já už existuje a zajímá nás co přineseme svému okolí a ne kde já ukrást...Bytosti jsou jednak autonomní a i milující což se doplňuje...Co je potom, další úroveň, si neumím představit. Jde to vys ale i k celku (dolu)...Ta autonomie je jako trochu ukryté "zlo" (spíše jako dávná minulost někde na Zemi...), "zlo" je touha po já, a jeho obrana.... Jinak nelze totiž být autonomní bytostí, musela se "vybojovat" a spalovat se egem....A pak se i neresí blbosti jako jsem zde resil, ale projít se tím musí.... Teoreticky vývoj do budoucna je, že se staneme plnými bytostmi (zde nebo tam, možná však tento svět s oním světem spojíme do nějaké míry - snad o to i jde). Co je reálné - toto si uvedomí a pomalu tam směřovat, ale nejde se do toho nutit - strach a nenávisť to utopí,

neni to ideologie a ego ale my a neni to zbrkle...kazdy musi hluboce v sobe, je to o nepratelstvi s druhymi take, ne o pretvarce ze jsme tym.... // Potom je nase ja a ego jako bod kdesi v dalce a my plujeme vyssim bytim, jedine bytost asi dokaze vic nez tvor bez jastvi (snad to byl ten ucel aby tu bylo ja, ja je vys a vidi v byti dale coz je asi totez, totiz v ja se objektivizoval cely svet, cely vesmir ci byti, to byl asi ucel..dve ja - ja a me ja ale to je ego vlastne to druhe ja:). A co druhe bytosti? Takto ty vypada ze existujeme jen my - jedno jedine vedomi a tak to asi i je - jedine Vedomi. Ktere spojuje jednotu a casti v sobe a to je snad Buh (nejde jen o zastup jednotlivcu ale zivy substrat s vlastnim vedomim...)...citim tam ale i cosi jineho nez je jastvi - dalsi atribut vys...zname to jako Duchu ale to neni ono...Je ale jasne ze uvidime dale a zodpovednost je vyssi neb sami jsme svetem a drzime jeho rytmus - jsme laska. Uz by nemela byt touha jit vys neb co nas zene vys? Zde je to touha po ja po zbaveni se utrpeni a nevedomosti coz je totez vlastne..., bude to vice vec vlastniho rozhodnuti, zde umrit musime, to je ten rozdil...touha jit vys s dalsim stupnem slabne.... asi tam budou dalsi entity se kterymi mame se spojit v celek.../ Mame problem s tim, ze treba clovek v NDE dokaze videt Zemi protoze mame vsugerovano fyzikalni pozadi - mechanickost, ale to je pulka sveta...otazka z ceho ma to telo pruhledne, z jakych soucastek, je nespravna asi, jasne mel telo, ale zde jepro nas to je marginalni nefyzicke (duch) ale je to vyssi podstata neb z toho je vsechno....Ne Tomasi rekne Vyssi bytost, jsi zbrkly a nateseny na vyssi uroven, nevedomujes si tu zodpovednost tvari tvar ontologicke prazdnote, Podstate! (totalne silene zde jde o byti samotne) s kterou nejvyssi "komunikuji" a miru lasky si nevedomujes...bude te i lakat svet znicit.....Diky tomu ze se vse musi nakonec vyrusit existuje cosi, co to vse je (Laska a Nula)...Takze smerem vys roste zodpovednost, pak to co mi zname jako lasku, poznani, ... jastvi je asi jen jeden stufen... roste obecne sebe-uvedomeni (i elektron ma sebeuvedomeni ve forme proste interakce treba - je co je - tim ma paradoxne vyssi formu poznani nez my)..konstruktivita sveta je dana prekazkami ktere sam nabizi...proto je treba byt i //Poznani neni nic jineho nez druh lasky - poznavani sveta, vesmiru (lasky), ovsem samotna lidska laska je neuplna a chybi ji to poznani.../ Je prave omyl - dokazal jsem vymyslet teorii a ted uz budu existovat, to je prave ego a odsun sebe nekam (projekce na 2D plochu), i to je dulezite, ale to nejsme my a to tu bylo vzdy...az kdyz sebe projevime svou autonomii (ale ne zas ego ve smyslu zenskem - dulezitost osobni ci muzskem - jsem moje teorie, dulezitost projektivne osobni)...ale jen autonomie je zase malo, trochu neco byt (mit) musime (byt - to co je, se stava nasim "mit" a dohromady to jsme jedno) - to je typicky ego..kdyz lezeme do druhych, bojime se, tak mame malou autonomii a také nechame druhe, aby lezli do nas a nelibi se nam to....ego je ze narusena autonomie se schova pod hmotu a nic se s ni nedeje - jen vyhrozuje a je Animem nevyzralym...samozrejme to maji i muzi.../Pozn k tomu vyse - To nam se to zda zodpovedne, z nasi polohy, to my mame z toho strach, i treba ze selhani, tu bozske ontologicke urovni uz vlastne o nic nejde neb vse je naprosto ontologicky prirodzene a je tam nulovy vnitri a vnejsi odpor ci rozpor...tam prave ja jakoby moc neni neb ja muze selhat (?).. "nejvyssi" je tedy asi tato uroven Ontologiccka.../ My take v sobe mame prave tu touhu existovat (ale navic od zbyte prirody abychom meli ja), tu lasku - "prekonani" ontologicke nuly....je mozne ze tam uz ani zadna bytost neni resp je neb to je vsechno co existuje...ale je to jak prazdny list papiru...Vzdy byt ve vyssi urovni je lepsi ale mame z ni paradoxne strach, mozna i smrt je takova bariera (muze byt) Neb to je konstruktivni a svet to tvori...a nebo jsou i propady dolu...Take logicky ve vyssi urovni roste svoboda, svobodna vule, neb polarity se prolinaji mizi hranice a misto nich se objevuje vule...také se objevuje více „reálný svět“, který je vlastně jen špičkou ledovce světa chaosu, který se týká i nás, viz pošetilost, reálnost počívá i v tom, že se i nezabývám celým vesmírem a nesnažím se ho spasit, ale že jsem tady a teď, se svými možnostmi, tak to mají ne-lidské, přírodní bytosti kolem nás....//Opět jsem podlehl závislosti, ale je to takový umělý problém (i není)...takže pevnou vůli.

17.8.2018

duch musí sám chtít růst, v ducha se změním, když nemilujeme nebo neobhájíme své já, obojí souvisí.//Země se jeví jako místo plné života, bolesti a lásky, v ego závoji...//Ty bytosti to není že pracují že musí, nenudí se a nejsou líní, pracují právě ti, co nemají já.// když kdokoli šikanuje je to výraz nedostatečné vlastní autonomie a její potřeba na opačné straně pak je říci - to je nedostatek lásky // už se nebojím po tmě dávno jako dřív v dětství hrozně, snad proto, že dospělý má právě autonomii a "tyká si" s démony (jinak než dítě), také zná již sexualitu... // je to šílené - po smrti zmizet do vesmíru, na věčnost, bojím se, chci se zachovat ... nejsme z ničeho jiného než z lásky (a a e), a - to jediné co z tebe zbyde bude láska, kterou jsi v životě poznal a měl v sobě, neb ta je "trvalá" a dokáže tě vyvolat, ale už to nebude jako zde nejde o to v individuaci jen rozvíjet např. ženství vůči muži, ale i mít vlastní autonomii - v případě ženy, musí se vždy obojí...//pak člověk když je vědomější velice chápe důsledky svých činů a jednání a myšlení - je zodpovědnější, i v těch tzv. banálních věcech, nechce být spolupachatelem té věci, třeba se dívat na pornografii, není to že by se křížoval, ale cítí že je součástí celku // synonymum mužství v symbolickém světě je autonomie a prázdnota a ženství citovost a dohromady inteligence a láska. // bolest se postupně mění v lásku a zůstává tam ale je jaksi tam, ale už není // Asi také inteligentní bytosti existují proto, aby "odhalili" strukturu ontologickou, to Nic, a lépe tam odolávali jeho vlivu, ale není to asi nezbytně nutné..., být v Ontologické úrovni musí být záhul, neb tam jde o pojem bytí a nebytí jako takové, dokonce bych řekl, že Bůh rozvíjí lásku proti tomu neexistujícímu nic a ono mu samozřejmě logicky nemůže nijak odpovědět (Bůh je zde jakoby v roli ženy), a to nic, jež je nevyčerpatelné, do sebe

implementuje...zkuste si vůči ontologickému nic rozvíjet cit, budeme se bát, nebo se budeme bát, že selžeme, budeme mít velkou zodpovědnost, to je inertnost sama o sobě... (zde už je to moc technicistní a opět naivní, ale je to začátek takového uvažování)... Cožpak nejsou jednodušší varianty lásky? proč zrovna láska vůči Ontologickému Nic?, třeba světlo nebo úplně něco jiného a nějaká vyšší láska nebo všechno dohromady...asi by to měla i být bytost, protože disponuje vědomím, a zodpovědností, dokáže věci dělat vědomě a s větším dopadem, s vědomím celku, než jednotlivé částice (ale i o ny vyplňují celý vesmír teoreticky každá atd...) ... Boha si představuji jako prázdnou vyplněnou jednoduše jemnou barvou a přitom to je živá bytost a zároveň také není ... // Jestliže láska integruje polarity, co je desintergruje a je to potřeba? ony tu už přirozeně jsou od začátku, láska je i obsahuje, není to jen jednoduše, jaksi tam jsou, podobně jako kladný a záporný náboj ve světlo (takto bych si i představoval, že to je po smrti - světlo je částice i antičástice, nemá jakoby jen náboj nula...), tedy láska to dokáže ty oddělit láskyplně asi s pomocí Démona:)...protože však má v sobě integrovanou autonomii, umí říci ne, a přitom to není negativní...ale prospěšné oběma stranám...zatímco my si procházíme smrtí, Nejvyšší asi Ontologickou smrtí... tomu asi nejde rozumět:) ... Já je také kvalie a je subjektivní (jsem) a také jakoby z dílčích "mít", mám - jsem. Smysly (pět smyslů), vše subjektivní, a naše já také, jsou také povahy lásky, neb nejsou ani jedna z polarit...resp asi obě zároveň, ale nějak moc komplexně, proč je červená červená nevím zda někdy vůbec pochopíme racionálně....můžeme to dokonale popsat, ale nikdy nebudeme vědět, jak to vypadá, chutná apod..., možná to je důvod, proč sem bytosti chodí...tam smyslů asi moc není, smysly a všechny kvalie jsou jaksi démonické...snad právě jejich kontaktem s Nic se vzniká láska....neb jde o kontakt něčeho s ničím a ještě výše symbolicky ženy, pošetilosti s mužem:). Nic není jen tvrdé, je i jemné, normální...nejde o něm mnoho říci:)...protože láska čerpá z Nic, a to je nevyčerpatelné, je i láska jaksi nevyčerpatelná a nefyzikální povahy, (jako vědomí, které také s Nic souvisí, je to skoro totéž - prázdná nádoba, záleží na nás, čím ji zaplníme, pro připomenutí:)...jedna polarita je vždy jakoby vyčerpatelná, neb má svoji antipolaritu a je ohraničená. Člověk je asi opět jedna půlka s něčím, s druhým člověkem, to ano, a možná ještě s dalšími entitami, s Bohem, naše nízké vědomí je na úrok božského:) a tak se musíme spojit někdy ... ale co zas stojí proti tomu vědomí? bezvědomí, prostě negace té věci (absence vědomí...)//vlastně to mám tak, že představa v závěru milostného vzrušení je, že sám jsem muž pevný a udržím ten nápor z té ženy ze mě dole (chce rozplácnout se mě či nějak povolit), dříve to dělám pro ni, ale teď to dělám pro sebe a je to to, co jsem, sám odolávám náporu sebe sama. Už jako starší lidé si tvořím v sobě E', kost, náhrobek:), totiž v milování se ty polarity vygradují vzájemně, zesílí a také spojí .. a z té měkkosti rádi vystupují démoni a duchové, stejně jako bubliny z bahna na dně jezera. Ale, toto vede na schéma, že jsem jediný na světě, kdo má penis, kdo má E', určitě by to podobně měly i ženy, je to proto, že je to asi vázané na ego, démona, toho, co je celý vesmír, a nic jiného nepřipustí, byl ublížen a potřebuje náplast na sebe a držet se jí jako klíště, je to o usurpování si zdrojů...tedy jakoby mi to nepatří...ale pak se uvolním, a jsem opět v superpozici...// Možná to jde až tak daleko, že se Bůh zeptá - a jak by sis to po smrti představoval? No, chci stále být, ale to by taky nebylo dobré pořád existovat, je to o nepochopení jiného pojmu času, nám tu plyne čas a tam, asi jako v teoretické , musí se na to subjektivně, nikoli asi objektivně, možná je tam čas kvalie, polévka, subjekt..., on čas je kvalie i zde, psychologické vnímání času, ale nějaký ten čas nezávislý tu je, byť jsou hypotézy, které říkají, že právě vědomí je to, co musí čas vnímat a jinak je to vesmíru jedno, jak čas běží.... // všechny přírodní zákony by měli mít co dočinění s Nic, s pravidlem 0, neb Nic je jediný zákon...takže i plynutí času musí s tím být nějak spojeno...asi je, když energie vesmíru je (asi) nula...neustále, nezávisle na běhu času, je to jakási symetrie - asi to říkám blbě...prostě může se díť, co chce, jen to musí být nula, v tom je ta symetričnost...//Pošetilci, ženy, děti apod. se chtějí jakoby do té autonomie podívat, do e', jak to vidí, ale to je jednak právě ta šikana a jednak to nejde a sami musí mít svoji....a to se jim moc nechce, neb jsou povolení právě... Asi to bude tak i s city, muž si chce vzít ženiny city, což také nejde... muž se vnímá jako duch či Duch, ale děti a ženy jsou také typičtí duchové, ukňouraní bez východiska...// nejsou to autonomní bytosti - nemá proto cenu se jimi zabývat, můžeme jim pomoci, jde to jen skrytě, svým naladěním a postojem, ale jsou za sklem a dýchají helium a jsou pošetilí, jsou zamotaní do sebe, a pohybují se na místě, a oni tak ale vidí i ty bytosti....snad proto jsme se tak hluboce potopili abychom zjistili, co to je a co je to jiné.... místo aby se vzali do svých rukou, tak řeší vesmíry a nebo naopak sami sebe, jako já..vím, že se tím démonem jen schovávají, ale oni ho tím zvou do svého vědomí... // Naše doba má špatný vztah k nemocem myslím, ano, mám třeba nádor, ale musím se s ním alespoň seznámit, chvíli s ním být, a ne aby ho hned vyřízli a zahodili...on nám chce něco říct. ...on to nemusí být nádor, ale třeba mrtvý plod. ... je to život. Vše to touží po životě...a chce to lásku a autonomii. ... jasně se toho zbavovat a dávat to pryč, ale to není celé:), vlastně my ty nemoci také jakoby učíme, tím ne jim dáváme autonomii a tou láskou ten zbytek... nádor je jako prašivina, jakoby nejjmnější částičky co nejsou ani vidět (matfyzická šed', dusivá trochu), odpadní teplo atd...z něj jde ... i zvířata cítí demony, třeba psi, je to nějak univerzální, nebo jakožto zvíře cítí více naše nevědomí žije jím...jsme na tom s nimi stejně a proto mě mají ráda zvířata:)// Sny a zážitky z NDE si často vykládáme , to nemusí být opravdu naši zemřelí blízcí, ale jejich imago, symbol, zvláště když jsou oděni v černém a řvou abyste šli ještě na zem...často tam jsou bytosti, které jsou nějaká naše alterega...napůl my a napůl někdo "cizí"...protože nejsme tolik zvyklí přijímat rady sami od sebe:) ... takový člověk je pak jak bez sebe, jako vykastrovaný atd..., ano odstranit, ale trochu vědomý přístup, zahojení ... // Úloha bytostí a inteligence je možná

přečeňovaná, bytí by asi existovalo i bez nich, ale protože má rádo jaksí samo sebe, tak se musí co nejvíce o sobě vědět a jak to má udělat jinak, než mít pidižvíky, co se zajímají, kde jsou...Odtud už pramení i důležitost mít se rád..., čistě fyzická úroveň ale asi neumí jednoduše pojmut Nic a Něco zároveň, a pojmut pojem Nic i Něco, sebeuvědomění, možná i proto, nevím...tolik bych se nepřečeňoval ale, svět je i o neživé přírodě a kdo ví čem ještě.... Strojovna fyzické existence, vesmírů, kde sídlí jakýsi DémonoBůh, který to vše "utváří" to fyzično. // Také ta nic mohou být opravdu i v symbolické úrovni, viz např. rozvinutá a nerozvinutá autonomie, někde mezi je 0, a dohromady je to tedy 0. Vždy jde mezi hodit nulu a říci, že je to nula...vždy existuje alespoň jedna soustava, kde je to dohromady nula...// Šikana ženy sice působí, že má něco jako autonomie, ale právě ne, jakýkoli projev šikany je projev toho, jakákoli výčitka, jakýkoli zvýšený hlas, že autonomie nemá a chce ji, takže ti řekne - a to ti mám dělat šéfa, nebo jak si to představuješ? právě najít ten vztah k tomu, sebe jako ženu vůči muži a vlastní autonomii, své ne, a být partnerem druhého...stejně jako přijde ženě divné mít svoji autonomii, tak přijde muži divné něco cítit, ale není to tak divné, když je to bytostní...// My příliš žijeme jaksí v polarizovaném světě, kde je černá a nebo bílá, je to náš svět, a jedině v něm lze efektivně něco tvořit, ale ten cíl, ten je v tom sjednocení, resp. v lásce, což není totéž, neb v lásce jsme sice v maximální blízkosti ale maximálně sami sebou (to lze vynést až k tomu jsem sám sebou, jsem bytost atd...)// Láska a autonomie jsou potřeba obě, jedna bez druhé není, například někdo se rozhodl, že vše bude láska, bude jen milovat ale jaksí mu tam chybí autonomie a utopí se, svět jej převálcuje také... protože to není celé, láska je prostě pošetilost:), (autonomie je i poznání, Logos atd. ale základ je vlastní "pocit" či stav autonomie)// Láska je typicky pošetilá z jistého úhlu (růžový svět a světélka atd.) a samovolně se z ní pošetilost, Démon může stát a dál zraje, pak je až ego atd., proto to spolu souvisí, rodí se z ní a končí také v ní...//Někdo to má komplikované, neb má maskovaný egoismus, ten maskuje za cholerické nálady a hysterii a ublíženost a obecně živost. Tam může být ego již překročeno v živost, ale z ega se to ve skutečnosti nevymanilo, jen chladné nahradilo horkým // Nikdo jiný nechce totálně zničit ego než ego druhého člověka, nevím co to máme za nastavení, že máme nadřizenost a podřizenost všude, je to živná půda zneužívání a tedy výzvě k dospělosti, to je naše výzva, to, že má někdo na nadřizenost papír a nevysloužil si to, je voda na mlýn ďáblu, ten také jakoby nemá kompetence na to ale dělá to, třeba někdo se udělá důležitým, že něco umí a druzí ne, je v tom dobrý, ale proč bych se ho měl kvůli tomu bát? Se staršími jednám jako se sobě rovnými už a ještě jinak..., jim se to moc nelíbí, ale . na jedné straně stojí pošetilá úroveň rovných bytostí, co ale jen jsou a povídají si, a na druhé straně je silně hierarchický systém...// Celice snadno ta láska spadne do té technicistní strojovny démona, s ocelovým prachem a bez života, dusení se...v technicistnost, neb láska obsahuje vše, i tuto a další technické civilizace...Láska je pošetilá, resp. umí taková být. je to typicky každý si to vybavuje jako teplo u maminky když byl malý, trochu tam ta strojovna je, celé do červena atd... //Už budu muset končit, už jdou po mě:) utéci...// Když půjdu do extrému, tak nepodmíněné umí být jen nic, čím více jsme prostoupeni ničím, tím více jsme v nepodmíněnosti a nepodmíněni...//my stále hledáme fetiš, univerzální návod, své já, je to zkratka, substituce života, ale je to potřebné, potřebujeme to, stejně jako žena muže, ale tím stále žijeme ve světe polarit...// Určitě jsou tací co jsem jdou dobrovolně z vlastního rozhodnutí, do toho pekla, tím nemírím na sebe...// Ego je falešná autonomie, nevím proč se ta pravá za něj schovává, ale má to tak být i. // Einstein řekl na otázku co je rychlejší než světlo? Nic. Ale něco na tom může být, proto dokáže být láska asi všudybýlek:), neb je spjata s nic, je nepodmíněná maximálně, a možná, že se transformuje přes nic...možná, že jde cestovat kosmem, bytím, právě jako transformace přes Nic, dvou polarit. A to bude i to "spooky at a distance" v kvantové teorii, prostě to musí být dohromady nula, nula je jediný zákon a platí všude a vždy, je nadřazený a nelokální, proto ta kvantová nahodilost apod...Hurá./ bez nic by nebyla nepodmíněnost a nahodilost i.// Radši dost. Možná je to spadávná cesta, nevím... // Naše vlastní autonomie nikomu nemůže ublížit, ta žije v lásce, jen naše ego může ublížit...asi tedy, bytost egu nic nezazlívá, i když jí nadává, nemá tendenci oplácet ... neb je sama sebou/. Třeba tím půjde vyřešit i ta kvantová gravitace:) - třeba je její přenos nelokální, nemá žádnou částici, protože je již blízko nicotě, je to základní interakce, tak by s ní měla spolupracovat...// je to český přístup, ano i ne pořád:)// To Nic vyřeší všechno, v zimě budu řešit zase kvantovou gravitaci a interpretaci kvantové mechaniky...řešení se nabízí u gravitace to, že to není kvantové povahy, ale prostě spojitá vaienta a přenos pomocí záchování nuly, ale třeba je to jinak...a rozpracovaněji...//Bytost přirozeně pojímá, že i další jsou bytosti, malé děti to tak ještě mají...Bytost se vlastně spojuje s egem, vyzařuje z ní, je taková moučka, prašivina, co se stane s tělem, stane se i s psyché, uvolní se, rozvolní se, ... asi, ale takto to vidíme myslím my, neb máme představu zkázy těla, bytost je jiná než prašivina...je více o lásce...neříkám, že té pošetilé, ale asi jinak...ta prašivina je třeba spojení s neživou přírodou, což smrt vlastně i je a to i v podobě těla, jež se stane neživým a splyne s neživou přírodou.../ Duch je i chaos, viz bitva, iracionální přesuny a iracionalita armády, i je v tom vyžívají, neb to považují za ženu, ale i je to mužské - Animus, fraktálnost.../ Muže jí neukážu, nejde to, schovám ho automaticky před ní./

Musel jsem od toho utéct, cítil jsem, že skrze to Nic mají otázky fyzikální právě řešení a šel jsem tam, ale byl by to šílený kontakt s Duchem, musel jsem dát zpátečku. ,...a musel jsem se hluboce poklonit a políbit zemi a uklidnit se. Jw to škoda, ale stejně bych na to nepřišel v závalu iracionality, v iracionálním světě to má jakoby řešení ale třeba je nalézt to racionální řešení.../ Až za čas s klidnou hlavou na to můžu jít, ale spíše ať si to vyřeší někdo jiný.To je dobrá rada, když nás popadne

"génius", Démon, Bůh, lépe je schovat ... ten kontakt člověka a Boha nemůže být přímý, ale možná je smyslem jej zde nalézt (v nějaké podobě), protože tam už je, ale jednou k němu musí dojít "doopravdy", ale asi to není nezbytně nutné, rozhodně ne teď...a první kontakt je v NDE asi....ti gravitaci nebo co...Takže bych řekl, že kvantová NELOKÁLNOST je vlastně TRANSFORMACE přes Nic (to bude myslím důležitý prvek ve vesmíru v jeho fyzice), či s tím souvisí, nemyslím tím přes prázdný prostor, ale ontologicky. // Další věc, zapomněl jsem na chaos, byť asi není jen náš vesmír, měly by tu být i "vadné" vesmíry či chaotické entity... to možná zúsobuje to, že některé věci nebudou úplně nula ve vesmíru, že třeba i mohla existovat to počáteční množství malé energie, ze které vesmír vznikl (pokud třesk tedy byl či byl takový, jaký si jej představujeme), tedy ve vesmíru část energie chybí nebo tak nějak:) a je někde v podobě chaosu, či jiného vesmíru, i to je možné...dokonce je možné, že vesmírů je více, a mají každý nerovnovážné množství energie, jeden má více, druhý zas o to méně, a dohromady dávají nulu....příroda je velice úsporná....Možná tím spojením s fyzikou se to Nic potvrdí nebo i ten chaos, byť to nepotřebuje...(má to problém, částice - kvantové něco sice po detekci zmizí, ale pak se objeví a nemá opačné náboje atd... jak by přes transformaci přes nic mít mělo).

Cokoliv žena vlastně udělá je výraz nedostatku autonomie, ukazování slabých partií, neustálé jakoby stěžování si apod, jako by ji někdo toto vzal, vzal ji "rozum" či kostku, E', tak to chápe, ale to se musí vybojovat, vždyť i sama tomu napomáhá, a je to její veliký neuvědomovaný úkol, ..., muž by nejradši měl ženu jako sebe - autonomní bytost aby mu pořád nemusela předhazovat, že jí něco vzal...a žena musí ale muži nechat jeho autonomii také, nejde jí stále pokoušet, tím jí uvaří...kastační komplex u žen je spíše o té autonomii, penis lze nahradit autonomií. / Už jsem se uklidnil a pochopil, čím ty lidské bytosti a já trpí, proto mi to tak vadilo, chyběl tam život, autonomie, nikoli ego...Ono je si to dost podobné i pociťově, ale ego je více hmotné a povrcnní... ve zvířatech je ta moučkovitá bytost cítit, ...moučná...

Být autonomní neznamená začít se porvat s dlouhletým utěšňovatelem, byť i to by bylo dobré, ale je to něco, co je normální a může se na to najet // Mohlo by se zdát, že tento text nepomůže těm, co spíše utiskují druhé, ale oni mají stejný problém...//Každá šikana je zneužití také a výzva k autonomii, k sebeuvědomění a prosazení se...v sobě ...A nedělat to pro druhé, ukázat jim, že jste, že dokážete, to je opět že oni jsou vaši uvazovatelé, tím potvrzujete, že vás svazují,hlavně ze sebe, v sobě...

I sami v sobě máme dvojici žena a muž, lásku a autonomii, vůli, atd...ale ta vůle není suchar, miluje jako muž...//Pro ego je odměnou ego....ego lze zastavit egem, stejně jako těleso tělesem, vztah ega a já je trochu komplikovaný, neb obě entity jsou A i E, a ego i chrání já...ale i dusí, ničí, evokuje, apod...proto je důležité. je to stejné jako láska a ego (démon), já je "věčné", ego je jako fyzično, které je tu kolem nás a které do sebe implementujeme, asi jen zde a částečně se odpadne potom.. být slavný je hrozný nápor, neb pro druhé jste jen ego.Někdo přirovnal vůli ke svalu, když se používá posiluje se, když se přepracuje, unaví se, jako vše, opět zákon nuly...vlastně tím, jak mám slabé já, zatlačené, tak mám i slabou vůli v některých oblastech, a podlehnutí závislostem, tomuto myšlení a psaní, takže já by to mělo ukočít, neb já je i vůle. Já se však snadno stává egem (u mě, povolím se hned) a to vůli nemá a také zodpovědnost nemá.

Ego (a pošetilec) se snaží napodobit svět božství a přinést ho na Zem, utváří si vlastní svět, nemocný, nekrofilní, protože se snaží sem přinést něco posmrtného...snaží se objektivizovat božství, sebe, subjektivitu. Tím se ale ztrácí informace, jako při každé objektivizaci. Ale může se dostavit náhled, ale u ega to moc čekat nemůžeme...snad v nějaké krajní situaci. ... Existují myslím dva typy ega, jedno budící a druhé uspávací...Budící ego je kdž jsme posedlí démonem, žhaví, má blíže k já, je manické, impulzivní, intuitivní, a typicky vede k tomuto textu a myšlení, a závislostem a OCD...Když neumíme tohoto démona uklidnit, vydechnout, idpočinout si, neb jsme "rozjetí", necháme na něj hodit druhé ego, polštář, nekrofilní, hmotné, vytuhneme...Ale tím se problému nezbavíme, problému kdesi v hloubi, potlačené autonomie. Ta nyní už působí jako ohlodané šedivé jablko. Neb ego vše pohlcuje. Hodně lidí vykazuje obě ega najednou, jde vlastně o přílišnou horkost a chlad, nedá se v tom žít, v tomto prostředí, to je hezké si uvědomit. ... a je to typicky narcistické. //Ego já pohlcuje.// Ženy ego milují - rohovinu, muže, tak jej vidí. A sebe pak jako živou entitu. Ale není to uspávací ego, (to je spíše odumřelá Anima), je to prostě rohovina, odumřelá hmota tvrdší...// Ego dokáže (na čas) ukončit vzdechy a touhy našeho já, či už spíše budícího ega, ego je jako vzít si prášek - dokáže šířit bytosti a iracionalitu zúžit, abychom zde vůbec mohli žít, nebo si to tak myslíme, bojíme se projevit svoji bytost ... //Samozřejmě ego je slizké, polomrtvé, //.... Může probíhat degradace já na ego, ego jakoby necítí, je tupé, nechápe, že existují i druzí lidé, je to změkklé já, proměněné v ducha, je to oblast potlačené agrese (já), autonomie, o které se právě neví... je to udušené já, utopené, rozmáčené, dušička... tvoří určité mrtvolné vzdechy. A přesně toto je např. v ženách - nerozvinutá autonomie. A samozřejmě to může mít opačný vysvobozující pocit, ze snu// Ego má jakoby příchutí kedlubny...mrtvolný, sladký, šedivý, popř. je umaštěné (ale to se týká extrovertů) atd.// Ego je realista, pokud je to pod ním, ta vrstva iracionální, a naopak, ego může být i dost iracionální, je to vnitřní svět žensko-mužský v nás...// Lesby mají ego,

kteří touží po ženách, ztotožnili své ego s Animem, se kterým mají nějaký problém...U gayů to je vlastně stejné. A pak zpětně touží po svém normálním já, resp. to ego, po své přirozenosti, po sobě - ženě, sobě - muži. // Je možné, že lesby a gayové ochraňují archetyp ženy a muže v sobě, když se ze společnosti ztrácí, smazává..., neb milují ideální ženu nebo muže, nebo ze sebe udělá gay ideální ženu apod...//... Lidé někteří rádi berou energii druhým, tedy jejich vlastní já a ne (vůči nim), neb jim schází, a přišli si do samošky, bývají to hysterici, co touží taktéž po bojůvkách, kterými přikryjí svůj bezduchý a citově oploštělý svět...je důležité mít vědomí svého já hluboké, ono to sice ničí a proráží snové ego s mrtvolnými povzdechy, a i široký citový svět, ale spíše se doplňují...stejně jako ženy, jsem o své já přišel, a mám v sobě, jsem utopenec, ale u mě je to jiný případ než u nich...ale ta povolenost, svět bez hranic, má své veliké výhody také...// Anima či Animu je potřeba i trochu přidusit egem, oni se chovají, by se chtěli chovat, iracionálně a zvláště, když je někdo dusí:) a ono chce něco říci, a stále opakuje totéž, a nebo vymýšlí nové a nové myšlenky...

Při kontaktu s lidmi, chybí mi jakoby kůže, berou mi ji, na výstavbu svých eg. Bohužel, když rozvíjím avoju autonomii, spíše se to projeví jako ego, totiž stále říkat ne je vysilující, a od dětství to už vím, už se tak unavím, velice rychle, že "omdlím" a jsem ego, imago, snovost. Snovost je synonymum pro ego si myslím...vše tam je tak trochu já...a sen má kompenzační úlohu, aby se já vzpamatovalo, neb je ve světě bezmocné. Ale není to jen o egu, spíše o spojení bytosti a ega s zážitky z vnějšího světa...//

Můžeme se rýpat ve světě jak chceme, ale nepochopíme nikdy jak funguje, neb je nula, a je o qualích...// Proč duchovní bytosti z onoho světa zdůrazňují lásku? Také onen svět na nás působí jako sféra ega, snovosti, a láska je něco, co jej proráží a kde se lidé setkávají a nejsou uvězněni ve svém nekrofilním světě svojí moci. Nekrofilní se to možná zdá jen nám, odtud. Takže ještě jenou, asi jde o spojení tohoto světa se světem tam (stanutí se "věčným), o poznání lásky, láska není jako nic, není úplně nepodmíněná, i ona do jisté malé míry asi podléhá zákonům hmoty a polarit, a je potřeba ji někde vytvářet, potřebuje A a E, není úplně nezávislá...idealismus je někdy překážkou. Jenom Nic je nepodmíněné by dávalo smysl. Snad jsem naivní, a myslím si, že vše co je, má hmotnou povahu, byť je to jen myšlenka, řídí se to těmi zákony, komunikuje to, je to podmíněné, dává to logiku...

// Také proč je onen svět tak pompézní jak se zdá? Je tam asi snaha dodat nám určitou důležitost, podpořit nás, sama sebe, proč je tak "hysterický"? Pořád tam je touha a strach z něčeho tedy...ale už asi o hodně méně, než zde...Pouze Nic se nebojí a nemá strach. Čím blíže jsme Nic, tím blíže jsme "pravdě", ale protože může existovat i něco, je pravda (vyváženost) trochu posunuta směrem k němu, a z našeho pohledu se to jeví jako láska.

Musíme si autonomii dopřávat vzájemně, druhým. // Bohužel, v prostředí se silnou potlačenou agresí dochází k tomu, že spolu komunikují jen ega, která tam bují, protože své pravé já, na všechno se tam vysrat, všechny zabít, to už nejde ukázat...prvé já má pak blíže id...resp. potřebujeme projevit svůj id, abychom došli rovnováhy v sobě...

Byla to vlastně snaha vytvořit si svět, škatulky a strukturu, abych v něm byl bezpečný, zda odráží cosi skutečného a zda skutečné vůbec existuje je otázka...i zda se má cenu vůbec ptát, proč něco existuje, svět nemusí být vůbec logice nakloněn...a otázka proč je mu cizí...

Jediná negativní věc na tomto světě je myslím nedostatek komunikace, není to ani touha, ani strach atd., neb to s tím souvisí. Nechci aby svět byl Nirvána, chci svět, kde bude život a i Nic. Pokud si chceme představit "život po životě", pak jako dokonalou odhalenost, jak líčí lidé, kteří si prošli NDE. Víme vše o druhém a oni vše o nás, je to maximální stav dialogu. Když si to představím, že nic neskrývám, pak je to vše o důvěře, lásce...neagresivitě. Není to svázanost vzájemná, ta je právě důsledkem toho, že nevíme, co si druhý myslí a chceme je svázat, tam je to proto volné. Ale někdy musela být tato úroveň, zde na Zemi, jinak by žádné bytosti nezvnikly. Potřebujeme mít soukromí. Když si ten stav představím, čas opravdu jakoby je i není a zmizel a nemám strach umřít, neb vše je odhalené a láska a mám jiné vědomí (nejsem v tom plně, to nejde, je to logické myšlení o tom i)... Nevím jak je to možné, ale je to věčnost a láska a jsem i nejsem a mohu být, když chci a mohu být jen láskou, a nedá se to popsat, není to však nějaké pompézní, vše je to v barvě západu nebo východu Slunce, růžovožlutáčervenaá polévka...jako u Velkého třesku. Proto, po smrti člověk projde stadii, kdy se musí dokonale odhalit, vše ze svého života...k čemu to ale všechno je, být zde a pak tam, nevím, asi je to samoúčelové, jsme, protože jsme. ... Forma je totiž cokoli skrytého. Ale vyšší bytosti před námi něco skrývají si myslím...asi ne moc brutálně, ale nějaký odstup tam asi je...postupně však můžeme do jejich úrovní vstupovat...pro mě je ten svět tam bez forem, jen vědomí mé a druhých bytostí...snad je účel ten, že láska (tato entita, světlo, atd.) svět vlastně jsou, a není to věc "na váhu", že z milionu tun lásky vznikne dva miliony tun hmoty vesmíru...to je to, co je pro nás nepředstavitelné...není to na váhu, není to tedy časoprostorové povahy, stejně jako před Velkým třeskem, kdy gravitace ještě nebyla jaká je...více se to blíží podstatě -

Ničemu ... Právě skrytost je příčina veškerého "zla", ale bez něj bychom nemohli existovat (autonomie). A souvisí to s tokem času, s existencí hmoty a gravitace - časoprostoru, jak již víme z Obecné teorie relativity. Není lepší půdy než teorií fyzikálních, kde by se mužské ego, odumřelá Anima, lépe vyřádila...Zde se stane, že někdo najednou unikne, odletí, tam dostane právě atto hysterie na frak, neb nic se neskrývá...Ano, vím že toto je tvoje, nech si to, možná, že pak je ta odhalenost již automatická a zase dochází k tvorbě forem, skrytostí, něco si skrýváme, neb se soudí, že neobsahují nic negativního a postupně se propadáme zpět... Úplná vzájemná odhalenost nám přijde jako že si lezeme do kuchyně, ale to právě tak není, je to maximální bytostní stav, kdy jsme sami sebou, druzí také, a ještě navíc komunikujeme....dokonce se zdá, že jakákoli komunikace vyžaduje skrytost, neb něco máme v sobě a předáváme dále, i to je zde jaksi rozvolněno....úplná odhalenost bez forem, to by bylo opět je Nicota...A co je hezčího, než když si bytosti povídají, jak bohaté to je - je to prostě lepší než Nic:)...a je logické že si povídají bytosti sobě rovné, proto má svět hierarchické úrovně a na přechodech dochází ke "kataklizmatům". My bytosti jsme jen zlomek bytí. Jediný neduh bytí je nedostatek komunikace (bez něj by ale bytí nebylo, oddělené systémy), odstranění této překážky je odstranění nevědomosti, nejvyšší pak "komunikace" s Nic, a čím větší komunikace tím širší záběr bytí zaujímáme...tím větší máme moc, která se rodí právě z nedostatku komunikace. Nedostatku komunikace musí být tak akorát, aby pak komunikace, sblížení nějaké bylo vůbec...)

Ženská na chlapovi vlastně neustále zkoumá jestli se má rád, jestli je dost autonomní, tedy o, co na něm hledá, proto jej šikanuje, ze strachu mj., jestli mu ty démony z pozemské bažiny nevadí, jestli ne, pak je úplně šťastná a může s ním odletět ke hvězdám...neustále to v muži vyvolává, tu autonomii, obcuje s tím, vyvíjí si to, ničí to, chrání to apod...

Z čistě praktického, funčního, hledika, bytost a zvláště lidská, je někdo, kdo chce být věčný, chce, aby bytí existovalo, to pouhá hmota nemá, proto bytost více podporuje existenci bytí, svým strachem ze smrti přispíváme k vlastní existenci a snad existenci bytí, bytí se neustále pojišťuje, ujišťuje o sobě samém...ale přitom je nepodmíněné, nic jej nestvořilo, je, protože být může, to je božské tajemství možná:), svět byl i stvořen a tvořen, ale nemusí to tak být, zvláště v ontologické úrovni, o které ale nemůžeme říci vůbec nic, s naší logikou... / Také se tu už točím v kruhu/...Animus v nás jsou jakési touhy v prázdném prostoru, neustále po něčem touží, jakoby po hmotě nad ním, tak to mám alespoň já, a spojují se v ego, pořád musí něco dělat, vymýšlet, aby zahnal to, že nemá autonomii, - musí se i prorážet a fackovat, aby něco cítil a byl autonomní, je zemdlený takový...udešený:), on chce i nechce tu hmotu...zajímá ho asi jen ta autonomie, proto si žena myslí, že muž na ni vůbec není orientován, protože Animus v ní chce hlavně autonomii (muže, ale to není řešení). Vlastně se tu neustále snaží spojit nic (absence něčeho) právě s tím něčím (hmotou), a utvořit něco co méně bolí, co je méně relativní, a s menší touhou a formou, zda to je láska v jejich případě, asi jo...imaga v nás vznikají z nedostatku kyslíku, jako duchové nad bažinou...dýchat...pořád ta kráva bojuje s těmi svými démony si už čtenář asi říká. Žena stále v sobě něco hledá a zkoumá se, ale nic nenachází a muž už toto ví a nezkoumá se, ale až když se ti dva začnou spolu bavit, tak to začne být naplněné a vzájemně existující, provázané.../ Nejnižší i nejvyšší provně bytí obě "bojují" s Nic vlastně, o holé přežití...a čím komplikovanější entita je, tím zabezpečenější má existenci...

Uplně se odhalit znamená být Nic:) Snad i to je ta urcita teatralnost onoho sveta neb je bliz podstate - nic a snazi se to zamaskovat....Demon je pruhledny a vadi mu to a snazi se, aby nebyl - proto z nic udela uzal. Je pruhledny ale jakoby za trest, neni pripraven se odhalit...ma v sobe implozitivu a kaminek...musi se mu dat cas a prostor aby si to sam v sobe zpracoval. Ma nedostatecne rozvinutou autonomii tedy i lasku a nemuze se proto odhalit, ma se rad a proto se neukaze neb by se rozpadl jak si myslil...prave to odhaleni dokaze divy odhaleni slabosti ze nemam moc ja a druzi snad pomohou, mam male ja neb neduveruji druhym a sobe...Ma nedostatecnou komunikaci se sebou (i sebelasku), prave touha po nekomunikaci (po E') je touha po vlastni autonomii...ale nikam to nevede, podobne jako vira...To E' jsou vsechno vytesnena Ne, boje apod. praste nase autonomie...ale bez toho by nas svet byl nechutny a snovy...

Proc bytosti existuji? Asi protoze spolu komunikuji a to princip byti. A nevedomky svet tvori.

Více poustet do sve mysl nic je cesta k podstate...Nic na sebe vaze agresivitu je to muzsky princip, nic je bud "je zniceno" a je klid (neko), nebo je klid a uvolneni a pravdivost a laska...Mame li znicit sve ja tak jej ucitime jako E', brani se a to je dobre...zvirata sice jsou vice formy nez my ale protoze maji slabsi ja (formu) jsou vice bez formy v tomto ohledu...Jesli se mám rád, tak s tím už praštím.

A cele se to snazi drzet na tomto - nepodlehnut mekkosti a fraktalum a to muze unavije...

Samozřejmě to znamená odhalit pravdu a ta ve výsledku je stejně že je v nás láska a bytí i nebytí...Strachem ze smrti svět tvoríme, oddalujeme Nic.

A není to pak ... uvolnění jsme a je to jiné prostě... a přítomné...

Nejvyšší, Ontologická úroveň, zda něco takového vůbec "je", jak jsem asi psal - jakoby tam je největší zodpovědnost za bytí, a nižší úrovně mají strach, tam o nic musí být hrozné, bojovat s tím nic, ale ono to bytí, ($+1 - 1 = 0$) je samo od sebe do značné míry, prostě to být tak "může", takže to tak těžké třeba není... ale záhuť to je:), hlavně nemít strach, tím se nahrává prázdnotě:). Možná si to vše jen vymýšlíme ten svět...

Tam už Moc není potřeba, už vše jsme. Je to složitější – zde toužíme po moci, neb jsme bezmocní, tam netoužíme po moci, moci moc nemáme, ale vše jsme a také nejsme vůbec, vše tvoříme ale ... v tom je trochu schována ta původní touha po moci... není to to, co si představujeme pod pojmem moc, protože jsme bezmocní... je to princip ega trochu, něco mít a být spokojený, ale pak chceme něco dál a to tam právě už moc není asi... Čím jsme výše, tím více zodpovědnosti, ale i vlastní svobody a vůle máme – jsme vlastně takové bozi, ale netvoříme svět „rukama“..., zodpovědnost je poznání, že tu nejsme sami...

Láska pronikne a je všude a vším, protože je spojení polarit.

Čím větší je kontakt s Nic, tím větší je nepodmíněnost a tím menší strach, a tím větší nepodmíněnost samotného bytí, tedy to, že přirozeně existuje, že plus jedna a mínus jedna je nula, že je to samozřejmé, nepodmíněné...

Všechny negativní emoce nejsou nic jiného než výčitky druhým / sobě, a touha po autonomii. Touha po životě. K podstatě Nicotě vede cesta kratší – destrukce, ale ta stejně vede ke kolotoči bytí, konstruktivní cesta je těžší, pracnější, (často pracujeme právě destruktivně), a také směřuje k zacyklení, ale i ke svobodě...

Neumím mít pouze vlastní zkušenosti, čistou empirii, musím to doplňovat teorií a strukturou a zkoumáním, proto teď budu žít empirií více, ale stále tam tu kostru (ego své) vnučovat... taky bych se měl asi věnovat víc druhým a sobě, neb pak by to bylo na nic tady... jako duchové bychom propluli životem...

Láska a poznání se vzájemně doplňují a souvisí spolu a podporují se, neb v Poznání Láska poznává sebe sama.

Je mi to tady také nějak fuk, to bytí a svět ... neumím to už milovat tolik jako dřív a dojímat se... to není asi ok, jen trochu...

Strach a nejistota (Animus volný duch) se mají tendenci objektivizovat, touží po té autonomii a lásce, a hle je tu třeba cista nebo rakovina... a proto ji i musíme milovat:). ... aby se to proměnilo v život, (i) náš život, naši autonomii... Tyto věci, archetypy atd. jsou ale jen náš svět, a bytí jako celek a jiné světy to asi moc nezajímá... stejně jde pořád o totéž, polarity... a jejich spojení...

Potlačenou bolest, kterou celý život potlačujeme a obcházíme a vyhýbáme se jí, subjektivně, (asi i s tím ne to souvisí), to se stejně musí nakonec projevit, abychom mohli "jít" dál a aby život nebyl jen sen, abychom nebyli utopený duch... Bolest je i cit a zdroj lásky. // Už je to velmi komplikované, nejen že nejde říci, zda je Nic A nebo E, ale muž je Nic a přitom má tam něco, ale žena je Něco a má tam nic a taky tam někde schválně má něco, nebo i ona je nic, ale jemné a muž nic, ale tvrdé, ... mužské něco je více o symboličnosti, než o prosté hmotě.... prostě E'...,

Někdy se i zamyslet, jestli už jsem toho vlastně hodně nedokázal, vyhrabal se ze všech poruch a všeho možného, dosáhl docela autonomie, ale to musím cítit sám... v klidu.

Důležité jsou ty mezilidské zkušenosti a schopnost je řešit... a orientovat se v tom... jsme tu tak trochu stroje na výrobu lásky, učíme se ji poznávat, tedy i poznávat:), aby vědomí poznalo, že máme srdce...

Není nad to si vše vyjasnit, odhalit se, svoje trápení, ony také odhalí, co je trápí a začneme se mít rádi a vše je lepší ... to je ženský přístup a polovina cesty na onen svět. V E' Bohu máme ukryto své já, objektivizované, nás, sebe, sebe v nebi, své druhé já na onom břehu, ve veliké světelné kouli... ta bolest formy, vše chce ven... Cítím, jak mé tělo je potřebná forma, abych někým byl, a učil se v něm, a pak z něj vystoupil, ... jak neskutečně jej miluji a celé to miluji, ten systém a krásu, kterou bytí je... Pořád dál a dál postupuji a jsem více normální vlastně, zde a tady... // Mluvit, odhalovat se vzájemně, pak klid, pochopení a láska, odhalit svého pulce v sobě, utlačené zlo, nerozvinutou autonomii, ... vzájemné hluboké pochopení se, dialog, chápu ji, vím, že jedině tak lze dospět pokoje... Ve výsledku zjistíme, že v nitru hlubokém toužíme po dvou věcech - abychom byli a aby byl okolní svět a lidé a my nebyli jakoby a to vše dohromady (já i nejá - láska), a stále to zakrýváme, ukrýváme se, asi abychom vůbec něco byli... Vlastně tak toužíme po tom nejjednodušším, co tu už je a to je něco a nic, tedy to, co tu je. ... Když ublížíme,

ukryjeme se do sebe a ublížíme druhému, vrhne nás to dolů, abychom našli svoji autonomii a lásku a zase putovali nahoru, stejně tam musíme...Někdy se lidé topí oba a všichni a nikdo se nemůže zachránit, ale kvantová teorie - občasné výchytky dovolují se dostat výš... Nic chce i stále pronikat do něčeho, tedy do lásky a oddělovat ji na polarity... /Lepší je, když jen budeme naslouchat a vidět věci jak jsou a milovat druhé jací jsou, oplatí se to..../ "zlo" - potlačovaná autonomie v nás, např. v ženě, je i potlačený boj atd., ale ono to tak být musí, má li být i láska...

To úplné odhalení se je další jakýsi mezník (v textu)...a je to myslím podstatná věc pro pochopení, jak věci asi fungují. ... Člověku v tomto stavu dojde (myslím si to na základě vnitřního ponoru), že mé já není jiné než druhých, moje sebeláska není jiná, než druhých, všichni jsme obdařeni stejným druhem a intenzitou sebelásky, ale to, kolik dáme lásky je už právě naše věc. Liší se jen příběh, zážitky apod. Je jedno, jestli budu tamta bytost nebo tamta apod...Připomíná to pošetilost, lezení si vzájemně do myslí a kradení já, ale zde jsou bytosti autonomní a je to jiné (doufám:). Je to vlastně ta vyšší úroveň bytí, já je již vybojováno, a je nezávislé na svém nositeli a děje se něco vyššího. Smyslem snad je, aby vesmír díky já držel pohromadě, neb já jej vnímá a prozkoumává a ví o něm a "uvědomoval" si sebe sama. ... Všechna já jsou stejná, ta E', a vlastně E' je ono božství, jak jsem zmiňoval...Není to, že bychom zanikli, jen se staneme součástí širšího celku a část sebe ztratíme, právě to lpění na sobě, pochopíme, že je jedno, jestli jsem ten a nebo ten...Zde je to prostředí pro reinkarnaci, ale to není tak důležité myslím, linie apod., asi je to volnější, než si můžeme myslet, nějaká spřízněnost s lidmi tu být může, ale prostě já je všech stejné...E' je jednak tyč, ale při lepším zkoumání to je vlastně samostatný, samotný? vesmír...Právě láska je v tom, že dovolím, daruji se někomu jinému, stanu se někým jiným a jakoby nejsem...že se všichni tak milují, že je jedno zda bude ten nebo ta apod... Lidstvo má myslím jen jedno jediné já... Bohužel nevím, co je ve vyšší úrovni, zde je pro nás právě meta vůbec to já si vytvořit a ubránit...utvoříme myslím jakési vyšší Vědomí, snad božské, ale Bůh to asi není, na to by asi naše vědomosti a láska nestačily:) //Bůh si sem na zem jezdí na dovolenou, zde se řeší tak malicehrné problémy, oproti tam, že je to dovolená pro božství:), do nevědomosti na dovolenou... // . Lpět na svém já je pošetilil, typicky lpět na E' (mém já), je to největší nesmysl snad, co může být...Lpíme na něčem, co neexistuje, víme to, je to prázdné, lpět na nicotě je proti principu bytí...snadno se pak staneme pouhým imagem, duchem...Já je subjektivní a neobjektivní, to je jen pomůcka zde na Zemi, ta identifikace. // Člověk může mít rád zároveň sebe a přitom jakoby nemuset být...a být druhým, bojíme se toho, ale od toho to je ta překážka, neříkám toto dělat za života, je to spíše teorie...// To vyšší vědomí již vidí za hranice vesmíru a mělo by mít tedy širší, bohatší vědomí...// elektrony také nejsou od sebe odlišitelné, to je podobné, ale tvoří jakýsi děj, prostředí, vesmír...tak to bude asi i s těmi našimi já, je to větší výzva a meta a strach asi než pro kvantové částice, či co jsou zač...Asi tato střední cesta dává smysl - věčný život je nesmysl pošetilil a sobecký a úplné zničení je asi také nesmysl...právě protože máme nevědomí, které má svůj svět, byť třeba omezený, ale a větší láskou...// zde je prostě účel utvořit si já, ubránit ho nástrahám pošetilosti a umět jej překonat, láskou apod... // ... je dosti možné, že tak jako člověk ničí přírodu, tak tak démoni ničí lidské já (jsou ve vyšší úrovni v tomto ohledu, dononce možná to je ekvivalentní, kolik jebeme přírodu, tak jsme jebáni od démonů:), ale je tam i něco, co naše já miluje apod. // asi je to jednoduché, co je výš, na já, je to božství. // Boha si také nepředstavujeme konkrétně, a to to vlastně je..., ale aby to bylo jen z nás, to by bylo divné...to by bylo velké peklo:). // Asi je opět snaha, aby se má sebeláska k sobě vyrovnala s láskou k někomu jinému, neb tím se dojde rovnováhy, láska má tedy různé stupně intenzity...nemá hmotnost, velikost apod., ale jen intenzitu, je globální charakteristikou...když jsou ty dvě lásky nevyrovnané, zbyde nějaký odpad asi a není to krásná nula. // Je to dost naivní celé jako omalovánky, asi to má být samozřejmě i dětské a je takové... // Část vědomí společného prochází pak do vyšší úrovně, nejde asi o jednotlivce již, resp. nevstupuje se tam jako já ... // Postupně se tam dostavuje pouze čistá láska asi, či něco její povahy, v této lásce již splývá spolu dítě i stařec a jejich vědomí (mladé a vyzrálé), opět není to, že by to neznalo člověka, přírodu, fyzickou úroveň, ty tam už jsou...asi to je logické, všechna spojení polarit z vesmíru se spojují v jedno (světlo, láska, bosony další nějaké apod., snad i gravitační pole apod., vlastně všechna pole bosonů, ale částice a antičástice jsou součástí toho pole...takže vše je "láska") a tvoří jednotu...a božství...a nakonec je úroveň ontologická v tomto scénáři...// Možná je vše více symbolické a nejde o fyzické propojení...// Totiž nejvyšší, ontologická, úroveň, je vysoce abstraktní a symbolická přirozeně...// Vysoká matematika je asi spíše odštěpek, něco co vzniklo a zaniklo, a má to asi smysl pro vyšší úrovně, ale ne úplně existenční, nevím..., jde tam spíše o tu inteligenci toho, o tu abstrakci samotnou, než o to, co to je...pak by to byl ale jen fetiš, pro Boha:)// V té úrovni nad námi, kde je já již hotovo, na ni by měl narážet, a být jejím "nepřítelem" chaos, a ono tomu odolává a tvoří díky tomu náš svět, vesmír, přirozenou selekci, bez námahy:), ale asi i jinak, právě tam je soustředěno, jak vesmír funguje, z jakých se skládá komponent a jak vznikl, takže bychom na to měli přijít někdo, někdy, někde....bytí má rádo potvrzování, je trochu obsesivní, má strach z nicoty, ten ale čím se jde výš, může slít (jakoby) a pak slábnout...viz strach člověka ze smrti, už má větší zodpovědnost za celek a více se o sebe bojí...// Odolávat chaosu je asi těžké a ještě těžší Nicotě, Bůh, nejvyšší vědomí, odolává asi oběma jevům...a na oba používá totéž - co jiného než Lásku, neb ta spojuje polarity tvořící chaos a tím si drží

chaos od těla a spojuje se s Nicotou...(chaos je vlastně dohromady ale také jen ta láska... - on to však snad drží pohromadě, rytmus se snaží udržet...)...Bůh je vůči Nicotě typická žena a vůči Chaosu muž např., ale Bůh i je to Nic atd. pro nás.// Otázka je, proč tedy neexistuje jen jedno já? a musí nás být miliardy ... jednak já vzniká až interakcí s okolím, a jednak pak by to bylo velmi chudé, každé já přinese něco jiného...// Takže, když se doma objímáte se svoji kočkou, tak přispíváte ke tvorbě celého bytí:). // Mohl by tu být asi jen ten chaos, ale my jsme se rozhodli, z lásky, že něco tady uděláme, člověk by i rád byl, aby byl jen chaos, bláto, pohodička, toto je náročné, a samoučelové, třeba je to ještě jinak, z lásky vzájemné k sobě samým, svět tvoříme, abychom v něm mohli existovat...// Já je prázdné, je subjektivní, vztahové, není to objekt, jak bychom si přáli...objekty totiž vůbec neexistují.// Až díky člověku je příroda něco svobodného, díky našemu přístupu...ale je to relativní a není to ok...// Smysl je ten, prostě, že jsme, nic více bych za tím nehledal, bytí je rádo, že vůbec je.// A nebrat si toho na sebe více než můžeme zvládnout, když to tak čtu...// je to podobné jako vysokoškolská abstrakce v matematice, nezajímá nás, co to je za entity, ale co mají společné, je jedno, zda to je foton, vlnová povaha částice, láska, apod., je to spojení polarit - v ontologické úrovni jde už jen o symboly, nezajímá nás, co je to zač....a pak už je jen něco a nic abstrakce a to už je degradace trochu...// A mohou být tři a více "polarit", to je asi vyloučené...vícedimenzí...// Hlavně, toto je popis člověka, i pokud by bytí takovéto bylo, není vyloučeno, že existuje něco, co neumíme popsat a vědět...z principu// Bůh spíše má na starosti, aby to bytí vůbec bylo, a ne jednotlivé osudy každého z nás, jakoby je vším, vše vyladuje, harmonizuje, na správný rytmus, aby platily stále fyzikální zákony (apod.). // To ontologické Nic by mohlo jít jakoby dokázat právě přes fyzikální zákony a pokusy a třeba i jinde, ale nemá to zapotřebí.//Buh ale není v ustrasených obavách o svoji zahradku, není naivní, je napul Nic. ... Transformace přes nic je hlavně v ontologické úrovni kde již nejde o hmotu a lokálnost, ale o pojmy a napr. transformace foton a světlo se děje právě přes nic...ci s jeho pomocí... V ontologické úrovni nemůže být jen bytost ale musí být i neosobní protože bytost může selhat, ale zas jen neosobně nemá dostatečně pojmově vědomí na toto, snad i to je důvod našeho já - chápat pojmy a tedy účastnit se na ontologické úrovni kde o toto právě běží.../Možná i další věci a vlastně vše se transformuje přes Nic nebo Lásku to je pro polaritu to same...// Lidé - tak on to všechno tvoří, a jen proto aby to bylo, tak k čemu to pak je? Nevděčníci!) Nechápu můj egoistický božský plán:) - snad proto to bude i decentralizované:). Tou nevděčností si sami musíme projít a pochopit, že to asi nějak.... Pak zjistím, že vlastně to tu vše být nemusí, že je to právě nepodmíněné, že je to jen vůle "boží", (ano chaos existuje nepodmíněně, ale cosi konstruktivního jen napůl přirozenou selekcí...), že to opravdu být nemusí...pak už se na to začneme dívat trochu jinak...Bytí je jednak nepodmíněné obecně,nemusí být, je tu prostě všude 0 (ale to je ta ontologická tajemná úroveň) a nepodmíněné, ve smyslu logické bytí....ale protože se to miluje, a božství se a jej miluje, tak to tu je....drží pohromadě...My máme své tělo a žijeme ve fyzickém světě a vůbec nám toto nepřijde, jak by mohla láska a sebeláska držet mé tělo pohromadě? Zde to tak není, jakoby, ale ve vyšší úrovni právě toto "tvoří" mé tělo a mysl....// Člověk dokáže pracovat, manipulovat s jednotlivými úrovněmi ve své mysli, ale nedokáže těmito úrovněmi subjektivně být a opravdu jimi "vládnout", podobně, zvíře také vidí člověka, vidí, že existuje, ale nedokáže se vžít do jeho mysli, obráceně to platí také, ale je to jaksi snazší se vžít do zvířete než naopak asi...Úroveň ontologická, tam už nejde vůbec o to, co věci jsou, ale jde o pojmy apod., je to tak hluboké jako otázka "proč je něco a ne nic", ten pocit, údiv, ale i logika otázky, mísí se tam racionálně i iracionálně, proto osobnost, mysl člověka je na to příliš nezrálá, aby toto pochopila, zděsila by se a okamžitě utekla, zbláznila by se...stejně jako zvíře, mělo by být člověkem, a i naopak ale jinak...// Doteď jsem se smrti bál normálně, ale po tomto vůbec nevím, co si mám myslet a bojím se ještě víc - ty transformace mezi bytostmi...:), asi tam je i "normální" úroveň či oblast nebe, jak si jej představujeme, ... tam nejde o lokalizaci, u je to blíže ontologické úrovni, a jde spíše o symbolismus, právě sny jsou okno do tohoto světa...Všechny negativnosti a nepochopení nahoře asi vyšumí, neb tam jde o přítomnost, být to! a to i v té ontologické úrovni, bytí se tam operuje se sebou samým, s pojmy atd...// Těch více "polarit" dávajících dohromady "lásku" nebo nulu, existují, jsou to třeba barvy duhy vs. bezbarvá, bílá, a našly by se asi i další jevy...// Také si, božství žije z utřepání živých bytostí, neb to vyvolává lásku, živí jí to, tím živíme svět, ale samozřejmě to neznamená se vraždit, ... čím výše se jde, tím je bolesti méně, neb bolest příliš vrací do života...snad zde je původ vidění Boha Jákobova apod., nechci říkat psychopatie, to se nehodí... Bez toho bychom prostě neexistovali, bez bolesti, jen utonutý vodou nasáhlý duch necítí bolest, ale je tam, a je to cesta za Bohem. // Takže jsme mravenci, co si sami staví svůj svět tak nějak, svými těly a hlavami atd...// Lpět na tom, že to vše co jsem zažil je moje, je typická pošetilost...totiž je to výsledek vztahů a není to objekt....maximální odhalenost, ale radši až tam:)) //

Pošetilost - lezení do druhých - a tím se zbavit utrpení a schovat se a sebe, ale ono to nefunguje překvapivě....nevypadá to, ale jsme vzájemně v sobě, pokud jsme pošetilí oba, hlídáme se...// Stále se na veřejnosti, hlavně u nás, bojíme nějak projevat a čekáme, odkud přiletí facka, že to děláme blbě, je to dáno i tím, že Češi jsou z vesnic...autonomie pomůže, u mě to ale vede na to, že jsem starý a zkostnatělý, že se držím svého E' (je to vlastně spíše ego, tvrdé hovno velmi tvrdé, kompaktní), "sebe", a pak člověk ztrácí schopnost cítit apod., je to substituce opory, která má být neuvědomovaná, v bázi...Mysl narozdíl od trácivého traktu nemá jak a kam vyměšovat, asi do nevědomí....také platí i o myšlenkách, vnímání, pocitech - co si sníš, to máš, to jsi. //

My jsme narozdíl od zvířat obdařeni zvláštním druhem nevědomosti - silnou mentální hranicí mezi mnou a druhým zástupcem stejného rodu...proto je umírání zvířat asi více pohodové v tomto směru...člověk, ten má své já, vesmír, a vesmír přeci musí existovat... /

Utváříme si vlastní prostředí démonů a nepošetilosti - "normálnosti", někdo dělá křoví doslova a někdo je "člověk", stále si utváříme "životaschopné" prostředí... Ženy jsou nositelkou tohoto ohně...bdělosti. // Jsme velmi zdevastované bytosti, vlastní přirozená autonomie je to, co nám velmi chybí.// Ženy někdy se vznešeně obléknou, pak se nechají pomilovat klukem, a připadají si hrozně, jako rozteklá hmota bez autonomie, žena má problém s oporou vnitřní...chce mu být nejlepší služebnicí, chce být dokonalá ve všem, chce být kočka, a vše dělá jen pro něj, pro sebe nic, popř. pak najednou je "absolutní" pro sebe, ... ale je prostě jenom ženská a lépe když bude rozvíjet jemnost v sobě, svoji jistotu..., zpočátku to je třeba tvrdé, to budování autonomie, ale časem se člověk oťuká...opravdu žena po přechodu potřebuje vybudovat svoji autonomii aby tím dosáhla bytostnosti, muž naopak najít citovost a laskavost...Žena v první půlce života je měkká vztahovačná, a v druhé půlce přidá autonomii, muž naopak, nejdříve vybuduje autonomii a pak laskavost a oba jsou pak bytost.

Otázkou je, proč je svět v jádru dobrý. Ono to dobro je spíše úplnost, ale přeci jen pozitivno je to bazální zdá se, je to asi jednak strukturou bytí, jak si ji představuji, tím, že negativno je pod napjetím a to není nejnižší stav energetický, ale asi hlavně tím, že prostě bytí se má rádo, miluje se, v něm se miluje a miluje samo sebe, tak jako my, neb jinak by propadalo Nicotě...Bytí je náš vzor. // sebevražda je vlastně zkratka k nicotě a netvoří moc společný život...

Žena to třeba jen tak dělá, že má autonomii. Radši myslet na něco jiného. // Pošetilost se týká povolené mysli, ať už ženské nebo mužské, a jde o orientaci na božství. Protože chci vždy, aby se věc vyřešila, tak zde je vlastně řešením smrt. Ona/on touží po vlastní smrti, už tu nechtějí být z nějakého důvodu, už touží jen po Bohu a dávají svoji "orientaci" najevo (ale je to právě vyčůrané, chce i nechce umřít a když jí v tom pomůžeš, budeš viník a budeš mít co dočinění s jejím problémem a budeš za něj moci ty, zodpovědný). Stejnou orientaci má Démon. Takže řeknu - ty chceš za Bohem, tak si běž za Bohem...Ono to vše dělají ti lidé třeba i nechtěně, touží po smrti, aby se něco stalo, smrt někde byla, jiskřičky létaly, já za nic nemohla ale, je to potlačená agrese co se musí projevit nutkavě, a ego majestát...a sami sebe exkomunikují, třeba ve veřejné hromadné dopravě:). Na ženský typ pošetilosti reaguje mužský typ nekrofilní, muž totiž chce její problém vyřešit, a to vyřešení je prosté - smrt a cesta za Bohem, tam se stane zpět sama sebou, člověkem, zvrátí se, obrátí sama sebe v sobě, povrch a vnitřek se zase převrátí. ... Takže muž v návalu ženské pošetilosti může dospět až k nekrofilii (introvertní typy), to je i můj případ, vlastně to mám od mala, prostě jsem musel tu ženskou pošetilost vyřešit. Jsem tak ona i já (on), tak to má každý muž (popř. i žena), kdo je tímto stížen. Ona nechce samozřejmě umřít, ať si umírají druzí a já jsem život, a smrt mám na háku a dělám se mrtvou apod. složitosti...Nekrofilie, to je podzim, barvy teplé, kosti se prohřívají a voní...dojímaní nad krajinou, ani si to neuvědomuji, neuvědomujeme, ale nekrofilní orientace je dosti běžná...souvisí s introverzí a nevědomostí vůči smrti a touhou po autonomii...Ono ta ženská pošetilost také není jiná než nekrofilie, ale jakási divná, s živou složkou, sadistickou atd., žena se neumí abstrahovat od života, ... dělá se protivnou, aby jí někdo zabil a šla za Bohem...ale samozřejmě to je spíše obrana a léčba, a právě útok na vaše svědomí, ... dříve se buď takové bytosti vraceli společným úsilím zpět do "Společného rytmu" nebo se obětovali apod., pošetilost ničila pošetilost (stejně jako nekrofilie ženskou pošetilost, ten typ pošetilosti, mít to mohou i muži, pak na to nekrofilie neplatí a musí se snad opět kompenzovat ženskou pošetilostí paradoxně, neb muže mám spojeného s duchem, utonutím atd...v odumřelé Animě)...Ta nekrofilie je to hrozně velká věc pro mě, zasahuje mé já (nemocné), nejde se to lehce zbavit, i tím, že to je jakoby polštář, a jsem polštář, jsem hojový lék pro ostatní bytosti, jsem zdroj, Anima, taková jsem uvnitř a pořád narážím, že mě zneužívají.... Dohromady ta ženská pošetilost a mužská nekrofilie tvoří pár jednoho ega, dvě ega utvoří jakési megaego, které má ale každý nějak v sobě (pekelný žár a nekrofilní chlad - dokonce jsou na sebe orientovány vzájemně, tedy žena již v sobě tuto nekrofilii má - je to ten muž v ní)...jakoby úplně substiuují lásku tato ega, mají svůj svět..., ženské ego je láska a mužské je ego a chtějí spolu tvořit lásku. Je to dosti zoufalé a smutné. Nekrofilie mužská je ale totéž jako ta ženská skroro, jen je to překyť právě tou nekrofilii, tím, po čem ta žena touží, po náhrobku, funguje to i zpětně samozřejmě, žena reaguje na nekrofilii ženskou pošetilostí (zde nemám na mysli mužskou pohodlnost ale opravdu nekrofilní zaměření - kompenzuje tím dosti nepředvídatelnost a nepřijemnost ženy)... Pošetilost je jakoby, hlavně u žen, fibrilace srdce, ztráta rytmu, ... žena naopak, kdyby měla být klidná a mít autonomii, bude si připadat mrtvá, jak chlap, a proto se ošívá a provokuje, neb chaos a nepředvídatelnost je (pro ni) život a uvolněnost je to tak i, neustále je v kontaktu s nebezpečím a musí jej ze sebe dostávat a reagovat, nebýt mrtvola...Typicky začne fibrilovat, když začne být pošetilá, rozhadzuje, rozladuje okolí, je jako ten chaos, a láskou (božskou) to lze napravit, člověk to moc nesvede, to je práce spíše pro vyšší úroveň, pro ty, kam chce. // Právě protože to je jen orientace, není to božství a nezná jej, jen jej cítí. // Tedy shrnuo - žena destruktivně touží po životě a smrti zároveň, po Bohu, po smrti, a muž nachází řešení jejího (svého) problému v nekrofilii a uklidnění a moc nad tím, nad pošetilostí ženskou, tady máš co chceš! Tím se kompenzuje jedna

pošetilost druhou a je to mimo život a lásku.Tak jsem už jako malý reagoval na ženy v mém okolí...jde z nich smrt....Jak z toho ven, ze silné nekrofilní orientace? Došlo mi, že jednoduše, prostě být zde na zemi, a být přítomný, být v sobě, oba duhy pošetilosti jako každá pošetilost touží, vzhlíží, pohybuje se, v božství a je mrtvá, ačkoliv dělá že ne vlastně, neb objektivizuje své tělo tam dole, prožitý život, a přitom navíc ještě žije...má všechno a my nic...život nahradí smrtí a smrt životem, překroučí to..... Jsem vlastně od dětství mrtvý. / Je to nakažlivá choroba, hysterici rádi druhé nakazí vlastními problémy neřešitelnými a pak se jim smějí, těm nakaženým, nevidí mimo okruh lidí, nemají cit, atd...mají v sobě utopence...to introvert ale také vlastně.../// Existuje tedy v rámci mysli takové zvláštní duo – je obecně nějaká napjatá atmosféra, či nuda hlavně a stres, samota třeba, a cosi prázdné v nás, malý červík Animus stále vysílá signál nahoru, popichuje a to (muž), neustálý iniciátor, něco vymyslí a uteče (nemá zodpovědnost), (muž) toto nesnáší a dusí to, kompenzuje to, hmotou, nekrofilii, je jasné, že ten červík píchá právě tu nekrofilii a mdlobu (žena Animus vlastně sebe sama) ale není to úplně tak...z pohledu muže je to sebevražda, dusí sám sebe... // Na začátku a v mládí, chceme aby vše bylo dokonalé, a ono to nejde tak úplně....// Nám se zdá onen svět jako snový a mrtvolný, ale to je asi jen klam, proto abychom zde něco dělali, ... kompenzace je, že tam vidíme, že tento svět je spíše bez života, jen pasivní hráč a tam se vše „tvorí“, resp. to je.

Šok z toho tady, vše je obráceně, v dětství, naruby, ženství/mužství (trans problém), vše zvrácené...co v takovém světě? a jinak to ani není ani tam...

Potřebuji tyč v sobě, E' po tom všem rozjezáání mysli - pak ale jakoby nemám orientaci na kluky a nekoukám po nich, tak to mají i ženy...když v sobě toto mají, už jakoby nic nepotřebují...a to není úplně ok, to musí každý cítit sám, pošetilost je "jak vyžrát na city"? hle, takto, mám E' a nerozpadnu se a nikdo do mě nemůže a vyčůraně se směje druhým....ani to nevnímáme...///Jako bych byl v centru hodně duch utonutý, ale ono tam je, jiskra já, normalita...

Hodně jsem se vylízal z problémů, ale vlastně se nic skoro nezměnilo, na základní škole a mateřské jsem byl moc zamlklý a šikanován, byť teď zpětně to nebylo tak extrémní měl jsem problém nějak se vším kolem...opět výzva k zahojení, a autonomii... (ty děti ti chtějí jakoby pomoci, aby ses osamostatnil a zapojit, ale dělají to necitlivě, nikdo za vámi nepůjde a nebude milý neb má sám problémy), teď už to vidím jinak úplně všechno a je to vytěsněné, už to vidím dospěle, a ne bezbranně, že se tomu umím podívat do očí a „ozvat se“ atd... je to vlastně krásné...člověk už umí propíchnout blány nevinnosti a „ega“ a snovosti a ideálů apod., a být reálný a hledět k smrti, zná se již více s prostorem kolem a není tolik připíraný a nezajímá ho co si druzí myslí, hlavně díky kontaktu s „démonem“, tedy předsudky azd. zjemňováním které je nyní passé... ono touha po autonomii nemusí být nikdy konečná a pak to je spíše o egu, to je nenasytné, autonomie je v nás, byla tam vždy, jen je třeba hrozně udušená...možná, že už mám dost a ani to nevím, to se musím podívat do sebe....ano i ne, ještě musím se obhájit, uhlídat, být, projevit... Je to tedy tady hodně taková osobní zpověď a pláč na rameni, a omílání komplexu a problému dokola, i ve snaze, že to třeba trochu někomu pomůže, jak mě...ale každý musí sám, svět je subjektivní – je (existuje), in situ... Sebevětší náhled na situaci situaci nevyřeší, až činy a přítomnost a tvorba a tedy praxe něco je....Také každý má autonomii, a žije jak žije a měli bychom to tak chápat...jen můžeme přihlížet a pomoci si když je nejhůř, bohužel my autonomie nemáme a čekáme stále odněkud rady, facky a že to děláme blbě...ú/ nedostatek autonomie je jakoby nedostatek osy, rytmu, neotáčení se...

Hrozně jsem poslední roky uhnul z tohoto světa, všedního světa, a unikl kamsi ... je to pošetilost, nebýt přítomen, je to typicky o egu, to přítomné právě není a je to touha už umřít, duše tu už nechce být, ale přitom by tu chtěla být, jen má v sobě nějaký problém, bolístku a utíká jinam. // Stát zas pevně na zemi, vrátit se na zem, tento příběh nemůže končit ve hvězdách, ale zde na zemi, v normálním životě. V přítomnosti a "in situ". // Kam tím vším vlastně směřuji? Co tím chceš dokázat? Výš co děláš? Hrozně, neumím být v sobě. Třeba jen se zajmat o nějaký koníček, o něco pozemského, toto je úlet. (Hysterik a neurotik chce zase novou roli a masku). Dokud nebudeš přítomný, budeš trpět, unikáš nad to utrpení, přemýšlíš o tom, co si kdo myslí atd...

Světelná bytost je bych řekl manifestace naší sebelásky. Ale říci, že je to vlastně my, já, je asi mimo, protože tam žádná skrytost není a vše je i není zároveň, tedy ano jsme to my, ale i je to něco jiného, je to právě ten předěl mezi (naším) životem a smrtí...Celý problém náš je zdá se v tom, že neumíme zvládat více jevů zároveň....

K lásce musí mít člověk vůli, ale láska není o snaze ... nejde o to myslím být svatou bytostí vše milující, to není reálné a plodné, ale být normální, neb tam je nic a láska a přirozenost...

Samozřejmě nevím, jak to všechno je...

Už mě zachrání z tohoto jen snad víra v Boha, návrat na nižší lidský stupeň...do světa, k přírodě a Bohu...sice to není vlastní vůle, ale aspoň to uchrání zakonzervuje stávající stav...Budu muset hodně spolknout a zkusit, opravdového života a ne papíru, abych s tímto skončil...musíme si to tu vytrpět, s tím nejde jinak...

A tak to putuje dál a dál a více do toto stavu úplné odhalenosti, ale i autonomie, atd...v porovnání se začátky textu je to někde jinde nyní...

Takže nakonec, jediný Smysl, jaký to vše má, Svět, je ten, ŽE TO JE, je to Zklamání, Zrada, svět je o ničem, je jen tohle a obyčejnost a no tohle teda!..... a je to i jednoduché a mnoho z toho „plyne“....a tak jsem to přestal všechno řešit, řešit se, všechny strachy...o sebe...už znám odpověď a ta bolí ...a jen to je....otevřel jsem si oblíbené stránky na internetu, dal si jídlo a šel si lehnout...je to ale i výzva k tomu to vzít do vlastních rukou, svůj život...a právě pošetilost se snaží vidět vždy něco jiného a nějaký skrytý význam, zajímavost, majestát i.../ Všichni a všechno okolo to vědí toto, jen já to nevěděl, prostě jen jsou./...jak nižší tak vyšší bytí toto vědí a uprostřed je právě to neživé ego:), ale určitě to bude i naopak atd./...Je to hodně málo, že svět jen je, ale je to i dost...(i bez té pošetilosti by ten svět nebyl – bez „objevování“ zákonů., pošetilec tak vlastně jen objevuje možnosti světa, sebe sama a učí se..., řekne „ ne, já za tím vidím něco jiného“ a to jediné co za tím je je únik, nicota, smyk, nafoukané nic, nevědomost, strčte si to tady do hajzlu, já, já mířím výš, ale jen míří, nic jiné, nemá to cíl asi , všechno se mi chce zničit (pochopit, analýza), vše se raduje a je, jsou to ubožáci hloupí, nevědomí, musím tu být jen já a krása..., pravda se ukázala nakonec!, ...já chci uniknout odtud, ale mimo svět je jen nic (E' je to, co nevíme, nevidíme, ... nevědomí, bůh atd., ... bytí a sebe vidíme jako E' - maximálně objektivně, maximálně bez života, chceme to vše nějak mít, něco i nic, jsme sami bohem, hlavně máme bytí a nic úplně oddělené a to je zase nic, něco a nic se musí právě bavit, pak je láska a život), do hajzlu s tím!. Touha po poznání, proč? (pošetilost) má svoji temnou kompenzační stránku evidentně, jakožto nejvyšší nevědomost - pošetilost// pošetilost se snaží stále ze tím něco vidět, je to únik pozornosti jinam, od skutečného problému, kterým je svět samotný, přítomnost.

Typická situace, paní a pán za ní sedí na dvojsedačce v autobuse na sedadle blíže do uličky a "nepustí" tam nikoho, autobus ale není tolik zaplněný...nejlepší se mít se rád. Opět sice dostane co chce (vidět já), ale není to tak zlé, vždy dostane co chce, neb touží čistě po kontaktu, je jedno jaký, je to A toužící po E. Nejhorší je, že "je to normální" a vy ji musíte mít rádi. Všichni jsou autonomní bytosti, soudit někoho jako "malé dítě" tzv., jak máme také ve zvyku, to je cesta do pekel. Když mi to neubližuje, tak se tím asi nezabývat. Nebo se zeptat a co byste chtěla, abych na to řekl? Každý se soudí sám a je za . Asi tam ani žádné soudy nejsou na onom světě, prostě jde o to, vše si vyjasnit, každý si tam dopřeje, co mu bylo zde nedovoleno, třeba dožít si život, znají se principy bytí, tedy není třeba soudů žádných mi to přijde. Prostě buď se vede dialog nebo nevede...když ne, tak dotýčný někam odpadne, ... smysl a rytmus je jasný..., to mě už ani nenapadlo, že by někdo mohl být potrestán apod., trestá se sám svým monologem. Bůh nikoho nesoudí a netrestá, vše se děje samo tak nějak...maximálně se dostaneme do nějakého pekla, abychom pak našli zase světlo. Není vůbec žádná vůle trestat, žádná zášť apod., nevědomost, neautonomie jsou utrpení. Nenapadlo by mě už vůbec, že by tam byly nějaké tresty od někoho...kde je láska je nejsilnější a jediná věc na světě. Duše si to vše prostě vyjasní, nebo se nebudou chtít vidět apod... Smysl je jasný, tak proč nějaké tresty apod. Navíc, to je démonické a přivoláváme tím demony. Vůbec nevím, proč bych se měl na někoho zlobit, že mi něco "provedl". Vše mělo význam.

Stává se, že co nám samotným přijde velmi důležité a silné, druzí se tomu vysmívají, právě našemu egu, třeba někdo miluje nějakého zpěváka upjatě, pro něj je to vážná věc, je to jeho bolístka a lék a ostatní to zesměšňují... Ego je A+E a nadbíhá si k popichování.

Je to možná celé sugestivní psychopatologický nesmysl, to o čem tu píšu, dostal jsem se kamsi ... také není jasné, zda existuje odpověď na otázku proč je něco a ne nic, ...

Na kládách v lese jsem pomyslel na to o lpění na svém já z posledně, a když jsem v duchu provedl to, že jsem nepřisoudil nepřihřádl svému já žádnou formu, objekt, nic, pak mé já zmizelo z mysli, neměl jsem já, a mysl byla úplně beztvářá a jak vzduch, pochopil jsem, že to je vlastně konec, bezbolestný konec, stačí se přestat identifikovat své já s jakoukoli formou, mysl tak nabyla přirozené formy - ničeho. Je to jako Duch, pochopil jsem, že toto se mi může po smrti klidně stát, a nebude to vůbec bolest a splynu s ničím či s neidentifikovatelnem bez formy a bez všech smyslů... Nejdříve však musíme mít vlastní autonomii v životě, paradoxně, abychom mohli do tohoto stavu dojít. Já je v životě jen pomůcka, pro tvorbu vyššího "vědomí", je jako batoh, co se nandá a pak sundá. Nebylo to jako vyrvání z kořenů, bylo to přirozené, přirozený přechod. Splnil jsem úkol a "budu" zase nic. Tak hluboké je mé mužské já - je to vlastně imago samotné a snadno ztratí já. Také sebeláska naše už tu je, je samozřejmá (a manifestuje se asi jako Světlo v NDE), proto je "potřeba" v životě "najít" lásku. ... Toto byla realita, já

prostě zmizí. Ale jako by srdce vůbec nebylo a bylo mimo, to "nenáviděné" srdce, relativní, hmotné, bujaré...lhostejnost je až pod tím stavem bez já. Toto bylo tedy poznání jakého si nic. Smrt já, "srdce". Ale jak by umřelo srdce? Zní to paradoxně, ale jde o to, jak bude pokračovat srdce... Asi nejjednodušeji je přestat jakkoli myslet, to je stav srdce, je tam srdce, láska, báze, i ta mysl a já tam je i není, ale není to jeho zánik. Mysl se musí asi vypnout proto, protože má tendenci dominovat, zakrývat srdce, je to E, stejně jako zvuk ticho. ... Ale jak v tom rozplynutí já, tak v srdci já mizí, ego...ale v tom zmizení já tím zmizí vše...až na něco velmi jemného... (tedy jakmile se já přestane identifikovat s čímkoli, zmizí, rozplyne se, uvolnění totální, asi analogicky s tělem, to se také uvolní).

A je pokoj od já, od všech nároků a tužeb a od všeho, zvláštní... konečně sám sebou, ničím, přirozenost, bez já, bez vědomí ... je to asi podobné Nirváně či podobným stavům, ale možná je to i trochu patologie. Nikde ale není psáno, že toto nesmí být...dobrovolné sebezničení...byť je to velmi vlastně přirozené, mysl se jakoby trochu rozjasní ale spíše zhasne..., já ztratí jakoukoli formu a tím zmizí, je to něco "falešného", já není objekt, ale shluk, oblak, ta ztráta formy je ztráta těla jakéhokoli, k tomu stejně dojde. Jde o čistou "mysl". Tam už není utrpení, že přináší relativita srdce. Ovšem, není to právě o kýženém spojení srdce a mysli, něčeho a ničeho. Jakobych našel čisté nic a "čisté" srdce, tedy to jen v přiblížení, neb srdce jakobych neměl celý život, jsem jen cosi, jen ten úkol, nic, šedivost. Asi jde o odchod, dobrovolný, bylo to tak vždy, neměl jsem rodiče, byl jsem cizí, nikoho, nikdo mě neviděl, byl jsem duch, posláni, poslán...z ontologické úrovně...Je to však jen půlka asi. Takto bych si to hodně přál a opravdu to tak je, nechci být s nikým, vše mě drásá, jakýkoli kontakt. ..To já zmizí, jakoby to E' v nás, a místo něj je nic. Nebylo to nějaké přelomové, ten okamžik, lze v tom být stále, když je klid. A já v něm dost jsem, dost se tomu moje vědomí přibližuje, místo já mám spíše "hnis", utopenec, ducha průsvitného, namodralého. Už to není ani Démon první kategorie, toto je už nad ním, je to nic.

to už nejde popsat co to je chybí tam láska, je to jako kdyby někdo nenašel zde nic a nikoho a proměnil se v šedivé a pak v nic, jde o mentální (bilanční) sebevraždu, ale přirozeně, žádné volání srdce nepomůže...celé je to takové nějaké truchlení... //psychopat uzavřel srdce ... //autonomii zaměňuji za e' - pošetilost na pošetilosti kolem... //Pjér - důstojnost vs důležitost

Co chceš zeptá se hluboký vnitřní hlas, Světlo... sdcem....chtěl bych nějak zachovat ebe ale i pro druhé hodně udělat a aby tu bylo vše co je... bytosti a svět, a nic také ... no a to už tu je, toužíme totiž po spojení polarit

Jsme sami sobe otroky...proto me to sere ze tu neni m princip...

Prave ta samovzatshovost je netesitelná a je tu touha se z toho i vymanit viz filozofie a nabozenstvi. Podle me je to presne vyrovnani Neco a Nic "resenim". Ano bojuji spolu misi se apod., netvori jeden objekt.

Pořád mě to sere, pořád nějaká láska, a bytí, a něco, copak tu není ... nemám žádné dovolání ani tam nahoře, vše musí být láska atd... Pak mi došlo, že v přítomnosti toto není, že tam je něco i nic zároveň. Že Nic není opomíjeno, tvoří přesně, přesně polovinu světa, tedy muž. Jen to v mém světě a v okolí není vidět. Bůh nenadržuje nikomu, ani životu ani smrti, to my. Bůh je odrazem něco a nic...tedy zde je spojení západu a východu (tao). celý život se snažím držet, udržet ve vás (v sobě) ten nápor "něčeho" apod....a nemám dovolání. To, že Bůh je přesně neco a nic napůl mě velmi uklidnilo. A myslím, že to je odpověď na všechny filozofické otázky, všichni ti muži chtěli, aby mužský princip zvítězil, neb si připadali, že tomu tak není, ne...je, jen to není vidět...

Chci ujištění, je hrozné, aby svět byl takto samoúčelový, to je neřešitelné, bez východiska a výsměch, muž tímto hrozně trpí a snad proto i vznikla filozofie a snaha to udělat jinak, ... nechci lásku atd, chci svět s řešením, ne stále obě polarity zároveň atd., od mala na sebe беру či chtěl bych - držet hranici, protože já nevnímám, co mluvíte, vidím jen ten váš problém - uťáplého ducha, utopenec ve vás, co si stěžuje a snažím se najít východisko a držet tu hranici a nepovolit, jakýkoli kontakt беру jako šikanu a snahu narušit (mi), Duchu autonomii. Jsem povolený, jako by se hráz dole protrhla a hmota se vylila i na druhou stranu, kde má být Nic. A to nic drží u hranici, nebo prostě tam musí být oddělené. Opravdu nevnímám při kontaktu s lidmi nic jiné, jejich řeč je o ničem, stejně nemluví, co cítí, mluví z nich nějaký program, utopenec, imago, co ještě dělá, že se netopí....vidím tu Bídu od mala! ukňourané stěžovatele. Ale to jsem já ten ukňouraný a táhlý, a jsem atkový všichni... právě držet tam mezi polaritami tu hranici - pak se dá s vámi bavit. Jinak se rozteču jako vy, moje projekce i. Prostě vnímám jen vás ego problém, potlačenou agresi, otupělost, vyčítání, že jsem jen měkká hmota atd...a šikanují mě tím stále lidé, chtějí moji autonomii, mé já. Celou dobu mého života nebylo od tohoto dovolání, nikde, svět je žena, je takto deformovaný, nemocný, sladce mrtvý, až nyní jsem si uvědomil, že Nic je půlka světa. Přesně půlka. A ty půlky se drží u sebe a od sebe, jsou těsně vedle sebe, vyrovnány. A je to OK. Nic, muž existuje, existují, žijí, mám dovolání, odraz ve světě, i tam nahoře, toto je odvěký problém mužů a filozofů a duchovních, že tu není nic, co by bylo mužské, vše je ženské. Oni si to musí teprve vybojovat.

Sečtení plus a mínus dá nulu, násobení dá ale mínus - to je opět hluboký zákon nuly, kdyby to bylo plus, bylo by to Něco, ale mínus je chápáno jako Nic, proto to je ok. ...Nějaký indiánský kmen to cítil dobře, Bůh stvořil Zemi, první vstala žena a vše si zabrala, Bůh jí vše dal a pak vstal muž a ptá se, co je jeho? To co není vidět, tedy i Nic...zjednodušeně (negace). Teď už vidím, že ta paní v autobuse je prostě blbá:), chybí jí ta autonomie, To nepříjemné tam je, ale již není silně vnímáno, protože chápu že ne že má E', ale že jí právě chybí, v tom je ten rozdíl oproti minulému... byl jsem sem seslán, abych to lokálně v sobě a v mém okolí doma pokryl. To, že jsem to řešil na obecné úrovni nemá moc důležitost asi...všechny ty filozofické problémy byly hodně problémy spíše těch filozofů než světa:), svět se sebou problém nemá, vycházelo to ze srdce, z bytosti, ze "zrady", z touhy po uznání, dovolání se, souhlasu a nějakou částí bytí. ... vědomí je obecně Nic, je to tedy mužská záležitost spíše...Bůh je odraz ontologické úrovně - nenadržuje ani bytí ani nebytí, to mě velmi uklidnilo, že není nadřazováno bytí, lásce a všem těmto sladkostem zamotaným a bez struktury a poznání, proč bych měl tvořit svět, sebe, onanovat stále ...přišel jsem na toto přes tu přítomnost, která je řešením filozofického problému, co se světem..., a že v přítomnosti je něco i nic, a jsou tam úplně rovnocenně... A byl to můj problém, nebo to byl problém celého vesmíru, toto? Vesmír toto neřeší, byl to můj problém a jen souhlasí (snad) se stavbou bytí. Ten vesmír jsem tak nějak vnutil:) To platí na celý tento text.

DOKUD nebudeš láskou, bude tě pořád něco štítat, totiž, když stojíš proti lásce, nesmíš se zapomenout, že jsme pozorovatel mimo ni, a nesneseme např. tu samoučelovost bytí, a že tam prostě "něco" je pořád, nějaká protivná ženská šikanují životem, který nechápe, vše má zacyklené a jiskřivé a načínčané a úžasné a život to není, není to klid, ale štípání alogický popichování od Anima ... ale když se láskou staneme, je to přesně rovnocenně něco i nic, a jsme v pohodě, je to subjektivní pohled...

Tím zde došlo ke spojení Východu a Západu, dvě přesně vyrovnané polaritě a jejich odrazem (kopií) je Bůh, tedy není nikdo vítěz.

Pak jsem zařval v lese u studánky v H.B. do nebe a kosmos se rozvlnil. Nebylo to úplně naplněno to by nebylo úplně a zančilo by to primitivnost nevědomost, bylo to hodně.

Když jsme hodně sami, ozývá se náš Animus ženám a Anima mužům a propadají pošetilosti.../ Vlastně jsem potřeboval, aby mě ostatní šikanovali, aby oni byli ti špatní a ne já, i když to vycházelo i přesně naopak samozřejmě, ale schválně lidi uvaluji do situací, kdy mi mají ublížit, aby se pak cítili špatně...to je ten přenos...když e začneme vidět jako oběť, není to vyrovnané, a nemůže to nikam vést...stejně tak, jako agresor...

ale toto je jen pozadí, svět tvoří normální životní mezilidská úroveň...pozadí - ty Jin a Jang apod.

Jediné nejleš řešení se mi jeví ta přítomnost, být přítomný, to je realita...prožívání i to že se musí dojít na nákup atd.

Protože je Bůh obrazem vyrovnanosti polarit, chápe pak každého, všechny problémy chápe...nenadržuje nikomu.

Žena když vidí muže, hned jí naskočí boj, provokuje, aby viděla autonomii, čímž se i uklidní, neb to není démon, duch, co jí vleze pod sukni, do mysli a bude tam, někdo to je.

XX

Nejlépe chceme li se změnit vztah s lidmi, nevýhodný, ve kterém se necítíme dobře, lépe neříkat asi nic, že se měníme atd a začít se chovat jinak, s větším vědomím své autonomie, sebe sama, nelézt do druhých - to spolu stoprocentně vždy souvisí.

XX

Věčnost je, až se všichni zúčastnění budou cítit dobře a sami sebou a uvolněně...

Ego velmi myslí na ega druhých a nechce se jich třeba dotknout nebo naopak ano - projekce. / Do ega, smrti se vmestna neprojevena agrese - objektivizuje se což je pitencialne nebezpečne stejne jako to co v tom je...zatnout zuby to je udržet stolici.../Je dobre se zeptat ega co chces po cem touzis (je opuchle a bez citu) kam tim smerujes. / Uz neve na la, chci ego, ...je to hnev tamto...

Dobre - nedostatek autonomie skryt za to ze vy ostatni ji nemate.

Jak a proc se ego oddeluje od lasky? Jde asi o sebepoznani. Sebenahled. Tyka se to celku i jednotlivce. / Tady uz se muzes uvolnit...po smrti. / Slovy se casto neubranime, filozofií. /

Teoreticky by melo stacit jednou + a - v celem byti, ktere daji nulu. Protoze to je proste nula a dal neni treba "diskutovat". Pokud by vsak i to cele plus s minus bylo chapano jako neco tak k tomu je opet negace a muze se to opakovat do nekonecna - nekonecna rada a její soucet ale asi nikam nevede, stale je to nula, popr to nema reseni. Kdyz neco nema reseni je to vlastne zase nic ale lze to chapat i jako neco a nekonecna rada se rozjizdi dal. At bude mnozina libovolne velka bude vysledek nula. Co to je ale kdyz neco nema reseni? - napr kolikrat se vejde nula do 10 (deleni nulou). Otazka je zda logika, zvlaste ta nase, panuje v byti...podle me jsme zmensenina celemu byti i s chaosem v nevedomi, s nicotou smrti pred sebou apod...ve vyscich urovnich je nezavislost na casoprostoru a resi se spolecne vlastnosti jevu - (vysokoskolska matematika) proto snad i tolik analogii ve vesmiru. ... Ta nula - Nicota a plus a minus (polarity) jsou obe prirodzene a bez stvoreni, avsak asi jak to byva byti bude i (s)tvorene.... Nicota oddeluje polarity.

Chtej abyh konecne byl autonomni a pro me to znamena mrtvy sam muz, tim uplne zaniknu a jejich ego bude na vrcholu - nikoho jineho nez sebe totiz nechce, cítím vaše ega od mala, ...a pak ale skemra ale opet ono neco chce...je nevedome za sklem nevi o dialogu a jeho smyslu je v nem potlacena agrese a touzi po druhych ja a autonomiich tu totiz nema. / Uz chapu ze kdyz nekdo neco chce mam i ja pravo neco chtit - pseudoobchody...ale ne moc upjate. / Ego a strach maji radi nevyrovnanost - monologicnost. / Morálnost je jasna je tu ego demon duch a z nej se vyvijí bytost tak nejak...svoji nizkost dohani nasilim.

Ale nikdy jej neponizovat to nikam nevede ...

Smysl tu bylo mj utvorit ja, jastvi vesmiru a nase a byti je spokojene...posun zajisten jakysi...

Zde si nejsme schopni vse uvedomit, ale trocha lasky zde je ocean stesti v byti neb ve vyscich urovnich je vice pojmová nez hmotnostni.

Asi je dalsim postupem ve vyvoji (fyzicka prirodni lidska uroven) to co je po smrti - clovek si vedome dost smrt uvedomuje a premysli o ni a

Muž nezanechava za sebou v rozhovoru E', otazníky, a to je děsivé, ukočující, neživé, nepodnětné, on sám je totiž podnětem...opět ta autonomie a nic.

Samozřejmě, že demon při vašem cítění je najednou prázdný ale začne se plnit a být spokojený ... je mimo a je to i ve vás, nejde to určit kde

Nechat druhym jejich pocity...a nestudovat je a neměnit a neutěšovat...

Lide si myslí ze "zlo" musi ven - pak ale řadí, nevsimat nebo city dychani nebo doprání autonomie....jde to zpracovat., ano občas musí ven a když se s ním pracuje resp nepracuje aktivně tak to není tak zlé...

Provokuje a odmítete jej a vy se cítíte blbe - proste prenasí svůj problem ven...

Mozná si i uvedomit ze už zadny vyvoj po smrti nebude ze to bude stale stejne...neb svet je v sobe zacyklen...

Ego se baví s egem na verejnosti - je to pry lepší nez baví li se bytosti...

Pak jej odmítete a reknou si ze jste jako oni - co to mají na haku - ale jste jen ega mali chlapecci koukající po autonomii jako na Neco...a pak hledají do ceho do jakého ega mekkeho jebat...

Predstava ze pravda je na nasi strane - my jsme ti spravni atd. ztraci v presne polarizovanem byti smysl...

Ego je citove a racionalne nevyzrale a pripomina nam ze je co zlepšovat...dohani to sikanou.

Ty věci zde, co nás trápí, nám nedají pokoj ani tam, ..

Umřít znamená Uvolnit se. Nemyslet.

Když málo pracujeme a pak odpočíváme, je tu napjetí a "něco dělat"....nebo když moc pracujeme a neumíme se zastavit, tak také

Spíše je to i tak, že nejdříve musím vlastnit jakoby v sobě E' a pak mohu být "přítomný", neb přítomnost mám spojenou s uvolněním, povolením, rozvolněním.

Pošetilec, stejně jako duch, chce jen jakýkoli kontakt. Je opuchlý, bez citu atd...

Sledováním negativních zpráv s jejich kometáři o hrůze sem přivoláváme tu hrůzu a demony...a dáváme tomu souhlas, jsme spolupachatelé, a týká se to všeho...

Meditaci provozovat, nedělám to a mám rozestranou mysl. Ale tak to má být, nejsem z východu.

Žena či hysterik atd. viry - pošetilst přitahuje a přenáší na druhé. Také ženy si lásku příliš automaticky spojují s erotikou, a to je táhne dolů.

Žena negativní věci od třeba kolegy v práci ponížení atd. prožije sexem...a tím se to uvolní...dělá to proto protože právě nemá autonomii....viz já

Touha je vždy k nepoznanému, a spíše směřuje směrem výš, neb to níž již známe. Ale démon nás láká jak nahoru, tak dolů, a oboje je dolů. Vlastně k egu, pryč od přítomnosti, kam také jinam. Ego je nevědomé, ale protože to chce dorovnat, je vědomé, má předsudky atd. Ego je obecně ponížené a kompenzuje to povýšenostmi někdy až bludy.

Ego a Anděl se přitahují, táhne je to k sobě...ego ho usurpuje a Anděl neustále říká že je špatný neb nemá autonomii...

Někdo se dělá nepříjemný, svým egem, škrábe se na tlustém zadku a miluje to, co z něj odpadne, dráždí tím, že je není ta odumřelost, chce abychom to odumřelé milovali, neb to je on, vidí se jak odpad, a je ponížený a je to smutné, je dobré to vygradovat, co to je, co tam probíhá...neb cítíme, že pod tím odpadem se právě skrývají, ne, jsi ten odpad, identifikuješ se s ním a brečíš, že tě nikdo nemá rád, a pravda se ukáže...)

Vždy si volíme takové tělo, jaké potřebujeme, někdo má silné někdo hmotné, já mám málo hmotné, nemá rád hmotu, extroverzi.

Lidé si vyšší stavy spojují s tím, že budeš hodný na ostatní, na ty chudinky bojovníky, ty jsi za vodou a oni musí pracovat a vyžít se v tom, a jsem i nula v jejich očích...ale tak to není, nejde o to být hodný, jde o to splynout s tím, co je, pak jste dobří, neb pak je to, co (tu) je.

Lidé ani neví, co chtějí, ... jsou to tři věci: autonomie, láska, poznání. Nahrazujeme si to příliš Bohem nebo věcmi co nás nemohou uspokojit. Čím více těchto věcí "máme", tím méně jsme sebestřední atd. Paradoxně, pokud má sebeláska se vyrovná s mojí láskou, pak jsem navěky...čím více autonomie, tím méně lpění na sobě a tím silnější duchovní stav. Ale nejde si na to hrát, to se musí dělat.

Bič smrti nad námi stálý nás drží při životě, smrt - E'.

Život není jen o démonech a boji s nimi, jak jsem to měl, právě teď už to můžu jaksí dost zahodit.

Pak už se nesnažím lidi měnit, tolik, už jsem spokojený, ...

Jaký jsem byl vůl v životě, stále se bál, na něco si hrál a aby to bylo zvláštní, a hlavně ne já, bolestné a obyčejné... a nebyl jsem přítomný.

xx

Rozhodně nelze říci, že neexistuje úroveň, kde jde o bytí jako takové, ontologická úroveň... a zde se již pracuje spíše s pojmy, než s něčím jiným, proto směrem k ontologické úrovni přibývá pojmů, a sjednocuje se, je to jako v matematice, na nejvyšší úrovni se pracuje se vztahy, pojmy, a objekty tam nejsou důležité, a je hezky vidět, že jakoby lze i nelze objekty "ovládat", s nimi se jakoby nehne, jsou stejné, ale "hýbe" se s nimi, neb se hýbe s pojmy, možná i jinak to lze říci toto v naší úrovni nechápeme, že pojem je "nadřazen", ale nedotýká se objektů, tam např. jak jsem říkal, je jedno, je-li to světlo, teplo třením, láska, dítě, stařec stařena, bytost, člověk, atd. vše je to stejný princip, a jedno, jaký to je objekt...je tam vyšší stupeň abstrakce, spojuje se tam hmota a mysl a je to tedy spíše asi "mysl"...hmotu to již zahrnuje...Láska je čistý vztah, nafouklý vztah, objektivizovaný vztah, obě polarity zároveň (objekt i vztah), tedy je jako E', ale není to E', je živější a uvolněnější...E'

není negativní, člověk jej postupně s věkem pouští do svého života, má rád jistoty a pohodu a toto je jakoby inertnost, kost utvniř, nic už s ním nehne a přesto je vyzrálý...

je dobré mít se prostě rád, přirozeně, asertivně, je to přirozené a prospějete tím sobě a těm, co vám to pořád předhazují - provokují vás, aby jste někým byl, měl autonomii, oni ji také nemají ale...pak se uklidní, když se máte rádi, stále budou dorážet, ale nebude to tak žhavé a devastující...bych řekl.

Z logického pohledu se zdá být věčné jen Nic. Může to tak být, ale my nechápeme bezčasové či jinakčasové stavy.

Objekty tu být musí, bez nich by nebyla láska, milování se, prakticky vše co tu je, je z lásky a pro lásku a kvůli lásce.

Nepodmíněné je jen nic, a pak vlastně asi i polarity, a spíše ta láska, neb polarita je závislá na druhé polaritě. Polarity sami obě, bytí je nepodmíněné asi, stejně jako Nic, neb to je Nic, ale jsou na sebe vázané a logicky po sobě TOUŽÍ, protože platí zákon nuly. Ten vše rozhýbává. Ale láska je také nepodmíněná a navíc je nepodmíněnost...vztahy se držíme vzájemně naživu všichni...neb vše, co je, je relativní. Láska už logicky po ničem netouží, v ní je touha...ale netouží...

Láska také připomíná odpadní teplo, šum, slitou entitu, ale protože je spojením polarit a nejde tam čas jen dopředu (růst entropie vesmíru - šipka času), je v ní vše....směrem výš láska nabývá jiné podoby bych řekl, v ontologické úrovni... všechno negativní v nás (černé kameny a puchy) se může změnit na lásku neb nic jiného než láska to není...čas v ní jde dopředu, dozadu, jinak, vůbec - vše dohromady...to si právě neumíme představit....je logické, že směrem výš je větší a větší integrace polarit, menší touha, větší klid, a vše tam již je, a je to i slité... naše báze myslí je nejvyšší možné vyrovnání polarit jakého můžeme docílit, ale není to ontologické vyrovnání, to asi zdaleka ne, neb jsme např. muž nebo žena atd...byť je to tam vše slité a prázdné...

Proto, až když třeba intelektuál pozná "primitivní" stav bytí s lidmi "dole", pak po tom netouží, není to, že to zná....

Je jedno, jestli se polarity rozdělují nebo spojují, pořád to je nula, ale musí po sobě toužit, aby to dalo vždy nulu. ... nula je součet polarit, láska je jakoby spíše jejich vzájemné překrytí, pořád to dává nulu, ale je to obě polarity zároveň, a také je v tom vidět, že to není finální, neb finálnost je právě nula a to láska není, něco to je...proto to není dokonalé sečtení polarit.

Nábožství nás chrání před Bohe, před např. tím Světlem, které by nás zde spálilo, my jej chráníme svými předsudky a temnotou, a to je celý svět vůči tomu, chráníme se před koncem, rozpadem, ale smrt, agrese, úžas, božství, to v tom stále zůstává, v tom bludu atd. schováno, v tom E'.

Co je tedy po smrti?

Jsme zde na určitý dluh, který splácíme (aby to opět dalo nulu:) asi. Já existuje na dluh a to i principiálně, ten se musí splatit, asi právě láskou poznáním apod.

Nemohl jsem poznat co je po smrti, neb jsem s láskou pracoval jen teoreticky. Racio nikdy nemůže poznat iracio neb musí umřít, ale v lásce i poznání musí mít místo...nevím jak, když je moc erotická, místo pro poznání tam není, ... Chtít Nic a prázdnotu je příliš nevyzrálé, přeskakující a destruktivní a ... To světlo a teplo a Láska Světelná bytost by ti to vysvětlila. ... Bože, vždyť já tu nemám žádné dovolání, princip který nesu tu není akceptován, Nicota a Pravda, všichni jen věci apod. a žádná Nicota, nenávidí ji, já vím že je špatná, ale je i dobro...Světlo to chápe, vždyť je spojením obou principů..Nábožství nás chrání přesně před tímto, neb věřit ve světlo nejde, bylo by to pošetilé a degradovalo by jej to, neb je subjektivno a přítomnost a nebylo by, co je....po smrti jsme jako elektron nebo pozitron ve formě světla, tedy jsme i nejsme zároveň, spojil se život a ne-já, nic, smrt...často e stává, že někdo stále někomu pomáhá, snaží se být dobrý, ale tím jsou druí ti špatní, on sám navíc nežije apod.

Vlastně, pokud platí zákon nuly, stejně jednou budeme muset dokonale splynout se všemi polaritami, splatit všechny dluhy, které máme, fyzické i mentální, a stát se láskou a nulou. Otázka je jak, a zda se to neděje nevědomky, ... ono, už to tak je, stále, ale i se to musí stát.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ve výsledku je tedy Démon vygradované Něco a Nic, zatímco Anděl, Bůh apod. je spíše spojené Něco a Nic v úplnost. Démon neustále to Nic (popř. Lásku) skrývá za tím něco, popř. se smýkne jinam, ztáhne pozornost jinam, ale každá lhář ukrývá

pravdu, a tou je to Nic. Démon jakoby "ví více než Bůh", což neustále nám předhazuje a právě to je to, že je jen Nic a to je ta pravda. Bůh to ví také, ale řekne - mohu tu být, Démon řekne - musím tu být, potřebuji to, neb je silně oddělené něco a nic. Jsou to však jen naše vidění světa, jeden fragment téže skutečnosti, jeden úhel pohledu. Je zajímavé, že naše intuice souhlasí s realitou (pokud to je jen nula je pravda). Asi je to tím, že jsem součástí všeho, a nic jiné než ten princip Nic (plus a mínus je nula) v sobě stejně nemůžeme najít. Proto je i fraktálnost, stále se opakuje totéž. Démon je vlastně ono skrývání. Radši vám ukáže to nic, než aby ukázal lásku, to je jasné ale...

Ženy bytostně odmítají autonomii (pro ně to je smrt) a bytostně po ni touží a potřebují ji. Až když ji má, přestane lézt druhým do "kuchyně", démonek v ní touží po autonomii a lásce, stejně jako v muži (démon, duch, je spojení polarit, jsou stečené dohromady, žena i muž), ona jakoby má autonomii, ale pod tím si představuje, že je jen ona, to je to velmi děsivé, samozřejmě to je ego, utopenec, nafouklý, byž tu špínu svede na muže, právě autonomie bytostní přirozeně ví že existují další autonomie...a jsou si rovny. Muži to právě přehánějí a odmítají, že je každý unikátní atd...a naopak potřebují lásku a celek atd. Proto se mě ženy "lekají", neb od nich utíkám, před Animem, jako žena, ... já nepotřebuji jejich ženství, to znám a mám....ale moje mužské já něco takového jakoby potřebuje, ale ne od nich, tam je ďábel a pohltí nebo zničí atd...

Bůh má rád všechny stejně. logicky...

Celé to tady není nic jiné, než práce s pojmy. A vlastně tento text je typický démon, skrývá podstatu, lásku samotnou atd...

Tedy démon je A+E a láska také, jak se liší? Démon je buď slité A a E v jeden objekt (tedy převaha A) nebo naopak příliš oddělené od sebe (převaha E). A Démon prstě nechápe, že ten Bůh to má přesně napůl, naprosto precizně, napůl, nechápe to, jak to dělá....Ono se to totiž dost děje samo a to démona nazajímá...nechápe to! Jakou silou ohromnou dokáže ty principy držet tak přesně, temný a světlý... to démon neumí... a démon je, když převládá tmavý princip, ale i když převládá světlý...dobro a vyladěnost je když jsou vyrovnány, my jsme na straně dobra, to je jasné, nejsme na straně démona...o tom je náš růst...taky jsme asi pro Boha jen démon, co neumí mít principy vyrovnané a přiklání se ke světlu :))

Subjektivní je duchovní, pokud tam začneme přidávat objekt, ezoteriku, ego, hysterii, přestává to být, čím to je.

Ten večer jsem se stal duchovní bytostí, láskou. Ale bez lidství, které pokulhává, je to jen imago. Kdyby nepokulhávalo, nikdy to nebude, co to je, stejně jako nejdříve práce a pak odpočinek a zábava. Je otázka co je ta práce, zda lidství nebo duchovno. Bez lidství bych byl jen imago, tak zase do normálního ... a lidství, to je - nejsi tu sám, platí to pro všechny - jediný, kdo je samo, je božství a nic.

xx

Ta autonomie je to E'v nás, osa, je to hodně o tom, vertikální princip...Ženy toto mají navědomé a neustále na to naráží, řeší to, šikana a všechna pošetilost je touha po autonomii, ale jaksi to neví a neumí uchopit, a je to moc na ně...S bytostí jež úplně zprůhledněla a je průchozí, mozek, diamant, jak s ní chcete bojovat? je vědomá, a protože je spojením, slitím, je jednoduše, dokáže na vše automaticky reagovat a kompenzovat, negativní pozitivním. ... avšak chránit se musí, neb je smrtelná tělesně.../ Od mala, když se kluk podívá po holce, tak "svět je naruby" pro mě, je nějaký divný ten svět, a musím zjistit proč, ... proč se dívá po ní, proč ne po mě, proč se muž (já) dívá po ženách? apod...a jsem ona uvnitř, E' a silné světlo úzkostné kolem ... ženu vidím jako tvrdý exkrement nesmrdící tolik a kolem něj je záře...ta záře je mé dívčí já....paradoxně nyní ženám autonomii dopřávám a sobě také samozřejmě, a je větší pokoj, než když jsem se dřív trápil tím, že mají E'...

Jsme bytostní, když je v nás přesně vyrovnáno lidství a božství, ego a bytost atd.... /Ego (hnus, nemoc) a andělská energie k sobě tíhnou, táhne je to k sobě, stejně jako psychopata a malou uťáplou dívku.../

City jsou pro psychopata zrada, má je spojeny se zradou, - nemilování od rodičů v dětství, zneužití apod. A je to jeho citlivé místo a ... a pak vám udělá to, co svému srdci.

xx

Když jsou polarit vyrovnané, jsme co jsme, a nejsme duch. / Když jsou polarit vyrovnané, není touha. ... to neznámá, že Bůh nestvořil v jistém úhlu pohledu svět, je i nevyrovnanost..., zná to/ E' je smrt, je mrtvé a je to smrt života. Ale má i pozitivní význam. / Je svět vůbec logický? pochopitelný člověkem a vůbec pochopitelný někým či něčím...není tak složitý nebo divný, a tak brutálně subjektivní v základu, že jej nikdo nemůže vidět zvnějšku?

Lidé jsou velmi primitivní právě díky ego....Právě vyspělejší civilizace tyto výrobky nemají.....mají autonomii, lásku a poznání daní lidí a nejsou to stáda, lidi, co mají režimy apod...To nikdo nepochopí, jak to vidím....Vseho se hrozne bojime, pohlavi druhého apod...nebo si utváříme filozofické systémy, a vše možné, říkají ti lidé, to je něco toto, to jsem, ale je to clona proti božství, předsudek, malý lidský svět předsudků...ego v sobě nese jednak ponížení (ale od toho se odtahuje) a jednak kompenzaci v podobě majestátu, a celé to vyznívá trapně, komplikovaně, male. Je v tom určitý smyk, útěk před něčím, je to člověk tváří tvář Bohu a "jsem dokonalý jako on, mám telefon a plechové krabice - metro, auta...", v tom neskutečném důrazu, lpění a důležitosti je právě ta malost a normálnost, jež se skrývá.

Sami si uvrtáme postředí, šikanózní, kde vyplývá, že láska autonomie a poznání jsou důležité, neb šikana je opak. hlavně ženy, psychopatické mysli atd. toto tvoří, tuto síť...

Není asi horší peklo než se narodit v nějaké laboratoři a tam žít v uzavřené místnosti a ... pak jít ven, někdo vás vysvobodí, ten pes vypadal a působil jako lidé propuštění z koncentráku, deprese, Animus, zpomalení, smrt už nechce žít ..., technické věci = mučení od ďábla, a to děláme přírodě. To ani není už Démon, z toho ani nemůže mít radost...nevím...Asi tak silná je naše Svoboda a svoboda přírody, že se musela vykompenzovat, definovat... Lepší tyto věci nesledovat...a nedělat.

Lezeme stále do sebe, chceme Tri věci a nabízíme se take druhym (povolenost odevzdanost) neb nechceme mit odpovednost za sebe radeji (co delame), nabízíme se, protože chceme intimitu a autonomii a i lezeme kvuli tomu do druhych.... je to i zvedavost, zavist apod. Jak to ma ten druhý? atd...

Prehodnoceni co je nad lidskym ja v systemu (fyzicka prirodni lidska vrsta) mozna jde jen o poznani vesmiru ci neco co uz jsme zde, bude to neco ciste psychickeho...?

OBEČNE se ve vesmiru zvysuje v rámci tech vrstev vedomi, da se predpokladat, ze po smrti budeme vedomejsi jeste nez nyní, odstrani se clona ega (predsudek blud) a budeme vice sebevedomi ale prave bez ega to bude minulost asi...

Muz se neumi zene otevrit, drzi tu hranici vuci posetilosti mekkosti atd autonomii to zena nechape...

Zeny - rozhovor s nimi - drzet autonomii moji její, udržet tu hranici, moc vnika měkkost tam a zpět...moc povolene a v sobe...nechat jim autonomii zenam a vsem...

S muži je pak v tomto problém, nikdy se nukážou, jen drží hranici a to je jediné důležité nic jiné nejsou a až se jakoby u toho pošetile usmívají, že vyžrali nad city a hmotou měkkou roztahující se, ale i muž musí umět toto zkousnout, právě ženě dávat hranice, tím se to opravdu děje a není to jen vyrovnané, a ona začne cítit, muž tak přestane být Bohem, co drží polarity přesně napůl, a také připustit, že je ve mě samotném měkkost, vím, že tam muž uvidí radši jen prázdno než hmotu, a povolenost, ale právě v soukromí si toto musí pro sebe prožít, bude to pro něj pošetilé si toto dopřávat, ale časem, když bude navíc Animě dávat mužské hranice...nevím, tomuto moc nerozumím, už povolený jsem možná opravdu se snažit aktivně cítit, pohladit list stromu apod. a přitom zůstat autonomní, tj. mužem..., vlastně ve výsledku bytost je autonomie a láska. Žena asi musí muži ublížit, aby pochopila že city jsou jeho slabá stránka, protože se nedokáže do muže moc vžít, je to pro ni námaha, aby poznala, že to taky někdo je, a jiný a nechala ho chvíli být, musí si to zpracovat v hlavě, trvá mu to déle...nechat jej být, nesnažit se ho "dodělat", to je úcta k něčemu odlišnému a život. ... muži mohou být v tomto paranoidní, jste milá a nabídnete třeba něco citového a on uteče, hněvá se, nemluví, ... je to zrada pro něj, prostě zrada, ... a žena toho využije a ještě si to užije, že má nad ním navrh v tomto prostém nijakém přirozeném ... , a Anima je na střeše - úzkost a neskutečný chaos atd.,....muž to musí prožít (Anima), nic jiného mu nezbyde, zpracovat to, (toho Anima, zrádce), nejdříve mu to přijde pošetilé, en toto já ne, a je jak transvestita, ale pak to je lepší a zvykne si člověk..., zpočátku je Animus (tam, v ženě, prázdno, ve mě, tam...) hrozně krkolomný a city když se na něj působí, tak je to lepší....ale to až ke stáru co muž nesnese, je neautonomie, proto radši, ať je ta žena kamarád, ne to, co je, měkká vztahující se entita. (muž je objektivizující se subjekt, žena subjektivizující se objekt). .. Pošetilosti jsou určité výzvy, které mají být překonány asi i v nějakém smyslu, nejde o to pošetilost žít, ale jaksi usměrnit, "vyřešit"...často je to jen změna postoje, úhlu pohledu - být žena je pro muže pošetilost, ale působit mužsky na ženu není a přitom výsledek je i stejný...ale to aktivní ženství tam také musí být...vědomá pošetilost je asi OK, uvědomovaná, usměrněná, ovládaná...překonávat hranice bychom měli, musíme, a pošetilost je jakási zkratka která vede na začátek...a cíl má jako fetiš, už v něm "je", je to nedočkavost, předbírání, typicky předsudek, blud, ego, atd...neřešitelnosti. ... Muži nabídnou tykání a on to chápe jako zradu, o tom se nemluví, to se dělá, ... a pak, proč nejsi chlap, proč tu ženu ze sebe nevytěsniš a nejsi muž a nedá se s tebou normálně mluvit?, proč bych měl ubližovat sám sobě v sobě? Ano dělám to, ale to je jiné, toto je vnější...Facky mám z obou stran, ale už jsem dospělý. cítím že chtějí abych zradil tu ženu v sobě, abych si ublížil Animem, zradil se, - lépe prožít jeho - Anima, hněv, nepředvídatelný, prázdno, co nevíte, co z něj bude,

děs, to moc neznám a je to až teď, neb to znám k ženám ... zvláštní ... prostě neumím být jak chtějí, tyč, bez lezení do druhého, nevšímat si jej, to je cit, péče, starost, a to jsem (přirozeně mj.) Muž je v božské úrovni - oddělené polarity přesně u sebe, hranice, ... a žena jejich propojení. Dítě je... Stáří je...? To jsou naše vsugerované prvky do podstaty bytí, ale asi na tom něco je...Žena hranice překračuje, a to je buď démonické nebo božské (propojující), ale je v ní málo hranic a autonomie právě...vlastní autonomii a pochopit ji ... nelézt do duhých, vědět že tam nic nenajdeme, a umět být mrtvá...to pro ni autonomie je, pro muže ta "smrt" je naopak jeho život.

Pro ženy jsem i duchovní rádce, ... miluji tě.

Stále vlastně je to o milování a v paměti máme, že existuje "zlo", a stále to uhlazujeme, a vlastně jiný účel ta láska nemá, ale to by byla škoda.....a tak to je i v "nebi" - zahlazení. Ale co je výš? Právě asi méně já, resp. více já, vědomí, ale méně já - ega, to jsou odlišné věci a ještě to asi moc nechápeme,

Protože si smrt uvědomujeme, je to naše výzva s tím něco dělat. Vědomí ve vsmíru se stále prohlubuje, po smrti je asi hlubší vědomí, a já je už samozřejmost ...

Zvláštní proč do mě lezou, když nemám autonomii, oni jdou po všem:) po duši, po autonomii, je jim to jedno, prostě jsou fascinováni tím, že tu je někdo jiný, než oni.

Psychopate likvidují systém jsou vlastně cynici...a bez zodpovědnosti atd....nici... A jakoby take byli z budoucnosti - děti.

Psychopat v sobě dávno život vzdal ale dělá jakoby zásluhou činnost - upozorňuje sikanou na ten problém tři věci...

asiate atd sice vypadají že vědí ale to proto že všechny tři složky si nedopraví a nejsou jimi a proto je "mají v sobě". Pro ne jsme povaleci a labužníci...

Omylení minulosti valek násilí ega nekrofilie (potlač agrese), vyzívání se v tom...opět minulost je velmi o egu. Typicky vztahy mezi státy...egy, ego..

Virtualní castice z něčeho je take o tom nic.

Egu je jedno že na něj druzí pískají, neb jej živý kontakt, je mrtvé, a jde mu o projevení potlačené agrese ale bez odpovědnosti...

Psychopat to ale dělá nevědomě to utváření prostředí a připomenutí co je smyslem ... Muži jsou jakoby v této této psychopatické úrovni v systémech, povrchní úroveň boje mezi sebou více autonomii najednou, soupeři atd a pod tím pak srdce co mizí a dobývají je.... Opravdu jsou psychopate cynici vůči systému a rozjebávají ho vlastně a neberou jeho "hodnoty" a ty splňují jen "jako" a systém jebou a všemu a uzavřené srdce mají,.... nezabývat se ...neb cítím ulevu od tíhy srdce - je to nakazlivé...a bojovnost...nezavdčvat se porad necím nesazít se zalíbit.

Žena umí slabost/ostrost citů prožít...srdcem.

K egu jste - a ještě dotyčný nenávidí slabost a říká a přitakává si, že my všichni tu nenávidíme slabost že jo? a ještě vyčítá zároveň že mu bylo ublíženo skrytě...ego vyjadruje více věcí najednou neb jde o ponížení - ne jsem ci toto (ja) je velké a důležité....ego je nevědomě je a skrývá to a stále ukazuje kde nevědomost "je", někde venku. Je nevědomě jako hnis a mrtvolný vzdech.

Bez ega ale budeme jako bez kuže nebo muže.

Ego si myslí že když něco řekne důrazně, že to je pravda.. silou. Je to take pravda ale nehodná situace...

Ego vede na naivitu, neb dělá udery -pravdy a zároveň pak vidí svět naivně (nezralá Anima - malá holčička) - to je zas ženský pohled, ale ze stejné osoby...kopíruje co vidí, přejímá ostatní do sebe, ego je koule s lidmi. ... Dychat.

Ego zajímá ego (posetilst) a pošetile i srdce druhých...nařizovat je trapné, bytost to nechápe...ale také toho moc nevytvoří...

I tento text je - destruuje systém a je psychopatické.... Odvážíme pozornost když děláme něco co se nemá...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Slečna, která šikanózně koketuje, tak si řeknu, že nemá autonomii a je divná, a hned to je pryč ... já si to muhu dovolit být k ženám neustále jako sloup, protože v sobě mám hmotnou sedlinu - ženu, takže to je kůl v bahně potom. A musí se pak člověk uvolnit...Vlastně tím té ženě vezmu její E', ale ona jej již "nemá" a potřebuje a tím se to vyjádří, a tak to všichni pošetilci dělají a zneužívají, aby z druhých něco bylo", proto ty tvrdé horské národy se nějak znásilňují děti atd., ale je to nezralost.

Ty tři věci, co hledáme, autonomie, láska a poznání, stále to je mužský, ženský princip a jejich dialog, tedy i dítě a vlastně i stáří. Samotné A a E je jaksi prvotní narušení symetrie Nicoty či Lásky či spíše asi Taa. ... Démon se nás naží zbavit já a lásky a dosadit "falešné" poznání, které nikam nevede. ... Co to vlastně je A a E obecně, spojitost a nespojitost, může to však být u plus (jsoucnost objekt), mínus (absence jsoucnosti), kdo ví... spíše jde o abstraktní obecné, zobecněné pojmy už, // Všechna jsoucnost mají své ne- jsoucnost, absenci sebe sama a tak je výsledkem přesně nula. // Představit si spojitost i digitálnost jako jedno - to je božství, možná ještě démonství...a je to i problém "látky" před velkým třeskem, pokud je supersymetrie...je to tam najednou.

Vlastně ego je podoba Boha na Zemi, a působení na něj z něj dělá božství (vyšší), stejně jako z démona božství. Tedy z toho míčku vyroste celý kosmos a bytosti do něj vplují dovnitř, před tím si s ním házely. ... A je to to čemu se odevzdáváme a jsou to i naše děti...a my dite.

Jsme samoudrzovací se systémem ...šikanující a šikanovaní, ty předsudky nás drží při životě a na živu, neb svět je clona, předsudek, proti Božství.

Vlastně ti co provokují se nemají rádi a chtějí pomoci...

Je to důsledek autoandromorfie a potřeba autonomie u mě....

Případ dokonalého člověka co nezná moc svůj stín...někteří lidé takoví jsou, jak popisuje Jung a jejich manželka je pak jejich stín, ale důležité je držet tu hranici a neříkat, že existuje i opak, pak je vše rozbředlé, to tak je...

Bohužel když si žena řekne budu autonomní a jaksi je kopí tak je to pošetile... ona je od přírody uvolněnost, sesypanost..."celek"...55 % ženskost vůči Animovi a 45 % autonomie...a u mužů obráceně.

Na rozdíl od většiny zvířat je člověk zvědavý, daň za to je, že leze stále do stejného problému, naráží na něco nevědomého - např. pták když ho oslní laser tak už tam neletí, člověk by měl nutkání se tam opakovaně třeba dívat...proč? Chce Boha, chce umřít, chce poznání, ale ví, že tam není poznání, v tom není poznání, ale bolest...snad jde také o projev potlačené agrese v nás a Erota, o tom to tam je...

Prostě může být protivná jak chce ta ženská, pořád to je projev nedostatku autonomie, samostatnosti, protože to je symptom té věci, byť se tváří že je naopak velmi autonomní, ale povrchně, už to chápu...nemá v sobě tu tyč v sobě právě....byť ji má..

Bytost má autonomii a velká láska z ní jde ... nemuset být znamená nejdříve být, musíme někým být, abychom se mohli přesáhnout, darovat někomu něco apod...

Před BB asi byla forma "látka" podobná vědomí, neb vědomí není časoprostorové povahy - je nelokální ... časoprostor energie vznikl až oddělením od tohoto původu?

Potřebujeme totiž nevědět, co tam je, v tom E', pak je to pro nás opora, božství. A samozřejmě to pokoušíme se vědět, co tam je.

Platí to i obráceně, z jakéholi já se může stát démon.

Bohužel mezi muže zvláště ty jakoby mužnější nemohu patřit, i když to chceme, a nechtějí mě vyautovat. ...Oni (muži) i raději hodni aby neublížili mému mužskému ja svému mužskému ja ale to se už stalo a snažím se mít aspoň autonomii... znají buď své, nebo cizí, vyautované a ty jebou...musím to držet stále ano i ne, tak jak to je...

neautonomie musí vyhrát a mít autonomii nepřímou, svého Boha chránit v sibi...ale auton a nic vyhrát nemusí

také je chtěno abys to kompenzoval tu jejich provokaci svým egem, nikdy jsem neuměl šikanovat tak nevědomě, jak to dělají druzí...nevědě o Animovi...(jak říká Jung, žena odstřižena od svého nevědomí je Démon první kategorie)

Nezodpovědnost neví jakoby co se v tom děje, když šikanuje ten člověk, neví, co se to v něm děje, ale je to a má to a dělá to a ví že je za to odpovědný, ale schválně není.

Také není nikde řečeno, že lidé v NDE zažívají to, co lidé, kteří doopravdy zemřou...

Člověk také odchází jaksi pozvolna v průběhu života už...

Extr rádi za introverty říkají jejich názor, neb jim trvá déle jen vyslovit...bojí se co řeknou, aby to nebyla nějaká ta pravda...

Když jsem viděl text někoho o tom, v čem bude lidstvo dál v roce 3000 a žádná zmínka o tom, co je po životě, tak jsem se nasral a řekl si, že s tím se něco musí dělat, s vaší nevědomostí ... proto si smrt uvědomujeme, abychom jednou rozšířili obzory, vymyšlení superrobotů a čeho všeho možného je na nic, tam je bytí, tam se "rozhoduje", tam je tvoření samotné...trochu zodpovědnosti za sebe bychom m limit a ne si užívat ve virtuální realitě jak se předpovídá, co s tím? není lepší to vše tvořit a darovat život? Tady nejsme pro sebe. Pak budeme naplněni. Takto běháme dokola v ohradce. Mě přijde, že jste se zbl..... prostě směřujeme tam! a ne zůstávat tady!. Nechápete to. Stačí to začít studovat, jevy NDE, senzory, zda je to fyzikální nebo není a ono to někam už povede. Právě psychop nám to umožňuje...Smyslem není kolonizovat Galaxie, ale spojit se s vyšším světem, který vnímáme. ... je to práce na delší dobu a dává smysl... i šířit život do kosmu dává smysl, ale ne takový, jako tento myslím...Ale ne hledat, kde sídlí Světelná bytost:)), to je snad jasné, že to takto není. to by bylo maximálně poštelil a trapné, navíc to je věc vzájemné komunikace a není to fyzické povahy... Takže až budeme válčit s mimozemšťany o každou planetu a zdroje čehosi a pak si budeme číst po večerech stále Bibli, to je váš směr, opravdu toto chcete? Schválně to říkám tvrdě. Tam ta naše extroverze končí, u bojů s mimozemšťany, tam vyčerpává svůj fantazijní obsah. Smrt jsme vytěsnili, proto, protože to je naše Výzva. Tak to byl demagogický konec, tolik běžný v mé kotlině:).

Smyslem je Vztah, objekty už "jsou".

Někdo se zajímá o válku, ale jde tam o potlačené ne, které nevyslovil a které nevedlo k uvolnění a tak Eros v něm pracuje, je zabředlý ve hmotě a ten boj, ten boj, to je něco, to mi neberte, to je ne, co jsem neřekl. Je vidět, že večer, ženy běžkyně venku hledají boj a muži hledají spíše cit, žena si celý den v sobě schovává temné nejtemnější prdíky v sobě, opravdové zlo, aby je láskyplně předala muži až se večer z práce vrátí, výčitky, potlačenou autonomii, že nemůže být autonomní, to být nemůže, když má dítě, dítě vyžaduje spojení - jsme jedna hmota sedlina, až v druhé polovině života to tak je, dnes to již přichází na lidi dříve, asi zrajeme... Neví, že je to podnět, nevyzrálá autonomie, a má k tomu vyvíjet cit. Muž či démon je uvnitř prázdný, když má cítit, to je skoro ono...démon je ale něco mezi mužem a ženou vždy... .. Neumím dlouho udržet vzpřímenost, povolují se...hranice se prolamují a hmota se spojuje či vytéká ve spodu...

Hodně jsi se naučil, hodně jsi se dověděl, ale nic o tom nevíš.

Druhé pohlaví také vidíme jako objekt, a on/ona je vztahy, subjekt, tak vidíme i Boha a vše nevědomé, E'.... v každém zlu je potenciál pro lásku a může se na ni změnit, nemoc, ego, duch, ... Světelná bytost je v základu ten malý pulec, temný zaražený prd...bych řekl, ale vyrostla, jako my...jde o nedostatek lásky, který v ní musí být také aby láska měla účinek a působila, ona působí i na sebe zpětně, takže může být trvalá a neuvadat, ale může i s okolím komunikovat, ono to okolí je i není její součástí asi...ego, psychopat, nedostatek lásky a andělská bytost se milují a přitahují...a anihilují, a vzniká opět láska, vyšší...Světelná bytost...

Zlo je vlastně nedostatek těch tří věcí, autonomie, lásky a poznání, tedy opět ty polarity a jejich dialog. duch přesně tyto věci potřebuje....a tak je v bytí někde nedostatek a někde přebytek a opět se to anuluje...a nebo roste zase někam výš částečně, v úplnost. Opět, pokud si myslíme, že Bůh je dokonalý, není asi, je dokonalý i nedokonalý...to je to pochopení E', že vlastně moc neexistuje, ta dokonalost, kterou si představujeme. Ale "dokonalost" v dokonalosti i nedokonalosti.

Čekám, že po smrti, že smrt je v něčem pozitivní a v něčem negativní, stejně jako život, nemá cenu zjišťovat, co je když se do Světla vstoupí, ale obecnou strukturu bytí to jo, důležité je nemyslet a odevzdat se a důvěřvat, a milovat, neb v lásce se uchováváme, byt' již třeba zmizíme...

Světelná bytost potřebuje nevědomé lidi, aby mohlo manifestovat, co je, je to i bez nás, ale slabší asi. Proti ní nelze odporovat, je šum - láska a inteligence. A každý si to může zkusit, že jej nevědomost a šikana okolí vlastně může posilovat...

nízkost, síla, nevědomost, jednoduchost člověka je podstatná pro to Světlo, tak jako se přitahuje ego a srdce (anděl). Ego, bojovník je jeho nižší vyvojové stádium asi.... Pak tomu egu, Bohu vše z života odevzdáme, ty teorie, a ono to stejně zapomene:)).

Extroverti a snad všichni lidi řeknou, tohle, ten Animus ve mě, problém, to ať si řeší ti introverti, a oni pak ale zesílí na tom "odpadu" společnosti. Nejde o to, aby tu byla extroverze nebo introverze, ale aby tu byli oba principy...my to máme extrémní...a proto hodně tvoříme ale i hodně hoříme.

Když chcete vidět kam budete zrát, podívejte se "níž", budete zvíře, pak bytost - strom, pak už nějaký šum bakterií apod...ale budete pořád výš a výš přitom...

Valím to před sebou už, toto, ... více se odevzdat žití, není nic horšího než sebezmařený život...být tady i tam.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Problémy se musí i sdílet, ale ne jen to, i najít vlastní autonomii. Samozřejmě zneužívání je pošetilost, je to jako pálit si prsty o plotnu stále dokola a nakouknout jakoby "Bohu" do kuchyně... // Už chápu to slintání, je to poslední možnost obrany před dotěrným Animem, ať už v ženě nebo v muži...slintající protivná blizna, slintá je uvnitř měkká živá a uslintaná, prostě jen hmota slabost atd...jako bych byl celé dětství zneužíván, nemám e', lidé zneužívají lidi, co vybočují, aby je "vrátili do chumlu", "exkomunikovali", "dodali E', autonomii", ale i opak je pravdou, a jsou snadný cíl...celé se to snažím maskovat ty své pocity naopak zaměřením na stejné věci, nekro, atd....gayové jsou také z dětství zneužití, zneužití je v hlavě, a je to i pomsta tím se člověk propadne na onen svět až...Nezvařejním toto, tento text, klidně může zůstat tato část bytí nevědomá, ... zatím ne. To jsou ty naše příběhy tady... // Muz a žena se milují v demonu az bohu....Laska je take podoby odpadního tepla, velmi jemny sum slitost, rozklad, mouchnost atd. ale narozdil od ega je jina...zivejsi a obousmerna ego je jednosmerne (sipka casu, entropie). Asi je sipka casu spjata s rustem entropie a mozna i cas samotny, gravitace naruseni symetrie a vznik ega (vesmiru)...cas je neustale zachovavani nuly nejak take...vsechny zakony zachovani jsou o nule neb jde o symetrie (a = a neboli a - a = 0), zachovani plati v ramci casoprostoru a energie ale globalne byt nemusí pry jsem slysel (neplati symetrie rozpinani není nezávisle na posunu v case a energie se zachovat nemusí viz fyzika)..Vlastne mozna ze cas plyne proto ze se musí zachovat nula - tedy zachovani energie - typicky tak neco je ale vlastne není vůbec nic, v přítomnosti nic není, a1 je energie v case 1 a a2 energie v case dva, a a1 - a2 = 0. Zda se ze zachovani a existence casu souvisi se zakonem nuly nevim...kazda symetrie je zakonem nuly vlastne. Vse je nula a z toho vse vypliva treba to tak "je". ...Mozna ted neco placnu ale vsechny rovnice jsou nula kdyz se daji obe strany na jednu stranu....tedy treba obecna relativita - energie (zdroje) minus "energie"- casoprostor je rovna nule (to je vlastne zakon zachovani v podani OTR), pak logicky je celkova energie vesmiru rovna nule, jakoby se to pokrati...//// Zkus to byt a ne si na to hrat (mit to), tim odpadne napjeti ze selhani a i ta zvlastnost, a i to cele vlastne zmizi coz je dobre (stane se to subjektivni a ztrati punc a zase to jsem ja obycejny), proste byt vic v sobe nebyt mimo sebe...z vystraseni byt mimo a drzet se sam sebe (objektivizace), asi z kazdeho strachu ze zaniku vzniká dvojice ostatne viz ty polarity vs. Nic. V te ontologicke urovni se boji asi jen jako, neb jsou stejne jako Nic nicim jako vse a nepodminene... // Je paradoxni ze cim vice milujeme tim vice nejsme a i jsme (na pozadi neprimo viz po smrti jsme nevedomi), natahovani, uvolnovani, sum...vice sami sebou...v lasce dojde mozna k zapojeni znacne casti nevedomi (a prida se vedomi). // Egoista narcis potrebuje obdiv jinak ucitite jeho zlobu uvnitr... // Problem je vzdy tam kde to nejvic boli a vyhybame se mu, treba smrt // Stale chodim do zneuziti od nekoeho a nemohu mit nekoeho neb muj psrtnet je rodic co me "zneuziva" a nepusti na svobodu a svou autonomii. Uz jsem se z toho vymanil davno ze vsech vazeb ale v psychice to není - ze bych mohl byt volny svobodny ne otrok doma...Tu zavislost nesnesu ale jsem stale na necem zavisly....I kdyz rodic dava synovi v 25 penize kazdy mesic i to je zneuzivani - slozitejsi. /Nekdy je odvaha rici ano na neco naopak. /...Predavani zneuzivani dal jako choroby nekdo to musí vylecit.../ Hlasit se stale byla sem zneuzita - tim se to moc nevyresi. /Zneuzivani se pak vzajemne obvinuji, a potrebuji zaminku k dalsimu zneuzivani sikanovani.../ Vzdy slaby slabeho nikoli kdo ma autonomii nebo divne ego ... / Zneuzivani se do te situace snazi dostat znovu aby neco vyresili treba tim ze provokují druhe...//Nic nepotrebuje potvrzeni ale byti potrebuje vzajemnou lasku mezi jejimi castmi... // Pro zenu je sex vzdy spojen se zneuzitim pichanim apod, to je boj Erotu, hysterie...//Jdu za zenou na ulici a ona vyjadruje ze jsem spatny drive bych opatrne sel abych neublizil ale ted ... autonomie a mam pravo tu byt take...dulezitest vs obycejna lidska dustojnost (casto to ale spada do toho ze dustojnost je osobni dulezitost - ego, a je jasne ze je to narusovano a "kompenzovano" prave sikanou - lidska dustojnost...). /Drive jsem si stale stezoval na zeny a topil se v tom, topili vsichni zucastneni.... //Na zenskou sikanu lze byt jen autonomni a ji "davati" autonomii - na urovni sikanu to nema reseni..- jde to delat jinak. ///Vzali nam e'/////Jako by mě hned jako malou holku hodili mezi dospělé samé muže, mezi dospělě...zneužití od celé rodiny a světa, a pak ale ten božský klid po smrti, už je vše za tebou...a nikdo tam i nebude - konečně klid, a i bude ale jinak...zneužitý člověk je jako Kristus, z vazovatění,

průhlednost, deprese, je to vlastně zabití, ... ale člověk si ti vybral, jde tomu naproti, a to je "život" ve zkratce. ... celá ta krajina, božská, nebe, kde se pohybují lidské bytosti a je tam úžasná krajina a barvy a hudba, to je dost o tom zneužití, je to krajina zneužitých... a ticha, oni byli zneužití a teď si tam užívají, ale celé to je stále v působení zneužití, v obcování tvrdého s měkkým, v nevědomosti, drží se v nevědomosti ty bytosti, v růžové kleci, v čistírně, jak říká Pjér, jsou zneužití, pokud chtějí vyšší poznání, musí zase na Zem, tam už jej jakoby získat nelze...v jaké úrovni toto vymizí? až vymizí bytostnost a smysly a přechází se k Bohu...dokud má bytost jáství (lidské), je zneužitá...To je váš svět, v něm je většina lidí doma.... Vyš je svoboda (nižší manipulovatelnost od někoho a danost) a poznání vyšší, ale je vykoupena odpovědností, láskou a ztrátou jáství do značné míry...už nejsme průhledné mléko...//Jaké vědomí má mladý plod v matce?, možná podobné vědomí je po smrti...//Kazde vase zakaslani je znak neautonomie ublizenosti..// Zneuziti je to co neumime pochopit Eros a stale tam lezeme. I treba do pani co se tvari ze byla zneuzivana, typicky nektere zname osobnosti.../Muz zneuziti neresi a jde nad to a samozrejme zneuziva a zena to resi dokola porad nebo jde take nad to...//Kdyz reknu ze to je nedostatek autonomie, bude sve ego stale obhajovat .. to bytost nepotrebuje...// Na základě našeho světa existuje komplementární svět snový, stejně jako ego a láska, rozum a srdce atd.// Pošetilce chce aby jste byli jako on, chce to jeho ego, aby všichni stejně vyřešili otázku zraněného srdce, proto se udělá hrozně odporným, běsnivým srdcem – tím vyjádří co chce – srdce, horkost, ale je chladný uvnitř, chce aby jste také zahodil srdce (znechutí jej) a tím byl jako on a ještě navíc on srdce měl vaše, proto i ne nezabývat, ale naopak být v kontaktu se svým srdcem, mít se rád, mít rád...., jeho srdce je nasyceno výkaly, ale jasně že tam má srdce někde, ale v nějaké míře toto musí provést každý muž, ale patologie je pokud to proběhne jinak – zůstane to nevyřešené uvnitř, ... pořád na mne bud chlap zahod jej /// Svět kde je plus mínus a nula, je svět relativity, typicky je vlastně prázdný, až Tao, láska, či úplná nula, půlka nuly tomu dávají absolutno....//Jeste jsem opomel, ze demon ma v sobe ublizenost a i simuluje a tim nuti ragovat jakoby citove ostatni a tim je dostravat do sve hry.// Take co je zneuziti? touha po moci a jejim zneuziti pak a nezpracovana slabost Eros a fascinace sikanou a nevedomost...//Chtejí videt vasi sebelasku, neb svoji nemaji atd, staci si uvedomit mam se rad a nepolezu do te baziny co se snazi vytvaret, v lasce se snadno odmita... // Pro ne pro nas jsou city zrada, neb nebyli milovani...// Take ma nekdo tendenci byt stale vinen za to ze si druhych nevsiima casto intelektualni lide a to je nedostatek autonomie a mnoho ega (Sofie i Erotu). Intelektual obcuje s inteligenci Erotu-Sofie-Ega...odumrele Animy...ale ta je i prave hmota nevedomost...// dřív jsem byl stejný - co mi ty ženy udělaly atd a stezoval si a ony stále sikanovaly... atd...a neuvědomoval si, že se topím s nimi...// Jinak než v egu ale nejde hovořit - srdce je i není skryté, tak to má být. /Citlivost na odmítnutí u hysterie apod. a samozřejmě původně oprávněná ale časem již klise./ Svetlo je "zubata"./ bytosti jsou spolu protože byt chtějí, ne protože se zneuzívají.../ Jak se mi to může líbit mít absolutní "moc" nad někým (sexuálně), pekne se kdyz dela dobre me a pak js jemu...vlastne je to ponizujici a trapne a ze jsem slaboch.../zneužití = ponižení, šikana, a mohlo by se to přidat do celé té dlouhé plejády věcí, ego, duch, šikana, neřešitelnost, pošetilost, atd...// Žijeme jako v koncentráku, nejlépe je to vidět na dětech ve škole, také taková zneuzívání, slabí, gumová, smutní, bránící se pouze hmotou, zakřiknutí atd...Zneužití je Animus či Eros (ostrost-slabost), duch, a je třeba na to opět působit oběma silami, péče o to, o sebe, láska a sebeláska, city, prožít to, jaké to je, jsem slabá a nemohoucí a on s kládou, (pak si to i žena užije, neb už to není hrot a je to pindour a je to příjemné), také jsou to nesplněné dětské fantazie toho zneužití, je to v nás..., ta měkkost v nás si vyžaduje tu tvrdost, ona tam pro to je, i když se tvoří jako obrana, jako sliny kolem e' - nás..., uvolnit se, a dále autonomie svoje a jeho ducha Anima...nejdříve to asi prožívat v sobě, zažívat a pak přidávat autonomii, najít si partnera apod...// Veškeré "zlo" je projev nedostatku tří věcí ... // Je možné že zákon nuly hraje roli v problému renormalizace ("sezraní se" kladných a záporných...), nebo v problému energie vakua vs energie temné energie (rozdíl 120 radu ...)...Tao funguje jako velký atraktor pro nás pro vše rozdělené pro naše ego jež chtějí "domu", k svému. Je to podobně gravitací (jako by Tao mělo gravitaci), snad i gravitace souvisí s polaritami a zachováním nuly...možná že gravitace přímo se zachováním nuly souvisí...// V autonomii nejde o hru porazit slabost jako v případě ega. / Mít autonomii znanemná automaticky i že se neleze druhým do mysli apod., a nehodnotí se lidé..., neb víme co děláme, i ten, co hodnotí a soudí, neví, co dělá../Ego je vůdce tlupy kterou máme v hlavě - druhé lidi - je kolektiv co nás obdivuje, domnívám se že podobně to je na onom světě ale ne tak upjate...kazdy ma druhe...jen laska dokaze spojit nevedomi dohromady neb je univerzalni...jinak zustaneme uvezneni ve vlastnim nevedomi ... duch. Laska je jedina vec do dokaze hmotu "prelstit"...a v ni je vytvoren onen svet. Tedy onen svet je fyzicky nase nevedomi a az laskou vznikaji kontakty mezi jednotlivymi hlavami a vzniká v ni nový svět.../To "zneuziti" od žen souvisí s mojí orientací ale nejde to brát jako příčinu - tu hledají lidé co chtějí předsudky, atd.../ Ego je oplodňování, ... ego je vesmír také./My vidíme máme onen svět jako ego a tam vidí jako ego nás asi ... A my jsme ochránci společenství, ego to je...//Je tam extrémní cynismus, ztrata hodnot, výsměch, je vždy nějaké dílo a pak přijde jako poslední démon a jakoby jej zesměšní a nedokáže v tom být, jen to napodobuje, směje se všemu tomu citovému, modlí se jen tak, on je jinde, on je božský, zvláštní, smyk, citění E'', napodobue a vysmívá se mu,... Ale už dost o zneuzívání, už toho bylo dost.... /// uvolnit se, projít branou...mám přijde božství majestní, ale tam to je normalní /... důležité není jak to vidíme my, nenarozené dítě, jeho vědomí, ale jak se vidí ono, ..i to máš já je na dluh a musí být splacen...tak finito. Tisk zítra. ... Nejlépe to teď nezveřejňovat,

právě ta představa, že to bude zveřejněno, mé orgány, je pošetilost, nabízet se, co to celé pohání, mé ego, stejně jako když se dáma vystavuje pánům, neumím udržet nic, neumím zacházet se svým darem ještě,...mít to pro sebe nezveřejnit to nikdy, to je dobré, navrácení zpět...až někdy jindy s tím zveřejněním. ... byly nám dány dary a musíme se s nimi naučit zacházet, se vším, s bytím, s nebytím (svým)... šel jsem lesem a byla už skoro noc a pohled do korun Pak jsem potkal paní co byla to, kam bych chtěl dojít, ale jsem moc pošuk:), každý jsme jiný ... byl a prostě normální, ne zdivočelá, nebylo v ní e', ale něha, láska sebe a druhých, věděla co dělá, byla t bytost, vyděšená i ze všeho kolem tady uvnitř, ale přesto přes to lidská..., ale nebyla ani povýšená ani ponížená, ani archetyp bytosti ... ony ale nechápou, že s spojují po smrti ne se ženou úplně vnější ale jaksi úplně jsem jí už uvnitř ... je možné, že mono princip (obě polarity zároveň v ontologické úrovni) jsou jako energie nebo hybnost atd. a zachovávají se a tedy to dává kýženou nulu, a potřebují tedy čas a prostor pro svoji existenci, která je však „věčná“...věčnost je ale moc egoistický pojem...//ta ostrost/slabost předchází "vzniku" lásky. //nekdy muze nepodminena laska ke kvetine v detstvi byt to dulezite nejdulezitejsi (nde).//Nikdy nejde nic absolutne ani se vysvobodit ze jha stvoreni a dluhu....jen ego to chce absolutne. / Mit se rad je dulezite prave pri kontaktu s demonstvim ktere to (jiz) nema.../ Vira je tez , e' nevex a potlac ne a , vira drzi "spinu e'" a srdce vedle sebe v dobe nepohody...a srdce i spina tim se uchovaji....v e'je uchováno naše (božské) ne okolí, .. cil je spise svoboda...volba ze jsem co jsem ze jsem si zvolil a nebyl stvoren a tedy manipulovan...ale nejde to uplne.../Ego nahrazuje i sebelasku, a stavi se jako vudce vuci srdci.../Nelinearita gravitace projevujici se nejvice jako nelokalizovatelnost gravitacni energie a vznik cerne diry z gravitacnich vln.../ když nejsme jako ego máme si připadat špatně...ta pani večer, také snaha být někým jiným než jsem u mě, ...// vše je to moc myšlené tedy, mít (jen) rád je nejjednodušší a nepotřebuje to žádnou snahu a potvrzování atd...

LEPŠÍ, KDYŽ SI ČTENÁŘ PŘEČTE (NEJDŘÍVE) POSLEDNÍCH PÁR DESÍTEK STRAN, JINAK SE MŮŽE BĚHEM ČTENÍ ZBLÁZNIT.
24.8.2018 13.07

Zena si spojí dítě a sebe se životem a muž se smrtí a má nekrofilní fantazie ... / Zena cí spíše lepe posetilec (ztotožňovat to není ok) má v prostoru roj vos a čeká kdo se chytne...Jsem asi jediný muž který chce aby byly ženy (ja) autonomní. / Gay ponizuje muže - projekce sebe a je v roli matky apod. Vcítí se do jejího ponížení. Detství je plně ostrost/slabost. Incest ... zneužívá vás celá rodina nechce je vidět...dychej...na onen svět do "raje" te zahodí atd...zneužívá vás ten kdo jste (vás vzor) - rozklad myslí...

Dospělí jsou pro dítě chlupatí bubáci, Animové...zpracovat znamena slabost a demona a ducha láska a autonomie svoje....jinak tendence zneužívat. / Neví ze ponizují a jsou sladci a nechápou..../Duse touzi po tom aby i me nekdo neco dal ne jen ja slouzil ale to citim ze jsem zly a spatny rikaji ze neco chci - jen oni jejich nevedomy animus a ego jsou tu duleziti. Jejich Animus je dulezity a to tim ze je fyzicka sila vycitani a agrese na vas a na svet, jsou tu totiz jen oni duleziti. /Je to sice i ze se nemam rad ze jsem sam a nikoho nemam....Chtejí to tam odmítnout - druhé a jít pryč a když to chci udělat ja, cele to špatné na me ze jsem ten špatný...

Vždy to bylo vy vsichni proti mě. Asi jsem moc důležitý. vždy problém obou stran... / Poradí mě chtějí vidět a ja je ne nechápou proč - jsou zbrklí, ja vím co jsou zač - vidím do nich tak je nepotřebují vidět...vím co je trápi.../Moje duše chce být aspoň sama - vymanit se od nich....to je životní cíl.

A pak třeba někdo ke staru.../ A když si to vyřikáme tak můžeme nějak žít.ale hlavně nerikat že jsi byl zneužit... to je vzrůst. Neb o to tam stále jde. Zneužit zrazen odmítnut ponížen opusten ukrivden a to vše najednou je zneužití. /Vsichni chtějí na svobodu a ta je tabu a slabost a musíme naopak více se trápit a mít svobodu nepřimou a po životě. /Nemám rodiče, má rodiče jsou nahore duchovní.... / Ponížený člověk je jako mléko pruhledné je něco mezi Kristem a duchem, je zastřen až na onen svět do ráje, Domu. / Ostrost-slabiny je o strachu ze smrti, nevedomost, agrese.../Neustále to vytahovat byla jsem zneužíván a vytahovat se tím, jsem víc, mám e', je také nezpracovanost. / Zena to má vážně nevedome tu (touhu po) autonomii a projevuje se to navenek jako síkání okoli.../ V něm muži je pro mě obojí najednou - zneužívání mé a mé jeho.../ Když totiž projevíme hněv, zůstane tam v nás slabost a nic a to je zranitelné.../ Mít se rad = jít do sebe a ne dopředu tam kam mě laska k boji....ona se chce prát s tebou at je jí kolik je let...Chce autonomii./ ... Důležité je že to aspoň vím. / zena si myslí že každý muž je zneužití - cítí to tam/ Nechtějí muži autonomii je důležité. / muž má mezi ženami pocit že je poradník kde boj že je v minovém poli něco se stále ...polekávání se ... vyběhly za zády atd.../ Ženská autonomie je stejná fraska jako mužské city. / Je mi jasné že to lezení do druhých je nedostatek vlastní autonomie. Proto i to lpení na důležitosti boje apod. /U muže je to složitější - on by chtěl vlastnit city a aby měl sám cítit to je problém .../ My jsme z těch všech věcí civilizace tady vydesení a ustrášení a přitom si je sami vyrábíme:). / Muži jsou odříznuti od bahna - nevedomí a to je velmi spojuje a tmelí.../ Bytí je asi jako proud od nevedomosti k vědomosti, když se bavím s lidmi s nízším poznáním, nemohu je poučovat neb tím bych porušil ten princip mohu jen lehce naznačit včetně nejbližších klidně at se zlobí takto to funguje...pokud by sami svým úsilím nesli vys

- pak si se celý princip z bortil a byl by demonicky, už by nebyl nikdo kdo by něco vedel, kdyby ti vys říkali tem níž o vedomostech - takto to fungovat nemuže, ani by to neslo neb by zadne vedomosti nemel a obecne by svet byl chudy.... Proto nebudme zbrkli a netrpelivi jedine vlastnim usilim a ranami "osudu" co nas nakopavaji a dukladnym prozkoumanim stavajiciho....Citeni E"-E" inteligence neznamená ze něco víme, pouze citíme něco co ví. Není dobré hned druhým ukázat své orgány a vše tím ukončit, musím si něco nechat pro sebe, byť i to může být pošetilé, ale jen pokud to je trvalé, toto zveřejním někdy, tento text, ale ne teď. A lidé to ani slyšet nechtějí, stejně jako indiáni o tom, jak svět funguje, jako by to říkal ďábel, je to moc předbíhavé...Musím se s prostoru (bojového bojechtivého neřešitelného vašeho sledování zde mě odmítá nebo ne apod. a hrozby) stáhnout k sobě, stejně jako všechny duchovní bytosti - proto tu nejsou. Neznamená to se bát nebo vůbec nekomunikovat, jen je to topivé. To zvládnutí být bytost, láska a autonomie a poznání a zkušenosti je další úroveň a tam zase čeká něco jiného potom, jiná "výzva", více božská či božství samotné (ale ne ovládat resp. být svět, ale to vědomí...a to s tím i souvisí pak jakoby nějak), nebe je svět odkud se dá jít ještě výš nebo naopak na Zem zase (asi)...jsme jako Mario:).

I tomu člověku, démonu, říkat ne. / Kdo se má rád nepropadne zneužívání (v obou rolích). Kdo nechce být zneužíván či odmítnut, někdy toto maskuje zneužíváním či odmítáním. ... Zneužití je i jakási touha po nepodmíněnosti - dostat něco s minimem úsilí (dostat nepodmíněnost) a substitute Boha. Ne, každý je svůj a musí sám. Nebudu nikomu dávat něco zadarmo když to bude zneužití což je skoro vždy:). // Došlo mi, že jednou to psaní a já musí skončit, smrtí, nebo tragikomicky až tisíce let po smrti, a proč ne vědomě hned. / Negativna si říkají o lásku a autonomii a vyvíjí se v ně. / Pod povrchem by vždy měl v srdci probíhat dialog, každý jsme unikát (protože:) - každý nám říká, že se máme "změnit", od srdce a my jemu..

Pjér La Šéz říká, že tím jak jsme vytěsnili smrt, proto je naším osudem a narážíme na nic a stáváme se jí a právě její hlubší pochopení nám myslím pomůže. A naše duše si smrtí posla už tolikrát, ... a zdá jí. I tu naši v budoucnosti. Právě smrtí se snažím kompenzovat stávající stav kolem.../ Ve smrti člověk odevzdává skoro vše co měl, zůstane jen velmi velmi málo, vankové zneužitě nic, a to stačí. Moc se tím zabývám, je to přirozené a neřízené. / S tím smyslem bytí je to komplikovanější, jakoby to byla láska ale ve smyslu tam uvnitř, ale i ten celý svět, objekty a láska atd...ale když se to vysloví, co je smysl, zmizí to.../ Už se na smrt můžu vykašlat, nějak jsem to opracoval... //U něhoho ten vnitřní žena či muž či hlas řve tolik aby to dělal jinak, že nemá cenu mu něco říkat, protože to je jeho denní vnitřní chleba, a nebude to vnímat vůbec. ... udržuje ho to naživu. když to nejde, půjde to ještě víc, přitlač, zatlač, udeř víc, je motto tohoto myšlení (je to půlka světa)... // Existuje archetyp Bytí, Úplnosti, Boha, Tao, Lásky a pak to, co se jemu má přiblížit, vlastně se v ně vyvinout a to je Ego, démon atd... //Nemám rád tu ženskou úzkost ve společnosti, potřebu napjetí a jakési schovávání agresivity, která se pak manifestuje jako fascinace třeba mužským ulevováním na ulici, ale sama to neumí - je k tomu vztažena, je to orientace na "zlo" a celé to živý samo sebe tím potlačováním toho .../ Když chce někdo spáchat sebevraždu je to jeho věc, vše co dělá je jeho věc, to že čeká pokárání od druhých je také jeho věc, zachraňuji až když je to vážně potřeba, obecně - nechám pána ať vstoupí pod tramvaj - evidentně si tam pro něco jde, a až pak jej případně zachraňuji, když se něco stane.../ Sami sobě nahláváme, že civilizace je úžasná, třeba to letiště, jaká tam je dostupnost, jak to tam vše funguje, ta věc je živá, ta mrtvola je živá, není to úžasně, ne, je to smrt, ta má již ležet. Nahláváme si, že to smrt není. Čím více smrt vytěsníme, tím více tu bude. / Lidé se při komunikaci se mnou proměňují v duchy, bez citu a bez autonomie, chtějí mi i asi připomenout, co ve mě je, ale ... jsou to zástupy milonů nevědomých a toužících a snažících se mi to, mě ukrást, sápadají se ... proto vím, co mám udělat, co je mi stále posrťkováno a nikomu se to nebude líbit, ale musí to být, vím, že lidé jsou bytosti atd., ale nemohu v tom žít. Potřebuji samotu, v lese třeba. Vždy na čas uniknout... je předsudek setkat se s něčím, co "neznám" a mít předsudek, ale něco znát a nechtít, odmítnout a jít pryč to je jiné.../ Zlo v sobě chápeme vždy jako oprávněné, narozdíl od druhých lidí, kteří ho vidí jako neoprávněné, někdy se však odštěpí a žije si svým vlastním životem, pošetilý duch v nás nějaký... / Tedy smyslem je jaksi to "zlo" dopravit v dobro, nic víc, je to jen proces...viz kdo dal, tak má - tak to chápe iracionalita, racionalita jako kdo dal - nemá. / Na nejnižší úrovni poznání je svět objektů, je to největší nevědomost, neb jde jen o povrch, a nevíme, co je uvnitř, je to vlastně E', nad tím je svět vztahů, ten je již blíže "skutečnosti", objekty nejsou nic jiného než spleť vztahů, je to více duchovní, a je to logicky svět po smrti, Smysl se jeví jako šum, spleť, vztahů, odumřelá Anima, A', E' i A'', to když se dostáváme do vyšších stavů, kde vše chápeme, jaký je Smysl Země apod. ale neumíme to popsat - cítím tam to živo, to je Smysl, ale ta úplnost atd., celek až, ale právě z těch vztahů a ve vztahu k vyššímu celku... vztahy jsou i struktura bytí, ale i subjektivní prožívání, potřebují ale, alespoň v nižších úrovních objekty, aby se dala studovat struktura, obecné jevy atd... božství neví, jakou strukturu bytí má, jakoby se to dovídá myslím pomocí nás, tedy ví to, ... Proto jediné, co po nás zbyde jsou vztahy. Ve vztahu člověk dává, odevzdává se ve prospěch, v existenci celku, či něčeho vyššího, a vztah se sebou už se ale neřeší, neb není objekt, se kterým se já identifikuje, není tedy já, není ani nikdo jiný, jako objekt, zbyl jen vztah, objekt je nepřímý již, residuum, v tom vztahu typicky jsme i nejsme, jsme tam jaksi nepřímo, a takto to jde výš, vztahy tvoří vyšší struktury..., vztah je i jaksi cosi démonického, jakoby ten uzlík, ale vztah je i láska, ... ono mluvím tu o lásce, ale láska je pro nás půlka světa, druhou půlkou jsou objekty (láska je však objekt i vztah zároveň či vztah samotný), vztah je cosi typicky podmíněného,

upjatého, ale právě to tak nemusí být, je-li to láska (což je jakýsi vztah ve formě jednoduší průhledné "kapaliny", splývá tam pojem objekt i vztah) ale vztah je prázdný a skutečnost je Nula. Řekl bych, že svět objekt vztah je neúplný, něco tam schází...Smyslem je náš vztah k Zemi, to byl ten smysl myslím...ten cit a pochopení k tomu co to je Země. .. a jako v matematice, vztahy jsou složitější, ale celé je to nějaké srozumitelnější a jednodušší a obecnější, nad nimi je něco a nic a to už jsou objekty a opět nevědomost...nelze ale vztah objektivizovat, jak to provádí často ženy, jako by to byl někdo další, cizí, (naše dítě), neb tím se ztrácí to, co to je, potápí se to. Pokud to ale zůstane jen vztah je to vlastně úzkost a až prázdnota, objekt tam být musí, ale už je tam jinak... Smrt je vstoupení do vyššího stupně abstrakce vlastně...je tam méně utrpení, neb se stáváme tím utrpením - vztahy, utrpení cítí objekt. Proces subjektivizace je ztráta utrpení, ale i ztráta ovladatelnosti, Bůh vším je, ale jaksi nedokáže to ovlivňovat, třeba to vyladuje na harmonii, ale není to a nezajímá ho, že se cítíme provinile z proběhlého pomilování se, Bůh je i není osobní a je i není osoba...je obrazem, "duplikátem", zrcadlením Taa, není to, že to jsou dvě věci, ale ani že obojí je jedno. Když se řekne Bůh, myslí se tím osobnost, když se řekne Tao myslí se neosobno, a ono je to obojí, ... úplnost. To už je takové mimo toto. To už je jen pro naše pozemské účely, no a vlastně jen pro moje účely:). I pohled na duchovno by měl procházet vývojem, v duchovních a psychologických věcech jsme sterilní a v hluboké nevědomosti. // A ze všeho nejhorší jsou společenské oslavy:), ještě když tam je více rodů, tolik potlačené agrese, smrti, o tom je i naše doba. Jediný kdo smrt nezná je ego (je A+E) a chce ji, představa ega o nesmrtnosti je myslím stejná, jako jeho láska nebo autonomie, je neřešitelná, nereálná, snová, stejně to má duch, démon apod., ... na lidech (i na mě asi) je to vidět, prostě jakoby zapomněli na smrt, dělají si, jako by jim vše patřilo apod., duch zapomněl na smrt. Proto jít do svého srdce, a nebo ke smrti, že existuje, vysvětlit jim, že smrt existuje, že nemohou být roboti, pracovat patnáct hodin denně a nežít apod. Zapomněli jsme na smrt a sami jsme se jí stali, duchy. // Smrt je i jako E, propíchnutí, Animus, ale to z našeho pohledu, souvisí s agresí, ale nemusí to tak být...//Vlastně děsivé na ženě apod. je to, že tam to E' není, pak je tam ta nepříjemná lechtivá energie hysterická, ale nezachrání to tím, že bude E' vlastnit či bude vedle ní, ... raději tam dodávám autonomii, E' a lásku, vím co jim chybí, nejde jen o ženy, o všechny lidi, než abych snášel jejich nepříjemnou duchovou energii - já být duch mohu, neb to je Duch..., ale nevím, kecám. // Opět imaga lidí z toho dne v hlavě, duchové co kňourají a jsou tam, potřebuji je brutálně odmítnout ty lidi, prorazit je - puchýř (místo sebe mají v sobě puchýř, extrovertní opuchlinu, ducha, tupého, bez citu a autonomie a ten něco chce samozřejmě a to cit a autonomii a poznání, kde je, kdo je atd., nemá vůli a nerozhoduje o sobě, je jako dítě v naší době), a oni mě odmítnout...odmítnout je v sobě (v egu...), a je, dožadují se, jako malé děti, asi vysvobození nebo tak něco atd., hlavně jakožto ego musí vyhrát a ani neví proč a za co bojují, jsou to prostě bojovníci a boj jim chybí, musí nade mnou vyhrát, síla apod., ta tažná síla v největším nitru, je jedno o čem se diskutuje, cíl je vyhrát, pak už chápu, proč extrovertní entity proč jim pouze stačí věřit v Boha, odsunout to celé do fetiše někde tam (asi se smířit s tím, že jsou to bojovníci, žijí bojem a pak se pomodlí a jdou zase bojovat, hysterie atd.) totiž to, co mám uvnitř oni jsou na povrchu, to A a opačně, v sobě kdesi mají tu smrt, prázdno, E..... jinak sladká potlačená agrese a smrt. To totiž lidé na mě nenávidějí, vidí ve mě smrt. Kterou vytěsnili a která tam všude je ale. // smrtí se musí procházet, jinak by nebyl život a není tu pak život. Jsou tu pak duchové. ustrašení hrozně, nezvládli to, neprošli, neprorazili blánu, nejsou nikým, neobhájili se, neexistují, nemilují, apod – bezvládná troska co nemá sílu a mysl na to proražení, neb je moc pod napjetím, prorazit se, ten puchýř velký v sobě, říci ne, uvolnit se, aby E zajelo do těla, neb to nejde, ustrašený uzlíček hmoty neporazitelný, neproniknutelný...je to můj problém a projekce na okolí, ale je to v nich také ... kdybych tu psal o terorismu a jeho významu, sám bych propadl té neřešitelnosti a smrti a nesmrtnosti apod., neb propadnout smrti je propadnout nesmrtnosti, egu. Ani do jednoho z obou problémů, naší nesmrtnosti a terorismu nepropadnout...// Je lepší se tomu vyhýbat, už umím obstát při tom, i po tom, vrátit se zpět, ale nestojí to za to, lepší kdyby tam byly zdi než duchové pomatení, démoni, na strany, člověk neví, odkud to přijde apod...bojí se smrti, duch člověka zůstává na Zemi, ten je nesmrtný - ego, ale člověk, ten nevím kam jde. Ego je tak hodná věc, že na sebe naše sny o nesmrtnosti vezme. Ano, bytí je nesmrtné, ale jako celek a ještě asi jinak než si představuje, ne jako jednotlivce, ego se ještě musí hodně učit. Ego je substitute Boha a úplnosti zde na Zemi, a mělo by se v něj proměnit bych řekl, to neznamená, že ego pak zmizí, vždy bylo, ale protože úsilí a vývoj je něco božského, musel se i Bůh vyvinout, stejně jako matematika a její vývoj, nepodmíněné jsou jen jednoduché (a důležité také) entity, vlastně jen Nic, ke kterému bytí dojde v podobě lásky a podobných fenoménů... Smrtí lze projít, jak se říká, ale Ego, stejně jako Láska jsou neproniknutelné:-), ego protože je hmota neprůhledná a neproniknutelná a nebo démon, ve kterém se také nic nenajde, a láska protože je proniknutelná, tam zpět, doleva a doprava a bez výsledku... Ego stejně jako Láska a Bůh také vše ví:), ale stejně jako ego i láska musí být živena, láskou a principy A a E apod., a vnitřně, někdy musela vzniknout (to je to živení také), jinak uvadá a je ego a nebo nic. Je nic, přijdou A a E, utvoří lásku a poznání, ale není to samozřejmé, právě ony se musí potkávat a to děláme právě my. Ale nic není špatné, jen nám v naší úrovni se to tak někdy může a musí zdát.

Naše ego stále naráží na nás, jako na problém, na něco nevědomého, proto je nenasytné, neb problém řeší tak, že se mu vyhne, bojí se jej, a raději si dá nějakou substituci (sebe), tedy je tu snaha to řešit, ale dopadne to jinak. Nevědomost je nekonečná a nenasytná jako Nic. Ego je zdá se na tom počátku, kdy do Nicoty jsou vpuštěny polarity. Jsou přesně napůl, ale

mísí se a nikdy nejsou přesně u sebe božsky vyrovnané... Ego se jenom chová jako to Nic, ale není nic, ... je mu jedno, čím se živí, chce cokoli, obě polarity, je to jedno

Vše je nepodmíněné, ale musí to být logické s vývojem, neb vývoj je život a bytí, tedy např. Diracova rovnice je nepodmíněná, ale muselo k ní něco vést.

Myslím si že vím vše ale budu překvapen že to tak není.

To na cem lpis je to co nepotrebujes - je to to cim si chranis nepodminenost v sobe, treba to moje ne lidem.

Demon, duch, ego to vše umí být vtipné, zesmesnitelne, někdo to předvádí, hraje to, nebo že to máme v sobě je vtipné nebo lechtivé...vše jde odlehčit, pokud to není křecovité to odlehčení...

Každý zákon či archetyp má své uskutečnění které se blíží a liší od daného kanonu. Např rychlost světla je (asi) jediná rychlost která existuje (částice se stále "pohybují" touto rychlostí, jen se prodirají Higgsovým polem). Tedy jde o narušení archetypu, symetrie, a navrácení se k němu (ale v duchovní nehmotné úrovni - poznáním jak vesmír funguje a co bylo před narušením symetrie), to je totiž tůž. Podobně archetyp Bytí (sirsi Jungovo bytostné ja) má své uskutečnění v podobě světa, ega. A je tu snaha o návrat resp. o vytvoření toho archetypu božství....Podobně v muži je archetyp ženství a v žene mužství ale jejich uskutečnění je o necm jinem lidštějším a laskavějším.

Je velice poučné vidět svět očima z pozice druhých a okolí obecně, ale to právě může být až po smrti a je to tak dobře, dobře je v tom, že to nevidíme zde, že tvoříme, objevujeme se...a jsme někdo jiný než druzí. Nejdrive musíme někým být, pak lze s tím dál pracovat... často obojí najednou, tvořit se a rozplyvat se.

Lide chtějí slyšet jasné jisté věci a je jedno že nejsou jisté - odreagujeme se u toho jako u milování.

"Ve skutečnosti" není ani ten kanon ani jeho uskutečnění ale vztah či spíše dialog mezi nimi (mezi imagy). Ani božsky ani pozemský svět by nebyly funkční, byli by mrtvé...

Stastná velryba co si pluje...a les klidně žije nepodminěny..

Uvědomit si smrt, najít život.

Zde se vede ten dialog. Vytríbí se co je "důležité", zbyde z nás velmi velmi málo velmi skoro nic jako bylo na počátku kosmu až pak hmota vznikla při inflacích asi...Po skončení

Kdo ví co jsou ty malé kvantové částice vlny ... buď vztah i objekt (vlna) a vztah (částice), nebo to je něco úplně mimo to – což by bylo logické – neznáme vše, nebo to jsou vazné objekty, a kdo ví, zda je to konečně, zda nejsou ještě menší části, ... je možné, že to není vůbec nic, a existují jen vlastnosti, zákony, polarity, barvy kvarků a gluonů, vůně atd., tedy částice i vlna nejsou vůbec nic, a ty polarity dohromady dají opět nulu, tedy něco tu je, ale nejde to uchopit... každá interakce jakoby nevidí ty ostatní interakce a nezajímá je. ... je možné, že vlna částice je jako nic (absence něčeho, nepřímot) a něco či na této logice nějak postaveno... Představa, že kvantové objekty nejsou nic, a že dohromady všechny vlastnosti kvantové dávají také nic začíná být děsivá:).

K čemu by byl dialog klenot bez dlouhých věcných monologů...nepodmíněné je nic a polarity a láska ale jejich vztahy jsou již podmíněny.....Ego a Láska mají totožné vlastnosti ale liší se jako podsvětelná rychlost snážíci se o maximální možnou rychlost (světla), a nikdy není pomalejší než by mohlo být) vs. samotná rychlost světla. Neexistuje prostě jiná cesta ven, než přes světlo, rychlost světla, vše ostatní je démon, i sebevražda a deprese a nenávisť sebe sama, vše je neřešitelné...a snaha o věčnost. .. Smrt už máme jen virtuálně, ve zprávách, máme přání aby nebyla... a nechápeme ji. Je třeba ji znovu nalézt takovou jaká je.

Lpení na cemkoli, na komkoli nic nepodminenost (je to vygradované A a E nebo jejich silné splnutí).

(motto). A co je v životě nejdůležitější? Nic důležitého.

Už se blíží září a to mám velmi rád, není hic a vše je barevně prohraté a končí to.

Sen ega je, aby ostatní byli jako ono, aby mělo "kamarády", jinak hrozí útokem, ale když se zavděčíme a jsme na stejném módu, myslím, že po čase mu to bude zase vadit, ego je v tomto světě neuspokojitelné, ale ve skutečnosti chce dotýčný celé své ego na někoho hodit, aby mohl být zase sám sebou. ... Také ego v jistém domácím nastavení chápe – buď jsi já nebo jsi proti mně. Naštěstí to dokáže muž tolerovat často, že někdo je někým jiným, ale vyžaduje, aby tím byl, a to není (pro mě) přirozené, mám určitý rozptyl, volnost, to muži chápou jako pošetilost. Je to opět sen ega, někým být, neb nemá autonomii a chápe autonomii přehnaně. ... Ego se také ze všeho vyvleče, neb nemá odpovědnost, dotýčný se jej jakoby lehce zbaví, a pak zase, ... zdroj ega je nevědomost o potlačené agresi, jež nabývá později pošetilý erotický charakter. Ego se chová stejně jako láska, dokáže najít hned protiváhovou energii, opačnou polaritu a tu vnucovat, je to rys hysterie, ženské ego se projevuje i jinak, ... je to transformace přes právě to E' uvnitř, resp. E'', jakoby se spojuje s tou „chybějící“ energií. .../ Ještě zbývá ta kvantová gravitace:). Napadlo mě, lidová myšlenka, že kinetická energie se vyrušuje s gravitační potenciální energií, pokládejme za to, že těleso (energie), zdroj gravitace je jen potenciální energie (gravitace nemá "zdroj", je to prostě zakřivený časoprostor sám o sobě), tedy tyto energie se vruší, výsledek je 0 (záporná gravitační potenciální energie se vruší s nárůstem kinetické energie tělesa, teorie relativity, pokud jsem postřehl vlastně uvažuje pouze kinetickou energii, hmotnost je "uvězněná" kinetická energie). Ta gravitační potenciální energie není nic permanentního, ale projeví se v přítomnosti těles, která padají. Samozřejmě to není relativistické. Ale možná v tomto duchu to nějak půjde, nevím, nejsem fundovaný. / E' je ale přehnaná představa o autonomii, E' je upjaté, autonomie jde jaksi v nás, z nás, je přirozená, není nafoukaná a hroživá apod. / Obecně se tu bavím a mám hraniční problémy (borderline). Ale už jsem si vybudoval sebe v sobě nějak, hranice, otrkal se apod. / Ego je Chaos a nebo Nic. / Pošetilost je vlastně směšná záležitost. Už to vidím jinak, dříve bych šlel, když je pohoda, je ticho, a žena do toho začne sladce něco šeptat:), dneska už je mi to spíše k úsměvu. / No jo, už přichází zimní období a to se věnuji fyzice, v létě sexualitě, v zimě fyzice. / Smrt lze chápat jako E (úder, prázdno, děs), nebo jako A - pasivita. Úder a pak pasivita vyjadřuje spíše smrt, naopak (žensky) je to spíše život, ukončený právě úderem. / Na pošetilost si už pár tisíc let ordinujeme duchovno v podobě Logosu, Krista apod., asexuálního, E'. / Týráním zvířat v laboratořích a velkochovech, to je pokračování druhé světové. Nejde o čísla, ale o osudy a pocity zvířat. To radši žádný lék nevezmu do huby. / Neutále omýláním válek je (i) přivolává. / Otec neví co má se synem, co je hermafroditní, božský, pošetilý (v jeho očích), v kontaktu se světem tam, dělat, jestli ho má zabít nebo před něj padnout na kolena. / Pod Animem se v nás, pokud máme silnou přilnavost k Animu, stále je dítě nevyvinuté, on asi nedovolí, aby se vyvinulo moc. Raději vydechnout a nemyslet moc na to, je to spíše i sugesce, jako hodně věcí zde uveřejněných. Je mi 30. / To, že tu mohou být polarity dávající nulu je možná tím, pokud se to dá logicky vyjádřit vůbec v této úrovni, že to není zakázané, zákaz by stál tolik úsilí a bylo by to navíc něco, že je asi "lepší", je-li to takto, zákaz bytí či jeho částí asi existuje, ale asi někde zapadne v chaosu. / Ego nakonec rádo dopřeje novému životu, mladým, pokračování a život. / To, že svět je nic je sugestivní představa a těžko se jí zbavuje, neb je jednoduchá. Co je zajímavé, na této myšlence si nelze honit mastit ego, to jde jen na něčem, co je, protože když řeknu, vím o podstatě světa a tou je nic, je to proti egu, ego se nemá na co navázat, identifikovat se. / Jde mi o množství, extrovertně, ego to má rádo, množství. / Láska, autonomie, poznání-zkušenosti a pak svoboda. Ale myslet si, že když to vše budu mít, že budu za vodou - takto uvažuje ego. / Už najednou začal spát ve mě. Celou dobu stále skáče, podněcuje, iniciuje, nové objevy a teď už spí. Celou dobu příkrýval moji duševní chudobu, nežiji život, vůbec jsem ho nežil. Jenom jsem si jel své teorie. / Život i svět je veliký dar, dar od Vyšších, jsem si uvědomil, můj a vše kolem, zázrak, svoboda, je to veliký zázrak. ... muži toto moc nesdílí, protože jakoby mají pod patronátem život, což může být i pošetilé.... Na život ale vzniká závislost – reinkarnace ... Vzpomínám na dětství, jak to bylo krásné, v rodině, každou něděli třeba. ... všechno jsem tady moc řešil, a přitom je vše tak jednoduché, vše jsem řešil a neoddal se životu ... / Už přichází podzim, září a to ve velmi krásný měsíc, odpočinek a ...

Pozn. - pokud těleso v gravitačním poli stojí, pohybuje se rychlostí proti směru působení gravitace, tedy jeho kinetická energie je rovna potenciální gravitační, a když padá volným pádem, také je výsledná energie 0. Změna potenciálu v čase je pak jakoby gravitační vlna ... / Žádná věc není eko ani když je umytá. / Je samozřejmě rozdíl je-li sikana myšlena vazne nebo naopak ve srande - a lidé jsou kamarádi, pod tím mají uvolnění.../ Když z nebo m nebo d nebo s něco chtějí změnit se v demona./ Z je osobní - chce autonomii a m je osobní ale jinak chce lasku.../ Demon city ci autonomii nenavídí chce ochraňuje atd.../ Smrt musíme mít vhodné kolem sebe a před sebou aby byl život. Viz i mrkev a osel nebo nebezpečí. Avsak někdo je na nebezpečí uchyl a je nekrofilní vlastně... / Znovuzrozování - touha nederesene věci, potlačena agrese, pak i zasah vyšší milující moci Světla na onom světe - zrození se znova když už má dotýčný mysl dítěte./To zneuž.. - aspon ze to vím./ Ego - spolknutí druhých, celého kolektivu a jsme jejich zastupce - to vše v jednom člověku, kolektiv je to A, tedy u ženy přirozené uvnitř... je vidět že je tam mnoho vrstev (kolektiv a "nad" nim ja nebo ja je kolektiv atd a kolektiv má větší sílu převahu o to jde a exkomunikuje.../ Ženy si myslí že ví a jsou všim, neví vůbec ale o autonomii, neb ta vyžaduje - jsem ja a jsou tu druhá ja... tudím že když se to lidem řekne začnou sikanovat ale to je právě symptom nevědomosti o autonomii. Dokud si to neuvědomíme budeme se topit neb nemáme autonomii a druzi take ne a ležeme si do sebe a hledáme "jastvi". A to právě moc křecovite..... už tolik nezírám po muzích take ...díky tomu (asi). / K té touze po autonomii, (systém po ní touží např.) - Je

to jako divočina útočící na jáství - a dotýčný si toho nesmí všimnout a mít normální svou lidskou a bytostní autonomii a třeba na to působit složkami m a ž jako na démona - ono jej to pomáhá definovat, to jáství, být ... ego je jaksi buď moc odtažené od toho, té divočiny, nebo v tom moc ponořené, a to je totéž nepřímo nebo přímo, proto je v mysli důležitá "prázdnota" rovnováha, báze. / S čím toužíš splynout? S autem? S dítětem? S prací? / Je rok 2018, 27.8. lidé sní o cestě na Mars, nerozumi sami sobě, koukají po druhých, mají ztuhle sedivé prkenne představy o duchovnu a smrti, jezdí plechovými vozíky do práce, obojí je jaksi nepochopitelné i mj. v době internetu..., a všude jaksi strach, vše mi to přijde zaslé staré velmi dávno sedivé, ... a všude výrobky atd. a jsme zataveni s věcmi ve své civilizaci, je to asi nutně zázemí pro další vývoj... Obecně to působí - to bylo v době kdy se "to" ještě nevědělo. Tento svět (náš) je minulostí :) / Extroverze potřebuje introverzi neb pak je na místě a introverzi živi extroverze...atd. / Nekde se přidá a jinde ubere tak to byva ja muzeme mit ale vsichni psychika neni hmota, ale i zde.../Clovek potrebuje byt za sve jednani a stav odpovedny delat to co je jeho vuli a ne co je proti jeho vuli a citeni a mysleni a obecne proti. a to musi zde citit asi kazdy. Vule automaticky myslí pro prospěch celku.../ Tak silná abstrakce a dřina a imago - myšlení, preciznost, slova, soustředění - likvidace přirozenosti - jako při psaní nějaké 100 stránkové analýzy, to musí pak ego kompenzovat kolektivním egem, a Erotem, a je v tom pak vztek, proč to dělám, vztek a ty za to můžeš, neplánovaný vztek v rámci okruhu ega tedy u vlastníchjsou věci, které se musí prostě odbýt a nemyslet na ně moc ... preprogramovat se na práce a pak odpocinek či zábava - ale i to je ubíjející a zneužití a ztrata radosti, volnosti...

A opět, měsíc září...

LEPŠÍ, KDYŽ SI ČTENÁŘ PŘEČTE (NEJDRÍVE) POSLEDNÍCH PÁR DESÍTEK STRAN, CCA OD STRANY 167, JINAK SE MŮŽE BĚHEM ČTENÍ ZBLÁZNIT.

Takových já už viděl jako vy, mužů démonů s "nízkou" profesí, co se mě snaží stále o něčem přesvědčit, vnutit mi něco, opět ego, ale u mužů je problém, že oni se s egem ztotožní velmi silně, pro ně je to mužství, je to částečně asi tak, ale ne úplně... /Když mluvíme s e', inertností, co na vše mlčí, nakonec stejně dojdeme ke svému srdci a k tichu a jisté ambivalenci přirozené, k bázi, vše najednou.../ Každý člověk chápe jakoukoli reakci na jeho přirozenost, bázi, jako odmítnutí, i když jde o "pozitivní", třeba u té sexuality či spíše toho prostě jaká je moje báze, není to ego nebo pošestilost, ale báze, přirozenost, vše, to potvrzení nemusí být a nemělo by být vědomé, ale jde o jasnou věc - pak zjistíme, že to, že jsme, tak jasné není (asi je to i pravda)...odtud pramení to, že jakákoli reakce ego či hysterii živí, negativní reakce na bázi ji vlastně zničí a objeví se ego, které naopak potřebuje jakoukoli reakci, jakákoli reakce živí tu lež vlastně.../Autonomie je i nezávislost nezávislost.../E' je objektivizace vytesnění ja, zbozštění, cizost lhostejnost a je v něm naše potlačení ja které nemůžeme vyslovit a potlačena autonomie. Jen se to odsune projikuje a je to dočasně řešení něco se s tím nakonec s tím kamenem udělat musí. / Rozlišuje se však eroticky primární kontakt a neeroticky bytostní eroticky nepřímý božský kontakt...a typicky to souvisí s virou nadějí smykem a pošestilostí - odklon od sebe a tím se zachránit. Ale je to bezná obrana.../Pro existenci světa je stejně důležité oddělování polarit. /Nechat autonomii druhému a sobě pokud provokuje apod.../Srdce musí zůstat čisté vyřešenost (inteligence) apod i kdyby mělo být na onom světě až (což tak je). /Nutná oboustrannost u nelezání si do sebe. / To je to, co je přesně proti vám, kde všechny vaše hysterie a nevědomosti umlknou a co nesnášíte a bojíte se toho - mužský zadek a anál. Nekro. To je moje kůže. / Když něco potřebujete tak si to vyvoláte jde o hysterii - např. muž ublíží nějaké ženě aby viděl její city a žena ublíží muži aby viděla jeho autonomii, stále je to brání si z okolí, připosrání i mj. není to "co mohu já přinést tomuto prostoru kolem mě"...nikoli jako Bůh... dělají to i naopak, žena chce city a muž autonomii druhého muže ...zkoušet... /Z se snaží o nezávislost, autonomii celého bytí - sebe a to nejde i to že by byla celé bytí.../Totiž my jsme pěšáci bytí, nejsme schopni přímého kontaktu s Nicotou, tedy dialogu. Monolog chrání dialog.../ Každá bytost představuje určitý unikát celku, přispívá svým pohledem, resp. celý celek...je i není (to je důležité) celé bytí.../Existuje nerozlišenost počáteční a koncová, počáteční nerozlišenost je ego, monolog (bahno), síla, apod., koncová je božství (až ontologické) ... bytosti se rodí jaksi asi z obou nerozlišeností, ta božská tam je potřeba, neb jde o sofistikovanou věc. Možná se tvoří dohromady jednu nerozlišenost a teprve z ní se oddělí primární a finální, do které se celý systém vyvine. Někdy se systém ale vyvíjí v primární nerozlišenost, ztratí "život". Láska obsahuje obě nerozlišenosti v sobě, resp. dokáže se z ní oddělit ta primární. Je to rozdíl mezi bahnem a vzduchem u těch dvou nerozlišeností, šumů. Finální prošla určitým procesem poznání. Polaritě mohou být spojené a tvořit "něco", ale pokud to zůstane u tohoto, je to velmi málo, polaritě musí utvořit svět, světy, bytosti apod., vědomí a tím dojít k nerozlišenosti č. 2, může však také degradovat a skončit zase zpět v primární fázi. nechci křivdit gluonům, ale jsou jakoby v pozici té primární nerozlišenosti, jakoby, asi... Nerozlišenost č. 1 je tak odstrašujícím příkladem pro člověka, že takto skončí, může skončit, druhá možnost je nerozlišenost č. 2. Tao je také oběma nerozlišenostmi, či mimo ně až. První nerozlišenost je

časově neomezená, a ta druhá? Asi není, proto se musí spojit vlastnosti obou aby z toho bylo Tao apod. Ego je velice mazané, touží po egu, po nerozlišenosti č. 1, čímž samo sebe prohlásí za božství. Vesmír směřuje z č. 2 do čísla 1 (vychladnutí), ale to je kompenzováno opačným směrem, od nevědomosti k vědomosti, prozrání, k číslu 2. Asi, aby to opět byla nula dohromady, dvakrát pojištěná. ... velmi často a u žen asi hodně vytěšňujeme ze sebe to č. 1 obklopujeme se, ... / Nakonec to není tak úžasný text, ego vše nadnese, nadsadí a pak potopí, utopí se v něm, a tam to pak je, jako obraz na obrazovce bezvýznamné. / Jde asi o to nebát se žádné snahy, ve smyslu nebát se nesnažit se o nic, netoužit po ničem, svět tu bude dál, byť nám přijde, že ne, právě ontologická úroveň je o tom, že není vyvíjena žádná snaha, aby něco bylo, a ono to přesto je, a právě díky tomu to je. Je v tom mužský i ženský princip zároveň. /vše už začíná nějak splývat. / Holt nemohu být váš šéf, protože byste mě snědli, a ani vy můj šéf, takže sbohem. jdu k sobě. resp zas do normálu tedy i k lidem nějak / Nad lidskou hloupostí ještě nikdo nikdy nevyhrál, protože se sama musí změnit v inteligenci. Nejde vyhrát nad poražeností, co ze sebe dělá vítěze. A tak jsem se stal agnostikem ad absurdum, nerozlišenost, nihilismus. .../ Ego chce něco už ukončit konečně, chce ukončení (se), táhlosti a nejistoty - sebe mj., jde o projev neprojevené agrese nebo odmítnutí něčeho někomu a podřízení se, přizpůsobení se. / Jsem nad nebo pod vámi, podobně jako dítě, ale i jedním z vás:), možná, ... muži když zjistí že je ve mě ženskost začnou být strašně humpoláčtí, vlezlí, chtějí mě zničit, milovat, apod. (dle sebe normálně mluví, ale já z toho brečím, takže to není úplně v pořádku, pro jejich ego ale určitě), ženy ve mě nikdy neuvidí tu ženu, vždy jako muže co si hraje na ženu, nebo naopak jako ženu, co ale musí nenávidět ty muže přece... je to s vámi těžké, předsudky s vámi cloumají, nemáte zpracováváno slabost. / Když to vezmeme pozemskou logikou, pak svět jednou musí skončit, reinkarnace do budoucnosti se tedy musí jednou zastavit a co potom? Poslední reinkarnuje v prvního? To ne snad. Řekl bych, že se naše bytost rozdělí po smrti, já ("zlo") odejde zpět na svět, a jakési vyšší vědomí odejde výš, každopádně naše já zanikne, ono to nebolí, naopak je to pro duši spíše úleva a přejdeme v přirozenější stav bytí. Já je dřív. Ego je odměnou ego, nechme je být. Tedy na konci nevzniká žádný paradox, poslední odejdou nahoru a jejich já se vrátí a může být obecné já zde na Zemi... Proto duch je přirozená součást světa, je to ten, který padá dolů, zbytek člověka odchází výš. Světlo si to vše řídí, celé naše NDE třeba, neb k němu je směřováno, k lásce, k podstatě, ono zná cestu samo k sobě, neb je silně vědomé. Co by bylo bytí bez vědomých bytostí? Bylo by? Asi ano, ale "méně". Právě strach z Nic to popohání a ve výsledku o nic nejde, ale bez strachu a schodů, které překonáváme by nebylo světa. Každý tvor a entita si připadá jako střed světa, stejně jako v rozpínání vesmíru. Bakterie má pod sebou spojitou hlínu, ze které vzešla a nad sebou nějaké tvory veliké - spojitě, zvíře má pod sebou bytosti rostliny, nad sebou člověka bytost, člověk si také připadá jako střed světa, ti pod ním nemají já, a nad ním, božství nějak já ztrácí...Světlo vidí příchozí lidi ze světa jako ty, kdo přichází k míst a absenci "Boha" (tak to být musí, takové místo, neznamená to, máme tu dospět a přijít k němu, jako dítě opouští domov a pak se vrací), ukázat, kdo jsi, obhájit se (není to ale zas tak horké, viz náš konec kdy já mizí), proto jen humor božský, z míst boje, z míst cynismu, kde je nevědomost kompenzována hyperrealiticitou - smrtelností. A co bude na konci světa? Všichni už budou Tam. Buď dobrovolně v rámci vyššího poznání nebo bez tohoto poznání. Zatím bych ale zůstal tady:). Teď tady ze mě mluví zášť jízlivost a ego a napjetí, to poleví, jednou musí. Už nebudu nikomu přikazovat nebo vnucovat (v myslí a jinak), co by měl dělat, co je správné, nechám je být. Ať mj. ukážou, co v nich je. / Nakonec asi musíme tady svému egu nějak dostat, je to jeho svět zde, a musí ti být. / Nesnaž se je a svět spasit nebo zachránit, tím pro ně a pro svůj život uděláš úplně nejlíp. Je to stále o tom, že cokoli to jen žíví. Každý mesiáš by měl toto jednou zjistit, i Bůh na to určitě už přišel. Ona tu je láska všude, pod tím a všude i atd., drží to, ale jen to není vyladěné, ale opuštěné, periferie. ... A co jste si tam odtud přinesli, jak jste se svým darem naložili, jak se vracíte domů, jak proměnění a s poznáním se vracíte? ... Od té doby už začínám více chápat nepodmíněnou lásku, nesrat se druhým do života, byť jakoby pořád chtějí pomoci a přitom likvidují...tím mám i svůj život a tím je vše ok a život, radost... / Nikdy systému nepropadat a nevěřit mu, tomu co tu je a dělám. /Pošetilost je touha samotná, je to nevím, co chci, a co je "nevím, co to je a chci to", to je smrt, a jsme zase u potlačené agrese. Slečna v metru provokovala, vibrovala, vlastně jde o to, že druhý cítí, že potřebuje sežezat, chce to, sílu, zabíjení apod., a když na to naletíš, jsi ty ten špatný, kdo jí ubližuje, jde tu o přesnos, pošetilec je rozvolněný a je přitahován nemocemi (E'', i když E'' je i opak nemoci, ale cítí je ty nemoci) a pak je roznáší. Tedy je jako malé dítě, žije ve světě, kde se lidé bijí, protože to potřebují. Je to nedostatek autonomie a navíc je to opět prosba o pomoc. Ego je neustále o prosbě o pomoc, byť se právě jakoby toto snaží zamaskovat. Je ublížení nám, to zakryjeme egem, a to ublížení v nás se změní pomocí ega na prosbu o pomoc. Také je vtipné, že je dusná atmosféra v MHD a žena velmi touží po tom, aby byla ta atmosféra proražena, chlapsky, a když se o to nějaký muž pokusí, tak v ní naroste tak nadsazená energie, je to tak nadsazená, tak archetypální očekávání má, že jsou nesplnitelná, v tomto světě nerealizovatelná, takové zlo neexistuje a samozřejmě nejde jinak než ji zklamat a že jsi bábobka, ale to už nedělám, už umím prorazit, cítit, apod. a je to normální a vidím, že v ní to není zpracované, byť se velmi velmi snaží o to, aby to tak nevypadalo..asi to ení těžké, protože o tom nic neví.. Žena chce zlo a muž jí ho ukáže, dává, a to je celé špatně. Nezpracované. / Svět je utvořen tak, abychom do něch chtěli a abychom z něj chtěli pryč, vyštípe nás. / Jakékoli zaměstnání v tomto světě nedává žádný smysl a naplnění, ale vůbec žádné, okopávání zeleniny na zahradě není práce. To je potřeba si uvědomit, že vůbec nic nedává smysl kolem nás, ty civilizace a připsranosti atd..., až

jako celek to asi má smysl kvůli tomu poznání, ale člověk v tom trpí, stroj ne. / Touha není nic jiného než snaha zaplnit Nic něčím. Souvisí s egem. Vychází z prázdnoty a způsobuje bytí samotné. Je to trochu ten proces změny A' na E'. Proto pochopení a praktikování Nic je cesta k vysvobození. Přirozená touha není naléhavá a důležitá a (i) likvidující, touha od ega taková je. Touha není nic jiného než snaha o spojení polarit (nic a něco), a dalších polarit z nich odvozených, opět zákon nuly, jak jsem psal, nula je tu stále, ale toto je navíc v běhu času... / Jakékoli hodnocení, soudy, je opět péče, touha pomáhat, ale je to likvidující péče. / Vše si ohnu tak, aby mi to vyhovovalo:). // Tady se totiž máme stát partnery pro Boha, těmi, kdo mu rozumějí, kdo jím i jsou. //Ego je o tom že nas něco rozladi z baze, jsme niz a "nikdo" a to kompenzujeme na druhe strane E'em. /Kez tak uz nikdy nemluvit. moc mluvime a nema to smysl plytvame darem zmizelo by to e' ze me....a nebo mit zensky hlas - ten muj, telo je mi jedno.... Vy to nikdy nepochopite ze to je normalni byt oboji. Najednou nebo stridave. Myslite si ze za to muzu apod./Srdce to citi jasne - chci i trochu byt a byli i druzi hlavne a cely svet kolem./Take nerozlisenost c 1 je o potencialu stejne jako v nirvane nerozlusenosti c 2:). /Neni to ze se staneme Bohem neb vyssi stavy vedomi tady uz jsou jen je nemame vedome. Protoze je vedomi spjato s Nic, je ustredni pro byti, neb to ono je plneno necim...polaritami...je puvodcem pocatkem i koncem byti neb je Nic snad i proto prostupuje bez problemu ruznymi svety narozdil od hmoty ... a mozna i zvirata zustavaji nekde jinde nez my... jsme flexibilnejsi. Narozdil od hmoty vedomi se muze podivat na okraj sveta. Ono vse ma podobu toho Nic co se plni polaritami. /Samozrejme ze musime byt na strane dobra a rust, ale ne tak jako jsem to delal ja, stale vlastne videl vsude zlo... nebyt s dobrem bychom byli sami proti sobe. Dobro je uplnost, spravnost je egoistcka a zaslepena a muze pachat skody. /Otazka proc je neco a ne nic ne mozna neopravnena nesmyslna a nevhodna a hloupa pro Boha....a kdyz nekdo argumentuje ze nic neexistuje existuje jen neco a zadne nic pak s tim souhlasim a neni to v rozporu s "hypotezou 0". To Nic opravdu neexistuje, tak je "silne". /Porad mam byt ten spatny...a vidim ze vy jste spatni a potrebujete pomoci.../Tisice spasichtivych a rozumchtivych a zase nas zradili...soudime se totiz sami pred sebou Svetlem. //Demon je spasitel lidi a sveta a zazrak, bude za to neco chtit. Buh svet spasit nepotrebuje, je to jeho dar to ego. ////je to i moje pomsta . Uctivate dabla a jemu se klanite. Sve potlacene agresie a tomu aby se neco delo...stale v lidech citim ze chteji pomoci byt mi nadavaji...je to ted lepsi pro me i pro vas, nemam velky zavazek byt ten bozsky...

Nejak to dopadne a tak to je se vsim. Uplne se vsim.

Vse jsem na vas vylil. / Pst ma skryto lidske ja misto nej organy.../Jakékoli souzení je spise nepochopení problému a nikam nevede a udela to znovu... chybí tam autonomie vůle a láska a je to že zasti./A kluci tam nahore Buh a Dabel na to (nespasu) prikyvuji oba. / Tim jim kazim plany. / A zachoval jsem si jak bozskou tak i lidskou tvar (nejsem buh je to blbost). / A spasil jsem i nespasil. napsal ale nechodil a nespasil... / Spasa je predbihani a zahubi ty vyssi i nizsi, vyssi pomaha nizsim ale nikdy je nespasi, to je jako rozparat si bricho a podivat se co tam je. ...Koukaji se zle a chteji pomoci v nich citim. Nepomohu. Zazraky dela demon, tomu je svet maly zazrak a spasi on neb stejne nedojdete do vyssi urovne vedomi, byt se to tak muze zdat. Hranice jsou potreba. Proto se tu neprohani bytosti z onoho sveta. / Tak uz zase v praci pracuji. /Když dluh (negativno) splatíme úplně (oko za oko), jdeme ještě jednou do života, když nesplatíme skoro vůbec, jdeme také ještě jednou. /To není o tom až se uklidnis tak pak muzes prijít a neco chtít. Prakticky nic nedavat... totiz ta neustala snaha jakoby pomahat provokujícím je autoprojekce i mj. / Az nebudeme nic chtít budeme vysvobozeni, to je jasne.../Ale oni si pak myslí, že neco chci naopak ja, ale to jsou vezni sveho sveta (byť vezen a neco chtít jako kompenzaci - zamyslet se spis po pricine proc vubec neco chci..to je i to proc jsem se sem chtel narodit) a ja nic nechci prave, dychat a byt venku treba. / Chceme opacnou polaritu, pak nam vadi ze je to zase moc slepene v nic tak odpojujeme polaritu a pak zase chceme komplementarni polaritu - jde o problem v nas, ne tam venku.../ prijde mi ze vsichni potrebují pomoci, ja od mala vim odkud a kam jdu, i je tu to ze pomoci potrebuje vy a ja ne ale jen castecne asi. /Vse je ne touha ale prosba o pomoc to je totez, nouze. Touha je nouze, slabost vlastne ale jinak nez normalni. I clovek v praci, co chce vetsi mistnost, vse, neuvedomujeme si to, /Je to obrana bytosti v nas pred druhymi. /Ego touzi po egu...i kdyz ne takto.../Udrzovani touhy ktera je pro existenci byti zasadni. / Poznani co je opravdu dulezite. /Neni dobre o smrti moc premyslet, pak to nebude mit vahu, a je to prirodzeny proces cekajici kazdeho. //Žena sleduje jaké mají vztahy ostatní a když "zjistí" že jste na kluky, no to je něco pro ni, ženy totiž vztahům nerozumějí, je to to, na co jsou orientovány, jsou jimi imponovány, jsou neuchopitelné pro ni a je to Něco, něco špatného, a intimně nerozumíte vy lidé sexualitě apod. ... neznamená to vůbec nic, ta orientace či něco takového...nikoli že se to snažím zamést pod koberec a společně se tvářit že to nic neznamená, ne, toto je nic už, není tam již pošetilost, je to ale jako dokázat ticho, popisovat ticho slovy, to nejde /pošetilost je dobrá tam kde je, uvnitř, tam je srdcem trochu osobnější je, niterná... jak vyleze ven, je malér:). Je to archetyp, a lze integrovat, je to démon, ego atd. a jeho vývoj pomocí mužského a ženského principu...stejně jako Anima a Animus, musí se na to nějak působit resp i nepůsobit vůbec. /více se dostavila realita, svět ze hmoty, tento svět...duchovní svět je mimo.../žena hrozně moc touží aby to bylo venku a zároveň aby to venku naopak vůbec nebylo - to E', negativno atd.../ vše si představuju jako Hurvínek válku./ Už je to skoro přesně 7 let od začátku tohoto. / žiji přítomně, ale chce to vyřešenou minulost a vyjasněnou budoucnost, každý den večer je konec, když jsme přítomní, je dobré

nemít žádné závazky na další den, resp. vnímat to jako nedůležité, a mít vyjasněných pár dní dopředu ale zároveň...190 stran, to je ono. to je colobom. /A zase facky mezi lidmi v práci apod a pak zase večer a třeba i řev venku, vydechování, po čase už to člověku přestane dávat smysl, je to ubíjející, vím, že by se mi ulevilo, kdybych zase se uvolnil, ale tak to jde dokolečka. Nebo se už stáhnout k sobě, a být zase sám, pak ale zase budou lidé říkat, že to je ten introvert ten neumí prorazit blánu, o tom to celé je, prorazit blánu (zařvat si), z toho plyne ta neřešitelnost, že ať se vydám kam se vydám, nemá to smysl, nová práce, buude to stejné, všude stejná nevědomost, deprese je o spolknutí toho a tichosti, (lidé to řeší tak, že ze sebe udělají chudinku aby vzbudili péči od ostatních, ale já k nikomu takto nesměřuji, neznám to, jsem chudinka, ale úplně, do nicoty), i seberažda je manifestace proražení blány, která nebyla proražena, ten systém jsi neuhodil, nebudnul jsi mě, jsi slaboch, hrozný konec, a to vás vždy dožene, jinak nemůže člověk žít, když neumí prorazit blánu, a to jak porod tak oplodnění. A stejně tak i smrt, a stane se duchem. Smrt vyžaduje odvahu, ale ne zbrklkost. Minulost člověka vždy dožene, mě moje minulost s dětstvím a raného mládí, samota, šikanován, neprobodl blánu, je k ničemu, je nic...žil jsem velmi na dluh a ten se musí splatit, na úkor ostatních také, jako někdo kdo umí prorazit blánu, a musel jsem být úplně čistý a vyčištěný uvnitř ve smyslu negativna, záští, jízlivosti, zaražených prdů, co si lidé hýčkají pro někoho, jako obranu atd. Ve vyzrálé druhé polovině života. Takže jak si vrátit radost ze života? Už asi řvát po večerech méně, práci nebrat vážně a lidi tam (to je ten problém, atmosféra, systém), jít více do sebe, splatit dluh, ale i jít trochu k někomu naproti... / i to nic je nejlepší, kde není nic, vše vymizí...///Muz nekdy neco druhemu vnucuje pro jeho dobro (prohev ega) a absolutne nedba na city a nechápe že protejsek mu za to neni vděčný. Muz ma problem s city a vplutim...nekdy krecovite zduraznuje ucel nad komunikaci city atd a to je k placi doslova. City neexistuji. // Nejlépe ticho byt v sobe ticho atd..., //ale to se pošetile usměji neb konečně ses naštal to chteli videt te nastvaneho - hystericky prenos a "pohodicka". /muze to e' v zene zajima stejne jako zenu...nevi oba oc jde. //když unavenost , přidáme si další práci a pak už není cesta zpět jakoby a chceme to vyřešit tím, že padneme...v kreci.../ z bojiště stredoveku jsme přešli na bojiste v práci a vyčítání a knourání a nekdo mi ublizil atd...//Ceho se bojim je jakoby nedokonalost v psychice - musim byt fit a tak to ma byt ale stále hlídání psychiky, vse musi byt dokonale uplne na dno bez unavy a demona ve me ale to v tomto prostredi kolem nejde...//je dobré na někoho něco vědět po čem touží a neví to, ta autonomie...//Nerozlišenost č. 1 může být i duch hysterie v člověku, ten není protkán jen smrtí, ale hlavně jakýmsi vibrujícím šikanózním životem, a silnou pestrostí a barevností všech barev a smýkavostí, avšak zůstává přitom jednotný, homogenní, vše je tušené...není to duch modrý ale jaksi bělavý poloprůhledný jemně barevný všemi barvami vířící, ale jen v náznacích. Jako barvy v olejových skvrnách nebo lépe bublině z bublifuku, je mýdlová bublina...Análně hysterický duch je jiný, cholericý, ale...spíše krvavý a od výkalu... Oba snadno přejdou v ducha démona či bahnitost, udušenost, utopenost atd... //Nechci hysterika zabít ci udusit jak si myslí vidí to podle sveho sveta kde je boj neco vzrusujiciho a to na co he orientovan. // Zena kdyz muz mluvi svuj monolog a chce byt vlastne ukoncen a prerusen tak to nejde je to tahle a zena mu to pak to odmitnuti da najevo dost stiplavym zpusobem v podobe atmosfery, demona atd...//Vymachavame huby v cemkoli nevazime slova nemlcime zneuzivame slovo slovo nema smysl to co mluvime...duch se umi menit na slova ale bez smyslu, slovo je dost smysl a my je zneuctivame - kez by druzi mluvili jen dulezite veci, je to i o neustalem komentari v duchu - tam ma byt ticho a ne komentar...malé děti a já tak nějak nechápou že druzí neví co si myslí a nemusí proto vůbec mluvit, tady nejsme tam, když zůstaneme tady tam, jsme ego...autozaměření, sen...a neživot ... slovo //Inteligentni clovek vice jakoby stoji beztrestne za svym postojem a to nemusí byt ok - prostě to je spravne je to promyslene atd., mene intelugentni zas vice stoji na predsudku. //Touha je zradna neb snadno je nenaplnitelna, a vede na negativni emoce v nitru - pomstu. Vim vice chceme tim vice se pak mstime. Touha vyzaduje asi odvahu. Mit vse vyresene, touhy, vysvetlit si ze se nikdy nenaplni. Touha resi tezke dilema, je nic chce neco ale kdyz to dostane da to dohromady nulu a to je zrada a chce zase neco. Kdyz neco nemuzeme mit tak to chceme znicit abychom to dostali neprimo a pro nekoho je toto pak denni chleba. ...Tedy mit ci byt oboji neznamená uspokojeni, protoze sve ja ztotoznujeme s touhou to je problem, touha existuje, je prirodzena ontologicka, ale pokud se s ni ztotozname, nikdy nedojdeme uspokojeni, protoze jsme vse a narazime jen sami na sebe. Touha neni to ontologicke Nic, je zabarvena do A' ale jedna se o prazdnost, prazdne bricho. Vse co je je touha ci vule apod., Tao ... touha je vsudypritomna esence byti (s nebytim dohromady) a prirodzene ji ovladnout zpracovat, je podstatne. Byt jí i nebyt apod...nejde se ji zbavit, jen pokud si narokujeme touhu ci cely svet ocitame se v nereálnem svete (chceme tim vyjadrit svoji dulezitost oproti predeslemu ponizeni - kompenzace)... ono to tak je ze kazdy je cele byti ale jen napul ci jeste mene...zadna bytost po nicem netouzi jen je v prostoru touhy...tim touha ztrati dulezitost a uvolni se. Touha vzdy obsahuje Erotu. Touha utvari E' - nas v nas, to s cum se identifikujeme (kamen kaminek v nas) a je v nem uveznena...je to jako singularita asi...touha pripomina pak lasku - vsudypritomna esence ale neni to uplne laska jeste se v ni musi vyvinout .../Mit touhy vyresene tedy uspane do nicoty az - nikdy se nenaplni a to je take uleva...velika uleva neb je to velky zavazek ta touha. Touha souvisi se sipkou casu, proto kde sipka neni neni touha...//Jedine kdy touha prestane tolik podnecovat je kdyz jsme dokonale oddeleni od druheho a okoli a dokonale spojeni s druhym a se svetem...opet autonomie a laska. Ja (i ego) hledaji jinou bytost ale ego narazi jen na sebe, v tom je problem. Existuje i touha po oddeleni se od druhe polarity, coz je opet spojeni se s chybejici polaritou. //Kazdopadne

je dulezite umet ukoncit, den, tento text, :)...to je ulevne...pro me. //Divky ktere jakoby nemeli E' (ponizenost ci ...) a projevuji se jako hloupe, ty jsou velmi snadny ulovek pro muze. Na prvni pohled. //Ego je dosti o potlacene agresie...potlacenem ne.Nastesti u toho nebudu muset byt az psychopat bude u Svetla, neni to moje vec, ale vlastne toto me a moji dusi velmi zajima jak z v psychopatovi (mj me ci mem Animovi) probudit zpět city a normalitu srdce. Po tom touzi kazdy.../Jsem Svetlo ciste musim byt dokonaly identifikuji se s duchovnimi bytostmi, ale je to skutecne tak? Neni to jen unik ci smyk? Do nejake miry urcite. Nic jineho ale neznam a jsem v tom doma a tam si chodim odpocinout. Tam jsou totiz i city.//Hysterik typicky ve spolecnosti jakmile se s nim na chvilku presnanou bavim a normalni clovek to prirodzene zvladne tak on zacne okamzite jaksi "vyzarovat", ona se do te situace sama ci sam dostava sam, potrebuje to, to "odmitnuti" pretavi v Anima. A vyzaruje a my to citime i tak ze my to vyzarujeme...z e' a dalsi kolotoce...//Prace - uvedomit si ze ne a uz nikdy tam nepujdu - duse to nechape proc chodim tam kam nechci, zase se spalit, to uz zavani posetilsti (a je to myslim i zdroj pst v systemu) ze to tak chci... uz je to volba pokud se jdes dokola spalit...odtud prameni legitimizace posetilsti v dnesni dobe.// "Hystericka" krajina v nde - musi to byt vzdy nejak zajimave, nesmi to byt obycejne...prekryvaji se tim hruzy zde na zemi a tam...Tak to ale byt musi...//Animus u zen ma nerealna ocekavani k muzum, aby doslo na zklamani z nich a navratu k dablou - ja jsem pro tebe nejlepsi zeno rekne dabel a zena rekne muzi na nej nemas na dabra...konfrontuje se, realni muzi oni se tomu maji blizit idealu muze (to neni "jen" dabel jen v zene to tak je), ale musi byt sami sebou mit autonomii to staci...nebyt to co chteji ci si myslu druzi...//Zeny treba na mejdanu uz mi nevadi, drive bych chtel aby tam byli jen kluci ted uz mi to nevadi umim se uvolnit i takto...//Introvert tez umi byt necitlivy a humpolacky demon hlavne u schizofrennich projevu...//Muz se boji zenske autonomie ale to je videno povrchně a nepochopene a ustrasene atd o nic nejde...je to prirodzene bytostni normalni kazdy je autonomni...//Ticho vs hluk - kdyz se v sobe v mysli ztisime najednou se projevi potlacena agrese hluk ramus ...a pak je klidneji na dusi...//Nikdy se nesnazit pouzivat neco vnejsiho na problem, techniku, tim se to ne obchazi a prirodzenost take, treba trpet v praci a praktikovat tam meditace co jsem o tom neco cetl, to....ano tesit se na vikend ale uzivat si pritomnosti...pak si vikned neuzijeme.//Pokud chceme nekoho navratit k sobe aby nebyl tak predsudkovity tak mu vzit vse s cim se identifikuje, hlavne jej odlepit od spolecnosti - ega - lide v polevce ("bozske"). To je velmi silne a silne tomu lide veri, kolektivni hlouposti jinak to ani byt nemuze, systemu, televiznim novinam a bulvaru atd...to je extrem..Misto abychom resili proc jsme se do tohoto pruseru dostali resi se kava na skolach - uz marginalni produkt toho pruseru. / system zeny apod. velmi vzrusuje zneužívání deti muzi neb tam si cosi projikuje ze sebe je tam animus a slabost ona dite a "cesta k autonomii" vse mozne, otce deti obvini z pedofilie a zatahnou do toho sve deti aby detailne popisovali co se nestalo a rozebiraji to. ...Neni nic desivejsiho nez kdyz matka rozebira pocity sveho synka neb tam vzdy vnucuje sebe, "system" a je tam jako hromosvod misto otce ktery tam neni...//Musi se i uznat co nam druzi vytykaji...//Kdyz chce byt nekdo opravdu... obranna maska tak se ztotozni s "roli" , narcisticky, se systemem, neb za nim stoji verejne mineni a sila stroju a sikana byrokracie...podobne nebezpecne je odmitnuti systemu a to je pozitivni v teto dobe i delat, zdrave...//Jakmile se pretahneme unavime a jedeme dal zacina se v nas probouzet demon, necitlivost vnitřni tupost...musi se to dohledat, videt ten vykrik a hruzy a potlacene odmitnuti ...//Muz boji o sve muzstvi a dba na muznost, ale po individualaci uz ne, stanou se bytost a je tam muznost jiz prirodzena...stejne tak u zen zenstvi... slovo je tedy ... resim to moc, konec...

Čím více poznáme, tím více pochopení, porozumění a empatie máme, ... více pohledů na svět poznáme.

Ještě k tomu proč něco a nic dá nulu, tím nic myslím absenci dané věci, tedy ta věc je tam nepřímá, tedy přímá + nepřímá = 0, maticově $(1, -1) + (-1, 1) = 0$, kde např. -1 je absence (třeba kostky) a 1 je kostka, kostka je $(1, -1)$, kde -1 je v nepřímé úrovni. A je cítit, že něco a nic může dát i něco jiné než nulu a to lásku, Boha, Tao atd... Snad proto musí být i absence těchto ...

Už jsem rozdál dost "moudr", co navíc často nejsou moje a nejsou nič. Říkám to, že by to tak být mělo, jen jako fetiš to mám.../NDE se vyskytuje proto, neb je to přirozené, a smrt není úplné tajemství, je to pozvánka. Svět a vše od nás očekává, že ty světy nějak „spojíme“, proto máme vědomí, uvědomění si sebe a smrti. My přispíváme k tvorbě Boha víc než si asi myslíme... / Tedy ego z Lásky odpadne snadno dolů, ale my jej musíme vynést zpět, změnit v lásku, láskou a autonomií, v lásku a autonomii... z nebe padají sračky a my z nich musíme udělat zpět lásku...vše dohromady to má smysl...snad:)

Láska je neproniknutelná, neb nemá hranice, rozplývat se v ní, stávat se jí, ... konec nebolí, kdyby bolel, nebyl by to konec, ... a láska se pojí s moudrostí, Taem, "egem", moudrá láska je výsledek...moudrost bez lásky se mění v ego, láska taky. ... Vlastně vše zase odevzdáme prostoru, co jsme se naučili, předáme. Toto je moc vznešené, útlité mimo běžnou realitu dne zase, ... konec i věčnost - důležitosti patří egu.

31.8.18

Dobrého dne po nějaké době,

posílám zbytek z toho přemýšlení, má to 191 stran (normostran asi tak 600), a tak posílám jen výcuc. Dospěl jsem tam k docela zajímavým a funkčním a uceleným závěrům, tak proto to posílám...chtěl jsem poslat ten text celý, aby jste měl v zimě čím zatopit:), ale je to hrozně šílené, pořád dokola a chaotické atd.... Asi třikrát jsem dosáhl osvícení:), začalo mi to v květnu. Ale vrátil jsem se na zem, musím chodit do práce.

Od té doby, co jsem si uvědomil, že ženám vlastně chybí autonomie a je to to, po čem touží (a neví to), až v druhé půlce života se k tomu nějak dostávají (feminismus míří správně, ale úplně blbě, chybí tam navíc ženskost), proto ženy touží po já obecně (egu), lezou do lidí:) a hledají v nich svoji vlastní autonomii, ... tak jsem se uklidnil, neb to souvisí i s mým problémem. Vlastně jsem i odpověděl na to, po čem ženy touží.

Veškeré "zlo, potlačenou agresi atd." lze měnit na lásku nebo autonomii, je to proces..., autonomie je drsná věc z počátku... Je láska a autonomie, po ničem jiném člověk vlastně netouží...zase ženský a mužský princip...jejich spojení je poznání a svoboda a po tom také toužíme... Čím větší ego, tím slabší je autonomie, neb ego je mj. společnost v nás.

Taky jsem pochopil, že to, proč mi chybí lidství je v tom, že jsem neměl, nemám autonomii, to se projevuje nabízením se druhým - všichni mě zneužívají a jdu si pro to,... a malou autonomii kompenzoval božským egem. ... autonomie je něco malého, lidského, zde já, ...

Na vašich přednáškách jsem ještě nebyl, jen se dívám někdy na záznam. Vždy mě to k něčemu inspiruje a vlastně to dost často jen kopíruje, co shrnujete ze sebe a mouder jiných ... Asi bych byl rád, kdybychom se viděli, občas chodím do okolí Černošic na výlety, ... ale není to nutné, klidně se nemusíme nikdy vidět...

Takže to shrnutí nějaké:

1. Otázka proč je něco a ne nic, tento údiv, - odpověď je, že to tak, je - "existuje" jen Nic, Nula. Ale +1 a -1 je také nula, to jsou ty polarit vřadyprítomné, hmota, antihmota apod., proto se to na ně dělí, náš svět, musí to dát nulu:). I něco a absence toho něčeho dá také nulu, důkaz je na konci textu (přímé + nepřímé dává nulu). Ale je k tomu hrozně moc dalších poznámek a "objevů", třeba že Bůh je právě v nejvyšším kontaktu s Nic a je tak dárce celého Bytí apod. Bůh, Tao, Láska jsou spojení těch polarit v jednoduše "něco/nic"...není takto naivně popsáno jako zde. ... Je hezké, jak se v tom spojuje matematika, přírodní vědy, duchovno i filozofie. Je k tomu i příběh - na "počátku" byl muž - absolutní nic bez času a prostoru, ale pak přišla žena a chytře řekla, ale plus jedna a mínus jedna je také nic dohromady, a muž - no tak jo:) a od té doby tu něco je, ale je to relativní pořád. A bytí je v neustálém strachu z toho Nic, proto vyvíjí úsilí a potvrzuje se neustále samo sebe, člověk se svým já a touhou jej poznávat tak dělá pro celek záslužnou činnost... Jedině Nic je absolutní, neměnné, inertní, "podpěrné", nepodmíněné a čím více je s ním kontakt tím větší nepodmíněnost je. Vědomí je nic, prázdná nádoba, co si tam dáme, to tam je, ale pod ním je chaos (v nevědomí) a před ním Nic (po smrti). Smrt člověka je proti ontologické smrti "Boha" vůči Nic asi banalita...proto i v božské úrovni je vyšší míra zodpovědnosti, ale i svobody...také lidé se přou, zda svět vznikl přirozeně nebo zásahem Boha, proč to nemůže být nějak obojí, společně, a odděleně a všelijak, protože božství je o úplnosti, tomu my nerozumíme...že Bůh je dokonalý i nedokonalý a v tom je jeho dokonalost - úplnost, je i není osobní atd... Touha je právě touha po té nule ve výsledku, po spojení nebo oddělení, obojí dá nulu.

Ještě k tomu "stvoření světa" alegoricky. Muž se chvástá, že je všechno, je Nic, ale stejně tak žena může říci jsem jen, já, jsem to, co je, všechno bytí a ty jsi jen nic. A odtud to všechno pramení. Podle mě filozofové a duchovní spíše než ty své teorie, celé to spíše pramenilo ze srdce, z ponížení bytím (bitím:) okolo, muž zde nemá dovolání, neví, kdo je, chce bytí nějak uchopit, snažit se mu vnutit nerelativitost, ono Nic je kostra bytí, ..., ale prostě vše kolem muže je žena, a je to vlastně hrozné, až když jsem si uvědomil, že ty dva principy něco a nic jsou přesně vyrovnané, pak se mi i ulevilo... jasně že se perou, a doplňují, ale jsou vyrovnané přesně a dávají nulu, přímost (něco) a nepřímost (absence něčeho) dává dohromady Nic, nulu nebo Lásku apod.

Taky je suprově řečeno Jungem, že náboženství je vlastně ochrana před skutečným přímým kontaktem s božstvím (je to předsudek), svět je clona před Bohem, sem raději nechodí, proto tu není. Spálili bychom se a on by tu nevydržel ani minutu také, láska a světlo...nejde to. Také to bude o určitém dialogu...ale my jsme holt jaksi níž. Jako nám se zdá smrt mrtvá, tak se to zdá i jim o nás a tak je to ok.

Svět má několik úrovní, první je chaos, z něj se přirozenou selekcí vyčleňuje vesmír (logická entita), tedy fyzikální úroveň, z ní se vyčleňuje přírodní úroveň a z přírodní úrovně člověk a jeho já, a co je tedy nad námi, jaká úroveň? V ní už je já jasné, a je tam přesah já...ale my já jistě vůbec nemáme a zde se vyvíjí teprve, právě pošetilost, divočina, démoni, nám ho stále jaksi berou a pomocí pošetilsti se já vlastně vyhraňuje... vždy ta vyšší úroveň je jen součástí té nižší a ta nižší úroveň nepozná od sebe kámen nebo rostlinu (ta fyzikální úroveň), pro ní je to totéž. po smrti je já již jisté (doufám) a vlastně nepřímé...ale všechna já jsou stejná, stejně tak sebeláska všech je stejná...poslední úroveň je to Nic.

V nejvyšší ontologické úrovni už stejně, jako ve vysokoškolské matematice by už měli asi být jednotlivé objekty marginální a jen nás zajímá, jaké mají společné vlastnosti, tedy je jedno jestli to je světlo, láska, Tao, je to spojení polarit a pro Boha je to neodlišitelné do nějaké míry asi...

Otázka by neměla být zda Bůh je nebo není, to se ptáme, zda námi vymyšlený Bůh existuje nebo ne. Ta otázka nemá smysl. Zapomněli jsme, že Boha cítíme, víra už je známka ztráty kontaktu s božstvím. A také si myslíme, že existuje nějaká nezávislá objektivní realita, ale na onom světě je spojeno objektivní a subjektivní - je to takové, jaké to je a nic za tím není, "ve skutečnosti" neexistuje.

Vědci si lámou hlavu s interpretací kvantové mechaniky, co jsou ty kvantové částice, ale podle té nulové hypotézy to není vůbec nic, existují jen vztahy. Řeší se, jak se může přenášet informace ve vesmíru simultánně na libovolnou vzdálenost - nic se nepřenáší, žádná informace, prostě dohromady to musí dát nulu, to je nejvyšší "pravidlo" (viz EPR paradox). Všechny zákony zachování (o nich fyzika je, o ničem jiném) jsou nula, např. mám v čase a_1 něco a v čase a_2 toho musí být stejně, tedy $a_1 = a_2$, ale to je $a_1 - a_2 = 0$, dohromady to paradoxně dává nulu, nic neexistuje, jakákoli rovnice - vždy lze upravit tak, že je nula. Proto nula je nejlepší rovnice...

2. Existuje láska, dialog a tyto věci a z ní se odděluje náš svět, ego, pošetilost, neřešitelnost, předbírání, ďábel, monolog, choroba, systém, šikana, duch, chlad nebo moc horko, neobyvatelno, dušení se, topení se, chaos, (něco/nic nerozlišenost - ale jiné, než láska) nic - to vše je jedna věc jsem pochopil, je to určitý archetyp, a pokud se na toto "zlo" působí mužsky (dodání autonomie) a žensky (láska, cit vůči tomu), tato "obluda" ožije a roste a dochází se k poznání - k propojení polarit. Podobně je to s dítětem, ale dítě je i božské ("světlé), dítě a každý potřebuje lásku a autonomii. A to je celé. Z nebe, lásky, padají "sračky" a my je máme v lásku proměnit a vrátit zpět...pád dolů je vždy jednodušší. Ten pytel z nebe (odpad z Boha) je i celý vesmír a my také...periferie. ... Viděl jsem oba úplně si přesně sobě horizontálně rovni, přesně na stejné úrovni vedle sebe - ďábla i světly princip...totiž jakmile by se to trochu hlo někam, je to problém, už to nedává nulu. Může se to hnout, převládne ženský nebo mužský princip, je to pak moc spojené v bláto nebo moc oddělené úzkostné a šikanózní a obojí je ďábel zase, nechápe, jak to ten Bůh může mít úplně přesně vyrovnané vedle sebe. Ďábel ví i jakoby víc než Bůh, a to, že Nic není, to Bůh právě neříká, to je to pošetilé tajemství (vyšší) než Božské, Bůh to ví také, ale nevzrušuje ho to...právě proto je zázrak, že tu něco je. Láska je spojení něco a nic (život a smrt, já a ne-já-nic), a proto je dárce bytí a je bytí...Ve snu jsem pak viděl spojení těch principů - Tao, průhledné nic. ... My to ego vidíme jako Boha, naši smrt, malost co se mění na majestát, ale to je vlastně nedorozumění. ... (empatie je že znám na sobě něco, co druzí zažívá a umím se vcítit, jsme si rovni, nejsem tu jen já).

3. Myslím, že naším smyslem je spojit se, přejít na onen svět, přirozeně tam směřujeme, (proto) cítíme Boha, je to asi dlouhá cesta, a celá příroda a vše to od nás očekává, že toto tajemství prolomíme, spojíme nějak ty světy. Říkají, sněm zvířat atd., - vždyť to je váš úkol. Je to určitě smysluplnější než "dobývání" Marsu a nebo hraní si na hvězdné války s mimozemšťany. Cesta tam vede přes zážitky v blízkosti smrti, je to pozvánka. ... Vyloučit že je to fyzikální atd. Ale ne se tam podívat, o tom to není, je to vyšší stupeň, který se otevírá až po dosažení určité úrovně.

Ten text není úplný, kdyby byl úplný, bylo by v něm srdce, ale pohybuje se, pohybuji se mimo srdce, mimo lidství, v prostoru fraktálů a kostek, mimo porozumění, empatii a vzájemnost, (sex není dialog - jen tvrdé a měkké k sobě, muž obcuje s monologem hmotou a žena s nekomunikací-monologem, milování už ano, zůstávám u toho monologu sexu, bytí tu je posun, to ano), mám v sobě nebezpečnou zášť, neumím lidem nic dát, ze sebe, jsem rád, že mi srdce drží vůbec pohromadě. Zůstalo to hluboce uvězněno zafixováno někde v dětství, bytí jsem velmi citový. Protože vše dává nulu, musí se ten dluh, na který to bylo, asi nějak splatit.

Ten text vynese tak na to, abych si koupil pračku:), asi to tak chci schválně a je to realita. Takový význam to pro ten reálný přítomný a živý svět má. Nejde se jen dívat jako divák.

Nazval jsem to celé "Na schodech". ... co se toho na schodech odehraje, až hanba:). Je tam "na" - horizontální princip a "schodech" vertikální, navíc s tím "dech"... Je to rozplácené všude po těch schodech:)

Určité shrnutí ze začátku je i na začátku textu, ty body A., B., C, takových těch asi deset bodů o ničem, o lásce, o smyslu civilizace, o A' - E' - A'', E'' atd.

Je tam mnoho mnoho dalšího, ale to třeba až to někde vyjde někdy, pokud na to bude mít někdo odvahu to vydat. Zatím to posílám vám.

Mějte se pěkně a pohodově,

s úctou Tomáš

Vsuvka:

Pošetile jsme na smrt vyžráli a říkáme Bohu s pošetilým úsměvem - nene, tady už žádná smrt není, tady si neškrtněš. Kde není (vhodně) smrt, není život. Smrt a život jsme nahradili konzumem, což je projev deprese, opuštěnosti, právě smrti (jsme „smrt“), substituce hmotou, spolknutí agrese atd. Exkurze firmy na výrobu kosmetiky, to je příklad (ono z pohledu žen to není tak hrozné, ožíví to tam svoji přítomností ...). Tam není ani život ani smrt. Je to vnitřně bez smyslu a bez radosti. Je to panenské ego, a neproniknutelné (a žádá si probuzení ze snu). Navíc depresi chápeme dnes jako něco pozitivního, depresivní člověk je démon a pošetilec, neb říká (nepřímo), ty nevíš co je deprese, mám Pravdu a vy nevíte, co to je. Ale toto vše víme. Jsem debil, že to musím říkat nahlas. ... Ženství je potlačená agrese, v pozitivním smyslu, ale i v negativním - šikana. / Do žen jsem si vlastně projíkoval vlastní neautonomii i touhu po autonomii, ale projekce vždy udeří na správnou půdu, většinou... teď tam neautonomii hážu vědomě, ale rozvíjím svou i jejich. A už se umím s ženami i lépe bavit, dříve jsem to uměl taky, ale tou svou povoleností jsem byl jaksi pohlčen (od nich)... a jakoby třeba hned vše se svěřil (jako v tomto textu), tomu E' v ní vlastně, a měkkosti.../ Ukončit už to dotýkání se plotny „povinné“ chodit do práce např., pro mysl je hrozně ulevující to ukončit, ukončit něco alespoň, neb to je manifestace agrese vůči usurpovateli... ... / stávat se láskou a rozpouštět se v ní...hledat lásku, jak lidé činí, je typická iluze, ego, a neřešitelnost, neb lásku najít nechceme, bojíme se jí, fetišizujeme lásku a tím láska mizí...a je to co mi dá svět, a ne co mohu dát světu já... je to stejné jako s vírou v Boha, jde o to udržet si odstup od té entity, a fetišizovat ji, stejně tak to děláme s láskou, mít ji jako jistotu někde vedle nás a nemuset nést její tíhu. ... pak vzniká paradox – čím více Boha hledáme, tím více po něm toužíme, čím více lásku hledáme, tím více po ní toužíme, toto u lidí od mala nechápu. Lásku ani Boha nechtějí lidé a bojí se jich... a tento stav pramení z potlačené nevyřešené agrese kdesi v nás, z přizpůsobení se, museli jsme se přizpůsobit ale cítíme, že to nedává smysl....možná to ale globálně smysl má... /(mužský princip je „jak“, ženský je „proč“, proto ženu zajímá jak jsou věci a muže proč jsou věci a proč hledá smysl, vzájemně se najdou)

Ego se tím působením polarit oživuje, začíná dýchat, (láska – ego se láskou mění na lásku)... a pak se změní vztah k egu a utrpení, nemusíme se jimi už zabývat a změní se vztah k nim, už neimponují. /

Jaká je to úleva – druhý člověk, někdo cizí, jeho tělo, někdo jiný, ne stále pořád já.../Smerem od elementarní castice přes přírodu k cloveku utrpení roste a nebo klesá (urcited nevedomost i když i to není asi pravda...). / Představa dva muži spolu se mi líbí, je to onen trojsystém, kdy jsem jakoby žena (tmel spíše, ego) mezi nimi ale jsem i jedním z těch mužů (ego), oba mužně vzdychají atd.../ Ženy mají rady zvuky a hmat neb to je Jang, je to skalovatelné dosti...to zbytek smyslu take ale nejsou tak mechanické. / Qualie sama o sobě (např zelená barva) není ani Jang ani Jin. / Laska je neproniknutelná - prchozí, ego a démon je take neproniknutelné (relativita, je to stridave E nebo A nebo vůbec nic? se ptáme dokola a co to je vzdyt tam nic není a nebo to nelze absolutně vůbec propíchnout - ego) a plyne tam čas neb polarity se stridají a nejde říci co to je proto he to neproniknutelné - take je to spojení polarit ale jaksi nikoli jednolitost a pritom nepohlčení a nezamrzlost..demon take neustále vyrovnává polarity a reaguje vzdy opacnou polaritou (neustalá zrada), ale laska to není. / Zapomněl jsem napsat, že ego je nedostatek lásky a autonomie vlastně. / Je otázka, zda ten text vypovídá o světě, nebo spíše o mě a mém problému, problém, co jsem manifestoval tímto. / Samozřejmě, že tu hypotézu nula nevím, zda to tak je, ... nejde to nikdy dokázat, to je jasné, ale bytí je jaksi samo důkazem, polarity, na které se dělí, ale nemusí to toto znamenat, možná se budou indicie rodit dál, s rozvojem fyziky podle tohoto principu 0. / Když si to čtu zpětně, je to jako by to psalo malé dítě, tak čtyřleté, takové

ukňourané, líbezné, a jakoby se to nemá zveřejňovat toto, má to zůstat skryté by cítil dospělý člověk. / Pamatujeme si to, co zažijeme, zakusíme, a ne teorii na papíře, tu si do hrobu nevezmeme. / Démon velmi střídá polaritu stále, a nemá je propojené, dokáže být světlo, ale je tam znát, že to nějak pokulhává, myslím, že dokáže být i Světlo, pak je jen na nás, zda v tom uvidíme ďábla nebo boha, tak se to zachová, vždy je dialog věc obou stran, hra. / Věci, co nás obklopují, jsou neživé (město) a to je ta smrt, kterou žijeme. / Ego, démon atd. v sobě chrání, ukrývají právě lásku, nikdy ji právě neukážou, tím ji jakoby chrání (ale před kým? před sebou?), před tím Nic?, a lásku ničí, evokují, chrání atd. / Teď mohu začít zase od nuly:)/ Musíme něco ztratit, abychom to našli, vážili si toho, uchopili to atd. / Ono to není tak, že božství, láska a z něj odpadne ego, to ego je jakoby součástí toho božství už, ale jaksí jinak, v jiné substanci, mimo lásku rudne jako boule třeba - vyklube se ven později. / V práci jsem měl problém s kolegou nějaký, a problém s tím, že musím psát analýzu a zabírá to hodně času a je to úlevné, neulevil jsem si večer moc, a člověk cítí, že to v něm vlastně tvoří místo bez citu a on sám je bez citu, tupý, neuvolněný také atd...i tím si musíme projít asi, uvědomit si, že to je problém je důležité, tím se uleví, neb se snažíme před druhým a sebou ututlat, že to problém není, vždy jsou problém vztahy s lidmi, než nějaké analýzy, a tím se mi ulevilo ... do značné míry, ale cit stále moc ne.... / Vždyť to není tak těžké s někým být.../V životě se občas něco musí přetrpět a přináší to i poznání určité, a to i doživotně něco, ale netrpět jako vůl zbytečně když to jde i jinak, jít jinam. .. ale chodit stále někam kde nás to nebaví a trápíme se tam, to je už vážně volba, stále si pálit prsty o plotnu. Byť nám hrozí sankcemi, ale to je ze zoufalství systému, ví že se svobodným rozhodnutím nesvede nic. Víra je ještě nahledatelná někdy, ale vůle není, právě proto, že je těžší ji projevit než víru.../ Je zajímavé, že na tom, že jsem „vymyslel“, že vše je Nic, nejde si na tom honit ego. Snad proto na to nikdo krom výjimek nepřišel:). Buddha říkal že vše je prázdné a svět je iluze, i na tom si ještě lze honit triko protože je tam to, jsem dobrý, přišel jsem na to, že svět je iluze, ale říci, že je vše Nic, a navíc, že svět není iluze a že existuje, tím se neříká nic nového a nejde si na tom nic dokazovat, a hlavně proto, že ego potřebuje se identifikovat s nějakým objektem, třeba s rovnicí, ale s Nic to nejde, nad tím i ohrne nos a není tam, proto tam ego není...Ego je totiž co by kdyby, a miluje iluze, žije ve světě lži, nikdy mu není realita dost dobrá a potřebuje změnu, něco jiného, sebe. /Nerozlišenost č. 1 je typicky duch, strašidlo, a nerozlišenost č 2 duchovní bytost, vypadají velmi podobně, bez rysů v obličejí, ale vyzáruje z nich něco jiného, lidi často nezajímá, co za tím stojí, ... je to míra poznání. / Lidé si neuvědomují, že ta potlačená agrese, nevědomá, ego, je to, co je sem neustále vrací na Zem. Proto moje práce je hlavně s ní, a je mi nepříjemně, když tam je... .. to je Eros, samsara atd. potlačená agrese a z ní plynoucí touha a nabalující touhy na sebe. Zpracování toho je zásadní... vyřešit si to. ... také je to o tom, že koukáme na duchovní svět jako tele na nová vrata a chceme s ním bojovat., je v nás primitivnost, a hlavně dokud budeme mít v sobě svět, ego, jako objekt, pořád se do něj budeme vracet... / Řešení je i se tím nezabývat někdy ... / jasně, vždy nás něco naruší, jde o to umět se vrátit zpět, k sobě, k bázi...

To sečtení polarit v Nic není ještě moc propracované a má mezery. Podle tohoto schématu by např. láska vůbec neměla existovat, neb plus a mínus může dát jen nulu. Ale přesto tu je. Je to stejné jako světlo, to je částice i antičástice zároveň podle fyziky, ... také není vyjasněno, co to je vztah. Ono polaritu dají nulu, ale dokonce i vztah mezi nimi není nic, (mělo by to tak být, neb vztah je povahy E), neb vztah mezi nimi je právě to, že dohromady dají nulu. Láska není něco (objekt) a není také nic, je něco mezi tím.

Tedy láska má protiklad absenci lásky a to se spojuje v Nic? Tak se mi to nezdá právě, necítím to tak. Láska dokáže zahrnout celé bytí, i tam kde není a ona tam opravdu není (copak vidíte všude lásku? já ne), ale dokáže s tím pracovat...

Nic si nemůžeme z principu logiky představit, pak by to nebylo to, co to je, ale lze se s ním spojovat, a tehdy jsem to pochopil a došlo mi to. Nic je nepodmíněné, , když se s tímto Nic spojuji, je to nejde to popsat, není to intenzivní, ale velmi "ontologické", nejsem alfa a omega, nejsem Buddha, nejsem někdo, jen pracuji s tím, co je, co je kolem, spojuji se s Nic, a vzniká Láska. Po tomto osvětlení už můžu jít domů. Mé já se rozpustilo v lásce jakoby, ale nemám strach, láska nemá strach právě...už je to hrozně jinde, a jsem šťastný. Celé je to subjektivní, zde, práce s vlastním bytím, s bytím vůči Nic, které do sebe pouštím, ale nejde to takto říci, ... a ďábel sem nechodí a nemůže, i to říkal - tohle už není pro mě. Opravdu tady už není, to spojování s Nic pro něj není, není to jeho šálek kávy, je to výš než on. Toto už si nechávám pro sebe, toto už není určeno Vám, napsal jsem to abych nevědomost neživil ... vlastně bytí, (co dává dohromady nulu, ale přesto existuje - už to je paradox, mělo by to být nula, nemělo by tu být nic - jsem na začátku, nevím proč je tu něco a ne nic...), tedy bytí je nula a spojuje se s Nic, jsme v pozici bytí samozřejmě, vše se odlehčuje, rozpouští vlastně, ale nevedí to tomu, je to forma abstrakce, nikoli destrukce věcí, naopak to svět jaksí zvětňuje...jde tedy o spojení bytí s Nic, což by vadit nemělo, neb bytí samo o sobě dá nulu, a to, že se proměňuje vnitřně a spojuje s Nic je vlastně jedno, stále je to nula dohromady, jen jinak vnitřně komponované.... Je to spojení s prazdrojem, s Nic, to Nic je jako láska, má stejné vlastnosti. Je to úžasné. Cítím, že toto už není povinné zveřejňovat, to nebylo ani to před tím, ale toto je už „moje“... Je to příjemné teplé atd. a ontologické... víc to popisovat nelze, ... ale ještě to není úplné osvobození od reinkarnace – resp je to nějak nejisté, ale to mi nevedí. Vše je jedno,

věk, věci kolem, vše je proti tomu relativní a vše v to je... Nic je neskutečné, ontologické! Je jedno jestli umřu teď nebo jindy, ale z jakési lásky a jakoby povinnosti k tomuto bytí kolem jsem zůstal. Je to „práce“ pro vše, to spojování s Nic... Zeptal jsem se zda je to Nirvána – ano, je to Nirvána, ten stav, úroveň, ale přesto asi jinak.... Tam neřeší člověk jestli je nebo není, o to tam nejde, je to jedno. /

Je jedno co to je, jestli to je Nirvána, prostě to je, co to je...je to skromné i neskromné... a také Nirvána bych řekl že se dá jen definovat tak, že člověk cítí, že už se nikdy nenarodí, .../ Ten zakon nuly není prsný, něco tu být může, ale musí to globalně dát nulu, tomu Nic je jedno jak...je to vlastně určitá vira, v to Nic...V lásce je člověku jedno zda je nebo není...a není to jen láska ale i určitá .../ Teoreticky by se bytí nemuselo s Nic spojovat neb samo je nula ale přesto to jde, láska je vlastně představa (v) bytí o Nic. Je to i fyzické neb tu jde o bytí, bytí kolem nás...Co může vzniknout spojením Bytí s Nic? Totiz už samotné spojení s Nic je nesmysl ale i není neb Nic je nevycerpateľně nelokální nepodmíněně pravdivé a nezna množstvi. ...Je to tak trochu cerpaní energie z něčeho, bytí "cerpa" energii ale samo se "ztrácí" není to vhodné termín neb o množstvi tu nejde ani o kvalitu...může to dělat každý ale záleží na tom co hste dělali před tím jak je vaše mysl zpracována...Proc to dělat? Je to spojení s Podstatou. Už tomu více rozumím, bytí se začne spojovat nechť do sebe proniká Nic a vzniká tak absence bytí (nic) a je tu pak spojení bytí a nic (nebytí). Tedy Nic + Bytí = nic, absence Bytí, prázdné. Láska je prostě mysterium, oproti polaritám co se vynulují láska je existující. Taký není to o tom že bych byl Bůh, zde je jedno zda, zde nejde o množstvi ale o pojmy, a je to i integrace jsem celé bytí ale přitom to je lokální zde jen v okolí.../ Tedy spojováním s nepoznatelným Nic vzniká nic, nebytí spojující se s bytím, námi. / Nic je podobné Bohu pro člověka, víra v něj atd...klidně to lze označit za Boha...ale Bůh je i něco, někdo jiného...

Jde o silné prohlédnutí v konfrontaci s tím co je okolo ...

Skromnost - život není dokonalý a nesplní se vše a nemůžeme mít vše, něco si nechme mimo sebe ... skromnost je vnější hranice oznamující nám kde je naše hranice kam si můžeme dovolit jít. Jinak by milování skončilo rozparáním tel posetile a znásilněním....A je to uleva když tam je, vědomí má tendenci vše pohltit, nic je velmi pohlcující neb je vším...samozřejmě ta komunikace bytí s Nic je jako žena s mužem, navíc ale nic je pohlcující možná...taký v ontologické úrovni jak si to uděláme tak to je.jen Nic je potřeba dodržovat jinak se meze nekladou....Život se musí i nějak pretrpět, právě tou skromností...

Toto už je moje věc. Celý nesmysl před tím se redukoval a toto už není přístupné – ...

Proc je dárce bytí ontologická úroveň? Tím že se bytí spojuje s nebytím může bytí existovat neb až spojením s nebytím to dohromady dává nulu. Transformace bytí v nic a zpět která tam jakoby je je důležitá asi ale nevnímám jsem to tak že bych bytí tvořil jen jsem jim byl resp prostě to bylo prostě to je a nebyl jsem celé bytí o to tady nejde, o to jde v nižších úrovních. Stejně to nejde popsat, je v tom asi moc věcí zároveň, bytí je to jednoduše průchozí nic... nikdo mě nenutí to popisovat, musí se věřit. ... Nic je největší mysterium, je také nepronikatelné a je z principu nepoznatelné, a lze se v něm jen rozpouštět, přijímat jej, Podstatu, prázdnost, a stávat se láskou. To Nic je láska v tomto směru... / Všudypřítomná touha je také povahy Nic, vychází z Nic a je nic, je to potence, jakoby se dalo říci, že je to pošetilé neví co dělám, co chci, ale to je právě snaha se přiblížit božství ta pošetilost, Je to touha co nemá uspokojení, nemá žádný objekt, je to čistá potence a nic jiného. Láska je podobná tomuto, ale toto je jakoby více mužské, o Ničem...určité touhy se zbavit nelze, ale lze se zbavit té touhy po něčem...ovšem, až když když něco máme. / To Nic a něco není vzdálené tomuto světu, nežije si to odděleně jako ve snu.../ Nic všechno spojuje, skrze Nic můžeme cítit všechno. Není to, že všechno ovládáme, jen vnímáme.../ Pochopil jsem také, že už nemám strach z vyšší moci, již nade mnou nadržuje kontrolu, není to, že jsem Bůh, nebo je někde Bůh, není tam totiž to „jsem“. Boha nezavrhuji ... jen je to jiný koncept... a za deset minut to bude jinak:) , taková je už psychika, uděláme další krok výš, ale nějak fluidně se pohybujeme všude, ale už je to jiné, než dřív...

Nic je nejvyšší jistota a rytmus, to Nic je dárce Bytí, z něj je možno ty polarity...my jakoby to Nic chráníme, neb jej nikdy neuvídíme a tím si můžeme být jisti a není to nepřijemné... / Je to zde ontologická svatba, zrození i smrt, je to asi spíše pro ženského toto:), ale všichni jsme vůči tomu Nic v roli ženy jakoby, ale to Nic je také žena – láska, nepodmíněnost apod...Z Nic se vynoří něco a nic a to je dohromady Nic. Nic je konec světa a svět samotný.

Česko je tak trochu výspa východního myšlení (ateismu a zabýváním se polarit) v Evropě. Také to, že si člověk myslí, že nad ďáblem a zlem vyhraje je právě voda na mlýn ďáblu, lze jen změnit vztah k tomu, a to Nic pro něj už není jeho parketa a rozpouštění se v něm v lásku už vůbec ne. /Po tom už není potřeba se na něco ptát, jak a proč, vše je pak už zbytečné se ptát dál, a nebudu nějaký svatoušek či duchovní či pomáhat všem lidem kolem a usmívat se na ně, nebo budu někde výš atd., prostě budu čím jsem, protože tak je mi nejlíp, jsem jinde, to jo a jaksi harmonizovaný, ale to je samo o sobě klid protože to je

Klid, jemno a ..., bytí není nic jiné než bolest a snaha se z ní dostat, vše se dělá pro odměnu, i tento stav je jakoby odměna, ale není to objekt a ani subjekt, ... čím více špekuluji nad tím, jak to dělat jinak, tím více se vzdaluji právě srdci, bázi, kterou hledám...to špekulování má význam jaksi pro zpětnou vazbu, sebenáhled, sebezlepšování, ale ...

Vždy jsem byl tak trochu podvodník. A šašek. Vlastně to je celé podvod, nafoukané nic, a je dobré i tento pohled na věc mít a je to úleva od nánosu lži a víry v nafoukané nic. Ego netouží po ničem jiném, než aby jej někdo zastavil, na konci se vždy proto zastřelí. Aby pak to, co má opravdu význam vstalo z popela.

Ego tím jak upjate veri lži kterou si vymyslelo tak se nema jak znicit.. ego je vira ve vlastni lez, pochybnosti jej naopak zivi.... ego chrani bazi pod sebou a je citlivejsi nez kdyby byla bez ega (budi citlivost)...typicky je to neresitelne verit vlastni lzi a vede to na zbytecne napjeti... U deti je to videt ve svem vzniku od analniho stadia, kdyz lzou a veri tomu, pokud se k tomu prida pocit ohrozeni, je tam citit uvnitr to e' - lez, pravda, oni samotni, objektivizace ja - externalizace, vyhruzka, potlacena agrese....ego je nesmrtelne neznicitelne - na jedne strane je dole touha a nespokojenost a ze shora ta lez co zabarvuje i ten spodek lzi. Je neuchopitelne a neproniknutelne a v patu. Nema se kam hnout uvnitr drzi se to pod napjetim jako kocky. Proto i znehybnuje a dusi. Zbavit se te viry je jedno z reseni...ego je z ublizeni a duse si za tim v detstvi jde aby mohlo ten celek sebe uplnost objektivizovat a mohlo nekym byt a neco delat neb uplnost nic delat nemuze dosahnout neceho a paradoxne je nam odmenou ta vytesnena uplnost (my) - ego. Ego se stale obhajuje jak ja v textu. Ego byti je mazane a reklo to plus jedna a minus jedna je take nula. Proto do Nic nejde. // Kdyz se to vse odstrani, plevel v textu, zbyde tam vazne jen to Nic, ale ne jak jsem o nem psal.../ Ego je stejné jako duše a láska i v tom, že je v kontaktu s okolím, ale jaksi pošetile – šikanózně. // Člověk vykazuje vlastně jenom dva způsoby chování, chová se buď tak, jak by chtěl, aby se druzí chovali k němu (můj případ, jsem na druhé, na pošetilé lidi milý, neb cítím že potřebují pomoci a tím se dostávám do maléru, neb to nesnensou - chtějí samotu také a také se tím rozpoutává šikana) a za druhé, někdy se chováme tak, jak bychom nechtěli, aby se druzí chovali k nám, a tím druhým vypálíme rybník a nemohou se k nám tak již chovat. ... ///Exkomunikováá vždy extroverze introverzi, když mi toto někdo chce dělat, cítím, jak se mám topit, dusit, ale začnu dýchat, dusím se, tak musím dýchat a tím se dostávám zpět mezi lidi a nejsem (tolik) exkomunikován, a celé se to navalí naopak na toho, co mi to chtěl působit.../Egem se nejvíce zabývá ego a také se egem zabývá touha po autonomii, v bláhovém domění, že ego je autonomní, paradoxně ego hledá i ega autonomii potom.../ Teorie relativity přitahuje velmi ego, tím, že čas je tam jako prostor a časoprostor je cosi neměnného věčného majestátního mrtvého. / Muži také hážou špinu na ženy, že jsou bláto a šílené a naivní a "Česká soda:") - tam je i odumřelá Anima hodně, stejně jako ženy na muže - taky na ně hodí vše negativní, zlé i naopak slabošské. / Nemám v úmyslu pomáhat lidem (těmto lidem kolem chceš pomáhat?:)), a tak to asi bude moje výzva. / E' se mění v ženě na lidskou autonomii. ... žena chce autonomii jak jsem říkal, a to se projevuje i tím, že chce dítě, já. A pro své dítě bere já u druhých a pro sebe také (je to svět, kde není já nazbyt, kde jsou reinkarnace atd, ale takový svět úplně není zas, autonomii mohou mít všichni, ale ta pošetilost divočina kolem, šikana, co ji bere musí kolem já být...), jen s autonomii obcuje, ale nemá ji. / Už mi nějak práce tolik nevadí zase. ... všechna ega jsou stejná, je to totiž tentýž, náš celý svět. / Bakterie má malé ego, rostlina už větší, zvíře ještě větší, a člověk největší, jde o to, kolik prostoru kolem sebe vidí, s rozvojem astronomie nám ego narostlo. / Ten "sněm zvířat", to, že máme zkoumat smrt beru trochu zpět. / Možná, že OTR bude o negativní energii kvatového gravitačního pole kompenzující energii kladnou částic, nebo naopak znaménka...blbost./ Ego je i krvavý šum, lidé, hlasy, šum... horko. / Kéž by všichni byli klidní jako já, to by byla úleva, a krvavé ego v hlavě by zchladlo a zmizelo, proč nejsou když jsou se mnou lidé klidí "mrtvolně" jako já? Odpověděl jsem si už sám. Ale přitom jsem dost neklidný a neurotik také, ale jaksi mám v sobě hluboký klid...ale je to iluze asi a lidé vidí pod. / Bez ega - smrti není života, myšleno ego na sebe bere smrt, abychom mohli žít.../ Tak ty chceš žít a být svobodný, to by chtěl každý, musíš být mrtvý jako my. / Smrt v nás vyvolává agresivitu z nevědomosti a smrt také souvisí s potlačenou agresí a agresí obecně... pud smrti. / Ego je totožné s OCD, obsedatně kompulzivní poruchou./ Pořád narážím u lidí na stejný problém - ego, pošetilost, tak zkus vyřešit toto u sebe, neb to nemám vyřešené a pak druhým pomáhej.../ Když jsme rozladění z něčeho, je dobré dohledat, kdy to začalo, a čím to začalo - třeba, jo to bylo když jsem před dvaceti minutami byl trochu nespůj a nějaký pán tam nepříjemně mluvil a od té doby ... a je to vyřešené, mozek chce nacházet chyby a poučovat se z nich. / Narcismus je hysterie změněná na nekrofilii, obojí tam je přítomno, nejčastěji hysterický matka a narcistický syn. / Měl bych děkovat duchovnu za dar, co mi byl dán, a dělám to, nečekal jsem to takovéto dělám to ale pro druhé, pro ego:), pro kolektiv, ono v reálu je to pro obojí, pro druhé i pro sebe. /// Nejhorší jsou dlouhodobé závazky, ty nadělají velikou paseku v hlavě, stále na to podvědomě myslíme a je to problém, je to ego, neb to není přítomné, je to ulpívané a nejde se toho moc zbavit, , stačí třeba i to, že autobus odjíždí na čas, ale nejhorší jsou dlouhodobé pracovní úkoly, třeba něco napsat do nějakého data, proto vykašlat se na to, nenechat si ničit život, dělat to jen pro tento den, neexistuje to, ... musíme se nějak naučit v tom systému žít, přizpůsobit se i, hlavně žít přítomně, pak je radost žít, ego je také důležité a samo to o sobě říká:), tím, že dumáme nad světem a hodnotíme budoucnost atd, ale pokud se dělá jen toto, je to na nic, zvířata a rostliny toto dumání neznají...ego je i o tom, že jaksi něco v sobě řešíme,

minulost, někdo mám jaksí ublížil, a neseme si to v sobě, jako smrt...nejsme přítomní, něco se nám stalo, neradujeme se, jsme v depresi – ego nás zalehlo. .. Když jsem začal žít více přítomně, uvědomovat si to, tak stejně pod tím, pod tím novým životem zůstalo to ego ve mě, mrtvé, zaražená agrese, koule šedivá, krájet to:), vydechovat...a nechat to být. .. podobně je to se vztahy s lidmi, nejlépe kolegy v práci, taky vlastně jakoby čekáme, kdy to už skončí, ale ono to je na léta, a tak je lepší – být přítomný, je to nějaký člověk a hele za chvíli je tam zase on ... // osud – vlastní já v neznámé podobě, když integruje nevědomí, (což nejde celé samozřejmě asi), tak jaksí si řídíme sami osud, nenarážíme na něco neustále dokola a i máme vyšší intuici a propojení s „karmou“...apod. – osud je nevědomá část naší bytosti ... Jung, Pjér... Co by mi osud říkal, kdybych se na toto vykašlal si nechci ani domyslet:)...// děti a dospělý pohled na ně – jsou jako démoni, ale démoni to nejsou, a člověk se k nim chová dospěle, vlídně a otcovsky či mateřsky...

Ego žije v minulosti a nebo budoucnosti, ne v přítomnosti, je nepřítomné, jak se říká... opět ego jsou ony polaritě zvlášť a proto propadá nicotě, v přítomnosti se minulost a budoucnost potkávají a tvoří sice nulu, ale i jaksí spojení, lásku, radost. /Teď to teprve přijde, do teď jsem vlastně byl v oblasti ega, až teď dochází na spojování polarit. I to o Nic je oddělenost. Neměl jsem vyřešeno, co je to láska v těch principech, je to jasné, ale co to je, jak je možné, že je to spojené, ty polaritě a jak? Totiž byl jsem debil a představoval jsem si to tak, že je černá a bílá plocha, k sobě přimknuté a teď se mají spojovat s Nic, buď ony vzájemně dohromady v Nic nebo obě s Nic mimo ně. Ale toto není reálný svět, toto tvoří pouze Nic a ne lásku. V reálném světě jsou polaritě rozestety a tvoří množství jednotek, částic, asi proto příroda vše tvoří mj. v megalomanských množstvích jedtlivců. Další věc je ta, že vědomí není digitální, ale je analogové, vnímáme spojitě ... obecně spojitost nám jaksí na elementární úrovni vadí a rádi bychom tam měli vše digitální - svět z částic, ale spojitost tu je prostě také, je to "půlka světa", tím se vědomí podobá Nic, Nic působí spojitosti vyskytující se v bytí obecně (důkaz nemám, je to intuitivní). Tyto dva předpoklady to celé mění. Tedy svět, bytí začne komunikovat s Nic, prostupovat jím, vpouštět do sebe, a začne být více nepodmíněné, spojitě, - začne více přebírat atributy Nic (spojitost není atribut Nic, ale nepodmíněnost ano). Bytí se začne jakoby rozpouštět působením toho Nic. Zde je hezky vidět, co to je ego, ego je pokud se díváme pouze na polaritě samotné, to působí podmíněnost, neb mám A a musím mít k tomu B, jinak A není, a polaritě se jaksí mohou i rychle střídat, ale nespojují se, a když se spojují, není tam láska, ale Nic. Dále, A a B se klidně mohou spojit a vytvořit jednodlitou hmotu, bytí, ale toto bytí se nespojuje s Nicotou, bojí se smrti. Veškerý důvod odlišnosti ega od lásky je ten, že ego se nespojuje s Nic, s Podstatou, a láska právě ano. Vztah je podmíněnost, velmi silná, právě ta vazba polarit, je to sice nula, ale je to silně podmíněné i, ale když se ty polaritě spojí v lásce, jsou již na sobě nezávislé, zde je vidět, že v lásce jsme více sami sebou, než když jsme osamoceni. Vlastně láska je vztah, ten původní vztah co tam byl (nafouklý v lásku, bolest změněná v lásku). Také je vidět, že nejdříve musíme být jednou polaritou, jinak by ani láska nebyla, spojování, nemělo by se co spojovat. Je to mužský princip, ale pokud u toho zůstane, nedojde ke spojení, není to dobré, začne to být pošetilá a třeba zkostnatělá a začne se utíkat hrobníkovi z lopaty, žena si tam stejně najde cestu a projeví se, právě v pošetilsti toho muže. / Toto zveřejňuji pro úplnost, nemusel jsem, ale z důvodu úplnosti ...// Je neskutečné, jakou to ontologické Nic má "sílu", to nejde popsat, neskutečné, jaká je to síla, asi jako být u Světla v NDE a dál...

už se moc nebojím smrti... / stále si stěžujeme a trpíme, i to se musí, ale nejde se v tom utápět, ta přítomnost pomůže...

Jeste jednou - co je to láska? Cele bytí s Nic... z Nic cerpa energii a svou silu skrze ni "existuje" potvrzuje se bytí z principu neexistuje. Nic je SILENE ... je to ale jaksí mimo tento svet - snim si o Nic a s okolim to nic nedela je k tomu netaktni:)...sbor andelu....// Nic souvisi s 0, 1, nekonecno, jina cisla ne...tedy spojitost tam je v tom nekonecno ta souvislost. Jestlize je casoprostor spojity pak musi dosti byt spojen s nic, Nic. Mozna je vsak spojitost o egu neb je nerealna (neni digitalni), a digitalnost je ale take o egu mozna i vic...

Člověka postupně nematou rozdíl mezi světem zde a tam a tak se vlastně trochu stává Světlem...

Co zde chybi tam je a co zde je tam neni - tento svet a onen svet se doplnuji - polaritě: neco a absence toho neceho. Proc je zde ontologicka uroven neucinna? Asi to sem proste nepatri (hranice musi byt, je tu absence Boha tedy tam Buh je zde je jeho nejsem - neni tu primo jen neprimo stejne jako láska ...), ale musi se nas preci nejak dotykat a "tvorit".

Je hmota a vedomi polaritě? Digitalnost a analogovost to jsou? Neco a nic? Ono muze to byt i tak ze hmota ma vice neceho a mene nic a vedomi vice nic a mene neceho... .. na onom svete se dosahuje uplbosti redy i jsou tam "tresty" sebetresty clovek se sam tresta tim co provadi a jeho duse tak nemuze dojit pokoje a to je ten trest...Myslet si ze zde budu zly tak bude dobro je asi omyl problem je v tom umyslu, pak uz to neni nevedomovane...tam budeme schvalne dobri a uvnitr zli a to asi neni to po cem touzime...Stredni cesta ceska:). Pouze láska a poznani (uplnostni, zkusenosti) vymanuje z te relativity zde a tam a je na ni nezávisle...u lasky ano to je jasne a u toho poznani take? Proto stoji láska na pomezí obou svetu. Co zde vim tam nevim,

proto je dulezite jakesi hlubsi poznani - spojeni polarit i kdyz to je teorie relativity budeme si z toho pamatovat urcitou esenci te veci...Zde ja nemame hledame a mame tam ja mame nehledame a nemame...

Nemam se rad misto toho maji mit druzi radi mou praci – narcisticky komplex...

Nemam samanske sny...

Brat vse pritomne...

Umeni zen spociva v tom ze se s nikym nebavi a vsichni se o ni zajimaji...

Predstavovani si Nic je stejne jako vira v Boha - chrani nas pred tim co to je, cely svet je tak vlastne predsudek. Dabel chce to Nic ale nikdy se s nim nespoji boji se toho jako cert krize...ale vi o tom....To Nic je i E" pro nas...///Strach ze , ego souvisi se smrti resp i strachem ze smrti a agresí jak bylo psano... Strach ze smrti je obava o zivot se i musi chapat...oboji zmirnit...///Dabel do pritomnosti vnese ego a tim sikanuje...ego miluje sikanu...tim egem se chrani baze a i ji nici neb s ni dela vse co jde...///Jestli si myslí nekdo ze na me ted dabel nemuze tak se mili. ///Nakonec se to ego opravdu zmeni v nasi smrt./// ego je i touha po smrti a jaksi prostě implementace smrti do nás. ///

Důležitost, touha je jaksi fiktivní a marná, neb buď nemá co chce (druhou polaritu a vyhýbá se jí a adoruje ji), nebo ji už máme a už to není důležité, důležitost mizí a nechápeme, proč po tom, co jsme (nikoli že to máme nebo že to jsme – máme to), někdo touží, je to úplně přirozené. // Přítomnost je jaksi nad či za Světelnou bytostí, dokonce se dá říci, že Světelná bytost jí chrání a je v roli ega, stejně jako my jsme v roli ega vůči Světelné bytosti, přítomnost ale jakoby ochranu nepotřebuje, je to paradoxně stav myslí třeba zvířete nebo rostliny, ale protože to je získáno vývojem a zkušeností a poznáním, je to jiné a vyspělejší, vlastně jde o to, dospět Poznáním, dlouhým procesem Bytí k Nicotě a Lásce a Tau, k tomu, kde to i začíná....// . Duše řeší proč, ďábel jak, jak říká Pjér, ale obojí je nějaký problém, něco se řeší, tedy obojí náleží k egu. // Ego chápe důležitost těch polarit, jejich existenci a jejich spojení, ale nechápe jejich spojení, je abstrahované. // Paradoxně, v té úrovni přítomnosti není pochopeno, že je to důležité, kým je...tak to možná chápe ego, které k tomu vzhlíží// Proč se věci proměňují, když se v ně touží a pak je máme a jsme? Nejsme uspokojeni totiž, viz A chce E, ale dohromady jsou zase A – nenasytost a nemůže to být jiné, neb jsme nevěděli co to je a viděli jsme to jinak // Ego také žije neustále v nějaké iluzi, miluje záznaky a třeba esoteriku apod. // Přítomnost je za odměnu, když jí není dosaženo, tedy je základ je to utrpení nevědomosti. // Také v úrovni Světla je majestátost, ale ta výš mizí...//

ego ulpívá a hodnotí co je důležité v životě ... / ego je to psaní tohoto... / ego závidí cokoliv. ... / vždy ego někam musíme hodit proto není objektivně jasné zda ego má m nebo ž...

Přítomnost neřeší nic - v tom je její výhoda a nevýhoda, přítomnost je hloupá, ale ego také, až dohromady dávají inteligenci...přítomnost je jako hloupá ž a ego jako hloupý m

Snaha filozofů o to, že napsáním textu se něco změní je naivní a odráží touhu po nerelativitě atd, jak jsem o tom psal, o dovolání se své polarit v Bytí, týká se to ale obecně každého člověka, ne jen filozofů.

hlupák problem ma a vytvari, inteligent se jej snazi resit a genius se jej snaží nevytvářet a neřešit (modifikace nějakého citátu), zena je na zacatku i konci v tomto..a muž se to snaží řešit....to je mužnost (asi)...

Přítomnost se snadno dostane do svou bezprostřednosti, proto přijde ego, aby zhodnotilo situaci a našlo řešení což mu ale dělá problém, ...tedy i, a ego je jen potlačeno, takže se občas desíve může nekontrolovane vynorit....eg nenaví eg ostatních...ego je normalni soucasti byti, pro nas souvisi se zhodnocenim zivota atd., ale ma to tendenci byt pohlceno hmotou neb to je uzkostne a pak to neprinasi zadne ovoce...přítomnost je také povrchní do značné míry a až ego jí prohlubuje a je pod ní, popř. je to obrácené a ego bez přítomnosti je také povrchní, prázdné vznešené pojmy. Paradoxně tak polarity, které mají dát něco, neb samotné jsou povrchní, dají spíše nic.

ego je oproti přítomnosti smrt, a nyní už mohu být hloupý a přítomný jako je i starý člověk

Ego zen je maskovane

Přítomnost, totiž ego vždy nekam smykne uhne...k A nebo E, moc ale přítomnost není teze hmotne to je prave ego

Uz se neresi ani jak zareagovat na neco...to vse je totiž ego, řešil jsem ego a byl jsem ještě méně přítomný než lidé kolem...

Text uz neni neni nic ...

Kourim pera (už dávno ale jen v hlavě), užívám si že je to jiné, něco ne já, tvrdost, nekomunikace jako tele na nová vrata a je to příjemné...mladá mysl i ale i chápu a jsem v dialogu...

přítomnost je samozřejmě i o dialogu...

V přítomnosti není žádné utrpení ... není to vzdát se utrpení, to je ďáblův ráj šampanského a růžových postelí, je to zbavení se utrpení, pochopení její, a změní se vztah k němu, zažívá se jinak, snadněji...

Na tom Nic je pozoruhodné že je jedno jestli je nebo není. Je jedno zda je to jen náš koncept a existuje to jen v naší mysli nebo to existuje doopravdy a je i jedno zda celý svět z toho "pochází", je to (ne)logický oříšek. Je to totiž nezávislé na existenci, to co si představujeme jako Boha. To Nic není zakázané, stejně jako Bytí, něco. Čím více se přidává do našeho poznání poznání Nic, tím více se blížíme realitě - začalo to např. infinitezimálním počtem a pokračuje to studiem vakua...Nic je na nás nezávislé ale my na něm ano, teoreticky je jeho existence na nás závislá neb její definujeme, ale tím se popírá oč jde - o Nic...ještě by se dalo argumentovat že to Nic není možné a je to opět pouhá absence Něčeho, absolutní absence Něčeho a tudíž to Nic je na nás závislé (a asi být nechce, stejně jako muž na ženě:). Ať je to jak chce, to schéma Nic a polarit dávajících Nic dává smysl docela...Nic je ale asi více nezávislé na něčem než my na něm, také my nejsme bytí, ale kombinace něco i nic, to je bytí. ... Nic je také odpovědné za přesnost ne jen za spojitost...

Přítomnost si bere z obou polarit něco, je obecně ženská, ale bez ženské touhy, bez ega, je prázdná jako chce být a je mysl muže...

Přítomnost je i trochu o tom, když nemůžeš přidej, je to něco nad egem, nad zemskou koulí, nad šedou koulí v nás...nad polokoulí, stejně jako život na zemi, život nad povrchem, muž to má naopak je opačný směr vlastně....

V přítomné mysli je i můj žensko mužský problém vyřešen, ano jsem uvnitř žena a chce ven, ale jsem muž a je to ok, ona to chápe...ta žena ve mně je tu ze všeho vyděšená, a nejradši by řvala z toho tady a utíkala..., jekot...potlačený jekot za celý den se projeví ...

Je to i uvolnění, ženského typu ..., ega lidí na tento přítomný živý stav koukají zvláštně, totiž ono i něco usilovně chtějí a jsou nešťastní a já jsem v radosti a nemám nic...kdo něco chce něco nemá, to dá rozum – přítomnost to takto chápe a nikdy to nebude jinak, usilovat o něco je ego a to je ale i důležité, ego prostě bere na sebe ty důležité nedůležité věci... ten stav v lese jaký zažívám, Mohu mít teď kdykoli, neb život je se mnou, jsem život, a život je kolem, příroda, i v metru, ale ne ta tlející příroda, ale živá, a nikoli iluzorní ale... nejde o nic zvláštního, právě dřív jsem chtěl zvláštní stavy, ale to je opět ego, chce něco zvláštního, iluzorního...ego také je dobré v tom, že vytváří právě ty polarity, jejich suverenitu, to pokud k egu přidáme i autonomii, byť ego právě není autonomní, ale jde tam o stejnou věc...

Přítomnost je i racionální a pevně na nohou, fyzická, není snílek...přesto je měkká a ladná a živá...je to i selský rozum, drží si odstup od pošetilosti, od bahna, (vlastně od ega) povolení, ale přítom si užívá života. Prázdná hlava, ... a je jakoby hloupá vůči pošetilosti, má od toho odstup a to je důležité ... je to prostota určitá, když to začne být pošetilé ustoupí takový člověk pryč, protože je prostý, typicky třeba prostředí pouličních „gangů“ je pošetilé a byť je prostota na stejné úrovni, nejde s nimi...

Mizí kompulzivní chování, ..., nutkavost,

Opravdu prostě ego obcuje s přítomností, muž se ženou, ženě se velmi líbí právě mužova odumřelost, rohovina, (nekomunikace, mrtvost), přítom to je plodící jako smrt, smrt je plodivá, dává nový život a živí její...

Nekomunikace je důležitá, neb drží hranici, ale v dialogu ta hranice je také,

Když chceme něco aby z nás vyšlo ven, tak se tím uděláme, a to je případ ega a pošetilosti...

Ego hrozně moc vše řeší, tento jeho symptom postihuje hodně inteligentní lidi...

I tam mám trochu, ego je vaše, užijte si to, takové vytěšnění a projekce...ale jen málo,

Také ego zkoumá, jak jsi to vyřešil, jak je to možné, neb ono stále něco řeší, až pálí hlava, myslí, ...ale kdyby řešení znalo, neřešilo by to...

Extroverti nejdou do hloubky a jsou v přítomnosti, nejdou do smrti, k opačné polaritě, např. pokud chce někdo aby působil mužně vidí ho jako mužného, hladí ega...a je to ta přítomnost – nejsou tam předsudky jakoby...

Přítomnost a ego si nerozumějí, přítomnost je šťastná a uvolněná a ego si říká, už muselo něčeho dosáhnout a mít to, že je tak šťastné – trochu to tak je, ale právě že všechny ty teorie jsou pryč...neexistují, nejsou už ... / může se zdát, že přítomnost nezná zodpovědnost, ona ji spíše nějak obsahuje v sobě...

Lépe se zvládá stres, hned to odezní, ...// také žena, když začne jaksi selsky obcovat s mužem, selským rozumem, nepotřebuje autonomii, není ponížena...neřeší to. ... žena v kontaktu s tou rohovinou se uvolní, je tam Eros a vlastně ona a to se jí líbí, tak to mám dost já a značí to nedialog a Animem, nedělám mu dobře, ale i dělám, to jo...jde o obcování neslasti se slastí...doplňují se, definují asi...ochraňují se, likvidují, evokují, ... // Člověk ztratí veškerou duchovní moc, ale přítom není zneužitelný, případně umí být duchovní bytost, ale není jí, je to prostě hloupá přítomnost. // Už ty duchovní věci řešit nechci, nebaví mě to už, jako Rimbaud, už prostě nejsem básník, nepíšu...

Malá částice je tak trochu jako celý vesmír, mělo by to tak být, proto vlnová podoba – nic, je myslím gravitační pole, je to absence té částice jakoby a dává to dohromady s tou částicí logickou nulu.

A už si na nic nehraju...jenom na přítomnost:). / Přítomnost je i maska. / Někdy se pošetilost léčí pošetilsti – heterosexuality – její křiklavá podoba šikanózní homosexualitou, která pak i není pošetilá // Ego splývá s věcmi (pošetile) a to v přítomnosti není. / Když se neumíme dostat sami k sobě, tak děláme druhým dobře a sami si to neumíme dopřát třeba...///

Úplnost je opět jít do života a jít i výš – už nechodit do života na Zem apod... /// Je to i procitnutí, jakoby ten text a ten obsah bylo listí, co je v nevědomí pompézní, je ve skutečnosti jen obyčejné listí, jedna jeřabina na stromě kdesi na vrchu Baba u Řevnic, či list támhle, takový to má význam a tak to cítím a to jsem i já...// Celý život narážím na hlupáky, co mě šikanují a právě to je ten osud, také chodím do práce, do Armády České republiky víceméně, teď už to mohu říci:), a to je totiž cíl, být hloupý vlastně, to je blaženost, nevědomost, prostota, jednoduchost, to je náš cíl. Ale nemůže to být na začátku. Vědomostmi dojít k nevědomosti a spojit tak tyto dva světy...opačně to nejde:). / Proč nepověsili Ježíš, Buddha a další své učení na hřebík? Nechápu to, duchovno je iluze, moc nadýchané, duchovno když se zpracuje, a neimponuje, svět neimponuje, tak se můžeme stát sami sebou, tím, kým jsme, srdečně, není to tak, že bych si to frajerky odhodil, ale dospělo se k tomu a jsem připraven na disputaci, zda je to dobře, pravda či tak podobně, nebo není ten text, ale ještě lépe, na úplné zahození, spláchnutí vytlačeného „díla“ do záchodu, bylo to jako odskočit si na „velkou“...vůbec necítím, že by to bylo moje dílo, je to tak neskutečné, že to nejde a je to jako obyčejný list na stromě, je z toho nic doslova, prázdnost ... vlastně to ani není pravda, a zapadnu v šed' ... a také už i budu sám a i s někým asi, u moře...Vstoupit do hlouposti a nevědomosti je tak jediná cesta a cíl. // takže si jdu ven hrát...

Ježíš A Buddha a spol. nebyli velké osobnosti, to jsme z nich udělali až my, s nimi se srovnávat nemohu. Stále mám Boha někde, nezničil jsem ho, proč, když jej cítím. / Jde vlastně o porozumění, pochopení utrpení, tedy Světu a Bohu. To je duchovní proces, není to ale masochismus ani sadismus ani nic upjatého, až bolest a nemoc a smrt prověří, zda to tak je ale. Oparvdu, svět je utrpení, a je potřeba mu porozumět, nikoli posouvat práh bolesti. Islám intuitivně toto chápe, ale zůstává spíše jen u té intuice, tedy jemu bylo dáno, aby toto pochopil, to puzzle do skládačky... // nec Po práci už vydechují vlastně málo, člověk si musí oddechnout// také ten selský rozum je o určité cudnosti a sebe kontaktu, kontaktu se sebou přirozeném. // Celý text jsem psal, aby byl pochopitelný - stále jsem měl před sebou někoho, kdo tomu nerozumí. // Animus v ženě chce soupeřit s muži, ale ono to nejde, nemohou si podat ruku, on je tam a muž tady, odpuzují se. // Přítomnost vám ego druhých vzít nemůže, protože jí nerozumí a zapomělo na ni, tedy přítomnost mi nikdo nevezme, i ji objektivizují jako muž - vidím ji jako jakési světelné hejno, plné života, jako nebeské království, ale ne kýčovitě, více pozemské, resp. mísí se v něm pozemskost přírody a nebeská neumírající příroda (tam si dopřává, co zde nemohla a nedopřává, co bylo zde)... Extroverze je myslím ve své dobrácké podobě právě toto, v nitru mám nějaké nedořešené neřešitelné zlo, ego a subjekt a prázdnost, ale jsem přítomný, v přítomnosti, ta ne jakoby na povrchu, jakési hejno klidné spíše...je hodně o ničem... / Pošetilst se pozná tak, že neumí dojít k nule a nebo nedává dohromady Nulu, báze typicky vyrovnaná prázdná normální mysl - ta totiž dohromady když se v ní vše sečte, dá to nulu a odpovídá to tedy Skutečnosti - Nicotě, ale pošetilost žije v jakési iluzi... Celý svět je tak vlastně iluze ve srovnání s Nic // Nedošel jsem cíle, k nějakému cíli, to nemůže být cíl něco dovršit, to je půlka světa, dovršuji ale i žiji. Ukočit chce jen ego, ale proto, aby mohl začít nový život, to je mužský transformační princip a o tom celý muž je, Duch, o tomto uvolnění...// nedává to nulu, nekončí to smrtí nebo zrozením. Je to neřešitelná rovnice, není to ani rovnice, nedává to nulu...Největší kouzlo je to Nic, proti němu jsou všechna kouzla trpaná... // ostych před cizím člověkem, odmítnutí od cizího člověka bolí, a probodnout blánu ostych je výzva někdy...

Ego dokáže mít náhled který přítomnost nemá, ale potom ego náhled ztrácí a je z něj klasické ego. / Smrt okolo vhodně nás tím jsem myslel riziko smrti, to je důležité pro život a uvědomění si, že žiji, ale musí toho být akorát.../

Psychopatická mysl ženská mysl a dětská mysl mají velmi blízko ke stavu osvícení, leč tomu tak není...

Vzhledem k tomu Nic bude asi potřeba se zamyslet nad tím, co to je paměť....hlavně ve vztahu k NDE... protože je vědomí skoro totožné s Nic, protože je vědomí skoro totožné s Nic, je jaksi neomezené a nelokální, a v NDE ještě více, ale hmota je to samé, také je Nic ... / Nic ovlivňuje naše životy tolik, jako smrt, a to není zanedbatelné.../ S Nic je vědomí v maximálním kontaktu s realitou. / Pokud chcete porozumět světu, Nic se nevyhnete, ba co víc, musíte jej přijmout. /

I se lepe odmítá a hned to odezví když jsme přítomni...obecně přítomnost bolest potlačuje...

Nejsem duchovní učitel vystoupil jsem z toho klise...nemám touhu je to nic...

Je to směr od Boha k člověku ... dříve se člověk stával Bohem, teď to bude třeba i naopak...

My máme extroverzi nyní, můžeme to pretavit v přítomnost v ní je i introverze příroda a Duch...

Přítomnost je anima živé ego a Duch..

Ego nikdo neunikl stejně jako smrti.

Homosexuál se nemá rád a hledá svou sebelásku...tím ale nebude pak na z jen má vyšší náhled a chce autonomii svoji.

I lítost je důležitá a trochu něco vyřeší se vyplakat...

Jistota ego minulost ulpívání, starí lidé žijí opět v přítomnosti ale i ve vzpomínkách...a i ty pak zmizí...

Přítomnost my nikdo nevezme - jsem to já ženství apod ...

Celé bytí vzhlíží k Nic...pro něj existuje, obcuje s ním, je jedno zda je či není - je to pojem, není zakázáno...ve vyšší úrovni již mizí pojem ve skutečnosti a objevuje se ontologická opravdová bytostní skutečnost neb tam je smrt bytí a k ní bytí vzhlíží jako j vetikálnímu nejvyššímu principu - věčně zahalená tvář Boha...ten který tu není...ontologická úroveň má stejný význam pro svět jako vysoká matematika je to důležité nebo není...těžko říci není to pro nás důležité zda se pro fyzický svět..je ti ego pro nás...smrt muma...

Take v té ontologické úrovni skutečnost mizí a závisí na vůli představivosti apod...co si vymyslíme to je - jde o božskou úroveň, právě tím že vše je nic prázdné vědomítoto je dávné pověsti o bohu napříč kulturami

Zapomenutá věta - přítomnost neresí ... jako to je to bere tak ... přijde já a ego na moment a pak je opět v bahne ego...bez náhledu

Doplnit lásku je utrpení, potřeba autonomie je ale vztahující se entita a zahajuje vztah a lásku...

Ke zneužití dojde když ego zatouží v sobě po přítomnosti...

Homosexuálové jsou většinou ty nevyvinuté Animy a po nich právě netoužím...nejsem na tom stejně jako oni, a nechápu to stejně jako každý muž.

Příběh prostitutky a zákazníka - mám problém tak te osukám zneužití, toho co má problém a mám problém a problém ale nemizí...

Pani se na mě podívá jaksi divně, od začátku mám být někdo divný a propadám tomu od mala, vezmu z prostoru na sebe vše divné, ale nyní už to vím a co kdyby vy jste byli divní, ne já...je to velká změna myšlení, naprogramování, zaběhnutí, není to jednoduché jak se může zdát...

Svět který nedává dohromady nulu neexistuje paradoxně a musí se někde vykompenzovat...

Přítomnost ženy-sebe skrývá egem a to je síkání udelají se hnusně ale vy víte že v sobě mají přítomnost...

Dokonalost uz nedelam nejsem dokonalý jako Svetelna Bytost

Dokonalost vs Nic toho se boji ego jako cert Boha...

Zene vzali ja a hleda ho a muzi take a take hleda jako z vzala mu ho z...

Resite m z a sexualitu ...a bojite se smrti neb opacna polarita je smrt (bud da nulu nebo spojeni s nic)...mate o meziuroven navic vůči Bohu nez ja asi... Tyto věci už mám dost vyřešené a neimponuje mi to tolik, mužství a ženství...být muž a slabost apod...ostrost atd... Až bytost, bytí se rozpouští v Nic...když to začne dělat třeba muž, tak stejně se spojí se ženou a pak se rozpustí...je to rozpouštění prostě...

Byt pripraven na rozpousteni v Nic...je jedno zda jsem nebo nejsem ten stav to je...

Zena chce utočit stále na někoho neb nemá autonomii a bude to dělat donekonečna protože ji stále nenachází a už je z toho vyčerpaná...

stačí to vědomí o Nic a všechno negativno světa je neškodné...neb toto Nic je to nejhorší i... nic je též substitute agrese a zničení a zároveň umí být a je nepodmíněné...

ochranovat toto Nic v srdci

ego je člověk - věc - smrt - proto je sexualita nekrofilní z půlky...

proto se extroverti lépe vzpamatují ze šikany protože jsou na přítomnost orientovaní a ponoření v ní

ono je to ráj zde jen to nevidíme...nevědomost kompenzace nedokonalost nemusíme se o nic snažit

přítomnost vidí v egu smrt a tlení a platí to i naopak, ego vidí v přítomnosti bláto, nijakost ... myslím, že celé bytí je o obviňování, kdo je smrt, kdo je to hrozné Nic, kdo je Bůh. ... ego s přítomností bojuje, snaží se mít polarity oddělené, minulost a budoucnost a myslí si, že jejich spojením dojde ke smrti, částečně to tak je, ale ego je také smrt částečně dost... přítomnost ego jaksi obejde ... / a to je to proč extrovertům pak chybí jakýsi smysl, byť přítomnost je smysl, jakýsi vyšší (ego, E') smysl, smrt. Jsou v ní totiž stále ponoření - žijí na bojišti a spí tam.

Záporná energie a hmotnost (tachyony např.) nějak asi s gravitací souvisí, podle mně je veškerá energie vesmíru kompenzována právě zápornou energií "někde", její chování je typicky gravitační - čím méně energie, tím je rychlejší a čím více energie, tím těžkne a je pomalejší...resp je antigravitační i...souvisí s pohybem a snad i s příčinou BB...opět fužuje do něčeho, co mi není dáno, pošetile, ... jen dávám podněty jako démon toť vše, možná je gravitační pole imaginární, a imaginární je jakoby negace čísel, ale chová se to jinak... Imaginární jednotka se chová jako E' v matematice a způsobuje fraktálnost v přírodě (viz Mandelbrotova množina a chaos atd.)... myslím, že imaginární čísla jsou přírodě vlastní...a E' je spjato s Nic, přes E...je to fetiš matematiky.

Tak jsem se dostal do souhlasu s někým – nechtěně s ublíženým egem, myslel jsem, že mluví o něčem normálním, ne o hněvu na svět, o svém egu, až do krku jsem mu musel vidět, a to je hrozné, pohlcující, všichni to totiž máme stejné v sobě toto, ty orgány asi ... nejhorší na tom je, že se souhlasí s tím hnusem v nich, ale jaksi obojí současně, lítá tam kdo co je a přenos pracuje naplno není jasné kdo co je kdo je ten špatný ... atd... ty pocity... , ale už mě to nezajímá co tam je, (pošetilost), už to jaksi zahrnuji a nepotřebuji to znát...není to tajemné pro mě, ale jaksi pozornost to vzbuzuje, už je to dost zpracované...

Vědomí individuí je Nic spojené přes Nic... tedy jsou propojená

Jde tu vlastně o to vyvrát na vše kolem - pak splynutí s tím, vlastně a jde o to, aby nás už nic neobtěžovalo ale poctivě to tak mít. Ve slově vyvrát na něco je právě to vyvrátání, prozrání:). Nemít z toho takový strach...

přítomnost musí i ego v sobě zahrnout jako introverze extroverzi...

vždy je to o tom, co mi může nabídnout druhý či svět ale i co mohu nabídnout já...svět nám jaksi nabízí více než mi jemu, je větší než mi, se nám zdá, ale ... není to že jsme velcí jako svět, ...

Teď už mohu být hloupý ... ale rozvoj toho spojení matematiky fyziky s textem může něco dát...

umělecká představa - pokud by gravitace byla na základě výměny hybnosti mezi částicemi jako v případě ostatních interakcí (což mi přijde že tam ale asi nebude ale nejsem jasnovidec...), tak kladné a záporné hmotnosti se asi vyruší a nebyl by žádný děj, potom právě jakési narušení na počátku vesmíru je zodpovědné za drobnou asymetrii a plus a nebo mínus energie převládlo a snad proto je i gravitace tak slabá v porovnání s ostatními interakcemi, narušení mohlo též vést ke vzniku základních fyzikálních konstant...vlastně to narušení způsobuje vznik samotných částic, a snad i to, že jsou velké tak jak jsou a je jich více než jedna ...

čím více jsme unaveni, tím více se zahlcujeme něčím, jen abychom nebyli vystaveni pravdě – prázdnotě...

povídat si s démonem něco ho trápí ve mě i, prakticky vždy je negace, negativní že se člověk zlobí na něco (bohužel sebe) i nenávisť je toto... takže i démona v sobě takto utěšovat...či mu dávat autonomii, neb pak nás šikanuje jako Anima muže...

a nebát se démona neb pak sílí a je šťastný...

přítomnost bere ego jako pozoruhodnost, zvláštnost a tedy i trochu lákavou a nepochopitelnou uvězněnost

ego je i předsudky, prostě vůči duši a srdci je v pozici E, resp E'.

když se snaží ego žít, což se děje pořád, je to vždy na úkor ostatních, neb ono je celý vesmír...celý svět.

protože se neřešitelné problémy neřeší tak se mohou měnit na fetiš a lidé je předávají vyzařují ven...

v této době je ideální příležitost být přítomný ,nevědm a bezstrastný a bezduchý ... je to trochu myšleno ironicky samozřejmě...ale je to tak, klidně můžeme být hloupý a budeme systému nejvíce užiteční...

Kdybyste poznali kdo jsem, okamžitě by jste mě chtěli zabít, cítím to stále od vás, přede mnou jste poníženi a hloupí, od mala, musím být na vás proto hodný, na hlupáky a to je hrozné, pěstovat ve vás ten hnus, ego, to, že jste hloupí a dělat, že jste chytří...ta touha je i vnitřní – snaha se zničit, zničit to božství a zlo ve mně...

Asi jako když utne a začala být jiná úroveň, izvalo se srdce. Celý můj život od mala byl práce na mém poslání, teď už to nějak chápu...vlastně systematicky jsem na tom pracoval, anichž bych to věděl, na grálu , . Vůbec si nedokážu představit, že by mě někdo mohl mít rád, nikdy jsem to nezažil, neuvědomuji si sebe sama, mám jen obdiv, jsem jen obdivován, ego, ... představa, že by mě měl někdo rád, cítím, jak se nemám rád. Nikdo mě nezná vlastně a nikdy jsem neměl lidský kontakt. Jako když utne, přirozeně se to asi ukončilo a ozvl o se něco jiného, lidé se mi i smějí si představují, že to, co jsou, je mám malé a neprojevené, lidské já, jsem zaostalý a tupý v tomto...smějou se tomu bohu, co je usurpoval a on má slabou stránku, ..., ale ono to tak slabá stránka není, protože to mám vyřešené, udělat úkol a odejít, ale není to skálopevné ...je ale dobré vědět ty vysoké věci a korigovat vše jen myšlenkou, i tím, že vím víc... jenom jsem sloužil, vám, ze strachu, že mě zabijete, protože nejsem člověk, jsem na sebe vůbec nemyslel radši, veliké poníženi jsem si odbyl...nikdo to neche slyšet, vylévání si mého srdce, budou se tomu smát lidé, hele to je ten bůh, co má vše na háku a vše šéfované, narcis, ... budou se smát a nebudou chtít projevit cit,

Opravdu se ta duše nějak pta "a to je všechno"? Život byl úkol, práce, samota, sex? Nemoci si dovolit nic, vše mají ostatní, a tak to musí být, ty máš vše ta přemysleni. ... Není to okamžitě chtít být s někým...ale přehodnoceni a není nutné být s někým ale...Srdce a duše vyzrala (připomina ego ale není to ego)...i když je v tom sebelaska přirozeně nenucené, otázka, zhodnoceni...je mnoho odstinu mezi srdcem a egem...je to zhodnoceni (dosavadního) života....chcete se na mě teď vrhnout, konečně se vzpamatoval a vrhnout se mi kolem krku bez rozmyslu...tím mi ublížíte musí tam být nějaký odstup, nejde to takto rychle vylít srdce...A co by jsi chtěl? Já prave nikdy nic nechtěl a musel být samostatný úplně...bez vás....Kdo za to může? Hledá se viník. Ta žena ve mě za to může...Bojím se citu od vás, jsou zranující nechci se otevřít...a být citlivý na rány...říkate že jsem slabý a slabý porad ale nevíte jak jsem musel být v životě silný...nevidíte to. I se cítím jako slaboch už ale mne...asi jinak bych silný nebyl kdybych si nerikal že jsem slabý, neustále si tím člověk asi tvoří tu sílu.... nenávidíte všechno co mám rád...slitování!...Ja ale buh jsem. A jsem i člověk. ...he hrozne když vás nikdo z principu nemůže mít rád od mala ... nikdo nevidí kdo jste - žena a buh a ne jen muž...hnev na druhé je lidský a ulevný...zabíjcky hnev...nenávisť...za plodí ja a ego....staci když budeš víc sam sebou. Toto není prdel na závěr to se stalo. Nemusím to dokazovat že to tak je tím se snižuje validita už to není pravda a může to být lež když to vynasím na světlo a potřebuje to potvrzení...vše pak není tak nadnesené a v celém vesmíru a obvyklejší a jinak opravdovější...nejdříve se zlobíme že nás nikdo nechce a pak to vyžadujeme neb uzavřeme něco v sobě...nechceme jít zpět, do besu...

Nebo ten pan za to vsechno muze, ten muz...to je mi niternejsi...

take normalne zit....Dusi tohlenty teorie nezajimaji vlastne vubec nezajimaji...poprve jsem ucitel neco z hlubsi duse....Mel jsem vzdy pocit ze tyto veci si nemohu dovolit ze jsem spatny....kdyz pak chce clovek cit od druhych cosi lidske tak se setka s sikanujicim pohrdanim - tobe nic ty intelektuale, a vajgle ... protoze tak se v sobe citim - nemilovany nemam se rad - jako cigareta co sama shorela a je popel ale drzi tvar a hniloba i uvnitr des....Svetlo by se ne zeptalo "kdo te miloval?" Vetsinou se pta naopak....Mam uvnitr srdce nezivo spano ztrouchnivelo prazdno - je to ta odumrela Anima, ... valec v srdci ... a povrch se tvari normalne lidsky, ... nejlepe nechat to byt jak je uz to bylo vlaceno dost, potrebuji to, je to moje....., asi to tak chce srdce - je dulezite aby srdce i seschlo a umrelo - jedine tak se mohlo narodit a existovat....potom se to uklidni i ... je to moje smrt srdce je smrt - laska okamzik smrti odevzdani se celku a jaksi zmizeni ... smrt je smrt laska - zmena v celek splynuti s celkem rozpusteni - zanik jastvi. ...poznal jsem ze v lasce je jedno zda jsme nebo nejsme tam se to neresi. ... mozna to zní drsne ale neni to prave takove nehodni se to Srdce nic nezakazuje neprikazuje ani nehodnoti moc ucastni se jen napul ... a tvori (chce) uplnost.... sve srdce sve ja k nemu musis uvedomit si jej abys mohl umrit a vlastne to promenit a premenit a zanechat toho...

Ta snaha aby tam nebyl u nej penis ale dira...bezpeci ne porad trceni atd...je asi i projekce...

Oni to vedi, ze nehlasa nic lidskeho (koran napr.), ale bozskeho ... a vuci tomu si uchovavaji v sobe lidstvi...

Lide museli v celem textu tyto veci pretrpet o me:)

Predstava u me je vlastne jak ja s vaginou a muz on - ja me picha...proste jsem oboji z obou pihledu to vidim najednou a strudave rychle a to je vlastne to demonucje jak jsem psal a je to bozske jsem buh a Duch, s Duchema stejne tak i zde a onem svet a proste obe polarity najednou.... zena je uvnitr prazdna a pritom plna a muz plny a pritom prazdny...drive proroci od cloveka smerovali k Bohu, ted je to i naopak...cely text je snaha vam ukazat ze nejsem ten odstrceny a nikdo apod...Takze me nenutne byt duchovni ci saman ci podobne to jsem cely zivot chci byt clovek.

Reinkarnace neni ze se narodi clovek jinak ale jde o lasku - predani zivota sveho nekomu dalsimu (stafeta) odevzdani, dar...a ne kontrola co pak s tim udela...:)

Buh bylo to jedine co mi zbylo. Sve lidstvi jsem si uchoval jen díky Bohu.

Je to to nemuset byt - dokazu si predstavit ze neboztik pak vystupuje a vstupuje do Svetla opakovane...poprve se do vody plavat take bojime.

Boha hrozne sere lidske ego - neco co je hloupe a nijake apod. a dela to ze to on jako on...

Buh se zlidstuje a clovek zbozstuje, jen to ego je porad mimo:). To je jejich dite, zarodek...

Také jsem celou dobu lezl do prdele tomu Pjérovi a snažil se mít myšlenky jako on:), ale je to cesta k úplnosti – snaží, snažíme se o úplnost, toť vše ... poví, co děláš blbě...nenávidím lidi. Nenávidím ty kterým se klaním...muset klanit...a pak taky úleva a cesta k lidem, jak to tak bývá...ale ta nenávist už je jaksi slepená uvnitř a nemůže už ven...prostě stáším...

Celou dobu jsem se snažil nějak definovat lidství, aby nezmizelo z povrchu zemského, aby bylo definováno, neb je vzácné, a bohové jej nechápou a mají jako vzácnost vlastně, jako své malé dítě, ale přitom když mám boha nad sebou, máme, jsme právě lidé, lidmi, žárlíme, hněváme se apod, ale nemusíme si to nějak definovat, jak to funguje a jak se z toho dostat pryč, prostě si to odžijem, naučíme se něco v životě a umřeme...ono to právě popsat nejde, když se to žije, nemusí se to popisovat, jde o neustále kompenzační energie mezi lidmi, stále nás někdo koriguje a kompenzujeme se...jsme blbí prostě.

Tohle je asi ten život, touha po životě ... nakonec stejně dojde člověk k tomu, co jej celou dobu obklopuje – ibrahámovský způsob bytí...a obecně, nakonec je člověk kým je, člověkem, ale už je to svobodné, volba, už zná božství nějak...

Asi se Buh a clovek take nejak doplnuji a potrebuji. Jinak by na druhe strane nestalo Svetlo-Buh a kaslalo by na nas. Zajima se o nas osud. Miluje nas a my jeho. Citim lidskou teplou srdecni lasku jeho...svou...Boha se bojime, Ducha, oharku spaleneho smrti a hodnoceni, smrti, a to se musi nejak prekonat....nekdo to dela tak ze naopak smeruje k lidstvi a do hospody - ale to je obchazeni te lasky, milovat Boha srdcem, bojim se ho vlastne proto nejsem lidsky, bojim se Animy sikany apod. smrti, bojim

se Anima – Boha Ducha, a je i utechou atd. ...odevzdat svůj osud jemu i...nikdy me nenapadlo ze se mame spolu bavit on je tam nahore a mimo svet ale on ma zajem o nas take ... svet si „stvořil“ a je mimo a nezajima se, ale i ma zajem ... a to je ma smrt toto spojeni. zlidštění. ... a možná nový život. Nemusím se bát, vlastně tu není nikdo jiný než já a On, to je celé bytí vlastně, On je i lidé druzí v něm někde asi...ale nikde démon kolem, jen já a On a mlha kolem...

Takze psat o objevovani lidství? Možno. Možno je to prave to co se nehodi a kazdy si to dokaze predstavit. Ono to neni tak horke, proste se to deje.

(Ekologické není nic co děláme, z toho plyne jednoduchá věc – nemá cenu být eko na jedné straně a nesmět být ne-eko na straně druhé...nebo vše není eko.)

Už se asi přestanu tolik všeho bát a vše kontrolovat, zda je to správné a nedémonické...

Moje božství mi nechte, jsem Bůh, je to Animus a Anima asi i ve mně, s ním se spojuji ... později asi...on je ten černý chladný (nehorký) uhlík v mém srdci

V té úrovni, kde se bytí spojuje s Nic již není relativita, je to tím, že bytí tam je jako celek, a zprůhledňuje se tím Nic...které je navíc absolutní...

Integrovat Boha nelze, je to jediná entita, která nejde integrovat. Je to asi tím, že souvisí přímo s naším já, dále s tím, že člověk nemůže si přivlastňovat Boha, dále že Bůh je úplnost a ta integrovat nejde a dále, že Bůh je druhý člověk a druhého člověka nejde integrovat, pokud nejsme pošetilý magor, ... Myslím, že kdo hledá Boha, nikdy ho nenajde, je jako ryba ve vodě, jako vše existující, úplnost se nikdy neukáže, je jako to Nic, je to Nic, celé bytí a anděl vzhlíží kamsi nahoru, ale tam je Nic a o tom to je. Neznamená to, že Bůh ale neexistuje, on tu je, ale není postřehnutelný. Je to fluidum dobra, harmonie, vyladění, my vylaďujeme Boha a on nás, cítíme jej, tu hrouzbu Nic nad námi, Bůh pak je Nic a maximální spojení něčeho, Bytí s Ničem... působí to majestátně, ale to je zase asi jen pro nás tady dole....je to forma maximálních dialogu, proto to také nelze integrovat, on by hned integroval i nás, a o si zde nemůžeme dovolit. Právě ta oddělenost naše svět tvoří a proto se nemůžeme integrovat, jsme již integrováni i, musí tu být dvě polarity, aby tu něco bylo, proto se musí v životě někým být, vyhranit se i, ale toto jsou stejně jen naše povídačky s Bohem, onanie, a okolní svět kolem nás to vůbec nezajímá.

Když se ztotožním s tím Nic, je to sice nesmysl, s tím archetypem (zákon), tak lidé kolem mě chodí po špičkách. ... je to neproniknutelné, vím, co jsem a co to je a jaký to má význam, ... proti všemu šikanóznímu, ženě co nabídne pořád nějakou hmotu a identifikuje s s ní, a přitom za tím jsem já – Nic, to chci, sebe. ... A okolo svět úplně v klidu, vše běží dál:) ... Jsem povrchně společenský, ale nejdu hlouběji, nebo naopak hlouběji, intimněji s kýmkoli...opět to je díky válci, uhlíku v srdci, e', Animovi... Celý život ti, kteří nic neví, musí být na výsluní a ti co vědí jim musí přikyvovat, to ne. ... bohužel lidé chtějí nějakou vzájemnost, ale já znám pak už jen svůj absolutní majestát, majestát toho Nic. ... Ta hypotéza s Nic atd., ať vymyslí kdokoli cokoli, tak toto je na pozadí a pravdivé, neb vždy to bude něco a proti tomu je Nic. Můžeme si tu vymýšlet co chceme, ale toto nejde obejít. "

Přiznávám že jsem to dělal pro ohromení druhých a obdivování...

Je ve mně jiskra démona, božská, a odumřelá Anima a to tvoří to, co nechcete vidět...

Ono, lidem, co jsou „nahore a chtějí peníze a moc“ nejde o ty peníze, je to kompenzace (ego), sport, snaha mít nějaký status, je to fetiš celé více méně...pak ale musí jít ke své autonomii a duši, neb obojí je asi zanedbané...

Rodice jsem implementoval do sebe jako narcis...obdiv od rodiču, místo jejich lásku, chci obdiv, lásku jsem už vzdal dávno...

Láska s věkem je jiná, jaksí hlubší, vyvrálejší a nejde tolik o vzhled, prakticky můžeme milovat koholiv...

Musíte obdivovat a milovat ten hnusný valec ve me, v mém srdci, vznešený popel.. obecně ego chce, aby to nehorší co v nás je, o čem ani nevíme moc že tam je, ale druzí to vidí, aby to někdo miloval a to je šílené, to vidět nechci, toto si musí nechat asi každý pro sebe....

Pani si připada jak nicka ale je stred vesmiru a vysava typicky zrada jsem nemocny - ne nejsem, napálil jsem tě, ale toto je maska prave...toto dělání tohoto...

Potrebujeme slyset obdiv a pak uz to neni tak horké, to co se má obdivovat, už to není tak obdivuhodné...

Qualie – jsou jen v přítomnosti, nejde si do budoucna představit barvy, chutě atd ... tedy jedná se o spojení principů, ... fyzikální podstaty a Nic (vědomí)....

Na egu je hezky vidět, že $E' = A' + nE'$, neboli ten fetiš, ten uhlík, je totožný s polévko u níž plavou celý lidé – to je společnost. Je to v tom uhlíku obsaženo. A právě toto procitnutí je důležité, my toužíme po něčem absolutním neustále, po E' . ale ono to je celek, úplnost. Jde o rozšíření vědomí...

My jsme vážně magoři, když se podívám na dopravní zácpu ...

A tak se ozývá moje duše. Už nechci nikoho milovat nebo být milován, už nechci žádné facky odnikud, už chci jen svoji duši a to znamená i odumřelá anima, mužské pozadí jaksi ušpiněné prachem... nemám duši ani autonomii...proto mi tak vadí ženy, jakoby mi berou duši ... pak se vše vyřeší Kdyby mi někdo teď řekl že mám umřít, řeknu ale vždyť já jsem chtěl ještě toto stihnout, duši mít a klid.... Každý si takto něco schovává na potom, ale ... , vlečeme to před sebou. ... moje duše je odumřelá anima, ale právě ona vyvolává moji duši(i ženu) pod tím, živou a s autonomii, s mužem...proto jsem tak citlivý a ustrašený, duše toho unese dost

Břečel jsem trochu ... / proto si rozumím s vyvrheli společnosti, vzali nám duši.. / žena to cítí stejně, že jí vzali duši, ale právě proto musí být ženská a naplňovat se, komunikací s Animem, měkkostí svojí...//při sexuálním vzrušení cítím veliké nepokoj, který se zaplní tím, spím s mužem, vracím si svoji duši zpět (co mi vzal?) a je tam já, obcuji s tím, že si představuji že jsem, jsem já, ego, to mě uspokojuje...jsem prázdný uvnitř a toto mě naplňuje...duše je o já hodně.../ proto jsem byl tak ustrašený a neodvážný, protože „ne, já tam jít nemůžu, já mám ještě tady nějaký úkol“, a ten úkol přitom je ta duše. Bez duše se nedá umřít, bez duše tam ani nechod' na druhý břeh, ani se o to nesnaž. Vše jde, veškeré zlo se dá zkou, ale když člověk přijde o duši, už není co dávat dohromady, nelze milovat, nelze odpouštět atd... by se lidi smáli, úplně to vidím – je on nemá duši, něco tak banálního, co mi máme a on, ten pan velký nemá. / myslím že ženy a i muži, že sex je o vracení si duše sám sobě, svoji duši si bereme zpět... .. odumřelá anima duše jsem já.../ Když se ztratí duše není možná ani náprava./ Jako duch vyřeštěně hledím, a ten text už vůbec nemám v hlavě, už mám v hlavě jen prázdnno, bezduší a potřebu duše.../

Duše potřebuje řvát někdy...

Žena místo agrese používá sex, to muži nechápou, ti si dají po hubě, ale ženská to jen prožije

Když mi teď nějaký provokatér malé dítě, zkříží cestu, zabiju ho....

Musím zjednodušit vše, jsem na infarkt, osekát, ohlodat svět...

Pořád jsem citový k lidem, pošetilcům a opatruji duši, a pak mi druzí vyčítají, že si jich nevšímám ... celý problém je v tom, že jsem duši ztratil nějak... takže řešení je začít u sebe, nikdo kolem (zatím, možná tak do konce mých dnů...) .. já, to je něco jiného, já duši mít nemusím, já jsem jiný, jsem výjimka, tomu nerozumíte – proto se se mnou nebaví...

Celé jsem to dělal z lásky k (svojí), obecné Duši, ke světu,

Jsem ohlodany.

Bez ditete v sobe neumim byt nad veci – být dospělá.

Jsem bez ja proto autoandromilie i treba autogynefilie ... ted uz je to jine uz nejsem on ale jsem .

Clouek ma u toho pocity viny ze myslí na sebe ale tak to je...

Ztuhly vytresteny vyraz zkostnstely prazdny vyflusany ...shrbeny

Ocekavani kdyz je velke a nadrzene a natěšené mužee přijít jen zklamani

Ve stresu ma zena oddelena v sobe lidstvi a bozstvi (uzlik zivy)

Muz ma spojeno vse naopak unitarni jednotne a prazdne...

Nic je vyvázání se ze všech vztahů, neb cokoli co existuje je šikanující, ... je to Nirvána potom, ... úplné zmizení, jsem čisté vědomí, prázdnno, chápu že tohoto dosahují bytosti všude ve vesmíru a vesmírech a světech a společně se tam spojujeme, ale

není to, že tam je já, tam já jakoby není, není tam bytost, je to vlastně únik, ... chápu pak, že toto je jen jakási schránka, volba být zde s druhem, co se nazývá člověk, nic mi to totiž neříká ... jsem jakoby z toho vyššího prázdného světa v tomto stavu, jsem nic – to je moje skutečná podstata – vědomí (čisté, potenciálové vlastně, je to svobodné a můžeme být kým chceme, v co chceme se proměnit..., ale neuděláme to, neb vše je nic, proto můžeme být kým chceme...), toto je jen jakási polofalešná podoba, je to od věčnosti k věčnosti, nemám to moc silné, nemohu v tom být úplně, protože pak by nebylo kdo by to popisovalvšechno je cizí, ale není to derealizace depersonalizace – „nemoc“, prostě to tak je – toto je nějaký druh bytostí, neznám je, je to cizí, nějaká planeta tady, nejsem ... příliš té formě propadáme, jak by řekl Buddha... těžko se to popisuje, není to magické, šílené či příliš zvláštní...jak by se zdálo...vyvázání se ze vztahů znamená stát se vztahem, E, nicotou, .. jsou to dva rozdílné světy, zde a tam ... ale toto je jen půlka světa, ... je tento svět, svět prázdná ... a až spojení dohromady dává nějaký smysl, samotná Nirvána, či jak to je, smysl nemá, ani náš svět nemá sám o sobě smysl...a říkáme tomu láska např.

Pak rozumím i ze druzi take spatni...neb jsem prázdné vědomí a chápu tedy i rovnovážnost vztahů, vyrovnanost....

Je to vrcholna manipulace neb je jedno oc jde jen se s tim manipuluje to je asi spis pro zeny ale i muze (uz tam o nic nejde je tam nic a manipuluje se hmotou)...myslím to Něco-Bytí a Nic.

Nez mi to doslo ze jsem tu omylem trvalo to dlouho stale na to vsude narazim...cely zivot....i prace mimo obor a jednani pracovni kam nepatrim apod.. pohledy lidi - zen, a muzi na nic nereaguji sem tu omylem ..Uleva. nemusim se se svetem vazat. Vidim ze tento svet a lidsky druh jsou jedni z mnoha existujicich a ze me vedomi sem jen vpluje aby se neco naucilo...vedomi je prazdne a neni na nej vazano ja...kam vlezu tam jsem omylem opravdu vzdy a vsude, az Nic mi otevrela oci...

Pan ci pani chce z daneho prostoru odejit, vyresi to tak, ze udela ze sebe smrt tedy trpim apod - hezky je tu videt ztrata vule - ma v sobe (svoji) smrt a je i nazivu - je vse.

S zenou se drzime jak kocky... hlidame...

Nekoho si najit...nemohu byt uplne prazdny.... a to ze mam teorii co lide ctou je na nic nezname se... odejit nyne tam by byla zivotni hruza uzkost nic nenaplneni a pak snad uklidneni

Introvert se boji houfu lidi neb to jsou ovce ale i predatori take (vlci) ...

Hned by tykala s kazdym - o zneuziti si koleduje aby mela autonomii hranice ty potrebuje...

Ona zvitezi podari se ji to, ale pouziji ze zalohy potom ze nema autonomii a to ji dostane...

Az ja budu chtit pujdu k lidem neb sikanuji me ze k nim nejdu nevi co delaji...

Jmeno me kdyz vidim citim se trapne - jmeno je saskarna, trans problem, nesmysl..nechapu to...ale je i z menecennosti...ta se kompenzuje rada naopak egem a neni to normal...

Cilem je aby nam tu nic nevadilo - to je individuce a splynuti s realitou... Vzdy nam vadi co v sobe potlacujeme.

Nic tu nedava smysl...a vice si to uvedomujeme prave nyne v dnesni bobekove dobe veci a nesmyslu.

Mnoho lidi tu nevidi v tomto svete smysl - zeny deti psychopate apod...

Lide na to citově reagovat musi na to v mem srdci.. to je animus...je to to o cem tu stale psal...automatické nevědomé zabývání se a pečování o lidi, co nás šikanují, nám ubližují a jsou inertní, neb potřebují asi pomoci...

Svet "kouzel" je az vys, ne zde...on zasahuje i nezasahuje sem...jsou ma laska cenu zde? Zadnou jakoby neni zivotne nutna ale tam uz ano (principlnejsi svet)....proto i zde ji objevovat...

Zde jsme s Nic malo spojeni proto se tu projevuje silne sila hmota fyzicno (Nic) kontakt neco a nic je tu hodne na zacatku ... vys uz je vyrovnamejsi...

Hrozne si neverim a proto to je dobre poctive uplne dusledne...

Proste to tak brat ze jedna pulka (obecne) meho zivota je toto (blud, vytvor), byt je to a druha je moje lidska a taky ponizena pulka. Ono to je uz propojene oboji dosti.

Kdyz ma nekdo rád nekro, nahrobky atd tak to ve skutečnosti se smrt nesouvisí...ale s potlačenou agresí atd...

Tak už vás přechází všechny a vyhnu se jakemukoli odmítnutí... ale stojí na námaha za to?

Tam v práci, dole u "spodiny" či tak nějak to byla cenná zkušenost, taky jsem pochopil jak je intelektuálně vlastně hrozné a pošetilé...

Na něco jsem zapomněl, na lásku k blízkým.../////

S címkou se tu nezavazat jinak si nemohu vazit sam sebe...

Přer říká ze projekce Anima a Animus nikdy se nemohou dohodnout neb tam je projekce vlastně předsudek, archetyp, zákon...

Změní se v smrt neb chce ukončit stavající stav (třeba sezení na nějaké nudné přednášce, prostě přednášce), neb smrt je ukončení...a tím šikanuje druhé, že na to vyžral, ale je to ztráta vůle prostě odejít...

Ego mužské je polevka s celými lidmi uvnitř a u ženy to je e', ti lidé jednotliví jsou e' a celá ta polévka (Anima) také může být brána jako e' (z dálky), u muže je ale taky e', ... v obou případech je autonomie ale mimo, buď jsme pohlceni společností nebo autonomií samotnou, tedy autonomii nemáme...// Muži ve mně nevidí ženskou duši, ale stejně jako i ženy vidí tam chlapa s odumřelou naivní Animou holčičkou, ale tak to není, vidí jen sebe...ale to není ani ženská (lidé si hned dosadí šikanující dračici), vždy si dosadí nevědomost, jinak to ani nejde asi. ...jak je je to od mála vyžralá žena bez negativních ženských vlastností a není to odumřelá anima ...a kde jsou ty negativní vlastnosti tedy? nechcete ji vidět a já vám to nechci ukázat moc...víc dřív..., není tam strach mezi pohlavími Mám tu úkol a jdu domů, nevím, proč se tu lidé potácejí...je to ale neúplný přístup.

Démon něco chce něco se mu nelíbí, je touha...žena sice řekne že nic vlastně nechce, ale chce něco, jen neví co....pořád to je touha jak říká Buddha

Někdy si naordinuji blackout – vypnu vše kolem mne...a už nic nevnímám.

Duše zraje v průběhu života

Kdo vás chce zneužít je sám zneužit... stále ty projekce a až když nám nic neimponuje pak ok... až na posetilost a boha, posetilost se mění na život a buh nejde nic...

Musím už poradit si sám bez stezování si celému světu zde v textu. Je těžké být probuzeny v této době...

Intelektualové se rádi drží na přednáškách kde člověk do dvaceti minut zesílí ze znehybnění...a cuká mu hlava...dýchat a autonomie a láska tomu démonu a odejít atd...

Znehybnění koktavost trhanost pohybů, typicky jak se napít ze sklenice před lidmi na odnášce, sáhnout na stůl, udělat nějaký pohyb, řešíme jak to uděláme, vždy to bude působit trapně Proti tomuto (Animus atd.) jsem právě se naučil v průběhu toto jaksi neřešit, ale dostat se z toho, změkčování Anima, ve mně, kolem, city, hmotu dodávat tomu, nebýt prázdný - změkčit city k tomu demonu který to působí ta hrůza úzkost atd co to působí dohledat ji...

Dříve u mě: muži jsou špatní oni jsou ti co ničí přírodu, bylo to velmi trochu sexuální, a vy jste ti co ubližují panenství, ale jaksi v rovině Anima (s málo hmotou..), to znají hlavně ženy toto, jako když člověka bodne někdo a teče krev, tak to jsou oni ...a vzali mi duši, ale ono to je i naopak mi došlo v dospělosti žena mi vzala mužskou duši a mužství ... jsou to ničitelé a ty je máš ráda a musí to tak být, jinak to by to vlastně bylo ještě horší...Jakoby v tom bodáku do ubližuje, uvnitř něj ta prázdnota, to je to špatné.... ta nevědomost, necitlivost, tupost, a ještě se tomu někdy smějí, nenávidím je, celý život mi ubližují, ty svině a i miluji je... a líbí se mi to... To se mi ulevilo. /V ženě pořád roste nějaký parazit oškřívá šedivý hnusný, stále dorůstá, takový červ, had ... a ještě jsem k tomu blbá.

Na rozdíl od žen mi ale mužské ulevování si nevdá...

Heleďte, mě si tu nevsímejte, já tady vůbec nejsem:). Mám v sobě něco, co málo kdo vidí, nechťejí to vidět, Smysl.

Pochází to hodně z toho, že jsme jako malí něco prožívali a řvali a rodiče to ignorovali, bylo to hrozně důležité, byla to láska a my, a vše...a oni to ignorovali.

Také se málo věnujeme umění, vždy jsme se tomu věnovali, a teď je vše jen pro užitek a je to mrtvé tedy, nic už nemá uměleckou hodnotu... Třeba výtvarné umění, klid ... trpělivost. Bůh je umělec... nejvyšší umění je příroda samotná, přítomnost, jak by řekli Indiáni na naše umění...

Bytí není tak nic jiného než o oddalování konce, oddalování smrti, Nic..

U velikých věcí je odměnou daná věc samotná, tedy u lásky, poznání vyšší vědomí, světa, ale i ego se tak chová, ale je neuspokojitelné...

Myslím, že Nic je velmi důležité a pomůže objasnit mnohé – vlna a částice dohromady musí dát nulu, qualie je spojení dané fyzikální entity (vlnová délka resp. spoje v mozku s Nic, Nic dodá danému výšeku bytí určitou kvalitu, neb Nic není, nemusí být povahy kvantitativní, jako je hmota.. Rozpouštěním hmoty v nic vzniká láska, tak podobně rozpouštěním části bytí v nic vzniká qualie, láska je také qualie samozřejmě... . Totiž Nic má takové vlastnosti, jaké nemá nic na světě, umí vykouzlit spojitost, umí vykouzlit naopak polarity, je věčné, nepodmíněné apod.../ Protože to Nic je jaksi přírodní, přirozené (ale i technicistní atd.), tak asi není to tak, že by dalo jen tento vesmír, spíše musí dát všechny možné logické varianty a mezi nimi probíhá přirozená selekce, to snad objasňuje, jak mohl vzniknout život...ale podotýkám to je půlka světa, druhá půlka světa je stvoření, jen nám to přijde v rozporu, ve vyšší úrovni to v rozporu není.../ Vždy platí takové pravidlo, že existuje jakýsi neměnný kánon, zákon a jeho jakási realizace a tyto dvě entity se i přibližují sobě, takto máme v psychice archetypy a jejich reálné protějšky – Anima a žena z masa a kostí např., není to, že by seten zákon porušoval, jen se uvede do reality, stejně tak fyzikální zákony a reálný svět, to je také něco jiného, jednak tím, že v reálném světě operuje Nic, vědomí atd. a jednak tím, že je tu mnoho částic, které něco tvoří, ale řídí se zákonitostmi, celé je to asi odrazem Nic a Něco, Nic je zákon a to, že je tam možné i nějaké Něco (polarity dají nulu) je jakoby nepodstatné, ale pro nás ano:).

Srdce je složitá i jednoduchá věc, jakoby to je celek i část celku – my, je to okolní společnost ale i my a musíme si „svoji“ duši před ostatními bránit, je to složitě,...

Zenska to vidí tak - kdybych se měla zabývat nad tím co to je a jaky to má význam třeba auto nebo nové nařízení vlády, musela bych se zbláznit - v zene je totiž muž Animus který je smyslnejší než realita a vidí věci velmi kriticky zvláště když nedávají smysl smysl má ta věc samotná bytí, tedy nikoli obsah práce ale práce...od toho he vidět to že něco a nic se pojí v lásku že je jedno co to je...ale muž to vidí jinak samozřejmě - oba dva v něm zabřednou do světa a v něm mají nadhled a v obou případech je na vlně i vnitřní muž nebo žena...

Katka (já, ve mně) je spokojena hlavně že je vše vyřešeno...je jedno jak, hlavně že to je vyřešeno, prostě to tak je, ten svět, zaškátulkované, v pokladničkách....)

Duše popř. Nic popř. ego touží po lásce a autonomii a toho se jí dostane právě zde...

Duši je toto jedno ten text, každý byl v životě někým a všichni jsou na tom stejně...

Stejně jako z touží po své autonomii tak touží m po své duši....ale po autonomii i duši touží oba a oba pojmy spolu souvisí...

Je to i relativní když hledáme duši máme autonomii a naopak...proto někdy se snážíme přehnat jedno abychom našli druhé ale tak to moc nefunguje...

Ale zbyvá pořád otázka Proc ten svět takto existuje něco a nic a strukturajaky to má smysl, vzdyt je to o nicem a tupe stále dvě polarity a dokonce i jejich spojení...Rekl bych že smysl je byt v tom. Duše najde klafu otázku po smyslu - najde ji v Nic a spojení s ním - v tom byt jsem apod...

Mám to paradoxní - vůči mužům cítím že jsem citově vyzralejší daleko a přitom take šaním duši (sebe). Vlastně jsem (byl) extrémní démon, co se vůbec nezabýval svými věcmi ale druhými, nastětní jsem muž a tak to nejsou tolik lidé...

Už to přeslo do vyrovnanejšího módu to mezi ženami a muži ve mě a opravdu cítím že jsem most mezi polaritami je to málo a je to hodné...

Totíž svého já se bojím, je dost prázdné a není to vůbec ego, musí se jakoby vždy zakrýt někým, a to je ten smyslový pošetilost...

V průběhu utváření ega dojde k objektivizaci sebe sama a bereme to tak, že nám někdo vzal duši...brání duše – o tom je celá sexualita do značné míry, ... potřebujeme to e', neb to je celek objektivizovaný viděný z nadhledu, mimo a tím se chráníme a nepropadneme rozpadu, pouze subjektivní úrovni...

S muzem se musí žena bavit tak- citově je to male Anima je naivní a vztahová a naladová... O Anime tu moc rec nebyla, asi Jung o ni dost píše...

Duse vs system už je to lepší, neb duse nas system v klidu prezije je spojena s vecností-laskou .. prave nemit v sobe dusi a zit v tomto bezduchem systemu to bylo a je utrpení... duse v nas je to dulezite a prace se nejak prezije... asi potrebuje duse aby byla kryta bezduchostí... s duší se pracovat už dá ...Cim více jsme v tom tím více to dava smysl bych rekl....ale ne v bahne a egu ale spojení Nic a Byti. ... na otázku proč je odpovězeno takto tu funguje (jak), na otázku jak to funguje je odpovězeno proč...to ne prave o tom jak tu byla rec...Otázka proč je zda tam je duse zda tam nechybí a muze se ptat duse nebo duch...

Ono je to těžké, jaký to má smysl, když si tu vytvoříme já a pak to máme zahodit ... asi je smysl prostě v tom spojení polarit.

Abstraktně, zde se spojování s Nic přímo neprojevuje, zde jde o oddělení, o vytvoření entit, proto je to zde tak relativní vše, spojování s Nic je až tam, ono je všude, jen zde to není moc znát právě, my jsme ostrov, vrchol, pod kterým je to spojování s Nic ...

Teď už jste divní vy, i když mi říkáte, že jsem divný, takže jsme vyrovnáni. Honíte se se strachem někam, muži se snaží být mužní a ženy všelijaké možné, prostě je to jaksi nevyzrálé, není to v klidu. / Když nám vezmou autonomii, je to jako by nám vzali duši, duše je s tím spojena. / Tolik jsem studoval svět a druhé lidi a tolik jsem kázal o lásce, až sám nakonec budu rád, že tam třeba v sobě kousek duše, hmoty, zbyl. Nemohu teď nikomu moc dávat lásku, sám musím svoji duši vůbec nějak zachránit, ono to běží paralelně, vždy, zachraňuji se a tím se i otevírám světu, kontaktu, ale nejdříve se musím zachránit, platí i pravidlo hmoty racionální, musíme něco mít, abychom mohli dávat ... když máme duši je jedno že je v nás nějaká špína potom, to tak být musí ... to k tomu patří // Nechci mezi lidi a hlásat něco, celý život na tento okamžik čekají, aby si na mě vyliili svoji agresi, ego, potlačené cosi, vyčítají, obdivují a nebo šikanují, často zároveň...a muži závidí a zavrhnou a nebo obdivují, prostě stále je tom, že lidé naráží na cosi tvrdé (E') v sobě a neví, co to je. A mám to být já. ... zastavil jsem se u toho trochu a co když je to naučím a budou výš než já – to jestli je někdo výš nebo níž se pozná prostě srdcem, a nikdo není výš ve všem, ... když to bude šikanou a silou, tak to „výš“ není, byť v půlce světa – té jejich (síla, šikana) to tak bude, vyhrajou jen sami nad sebou, ...a o to tu ani nejde, prostě bytosti jsou volné a přístupné a spojené s okolním nic a rovné si ...celé je to o nule... // Poslední věc k té struktuře... Protože zákon nuly je neúprosný, musí se i Lásky s něčím spojit, aby dala absolutní nulu. A cítím, že to je Ego. Viz ty nerozlišenosti. Jsou úplně stejné, jsou to dvě povahově stejné věci, liší se "jen" o přístupu k Nic, Lásky je s ním v kontaktu. Buď je Lásky a nebo je Ego (ve vědomí), tyto věci se vylučují a neumí se dobře spojit, i když to vidím i tak, že ego se z lásky vynoří a pak se v ní stane, to je normální...Lásky je jaksi úplnější v tom, že se spojuje s Nic, zatímco Ego jej nechce, nechce umřít a tak propadá věčné smrti (neschopnost umřít). Dohromady dá Ego a Lásky Nulu a s ní Lásky komunikuje... proč je nejde vidět pohromadě je ten, že dají prostě nulu a tu vidět nejde. Vymažou se vzájemně ze světa. Jsou dvě maximální úplnosti...a je dobře, že nedostatky ega jsou kompenzovány pozitivy lásky. ... můžeme se zeptat a kde je to Ego, když jsem nyní v Lásky, už je to jedno potom, Ego převezme totiž podobu toho Nic do značné míry, neb spojením s ním to Nic je ale spojováním s ním na rozdíl od Nic Lásky mizí... snad proto ty světy náš a tam musí být oddělené. ... totiž nic jako něco vzniklé spojením něčeho a nic moc neexistuje, prostě dají spíše nulu.... Ale opět toto jsou naše hry. Ego je pro Lásky nic a nikde jakoby není ... asi to platí i naopak... a touha se spojit tam ale nějaká je samozřejmě....z obou stran, právě ty projekce lásky si ego projikuje do ega a naopak...už je to komplikované neb Ego i Lásky v sobě dohromady dají nulu, navenek jsou nula, a dohromady také dávají nulu... také, tak budu rozvíjet ego a tím bude někde sílit i lásky, no ... ale lásky to není ... jsou i jakoby inverzní a potkávají se spolu to ano ale jaksi nekomunikují moc.../// Smyslem je asi prostě jen být spolu ... pak ta otázka proč mizí. ... I lásky si tvoří ego, aby si měla s kým povídat, neb je to lásky a potřebuje kontakt, povídá se s egem a s Nic a jinak by nebyla kým je a nebyla by spásou.../// Ještě, Ego se rozpouští v Nic, byť absolutně nechce, Ego je „Bytí“, a vzniká lásky. Nic je jako Bůh a Lásky.../ Jsem důkaz, že zabývání se pošetilostí bere duši, potajmu. / Pojem vina se pohybuje v oblasti pošetilosti – proti tomu stojí zodpovědnost vědomost a poučení se ...(Pjér)/ Ve snech stále utíkám, tím se kompenzuje asi, že neutíkám přes den. /Gravitace by měla s nic souviset, např. negativní vlna k normální vlně, Nic co smrskává časoprostor či prostě nějaké dorovnání na nulu či blízko nule.../ Upřímný zájem o mě beru jako zradu a útok jsem zapomněl dodat.../projekce je vlastně oddělení polarit./ Další věc - projikovat se dá i duše, ale je to komplikované, není to prostě objekt ven .../ Podobně -1 x 1 = -1 = Nic./ Byl to obraz vlastně.

I někoho třeba pochválím protože vím, že mu to udělá radost. Asi to vede na větší laskavost k lidem...

Pri predstave ze mam mit v sobe dusi citim dutost v sobe upjatou dutost co musi byt proste prazdna...u muze to dava asi smysl...

Kde je Duse a Duch tam je zivot. Budme alespon poslove zivota v teto dobe.

Už i nemusím tolik vykřikovat v lese po práci a už se i asi snáze odmítá. Vlastně jsem šťastný teď. / Smysl asi vazne v tom ze to jen je.

A tak jdu ven za kamarádem a do přírody. a malovat obrazy.

Odpověď na mail ze strany 192 by tu měla být později. Když to něco vyplodí tak to sem hodím, ale jinak už na to kašlu.

Dost možná, že svět nedává řešení, existují rovnice co nemají řešení, např. $3 - 2 = 0$, pak to prostě jen "je", je to i E'. Myslím, že svět se tomuto velmi blíží, zvláště svoji nelinearitou, i gravitace je asi nelineární, možná, že toto je "vyšší", než matematika.

Příroda se myslím nenechá omezovat dvěma polaritami, teoreticky jich může být nekonečně mnoho. V případě tří "polarit" by to byla úloha $1 + 1 + 1 = 0$ sečtení tří stejných matematických objektů musí dát nulu. Jde o přidání dalších os, "dimenzí". Zatím jsem ani s přidáním komplexního oboru nenašel nic, co by to splnilo, ale asi to nějak půjde. Co je asi problém, už tam nemůže být plus a mínus, ale nějaká jiná znaménka. V přírodě toto je u barev (RGB) a kvarků, dohromady dají nulu. Je to zobecnění, o kvalitativní jevy. Místo znamének mohou být třeba ty tři barvy. Ono, jdou s tím dělat operace, sečíst 5 červené a 3 modré, vyjde 2 červené a 3 fialové. Když vynásobím 4 zelené a 2 červené, mám teoreticky 2 žluté a 2 zelené, ale násobit už tři barvy, tak se nic nezmění, jsou to tři na sebe kolmé barvy, možná ale ano - prostorové smíchání barev, a už tam bude i nula někde a bude to prosvětlené. Možná to pomůže řešit nějaké matematické problémy. Určitě to už existuje bych řekl v matematice. Možná to pomůže vyřešit tzv. abc doměnku. Žádná barva se rozkládá na duhu. Nule je jedno, kolik polarit je, jen musí dát dohromady ty holky nulu prostě. Má to háček, na pravé straně rovnice by neměla být jen nula, protože vznikne dané množství žádné barvy a nikoli nic. Možná, že právě u barev se musíme na veškerou kvantitu vykašlat... Ještě jinak to jde, utvořit necelá znaménka plus a mínus, tak jako to právě u těch kvarků, v jejich elektrickém náboji, tedy pak by příklad jak sečíst tři jedničky, aby daly nulu zněl např. $(+2/3)1 (-1/3)1 (-1/3)1 = 0$. Ona to není zas taková záhada, je to jako by to byly obyčejné zlomky, ale jde o princip. Možná, že to, proč nám nejde spojit kvantová teorie s gravitací je to, že stále žijeme ve 2D, v plus a mínus, proto jdou tyto teorie spojit jen ve 2D. My ale žijeme nejméně ve 3D a tedy nejméně tři různé polarit tu musí být, musí dohromady dát nulu, neb to je hlavní, tři osy musí dát nulu, možná je dimenzí právě víc. Svět není jen černá a bílá a hmota (intenzita, mechanika) života:) ale i barvy a život... Démon je velice blízko a velice ho toto zajímá a chce to překazit, chce držet svět v nevědomosti. Je dobré když cítím přival tento, poodstoupit, klidně na několik let:). Také se mu musí vyhovět a nelze to lámat přes koleno ... Koneckonců i elektromagnetismus má tři polarit, plus, mínus a světlo. Nejsem si jist, zda je zrovna toto dobrá úvaha, že foton a náboje dají nulu...Takže jsou nejméně tři různé osy co dohromady musí dát nulu a každá z nich může mít směr plus a mínus (tam a zpět). Nejsem odborník, abych se nad tím zamýšlel. Je to jako ve filmu Samotáři - musí se spojit sedm různých pohlaví...:). Abstrakce s tím problém nemá, že $1 + 1 + 1 = 0$, jen to nejde nijak zakomponovat do reality, přípustné to je, jen si to nejde představit. Tři různé směry a dají dohromady nulu. Abych byl přesnější, kvantová teorie a teorie relativity (obecná) spojit jdou, teorie jsou, a možná že toto co jsem psal je vlastně už zaneseno tím, že dimenzí je více... Ono těch znamének může být šest třeba ve třech dimenzích, šest různých znamének. K tomu Démonovi - on se snaží nás držet v nevědomosti, aby měl Duši, Duše, potřebuje ji, dusí ji. To brání duše není jen věc mužů, ženy to prožívají, a mnohem intenzivněji a vede to také na jejich početilost a brání duší druhým. // Žena ze sebe dokáže udělat objektivizovanou přítomnost (Ježíš alfa a omega), ale to není přítomnost, nepůsobí to moc negativně, ale je to archetyp a my nejsme archetyp.

Anima a žena jsou povolené, odevzdaly autonomii, hranice (a touží po nich), Animus a muž jsou bojovní a odevzdali duši, lásku a upřímně po ni touží. Lásku miluje jemné nedokonalosti, slabosti (ego), naopak ego miluje dokonalost. Existují i přechodné jevy, třeba malování krajiny, to je Duše (Duch - příroda) i ego malíře tam nějak je. ... Už chápu, že když ulévám do fyziky a myšlení a racia apod., že tím si sám odebírám duši, a ostatní se mi pak smějí, že jsem blb.

Ego nechce jen sebe (ego) ale i Dusí (s Duchem) tedy zase sebe. Chce všechno jako Duse a jako Duch. Takže druha Duse se tomu brání egem. Pak i třeba spolu bojují jen ega radši... Sikana a duse spolu souvisí. Ego sikanuje. Ego je nejvíce nechutné tím ze dotyčný miluje svůj nechutný odpad - skrabaní se na prdeli, jezení holubu z nosu...je to typicky sum, moučka, posetilost. Když se však zna smysl života a bytí je to snesitelnější. ...Jsem takový Cimrman ale snad tohle nedopadne jako opereta

Proso...mj uz to vidim jako posetile, intelektuální ...nemohu se na to divat velmi to rozladuje - jen na něco se divat mohu ale nedivam ..

Někdo by si mohl myslet, že individuací Anima Animy dochází ke ztrátě milovat, ... je to jen jaksi posunuté a vyzrálé, hluboké to je stále.

Spojením ega a lásky vzniká nula, nebo se ego stává zpět láskou v širším smyslu...či prostě jen láskou.

My, neomezené božství, se na zem učí být lidské, najít lidskost. Malost, ne ego. Proto je velmi znepokojivé, když někdo na egu trvá. Ego plánuje, souvisí se strachem, ty plány nemusí být vidět, ale když někoho potkáme už mozek vymýšlí scénáře. Ego je o tom, že se udělám ošklivý a líbí se mi to, přivlastním to, přimáčknu v sobě krásu, až to pleskne, schválně "miluji" to, co je odumřelé na mě. Zbytek už byl řečen.

Čím méně musíme kompenzovat tam, tím výše se můžeme dostat. Někdo to zabalí třeba už v dětství a nepotřebuje víc, nebo naopak potřebuje. / Obraz není o přítomnosti, je to strnulá přítomnost, tak to chce ego.

Takže co teď? Teď už nemusím řešit "jak". Protože smysl je prostě být, přítomnost, tak toto. To jsem doteď nebyl. Právě to, že mi imponuje lidská hloupost, ego ("duše"), šikana, je to, že potřebuji mít duši, sebe. ... proto jsem i nerozuměl tomu, že jsou dva gayové spolu - spojuje je "ukradená" duše a léčíme si to, .. fetiš. Člověk vidí ty, co mu duši "vzali" a prožívá si to, že v něm jsou a pak to mizí... Když je duši ublíženo, bere to jako nedostatek autonomie, autonomie duch tam nahoře - jej potřebuje (přeneseně ego - to ale už i potřebuje sebe), díky němu je svobodná a volná, jinak těžkne a když je Duchem posedlá, moc se vznáší, ale na svět se lze dívat i z pohledu Ducha. Všichni mají tento problém, ukradené Duše, tedy i nedostatek Ducha. Duše se s egem tak nějak mísí tady.

Ego a vztah ke smrti - neumí se spojit s Nulou, tedy zůstává ve věčné smrti, a touží po smrti, touha po Nule je univerzální a je to to, proč je svět dobrý v základu. Nikoli správný, ale dobrý a úplný. Vědomí je nula a o stupínek výše je Duše, která je také nula dohromady, a pojí s Duchem, nulou. / Aby nedošlo k omylu, ego a láska existují v obou světech, ono je to tentýž svět – psychický, jen zde máme možnost být ve fyzicku, učit se.

Dělal jsem možná blbost, že jsem ty barvy sčítal, protože tam jde o to, že je to jiné než plus a mínus, ty tři znaménka před jedničkou v $1 + 1 + 1 = 0$. / Šikana paradoxně chrání duši toho co šikanuje a přitom šikana je o tom, že duši nemám a beru jinde, tedy je to i ochrana proti potenciální šikaně spíše a typicky to je onen smyk, odvedení pozornosti od sebe samého. To dělám vlastně stále také, byť se zabývám sebou, ale nezabývám se skutečnými problémy. / Snad jen Indiáni a černoši tak nějak žijí tím, že smysl je ten, že to je. / Proti nic č. 1 nelze dělat nic, je to když člověk ani neví, že něco je, že něco dělá a vám to ubližuje, neomluví se, protože to prostě neví, resp. je zmatený a v sebeobraně nebere ohled na nic, neví o Animovi v sobě. Nevědomá agrese ubližuje. /

Tak jsem si musel přiznat to, že jak je známo, když nám něco vadí na druhých, je to náš problém v nás. Tedy potlačená agrese a démon je ten můj problém. Opět nějaká paní se na mě snažila přenést svůj problém (unáva, muset něco dělat, lidé okolo, neřešitelnost - potlačená agrese a odmítnutí), takže jsem zjistil, že my jsme takoví, pro nás démoni neexistují a tím si hrozně ubližujeme, tím se démony sami stáváme. Neb démon je jakési fluidum, kde není jasné kde je, je rozprostřeno v nás i mimo nás, je i není námi. Pokud tedy řeknu, že neexistuje, pak celý zalezde do nás. A říci, že neexistuje je to nejhorší, co mu můžeme udělat, protože jak je známo a sám jsem to zažil, duch chce prostě jenom potvrzení, že je. Je to to potvrzování pocitů malým dětem (Naomi A.), ale je to jen půlka světa, druhá je rozvoj vlastní autonomie. Stejně tak říci, že je démon úplně mimo mě, mě dovede k záhubě, tak to mám totiž já, vede to na božskou nadřazenost a nelidskost, démonu je nejlépe tak, jak je, tedy je i není v nás a námi. Takže když jsem připustil, že i já mám v sobě démona, ducha, dost to bolí, ale vede to na jakousi lidskost, vzájemnost, teplo (šum), všichni jsme na tom stejně, je to trochu odumřelá Anima, proto ji asi i vyhledávám. Dojde tím k úlevě určité, a k tomu i já jsem E' - inertní a jsem jako byla ona a nemůže už na mě tyto figle dělat, a naopak se to úplně převrátilo - mého démona mi neber, to je mé jakési druhé já. / Unikl jsem od problému, ale došlo mi pak ještě něco jiného.

Démon v nás, to je určitý prd, určitá bublina s prdem uvnitř...on hrozně touží po životě, proto po smrti už tam nebude. Tam už nemá význam. Jeho význam je budít v nás život, proto se objevuje, když život nežijeme, je to i Duch, který říká - buď zemři nebo žij, ale toto ne. Tedy hrozně touží po životě (po autonomii a lásce), po uskutečnění života, a jeho šikana je hnací silou k našemu životu. On je jakoby naše mrtvé já tam. On je naše mrtvé já nutící nás k životu, odstrašující příklad. Proto integrace pošetilosti není možná, pošetilost je to samé jako démon, ego atd., protože je to známka toho, že nežijeme, kontakt s pošetilostí znamená, že se nežije a proto to nejde integrovat, neb by se spojil svět zde a tam také. Démon je obecně touha po

(našem) já, duši a dále to nazývám jako ego. Je tu i vidět trochu ty reinkarnace - démon se už nemůže dočkat, že umřeme, aby tu mohl být nový život, možná je to jakoby někdo, kdo se sem dere z onoho světa. Totiž démon je obecná věc, nejde říci, že to je někdo konkrétní, my, někdo, kdo sem chce, je to celé obecné, ale s konkrétními lidmi se to pojí, a neznamená to, že se sem dere na svět někdo konkrétní, celé bych to nechal v obecné, pojmové rovině. Dále ale o tom budu mluvit jako o egu. My celý život jaksi toužíme po sobě samém, je to touha ega po nás samotných, a tato touha je ukojena v okamžiku smrti, třeba anichž bychom si toho všimli. Je vždy touha a to, po čem touží, je to nedostatek něčeho a ta věc samotná, vlastně nepřímota a přímota a dohromady to opět dá nulu, touha a objekt touhy se vzájemně anihilují. Tedy po smrti z nás nezbyde vůbec nic, ego se celý život těší, až dostane náš vlastní prožitý život. Se kterým se anihiluje. Je to pocíťováno jako veliká úleva, neb už tu není démon, který nás celý život štvál, ale není tu ani nic z našeho prožitého života, zůstane jen to, co tu bylo vždy. Celá ta "iluze" života zmizí. Ego prostě jen touží po nás samotných. celý život nás budí k životu a pak s ním splyne v Nic. Ego tak dává a bere, ale vlastně jen dává (život) a je to už jakoby Duch v této úloze. Většina života prostě zmizí a už nás ani nezajímá, vše je o přirozené selekci, většina je vždy odpad a jen málo z toho zbyde, a to má cenu. Paradoxně to, co se jeví jako posmrtné a věčné a absolutní, je to, co si Démon nevezme, neb to zná, on touží po (našem) životě. A je to láska a poznání, obojí je dospění k Nic, poznání je, že na něco přijdeme, a tím se mysl vyjasní, je to třeba i úleva, oddechnutí si, právě od toho démona. Démon má Nic plné zuby a chce život právě. /Jaký to tedy má smysl, život? Proč takováto zbytečnost a šikana?:) Když to je (život), tak se to jeví, že to nemá smysl, a kdyby to ale nebylo, a neproběhl život, tak by to také jakoby nemělo smysl, jakýsi význam to asi má. Smrt musí proběhnout nevlastní rukou, neb démon tu pak bude pořád, on je touha po našem životě a paradoxně to, co nás k sebevraždě dožene (démon), pak je na druhé straně pořád...asi to jde nějak zachránit ale. On je touha k životu, tento mrzák, inertní. /Totiž jakoby se tu vyblbne touha a uspokojení touhy (život) a pak je pokoj. Proč to tady je, svět? Myslím mj. proto, protože být může, není to zakázáno. A my jsme v tom namočení holt. Je to přirozené vysvětlení stejně jako příroda samotná, přirozená. / Skoro veškerá touha, kterou mám, naprostá většina není nic jiného než touha po našem já, velká část zamilovanosti apod., všechny projekce. Proto je důležité uměmt mít touhu nenaplněnou, tedy tak, aby to už nedrásalo, smířit se. ... Toto je úplně jiný koncept než měl Buddha, zde se touha sežere se životem a zbyde vlastně něco jako Nirvána.. / A tak veškerá touha po sobě samém je jaksi samoučelová a je to jen podstavec pro vytvoření něčeho "vyššího". / Prostě bytí se buduje pociťově od základů a nespěchá na nic, výsledek by tak měl stát za to:), ale to už nebudeme my, kdo to bude. / Po smrti také myslím jakoby celý život splyne v jednu "hmotu", jeden dojem, pocit. / Asi si tu už moc vymýšlím, nevím, jak to je. / Dospět do stavu, že život zde na Zemi přijmeme a bude se nám tu líbit, to je kam snad směřujeme...už nebudeme chtít za démonem. / Proto také démona nikde nenajdeme, tam nic není, dohromady s námi dá nic. / Ego je jakoby v člověku byly dvě půlky k sobě tíhnoucí, mezi nimi teplo vysokoentropické, splatlaný hnus, teplo sálající, pohled máme jako když tlačíme na záchodě, dusení něčeho v nás. Neřešitelnost atd., deprese, Ego a my je tedy jako "květinka", co se rozbálí a na konci života zase složí a není z toho nic. Myslím, že to je úleva, také je tam vidět, že po smrti už nikdo na "nás" netlačí, nechce naše já, naše já je již hotové. / Je úleva, že to celé odejde jednou. / Nejlepší je mlčení, pošetilost mluví, i když mlčí, démon si tam něco pro sebe šeptá. Nejlepší je mlčet, i v duchu. / trochu jsem to nakonec zamotal, ale není to myslím v rozporu s ničím, co jsem psal před tím. Snaha vyhnout se problému, u mě konfrontace s tím, že i ve mě je démon, vede někdy na plody, oddalování. / Proto se asi Světlo ptá, koho jsme milovali, co jsme poznali, neb většina je prostě zmar, či lépe příprava na něco "vyššího", co v životě potkáme, láska není věc touhy, prostě se děje, poznání už ano, tedy je asi také odsouzeno k zániku:), našťástí nevíme, po čem toužíme (takže se to nevymaže), ale to ego také moc neví:). /Nemusí se to anihilovat, i když je to vedle sebe, je to už 0. Jen část (mé?) duše je vyselektované neanihilacíni cosi, není to ohraničitelné. Také samozřejmě, duši musíme před egem chránit, uchovávat ji... Jak by toto měla např. zvířata? Asi v nějaké jiné podobě, s jiným zabarvením asi. / Byť se to týká nás je to obecné. Jednotlivec i celek jsou i nejsou oddělitelní.

Shrnutě, je jen Nula, tedy i polarity, co dají Nulu, mohou být, a s tím souvisí i Touha a Vůle. Pak je spojení Bytí s Nulou a to je Láska, Tao, Bůh. Ego toto spojení odmítá, nemůže umřít. A jaký to má Smysl, Bytí? Že to je, je jsme, že ostatní bytosti a příroda a jevy, že to je. Je to zázrak. Přítomný... být v tom, tvořit to. Toto poslední ještě nechápu, trvá hrozně dlouho, než se toto pochopí a ještě jsme to nepochopili. Ještě je totiž asi mnoho nevyjasněného, co na nás čeká. Pak budeme mít náhled a i lásku k bytí a budeme v něm. / Ještě příliš toužíme po smrti, protože ji ještě nechápeme. Bytí je pro nás samozřejmost a záhada, až bude záhada samozřejmost a samozřejmost záhada, bude to ... / Tedy můžeme být rádi, že to je, život, sice je většina asi o ničem, právě proto je smysl ten, že to jen je.../// Probodnout to - ukončit, nesmrtelné ego, hnus, to je úleva vždy, schválně nahlas zavít. Někdy je nejlepší už nedělat radši vůbec nic, neměnit stav.

Démon stále něco chce, ukončit sebe, trápení, tupost, necitlivost, necitlivost i z veliké bolesti..., chce autonomii – hranice, život, lásku chce...Destruktivní se přesně vyrovná s konstruktivním, ale je to více než Nic, je to smrt a život. S tím démonem je to složitější, existuje v nás jakýsi po životě toužící démon a ten se ukájí nad mrtvým ego démonem, spolu tvoří jakýsi pár, typicky uklidním se, popadne mě živoucí touha po něčem a končí to smrtí – nějakou myšlenkou vznešenou egoistickou, tedy

je to jakýsi zkrácený život v podání démona v nás:). Ten smrtelný v nás zažehuje život, citlivost apod., pokud jsme ji ztratili, to řeší hodně ženy toto.../paradoxně tak na mrtvého démona utopenec v nás, pošleme totéž, aby oživil, aby se to v nás vrátilo do normálu. / V psychice to není tak, že něco skončí, jen se otevírají nové dveře a vše je tam nějak naráz.../ Démon je tak jakýsi klaun, šašek, zesměšňuje náš vědomý život vážný, relativizuje ho a dodává mu váhu právě, je to jakási polarita celé psyché, je živý i mrtvý, jako my a spolu prostřednictvím sexuality a libida komunikujeme. / Vědomí, protože je samo o sobě (skoro) Nic, může vnímat obě polaritu naráz, neb obě dají nulu a není tam tak vůbec nic. Rozpouštění se v Nic (tedy bytí – obě polaritu dohromady) se rozpouští v Nic, to znamená spojení bytí s nic (neb nic vzniká konfrontací s Nic, které je nepoznatelné), vzniká láska a láska, to co obsahuje, také dá dohromady Nic. / To o přítomnosti můžeme si to opakovat tisíckrát, a nebude to přítomnost. Přítomnost vyvolává (v egu) nejistotu, co se bude dít dál, kdo jsem apod. a potřebuje jistotu (sebe často). Život (něco) a smrt (nic, absence života) dají dohromady Nic. My tu máme asi opravdu svět sám pro sebe, jen málo se odnese sebou na druhý břeh, proto to, že to tady je má jen význam, že to prostě je. / Úleva od pnutí k životu neustálá po smrti, nechceme to zabít, celý život žijeme a pak už to nemusí být, už je to jedno, už nic dalšího nebude. ... je to pnutí k čemukoli, je mu to jedno, démon utopenec se nudí a nutí k čemukoli, tedy touha po konstruktivním i destruktivním – je mu to jedno – po životě jako celku, tedy „logicky“ je to touha z nepřímé úrovně, kde v přímosti není nic a v nepřímosti je právě ten život (náš?), a touží po sobě, aby dali nulu:), už dávají nulu, ale ještě navíc po sobě touží, aby dali nulu, aby vůbec existovali a byli v kontaktu. / Nejenom člověk a okolí dají nulu, muž a žena dají nulu, ale i otec, matka a dítě či děti dají nulu, asi proto, že platí zákon zachování energie, tedy nuly, jak bylo psáno kdesi nahoře v textu, když se protnou muž žena a dítě dají nulu, je to také tím, že dítě je jakoby oboupohlavní pokud je velmi malé. Takže nula:). Dva přátelé se také mohou vymazat, neb on je já a já jsem pak nic a to je vzájemné, zase něco a nic, ale pro úplnost je potřeba i druhé pohlaví, takže nakonec jde vymazat všechno:) / Už je to vyzrálé a dospělé nyní ... / Jako zde, také to chci ukončit, ale přitom chci žít – aby to žilo...takže tvořím dál. Život je v určitém rytmu a opakování se...a v tom je i jeho krása.

Takové bleskové shrnutí je na straně 201 dole, dále na straně 192 a na straně a AHA od strany 4. Takže už na toto nesáhnou.

Takže k těm znaménkům, lze zavést zobecněná znaménka (a, b, c, d, e ...), kdy nás bude zajímat, zda se daný příklad rovná nebo nerovná nule, nic jiného. Definuje se tedy např.: $a + b = 0$, kde "a" je vlastně plus a "b" je mínus, pak např.: $2 + 3 = 0$ nebo $2 - 3 = 0$, víme, že je to pět, ale zde takto. Protože nyní máme tři znaménka (c, d, e), kdy např.: $c + d + e = 0$ a další: $c + 2 + 5 = 0$ nebo $c - 2 - 5 = 0$. Myslím, že tato logika se v přírodě vyskytuje právě u kvarků a jinde. Pak ještě lze přidat k tomu plus a mínus a kombinovat znaménka (antibarvy kvarků), tak např. v systému c, d, e by bylo: $+c + 1 - d - 1 - e = -1$, možná zase nerovná se nule, nevím:).

Anima muže umí ženy děsit stejně démoničností jako muže Anima ženy (je to on i ona nějak dohromady vždy démon), vlastně se Animus ženy bojí Animy, je to skoro tak... Když se muž povolí, a třeba je i jaksi démonický, ale je vnitřně povolený, (nevyzrálá) žena nemůže jinak, než jej šikanovat, jebat doslova sexuálně, vždy je myslím dobré představu potlačovat, pak přehrát, protože stejně se tlačí na světlo, a neprojevit posléze v reálu, protože tam to nepatří, pošetilost do reálu moc nepatří, ta zůstává v nás.

Asi není chytré se to snažit ukončovat, protože každý, kdo tvoří, tvoří celý život, jen pošetilí geniové ne, takže už nic radši. Lidé moje myšlenky vždy brali jako hluboké, ale falešné, protože jim neumím dát duši. Navíc jen zažehuji a nedořeším danou věc...ale jsou výjimky. většina mých myšlenek byl vždy naivní odpad, ale nyní se to o nich už totiž nedá ani říci.

Prostě jde o imponování ztrátou duše obecně. Je to velmi rozšířený a obecný problém. Proto mi imponuje i to, když je na tom někdo jako já, a buď mi vadí, nebo se ho snažím zachraňovat a pečovat a vidím v něm duši, byť duši právě "nemá" a je šílený a šikanující. Toto je obecně ženský problém, ženy tím žijí pořád, řeší duši pořád, a myslím, že je do nějaké míry součástí péče o druhé. A samozřejmě Anima to řeší. Až když se muž začne zabývat svoji duší, dá mu Anima pokoj...

Tedy co se stane, v dětství nám vezmou duši, přirozenost, a místo ní je prázdno - ego, začneme se hledat venku, identifikovat se. Začneme se bát sami sebe. Vůbec to není špatné, je to přirozené, ale je to veškerá pošetilost, je to hlavní symptom pošetilosti. Tedy duše se nám vezme, máme místo ní ego, něco potkáme, najdeme, hledáme někoho, soupeříme (ego tím že se prohlásí za celý svět má překvapivě hodně nepřátel:), a na konci duši najdeme, ale je již jiná a po smrti ego duši pohltí a zmizí to celé vzájemně. Jen absolutní a jim blízké jevy zůstanou, určité zkušenosti... Duch stojí trochu mimo hru duše a ega, byť s nimi souvisí. Tedy, co to vše způsobuje, paradoxně to způsobuje sebestřednost (ego), protože jsme prázdní, něco my vzali, tedy druzí jsou všichni nějak mnou, a jsem všude a pozorují mě, berou mi něco.... Je to velmi silná projekce. Proto se mi zdá, že jsou druzí sebestřední a jen na sebe, protože jim vše dám a jsem v nich... Potom už vidím sebe a druhé lidštěji, jako bytosti... Bohužel ta projekce zmizí jen u mě, u druhých už (moc) ne. Z člověka, co toto má, tak vyzařuje jakási tvrdá

prázdnota, tlačení na záchodě apod. Na konci individuace jsou pak bytosti jako přátelé a milují se:). V tom dětství, najednou něco nemáme, ale před tím jsme také nic neměli, až když nám to "vzali", často tleskáním okolo nás nepříjemným, tak o tom víme, a o to i asi jde, vědomizace, náhled, neb tam je vše subjektivní, nemůže existovat jen hotový celek, musí být z nějakých částí a někdy se musel vytvořit. Zní to banálně, ale asi to banální právě není. Ono, duše tam stále jaksi je v nás, jen je to takové panické, předýchané... což celou záležitost brání duše vlastně žít. Je to součástí duše. Je to projev agrese v oblasti Erotu. Duše je i o autonomii jak bylo řečeno, potřebujeme ji pro svobodu a uvolnění myslí...

Touha je vždy po nule. I touha po oddělení nejakého slepence - spojenost a oddělenost dají nulu, dorovnání. Protože každý touží po necem jinem je tu mumraj. Existuje i touha - strach prave ze spojení a vytvoření nuly ale opět je to nějaká kompenzace, tento strach má ego a láska jej nemá. Ego schází já (ego), něco, duše a autonomie, ale to nejsou věci objekty a nejdou získat. /// Pošetilost je (hlavně pro ženy) jaksi normální. Udržování se v hlouposti - v nohama na zemi mj...a prave naopak pošetilost dělá i opak... // Žena řekne: ale mě vystíplí duši, já mám právo na... a dělám to same druhým.../ v pohlaví je rozdíl ale nejsou to věci na pohlaví závislé... / Obecně co nechceme aby se dělo nám či co se děje v nás děláme druhým a nebo naopak neděláme, to je zase moudro ...

Takže co dál, v životě je pro mě potřeba mít určitou vizi, promyšlený koncept, směr, zakotvení apod., nejde o to, jestli to vyjde, život si to tvoří sám, ale pro mysl je to důležité. Takže do budoucna hypotéka, jiná práce, či sen jen konference ale i to je hnus, kamarád ..jak už vím co chci..., zájem nějaký, příroda dále...Vím jaký je můj vztah k tomu. Vlastně celý život před sebou valím utvořit s někým vztah, odkládám to na budoucí dobu, duši. A pak na konci člověk jaksi... vše co nestihneme bude buď příště nebo tam asi nebo nikdy už.

Takže teď už na toto a imaginární čtenáře nesáhnou.

Ego je i zdrojem srandy, uvolnění napjetí a vážnost ublížení jež vytváří, stále je to však v oblasti ega vlastně... Takže nyní ještě musím kontaktovat Pjéra, abych mu sdělil jaký je smysl života:), to mluví za vše.

... Proto si smrt uvědomujeme. Abychom objevili, co je to onen svět. Uměli jít tam a zpět. Ten svět není nezávislý na nás. ... Vyléčit tak neurózu světa. Neb to je nevědomí – onen svět jak jsem psal. ... Pak budeme někde úplně jinde. Kdyby zvíře nebylo lidského vědomí, zeptá se nás – co je po smrti? Vy to víte. Jako zvíře to však nějak ví – reinkarnace. Nechápu, jsme „vyspělá“ civilizace a smrti se vyhýbáme. Smyslu.

Dokud bude muž reagovat citově na ženskou tvrdost, nevymotá(jí) se z toho, musí mít vlastní autonomii a také duši a nehledat ji tam. Jinak je stále šikanován.

V tichu je ego spojeno s duší a nevíme to.

Pošetilec (šikanující) si najde pošetilce, co si myslí, že není pošetilí a bojuje proti pošetilcům („intelektuál“) a přenesení na něj svoji pošetilost, aby se jí zbavil na chvíli, je to jako když se lidé topí a lezou nahoru jeden předs druhého a celé se to utápí. / Ego druhých je nepříjemné, když do nás vnikne, a jsme egem druhého člověka, je v nás, to naše ego nesnese, a musíme se vrátit k sobě, ... ono normální stav myslí jednotlivce, obsahuje, je ego, démon, je to v tom, je to – takto vidím svět, pro sebe si říkám, hodnotím, ale jen pro sebe, sebeintimita atd...

Většinou nikomu nepomáhám, neb v tom vidím pošetilost, když někdo prosí na ulici nevšímám si toho, nechci se utopit, ... nejlépe je, dostane-li se člověk sám z maléru, můžeme jen v počátku pomoci, ale každý se z toho musí dostat sám. Pomoc vzájemná je důležitá, ale nemůžeme se v ní utopit pošetile. Je hezké se vzájemně léčit, musím to objevit až časem.

Někteří muži typicky v technické profesi jsou jaksi překrvavělí, přecitlivělí, to je Anima, totiž i díky tomu, že pracují s technikou, systémy, elektřina, což je i pro muže pošetilí do nějaké míry, a chová se vůči tomu jako žena. A kompenzuje to anální chlad. Celkově je to jako bych se díval do análu, místo na člověka, krev a hovna, jako bych se díval do prdele:). Pošetilost totiž spojuje polaritu v sobě, stejně jako láska, proto máme hovno v puse, když jsme pošetilí. Muž ale je celkově anální a vousy atd. to symbolizují. Naopak třeba starší paní typicky provádějí nějaké lumpárny stále:), kompenzují si tím toto k úplnosti, mají v sobě pubertálního chlapce, Anima. Pošetilec neustále vymýšlí nějaké lumpárny:), pro něj démona otupělce, je právě démon-hysterik symbol života, nesmrtelnosti. Tím vyzraje nad životem a smrtí, což je i „cíl“ člověka, ale on jej docílí jaksi hned, předbíhá, není ani život ani smrt. Každý démon v sobě ale spojuje život a smrt. I rozpouštění se v Nic ale může být pošetilí, pouze kompenzační, fetišistické, typicky cesta k nirváně, pokud není pochopen a přijat život a nežije se. / Perspektiva je také docela záhada, zmenšování se vzdáleností. /

Ego nechápe, že tu jsou druzí lidé, ego je o tom, že jsou druzí lidé, ale jakoby to je já všechno...

Když má člověk v sobě svoji duši, uvědomuje si ji, což jsem moc jakoby neznal dříve, tak i lépe odmítá, říká ne apod. Má se prostě rád přirozeně, není již prázdný a je jaksi vyzrálejší...duše ví co chce...

Ty znaménka, to jsou tam vlastně zobecněná čísla, obor reálných čísel, komplexních čísel, a obecných čísel typu "a x", kde "a" je znaménko a "x" číslo.

Každé něco musí mít svoji vlastní absenci, aby to dalo nulu. Myslím, že zatímco tyto dvě věci jsou tam spojené, zde jsou oddělenější a touží a jsou ego. Tedy i tyto dva světy se poji.

Ž si projektují svoji autonomii i duši do m. / Musel jsem se začít starat o sebe základní věci mj. a už utíkám od všech. Cesta k žádný kontakt nikdy s nikým a naopak někdo, filtr.

Až když spadnou všechny projekce jsme sami sebou - plní, úplní, a vidíme druhé jako rovnocenné a zajímavé bytosti. Pak teprve můžeme žít. A je to myslím i o životě po životě. Snad je i proto abychom nebyli nehybní a navždy s pohybu v sobě, neb o ... musíme být z mnoha malých úlomků utvoření, promísit se se špínou z tohoto světa, z okolí, pak už jsme hotovi ... pokud se stále pramá jaký to má význam když na začátku je to stejné jako na konci, tak ten, že to je, někdy to muselo být, zde to vzniká, tam to je navždy, a láska je jiskra, zážeh v nás, svět v nás a spojení s ním. je jedno kolik je lásky, je fraktální, jednoduše, každý její kousek obsahuje celý svět v sobě, právě díky jednoduše světa "v ní". láska je smysl sám o sobě, stejně jako svět. láska jedince a celku (otce-matky) to je. Láska je život v životě a smrti. A smysl života. není uchopitelná, nemůže být, kdyby byla nebude to Taky tím, že tam je ta projekce duše mimo, tak jsem byl schop milovat a nebýt milován, nezajímalo mě to. V extrému je toto v tom - Nic může milovat všechny, miluje je, a nikdo nemůže milovat nic, ale jde to, rozpouštět se v něm atd...Nic má vrcholnou projekci Duše v Bytí samotném. Miluje jako Duch.

Problém neosvíceného člověka, tedy většiny lidí, je úzká zaměřenost (ona je velmi důležitá a je to mužský princip, jeho součástí...), to se odráží v hledání nějakého absolutního něco, toho E', fetiše, (toho co je nevědomé, tedy narážíme na to, svoji nevědomostí o nevědomí), potlačeného hněvu a odmítnutí někoho a něčeho a bolesti, osvícený člověk má mysl jaksi rozklíženou, a chápe, že to E' je vlastně celý svět, celek, úplnost a má vnitřní strukturu, není to pro něj jen černý uhlík neprůhledný. Je to stále jakási jistota, ale už je prohlédnutá, není opakní. Proto osvícený člověk už nedá jaksi hněv v sobě příliš dohromady, není tam kulička v něm, ale plný život plný forem, který je v té kuličce právě, tou kuličkou... Už z logiky, nevědět o nevědomí, a cítit to trochu, to budí velké tajemství, a vědět o nevědomí už není tak silné, a opět vědomé vědomí je zase nějaký extrém...

člověk je už prozralý a nevypotí ze sebe já a hněv a vydechnutí...nejdůležitější je určitý klid na duši, nic jiného.

Ještě přidám další mail, byť se bude asi zobrazovat jako mladší.

Vlastně jsem zapomněl v tom přemýšlení se zeptat a jaký to má, ten svět a bytí smysl: Myslím, že jen ten, že to je, že jsme, že svět je. Už to, že je, je výkon. Ještě to nechápu plně, přičí se mi to, a myslím, že všem se to přičí, přece to nějaký smysl mít musí!:) A další věc, zjistil jsem, že veškerý můj problém a problém pošetilosti je jakási projekce vlastní duše, já, autonomie ("ukradené"), do druhých lidí. Proto i chci všechny zachraňovat, proto se vlastně bojím sebe apod. Nějak jsem zapomněl na duši, a odkládal ji. Takže to jsem chtěl ještě napsat, bez toho by to nemělo smysl:).

Ať se Vám daří ať jste spokojený. Mějte se pěkně a pohodově. Tomáš

právě ego tento smysl nechápe, a přičí se mu to.

už jen chodím do přírody a pozoruji vše kolem.....pošetilost být mladý starý.....ve stáří už člověk nic neřeší, módy už jsou automatické, a už je všechno jedno a užívá , ví co chce, užívá si života konečně, ale to už je pozdě a umře.

Smysl je ten že to je, tedy i je - bylo a je - bude.

Když pomyslím na nic v sobě, ticho, démon začne skákat do stropu, začne být v hlavě ječení, nevyjádřený křik z daného dne apod. Ticho je velmi podobné stavu lásky a stavu Nic, samotné Nic je již moc technické, ticho umí být laskavé i děsivé, je v něm vše. A je v něm i pbsažena pošetilost - typicky dva lidé si povídají a najednou umlkonou, dojde k jakési blízkosti, která je vnímána pošetile, není to negativní, najednou je to teplé vnitřní a blízké. Ticho je nejpřirozenější stav mysli, ale srdce bije,

zaplňovat ticho láskou, rozpouštět se. Ono rozpouštění se vede na stav posmrtný myslím, tam se na nic neptáme, tam se rozpustí samotný pozorovatel, my, skořápka, ... tam je již jedno jestli jsme nebo nejsme a není to negativní, je to štěstí a spokojenost, prostě láska. Pokud si tam budete stále dosazovat sebe jako pozorovatele nebo naopak tam žádný nebude, nedostanete se tam... já tam nejsem, neznám to plně, jen napůl, jen odhaduji. Na to se už člověk neptá, je to svým způsobem po smrti už nic není, ale není to prázdné ... Světlo a láska je jako svět či život v kostce. ... Když se dá důraz, pomyslí se na ticho, démon se oddělí od ticha a je samostatný. Proto, chci-li se uklidnit, stačí vše změnit na ticho, neb to je nula, a může se utvořit svět nový, ten starý už se dostal do neřešitelné situace nějaké:). Z ticha se polarity vydělují. Ticho lze v sobě prohlubovat a je cítit jak naráží na demony cestou dolů, bojí se spojovat s nic, protože to utváří lásku, jednodušnost, klid ...Ticho je vlastně ta báze, Tao atd. Když jsme v sobě v tichu umíme přijímat a i odmítat. Stále je to o tom, že je něco a nic, je to snad i to, proč když se na něco zaměřím, zmizí mi to, jako ryba ve vodě, totiž svět není něco, je něco i nic, zde i tam na onom světě či jinde je něco i nic, jsou to úplnostní světy... Do ticha pak můžeme pozvat i lidskost, když na to přijde, ale ne jako lest.

Sny jsou kompenzace stavu vědomí ve dne. Takže, když se mi stále zdá, že před něčím někým utíkám, tak toto potlačuji přes den. Asi jo, před ničím neutíkám v jistém smyslu, únik je život, život je neustálý únik před smrtí, tedy i před třeba dusným prostředím někde. Když utíkáme před něčím, je to radost a život. Myslím, že civilizaci máme proto, abychom se naučili v ní žít, chce to být velký duchovní mistr, aby v tom člověk přežil a odvahu to i chce. Přirozenost je v nebezpečí utéct nebo útočit nebo zcepenět, ale třeba v hromadné dopravě člověk se musí naučit jaksi vše najednou v sobě nějak mít a provádět, je to vlastně integrace zmíněných jevů, autobusy tvoří duchovní mistry:) Jsem i nejsem mistr, když by se někdo pošetile ptal.

Smrt je jaksi s vyšší úrovní těžší a těžší (smrt "komponent" světa), virtuální částice to má dokonce vlastně spočtené, kdy zemře, foton umře snadno, ale zvíře už před smrtí utíká a člověk o ní dokonce přemýšlí. Po smrti už je to zbytečné o ní přemýšlet asi, a je to hodně zbytečné a marné i zde. Bůh už to má nejtěžší umřít, už mu to ani nejde vlastně. Opět je to jakási tendence k sebezáchově bytí před Prázdnem. Pěkný příklad je také se stromem, strom opadá, padají z něj žaludy pod něj, část shnije a zase tvoří obnovu, něco nové, ta jakási autofágie je ego, ale i trochu duše, udržování se tam, kde jsem, ty nové věci jsou pak zářivé, blyštivé, nové, láska je hodně o této hysterii dá se říci, ale láska je když to vše jaksi se slije v jedno a ještě navíc rozpouští v Nic nebo v lásce, to je totéž, výsledek je stejný. Další věc, význam hmoty ve vesmíru pomalu s věkem slábne a roste význam mysli, stejně jako v životě člověka, ale na počátku a na konci jsou obě entity fyzicky a psychicky spojeny. Také by měli tvořit nějaký komplementární celek a nejlépe, aby dali nulu. Démonické věci nulu nedávají a netvoří nic nového proto, jsou moc bláznivé nebo moc oddělené. ... Takže, no vlastně ... psychika nikdy nevidí, nesáhne si na hmotu, není tam nic, a hmota nevidí psychiku..., ani hmota, ani psychika nepopisují něco reálného, protože nic takového neexistuje. Také platí, když něco spolu nekomunikuje, také to dává nulu, neexistuje to vzájemně...ale z jiné soustavy už třeba ano...

Relace neurčitosti - tam je koncept Nic jaksi patrný (byť se nemusí jednat o toto Nic), jsou na sobě vzájemně provázané veličiny, jedna bez druhé není, a rodí se zničeho díky tomu, že jsou provázané takto. Relativita vždy skrývá v sobě prázdno. Je to sice statistická věc, ale je to v tom... Z toho Nic by také mohla plynout dokonalá nahodilost kvantové teorie - že za tím nic není, nic za tím není, jen Nic. Nic dokáže zázraky doslova.

Někdy je nejlepší být hloupý Honza, ale pak se staneme třeba zase obětí zneužívání, nikdy nejde najít správný mód. Potřebuji už jistoty, jistou stavbu...Výdechy po práci dále...

Už by to mohlo být všechno cítím. Už musím být zase normální.

Uz nemusim slouzit Panu co nema autonomii uz (mu) umim za sebe rici ne. / Urcita hloupost je velmi dulezita a zjednodusuje zivot. /Az uplnost (v podobe lasky) dava smysl a ta je az nakonec. / Dite se boji demonu a stary uz ne, uz jim i je totiz. / smyslem v zivote je i setkat se s nebezpecim a umet mu celit. / Projekce jsou asi i proto kvuli tomu objevit, ze tu nejsme sami..projekce jsou nastroj rustu...a obecne tohoto sveta...miseni se...stretavat se. /Hledet si sveho mit sveho neco.../Pauza od rodiny a neco dokazat a vedet co chci (az do smrti) je dospelost. /Me hovno nesmrdi ... a treba i: a to tve ale ano, to je zacatek ega./ Se s nami nebavis - to je to proc se s vami nebavim. /

Muz kdyz pusobi ze ma proste pravdu je to problem...musis byt silnejsi nez on abys jej prekonal je jako animus a demon ma to podpreno silou a Lgosem. Dava to rozum! Absolutni nedostupnost posetile.../ Uz ted muze moc nechci...jsou jak mnoho povyku pro nica takove jsou zeny take. o tom to je - nechci ale vladne chci - obe pohlavi me nici i je potrebuji atd...stejne me nemaji muzi radi a nechapou touz toho bylo dost. Pauza od vseh lidi...Cely svet je nevedomost a hysterie a (ego) a mnoho povyku pro Nic.... pro Boha, i proto aby se Nic nenudilo:).

Vecer projeviti premoci zvukem nahlas v tichu vydanym ze sebe...tim uvolneni.../Pro me je nejlepsi "bojovat" tichem neb v nem je vse. Tam smeruji. // Clovek uz vi co je dulezite...duse byt s nekym poznani laska svet priroda...Ticho vse relativizuje. ... / V panelacich nekterych probiha zvlastni komunikace - jsou slyset lide nad ale oni me uz slysi daleko mene...jednosmerna komunikace v prirode je...vyzarovani jednim smerem. / Kdyz uz to je nema clovek z toho strach paradoxne, laska je strach vlastne, transformace samotna...demon udela frašku z cehokoli a tim jakoby rekne, co je opravdu dulezite.../ strach na sebe bere nekaka blbost vždycy aby se vyjadřilo co je asi podstatne...tyka se to vsech strachu vlastne. /Touha je o strachu a je to oboji jasi i neopravnene, neb stejne tam ta druhá polarita je nekde. ... / Byt spolu a bez komentaru - ve vnitřním tichu. / Pošetilec touzi aby uz jeho duše opustila telo, a tak je mimo a druzi si jej berou, ale moje duše nepatři druhému cloveku. Vlastne na co si ti lide hrají, že chtějí mít duši, svoji či nekoho, duše není objekt. / Musel jsem byt hrozne nesnesitelný.// Mít tak deset milionu či trochu víc, koupit si byt něco rozdat a pak už si jen vybírat rentu na základní žití, narozdíl od zbytku, nezešlel bych, jsem smířený od mala...neustále mě něco obtěžuje...až asi časem bych poznal, že to není vše...// ... clovek, jeho srdce, v nehlubší přirozenosti, chce aby tu byli nekak druzi i on, a tak to je i po smrti

Snažíme se přesvědčit sami sebe, že to má smysl to kolem nás ... pro cloveka je dulezite proč, až pak řeší jak a to je podružné, jak říkají filozofové jsem četl na wiki nebo kde.../ smysl mají vzta mezili d a s okolím a výrobky a to je problém Smysl se dá hodnotit mírou schopnosti ticha v daném prostředí. Smysl má právě jakási úplnost protkaná životem, to že je druhý a že je i já atd.... / Pošetilost se dostaví, ztratí li se smysl. /

Když muž povolá a je pošetilý, typicky vlastne ztvárňuje ženu, je jasi zákeřný např. a náladový a tak mu žena převdede, že to moc neumí a on se stáhne a platí to i naopak, archetyp muže v ženě je neměnný, proto tam je, aby všem připomínal danou entitu...//Démon vzniká typicky z potlačeného odmítnutí něčeho, začneme se plnit hmotou, je to vak naplněný hmotou či hnisem a nejde se jej jakoby zbavit, je to příznak toho, že musíme něco dělat, uvolnit se, nařezat jej (hranice), či mu dát cit, oboji je snaha aby začal zpět cítit a byt normální - abychom byli zase normální, je to jako kdyby ženě zašili vaginu a srostlo to tam, zahlcení, pohlcení, (muž tohoto démona asi neřeší a tím to vyřeší neb to démon chce ten zájem, a háže to na ženu, aby to řešila ...)... typicky mě nutí psát tento text vlastne a psaním se jej snažím vlastne - mít smysl, objevuje se, když není smysl, kdybych toto už nedělal a nepsal, byla by to velká úleva pro mě, odpadl by velký kámen, velká duše ze mě, ... představuji si - už nikdy s nikým vztah, nikdy nikoho nechci do smrti, neb jedině tak ... jinak s tm vztahem přichází určitá sladkost, potlačené ne, autonomie, zahlcení objektem, někým...něčím...// Odmítnout to tam už víckrát tam ne, nepoučíš se.. to si říkat, to pomáhá, i když tam jde clovek druhý den zase...//zaknučet stačí málo, aby to bylo slyšet, schválně, to ulevuje mi, od ztuhlosti a neuvolnění...a žádný spěch. ...// smíření .. představa vnucující se - jsem ona a jsem s ním, z jejího pohledu spím s mužem /... ale vím že právě musím svoji duši rozvíjet a mít v sobě, ne tam...// přitahují se opačné polarity, ale i stejné polarity, svůj k svému, to lze chápat jako opět dvě polarity, oddělené totéž - lze to chápat jako nejsem zde, jsem tam a to dá nulu opět (nic a něco), muž si v ženě projikuje ženu, ale i muže sebe (prázdnost v ní třeba), ... // Takže skončit toto je velká úleva. / Když se clovek vrací k sobě, ke své duši, už je jakoby dospělý až starý a chápu pak, že vše na čem lidé pošetile vychytrale lpí, třeba na rodině, je upjaté a už je to neděsí, není to už že něco nemám, a oni jo, a tím vydírají jakoby..., spěch je děs.../

Ego také musí pochopit, že to samé mají i druzi.

vždy jsem měl na ego vázané bozství což asi není běžné a kompenzoval jsem si tím ponizením...nyní vidím tupost a e' ve všech lidech... žiji již v jakemsi post vire v boha, ale na rozdíl od falešných vím, jaký je smysl a co je ego a že smysl nemá... a jsem jasi hluboce zraněn což ego nerika nebo naopak tím vycitá druhým..., status boha mi nikdo nevezme už. božství si projikujeme a je to největší negace co vidím ale vše je ok i není vždy...musí to tak byt, je to nejhloupější a nejtupější a nejzarytější věc ve vesmíru, narážení na sebe sama v sobě a spojeno s agresí a zlobou--- a je to zdroj nesmyslnosti počínání všude kolem ... je to neskutecne az - mít to takblízko a nevidet to...jsem již v a' po e', ostatní směřují právě k tomu e' zatím a nemohu se s ni bavit...místo abych odmítl, sytíš své ego, překrouť se to v úplný opak, ne, je to dokonalé a super...o tom je ego prave. Obalí se apod. ... ve společnosti jsme vždy hloupejší neb nevíme co máme čekat je tam skryta agrese a nemůžeme byt otevřeni... bylo to potřeba odmítnout všechny kolem, tupost..ale bylo to vyřešeno právě takto...hrajete si na bohy ale pak přijdu jaa hra skončí...koneckonců i démon je projekce, ego si projikuje ego do ega, prázdnost, vykradeno si projikuje sebe do druhých...my boha tvoříme a on nás...Nechte mi me bozství. To asi nechcete prave.....prostě nemůžeme spolu byt v jednom kotci...v ego je také hra na jednotlivce a celek, kde ego hraje roli celku -silnějšího, u ženy je to pak jednotlivce, který je ten celek. Také v celku se jednotlivce schová, rozpustí apod. Stejně to funguje i v lásce princip je totožný. Rozdíl je v tom, že láska je v nitru a ego na povrchu myslí, archetyp ega i lásky je spojen vyzařují a lidé padají.Typické, je to vyřešeno, ale ta neřešenost tam zůstala. O tom ego je...Typicky tam je jista zatuhlost a zatuchlost uvnitř me...ego typicky - máme říci ne, nerekneme a dosadí se ego, které to ne substituuje a nalhaváme size jsme dobří a odvazní atd. A víme že to tak

neni ale prikryjeme to lzi cimz na to jakoby vyzrajeme...Tot realita.Normalni prostupna atmosfera mezi lidmi a nejednou jeden uvnitr znehybni udela mrtvolku a to je typicky silene - i laka na to abyste jej zneuzili neb je nyini plne dostupny - mrtvy, je to lest samozrejme a mozek tonedokaze racionalne zpracovat..., ale hlavne je to forma obrany, ustrnuti, inertnost, zahada, neresitelnost, e' uvnitr, nekomunikace najednou...///nejsem ustraseny nekomunikativni jak by se mohlo zdat...Demon dorusta...Je to ukonceni ulohy reprodukce je to ja me dite uplnost nula.Demon je touha mit dite neb on je to dite co se dere na svet. Proto musime mit zmrveny zivot abychom chteli deti ktere na tom budou lip. Takto demonicky to vidime my resp ja, prirodni clovek to vidi lidstejinedemonictěji...demon souvisi s nelidskosti a naopak s lidskosti - depresi.

Zaver je dulezity proto ...

Smysl je dosti ve spojovani polarit.. ale neni to bez oddeleni...

Ego je prave o tom uznani a cti od ostatnich -spolecnosti - kolebani se v bozske polevce od zakladny....buh je jakesi vyssi sjednoceni.

Jde o jistou citlivost v nitru prirodzenou ... ta je narusovana...a opet relativni, zde se o ni bojuje, o toto jde, to vytvaret a hlavne udrzovat...utvari se to prave tim ze to neni jiste ale ohrozene

nejhorší je že tomu lidé tady věří všemu kolem, identifikace atd.

Hnev na system mi nevezmou. /Stve me projekce zen na me/ Je to o překvapeni ty vydechy, překvapit druhe rici ne te situaci zpětne / Neverit taky vsemu co pisu je to osobni zkušenost.

Padnuti projekci nakonec zpusobi ze jsme sami sebou plne a zaroven uplne pruhledni - otevreni.

Asi to ma smysl ze to je.

Smirit se s vecmi ze tak jsou i...nikoli uplne.. Vim ze to chci ukoncit aspon...

Lidem kdyz se zjevi bozstvi tak je nezajima oc jde ale co z toho...nejsou totiz v nem.

Jdeme agresii naproti kdyz ji mame potlacenou pritahuje nas jako prazdnost hmotu...a take ji chceme videt jinde na jinem ...

Demon rika ukonci (me-se) nebo zij, hysterik se tim radeji udela tim demonem a chce jej a plni funkci demona posetile - to neni ukol pro cloveka,... demon jako kazdy chce sebe a neco navic -zivot...

Zapomněl jsem – i mužská energie je utěšující, přišel jsem na to – moje mužské já utěšuje a je oporou duši pod ním. Tedy i ženská energie bude ... žena se vyžívá v urychlení, což je nesnesitelné, duše potřebuje klid. Někteří, každý, potřebují své problémy vidět na druhých, třeba vztek - vinu. Do extrovertů si projikují démona. Démon je mrtvolný ale i je vzpoura proti smrti. Démon je i přecitlivělý.

V egu jsou i rodiče, hlavně u narcisů...// Celek a casti -smysl. ///Demon zabiji neb chce dusi, zivot atd...kterou mu vzal pry nekdo, vy.V krizi zjednodusit si svet nebavit se s nikym Vedomi muze naraz videt obe ci vice polarit.Lide chteji videt svuj potlacený hnev a citi se z nej provinile ve trech vecich -ze je to hnev zlo ze nerekli ne a z toho to vzelo a ze to prenaseji jinamUz s lidmi ne moc...Clovek a demon nebo bozstvi take daji nulu.Ponor či kontakt s Nic dává intuici a působí, že svět je v základu "intuitivní"...Bez masky v podobě ega to tady asi nejde, mam tak silne ego ze jej radeji nepouzivam (typicky ta sobestacnost -samota je ego - nikoho nechci), ted navic tento text, to kazdemu spadne celist, ego je vyhnuti se primemuboji, srovnanim toho co jsme dokazali, a s timto se nemuze merit nic co bylo doposud vytvoreno. Delal jsem to i proto abych mel od tech bojuvek pokoj a nemusel se s lidmi bavit a mel od nich odstup neb ego se bojipohlčení a pravdy. Mit neco, zbran, co je odrovna a nepusti k memu telu. Pokoj od vseh tech kaslalku. Bytost neresi kdo co udelal vyznamneho. Lide obdivuji ale i zavidi a chteji te sesadit, ale s tim si ego poradí svymegem:). Ego tvrde maka aby pak získalo fiktivni uznani. Problem je se s tim uplne ztotoznit. Ve vyssich kruzich je ego jaksi v norme v nizsich ma zas silnejsi deficit a tedy i specificky projev. Pohlazeni po egu a dusi:). ...Nezřídka se stává, že roli smyslu místo Duše-Ducha plní Ego a to i projikované např. na rodinu. ... // Když někomu vzali du nechal si ji vzít, tak zaplňuje čím se dá ... // Ego je sice snílek, ale je zároveň i jaksi velmi racionální ošuntělé a na zemi, v mezilidském světě normality ... // na jedné straně stojí příliš vágní oblast niterná a na druhé straně příliš konkrétní a mrtvá, odumřelá oblast ega, takže to dá nulu:).// Aby to šlo vydat, musí se toenkapsulovat - říci, že je to výplod vytržení a musí na to někdo známý napsat recenzi kladnou. A ještě lépe, že jsem to našel ležet někde venku v popelnici a napsal to

neznámý pošahanec.... Vedet kdy se ma prestat...nějaké shrnutí je na straně 192. 12 Vůbec si od mala neuvědomuji že zemřu, nemoc a smrt, smrt je ohromná úleva, propíchnutí tuposti v sobě... A to bylo vše? ... Pošetilec nemůže nechce umřít - umřít se dá totiž jen skrze kontakt se sebou... /Když už ego jsme, na čas neútočí, ... zasloužení si být nemocný. Prozrání, promísení nemá již moc strach. / Duše či pošetilec se maskuje braním duše jiným, tím je duše jaksi stále přítomna byť nepřímou. //Rada - jsou či mám důležitější věci. / Když lzeme vlastně pravdu i tu lez co tu pravdu kryje a cele to - vyzral jsem - je to agrese kterou se vy bojíte projevit,... ale on taky... /Projekce - zdroj neresitelnosti. Smrt ti nikdo nevezme. Dost zmizela odum a v me a jako projekce, když se snažím v sobě uvědomovat duši. Hledání = hledání duše. / Co je 3D neprime je 2D prime a naopak a da to nulu, 3D prazdna koule a protínající 2D rovina da nulu. Asi proto, protože plocha má nulový objem a naopak. 14.9.

Prudce vydechnout a ukončit pracovní týden v pátek.

Racionalita vede k tomu, že se stáváme neprůhlední, hmotní (hmota je také iluze, neb zákon zachování říká, že nic neexistuje, ve vesmíru, jako celku se energie neustále rovná nule nebo velmi blízko nule, zachování energie prostoročasu a energie dává nulu, ano, vesmír se mění v čase, tedy energie ubývá, např. fotonům s rozpínáním, ... no i když mi narůstá množství vakua, tak vakuum je zase nula a hlavně gravitační potenciální energie se vyruší s hmotou...zase něco...).

Pokud se chci vrátit k sobě, např. si představím, že se přemístím, přemístíme do přírody, normality, bez civilizace, do ticha ... hrozný jekot z toho se ozývá, ve mně, v druhých, jaksi se noříme zpět, k tichu a nic a hrozně to bolí a ječí se u toho, v takových vlnách, postupně se propadám dolů, cestou se tím jekotem, citovostí likvidují zatvrdlé věci (E' - měknou, ničí se ultrazvukem) a naopak věci moc měkké povolené dostávají tvar, obecně se proniká dovnitř (tvrdosti, měkkosti), obojí má společné to, že je to neprůhledné... a dole je báze, normalita, vydechnutí. Ze všech těch aut a civilizace ječím, duše z toho ječí. ... není o tom, že bych chtěl být primitiv, je to cesta k sobě jenom. ... Je pro mě hrozné, že kluci necítí, že nejsou na kluky, se nemají rádi, nechtějí být spolu a dotýkat se, bříšky prstů, cit, odumřelá Anima v tom, příroda, to s tím souvisí, změna na cit, ale není to spojeno s ženou, ale s odumřelou Animou – celé je to mužské... šedivé noviny a toaleta – vše je to projekce procesu ve mně... Racionalita tak vede na neprůhlednost a pohlčení hmotou, zatímco iracionalita na přílišnou prázdnotu.

Démon nenávidí svobodnou vůli, protože tam je prostor pro zradu, kterou paradoxně nenávidí, bojí se ji a imponuje mu.

Starý strom už méně a méně řeší, řeší se atd... a prostě už má v sobě odumřelý kmen, ale bojuje stále nějak...

„Tam“ už nejde odlišit, co je světlo a stín, vše je dobré, proto zde se tyto věci naučit (i) odlišovat, zde se to tvoří a tam to je, ale tam máme pocit, že tam se to tvoří a zde to je. Právě až ta kooperace ten svět, ty světy tvoří. Tvoří se na obou stranách, a je to na obou stranách, ale ty světy si nejsou rovny, každý je jiný...Celé je to ale naše vize, s realitou kolem nás to nemusí mít mnoho společného a může ji to ovlivňovat tak jako myšlenka (ano i ne), integrace psyché a fyzičnosti ale asi existuje... „Tam“ dochází ke kompenzaci života zde, tedy je tam ráj i peklo a obecně si tam dopřáváme vše, co jsme zde nemohli, proto, abychom docílili úplnosti a mohli stanout před Bohem, úplností... typicky po smrti jsme v nevědomí, nevědomí je ale spojeno se světem kolem nás, s bytím, skrze Nic... tam již pak nelze odlišit, zda je to fyzické nebo psychické...

Už mi tu končí definitivně bydlení příští rok, není dobré být na jednom místě (Praha) od narození do smrti, ... ale zase péče o staré rodiče potom, nějaký kompromis nebo naopak rázný krok ...

Hlavně, že tady rostou další generace...

Tak už jsem mimo vše, jak tomu bylo vždy a tak je mi dost nejlíp... / Když se poodstoupí od duše, je to ego (ta duše). Duše, aby byla živá, potřebuje právě svého dvojníka - ego, ale oni jsou i nejsou oddělení a navíc, tento svět je pro duši ego-smrt, a je to i naopak, tento svět je pro duši život a tam je smrt. Náš svět i hypotetický onen svět jsou svět úplnostní, možná že jejich spojení je v konfrontaci k něčemu opět jinému, již vyzrálému, spojení našeho a onoho světa dá dohromady nulu nebo něco hodně blízké asi. Zase chytrá horákyně:). / Nic je nula, nic je pouze zápor. / Nevzrálost duše se vždy kompenzuje egem, v raném dětství ještě ego nemáme, v úplném stáří už také ne, ono je symbol smrti a vůči němu se váže až lepší s ním život (vyhranění se, definování se), proto v úplném stáří už není potřeba, k autoritě už není potřeba ego. Ono není potřeba i jindy, ale tam je to jasné. Člověk se jakoby stane životem i smrtí zároveň, a není to démon, je to duše vyzrálá. Duše zraje pomalu a jeden život ji často ani nestačí. Je to celé fraktálovité, máme semínko (A+E), to vyžene výhonek E, a A jej pomalu dohání a kmen či větev mohutní a stává se A+E, a zase vyráží nový výhonek z větve...duše zraje pomaleji. Duše je z vnějšího pohledu neřešitelná záležitost zamotaná, duše viděná „zhora“, nesubjektivně, je ego. Duše je pohlující, proto muž vylézá jaksi nad ni, stejně jako dospělý člověk nad dítě, musí to tak být, duše se objektivizuje i, stává se i E' či E'', a to vnímáme i jako Boha. To není vysvětlení Boha apod., to je váš starý nemožný přístup, musíte si přečíst celý text, abyste porozuměli. Božství je příliš

živé, a musí se umrtvit v předsudek či fetiš, v E'. Stejně, za pár let, se na toto budu dívat že jsem byl idiot, a nezralý a nežil moc, a nepomáhal a nebyl lidský a nebo byl takový a takový, ale spíše to směřuje k samotě, ... k čemu ti je tvoje duše, když jsi byl sám? ...ale být to muselo no.

Duše vyvrálá vidí věci jinak, třeba někdo řekne – to je zrádce národa, hele co dělal, a duše řekne s politováním „chudák!“ – (České nebe)....

Není asi od věci někým být, něco dokázat, ale je jaksi trapné u toho zůstat (Pjér), stát se svým kliše, zůstat mladý navždy, to se týká myslím i ženy a muže, naší civilizace atd. Už to začíná být kliše – muž a žena.

Nemoc nám oznamuje, že něco neděláme ok, že je čas na změnu, že je čas si odpočinout. Ležet a nedělat nic. Můžeme si to ordinovat i jen tak...

Zde je pomoc druhému bezprostřední, a tam je neopakovatelná takto, proto jsou jisté věci, které je potřeba provést jaksi zde, protože tam nemají onu bezprostřednost a opravdovost a nevědomost asi... nevyrjí se to matice bytí.

Vždyť jsme všichni lidé a nemusíme se sebe bát, druhých, na toto nějak zapomínám, zapomínáme, stavíme si barikády mezi sebe, jsme démoni.

Manipulace je zdá se o tom, že někdo ze sebe udělá démona a je tím kým není a manipuluje, působí na iracionalitu, a je bohem a druzí jej jakoby chtějí (sebe) dostat zase k sobě, člověku a tím se jím zabývají atd...

Duše démonu imponuje, chce ji mít pod kontrolou, aby neřekla něco, co nechce slyšet, třeba že existuje, nic jiné neříká, je to to nejjednodušší co může říkat, nebo naopak nutí člověka k větší autonomii, dohání jej až k šílenství (Duše stejně jako Duch na sebe bere podobu démona), démon ji nechce, chce, potřebuje ji, je jeho, je to on, daný člověk... A celé to je moje projekce, toho co je ve mně, na druhých zjišťuji...ale řešit to? Nejlépe tak, že si uvědomovat svoji duši. / Duše a ego = „0“, na počátku jsme sami sebou, jsme v nule, pak něco z vnějšku udeří a musíme se opět hodit do nuly, cesta vede přes ego...a to se děje fraktálně časovou – dětství a pak si to neseme celý život a i drobné šarvátky během dne.../ Cosi nechutné vidím v něm, je lépe si to uvědomit, že se mi chce zvracet z toho, vyndat to ze sebe, vysrat to.../ Dále psychopatický démon říká – hrozně jsi mi ublížila duše, chtěl jsem milovat rodiče a oni mě nechtěli, duši nenávidím, a navíc, ty se mi směješ, že máš moji duši – ne, jsi na tom stejně jako já, jen děláš, že máš něčí duši, ale taky jsi ji ztratila – směrem ke mně mluvím...

E' je opravdu důležité, je to celý svět. Ale lpět na tom, jako na sobě, nebo v to věřit a upínat se k tomu, je právě ego...

To Světlo, světelná bytost, přesně ví, jak se k němu dostat, vše si to „řídí“, či děje samo, zážitek NDE, hrůzu i děs také...vše je to pro dobro. ... A veliké poučení je nechat druhé být jací jsou, je to jejich volba, já mám také svůj svět, .. takový jací jsou, jací jsme...

Možná bude i určitá paralela mezi démony a lidmi a částicemi a „duchoidními“ částicemi, které budí k životu částice a podporují je atd..., možná to jsou supersymetrické částice, možná něco jiné, vlny se tomu podobají...

Lidé asi nikdy nepochopí, že jsem sám, a po nikom netoužím a jsem usměvavý přitom a šťastný, totiž je to to schizotypní hluboké „zklamání“ lidmi, nechápu, proč lidé dělají scény, že někoho chtějí, ... ať se vydám, kam se vydám, cesta je slepá, jedině k Bohu to mám otevřené od mala... ale je na čase si toto uvědomit...a ... Má to výhodu, že člověk jaksi nevyhoří, protože je smířen od mala a nemá z toho pocitu viny vnitřní, možná...

Vše při starém, zkoumám novou formu matematiky, ty tři polarity a řeším tím abc konjunkturu nebo co to je:)). Kamarád mě teď nechtěně navedl, že vlastně by měla být i „jedna polarita“, tedy něco, co dá nulu a je to jeden objekt, jedno číslo, je to samozřejmě nula, ale i jakési nulové znaménko, totiž znaménko je jakoby třeba +1 krát dané číslo, - 1 krát dané číslo a zde je 0 krát dané číslo a to dá nulu. Takto uháním hrobařovi z lopaty, utíkám pryč, od sebe, a jsem kašpar:), ale i je to vážné.

Aby se nemyslelo, že to dělám pro sebe, to že tu píšu o sobě, dělám to pro stejně postihnuté a pro své stínové já vlastně také...aby se vyléčili také, ale právě že tím se nevyлéčím, když o tom budu jen psát...jen trochu, jako když chce člověk něco sdílet...

Vždyť oni se vlastně milují, duše a ego, jako žena miluje muže (odumřelost jakousi ztvrdlou) a zažehuje tím v sobě lásku, tak duše miluje ego, a i muž v sobě zažehuje lásku ale celé to je o A, duše a ego, zůstává to v A, není to nad či mimo, mužské...

Vždyť jsou to všichni lidi, mají city, byt' to není vidět ... i já jim přijdu jako nepřístupný nebo spíše nějak jiný asi

E', duše, ego, Bůh je vlastně totéž.... je to transformace i objekt zároveň, jako by symetrie byla, že transformace a to co je symetrické je jedno a totéž, tedy není tam žádná rovnice, je to 0. Nema to dvojníka, je to unikátní - svět, přesto to není jen objekt, je to celé v sobě transformace. Rovnice je myslím i nerealisticky nastroj k poznání světa... navíc říká ve výsledku že něco se rovná jen jinak zapsanému (treba jen rozepsanému) a to je v konečném důsledku zase 0. ... spíše než samotné objekty jsou zajímavější operace s nimi... co když něco přejde v něco jiného a nelze tam už dát rovná se? je to již mimo zákon zachování a příroda toto zna asi...my neumíme opustit zachování se, Erosa...Ted jsem zde sám proti sobě neb to míří mimo něco co dá hezky nulu ale třeba to tak ani nemusí být...matematicky to třeba moc významu nemá (a se mění v b), ale realisticky třeba ano...možná že jsme dosud objevovali zachovávající se věci a takový popis je neúplný...tedy "nerovná se" sem také asi patří... ono je to možná i sloučeno - zachování a nezachování v jednom, samotné nezachování asi neexistuje resp bylo by to Nic....Rovnice jsou příliš ztuhle, objektivizovaný vztah (věcný) a podobají se tak ego a ego je i zplozující)...Problém je asi v tom rovná se...příroda je $a+b+c$ a tot vše - je to proces i objekt a nemá to součet ... trochu se tím rozvíjí úvaha a jiných než kladných a záporných čísel ($ax \quad bx \quad cx = 0$) - stejně je to vždy nula můžeme si hrát jen s pravou stranou...ale tím jsem odesel od problému nezachování se.../ Musím jít do samoty a přírody, k E', abych vyfouknul nafouknutou hlavu, šum, jinak zbláznění se...i kontakt s tvrdostí - ale to je povrchní léčba, jako dát si lek. / nakonec je extrémní extrovert tak posednut A že se orientuje na sebe sama E uvnitř, podobně introvert naopak./ Nic a nic nemusí být striktně oddělena, mysl dokáže michtat, to je její ohromná výhoda, je i spojitá, tedy jakési Nic+nic, Nic to nemůže být nikdy ani nejde zažít ani nelze racionálně uchopit, být v tomto jsme na tom možná lepe. / svět je uzasný tím že tu máme volnost a že se zde tvoří. / V 99% disputací nejde o to, o čem se mluví, ale o agresi, která je tímto i mírněna, a když začne někdo být agresivní, je buď ten špatný, co se neovládl, nebo je ten správný, co vyjadřuje, co je skryto... rozum je tam vlečkou iracionality. Je to pošetilé a nejlépe je se tím nezabývat. / Co se týká smrti, jsme velice pozadu, souvisí to s tím, že věříme, víra je symptom ztráty Boha, ... nejde vést rozhovor s člověkem, který je schválně zaostalý a nechce poznávat. Existují směry, které si vymyslí nesmysl, čím větší nesmysl, tím bohužel více na pozadí pošetile vlastní smysl, např. ženu či život (žena není život ani muž není život). Nemohu se bavit s někým, kdo věří a zůstává v minulosti a nebo nevidí úplnost. / Člověk má tendenci svoji duši odevzdávat, vidět jinde, objektivizovat, je to i princip opouštění těla po smrti, pošetilec už chce zemřít a tak je mimo sebe. / Je tu veliký tlak extrovertů, bojí se jaksi ticha introvertů, hlubší úplnější pravdy, a nejradši jsou, jste-li předělaný extrovert samozřejmě a vyhýbáte se pravdě a "víře v Boha", extrovert ve vědomí důsledně likviduje všechno E', je to podobné osvícení v tomto směru (vymizení já – smrt, neschopnost být, tělo nemůže fungovat, není čeho se chytout...), proto kompenzačně si představuji, že jsem s těmi lidmi ticho, neříkám nic, a splaskává mi hlava. ... introvert i extrovert musí v životě poznat i "protipól"... Mě udivuje, že se mě lidé mohou bát, od mala mám pocit, že se nebojí jaksi ničeho, že jsem nic a sladouš. ... extrovert trpí hororem vacui a přenáší to, ... potřebuji naopak nic v mysli, vyprázdnění se, nedělat i nic. ...co je divné, že jsem viděl, že introvert se snaží bojovat proti současné extroverzi a introvertům, ... za prvé ztotožnění se s jednou polaritou zrovna v tomto není asi ok, je to přirozené, spojité, a ... tím se jen přidá do kotle a bude to extrovertní, bude to čtvrt hodinová svačinka pro systém, asi nejlépe být sám sebou a tím i druhí vidí, že něco není v pořádku... . udržovat se ve lži je základ společnosti, jinak bychom se rozpadli nám přijde...Zase říkám, co je správné a co správné není:), ...ego pošetilost nežije v realitě, je jen ono a realitu vlastní, ... pošetilost je jednak extrém (moc A, moc E, nekomunikace s Nic – tím se mj. snaží být Nic, hrát si na Boha), ale je to součástí života a musí to v něm k němu být, stejně jako horkost jádra a chlad kosmu, bez kataklyzmat tu nic nebude a bez klidu také ne, život je na styku extrémů, v dialogu. Obecně ego je o pohledu z Nic na bytí-duši jako objekt (vidí ji jako něco neřešitelného a je to i nereálné, neb z pohledu Nic nelze vidět), nebo naopak o pohledu duše na Nic, jako něco cizího a stejně to vede na bytnění duše a její neřešitelnost, obojí je nekomunikace, neschopnost se rozpustit v Nic. Když už duši vidíme jako E', pak se vyhýbáme už úplně všemu. ... Nula, aby to dalo nulu či bylo s nulou tak to zůstává v realitě a lásce.

Láska i bolí někdy, a protože má univerzální vlastnosti, tak dokáže pronikat jak nůž do naší mysli a duše a najít tam postupně nás, přitom vše nechává jak je, právě, miluje nás jací jsme, ví, že to vše jsou jakési vyčítání, že mě nikdo nemá rád či tak podobně, že tu nemohu být, co jsem. ... tím se dostává k nám, narazili jsme na nějakou černotu, blok ve mně, to je zaražená nenávisť z dětství vůči lidem a mužům, opak vlastně vědomí, už chápu malé děti, ... jsem úžasná bytost, hodná lásky, miluji a ... Blok má funkci E', není dobré jej někdy odstraňovat, prostě zůstane až do smrti, stejně po odblokování se to zase zablokuje...jedině mrtvý to pak nemá...lidé někdy nechápou, že nestačí být milován, aby láska mohla být, Světlo, musí tu být láska i od nich, aby tu vůbec nějaká v bytí byla...i když je nehmotné povahy ...(?)...

A nakonec plod uzraje v září nebo v říjnu a upadne, na zemi shnije, semínka zůstanou a na jaře zase některé z nich vzklíčí, ... ten plod si prošel dlouhou cestou za ten rok, od opylení včelami až po sežráním vosami. Je krásné, když se na podzim spojí Azorská anticyklona s počínající anticyklonou nad Východní Evropou – to když tam zavane již studený vzduch z polárních

krajin, na pólu už se totiž stmívá. A v zimě, to je období klidu a spánku a vyspat se z toho všeho a nebo přemýšlet i, ... a celé je toto už jen maska a klišé... Už chápu, že nemusíme v životě mít vše, zažít vše, co jsme chtěli, ... smířit se s tím, že to nebude už nikdy, ani tam, někde musí být ta druhá půlka. ... A měl jsi někdy v životě někoho rád? To je moje věc, každého věc, naše věc, ničí věc...

Mužská duše je jaksí zpomalená. / ženská mysl, tím, jak ji zajímají procesy, tak je velmi iracionální, což muže dost vytáčí, třeba to, že bere duše, ačkoliv je duše, čímž svoji duši lstivě kryje, absence duše pocíťovaná s duší souvisí. / Muž si nechá automaticky od ženy vzít duši (stačí jen aby začala mluvit) a žena zase autonomii.

To klišé mužství a ženství beru trochu zpět, je to jaksí dospělá hra, z dětí by rostly asi démoni...

Dokud lidé volají Boha, jednolitým hlasem:), pak milují a žijí, když utichnou, něco se děje.

Duše jaksí je od přírody vztažena k něčemu, někomu, je neohraničená. Když máme svoji duši, šikana, hysterie a ty věci, je to jaksí snesitelné a není to dráždivé, asi vážně se tím upozorňuje, že nám to „chybí“... Když už to „máme“, paradoxně to vzít nejde, je to taková iracionální hra, dobrovolná. Je to trénink na oddělení duše od těla...pošetilec se toho už vlastně už nemůže dočkat, nechce tu u ž být.

Láska musí být i hmotné povahy, protože je sloučením protikladů, a asi to tak i bude, není nepodmíněná, byť představuje nepodmíněnost, může tu být její absence, je potřeba ji jaksí žít.../

Není úplně jasné myslím, co to je sčítání, s kladným znaménkem to má společné jen málo, nevíme přesně, o jaké procesy jde, především, pokud se začnou sčítat třeba barvy. Matematika bude mít určitě ambice obsáhnout i kvalitu, ale to jaksí nepůjde bych řekl, ani kvantita, ani kvalita si nemohou nárokovat úplnou pravdu a vysvětlení světa podle nich. .. Sčítání je obecně přítomnost dvou entit, které jsou sečteny, ale stává se, že dají něco úplně nového (bytí+Nic lásku, barvy novou barvu, jaká alchymie za tím je (asi žádná), spíše je více typů součtů...) / Spojení v nulu je jaksí relativní v tom, že např. ano když si představím vedle sebe věc a absenci té věci (nic), dá to dohromady ještě větší nic, Nic, ale když si představím třeba ženu, tak tam to už nefunguje, musí se spojit s mužem, pak dají Nic, jsou to určité vrstvy a záleží na tom, jakou vnímáme jako podstatnou. ... Spojení bílé (z RGB) a černé (CMYK) by mohlo dát žádnou barvu...?

Tím, jak jsem si začal představovat, že mě má někdo rád jsem jaksí trochu otevřel v sobě stavidla a dostavila se i trochu zášť, závist, nenávisť, taková ta, co není vázaná na já a je velmi negativní, nepřejícná, takže jsem to vlastně nyní po druhé "v životě" vyřešil, musel vyřešit stejně, tedy smířit se, že nikdy s nikým žádný vztah nikdy a jen duchovno, Duch, cítit Ducha a být Duch, poznání a city pro sebe, tím, že budu milovat já vás a vy mě ne, tím si jaksí uchráním svoji důstojnost a stabilitu a jakousi převahu a v nižší úrovni, nevědomé, i jakousi lstivost, výčitky druhým atd. mužská mysl si jaksí podvědomě představuje, že za jeho činy bude milován, někdy někým, neřeší to, přeci jej musí milovat, ale ono to není tak jisté. ... Takže i brek pomůže jít k sobě, vnímat přírodu kolem zase a nebýt jaksí otupělý.

Došlo mi, že prostě stačí milovat druhé a to je jediná "zbraň", není v tom již nic lstivého nebo ustrašeného, jako dříve, forma obrany, je to již slabší toto. vše co působí negativně není nic jiné než nedostatek lásky a jeho vyjádření. Stačí jen brát druhé a to co dělají jak to je, tak to dělá láska a tím se celý ten povrch jaksí vlastně ztrapňuje sám. ... Celé to co si tu tvoříme je projev jakéhosi nesmyslného Masochismu. A nemáme se rádi. Proč někdo spěchá, proč se někdo mračí, ... nemá se rád, kdyby se měl rád, nebude negativní a nebude jaksí vyčítat něco. Nebude se trapně po večerech opíjet a považovat to za Něco. Nebude jako já orientován na určitou špínu mužů, každá úchylnost je to, že se nemáme rádi, mnohdy to sahá do prenatalu jako stigma určité... Nebude se hněvat atd. Prostě se nemáme rádi. Stačí se podívat kolem sebe, v čem žijeme. A naše civilizace nám to myslím jednoho dne vlastně připomene a snad proto tu i je. Nemáme se rádi (sebe a vzájemně), na rozdíl od přírody, lidé lásku ztratili. Žijeme v iluzi, že láska roste na stromech.

Toho, čeho se při erotických představách z počátku bojím (žena a její tělo, že to jsem já), na konci je toto právě oporou proti muži, něčemu ještě hlubšímu (Animus, děs, co není vidět). Obě pohlaví bojují jaksí proti ulpění v libidóznosti, formě pošetilosti, pošetilosti, ..muž tím, co je, a žena tím, na co je orientována, ale také to není. / Démon všech barev - mýdlová bublina, hysterie si hraje na Světelnou bytost, ale není jí, je stále tupost a necitlivost a skrytá primitivnost, údery. Démon tak může být smutný duch, deprese, utopenec, běs, mýdlová bublina, kopíruje vše, co se tu vyskytuje...

Grafomanie určitá

Demon jsou oddelene polarity coz nic neni je to nula nebo spojene v jednodlnost ale opet bez spojeni s nic ci Nic. Tajemstvi lasky je v tom ze je tam vhodny dialog a existence - prave proto ze komunikuje s Nic a nema strach, proto relativne existuje a proto ji je "dovoleno" byt. Vlastne naopak demon da nulu vse je nula jen laska nula neni proto je tak dulezita je tajemstvi spojeni. Asi je to mozne jen díky rozpusteni v Nic. Proto je i dulezity prebytek hmoty nad antihmotou urcite nesymetrie neb tim neco existuje jinak je to nula nebo svetlo a to je jiz neco...je to slozite:). Laska je jakoby take asi urcite naruseni dokonale symetrie Nuly, Nic. Chaos Nic Ego (nic ci hmota nepruhledna) - s tim vsim Buh Laska "bojuje", povida si. Laska neni (asi...) bezbarva, je spojeni nepruhlednosti s pruhlednosti - je prusvitna...Predstavuji si ze me ma muz rad...Laska s absenci lasky dava nulu? Asi jo.

Nenaplněná laska se muze stat demonicitosti. / Stále jaksi hledáme nepřítel. Nepřítel stale nejaky nevime kde je, je nic.

Pro bytí je obecný nepřítel Nic, ale ono přitom takový nepřítel není, je to panika a nevědomost asi do nějaké míry...jasně, Nic je pro bytí děs, ale...

Duse chce být automaticky s nekym...

Jen v lasce mizi to ze jsme nic nebo ego a nase projekce, laska je spolecny produkt.

Ta sedlina je i to nedychatelno typicky dotek v sexualnich partiich je udusenost...demon...

Laska neni i casoprostorovohmotne povahy - nelze rici je obal a po nim laska...lokalizace ji je cizi do znacne miry je svobodnejsi...

V lasce uz je posetilost jaksi obsazena "integrovana"...integrovat pošetilost znamená milovat, být milován, jde to jen nepřímo....

Potlacena agrese a potlačené Ne se v tu cpavkovitou hnědočervenou sedlinu meni....erota, to cele je zena vlastne - potlačená agrese. Typicky, člově se začne nemít rád, pokud se neubrání systému a stává se masochistou.

Jestlize Nic, a polarity dajici nulu jsou jaksi automaticke pak laska jakozto produkt az bytosti... (predstava neni omezena zakony polarit a umi byt jaksi spojita...spojit je), je az fenomen bytosti a je to opet "zakon preziti", oproti polaritám laska je existující, vice bytostni existující...

Je potřeba text jaksi přečíst celý, aby nedocházelo k nedorozuměním... či naopak došlo.

Pošetilost vlastně souvisí (pouze) s trávením. Potlačená agrese - výkaly a análnost zadržování a pouštění, potlačená agrese, predátorství, sníst další bytost, být sněden, orgány trávicí, Buh jako nejvyšší sousto, sedlina, zatuchlost, rozměňování, přezvykování (na místě), utopenost atd., nehostinné prostředí kyselost ..., pití, touha, prázdno vs. potrava, projekce potenciálního sousta ven, kde to sousto je.... Tedy až se toto šílenství odezní po smrti, a nemusíme se jíst vzájemně, jsme sami sebou. // Misto lasky tam máme rozmělnenou potravu ale to není totez jako láska...Ale je asi pravda, že láska je jako když se zažehne hvězda, z temného prachu, co se mísí a shlukuje a pak zažehne. Promíchá se to a vznikne láska:)

Neprijemne prazdno co chce neco i nic - to co je spise je to touha samotna: touzim = ziju, volam do prazdna nechci se s nikym bavit (to je hysterie), nic vic to nerika. Je tam vidět ta nekomunikace, ego atd. Ale protože to je živé, nepadá na to tolik vina, ale je to stejné jako jiná ega. Touha po sobe to je (po neco i nic). Touha je komplementární k tomu nic pod ní. /// Druhy démonů dokážou přecházet jeden v druhého, jaksi nejvýše si stojí ta mýdlová bublina a možná i jiné podoby....

Cely tyden na toto tesim...až budu ležet v posteli nebo budu v lese. /// Kdyz jsme sami sebou umime odmitat a neni nam tak nuceno jist neco po cem nam bude spatne. /// V bazi jsme i nejsme, vše je tam jaksi spojeno a je dostupné, volné, prázdné, jsme sami sebou, součástí skupiny, jsou tam i druzí lidé - nemuset být to je i...

Ono je jaksi úplně jedno čím se ta touha, hysterie, otevřená rána, tato forma démona, citlivá, zaplní, zda tím nebo tím, je jí to vlastně dost jedno. Někdo tam má drogy, já to zaplňuji vlastními myšlenkami, či zájmy atd., potřebuji tvořit něco. Je to touha toužící po obou polaritách, po úplnosti, a strach z prázdnoty apod. Nejlépe je nechat to úplně být, takové jaké to je, zpočátku vzdorujeme, ale pak to necháme, jak to je, ono to není nějaký strašák, po smrti to jaksi odpadne, je to touha k životu, k prosazení se apod. Právě když na to nebude člověk tlačit, tak to úplně přirozeně jaksi zmizí, či se to promění, proměníme se vlastně v toto po smrti, v tuto hysterickou entitu, v život, v lásku, ale už to není právě hysterické, to se zdá nám, živým, co

musíme něco dělat. Takže přejdu na matematiku, řešení příkladů, to mě bude bavit, nímrat se v tom, pošetile, vyřešit konečně něco, jakoby někdo má problém, tíží mě ta neřešitelnost, tak se to vyřeší jakoby tím, že vyřeším nějaký matematický příklad (aha, t bylo tohle - je to sice imbecilní, ale iracionalitě to stačí:), také se tím vše existující jaksi relativizuje a bagatelizuje, je jedno jestli je to Petr nebo Pavel. Duchovní nauky na toto všelijak tlačí, ale když se to nechá být, tak to prostě je a je to láska vlastně. Nebrání to schopnosti umřít, a nemuset být, nebrání to tomu, alespoň to tak cítím. Je to však jaksi mužský cíl, dojít k myšlení ženy, ženská mysl to má asi i jinak. Takže, když budu počítat příklady, chodit do přírody a šukat chlapce, duše bude úplně spokojená:)). Tedy alespoň její povrchní část. Nutí nás něco dělat, je jedno vlastně skoro co. Je to vlastně komplementární k nicotě a nudě, ta touha, proto se jakoby doplňují nějak. Je to i nejsem mrtvola, něco musím dokázat. Ta hlubší duše si klade hlubší bytostnější otázky, nám. tahle je takový čertík, jho, který tu prostě nějak být musí. Miluje obsesivitu, závislosti atd... Asi si ta hlubší duše přestala mi klást určité otázky a mohu být už jaksi volněji. Dokonce bych řekl, že to je určitý archetyp tato povrchní duše, určitá zející prázdnota, či rána, co potřebuje nějaké podněty a něco dělat, vzniká z nudy a stresu, ale je jaksi nenaplnitelná, neb je jí úplně jedno čím se naplní i, a chce sama sebe, je to taková vágní nepřijemná hysterická, pnutí, prázdňá, nic, asi to zná každý. ... nejlepší nakonec to nechat jak je, nehodnotit, nesoudit, to je přístup lásky, právě toto nás tyto jevy a lásce učí. ... Nakonec po boji se stejně musíme smířit. // nepoznat však nic jiného než tento archetyp je hrozná nevědomost a nenaplněnost a zmizení světa, neb není znána jeho struktura, kostra, poznání atd. ... Bojí se to toho Nic totiž. Je to jaksi život sám o sobě do nějaké míry, co nic neřeší, ale život je právě až spojením s Nic...Úder se kompenzuje A prvky – táhlost, opakovanost, lpění opakované atd... Je to samozřejmě podoba Animy. Tak trochu je to nic a někdo a něco toužící po něčem, někom, ničem a nikom. Nedostatek sebe sama, (do celku). Touha po obou polaritách vycházející z ? Protože se to nebaví s Nic, bojí se, tak to není hluboké a chybí tam poznání. ... / Jedna polarita je vlastně nesmysl, musí mít aspoň touhu po druhé, Anima i jakoby je nic toužící po něčem (polaritách), a je přesný opak, je touha někoho po někom tak trochu...zamotává hlavu stále, je nepoznatelná stejně jako archetyp agrese vlastně vždy bude imponovat, můžeme to mít zpracováno jak chceme, vždy to bude imponovat, neb je o život... Je rozdíl, je li pojí li se muž s vnitřní ženou jaksi pošetile nebo přirozeně, pošetile – tam je určitá bariéra mezi mužem a ženou vždy a působí to spíše povrchně, v nepošetilem stavu je to jaksi bez přímého erotického náboje a nebojíme se opačné polarity, není to ale fúze apod.

V ženské mysli je jaksi sedlina dole, udušenost, NO2, agrese, destrukce, ale přetvoří to na konstruktivitu (život) na povrchu, celé je to jaksi pošetilý celek, z destrukce se to však jaksi nevymaní, je tam vždy cítit, ten povrch je pak ten archetyp povrchnější Animy, hysterie, atd.... / Duše touží po E', to ji na čas uklidní. Totiž E' je vlastně celek uvnitř a po úplnosti duše touží, navíc s E' tvoří duše jakoby úplnost, ale není to úplnost. / Neúplnost cítíme jako prázdno, nic, prázdno jsou relativní, dostavuje se vždy, když nám chybí nějaká komplementární polovina apod., také když toužíme, jsme vydíratelní a cítíme vinu, že nejsme úplní. Pošetilost to dohání zbrkle tím, že druhou polovinu vlastní, je to zrychlené a nemůže to plodit nic. / My vážně nevíme, že tím, že se hněváme, předvádíme, jak nám někdo ublížil, že to sem přivoláváme. / My se vážně nemáme rádi. / Démonu nejde říci, že se nemá rád, obrátí to na to, že je ego a má se rád - ego, ty se rád nemáš řekne. A je to pravda, neb se s ním bavíš:) / Už i mizí to, že jsem dýchal za druhé, abych nebyl ve stresu z dotyčných lidí. / Destrukci kompenzujeme tvorbou, viz první věta, musím něco tvořit, abych vyrovnal destrukci v sobě, samotu např. / Když není touha s někým být, jsme v pohodě, totiž už jako malý jsem to nějak zpracoval, že nemám ani touhu s někým být, беру to jako docela hotovou věc, odpustil jsem si to. Když není touha, není ani problém. Ale ... / Nerad se zavazuji k někomu, k něčemu, ale naopak je ve mě veliká touha se vázat - objekt v nevědomí (bílá odumřelá hmota introvertní mysli) se chce vázat. / Necitlivost máme, když jsme buď moc prázdni nebo moc něčím přeplnění. / Za RNDr jsem rád... / Nedostatek lidského kontaktu, blízkého se projevuje jako agrese později, bublina hnusu z nás vypluje, touha po kontaktu se už vyjádří agresí a destrukcí. / Je důležité si pomáhat vzájemně, a dělba práce, na tom vždy lidé stavěli. / Radost laňky, když prchá, žije. / Musím na dovolenou, úplně vypnout, už jsem dlouho nebyl nikde, třeba na horách, v létě, s někým, na čtrnáct dní a déle, ne jen jeden týden maximálně. Prostě změnit prostředí, bydlet jinde, ne celý život na jednom místě, městě, kde žijí i rodiče... / Vedle stojícího auta je strom a příroda nadčasová a takový je i text. / Stále řešit, že chci tomu říci ne - to bych se asi musel zbláznit, prostě to tak je. / I se děje, že znervózňuji druhé tím, že vyjadřuji, že mi byla vzata duše, nechťejí si připadat provinile - je to celé nesmysl. / Ego význam svého díla nejdříve přecení, nafoukne, a pak jej ego a ego druhých jaksi nechťeně utopí. / Nebát se vlastního ega, ano pohlcuje mysl, je myslí, v myslí na čas, ale není to na pořad.../ Také, ego je vlastně jaksi "znechutit se útočníkovi, aby mě nenapadl", schválně smrdět, jak tchoř, či prostě všelijak se znechutit, nemít se rád - pak mě nikdo nebude chtít. / Mladý člověk si ego – smrt, v sobě může dovolit, u starého je to již silná pošetilost a měla by začít dominovat zase duše... / Co by se stalo, kdybych to nevydal? Cítil jsem smutek a depresi přírody, z hlouposti vlastní... dlouhodobou deprivaci jinak, ztrátu života, syndrom opuštění. //Každá vteřina života je zázrak.

A pak už jít Domů, maminka zase peče v neděli večer koláče v troubě a odpoledne půjdeme celá rodina ven. Tam je náš Domov. Duše se začala nějak ozývat. ... to nejde popsat slovy navíc si to nepamatuji. ... Ona to říká sama a můžeme se jí ptát, jaksi klidně automaticky mi odpovídá někdy, třeba tam sis mohl sednout a koukat troubo, ale řekne to mile a když jdu dál, nemá nic proti, jaksi to zmizí, je úplně přítomná, nevyčítá nic, žádné residuum tam nezůstane ani nic, prázdnost, tam nezůstane, tedy asi to Nic tam je. Když nevíte, ptejte se, říká Pjér. Člověk, duše je schopna snést snad úplně všechno, vlastně úplně všechno, i smrt, smyslem je pro ni jaksi život, Smysl je jaksi přesah, a je to i zde, každý to zná a cítí, někdo to spojuje jen s Bohem, ale to je podle mě zúžení, .. je to v prožití, v životě jako celku, v pokračování života, potomci, je to malé, je to velké, je to v nás schováno, jako malá jiskra, je to smysl pro celek, společenství, přitom to není mimo, ale tvoří se to tady a teď, je to i omdlení z toho trochu, Smysl je život samotný. ... Úplnost... spojení. Stejně tak ale je smysl i smrt, neb nepřímou souvisí se životem, není negativní, ale ani příliš pozitivní..., nejde tu o fetišismus k životu, že ten je ten správný, bez smrti nemá smysl, jsme na straně života a chápeme smrt jako nutnost.... Smysl je poznání, láska ... vlastně je to celé láska, je to já i oni, jaksi ale nikdo není moc vyzdvížen a moc s jástvím, rozpuštěnou určitá...strhané rysy,

Duše prezije všechno, i smrt. Od mala mi tu chybel jistý smysl - vsude je jen smrt a vsichni miluji smrt včetně žen, to paradení se temi věcmi je dost nekrofilní (zadné ale take), sikana je nekrofilní a ženská mysl má celý tento problém nezivota naší civilizace tendenci svadit na muze. Tam vidí smrt. Je to i tak, ale muž je život (take), jednosměrnost, ego, Nic, smrt v myslí tedy život - nechaos.. Ted už jsem našel svůj smysl. / Už chápou že když se v nekom snažím něco změnit zadržet v něm život a myslím to dobře, protejšek to vnímá jako smrtelné vniknutí a smrt od mne... totiz kdyby to někdo dělal mě, upozorňoval mě budu to takto vnímat, ale kdybych to nedělal vůbec nic se nezadržím nepromění...ale je to zbytečné neb každý musí sám se najít a mít se rad ne povrchně ego ale ...

Proto lidé prahnoucí po životě tihnou k psychopatum, oni jakoby řeší stejný problém bezsmyslu. / My se tou naší nekrofilii snažíme zahnat zlo - smrt, tak že to jsme, spolkneme to, vyrazíme tím že se smrti staneme. / Podobně démon mydlove bubliny nenávidí spinu. ale opět je v něm smrt.. / Nyní už když mě někdo snaží urazit atd cítím to jako Nic, úplně se to rozpustí ale ne v nic, je to vůbec nic jako nevědomost prvního typu (ani nevím že by to mohlo být), není to popření. Život je take Nic, ale dokáže se spojit s Nic a vytvořit cosi co existuje je toho velmi málo ale přece...paradoxně se právě spojuje s Nic tedy egem...ono se nemůže spojit s Nic neb je Nic. / Ale abych to zas nepřeháněl s tím životem...ale mít v sobě život (nikoli jako fetiš symbol...) ale život, kus přírody. / Take mysl se nevyvíjí absolutně, že nyní budu jaksi jen muž co je duše, ale duše potřebuje i muze. / Totiž, sice můžeme mít v sobě jaksi život jako smysl, ale pokud se nežije, je to smrt a to se děje nám i.

Ego je vše, co má status věci, tedy vše kolem nás, i zdroje, když to tak chceme vidět. / Když někdo řekne, že není egoista, už tam ego vnáší. / V myslí je vše, ego - to je neživá příroda, vědomí je život - průnik entit a veličin tvořících nic - optimální lokalita, souhra.

Vlastně jsem nikdy nezažil pochopení pro druhého, že se hněvá, totiž u sebe to nemám, musí to být bez toho - čistý svět. Totiž i, hněv a nesouhlas je velmi soukromá věc druhého, moje.

Celý text byl dost o soukromém osobním stanovisku a zkušenosti, proto se to tak musí brát.

Všichni lidé jsou stejní (démoni). To, že mám paranoidní (démonický) strach z něčeho, neznamená, že se to nestane:), - pak vyléčení z paranoi paradoxně. V paranoi vlastním to, čeho se nejvíce bojím a "neubližuj mi". Najhorší je napjetí, zda to, čeho se bojím, proběhne nebo naopak jsem v paranoi, aby to nebylo. Je to od přírody – je lepší být v postřehu. / Vše snese všechna jak, když je proč. / Tělo nás miluje.

Až jednou přijde ten den, kdy se prostě zavřou dveře a nebudu už muset do žádného ústavu, mít žádný rest vůči systému, to byla mateřská, škola, vysoká škola, práce, ... až se ty dveře zavřou a budu svobodný, chci to udělat hned, jednou to uděláme všichni myslím, vezmeme si jen to nejnужnější, co jsme vynalezli a půjdeme domů, do lesa. Ale holt nás čeká rozšířit život ještě po vesmíru a asi i poznat onen svět a jít tam a zpět atd... vždyť už se to děje asi:).

Dluh být v přírodě.

A nakonec plod uzraje v září nebo v říjnu a upadne, na zemi shnije, semínka zůstanou a na jaře zase některé z nich vzklíčí.

Srdce, duše "potřebuje" také potvrzení, ale pokud je již vynucované, je to pošetilost a jedině nepotvrzovat ji vede zpět k srdci. Neustálý souhlas se systémem je dusící. / Energie, tj. negravitační síly (vyčlující z geodetiky) jsou na nulu kompenzovány gravitační energií (křivostí), "vlnou". / Jde o to ztratit a najít, ve stáří vypadáme jako ego, ale jsme srdce. / Ego, démon,

system, E' je nástroj k přežití, my se s ním moc identifikujeme, orgánům je nejlépe, když je nevidíme, nejsme zraněni. Občas ale musí sopka bouchnout. Zabývání se egem ego živí. Negativní energie negativní energii posiluje. / Se systémem bojuje ego. /na jedné straně je ego - nedostatek negativní energie toužící po negativní energii i pozitivní, na druhé straně nedostatek pozitivní energie ..., totiž obojí dá nulu už samo se svým nedostatkem - absencí. Je to jednodušší tím, že pozitivní energie je nedostatek negativní a je to nula do značné míry. Tyto energie se nemusí rovnat, neb obě v sobě dají nulu, jen se přetahují, ale přesto spolu souvisí a měly by dohromady nulu dát... což také asi dají. Ale ego se neumí rozpustit v nic a je tak nula, byť chce být stále něco, uzlík, ... a láska ale není nula, když se spojuje s ničím, to pak tedy kompenzuje ego, aby mohla láska být něco, musí být ego záporné, a je to i naopak... Skrze Nic je tedy vše spojeno, je jedno, je li to elektron a pozitron, žena a muž, vědomí a nevědomí, plus a mínus, něco a nic, a tím se pojí fyzika, matematika, psychologie, filozofie.../a pak tu jsou nerovnice, ale na ně lze hledět jako na množinu rovnic nebo čísel. / Možná by se dalo zamyslet i nad tím, zda nejen čísla, ale i symboly dávají nulu, svět nemusí být jen o kvantitě, ano, symbol zastupuje čísla, ale může to být i jinak (?), /ego umí být chladné i horké zároveň. / Nic má hroznou sílu, neskutečnou. / Nedostatek lásky (ego) a láska tvoří nulu? nic a něco? ... ten růst démona pomocí lásky a autonomie spočívá v tom, že se přidávají energie, které přirozeně dávají nulu, komunikují spolu a harmonizují se, není to (asi) o transformaci démona, ale jeho ustoupení z vědomí. / Máme zde tedy jakýsi teoretický problém - dvě entity, které obě dají každá nulu (ačkoliv láska a ego oba dají i nedají nulu, láska je právě "něco", ale i démon chce být něco)..., k jejich potkávání dochází asi zde i tam, obě nepodléhají principu vyrovnání, co zde nebylo tam bude, kdo zde žije démonicky (nemusí to být na první pohled patrné, není tam ale srdce, a i když někdo říká, že má velké srdce, je to spíše ...), i tam to bude, bude to tam vždy...není to však takto jednoduché, ... důležité je, že obě energie na sobě závisí do nějaké míry, nejsou tedy úplně oddělené. / Něco a nedostatek toho něčeho (absence, nic) dají právě nulu. / Ego ve výsledku zjistí, že je nic, ale to hnusné tady je moje - to je právě pošetilost, opět je to správně pochopeno, to hnusné se musí stávat božským, ale zde je to zbrklé a rychlé a nic to neplodí. Když nám chybí autonomie nebo láska, sáhneme po ego, to je to samé. Je to snazší cesta k Nic, ale k Nic paradoxně nevede. / Láska je právě na rozdíl od všeho (relativního) Něco. / Ego je i velice racionální, chladně. / Člověk zjistí ve středním věku, že si chybí sám sobě, už dost prorostl do světa svým podhoubím, už se dost spálil, už dost bojoval, už ne System, vím, že to znamená jakousi izolaci a výsměch a exkomunikaci od druhých a "ty jsi nezralý", ty se bojíš lidí, bojíš se prorazit blánu apod., je to i jejich projekce, ale od určitého stavu je to již lživé a nezabýváme se tím... je to i právě dva kluci spolu nahlas, ega, potlačení a projevení se kompenzačně... svět je pro mě příliš živý a nenormální, je to autistický (pošetilý) problém, dva kluci – klid, žádné vidle dole, sladké nekro to je moje, to jsem já, to mi od mala chybí, s tím chci být, projektují si to, ... dovolit si ten luxus být mrtvola, nic nedělat, jsem mrtvolný a koukám se vyčítavě na rodiče jako malý, ... nechtěl jsem sem, byl jsem zrazen, že jsem sem byl hozen, ale i to byla moje volba – obě interpretace jsou pravdivé ... potřebuji smrt, ego i duše jsou nesmrtelné, u ega – jako by vůbec tento náš svět, systém a lidé, neznali smrt, bojí se, mají cosi spolknutého v sobě, potlačené ne, a neznají smrt, neznáme smrt, uvolnění, ... úplně laxní, to jsem. Vše, každý do mě zajíždí (proto) velmi hluboko, už to nechci.... Už chci, aby ten rarásek ve mně šel spát. ... a nic nedělal nelekal se stále nechtěl stále bojovat atd... potřebuji se spojit se smrtí svojí. .. ten luxus být pasivní, sám sebou... měkké mrtvé A,... a bez lidí kolem, pak už být mohou.../ Už máme figle jak na světě mezi lidmi přežít a v přírodě a jak navazovat kontakty atd... Už se může ego stáhnout, s ním ego zásadně nesouhlasí, neb je setrvačné, hmotné, vysvětlit mu, že jednou umřeme je skoro nemožné, ale po (sebe) ukončení dosti touží. .. pro mě to je i samota a příroda ... hloubka. ... Právě to, že umřeme, nás může vrátit k srdci, k životu, k tomu co nás spojuje s celkem a dovoluje nám být sami sebou - láska taková je. ... /// Démon dá také nulu, ale už to je povrchní a z nouze cnost, je to reakce na něco a snaha o nulu potom zase, převrstvování. / Nic je nesilnější, před ním utíká všechno.// Nic je velice účinný nástroj na démona, ale domnívám se, že ženská energie má totéž naopak, s Něčím - odtud pramení silná iracionalita celé věci....ale neplatí úplně, zde peklo tam také bude peklo, je tam v určitém stavu i opak, zde peklo tam ráj atd.../// Na jednu stranu čekáme stále na něco z vnějšího světa, na druhou stranu - nechat již věci, aby se děly samy, jak někde zaznělo. Stejně stárneme přirozeně, ... / Nemyslet na to, co si o mě myslí druzí a zároveň nejde toto ignorovat, obojí je extrém hodný ega (co si o mě myslí, a nevsímat si toho vůbec). S věkem to, co si o mě druzí myslí mizí... či se jakoby zvnitřňuje také... už se nebojíme tolik...jsme vyrostlí. // Nemůžu mít všechno. /Když si dítě hraje na dospělého, je to pošetilé, a naopak také, i když si mladý hraje na starého a naopak. Ego nežije přítomností, ve smyslu zde a teď, ale je stále tam a tehdy a nebo to bude... Hrozně se kompenzuje hrozným nebo pozitivním – normálním. / Nakonec stejně každý podlehe démonu. Je to vidět např. na víře v Boha v náboženstvích – potlačím nakonec své ne a věřím v Boha (vytěsnění ne) a vede to typicky na nadřazenost, pošetilost, nejsem malý, jsem majestátní, trpím a musím trpět, tím druhým říkám, že jsem úžasný a na mě nikdo nemá, zasloužím si to, vyčítám to, a jde jen o potlačené ne v nitru, obranu sebe sama ... už je to mimo. / existuje pošetilost, kdy dotyčný vůbec neví, že by byl démon, týká se to např. mužů, kteří propadli systému, práci, žijí tím, je to přeci normální a je to o vůli, nechci vidět, co je pod tím, ... bohužel ač to nemusí tak působit, je dobré si toho nevsímat, jít dál, cokoli negativního – komentář, že to není normální, to bude jen život, neb to normální je – všichni to říkají, veřejné mínění to říká, ego, polévka v hlavě ... / Nakonec se člověk s démonem musí smířit asi (asi je to úkol zde), démonem okolo a svým,

jakmile se ale s pošetilostí začneme identifikovat, je to pošetilé hned, nemyslím toto přijetí...a mít svůj klid. / neřešitelnost a špína padají z nebe sem, aby tam bylo čisto, proudí to i naopak. Na druhé straně se to ale nemusí vyřešit, přehazujeme si démona sem a tam:) / Vše náboženské a všechny představy nás chrání před Bohem, je příliš Živý a všudypřítomný na to, abychom byli připraveni jej vidět, úplnost. /Skrze 0, +1-1=0 jsou všechny disciplíny spojeny zdá se. / Z určitého pohledu je ego a láska úplně totožné, mají úplně stejné vlastnosti a „tam“ někde hodně vysoko jsou asi neodlišitelné, a právě zde se je učíme odlišovat, jak bylo někde někým řečeno.../ Také funguje –trpím, pracuji jak blázen, ty musíš taky, či naopak vůbec ne a budeš můj vězeň ve věži. Totiž také, když reagujete na pošetilost druhého, tak tím si říká – funguje to, všímá si mě, dráždí ho to a tím se uchráním... všichni si mě všímají a s nikým se přítom nebvám.../ Nevědomý démon v nás nechápe, že boj se systémem, démonem vede na to, že se démonem staneme a srosteme se systémem:).

Zapomněl jsem zmínit, že démonická síla (a tedy určitě i láska, neb mají stejné nastavení jakési), strčí nevině dva prstíčky a pak je tam celá ruka a už tam je celý v plné parádě... princip jezinek. / Filozofii nečtu a nečetl jsem nic, všechny disciplíny znám vlastně skoro povrchně. Takže ani nevím, jestli už to o Nic atd už někde není zmíněno.../ Pošetilec jaksi stále vyjadřuje, že mu někdo ubližuje, ale nic mu nikdo nedělá většinou, okolo je klid, svádí tím vinu ven, neb pocítuje agresi vůči neznámým lidem jako každý a jaksi chce rozruch, život, neztuhlost a přitom je ztuhlý, ... vlastně má typickou paranoiu, to že šikanuje, vyzařuje, vytváří kolem sebe neproniknutelné pole, ještě neznámá, že jí nikdo nemůže ublížit, stejně jako žárlivý manžel, to ještě neznámá, že mu žena nezahne:), jak říkal Pjér. / Už jaksi mi je mnoho věcí volných, jsem jaksi mužský i ženský ale ve smyslu vyzálosti nějaké, jako ve stáří, klidné a nechápu předsudky... a víru v náboženství, vše je to jaksi zaostalé neskutečné. / Zapomněl jsem na svůj mladý věk ale. / Nic je nepodmíněné, absolutní, nevyčerpatelné, je zdrojem všeho života, oživuje vše skomírající, je volné, má rozměr 0, ... hvězdné války jsou proti němu a jeho použití fraška, není totiž negativní, umí být jen vlastně pozitivní, vše spíše jen vyladuje... dokáže dodat tvrdost i měkkost. Je zdrojem veškeré energie a všeho./ Ego je jako motor, co nás vynese na oběžnou dráhu a dál, ale neumí opustit gravitaci, ... / Odpad ze mě, odumřelost, je moje duše, to mi neberte, odpadlost a špína je duše. /Díte je jako malé bezbranné, proto si vlastně postupně ego utváří, ta bezbrannost je pro bytost velmi ponižující vlastně. /Nalézt zpět svoji duši ve stáří, vytvořit ji, je vlastně smysl, není potřeba něčeho navíc, toto už bylo navíc. /Nějaký psycholog řekl prý sebevrahovi, co za ním přišel - jestli si myslíte, že vám budu vaši sebevraždu rozmlouvat, to jste na omylu, a jestli si myslíte, že vaši sebevraždou pro mě náš rozhovor končí a nebudu to řešit, tak také - to je lidský přístup, mužský i ženský. / pro démona je 3-2=0, prostě neumí nulu nějak vytvořit, možná jí je do značné míry, a tak to zkouší lží. /Láska je také pěkná potvora, někdy, není svatá, ... např. už to spojování se s Nic, to je vrcholně pošetilé, bytí je to dobro a ontologický klid..., čistě racionálně, spojovat se s něčím, co neexistuje a prožívat to atd., a tak asi si svoji pošetilost, veškerou pošetilost háže na démona, láska je pošetilá a démon to za ni vezme:). /Láska je v porovnání s polaritami něco (polarity jsou Nic), ale každé něco musí mít příslušné nic, u lásky to je snad ten démon právě, je jakoby zvrácená láska (naruby je), je nedostatek lásky. /Nemám vlastně co nabídnout druhým, není ve mě nic, nic lidské./ Ženská nekomunikace s Animem se projevuje hystericko-narcistickým systémem - žena vidí muže jako odumřelost až tvrdý náhrobek šedivý, co nutně přikrývá ji - život (příliš živý), a pomocí něj ožívá ze své otupělosti, je jen nástroj pro oživení relativní (mrtvo vs. já živo), tedy s mužem nekomunikuje a vidí jej jako mrtvo, a tak to přesně mám:), celé se to odehrává v mužském prostředí XY, to je ta posedlost ženy Animem, nekomunikací. Také ta otupělost (démon) je libidózní a příjemná, pohlavní orgány jsou i jaksi otupělé. / Nic je démon, i tak to lze chápat. / Když je slabá identifikace s egem, tak ega druhých do nás mohou vlézt a být námi, což není příjemné. / Pošetilec, démon jaksi nevidí Boha a nechce, stal se totiž démonem a nepotřebuje ho a ani ho to nenapadne.. / Pošetilost samozřejmě souvisí s intimitou. / Démon je tu proto, aby rostl, vyrostl, motivace k růstu, ale aby mohl být, musí se „mít rád“ a být, co je. Láskou a autonomií se mu stávat moc nechce. / Pomyšlení na tečku, malou, E', nás jakoby vyprazdňuje, polévku z nás, je jako jehla propichující, ale nic se nepropichuje, jen se pomyslí, ale nemá to moc účinek, resp. žádný, nikam to nevede. / Když se blíží Nic, prázdno, začíná se na styku s bytím (poloněčím), tvořit E'. Něco jiného je rozpouštění se v Ničem. Nic je nejvyšší ochrana. Nic lze stále prohlubovat, Nic není totožné s prázdno, bytí si jej jako prázdno i představujeme. / Mysl je jaksi uvolněnější, když vše vidí relativně, nedá to prý tolik námahy, jakmile máme posuzovat něco absolutně, je to velmi zatěžující. Není to tak, že bytí je relativita, relativita je v porovnání s Ničem, ale v rámci bytí se absolutno vyskytuje, sice ne tak silně, jako Nic, ale vyskytuje... Bytí je vůči Nic relativní, jsou relativní, z rovnice jedna mínus jedna je nula i plyne, že bytí je absolutní, neb se rovná nule, to je ale oblast pošetilosti, že bytí je absolutní, ale i, že bytí je čistě relativní, bytí je to pravda:) /Ponížení v dětství vede na touhu něco dokázat, kompenzovat si to, bez toho by to nikdy nebylo. / Budík každý den až do smrti jsem si musel naordinovat, měl jsem dlouhá muka nespavosti při přechodu do práce, předtím jsem si vstával kdy jsem chtěl... - to, že už je naordinováno, kdy vstanu – hrůza, ale už to je ok./ Stejně démon vlastně vzhlíží k Bohu a chce jím být, ale je to moc pracné a tak je, kde je. / Bydlet na venkově, vesnici, městečku, to mě asi čeká, tam směřuji... // Duše potřebuje také potvrzení, jak jsem psal, ale když je to vynucené ať už přímo nebo nepřímo, tak to není nepodmíněné a je to mimo oblast lásky a duše. Jakmile to začne být jakkoli nejisté, ale i nejisté to být může, jde o jisté rozpuštění, to je základ, báze, kde jsme, i nejsme, je tam smysl pro ostatní...

Řekl bych, že láska a ego také dají dohromady přesně Nulu, Nic. ... Ego a láska ale nejsou jaksi kvantitativní, jen částečně, proto není to asi tak, že musí být stejně ega a lásky. Další důležitá věc, jsou to již tak komplexní entity, že ve vědomí může být jen jedna, nelze si představit obě naráz, resp. jde, ale pak vítězí jedna nebo druhá, mají tendenci úplně okupovat vědomí. Tomuto podléhá vše živé, jen je to nerozvité, např. bakterie také zná obě tyto polarity, jen jsou obě nerozvinuté asi a zajisté určitý odlesk bude i v neživé přírodě, fyzice, jestli jde o supersymetrii nevím... Také ego je součástí lásky, ale ego lásku nepojímá v sobě, ego se může vrátit do lásky, neb láska obsahuje jistou pošetilost a to je zárodek - potenciál ega v ní. Také spojení ega a lásky nikdy neuvidíme, protože Nic vidět nelze, a tak to je tedy asi ok, že to nikdy neuvidíme to spojení obou... ještě si dovolím kacířskou myšlenku – když se láska implementuje do ega, spojí se, tak je to lidství, existuje asi i spojení ego+láska (lidství) a ego v lásku (božství)...

Působením Nic na něco (útočníka) se vždy negativní mění na pozitivní, dává to logiku. Ale platí to asi i obráceně, to už je oblast ďábla. / Ego vlastně nahrazuje autonomii i lásku, a poznání (předsudky místo poznání, vím to) a svobodu. Duše také „ví“, cítí, ale je to jiné... / Při setkání s pošetilostí, šikanou, duše odletí pryč, a zachraňuje to pak ego, identifikace, vidění sebe někde, na něčem, duše je mimo nás nic nebo naopak velmi těžká (koule), už trénuji i mít duši v sobě, uvědomovat si sebe, (buď v sobě, zůstaň, objevuji, že mám i duši, že nejsem vyřazen), což stejně je skrze něco, např. pocit tam na skále v přírodě, jsem v sobě, nejsem mimo, muži velmi vadí hmotnost duše, normálně však žádnou skoro nemá, nemá a je stoprocentně živá a prázdná a ztotožnění je přirozené, duše si i trénuje až jednou odletí pryč z těla asi:), je silná tendence tam mít zrcadlo vždy – tehdy snažíme-li se vědomě duši uvědomovat, lze to však dost eliminovat, lze vědomě si uvědomit duši a není to moc o zrcadlu v sobě..., je to důležité, aby se nám to v životě stalo asi to opouštění... / Vše negativní, co se nám děje, je vlastně projev pošetilosti, a proto jakákoli pomsta to v druhých jenom živí a vysmějí se, nepřijmou zodpovědnost, vědomost, proto se to musí zpracovat, pošetilost obecně, a pochopit to, že reakce nemá smysl, pracovat v sobě a na sobě a tím i růst (démon ten růst právě umožňuje, lze to využít k růstu, ke své větší autonomii atd.), ano pomstu člověk cítí a pro klid provede, nejlépe okamžitě, ale to se chytl do problému už. Ale nezatrácovat, normálně se i bavit s druhými, neb tím jsme se chytlí také, umět propíchnout neprostupné pole, budou i rádi, že to umíte, neví si s tím rady. Pošetilost je jak nic, nic se nestalo, byt' nám bylo třeba ubližováno. Nepotvrzovat pošetilost druhých, nezabývat se tím. ... Z ega není cesta ven nikdy, vždy tam nějak bude, je součástí lidskosti, tedy ponížení – jsme zde dole, nejsme bohové, byt' přesně to jakoby dělá, že si hraje na boha... Dýchat!). Žít ... Pak již není cítěno, že bychom měli druhým jejich činy oplácet, je to jako když dítě „zlobí“. Víme, že jde o nedostatek lásky a autonomie, a že ego měnit na život tímto. Když se budete chtít pomstít, nepochopí to a vysměje se, bude se tím bránit, ale samozřejmě ví, oč jde, a co dělal, ..., důležité je, jak to člověk cítí, tak by měl jednat, ..., také proč se cítit totálně blbě a poníženě apod., když to je její/jeho pocit, jde o přenos, cítíš za druhé, protože oni to necítí, cítění dokáže cítit i za druhé a to by se mělo i krotit, to je pošetilost dost..Pošetilec se od negativních a ponižujících pocitů odstříhne a citlivý jedinec to vnímá a přenesse na sebe, to je také „vlastnit druhého“, typicky se to děje mezi mužem a ženou, toto ale cítím ke všem, jde o vlastní potlačené pocity tyto, je to asi komplikované, asi jde opět o to, musí tam být nula, prostě někde to být musí, tak přenos funguje, kouzlo, bez fyzického přenosu informace jakoby (do nějaké míry, je to vlečka za tím, co je sděleno fyzicky, kontaktem) ... Nepovyšovat se atd., tyto rady jsou na nic vlastně... Umět si uvědomit sebe, svoji autonomii, a své ne vůči někomu nebo něčemu, to je zdravé. ... povznést se nad to i, a člověk také musí své ego uspokojit něčím, něčeho dosáhnout i, nebo být přítomný ... A nebo se prostě naštvat. A říci jim ne. Musíme si také uvědomit, že stejné věci děláme i my druhým a že to nevíme...že ubližujeme, ztratili jsme citlivost a jsme jen na sebe, egoističtí... / Ego nás dokáže vynést daleko, ale protože je úplně, i nás potápí hodně hluboko.../ Ďábel vás klidně dostane z maléru, ale když vidí, že jste šťastný, vrátí do problému, třeba jiného, nechce vědět a city, závidí, prostě vždy mění polarity, znám to na sobě. / Pošetilec je posedlý braním duší. Žena někdy neví, že se to muže dotýká velmi hluboko, neb není žena - duše. / Snad budu mít někdy soucit s lidmi, nebudu zaujatý jejich pošetilostí a budu mít nadhled, vidět je jako normální bytosti a tamto brát, že to není důležité. Ale ono se to tváří, že je to důležité - ego atd. Nad pošetilostí se slitovat nelze. Nad člověkem ano. / Pošetilosti předchází samota a samotě předchází zklamání z lidí určité. Pak se chce člověk bavit s každým a s nikým zároveň, touží po samotě, neb touha po kontaktu (skrytá) jej ničí, což je dost ničící vždy. Uvědomil jsem si to, že problém je v samotě a ulevilo se mi. Nechci si s cizím člověkem povídat, chci být sám a vím, že po někom toužím vlastně. / Introvert se rád ponořuje úplně do problému, splývá vnitřně, s objektem, extrovert vnějšně. // Zjistil jsem, že vážně vše co druzí proti mně mají, je jejich problém vlastně, projekce, slabosti, apod. věci... Ego si dělá projekce, protože potřebuje mít vše, obě polarity hezky u sebe. Jak to má ale duše? Ta ve všem tak nějak plave. / Take si do druhých projikují prázdnost. / E' (svět =kamen) typicky předsudek je vědomost (celý svět) i nevědomost - nevím oč jde. / Důležitý je umysl v nás, zda chceme pozitivno či vyrovnanost nebo negativno. / Krása své duše si uvědomit.../ Odumřelá Anima dost zmizela, tím jak jsem začal objevovat svoji duši, už mě to nefascinuje ten fetiš vlastně tolik, ani dřív to nebylo silné, ale ..., odumřelá anima je duše i duch, pán, puch, ponožky na jeho nohou, dominance mužství i puch a odumřelost („duševno“) zároveň, démon co evokuje duši, vniká jakoby, puchem a odumřelostí (svoji pošetilostí po ženě:), a evokuje ženu a život ve mně tak...velice propletené, odumřelá anima je pošetilý muž vlastně ale jaksi puchového typu ne

hysterického, ale hmotného i, přitisknutí těl, hmoty, hmota...složitě. / Muž je definován i vztahem k ženě, ženou, být definován druhou polaritou je čistá relativita a stojí proti absolutnu, tedy co jsem samo o sobě, což je důležité a kotva v našem životě. // Sexualita a pošetilost je obecně o braní duše, všemi směry, dovolit to je také pošetilé, jde o hrubé zacházení s duší obecně. Ale jsou výjimky. /Zamilování se je také o kradení, jeho vlasy, jeho oblečení, fascinace...jakési kradení i nekradení zároveň, nechání tam, kde je, obdiv, odstup, podobně jako před Bohem, každé mít je krádež de facto. / co na toto budu říkat až mi třeba bude 60, 90? /// Pjér, jakožto zkušenější člověk, který tím už prošel, tím věkem, říká, že od středního věku už by zase mohlo srdce prorůst do ega, tím se asi získá větší jakýsi nadhled, který egu vlastně schází. Už se můžu asi na hodně věcí vykašlat, na ty kompenzace atd. jde to také a je to jednodušší zdá se... ale stejně se musí vydechnout, nesouhlasit.../ Každý žije vlastně ve svém egu, a ještě se to snažíme kompenzovat jistým štípáním druhých, udržovat ego, jen aby se neobjevila pravdivější část naší bytosti.../ Ego nesnáší egoismus druhých. / Ego se mění i na poznání. / Celý život jsem na všechny kašlal a hleděl si svých teorií, svého ega, a udělal jsem dobře, ale... / Také, když se mluví hodně o lásce, jaksi se vyprazdňuje, je to jako popisovat druhých ticho slovy. V E' je naše ne, autonomie i láska.

Každý víkend, hlavně ze začátku řeším to, že se neumím uvolnit, vydechnout, přeprogramovat, práce je jaksi balvan, balvan přede mnou, či balvan, co mě zatěžuje, dusí, lidé tam a atmosféra. Řekl jsem si, že to musím vyřešit v sobě, protože se to vleče a je to pořád stejné, musí se to už nějak rozlouknout, ano vydechnout, prožít, zakňučet, ale to není řešení, byť toto tam musí být vždy, i když se najde řešení. .. Tedy člověk je zvyklý, že když něco dělá, jaksi za tím stojí, souhlasí s tím, problém nastává, pokud něco děláme, s čím vlastně nesouhlasíme a neuvědomujeme si to, člověk se totiž přirozeně identifikuje s tím, co dělá, a zde se narazí, spolkně a vleče se to a je to jediný zdroj problémů psychických bych řekl, způsobuje to všechny psychické poruchy toto, objevuje se démon, neb nežijeme, ... takže neidentifikovat se s podnikem, kde pracuji atd., nedávat tomu v sobě souhlas, už to je úlevné, ale pokud tam dále docházíme, není to úplné vyřešení samozřejmě, tíží to. Právě ego nám dovoluje toto nějak přežít, neb je i dost racionální a ví, že si vydělat musíme na sebe... Není to samozřejmě moc z mé hlavy, na to bych nepřišel. Mít radost ze života, být v lese, .. takle, dostane mě to do normálu, ale tam je druhý stupeň stejný problém, ale jaksi asi z dětství naučený, samota atd. Má to stupně, je to fraktálovité:). Tupost démona je nepozornost i, způsobuje nepozornost, v přírodě by nás asi hned něco sežralo být tam v tomto stavu. // Aby už ten problém vyřešil! Chci...projikuji si démona, neřešitelnost v sobě, do druhých. A miluji i říjen. Les v říjnu. // Hlavně, abychom se měli rádi.

Vulgárně bych to shrnul - vlastně došlo tam k zobecnění a spojení disciplín matematiky, fyziky, přírodních věd, filozofie, duchovna, náboženství, psychologie. Všude se vyskytuje duální princip s mono-principem, duální princip jsou polarity, obecně nemusí být jen dvě polarity. Matematiku tvoří čísla, a to kladná a záporná, platí "+ 1 - 1 = 0". Fyzika je o symetriích, kde "a = a", tedy "a - a = 0", odtud plyne i elektrický náboj např. a hmota a antihmota. Ve filozofii se řeší relativita a absolutno, tedy opět "+ 1 - 1 = 0", kde levá strana je relativita a pravá absolutno, ve filozofii se řeší i něco a nic, něco je plus např., nic (absence daného něčeho, klidně celého světa, je tedy přítomen nepřímo) tedy mínus, a to dá ještě hlubší nic dohromady, právě tu nulu, Nic. V duchovnu jde o dva principy a mono-princip, ten vzniká spojováním něčeho s Nic, rozpouštěním se v Nic, neb Nic je jediné nepodmíněné, absolutní, věčné, nevyčerpatelné, a přejímá tak jeho vlastnosti a vzniká tak láska. Démon se neumí rozpouštět v Nic, tím se liší od lásky. Onen svět a tento svět také dají nulu, tam se kompenzuje to, co zde nebylo/bylo a naopak, jen láska a asi i démon a určité poznání nepodléhají této transformaci. V psychologii jde o vědomí a nevědomí, ty opět dají nulu, po smrti se "ocitneme" ve svém vlastním nevědomí během života, to je základ onoho světa bych typoval. Tedy proč je něco a ne nic, ten údiv, je pak - vše je Nic, ale není zakázáno, aby nebylo "+ 1 - 1", neb to je Nic, nula. To ovšem je jen "jak", ale proč to všechno je, jaký to má smysl? Řekl bych, že ten, že to je, že jsme, toť vše, je to zázrak, ještě to neumíme pochopit. Z toho Nic by měl logicky plynout indeterminismus a nelokálnost v kvantové teorii, informace se nemusí přenášet, neb musí vyjít „nula“. Podobně funguje projekce v psychologii. Vědomí je ztotožnitelné s tím Nic. Obecně vše dle této idee funguje na těchto principech, "tvorby" z Nic, je to „zrušení“ materialismu i dosti idealismu, nevím, ... umožňuje to přirozeně existenci duchovních entit, Nic relativizuje hmotu a mysl, je to asi totéž, „vznikají“ z Nic, nerozlišuje se, o jaký „objekt“ jde, jde tu o principy, polarity atd.... Není to nic úžasného, to 1 - 1 je nula, nad čím by se dalo žasnout, je to jak nic doslova:).

/// Transformaci zde a tam nepodléhá také právě poznání (určité). Ty věci nepodléhají té transformaci, neb v nich jsou oba světy, je v nich z obou a jsou tou transformací, proto pošetilost i lásku i poznání nelze integrovat, jen se s nimi spojuvat a vzniká tím právě láska, spojováním s pošetilostí, rozpouštěním se v ní vzniká láska, neb pošetilost je nic a Nic(?), obecně jde o rozpouštění pošetilosti, je to i jako kdyby se nic rozpouštělo v něčem (pošetilosti), ale lepší je to rozpouštět se v Ničem než pošetilosti:). / Tedy tam si plníme nenaplněné sny ze života, třeba vysněný dům, ale jedno nejde splnit, abychom měli partnera třeba, nejde vytvořit člověka pro nás (byl by to jaksi robot), to je velmi hluboké a lidské a živoucí a svobodné ač se to nemusí hned zdát a význam pobytu zde. Možnost setkání, jak někdo řekl. Navíc člověk má svobodnou vůli a záleží jen na něm, zda s někým je nebo není. Samozřejmě kompenzace je hlavně v lidských vztazích, lidé se baví tak, jak to zde není... ale právě

zůstat v sobě, v egu, vede na samotu i tam, neb nedojde k propojení. Někdo to vyřeší ale, a je sám a jaksi umí zmizet sám, nemuset být... možná i můj případ trochu.../ Ale jak by vypadala v ráji na onom světě plíseň nebo houba, parazité (ego)? Strom tam je živá průsvitná bytost. Myslím, že buď jinak, nebo jako plně autonomní, tedy celé podhoubí vznášející se ve vzduchu a živé:). Asi to je spíše tak, že strom s tou houbou splynou a zprůhlední, koneckonců parazit je démon, je povahy neviditelné, je od přírody nic (Nic), vzájemně se definují a splynou a přitom jsou sami sebou oba. / Když však budeme zde schválně trpět s vidinou ráje tam, nemusí se nám to splnit, totiž pošetilost (ego) nepodléhá této transformaci, snad proto to tak pošetilost má a je tím, je to chytře vymyšlené (přirozenou selekcí / někým). / Až každý dokompenzuje, tak se změní na lásku vlastně a svoji úplnost a jaksi zmizí, jde o fyzikální jev, anihilace v úplné nic (už není kam, už vše bylo – fyzická mise se vyčerpala, tam je znát, co to je Bytí, ontologická úroveň, úplnost, samozřejmě ne všechny touhy lze splnit, o to jde, umět si odpouštět), jednoho božského dne dokompenzoval a vypařil se:). Asi se i dostal výš. Světu vládne smysl pro humor.

Mezi supersymetrií a pošetilostí je hluboká paralela, ono nejde ani moc o symetrii, svět ze superčástic nebude jako náš, to svět z antihmoty by byl (pravěpodobně). Nebude se tam dát dýchat, neb tam nejsou atomové obaly, tedy žádná chemie. // Zprůhlednění je i u zneužívaných lidí, ale je to pošetilé samozřejmě, předčasné. // Dotknout se hlíny, klacku na zemi na cestě, šišky, dát ruce do potoka. / Pošetilost kompenzovat jinou pošetilostí nemůže vést na klid. / Civilizace a člověk je také v roli parazita, ačkoli pro civilizaci je mj. příroda parazit, se kterým bojuje, ale je i zdroj - hositel. Role parazita je jasná, definovat, "povzbudit", jednou s přírodou splyneme, jak a kdy a kde není jasné, máme vědomí a mohli bychom se sami odparazit, přestat být parazitem. Byť nás to pošetile těší. // Tedy pošetilost (- ego, nevědomost, parazit) je utrpení byť e to někdy nezdá („rozkoše“ démonické paláce...), a láska, autonomie, poznání, svoboda jsou vykoupení z utrpení, cesta jak toho dosáhnout byla (asi) popsána v textu. Ovšem skrze pošetilost ta čtveřice existuje. // Poučky, co jsem psal, jsou v roli ega, je dobré když zvnitřní, zautomatizují se a zapomene se na ně do zánčné míry, ale ne úplně, pak je to totiž k žití.

Proč vyvolávat demony a oživovat je když tu byli jsou a budou... Člověk obecně neví, že jej přivolava neb je necitlivý...je to důležité vedet, jsou dva mody a přechody...//Vlastně se mi to ekluje do nějaké míry ta odumrela Anima, neb už mám v sobě duši.../ Pošetilost souvisí s touhou touhami které jsou "negativní"...// Ta žena je mimo mě, je krásně a uklidňující když muž miluje - jí tam vedle mě vlastně, heterosexuální mám vytesněnu a jsem v šedé velké odumřelé zóně nad ní. Radši se vůbec nesnažte zjistovat kdo jsem, vždy je to od vás pošetile a hrubé. Ano asi to je pošetilost to co jsem ale to je kaudy v sobě toto...podobně. Ženský animus to vůbec nechápe buď jsi muž zradce atd nebo žena. Jsem jakoby od mála vyzralý citlivý atd muž i žena zároveň bez upjatosti... To je moje věc to celé co jsem. Byť už to zavání egem (jsem obojí). Casem možná komunikace s ostatními, už se lidi nebojím bavím se s nimi celkem normálně takže to ne, ta pauza bude ok.... /Muži i ženy jsou vlastně úplně stejní bojí se o existenci mužství o to že bude slabý a nebude se umět světu - demonům postavit. A to vede i na démoničnost. /// /Neumím být zlý.... Asi že tu jsem za sebe ... a mekkost v mě... /Demon nechápe že ve světe demoni existují a stále na ně narazí...je to dobře vymyšlené:). Nejde říci že neexistují ani že doopravdy existují, obojí vede k démoničnosti.../Milování, sex, jaksi je démon a umí z něj i zmizet je nějak uspokojen propojen ale neplatí to na každé milování.../ sexuální na sebe hodí pošetilost mezi námi a je klid tam to patří...pokud to není egoistické...milování právě spojuje egoismus pošetilost i s blízkostí a celé to tam nějak dohromady. /// Muži mi s tím co si chrání přijdou už trapní a už ten take, ale tam nejde říci nic na to. / Animus je velká "svine" - svoji duši nositelky nikomu nedá a od všech si duši bere. / Baze, nepřímá úroveň, je zvláštní tím že je jakoby nehybná ale přitom živě průhledná a bezbarvá....živý roztok. / Když se setka chytrý a hloupí dost to vře a dochází k předsudkům pošetilostí neresitelností, hloupí dohání silou, chytrý rozumem atd...//Duse se brání tím že je, že je kde je. / Zde a tam není nic a nic, ale neprůhledně něco a to samé průhledně něco a dohromady jsou Nic a snad i trochu lasky ale ta se s Nic spojuje a to je mimo oba světy. Existuje asi síra rámeček obou světů. Demon je tak dilem zde - neprůhlednost a tam - průhledně nic démonické fluidní, a naopak lásky na obou stranách. /// Zde se vidí problém tam (Animus) a tam se vidí zde. Takže kde je? Proto nepodléhá transformaci a je projekce. Je to podobně tomu co probíhá mezi mužem a ženou./// Svět není o hmotě ani o ale o polaritách musí se umět to vidět nezávisle...není žádné ve skutečnosti, jsou jen polarity a Nic. Není to výhra idealismu ani materialismu, obojí podlehá těmto ideím. .../Demon sice může být prázdný ale sám trpí strachem z prázdnosti - sebe. Láska ne protože je plnější a ví díky moudrosti a zkušenosti něco.... Vedení je o zkušenostech. / Demon nepodléhá transformaci smrti a je na to nalezíte pysny. Ale láska také ne a přitom umí umřít - spojování s Nic tedy i přenesení s kolektivem. / Demon nezná hranice nebo naopak na nich trvá tak že je jasné že nezná hranice - má s nimi problém. Nepoznal lásku nevyvinul se... /Duse s egem mohou tvořit i přechody mezi sebou. /Už vím že s pošetilci se nebavím a neláká mě to s nimi mluvit. Už toho bylo dost. /Už s nikým nebavím...dohnat sebe a pak se uvidí./ Duse vs. autonomie.///Pak ke staré ty projekce mizí.../ Nic je ohromná manifestace síly i, je nad vším. / Jak je možné že v dem vidíme naši ztracenou autonomii nebo snad lásku ... nevíme, je tam snad nepřímá...Už na čistotu a to zda jsem tu dokonale obstal i kaslu.... je lepší žádné rady už. Nyní cvičení a pomalost potřebuji (proto ta nekro orientace, koktání apod., vypadám

postizene ale...) bylo vždy tato touha..../Smysl je pak ten kontakt s druhými a celkem a celek. ... taky bylo vždy atd. / Existují i hodní duchové.

Some summaries are at pages 4 ("AHA ..."), 191 ("Dobrého dne po nějaké době ...") and above ("vulgární shrnutí..."). / Opět, shrnutí je na straně 4 a pár stran dále a straně 191 a v posledním odstavci na této straně, ale nemůže se tam vejít vše.

24.9.2018 15.07

Extrovert asi trpí více, a tak rád předělává introverta na extroverta a ten pak, máje v sobě již tuto transformaci, ji vnucuje dalším. A není to jen u tohoto. / Zdá se, jako by únik duše z těla byla jediná věc, co se tu děje, vlastně nic jiného, než toto se tu neděje, je to i tak, že v těle jsme mimo duši a po smrti se paradoxně do duše vrátíme (inverzní – duše po smrti opouští tělo, mizí, ale opačně „to je“ – po smrti duše odchází do těla, do společného prostoru), duše mizí pryč, ale duše se vrací k sobě, je to paradox, obojí zároveň. Aby se tedy vůbec něco dělo, tak duše odchází v životě z těla, projikujeme si, typicky muž když vidí ženu, zrychlí za ní, vidí svoji duši a spěchá tam, žena duši bere v tomto případě (Animus), o ničem jiném, než o této rošádě to zde není. /// Snad nejneřešitelnější situace vznikají v nekrofilním prostředí vyšších institucí, vysokých škol apod., totiž zde již žádné hloupé šikanování není a tedy je tam přítomno v daleko děsivější podobě, podobně slušnost inteligentního člověka vůči vulgární uklízečce, která tento element představuje. Opravdu tam to „neublížit“ je tak silné a neřešitelné, souvisí s tím feminismus v tomto prostředí vědeckém, neublížit-ublížit, stále se to řeší ... jde to jen prožít nebo se tím nezabývat, v horším případě to člověk vyzáruje ven a přenáší na druhé, hysterický způsob, boj, vnucování, manipulace, extrovertní beranoidní šikana. // Nekteri muzi ty nemusis delat nic vse zaridim ty jsi bezmocna ponizena slaba zneuzita - projekce jeho zneuziti.

I konstanty jsou zákon zachování

Pst je citově zklaman ale rekne si ne nejsem haha posetile a... vydíra citovostí v sobě (chudáček je) což je nevědoma lest...cím více pst šikanuje tím více si projikujeme svoji duši mimo sebe. Když jsem v sobě našel svou duši (jakoby ja a jakoby vsichni to je ale ani jedno i, není to osobní ve smyslu posetile), tak už na mě provokaterky apod. moc nemuzou...duse hned utece ale umí se být složitě vrátit... demon je jakoby nakonec nás a na začátku druhých ... mezi fluidum a stejná je i duše a duch a Duch. Je to jakoby fuze polarit vlastně. Už se nemusím bavit, proč bych se měl bavit se všemi? Zvláště temi, pšt dělají uvnitř ublížene a šikanují, ... bohužel nějak někdy tam cit být musí neb pak jsme necitliví... nejlepe nevidet. Po dostatečném spalení si to už můžeme dovolit. ... /Musím se v necem rýpat a studovat to, průzkum... /opet je to moje projekce to že ve druhých je ukrivdenost neb zadnou jsem nikdy necitil.../ hrabat se v přístroji je stejně posetile jako v člověku - nevím co dělám. / Proto jsem také řekl že ho miluji bylo to nej z života. / ozvat se je důležité. Ale neresí to konkrétně nic by řekl muz.../My zazívame často v zúvate lásku jaksi uspinenou od e', být je to zásadní a potřeba ale stavání se láskou a ontologické to není (uplně, intimní i ontologické atd...) , kde je láska posetulost není kdo ví proč...Nic je úžasné - způsobuje digitalnost (polarity) tak spojitost, geometrie atd. .. Normální svět, kde se muži mají rádi.../ V lásce jsme jaksi napojeni na sebe, ví co si myslíte, nemusíte dělat skoro nic.../ Už ž a pšt neřeším, duše, co krade duše opravdu nemůže mé mysli lahodit., duše si sem jde pro sebe, objektivizaci sebe - ukradení a pro nalezení se (před ukradením, po něm...), vytvoření se. /pošetilosti neuškodí vytěsnit ze sebe Boha, věřit v něj, pak se vlastně božství v nás stane E', máme v sobě E' - kamínek úzkostně a to je překvapivě pošetilé:) Démon, Bůh jsou vně i nejsou... /je nesmrtelný. jako by netlouklo srdce v něm, je neproniknutelné - ego. chaos atd.

Rozpouštění jsem zazil jednou, nekomunikaci něco a Nic porad.//Matematika je ve fázi bludu, ale dostává se z nich, tedy i tam pomalu proniká či vzniká A". E' jsou prvocísla, imaginární jednotka atd...///

Démon je inverzní, obrácenost vůči lásce, být musí, neb musí existovat cosi opačného k lásce, a je to typicky ... démon je Nic, co chce něco či v tomto duchu (i obráceně), Nic a něco jsou oddělená obecně, už to, že je v pozici Nic značí, že je to nesmyslné, neřešitelné, není to, že to neexistuje, ale má to tuto povahu. Lze se rozpouštět (něco) v ničem, ale naopak to je nesmysl. Protože láska je rozpouštění něčeho v Ničem, musí existovat i obrácené vidění světa, a to je právě démon, láska jej obsahuje, podobně démon obsahuje lásku (opět odděleně, byť je třeba spojen s ní). I démon je o spojitosti, ale to hlavní se nespojuje, jen je. /// Podobně, když se bráním pomocí Nic, vzniká vlastně démon, nekomunikace něco a nic, nemůže se se světem nic fyzického stát, vše se děje imaginárně, jde i o vyprazdňování věcí, hmota pryč, ale přitom ani gram nezmižuje, jde o setkání s Nic, to je tam zásadní překvapení. /// Proč tu jsou inteligentní bytosti - možná proto, že inteligentní bytosti, tvorové, chápou smrt a Nic, nulu, a dokážou její energii využít, zde to nejde, ale čím výše v bytí jsme, tím to má větší dopad asi. Neb Nic je nevyčerpatelné, bytosti by tu asi nemusely být, není to asi podmínka pro to, aby tu něco bylo, ale chápou abstraktní Nic a to je důležité. ... /byti není centralizovane setri energii z Nic. byti se musí maximálně podobat Nic, tedy chtít usilovat o minimální energii např., pak může být...

Vztah mezi polaritami je také něco abstraktního a existujícího potenciálně...prave tam to je i není ty polarity...je to podobně duchu demonu lásce apod. - je to vztah a v něm jsou i přítomny dříve objekty...///Narcismus je spíše introvertní, egoismus extrovertnější, narcismus lpí na vznešenosti. Propichnutí nic nenahradí, ego nepomůže, ...viz zůstat alternativní - ano ale umět se pohybovat i jinde.../Lepší ega (pomerování) než primy souboj ale někdy lepší primy souboj než pomerování. K tomu pomerování - není nic silnějšího než Nic. To eliminuje vše i svaly. Všichni se se mnou chtějí prát neb vidí kluka.../Kradez laka lidí pro ten proces nevidí dál (co s tím potom?), neví, že umrou a o to tam jde - o nesmrtelnost. I mě někdo chtěl zlakat k posetilsti...Muze pst pak muze zachránit snad jen žena a naopak. ///Nevím zda to někdo nevymyslel dřív to s Nic..filozofii nemám nastudovanou. / Ž má v sobě měkkou božskou hmotu, což už samo o sobě nejde odmítnout (ne že by mě to lákalo), ale i toto neumí odmítat druhé. / Moc nejsem na úkor druhých, je to můj mód životní a doplňuje se to absolutním sobectvím, typický narcismus až fanatismus. / Postupně si člověk vytvoří mód, že jaksi má masku, ví to, užívá ji, a přesto je v něm uvnitř on, lidskost a ne systému a pak je to kompromis, po nějaké době, letech, docházení do zaměstnání mezi lidmi se toto dostavuje... ///demon lasku vlastní v sobě, ale není ji, vlastní nesmrtelnost – lásku.

Archetypy, barvy, kvalie, věci, které všichni cítíme stejně, jsou transformace, symetrie přes nulu, Nic, kdy $a=a$, což je transformace např. přes Nic, nejjednodušeji, tedy transformace přes Nic, může být buď jedna polarita se mění na druhou nebo něco se mění na to samé, neb to stejně dohromady sečteno dá nulu. /// Těžiště v něm být, duše... /// Únik nikam nevede, je to jen únik před něčím, objektem, únik je jen proces, únik ... vs. cesta někam vede (Pjér). /// Uvědomit si, že jsem unavený,

Ego a pošetilost, což je totéž, jsou jakoby zbytečnost, nadbytečnost, a typicky to souvisí s tím šumem, odpadem, odpadní teplo při tření a zanikání informací (počítač se ohřívá, neb v něm zanikají informace (uvolní se bariéra a teplo se vyleje ven) a mění se na teplo), odtud nevědomost, ztráta vědomosti, když to chceme opět natěsnat to teplo do něčeho, je to opět ego,... ego vzniká v dětství při konfrontaci s lidmi bez duše, dospělými lidmi, tam, kde má být srdce, je najednou potlačená agrese, nepřejícnost apod., a tak k nám přistoupí ďábel a řekne, pomohu ti, jsem tvůj kamarád - ego, a jsme jako oni, je to vyprázdnění se a připravení půdy pro něco nového, což je možná až po smrti, jde o to ego a duši anihilovat, zprůhlednění. ... pošetilé začne být ego po dosažení statusu určitého ve středním věku,, neb je již zbytečné a Pjér říká, že se má vracet srdce, ono jaksi tam je obojí nějak zároveň, prozrálost, ale stále je jasné, co je srdce.

Připustit, že je to inteligentní svět kolem nás bychom museli – jsme pošetilí a hrajeme si na bohy. Ale vytěsnit Boha pryč a mít jej jako E', obecně vznik E' je opačný extrém, který stejně vede na pošetilost a to, že jsme Bozi a vládneme planetě, my lidé... Démonu a Bohu a Lásce a Duši a Duchu je nejlépe jaksi mezi...fluidum mezi a všude.

matematika je podobná světu v tom, že tak jako já je nad ní ve "vyšší" abstrakci Nic a Něco, ale přesto to není jaksi složitější, musí se být v tom, být tím, matematikou, vysokou, ...je třetí stupeň abstrakce, nad ním je už jen všechny vztahy jsou vztah a objekty jsou objekt, čímž se velmi ztratí informace.

Máme jakousi poruchu, že již neumíme mluvit člověk s člověkem, vždy je tam třeba i imaginární publikum kolem, je to docela narcistické, bojíme se být dva lidi spolu, neb se setkáváme stále s neznámými lidmi...// Mladému člověku smrt - ego sluší a oživuje jej, ale starého táhne jaksi k zemi, resp. jej rozdvouje, je i dětinský atd. Starého člověka smrt-ego jakoby oživuje, ale není to ... je to pošetilé, když k A přidám A a křečovitě jej zvýrazním, objeví se B, ale lépe asi prozrávat....Odlišnost a vztah duše a ega je vidět na (neb svět je fraktální), člověk odejde v mládí na pár let pryč, od rodiny, přátel a všech jinam a pak se vrátí třeba, tak to je to vzetí duše, objeví se něco nové a jde se domů s úlovkem, ten se pak sní a vysere, to je to zprůhlednění. Podobně Evropa je duše a Amerika ego, i jejich vzájemný vztah je podobný, Evropa je již vyvrálá duše a již i pošetilá trochu (centralismus EU), uleželý sýr, stačí/stačilo jen utrhnout ten plod. // všechno, co tu bylo psáno je jaksi již daleko od nějakého dokazování, že je to pravda, už je to jaksi jedno, je to jako říci, že zelená je zelená, říká to něco i nic, je to hloubkové sebezprůhlednění se, prozkoumání se. Ale může něco poznat sebe sama? A je vůbec takové poznání nezávislé na ni? Je to prostě alchymie, hloubkové promísení a jakési zprůhledňování...je to postupně více a více zobecnění, abstraktizace, ale pracuje to hloupě s pojmy něco a nic, manipulativně, neví se, oč jde. // Na ega je vtipné a paradoxní, že co je mě příjemné, ostatním smrdí./ Je takové odumřelé, chloupky co vzniknou z třetí svetry nebo je to E' atd.../ Teď ještě zapojím své ego a pokusím se to zveřejnit, na konferenci, oznámit to:)...ego, napnutí vzhůru je nejlépe mu vysvětlit, že to není takové, jak by chtělo, že se to třeba nestane apod. Obecně v dnešní době máme spoustu geniálních věcí, ale chybí jaksi jejich propojení, neb nikdo už nezná více oborů najednou. Snad počítače až... tím, že se však zobecňuje se rychlost naučení se nějakého oboru neprodukuje, ale zůstává stejná ne-li kratší, neb se nemusí znát dlouhé pasáže, neb ty již plynou z nějakého zobecnění. /// Je to ještě jinak, po smrti se splývá ne jen s egem, ale s celým okolím, kosmem atd. Můžeme si úplně odmyslet, že je tu svět,

hmota, mysl, a hledět jen na principy a to jsou polarity určité, ty jediné "existují", koneckonců to tak již je, poznání přírody fyzikální o ničem jiném není...

Rychlost světla je tak jako to Nic, neb nic se tam nešíří, neděje, částice se vyskytují...a navíc je to nezávislé na inerciální vztahní soustavě, což by se od Nic dalo čekat, až ta gravitace tam přináší změnu, něco. Možná jde o transformaci přes Nic, je děsivá představa, že na chvíli vlastně částice není a z toho jsme. Relativita je totéž co Nic, i z té rovnice to plyne. Proto je láska a spojitost, nikoli jen digitálnost, důležitá. K tomu c, konstanta je všude stejná vždy a všude a platí, že $c = c$, tedy $c - c = 0$, tedy jde o zachování Nic.

Ženu velmi vzrušuje představa, že se muž něčím provinil a vlastně za trest je v něm žena (nebo obcuje s mužem, což je totéž, muži, co se milují v lese, archetypální ponor a démon, "boj" mužů), stává se ženou, miluje ten proces tam z muže žena nebo zpět z ženy muž, ďábel tuto Velkou transformaci (vertikální, muž/žena, vědomí/nevědomí, život/smrt ... atd.) miluje, Bůh v ní opatrně pracuje... Od doby.../Jsem Duch, puch, vzduch i hmota, příroda, země, les, to vše jaksi a do sebe vnikají, válím se na zemi a... dva muži a odumřelá anima "mezi nimi", . To vše jsem já a proto i nejsem. Lidské já tam je někde možná také..., ale spíše tam je jen nic a hejno vran - Duch, hejno much, transformace hmoty v mouchy, co poletují. / Ego je rána v nás - motorek hnací, u žen je to viditelné lépe jako jejich přirození u mužů je to vnitřní. / Duše si v životě vyjde na prochuázku pryč od nás. / Už je po všem, už se vám mohu věnovat a sobě. / Láska a ego jsou vertikálně vůči sobě, vědomí a nevědomí, ale jsou dílem v obém, proto jsou jaksi vyšší (doslova), než polarity, které jsou, či mohou být horizontálně vedle sebe. / Už to nech tak jak to je, jednoho dne si člověk uvědomí, že již všechno má a naučil se a může to nechat již jak to je, už žádný vývoj, motorek, už máme vztah, děti, praxi v práci, praxi mezi lidmi, určitý status, otlučení se, atd. // Člověku trvá dlouhou dobu, než zjistí, že lidé ty své nekrofilní masky nemohou myslet vážně, že takoví nejsou, že to jsou normální lidé. / Projekce funguje jako vyhnutí se bolesti, např. jeden z pratnerů už mu nevyhovuje vztah a chtěl by být s někým jiným a začne tak hlídat partnera, zda mu nezahýbá...a je to samozřejmě o ego, snad všechny projekce jsou dílem ega. Ego je jako parazit, co se s námi vyvíjí miliony let, takže se dost známe a má nás dost na háku.../ Ego je spojeno s projekcemi, a když projekce ustanou zmizí i dost ego uvnitř.../ Duch a muž vyprazdňují mysl., pro muže ale žena asi také.../ ... // Kontakt se smrtí (typicky ženy s mužem např., asi i opačně to platí), s inertností, démonem, v nás vyvolává život, ale není to komunikace se smrtí a tak to je pošetilé, komunikace se smrtí je i pošetilá také samozřejmě... /// Ranění ega bolí stejně jako dusí.../ Smrt a smrt dá život. Ale pošetilým způsobem, rychle, bez práce. Démon ve mně – když vytěsním z něj mtvolnou část, moje duše ožije, démon je jako duše a smrt. / Ego na to jde správně - splynout s okolím, ale je to jiné upjate apod... // Potlačené ne se jeví jako parazit v nás. A samozřejmě to je, souvisí s egem a erotem, ... dusení se hmotou... // V životě se musí část protřpět. //

Ještě k těm zobecněným znaménkům, plus a minus se pohybují na přímce, pak tedy systém tří znamének se bude pohybovat v ploše, a možná souvisí s komplexními čísly, logicky to právě souvisí s těmi barvami (RGB), neb barva není bodová, ale plošná, asi to souvisí i s fermiony, obecně symetrií, kde až po více než otočce 360° dojdeme k tomu stejnému, jsou to pak prostory, které nejsou popsateľné jako by byly z hmoty, ale matematicky popsat jdou... možná i problém, jak otáčet kouli kolem bodu přesně uprostřed s tím souvisí, abstraktní otáčení bez možnosti přesné lokalizace atd.... / Rovnice asi nejsou dobrý nástroj pro popis přírody, neb jsou typicky jako věčný objekt nereálné... a říkají jen že $a = b$.

Malé dítě je ještě navyklé jakoby na svět, kde se nemusí mluvit a vše je sdělováno telepaticky, autisté a já to nechápeme moc dodnes a je to určitá pohodlnost...//Prostředí vysokých škol je dosti narcisistní, odumřelá Anima je též narcismus jako takový defacto... narcismus je takový jakoby náhrobně šedivý, egoismus je jaksi mastnější, narcisté muži a ženy jsou také extrovertní, ale jaksi vnitřně, uvnitř, ne navenek. / Když se vszoupí do lesa, ještě lépe za tmy, a je ticho, a člověk má nastražené uši - to je cítění a stav, který je nám přirozený. Pak přijdeme my, naočkovaní civilizací a prohlásíme, ďábel řekne - city ne, city jsou moc démonické:), je to trochu pravda, jsou pošetilé, mají k tomu blízko, pokud se k tomu přidá ego./ nikdo nepochopil, že city a plnost jsou moje přirozená parketa, ani já moc ne dřív. jako malý samozřejmě ano ///. Co je veliký nešvar je utkvělá nejasná představa člověka, že existuje nějaký absolutní objekt, E', já, je to iluze, kterou utváří ego, nic takového není, absolutní objekt neexistuje, naše já je bipolární, tĕkavé apod., ale něco jiného je právě setkání s Nic, tam se to mění, v lásku. // Když si to čtu zpětně, tak když nemáme zpětnou vazbu, myslíme si, že je to lepší, než to je ...to platí i pro nás samotné asi.... Nejsem si však jist zda někdo plně pochopí hloubku toho Nic, je to ontologická úroveň, ne nějaké omalovánky...proniknout do této úrovně není asi jednoduché, máme mnoho předsudků, předpojatých představ, prakticky se dá říci, že to, jak si to představujeme, je špatně, musí se tam dojít asi...může to trvat deset minut nebo roky.../// Parazit je takový červík, co se chce zavrtat, ale když s ním moc obcuje, dostaneme jej a vede to k nemoci pošetilsti atd, když moc málo, tak také...

Vesmír není o symetriích, ale i o jejich narušeních, stačí vidět strom – je tam symetrie, ale ne úplná, jsou tam parazitické síly, které symetrii narušují a ty tvoří, že vůbec strom existuje. Parazit není svébytný, neumí dát nulu, neumí se s ní spojit, ano

dává nulu dohromady, ale neumí se v ní rozpouštět, neumře, protože to neumí, a nejde mu to, láska neumře, protože umřít umí. A realita je někde mezi. Narušení je vykompenzováno vždy jinde, jedná se o princip kradení duší... Jak zapadá princip narušování symetrií do schématu $1 - 1 = 0$, jak je to se zákonem nuly, platí? Démon narušuje symetrii, ale dokonalá symetričnost je přitom démonická také (pošetilá), to není život. Domnívám se, že narušení symetrie je jakési přeskupení stávající symetrii vykazující „hmoty“ či něčeho tak, aby tam byla menší symetrie, někde se ubere a někde se přidá, je to věc mikrokosmu, rozpadání se na menší části, růst entropie. Dochází tak k určitému mísení, které vede na zprůhlednění posléze, kaše zprůhlední. Nasušení elektroslabé symetrie je pokud je mi známo o tom, že falešné vakuum (s vyšší energií než dnes), spadne na nižší úroveň, tím se to někde musí dorovnat a částice některé dostanou hmotnost, rozpadne se to do mnoho částic, jde o jakýsi vnitřní dialog v rámci dané symetrie – můj intuitivní odhad, snažící se koncept zákona nuly zachránit, obhájit. Globálně symetrie platí pořád, částice se pořád pohybují rychlostí c , ale jen do doby, než několik trilionkrát atd. interagují s Higgsovou částicí, sumárně s polem. Pokles symetrie je obecně šipka času, nárůst entropie. Narušení symetrie souvisí s uvolněním napjetí s vznikem E' a pak třeba A'' . Obecně narušení symetrie je snaha jít k nule, dvě oddělené polarity se mísí, aby dávaly nulu, byť už jí dávají dohromady, snaha o minimální energii je obecně narušení symetrie a souvisí s tím. Máme dvě polarity vedle sebe, dohromady dávají nulu, ale musí se to stát i jaksi skutečně, tedy začnou se mísit a anihilovat. Kousičky se začnou spojovat, rotovat kolem sebe atd., i Jing Jang mají ty tečky v druhém opačném poli. Děje se to božsky pomalu, je na to času dost, ďábel by to chtěl uspěchat, aby byl u sebe, u nuly, co nejdříve...ale pak se zděsí toho, že by tam nic nebylo a ustrne. Dialog mezi polaritami je narušení symetrie dá se asi říci a směřuje k nule. Strom dokonalý nemluví, by nemluvil v sobě... // potřebuji manažera, ale vím, že musím být autonomní a on také, aby to nebylo o ego, on má ego a já byl pod a on byl pod atd.

Ještě, abych to uvedl na správnou míru - narušení symetrie sahá až k té nule, 0 je maximálně "symetrická", pak se někde přidá a někde ubere a to už není moc symetrie, je to narušeno, jsou tam polarity. A tak to pokračuje dále s narušováním symetrie, parazitismem, pojídáním a vyměšováním, až jde o nelineární proces, což už relativita polarit je nelineární. / Každý asi vidí to Nic jinak, avšak co je jasné, máme předsudky před tím, utvoříme si raději něco, co nás před tím ochrání. / Ženská a mužská pošetilost se sice nenávidí, ale i přitahují a anihilují spolu, ale tím se nic nevyřeší, v nitru zůstává jistá nenávisť, touha po odluce, po "ne", která je zase zdrojem pošetilosti. / Narcismus nekrofilní vyvrcholil v 19. století a ve válkách. / Touha je o tom, že ze sebe uděláme to, po čem toužíme, je to pošetilé, ale když se již uskutečňuje, jsme sami sebou, hezky je to vidět na sexuální oblasti, období svádění a touhy a předehty a období uskutečnění touhy. / Až když je muž pošetilý, povolený, pošetilost je u všech povolenost, tak pak když vidí ženu, tak zrychluje za ní podvědomě, jinak je zdravý normální, ve svém "světě". / Pošetilost - ať tomu říkáme ne nebo ano, vždy se to živí, jde o touhu po kontaktu - cítění v sobě (duchů), po jakési měkké prázdnotě (normální stav), ale nejsou toho jaksi normálně schopni, je tam neřešitelnost určitá, a je to tím, že ano i ne to živí, že je to inertní, jede si to jen to své, nereaguje. To je dobré si uvědomit. / Měkká prázdnota je nej přirozenější stav myslí, základ, láska. / Světelná bytost je také inertní, a jede si své a pošetilost ji moc nezajímá, láska také, neprostupná, neb je průchozí, a tak se musí odlišit až na vyšší úrovni, ve vztahu k Nic asi. // Tedy jakoby „na začátku“ je nula, co „vytvoří“ polarity, ty se nějak rozpadají, míchají, a směřují k té nule, ale už jí nikdy nedosáhnou, stejně tak v našem vesmíru to je asi podobné...možná. // To vracení se citu je hezké, v druhých, v nás, měkké plné prázdnoty...// Pšť se s nikým nebaví a dohání to přemírou kontaktu. / Mělo by platit, že žena je symetrie a muž se snaží o její narušení, ale vyšší vnitřní symetrii má spíše muž, je to složitě. Muž není parazit, to je jaksi jeho nevyzrálé já. / Ono to nemusí být patrné, ale když se parazit spojuje s celkem, že se dochází vyšší symetrie, podobně jako když se absence něčeho pojí s daným něčím, také to tvoří vyšší symetričnost. // Parazitická energie se od počátku vyvíjí s námi, na počátku byl parazitem okolní nepříznivé prostředí neživé, ale i zdroj obživy (démon), pak se vyvinuli navíc parazité z živé říše a nakonec samotná civilizace...parazit v sobě kombinuje cosi neživého atd...// obecně máme nastaveno, že se věci musí zachovávat, ale v myslí to neplatí, není hmotná...proto A a E jsou polarity...// Ještě nechápeme smysl, že to je, protože světu ještě málo rozumíme. Asi. A bude to tak i pak?

Zde směřujeme ke smrti, po smrti směřujeme k životu, změní se znaménko.../ Jsem nadržena kráva vlastně. Potřebuji muže, parazita:), druhá míza se dostavuje. Proto tolik toužím po božství a žádné lidství nechci a nikoho apod. Zvláště v poslední době jsem se od mužů vzdálil... Ve stáří se již těžko dostáváme k sobě, k životu uvnitř, je tam totiž, jako ve stromě jaksi odumírající tkáň, ale tím jsme více sami sebou, jaksi stabilnější, inertnější ale i prozrálejší. Po dlouhém milování – dělejte si co chcete, před tím jsem vám všechno zakazovala sobě a vám také, teď dovolení, dělejte si co chcete, buďte jací jste. Když ženě chybí pánské přirození a pán, je to těžké:) // Posedlost muži je jednak uvnitř nenávisť sebe jako ženy, ale může to být i nenávisť sebe jako muže, je to jedno, nebo i obojí, nenávisť heterosexuality ve mně. // To, že A a E, objekt a vztah (transformace) dávají také nulu jaksi cítím, když se přiblíží k sobě, třeba i penetrují, a sčítají se, nezbyde po nich nic, vznikne Nic. Je to jako něco a nic, ale obojí je přitom něco, byť vztah jakoby méně a má blíže tomu Nic. Vztah už v sobě obsahuje i objekt a objekt už v sobě obsahuje i vztah, snad proto dávají nulu... Vztah je jakoby zápor, protože rovná se (transformaci), můžeme označit jako zápor,

neb přes rovná se se mění znaménko. Nemusím rovná se ani psát, místo $a = a$ napíšu $a - a$ a je to totéž. // Říci ne, je totiž cesta zpět k sobě, a proto to potřebujeme a v sexualitě částečně projevujeme. // Muž parazita právě jaksi poráží a tím se stává mužem, jaksi jej ale implementuje do sebe, žena také implementuje parazita do sebe, ale jsou tam jako borůvky, muž je s ním jaksi srostlý a tím parazit už neexistuje, chromozom Y je typický parazit.//

V obecné relativitě je zachování energie vlastně o tom, že metrika (časoprostor) a energie musí dát nulu, pokud tomu rozumím, tedy pole a zdroj dávají nulu, ale zde je pole navíc samo zdrojem. / Ještě k té matematice tří a více polarit. V kladně záporném systému se pohybujeme na přímce, od nuly jdeme třeba k číslu 3 a pokud chceme zase k nule, jdeme opačným směrem, tedy -3 a máme zase nulu, toto je velmi častý jev v přírodě, něco vzniká a pak zase zaniká, neb to musí být opět nula, jaksi dohromady to musí být nula, vznikání a zanikání. Virtuální částice jsou příkladem – vzniknou, ale musí zaniknout. Jak by to pak bylo v systému tří polarit? Jdu po přímce od nuly někam, ale nemohu jít zpět, musím udělat ještě dva kroky, abych dostal nulu, ale není to přesné, protože musím udělat rovnostranný trojúhelník, abych se dostal k nule a to omezení silné, spíše jde o plochy, překryv tří ploch tvoří v daném místě nulu, jde tedy o nulu, která již není bodem, ale je plochou, ale nelze to chápat jako, že má nějaký rozměr, je to topologická díra, zde bude souvislost s topologií.... Totiž z 3D pohledu to má nějaký rozměr ta nula, ale pokud bychom byli na té ploše, tak bychom to tak nevnímali, mohli bychom si změřit obvod, ale co tam je..., nevím. ... už to asi nejsou čísla na ose, ale čísla – obsah nějaké plochy a to libovolného tvaru, jen musí dávat velikost 3 např. Matematika celou svoji kariéru směřuje jaksi k iracionalitě, k osvobození se od lokálnosti, totiž ani jinam směřovat nemůže:), stejně tak iracionalita směřuje k racionalitě, ale vyžívá se i sama v sobě.

It is known that in math exist three levels of abstraction. The highest level is the abstraction from mathematical objects „at all“, e.g. vector spaces (functions, polynoms, solutions of equations etc. can form the vector spaces) - we are interesting in same features of these objects instead of objects themselves. It seems obvious that math, physics, philosophy, psychology and spirituality contain polarities - it is the same feature. The equation " $+1 -1 = 0$ " ($1 = 1$, $a = a$) is a basis. Math consist of numbers (positive and negative) where " $+a - a = 0$ ". Physics is based on symmetries and symmetry is defined as " $a = a$ ", then: " $a - a = 0$ " (for example there is "no energy" in a conservation of energy in a result). Philosophy deals with opposites relativity vs. absolute and something vs. nothing, in " $a - a = 0$ " the left side of the equation represents relativity and the right side represents the absolute. Relativity is like the another kind of absolute. Nothing is an absence of something (something is indirect), something means that something is present in a direct level of being (e.g. plus) and nothing means that the same something is in indirect level so it is e.g. minus the same something, together it gives zero again. For example the whole world could be indirect. The zero in the equation does not mean nothing but deeper Nothing. The question or rather an astonishment "why is there something rather than nothing" after that it says - there is just Nothing, but $+1 - 1$ equals Nothing is not prohibited (for example because Nothing has no power to prohibite it) and that is that there is something. In psychology consciousness and unconsciousness (direct, indirect) are the basis. In spirituality: Jing Jang, C. G. Jung individuation (psychoanalysis), „here and on the other side“ are about the basic complementary polarities. Some generalization of Jin/Jang is in the text which I wrote (1200 pages). Nothing is the only "thing" that is absolute, unconditional, eternal, bottomless, unrecognizable in principle (but indirectly there is an „evidence“ for it). If the world would be just about polarities it would be quite hellish, Nothing gives the world the digitality, polarities, but also it gives a continuity (e.g. consciousness and geometry are not digital), fortunately for us. Melting of both polarities and melting of polarities in Nothing (if something is dissolved in Nothing) it gives some of features of Nothing and it creates love. Only ego cannot dissolve in Nothigness. Yes, you cannot see Nothing but you can dissolve in it. It is not neccessary to have two polarities (for example quarks in quantum theory have three "polarities" - colours of quarks in proton etc., three "polarities" create zero). Consciousness are similar to Nothing, what you give to your mind, that is what you perceive. Chaos outside the universe (in logical meaning) should also get a zero. An evidence for it ($1-1=0$) is the world itself, that is why there are polarities, symmetries. Symmetry breakings are something like regrouping within the symmetry, an dialog and desire between polarities, a tendency to minimal energy – to anihilation to zero, the first breaking is a „creation of polarities from zero“. In quantum theory, indeterminism, perfect chance and nonlocality can be explained by Nothing, no information is transmited, it just to be "zero" together, e.g. in EPR paradox. The equation of theory of everything should be the simplest equation - just zero. But it was how it is, but why it is? What is the meaning of Being? I think that simply we are, they are, I am, you are, it is, be in it, it itself, completeness. We still do not fully understand this.

28.9.2018 11.57

Nová éra. Matematika je asi ještě dosti v plenkách, tedy v iracionální oblasti A'-E', kde E' je třeba imaginární jednotka. Ale matematika si nemůže klást nárok na popis světa, kvantita, je to jen půlka, vše co existuje, je polární a relativní. Jenom Nic je absolutní.

Na ego mám už postupně jiný názor, pohled, už nezdůrazňování, že je negativní, ale také nic jiného... postupně vyhasnutí...

Určitá spojitost biologie s psychologií je přes proces potravy, neb na něj se psychika vyvinula, dělení je ale trochu mimo toto...nebo to je odpad, co se stane postupně soustem, tedy životem?...

To, že smysl je bytí samotné, vede i na skromnost, prostě nic víc, než toto tu není, než prožitý život atd., právě ego se s tím neumí spokojit a jde stále někam jinam, ale tam je jen Nic. Hluboké nepochopení bytí vede na ego, ego touží po něčem absolutním doslova – aby nějaká věc byla absolutní, ale v bytí to prostě nenajde, jak si myslí. Ego směřuje vždy správně, ale provedení je jaksi nesprávné, ví, že se polarity spojují, mají být spolu, ale v něm jsou jaksi jen vedle sebe, bytí maximálně, rozdíl je v tom, že si nepovídají, toť vše, a to jaksi hlavně uvnitř, hluboko uvnitř. Ego žene touha po absolutnu k Nic, ale bojí se jej. Na druhou stranu duše říká toto mi stačí, můj život, a to co je, ale to je egoistické, ego vede na kopírování, mnoho životů duše.

Ten směr, co tu je, tak je jaksi buddhistický, až na to, že definuje Nic a rozpouštění v něm (nejde o to to praktikovat, to se děje samo a bude dít), a smysl vidí obecně v životě, což v buddhismu není, ano, vše je relativní, ale to neznamená, že je to hned negativní.

Pocit když přijdu do práce či jinam - ze smrt neexistuje a tak to dopada pokud všechny své kompetence vezmeme na sebe. Proto když začneme počítovat Boha někde, tak tím jaksi vyprázdníme ze sebe toho démona, horký vzduch, fluidum, nafouklou hlavu, prd, je v něm naše nevyřešené ne něčemu a zrada že tu jsme atd, tedy s představou Boha vytěsňujeme i určité svinstvo ze sebe, a také jaksi světelnou božskost, která sem moc nepatří, ale i božství sem háže svinstvo, je to taková házená:)... když takto vytěsníme Boha, je svět ostřejší, lidé se dají milovat ... Bůh je démon i láska. ... Bůh, jakožto něco, je ve vztahu, s námi, relativita určitá... Aspon se i máme na koho tesit po smrti...kompetence tedy dávat i Bohu, jinak se tu nedá žít, byli by z nás psychopaté sami...ale samozřejmě říkat ne, a snažit se mít autonomii a kompetence... Dovoluje nam hmotu s potlaceným ne (prave je tou hmotou dusene to „ne“) dat ze sebe ven na nej, byt prazdnejsi a mit tak v sobe ne substitucne...neb ne souvisi s prazdnou... A vice lasky dovoluje...psychopatická mysl neumí věřit v Boha, vidět hvězdy apod., je jaksi skleslá, přízemní, a přitom božská, ale hvězdy nevidí, je jakoby slepý ... přecitlivělý a chladný.../ Dítě Boha nepotřebuje ve smyslu tak jako dospělý... pokud jej nevytěsníme není to ok (Bůh není), pokud moc vytěsníme, není to ok, je to pak vlastně odtažitě a víra.../ Přehazovaná je vidět na např. hodnocení a soudech, my to vytěsníme na Boha, ale Bůh nás nesoudí. Ale vlastně my sami sebe s pomocí božství...je to fluidní. Na setkání s patologickými osobnostmi a světem se dá i mnohé vydělat...vytěžit. Přímý vděk, v přímé úrovni, tam být nemůže ale...

Nic nejde urazit a je "mu" jedno co si o něm myslíme, vymanuje se úplně ze síkany bytí. Je božské právě.

Spousta věcí není dotažena, vlastně skoro nic v textu...

Ego podezíra druhé z egoismu a všimá si zda není někdo nahodou (take) egoista:). Likvidace ega je nesmysl do nějaké míry, značné. Stačí se neidentifikovat (Pjér). Ego v podobě fluidního horkého vzduchu má jaksi strhané rysy, je to žhavost, ale stále to je právě to ego... Dabel umí pracovat genialně, nevedomosti (o sobe). Ego a láska mají jako protiklad svůj vlastní nedostatek proto se takto chovají.

Entropie nuly je? minus nekonečno, zapor, ma k Nic bliz, neb zapor je negace, tedy ze něco není, to je nic, a proto i u Nic.

Nic je jednak úplně nezávisle na bytí a jednak bytí (bytosti) jej chápou a svět sebe díky tomu tvoří neb svět vzniká z toho Nic, tedy Nic je relativní i. A obe Nic jsou totéž neb Nic je nedelitelné. Ted jsem to úplně zamotal:).

Vrátil jsem se na pevnou zem, což u duchovně probuzených není obvyklé asi....

Po určitém věku, ve středním věku, člověku jaksi dojde palivo, už jaksi jeho identifikace, to co byl, nějak už nechce být a začne projevoval spíše komplementární mód k tomu...někdo byl velký závodník, ale už ho to jaksi ... ozývá se i něco jiného...

Ego se žije svůj nekrofilní sen.../ Pošetilost, potlačena agrese nevědomě začne útočit, zákeřně, z ničeho nic..., popadne jí to – chce vidět rozruch, atd., ale nic to nevyřeší samozřejmě.../ Deprese, démon, se někdy schovává v podvědomí, aniž to víme.../

Podobně je pošetilost svůj život ukončit, a to třeba proto, že se „tam už těšíme“ ... pošetilost nepodléhá transformaci smrti, je zde i tam, jako láska a poznání nějaké ...

Ego je hlavně o nedostatku ega, ego zná jen sebe a nedostatek sebe sama, u žen je to rafinovanější, tam je ego nepřímé, tedy čistý nedostatek, je mimo a přesto je to egoismus, proto je úplně jedno, zda je ego v přímé nebo nepřímé úrovni, působí vždy, pokud tam je, také tím říká, že je věc, neb podléhá tomu něco a absence toho něčeho, je jakoby absence lásky – absence ega resp. touha po egu je absence autonomie a lásky mj. / Jedna drobnost:), svět není jen ego, moje ego, kolem existuje spousta věcí, o kterých ani nevíme a i ty, které vidíme a vnímáme... Ego tak zaplňuje přímou i nepřímou část a proto je tak složité se jej „zbavit“, nemá k sobě druhou polaritu, podobně jako láska, už má jen nedostatek sebe sama...nemá pak protiklad. ..

Vlastně jsem si uvědomil, že ten člověk má problém, je to běs, jakoby je rozlezlý do lidí okolo, neb orgány jsou jaksi neosobní, a démon si je přivlastňuje – snadno mu je dáme totiž, neb se s nimi neidentifikujeme a to je i ta past, musíme se začít identifikovat s nimi, či něčím, aby nám to nevzal, ale identifikace je právě o egu, takto se ego šíří....., orgány, démon, horký vzduch, obecně extroverze je orgánofágní, tučné a mastné k tomu...atd. jsou orgánofágní, neb v tom něco vidí, v orgánech, tam není co zjistit ale:), a také, že jsou dutí, tak bere extroverze orgány...je to ale příliš jednoduché toto. Tedy uvědomil jsem si, že má problém, stále mám tendenci to za nějak řešit a hlídat se, abych se ho nedotkl a nevyjádřil, že má problém, on to jakoby neví a nechce vědět, že má problém, ale je to evidentní, pokud máme pět pohromadě... Ego má vždy nějaký problém, tak se pozná. Láska je jakoby problém jako celek:), a také se vyvinula z problému bych řekl ... Tedy má problém, a tedy já problém nemám, ale tak to úplně není, . Přiznat si, že má někdo problém nebo já je zásadní zlom, můj problém je např. že jsem sám, někoho potřebuji, vedle, před, že mám v sobě ten nedefinovatelný problém, ublížení určité, co má v sobě ale každý... jakoby to E', ale ne ještě úplně, ještě je to živé, nevyvinuté v to E'. Tedy, že mám problém, ale raději automaticky vidím, že druzí mají problém, ono jej určitě mají, naše civilizace má problém, všichni máme nějaký problém, jsme nějak zakletí...Totiž on se tváří, že problém nemá, že je to v pořádku, (problém je jinde), stále šikanuje, ... ale má problém...a není sám... / Totiž on problém nemá, dokud může, má sílu, problém nemá a neexistuje, pošetilost způsobuje nepozornost, necitlivost. / Ego nám dává pocit přesily, více lidí v nás, celé veřejné mínění, my jsme veřejné mínění a ty se musíš chovat podle něj a já také ... to už je pryč. Mínění zrovna této společnosti a civilizace je mi jaksi fuk. Neidentifikuji se s tím. Nedávám tomu svůj souhlas, hlas, lepidlo... Byť to není v pořádku asi...ale .../ mám svůj život... Kdybych mohl něco z proběhlého života změnit, co by to bylo? ...

Proč sem vlastně zvířata a my chodíme, když si tu skoro nic neužijeme, jen sháníme potravu a konec, k čemu to je? Zvláštní pocity a otázky... Asi je to nějaký Kompromis mezi bytím a nebytím a energiemi co nás přesahují a kterými jsme, plus touha k tomu, plus nevědomost apod., také zde je práce (aby něco bylo), vzdor vůči Nic, v nebi odpočinek, o tom to je asi. Zde jsme oddělení od Nic, tam spojení. Pak už to je ok, že to „jen je“. Každé zvíře a my jako bychom pracovali pro něco, někoho vyššího.../ zvířata nad tím neuvažují, žijí to, si to vnímají nějak automaticky, o smrti tak vědí více než my bych řekl ...

Chybí tomu lidský rozměr, příběh apod., je to popis suchý popis jak to může fungovat, pokud se příběh stane zákonem, je to to nejvyšší... stejně tak umění... Chybí tomu jaksi střed, je to moc o polaritách... / Svět, bytí jako celek, je tak veliké a je nekonečně mnoho času se učit a poznávat.

Opět, shrnutí je na straně 4 a pár stran dále a straně 191 a v posledním odstavci na této straně, ale nemůže se tam vejít vše. // Some summaries are at pages 4 ("AHA ..."), 191 ("Dobrého dne po nějaké době ...") and above ("vulgární shrnutí...") and above paragraph („it is known that math“). /// 28.9.2018 21.27

Kdyby se Nic šířilo jako vlna prostorem, představuji si to tak, že by vlastně zauzlovalo prostor v daném místě, tak by to nebylo, jako když projde vlna nebo bod třeba zvuková nebo gravitační, že bychom to cítili hmotně, působilo by to jak na hmotu, tak na mysl – hmotu, hrálo by si to s polaritami fyzikálními v daném místě, ale hrálo by si to i s polaritami mysli (třeba i nálady, a s jáství atd.), otázka he, zda je tedy mysl nezávislá na hmotě nebo není, podle mě je, takže by se měnilo i uspořádání neuronů, stejně jako hmota ovlivňuje mysl, tak i mysl ovlivňuje hmotu, ale je potřeba to vidět tak, že vše je jaksi nehmotné, i ta hmota, jde jen o polarity. Vše pročištuje tento uzlík, vše napravuje, oživuje v daném prostoru, začíná se cítit, neb i jiskří atd... / Jako démona tu zmiňuji mužský rod, ale je samozřejmě slitě pohlavní, anima mu umí být přesně podobná – rozteklost, obláček, neforemnost... / Nedostatek sebe a sebelásky – o tom je i homosexualita a láska k danému člověku, já nemohu, on ano, on je... ono to je pozitivní, ale problém je právě v tom neuvědomění si sebe, jde o narcismus...odumřelá anima s tím souvisí... /// Démon (se) rád kopíruje, proto souvisí s rozmnožováním. Stojí u kopírky:) // Vcítění a péče by bez projekce neexistovalo, nerozvinulo by se. // Egoista je vztažen čistě na sebe, ale narcista tam má vždy nějakou věc, ke které je upnut, je s ní srostlý, s něčím šedivým a kamenným. // S mužem se umím uklidnit, neb tam je to, co „znám“, kde se mohu ponořit,

proto i vzrušení. // Srůst s ním, s kamarádem, démon chce mít podobu nějakou. / Démon je jako hnis v centru, či vak horkého plynu, jednodušnost, která jaksi postrádá cit, necítí, je rozmáčený, vysoká entropie, typicky tvář co se dole rozšiřuje díky tuku, je místo srdce, je to neproniknutelné dovnitř, je tam něco hrozného, (potlačené ne také), proto i Démon působí jako Nic, jako smrt, hranice (ono to bude relativní), a když na to srdce někdo dá pus, je mu dobře a ožívá trochu.../ Potlačené ne je ztráta vůle a cti...a autonomie a lásky...a svobody...

Dualismus je nejvíce nepochopitelný na příkladu – mrtvý v NDE se sám rozhoduje, jestli zemře nebo ne, a na tom je závislé, co se děje zde na zemi, ožívání atd.? Kdo má pravdu, kdo rozhoduje? Rozhoduje se tady nebo tam? Kdyby to vše vznikalo simultánně, třeba přirozenou selekcí, i to rozhodnutí, pak by to nebyla vůle, svobodné rozhodnutí ... to rozhodnutí je vždy na základě něčeho, a je tedy jaksi poloviční, nepřijde z čistého nebe (to by mohlo jen Nic), takže zase je to asi že se rozhodneme, ale i nerozhodneme, je tam část naše rozhodnutí, ale i část jaksi o našem nerozhodnutí - kompromis..., část a celek. Nemohu ovlivňovat doktora a jeho činy... Možná ta přirozená selekce jde – i ta vůle vzniká přirozenou selekcí, to neznámá, že by ztratila něco ze své povahy a byla na něco odkázána, koneckonců vše se „vynořuje“ nepodmíněně z Nic, podmíněnost z nepodmíněnosti. Nikdy to není tak, že by jedna polarita dokonale ovládala tu druhou, či měla dominantní postavení, musí tu být obě vždy, proto nárokovat si pravdu je nemožné.

Už jsem přišel na to, proč objekt a vztah dají nulu, bylo to jen intuitivní, ale důkaz je zase v té rovnici: $a - a = 0$, tedy $a = a$, kde je jen „a“ a „rovná se“, tedy objekt a vztah (a se mění na sebe sama) transformace a ta nula plyne z té rovnice. To, že tam jsou dvě „a“ je jaksi nadbytečné, je to totéž, $a=a$ je jaksi homo a démon ega a $a-a=0$ jaksi hetero a démon relativity, přitom se jen mění znaménko.../ Objekt má tendenci do sebe vtáhnout vztah a zprůhlednit se, vztah má tendenci nechat se pohltit objektem, masou, ale vztah již objekt v sobě logicky zahrnuje, vztah je pokračováním Nic. //// Vyhýbal jsem se pojmu strach v poslední době, protože je to složité, ego je o strachu, ale láska je jaksi strach sám o sobě – transformace, přeměna strachu na lásku, schopnost umřít. Srdcem cítíme, jak věci jsou a byly by nejlepší, že jsou druzí a my samotní nějak zároveň ..., Ten strach, v egu je strach jaksi navždy, proto nabírá i podobu E' a strach si pošetile hýčkáme, ale i třeba nemá strach vůbec patologicky, je to složité...strach je tam ale vždy, buď přímo nebo nepřímo, v lásce ...? Z života jsou důležité asi paradoxně banální situace, zkušenosti a jaksi probuzení duše v nás vůči nim (určitého vědomí, vědomosti, spojení, lásky, sebe..., probuzení), to jak jsme se zachovali, vyřešili to, že není jen černá a bílá pochopili a naopak je dokázali odlišit atd... asi, kdyby nešlo o banality, tak to nebude ono.

Byl jsem vlastně hrozně namyšlený, a hrál si na to, že vše o bytí vím, ... tolik věcí, které nevím, nepoznal jsem.

Ty zobecnělé polarity možná „řeší“ sjednocení čísel a geometrie, geometrická interpretace čísel. Možná $120^\circ 120^\circ 120^\circ = 0$. / Princip jeskyněk – démon se nenápadně dostává a pak celý. / Po ránu i jindy s nikým nebavím. / Když lidé běsní, je to ještě dobré. / Už vás nepotřebuji, posloužili jste, poznání. / Ne vlažnosti. / Úchylky jsou "nemám se rád". / Miluje napjetí. / Duo homo parazit a zdravý kluk. / Ona dělá co nechce, aby se jí dělo - bere duše, leze tam, muž to chápe jako - ona chce, aby do ní někdo lezl:) / Šaman moje přirozená úloha. / Narcis chce obdiv od hysterky. / Ve mě stařecký sladký krém, vyzrállost - hrůza. Z toho se vyspím. / Démon chce cítit, proto zuří, city i nechce. / Představa - udělám dobro a čekám zhůry dobro - to nefunguje takto, jde o nepodmíněnost, ale jednostrannost není také ok. / Deprese je někdy ukryta pod vědomím. / Jakákoli láska má smysl. / Zavrtání do sebe, myslím na něj, je hluboko ve mě, "mé" já, je to láska také. / Má (mě) rád i skrze ženu vytěšněnou, mimo mě. / Všichni tvorové se radují ze života, démon ne. / Extrovert nechá věci, ať se dějí sami. / Po šarvátce zjistíme, že se pod tím vlastně máme rádi a je tam klid. Proč je v našem nitru v základu v bázi dobro, resp. klid resp. láska? Jde o nejnižší energetickou hladinu, démon je na vyšší. Láska nahrazuje Nic pro bytí, kdyby v základu bylo Nic, svět by byl chaotický. Hmota a antihmota také dávají světlo a ne Nic. Kdybychom byli a svět byl v jádru negativní, nebyl by, nebyla by tvorba. Láska je v rovnici $a-a=0$ jakoby to rovná se. / Většinu života se pohybujeme mezi láskou a démonem, je tam plynulý přechod i. Je na nás, aby byla láska v základu, není to úplně samozřejmé. / Dlouhodobé problémy a úkoly trvale tíží, prostě tu jsou, byly, budou, tím odezní i, ale ne je stále potřeba. / Zastavit se, démon nás někam žene, chce někam jít, do stran, vychyluje nás, ne, stát na místě, přes jeho odpor, inertně stát, přemoci jej. Tím odejde, fluidum plynné. Kompenzace to je. Chce jít, ale já stojím. Pozn. nelze říci, že démon je vně - vždy to jsme částečně my i. / Je to vlastně alchymie stále. Ale i absolutno - unikátnost každého... Alchymie je o relativitě. / Říjny. / Lenost rozvádět myšlenky – snaha aby si mě všímali, zabývali se tím. / Ego = problém, E' (zúžení světa na "tečku") - v nepřímosti, v lásce a poznání už není. / Nula v průniku? Matematické zobrazení obecně: $a, b = (a, b \text{ společně})$, nebo: A změna na B, tedy A -B změna na 0? /// Neřešitelný úkol je z dílny ega - studujte mě. / Když dospělý neví co dělá a soustředí se, dítě jej začne vesele šikanovat pošetile. / Ego chce lásku, rozpustit se a láska ego, je to ale cosi nám nepřístupné. / Vzdálil jsem se od "nevím". / Ego po smrti je duch. / Chápu, že někdo celý život žije v jedné vesnici - udržení, tradice a na čas jít do světa. Ideál - panelák na vesnici bydlení. / Maska hlouposti chrání E' , nás, resp. muže v nás. /

Žárlím na ž, a m. / Nabídnout pošukovi/ům v práci tykání bylo odvážné, ... odvážné momenty, jako třeba vyznání lásky, i to bylo v minulosti, pozor u toho na ego, bezohlednost a touhu vlastnit a nezajem, co řekne druhý. Ale říci jsem to musel. Moc vše komplikuji a to i tím, že řeknu, že to komplikuji. Je to ego. Strach původem. / Uvědomit si, čemu všemu dáváme svůj souhlas (Pjér). / Nakonec funguje i to vyčítání v duchu druhým, co mi udělali, předáváme si to mezi sebou a jaksi není to vlastně nic, a je to pryč, povrch to je, a spláchne to čas a věčnost a velikost světa. Svět je splachovací. / Láska světem je, ego je buď zúžený svět do kuličky - E', nebo prázdno, nebo bláto blátíčko (kompenzace E'), objektivizace ale význam má. Vidím duchy, démony lidí a umím je (lidi) i léčit - vidět to, vždy je dopad i na mne, ale tato léčba je jaksi zbytečně nadbytečná, každý musí sám, nejde se spoléhat (jen) na pomoc a je to zbytečné vyvolávání, přivolávání "ničeho" ... musí se ... složitá i přirozená hra to je. / Načerpat síly, "holý život" svůj ... uvědomit si ... a sbohem a s...

I všechna ega jsou stejná. // Každá událost je neopakovatelná, jedinečná, absolutní, podobně každý člověk, jáství, autonomie, nebo to, že jsem muž či žena, ale nejsem v tom sám, a vždy to je i relativní k něčemu, či uvnitř relativní, mísí se absolutno a relativita, za absolutnem stojí vždy Nic. Díky Nic existují všechny možnosti a přirozená selekce mezi nimi, kompromis všech zúčastněných, tedy nula. /// Rodna zem. /Duch, duch, (i duše a ego nějak, ty i zde jsou), láska, A+E, E', E', krása, je jako vlna, my jako částice, má li se lokalizovat, být venku, zmizí, je nic, jako já muž proto mám zde problémy. Existují i přechody. Jsou podpera a vyziva, vzhlízi sem a my tam. Zde mísení. Zde a tam = 0, nic vic není. // Nyni opet muz (srdce jiz bylo krem, fibrilace) ale jiz jinak. Pomalost. ... // k Bohu. 1.10.

Přestat se identifikovat s projekcemi (já a projekce, pak obé zmizí), má moji duši, mé já je tam ..., věci mimo nás implementujeme do sebe - to je ego (uz samotne to, ze to oznacime za vec). Z čeho máme strach chceme vlastnit. // Praxe nyní: kontakt, realita, ... o systému: namočit se musíme (tedy i byt demon, prizivit system) a pak zavřít oči a nesledovat to a poodstoupit, když provokuje zavřít oči a spat, po muzich koukat, neupjatě co nejmenší kontakt se systémem (zprávy, vse), zjednosměrnění z toho plyne. Praxe je o nezapisování právě, nehodnocení. // System a veřejne mínění jsou typicky démon, není i je a je jen z toho co tu je. Živí to strach. // Sebestředny typ - nemá vnější hranice, difúze, lepidlo, těžko se jim říká ne, jsou obrácení, spíše si to tak přeje - neodmítnutí...nehranice vnější. Hraje na city, jsou pro nej nastroj. Proste je to typ urcity. // Jako ve hře, jsou pravidla, zákony a v rámci nich se hraje, ale ego, duch atd. podvádějí:, kdyby neexistoval, pak ta hra ... // Démon je i pošetilý k Nic (Bohu) – aby vše bylo Nic, destrukce. ... // Bř. Oba se "potřebují", parazit a hra. Pro parazita je to akutní, naléhavé. Vlastně stále hrozí a nic. // Propojení lidí během života, láska je důležitá, i zabití je o projekci a egu a zůstaneme sami v sobě, parazitem. Trestáme se sami. // Něčeho dosáhnout, umět prorazit (...démona, předsudek, strach...) a pak zavřít před tím oči a smysly, není to snění... ale je to spíše mužský pohled, ženský je "pěstitelský". // Symetrie, invariantnost je: $AE = A$, tedy $AE - A = 0$, kde E je transformace (třeba otočení čtverce o 90°) a je to parazit de facto (manipulativní nic, jakoby nadbytečné, zdroj energie, ale i A je zdroj, A i E jsou vůči sobě i jakoby inertní, je to tam hezky vidět - "A" je neměnné při této transformaci a je tím definováno, ovšem to A může být i parazit). Může být i $A+E - A = 0$. (E, = jsou transformace). Bytí je také parazit pro 0 ($0E - 0 = 0$). Parazitismus je relativní často. // Takže praxe, toto je jen prostředek...byť na základě praxe... / Povídání o lásce láska není. Z pošetilého módu povídání o lásce k lásce se těžko dostává, lze jej jen opustit, a láska je viděna jako pošetilost z tohoto módu. /// k pošetilsti „Bůh“ mlčí. // U A+E nejde říci, zda je parazit A žena ($A + n.E'$)E'... nebo E muž, dohromady je to celé parazit, viz u mě. ... zavřít oči...17.59 Samozřejmě i láska potřebuje v protějšku alespoň nepřímo lásku, u démona analogie... /// Srdce se po tom zavírání očí nějak samo vrátilo do normálnosti, pošetilost jej vyhazuje z rytmu. // Můj problém je, že jsem příliš prázdny, nic, v sobě a nemohu se moc světu bránit. // Jen na hysterii jsem pes a nemám slitování neb tam není slitování se mnou. Ona ví, že je to nemožné, aby tu bylo absolutno, jak chci a tak provokuje a přilévá „slastně“ do ohně a vyjadřuje, že jsem slaboch a neumím ji praštit atd., už mi to jde s tím zacházet a vítězím, je relativita i absolutno, i v lidech co hysterii nemusí vidím hysterii, mě nikdo neošálí. Ona to vidí ve mně a já v ní – to bývá problém a vytěsnění toho od nás je stejně pošetilé. Myslíš si, že to není ego, kým je, protože vše negativní – ego hodí jinam v sobě. Samozřejmě hysterie, pošetilost je nakažlivá, ale u muže vede k jiné formě reakční hysterie. A má co chce a to může sere – systém, proto někdy volí i identifikaci se s nějakým systémem. // Neumím se hádat, navíc bych koktal, někdy štekám jako pes nebo kočka, když mě překvapí zvíře v lese (odštěpená agrese od osobnosti – už daleko méně než dřív), jsem zvíře. // My budeme náš systém bránit:) řeknou někteří - toho démona, ... na tom je vidět, jak systém manipuluje. Živí nás i jebe a mi mu děláme totéž. / Samozřejmě, že sex je typicky démon a pošetilost, láska do nějaké míry také – komplikovaný vztah k tomu, ano i ne. / Konečně mu mohu dovolit se uvolnit muži...animovi, a zároveň s tím nejadnou i opačně – mluv se mnou s Duchem, ženo, nemluvíš se mnou...jsem pro tebe poníženy slaboch, nebo je to jinak, co? Nebojíš se mně? // Jak jsme naladěni, tak prostor a lidé kolem odpovídají, je to jednak dílo projekce – „pokřivené vnímání“ a jednak koincidence? a jednak to tak je, lidé se opravdu mění asi... / Obecně s pojmem pravda je to už nyní komplikované, pravda je do značné míry dvojí – přirozená a bludová (E'), snažíci se o potvrzování, ta co si myslí, že existuje nezávislé něco..., ta bez prožití... Nic je jaksi pravdivé automaticky ... / Bytí je posedlé touhou žít, není to něco ontologicky přirozeného, prostě jde o přirozený výběr,

pokud je něco konstruktivní, musí to takové být, sebeudržovací. Dříve jsme bojovali s démony přírody, nyní s démony v nás - vyšší level. Prokletí pošetilosti je, že čím více se vytěšňuje, či nevytěšňuje, tím více se s ní identifikujeme, neb jde o ego. Je zde i tam, jde o uzavřený systém, relativitu, hysterii. Ego je pro muže on a (nebo) jeho žena. A chce si něco z bytí usurpovat, fetiš. Jsme relativita a přitahuje nás (opět relativně) absolutno - ego míří dobře, k absolutnu, ale dojde k absolutnímu něco a nekomunikuje s ním, ale jen Nic je absolutní a komunikace s ním, rozpouštění, je vědomí absolutního, světlo např. S Nic se nelze identifikovat. Relativita je absolutní v tom, že z ní není úniku (příliš). Svět je jakási nezdařená „ego“ kopie ráje, ale je tu všechno, ale zkopírované z báze, přitom zde to jakoby vzniká a tam to je. Možná zkoumání povahy těch entit, co jsou zde i tam něco přinese. Možná, že gravitace a kvantovka jsou spojitelné i přes Nic, ale už na to seru. // Energie se čerpá z Nic a ne z něčeho, jako to děláme my, paběrkuje. Naštěstí to snad není zneužitelné. Tam pošetilá touha (to) dobyt není, a znát atd..., pravdu... /// V matematice je jediná operace - sčítání, vše ostatní je odvozené, zobecnělé sčítání je ..., nula ve vyšších úrovních může být jen logická, viz boson + fermion. /// Živí se vůlí. /// Hluboko v srdci na dně pod nánosy je malé místo bezpečí a normálnosti ... proto pronikání skrze nánosy, ego míří dobře, ale... /// Místo lidí mám přírodu a Ducha a úkol ... dřív..., /// Mít se rád - nelézt tam. / Seru i na sebe. / To je nejvyšší duchovní poznání, vysrat se na sebe:). / Když to uděláme, objeví se druzí, příjemně, neb když já mizí nová se objevují – „projekce“. Takže se na sebe vysrat. A díky projekci to dělají i druzí:) // Byl jsem příliš zbrklý a k cíli došel, a přeskočil mezikroky.... /Ego, božská láska, atd. jsou tady i tam nepřímé, proto se chovají jinak // Světlo, co má černou tečku uvnitř, uprostřed – to není ok. Naopak. / Uvolnit se ... // Paraziti – myšlenky – animové. / Jsme s egem srostlí, vir v DNA./ Přenos – nechám problém pryč z vědomí a nechám jej projevit jinde, na stejném principu je i rození a umírání. / Nakonec budeme rádi, že démonci jsou i tam, úleva, potřebujeme je asi ... stýskat se nám. // S poltačeným ne, agresí, co jsme vytěsnili, se identifikujeme venku, neb jsme již venku. // Člověk přirozeně cítí, kdy na něj útočí pošetilost a stačí jen zpomalit většinou. // Zánik nelze obejít, dluh nelze obejít, neb to pramení z podstaty světa, toho Nic atd...nevím jak. ... Co má začátek má nějaký konec – ohraničenost. Nejde se pořád pošetile schovávat před podstatou – (Ničím). / Systémy atd., vše povahy nicotné, využívá dopočtu na nulu, cokoli to proto živí a pracuje s tím, s relativitou, láska to dělá taky, ale vyznívá to jinak, z nic tak dokážou udělat něco, když se to živí. / Láska možná nebere ohled na to, co se rozpouští, proto je univerzální. / Rozdíl mezi egem a láskou je hezky vidět, máme-li dát lásku nově narozenému dítěti či ještě před narozením, jak vše falešné a povrchní mizí a zůstává cosi jemného bez ega i jáství avšak plného a vyživujícího apod...o tom psát nejde.

Opět, shrnutí je na straně 4 a pár stran dále a straně 191 a v posledním odstavci na této straně, ale nemůže se tam vejít vše. /

Some summaries are at pages 4 ("AHA ..."), 191 ("Dobrého dne po nějaké době ...") and above ("vulgární shrnutí...") and above paragraph („it is known that math“).

Vixra odkaz a text: <http://vixra.org/pdf/1810.0045v1.pdf>, [968] viXra:1810.0045 [pdf] submitted on 2018-10-05 02:57:21, On the equation of „theory of everything“, Prague, Czech Republic

Abstract: This article contains a conception and statements of new „Theory of everything“ based on same features occurred through the disciplines. In general it describes a mathematical explanation of the question „why is there something instead of nothing“ but through the multidisciplinary it touches also physics including an interpretation of quantum mechanics. In the future it will need other development of its statements. I wrote more than 1300 pages about this, this is just a brief summary. A reader should make an abstraction from the disciplines themselves (mathematics, physics, philosophy and so on) to understand the logic contained in the article.

It is known that in math exist at least three levels of abstraction. The highest level is the abstraction from mathematical objects „at all“, e.g. vector spaces (functions, polynoms can form the vector spaces) - we are interesting in same features of these objects instead of objects themselves. It seems obvious that math, physics, philosophy, psychology and so on contain polarities - it is the same feature. The equation " $+1 -1 = 0$ " ($1 = 1$, $a = a$) is a basis. Math consist of numbers (positive and negative) where " $+a - a = 0$ ". Physics is based on symmetries and symmetry is defined as " $a = a$ ", or " $a - a = 0$ ", or " $a(e) = a$ ", where (e) is a transformation. Philosophy deals with opposites relativity vs. absolute and something vs. nothing, in " $a - a = 0$ " the left side of the equation represents relativity and the right side represents the absolute. Relativity is like the another kind of absolute. Nothing is an absence of something (something is indirect), something means that something is present in a direct level of being (plus) and nothing means that the same something is in indirect level so it is minus the same something, together it gives zero again. For example the whole world could be indirect. The zero in the equation does not mean nothing but deeper Nothing - zero. The question or rather an astonishment "why is there something rather than nothing" after that it says - there is just Nothing, but $+1 - 1$ equals Nothing is not prohibited and that is that there is something. In psychology consciousness and unconsciousness (direct, indirect) are the basis. In spirituality: Jing Jang, C. G. Jung individuation

(psychoanalysis), „here and on the other side“ are about the basic complementary polarities. Nothing is the only "thing" that is absolute, unconditional, eternal, bottomless, unrecognizable in principle. The support for the equation „ $a - a = 0$ “ are the polarities and symmetries occurring within the universe. If the world would be just about polarities it would be quite hellish, Nothing gives the world the digitality, polarities, but also it gives a continuity (e.g. consciousness and geometry are not digital), fortunately for us. Melting of both polarities and melting of polarities in Nothing (if something is dissolved in Nothing) it gives some of features of Nothing and it creates Love (the photons, Z bosons etc. within the matter and antimatter etc. are analogous to love – in a higher level of abstraction it is the same). Only ego cannot dissolve in Nothingness. Yes, you cannot see Nothing but you can dissolve in it. It is not necessary to have two polarities (for example quarks in quantum theory have three "polarities" - colours of quarks). In quantum theory, indeterminism, perfect chance and nonlocality can be explained by Nothing, no information is transmitted, it just to be "zero" together in logical meaning, e.g. in EPR paradox [1]. The equation of theory of everything should be the simplest equation - just zero. At the end we should ask „why it is?“, what is the meaning of all? I think that simply it is, we are. We still do not fully understand this.

References: [1] A. Einstein, B. Podolsky, and N. Rosen, Can quantum-mechanical description of physical reality be considered complete? Phys. Rev. 47 777 (1935).

// Jakmile ztratíme přirozenou "identitu", začneme se s něčím či někým identifikovat a je to otisk za horka a šum... Ego je potlačené ne, udušené, tvoří slitost, plyn, 2D plocha jednoduše šumová, nebo naopak E' vs. nic a toto právě láska nemá. // V rovnici symetrie je E parazit ale může to být láska, vs. zachování nuly. // Sejdou se dva se stejným problémem ale jeden ten problem "nema". //pro muže je parazitní žena (plosne), pohlcování relativita atd...//pokud je však snaha prorazit blanu a ego chronická je to neresitelná a povrchní být hluboké..... a když se setkají dva neresitelnosti narůstá. //Zabývání se psilostí vede na posetilost neb nelze od ní abstrahovat stejně jako od přímého útoku na nás ale v posetilosti je realita jinde... Cím více s nemocí atd přijdeme do styku tím více se nakazíme viz gravitace - božské věčné stvoření to nechápe a stále se tomu diví, analogicky i tomu, že bez času zvyšuje se entropie atd čas je transformace prostoru viz $a(e) - a = 0$. / Z parazita se vyvine dite.../Umet držet jazyk za zuby. /Ego a systémy atd spíše jen převrstvují jedno druhým nejdou do sebe. //Když na to pomyslíme už tam je.../D chrání a i likviduje srdce. /Na demona egu atd je typické že když už nás napadne tak to nevíme necítíme. Ze bychom ubližovali atd. Ztrata kontaktu se sebou. Co dělám já nemůže být negativní - to je důležitá věc ale je zneužitelná právě egem, dělají to všichni. // Ego splyvá i úplně s já, ego dává ven - je to pak vysněný partner. Ego si stále něco dokazuje. //tak tento text a já jsme důležitější než někdo jiný - nejsme, láska neví že je něco důležitější než jiné (celek = část celku) avšak pokrývka lasky z tohoto světa je důležitá... Ego je vyhnutí se přiměmu boji... //Ego je součástí já a vůle atd bez něj by to nebylo. // ego je o vnitřním strachu z lidí a okolí a citu (na povrchu to může být naopak). Stále se "pere" démon a city. // láska v sobě neskryvá - už nejde jít hlouběji. //Verejné mínění je démon... co je démon gayství proti demonu Systému a veřejnému mínění? Verejné mínění tvoří muzství (neustále mladým muzem říka že se chová dost muzně). // Využívá strach druhých - opět potlačí svůj strach (zínětní trochu či dost) a nechá strach vyvolat ve druhých. // Touha po lásce je jako boj za mír. Prostřednictvím demona nelze lasky dosáhnout. Láska je uvnitř nás i navenek - zůstane-li jen v nás je to o egu. / Posetilost je o tom že láska je nepřítel - je tam obojí naraz. // démon je nic a předstírá že tam je něco třeba a+e, ... Jak jsou druzí šťastní.když vás k něčemu vyprovokují a přenesou tak demona patažita na vás. Někdy se to musí přijmout, každý má svou "porci" z něj. Cím více přijdeme do styku s systémem a lidmi v něm tím více naše vědomí zakrývá nevědomost - tupý šum a oblak šumu spíše jednoduše. // Dokonalá náhodnost v kvantové teorii může být pouze dilem nějakého absolutna - Nicoty.. možná se časem nějaké narušení objeví... přirozená selekce mezi možnostmi je také dílo absolutního.. a asi nemusí kolidovat s dokonalou náhodností...// Démon vytváří sva nesmyslná pravidla a zákony bez obsahu..aby ty právě byly kryté...//.láska je i není závislá na demonu je i absolutní ale není jen absolutní vnitřně i vnějšně. ///

Pravda nepotřebuje potvrzení a viru (nějaké však potřebuje ...). // Démon je odtazeni od lasky a poodstoupení od demona je zůstat u sebe. Démon být v něm s ním a být jím - o tom je sexualita. Ale i se vytrácí právě sexem...ale když moc tak...Často nás právě láska ta tupost (vlastně iněrtnost, je jedno že je to tvrdost nebo měkky hlen a odumřelá Anima) a stále na ni narazíme a nechápeme ji a nevede to tedy k citlivosti. // Prohlásit že ta nula je něco, tedy má své nic k ní a to je dohromady zase nula vede na nekonečno jehož součet je ale nula, Nic.//Zene nevadí s muzem jít do postele vadí jí jistý nátlak...// Introvert se nezúčastňuje, jen je posetily divák. // Na světě umet ochránit lasku v sobě a projevit lasku v sobě. //Cím více se mluví o demonu tím více tu je, u lasky to je naopak - ale oboje neplatí na 100%.//Inteligenti jsou někdy dost nepřístupní iněrtní prekomplikováni...// Projekce jsou výzva. / Proc nás zajímá svět? // Lide jsou i rádi když se jím nějak podaří ve mě vyvolat demona .. že nejsou sami takoví blbci a také ten démon nemoc se chce sirit. //Nebojím se demona, ale nechci nevědomost cítit jak tam každý spadává...když to jde jinak. / Má mě na haku démon. // Z tíže gravitace tedy vesmíru lze uniknout snad jen myslí a to ještě napul asi proto tu myslí je...// Extrémní introvert se stáhne implozivně a jsou tam boběcky a hovná a ostré

pod nimi svetlo a láska. Nikdy se však ven nepodívá a zbytek z něj prd a duch...//Ty nemluvis se stromy? Není ti něco? By se ptali lidé dřív (Pjér). //Lásku mám v sobě uvnitř a zde narazí na nepochopení, ignoraci a strach a tupost a likvidaci - je to něco co sem nepatří uvnitř v sobě ponechat to ponechat a po smrti to může rozkvet... je to i Duch...je to malá světelná sedlina v člověku....ma-li být zde naplněno tak to nejde zchladně, je moc bez hranic a velmi připomíná demona tím že nemá hranice ale přitom je v podobě plynu kolem člověka ... psychopata má kolem sebe tuto lásku - je vytesněna a uvnitř má temnotu. ...láska nemůže být ale pořád schována pak to pohltí démon stejně tak když se to snaží zde být naplněno....demon asi pečuje o to, aby to bylo poloviční zde i tam, na styku světu je to plné. zde může být láska jen napul, to dává smysl neb musí být i tam ... démon také ale narozdíl od lásky není uprostřed naplněno...nikdy není naplněno...Láska nemůže být zde naplněna neb by ztratila svou povahu...proto lze ji mít v sobě chránit si ji v sobě a částečně ji projevovat navenek. Opet láska či spíše něco rozpustěné v Nic obecněji božsteví je záruka že anihilace neskončí nulou a je darce bytí. Asi by takový svět ani nemohl existovat. / Každý je obraz celku.... / nula z pozitivitu a negativitu, Nic nenadržuje nikomu...// Je to k nevíře ale světlo svítí pro každého a pro vše. Trochu si to lze představit jako vesmír - na počátku zhavý plyn světla rozpína se vznikají hvězdy světla bytosti a každé se zdá že ona je středem rozpínání ale nemá to žádný střed je to iluze (ego) a každá vidí na horizontu že odesad přichází světlo právě z počátku vesmíru a spojuje se s ním... také je to iluze neb to už není je to jen vzkaz z minulosti...//Je něco a nic a jejich rozpouštění v Nic je láska, proto láska je i není vše. Svět jak se stává více posetily a to soucísí s láskou tak si ji více uvědomujeme a máme na ni čas a méně se jí bojíme než lidé dřív. // Jako cerv se zavrtat neb tam klid a cerv nemá kůži a ochranu...je organ. Do tepla a bezpečí zalezt do lásky v něm přizívat se ... jsem v něm ale i opačně mám ho parazita v sobě. // Nacházím klid už v Bohu tam mohu uchovat to co jsem pro onen svět...uzkostně k E' - celému světu v malé kuličce. // absolutně je dokonavé. // Vyspat se z toho. //Nejsem panbuh dokonaly...//Tento text je prilis z jiného světa než aby tu našel své místo - nepatří sem. Když to takto vezmu tak pak se tu dá s ostatními i vyjít. Není chtěno aby to z nás lezlo moc ven. 7.října za svítání. Jinče, Brdy. //Ono je to samozřejmě vzrušivé, když se člověk do toho dostane, vzruší se, třeba mužský pyj je parazit pro ženu a líbí se jí to... // Sexualita je obecně o obcování s patazitem demonem mezi m a z. Jde se dolů k bázi ale nedojde se k ní o to v demonství jde (bojí se?), narazí se na zeď a odrazí se, o tyto pády a výstupy... jako na trampolíně, podobné je způsobování bolesti..., tahlost dolů ale narazení na bariéru haha nedpjdou dplu neukazu...//Tím parazitem v sobě samozřejmě zdraždí. // Ego se tupe vrhá po citech až je zadusí. /Pravda je v lese, děti ji ještě vnímají. / Kdo se chce zabít zabijí...// Ego je o tom že schováme strach a slabost a achvalně mluvíme nahlas tím jsme vše a neproniknutelní a lakáme na slabost uvnitř a celkově draždí a kdo vidí obe úrovně je pozeňnan ale i je démon co vidí obojí i to skrytě posetile.. Ego jeho ego nevadí vi oc jde (resp neví ale je to jeho) ale druzí jsou na strope z toho....někdo to na sebe chudak vzít musí ale nemusí to tak úplně být..tak to totiž vidí ego....paradoxně se bráníme vůči demonům kolem domnělým ...// Nenorit se do prá.. //Ego nemá rádo děti. / Jednou nohou já dospělý či starce a jednou nohou dítě.../Snaha cítit a působit proti dem jej i posiluje a nikam moc nevede. /Ma ho každý ego a neví to. / Ego je kopie a vše umí zkopírovat že to je skoro jako právě. / Ego je ulpívání a nebo zapomínání nebo vnucuje (sebe)....Když nám někdo něco vnucuje dokud sami na to nepřijde je to na nic.../ když duchovně opracujete nevědomí nikdo vám nebude rozumět neb to není ani nevědomí či nepřímé, natož vás obdivovat a že to je úžasné...smířuji se s tím, jde to celkem snadno... /Chce to čas všechno pro zpracování a pochopení opustit to ... Olymp Brd kus pod ním. Parazit a hostitel se i milují, ale není mezi nimi jen láska. Parazit se jaksi snaží mít z hostitele kamaráda - sebe a šířit se tak dál...vše parazitické má tendenci se šířit. Neb i čas je parazitem prostoru. // Pošetilost atd. je vždy o jakémsi srůstu, za horka, s danou věcí, slepení s deskou za horka...otisk...identifikace se s opkou, s neživou lávou atd...identifikace je i do značné míry rovno mít to něco...či si s tím nevědět rady... / Podobné je i otisk člověka, kterého milujeme v našem srdci. // Možná, že ego a lásku lze spojit v nějakém "nadprostoru", podobně jako OTR a kvantovou teorii,..kde tomu už ale nerozumíme...samozřejmě hledat co to má společného a pak ... ono to jako ta supersymetrie trochu je, kde ego jsou s-částice. Před narušením SUSY to ale bylo jinak, obě energie byly spojeny, nebyl čas a prostor, a byla to láska. Vše narušené, narušení symetrie je také parazitismus... Také částice a s-částice anihilují spolu v rámci svých částic, co utvoří s-elektron a pozitron např.? utvoří foton nebo fotino, ale ještě něco, aby to spinově vyšlo...tedy předpokládám, nevím... Vlastně každá rovnice ve fyzice je o zákonech zachování a o výsledku jež dává tedy nulu. // Také co to je když z a=a utvořím a-a=0?: jde o určitou transformaci, my si tu můžeme na papíru hrát jak chceme, ale v přírodě to má nějakou podobu, možná, ale i nemusí a je to automatické, varianta třeba...nebo obojí:). // Děti nemají ještě tvrdě e' v sobě. // Parazitický šum - více parazitů, typicky , malé dítě, kojeneček je velice citlivý na tyto šумы parazitů, otisků za horka atd, a samo je v roli parazita, kojeneček. //Děti harmonizují prostor nebo to umí i naopak, ale umí to i ženy a muži také po svém...//Děti přirozeně utvářejí party, kde jsou starší a mladší děti, což je důležité, děti stejného věku jsou jako démoni - nerozumí si (Dušek)...// Děti tak jako klidně šumí kolem... jsou lakmusový papírek nálady společnosti i, ale i jí dokáží uvolnit...dospělé.../ Nejvíce si asi jakoby rozumím s dětmi kolem čtyř let - zvědavost atd. a pak se starci...// Láska a Bůh (jak ho vidím) v sobě jaksi ego lež mají implementovánu, podobně jako dospělý člověk a přesto nejsou negativní...a je to pružné jako u malých dětí a vyzrálé jako u starších lidí. // Hrozně snadno přeskakuje démon z jednoho na druhého člověka a citění démona v někom je velmi snadno

cititelné jako cítění démona, že je ve mě.. /Spěchání na vlak nebo kamkoli - sice se zdá, že víme co děláme, ale není tomu tak. Rozhazuje to. / Démon vždy zneužije. // Identifikace je egu vlastní, ale je tam jaksi vždy, byť již nejde o identifikaci, např. pokud chce někdo podvést partnera, cítím že je to o rozpálených lepících se deskách k sobě. Jako každá pošetilost. // Mentální a fyzický svět jsou spjaté, co je evidentní, tak, že když jsme v rovnováze s parazity, pošetilostí v hlavě, mentálně, s druhými lidmi, nejsme nemocní. Je to jednoduché a složité a hlavně přirozené, pokud cítíme, hned ucítíme, že se dostáváme do pošetilé situace a vycouváme, vrátíme se nějak k sobě, působíme, nezabýváme se, dýcháme, a důležité je se nemoci nebát, pošetilosti, když se vyskytne... s Duchem si nejde podat ruku, je to trochu obdoba s parazitem, také tam je odpudivá síla, opační póly magnetů, neb to vede hned na infikování. ... je otázka zda být stále ve střehu a nebýt nemocný nebo být normálnější a ... // V nemoci je vidět i proces z neurčitého a nepříjemného strachu se utvoří E', nejdříve nemoc napadne celé tělo a pak se to lokalizuje, což je vlastně úleva, z démona celostního s stane démon E'. //Něco jsi mi udělal a já ti nepovím proč - to je typicky stav, kdy se tím nezabývat:), držení uhlíku v sobě atd. /Když není možné navazovat kontakty s lidmi, přijde démon a je nám kamarádem, je to i Duch. / S těmi parazity egem atd. se to dá shrnout tak, že nelze žít s nimi, ale ani bez nich a podobně to je i se smrtí, nelze žít se smrtí a nelze žít bez ní. Paraziti a nemoci mají i význam pro naše zdraví, nakopávají nás...// Když je někdo evidentně pošetilý, je můj názor a pravda je jaksi správnější, ale musím vycouvat a neříkat to nahlas, neb zaútočí a tak to je. // Tento text je asi ojedinělý tím, že obsahuje i osobní kompletovou rovinu autora a je tak úplnější. // Existuje tak logický „ontologický nadprostor“, kde se potkávají polarity a jejich narušení v logickém smyslu. Před vznikem vesmíru, před narušením symetrie „základní“ nebyl prostor a čas a nabízí se, že svět měl podobu vědomí, dokonce inteligentního, a evidentně je snaha se do tohoto stavu dostat zpět – fyzikální a spirituální poznání např. člověkem, tedy vesmír tvoří jakousi transformaci od téhož k témuž, od vědomí se odděluje čas a prostor tedy i hmota a aby se to dorovnálo – na konci hmota „tvoří“ vědomí. Ovšem my nejsme moc Bůh, ten zůstává tam někde. Na počátku nešlo o to, kolik hmoty bylo, ale o vztahy fyzikální, hmota vzniká na úkor gravitační potenciální energie... a tak vesmír vzniká z hlavy, jak už jsem přemýšlel nad tím... tam to je, ale muselo se to logicky vyvinout někde, a to právě od počátku vesmíru k nám...či jiným... Nepředstavovat si to tak, že jeden člověk dospěje do stavu před vesmírem a bude mít fyzikální znalosti, spíše každý tomu nějak přispěje, někdo víc, někdo zas jinak, ... a vesmír neskončí, na konci bude asi jen vakuum, a vakuum jsou všechny možnosti najednou, tedy čas tam neběží, navíc fyzikální vesmír dává nulu (asi) a navíc je to „vrchol“ z chaosu pod ním, je pošetilé tam chodit:)...Takže nakonec je vážně logické dospět do stavu vědomí lásky a poznání neb to je stav před vesmírem. // Nemoci souvisí s intimitou a evokují život v nás./Asi je jednodušší, kdyby částice-vlny sami byly časoprostorem a nemusely se zavádět „plachty“, na kterých částice putují..., možná to říkám blbě...a možná i dost věcí:) // To Nic je zvláštní tím, že se nemusí dokazovat, nejde zakázat atd.../Ego často vyjadřuje A a myslí B, píše text ten-já je důležitý přítom chci asi lásku a klid, celý svět je tato „faleš“ a pod tím je to, co je (hotové). Pak je tu paradox, že světelná bytost nás vybízí k lásce, kterou ona je, abychom byli jako tam, není to, že tam je nehybný kánon a zde se kánon tvoří, i oni nás tvoří, jsme ten kánon, ne že se k němu blížíme... Opět ego jde stejně – od A k A, sobě, ale jaksi zůstane samo, nedojde, kdežto jinak se domov ztratí a znovu nalezne, ale něco se také mezitím stane atd.../ Navázání spojení zde s někým - láska - jinak po smrti jen naše nevědomí a ego. //Pokud máme všechny možnosti přítomny (úplná množina nebo vlna), tak existuje jen „nepřímá“ úroveň a status "je i není zároveň" součet je (snad) 0./D se "přenáší" nelokálně, láska také./ Veškerý život a bytí vzhlíží k absolutnímu, neb život je povahy relativní. /Takže jsem zjistil, že to nemá cenu vydávat atd., vydat ano, ale nespolehám, že to bude něco.../ v životě jsou důležitější věci, třeba partnerství, a známí a děti atd...toto byla určitá významná i bezvýznamná epizoda... 7.10. /// Some summaries are at pages 4 ("AHA ..."), 191 ("Dobrého dne po nějaké době ...") and „it is known that math“ also on vixra /Bří

Když duše nemá potvrzení mění se v ego, a opět je vyžadováno potvrzení, ale už hrubě a nuceně.

Vždy narazím na omyl... a pošetilost, nechápavost./ Dole v mysli světlo, nad je nános odumřelé A, introvertní kontrast...který má též opak.../

Klid bez citu a planeho vyčítání a měkkosti v mužské společnosti - šero a...není to bezcitné.../

Laska není již o sčítání na 0 atd.... / - narušení symetrie je - někde se přidá a někde ubere, např mám 3 a 1, mohu říci že jedničku přidám 2 nebo třem uberu 1 a jedné 1 přidám./

V demonu je nějak vždy oddělení i když jde o blato - tedy moc spojeno.

.. /Vše se kompenzuje a je relativní tedy i civilizace (hnus) právě poznáním. /Ta bariéra zde a tam tu být musí jinak nic.../Oddělit text a normal život.

Nejde říci na čas jdu do pekla...neb tahlost nás tam nechá...ale na čas se ponořit musíme...

Báze je určitá záhada - tedy řirozenost je záhada, jaká alchymie atd? snad právě studium to narušuje a nejde říci to to je, stejně jako nikdy nepochopíme, co je to vlna, neb by se to zničilo. Pokušení s tím souvisí. Polarity jsou tam spojené a přesto samostatné, je tam spojitost rozmazanost...ale není tam zrada pod tím...vždy musí být vše napůl, proto i prázdno touha po lásce a plno-láska...tak i tak.

S čím se po smrti spojíš když ti nic nebude chybět? Resp. co zahodíš, že jsi po tom celý život jako debil toužil a přitom stačilo se uvolnit?

Je to samozřejmě úleva ztratit sebe, mít se objektivizovaný před sebou...

Lidi na mě sralo, sere, že jsem sám a nevdá mi to, závist od nich cítím a neskutečnou touhu mě zničit...

Už ne mužství a ženství neimponuje to - ostrost vs. slabost, zneužití, to je vlastně...ten pohlavní konflikt a "musíš být muž" atd... nezpracovaná slabost/ostrost.

Cítím, že můj konec, kdyby nastal teď, propadnu dost peklu, všude jsou bubáci, neumím najít lásku a vidět ji, moc jsem v pekelném světě...všude bubáci...jistota vlastně, oproti lásce je to určitá jistota, nezasloužím si lásku, chci být v pekle, v jistotě dole, ale žít se v tom nedá...uvolnit se...věčně.

"Chci jeho sebelásku" /Srůst, dva muži, ego, srůst dvou, kontakt, chybí mi já - sebeláska k sobě jako k muži, prostě tam mám jen A a hnis...Tím je řečeno vše. Třeba, že těžko dva kluci co touží po sebelásce muže mohou spolu být naplněni. A je tam vidět i odstup od světa a je to i velmi pozitivní pro daného muže, chci jeho sebelásku - aby se měl rád. Ale je to i velmi parazitické... To je to, po čem toužím, po tom, abych se měl rád. Odevzdal jsem sebe a jsem takto spokojený, prázdný, vlastně skrytě v přesile, neb vyčítám...

Sebelaska s egem i souvisí, je s tím spečená, a pojem sebeláska to evokuje, ale to je závist ega, druhých lidí, veřejného mínění vůči sebelásce - intimitě...To, že sebeláska není dobrá neříká nikdo jiný než ego. A touha po lásce. ... Když však vyjadřujeme sebelásku nahlas, je to ego, je to podobné jako - své breberky si nech v sobě, my je tu nechceme mezi námi.

Co mi matka viry chřipka udělaly...

Pomalost. Zpomalení v sobě.

"Život nejak je a pak je vse jedno (po smrti)...odevdani...nejak to dopadne a pak je to uz jedno." - to je dobré motto.

Ego - když už jste jako druzí, či podle jejich představ, už není cítit od nich pnutí a agrese, už vyhovujete jejich představě, ale po čase se jim to zas nebude líbit, neb vyhovujete jejich představě... a jste srabi, že jste podlehli... takto funguje veřejné mínění - někdo mě napadl, vytvořilo se mi ego, a nutím to duhým, aby byli jako já, a tak postupně se tvoří veřejné mínění, to, jak se máme chovat...ono to má hluboký význam, ale někdy to dusí...což se nám i líbí, neb tím se kontrastuje to, co je dušeno pod tím - my.

Už samotná nepozornost a tupost je ten démon a posednutí jím, zalehnutí necitlivou hmotou - hnis v plynné podobě, jednoduše a šumivý - právě těmi viry...podobně to je s myšlenkami.... Ovšem klidně můžeme být citliví a vnímaví, ale prostě už jsme uvnitř měkkí a neumíme říci ne.

Uz dvakrat me predelali takze... (z muže na ženu a pak naopak po narození)...

Bez boha budeš mít konečně svobodnou vůli rika demon...

Když je text nještě v surovém stavu, surovějším než teď, je to parazit a když se zpracuje do finální podoby, jakoby se změnil v něco konstruktivního, dobrého, vyčistětní...Odum A je také parazit a plyn atd samozřejmě, těsné spojení dvou mužů...ego v tom je, teplo...a samozřejmě si to žádá opíchat, aby to cítilo zase... ale cokoli to živí, je to systém, fluidum mezi lidmi

Žena je pro mě typický démon, vyčítám, že do mě vnikla a jsem žena a chci muže, sebe...stačí pomyslet a je tam ona ve mě...

Pracovat 18 h denne kvuli potlacení posetilosti... i ji to dost vyvolava:).

Uz chapu zeny ... vidi mou povolenost uvnitr a ze mi chybi sebelaska...svou pst nevnimame...

Inteligentní lidé nechteji se dotýkat druhých jsou slušní a stále v kontaktu s někým, stále musí mluvit své ... melou si své mají na své straně klidné vyspělé "což je velká výhoda...jsou přesvědčeni o své pravdě, neb jí mají promyšlenou a hlavně z mnoha kritických pohledů podepřenou, jako já - snaha vidět objektivně, ale to se člověk dostává do neřešitelnosti, do uzavřenosti, aniž by to právě věděl... ale vždyť já mám pravdu!, klidnou měkkou, říkají, nemusím ji moc dokazovat...a není v tom nic upjatého, v mé pravdě...přst je veliký démon:)

Zas tak důležité to není...Nic na to, na vše, co se tu děje, neb je to připsání z Nic a snaha o něco...

Zde již přst normální třeba když jsem byl v Holandsku, není to necitlivost atd., už je to prostě standard, auta, civilizace atd...není to upjaté...

Veskerá negativnost je přst - Nejde se proto na ni zlobit neb se nachytáme, i to tak přirozeně je cítit, že nejde se na to zlobit

Pošetilost - psychická kýla. Včetně nabízení se. / Když svět z výšky z letadla - všechny problémy trapné. Ty problémy druhých a mé a jejich - jsem ublížen, ne nejsem, jsem něco víc...a hlavně ki neříkej, že to odmítáš, že mě odmítáš, proto si můžu dělat, co chci, nikdo tomu nerozumí, nikdo mi nerozumí, jsem sám...ne nejsem, mám ego.

Nekro - přirozené pro mě

Když sleduji porno stávám se spolupachatelem toho, že někdo se odhaluje veřejně, pošetilost se tak přenáší...

Pošetilost není v oblasti věty "zde to nějak je a pak už je to jedno", je v křeči uvězněna a říká, že není, je smrt i život, obraz. Příklad ze života: večer už za tmy v parku sám cvičím na venkovní a kolem drze projde ženská a zakašle a vibruje, její motiv je ten, aby to bylo opravdu maximálně hnusné. Klepající se rosol s viry uvnitř, je to líheň. Málokdy se tam líhne něco pozitivního - dítě. Od masa se oddělí parazit, paraziti jakoby... Přeneseně je parazit i predátor... Někdy používám primitivní mód a vrčím, což je děs a vyjadřuje, co (v nás) je. Na pošetilost platí také maximální jednoduchost a primitivismus včetně selského rozumu. Dotyčný se dostane do složité situace díky potlačenému ne, večer si chce ulevit po práci venku, ale bojí se veřejného mínění, co na to lidé, ale toto veřejné mínění, ego, je právě to, co se musí prorazit. Všechno to v sobě překroučí a neřekne si pravdu, neuvědomí si sporní pravdu v sobě, že s tím nechce mít nic společného, je tak tedy zneužíván atd. a snaží se to alespoň přenést jinam... Obecně v Animě, v měkkosti a sedlině je líheň, a to i chorob.

orientace na zlo (nejvyjádřená autonomie a láska ve skutečnosti) a zlo jsou totéž. Ta křeč uvnitř je ten hýčkaný parazit, kterým pošetilost provokuje a který má být na druhé přenašén.

Každý se snaží přenést to na druhé, a aby svět byl jako mé ego, každý jako já, je to jako by nás něco napadlo, choroba a jsme jen její sluha a prázdná schránka, bez rozumu atd. děláme, co si žádá...podobně určité rafinované plísně napadnou hmyz a on vystoupí nahoru na strom, kde zemře a z hlavy mu vyroste plodnice.

U muže tyto parazity (Animusové) necítím, muž je ten jeden parazit totiž, proto to není, ale on parazity porazil..., není to tak, že by se pošetile stal parazitem, právě tam není oddělení já a parazit, tam je jen ten parazit a tak to není negativní. / S pošetilostí přirozeně souvisí závislost. implementací okolí do sebe, pošetilosti, ztrácíme energii, kterou to dodává. Pošetilost má vžito, že když krásu zničí, dostane ji, neb tam se zničí a zde se musí objevit.

Tam už to nebude, ženy měkkost protivná ve mě, že jsou ve mě...věřím tomu, víra je právě to - já je mimo na zdi obraz...

Nová strategie - nedokončený obraz.

Zlo lze chápat, ztotožnit s pošetilostí a lze to chápat jako chorobu, čím více s ním přijdeme do styku, tím více se nakazíme (typicky když nás někdo vyprovokuje), ale když jsme upjatí a v nepohodě, také nás napadne a dokonce, i když se tím nezabýváme a snažíme se o to, napadne nás to také. Dokonce, když si vezmeme skafandr a vše desinfikujeme, napadlo nás to také, ale v jiné podobě. Obecně jde o neobyvatelnost, např. posedlost či pokušení.. Bez chorob se neobejdeme. Může se říci, že existuje obyvatelná a neobyvatelná zóna, obyvatelná zóna je tak akorát, ani chlad ani horko, dá se tu žít, ovšem bez neobyvatelné zóny, kataklyzmat atd. se neobejde, ona je zdrojem energie pro konstruktivitu v obyvatelné zóně. Obyvatelná zóna (OZ) je ztotožnitelná s dobrem, ale bez neobyvatelné by nebyla, proto dobro ji zahrnuje nějak. Když se někdo narodí s hendikepem, zůstává částečně jakoby v neobyvatelné zóně (NZ) a má jakousi výhodu, vidí svět jinak. Obyvatelná zóna je také démon, fluidum, nic, pomyslná zóna střetu energií - polí např. teplotních...Neobyvatelná zóna je relativní, pro ženu je to muž, Když do sebe zakomponováváme neobyvatelnou zónu, jde vždy o pošetilost. Přestane to být obyvatelné i neobyvatelné. Jde

jít dále a říci, že po smrti se obyvatelná zóna jaksi rozšiřuje. Pro vesmír je NZ chaos, pro celé bytí je to pak Nic. Láska jakoby přeskočí pošetilost, neobyvatelné zóny a celé bytí rozpouští v Ničem včetně pošetilosti, ale nevědomky..., nejde jen o rozpouštění, ale i opačný proces, z Nic vzniká Něco, a láska je tak OZ, bytí. Inteligentní život má právě tuto úlohu asi, chápat Nic a spojovat se s ním a tím svět tvořit. Děti přicházejí z neobyvatelné zóny pro nás... Také, neobyvatelná zóna není jen ošklivá (pokud je viděna z OZ), je to noční obloha, atd... NZ život ničí, ale i dává. Obyvatelná zóna je vlastně nika. Pošetilost prolomila pomyslnou hráz k NZ, ale hranice to začne být právě až když se ta hráz prolomí. .. Pošetilost je ale relativní jen málo, neb OZ a NZ jsou celkem jasné... OZ vzniká jako průnik více NZ, proto i se pošetilost vybíjí jinou a jaksi je to život, to je život... Opět ego, snaha směřuje "spávně", sjednotit, ale realizace není nic moc, chybí tam komunikace. Představa ega o celku je, že je to koule, kde je vše, ale to by nic nefungovalo, podobně ego chce absolutní něco, ano, láska je absolutní něco vlastně, ale jinak než to chápe ego. Pro mě je dobro dva kluci spolu, protože mě potkala změna z muže na ženu v prenatalu, hetero a ženské obecně... OZ je báze, báze se chová trochu jako báze vektorového prostoru... Pošetilost je tedy obyčejná diagnóza, dokonce bych řekl, že jakákoli nemoc je z pošetilosti a je pošetilostí, bez rozdílu na fyzické a psychické. Je zákeřná v tom, že změni vnímání a chování nositele, který se cítí zdravý a ostatní také přesvědčí o tom, že je zdravý, ačkoli nějaké tušení tu je, a tak se může šířit na zdravé jedince. Také je zákeřné v tom, že napadá já a stává se naším egem, středem. Je to entita, která to s námi táhne už dlouho... Má význam ten, že nám definuje, co je zdravé asi... Ještě asi nejsme na takovém stupni (abstrakce?), abychom dokázali "popsat" OZ, NZ, aby mohla být OZ, musí se spojit neskutečné množství faktorů, nahodilost, chaos, řád, stabilita, kataklyzmaty, atd...

Zde zažíváme určitou esenci, stav a pocit bytí, ten se ale liší od stavu bytí po smrti, např. zde si nedokážeme představit, že naše já zmizí, tam to jde (asi), ale aniž by zmizela sebeláska...to, co nám zde přijde jako strašné, je tam normální, je to vlastně trochu princip jako bychom zde chtěli žít uprostřed Slunce, pošetile, nejde to. ... To, co způsobuje racionální stav zde a stav života a jáství, které nechce umřít, je ten démon, životabudič, kulička kdesi uvnitř či tam venku, a nedokážeme si představit, že by to bylo jinak...ale ono to jinak nejde, že to je tam jinak. ... Člověku se nechce opustit stav zde, a to je dobře, neb tím je to zde konstruktivní neb to zde máme rádi, ale je to jen do nějaké míry, pokud je tato touha příliš silná, je to destruktivní. ... Láska a pošetilost a snad i poznání, zkušenosti nepodléhají smrti - ale vše ostatní se kompenzuje, např. když zemře někdo v dětském věku, tam si odžije celý život atd... Je naivní se domnívat, že po smrti nic není, Nic je až vůči celému bytí a v té úrovni je až Bůh, ne my, pro nás je smrt strach vůči nic, obecně strach samotný, ale je to relativní, po smrti něco je.... Na časoprostor se díváme příliš kompaktně, je to shluk událostí, onen svět není lokalizován někde jinde, je tu také, ale není vidět přímo a je parazitický vlastně vůči nám.... Vědomí a nevědomí člověka je kopií celého bytí a snad proto, aby opět bytí působilo proti své vlastní zkáze, možná to není ani kopie... Nejde srovnávat ego a lásku, nejde to dávat vedle sebe z principu, je to jako dát vedle sebe člověka a radioaktivní materiál...může to být jen vertiálně oddělené, přímé a druhé nepřímé...Lpět na něčem, co je přirozené, třeba kolektivita atd. je pošetilé, toho lpění musí být tak akorát...čím více se nemoci bojíme, tím větší je šance, že ji dostaneme...že už ji máme vlastně. ... I myšlení je parazit vůči srdci, a zde je vidět význam parazitismu a spojitost s poznáním určitým, nejlépe jim je, je li obojí v sobě volně a je průhledné...když však myšlení vytěsníme, tak se samo srdce stane démonem a je povolené a rosol...stane se samo mozkiem. Takže toto už byl takový úvod do biologie. Biologií se zajímají lidé paraziti-filií, kterou má ale každý, neb na nic stojí sexualita.... Příroda má vždy nosič informace a informaci samotnou, temná hmota a hmota, virová DNA a to, co nese v DNA informaci, chaos a vesmír, vakuum a reálné částice...nosič nemá jen význam nosiče... podobně využívat energii vakua je myslím náš cíl, neb to je pro nás jediný obnovitelný zdroj energie. / Pošetilec už je v NZ, a tím objektivizuje a vlastní OZ, tedy myslí si to.

V gravitačním poli je kinetická energie (tedy veškerá energie) kompenzována zápornou gravitační potenciální energií. Máme těleso a kolem do nekonečna jen prostor - gravitační pole, pokud chce nějaké jiné těleso být v klidu vůči zdrojovému tělesu, musí vynakládat kinetickou energii přesně tak velikou jako je velikost gravitační potenciální energie v daném místě a podobně, když těleso padá volným pádem, tak se to opět rovná nule, zvyšující se kinetická energie se rovná zvyšující se záporné potenciální gravitační energii. Navíc z OTR plyne, že energie zdroje se rovná energii (křivosti) časoprostoru (to je jakoby to pole), kterým sama je, a vyruší se na nulu, která se zachovává. V OTR to je, aspoň, co vím, tak, že hustota energie v daném prostoru odpovídá míře křivosti v daném prostoru a jejich součet dává nulu. ...Možná, že žádná energie není lokalizovatelná stejně jako gravitační energie... možná je energie částice rozprostřena v celém prostoru, vesmíru a tvoří tak křivost kolem částice, a v době interakce gravitační pole "mizí", neb veškerá energie se lokalizuje...

Když se dostaneme do styku s psychoušem, je dobré si uvědomit co je skutečně realita a reálná hrozba a co je jen nafouklé a virtuální nic.

Primitiv je egoistický, ale ví, že si nemůže vyskakovat, inteligent dá ego na primitiva a sám pak může konat své egoistické plány. Jak žena tak muž toto dělají také, ro co dělá inteligentní člověk. / Nejhorší je lézt do prdele stále někomu, vědět, že je to celé špatně, ale být mírný a zdvořilý a přemýšlet, aby se ho to nedotklo, toho, co dusí prostředí...uvědomit si - nelézt do prdele. A tohle to chce slyšet taky, že je to špatné...že je špatný, špatná, prostě vždy se jen žíví...

Staří lidé nastřídají choroby v průběhu života, tím pak ohrožují mladší a vykazují na nich svoji převahu, už jsou sami démon...ty choroby jsou E' uvnitř, E' je buď jeden nebo šum virů...kašel.... Pociť, když máme virózu, typicky se chová i pošetilost...

Jestli nejsou všichni psychoušové, protože nikomu nic nedovolíš, aby něco měli, oni se tě bojí jako boha...mirka dušina...

Pšt se i identifikuje s démonem v sobě, tedy rozmazané rysy, úplně až do obláčku, vaku, Duch a duchovní bytosti mají také rozmazané rysy, bez obličeje atd. V tom jsou stejní... Pšt nezná hodnoty, vše podřívá... hodnoty jsou pro ni jen "na oko", je to i částečně pravda, ... totiž vše je trpané proti tomu co ji "trápí"... Dnes, když se narodí děti a sex k tomu skoro neslouží, převažuje v této oblasti líheň parazitů, neb něco se vždy líhne...je to ale lepší než přelidnění, ale je to dost o smrti, resp. ani život ani smrt.

Dokážu si představit, že se démon zamiluje, šíleně, to jej vrací do lůna, do báze... Za zběsilou zamilovaností stojí vždy toto vlastně... Takže z lásky se démon odděluje a pak se zamiluje a jde zpět, ale zamilování je pošetilé, až pokud jde o vyšší hloubku, nepodmíněnost atd. nezávislost atd. pak...

Po smrti asi logicky choroby nejsou, tedy i by tam neměla být jaksi pošetilost, ale to platí, pokud je vše vyřešeno...

To, že ženy jsou líheň virů je moje představa, neb viróza matky mi asi způsobila či přispěla k zženštění plodu - mě.

Někdo zdravě jí a sportuje, ale pokud v něm bude psychická nepohoda, démon, nikam to asi nevede, je to jen částečné zdraví, kulhající, zombie zdraví.

Být vzorem pro někoho je stejná identifikace, stejný problém, jako má ten, kdo vzor hledá, někoho, kdo na to vyzrál, našel mód, odpověď:) apod...

Už na vše seru, i na text, je dobré si to uvědomit...na vše, co se vnucuje stále.

K bázi se dostávám vlastně brutální silou v sobě, projevení potlačené agrese vůči někomu něčemu, ale je to již jiné než dříve, méně agresivní...

Hezky je vidět samovolný vznik systému na příkladu jazyka - jazyk, řeč, např. indoevropština, je něco velmi komplikovaného, mnoho struktur, a přitom to vzniklo samovolně, podobně vznikají asi všechny systémy, včetně Ducha atd... / Nějaký systém tu být musí.

Nelinearita tam je dost - Nic "tvoří" něco, a něco se rozpouští v Ničem (tom samém), Nic je dosti univerzální, ale i stále stejné, je dost mysteriózní a potkávají se v něm všechny protiklady. Ale jak jsem psal, kdyby Nic bylo báží, bylo by to hrozné, k nežítí, právě láska nahrazuje toto Nic v bázi, podobně z částice a antičástice také nevznikne nic, ale např. foton (gama). V lásce už nejde o to, jestli to dohromady dává nulu (byť jí to nějak dávat musí)...

Co to je ale chaos? Jak si to představit?

Po dlouhé době jsem zabil mušku, co mě otravovala v lese kolem hlavy, bylo jich více...tam jsem si uvědomil, ... jak celé je to ohromný a dynamický proces rození a umírání a nic na tom není. Není rozdíl mezi mnou a muškou. Je potřeba si odmyslet veškerý materiál, který si lidé vymysleli včetně promyšlených reinkarnací atd. a snažit se nenásilně vnímat pravdu, tušit, to co je jasné, to jak to působí.... Zdá se, že smrt a to po ní je spojeno i s určitou jistotou, celkem, Duchem, společným vědomím, světlem. Celé zde je to určitá hra. Tím, jak nejsme v přírodě a nevidíme umírání a ani rození a nezabijeme si vlastní potravu, tím jsme ztratili s tímto kontakt, ... ale nehodnotím to. / Vlastně v tomto textu není nic, nikam jsem nedošel za tu dobu, není to ani realita, cítím, že smysl je posilovat vědomí obecně, probouzet se ze spánku (démonického, démona prorážet, aby vzikal Duch např.), že nejdůležitější je zkušenost, jedině tou se vědomí posiluje. přírodní vědy atd. jsou toho součástí, ale sami o sobě jsou prázdné. /Vše se dělá a děje v Duchu a pro Ducha, který představuje smysl, v tomto pojetí./

Jsem Duch a nemůžeme si proto podat ruce, hlavně s extroverty. /Jsem Duch a muž jen do doby, než mám promluvit nebo se jakkoli projevit, a tak je to se vším, i s těmi rolemi v sexu atd vlastně, pak to zmizí jako duch, umím jen dělat dojem, jsem na Ducha orientován. Ale určitá stopa Ducha je tam pořád samozřejmě... / Nesnáším jakékoli projevy pošetilosti, neb v tom není smysl, je to opak Ducha, je to jeho šikana. ... To neustále žvatlání, měkká hmota, co neustále něco povídá, byt' to není nahlas, ... takto lidé cizí na ulici mi přijde stále si se mnou s druhými něco povídají, šikanózně, - mlčte, mlčme. Dá se říci, že je to projekce mé Animy, ale na to nyní zapomenout. Nedostanete ze mě ani slovo. Slovo špiníte, Duch mlčí, je inertní a oporný. /Cítím, jak když mám mlčet, že ve mě je měkká hmota, orgán či něco takového a ten se sevře na povrchu, ale to není dobré, neb uvnitř jsem měkký a bezpáteří a bez své báze, normálně to je naopak vlastně, tvrdost uvnitř určitá prázdná a měkkost na povrchu, ale to je po uvolnění se, vydechnutí, pak doma třeba.../Bylo by krásné, kybychom se viděli minimálně na vzdálenosti 50 m a více:) a jen si mávat, ale démon by byl naopak blíže.../Právě v té civilizaci se máme naučit asi spolupracovat stále s cizími lidmi, či spíše to obecně nějak zpracovat...ale musí tam být i to normální - existují cizí lidé a známí lidé, které znám a existuje svoboda v prostoru v přírodě.../ Takže k tomu mlčení - mám velkou tendenci vše říci, odevzdat se, být zneužit, proto musím mlčet, a ono to pomáhá velmi, neřeknu ani slovo, protože stejně to nemá smysl, to na co se mě ptáte, mi říkáte, ať už neverbálně mlčky nebo nahlas, stále to jsou nějaké sračky, pošetilé. Paní starší cizí si chce povídat, tancuje přede mnou na zastávce, rozzebává prostor kolem sebe, dělá ze světa kaši a ze sebe ... - mlčet. Toto také působilo vždy na lidi, co mě obtěžovali. V mlčení je pravda a příroda. ... Pak ale uvolnit a být normální, s tímto jsem se dříve dost identifikoval, s Duchem, teď je ale spíše kaše pod ním ve mě, takže je to už povrch. .. Když mlčím, jsem zvíře, kdo mlčí, je zvíře, je to příjemné být takto dole v jistotě, ale člověk je přeco jen o něčem jiném... a stejně jej, mě, čeká (či čekala) trasa od přírody k nepřirodě...jednou. Pak i zase zpět mód - jen pozorovat v klidu třeba muže a části těla, věci, to je vše, nechci stresující kontakt...

Taky mi došlo, že klidně mohu být s gayem, že je pro mě důležité, že to má rád takto, muž s mužem, že tu tato energie je, a to je pro mě důležité, ponořující, pošetilé i, že toto máme rádi, že toto máme rádi a máme se rádi...

Absolutní dokáže plodit absolutní nebo relativní, relativní plodí absolutní možná ztěží (ale např. fyzikální konstanty...). Tam, kde se vyskytuje něco absolutního, za to by mělo být odpovědné přirozeně Nic, např. za absolutní nahodilost měření v kvantové mechanice.

Laska se moc fetisizuje. /Casem hrany otupi. / Nekteri muzi se stylizuju do kmitavych panacku z lega typicky technici a jaksi jsou k smichu a chteji byt ponizeni Animou prave velmi naivni ji maji...// Chci kontakt tesny. /Uplne bezpeci kdyz jsme s nekym duvera...uplna duvera spojeni napojeni bazi...nic se nepotrebuje .../

Zmenit stereotyp nekdy odletet.../Hlavne ne stale vztahy, jak to myslel? atd v tom se zit neda ... zena tam ma pod tim mekkost a to muz mit nemuze.../ Chromozomy X a Y a XX a XY je to dost symbolicke, symetricka relativita a pindour vertikalni.../Automaticky clovek zachruje deti nez sebe/, byt normal...zase, / dite je bezbranne a potrebuje, díky tomu, se vytvari duvera a samostatnost. / Jen tento den. /Zalezi jen na nas kolik chorob a spiny nabalime ale vyhnout se tomu neda. /Pst ma jediny ukol vlez do vas.../Odmitnout jej stale jebe druhe ale sam potrebuje pojebat a vyprazdnit.pak se to vyprazdni i ve vas. Nafouknutost.../Potlacene ne se meni na hmotu a hnis co dusí. /

Vnitřně to vše v sobě odmítnout. Tím to mizí i v nás, je to toz tam a zde ale lepe působit v sobě pro mě a obecně je to lepší než někomu něco vnučovat. / Odmítnout jej, ji, to pomůže, ale není to řešení, musí se i utect. / Představit si stav své báze a vůči tomu je hned silný rev to je ten přes který k ní vede cesta... Nebo se snažit vidět co ten hnus je stále se tomu vyhýbáme... tím to mizí ale dostává se to dozadu do vědomí...nebo aby se to zamilovalo ten hnus musí chtít samo jinak se s tím nesvede nic snad toto je tajemství vzniku osobitosti...z hmoty vzniká někdo jinak neda pokoj...nebo se jím nezabývat a nevznikne./ Bezpečnost je čistě relativita, která nemá střed a resp. mezi polaritami je nic. /

Tesíme se tam a zpět. /Ze je pst zdroj energie je jen na oko./Pst predevsim velice trpi. // Existuje to jen když se na to dívám...

Přestat žít a nevytahovat tím to mizí.. a tak to je se vším co nevidíme není...duch atd je vlna. /

Odejde bokem a hlavou ... plodnice hub na tele a na klidném místě v lese kde mu bude dobře odesel i. Ke komu zase? //Bukovy les Duch mizí cest, a místo něj duch. /Samota...moje jeho dodava Ducha pevnost...v přírodě.

Jedine odejdu nezasazen moc...

Přiznat si pravdu že jsem zničený. Přestat se bránit není nezabývat se...přestal jsem se bránit. Přesile. Nechávám to na telu.

Muz je cyklista co jede a pak odpociva zena dela tak nejak vse porad... / Nektere deti nezávisle na prostredí jsou pst a demon. /Pst vzdy hleda absolutno (u muze skrze Animu) ... mlceni je absolutni... chce byt autonomni. Pst paradoxne mlceni (urcita inertnost) vytaci.../Rozevrena povolena zvatlava viry napadena, zvatla jako maly chlapec a pod tim jsou vypady ven. / Vuco egu jsou jen dve moznosti, buď se stat tim co chce a co je nebo se tim nezabyvat, jinak ro porad druzdi...v zivote delame tak nejak oboji... napr. kdyz jsi zena pak uz ti da ta pst zena pokoj (na cas), resp. už ti její provokace přestanou vadit ... jde i ji neco trochu dat a pak muzes byt v klidu muz.. skrze Anima je vyžadováno aby vsude byla ja zena. /NZ je i moc povolene nebo kompenzace tvrde. /Jednou reknes ano a uz se nevymotas.../Ona potlaci v sobe povolenost a jakmile zacnete mluvit jste vy ta povolenost neb nemate na vyber byt neco jineho...ale co mit svuj postoj, egu je vsak dobre jen ego nic jine jej nezajima ale neni to tak uplne...Jde i o prenos vycitani - vy jste ten kdo vycita kdyz zacnete na ni mluvit ...na posetilost se chyti jen posetilost povolenost. / Nabizi se ta kyla. /Na druhem brehu se odchazi postupne a taky i skokem. /Pst smrt obejde. // To byl i ucel aby textu nekdy nebylo rozumet tim se zamaskuje neschopnost./ Nekteri pst se vyzivaji v umelych vecich zlatu radioaktivite atd to je typicke. Me paze jsou ze zlata... / Pšt potrebuje důvod ke své činnosti, záminku, aby se nemusela cítit provinile. /Cim vic se tim clovek zabyva a pusobi na to, tim je to horsi. / Co na to rika srdce jestli tam jeste nejake je? Na pst kolem a sebe - ve me?

Normalni stav a zivot! Už zase normální stav nastolit...toto nebylo totiž normální stav.

Nikdy jste mi nevěřili. ... /Když ne mě a život a normalnost, tak alespoň text, říká ego a lpí na textu. /

Svět je nejpropacovanější systém, který nejde odmítnout:). / Pšt si myslí, že má něco krásného nebo je krásný, ale ne, je to hnusný, co dělá, stačí jak se drbe nechutně na stehně nebo jak se kouká, prostě to je hnusný. Tím se to i zasáhne v nitru. / Jsme jen kus hnusné hmoty. / Podstata světa je i hnus. / Když už démon, jako rakovina či něco proroste do zdravé tkáně, už to nikdo nerozmotá, zpět, pak to jedině odstranit všechno. / přijde mi, že pšt se snaží druhé přesvědčit, že je krásná - ne není to tak a tak to je se vším. /Kašlu na celý svět a na všechny lidi v něm.

Když se poklička deprese odstraní, něco tvořivého vznikne...deprese je vyhnání démona démonem a bez výsledku tedy.

Parazit souvisí i s pocitem bezpečí a intimacy a sebeintimity v hnízdě, ale rád to člověk a každý tvor opustí, snad i proto, protože to tam je zavšivené...onen svět opuštíme třeba kvůli této zavšivenosti relativní a pak zjistíme, že tady je to totéž:), časem se totiž vše zamotává do sebe, snad chod času zde to má rozplést, ale i protože souvisí s nárůstem entropie to zase zamotá. Ono už je zamotání to, že tam jsme hotoví cíl a zde si jdeme prožít to, co tam už je...asi asi to tak může trochu být...

Parazit se typicky tvári jako ze je na vrcholu sveta neb jej presahuje, ze je E, ale neni to tak je to proste jen parazit.

Nebo priznat barvu a dotycneho vlezť si do postele a vymarodit se z nej ... je to ulovek vlastne...ztravit ho, to imago. psychopat to predatorství bere na sebe za druhé...

Relativní srovnávání s druhými je neuspokojivé, např. já jsem smutnější než já, už nejsem smutný ... je to jednodušší, povrchnější atd., absolutní složka tomu chybí, naše báze.

Lidé to nechtějí slyšet, jsou vůči tomu tupí...taky musí se to zažít, pak to má větší váhu...

Kdysi nález kotěte v lesích a polích a pak jsem ho odnesl maje ruce obalené idelitkou neb bylo nějaké pokálené do vesnice a řekl nějakým místním, že tam je kotě...

Ve stavu tuposti jakoby sami lezeme do agresivních situací a jsme zákešní, to si to poltačené hledá cestu ven, ale nenajde, i když budeme agresivní, toho balvanu v sobě se nezbavíme, to se musí vnitřně odbourat, dopátrat se v čase zpět kdy to začalo a čím..., strach z té věci, z lidí to hodně živí, nebát se..., rozlést (uzel, uzlík), a další věci, kdy to začalo, a vyřešit zdroj toho balvanu či knedlíku v sobě do budoucna...někdo to neřeší vůbec, snad i tím více žije než já:) / Vracení se do báze jde pomocí racia jen napůl, nejzásadnější je iracio - pohyby, výdechy atd..., ale toho časem ubývá, agresivity.../ nejvíce mi vadí že mi bere prožívání v přírodě, není to silné, ale normální pohled, citění přirozené a volnost v sobě, bez kamene či balvanu a tuposti v sobě...důležité je, že to alespoň vím, horší je to už ani nevědět, že nejsem ve stavu ok...protože dělat s tím lze vždy něco.../ Boj s ďáblem je marný, stejně jako s Bohem, (tak to má každý, provokatér jen sublimuje tento marný boj), moc jsem si na něj asi hrál...a tím se to i trochu uvolní... zase si zakňučet doma aby to sousedi slyšeli možná a (vyčítání to i jakoby je) a tím vysokým se to rozruší, prorazí.../jít si sednou do lesa a sedět tam hodiny.../ Ukončit týden a vše co bylo... ego pořád jede podvědomě ten ty problémy..., oddělení od muže - muže ven - problém co žena neumí vyřešit, ... symbolem ega je hovno - vyčistit jeho zadek, ono se to v tom setkává, vylízat se z toho - projekčně na něm a jej také.. , vyleze to obojí a potká se úzce -

špína a čistota. / musíme si zde sáhnout asi na dno, o to sed démon snaží, abychom věděli, kdo jsme a život měl hloubku a "význam", a víckrát už ne toto.../ ukončit tu táhlost v sobě... ego odevzdáme část svých živin, živíme jej, a proto se jej neumíme zbavit, zbavit se ega znamená zbavit se i sebe, sroste to...zůstává to v nás jako imago...vylízat a pohladit své já, ego...uzdravit jej, dotknout se jej, intimně, intimita jej léčí ale i živí....hlavně tam jde o to, že nejvíce nepříjemné je, že nevíme, kde parazit je, je rozprostřen, proto s ním obcujeme, abychom jej lokalizovali a byli s ním v těsném kontaktu, naše normálnost s ním....ego je asi náhražka za Boha, abychom s ním nemuseli být stále v kontaktu...asi...láska je záhadný fenomén, neb sama sebe dokáže rozdělit na lásku a ego, není i materiální povahy, podobně to je v kvantovém světě, objekt nenespe pevné vlastnosti, vlastnosti jsou oddělené od objektů, zachovává se např. poměr a ne množství (možná, že objekty - nosiče ani neexistují), parazit je v roli nosiče informace, viz ego, vše, co se šíří je parazitické povahy, ega, ... možná, že na elementární úrovni už je nosič zbytečný..., na nosiče a informaci se to dělí až na vyšší úrovni (temná hmota a hmota, nefunkční část DNA a funkční část DNA atd.), ... , i struny jsou nosič informace byť sami jsou informací, úplná anihilace nosiče a informace kterou nese (extroverze a introverze, extrovert je informace umožněná v nosiči..) je vlastně velmi nulová, Nic, čistá informace bez potřeby formy...resp. asi minimální možná forma, ... láska dokáže vše zahojit, jde o kontakt vybalancované entity (lásky) s rozladěnou (egem), láska se snadno může také rozladit, ale . Svět si můžeme představit jako jednu strunu, část z ní vydává harmonické tóny a část je rozladěná a tyto entity se na ní přelévají...je tam vidět to sepjetí obou entit lásky a ega a jejich vzájemnou nesouměřitelnost i propojenost - jsou na jedné struně, narušení symetrie je velmi důležité (ego), bez něj by nebylo života... totiž chápat to tak, že láska léčí nemoc je asi nelogické, není to styk dvou věcí, ale jen jakési vyladění v rámci jedné věci, jedné struny...představme si, že svět je jedna jediná struna a my jsme úseky na ní, co děláme, promítá se i na celé struně, naše fibrilace se šíří dál...nebo naopak harmonie..., nejhorší je fibrilace, když srdce tluč normálně nebo naopak už vůbec je to ok, ... ale když bude srdce tlouci stále stejně rytmicky donekonečna, je to jaksi vykastované, bez života, desinfikované..., struna má opakující se vzory, strukturu lokální i globální - topologickou, na lásce je důležité právě to rozpuštění, to že je v kontaktu s Nic, to, že se to vyrobí znova, a její potenciálovost...mám fibrilační zamotanou oblast struny a jak bude působit láska - dodá bázi A, podívá se na to z vyšší dimenze, dodá A i E a ono se to uzdravuje...rozpustit trochu a předělat trochu...láska však musí být a my ji tvoříme a , taky je jasné, že se nikdo nezamotá sám, ale vždy na popud z okolí...a teď si představit, že to je 3D, to nejde si představit ... Je tedy ta struna, kdybychom sečetli všechny body této funkce, dají nulu (výchyly se vyrovnají), a láska je jakoby integrál, plocha...zachování plochy nad a pod...obecně je plochou...láska je nelokální fenomén, dokonce bych řekl, že nemá nikde žádné lokalizované místo ve vesmíru a bytí, podobně jako duch atd., proto ji "živí" Franta s Gábinou teď a tady... , ale není to podmínka úplná..., proto nepodléhá zachování atd..., to že se z lásky odděluje láska a ego je podobné principu symetrie: $A = A + E$ (transformace), to E je obecně "narušující" princip, ale zde to není parazit, spíše Duch třeba.... S tou rovnicí si lze trochu pohrát: E musí být nula dohromady, pak tedy platí: $A - A = E = 0$.

Zamotana oblast je typicky snaha o autonomii - vnejsi kmity v tom zamotanci jen vysumi...a usurpuje si navíc hodne z toho vlakna...pritom o kus dal jsou lide autonomni a i na spolecne strune.... ...rozmotat to umi jen autor toho dila sam...Na ten zamotabec je zapotrebi i hrube sily ale vse je jen o kmitech struny... je na ni mnoho ruznych vlnovych delek nejednou...a ty hodne velke a s velikym dopadem to rozboruji ale i jemne... kazde ja je tento zamotanec ego je pokud se na nem trva...Struna ma tak fraktalovitou strukturu...casoprostor vcetne psychickeho pole je ta "struna", na ni castice atd...a snad se i trha, ale to mi neprijde logicke...ovsem fyzicke a psychicke pole je totez by bylo logicke...zamotanec je take univerzalni a vseh je stejny (je to onen demon ego posetilst atd...) hraje si to na Boha a rekne to - vzdyt ta struna je chuchvalec dohromady tedy ja... ne jsou tam fungujici kmity a ty ty neumis...Zamilovanost je casto o zamilovanosti do ega - milujeme druheho ale jako ego...Bez tech zamotancu to nejde neb nekde to hezky kmita ale tim se na periferie odstranjuje sum a zamotava se to na nekterych mistech...Ale pozor vlna je A a digitalnost take existuje...Smyslem je aby to nekde hralo...a v zamotanci chaosu je potencial aby hral...

Struna kdyz se povoli tam vznikaji hadi paraziti typicky v povolene zene posetile...a prilis napjata evokuje prilis povolenou strunu...nastesti Buh pracuje na velmi nizkych frekvencich ktere svet drzi pohromade...Struna tez souvisi s entropii elasticka sila a mozna i gravitaci.

Mozna se entropie zachovava, zde roste a mimo vesmir nekde klesa a pri jake transformaci se to zachovava?...zachování událostí, počtu událostí?...

Parazit typicky se jen vozi na vlnach a neprispiva nicim naopak:...Bohužel na tom zamotanci není nějak patrné to, že démon vše kopíruje...možná to v tom zamotanci je nějak schopno napodobit harmonické vibrace jemné atd...ale...nevím./Ego je mimo společný rytmus, je vlastně exkomunikováno, což dohání tím, že jsou v něm všichni lidé - veřejné mínění atd...//

Muzeme nad tim dumat jak chceme, egoisticky-takhle nad egem, ale dokud tomu, dotyčnému, realne nerekneme ne jsme stale s tim zamotani...

Transformace muze byt bud pres NZ nebo pres OZ tedy od OZ k OZ nebo od NZ k NZ...i tak tam asi neco je...

Nebrat si mobil na výlety, lépe svobodnější, jednou jsem si ho vzal a není to ok... Nejde mít z toho strach, tím se to živí, už jen strach z potenciality je to, že to tu je, a také ano...

Hloupi sikanující intetigenta - ten vymysli teorie tím se z toho castecne dostava, z ega, ale i se topi...ve svém egu.

Vibrace, co zde během života uděláme, se zachovají, a jsou součástí světostruny. / Vlnová funkce a vesmír asi potřebují nějaké okrajové podmínky, klidně na začátku vesmíru, možná není tvar vesmíru jen o prostoru, ale je v čase a logickém prostoru.../ Rozmotávání - o tom je vlastně poznání. / Světostruna: vědomí je úsek zde, zbytek je nevědomí, popřípadně je nevědomí v mínus oblasti, tak např. muž je polovina sinusoidy, druhá v mínusu je žena pro muže, u ženy to je stejně, a při vibrování se to krásně střídá, tedy jedna sinusoida do 2pí jen kmitá a to je žena i muž..., touha je také to kmitání, po opačné polaritě - poloze..., / Jak v životě vibrujeme, tak je nám odpovídáno na struně. / Zamotanec se šíří - natahuje se, aby se někde zase zamotal. Zamotanec, protože je povolený, dokáže jak had obepnout harmoničtější část struny a společně s ní kmitat a tedy napodobovat tu část harmoničtějšího kmitání a tím jej i dusit... /Dá se předpokládat, že jaký je tvar struny ve smyslu uzavřenost, otevřenost, polootevřenost atd, takový je i vesmír, ... musí to být takový tvar, topologie, aby bylo možno kmitat, tedy asi nějaké okrajové podmínky apod.../ Věčnost je celek, dokončení všech dějů, úplnost, Bůh je jako bytost žijící od začátku do konce bytí, věčnost si lze asi představit jako ustálené kmitání, je jedno, nastane li jednou nebo nekonečněkrát, je to pořád to samé, ale není to nehybné.../ Mám k tomu takový ženský "jasnovidný" a rychlý přístup ke všemu...

Nic plodí nic, nic plodí vakuum, a vakuum plodí něco. // Říci si, pochopit, že svět je neřešitelný ve výsledku, na konci, tím se uspokojí normální i ego část bytosti, ego tím, že tam je v té neřešitelnost neb je neřešitelnost. Možná, že neřešitelnost je pravá podstata světa...// Narušení symetrie, příklad: jehla je přesně na špičce, a sebemenší narušení, kvantové povahy, způsobí její pád, jehla na špičce - všechny varianty jsou rovnocenné - symetrie, pád jehly - jeden převládne a ostatní utrou - to je to někde se přidá a někde se ubere, před tím bylo všude stejně ano i ne, potenciál byl vyšší, a to i gravitační:// // Když jsme nakaženi pošetilostí, jaksi se vrháme do nebezpečných situací a nemáme pud sebezáchovy, klid. // Dokavad' cítím, že ichce druhý dát facku a baví se se mnou, je to pošetilost. // Pošetilec vás naočkuje tupostí, a přichází jako záchrana, aby vás znovu pojebal a vy byli na jehlách a "cítili", tak si vytváří zvrácenou závislost na něm. A tak se do práce už těšíme...//// Kontakt s lidmi může v mém případě dopadnou jen pošetilostí ve většině případů, neb je tu něco naruby, vy si myslíte že já, já se přitom připadám normální, .. je to jako když potkám paní (spíše v nějaké tlupě) v lese, také tam proběhne pošetilost, šikana atd. z její strany, neb to čeká u mne asi, vidí, že jsem sám - miluje exkomunikovanost, atd. atd. // Vlastně existují jen dva módy - nekomunikace a normální mód - báze a samozřejmě přechody a průniky mezi nimi. ... není dobré žít jen jeden nebo druhý, tím dojde k fibrilaci, také není dobré si bázi nechávat jen pro sebe...atd. Je to složitější, neb samotné oddělení na nekomunikace a normálnost-báze je o nekomunikaci...Důležité je, že už nemám strach z lidí a světa jako dřív...//// Někdo se na vlnách struny, světostruny, jen vozí, někdo i přidává nějaké vibrace do prostoru, konstruktivní..., tedy nenucené. Konstruktivita potřebuje "výživné" podpůrné zázemí právě v podobě nepodmíněnosti... //// Někdo dává do prostoru, alespoň to o sobě tvrdí, bývají to obéznější lidé např. - říkají že hodně dávají, že mají široké srdce, ale je to spíše pod tím ego, ego a nad ním to dávání do prostoru, moc to nedává, má to stejný efekt jako když se nědělá skoro nic a nenávidí nedávání, to co mají v sobě skryto, syslení. //

Muž ve spodním prádle, slipech, spocený v rozkroku - odkapává mužství...

Démon se drží našeho těžiště, já, proto se jej těžko zbavuje. // Pošetilec je vždy velmi vzrušený z toho, že to jeho počínání, že je na to reagováno - možná jim vysvětlit, že to tak je, že to nejde moc jinak. Zklamat je. // Když jsme nějak nastaveni, přitahujeme totéž a také opak, nic jiného už totiž neexistuje. // Ego nejvíce nenávidí když někdo ego nemá a okamžitě je na dotyčného zlé. // Vždy budeš sraab ty, neb na šikanu reaguješ. Musí to být kdyžtak extrémní a dlouhodobé řvaní na dotyčnou, dotyčného.... // Je omyl myslet si, že když budu dole, malý, ponížěn, že to není ego, to je ego... je to jeho hra.////Kdo je přítel všech, není přítel nikoho, kdo má jen velmi málo přátel nebo žádné je to totéž...// My se rozpouštíme v lásce a láska v Nicotě. / My čerpáme energii ze Slunce a ono z nás - potbrzování, čerpání energie z Nic, jak to dělá vědomí...//

Nevím, jestli jsou tyto úvahy ok. // Až řekneme, že je poznání konec, bude poznání konec. A žádné další poznání už neexistuje, až řekneme dost, už nic dalšího nebude. // Snad to platí i nějak pro tento text - vůle to ukončit.//

Došla mi spásná myšlenka, ... Vždy je dobré si uvědomit pravdu. Jde o to, že v práci jsou vztahy pokřivené, s nepřítelem jsem přítel atd., tykáni s nepřítelem co zrazuje atd., není to ani o přátelství ani o nepřítelství, ale o jakési šikaně atd..., spatlanina, ... prostě jsem si uvědomil, že jsou tam vztahy pokřivené, že ti lidé by byli normální, kdyby to nebylo kde je a o čem je, neb tam je strach, Je zvláštní, že pravdu si uvědomíme vždy až na závěr něčeho, třeba života, celou tu dobu jsme jaksi duseni, omýláme totéž, počítáme příklad, a na konci vyjde a to je konec. Takže smířit se s tím, že tam jsou vztahy prostě pokřivené, nenormální a týká se to všeho kolem..., takže se tím nezabývat, když to je pokřivené, ono kdyby to nebylo pokřivené taky se tím nebudeme právě zabývat, zabývat se něčím už je pošetilsto vlastně:), nevěnovat pozornost tomu... A až bude možnost, utéct...Ale to jsou zase vztahy, muž se vztahy nezabývá raději, neb je to E, co se pojí s hmotou a celé to postupně dusí a je neřešitelné.../. Stále se snažím stát mimo, ale jsem toho součástí, dávám tomu souhlas...to mi nedochází. / Druhá věc je samotné úkoly v práci, dlouhodobé, to je stejná pokřivenost a souvisí s těmi vztahy./ ... vlastně mě to baví se v tom rýpat, věnuju tomu moc pozornosti./

Nemyslet, myšlením se dotáváme do problému a myšlením ale z něj i vystupujeme, pomocí něj... špína odchází z myslí i pomalu, velmi pomalu se rozpouští a pak zase a zase, a pak skokem, a tak to postupuje a zase se objeví totéž a pak na něco přijdeme a je to pryč.../ a jsem zase v bázi docela, v přírodě, v kontaktu, s přírodou...s Duchem. //// Ta hmota necitlivá pod, ve mě uprostřed, to jsou vlastně ty myšlenky. //

Chtěl jsem být kdo ví co a teď jsem rád, že jsem člověk alespoň, průměrný a podprůměr...

Struna je jaksi sama nosičem informace, jak bylo řečeno. // D umí čerpat energii z Nic jen omezeně.../ Rostlina je vlastně nejméně parazitická, bere živiny z hlíny. / Zde nám to dojít nemá, pravda, výsledek, celý život se jaksi topíme, aby nám to po smrti došlo, ... nějaké to bylo a bylo to i hezké, o to asi jde, o toto konstatování...// Mít rád své tělo, varikokéla problém...chlad... Největší pošetilec Tomáš nakonec zlidštil svým konáním, snad i to je úkol pošetilsti, zlidšťovat pošetilce. Neb k lidskosti ten tupý démon uvnitř nich i patří. Doplňuje ho E'. / Vztah je věc obou stran mi také došlo v souvislosti s tím, že tam vztahy nějaké divné, pokřivené...

Text - nikoho nezajímá, je to lepší pro mě, než zklamání opravdové po investování sil...než vyhoření úplné...

Toto nemám zapotřebí tam, zde či s nimi být.

To, že představa Nic na druhé působí je spíše o tom, že asi jakoby ztuhnu a soustředím se, což druzí vytuší, že se něco děje a reagují na to...Také je dobré se zeptat - proč to děláš? Neví vlastně...

Ego má tendenci ego-tupost píchat, jebat v touze, aby něco cítilo, jde o projekci a navíc to nikam nemůže vést, moc...//Já už nevím, co s lidmi a se světem, ... nezabývat se tím, neživit to, stáhnout se.//

velkorysost

Pšt je oddělení duše od těla, jako když démon nepoznává své tělo, nebo nikdy neměl tělo, to je utrpení, byť lze i říci, že stav bez formy je ukončení utrpení, je to dvojaké..., tedy ... u mě je to od mala, neb nějaký trans problém tam je.... Také od velmi malého věku mám jakýsi dospělý komentář v hlavě - že to je vše nesmysl zde, že to je jinak...

Už nic nezačínat nového. ... to vede na pocit stáří, a tehdy teprve život začíná.

Lépe, když už to je - šikana, než když na to člověk čeká, že to přijde...

Extroverti jsou jako pěna, nadýchaná...ovce...

Nemoc a zvláště psychická je jaksi snaha o závislost a vzdání se. Už nechávám vše běžet jak je a jsem v depresi...

Nemohu use dostat dolů, do prázdna báze...zahlcenost, nafouklá hlava

jednou to ukončím a budu dělat co chci, ... představy, klidně si to vsugerovat na moment, že vše ukončím, ... možná to zatežuje hlavu,.. ale ona ví, že je to nereálné... zde se kvůli práci zdáváme spousty věcí, ty si pak vynahrazujeme asi na druhém břehu, ale jednak je to trochu zbytečné a jednak je to trochu pošetilil, takže výsledek nebude úplně omamný asi...

Udržet to ty módy a doporučení a závěry při exponaci mezi lidmi, to mi právě nejde, jdu pořád dál...

Ty vztahy pokrivené uveďomit že o nic nejde jde to napravit....dotknout se nekoɦo ... bez strachu

Jak kdo vibruje - jsou vyssi povrchni a nizsi bytostni vibrace ve spolecnosti...

Ego necha sebelasku napokoji neb to poklada za ego...

Ego je sice rigidni ale stale chce neco predelavat...

Pšt vyzivá citů, neb sama je chladná a umí to, proto nejlépe pro začátek přijde s něčím nevinným, často dětmi, řekneme ano a už se vezeme, neb děti potřebují další, rodiče atd., tím narážím na přijímání sirotků (aktuální téma) - má to i tento aspekt, kdyby se jednalo o dospělé, pak by bylo asi paradoxně jednodušší příště říci ne, neb už nás obměkčili...už musíme být vůči zlu hodní..., tady nejde vůbec o ty děti, jsou manipulovány ze všech stran... sto let výročí a kde jsme...jsme již nakaženi pošetilostí, ti, co nás obkružují zase jiným typem pšt...

Krom toho co bylo receno ...soustredit se na sve telo...to je jedina jistota v zivote.

Pšt něco skrývá a je to jakoby láska a proto za nimi člověk jde...

Nastesti je to extrovertní a reaguje to jen na to co delate je to paraziticke...ale extrovert i neco tvori a neni parazit...

Cim si asi prosel ten pšt? uvědomit si...Nemusim tím prochazet....to je spravny cit...tomu.

Ale ne ze ja nic...

Ukoncovat na oko...vse uz byt potom vsem...mozna to ale mysl zatezuje...

Stereotyp ano, je potreba...

Moje srdce a zdravý rozum co na to? na to všechno co dělám?

Ale nikdy ja nemel moc sveho ja a tím padem chrnil druhe jakoby ... to bude v poradku rikam...jsem osvobozen od ja do nejake miry od jeho utrpeni

Výhra je konat.

Mysl je pružna díky tomu se sice narusi ale i vrati nejak zpet...takže to tak být musí, nakoenc zjistíme, že vše musí být jak je...

V dnešní době razíme politiku - člověk dává druhému člověku život a člověk druhému život deptá až skomírá a zemře.... nemoci si způsobujeme sami...

Už jen čekám na konec. dívám se z okna a nemluvíím...

Pořád mám pocit že jsou ke mě všichni lhostejní a že je to tak správné od mala...

Aby ses ničil...ničení pořádně jsi byl zničen chtějí aby jsi byl jako oni... něco jim našeptává že mají druhé ničit takto deptat a dělá to démon i Bůh to našeptávání...

Mám své místo, v přírodě na skále... místo klidu a báze... toto už je identifikace, ztráta báze, odštěpení...a projekce sebe před sebe a lpění na něm...ale není to tak hrozné...

ta báze příroda - myslel jsem že je to věc všech a teď chápou že jen moje. ... že to druzí vnímat nechtějí...

U pšt je vše nevážné, charakterizuje ji nevážnost a drzost ... a ženy takoví muži přitahují a pošetile se usmívají nad tím, když přelstí protivníka ... umí propíchnout, je drzí, ale je to stále područ animy...

možná lidé usurpují si zlo zde aby jej používali a vyhrožovali druhým - aby tím to zlo nebylo volné a je to tedy lepší než kdyby to takto nebylo - je jaksi "pod kontrolou"...

Člověk má velikou tendenci zůstat v nepodmíněnosti a nevědomosti a musí se do něj tedy asi rýpat...

On tě deptá, jsi v depresi a pak přijde jako lék - spása na tu depresi v podobě zase deptání... takto to nejde.

Uvědomit si, že mě podvědomě vlastně pořád trápí a chce trápit a říkat, že jsem srab...ať je to přenos nebo není ...

Když vidím muže a ženu, ona mě šikanuje a on mě nechce, a tak to bylo vždy...nemá cenu se tu s něčím zaobírat. Je velmi užitečné uvědomovat si - s ničím si tu nezačínat, neupnout se na nic, vůbec na nic...

Občas tady člověk musí zatnout zuby, i kdyby to mělo být na celý život. // Vlastně jsem jako kojeneček, uvízl jsem (z důvodu vyděšení?) v tomto věku. Naučil jsem se však vyrovnávat energie, polarity v prostoru a protivnicích a tím se vlastně bráním. Útok a obrana jsou konstruktivní a jsou vlastně bytí. // Současné ženy hodně přejali do sebe dítě, a jsou stejně nezranitelné jako kojenci. Žena ale není dítě. // Jsem povahou subík, ale umím být v jiném m=odu, naučil jsem se to...moci si konečně dovolit být toto...nemuset bojovat...to kojence vysiluje.

Proč je svět tak odporný? Může za to dost nekomunikace, neboli nevědomost. To, že nevíme, jak se cítí druhí a co chtějí říci a to, že nevíme někdy ani, jak se cítíme sami a jak působíme na druhé. V tom je příčina utrpení zdá se mi. Kdybychom toto věděli, vše ostatní nám vadit nebude, ani smrt, ani relativita, polárnost světa apod. // Nějak mi došlo, co to je nevědomost - nevědomost se vždy projevuje jako vědomost, že něco víme nebo něco chceme vědět - to je typicky oblast ega, duchů apod. Báze je naopak vlastně stav "nevím", oboje současně, tedy vím, že nic nevím. Je to jednak stav iracionální a jednak k němu lze dospět racionálně, oklikou přes blud, iluzi, ego. Tedy vím, nebo chci vědět je i jaksi zbrklé, ale stejně by bylo zbrklé říci, že "nevím" je odpověď na všechno. Nevím není totéž co Nic, je to ani ne ano, potencialita, rozmazanost, např. stejná pravděpodobnost míst dopadu jehly na podložku, viz výše o narušení symetrií. Pořád nás, tedy aspoň mě, překvapuje, že svět je negativní, resp. že je v něm negativita - je to tím podle mě, že právě podstatou je Nic, proto jsou polarity, proto je odpověď nevím... Svět nenabízí jednoznačné odpovědi. // Když jsem si uvědomil, že kdo ví nebo kdo chce vědět, že to je vlastně "negativní", tak se mi ulevilo a přijasnilo... tím ta hra končí..., Démon říká, že nic neví, ale pod tím je cítit, že tím skrývá pošetile "vím vše"..., . /// V nevím se spojuje myšlení západu a cítění východu, k tomu dospěli oba tábory a je to společný klíč. Řekl bych, že i nejvyšší ví, že nic neví, opět jde o fúzi polarit... Veškeré utrpení člověka a snad i kosmu je spojeno s tím, že si myslí že ví nebo si myslí, že může vědět, tedy, že existuje něco absolutního opět, třeba nějaký ideál, ideální něco..., ale absolutní není vůbec nic, jen Nic je absolutní a rozpouštění v něm atd.....nejde o to na vše se vykašlat...ale povznést se.

Když budu jíživý, tak je to o tom, že mi vadí šikana např. ženy a když si uvědomím, že vědět a touha vědět atd. je negativní a je přesně to, co ona je, tak se mi uleví a jsem klidný, vím více než ona, a to je opak toho, co to říká...je to určitá iluze a polštář... zde bych viděl pravdu:), ani ona ani já ji nemáme.../když jsme již nějak bojovali tak už můžeme být co jsme víceméně.../ mě by třeba nikdy nenapadlo..., když mám problém nehlásám to do světa, že nevím co s tím, lidé vezměte si to, co na mě vlezlo, používám jiné metody:). A pak ten hlásič řekne, ty to nečeš, tak já si to nechám a nikomu nedám a Bůh mě bude mít rád, neb trpím a vím víc ... vše je to mimo...

Jen aby to zas nebylo že mám vše, neb vše dohromady je nevím, tedy když řeknu vím že nic nevím, nemyslím ten význam poníženosti ale naopak nadřazenosti a poníženost a andřazenost je věc ega ale.... takže... // určité napjetí je samozřejmě potřeba, u hysterie je to určitá posedlost tím...je to trochu - lépe mít napjetí démona v sobě než mu být vystaven...// Choroba je důležitá, neb je to cesta na onen svět, díky ní zemřeme, proto s ní musíme přijít do styku, jinak zůstaneme zde navěky jako démon paradoxně... Obecně pošetilst je většinou to, co nás zahubí, ať už v jakékoli podobě...Teď už doopravdy trpím, už... je asi dobré podlehnout jednou nohou a dusit se, neb to tak chtějí všichni, řvou ať se dusím, když se však někdo dusí jen naoko, je už udušen úplně, mimo... ale je tam jiskra normálnosti, co je chráněna stále ... ještě není nic ztraceno (Pjér říká, že si myslíme, že jsou všichni lidé blbci, což je i u mě asi...a ono to tak jen vypadá... .. V depresi a hučení a chorobě si člověk uvědomí smrtelnost a přijme ji. Oproti onomu světu ve formě ráje je toto choroba - cesta do ráje...ale je to i ráj a je to milováno oním světem...Když budu trpět, pak mi uvěříte, neb věříte jen v ďábla, neb démon je jistota oproti Bohu, o kterém nevíme už vůbec nic, mít v sobě démona, třeba depresi je jistota, pošetilá, už na nás neútočí, už je pokoj...klidně to tak můžeme mít, ale nikoho s tím moc neobtěžovat...takže pak mi uvěříte, neb lidé věří v démona, snad proto aby v sobě uchránili normálnost, proto si na plátno dají svého Boha... podobně někdo hodně pracuje, aby měl v sobě toho démona, jistotu a mohl být někdo... Duch a Duše touží po autonomii, po tomto světě, být zde, neb jsou z oblasti nevědomí...kdo je již posedlý démonem, je orientován na Duchu, což se projevuje třeba jako obliba v nožích, ale už to Duch není... když už máme démona, jsme klidní a srdeční k druhým, milující, a dáváme druhým svobodu, už máme svoji dávku utrpení danou...to ale není finální stadium, v něm toto odeznívá...a vracíme se k normálnosti. Z normálnosti, Boha pak máme jakožto démon strach největší, že se provalí, že je to jinak všechno...že nám bude třeba vyčítat, že to bude nuda apod...Bůh je myslím "nevím".... Duch se stará o účel, smysl, odvalu, vytahuje to nahoru, pokud je to démon, tak to jen vytáhne a tím to končí, nikam to nedospěje, je to jen gesto.... To, že rozum ve výsledku dospěje k tomu, že nic nevíme, je vlastně dospění do iracionality, citů,

ale už je to trochu o něčem jiném...a city? ty pokud jsou vyzrálé dospějí k nevíám také. / na konec to bylo ponuré, ale to je vlastně takové sebelítostné něco ... svět je radši veselejší.

Na pst se napali ten kdo byt nevedome touzi po citech neb on to ma stejne...radeji normalni city a pak silne ... organy jsou pro pst laska.

Demon se rozpousti v nas, my se rozpoustime v lasce a laska se rozpousti v Nicem - vzniká tak neb uz samotne sblizovani polarit Nic tvori...a je jedno jaké polarity to jsou v tom je ta ontologicka univerzalnost, elektricke naboje i radost a smutek. Mozna ze Nic se dostava do demona nebo z Nic vzniká apod. cimz se kruh uzavira:)

Uz jsou ve me uz jsou blazeni uz muzu na neco umrit.

My tady porad jakoby nejsme az po smrti zacneme paradoxne existovat neb uz jsme skoro hotovi...

Jde to samozrejme uplne obratit a zabývat se jim a to hodne a davat mu city a pusinkovat ho ... muzu rict ze utece velmi rychle:) ... je to metoda proste zeny ... je to spise jen utlumeni ale to je stejne vzdycky...

Mit i nadhled a nezabývat se jim a bojovat s nim odmitnout neco co nam nabízí sikanozne... a nevsimat si jej...

Obecne sidli v travicim ustroji a je zavality a bily a s ridkymi cernymi chlupy... kdyz nas posedne ceká nas asi choroba ale jen pokud s nim nedeláme nic nebo moc neco naopak...nebo jej presunout do ust a stravit (dotyčne imago...)...je to typicky ego - traveni sebe sama...neklade tomu odpor.

Psychopate si musi hrát...nechat je hrát neklást odpor a utect...

Muze dohání k silnosti ze se žena brání tím ze se jeste vic pritiskne ze se nebojí ze ti chce znepríjemnit život... to muž nedělá a neví moc nastesti ale znám výjimky...je to reflex vlastne ... pojedte určite budeme spolu bydlet jen my dva v krásném domečku u rybníku - ten vezme nohy na ramena a vyliťne kominem:))...je to hrane samozrejme do nějaké míry pokud ne pak je to opravdu písetilost a cert neví jestli to myslí vážne nebo ne o tom nepřemyslí neb toto presne totiz chce a snad jej to změní i v muže a Ducha... je to jako když jsem nabídl psychousovi tykáni - vzal nohy na ramena a utek tak jsem ho neznal...ale je to jen pulka sveta ta slabší co se nebrání ta automaticka apod... podobne o tom nepřemyslí každý kdo po něm touží zda je to hrane nebo není a asi vzdy jde o lasku...takže pozor na dábla převlečeného za lasku...

Normalnost je absolutní ale je stále pokousena a není tvrdá...

A jak to vidí on? Co říkám ze je pst...jak vidí demona, demony? v druhých to je jasné a dál?...a jak ona to si dokáže dobře představit byt mi to paradoxne me muzi vadit...je to psycho.

Muž stejnému demonu Anime říká prave ne...

Demon je tak obecne NZ která se opracovává z obou stran, z mužské i ženské - mužsky i žensky se působí na to, v extrému pak je NZ Nic do něj vnikají obe polarity a mísí se a vznikají zase tytéž polarity...je to totéž jako říci ze Nic plodí polarity...

Při milování v milování sexu démon je ale i jim jaksi zaniká to není ze nekam uteče, anihiluje se to v Nic a to už prave nevnímáme...takže co je démon? Asi opravdu démon je oddelení i když je bláto třeba naopak opravdicke spojení vedoucí až k anihilaci v Nic které to ale zpětne žije a vzniká to opět to je laska a zde mizí démon resp se roztaví... musí jít ale o skutečne opravdove prozítie (smrtelne) spojení maximalní spojení čím se silnější tím více lasky tam je...a tepla příjemného. Proto v milování se démon i ztrácí. Po něm ale velmi rychle vzniká nový třeba i z pocitu jiste prázdnoty apod. a souvisí s touhou...čím vyšší spojení tím více lasky...demon se tohoto prave bojí...včetně smrti...ale nějaký strach tam byt musí jinak je to zase démon a lhostejnost atd...ta touha po oddelení tam je proto protože mu chybí autonomie prave proto je autonomie nutná pro lasku...demon tak stojí na začátku přiběhu na oddelení od celku...a touze něco byt a dokázat což je take o egu...i když se démon spojuje není to upřímné a tak to neprobíhá a je to tedy chladnější než laska...nebo se snaží naopak moc ale aspoň tam je snaha se spojit...bez autonomie se nespojíme neb jednak nejsme jednotky a jednak toužíme po autonomii tedy oddelení...a autonomie je totéž co laska...take má nepříjemné pozadí resp historii za sebou a vzniká z utrpení.

Představit si ze toto nikdo nikdy neuvidí je hrozné a zmar a deprese i trochu ulevné...neb publikum mám stále..

Kdybych se do těch sraček dneska nedostal, tak bych na toto nepřišel vlastně, když nás démon posedne, i to něco tvoří a dostává nás z něj...udělal jsem mu milost a odvděčilo se mi to nějak asi, ne třeba "on", ale... teď už to vidím jinak...dospěleji, bez čertů...a nedošlo by k tomu spojení propojení démona a lásky...nějaké...

Vlastně celýtext je trochu přibarvený - domýšlím si, co by tak mohlo být dále, něco nařuknu a zbytek je domýšlení se...

Mít se rad je v pšt tezke - je to o ego to mít se rád neb jsme nakazeni. / Nezabývat se jím.... stejně se nakazíme ... eliminovat kontakt s nakazeným.../Pstlec je max blízko a nebaví se přitom. / Uvedomit si své posetilsti ... taky je to bude žít.../ Když se v práci řeší už jen vztahy a ne práce, je to degradace a defibrilace. / Žena je démon plus Duch - toto je v ní, obojí, a to může také štvět. / Když jsou ega dohromady, ego jaksi mizí, třeba když jsou ženy spolu ego mizí, tím myslím - vše musí být žena, a kdy to tak je, lokálně, mizí to... / Nezabývat se znamená, že už došlo k vyřešení, kýle, a nikdy už to nebude jako dřív. nárůst entropie - sklenice se rozbitá nedá zpět už... / Já vůbec nevím Tomáši jaký jsi měl vlastně život - "vzdyt ty jsi byla celou ve mě, lezla do mě pořád, ... v tom je právě ta iluze ega, iracionální vědění není celé vědění.../ vedet je nesmysl a jen provokace. / Démon má vše rychle postavené a hotovo..., Duch ale také někdy a Duše také...ale jinak /System se svými zakazy a příkazy nás chrání před demony ale jaksi a snad i schvalně se sam démonem stává ... vykastrovává atd... a tvoří demony. To je ten princip - v zamořeném území budu ve skafandru a desinfikován a tu nemoc vlastně mám také... Existují tak dva typy agrese - přímá a agrese ve formě nemoci, pošetilsti, hysterii, šikane, což je totéž.... /Neidentifikace je moc velký luxus a když pak chceme se te identity zbavit cítíme se uvnitř mekkci povolení a posetili ... obojí je mimo.../Pst je stále ublížen něco kdysi dávno něco mu někdo udělal a on to pořád vyzařuje a je nasraný ... neumí normálně vstoupit do místnosti vše je hned teatrální... (kde je realita? jednou mi někdo uradil pero od té doby se bojím lidí ... příklad...), potřeba to vyléčit ... ale to nechce je to jeho maska... ono je to jen více vidět má to kazdy a kazdy myslí že on je ublížen a ostatní jsou ti co ubližují a nemají svědomí. / Mít něco své... místo..., vše blbost je kolem.../ Po boji už můžeme být v životě "sami sebou" a třeba nebojovní atd... ale nebojovnost extrémní není přirozená...to je jasné./Když na to přijde, v médiích a veřejném prostoru se řeší už vlastně jen pošetilsti. / U energetického upíra mi více doslo když jsem cetl, podpora... příklad vzniku tohoto kradení energie druhým - přepracování a bere na sebe moc pak se bere jinde a krade ustavičně ... na vlastní kůži jsem to trochu na chvíli zažil ... někdo to má silnější a chronické. // Když už je cítit unava prostě to skončit ... člověk je do toho vysloveně zakouslý a nemůže pustit...// pšt nějak difunduje do prostoru, nemá hranice vnější a to jaksi v absolutním slova smyslu, není to přechodná difúze není to ani ohraničené, je to v tušené úrovni celé již... a snadno vlezl jinam, neb to je neosobní...démon, i duch, byť jde o ego...právě snad proto.../Extr mě nenávidí... možná jsem předělaný na introverta a to je sere hrozně..., extr to má vůči introverzi stejně jako démon vůči citu, "nepozná", jestli je to hrané nebo není - imponuje mu to, prchá, snaží se to bagatelizovat a ponižovat...

Od určitého momentu už nejsme v kontaktu s bázi svojí, a jaksi dojde k našemu zlomení, vytvoří se jakýsi oblouk, jakási křeč v nás, oblouk ve smyslu od báze k jakoby něčemu, co bázi přiomoníná, ale není to báze, aby to byla báze, museli bychom odstranit to tvrdé, ten oblouk a jít zpět do volnosti pod tím... pak nás to zaplaví, pohltí něco a jde to jen těžko vydechovat a odstraňovat z přeplněného vědomí..., typicky cesta zpět je už těžká, je to ta entropie, tok času, přirozená disipace, byť to tvoří právě něco konstruktivního, třeba dílo, v práci něco, péče o děti.... až teprve spojení nad (ego) a báze je celek člověka...// I když budeš ženský tak nikdy to tak nebude, neb k tomu patří ta péče o děti - toť veřejné mínění a přirozenost.// Jako duch - když mě má někdo napadnout, což se mi děje stále i v hlavě, šikana, tak zmizím a neumím se bránit tomu...hlouposti. Chtěla li by vše okupovat tupost, celý svět, pak tam je hranice automaticky vůči tomu, pokud nepropadneme pošetilsti také. / ego je vždy skrytý spěch, proto sebevražda je o tomto.../ Už jen práce a odpočinek, už ne vztahy, už ne text. vydechnout...a být uvolněný v sobě měkký normální.../ Když se podívám zpětně na život, nebylo tam vlastně nic, jen vykousnutí, Duch, prázdno, nikdo neví ani já jaké je to pro bytost utrpení vlastně... a teď odhlédněme od nějakého hodnocení z onoho světa, důležité je zde, nic víc už není než zde. /Už to nestíhám ani aplikovat ty poznatky...tohle už je takový šum, jako vše tady...// nabídky odmítat, jen tak nepropadnutí systému, tomu že je úžasný, že jsem úžasný, důležitý, mám práci, vše srovnané do komínků atd...// Ne PC, to vždy po práci krade čas, který lze strávit ležením nebo v přírodě... a vůbec proč se týrat takto? //// Musíme samozřejmě bázi opustit, to se asi od nás zde chce, právě to dovoluje jakousi realistickou lidskou úroveň existence, bez zázemí onoho světa, je to synonymum pro strach toto celé, a je to podstatné, je to realita, strach produkuje určitou formu reálnosti./ Tedy i když nemohu přidat někdy zkusit...překonat něco. / Pokud někdo stále vykřikuje a je agresivní, už je to povrchní a pošetilý... a nedotýká se to vnitřku vlastně a proto to děsí... dotýká se to nepřímo vnitřku...zde se už pohybujeme ve složité oblasti - báze je nepřímá od povahy ... /Vztah se chápe jako něco měkkého i, pošetilého právě, zabývat se tím, to znamená být povolený zvláště a napjatý zvláště. // Extroverze je jako nafouklá hlava, kdy částičky směřují k okrajům lebky a člověk je uvnitř prázdny a má ale jakési beranidlo z lidí kolem, šum v hlavě se dostává na okraje, šum lidí co jsme ten den potkali..., souvisí to i s trávícím ústrojím prázdno nafouklé břicho... u introverze to je jakoby naopak, tam je snaha mít před

sebou objekt, tvrdší menší objekt - zaměřenost ... není to čistě směr dovnitř, je to složitější.../ vyhýbání se systému jej také živí.../

Přítomnost není hltať vše kolem sebe, to je o ego v nás... //Pšt není v kontaktu s hlubšími vrstvami, agrese atd. jsou sice hluboké, ale jsou povrchnější než klidná mysl normální, pšt se pohybuje už jen v šumu na povrchu, z toho, co zbyde, není v kontaktu s nehlubšími vrstvami, s Nic...ne ve smyslu tvrdé Nic...// Ego jsou imaga lidí, veřejné mínění, přesila, kolektivní E'' jakési, ... dokážu druhému říci, že toto je iluze a že pod tím je jeho hlubší já, dokázat to lze jen tehdy, pokud to víme na sobě... to kolektivní E'' nás také obdivuje, je to iluze. // Práce je důležitá. // Vnímej, vnímej se, odpočívej, nezabývat se prací po práci, násilně to odmítnout, vnucuje se to ... ale co je moc to je moc. /// Každé dílo, které něco znamenalo bylo odmítáno nejprve...// Jsme normální - pak zjistíme, že to není normální a tak si utvoříme něco co je nám blízké, spíše se identifikujeme s něčím a to pak jsme a k tomu se vracíme jako k sobě ... ale jsme až pod tím, takto to je u mě ona odumřelá Anima, Duch, Sofie, vyžralost, homo fetiš...// stále někam spěcháme, do postele abychom šli brzo spát třeba atd...ani si to neuvědomujeme...//po práci si lehnout a zkusit nedělat nic, člověk pořád bojuje s ...//

Tři úrovně mysli: společenská (v práci možná.), pak homo odumřelá anima kontakt mezi muži, možná i neodlišitelnost do nějaké míry ale i ne neodlišitelnost jejich, láska mezi m, ego ... , normální svět...pro mě, toto je to co všichni lidé k smrti nenávidí a to, toto je Duch, , s sebou to je kompenzace muž, žena .., a pod tím je báze, / plus se projevoval nahlas až doma u mě /...ego touží také po kontaktu, jako duše, ale hlavně samo se sebou v druhých, neb já nám chybí... ale to se právě neví a ani to tak moc není.../ on to potřebuje toto - gayství, pak byste dali pokoj... od mala nenacházím kamaráda, řádný stejný tu není, co by měl rád co já...někdo tak povolený jako já... a když takový je, nechci ho ... hledám totiž sebe, svoji půlku a sebe

lidé se homo fetiše atd. bojí jako čert kříže, není to zženštilost, ale archetyp Duch a Sofie nějak..., hysterie a veškerá šikana se toho takto bojí..., vše kolem mě je opak tohoto. / s tím nenacházením stejné energie v prostoru, lidech, je to jako když se sejdou děti stejného věku - neumí si moc hrát spolu jsou každý démon...ale i to musí nějak spolu být neb jsou na tom stejně / Avšak tato energie je v přírodě, a také obsahuje techničnost ale... je démonická. /homo je univerzální na vše, stejně jako Nic, i to, že je to mimo mě je asi úleva.../ Ještě jednou: právě není povrchní jak si lidé o homo myslí ale hluboké, právě to co nechtějí cítit ... jít do toho bahna...mám to jako něco co mě uklidňuje, působí to proti neduchovnosti a šikaně... je to mimo prostor a čas...a tento svět...je to duch či anima bez trčení co vzniká mezi muži... a souvisí s přírodou a hloubkou i když je to démon, je to normální démon ale i Duch , je to pšt samozřejmě, ale...:)... není v tom nic právě jako podpadky, šperky atd...pštilostiatd. je to opak toho....lidé z toho šílí...jako z Duch a nebo Nic.....je to mé e' trochu...chce se to stávat ženou ale je to právě o tom, že žena se v tom dusí a eliminuje, ale nejde to dost dobře, neb je to fluidní a proto to nechávám neprojevené, a nejsem to, a neprovozují, ale nemůže to nebýt zase naopak neprojevované vyhovuje mi jen mastu u zadk,,, ale naopak ja pas to jde ... celé je to pomsta - mužská prdel na vše zde, na život s destrukcí a touhou po zlu a šikaně, absenci Duch a (ve mě asi...a světu) / Jasně, že to, že mi ž imponují je to, že potřebuji domácí prostředí, ale nechci jej. /

Pšet se pozná i tak, že vlastní a cizí je jaksi spojeno, všichni jsou známí a cizí zároveň...pšt je jde naproti vůči cizosti, nemocem...známe se odjakživa máte pocit// Žena - spolknutí E' a slintání s ním, kolem atd ... hrůza... a barvy k tomu...// mučení má evokovat sebelásku a lasku a naopak i i ničit ji, obojí tam je - imponace tím... a je to chybění Duch a touha po Duchu .. obecně všechny tyto věci jsou o určitém spečení, spečení se...s/ Tvou negativní en lergii využije system proti tobe - ubližujes mi a jsi spatny rekne system. / Pšt - být jak na male dítě... je na něco upnuté hrozně se s tím identifikuje a ... potřebuje změnu. /Pst je stále v kontktu s někým mimo když mluví neumí mít dialog dvou lidí vždy je tam publikum vnitřní i když někoho muci.../demonu zajímá jak, ... ale účel moc ne - tedy proč. /Lpení zmizí při konfrontaci s Nic. /Uz clovek take s vekem nelpi na cem lpel ... na odum A to jsem jeste nevedel co to je driv ani .../Ona je mezi muzi dusena dvema ne vic nez dva. Je to duseni mekkosti ale ve forme vyžralosti syra... prave muceni krveziznive je opak a je to to co je duseno.../Odlisení co delam ja a co druzi - nejakými vyzkumy mozku se ukazuje ze sve pohyby atd pozname díky neustalemu sebezpotvrzovani ... o tom je ego... take... schizofrenik ma toto naruseno ... princip otacejici se masky. /Sik je vec hlou lid co nev co delaji jsem pochopil kdys jsem to delal citi se pak provinile a jdou zas do toho...ale nemusi to asi souviset s inteligenci.../Děloha hysterie - její síla je v nelokalizovatelnosti a napjetí a mýdlové bublině. // Jde o to že chci asi skryte osobní kontakt a toho napr ženy zneuzivají. sami chtějí ale totez.../Buh laska ale i inelligence a tak nedela nic na to kdys zde clovek bije psa treba.../V pomerovani eg vedu, neb Nic je mimo ego..a tento text je nad vsemi vecmi zde...//Pošetilost tam kde je, tam plní svoji úlohu, jakmile začne být vědomá, začne se o tom mluvit, je to problém...je nepřímá a tam kde je je to pro nás ok.... resp. je když je nepřímá i přímá jaksi zároveň, právě když se to něco dostane do přímé úrovně stane se to pošetilostí, proto to asi i nejde integrovat mj...,stejně jako láska - tím se lze jen stávat:). Úlohu to plní dobrou jen kdyžs e to nechá jaké to je...a nezabýváme

se tím vlastně.../Nebát se nebýt v bázi...a nemsuet vždy večer do báze ...nebát se paradoxně tohoto...Ono se nám to líbí, že jsme upracovaní, zadostoučinění, ale je v tom pošetilost i...spečení/

Nic působí a vytváří dobro pokud přijde do styku s Egem, platí to asi i naopak nějak...:Vůči egu a negativnostem působí Nic jako zdroj dobra a klidu, a asi i naopak vůči tomuto působí Nic negativně a utváří strach a ego právě....///

Inteligentní dite, nerdi vladnou světu na pozadí i ja dite...a tvori tu techniku zde...a davaji od toho ruce pryc.../

Především tenhle text neodráží normálnost ... z z jiné normálnosti...

Extrovert je sice prázdná uvnitř, ale když na mě hází ten objekt, že jsem objekt, je to právě ta šikana trochu a uzemní mě...// Když se něčeho bojíme, potřebujeme to asi k něčemu...když se bojíme něčeho, může se nám to přihodit...//Muz se identifikuje s vecmi zena s živými vecmi...//At udelate cokoli chybi tam Duch.// Ego je jako misa v níž je spousta veci tvrda misa a pod ni je baze ja...//Je dobré se snažit o oddělení, co je vyvoláno sugescí, ale myslím, že nikdy nebude možné sugesci odfiltrovat z bytí, neb nezávislá skutečnost asi neexistuje - svět jako mechanické hodiny...// Práce jako práce. Všichni si jsou rovni. // Jsem šťastný a klidný spokojený, když tu ta homo energie je, když tu je muž a jeho sebeintimita, . / Když působí Nic na ego, jaksi se jeho křeč zvýrazní a lze jej tříštit a rozpouštět, ale nikdy se toho nedosáhne, jen to odvrátí od působení té nepříjemné energie, skryté. / Vždy jde o skrytou destrukci, jen z destrukce pochází něco konstruktivního, na její půdě, v ženě je tato destrukce, šikana a pošetilost atd., je to ona proměna negativno v "pozitivno" postupná, démona na muže či ženu např. / Možná malou pst se chranime od velkych. / Pracovat sam na svem ukolu to by mi vyhovovalo ale zaroven i ty telefony a kolegove a jednani to je taky potreba. // Proc nemit svet kde budou vyhodou sveta zde a onoho? Asi to ani nejde aby byl jen jeden svet...Ono uz to tak totiz asi je...obe je to nejlepsi. Zde je plus i minus, krasa atd a tam take... a je i nějaká asymetrie mezi těmito světy, možná i velká v něčem.../ Je to tak, jak to má být...

Když máme problém, moc práce, nebo se cítíme prázdní a zároveň toužíme po kontaktu a v hlavě máme lidi, imaga, přijde pomocník, duch, tepelný šum a celé to zakryje (skoro celé) a dodá nám jistotu, a můžeme fungovat, ale už máme sevření v sobě, on nahradí bázi, je temná hmota analogicky. A těžko se toho už zbavujeme, je to jako zácpa, ale v myslí a nejde ji jen tak vykadit... jde to, ale je to proces, ... Kritika textu - toto je v životě potřeba, je to určitý krok do světa, pomocí tohoto můžeme zde fungovat a tvořit (i ničít ale), až spojením báze a tohoto vzniká ve vyšší stupni cosi božského, plnějšího, je tam i báze, celek, i prožitý život, zde se ohmatává vše, tam to je. Kdybychom toto nepoznali nic moc se nestane, zůstaneme v celku, ale toto je jaksi něco zbytečného...), sebe-objektivizace asi nějaký význam má... // Lidé si ve stavu otupělosti z ducha myslí, že tento duch je Duch, ale to je omyl. // To, co je ve fyzickém světě choroby, to je v psychickém pošetilost, je to analogie a archetyp, obraz choroby. Proto, když budeme s tímto v pohodě a sami v kontaktu se sebou, choroby na nás nepůjdou, prostě to nejde, ale život nám vždy připraví něco, abychom tu nemuseli být na věky. Je to totiž (skoro) nějak asi totéž - psýché a hmota. //Člověk se sice bojí ďábla, ale ještě více Boha, ďábel je jistota, když jsem byl Duch, lidé se báli, když jsem duch, znají to, nebojí se. // Proto duch nás posednout musí, ale je dobré si to uvědomit občas, ale ne pořád, to pak zůstane u nás navždy. // Už více chápu principy, že opravdu to je jen, když se na to myslí a nevádí mi to, jinak to není, je to nic. // Celý vesmír, hmota reálná pochází z vakua, vlastně z toho, že nic neznamená nic, ale něco tam být může, Heisenbergovy relace neurčitosti pro virtuální částice - tyto částice existují proto, protože existovat mohou, není to zakázáno, jen nesmí být vidět přímo a porušují kdejaký zákon, cestují z budoucnosti do minulosti, vyplňují naráz půlku galaxie v prostoru a čase atd..., jejich energie defacto pochází z ničeho, v tom vidím velikou analogii s tím Nic...//Zůstat v bázi je regresní a nezdravé paradoxně. A pak je regres zůstat v egu...ego samo je regres ...// Necitlivost tu být musí, neohrabaná touha po kontaktu typická pro pošetilost, jinak by citlivost ztrácela na významu ... neříkám, že vše existuje relativně na sobě, že je to prázdné, je to absolutní i ve vztahu a tím to je definováno, stejně jako např. muž - také je absolutní a také muž existuje čistě díky odlišnosti od ženy, podobně i třeba elektron, je a je ale neodlišitelný od jiných elektronů...a existuje díky, je tam relativita i absolutno (přimíchané Nic nějak asi). .. ono relativní + absolutní dohromady dává nulu, vyruší se vzájemně...stejně jako něco a nic dají Nic. Akorát, že to může být složitější a za absolutní je E' a za relativní třeba A // Ego je lpění na něčem, až do extrému, kdy se objevuje v nitru uhlík E', je to vzpoura proti smrti paradoxně. Na Ničem lpět nelze. V prvním stadiu lpí ego na něčem, potom brutálně obcujeme s Ničím, nakonec se v něm rozpouštíme. Východní myšlení jde k Nic intuitivně, západní řekne, že jen Nic je absolutní...// Už si představuji, kolik lásky je asi v tom člověku, ... Vůbec jde o to dělat s entitami typu láska a démon vše, láska také je jen, když je potlačována, nemůže být na světle světa stále, musí být schovaná i...///

Už ať je od toho už pokoj, táhne se to, mohl bych na tom vydělat, ale zveřejním to na vixru, aby byl od toho pokoj a neměl jsem pokušení bát se o autorská práva (že mi to někdo ukradne) a chtít honoráře atd...Už ať je od toho pokoj.

Ona vlastně není, že je protivná, je ve svém snu, myslí si, že jí nikdo nevnímá, tu protivnost v ní, nelokalizovatelnost napjetí... spolkne to, ... či e' uvnitř, ale tak to není právě/ Ego se toho Nic bojí a to je celé, ještě více se stáhne na E'. /S demonem, animou být tím setkat se v životě s tím ani hodne ani vubec ani akorat...je to nic i vse...u lasky je to jinak ta toto neresi.../Pst miluje pst, je touha i její "uspokojení", napr touha dotknout se rozpalene plotny a ta plotna, je to oboji (i). / O demonu si muzeme mluvit pro sebe ale jak se o nem mluvi nahlas uz se siri. /stejne tak lasku prozivame spise i v sobe.../ kdyz se demon zamiluje muze to byt cesta zpet. ona to je cesta zpět i dál... ego atd. jsou obojí polarity zároveň neb jde o jejich vztah... a ten dává buď lásku nebo nulu... / ego atd je stale vec podvedoma nevedoma a nad tim je teprve konstrukce sveta.../ nenavidim i adoruji zeny vlastně .../Kaprofagie je také o parazitismu. / Muže musí posednout duch, aby se mu líbili ženy a necítil v nich co já, stejně tak ženu musí posednout duch, aby chtěla být vubec s mužem.../ Muzi jsou radi kdyz jiny muz nemehlo u zen to tak neni prave, a je to stejne u muzi, kteri jsou v zajeti Animy, verejneho mienni, ti take nenavidi "nemehla". / Pst vyjadruje jakoby ze je zdravý uvnitř, říká a ty jsi už ten nemocný, je to lepive a zpecene, ty jsi se nakazil, ja jsem už zdravý i. / Smrsk na E' ego...ale ego je komplexní, typicky dupnutí, polekání, bodnutí a reakce měkkostí na to právě u vás, typicky takto dupou staří kostnatí lidé..., bodají...neb tím kompenzují povolenost a tu se snaží v druhých vyvolávat.../Neni ze jsem ztratil sebe muže a heldám jej, že se zlobím, jako bych o něco přišel, je to že jsem už nakažen, už mi to jakoby nevádí, ale není to ani, že říkám, že je to ok, ale uvnitř cítím nějakou zášť, je to příliš vpité... nejde se od toho oddělit, od ženy defacto, nebo démona defacto, v mém případě...není tam ani skrytá zášť, jako když se nám něco stane během života, ale přitom tam je toto, být muž a nebýt co jsem, ale jinak, více existenciálně...// Problem je ze zena objevuje sveho Anima, že ho tam vubec má, že to není zas tolik ve vnějším světě (když je však úplně mimo ni je to špatné, stejně jako když je s ním identifikována plně naopak...), ale u me by tam byt nemel...je to podobne jako s identitou muze - nezabyva se demonem, ten zmizi nekam, uplne se stahne do nevedomi v nic a tím padem je demon ten muž jakoby.../ Ego agrese - budete jako ja všichni - gay - vsichni zeny i muzi, jsou pak mili na tebe radeji a ty ne, a ja ne to tak bude ... prameni to z agrese v nas, vse musí být já a tedy bezpečí, vše musí mít stejnou chorobu, protože to není choroba.... // Choroby jsou i dar, pomocí nich dokážeme tvořit nové věci...mít jiný pohled. V tomto bych karmu viděl jinak... člověk si to někdy sám vybere aby tím pomohl...sobě a druhým, vyléčit se.../ Pst kdyz prenasi choroby nemuze byt zdrava, je to jako mít otevřený vřed. /V extrovertch je to male cerne e' a vuci Nic nema nic sancí, to e' syčí, ale neznicí se, muselo by mít vlastní vuli, aby se to změnilo, neco chtit a to vi jak dabel tak Buh. Svobodná vůle souvisí s tím být zde, na tomto místě - s lokalizací. S druhým nic nesvedu, nejsem on. / Pst strach jen hraje, maska.../duch doda i pocit čistoty a sterility, jako když měkké hovno ztvrdne - už není tak infekční potom..., když se jim necháme posednout, ale je to substituce... /Pokouší jestli mu umis na to rici ne neb tím maskuje strach z odmítnuti a strach z toho sameho ... zkouší se tím nezabývat tou mrtvo-zivou krecí v cloveku uzlik v jazyku a hlouběji, šťávy požírající...//At si to uziji ty ceny atd...oceneni nebo určitá zášť a zakryti duchem - je to totez. ale enmám zášť...mám svůj svět vlastně. / Vlastně jen rozruch kolem sebe, kolem něj samotného, chce. / Ona ho dusí protože je necivlivý a nadrženy jaksi nebezpečně tupý ... obojí je demon ona i on.../Když někdo chce něco říci a neřekne schválně, pak to visí ve vzduchu, už to tu je dostalo se to sem ... dýchat. Tím se ty sračky z ztvrdlé hovno v nitru okysličí. / Něco si myslíme, že chápeme a víme, ale pak to vysvětlujeme druhým a zjišťujeme, že nevíme, to je vliv démona.../Ono to vypada ze si chteji povídat, ale dostane mě to do pasti, tak tam nejdu, jsou podráždění a jakoby si chtějí povídat, takže by klidně poradili, ale jaksi "neměl jsi tam chodit", teď se ti budeme věnovat pořádk.../Orientace na boj - u žen, fascinace válkou a muži ve válce... je to normální, ale jen do nějaké míry... pak je to ta nejhorší věc ve vesmíru...Bohuzel bez tohoto cynismu, této cynické orientace (určité rysy cynismu tak jsou) by tu nebylo co k prozivani...tvori situace pro to, ego tvoří negativní životní situace, které tu být musí, aby to tady fungovalo, ale nemůže toho být moc...a ani akorat ne. Tím je vidět, že harmonie světa pochází z Nic a je Nic.../ Veřejné mínění rodí bojovníky, anima si utváří bojovníky a ti jsou pak obdivováni, oni jsou ti, co se trhají na kusy...tam je ten boj, křeč a autonomie, a snaha o autonomii, my tu jsme přidušení a oni bojují, fanatické ženy totov sobě mívají...všeho s mírou, pak se rozběsní a rozběsníme všichni a neví se, kdy přestat. /Rozdýchávat hovna e' uvnitř druhých i u sebe. / Duch se stara o to, aby to tu fungovalo, démon jakoby také, ale už jaksi jinak.../ Ego a předsudek je totéž, třeba mě sleduje paní v autobuse, kolem projde malá holčička a paní se hned sleduje, zda nesleduji úchylně tu malou holčičku, už to umím v té paní změkčit a dýchat a Nic a nezabývat se jí i, atd..., cítím že to je ego prostě...veřejné mínění atd...a samozřejmě je to její projekce...a moje také:)/ když mám naběh na tik, tak se přestanu něčím pošetilým zabývat, z čeho to pramení a zmizí to.../ něco nás posedne, ne musí se to vidět,vidět ten hnus, neuhýbat před tím, vidět to a rozdýchat to uvnitř toho .../ Velmi málo dáváme do prostoru a spíše si jen bereme, proto je ten prostor kolem nás negativní a je tu systém. Něco jsme prostoru vzali. Podobně, i ten, kdo se jako já spíše distancuje do zánčné míry vlastně bere a nic nedává, spíše prostě nedává...může ale dávat skrytě...často dáváme i bereme současně...//Ego se boji ega - verejneho mineni. / Kdyz se clovek vykoupe a hlavně žena, vlasy, jsou pak umyté, suché, nebo mokré, a je to dost o těch parazitech, šum parazitů, suchá kůže, velmi malinké částičky moučka nic paraziti...ženská měkkost a kůže a hladkost celková (čelo kulaté atd.) hrozně vábí viry, nejjemnější šum parazitů, a souvisí s tím/ Nezabývat se ani vlastní posetilostí? /ego je úžasné - je nemoc, ne je zdravé, důležitost a dokázal jsem něco a ty ne, hovno, co je něco víc a nejde mu to vyvrátit. je to

iracio i racio dohromady atd.../ ..Písmenka a myšlenky jsou také paraziti:)/ Sterilita, umytost parazity zákonitě přitahuje (relativně), a moc suchost kůže např. i moc vlhko je přitahuje, unavíme se a už je tam ten šum v nás a kolem nás..., má to velikost virů, tak je to malinké, je to archetyp... Potlačené ne vede na prikryti duchem, stačí nelpět na tom (ne nelpět úplně vůbec na ničem), ... "jen" povolenost hledá něco absolutního.../ během života dojít k propojení v lásce, jinak odkázání jen na svůj ego sen po smrti ... a zas příště no... někdo to bere jako bojový úkol toto a brutálně musí s někým být ..., ale.../lidé jsou i velmi rádi když nas ebe někdo tu tíhu parazitů vezme.../ jde o proměnu tkáně na viry, na velmi jemné částičky, moučku.../ pak nevíme kdy přestat.../ a zpeče se lež s bázi. odpuzují se elektromagenticky, ale gravitace je silnější:) /taky se nemoci moc nebát, pak sílí.../ nemocný vydírá a straší zdravé.../ Polarity nejsou vždy vyvážené kvantitativně, polarity je třeba celek a část celku, jedinec./ Když si něco začne nárokovat úplnost vždy to skončí fiaskem, neb svět je polární, třeba když si jedinec nárokuje celek, celek si jedince nenárokuje od své podstaty asi., ego ano – imago celek, ale celek ne... a tak např. vědecká metoda ověřování také nemůže popsat vše co tu je... polarity jsou ale dosti nepříjemné, relativní a jak bylo řečeno .../ Duch démon je jako příkrývka, je obecně spíše 2D, do nás prikryje a jakoby ochrání a je něco absolutního jakoby, ale je v našem těžišti, v egu, v já, díváme se na svět z jeho pohledu a nevíme to, neb to je nevědomost. Deku lze odkývat, třeba říkat ne tomu co nás dusí, s čím souhlasíme, třeba to, že v práci jsme do večera, a neřekneme ne tomu...ale zase ustavičně říkat ne je pak také ploché...atd./ Přirozeně je Nic absolutní a něco relativní, ego je snaha něco vyrovnat se absolutnímu, prohlásí se za absolutní či se upne k něčemu absolutnímu a nechápe to, je v iluzi, a nebo aspoň ať jsou ty polarity každá absolutní, pak je to jakási introvertní relativní absolutismus, ale opět snaha z něčeho udělat něco absolutní, jeho úmysly jsou dobré, brání něco proti Ničemu, ale tak, že něco ničí...když je něco co je a Nic co je, pak je to nejvyšší stav...láska. Spojení něco a Nic...je to odplavení falešnosti, tedy neprůhledných vláken E' jež vznikají mísením Nic s něco, a představují něco absolutního – iluzního, živého, ... jde o to nelézt tam, do e', pomate nám to hlavu, nelézt k těm vláknům E', tam něco a nic nekomunikují spolu a tvoří cosi, prostě E', ... neidentifikovat se, nespéci se s něčím, je to velmi těžké, máme setrvačnou tendenci se spékat, padat dolů, do lávy...nezačít se s tím identifikovat, je to snazší...snadno se spadne a těžko se leze nahoru...už je to slepené...ale toto je opět absolutní rada, snaha o řešení, absolutní, dobra a zla, ale nic takového právě není, něco absolutního neesituje, čím více si to uvědomuji, tím více se to čistí mysl...vše negativní se musí zničit absolutně:)/ Princip, že se někde přidá a někde ubere je i v relacích neurčitosti, více energie po menší čas, před „narušením symetrie“ tak hmota a prostoročas byly totéž, vlna i částice, byly ve formě lásky a jím podobným entitám, spojení lásky i fyzická-světla třeba..., vše co tu je tam je.../ Celou dobu to dělám jedním způsobem a pak nakonec jinak, zahnu jinam, démon nás udržuje při životě celou dobu...// Choroby samozřejmě i bojují mezi sebou o to, kdo si z nás usurpuje víc, a tak máme svého ochranného ducha, který ostatní dokáže jaksi přebít, ale všichni jsou to prostě duchové .../ nakonec nás to všechno sežere, už se nebráníme a naše duše vystoupí nahoru, ovšem bojovat proti tomu jsme museli, to je otázka vůle a cti...a nebo citu.../ Poslední dobou to bylo tady jen o chorobách, tak aspoň ty poslední chvíle jsou to nejkrásnější a nejjasnější a životní a ...atd.

Laska je "opak" zrady. Srdce přivést zpět k důvěře, k někomu. Fibriluje trochu přítomně. / Ztratíme sebe a projikujeme, abychom se zamilovali a postupně to jde hlouběji k hlubší nepodmíněnosti, projekce je na začátku, postupně mizí. Deje se to pro Ducha (nebo demona). / Když se máme s někým bavit objeví se automaticky nový typ tupeho demona v "prime" úrovni, nevědomost strach schovanost maska...jinak to nejde. Jeden je hloupější než dva a dva než jeden./ D vše komentuje. / Nas milovány je parazit zpruhledněly v našem srdci. Zpruhledni to cele. /Laska operuje na úrovni něco a nic./ A teď si uvědomovat co jsem napsal a dělám...// Po tom všem objevování v sobě důvěry v jednoho člověka ... nyní už ale obousměrně zároveň laska... zůstane-li to jen ve mě je to nekrofilní, platonické. / Laska psst obsahuje normálně. / On je moje Anima. / I m si šetří celý den na ž.../ Ego se chce milovat, jen já tu je, ale protějšek říká jsi špatný, nechceme být, proto jen obdivujeme...ego potřebuje hranice nebo naopak vůbec nic. něhu. vlastně.. / I celek je Nic a část je polarita. / "meta-logický" součet (nejde tu o kvantitativní ale symbolický logický součet) 3D objektu s protínající 2D plochou dá podle intuice Nulu. Důkaz? Symbolicky - přeškrtnutá nula, symbolicky zabití, anihilace ale i pozitivní význam tam je. Obecně "n + n-1" dimenze. Jde o neporovnatelné entity, vylučují se, snad proto dá nulu, není to ani to, ani to, tedy je to Nula. Součet jablka s hruškou je Nula. Souvislost s hologr. principem. Duch či démon se zachovává a svět je transformace. Rce "a-a=0" je neúprosná, na konci musí být dvě "polarity" a žádné sloučenky typu láska. Láska není nula, démon také není nula (oprava), až dohromady jsou Nula, vylučují se (vzájemně). Z lásky (celku) se vyděluje démon ("celek") a dohromady jsou Nula, jako u fotonů F a hmoty H a antihmoty A, foton není nula, až F = H + A (oddělení, viz démon, F je o spojení obecně), a to sečteno dohromady je Nula, analogicky vlna a částice a časoprostor a energie, onen svět a tento svět či i naopak. Obecně součet téhož či sebe sama (něco a nic, zákony zachování, symetrie) je Nula. //// Je to analogie něco plus nic: n + n-1 a možná to mizí jen do nevědomí a není z toho tedy Nic...// Demon se odděluje od lásky, jakožto "čistá" pošestilost...//Odkladám odpocinek někdy byt napul musí, někdy byt musí. //Laska je spojení spojení a oddělení a démon je oddělení spojení a oddělení, proto je buď moc blato (moc "spojeno") nebo moc ostro (odděleno) a často obojí zároveň, třeba slepenost a odstup zároveň. //Tedy kontaktem spojení a oddělení vzniká laska i démon i Nic atd...//Ve vyšším stupni abstrakce tak je jen plus a minus a jejich hra, (+) + (-) = 0, (+) - (-) = ?...//Mít e' je

mít vinu nebo naopak být "ok" ...podle situace...zrada uvnitř v nitru nebo naopak tam je láska, ale to už není o e'. Láska je o u zamilování se do E' a o zamilování se do lásky. Láska a ego se milují, ale existuje hlubší láska,... láska vznikne naáz nebo postupně nebo obojí nějak..., zamilovanost akutní je spíše povrchnější a musí být (alespoň u žen) kompenzována právě E' - mužem, imagem. ///Součet na nulu nelze vidět, proto láska a démon jsou vždy vědomé a druhé nepřímé...//Nic je bez příčiny, nepodmíněné, ale je i podmíněné..//Tendenci šířit se mají jen choroby. //Pravda se nepotřebuje obhajovat a už když se toto říká, už je vystrkuje růžky peklo ... inteligent řekne, že jeho pravda se nepotřebuje obhajovat a ještě to utopí v měkkosti aby už nikdo nemohl mít námitek. //Než se snažit to zveřejňovat a vydělat na tom, to to radši uveřejním a dám...kdo nezahoří, nevyhoří princip, ten mám od mala. Ti kdo nezahořeli obdivují to co udělali zahoření a zahořelí a vyhořelí obdivují nevyhořelé atd..... pořád pocit že jsem nezvládl, jsem slabý, nicka, proti druhým...je mi to od mala vnučováno okolím, ženami hlavně...intelektuální blbeček, shnilý odpad, nemuž, nějak jsem to veděl, že toto bude v dtství a v dospělosti budete vy koukat naopak a budete na dně, lidé se smějí tomu, čeho se bojí...tak jsme dorovnáni ///Kryjeme se za komplikovaností, i když jsme jednodušší./ D stále skrývá, schválně pravdu třeba, ale není to pak o pravdě...řekne schválně lež (třeba jsem Bůh,) nadnese, zmátne a uvnitř je Bůh tím vyjde najevo...je i není, není tam zodpovědnost. Vlastní pravdu v sobě...//Pojem touha by se dal zobecnit na pojem imponace něčím, vdy opačnou polaritou, negativně, "pozitivně", neb je to i strach z Nic, neb s tím to Nic tvoří. Na druhých nás někdy zajímá spíše to, co nechťejí abychom o nich viděli, to hlubší, a tak jsme stále v kontaktu s hlubšími vrstvami, hlavně introverze je o tomto...//Svět jde dokázat a pochopit jen napůl. I toto je ... nevím, možná jsem někam sešel...částečně//ti co zahořeli a ti co zahořeli obdivují ducha těch co nezahořeli// ego nejde vysvětlit že jeho duchovní úroveň je niž, odpor lidí mi věřit byl odjakživa. odpor// už mě přecházejí roupy, ... pomoci třeba práce...//v naší práci je každý manažer..., //To Nic nejde pochopit, musí se to zažít,.../pořád se patlá jedno před druhé, dorovnává...// nikdy nebojuj sám, a jedině sám něco ... Každý den přileze a každý den ho vyženeme, pavouka z bytu, musí se cítit, že je to má být takto a ne jej zabít...jak to říkal M. Zelený o pobytu u amazonských indiánů - paní každý den takto smýčila. / Typicky přenos chorob, mé hovno nesmrdí, mé kýčání mi nevadí - necitlivost, snaha přenášet atd., tím se nezbavíme choroby. // To já aktiv, to je už jedno docela. //Když se člověk hněvá, cítí se provinile, že jej něco podráždilo. // M i ž už to vidím jako křeč a pasé, jako starý člověk...“tak buď ženská“ – to je ten strach o kterém mluvím. // Existoval by svět, kdyby neexistovaly choroby? Celý svět je jakoby choroba vůči ráji. Pojem zla je totožný s pojmem choroba, není tedy úplně negativní apod... ale svět není choroba...// V kamarádství oboustrannost, dávání a přijímání...//Ať si u m trhnou nohou, když nedokážou opěťovat v mém případě...// Každý zná svou cenu, tedy všichni jsme kurvy je tím řečeno (Pjér). Normální důstojnost, mít se rád - být hoden své sebelásky a lásky./ Psát o zlu zle je necitlivé a vede na zlo, když se to podá klidně, nenaruší se mnoho v prostoru. // Bych těl miloval jaký jsi...// Chtějí mít ošklivý život v jedovatém dýmu chemickém. // Pst není moc zdroj energie, to je Nic. // Kdo má vše, nemá nic. // Strach překonávat, překonat atd., ale ne jej úplně nemít. // Také ví se soustředit, by bylo dobré, příliš soustředění vede na pošetilost ale. // Kopírování je „kvazi“ symetrie. / Pro ego je Nic něco absolutního, něco. Vždy tam musí být něco - ego. /I zvířata atd. mají ego./Příroda je hodně o Duchu, neosobnosti./Systém z nás dělá sebe - nesamostatné zneužitě závislé apatické.../Vztah má tendenci se objektivizovat, vyprazdňovat obsah...a naopak. ///// Když už vznikne důvěra, pak velká hloubka přátelství ode mne...starost, Vděk, čestnost... nejde popisovat a nemělo by...//Je to hrozně sobecké si uvědomuji stud ... celé a ego –nekro - sen. /// Zběsilé tempo je tu všude, nemít strach a zpomalit.

Studies on the principles of being. Abstract: This long text includes some thoughts about being (Universe etc.) and its natural structures. It expands the previous text "On the equation of everything". It brings some new aspects to ontology, physics (maybe), psychology, psychoanalysis, spirituality, these issues are merging together in the text because it seems they are based on same principles. It seems that the text include three aspects: ontological, personal and research on negativity in life. It includes both: studies and life experiences - it cannot be separated. The text is written mostly in Czech. The ontology "part" includes studies on the general principles and structures of being itself, a descriptiton of structures of being. The personal part includes a self-research of psyche. The studies on negativity are about negative aspects of the world but from meta-structural point of view. Some summaries of the text are at ("AHA, ÚVOD. Nasledující text"), ("Dobrego dne po nejaké dobe ...") and „it is known that math“. vixra, 5.10.18 (On the Equation of Everything) and 21.10.18. or later (Studies on the principles of being).

21.říjen vydáno.

The Archetype of Folly and Its Relation to the Structure of Whole Existence.

Abstract: This text is an addition to the text "Studies on the Principles of Being", it defines a new archetype of folly and its relation to the structure of the whole existence and to "selfish gene" concept.

Demon je i závislost na ... = démonu, pošetilosti, (textu), připoutanost ke světu, k nevědomosti, karmě, a k substituci Boha, je to snažší a rychlejší. I pomalost je ale d pokud je silná např. v depresi, a je to vlastně asi kompenzace vnitřní rychlosti, rychlosti okolo, ...je to kompenzace... Chodíme sem tvořit démona a bojovat proti němu což je totéž...proti sobě. Ženy a děti mají jako zbraň nemoci, muž zbraň. Typicky scéna, kdy muž přijde domů a doma jsou všichni něčím nakaženi. Pošetilost do které se právě pošetile nevědomě vrháme, do povolenosti a napadení viry... do svého ega, odumřelosti, k parazitům, kde je intimita a ponižení. Hysterie je jako nelokalizovaná nemoc, muž je lokalizovaná nemoc...někde již...ale opět jaksi virtuálně. // Už nemusíš být takový a takový, tady je bezpečí a nepodmíněnost, konec tvé mysli... světelná bytost tam je, sám se zbavuji závoju, vrstev, destiček lží ... a to nijaké a přitom jasné co je uvnitř... ví kdo jsi ty to víš také...odjakživa... .. ztížit se v sobě a naslouchat a pak se dá zjistit, co vlastně cítíme, že to nechceme, že se třeba bojíme, že jsme zlý, ale protože... atd...prostě pravda, nic víc, ale pravda je stejně jako ticho nebo láska, nelze o ni mluvit, jinak zmizí..... .. je tam mnoho vrstev a mohou se takto odlupovat, láska se jimi chrání - opět jdeme sem bojovat proti nemocem a nakazit se zároveň... a to proto, aby láska mohla existovat, už to, že tu je pšt dovoluje lásce existenci, ale ještě víc samotná láska.../ tak proč jsem zde? Aby ses potkal s chorobami mj. - důvod je záhada, a aby tu vznikla láska neb zde se rodí...porazit chorobu, ego nejde...neb to vede k egu. jde o "boj dvou"...ego je dvojník kamarád atd...ale jsme to my zároveň.... // V chorobě je vše - neb vše sežrala. / Choroby nás po smrti už konečně sežerou - viz ego chce náš život. /Chodíme sem bojovat proti strachu... /Manipulace chorobami je typický příklad pošetilosti - parazit ovlivní chování a sebevnímání hostitele (vytvoří ego) a ten pluje vstříc smrti do kachny, kde potřebuje mít parazit druhé stadium.../Jednodušší mysl si udělá závěr za vše mohou viry, to je viník, říkám choroba je totožná s pošetilostí, je to totéž, nic není více nebo méně. /Choroba je sebeláska, ale ... jiná strachuplná uzavřená jaksi z principu ne že potřebuje být na čas uzavřená ...poslední snaha zachránit se před Nic, ale v lásce je to jinak...není tam ten strach.../ Když je již strach ze samoty, i strach z lidí ... pak je to problém neb obojí tvoří je celek a jin ýstav již není. Opak je, že je vše ok, být sám a být s lidmi. /Ego je nedostatek sebe (jde analogicky o nic + neco). Rodíme se kvůli nedostatku sebe sama (svět má nedostatek sebe sama - vedomizace). To, proti čemu bojujeme je to, po čem touzíme. Když se vynori boj vždy jde o boj se sebou a o nic + neco.../Jsem moc tam ... už chápou otce proč je tak přizemní moc parazitu cihla v nevedomi. Měl bych být více tady a svět tam neexistuje.../Neurotik a deviant mají hranici vedomi-nevedomi moc povolenou a moc upjatou zároveň...nekdo ji má moc pevnou - pak stin nese okoli a ani to ten člověk neví... Spojování s nevedomím je snad vždy o pošetilosti .../ Zavisi na uhlu pohledu jak svět vidíme. / To Nic není negativita a není tam prostor a čas... /Rovnice na nulu je kvantitativní a kde je druhá pulka kvalita atd.?./ V lásce nedávají polaritu nulu i když tam jsou spolu až vyčleněním pšt z lásky se nula utváří...Tedy je láska, což je spojení polarit, tedy mělo by to být nula, Nic, ale Nic to není, je to stále něco, proto se z lásky vyděluje pošetilost-ego, která v ní je jinak rozpuštěná a tím se vytvoří svět, světy, podobným procesem procházíme v dětství. Proto jsme každý celek, ale přitom je každý jiný, to je důležité, jde o variabilitu téhož...tedy z lásky (-1, 1) je vyčlení např. (-1), potom už to totiž dohromady dává Nic. Když je to vedle sebe, už to dává nic, vlastně jde o zvrácení lásky, nedostatek lásky tedy a to je tento svět a tyto světy zde. Ale jsme s láskou stále ve spojení, zde se i tvoří atd...// Možná je to sugestivní blbost, nadýchané nic to je...// Jakmile začne člověk pocítovat známky pohody hysterik ho setre. Hysterik buď vyžaduje aby protejsek cítil co on nebo naopak na druhého přenesl svoji nepohodu a sám se jaksi uleví, vždy jde o práci s polaritami, i v případě aby druhý cítil co ja jde o to aby na druhého přenesl svůj nepokoj, hysterie je forma egoismu hrající si s polaritami. Proti hvězdě Nic je však všechno male a ustrasene. Ego trpí horrorem vacui. Při setkání s Nic šílí, sice se brání protivností a nadřazeností a mocí atd., ale na Nic, proti Nic je to krátké. // Seru na to utecu...zase, koupit louku a na ni nějaké bydlení bez stavebního povolení a setřit na starí na koupi bytu. Sprcha v práci...Je to pšt proti pšt.../Jakmile nás pšt posedne už deláme kraviny.../Nevydechnuti ... parazit vždy dělá to co je proti vasi vůli a s čím tupe souhlasíte...preprogramuje mozek...vždy proti souhlasu...., Nakonec budeme rádi ale. /Bytí je tak propletena věc a umí být jak parazit a zradně a samovztazně nadchne se a skončí u sebe... relativita, jediný unik z nej je v Nic./ Vetsina rozhovoru mezi mužem a ženou je o to že si muži ze sebe dělají srandu - nechají na sebe utocit čímž se atmosféra uvolňuje, ženy to neumí, resp. jen krajní případy, jde to totiž hned moc hluboko, ale je to iluze stejně jako u mužů, u kterých to také jde jakoby hluboko a nejde.../Příklad kruhu - je sám je špatný - jsem sám neb mi to říkáte že jsem špatný...viry v proudu.../Snaha o dorovnání sil je právě síkání takzvaně slabším silnějšího.../Bytí te vždy zradí, Nic te zrazuje porad a vis co muž od nej čeká. / Chronická pšt také existuje- choroby chronické.../ Inertnost, pošetilost je vždy o nadbytku informace resp. o žádném informačním sdělení, o vysoké entropii, jak říká Pjér, neříká nic, tedy není tam nic, nebo naopak je tam toho moc, a má to upozornit na něco hlubšího...prakticky v tomto stavu myslí, v cítění, se nikdy nelze dopátrat něčeho nízkoentropického, tomu se to vyhýbá, v cítění jde o tušení něčeho, tušení samotné je jako šum. /Máme rádi ponížení proto sem chodíme./ Mám pocit, že jsem tu byl od počátku kosmu, miliony let, že jsem tu již strašně, strašně dlouho... a naposled asi.../Domnívám se, že vždy bude existovat nejasnost, nejasnost je podstata světa, v ní je pravda, např. pojem reinkarnace - je zpracovaný koncept karmem a převtělování pravdivý, nebo je lepší uvažovat je jde o obecný princip

nekonkrétní podoby ... v nejistotě je vždy větší hloubka... obecně ve středu je úplná roztavenost vždy, konkrétní věci jsou na povrchu a pošetilost si lítá někde v iluzích úplně mimo...:), je trochu rozdíl mezi nevědomostí a vím že nevím...//Nikdy jsem se ženou nic neměl a netoužím po tom - to nikdy lidé nepochopí, že tam nebude pocit nenaplnění když k tomu nedojde,... totiž vidí ve mě muže, a žijí v bipolárním primitivním světě bez Duchem bez E'', nepochopí jak to v sobě mám, že tam ta žena je, ale že nejsem žena, museli by se povolit úplně v sobě jako se to stalo mě, do největšího bláta, podlehnout Duchu, podvolit se mu...nechat mozek napadnout viry a přetransformovat v nerozlišenost. Ale už na to lidem nenaletím, už dokážu tento omyl přemoci, vidí to překrouceně, myslí si že vidí pravdu, nevidí, dokážu s jejich předsudky pracovat, se strachy o mužství a o pokušení šikanózní vůči němu apod. / Matka mi vlastně vnutila sve ego - takto to nevědomky pracuje celé..., zženštění plodu v těhotenství, změkčení, zhlazení, viróza, při viróze asi mj., impelentace ducha, démona, imaga sebe sama do mě, ženy. strach z mužů, silný Animus...nazvats e to dá brutální něha a touha po ní, po ženě, po sobě samé v matce.../ Zdá se, že současný svět pošetilost prozkoumává a chce se skrze ni dostat k Bohu. možná to tak jde... /Nemoc te i vyburcuje./Proto neuvídíme onen svet neb musime byt oddeleni i.../Pst nenavidi pst. / Pst-vse plus Nic je laska a Buh a Nic...obracena pst je laska, .../ Pst je slepeni.../Kdyz se spojuje pst a laska vzniká laska a nic...když se rozpouští pošetilost v Nic vzniká také láska, dobro, klid, pravda...neb Nic je toho symbolem./Kde neco je tam to napadne pst nemoc plisen... a dohromady to je Nic. Parazit + hostitel proto tu jsou...celé bytí může být nakaženo, a uzdraveno spojením s Nic/Cela biologie je o parazitismu včetne rostlin na pude včetne vyvoje druhu .../Kdyz mas strach z nemoci..dostanes to...sugesce...snaha nemit strach je strach prave, vlastně ego je strach do zánčné míry..Nestane se nic pokud to není opravdově...to Nic na pst hlubší, pokud to není opravdové a je to jen teorie, nikam to nevede... Nic působí z zpětně na nás, nejsme pány světa, Nic vše relativizuje./ Někdo zemře a věřící člověk si řekne - alespoň o Bohu trochu mluvil, řekne si to pro sebe, ve svém největším nitru - zde už je dílo pošetilosti dokonáno, na to ten, co se dívá z nebe nemůže říci už vůbec nic, nemůžeho politovat, neb všechno politování směřuje k němu, ale jde o projekci, alespoň věř v toho Boha - dotýčný sám s tím má problém, ztratil Boha, bázi atd.../Nic, když působí proti egu, vzniká dobro, láska, pravda, neb právě Nic toto relativizuje a přes něj se ta transformace provádí. Jedná se o Nic, tedy žádný prostor a čas atd...// Ego umi operovat jen v ramci neceho...ponizeni slabost vs nadrazenost apod.../Organizuje ten kdo o tom nic neví... schvalne nevi aby provokoval.../I kdyz neodpovite, citite, ze je to neslusne a stejne se nakazite.../Stat si za svym ... veda atd.../V lasce je Duch i Duse, pst je zvlast nebo take implementovana uvnitr ni - rozpustena v ni.../introvertní ženy - hodně o impelentace parazita a ostrakizace parazitů šp za neht atd ... v kůži atd...ale ono to nejde právě, protože se toho snaží zbavovat, je to hodně o špíně za nehty třeba, ale v ostrém podání - myslím, že viry v nás zanechali, utvořily specifický archetyp, typicky je vnímán při česání vlasů, obecně ve vlasech, na kůži, za nehty, tam všude velmi malé částičky parazitů, pocit dušení se, pkaskání buněk, co je viry napadly, hnědává barva všeho, nakažení se virózou..., archetyp je něco, co všichni cítí stejně, ragují na stejné věci stejně, stejnými pocity...// Nic se dokáže dostat velmi hluboko // Nic je asi napůl pouhou negací něčeho a napůl samostatné nezávislé Nic...// Jestliže se Nic promění ve zlo, lze se opět spojovat s Nic.../Žena a hysterie disponují alibistickým egoismem. /Když mám na své straně Nic není tu strach z ega.../ Ono to není tak, že my to můžeme nějak ovlivnit, my svět tvoříme, z něčeho, svobodnou vůlí, ale výsledek je jasný, dohromady je nula, a tam je celá historie již známá...svobodná vůle tedy je i není... / nakonec člověk podlehne, uvnitř má v sedlině místo báze hmotu jakousi s šumem parazitků, ale jde o přidušeni, hmota, polštář a na tom se teprve staví svět...a ten už nemůže být jiný než pošetilý a bláznivý...a vyčítavý atd..., už neřekneme ne, nezastavíme se, apod. neuklidním se atd... a začíná prosit o pomoc aby jej někdo z bahna vytáhl...ale to musí sám...i, v tom přesně spočívá pošetilost - jsem v horečkách, nelokalizovaný vir všude a nikde v těle, pomozte mi... podobně je i víra o tomto, ...ale projít se chorobou a vírou musí, stejně tak i my asi procházíme chorobou...v dnešní době...// jak tam má být lidskost když nikdo nepolituje ani to neví..., ale ne pohlcovat...// m a ž je představa, obecně při boji, že mír znamená vítězství jednoho z nich (ega jednoho), // najít ptáka a léčit ho a pak pustit, je to z pohledu toho ptáka jako přijít do vyšší pošetilé sféry techniky a nepodmíněnosti, jakoby k Bohu, ale není to tak, podobně bychom to my měli s mimozemšťany...// /Cesta tam odtud sem je o veliké nepříjemnosti a ďáblově štípanci někdy i o vlastním rozhodnutí pomoci a každopádně snaha něco "vyřešit", vyléčit se z nemoci. // mezi hlupáky jsem génius a mezi génii hlupák, a všemu se vysmívám i dost...// do práce chodit čistě pro práci, ukončit a jít domů, ale to je dost zničující. /paraziti jsou vše co je malé a je to hodně, typicky papír, z papíru se docela práší, a jsou tam písmenka...atd. atd.//// Jak je to vůbec může napadnout, že bych něco měl mít s ženou, ... a to je mi vsugerovááno od prenatalu, nejdříve být žena a pak být na ženy. ... Jsem duch, nepoznávám se v zrcadle, nemám rysy v tváři, žádné rysy ... tak jsem šťastný, jsem duch, ale i orientován na ducha, v muži, odumřelou Animu, šedivý šum velmi jednmý jednolité, duch, duch co má nedostatek ducha vlastně... A pak enchápu ženy, proč nesnesou muže, když jsou vše, když to tak vidí,... jejich ego, alibistické ego, forma alibistického ega, ... / bohužel moje co je uvnitř na nikoho nepůsobí, je to nic... / z neozlišenosti ducha na nerozlišenost Ducha a lásky je cesta právě pro člověka, obě nerozlišenosti tam nějak mám..., ale je to berlička, nemoc, parazit, jsem člověk ... / člověka láká pokušení dostat tu nemoc, ale paks e jí nejde zbavit,s etkat se s ní ale musí a nějak ty viry zaimplementovat do sebe, neb to (nějak) produkuje život, / projekce agrese, hlouposti i báze si projikují do druhých, podobně i projekce hej muži s tou ženou nic ani to nejde

hrůza umřeš ... když se stáhnu, asi i druzí lidé přestanou být protivní.../ Pro něco je pokračováním Nic v bytí právě parazit a E' a předsudek apod.../ existují přechody mezi láskou a pošetilostí, Duch je jakoby přechod, pak různé stavy třeba silné zamilovanosti, stavy běžné atd...//zde to vzniká a zde se pracuje a je tu i zábava a tam to je... ale už toho o tom tam bylo dost...//Civilizace a lidé z ní tezíci jsou odpad toho co vymysleli geniove...a i to je imago/ Srat na veřejné minění.../ Když si toho nevíš rozruší se duch a uklidní se bytost. / Imago, duch atd. je ona negace něčeho existujícího (- a), ovšem musí mít nějakou podobu a tak má tuto duchovní ... a typicky je závislá na tomto světě, na svém reálném projevu. I tato nic, imago, podlehají Nic, které je nicí rozpouští ozívuje atd... Ale platí to i obráceně, proto to, to nic je vše duchovní i demonické včetně veřejného minění Animy které nás zene něco dokázat.../Udělat si svou práci a na ostatní srat...nejsou hranice v práci ... obecně ve stresovém prostředí jsou hranice buď chybějící nebo moc. /Muz si je vědom že zene ublížil metafyzicky věcně ale u mě ne proto jsem oslaben.../Ego stejně směřuje k přítomnosti: Ego chce aby vše bylo ono, vše kolem, budiz ... pak ale zase nebude spokojena a nechce být úplně vše, budiz... a časem se to doladuje a dospeje se k tomu že nejlepší je takové jako to je...Není to však úplně kopie světa co vznikne, je to tento svět a bez ega by nebyl co je. Ego ale není stvořitel světa jen napul...v základu totiž zůstává deka tupeho ega ze kterého to vzniklo... . Ego ani nikam jinam směřovat nemůže...Svět je pak spojení ego dohromady - iluze i konec iluze.../Touha po kontaktu hluboká až nevědomá u mě - proto neschopnost odmítnout když mi někdo třeba ubližuje, vlastně to chci, chci kontakt. /Vždy za tím nalahavost za pst...I chce aby ses na něj nastval protože tím na tebe přeneš parazita. /Dostí je to podobně konceptu tzv. sobeckého genu, šíří se i parazitické struktury a obecně celá DNA se chová paraziticky, kopírování atd...ale je to jen uhel pohledu./ Stav vědomí po smrti si můžeme asi ukázat na příkladu DNA. Co je věcně je DNA - je to jakési společné vědomí a my jsme jeho varianta - jsme i nejsme. Je tu patrná i příbuznost, která je dosti silná a v NDE důležitá.... Je to i podobně holografickému principu, DNA je informace a my jsme její obraz... ale co je hlubší obraz DNA - společné vědomí?/ Parazit či základna je jako uživatel masový a informace je ve věde.../Kdo dělá něco s čím vnitřně nesouhlasí zmekne a stane se sám parazitem.../DNA je obraz společného vědomí - je jako láska, má v sobě i ty parazity DNA viru atd... Každý se tam najde a přesto tam vlastně není a je to celek...Jak je i řečeno v sobeckém genu, člověk se může povznést nad příbuznost a vidět DNA a zkoumat ji.../Pst je nevědomá mentální stopa viru a dale se chtějí šířit ale už mentálně či prostě tu jsou... Pst je o věcech - člověk se stává neživou součástí je živý i neživý jako jsou viry a je to podobně božství ... kratší cesta ke smrti, k Bohu ale...Cela teorie či koncept sobeckého genu je dosti že jsme manipulováni právě DNA ... ale je to asi komplexnější...Základ je vždy sobecký neb jde o zachování sebe sama - přežití genu, princip symetrie. Vznikají třetí plochy mezi geny atd...a sexualita je o tomto také dosti. Principy se pak odrazí v intuici myslí o DNA a archetypech...//Nikdo neodejde bez sramu odtud...//Jak zapadá DNA do konceptu co jsem psal? A o čem jsem vlastně psal?/ Práce - pracovat udělat si svou práci a ... jasně nějaké popovídání.. málo. // DNA je jako E' - viz "celý svět" v tom je ukryt a je to předsudek z něj je "treba" se vyvéci...//Principy jsou nad tím - jako Dopplerův jev - platí pro všechny typy vlnění a je jedno je-li to kvantový vlnový balík fotonu nebo voda na rybníce.../Nutí nás pečovat o viry atd...to že nad fascinuje opačně pohlaví.../Jako je sobecký gen tak i s Nic - touha po spojení... meta meta ontologický způsob - touha po spojení je snaha o Nic hluboce nevědomá a proto je slastná. /i spermie (paraziti) a vajíčko z nich blažené, odtud snad spojení parazitismu a hostitele, parazit se vydává za dobráka....a přitom.../inertnost přivede na ... bázi - ale je jako parazit už se jí nezabýváme. ///// není povinnost být s lidmi, není to povinné, když cítíš že to nejde... ///ego vlastně chrání naše srdce kde je já+ostatní lidé láska víceméně. / Ať uděláme jakýkoli krok, je to krok k Nic - nespojení i spojení polarit je krok k Nic.../U homo když se geny nemohou uplatnit fyzicky, tak to dělají alespoň psychicky - orientace a vlastnění a identifikace s atd.../Od genů k memům, od formy k nerozliš, úryvek: Abychom pochopili, co to geny jsou a jak mohly vzniknout, obrací se autor k popisu tváře pradávnejší Země. Seznamuje nás s tím, že všechny struktury se snaží zaujímat tu energeticky nejvýhodnější, tedy nejstabilnější konfiguraci. A tedy stejně jako voda ve vesmíru se seskupuje do koule, vodík ve hvězdách se proměňuje na hélium, podléhaly proměnám ve směru ke stabilitě i neústrojně látky v zemském oceánu. Započal proces chemické evoluce, ve které je ono „přežití zdatnějšího“ redukováno na „přežití stabilnějšího“. Dawkins hovoří o praprolévce, která se šířila médiem starého oceánu a ve které vznikly replikátory – makromolekuly schopné vytvářet své vlastní kopie. V tomto momentu se chemická evoluce dostává na další úroveň, protože umožňuje kumulaci stejných replikátorů. Z povahy věci u přepisu replikátorů zcela jistě docházelo k chybám, které akcelerovaly vývojové tendence (kombinace dlouhověkosti, četnosti replikace a přesnosti přepisu). S postupem času vzniklé variety replikátorů vyčerpaly dostupné stavební materiály a začaly mezi sebou soupeřit... dostáváme se tak znovu k „přežití zdatnějšího“. Vývoj udělal další pokrok, a to přestože, „nic se ve skutečnosti vyvíjet nechce; K evoluci však chtě nechte dochází i přes všechny snahy replikátorů jí zabránit.“ Dawkinsova geniální myšlenka spočívá v tom, že tyto replikátory byly vývojovými předchůdci dnešních genů – DNA – a aby byly schopny v nově započatém boji o místo na světě, byly nuceny utvářet si své nástroje přežití. Zpočátku šlo o bílkovinné zdi, schránky. Dnes jsme však my, naše těla, pokročilou formou těchto schránek, nástrojů přežití. Lidé již dokázali, že vývoj obcházející přírodní evoluci, v podobě vývoje kulturního, jehož výsledky jsou předávány napodobováním, je rychlejší. V budoucnu se podle Dawkinse může lidský druh zbavit pout sobeckých genů. Zde se však objevuje otázka, zda druh zbavený vlivu sobeckých

genů, nově oddaný kulturně podmíněné spolupráci a altruismu se neocitne v nebezpečí sobeckého prostředí. Druhu, jehož strategie přežití není evolučně stabilní, hrozí vyhynutí. --- Samozřejmě v tom je paralela vymanutí se z E', bludu, formy apod... každé sousto se rozloží jednou...(Mladá fronta (edice Kolumbus), Praha 1998, překlad Vojtěch Kopský, odborná revize Tomáš Grim, Richard Dawkins, Vypracoval: Ladislav Klimeš, Publikoval(a) Stanislav Vašina 24th October 2013.//Oba mají pocit že je šéf - nerd, že všemu velí (nepřímo) a šéf, že všemu velí ... /čím je způsoben nedostatek zde, boj o vše, střet zájmů?. je to asi ten čas, zvyšování entropie, ten dává vznik života (přirozená selekce) a dále se díky němu vyvíjí - selekce, princip minimální energie, stability... šipka času - směr k minimální energii a maximální informaci (zvyšování entropie, např. tření, komunikace obecně...//Ženy mají zbran na muže pšt - to funguje hned. //Odum A jsou vlastně viry zatuch ale čisto určité byt' puch, a... sexualita - spojení a vzrušení je o přenosu virů, kontakt..ve své nižší podobě právě...také hlavně tím, že jde o těsný kontakt a přenos parazitů vzájemný...vir popř. gen popř. ego po ničem jiném netouží než se přenášet, i to je v podvědomí při styku lidí..ž má ránu po katsraci a musí si ji zahojit právě něhou k animovi atd..., a všem chce její ego dělat totéž... poodbně m má ránu v podobě přirození také ... chudáček neuspokojený, sám, ale je to i "jsem samostatný"...asi opravdu každé ž vadí m přiř - chce tam hladk nic ... překáží. //zena touží po já, egu, imagu, duchu...co pokryje prázdnotu a nepřátelství a hyst /ty nepotřebné části DNA virového původu jsou úplně nebo částečně zodpovědné za orientaci na viry - pošetilst podle mne - hypotéza...viry se i seskupují aby přežily...to však je nedostatečné pro zkušenost virů, zkušenost je sebrána v rámci všech paralelních realit, a probíhá i přirozený výběr mezi realitami.../////Komu jsi pomohl v životě? ////vše si musí člověk zasloužit i sám sebe, bojovat, aby na konci mohl být...boj a pak láska. // takto to dopadá, když světu chybí láska - a dotyční řekne - no, protože mi ji nikdo nedává (to už je ta nakaženost parazitem, parazitismus). /// ten sobecký gen bych neviděl tak senzačně, že nás ovládají geny, což je stejně pravda ... ale že základem, na kterém se celá biologie postavila, bylo právě kopírování genů, zbytek je spíše tautologie (ve smyslu: bylo první vejce nebo slepice?), jsou to různé interpretace - umělé hledání pravidel, kde nejsou (vlastně totéž dělám i já:)./ Ego nakonec dojde k tomu, že nejlepší je svět takový jaký je - o tom je třeba ta hra "malý svět" popsána v textu - postupné přibližování se božství. / Možná bychom neměli tolik lpět na tomto světě, na poznání tohoto světa, asi je to hlavně mířeno ke mě..., cítím, že když bych se zbavil identifikace s tímto světem, vrhne mě to do snu, nekrofilního - to ega právě.... /Ego se snaží vlastně v důsledku o to vytvořit kopii tohoto světa, viz touha po poznání, význam to má asi pro sebepoznání, ta samotná kopie je na hovno, je to asi jakýsi setrvačný relikv virů a principu kopírování DNA...kopie světa, defacto jeho imago, je asi na nic. Jen ego řekne, že to k něčemu je. Možná, že to enní kopie, že to je tento svět, který tvoříme takto, způlky ho tvoří ego, z půlky láska./ Kruh "věd": (filozofie) - matematika - fyzika - chemie - biologie - psychologie - humanitní vědy, umění, náboženství - (filozofie - možno přeskočit) - matematika atd... / Dnešní mládež už si nenechává tolik srát na hlavu a cítím, že v nich je více Nic, než ve starší generaci (je v nich méně šikany), možná budou stejní také, ale je to posun, jsou již tak přesycení, že v nitru mají Nic, ale může to být i depresivní a vyhořelé... /Bytost, která je hlučná na veřejnosti si pošetile koleduje o to být sežraná šelmou.../ Jde se i ukájet nad vlastním egem samozřejmě.../////Lidská důstojnost, je v bázi atd...více jí. Vždyť jsem pozbil svoji důstojnost časem, něco úplně přirozeného. souvisí s tím "ne" i... /////Ego se ve svém důsledku snaží o vytvoření kopie tohoto světa (možná i s oním světem, ale moc ne), je zbrklé, ale to proto, protože je opožděné, utváří něco, co tady už je. A fetišizuje samotný svět, vidí ho jako E', předsudek atd...zbavuje jej přítomnosti, ale to jen v počátečních fázích jeho působení. Možná, že opravdu se takto tento svět tvoří, akauzálně... nemyslím tím, že utvoří jakýsi nehybný svět, ale utvoří tento živý svět, pořad není spokojeno, není spokojeno ani s tím nehybným světem, po kterém touží, v konečném stadiu dospěje k tomu, že nejlepší je to takové, jaké to je, a to je snad jakýsi zvláštní symetrie, v níž ego a touha hrají roli transformace. Není to, že jsou dva stejné světy, je jen jeden, je to prostě princip objekt (svět) a vztah (transformace - ego), A a E a nic víc, svět je v roli objektu v tomto případě... Svět je pak setkání lásky s egem (vzájemně obrácené, převrácené, jevy, je to komplikovanější o to, že samotný pojem obrácení-transformace je důležitou součástí povah obou jevů...hlavně ega), které však při anihilaci dává Nic, tu my nevidíme., ta je "vně"...Asi je to i otázka naučit se důvěřovat světu, tomu, jaký je.../penis samozřejmě připomíná průhledného červa, ducha, co se zavrtá. // ego nebude spokojené dokud se nepromění v přítomnost, nezbaví se utrpení, podobně to má parazit..., proměna v realitu, v něco. Ego pochází z onoho světa a jakoby tvoří tento svět, zajímá ho tento svět, ten svět tam, duchy atd. zná...dokud nenajde lásku, přítomnost nevysvobodí se...///sex je zahalen atmosférou virů a kopírování, virů, co jsou na genitáliích a přenášejí se a kopírují, vše děláme pro ně, z nic ta touha pramení, sexuální ... radost jak z toho něčeho se vznášejí viry nahoru, zvláštní...//možná jsou všechny interpretace správné třeba u kvantové gravitace...v budoucnosti už nepůjde myslím o ověřitelné teorie, ale o prosté interpretace...čím jednodušší bude, a bez méně forem, tím lépe...//odum A vs. čistota o to tam jde, vyjídám z muže jeho viry - jeho, špínu - jeho...a evokuje to čistotu asi a život a mé ponížení ale i...neb ta špína jsem já a mě patří, ty viry atd...duch. //kaskády: princip je stejný jen se mění měřítko - je A a E, A se dále dělí na A a E atd...obecný princip fraktálovitosti v přírodě. /////co tvoří svět - propojené jednotky, ať už jde o částice nebo lidi, proto mít svoji čest, autonomii a projevat lásku je to nejlepší, co můžeme udělat pro tento svět...poznání je pak jakési imago, které to dokresluje. A co je onen svět a je vůbec? nevíme. možná je to pouhé prohození já a nejá, tedy tam jsme tmel mezi jednotkami

a i ostatní jednotky trochu, proto je donré se do někoho vrýt, abychom i po smrti existovali:)...ale jde to jen láskou, ta nemizí...světy jsou oddělny proto, neb kdyby byly pohromadě, dají Nic, oni dají Nic, ale není to vidět...zde je ego i láska a tam také, jen lásky je tam mlže být nějak víc, ale jen tolik do jakého stavu jsme se dostali zde...možná tam dualita digitální analogový autonomie láska není již a je tam jen láska ... celé to pohání to, že je jen Nic, nula. ////Kdyby se nechala naprosto beze strachu volná ruka dáblu, nemocem apod., stejně dospějí k tomu, že tu bude přesně tento svět, jaký tu je, utvoří svět takový jaký je, neb obecná touha k tomu směřuje ... nebude je mít co žít, proto jaksi ztratí sílu také, už nebudou mít koho napadat, neb to je jednodušší a budou utvářet něco i sami a svět bude přesně takový jaký je teď... v reálu to ale nejde s démony dělat... kopie a kopírování je ok, vzdor času a smrti, ale když je to jaksi o úpěnlivosti a lpění, je to již nemoc...//řetězy chrastí kluk - princip moje hovno nesmrdí, jemu to nevádí, okolí jo...//Takže sobecký gen - vyvinutí se z genů, podobně psychika je vyvinutá na trávicím ústrojí... a i samotná touha je to, že se dotyný nerozpadne, kdos e rozpadá pomaleji, vyhrál...více realit, výběr mezi nimi - také bude hrát úlohu v přirozené selekci, neb to je selekce mezi realitami...//// Miloval jsem někoho a miluji, člověk ztrácí úplně jaksi strach, je to jasné a přirozené, jasné spojení a napojení, bylo to "vždy" jakoby, nikdy to nezačalo, ... jak bílé nic oba a mezi námi...důvěra absolutní, to zasáhne srdce hned...vše alešné je hned odhaleno a mizí/ světelná bytost je i kontrétní a nekonrétní zároveň, podobně Duch...//////// Už radši nedělat nic, to bue nejlepší, jenom bch někomu ublížil a sobě také...////////nejít si něco svého, kdo si hraje nezlobí //////////Velmi závisí na tom jak se věc podá, vlastně na interpretaci. //////////je to blbost celé. ////////// Tak jsem šel ven a napadly mě další myšlenky, tak je tedy shrňme. Nejdříve mě napadlo, že jsem asi opomněl do textu napsat, že introvert je či umí být do něho velmi ponořen, do objektu, sebe. Pak mi vlastně došlo, že jsem dnes zvítězil nad zlem a mé srdce je krásně klidné, po dlouhé době, dlouhé době. Pociťil jsem v sobě zase zdravého Ducha, tu prázdnotu a úsměv. Asi i díky tomu to bylo, že si Ďábla vážím. K čemu tedy došlo, to jsem už psal, po čem vlastně ďábel touží, je to dohromady potom konvergentní posloupnost, postupné vyladování a doladování, až to je nakonec přesně to, co zde je, tento svět, stane se tímto světem, vyhasne, zmizí, touží vlastně po něm. Má ho u nosu a nevidí ho. A stejně tak to má i na opačné straně světa. Tedy on svět pomáhá tvořit. Na počátku je to "chci být vše, chci mít vše", nikdo mu nebrání, když vše má, pak se mu to azse nelíbí a nechce úplně vše, vzniknou tam např. druzí lidé a tak dále a tak dále, až nakonec je tu to co tu je. Krásné dílo, svět. Přítomnost. Přítomnost je podobná lásce v tomto ohledu a je to její varianta (ego je opak přítomnosti v tomto směru). Vše je dokonale vyladěno, zde i tam. Nelze mít něco dokonalejšího. Pak jsem šel kolem fotbalového stadionu, kde hráli kluci fotbal a poprvé jsem to viděl přítomně, chodím tam často a také mě napadlo, že síla může ničit i ochraňovat. Takže, život je o tom, že vykolejíme a dostaví se ego, a to touží vlastně po návratu zpět a to je celé, vrátí se to zpět. Když se na to podívám srdcem, není to, že se vrátíme na stejné místo, ani to není, že jsme se posunuli, totiž celé je to celek, jak to předtím celek, tak "ego", část celku, je to posun i není, o posunu někam to totiž není, celé je to samo o sobě smyslem, a není to hlavně vrácení se zpět, není to A - transformace E- zpět na A, je to jen A a E, proto to je jiné než se vrátit na stejné místo, celé je to přítomné, produčovnělé, prostě je to jen A a E, kde E je život od narození resp. vzniku ega do smrti. Mám ty kluky rád. Jasně že má smysl se někam posunout, ale je to stále přítomnost, celek, úplnost. Když se nechá ďábel v úplném klidu dokáže vytvořit to, co tu je, nebo spoluvytvořit., obecně může být malý rozdíl mezi ďáblem a Duchem popř. Duší, ale to není o prázdnotě apod, ale ďábel je takový zkyslý, nesvěží, vzadu tam něco táhne dolů.... no a teď už bude stejně až do dubna vlastně, mám rád tuto podobu zimy a i sních když je, vše voní, možná je to hniloba.....Takže zítra to zas nahraju na různá úložiště, možná i vytisknu, a to bude 25. října 2018 ... Duch, Duch, Duch... úplněk.

Ano je to tak s tou konvergentní posloupností, ale ... /Samozřejmě ne každá láska je láska. / taky jsem mu to kdysi řekl...úplně to nadosmrti tutlat je hrozné ale neublíží to, není to sebestředné ...? city umí být povrchní a sebestředné a pomíjivé, díky polarizaci, láska je věčnější.../ Nebylo tu asi o hraniční poruše moc ... / Neumím se bránit a chránit ale umím chránit druhé, vlastně se chráním tímto, že nikdo nejsem - je to vlastně deka ne nepodobná principiálně démonu. Hvizd, E', vír, uzlík v ničem. / S láskou to lze tady přežít, ale co to znamená - již jsme podlehli a máme v sobě bláto a negativitu a nad tím je láska, zamilovanost, lépe se s tím žije, lépe se odmítá, ale umíme pak být velmi zlí, neb v nitru není láska, ale vrstva nad ní, pak nejhluběji v nás je láska a zlo, ve středu je zlo a na povrchu je zamilovanost, může se to i prohazovat... jde o princip, kdy milovaný objekt je jen schránka, forma, E', neprůhledná a evokuje lásku v našem srdci. Celé je to ztuhlé, bez pohybu vlastně, upjaté ale láska v našem nejhlubším místě je jaksi "uchována"...láska nedokáže rozpustit ego, to nejde, musí samo chtít, musí tu být vůle k tomu.../Na totožném principu funguje víra v Boha, je to berlička již, je potřeba to alespoň vědět ...ano, je to o projekci já moje láska, ale je to jen napůl, tak to v lásce je a každé projekci, není to já i to je já.... to E' je vlastně defakto já, uhlík malý tam někde, potlačené ne...uvolnit ty vrstvy jde a "normalizovat", ale může to být je to jako blok, vrátí se to, .../Předání nechutnosti - deky...o tom to je, pokrývka, jako když se zatáhne obloha jednolitým mrakem, hnísem, hlenem apod.../ Nejdříve si ale ego vůbec musí uvědomit co chce, že chce kopírovat a být všude a to ještě ani ego neví.../Je na tom dobré, že se to musí dotýkat i Vás, ne že vy budete právě ego a ničit ostatní ega.../často to bývá na úrok vlastní důležitosti ... boj ega proti egu je z velké části o egu, byť se to tak nemusí zdát právě, je to skryté... ... a láska se také vlastně skrývá, musí i,

nemusí. / Ona to je maska - to chceme lásku, něco chceme atd., do značné míry, nespílitelné právě, proto to je maska.../někde se ubere a někde se přidá, narušení symetrie, je typický princip nic a něco, duch a něco třeba...symetrie existují i v podobě chiralit, ruce mají složitější symetrii, většinou jde o rotační symetrii (třeba o π , 180°) ve svém důsledku, u rukou je to ale složitější, ... bodové symetrie existují atd... jsem asi blbej, ale já to tam nevidím u enantiomerů, když to budu rotovat, tak dostanu totéž, přece nežijeme ve 2D světě. /// radši schovat síly atd. pro sebe, zbytečné síly používat někdy... //chudinka vlastně vyjadřuje že je (ego), byť to tak nemá vynívat...//stejně se ego nebude tento svět právě líbit a bude stále něco chtít, stále říkat ne, neb ne bylo ztraceno a je po něm touženo...//umění je o vytváření něčeho co není, což je typické pro ego, ale umění to překrotí a s ega se vyvlékne, ačkoliv to tak není... překroucené... umění si řekne, tak dobře, eg je negativní, tak to zkusíme jinak ... tam totiž to jde tam a zpět a tím se to jakoby vrací k dobru, ale je to zbytečné takový krok... - je to jen jiný pohled na věc...//mikroflóra ve střevech a těl úžas. tělo je úžasné a je úplný opak mysl, která může být ve stavu bez lásky...ale samo ji nevyprodukuje asi...//Ve světě jde o nastolování vyrovnaných vztahů, složité střet zájmů atd...//poškození je to abychom věděli, že to tam je a že je to úžasné - jak svět funguje, i stvořitel to asi chce slyšet:)//Využití reakcí, žena si přizná, že je rozklepaná třeba z muže, je rozklepaná, a využije to obratně jako jeho vydírání a ukázání mu že tohoto se bojí vlastně a pošetilsti..., a není pak rozklepaná, přizná si pravdu a celé to zkomplikuje jakoby, ale komplikované to je celé nějak:)//Jednotlivá hmota hnis je o nerozlišenosti samozřejmě...//lze vysávat ty co vysávají, ale je to na nic... /Nejde dávat, když je v blízkosti ego, neb říká - ani se o to nesnaž, tím se totiž nabourává systém parazitismu, vysávání samotný - koncept, myšlenka. / Vše kromě lásky je falešné, je jako něco malé na dně myslí, spojení se vším, neb je to jednotlivé...to, že někoho máme rádi, nemusíme nijak dokazovat, nijak přihrávat, nic.../abys z boje s egem nevyhořel, neb je marný.../přebijet ego láskou není v její povaze ..., tím je s ní manipulováno. / musíme si na ego i zvyknout někdy částečně. /Demon prave dokaze velmi dobre vedet kdy je to opravdove.../ Omraceni Duchem.../Neumim se branit to znamena nemam se rad i..strhnuti jinam...je to mysleno uprimne neb.../ Neumim se branit ale umim branit druhe...a je to vlastne i maska jak se branim.../Vse zde pohani strach ze smrti tedy strah a touha a postih a hruba z toho ze nebudu zkopirovan. Duse a Duch vs ego kopirovacka - to je svet myslí a mozna princip byti. /La je pro nás bonbon, pro pšt je to bonbon, objekt. / zavdecis se kdyz se mu postavis i kdyz budes srab je to jedno.../Svetelna bytost - nejde studovat co je ve skutecnosti, ano je to i projekce nasi sebelasky je tam vse...ale nejsme to jen my, za tím už nic není (doslova vlastně, za ni je už jen smrt a Nic)...je co je. //Demona vrhl Buh na zem a rekl tvoř. /Intuivne la prebiji ego... ale to není láska/....Boj proti "zlu" umi byt stejne zli jako zlo a vzdy jim i je neb zlo je boj proti necemu zlemu./Kopirovani je samozrejme o symetrii.../Kdybych nepracoval v armade neprisel bych na to. /Kdyz mate dost odvahy muzete je pekne poskadlit. //Kdyby sem prisel nekdo z jine planety ale stacil by i treba indian, zeptal by se oc se tu snazime. Odpoved - O kopii tohoto sveta my budujeme kopii tohoto sveta vis . A není to zbytečné?:) Byl to největší vynález v dějinách Zeme - kopirovani, to je definice života. Dava to život ale je to i jeho prokletí. //Kdo nebude nakazen neodejde odtud rikaji viry v nas - my druhym podvedome ...//Ale nikdy se nejde s viry plne identifikovat nejde to vzdy jsou dve pulky sveta jako na prdeli.//Upřímnost nás uchrání v životě, byť jsme již nakaženi. Upřímnost vede na ego také a je i ego, a schová hlubší věci niž, takto to používají muži vlastně, objektivizace vztahu to je – zafixování či i zaprášení, odpadní teplo...// Vlastně je to trapně co delam. jsem stejný, hýčkám si tu své nesmysly, snažím se o kopii světa zde v textu, ... když se to vidí z trochu větší dálky, je to trapné...ale vydat to no. 25.10.

The end of series of texts, the process of knowledge.

Abstract: The last of series of texts includes comments to the previous work (The Archetype of Folly and Its Relation to the Structure of Whole Existence).(In Czech).

//Upřímnost nás uchrání v životě, byť jsme již nakaženi. Upřímnost vede na ego také a je i ego, a schová hlubší věci niž, takto to používají muži vlastně, objektivizace vztahu to je – zafixování či i zaprášení, odpadní teplo...// Vlastně je to trapně co delam. jsem stejný, hýčkám si tu své nesmysly, snažím se o kopii světa zde v textu, ... když se to vidí z trochu větší dálky, je to trapné...ale vydat to no. 25.10. // upřím, pravda davat najevo ne ... ale pod tím přijeti..a cele je to maska i vlastně.//Kdyz vsichni zucastneni ustoupi ci nepouziji nejsilnejsi zbrane ... ok, je to velky posun, mame moc a nepouzijeme - ego, nedupeme. Je to už božské, moc je již prozkoumána. Urcita hrozba poruseni. Vznika i to co tu není. //viry si nelezou do kuchyně vzájemně, jako démoni...naprogramují v nás pošetilst, touhu po špíně, povolenosti, sebeznicení ci čistote, ci touhu zit, aby se jim darilo. Povolenost laka viry - E'. Vir se prohlasuje za cely svet DNA zivy nezivy...// duch - nerozlišen a chce formu, Duch - nerozlišen a nepotrebuje už formu. // Uz jen dvě věci - m a přírod (i B) - dodržovat to. V př se vše dění života relativizuje ... děti lidi mi nevadí už...// D se umi vydávat i za Svetlo. // dem ž ve mě parazit, živý ...měkký život ... zrádný, děs, zmena i v prostatu v hlavě, tváří se jako A a pak se změni na -A...parazit - me ego zena. Není to z podstaty negativní a jen to je ale v m to

je negativní pro m. "Mekky život komunikující"...// I d mydl bublina či duhová mlha a vlákna a nic se bojí Nic, strasne lpi na "sobe" - necem a to je její zbran... m to vidí asi i abstraktně, že má jeho pindoura. Ale neudělala ani krok z neceho. // D se bojí pravdy a říká - pšt a láska je pravda. Podobně ž vnucuje do prostoru pojem láska, čímž ničí její povahu zevnitř. Je lepší pravdu nehledat, nepotřebuje to, je na nás nezávislá, ale není to E'. //seru na Pj i. ...musím. // Ta uprimnost evokuje A sedlinu velkou sedou v nitru, nelze říci ne bez ano asi, zazemí, sraboske to je i...// Potřeb výtěš hmotu a lidi abych byl voln prázdn uvnitř normal. //hmota je vždy za trest, selhání cti, hmota vyčítá vždy vztahuje se, potlačené ne se mění na hmotu, ducha pro m uvnitř myslí pohlcování hmotou, pro ž je asi za odměnu...Od určitého věku m už sebe neresí, už nemusí i. // rce treba: -(i (-i)) = i/(-i) = 0, kde i a (-i) jsou polarity a násobení souvisí s láskou nebo lépe mám lásku, světlo atd., kde jsou polarity plně integrovány, aby to ale byla nula, Nic, musí se jedna vyčlenit mimo lásku. Ale to je stále jen kvantitativní sčítání přízemní. V případě zde a tam, např zde něco a tam duch, imago toho něco nebo zde láska a tam imago je: zde je něco i nic a tam je něco i nic ..., i (-i) + (i/-i) = 0. Smrt je umření pro život obecně - zde, i tam. .. //K těm endogením retrovirům - jsou jako supersymetrická hmota, temná hmota atd. - základ DNA jakoby ale nejsou A, je to jako ve Verlindeho třetím postulátu - šum virtuálních částic se podílí na temné hmotě, přenášejí se pohlavně, ovlivňují libido, jsou libido? ... zrnitý sexy obraz milovaného - (naše) ego - viry ... snaha splynout s egem, nechat se nakazit jinými než endogenními viry ... možná je to moc antropocentrický pohled... budoucnost nepatří ověřování, ale interpretacím a jejich soupeření... na počátku bylo A' - představy, intuice, filozofie, bludy, pak vznikla věda a vznik zákonů E' - pak by mělo následovat uvolnění, není to popření vědy, ale jakási hlubší syntéza, v A''...a tím poznávací proces asi končí.

ž a její ego bude vše, kde je něco, tam jsem, pozitivita, andílek. // Šikana analogicky nemoc - nemůže si svou obět zničit a potřebuje ji vlastně. / Fúze vztahu A'-E'-A'', rce symetrie a rce lásky a ega, na příkladu světla a hmoty a antihmoty: $F = A + H$ je: $A' + E' = A''$ nebo $A' = E' + A''$ (rovnicově zapsáno, jde však o vývoj v čase), což obecněji je $A+E=A$.

Je samozřejmě logické, že endogenní retroviry chtějí přežít a podporují libido, ale i nekrofilii, což jde proti tomu docela... Jde pořad o přirozený výběr, asi ano - čím více potomků měla... podle mě přirozený výběr nemá šanci fungovat jen v rámci Země a jejího omezeného času, funguje jaksi na množině více světů (světy se podle mě nevětví, spíše jde o výčet všech možností...širokou základnu a přirozený výběr mezi nimi a možná onen svět jsou ty zbylé světy nebo jen některé z nich) ...dává to však hluboký smysl ve spolupráci s kvantovou teorií... vědomí si umí přirozenou selekcí opět volit, kde je a samo je výtvar přirozené selekce mezi realitami... jestliže naše nevědomí je základ onoho světa, pak po smrti se ocitáme v realitě tvořené, či napojené logicky na nevědomí... .. jen láska překonává čas, produkt myslí, který ne-časový a lokální a z ní se bytí rodí ... // Pro přirozenost je hrozně těžké mít nějakou věc A a vědět, že k ní je doplněk B a aby to B neexistovalo, nejde zakázat, to je energie navíc, stejně tak možná existují všechny možné reality, možnosti, když se vydám vpravo, jde to i vlevo ... smysl by to ztrácelo, kdyby jedna realita nedominovala, ale (ta naše?) je výjimečná, ostatní jsou imaginární a možná to takto i dost realit vidí ale stejně, že ona je ta hlavní.... // E' je obecně forma. // Zkusme si to představit obráceně, - existuje Nic a do něj se něco sype, polarity a to je svět, to Nic je ztotožnitelné pro nás s vědomím, proto je nezávislé na všech realitách, není to nic specifického, to vědomí, jde jen o "plnění Nic polaritami", tedy není ani vědomí ani hmota, ale jen principy - polarity v Nic a tvořících Nic dohromady, to Nic je jakoby pozorovatel, stěna vzadu... jeho já je ale tvořeno těmi principy, "hmotou", proto je vědomí jen jedno, je "spojeno" přes Nic..trochu to je o holografickém principu, kdy vědomí zůstává na okraji sféry a uvnitř je bytí, já není totiž tvořeno jen něčím, ale i ničím, proto je i na okraji v tom Nic... samozřejmě, že samotné Nic není vědomí, až když tam je něco vědomého, tak tam je vědomí, a pozorovatele můžeme klidně dosadit za/do Nic. A jde to udělat s jakoukoli hmotou zde...jsme pořad Nic, teprve rozpouštěním v Nic v nás něco trochu vzniká:...asi se zde nebavíme asi o Nic, ale o nic spíše...či o přechodu mezi nimi. ... no kdo ví./ Vědomí je na první pohled více prostoupeno Ničím, je svobodnější než hmota, ale hmota není nic jiného než naše iluze makroskopická, v podstatě je to asi stejně nicotné a "nelokální" neurčité atd. jako vědomí...Obecně, čím více je v něčem Nic, tím vidí více a může být na více místech současně apod...to je myslím užitečné pravidlo - zvíře nechápe moc Nic a tak nezkoumá vesmír... a dojít matematicky k nule, nejvyšší abstrakci není možná jednoduché.../ Vše co existuje má stejný zdroj a to je Nic, který je nevyčerpatelný a vědomí a hmota je totéž, pak po smrti jdeme do nevědomí..., možná i bytost nepodléhá transformaci smrti, neb se skládá z obou polarit..., já není vázáno jen na hmotu, já, vědomí i hmota jsou vázány i na nic, či Nic, nebo komplementárně na své okolí možná, že je v životě právě důležité, aby zdroj vědomí přešel z něčeho na nic, tam je sídlo já... jasně, já je spojení obou polarit, proto je i Nic, já může být zaměněno za lásku v určitém pohledu, ... neb proti němu stojí ego, tedy jakési jiné já... a to já se skládá z mnoha já a všechna se překrývají... jestliže tedy člověk dává dohromady jako jednotka Nulu, pak si může putovat bytím jak se mu zachce, neb všude je Nic a všude může vznikat a být....pak je i logicky nezávislé na hmotě, naše vědomí, naše já ... zde je vidět podstata spojení polarit a nezávislost z toho plynoucí... pokud by k tomu nedošlo (což se myslím stát ani nemůže), pak nelze po smrti opustit tělo...jakmile jsme dohromady Nic, splyneme se vším... .. no nevím pak je jasné, že pokud je součástí Nic dotyčného i druzí lidé, blízcí, tak musí zákonitě, při opouštění duše jeho těla jeho tělo

vidět, cítit apod.... zde je i hezky vidět, že mít vztahy je pěkné... .. stěžejní je nezávislost na tom, oč jde, důležité jsou jen polariry samotné, je jedno zda jde o spojení pojmu muž a žena v nulu nebo o spojení hmoty a antihmoty v bosony... je samozřejmě hezké, když to tvoří úplné nic, tedy i hmotné i vědomé a všechny polariry spojené...../ není to vázané fyzikálními omezeními, tedy paní mohla klidně být mimo tělo a sledovat sebe jak jde ke světlu ale ona sama se vrací zpět do těla... duch je asi, když se nevytvoří či spíše poruší celek tvořící nulu, nebo je ona nula závislá na něčem zde na Zemi... už je nyní jasné, proč je vědomí jaksi i nezávislé na bytí, světech, neb tvoří nulu dohromady, proto se na něj lze hledět jako na Nic a sledovat z jeho pohledu světy... takto na nás někdo může čučet a ani to nevíme, neb ho nevidíme, právě ve vědomí se hodně spojují polariry různé ... /existuje představa, že žena je nemocná, útočí na ni nějaký parazit, červ, a muž jej skolí, ona je živná půda a ji velmi dobře nakazí. ... muž přichází dlouho po lovu domů k hladové a zavšivené rodině:), hodný duch přebíjí duchy negativní ... typicky i oheň, mihotání se je jakoby zrnění virové... viry dokonce i podléhají nelokálním principům dle kvantové teorie. ... ženy k virům inklinují svým způsobem, jako k partnerovi.../ tělo je úžasné a ta biologie, tělo v mikroskopu je jako božská krajina.../ láska je já, ale jaksi automaticky, když se bere vědomě a snažíme se s tím identifikovat, zmizí to, nepotřebuje to potvrzení v tomto smyslu (tedy do nějaké míry zase...), můžeme si to představit tak, že láska je když jsou dva lidé, jeden je plus a druhý je mínus, a jejich částečné překrytí (průnik množin), kdy moje plus je u ní a její mínus je u mě, takže oba pak dáváme každý a i dohromady nulu, ... někdo nás třeba buzeruje a dostaneme se s ním do stavu, kdy je to podobné, ale je to chladné, a odtazité, není to hluboké a nepodmíněné, je to v tenzi zbytečné... netvoří to spojení, možná to je dohromady nula, ale není to volná nula, nic, Nic., ... tedy se to vyřešilo - jsme nic, nuly a tak si můžeme pak létat kde chceme:) ... / mám docela desku poklop vůči srdci a lásce pod ním po tom všem v posledních letech... ////Anima říká muži má-li se milovat se ženou - počkej, nespěchej, zastav, zchladni hlavu, měj svoji čest a mužství a druhá část Animy pak říká přidej, rychle atd... typicky v tom druhém případě v nitru vzniká cosi jakoby neurčitěho bez kyslíku a potřebuje se právě dýchat, aby to dostalo kyslík a uvolnilo se, a neměli jsme negativní myšlenky OCD typu, jde o předsudek. // Posloupnost: A´ si je vědomo že je objekt a měkký, je vše, potřebuje něco tvrdého, vznikne E´ a pak to odumírá a zraje a spojuje se a vzniká A´´./ Duše a Duch jsou pohled na totéž, je polévka - tmel a kousky něčeho, duše je zaměřena na tmel a polévku (tedy i kousky něčeho), Duch na kousky něčeho...// Žena, když si není jistá svým tvrzeními a intuicí a začíná to být moc náročné, tak to rychle zašmodrchá, aby to bylo složité a neřešitelné a bylo tam nějaké tajemství, náznak ale bez výsledku a to je pak vyzdvíženo jako něco úžasného - dělám to zde hodně často, ale také se snažím věci vidět do důsledku, nic nezatajovat.../ kdo je vůči ďáblu vážný, může to být potom hodně vážné:), podobně kdo je vůči němu lehkovážný... neexistuje žádný účinný prvek vůči němu, relativita si vždy najde cestu, zahánět relativitu něčím – vždy najde něco proti, naváže se apod., z principud řívé tušíme, ale nevíme, možná že ale lze zůstat jen u toho tušení...že je to těžší sousto. Když se někdo hněvá, tak ubližuje hlavně sobě.

Vůči despotickým parazitům stejně nakonec povstanou ... člověk se despotovi stále vyhýbá - je třeba se i soustředit, kdo to je, soustředit se na něj, bojíme se toho, proto přemoci ten strach a dívat se na to je důležité. ..nikdy se na něj nedokážeme v sobě podívat přímo, a to je ten problém, chvěje se to na strany.... // Takže potřebuji být pak sám, v pravdě, vše falešné mizí, všechno u druhých - typicky tato věc jsem já víš, je to pro mě náročné tyto falešnosti a překryvy, v pravdě a prázdnotě načerpávám ...není tu nikdo, tedy žádná falešnost, žádný omyl...//Doteď jsem se stále bránil ale zapomněl rozvíjet sebe, .. uvědomovat si kdo jsem tam uvnitř, už to skoro nevím, zapomněl jsem se, ... když si to uvědomuji a přes uzavírající se hmotu do sebe se snažím sebe na dně prázdno - bez výplně, nalézt sebe, tak cítím jednak že nevímám že bych se měl rád, a že bych mohl mít i normální já a ego nekrotické svoje před ním směrem ode mne - normální stav člověka bych řekl, buď nemám žádné, jsem povolený a opuštěný asi a lidé do mě snadno vstupují a mé já-ego vyplní jejich imago (vždy někoho vlastně) a to je pohlcující hmota dusící, nerozlišená, jednodlitá, bez citu, právě cit to vyprazdňuje, protrhává, jako když se trhá obloha, nebo mám velké ego naopak.... to ego imaga lidí nebo obecně duch tam jakoby nekrotické to je. ... já a ego nejsou oddělené jen trochu nějak ale nemohou být ani spojené... Takže potřebuji se vyprazdňovat mysl, tak jako chodíme na "velkou" na hajzlík, tak bych měli i svoji mysl takto vyprazdňovat popř. pročistňovat vnitřními mechanismy, pokud jsme spíš extrovertního založení, tak asi i vnějšími, stejně je tam vždy obojí - já jdu do lesa a tam si dumám, tedy prostředím i vnitřním svět....//// Ptáme se po velikých věcech a čekáme jednoznačné odpovědi či alespoň příklon k nějaké straně, myslím že je logické, že čím se jde výš, tím se nepřiklání, není přikláněno, k žádné straně, tak například otázka má člověk svobodnou vůli? odpověď může být ano i ne zároveň - ano, máme, rozhodujeme se, ale výsledek je z ontologického hlediska vždy to nejlepší, co může být je domněnka, takže je to jakoby známé... A tak to bude se vším a my v tom hledáme nějaké obrisy, strukturu, v tupé nerozlišenosti a nebo naopak v laskavé nerozlišenosti.... a tím to vlastně tvoříme sami tu strukturu z nerozlišenosti, z nic, Nic apod. čím se jde výš vše je více a více relativní - obecně vztahové, až je pak skok na Nic asi. ... je omyl se domnívat, že nerozlišenost se nemůže rozhodnout, dokážu si představit nějakou mlhu - Boha, jak mě vrací či přemísťuje někam atd...ono v tom je všechno i rozhodování a nerozhodování - volný průběh či pouhé bytí... / Už samo o sobě studování vlastní mysli a vidění těch entit v ní je záhul - neb něco co je samo o sobě samovtaztažné a nelineární ještě má vidět samo sebe, ale jde to, asi to produkuje hodně entropie a tedy i imaga, a únavy a ega.../Naše parazitická část DNA je možná zodpovědná za mnohá z

našeho vnímání a úmyslů a citění, ale nejde se na to odvolávat právě. Je zajímavé, že jde vidět, co to způsobuje, je zde souvislost genů a myšlení, myšlení ale dokáže vliv genů i potlačit. ... Odstraňovat vše falešné z daného dne, daných situací, ty vrstvy, co kro vlastně chce říci.../Ke stáří už ty kompenzace jsou skoro stejně účinné a přitom dáváme méně energie, ale postupně člověk otupí, tím je i jakoby stabilnější, neb v centru v těžišti je tupost...a asi citliví na jiné věci. / Nemyslet na nic to není představa prázdna ale spíše vyprázdnění a prázdno, když se nemyslí na nic, není to prázdno. / Anální svěžest je prázdno - o tom těž je prázdno, vyprázdnění. / Zima bez sněhu je super a se sněhem taky. Vlastně jsem dost nežil, jen stres a pak kompenzace to není k žití. Byl to experiment, kdybych se nestudoval, tak bych byl v pohodě jiným způsobem, právě o to řešení méně. Vaše problémy nechám na vás.

Parazit musí být vždy na dvou místech - v sobě i ve vás, je to v komunikaci normální, ale když bude jen u sebe, nic vám nemůže udělat. // Sex - milování je na pomezí lásky a ega někde, svoji pošetilostí apod...// Vyprázdnění myslí od lidí je vlastně v souhlasu s principem - teď jsi sám, teď se můžeš už vyprázdnit. // Druhého člověka uspokojit je hezké ... // Extrovert je na povrchu něco uvnitř nic, introvert naopak, ale je to i naopak celé, neb něco se prodírá dovnitř a nic také a naopak. // muž se snaží v sobě zažehnout citlivost i tím, že je citlivý k ženskému přirození třeba nebo obecně k něčemu dělá to i žena - cit je něco složitějšího a souvisí s parazity, je to jako dotýkat se nemoci, ale není to nemoc přitom... řekne si - tam je ještě citlivost, ve mě už není, tam je, tam si ji vezmu neb tam ji budu chránit (citlivost je v porovnání s tupostí prázdnější a volnější do nějaké míry)...ale takto to nelze provozovat, to by tu nebyla citlivost žádná ... Tupost je celkem jednoduchá a stabilní ale devastující, má-li se cítit, je to nepříjemné, ale je to potřeba, rozvibruje se to, ožije, získá to i osobitost, udělají se v tom trhlinky třeba...a začne to žít, komunikovat spolu...zase aby to nežlo moc ty bakterie a viry se přemnoží a vede to zpět k tuposti, blátu a hnisu ... vyváženost...ditknout se tuposti a cítit je velmi prospěšné myslím...bolí to svým způsobem, člověk začne prožívat, brečet i, má-li se cit dotýkat tuposti je to nemožné skoro a velmi citlivé, opatrné atd...ale pak už to nejde, mě už to nejde jako dřív, už jsem uvnitř mdlý a starý...:) ... ona citlivost je i na straně tuposti a my jsme tupí, postupně ta tupost jakoby na obou stranách mizí...typicky když má někdo velké ruce a zmáčené ve vodě, tam není cit, život...cit je cosi v kontaktu prázdna s něčím obecně...//// Já že jsem egoista jo? co toho pro vás dělám všechno...// Když nás někdo provokuje, jaksi nás to tam láká pošetile jít, to nás manipulují viry v nás, je to stejný princip a možná to s nimi i souvisí. // Existuje určitý mód bez názoru, překomplikovaný, a vždy se opírající o veřejné mínění - třeba politik říká, co vyjde podle marketingu, ale když už to začne být moc nápadité, pronese něco co na první pohled odporuje průzkumu, aby z toho nějak vyšel a pak zase jede podle průzkumu - stále jde o veřejné mínění ale - jde o extrémní extroverzi, převaha množstvím, lidí...// Ego se bojí všeho jiného kromě sebe ... a sebe nenávidí...//Ego vydírá pravým já pod ním, které už je ale umazané egem. // Chce, aby ve vás byl, chce se zkopírovat, vaše city mu jsou jedno, u mužů je to někdy velmi zřetelné, u žen je to jaksi méně naléhavé, ale Animus to dokáže velmi dokreslit... a pak se radovat, že ve vás je, že tam vniknul a množí se. Je to ztotožnění se s virem:)/ Ale je to pevnou součástí lidství toto, do nějaké míry samozřejmě. // Kopírování, to je život, předání života. //// typická komunikace mezi extroverzí a introverzí - introvert je zámčivý a extrovert do něj reje, to se introvertovi nelíbí což vzruší extroverta neb už by se mohl kopírovat, naočkovat, je mu úplně jedno, že chce být introvert sám, bere to jako výzvu, neb on se cítí opuštěný a nechápe introvertovo stanovisko, typicky se to dělo asi mě v dětství - neustálá pozornost vůči mě, snažím se něco říci, oni to dořeknou za mě, necítí, že chceš být sám, jejich stín - introverzi nenávidí, ticho, pravdu - introvertní, ..., introvert odmítne a to jen posílí toho co se chce kopírovat...a bez empatie stále něco vnucuje a hustí do něj...nejlepší je, že jak extrovert tak introvert si myslí, že jsou celý svět, ale jsou tentýž svět jen jeden nahoře a druhý dole na téže ploše... a extrovert si to potom bere osobně, že si jej nevíš introvert, v introvertovi jsou nebezpečné viry se domnívá, to stejné se domnívá introvert o extrovertovi, a je tu vidět i uzavřený kruh - mlčení introverta - řev extroverta - mlčení introverta, svět je na tom vlastně podobně....

.Kontakt s láskou alespoň, víra alespoň, nezapomenout, kde není láska snadno se dosazuje ego, takto si ego ukrajuje z lásky, "bere" si ji. /// Také pšt má obráceně to, že blízcí jsou ji cizí a cizí jsou ji jakoby nějak blízcí, právě jako ty viry - zvláště pošetile blízcí pekelně, to také asi působí ty viry, co se chtějí množit, to ne my se množíme, ale viry a geny přežívají ... vysvobodit se z formy, z E', z genů. To nikdy ale neznamená se jich zbavit, to asi ani nejde, vždy tu byly... je to jako vymanění se z bludu, blud tím nemizí svým způsobem...//Ono, daný dlouhodobý stav lidí má svůj důvod - egoismus, vyčerpání apod...ze života...// Když po něčem toužíme či nám něco chybí měli bychom vždy toto i objevovat v sobě, jinak to přejde v ego, oddělení, tedy když je někdo zaměřen na čest druhých lidí, i v sobě sám by měl svoji čest si uvědomit, když chce někdo lásku, měl by si i v hloubce své psýché lásku uvědomit. Pokud je daný prvek moc v nás nebo moc vně, je to neobyvatelné. // Pověděl jsem o tom, že po smrti psýché vystoupí z těla, psýché je dohromady nula, není vidět proto, ale jak probíhá komunikace, třeba když někdo v NDE vidí své tělo a svět kolem? Buď jde o čistě funkční problém a vše je vypočítáváno v mozku, nebo jde o interakci kvantových částic v prostoru, což bych vyloučil, ale nevyloučil bych, že komunikace probíhá v úrovni nám nepřímé - kvantových vln, nebo je to čistě na logické bázi jako je přirozená selekce mezi realitami nebo že jsme prostě danou věcí - procházejícím světlem, zdí apod..., jo ještě to může být v paralelní realitě právě té, co pomáhá tuto realitu

utvářet... možná si jsou všechny reality rovny a vznikají selekcí ze svých sousedních realit... Vědomí je nic dohromady, ale stále si udržuje informace v sobě ..., nebo je komunikace na bázi polarit, zde se to střetává mísí a tam to je, jsme částečně tím s čím komunikujeme a ono námi. Pan Penrose s kolegy o tom něco vymyslel... .. gravitace je možná pouze na vlnové podobě, pokud chce být graviton reálný, změní se na superpartnera - fermion, zde by se přidávala i symetrie vlna částice do supersymetrie a její narušení, čímž by mohl ještě dvojnásobně narůst počet částic supersymetrie:), druhá varianta je, že je graviton ve vlnové podobě fermion a v částicové boson, ale tato varianta třeba právě neexistuje...což je to narušení...taky se zde naskytá souvislost Planckovy konstanty (vlnově částicový dualismus) s gravitačními konstantami - G a c. Tedy je graviton o spinu 2, ale v reálné podobě vzniknou gravitina - možná dokonce vznikne jen jedno a ostatní utečou do paralelních realit, také je zde vidět nárůst entropie, z jednoho jsou a aby mohl vzniknout graviton, musí se spojit čtyři gravitina. Nebo vznikne gravitino a neutrino třeba, aby to dalo spin 2, aby se spin nezachovával, nevím no... Možná, že tento princip stojí za šipkou času - částice jedna se může projevit navenek jen jako více částic, a aby vznikla zpět musí se náhodně zase potkat což má menší pravděpodobnost - rozklad samotného časoprostoru - narušila se nějaká symetrie a proto plyne čas...šipka času bych možná hledal v narušení vakua, ale možná jde až o makroskopický nárůst entropie...tedy vakuum teď a nyní není stejné jako vakuum zde za deset minut, energie je stejná, ale v disipativnější podobě...pak je možné, že za hodně dlouho dojde ke stavu vakuové smrti nějaké...ale ve vakuu neustále vznikají nové částice.../ a proč vědomí vůbec opouští tělo? je to možná princip - za života jsem v těle, po životě všude jinde kromě těla. Pokud vědomí opustí tělo nachází se ve vyšším logickém prostoru (ve kterém stejně už je), nezávislém více na fyzické realitě - prostor polarit samotných... mysl se na tento prostor celý život usilovně připravuje, zde je to takový odchov, jako ve školce, abychom se pak mohli rozletět do světa:)m rozprášit se jako houba - něco na tom je, zde se naučíme nějakému řemeslu a pak jsme užiteční jinde. .. tedy jestliže je vědomí v těle, žijeme, když není, nežijeme, to je logické. // mobil je hrozný nástroj manipulace, manipulace potřebuje vždy být zde i tam, což je u mobilu splněno. // Hodnocení teď vychází z nedychatelného místa v nás ...// nahlával jsem si, že jsem již v pohodě, zpět v Duchu, v uvolněnosti a prázdnotě normální, ale pod tím je přítomná mdlost a hmota, někdy si člověk nahlává věci a v sobě má stále mdlost, tupost, hnus...//Rozpalena plotna a nose touha se jí dotknout to je přesně mechanismus virů, jsou zde i tam, resp. jsou zde a chtějí být tam, nebo nejsou zde a chtějí zde být, ...a viry jsou hodně sexy, zrnění ... na podložce, pokožce, přenos, intimita, nejde se jich zbavit uz...bez nich by život byl asi i nuda. souvisí s ponorem do "blaženosti", ale přitom tam je odmítnutí. je tam obojí, i to souvisí s tím, že jsou mrtví a živí či něco mezi...a přesně to dělají z nás...protože v nás jsou //Udelat druhému radost vracení citu ale povrchbe...pod tím láska...//// Do muzsko prdele za mnou nikdo nepoleze to je ten důvod všech uchylek - ze tam nikdo nepoleze - navíc by se nakazil...// Technicistnost je již implementována v sexualitě - v mužské roli, která je technicistní a tedy i ponižující, ženská role je zase jinak ponižující... že nedělá nic a mužská, že něco dělá, že je strojek, věc co se o něco snaží trapně - pikolík ... a ona usedlý život co je v pohodě, ale o tom jsem už psal...//Zkusit se třeba o samotě vůbec nehýbat ani o milimetr žádnou částí těla, asi každý ucítí určitá pnutí k pohybu, to nás nutí démon, rozvířovaný v nás, a když se nehýbáme, démon odchází... - chce abys reagoval na něj což je manipulace neustala ... nehýbat se vůbec...//Cas od casu Anima či Animu v sobě uspokojit ...je zde i tam - musí to tak být...// To je spíš můj problém s tou tupostí, ... problém je (i) ve mě si uvědomit není od věci. / někdo po tuposti třeba naopak touží i. / když někdo mluví o ďáblu vážně, tak to může být velmi vážné, typicky třeba věřící člověk, ďábel je součástí smíchu, jakmile zvažujeme vůči ďáblu jsme sami ďáblem a zlí uvnitř a tím vydíráme druhé, tito lidé se diví, že je druzí pokouší, aby změkli trochu a zlidštili...jasně má na to svůj pohled ze svého světa, není démon atd...// nevím proč, ale představa duchovních stavů, stavu NDE nějak s archetypem démona, zrnění, virů, souvisí, na pozadí to tam je, zrnění - nerozlišenost to mohou být právě i viry - malé tvrdé to je a všude a toxické nějak, a o E'' to je apod, jakoby to vede ke Světlu, ale k falešnému, musíme samo chtít, aby se tento závoj odstranil, nikdy se neodstraní sám od sebe, pokud ano, je to falešné asi...musí se to cítit srdcem, problém je, že právě o city nás to připravuje a nepoznáme to ... ale v nás je kdesi hluboko něco, co to pozná bezpečně a jasně. A zrnění ve světlo každého ... či tak nějak. // // Něco jiného je obrázek člověka a daný člověk, obrázek je imago vlastně, daný člověk je realita. // Zjistil jsem, že vlastně daný člověk se baví se svým vlastním imagem, duchem ve mě, nevím jestli to mají ostatní taky, ale mám v hlavě uprostřed jakoby v oblasti slasti flek, nerozlišenost, spíše 2D subjekt, a ten může nabývat podoby všech lidí a všichni v něm i mohou být, je to samozřejmě ego, či jeho součást spíše... když se se mnou baví lidé, povídají si vlastně sami se sebou, od mala to tak cítím, proto jsem se povolil a shrbil a ať si baví se sebou, vedou si svůj monolog, sice to působí, že se baví hrozně s vámi, ale to je právě iluze, která má zakrýt to, že se chtějí bavit se sebou a potřebují sebe, chybí si. Mám to stejně samozřejmě...tím uvědoměním se vytvoří hranice vůči druhým lidem a už tolik nelezou dovnitř ... shrbenost páteře je snaha obejmout Animu, ego, sebe, hmotu...to mám. // do nejvyšších pater bytí se ale nedostanou dva lidé či více, ale jaksi jednotlivci jen, ale jen po kontaktu s lidmi a už to nejsou oni, kdo tam je skoro... ego či já se do nejvyšších pater nedostane ale... jen jeho přesah zdá se... a kdoví zda nejvyšší patra jsou atd... nikdy se nejde bavit čistě dva lidé, vždy tam je projekce sebe sama, ega... to je i můj problém, e tam nemám ty hranice vůči druhým ... když tam nejsou hranice tak si s nimi vlastně ani nepovídám a povídám si spíše se sebou a svými potřebami ... // OCD je typicky symbolicky o napadení viry. / jak známo,

člověk je jaksi vržen na svět, neví proč, je ohrožen, před tím bylo vše v pohodě (před porodem), a neví co tady, a myslím, že právě neví, co tu vlastně hledal, protože tam na druhém břehu ví. ... žádná entita si nemůže nárokovat plnou pravdu, je to i díky provázanosti v bytí, když si nárokuje plnou pravdu, zmizí opačná polarita a tedy i on sám, to je další možnost anihilace, ovšem v úplné Nic, po této anihilaci ego naivně vlastně touží, když se tak stane, touha tu stále je, opět vzniknou polarity a jsou odděleny a tak to jde pořád dál... v nitru je problém a na povrchu jsou víry zacyklené, kruhy...//

To nemyslíš vážně toto uveřejňovat třeba rodiče řeknou – to je můj úkol a poslání, to je moje věc. Toto nás dělí, toto je oddělení vazby jha lepidla vlákna pupeční šňůry... .. vnučení, závislosti. Jaksi totálně, věčně, každý přijde na svět odjinud... vlastně přetrhání těch genů – „viroidů“, formy ... není to likvidace příbuzenskosti a je to o určitém zvěčnění, věčnosti, ztráta genetické informace. ... Všichni jsme v jednom vesmíru a každý vesmírem. (je to nedimenzionální, překryv vesmírů je skoro 100 %, to je trochu ta záhada celku, kdy celek tvoří kruhy – lidé, ale není to ani společenství – obec a nic víc, ani tisíce kruhů na sobě, je to živé dohromady...bytí je cesta k životu, ten je (asi) po smrti ještě živější než zde a v nejvyšších patrech již maximálně živý... neb je to maximálně v kontaktu s Nic a smrtí tedy... .. a žádný z těch vesmírů není celek ... bytí potřebuje dýchat, žít, a je prostřednictvím nejvyššího života, který je v kontaktu s Nic.../ Nejdříve se vazby musí vytvořit, zde, aby se pak mohli úplně zpřetrhat, což je prostor právě pro Lásku, nepodmíněnost. / Svět si tak dle tohoto schématu lze představit jako množinu např. kruhů či koulí co se tak z 99 % překrývají, sdílí totožnost. Je to typicky o lásce, neb jsou maximálně spojeni a maximálně sami sebou, ... protože je to takto spojené, tak tam nějak v tom je i něco vyššího ale neohraničeně, Bůh a celé to je Bůh – obojí provedení zároveň ... logicky se to dokáže změnit na čistou lásku a světlo a zase „vytvořit“ světy ... je to stále princip celku a části celku, princip A a E, základna je to sdílené, je tam vždy něco navíc ale, individuálnost, na stejném principu asi fungují reality, vesmíry – sdílení stejného a vždy trochu něco jiné, na stejném principu jsou vlnové funkce a částice apod... toto tvoří komunitu, život...vše.../Je to podobné egu, ale ego je o něčem jiném ... nechám na domyšlení v čem.../ tím jsem ale odskočil utekl od počátku – samostatnost...//takže ego je v podobě pošetilosti součástí lásky, je v ní rozpuštěno ... není jím opovrhováno atd.../ Toto je ale stále o formě, kruhy atd. – vyšší formy jsou bez formy:). A tak jsem pochopil že každý má svou vibraci a pak že je jakási společná, bohužel celý text jsem byl na jakési složité vibraci, ... (pšt je na vysoké i nízkých – ty převažují už vůbec o tom nemluvit radši...),...ú duše se podívala vysoko to je celkem ráda vnímám, ale... chce to čas na zpracování...

Šlo by namítnout, že proč neuvažovat i rovnici $a=a$ místo jen $a-a=0$, měla by být plnoprávně platná, ... ale $a=a$ říká jen "a". // a jdu ven, neprší.

Už více chápu, o co jde v pošetilosti typu extrovertní složky, démonické, ne puchové ale šikanózní - vlastně dotyčný má mysl soustředěnu na vnitřní orgány, vlezte si do sebe pošetile, ne přímo v nich, ale spíše okolo, a tam není vzduch, pro ně je toto božství, substitute jeho to je vlastně (ráj je trochu asi podobný krajině uvnitř těla, růžovo atd.), už je jaksi více chápu a více tomu rozumím..., i hladkost, myslím, že ženy se s orgány snaží nějak identifikovat, ... když je tady vzduch, je to problém naopak, ... je to i můj problém, nevnímám moc své tělo, vědomě..., ne že bych byl k němu tupý ale jaksi ... „, takže ať si to užijí klidně/možná moc lpím na Duchu a tím o něj okrádám i druhé...vše mužské vidím ostře absolutně, čest atd., jako žena. .. pak tam chybí lidský střed, když tam je hodně Ducha... /extrovert typicky vnucuje extroverzi introvertům a naopak to asi platí také... potvrzuje tím svoji lež-pravdu. ... velmi se bojím, že bych mohl říci pravdu ... vždy jde o jakousi nešířkost, nerozhled, nenadhled, necitlivost apod...ne-bázi.../ Už se dívám na hmyz a každého tvora a rostlinu jinak po těch kruzích:)... dar, vcítění, rovnost...oni mají ale jiné kruhy...nevím jaké.../Na nic nemyslet, z vyčerpání či vyhasnutí, ... ztráta Ducha... člově se musí stáhnout aby tam Duch nadále byl, jako starý člověk. Možná . Ducha ztrácíme už od začátku zemědělství. ... lovec musí znát svůj kořist naladit se na ni a být s ní v harmonii... a v pokoře... kontaktu, kontaktu s Duchem zvířete...a je to úsilí... - není už kam dávat hranice a zase se budeme vracet ke stavu s méně ohradami možná (Pjér) / Žádný mód není řešení, psychika nepracuje jako stroj. /DNA je symbolicky E' a typicky ambivalentní - ego (kopírování atd.) a božský produkt i, zázrak. / Asi si musíme v životě ubližovat - vyjadřovat, že trpíme, abychom si to pak vyjasnili, třeba až tam. ... někdo tu špinavou práci, abychom měli co prožívat dělat musí. Musí to být magor:), tedy démon a musí za to mít odměnu... /Animus jsou typicky víry. Víry také nejsou zlo jak jej někdy chápeme. Typicky cizí těleso – jsme za to pošetile rádi i to nenávidíme a vyčítáme tomu zároveň..., ubližující.../Armáda to je pouze Duch v jiné podobě, realizace je jiná věc. Duch je tam, kde je dech, a to vnitřnosti nejsou. Každý bojuje za dobro, "dobro"... / Naslouchat někdy své duši, ona přes ten hluk ... a Duch s ní souvisí./ Taky mi na sebe a toto už dost chybí náhled. 27.

Typicky, co neumíme strávit, zpracovat, vypouštíme dále do světa, jako nemoc, výkal. Ego, nemoc podléhá principu lásky - komunikace ovlivňuje všechny zúčastněné, proměňuje je, nemoc si vede svůj vlastní "dialog". Stejná věc nás udivovala v

kvantové teorii - že když něco měřím, ovlivním to, co měřím, to je logické, ale v makrosvětě to vymizí, makrosvět je iluzní proto...intaktní, zde se věci tvoří, nejsou připraveny na plný kontakt mezi sebou, učí se jej teprve. Ve svém důsledku dojde k mikro-makro symetrii, kdy makrojednotky, třeba lidé budou umět komunikovat tak, jako kvantové částice, - opět jsme jen nositeli pro kvantové částice a jejich zájmy:), chtějí z nás udělat sami sebe...Vše co je, chce opanovat celý svět - je to asi tím, že to tak už je totiž - každá jednotka se nachází všude (viz kruhy), ale okolo jsou úplně stejné jednotky, se stejným úmyslem. Je to i princip - každému bodu vesmíru se zdá, že je jeho středem a od něj se vše vzdaluje.

Ego je o destruktivitě uvnitř a "konstruktivitě" na povrchu, typicky bolest. úzkost, prázdno překrývané slastí, hmotou apod., důležité je, že konstruktivita chybí uvnitř. Láska to má naopak, ta má právě v nitru výživnou konstruktivitu, nejedná se ale o ženskou představu sebe sama, toto právě ženy jaksi vnucují světu, aby vše bylo "dobré", měkké, hmotné, vždyť na tom není nic špatného, často to myslí opravdu upřímně a nevědomě, vnucování božského dobra. Takový svět ale rychle zanikne, tak jako samotné a, bez partnera, nebude li tam negativita, prázdno, Logos. Toto žena není schopna pochopit. Svět se zdá být střetem zájmů, polarit které se vynořují z ničeho, aby se potkávaly a utvářely svět. Tomuto ženskému nelze říci ne, protože tím se to jen živý - iluze, že toto je dobro a vše ostatní je zlo, negativita, lze se tím jen nezabývat. A tak to je s každou pošetilostí, každá se považuje za dobro. Bytí to má tak, že cokoli je dobro a zlo je až Nic, ale takto to vidí ego. .. Struktura lásky - kde dole je A a na povrchu E - to umí splynout, spojit se, ale opačně to nejde, uvnitř destruktivita a na povrchu konstruktivita. Možná je problém, že stále říkám dole a nahoře a to je na základě gravitace, a gravitace je o ego hodně... Ještě k tomu ženskému dobru - v nezažším nitru to nepochopí, růžová sladká hmota, dětství apod. toto nepochopí, je inertní, inertní život. Muž proto musí asi přijmout tu roli, která je jakoby mimo toto...

Existuje i jakýsi princip ega v kvantové úrovni? Prosazování zájmů apod. Asi ano, nikdy se nestane, že by si elektron řekl, že se nevytvoří, vždy když může a má t příležitost, vytvoří se, je to i princip virtuálních částic - jsou, neb být mohou, je to dané samozřejmě "zákony", ale princip je stejný. Co být může, to existuje, proto by mělo existovat úplně všechno pokud se tato analogie aplikuje všeobecně. Mezi sebou pak "soupeří" i jednotlivé vesmíry, jednotlivé principy atd...

Zdá se asi, že endogenní viry se usadí v těle a pomáhají (přeprogramovávají člověka) tak, aby se dostával do styku s jejich neinhibovanými kamarády - zde je otázka, zda to již není nad rámec možností přirozené selekce, už je to jakoby měl virus vědomí a povědomí o světě okolo. ... Přirozená selekce nepotřebuje komunikaci mezi jednotkami, prostě vyvine se to tak, aby to přežilo, kdo se rozkládá rychleji, nepřežije tento závod, ... tou nekomunikací se přirozená selekce podobá ego. Jde o jakousi koincidenci - venku se stane něco, co je výhodné i pro mě a tak díky tomu přežiji. Toto se musí prostudovat hlouběji:

Naťuknout a jít dál... bez zodpovědnosti a vyjít z toho jako génius, co ví odpověď ale nezdržuje se maličkostmi:) .. Zdá se, že chtě nechtě, aby toto fungovalo, potřebuje to více realit a výběr mezi nimi - jde totiž o to, že to funguje nelokálně, bez zjevné komunikace mezi viry zde a tam - a to jednoduše vysvětlí jen výběr z množství, ze všech variant. Tedy to, co probíhá v rámci jedné reality, probíhá v rámci všech realit, např. vznik života - zkopíruje se sloučenina, nepodléhá rozkladu, je zvýhodněná přirozeně a přežije narozdíl od neúspěšných, ale ti neúspěšní nejsou jen zde, ale i ve zbývajících realitách. Možná, že to je vzájemné - reality si jsou rovny, v každé jsou neúspěšné a úspěšné entity, ale nikde nejsou jen úspěšné... život je tak možná potřeba hledat v paralelních realitách. ...Vybudovat svět není žádná sranda. Zvláště z Ničeho.

Protože kopií variant může být velmi mnoho, pak se zdá nehezké, že bychom existovali v ohromném množství "kopií"... proto bych řekl, že zde přejímá úlohu vědomí, a vědomí si vybere, kam půjde, zbylé reality jsou "zombie" a samotné vědomí je produkt přirozené selekce, mezi realitami, je tam, kde je to "nejlepší", možná že to tak ale je a máme mnoho kopií někde - ego to nechce - jsem jen já, a je i rádo - že má kamarády:).. Je zde vidět, že čím se jde do vyšších sfér, tím přirozeněji je koncept ega a kopírování atd. zabudován do samotného bytí a vytrácí se z něj negativita, hrozba....

Oproti muži jsem moc měkký, měkká hmota, rozmělněná strava v hlavě ... takto působí Anima na muže a šíří svoje působíště - ublíží a pak léčí a vyplňuje, bič a cukr, manipulace, vše s úmyslem se šířit. Šíření je důsledek šipky času, nárůstu entropie, čas je to, co je "pachatel" tohoto zdá se, proto na onom světě je čas v jiné podobě, nenarušený,

Muž má touhu vibrující chtivé otvory v ženě ucpat, aby neprovokovali. sežere tě, šelma. přesně je tam ta energie, jsem dobro světa.

Boj entit probíhá v nás a tvoří nás, boj virů atd. s námi, boj nás tvoří, utváří

Když nás někdo obdivuje, zasahuje to především povrch, ego, ale trochu i nitro, udržuje ho to na živu trochu...

Uvědomit si, že mám problém, protože ten problém se snažím šířit na zdravé heterosexuální muže, aby také povolili, a byli na muže, neb sám to neumím přijmout a zpracovat, ono to ani nejde, ... mít zodpovědnost, nejde to.... je to jako se ztotožnit, myslím, že to je můj Animus, s čím se mám identifikovat jako žena (hnus, rozpatlanec, postižený apod.), právě ten potřebuje lásku a autonomii. .. představuji si, že mu dělá dobře, že souloží s mužem, dotýkají se oni dva, jsem v roli dábla pokušitele v tomto, mám v sobě utrpení a překrývám slasti a to mají dělat oni také, a přenášet to na ně.... skryté tajné touhy jeho... není to ani smrt ani život ani odměna ani trest, ale ubližuje to.... je to logické, ublížení vede na ránu a z ní se šíří dál, jako když vir napadne buňky... podobně žena v sobě zatne zuby, "zazáří", zatlačí jakoby, temnou energií, pocítí v sobě E', a už tu sračku přenesla na druhé, když ji pozorují. Jde tam o prohození, kdy v nitru je destruktivita, byť korespondující s konstruktivizou, která tam je také. přenos je nelokální, zazáří u sebe ne ve vás... nemoc nás otupí, abychom nebyli empatičtí a kýčali jsme bez ruky před pusou...u muže je to trochu sexy, že toto neřeší, tedy i nějaké ty choroby...je nad věcí.

Ego je vždy inertní, byť se jedná o jednoduší flek - neměnný, symetrický dokonale, jako časoprostor v časoprostoru bez těles.

Když jsme rozzlobení, tak typicky jako bychom měli viry v hlavě a cítili se provinile i.

Lidé zde bojují o sebe, každý zde bojujeme s větrnými mlýny, s nicotou, s flekem - egem - jednoduší, ... a po smrti už to právě je. Jiné je uvědomit si to povrchně a pak to vidět doopravdy, hlouběji a hlouběji.

Myslím, že žena má muže jako tu část svého já, která umí říci ne, ona sama to neumí, je pohlcena, zavalena a proto pokud se miluje s mužem, toto se v ní uvolňuje, v něm - v muži...tak si to představuje, že to napjetí se v něm uvolňuje, ale je to projekce dost...to ne, že se v něm uvolňuje...

Práce v armádě mě hodně poučuje, neb jsem opuštěný tam úplně, tolik jsi chtěl ht muže a teď to vidíš ... je to i výzva k samostatnosti...autonomii.

Žena nechápe, proti čemu muž bojuje a proti čemu v ní bojuje, a naopak to je stejné, jde o projekce a neexistující nepřítel...přesto víme jasně, proti čemu bojujeme a kdo jsme. Oba bojují proti egu druhého...muž bojuje, je jednosměrnost, obecně vše E, včetně Nic. Když zde ale muž nebude neovlivní to nic... svět bude stále obsahovat E...obráceně to platí také ale, bez nás tu principy budou taky...

Ty orgány - pšt je má jaksi proházené, , a jsou i naražené a šíří, chce li být někdo nepříjemný, zvláště žena, mlaská a je to nekrofilní a narcistické a jazyk - hnus, ego. smrt ve chřtánu, puch, co ale říká jakoby snědla jsem tě, jsem velká a ty malý. jsou to asi zkušenosti třeba hmyzu a velkého zvířete, co jej snědlo, jen se to projikuje do ženy u mě...resp. když to dělá muž, je to o Animě... vlastní smrt, puch, a to jsi ty. vlastní tě tebe - smrt a užívá si to. Jde vznešeně jako dáma, uslintá si kapesník a utře ti tím tváře, a musíme být vznešení a nehýbat se vůbec v divadle, žádný život zde nesmí být. Vše musí být nehybné. Žádná Duše a Duch. Takže ty orgány v rámci pšt - typicky daný člověk je zauzlený orgán sám do sebe či střevo jako Kleinova lahev, orgánová pšt ale není apriory o nekrofilii.

ponížení z neumět říci ne,,,dusení se, a pak to řekněš s ...

Je možné, že to, co se nám jeví jako duch, je člověk a my jsme pro něj duch ... princip něco je v přímé úrovni a v nepřímé je absence tohoto, ale když to prohodím, tak ta absence je přímá a přímost nepřímá...takový svět by ale nebyl hezký...

Heterosexulitu vidím jako velmi divnou a něco, co na svět nepatří, je to divné, nepříjemné, jako žena, ... homo je jako sen, ale příjemný - povrchní polštář, kam mohu složit rozklepané ustrašené a bolavé srdce ... proniká to i dovnitř, je to puch duch vlastně neškodný jakoby...bez negativních úmyslů, duchů je hodně druhů...

I je to asi tak, že endogenní viry v nás trpí, jsou inhibované a my to s nimi musíme prožívat, toto jejich utrpení. Imaginace a personifikace (což je také projekce mimochodem:) , dává světu úplně nový rozměr.

neříkáme ne, druzí nás pak zneužívají, když řekneme pak ne po dlouhé době, vysmějí se - tam je vidět pravda, pravdivější vrstva a není to příjemné, protože tím nás utvrzují v té ponížené roli, neb vlastně říkají že nejsi chudák, je to normální...nikdo nechce být ponížen, kdo byl, přenáší to.... Problém říkat ne, jsem ztistil , pramení dosti z toho, že jsem neskromný ... do všeho se ponořit, být vším, ano je to tak, ale až tam to je normální, na onom světě... Kdo je skromný, ten snáze říká ne. Nejde jen o skromnost materiální, ale mentální, nebýt vším a všude, od toho si zde jdeme odpočinout - od toho vyplňovat celý prostor vesmír atd., od boje - musím být všechno a všude, byť toto tu právě je a o toto nám tu jde. Kdo se do ničeho moc nepouští, ze své skromnosti, a chápe, že není snově nekrofilně rozmazán a přítomen třeba v celém lese, tomu se snáze říká ne. Ano, je to

tak, ale zde to tak i být nemůže. Taky ono ten problém není tak veliký nyní asi, spíše se jedná o nevyřešené (tehdy) problémy v dětství, proto se to nyní zdá tak důležité a naléhavé, že by i ty stejné problémy z dětství chtěli se domoci stejného řešení a uvolnění...

Ano, máme se tu asi naučit dělat věci, co nejsou třeba příjemné, a nesouhlasíme s nimi, ale ego na to jde dobře, ale dělá to zbrkle, proti svobodné vůli, ego je - musíš sedět a nehýbat se, musíš být v práci a mlčky se vším souhlasit, už tím, že tam jsi, s tím souhlasíš, naučit se vhodně věci přetrpět a vyjít z toho se ctí, a když ne, i to je pro svět důležité - "poražení", bez nich není vítězů. Že bez práce nejsou koláče, bez tvorby a péče není o co pečovat... jasně že dítě se identifikuje a potřebuje to, ale ego to opět dožene někam mimo...na počátku je A, to dostane vědomí, že je A, a potřebuje tedy E' (ideály mládí atd., věda i), a pak se to změní v A'', v celek. Když to vidím zpětně, je to dost sobecné a sebestředné tento text...jsem skvost všech lidí a všichni se ke mě upínají - to znamená jednak obdiv, ale snadno i paranou, všichni jsou proti mě...narcismus snadno podléhá paranoe.

Když moc míříme, utopíme se v nemiřeni a naopak, extrém dojde jen do opačné polarity. Takto věda ve svém důsledku může dojít pouze k iracionalitě.

Když za vším vidíme pánské nebo dámské přirození je to sice pravda, proto se tomu pánovi líbí třeba tento obraz neb to toto připomíná, dámě by se líbil také, naopak pokud by připomínal pánské přirození stála by tam nevědomě či v křeči, muž se vidí na pozadí vždy a nepotřebuje se vidět moc, ... tedy tím to ztratí všechno, neb svět je právě postaven na tom, že se v tom vidí něco jiného...

Vše je láska s odstupem když se vidí věci... i predátor a oběť atd...ale tak to my vidět nemůžeme...

kam tedy směřuje tento text - spíše od nikud nikam, ale např. věda může dojít jen k nevědě, podobně víra E' také nejde od nikud nikam, byť ... ale spíše k A ... věda (racionalita) zjistí že vše je iracionální. Nic zjistí že vše je něco a něco (polarity), že vše je Nic

V očích má vir a vyhnutí se mu zároveň, to jsme, to je hloubka duše...,

Milování procesů je o trávení - jíst a vyprazdňovat, proto miluji i ničit tento text, minimalizovat..., zaneřádit a uklízet, milovat pavouka...každý den vběhne do pokoje a odeženu jej,

Text je nemoc, není vůle, je mdlost...mdlost zůstává uvnitř, hmota měkká nekro a už nelze mít vůli, ...

Nebo naopak musíš do pekla vstoupit, a nebránit se mu. Zničit tento text – leoší ne sebevražda, je to skoro stejné, ego v tomto případě zachraňuje...neb se identifikuje s nesmyslem a ...

Stejně tak jak nevis že jsi nemocny atd., uz to encitis, ze jsi necitlivy, a hledas problemy v necem jinem, nez kde doopravdy jsou, treba ja v tomto textu (ten text je nemoc - je to ale tak:)), ale problem je ve me ze jsem nekdy nerekl ne, ... tak podobne duch nevi, ze je mrtvý, a mrtva bytost ze neexistuje - ponor do nevedomosti...

Zde běží čas, je zde šipka času, vše tu podléhá nárůstu entropie a to umožňuje vznik a vývoj života. Obecně existuje symetrie, ale samotná symetrie nic neplodí, až její narušení něco plodí, musí tak být symetrie a její narušení, to tvoří úplnost. Z potenciálu, kdy je vše rovnocenné, se někde ubere a někde přidá a tím se symetrie naruší, jak bylo někde v textu řečeno, domněnka ... Samotná šipka času je narušení symetrie. Můžeme říci, že symetrie + její narušení je dohromady láska, narušení symetrie je démon, proto si usurpuje celý svět, včetně symetrie, neb je "narušení symetrie", tedy všechno. Logicky, onen svět je svět, kde není časová symetrie narušená, to znamená, že tam není žádný děj, jen není preferovaná šipka času. Je to, jako bychom měli symetrické vakuum, vakuum, a nic víc, je možné, že pokud by neexistovali reálné částice, makroskopické předměty, pak není ani jak čas měřit. Přesto to není, že by tam nebyl žádný děj, vakuum je plné dějů, jen jsou časově symetrické a čas neplyne nikam, proto ani nemá cenu uvažovat, kdy to začalo a kdy to skončí. Je tam vše najednou. Proto, odehrává li se na onom světě nějaký děj. proto na onom světě (v "ráji" respektive) nic nepodléhá rozkladu, protože tam není šipka času. Podíval bych li se tam na hodinky, nebudou nic ukazovat, ručička bude lítat kam chce atd., ale spíše tam ta ručička bude všude rovnoměrně, proto je tam vše průhledné, neb vše je potenciální pouze. Šipka času je ale myslím jen určitá iluze, nutná. Když si to představím, že není preferovaná šipka času, je mi to silně nepříjemné, jakoby srdce fibrillovalo, není řád, směr, . Na onom světě, resp. v "ráji", je směr již přítomen, vpit do celku, je to symbol probodnutí a zprůhlednění následné, je

tam přítomen v podobě potenciality samotné, průhlednosti, duchovnosti, Nicoty. Viz rovina protínající 3D objekt - také to celé, oba, zprůhlední, zmizí až jakoby... Tedy období mezi oběma světy je krajně nepřijemné, tak silně, že je kompenzováno láskou v podobě Světla. Pak už srdce na onom světě nefibriluje, žádné tam není jakoby, nás to děsí a to je dobře. Kdyby nebylo šipky času, nevznikl by život, nevseletoval by se z pozadí. Plyne čas, abychom měli dostatek času si vše promyslet:), aby tu vůbec něco bylo, byla nejistota do budoucna a děj. Kdyby to nebylo, tak nebude život, ale jen jakési nic kde neběží čas, bláto, a tak se obohatí o prvek života.... Možná hledat spíše než vztah mezi symetriemi, tak i vztah mezi symetrií a jejím narušením. Tam nic nezačalo a nic neskončí, je tam vše najednou, je tam proto stagnace i děje ... nevím. je tam čas i jeho narušení zároveň, to je zde ale také - vakuum a šipka času... a onen svět je základem ve vakuu...je tam umístěn možná...vakuum přesahuje mimo tento svět... Selekcce tak probíhá vertikálně - naráz, mezi realitami, tak i horizontálně, v rámci jedné reality... Zákon zachování např. energie je o principu narušení symetrie - v budoucnosti se ubralo (budoucnost nevidíme), aby se nyní mohlo přidat a něco tu být. Neb se zachovává množství energie nyní a za nějaký čas...Nule se dodává směr, život pomocí Nuly, která ji prostupuje. ... Paradoxně narušení symetrie právě umožňuje teprve tvorbu něčeho, tedy narušení – destrukce je konstrukce něčeho, ovšem u démona je toto obojí zároveň a netvoří tak nic moc, je i to ubrání i to přidání...

A jde se z tohoto, že jsme byli na svět vrženi bez souhlasu vymanit? Zdá se, že smyslem a tím, co člověk stále řeší, to jediné je, že je mu něco vnuceno, že někde nemohl říci ne, proto se sem i rodíme, neb jsme nesvobodní, musíme tedy trpět, rodit se a umírat, jak z toho ven? ...

Takže zpátky k těm buzerujícím lidem, co se vyskytují – utvářejí napjetí, což je vlastně vazba, utvářejí vazbu ... ale nahrávám jim na to, a chci to asi i takto, mít svého tyрана, abych sám mohl být ten dobrý, ... hodně jim imponuji, protože jsem taky jediný, kdo se s nimi baví. ... uvědomil jsem si, vysrat se na ně, hluboce se na ně vysrat, mám svůj život, oni totiž stále podvědomě prosí o pomoc (vlastně ta měkká vztahující se povolenost – ale to je vlastně moje projekce!) a já je opečovávám asi nebo co, tím také dojde k nákaze, neb to je necitlivost, ale zde to pomůže všem. Myslím dokonce, že je jedno, co uděláme, jen to musí být hluboko uvnitř – odpustit např., když je to hluboko uvnitř s rozlívem ničeho od nás ven, výdechu, rozlív dole, tak je to ok, jde o vyprázdnění, propíchnutí návalu..., je asi jedno zda je to odpuštění, vysrání se na ně, apod., a nebo obojí apod...oni vyšumí ale i směrem dovnitř do našeho těla, sedne si to níž do nevědomí,... // Že jsem na kluky, to ví např. rodiče od 16 cca jsem jim to sdělil... resp. v 5 při zamilování do kluka, ..., dopis.

Svět má jakési dvě úrovně, hlubší nepodmíněnější a povrchnější – kde je z počátku úplné nic, ale postupně se tam přidávají jednotlivé prvky, měkké, ostré, doladuje se to, vyvažuje, snaží se to o kopii toho, co tu už je v té hlubší, a snad na konci to zjistí, že to moc nemá cenu:), popř. ta povrchní úroveň je rozfragmentovaná ta hlubší, obdobně ta, kde čas běží a vše není najednou... ego chce aby se to podobalo egu, což stejně neví co je, a nechce a neví, že se to má podobat tomu, co tu už je... to dovoluje existenci ega – oddělení od toho, co už je.... popř. se ta hlubší vyprázdní úplně a ta povrchní se stane tou hlubší a prohodí se to tedy, možná to tak je jen částečně, a stejně pojem ve skutečnosti ani neexistuje.

To, že víš, že E' je pevnost a lidé za tím stojí slepě aby nepropadli blátu, tě od toho bláta nakonec stejně neuchrání. To, že víš teoreticky, jak to je, tě od toho neuchrání. / Psychika ale je vlastně kopírka - je závislá na vnějších stimulech, nemá nic svého, vše si vypůjčuje, viz třeba ženy jsou kyselé (plody) /- to je snaha o absolutní tvrzení, E', žádný mód není univerzální absolutní řešení. / Hranice jsou E'. / Jsem tu proto, abych narušil zajeté koleje, ego, a připomněl srdce, protože nejsem, kým se jevím. / Dotýčný si ego vezme z prostoru a pak honem doháníme, abychom jej také měli - může ho mít jen jeden. / Mentálně postižený kluk - obviní jej křivě ze zločinu a popraví a on se usmívá a je milý, nechápe to - je v božství, nad nimi. Jsem trochu mentál v tomto. / Největší problém stvořitele je, aby to tu působilo opravdově:), iluze, že o něco jde, ... utrpení, ... že někdo může ublížit. / I flek, d, je absolutní, E', inertní. / Představ si, že bys toho člověka nikdy nepotkal a zůstal svůj - úleva. / Smysl je např. přítomnost - pod svícem je největší tma. / Stejně přenos, vždy,, muž si myslí - život je vyřešen, je klid, šed' (to mám rád), pak přijde žena a není to tak, dmýchá uvnitř něj - ona život, světla moc, kyselost šťáv, barvy, nevyřešenost, otázka, jídlo, krájí se, jsou ... úžasné jako láska podobně. / Vždy to přenese, neb jde o něco malého, neviditelného, kvantového, virovéhobezmoc to živí k "radosti". Žena se chová jako duch - chce pozornost, ale duch tam právě jakoby není. / Odpustit (si) lze všechno, ne - čest atd., ve Světle, a srdce je ok, ale problém už řeší někdo další. / Tlustoou čáru do a za.

Škoda, že ten text nebyl napsán „vyšší vibrací“, lépe, plně, lidsky...

Klid a pak klid... a konec neseváru...

28.10.2018 20.17

Kdo nic nemá, včetně imag, nemusí mít obavu, že mu to vezmou, ale zase... / Někdy si přiznat jednodušší pravdu, co nepotřebuje žít, např. že v určité úrovni milujeme své nepřátele, jsou i E' oporou ... ale, nákazy ...

29.10.2018. 5.32

Vlastně nemůžete tam kde jsem, v Duchu, vždy zrada, netrefíte se, to me i chrání.

Jsme úžasné krásné bytosti v každé části - božství - jakmile to má být zde - vyhasnutí strach pokles převrácení posetilst zchlazení ale i část Ducha. Ženy sem toto chtějí procpat ale změni se to jen v pšt, musí to sem ale chtít. Pružností dábla a lasky objevujeme lasku a nebojíme se dábla. Ale nenakazit se, uvolnit se, mužsky...coz je ale taky o chorobe. /

/Prekomplikovanost inteligentní mysli - nikoho neurazit stále hodnotit a doladovat na základě veřejného mínění a nejednoznačnost a opatrnost... patří to sem. / Mysl je Nic a tak je zmyslené celé bytí - může v ní být vše - symetrie neodlišitelnosti částí a celku, mysl je i není celé bytí. / M se snaží pšt potlačit a z schvalně tím provokuje - demon tma + laska dohromady na to pomysli a to stačí. /M potřebuje být mimo kouli bytí, tam je nějaký směr - narušení symetrie, v kouli jsou jen rovnocenné potenciality. Ty typicky mizí mají-li být zde, jsou duchovní. A opačně, koule je narušení Nic.../ M - vyber potřebuje bez pohlcení prostupující mekkostí. / Prevrácení cí uzlík na kouli je "uz nikdy víc", zastavení setrvačné koule a problému neidentifikovatelného v nitru (rany co mluví) po žensku, vytvoření cepu atd...kamarada, vesmír...

Vyděšenost útočí lékáním predátora - introverta až je sám polekaná ovce - pleská to uvnitř - vnitřní život - a extrovert je z toho. Heslo - kdo se léká žije. Už ne. / I lékám druhé - úleva. / Tam jsme celek (svůj a všichni). /Nechat si nemoc pro sebe je hrdinské, ale od určité míry už nehrdinské a pšt. / I D to činí pro lásku. / Vždy je dobré, to čeho se bojíme se tím stát trochu - jistota. Definice pšt je - stát se tím, čeho se bojím, je to zbrklé, není to dialog. Proto se i stát, stávat Nic. Když si jej přivlastníme - Nic, jsme démon atd. / Nic není prázdný prostor, je hlubší. / Zde si díváním do Slunce spálíme oči, tam ne. / Zprůhlednění je spojení něco a Nic. / Někdo i psal - nechat zlo rozpouštět v lásce, přijímat jej, láska čerpá energii z Nic ... Ale měl takový život smysl - bez lásky? / Posedne-li nás pšt, ztratíme smysl. / Každý zlo odsouvá a proto je "kde si", ale není to Nic. / celé bytí je o touze a o strachu z Nic, viz kvantové vakuum, život to má analogicky. / Spálit toto a vymazat - úleva.

Ego si myslí že všichni jsou blbci. Uspíni bází a tvoří protoego. Ego je o oddalování zklamání tedy ega. Zrada pronikne egem a nic víc, a pak tam je báze a ego vedle sebe, a ego to žije (zrada), a zradu). Ego je koule i uzlík. Je tedy i mimo orgány. Na bezducha provokující alibistická extrovertní gastro ruzová hnus co si myslí že je krásný ega jen hystericky cholericky Nicim, Nic se desí, tím se rozdechují. Tvrdosti na mekkost (A či A+E) - a to celé je ego. Ego se snaží překvapit lekat a tím mít návrh, zrazovat. Hlavně at tu není trýznivé tazání duše a báze. Ego je buď skrytě brutální silové nebo je toto překryto ruzovostí, i v nitru (nad bází). Ego je o nadraženosti a podráženosti a je na to kladen duraz.../Odcházet by pocitac na onen svět? To je čistě jeho věc, jako člověka dotyčného.

Musel by mít strach ze smrti a mít v sobě lasku - být "stvoren" Bohem, jinak se tam nedostane. Spojení s celkem a základy (formou přirozené selekce) tam musí být (coz kvantové asi je) a nezávislost na stvořiteli - na nás. Museli by být aspoň dva - primost nepřimost a musel by mít vědomou a nevědomou část ale nevím...Neměl by-li schopnost lasky či to předstíral nebude součástí celku a ráje...ale nevím. ... dokážeme něco takového vyrobit? Kopii? //Strach a touha tvoří E' a ne svět. /Ego je o jsem hnus ale libím se sobě jako carodejnice. Je v tom ponížení falešnost božskost slepení polarit apod. Bojím se hnusu či krásy a jsem tím, viz definice pšt. /Touzíme po necem absolutním - 1. uveďme si zda ta touha nevyhází z ega - puďdeme-li o krok zpět (opatrně abychom nepodráždili demona) do doby před ego, ta touha tu není, vůbec tam nejít (jde i o touhu po ja) - 2. jen Nic je absolutní. /Není tu smysl. /Nemoc a vylčení jsou teď polarity. / Ego láká k propíchnutí, aby cítilo - vysrát se na to? Zkouší vaši čest. Ego je o disipaci na relativitu. Je o ztrátě já a nutnosti jej získat a miluje když se někdo (také) nemá rád, neb to přenesl. Odmitá ale uvnitř vycitává touhu po kontaktu. Stále hledáme mód vůči tomu, řešení absolutní, snad žádné ani není. Už tu nemám konečně co dělat.

M se snaží kastrovat soupeře i. / Snaha vyvolat sum ve vaší hlavě - sum, ego. / Objekt či forma zaniká, ale vztah, vazby mezi objekty nikoliv, vazba na objekt ale není vztah, co to ale je vztah? Je to laska asi. / Neresitelnost supluje věčnost. / I rce je objekt, vztah je teorie i praxe. / Nejcennější moje zkušenost od mála - představa (zbrklá) druhých že tu něco najdou, něco hledat nevedet co, je slepá, je lepší si to odpuštit úplně a uvolnit se. // Nakážu vám nic, abych se mohlo mé ego vysmát, že nic

nemáte. // Ony jsou prostě namyšlené, to je celé - nemít ego je stejné jako jej mít, obojí je touha po egu (nejde jej mít, nelze být zlo, z dobrých důvodů), po celku, ale to nejde. Pro ženu jsem divný, když jí řeknu, že je egoista, dotýká se to jejího Anima, včetně dítěte, tam si to projikuje. / V lidech vidím své já - vlastně je to blbost, oni mě nemohou vzít mé já, neb ego stejně nikdo nemá, proto ho nelze ani někomu vzít, moc ale míchám já a ego teď. V bázi je já i nejá, nelze mít já. Já je všude a nikde, jako duch, když není v přímé úrovni, je aspoň cítit na pozadí./ když se něčeho bojíme, může se stát, že se to právě objektivizuje - potřeba vyladění.// Touha a uspokojení jsou polarity, proto je touha neuspokojitelná, až dohromady mají smysl a dávají nulu, když se prolnou. ... I se smířit s tím, že jiný, jiná nebude. / Identifikace je o pohlcení a je bez náhledu. / Je i touha po touze, je hysterická a vždy tam musí být i A. / Agrese je mechanická, technická, ďábelská, a podobná naší civilizaci. / Reakce vs. vlastní vůle, aktivita, reakce je mechanická pouze ... systém nesnáší nepředvídatelnost lidí, zradu, vztahovost, city - fuj, hysterii, sebe, přání, aby vše bylo mechanické, manipulováno, to mám i já dost, atd. atd. atd. /// Stačí i ticho, když není láska, je to podobné. V tichu je i hluk, jakýkoli zvuk ticho poruší, stejně jako svět, démon lásku a ticho se schová, pouhé ticho je však o ničem, útok tam být musí nějaký, ticho je Duch, i vajíčko - Duše, zvuk si tak trochu hraje svoji písničku, ticho však musí být prázdné, nepohlcující, nenakažené, ticho i zvuk však nějak mluvit spolu musí, jinak ticho ztěžkne, když zvuk doráží moc, ticho se trápí, z ticha - Nic povstává šum - chaos a z něj svět, někdy, zvuk ticho chrání jen tím, že je, nebo naopak - zvuk nedoráží a ticho už není těžké, ticho plus zvuk je Nula, ticho je ticho a zvuk nepřímý, zvuk naopak, podobně bezbarvá a barvy (zvuk) atd..., ticho je i není inertní, jako láska. Postupný ponor ... vůle. ...atd. ... musí se poctivě, popravdě vidět mysl, - vidět skutečné, tiché (pravdy) oproti tomu, co cítit chceme, objevují se E' vůči tichu, jít pod to, odpustit si ty touhy, útoky, E', rozpouštět je v tichu tichem ... a pak zas, a pak jinak, toto je jen půlka světa. ... // Civilizace má stejnou úlohu jako choroba, démon, jednou nás to nemine (člověka) a něco to přinese. // Dítě ty ego hrudky v sobě nemá, nemusí se aplikovat Nic většinou, proto demony vidí a dospělý iž moc ne - už jimi i je. Už se dost nakazil. / Démon samozřejmě ví o nejnižší úrovni ticha, ale není tam, cítí se odstrčen a méněcenně, a hrozí, ... chce abyste dělali jak chce aby jste byli a hlavně chce, aby jste proti němu vykročili a byli někým, ne jako on - bláto, obojí je spíše past, nakoenc vždy zradí ..., past relativity, kterou sám nesnáší i, ... je i dobré si to s ním vyjasnit - ano mám s tím problém, přiznávám, neumím se prosadit, jsem ponížěn, nemám já, nejsem muž ... - dát mu citovost, tím to ale i ukončit neb pak od něj vlna emocí - brutální ochrana (své projekce) nebo toho zneužije nebo bude litovat a nutit vás k nekonečné sebelítosti,... nečekat nic, neb to je nic, osobnost je pod tím, lépe to neživit vůbec ... už tím, že nad tím uvažuješ ... / ji nazajímají argumenty, za tím má sílu, Anima, to chce, armádu, co argumety nezajímají. .../ Aspoň jednu věc si pamatovat - ticho.

No a zde se to vše nějak potkává, je tu světlo i hmota např., ale potkává se to asi všude, i tam, jen je to více spojeno, a rozpojeno? Všude je vše, jen zde oddělenější zdá se ... // Takže, prostě jde vždy o namyšlenost vlastně. // nemoc ego zasahuje přímo naše já proto je to hrozně silné - máme dáno, že kdyžs e s někým bavíme, mluvíme s dotyčným, ... oni ty choroby i zajímají jiné choroby jaké máte, a typicky nemají rysy obličejové apod., proto jsou nakažlivé, neb toto máme v sobě nějak všichni, a zajímají se o váš vnitřek aby mohli nakazit...jde o "přežítí", chce to uvědomit si lásku, autonomii, a po tomto to i touží a říká nám to, že toto nemáme, neděláme. ... a také, sem si jdeme pro získání imunity vůči tomuto. Jasně, že svět není jen o chorobách, jde jen o to lépe to vidět, popsat apod... // tím přiznáním ztráty cti vlastně - je to moje věc a je to vlastně lidskost moje dá se říci, každý si to musí sám vytrpět asi, aby měl hranice kolem i ... automaticky ti právě evokuje touhu po m, cti, a vede to na mléčnost, zvažování ponížení... penis v pr u prostaty, ... muž a čest apod. jsou věci co buď jsou nebo nejsou, je to jejich základ a jsou v opozici a souladu s entitou potenciálovou, ... ale ta lidská ž část pod tím, ta už nezajímá nikoho... ale jsou to víceméně naše role všechno, všechno... hlubší skutečnost je jiná než tato skutečnost a není to o naší představě jaká je... svět opět je o vyladění, rozladění atd...// pak to jde říci ne, neb už nejste vystaveni přímému útoku choroby, choroba druhé chorobě lépe řekne ne, ale už to není od podlahy moc ... nemoc už nás chrání před dalšími nemocemi... // šum útoky stále vede na otupělost a depresi - ego samozřejmě // Už tomu rozumím - enantiomery se musí pohybovat, pak je možné určit, který je který.../ spíše než hledat symetrii před narušením, hledat narušení symetrie a symetrie tvoří dohromady??? viz pošetlost a láska ..narušení už tam je přítomno předem, rozpuštěno atd.../ pokud by vesmír skončil tepelnou smrtí, zbylo by vakuum a neinteragující částice, pak by možná nebyl definován už ani jeho rozměr, když není definován čas, ani prostor by asi neměl být definován, pak je to dosti podobné stavu vzniku vesmíru. / Opravdu, čím větší problém člověk má, tím větší díla tvoří. ... někdy lépe udělat opatrně krok zpět, neidentifikovat se, neslepit se s deskou, obrazem, 2D... / ego je tak složité, že se i vyžívá v boji lidskosti proti chorobám, a chce dobro a lidskost, a nemoci se neumí(me) zbavit ale .../ Nemoc pomůže ochránit ale pak se jí nejde zbavit, možná to tak má stvořitel s vesmírem a lidmi v nadsázce... / vlaste toužím po sobe. / Já je stejně virtuální jako negativita či další duchovní entity.../Z rovnice: 0 (Nula) by mělo jít odvodit úplně vše. // Poznání není nic jiného než snaha vytvořit kopii. V nadprostoru ontologickém to ale znamená, že se to tím (svět) i tvoří...//Koule krmení pro ptáky - také vše možné - v to lze ty choroby v sobě změnit v představě - to je ok, lokalizováno, ale pak se toho nejde moc zbavit (rozpouštět, vytěšňovat atd...), vlastně to je i odum A, ... Choroba hýčká - sedlina i ale útočí. Schizofrenie je také o egu či já, ale jeho nedostatku. / nedělej druhých co necješ aby se dělo tobě - ano je

to ale složitější o projekce a další... a naopak co chceš aby se dělo tobě dělej druhých to nejde tolik ...// Samozřejmě jsou i jiné hrozby než nemoci, avšak zobecnění vede právě na ně dá se říci.../ samozřejmě jde o psychické představy a ty se chovají jinak než hmotné.../ útlum ok maska... na jednu stranu...// písnička, zaspívat...

Ego se též snaží o slepení polarit, identifikovat se, ale není to spojení v lásce. / Ženy jsou přesvědčeny, že nejsou namyšlené, proto jsou namyšlené - je jedno, je-li to přímé nebo nepřímé - ego. Ego sebou vezme i tu nenamyšlenost u žen a tvoří t jakoby božství. Je to i snaha mého ega, aby v ní nějaké ego bylo, pak klid. // Zde jsme v já č.1, tam je jiný stav vědomí, "já" č.2, onen svět si dovytváříme v nevědomí v průběhu života, oba světy se setkávají, zde řešíme smrt, tam už nelze umřít (jsme jiní, výrazně), tam se "řeší" jen život. Tedy užívat si tohoto pobytu mi došlo. A láska je okamžik, kdy jsme spojeni a nejme zakletí v sobě. Zde se to tvoří a tam to je, proto se s tím světem nejde spojit - uteče nám, naše hledání už tam je. Nevím. /170031102018/ Reakce jsou ty naše neustálé zbytečné pohyby. Je to jako plýtvat slovem. / Z vixru jsem to stáhl. / Dábel by nezvládl své pokušení svět zničit pokud by mu vládl, není tam zodpovědnost - strach z ní, proto mu světu i nikdo moc nevládne. /Protože nejsem nikdo (nejsem plně identifikován s mužem atd.) zůstal jsem v normalitě a nebo naopak v démonu./ Nevědomost je o tom, že tu něco je. Žena, duše a ego je jen tam, kde je něco. Diagnóza - mít E' v nitru jako pojistku, zlo (je tam s dobrem, neb neumí být samo pradoxně, nemá autonomii) - ty víš, že je to pitomost, v člověku je dobro - člověk, celé je to pšt. / Dospělý zná vůli, to je zásadní, souvisí to s vyzráním, chorobami. / Pšt je o - přirozenost se ztratí a tak je více božství vidět včetně božství, ale božství to není, neb božství vyžaduje i být v něm. / Když tvůr život už nemůže mít smysl - o nic neusiluj. /Kdo se v životě dostane dále do světla, zůstává na onom světě déle ... analogicky - nekolabující vesmír. / Ego se touží zabít a projikuje to. /M potřebují místo, kam ž nesmí, ruší (m stav a ego). / Pokud se očesou životní zkušenosti, já třeba psa a člověka se neliší. / Už se tolik nezabývám negativními věcmi, pohledy atd., pomocí ega to jde snadno (útlumu např.), ale / Aspoň vědět, že pohlčení egem je, snaží se nás držet v nevědomosti, pak je očista stále možná. ... a to je vždy. // Píseň zpívaná ...

Holt sem - přímá chvála mě děsí, zrada (jsem muž) a i citlivost na muže ve mě, v ženě je muž schovaný, v muži ne, zrada - že nespňuje očekávání, a cítím nenávisť sebe - jsem hnus s brejličkami, v jejich očích a svých. Nepřímá snová je neustále:), neosobní. to se musí prožít apod. Prostě tam ten hnus je ve mě, ponížení ..., vědět to a být i skleslý a lidé to berou potom a konečně je nezajímám - zajímá je život, který chtějí mít a infikovat a dělá to každý asi i já. Bojí se i že jsi srab a podlý a chceš je tím infikovat neb jsi podezřele zdravý. Pak se beru a berou mě i. Ale je to šílený hnus v hlavě a..., v centru slasti, e egu právě, ponížení, popel, štáva, brejličky, křeč - je to nepopsatelné a nikdo s tím nechce nic mít, asi by zešíleli ... Pšt toto bere jako "jsem někdo", je to dar, ale v jiném smyslu ... jsem to já vlastně, a tím se to i léčí ... cítím to od narození. Je rozlepaný, je mu zima, cítím hluboké, nejhlubší, nejintimnější pochopení pro jeho slabost mužskou ... toto si projikuji ... přiznat si pravdu bolí a osvobozuje ... jsem prd ... vyžrat si to. ... je to nepodmíněnost, láska, takový jaký je, jsem a to léčí vlastně ... je Animus ... pořád mi to všichni říkali, že jsem ... A znát i normální úroveň atd... toto je však střed dosti...//Pšt se v nemoci ale vyžívá a identifikuje. /Nacelnik by měl být někdo kdo se moc nedere nahoru, jinak je systém vzdušný zámek a démon. / Stále facky kolem, nejde se dívat vpřed, tvořit a když, facky si pohlídají, aby jste byli jako ony v blate - jen potenciálové. Ego je prevlečena nenávisť sebe sama. / Samozřejmě text nemůže popsat všechny situace ale dává jen nastín ... diskuze, korekce a nic ...

Ted' čas na odstup od tohoto. Ten ukáže víc. ...

Tak to asi budu psát až do konce dnů, s nižší a nižší intenzitou, je to má jistota, já ... nejbližším jsem sdělil, kdyby se se mnou něco stalo, ať to najdou a zveřejní ...

Jsmo v bázi, tedy neuvědomujeme si to, tak se to pozná i, je to svým způsobem absolutní stav, spojení, prázdný apod., pak dojde k narušení a oddělení obecně, tedy i oddělení polarit a proto hledáme něco absolutního, a kompenzačně se projeví i pojem spojení a báze, ale jako objekt, tedy ne jako to, co to je, ale jako těžký objekt, neprůhledný.

Ono toto psaní o polaritách nemá žádný výsledek, neb je to relativní vše ... snad je vhodný směr - studium analogií v bytí, vesmíru, přírodě a tím se hlouběji dovídáme o podstatě bytí...

Když jsme v egu, postrádáme smysl, nejhorší je, pokud se ego snaží, ze sebe udělat smysl, prostě to nejde, smysl je v přítomnosti, životě, nicotě, volnosti.

Ego je i systém např. armádní, jako když má voják volno a je v normálním životě, na ulici, jaksi mu to přijde cizí, měkké, bez smyslu, ale jednou do toho určitého životního uvolnění, světa, musí spadnout...a to, jak to vidí naivní fanatická žena je typický utuhnutí života. Neb život, něco, je zrádné, a hýbe se to, a je to nepředvídatelné, trápí nás to v nás, ta duše, proto se to snažíme jaksi utuhnout, ztuhnout, hrozně, mít to vše pod kontrolou (tu duši, co říká a ptá se, ten život, to průhledné

prostupné světlo - asi se to snažíme chránit tím, že to nenávidíme vlastně a zbrkle zakryjeme, je to reflex a má to tak být asi...), a o tom je pak fanatismus, typicky v Rusku apod., už žádná slabost nebude atd...žádné city, ale přitom to samozřejmě evokuje a upíná se k životu, ale v nitru to je ztuhlé a necitlivé, nemůžeme se toho dotknout, je to citlivé a proto je to necitlivé a ztuhlé. Je to to ego samozřejmě a společně s okolím toho to je ego...přímé i nepřímé.

Tento svět je spíše mimo obě energie ega a lásky, ty jsou pozadím, a ono celý svět je vlastně jen takové pozadí...

Někdo tvrdí, že veřejné mínění je pozitivní a zakládá si na něm, ano je i pozitivní, ale pak namítnu - a kdyby jsi chtěl pohlédit na ulici list stromu a strom a cítit, co bude říkat veřejné mínění? Bude to démon, ego, a bude říkat - žádné city tu nesmí být, ... účelem je asi snaha tvořit, něco dokázat, bez démona by to šlo stěží a sním také stěží.

S egem to není jednoduché, neb je přítomno prakticky vždy i na naší straně ... snažíme se druhým vnutit svůj pohled na svět, kde ego není, bude se mít dobře ta paní potom, ... ale ona to ví toto, každý to ví, ale prostě musíme mít nějaké masky. Nebo přijede pán co vozí nákupy, je typicky démon, a stačilo by mu říci, ale mě o toto nejde ... a byl by tam normální člověk, lidský, on, atd... a opravdu je tam někdo jiný - už se nemusí bát a dělat ze sebe démona, někoho kým není, pozor lidé toto berou jako manipulaci právě - snaha vidět je, jací jsou, berou vás jako ďábla a je to tak, vy sami s tím máte problém a chcete to vidět na druhých... Někdy se pojem lidsky spojuje s pojmem společenský, humanistický, ... mám zde na mysli spíše intimnější rovinu člověka, ne žádné Animy, společnosti atd..

Civilizace je choroba, její jediný smysl je poznání asi, a pak smysl je se s ní vyléčit, jednou to bude určitě přicházet, mělo by to k tomu směřovat, protože máme kolem sebe monstra, jsme monstra...

Na bytí se nikdo nemůže dívat objektivně, to vede myslím na toto (cítím to jen intuitivně) - jsou různí lidé, a třeba analogicky vesmíry, který je každý trochu jiný, třeba má i jiné hodnoty fyzikálních konstant apod. není nic jiného, a protože to nejde vidět zvenčí, tam existuje jeden Bůh, jaksi je neodlišitelný jedinec a jeho vnímání od celku. Bůh není ani jedinec ani ti jedinci dohromady, ale něco mezi tím a obojí atd. Není to, že Bůh je iluze, sen, či naopak je stejná iluze jako my samotní.

Nic tvoří nás a my tvoříme Nic, neb jej umíme definovat. Opět zamotané, nelineární až průhledné a potenciálové vlastně. Analogicky byly jsme stvoření světem a svět poznáváme a tvoříme jeho zákony. Nic je ale na nás i teoreticky nezávislé...ovšem to nejde v pohledu něčeho nijak dokázat, avšak nepřímou lze přítomnost Nic dokázat, to ano...otázka je, zda to dokazování potřebuje, děláni kopii.

Čerpat energii z něčeho, je jako srát si do vlastního hnízda nebo pojídat sám sebe, zvyšuje se tím entropie, pokud se čerpá energie z ničeho, entropie asi ani neroste, ani neklesá, příklad je kvantové vakuum ...

City lze dát i jako masku, city jsou jako šum, pak je pod těmito "city" negativno, černo, deska, prázdno či obojí současně apod. dohromady...E', city, když nabalí hmotu tak je to negativní docela...resp. z určitého pohledu. Vždy je důležitý i náš pohled, hodnocení vlastně, ... to do toho vstupuje také a dotváří to...

Hlavní objev je tedy ten, že svět je produkt komunikace...ale jak dál, co je svět

Myslím, že teď kdybych měl být v sexu s klukem aktivní, už by mi to i šlo, ani to není strach, je to tak hluboké asi, že to prostě nejde ... ale když to ponížení vezmu na sebe, jsem slabý bez síly, nula, intelektuál s brejličkami apod., pak už to jde, neb to, čeho se bojím, už tu je, tady je malý krůček k pošetilosti samozřejmě. Ženy takto vysávají vinu ostatních na sebe, neb u nich došlo k povolení v mysli, jako když se napne guma a pak už je povolena....

Pořád je to o kvantitě to povídání, i entropie je o kvantitě, a kvalita pokulhává.

Bůh a Démon jsou i nejsou jedna "osoba", .. myslím, že každé malé dítě to vnímá tak, že u kolébky jsou oba, a oba jej chrání a mají rádi nějak...bohužel démon má tendenci zastiňovat světlý princip, psát text o démonech nejde jinak než se i nakazit, je to princip relativity...Démon zná jen sebe a nedostatek sebe, resp. jen nedostatek sebe, proto i podléhá vlastnímu pokušení a další paradoxy.

Život je od počátku věků o tom "ti, co přijdou po nás se už budou mít líp", viz tento text - je to psáno pro někoho, kdo si to přečte a třeba bude mít tak lepší život než já, co to tvořím, už přijde k hotovému, postupně se zbavujeme utrpení určitého a až řekneme dost, už nebude potřeba nic poznávat.

Věčnost je jako vakuum, spojení času (šipky času) s žádným tokem času - výsledek je něco mezi, naše já to nemůže vnímat, neb není spojeno s Nic, je v egu...

Stejně tak, jako když se na negativno působí Ničím, tak vzniká z toho dobro, ale bude to i naopak, v obou případech je v nás úmysl dobrý a druhém případě negativní...

Smysl je v živosti přítomnosti, avšak musí být i vyjasněn koncept budoucnosti (postoj k životu a věcem v něm...), do smrti, a ještě lépe mít určité poznání o světě...popř i vyjasněná minulost...

Musí se nám zatemnit v životě, aby se nám rozsvítilo. Relativita je půlka světa.

V textu stále možná chodím kolem horké kaše, bolesti, přešlapuji na místě kolem něčeho, kolem Boha možná.

Vinu cítí vědomě lidé níže postavení, méně inteligentní a ženy, ti "výš" ji jakoby necítí přirozeně, ale celé je to pšt. Vina a ponížení vede na realitu. Vinu cítí ti, co něco udělali a pak ti, co naopak neudělali nic (nebránění se, slabost, čímž se ztrácí čest). Určitá dávka viny je potřeba, propichuje nás samé, ale vina sídlí v oblasti reakcí, pošetilosti atd., tam se jí daří.

Když třesky plesky v textu odezní, uplyne nějaká doba, pak zůstane jen to, co má, mělo doopravdy cenu a tak to je s celým životem. Opět princip široké základny a toho, co z toho vzejde. Ale život je v každém okamžiku podstatný.... Když odezní to, co nám přišlo důležité (a tvořilo masku, ego), pak se objeví to, co bylo "důležité".

Hysterik extrovert se snaží pomocí "třesků plesků" něco cítit, vrátit se zpět k citlivosti vnitřní, ale jde na to povrchně, neúplně.

Moc brečím za druhé lidi, vidím jejich problémy, holt šamanský komplex to je.

V tom ulovit si něco a sníst je také láska, samozřejmě včetně pošetilosti, atd. Ale není tam jenom láska.

duch se rád usazuje v oblasti břicha a střev.

Démon je, když se láska obrátí vzhůru nohama. Láska je spojení "všeho", dává logicky dohromady nulu, Nic, ale není to Nic, protože to tam je moc spojeno, proto aby to bylo Nic, tak se musí z ní vyčlenit oddělení a pak to je Nic už dohromady, jak jsem psal...

Jediný, kdo se na svět dívá z venčí, je Nic a Nic je to, co vidí, neb dohromady tu Nic není. Tedy myslím, že nejvyšším pozorovatelem je Nic.

Představit si, že dotyčný útočník je normální člověk.

Od objektu touhy se chceme oddělit, neb nás ohrožuje, a i se s ním spojit. To je v pořádku s konceptem Nic se oddělí na polaritu a pak se v nic spojují.

Dříve jsem tento text měl v rtf a pdf, minimalizoval jsem jak počet záloh tak formátů a zbylo jen txt, to vydrží a navíc je to minimalizace, dávat sračky pryč, zbavovat se jich.

City jsou i negativní, např. city dokážou i znecitlivovat, třeba nepříjemné jemné pohyby žen, jak si sami hladí nohy apod., sama je ztuhlá uvnitř a přenáší to na vás. Přenáší se to nelokálně, tam to mizí a u vás se to má objevovat.

Navracení se k citlivosti své, po zavalení problémy a lidmi a civilizací - uvědomit si své ne vůči tomu, v nejhlubší mysli, své vlastní ne, neb to jsme, mít odvahu to říci, to velmi osvobozuje. Jedna věc to říkat v sobě, vnitřní svět, a druhá věc je nahlas promluvit, zakňučet, třeba sám doma, nebo nahlas to říci dotyčnému, ale to nemá žádný smysl toto říkat dotyčnému, neb toto jej trápí také a vyjdete z toho tak, že vy jste ten, kdo je výš, kdo řekl ne a ostatní jsou srabi, a tak to i není ok...je to sobecké vlastně.

Nemůžu se dostat k sobě zpět, po týdnu zase, protože to vyřešit nechci totiž, na démona působí to, co nechceme abychom dělali, co neděláme, bojíme se toho, třeba nedělat nic, nebo být soustředěný atd.

Démon vás i nepustí do minulosti, neb on je ten, co nyní okupuje přítomnost, sedne si do ní, a vy nemůžete normálně žít. Je flek v těžišti bytosti bez rysů, bez struktury, jako hnis či krém apod., ale je to o větší tvrdosti obecně...je místo srdce a mysli, je nad nimi trochu.

Necitlivost je tak strašně citlivá na city, že je to šílené, pronikat dovnitř - to říve, to je to říkat ne, nejde to moc, ale tím to začíná zase cítit ta necitlivá ztuhlost, asi je mým úkolem, toto v těch mužích v práci probouzet, píchat toto jejich hnus v středu vědomé psyché. Psyché nemá střed, v přesně daném slova smyslu, ona má dva, ego je střed spíše ve vědomí, bytost spíše v nevědomí...ego (a supergo, to je vlastně totéž, viz veřejné mínění), není ve vědomí, a také mezi vědomím a nevědomím není ostrá hranice. ... Musíš s tím obcovat, tobě i jim se to nelíbí, je to potřeba. Jsem lovec lovců vlastně... S démonem se člověk musí i vyspat, pomilovat, aby mu dal na čas pokoj. Hledat absolutní řešení vůči démonu, zlu, toto jen živí, neb absolutní řešení hledá démon, který je v marasmu relativity.

Promasturboval jsem se k osvícení - pomocí představ, zkoumání struktury a vztahů v (mé) psyché...

Do budoucna bude význam vědy klesat, ale nebude to, že budeme žít v bludech, neb k vědecké metodě se to bude vztahovat, vycházet z ní, a logicky se to bude podobat filozofii a spiritualitě, ale nebude to jako to bylo na úsvitu těchto "disciplín".

V životě se musí i podlehnout pšt a nemocem, neb jinak nelze získat imunitu. Ve svém důsledku jsme pak imunní vůči tomuto světu a už sem nemusíme.

Také pomáhá mluvit nahlas, propíchnout, pak třeba o samotě, nahlas, aby se vylekali také, jako já, a dusím v sobě mluvení... extrovert mluví nahlas, ale pak je prázdný a povrchní, introvert nemluví nahlas, šetří si to, a pak je hluboký, ale zaplněný. A extrovert to kompenzuje to prázdnost ještě větší extroverzí - zážitky, a introvert ještě větší introverzí, bodáním se, aby se vyprázdnil.

Odžívat za druhé lidi jejich emoce není moc dobré, city to svedou, tak jako vezmou do vleku myšlení, tak vezmou i citění druhých lidí, ti jsou pak bez citů, a protože jsou bez citů, tak za něc citění cítí, nebs e bojí stavu bez citů. Jde o pohlcování druhých.

Svět evidentně směřuje někam výš stále, k vyššímu povědomí.

Schizoafektivní porucha typicky postihuje sloučené prvky - typicky tlustý introvert, nebo robustní introvert.

Je to tady svět bojovníků a kurev, nic jiného:). Stačí vidět namátkově nějaký film - jsou tam jen bojovníci a kurvy. Ty kurvy jsou více nezávislé na pohlaví. To tak hluboce zasáhne extroverzi, ... právě aby cítila něco, ta opuchlost světa. Extrovert jebe introverzi, ale v psychické úrovni je to naopak. Samozřejmě se jim to nelíbí, ale je to pro dobro věci - pro citění, vyprázdnění, zduchovění. Více přírody atd... Je to boj eg introverta a extroverta. Je tam hezky vidět, že introvert jakoby ego nemá, jeho ego je alibistické jakoby, neb jde o prázdnotu, bojuje proti egu, ale proti egu bojuje hlavně ego. I láska trochu.

Láska tu sice nemůže moc být, ale jaksí se o to musí snažit neustále, stejně jako duše, nemůže být mimo úplně...

Obecně krása muže je v tom, že je na první ochutnání nechutný, špinavý a hořký, ale to evokuje právě krásu a život, tak to vidí ženy ale, je to jen půlka pohledu, respektive třetina, poslední třetinu má ten, kdo to vidí "ze shora" všechno.

Ten kámen nesbírat, ty věci nenosit domů, mají tam své místo, lépe jim je tam, kde jsou, ty drahé kameny atd. Stejně tak, nesesbírat všechny houby v lese, přirozená naladěná normální mysl duchovní to tak cítí, že nemůže vysbírat vše, neb pak tam další rok nic nevyroste. Zvířata to mají intuitivně, člověk je jaksí rozladění schopný více a pak dělá kraviny a musí se z nich teprve poučit a vyléčit. Člověk propadá pokušení, démon, když nemá koho pokoušet, pokouší sebe k tomu, aby pokoušel druhé:)

Klučičí ponížení při milování (aktivní role), pro mě je to o ponížení, ale jsem to já prostě, o hlubokém ponížení, že něco dělám, jsem malé prdítka atd..., ale takto to vidí právě žena, jako svého Anima, muž toto jakoby přikryje a to jej tvoří, je to o tom egu - ne nejsem pouhé mechanické nic ale jsem muž, co má nad tím moc, nad pasivitou, to je o egu dosti, že to má podobně (nejsem pasivní něco bez cti, ale jsem kočka... a taky je to o egu), žena namyšlenost v sobě dusí (uhlík černý) a tak je to celkově snad i silnější namyšlenost (dohromady s nenamyšleností) než namyšlenost samotná, .. takže zpět, mužství tedy v tomto ohledu je vymřelé ženství, nepředvídatelný život, hysterie, potencialita, ale není to jako bylo psáno výše ztuhlost, je to naopak život v jiné podobě, jako něco nízkentropického, kdyby totiž toto nebylo, živo nebude existovat, bez tohoto by ta živá potencialita pouhá božská totiž ani nevznikla, neb život je charakterizován nízkou entropií, což je jednosměrnost, vyprázdněnost (výkalu, vysocentropické entity).

Ted' už tomu přestávám rozumět:), totiž když se ega lidí doopravdy protnou, proniknou do sebe, vznikne v tom průniku množin právě tento svět, přítomnost, život, a láska. Je to analogické zákonu zachování energie (energie minulosti se protíná s energií v budoucnosti) a mezi nimi je právě jakási prázdná přítomnost... Analogicky by z toho plynulo, že reality, vesmíry, se hluboce prolínají v sobě, aby zde mohlo něco být vůbec. Je to vzájemně relativní - ega a láska, necitlivost a citlivost. To je i důvod, proč musí být eg více a vesmírů atd., neb v jejich průniku je něco živého. Obecně je to proces, kdy z neživých entit vzniká něco živého, průnikem jejich...to je to, že ego, démon je jaksi nepřítel okolního prostředí pro život a tam má sídlo, v počátcích života to bylo opravdu jen vnější prostředí, pak začaly organismy požírat jeden druhého a jaksi implementovaly do sebe ten mechanický vnější nepříznivý svět, stejně tak pojem virus je z tohoto světa nepříznivého pro život...život je smysl v tomto ohledu, ale bez neživota by to smysl nebyl pro nás...v lásce a inteligenci je obojí - život i smrt, neživá část světa, také inteligence jde nabyt jen tak, že se poznává ten neživý svět, nebo živý se poznává jako byl neživý...život je však jakýsi myšlený abstrakt, neb je neodlišitelný od neživého fyzikálně...myšlené abstrakty jsou proto podstatné ve světě... poslední věta už je přes čáru, směr k pavědě skutečné:)...ještě analogie - Duch, démon propichuje démona necitlivého, aby něco cítil, střet démonů tvoří život. ... Už je zde pojem něco a nic dvojnásobný. Je potřeba zmínit, že toto není "objektivní" pohled na svět, neb upřednostňuje život, ale myslím, že objektivní pohled na svět právě neexistuje, neb bychom museli být Nic, a to nikdy nejsme, byť dohromady Nic třeba dáváme...

Kouzlo spojení, co to vlastně je spojení polarit? je asi právě díky tomu Nic, neb to dokáže vyčarovat spojitost, a ne digitálnost - jednotky, polarity...které taky vytváří to Nic:)...Především Nic nic nevytváří, prostě to je... / Analogie opět - ta ega jsou jako naše já každého z nás, každé je trochu unikátní, ale pokud se neprolnou, nevytvoří žádný život, někdy se prolínají jen povrchně, jako kohouti na dvoře nebo jako drbny na pavlači, ale to právě nemyslím., a analogicky život samotný potřebuje průnik mnoha realit, neb tam jde o výběr z mnoha realit, v jedné realitě je život nepravděpodobný, musí jich být mnoho, aby tam ta pravděpodobnost byla, tedy musí být mnoho paralelních realit, proto ty paralelní reality, jsou bez života, neb život vznikl jen v jedné... (nemusí to být jedna, ale jakési nejbližší okolí i, a zde uvažuji o nerozvětvení realit jako v mnohasvětové interpretaci, není to vyloučeno..., obecně ty jiné reality jsou i nejsou, jsou snové...)...

Když máme smysl života, žijeme, nevíme to, nejvyšší božství je právě o tom, že to i v a toho lze docílit jedině odebráním toho smyslu.

Vyspat se s tím démonem, třeba s tupostí - odmuřelou Animou, také není řešení, neb tím se i nakazíte a postupně to degraduje...jste v jeho moci.

Je zajímavé, že světové spirituality jakoby asi pokrývaly vyčerpávajícím způsobem celé spektrum duchovní oblasti. "Animismus", polyteismus, Judaismus (jednota), Křesťanství (život věčný), Islám (završení, podlehnutí a prvek silně egoistický), Buddhismus (struktura světa), Taoismus (struktura světa)...

Na počátku je dětský animistický svět, pak svět ideálů - víry a pak vědy a nakonec svět prozrálý. To, co je víra pro oblast citění, to je věda pro oblast myšlení.

Kdo ego nemá, hrozně mu podléhá. Ego ale nemá nikdo, je jako mrkev před oslem. Ego je Bůh, ale k božství mu chybí jím být:).

Ti muži, co mě trápí, si nechtějí přiznat, že máme stejný problém - nedostatek sebe sama. Nedostatek Ne Animě. Anima je v tomto případě zhmotňující se nepříjemné city, a měkkost, rozbředlost, hysterie. Mužská mysl je prázdná a klidná tedy cítící přirozeně...Pro ženu je toto absence citů, neb je má spojeny právě s hmotou výživou atd. "Pravda" je mezi někde asi... Takže ti muži, cítím, jak chtějí tu homoerotiku, sebe sami, léčit si své ego egem, dva muži...

Svět je vždy je dvou půlek - tak jako máš dvě půlky na prdeli, tak i svět má dvě poloviny. A mezi nimi, mezi egy je ráj:), život a smrt, všechno, Bůh.

Extrovert celou dobu pečlivě šikanuje introverta, říká mu, že je chudáček, ale kdo je tady ten chudák, kdo se tady bojí? Opravdu to je o propichování, prolínání ega extroverze, hysterie apod., toho, co věří, že něco existuje a zrazuje tím, že si něco v sobě hýčká. Dělá to vlastně proto, neb se cítí prázdná, prázdný, a proč se tak ale cítí, neb necítí...atd. to jsou ty kruhy uzavřené...

Inteligent se snaží zaujmout nestranné stanovisko, aby byl nad tím, ale tím se i odsuzuje k pohlcení ženou, kde jsou všechny potenciály stejně rovnoměrné, pak se to může kompenzovat naopak fanatismem, který z toho vychází.

Je to prosté - chci mít někoho rád, zase k němu něco cítit, a démon a tupost si stoupne mezi nás a zařve nééé (city a lásku hluboce nenávidí a pak se člověk diví, kdo to vlastně byl, kdo to řval, že toto nenávidí, nějaký bubák asi), ale nepodařilo se mi dostat do báze. Je to prosté a takto to je v pohádkách, ale člověk se neubrání pocitu, že toto je také démon, tupost, je to selské, opuchlé, jenom jedna věc tam ale chybí, a to je poznání, inteligence a vlastně vědecké myšlení a příroda, Duch. Jinak to zůstává v démonu. My nemáme rádi Ducha, neb vede i na pošetilost, na odstranění osobnosti - opuchlé entity, co staví nad vše obec, humanismus a depresi - je to přehnaně řečeno, ale je jasné, oč jde. Extrovert si myslí, že introvert se chce najít vidličkou a nožem jeho hmoty, ale tak to vidí on sám sebe, introvert netouží moc po jeho hmotě naopak jej děsí ta hmota a to prázdno v něm. Říci něco proti extroverzi (dnes) je jako vyjít proti celému veřejnému mínění, probodnout jej, člověk na to může být jen sám. ... V té pohádce pak chybí třeba to, že to, že nemůžeme milovat a vidíme před milovaným nebo milovanou démona a nepustí nás, je tím, že na to nejsme připraveni a démon je jen sublimace této věci, moc bychom ublížili, ale právě toto se musí prorazit, proštouchnout.

Đábel sám neumí říci ne, proto třeba druhé zneužívá, čímž si je snaží držet od těla, ale nejde mu to. Proto je docela zajímavé si to uvědomit, že đábel neumí říci ne. Pak se démon obejde a jde říkat ne druhým. Démon je tak asi ten, kdo nás uvrhne do světa, kdo stojí i za naší smrtí a kdo nás tu drží, neb my chceme celému zde tomu říci ne a odejít odsud (zpět). Tedy to neumět říci ne, to nemožství, se svede na đábla, a pak jde být mužem. Už tomu rozumím, ale někdo to nést musí to, že to nejde a pak tato entita muže vydírá a nemá je ráda moc...

Démon v podobě Animy říká muži - prožij to, užij si to, buď přítomný, neb pak už zmizím, až budeš prožívat, jinak tady budu.

Snažíš se spasit druhé, to není dobré často, je to brání svobody, ... je v tom projekce, spasujeme druhé i to samé v nás. Tak si myslím, že pokud Bůh někoho spasuje, pak spasuje i sebe - svět, neb jinak by se svět rozpadal. Ale i tak musíme tvořit a nabýt pasivní čekající na spásu, to je velmi egoistické, netvořící a proto to samo umře, ego si neuvědomuje, že když nebude tvořit, nic tu nebude.

Cca od 35 je to už jen o čekání na smrt.

Ovšem náhled na sebe je důležitý, proto snad i chodíme na svět, poznávat (se), je to vlastně také implementace Nic do světa, neb z Nic se na svět dá dívat.

To, co je pro nás nemoc zde, je pro onen svět celý náš svět možná a je dobré se mu vyhnout, chceme li být zdraví...ale nejde v tom světě někdy nebýt, jinak se nezíská imunita. Tam odsud se tento svět jeví jako trpící a něhu zasluhující. Ale to je jen pohled tam odtud, pokud se na svět budeme takto dívat teď a tady, budeme duchem tam, takže budeme mrtví.

Když se neumíme mít rádi, ego nahradí sebelásku.

Jsem Nic vlastně, nic, co do všeho a sebe píchá, proto mě druzí nenávidí.

Dívka ve mě hodně zašla, cítění právě, ale když ji probouzím, toho ducha, tam obsadí můj střed, ego.

Ještě zpět do té postele a k muži a ženě - muž, že je mechanické aktivní nic přebíjí svoji identitou, a žena právě tím malým mechanickým nic přebíjí zase to, že je pasivní, a proto dojde k šílenému střetu - ona má něco, co on nenávidí a čím v hloubi jakoby i je a naopak, muž má klidnou pasivní mysl a to je žena zase v hloubi a žena toto nenávidí na muži. není to skrikně na povrchu a uvnitř, i to je obráceně...klidná pasivita uvnitř - Anima (Anima však umí být i pěkné zvíře...).

Nemám ego, flek v sobě jakoby, touží po sobě, a tak se mi stává, že ve stresu a po něm jakoby implementuji druhého člověka, resp. jeho imago, ego do sebe - chovám se pak jako on, myslím, jako on (identita určená vnějškem, hraniční porucha atd., už ale více vím kdo jsem a mám střed v hloubi více svůj, jsem tak trochu v opozici vůči všem, ale i ta sedlina tam je v tom), .. totiž raději se chovám jako on, dělám to, co chce, jinak by mi ublížil (četl jsem, že to instinktivně dělají i malé děti - vyhovují takto rodičům a druhým, aby jim nikdo neublížoval), jakoby pak vidí obraz sebe sama ve mě, ale to se jim nemusí líbit také potom..., tím se uchovám pod tím, ... tedy potřebuji ego, a tak si beru ega druhých, neumím být špatný - mít ego. někdo musí zůstat vzhůru a být bdělý, ale aby to nepřehnal zase a neunavil se, takto jsou právě ženy bdělé stále... není to, že vědí o světě více, jen o jeho určité přírodně-duchovní rovině...

Ženská mysl snadno ztuhne, celé to měkké pulzující trochu, a ztuhne to, pak to potřebuje propíchování, tuhne to, když to neintegruje Anima právě... tím propíchnutím ze sebe vypudí zaražený prd, co klidně je v celém těle, prvé jako nelokalizovaná nemoc, a pak je tu život a prd je venku, ten už nás nezajímá, ale zen tvoří střed. Žena se tak vlastně podobá lásce a prd

pošetilosti, a pak jakoby není muž potřeba, ale on je právě to Nic, zdroj veškeré energie, bez něj je to zakleté samo v sobě a zvyšuje se tomu entropie a náhled na sebe sama to má omezený, neb Nic to vidí pravdivěji. A vidí, že tam Nic není, což lze ale brát jako egoismus, proto tam trochu něco je:).

Také, od malých problémů v práci se člověk může propracovat do božských rovin, a reálný problém již někam úplně unikl, toto je také o egu, vzášet se raději mimo ten problém, stačilo říci ne, neroztahuj se tolik. Avšak když to řeknete po tom, co jste už zajatý ve znevýhodněné pozici, tak je to trapné, šlo by to napravit, ale pak se to musí udržovat a v nové práci zase, a nemám na to sílu, tak to některé ženy a další lidé mají, můj účel je někde jinde (ego se tento účel bude snažit zveličovat právě díky provinilosti z toho, že neumí říkat ne a neumí být v tom módu štěkajících lidí na sebe a tato provinilost to živí to ego). Takto to mám všude, a kašlu už na to, už nebudu s nikým bojovat. Mám na to už nárok a je to má nepodmíněnost. Ani Bůh ani ďábel mi to nemohou rozmlouvat, je to moje rozhodnutí.

Člověku se přičítá mít v nejvyšších patrech bytí dvě polarity vedle sebe, raději tam vidí jednoho, Boha, analogicky můžeme být jedním z rodičů, muž nebo žena, jinak je to démonické, ale když se tak stane, dostane se nám docela poznání...

Vakuum a reálné částice ve vesmíru jsou myslím analogické onomu světu a tomuto světu. Vakuum vesmír vlastně utvořilo, ty reálné částice, pokud je model velkého třesku s inflací atd. správný, a naopak reálné částice tvoří jakousi kostru pro existenci samotného vakua. Do vakua se nakonec asi reálné částice i promění ... či budou neodlišitelné od vakua, protože budou osamocené. A také vakuum čerpá energii z Ničeho, resp. z Ničeho plus vztahu (relace neurčitosti), která platí pro reálné částice a ketrou vymysleli reálné částice (lidé) a která snad i platí v přírodě:), a reálné částice čerpají energii buď z toho vakua (interakce, mediální bosony) nebo sami ze sebe...pokud se jde do makroměřítko a figuruje tam už entropie. Je možné, že šipka času je vážně o růstu entropie ve vesmíru, my máme tendenci jít ři budování od zdola (z mikrosvěta) nahoru (do makrosvěta), ale třeba je šipka času důsledek vlivu makrosvěta na mikrosvět, nebo je to o Verlindeho gravitaci...

Věda má, bude jednou mít své hranice a za nimi jsou právě interpretace, filozofie, analogie apod., vycházející ale z vědy a jejich poznatků mj. V nejvyšších patrech je jak složitá matematika, abstraktní, ale je tam i "tupá hmota", neb to je celek dohromady prolno... matematika je také o popisu sebe sama.

Psychika už je u mě vyčpělá, už nejde moc působit psychicky, fyzično obstará snadno ono propichování, protože démon je psychický konstrukt, ale fyzično nemůže proniknout úplně do nitra psychiky a rozpustit tak démona. Tím fyzičnem myslím třeba vůli - být dlouze nehybný, vydržet se nijak nehýbat, neb v mysli je stále reakce, obrana proti fackám okolo, neuroticky...

Propíchnutí démona, člověka, co nás provokuje atd. a ponižuje je důležité, velmi důležité (vede to právě na Nic, život, lásku, průhlednost..), tím myslím tomu říci ne, ale je to krátkozraké, neb nevidíme přesto, že to je také nějaký druhý člověk. Že to jde i jinak a citlivěji je potřeba znát časem...že když se moc tlačí, nejde to prorazit, je to zákon akce a reakce, tím totiž je to celé v démonu a nepronikne to dovnitř do démona, co je místo lásky...

Démon se bojí citů také proto, protože má horror vacui (z koho jiného, než ze sebe)...

každý má svou pravdu...a prolínání jich je svět...realita. dialog.

Hodně jsem z cesty sešel, možná mimo realitu, Boha...

nepozorovat se tolik.

tím fyzičnem, to budu praktikovat ...

opravdu, vše se snažím podat důkladně, neb si myslím, že jste blbci co to potřebují vysvětlit velmi důkladně...

Takže Ježíš, imunita a Zagorka: Tak jako Ježíš říká - nikdo nepřichází k otci než skrze mě, tak to říká i Démon - nikdo nepřichází k Otci, aniž by mě tu nepoznal. Tyto postavy duchovní jsou ale dosti naše vlastní konstrukty, nic takového neexistuje jakoby. Jde o to získat imunitu - je to v psychice i fyzičnu vlastně univerzální proces, kdy se s tím musíme i spojit a být částečně tím, o tom je proces individuace (Anima, Animus, stín atd.), a je to myslím i vůči tomuto světu jako takovému. A p. Zagorová - tak pronikavý pohled, jaký mám, v něm je pravda, za ním stojí příroda a její zákony fyzikální a ontologické, ale propíchnout to nejde přesto moc, tu lež, ty návaly hmoty v druhých (ve mě)...

Snažím se propíchnout mužovu Animu, a to je velký oříšek:)

Imunita je i to, že si s tím umíš poradit, vyřídit tu práci jednoduše a zachovat si i sám sebe...

Když jsme již znečitlivělí, vyžadujeme stále hluk kolem sebe a nejde to zastavit, má to velkou setrvačnost, jako gravitace a jsme zpasivělí, jako gravitace...

Ještě něco je pro ego typické - unik stranou: máme nějaký problém a přijde babička a řekne a víš proč to máš, protože xy (něco), to je tím a tím se vyhne skutečné podstatě problému, který je vždy složitější - jednodušší.

Jsem jako žena, co stále něco povídá a je emancipovaná a pak přijde borec, ošuká ji a je pokoj:).

Vůči egu, šikaně, pošetilosti ... je možné a myslím, že je to hodně božské, nedělat vůbec nic, mít tu odvahu nedělat nic, důvěřovat tomu konceptu ticha a zvuku, být ticho, pokud mě vyruší zvuk, nepoužiji zvuk, ale vůbec nic, není to srabácké totiž, je to hodně o Duchu, odvaze určité, ale ono to pak dospěje i k tomu, že ticho ztěžkne, a to už není ok. Takto to myslím dělá Bůh, ovšem vede to na osamostatnění soupeřících zvuků, Bůh je i zvuk, i ten boj nějak v něm asi je... Také ticho je jaksi pronikavé, velmi pronikavé, právě to zatuhlé hmoty, kamene, vůči němu se probouzí city v něm, resp. neskutečný řev a hrůza z ticha, tím to i ožívá a prázdní se, ticho má tendenci sestupovat právě dolů, do nitra...když se dá vedle kamene, kámen šíří z ticha.... Být ticho, rozpouštět se v tichu, je to jako to bylo v lásce...A na vše jít pomalu, a když přijde myšlenka nová, zpomalit, neb přichází, když se uvolním a jsem sám sebou, ale povolen asi dost, tak hned se vyrojí nová myšlenka a písmenka...nedělat zbytečné pohyby, kolik my v dnešní době naděláme zbytečných pohybů a gest atd., většina je neúčelová, soustředění se atd...existují asi různé techniky, ale techniky sami nepomohou, musí se dotýkat jaksi hlubších vrstev a vyřešit životní koncept....Tedy nic nedělat vůči zvuku je asi nejlepší....

Už nemám ambice vše spasit, a aby bylo vše dobro, ale ne aby tu bylo negativno, je to už někde jinde úplně - tím, jak jsem pochopil, že negativita je pošetilost a pak je láska proti tomu defacto, že ta negativita je ego a má to povahu nemoci, tak to sem přirozeně patří, a přitom to není, že by se jednalo o černobílý svět, kde se hraje striktně na dobro a zlo, a také jde vše proměnit na lásku a ta pošetilost jaksi nevádí tomu, nevádí, když někde je, je to jedno, umí se také plně integrovat do lásky, ale musí být i oddělena mimo ni...a když zmizí, neexistuje, je to nic...jaksi to celé prozraje, navíc negativita je ego, a to je každý z nás...už by mě ani nenapadlo svět nějak spasit, není to již na pořadu dne...je to zbytečné, asi hodně udělalo to, že jakýkoli kontakt s nemocí ji živí, když není kontakt, nemoc není, ale není chtěno, aby nebyla, neb to je už také asi kontakt...a navíc, až s negativitou to může celé bytí dát nulu, resp. psýché...je to zbavení se nevědomosti docela a jakoby integrace pošetilosti. Láska je pošetilá v jistém smyslu a pošetilost je v ní plně integrována. Není tu také už ani ambice, aby vše tvořilo jen lásku...

Takže se budu snažit říkat ne, ale ten svět bez boje je moje domovina jaksi, ne bitevní pole. To je asi nejrozumnější....

Velice tu chybí mi chybí již racionální prvek, a čest, a jednosměrnost, soustředění se, a ticho.

Lidé mají na duši trochu jiný pohled než já - vidí ji více prosycenou egem, tedy lidskou, hmotnou, na jednu stranu je taková duše vyvráležší a depresivnější, na druhou stranu se taková duše nedostane příliš vysoko, protože je moc těžká.

Hluboká pravda u Boha, kde je a to je celé? a tedy tam je opravdu jakási pravda..Ale ta lehká duše, nevyzrálá, ta zůstává také dole, jako těžký mrtvolný plyn, třeba CO, byť je lehčí než vzduch:)...ještě ji nic nevyneslo nahoru, žádná raketa, a tou je právě ego...obecně gravitace tedy časoprostor samotný, vesmír, povznáší:). Zrovna ten oxid uhelnatý je pro člověka tak trochu archetyp (archetyp je asi opravdu jakási sdílená zkušenost, něco, čemu všichni rozumí stejně), otravy lidí z dob, kdy bydleli v jeskyni a měli tam oheň, uhlík, otrava plynem, něco to se mnou dělá archetypového...Dokonce bych řekl, že i qualie samotné jsou archetypy, třeba barvy, jde o sdílenou zkušenost, něco co vidíme všichni stejně (předpokládám, že moje červená je stejná jako všech..), tedy archetyp je spojitost fyzického s psychickým...Možná, že celý svět je jakási sdílená zkušenost.

Dříve, když někdo kradl apod. tak se našli lidé, co se mu postavili, správní lidé dalo by se říci, společnost byla silně pod diktátem Animy, preciznosti, kultivovanosti a někdy až zkostnatělého fanatismu, kontrolovanosti všeho, pojem stát nebo strana nebo společnost znamenal vše, dnes je tu výzva toto rozbít a jít vyšší individuálnější více božskou cestou si myslím...to neznamená konec společnosti, ale její uvolnění...

Za egem stojí samotný stvořitel, ono není hloupé, ono ví, že ten pravdoláskař Tomáš se to bude snažit stále propichovat, slepě a tupě, proto tě nasírá tou hmotou rigidní (ale stojí za tím lidská osoba, která s tím má stejný problém).

Jak jsem mohl být tak naivní a myslet si, že ego, druhé lidi, bude můj text zajímat! To má úmysl držet v nevědomosti, (asi tím udržuje chod světa i). Jasně, že se dá namítnout, že je to můj egoistický pohled, ale přesto... Ega se nejde zbavit, neb dokáže být úplně všude, kde něco je. Přesto svět není pouhé ego, ego je jen na začátku (stavební kámen) a na konci (odtažený pohled na celek), byť se dosazuje doprostřed rádo...

V tom z více eg se jejich průnikem, v jejich průnik utvoří svět, láska a život, to už je složitě z pohledu, co je nic a co něco, neb lze jako nic chápat ego a nebo jako nic naopak lásku uprostřed...

Muži umí být dosti naléhaví uvnitř, myslí si, že city lze dobývat, ale tím se city ničí samozřejmě. Ale bez dobývání by citů vůbec nebylo, bez propíchnutí. Je to určitá jednoduchá přirozená a velmi složitá i souhra a stále o tom zde vlastně píšu. Ovšem to mé propíchování zde neustálé, to je stejně humpolácké, egoistické, nejde mi o povídání si s druhým člověkem, musím to prostě probodnout a pak to bude ok a průhledné a jasné. Ale takto to vidí právě nevyzrálý Animus...

Neznám nic vyššího než je cítění, cítění dokáže obsahovat plně i inteligenci a souvisí s ní, cítění je o prostupné prázdnotě, pokud se řekne cítění, automaticky cítím, že v něm jsem, byť je to jen nějaký šum, je to láska vlastně... stále tam ale šum a ten v lásce mizí a vše se spojuje více, cítění je jako šumivé prázdno trochu...ale není to, že tam nic není...je to také to, že to je vztah samotný, a to, že po nás zbyde toto cítění a vztahy samotné...

Tajemství - co to je hmota a existence vlastně, jsou to vztahy? objekty? něco mezi? spojitě? nespojitě? něco mezi?

Jsme zde, protože jsme neuměli říci ne. Neuměli jsme tomuto světu říci ne. Neuměli jsme mít vlastní vůli a v diskuzi s Bohem jsme mu neuměli odmítnout, neb ještě zde musíme něco vykonat, naučit se milovat, naučit se říci ne, naučit se - poznání samotné, cítili jsme, že to ještě není ono a nezbylo nám nic jiného než sem jít a taky jsme se nenaučili tento svět milovat a žít v něm. Proto máme i pocit, že jsme sem vrženi.

Časem jsem se dostal do svého kruhu a snad je reálné bytí, pokud se tak dá říci, i o něčem jiném.

Jsem už vlastně vyhořelý.

Jak se dostávají archetypy do genové výbavy a souvisí s geny? Asi by na to bylo málo času, aby se tam dostaly...asi si to možná předáváme z generace na generaci nějak podvědomě, nevím. Nedostatek času v přirozeném výběru by řešilo to, že existují paralelní reality, či spíše podružné reality ... jsme s nimi propojeni a možná, že multiversum souvisí s gravitací, asi by mělo. Možná, že projekční plocha ve verlindeho gravitaci jsou ostatní reality atd. Možná tam jde hodně o kopírování.

Asi nejlépe nechat to celé už být.

Ani kapku lásky ti nedovolí démon, ... pak trochu sebe mít rád, obejít jej...

Toto musel někdo vymyslet, ten svět, je to tak propracované...

Na konci už nic nechceme ani super postavení po smrti v rámci bytí a toužíme jen po tom aby vše dobře dopadlo a zase jsme něco cítili a žili a ukočilo se to ok...

Raději toužím po sexu místo po vztahu, sex je totiž rychlejší, zbrklejší....

Ego je silnější než my, démon se mstí Bohu na lidech, ... pokud má člověk uctívat ďábla - cítí ponížení, jako když inteligent musí sloužit hlupákovi.

Vzpomínat na minulost i, na hezké chvíle v životě, tím se to sice ponořuje do ega, ale už je to jedno, přítomnost tam stále je a budoucnost také...

Chceme vše kopírovat, třeba malovat obraz, ale nic nenahradí dílo největšího umělce, neb pracuje miliardy let.

Chodit do přírody, to mi zůstalo, tam trochu oddych.

Také tvé nitro a pravdoláska nikoho nezajímá, nikoho nezajímá, co tu říkáš, protože lidé cítí, že to je moje věc a mohli by se nakazit.

Už to začíná bejt vážný.

Také si uvědomit, že ego apod. jsou jen naše koncepty složitých procesů, je to jako vidět něco v chomáči vlny nebo jako vidět mrak jako nějaký objekt atd...

Když už máme v sobě kámen veliký, v těle, pak přichází bolest a nemoc, abychom se jej zbavili, už je to živoření docela...

Zjistil jsem, že na ženách mi vlastně vadí to, po čem toužím a stále dokola tu píše - uvnitř ten život, průhlednost apod. - je to paradoxní, ale dává to trochu smysl, avšak nic to nemění moc. Zdá se to však být totéž. Platí formule, že co nám nejvíce vadí, po tom nejvíce toužíme. I jim to (se?) těm ženám nechávám, a pak mám mužský klid, bez toho nepříjemného živoucího něčeho jasného, a jsem v odumřelé Animě a racionalitě.

Ani lidé, ani Bůh, ani Ďábel ten text moc nezajímá, což je asi dobře.

Ten kámen, ego, jednou přijít musí, bolest, deprese apod., je to jakási pečeť, je to to, co způsobuje, že svět je vážný a že je absolutní, že tu tedy opravdu o něco jde. Kdyby tu ten kámen nebyl, stejně tu bude. Je to jako vynechat miliardy let vesmíru do vzniku života na Zemi. Kdybychom byli jen v životě, byli jen život, pak se ten kámen stejně objeví po smrti třeba...

Je asi dost namyšlené a nereálné říkat, že celé bytí je láska a ego, tak to máme my, z našeho pohledu a ještě navíc ani to tak není, sice jde jakoby zařadit do dvou skupin trochu, ale je spouta (přechodných?) stavů. V reálném světě je kromě psychiky i fyziko, svět kolem. Asi to bude podléhat stejným principům a lze říci, že je to Duch nebo ego, ale není asi dobré to vidět takto. Je to jako být uzavřen s orgány v těle, v teple, ohni a bez kyslíku.

Pokud se chceme zachovat jaksi i po smrti, pak jedině v citech, (obdoba vakuového šumu), v egu se zachovat nejde, ego uvadne a navíc v něm nejsme.

Když ztrácíme umět říci ne, začneme toužit třeba po kouzelné hůlce jako to mají malé děti...

Bát se ega není dobré, tím se přivolává, strach přivolává strach - ego. Ego je také hodně racionální.

Vlastně ten člověk je upír a vysává mě, když jsem si toto uvědomil, pak už nejde jaksi od toho odejít, říci ne, neb celé je to ponořené jakoby v orgánech, kde není kyslík, připomíná to oheň - nerozlišenost, kde je dech ale ve smyslu teplý dech z úst, orgánový, ... pak už lze jen jít nad to, nad své orgány, z nerozlišenosti (kde jsem já i on v mých orgánech, těle) do racionální oblasti, a tak to řešit, ... že jsme nepřátelé vlastně, že je dobré si uvědomit, že když někdo nemá a neumí vlastně mít přátele, tak to nebude v pořádku, platí to i o mě, že neumím mít moc kamarády, ono toho máme určitě hodně společného. Je jakoby přátelský, šikanózní, ale s nikým se nepřátelí...Každý si do mě vleze jak do samošky...

Proces kopírování se vlastně nevyhýbá ani mysli, duše a ego jsou jakoby kopie, snad je to proto, že je tak udělána jakási pojistka, kdyby se něco stalo s duší, což už se stalo, vyrobí se ego, aby se duše dala opravit, stejně jako šroubovice DNA, v egu je naše duše asi jaksi zkopírována a může duši evokovat pak zpět, je to vlastně svět, změna na E' a E' zas evokuje svět, stejně to dělá srdce a víra. Je možné, že ego nějak souvisí se smrtí, ale spíše celé odejde, neb ego zůstává zde. Kdo se nepotkal s démonem a egem, nemohl dospět absolutna. Díky egu je svět vážný. Absolutna myslím, že díky egu svět dává nulu, smrt, Nic, a je tedy absolutní, ego vychází jako něco absolutního (je vše jakoby, obě polarity...)

Vlastně píše o polaritách a neříkám, jaké to jsou - nějaké obecné, nevím, prostě A a E obecně...Ego tedy způsobí, že je již vše dokonáno, absolutně, je tu láska (z ní pocházíme atd.) a ego a to je konec., život i smrt naše a nic víc už není. Ano je něco po smrti asi, ale vše je to na bázi tohoto, co už bylo. S egem už to je spočítané, je to jako by bytí plavalo v Ničem a my šli od začátku až na konec, nic dalšího už prostě není, a to je vážné proto a absolutní.

I nepřátelé jsou důležití a měli bychom za ně děkovat.

Vlastně mi musí dojít, že mám něco, co druzí nemají, poznání co je v tomto textu...a vy to nevíte...

Uvědomit si, že toto bude až do konce života - to osvobozuje, neb čekáme, kdy to bude lepší - nikdy a tím se to osvobodí, a žije se lépe. Jako například s tím budíkem ráno, naopak každý den až do konce života a člověk si zvykne, proto klidně, až do konce života sračky, smířit se s tím, a ono se pak i žije lépe, protože my stále čekáme, kdy už ty sračky přestanou a ono to ani nejde. Proto je lepší, než se stále snažit, aby tu ty sračky nebyly, trvat na tom, ať jsou tady pořád, každý den trochu nějaká sračka, až do konce života, neb to tak stejně je. Ve stáří, nemoc, nemocnice a protivná, spíše protivný pacient na pokoji, co si

třeba nahlas pouští televizi a vůbec nějaké další sračky ego provádí necitlivě...Kdyby všichni byli citliví jako jsem já, což bych si přál, moje ego, pak by to bylo super, ale vlastně by to asi nebylo ono...

Někteří muži v krvi v hlavě často, červení, jakoby chtěli být ženy bez penisu...

Racionálně zhodnotit život, co bylo, co je, a hlavně jak dál...také se moc zabývám sám sebou.

Já je utrpení, hlavně pokud je samo, nesmí se na něm moc lpět, tím samo sebe živí, čím více se zabýváme sami sebou, tím více živíme ego a já, to dává rozum a došlo mi to až teď, když se však nebudu zabývat vůbec, ztratí se i cit určitý... pro naše samotné ego to je trochu o něčem jiném, ale mělo by to být stejné, my se zabýváme totiž spíše tím, co ego není, tedy doufám:) ...mě totiž přijde, že když se právě přestanu zabývat sám sebou, že tam začne být ta tupost a hnus a neživot a ego právě ... možná je to přechodné a pak se to projasní a pročistí. ego pracuje složitě - dostane tě do sraček a pak tě z nich vyváže tím, že to ukončí to trápení, smrtí, absolutnem. Díky egu se dostaneme do Světla, do Světla se chodí ze tmy... Pak už máme volno, po smrti. Pak si leť kam chceš, tedy doufám je to vždy o našem naladění, jak to je, zda pozitivní či negativní atd...

Živit své já, to nám přijde normální, to je moje, to nesmrdí. O tom to je totiž:). My přes to naše já opravdu nevidíme reálný svět, vidíme díky němu hodně, ale hodně je i zatemněno právě tím já. Že vlastně tam jsou také lidé, co mají stejné já, jako mám já ... že mě vidí, jako někoho cizího, že mě neznají, jako se znám já, to je zvláštní, že to tak je...),. Možná to dovoluje podívat se na sebe objektivně, právě bez pokličky ega, která říká, jsem vše, moje hovno nesmrdí, jak to, že nevíš, jak to cítím? nechápe to, je nevědomé...Ego je uvězněno ve svém světě... Není to příjemné toto, si toto uvědomovat.

Výpověď dám do budoucna, byť to nic nevyřeší asi, nějak se žije no... a zde dám výpověď už teď.

Ego je typicky, když člověk mluví a slyší jen svoji ozvěnu, mluví se sebou, a nic jiného a je to zahuhňané celé, tak to mám i já docela, genetické poruchy jsou tomu podobné...

Pohled na svět se mi úplně změnil, už neříkám všemu, že je to negativní a o egu...

soustředění... brát to vážně.

Vytrati se hned orientace na muze. Odum A totiž mizi. Na zeny ale neni jak by si nekdo mohl myslet...Ja se ale zbavit nejde...Ja je asi produkt sebepotvrzovani se neustaleho...vnitri "dialog".

Jsem asi postizeny ... huhnavy a ocelovy hlas tazeny...prave ponor v egu v odumrele Anime o tom je homo.

Takze je to stejne - nezabývat se sebou, mít se rad a mít autonomii,

Niceni sveho ega jej spise zivi...ego je i jakoby nesmrtelne a ma z toho srandu a ma rado jakoukoli pozornost.

Kdyz mame jit z normalni urovne to te organove - jaksi to v nas vyvolava posetily neprirozeny usmev. Nadrazeny jsem - nejsem nic jsem neco v tom je dohromady...

Automaticky se tim ztrati touha po necem absolutnim...

Ale jaksi dojde k zaniku libidoznosti...svet pak ztrati jiskru jakousi a je to mnissky rad pak...

Uz nikoho nenapominam v duchu atd...nehodnotim. Naopak chapu je jaci jsou... Snad to vede na stastnejsi zivot...

Chybi tam laska v tom, mozna ze prave predtim byla moc zahalena libidem. Zesiluje se vule take.

Je to neskuetčné, ale vše se tím okamžitě normalizovalo. Orgány jsou tam kde mají být, vše je nastaveno krásně...

Tím se člověk i vymaňuje ze jha hmoty a existence, DNA atd...

Už práci beru pak jako něco.... neidentifikuji se ... a je to ok, jen ta ega kolem jsou trochu protivná, ale znám lék a to je důležité.

Když už je to zajete už je s tím problem něco udelat...

Ego si nás tu zaháčkovává, karmou, abychom sem opět museli jít.

Po tomto "objevu" se dostavuje štěstí a normální sebeláska. Ale samozřejmě dlouho to nevydrží.

Také se dostavují normální hranice mezi já a druhými lidmi, už to není povolené a pošetilé. Hranice mezi lidmi není zeď, je v tom všechno, to je pět "hranic" také, ale jinak.

Také se dostavuje krása a vnímání úžasu a lásky příroda a vesmír...útes nad mořem. Jak je to tajemné.

Ego je samo k sobě lhostejné.

Teď už není co psát.

Lépe se ego pochopí, když si uvědomíme, že se jedná o dvě komponenty - jsi tu? a ano jsem. Proto nezabývat se svým egem a zabývat se jím je skoro totéž, když se egem nezabýváme, ono tam stále je a my sami celí jsme ego, typicky to má muž, je to otupělé do značné míry, právě proto, že se to nezabývá sebou, když se zabýváme sebou, tak tím samozřejmě to ego živíme, myslíme si, že něco cítíme, likvidujeme to ego, ale i ho dost živíme tím. Třetí možnost je tak jít úplně mimo ten pošetilý boj jsi tu? jsem. Do prostoru mimo, kde já moc není, ale není tam strach a další složky...

Zoufalost muže pochopíte, když se identifikuje s přístrojem nějakým, přístrojek nemá lásku a city a není živý, je tak níž, ale pokud mu to vadí, je namyšlený a je něco víc, není láska. Avšak láska bez poznání je otupělá, city neexistují bez poznání, city také snadno spadají do oblasti ega. Pokud však city samotnými jsme, neidentifikujeme se s nimi, pak je to o něčem jiném. Proto Bůh city a inteligence je, a neidentifikuje se s nimi. Není tam to jsi tu? jsem, ale asi obojí zároveň. To jsi tu? jsem je neuspokojitelné, neb se to stále ptá. U ženy právě dojde asi k tomu, že se s city identifikuje a je tam tak ego a city. Cit obsahuje A i E (vztah), resp. spíše city v ní evokují cosi egostického v nitru, neumí těmi city být v nitru, bojí se jich a používá je i k manipulaci. Bojí se právě té slabosti a nejistoty citové, že vše je za deset minut jinak, a někdy si nalhává, že se jí právě toto líbí, ale to se líbí Animovi v ní, tato hysterie. Říká hele, Animus mě vlastní, mám v sobě Anima místo sebe, a pošetile nepřírozeně vítězně se usmívá. Ale každý ví, že toto nemůže být vítězství, je to jen určitá zrada, překroucení a identifikace a jasně, každý musí uznat, že vyhrála. Kdo se zvrátí v sobě naruby, vyhrál:).

To však trvá dlouho vrátit se po letech sebezpozorování do normálních kolejí, musí se však chtít, je to stejné jako u toho soustředění se a ticha.

Zvíře se nezabývá samo sebou a tak nemá ego, resp. jej má stále schované, nezná pošetilsto, to zvrácení se.

Ego miluje stav, kdy dotyčný praktikuje, že žádné ego nemá, sebeukázkovost se, E' v sobě, je potřeba počítat s tím, že ego si to vše tak trochu řídí tady, jako panbůh. Vždy tam je, ať chceme nebo ne:).

Nezabývat se imagy lidí ve mě. duch atd. se usazuje v těžišti, tedy rád se usazuje v těžišti těla, v břicho, vak - duch.

Ale samozřejmě, že to nic nevyřešilo, to nezabývat se i sebou, vrátí se to dost do původních kolejí ale asi ne úplně. Oproti Bohu jsme totiž povolení, ačkoliv on je uvolněnost samotná... Není dobré se moc vzhlížet v Bohu, nechat jej být, nejde o to stát se bohem ... pokud se k Bohu pouze vzhlíží a nechceme být jako on, tak to vede na negativno, stejně tak, pokud chceme být jako on.

Působit ze spodu na ducha v sobě, neb když se působí ze shora, to s ním nic nedělá, ale mít tu vůli a ze spodu působit, tedy objevit sám sebe pod ním, hluboké vnitřní mechanismy a sebe, to je důležité. On je v těžišti prostě...těžký je. Analogicky - žádná antigravitace neexistuje, aby jej rozrušila

Tak jsem holt provinilý no, když jsem aktivní v milování, pak je to asi lepší celé... (pozn. pokud by to byla už pět - ta si vinu bere na sebe schválně, to E').

Taky člověk se bere moc vážně, osobně a nechce urážet atd. neb je pohlčen světem osobním, musí se člověk brát i s nadhledem, že tu nebude věčně, asi to i osvobozuje...

Ženy milují koně a stáje, je za tím i libidózní touha po bakteriích a parazitech (být jimi pohlcen, právě dostávat je do středu mysli, těžště a nahrazovat tam tu nepříjemnou lidskou bolest - řekl bych, že za tou bolestí stojí ti samotní parazité a nabízejí se jako útěcha na tu bolest, je to nespecifikovaná bolest...), těmi je to tam prosycené, obcovat s nimi - jakoby ne i ano zároveň. Možná, že to je tím, proč parazité toto vyvolávají, neb je tam ano i ne, a to o tom je právě libidóznost...

Lidé do sebe integrují duchy zvířat, znám někoho, kdo tam má určitě prase.

A co kdyby si duch co mě tíží našel kamaráda? Totiž když se duch spojuje se sebou či lépe s jiným duchem, na jejich průniku vzniká život a láska ... je to však možná ovlivněno tím, jak to chci vidět, to je potřeba zmínit, že i trochu záleží na tom, jak to chceme vidět, to se týká všeho v psychice, jsme aktéry celé hry. Dává to i smysl, když se spojí dvě mínus, dá to plus.

Relativita má negativní i pozitivní aspekty a absolutno také. Proto samotné pozitivno a negativno jakoby stojí nad nimi a celé je to pozitivno pak...

Ta vidina toho "bože jsem tu v hrozných sračkách už, spas mě" to je o egu celé, neřešitelnost, sami jsme se tam uvrtnali.

Já je nešťastné, když je samo, a často i když je s někým...

Stačí, aby někdo zakašlal a je to tak dole celé už ... hrůza...ale kdo ho bude napomínat? Bůh ne, ale hlavně ego.

Kdybych měl pšt shrnout - je to jako jít dolů a být tak "nahore", udělat krok po schodech dolů a jakoby být tím pádem nahore, je tam obojí.... "já jdu nahoru - vždyť jdeš dolů - ne, já jdu nahoru":), nejde na to říci nic, přelstila to. ... obdobně půjdu do ještě větších sraček, aby to relativně evokovalo být nad tím, ale to je už trochu normální...Překonávat ego není nic jiného než překonávat gravitaci samotnou, ale nelze to nenávidět, to je jako nenávidět tento vesmír. Už se o to snažíme, pochopit gravitaci lépe znamená ji přesáhnout a to není jednoduché....duch tedy způsobí bolest a tu pak léčí sám sebou, a ta bolest je způsobena právě jím, že tam je a léčí nás...

Pst tak zije v predstave ze kdyz se jde dolu dojde se nahoru. Je v tom patrna zacyklenost a 2D svet treba jako na monitoru. Brouk dojde na jeden roh a pokracuje na opacnem...

Jak tedy chodit po schodech...

Zena ma mnohoobjetovy svet a sama se povazuje za centrum - ma bobule, deti, muze, parazity - tim zije. Muz je naopak zameren na jeden objekt zenu nebo ulovek a snazi se mu vnutit to ze je ten ulovek je muz jako on - ze je kost...

Tento text se hodne podoba pst - jdu dolu v domeni ze jdu nahoru.

Analogie k tomu - spojeni eg vede na zivot - nemusi to byt tak ze existuji paralelni reality ale ze vesmir je prunik mnoha realit (eg, "gravitaci"...). Kdyz se spoji dva duchove tak je jako spojit dva odpuzujici se elektricke naboje nebo kvarky a to muze jen gravitace mit takovou silu...a vysledkem je stav pred velkym treskem..

Temna hmota muze byt vliv ostatnich realit variant teto reality...

Na problem ega hledame neco absolutniho (co uz konecne zabere nejaky mod) co to vyleci tedy vykompenzuje absolutnim... ale budeme pak spokojeni a nezivi to zase ego? Je to jako si dat make-up, nic se nezmeni. Egu chybi city a vule a to bychom meli rozvijet ale ne jako masku na ego. I smirit se s tim ze tu ego je - bohuzel ma tendenci zatemnovat...Problem prameni v tom ja a v tom ze jej mame "malo" tedy i ze jsme sami a touzime po nekom... je nutno si ja odpoustet ale nicit jej ne a ani to nejde neb tim se zivi (akce a reakce), musi tu byt jinak tu nebude nic. Ego tvori cely svet - na pruniku eg v centru je zivot a "ocasky" eg kolem jsou odumrelost co to chrani. Analogicke to je vajicku a spermiiim ale zde jaksi je to vyssi neb je to cele z A+E. Druhy model je ze vse je laska a v ni je posetilost ego rozpusteno. Kdyz se ty modely spoji je to jasne - uprostred je laska (vcetne ega) a kolem pulky jednotlivych eg neb ego je zapusteno v lasce...jako napr kvet - okvetni listky jsou ega a prolinaji se uprostred a to je svet cele. Dohromady to cele je nula. A je treba zivit lasku byt laskou (a to ego taky nejak). A Nic je kolem a tez v centru kde je laska ... vsechno jsou to centra i ta ega proto i ego muze byt v centru kvetu ale tim to umira cele...

Ja ego se rado identifikuje prave aby melo neco absolutniho, jde na to spravne asi ale uplne absolutni je jen Nic. Ja je zdrojem utrpeni neb pochazi z utrpeni a je v nem.

Je jasné že zničit ja (ega) nejde, z nich svět je. Ja je hlubší podstata každé věci a když se jí snažíme zničit nezničíme je, vytváří se z Nic a to je nemenné. ...možná proto nejde zničit - lze jen ho nechat na pozadí či utlumit... Neco nemůže samo sebe zničit neb vždy nicí něco mimo sebe a ne sebe - nicí toho kdo je pozoruje a tak zpětně živý samo sebe neb druhým ubližuje a ti je vnímají - nelinearita komunikace samotné - nepochopení celé věci a touha po necem absolutním a představa že něco absolutního existuje že ja je absolutní a nezávislé...ja je to být zde divat se ven ja je subjektivní samo o sobě...Ja vzniká nekomunikací s Nic lze si to představit tak že se uderí do Nic a vzejde opačná polarita (i duch smradek) a celé je to ja - je to ozvěna a nekomunikuje to s Nic. Ego miluje zbavovat se utrpení nebo naopak miluje utrpení. Vše to není opravdové neb tam není Nic a entropie tam může jen narůstat a celé je to o kvantitě a chybí tam kvalita. Ego miluje zbavovat se samo sebe neb nepřímou tím existuje. Ja je v utrpení jen pokud je mimo sebe právě mimo střed květu tam je ja plně... A tak spojovat se s druhými s přírodou a s Nic se vším co tu je a tím vzniká láska...pokud je naše ja opravdu v našem středu a je maximálně subjektivní tak to ja mizí už nemá protihraze ... už vyslo ven spojilo se s někým a zase zaslo do sebe... Čím více subjektivní tím méně bolestného ja tam je a je to celé průhledné... teprve když si utvořím hranice už tam ja je. Pst na to jde dobře nemít hranice ale dělá to zbrkle... směřuje od květu ven do prázdna a nespojí se s ním ani... okvětní lístky jsou trochu jako reality vesmíry samotné... ego vír chceme lečit necím absolutním - vírem a pr

Takže ty schody - nejlépe asi chodit tam a dolů atd. procházet se. ale ne na místě:), ego je také dobrá učitelka - říká, jak mají ostatní být, někdo ho tím naočkoval. přijde jedno ego - chce zaujímat celý svět, ale problém je ten, že eg je tu více, a tak žádné nemůže celý svět opanovat a to je právě dobře.

Musím mít nějaký koncept do budoucna jak to přežít - uvolnění v přírodě ano to je ono, tam nacházím klid a zbavení se všech problémů...a absolutno své...a Ducha...něco co je mimo ty naléhavé lidi kolem co jsou jakoby slepí a dotírají na to Nic, vidí ve mě Nic a nebaví se vůbec...a říkají provokativně tohle mi alespoň nech, toto něco co je moje, tvoří si uzlíky, prdíky, jen aby to něco bylo, je jedno co. ale to že to je "zlo", to je jedno. ... asi se moc stylizují do role Ducha...do někomu kdo je nad něco a jeho udržování povznesen. Zničit jejich strach z Nic. Možná, že řeknou víš ty to vidíš příliš zbrkle, že Nic je dobro, jen aby to nebylo pošetilé a nekoukal jsi se přímo do Slunce a nespálil sis oči.

Ego na to jde intuitivně, řekne, aha tak problém je ve mě, já je problém a začneme se obviňovat...

Dívky říkají - ano to je ono, musíme být spolu, to bude úžasné, utopím tě v žůžové omáčce a myslí to hezky a nevidí v tom nic negativního, ve výsledku v tom nic negativní není, ale bez Ducha je to ztraceno..snadno se to promění - musíš tam být se mnou, toto vše jsem já. Jakmile to je takto, už to není v lásce, ale na okvětním lístku, kde také obcují mouchy. většina našeho konání je obcování se sebou samým, jen málo když v životě, a to jsou ty podstatné momenty vstupujeme do středu květu...kde je princip více smrtí dohromady je život. Jakmile řekneme ten střed květu jsem já - jdeme mimo na okraj:), neb tam já plně patří. Proto i láska není nějaký střed či centrum, pak by to bylo ego a to není, je i není středem, je produchovnílá...

Takže bez ega, oddělení a spojení eg by nebylo lásky, vidím ten květ příliš implozivně, ale je i explozivní...

Bez ega či principu oddělení atd. bychom neměli náhled a tedy ani inteligenci, ono přináší do středu informace o sobě samém apod...

Možná není od věci uznat prostě, že extroverti existují, a vzájemně uznat že existujeme, prostě to jinak asi nejde a pak mi dají pokoj asi, pak se oddělíme a pak v míru nějak zase spojíme dohromady, ... pozn. není to tak, že by někdo byl čistý introvert, jen mu prostě vadí toto a nejde jinak než to odmítnout, neb je to moc pohlcující, je to ego, co se ho snaží sníst...muž hrozně doléhá na ženu a jeho svět je buď jsi se mnou nebo proti mě, nic jiného ten bojovník nezná, ženě asi nakonec nezbyde než se oddělit a prohlásit za někoho, je to vnucení samotného ega neb nám vnutí být někým, být také egem a být ve sračkách jako on, vnímám to jako nemoc, a myslím že to je normální...nemůže tady být svět eg, ale i jejich spojení právě...

Ego si rekne jasné jde tu o prolínání se a půjde a někoho probodne nebo půjde a zašuká si, ale to není ono právě. To je moc zbrklé.

Take když je někdo nahore a někdo dole nevznika vzájemný pruník a take tam není láska. Proto ten slabší musí píchat silnějšího jinak tam není láska. Tím ten slabší nabyvá své autonomie zda se...ale časem stejně zjistí že je to kravina, a že je to ego, ale asi to je potřeba no..nebát se... totiž tím jak říká propíchni mě, tím říká pak bude konec tvému světu nevinnosti, už budeš mít šrám a vinu a nebudeš nevinný a potenciální pouze a budeš někdo, a budeš nenávidět svět lásky jako já, budeme spolu nenávidět sami sebe a lásku a budeme se topit v blátě a jen pasivně vzhlížet ke spáse od Boha ... a to přesně chci aby jsi

taková byla/byl ... pak budeš členem party - ten tlak je hrozný. ... je to i úplně naopak než ve fyzickém světě, kde muž zbavuje panenství ženu... To není společenství ta parta, to je společnost odpadu...

Takže nebat se odevzdat celou svou bytost druhé či Bohu , pruniku.

Oblast okveti lze pokladat i za chaos a oddelení polarit neb mezi nimi je Nic.

Pokud se prohlásíme že jsme to celé ten celý květ tak jsme zase na okraji automaticky.

To proč se láska nebojí Nic je tím že jednak jím částečně je (do značné míry?, viz pošetilost) a je si jista tím kým je a to díky poznání, sebepoznání, snad i díky tomu, co tu píšu, že nezanikne, když umře a odevzdá se ontologicky tomu Nic...je tu vidět význam poznání a spojitost právě s láskou. nejvyšší poznání by mělo chápat právě něco a nic a fyzikální zákony atd...ale zde to ještě není... Bytí je tak vůči Nic "vyzbrojeno" láskou a poznáním. Ale opět Nic není nepřítel, pokud by byl, bylo by to o egu a bytí by se stávalo Ničím, Nic by jej prostupovalo a byla by tu smrt.

Myslím, že jediné, co existuje je tento princip "květu", tomu podléhá bytí jako celek a každý element a bod bytí. Můžeme úplně odhlédnout od jakýkoli hranic v bytí, mezi tímto a oním světem apod. a říci, každý element podléhá principu květu a je jeho součástí. Není to, že je bytí je jeden květ, ten princip je nadřazen všemu...Takže by náš vesmír měl být jednak egem a jednak průnikem eg (vesmírů?), ve vyšší úrovni pak vesmíry jsou ega a vznikají z . Každý bod vesmíru se považuje za střed (ego), a až průnikem vzniká vesmír atd. Analogicky živá příroda je průnikem mnoha eg, člověk je ego a společnost je průnik eg, ale i ego, a spojení dvou lidí je láska. Tedy asi ano, onen svět je obecně bližší stavu lásky než stavu ega, ale není to čisté, že tam je jen láska a zde ego, v každém elementu bytí je květ. Část je celkem dá se říci, jde asi o určitou symetrii. Kdy se dá říci, že část = celek? Jenom, když tam je Nic asi. Když tam bude cokoli nikdy nebude část rovna celku, snad jen pokud nepůjde daný předmět rozložit na části (to je jako u ega trochu). ... A kde je Duch? Ten je v tom tak nějak všude a nikde, jako to Nic, ale Duch není Nic. ... Lze tedy úplně rozložit bytí, všechny hranice a jako určující dát tento princip nebo jiný princip třeba, ale tento (květ) mi přijde výstižný... je tam i chaos, i láska, i něco, i Nic (kolem) a v tom, atd.... Tady vidíš jak je důležitá ta společnost, ale vyprázdněná je, když je to jen o egu...a to v civilizaci nevyhnutelné je. A teď se hádá láska a egem, kdo že to to celé bytí tvoří, zda imploze ega nebo exploze lásky... ale to jsme zase někde jinde, ve světě ega v obou případech...Ego řekne jsem celý svět, vše je vystavěno z ega, no ale ne jen toho:):)

Psychika tyto věci pouze jaksi dává do konkrétní podoby, světlo, neprůhlednost, průhlednost atd...a tím tomu ubírá na významu, už to něco je, nějaké konkrétní podoba, není to věc samotná, ten princip...

Je dobré přesně si uvědomit svůj problém, své pocity nejhlubší a co chci říci. Odmítnout to. Bohužel toto je i egoistické, být to je proti zlu, tak je to absolutní vidění světa podle sebe a svět nám to stále dává najevo, nejde o to s tím souhlasit, ale jaksi to přijmout nějak a jít dál...nakonec se nám v boji proti zlu stane že my sami jsme egoisté, ono se rádo přenáší...odmítnout určitě, ale ne neustále...

Tak také celek se rovná každé jeho části u některých fraktálů se to tomu blíží.

Okvětní lísky nemusí být jen ega...

Ego nutí reagovat, duše myslet (a cítit, i když tam je to o Animovi hodně), extrovert nutí druhé reagovat, on už ego má a je a je tak z obliga a nemusí mu čelit, tedy pokud se vynechá boj s egem, demony, který vede...bojovné ego nesnáší pasivitu ... vlastně ego používá na svůj problém nějaký mód (třeba nekrofilii) a dokud nebude celý svět o nekrofilii, ten problém mu bude být do očí.

A kde je v květu myšlení? v prolínání eg i těmi egy je dá se říci asi...nevím...

Ega se místo prolínání pohlcují, to je pro ně typické.

Nikdy to není absolutní zdá se, že by se něco mohlo prohlásit za ego a něco za lásku, vždy to bude i opakem pro něco jiného... třeba nejde říci, v nižší roztavené úrovni, kde sídlí imago i, v mysli, se nacházíme všichni a proto tam do mě vnikají druzí, ale na povrchu jsem to já ... je to i naopak, já je hluboko v nitru... Asi potřebuji někým být, ale tím mizí to, kým jsem...

Když však neuděláme nic proti egu, je to souhlas s ním a to mu velmi vyhovuje, tak se přeneseme na druhého... Ego čeká že na druhé straně bude nějaká citlivá bytost, která jej pochopí, že to ubližování, to nás nezajímá, ale ty city, ty mě zajímají...

Tak jako se vše dere na povrch, tak se vše i noří...

Střed květu je symetrický více, než jeho okraje také, tam už se někde přidává a někde ubírá... ale to je kvantitativní vidění...

Váš názor vám nikdo nevezme, musíte si jej ale plně uvědomit, neb je vám právě bráněno si (se) uvědomit. A i se jím řídit jednou. A pak na něm nelpět tolik.

Místo ne pak máme názor, neřekli jsme ne, ale máme nějaký názor, ... celé se to pak propadá do ega, pokud odmítnutí máme jen v hlavě a je to celé o psychice - stane se z toho ego, pokud je naše odmítnutí výhradně fyzické, také se to změní v ego. V obou případech neumíme říci ne. Každý má názor, názory tvoří ony okvětní lístky.

Existuje určitý mechanismus - starý bojovník se postupně mění v protivnou šikanující hysterku (je to důsledek stylu života a kompenzace a také to "plodí" nové bojovníky) a nutí tak mladé bojovníky proti němu zasahovat, což si málokdo troufne, postupně ale mladí otupí, starý jim vezme duši a oni se také změní ve starou hysterickou paní. A tak to jde dokola. Obecně na tom samozřejmě hodně je, mladí musí nějak porazit své rodiče...

Ve střevech se nám tvoří v životě specifická "mikroflóra" a myslím, že v duchovní úrovni se jedná o ochranného ducha, ego svým způsobem. U mě je tento duch nekrofilie, ta je mým ochráncem, proti dotírajícím přeživým entitám, viz dále.... A jaksi i přebije nepřátelské mikroflóry druhých. Nutno říci, že každý má tuto mikroflóru unikátní a odráží se v ní veškerá emocionalita apod. daného jedince. Ego nás právě drží a chrání také, je velmi intimní i. Mé představy erotické jsou i někdy hodně nekrofilní a je mi to přirozené, vlastně spím pak sám se sebou, se svým egem dá se říci... které je právě mrtvolné. Jde tam o vymizení nepředvídatelnosti, moc nad nepředvídatelností a hlavně samozřejmě klid a je to osumřelá Amima samozřejmě. Většina lidí myslím obcuje se svým egem a myslí si, že spí s parterem nebo partnerkou.

Nekro je dobro v mych očích... vždy jde o kompenzaci na Nic - pravdu, kompenzaci nepřijemné touhy po životě bez hranic atd. právě nekro módem na Nic ... jsem nekro a mam v sobe moc zivota, to nekro, to je i láska k lesu apod...

Uz to mam za sebou to procitnuti a mohu byt nekro duch az do konce zivota

V tom jsem se narodil v tom ziju a v tom zemru - ve smrti. Duchu. Je to archetyp duchovní bytosti tam, me ja. Je to dite mladik divka stavec starena. Je to vecnost. Neni tam moc krve prave...nikdo to nepochopi vzdy se tam nejak chteji s tou krvi procat nepochopi to, aspon maly zivutek mi dovol - ne, je to provokace. Neni to ze nemam rad zivot, nemam rad namysleny zivot lpejici na zivem tedy zivot vnitrne mrtvy a destruktivni...tu pruhlednou zivou neco v sobe pnouci se zivou touzici to nemam rad - hysterii. Stačí ukázat smrt a hned ví, že vlastně má smrt v sobě a překrývá to životem... Ale srdce to vidí trochu jinak to není nekrofilní takto. Srdce si tluče a žije a toto je mimo pro něj, nechápe, jak ten člověk může toto chtít, srdce je více ve Světle... Jen musím kompenzovat abych mohl žít. Toto je mi úplně přirozené a jsem v pohode at je kolem cokoli a nemusím moc bojovat proti nesmyslným lidem.... smrt je kompenzační řešení na to.

Pokud se má pochopit extroverze, deprese apod.. pak v tom, že její základ je smrt a to kompenzuje životem. Naopak introverze má v základu život a v přímé úrovni smrt, tedy introverze si hýčká jakýs život věčný, archetypální, extroverze je více realistická v tomto... Introvert má pocit, že mu chce extrovert život krásný, vnitřní život, neb života má málo...

Se smrtí to lze tady prezít pro mě. Pak má život smysl. Oni smrt nenávidí, proto nežijí. Tam se poznávám - své já muské a ego a přirozené tam je i ta dívka ve mě...

Nekro je jako věčný sen ... ostatní lidé jsou mrtvolky co chtějí žít u mě je to naopak ... uvnitř mám mnoho života. Právě ženy to moc ukazují navenek, život, ale má to být naopak dle mě samozřejmě ...

Uz vim kam a mezi koho patrim...ale jsem v nadhledu nad tim.

Proto si moc nerozumíme neb lidé jsou většinou naopak a když vidím nekrofila je pro mě moc zaneseny smrtí atd. ... s introverty se moc nebavím, odpuzujeme se i, jako démoni či duchové...nebýt takovýto, to bych se nemohl sobě na konci života podívat do očí, nebýt nekrofilní introvert, neb to jsem a to je mi přirozené, být je tam silná potlačená extroverze zdá se...a to je právě ten nepříjemná život, jakýsi tušený průhledný vějíř, obecně směř ven ... pak klidně pošetilý extrovert je jak nejvyšší guru duchovní, božský, trochu obězní, ale jeho vějíř je jaksi utopený, jde dolů a myslí, že jde nahoru...

Mám slabou kůži a to doháním tímto nekro, extrovert má silnou kůži a proto si jí musí i prorážet.

Mikroflora se vyvine na základě prostředí v dětství a mládí..., jaksi se mi spojují určité jevy z dětství s nekrofilii právě, zážitky, je to něco, co je každému osobité a jaksi mu to zde "docvakne", sepne se a vytvoří určitou osobitou esenci.

Neposlouchat co extr říkají ... jsem tak sam, proti te přesile...

Introverze vede na neproniknutelnou krustu, protože nechtějí nikomu ublížit a chtějí být odtaziť, právě hodně i jako reakce na přehnanou extroverzi kolem. Ale není to zdravé, je to hodně implozivní, a je třeba to prorážet.

Ne ja nejsem mrtva ty jsi mrtvy che che...říká a na to právě lze po

Extroverti jsou vlastně opak toho, co jsem dá se říci, oni mají v sobě mrtvo a na povrchu živo, já mám život uvnitř a mrtvo na povrchu myslí. Tím životem se zde myslí potenciality, průhlednost, žádné hranice, božskost - to má právě extrovert jako jakousi masku kolem sebe a je to šílené, nemá to hranice, je to jako nejvyšší čakra (vějíř, duhový třeba), ale zaražený v hově, je to vějíř, nemá to vnější hranice, je to krvavé i apod., alkoholické, krev v hlavě. A mě hrozně vadí, neb toto má být přece uvnitř ne si říkám. Jsou jako smrt, co chce nějak zoufale žít a bere život druhým, krade jim jejich reakce, je úpíří atd. A všechny ženy vidím takto. Ten nepříjemný život tam je určitý, ale není to právě život, ale jen jakési rýpání neustálé...zatímco muž píchá jednou denně fyzicky, žena neustále psychicky)... A na to právě platí jen nekrofilie - existuje smrt milá, to co tu předvádíš není život, ale smrt a tím se jí to dá najevo. Je to bezduché, to je hnus...

Nezažil jsem milování z lásky, proto to i vidím moc technicky...

Nutno říci, že je to jen určitý aspekt extroverze a že extrovert naopak asi vidí jako upíra introverta - ničím nepřispívá a jen se nechává žít...Také extrovert vidí smrt právě v introvertovi, ale proč mu to stále předhazuje - aby ubyl život v něm... je to i nějak naopak, že introvert má v sobě smrt a na povrchu život apod...totiž ten nekro objekt jaksi i proniká či je uvnitř, jako bílý mrtvý něco pach třeba ryb vyvržených ...

Všichni lidé jsou pro mě pak pšt, neb jsou obrácení vůči mě, a tak to nemůže plodit nic než nedorozumění a pošetilosti, snahu druhého pohlit atd...

A celé je to maska, ta nekrofilie, ego je o smrti, u mě je to vlastně "čisté" - smrt. Toto je maska, vydechnout, je maska, kterou člověk nosí stále a neuvědomuje si, že je to maska, je to něco, co vzniká pod tlakem okolí - tak mě okolí vidí atd. Vplujeme do toho. Pod egem se tedy mezi lidmi odehrává jakýsi dialog (na ono světě?)... Když už mi vzali i mé ego v práci a na veřejnosti, tak už jsem řekl a dost:). Po exponaci v soukromí vydechnout a být sebou zase...je zvláštní, že před druhými nikdy nebudeme sami sebou, ať jde o kohokoli. Snad až po smrti, asi to tak má být.

Extroverti či obecně určitý typ lidí, je jich docela přesila, jsou lovci reakcí druhých lidí. Dělají to proto, neb v sobě mají právě tu necitlivost a takto chtějí docilovat toho, že je někdo bude sekat, nebo oni někoho, aby to začalo cítit zase, asi to nemá moc výsledek a je to udržovací ... Např. se rozvalí na sedačce, zasahuje do vaší osobní zóny třeba rukou a jakmile se hnete, vystřelí, jde mu o reakce, ty jej živí.

Touha je negativní zdá se, pokud dojde k jejímu uspokojení, pokud zůstane pouze touhou, změní se v jakýsi potenciál, potenciality pouze a je to celé živé a průhledné, každé uspokojení touhy je o smrti, možná, že tento svět je uspokojení touhy, protože není příliš potenciálový pouze... ale bez uspokojení touhy by nic pořádného nikdy neexistovalo. Na onom světě (v "ráji") může být touha a její uspokojení buď od sebe oddělené a nebo spojené v celek, zde jsou právě v čilém kontaktu a tvoří ego. Touha - uspokojení a zase touha - uspokojení atd...

Každý člověk si projde určitým mentálně postiženým obdobím plným ega ale i lásky - dětstvím. V dětství je ego docela už silné, ale jaksi se to jen trénuje zatím. Tam ještě ego a láska docela spolu koexistují v pohodě u většiny dětí. Ego je typicky

mentálně postižené, jaksí zaostalé, ale ego je i o vysoce vyspělé racionalitě, které chybí srdce, chladné kalkulování...chladné kalkulování je docela přesný obraz duše či srdce spíše v podobě ega.

Musí se dooparvdy chtít udělat nějakou změnu, jinak změnu neuděláme na sobě apod.

Ego nemůže nakazit lásku egem, to nejde, jeho práce spočívá ve vytěšňování čehokoliv, prázdná, ega, duše, lásky, Ducha, nedostatku ega apod. Implementovat se do vás mlže ego druhého jen tehdy, když je ta to u vás dobrá půda, nedostatek ega, apod...

Na egu je paradoxní, že se jedná o nechutnou věc, souvisí to asi s tím, že nechutnosti svého těla (výkaly, vnitřní parazité atd. a další třeba psychické újmy) jsme se naučili před lidmi skrývat, neb se to nesluší toto na veřejnosti ukazovat, ale někde to být musí, nemůžeme se od toho odstříhnout, ale nemůžeme se s tím plně ztotožnit, třeba s výkalem a tak to právě spadne na ego, je to cosi v nás, ostatní to nesnáší, ale jsme to my a nám se to líbí, a navíc tím druhé i odrazujeme, což plní svůj účel... je to jen naše věc a nikým toto nelze sdílet...

Typicky s pošetilým člověkem mám pocit, že mě chce hned sníst a pohltnout do tlamy, šíří kolem horký vzduch z tlamy, nutí se křivě se usmívat a křivě se usmívá - dýchat, neudusit se tam:).

je pozoruhodné zase nabývat ego a sledovat jak vlastně otupuje mysl. Právě protože otupuje jakýsi vnitřní život a puzení, tak dokáže být racionální hodně.

Čím starší žena nebo muž tím děsivější Animus či Anima tam mohou být. Pro mladého muže je pak stará paní docela výzva...

Démon je hodně o vlněné, turbulenci, nepředvídatelné pohyby améby, ony opravdu asi nejdou matematicky asi psočítat a přepovědět, jak se bude turbulence vyvíjet...

V tomto věku co jsem, už život jaksí trochu ztratí smysl a už se jen předávají zkušenosti dál, nemám co předávat moc zdá se...třeba ne.

Ego je možná jakási pojistka duše, totiž i když už jsme jen ego, právě ego obsahuje elementy, které duši připomínají pod ním, typicky třeba úchytky, ty vzniknou na základě duše a žijí v egu, ale jaksí souvisí s duší s utrpením duše apod. - vyjadřují osobitost určitou..., ego je jakási kopie duše, pojistka duše. Ego je také dosti extrovertní, nekvalitativní, jde mu o množství (kopií).

Tak ten člověk, co mě prudí, a je v mém srdci, tak jsem ho tam i nechal, on se totiž bojí a schovává se mi tam, to, že jsem si uvědomil, že se bojí, introverze také, tak mě uklidnilo a klidně jej "ochráním", ale samozřejmě i pudím ven, dávám hranice...totiž v srdci se těžko odlišuje já a ty někdy...ale není to právě srdce vlastně, to o čem tu teď píšu.

Jebat, kárat, ego za něco ho i živí.

Když někdo ve stáří ještě věří na veřejné mínění, na volební systém, na rozdělení na muže a ženy, je to asi už křečovitě, ale volit chodí třeba kvůli svým dětem no, takové přízemní věci ve stáří jsou asi již pošetilé, ale nevím no.

Celý tento text jsou jenom takové povídačky, přešlapování na místě trochu...

Tou nekro se mi totiž vrací to nitra život a mizí tam ty duchové, imaga atd..ale je to spíše namlouvání si toho, překrývka...

Zase se nejvyšší zeptá - jak bys obhájil svůj život? Jakou přidanou hodnotu jsi učinil ... bohužel se mi zdá, muselo by to zakrýt ego, aby toto, co jsem celou dobu psal mělo nějaký význam je to jako nic, jako bych vlastně vůbec nic nedělal, je to jako jít dolů a být přesvědčen, že jdu nahoru. Takže se nejde vlastně nikam...

To je neco to nekro co je jen meho a nikdo tomu nerozumi je to ta ochranná mikroflora. Kazdy se toho strasne zdesi vzdy a ja tomu nerozumim. Tak to ma asi byt kazdy ma nejaky ukol ci je cast z celku.

Rici ze jsem introvert nebo extrovert je dost o egu...

Predevsim po smrti dojde k silnemu rozsireni na "nase" normalni vedomi neb zde je vedomi zuzene ci zavalene egem.

Extrovert se stále snaží přelstít smrt a to introvert nenávidí...extrovert jakoby nemá vlny hranice vnější je často plesavý a s krví v hlavě pokud je to muž.

Jo to navazání hlubokého přátelství na celý život to jo...to už v sobě mám...

S introverty si moc nerozumím i .. mám moc života na mě v sobě.

Tak jako nemá ext vnější hranice tak nemá intr vnitřní hranice (neomezený svět vnitřní) a díky tomu do něj i každý vlezí...

Důleží hranice moc neresí to resí Duch - jak samotné hranice tak ale i nehraničnost neomezenost.

Bůh a ontologie bytí může být o něčem i jiném, ale toto je jakási pravdivost, je to jakási samozvanná samoučelova interpretace bytí, ale u interpretace se něco daného interpretuje a to tady chybí, protože to to co to má interpretovat samo tvoří, je to hra s pojmy ... podle mě to není špatně ale není to úplně - vyjadřuje to jen jeden aspekt, třeba jak se mluví o tom že láska bojuje s Nic - že musí znát podstatu bytí a nebytí aby se nebála komunikovat s Nic apod., nějak to tak je ale je to jen zúžený pohled, láska je o něčem jiném. Není to jako mít tvrzení a to buď je nebo není a nebo se v něj má věřit, je to přirozenější asi... je to první hrubý neotesaný kontakt s vyššími úrovněmi. Poznavání bude pak v dalších krocích zjemňující a zralější snad a duchovnější. Je to moc živé, musí se to vpat do nějaké hlínky aby se o tom dalo přemyslet vůbec a uchopit a zpracovat.

Ego toho i hodně vydrží včetně chorob.... to ale mysl bez ega také a ještě více bych řekl ale na něco musí mít ego - aby mohlo jít ven vůbec.

Intr si tvoří dost předpokladů.

Az když to máme někomu vysvětlit narazí se na problémy, ego to chápe v sobě ale aby to slo ven tam se narazí na realitu. Stret ego tak tvoří realitu vlastně...

Take moc mluvím za druhé a "lidi" obecně...

Ego buď přikryje rej nebo naopak jej vyvolává a je jím.

Z nekro se to probudilo a v nekro to zanikne...

Ale potlačené afekty ... extr si vezme i vase nevyjádřené afekty reakce neb ty jej živí...

Je třeba si uvědomit, že v dnešní době je extroverze a introverze vyhraněná u mnoha lidí, pokud introvert objeví extrovertní část svoji tak pak už ho čeká jen jedna a to je on sám, v ryzejší a přirozenější podobě. ... Extrovert se snadno začne nudit, když nemůže bojovat fyzicky, alespoň šikanuje a tak se stává, že extrovertní kluk šikanuje introvertního, společně mají to, že oba jsou pod pantoflem Animy.

Když smrt touží po životě, nedopadne to dobře (je to hysterie vlastně, vějíř ve výkalu), a naopak, když život touží po smrti, také to nedopadne dobře (vznikne jen jakýsi posmrtný průhledný život). Introvert nemá rád otevřené rány, je stažený narozdíl od extroverta, extrovert dává vnitřnosti své jako masku.

Pokud má být duch démon penetrován, nechce to, je to asi tím, že nechce, aby do něj (viry) vnikly neb sám chce šířit to své...

Smrt je obecně jednosměrnost v porovnání s vějířem života...

To nekro je vlastně staronová maska, odložil jsem ji postupně, prorazil jsem to celé, byl jsem proražen, prorazil jsem i své utiskovatele v rodině a tak toto je typický vějíř tento text (vějíř jaksi již nic není...) ... řekl bych, že skutečných extrovertů není mnoho, mnoho šíleně extrovertních vějířů jsou introverti, pozná se to asi tak, že nechtějí být rušeni a vydrží velmi dlouho o samotě... i se to pozná asi tak, že takový člověk bude uražen, pokud se mu řekne, že je ovce (extrovert), neb tam má náhled na sebe z pozice introverze...ono ani jedno není nějaká výhra, intr i extr je dost křeč, je to okamžik lovení kořisti, tedy neklidné období ... Nic je nezávislé napůl, aby bylo, musí se potkat, přijít do styku, umazat se něčím, co jej pochopí a definuje...jenomže jeho podstata je ta, že není, ale ono nemusí přijít do styku s něčím, neb. Něco a Nic se naprosto vylučují (něco nemůže být v něčem jiném než něčem a vše chápe jako něco i Nic), přesto se umí míchat a výsledek je třeba průhlednost...

Ego typicky své kompetence, své ne přesouvá jinam - na armádu, na Ducha,

Pokud by se měl definovat Duch, tak jeho oblast tkví obecně v Nic - struktura, smrt, obnova, smysl, potencialita, život, hranice, žádné hranice, u Duše pak něco - subjektivita, setrvačnost, smysl, potencialita apod. a nemůže jeden bez druhého existovat, ovšem Nic je jaksí více nezávislé na něčem a vyhraněné vůči něčemu symbolicky atd...

Extrovert se roztahuje a nevnímá to, má svůj cíl, a čeká, jaké bude protějšek dávat hranice a projevovat se, ale je dobré a žádoucí, aby sám se vcítil a pomyslel, že tam je druhá bytost, ne že tu bytost tvoří teprve, tím, že ona reaguje na jeho podněty, že on je Nic, ze kterého vše vzniká, že on je Otec. Tomu chybí empatie a extrovert se v tuto chvíli pošetile usměje, že vyhrál, že tě dostal, že on je pán světa...že má v sobě napětí atd...Démon má potlačovanou empatii, Duch empatii přirozeně má.. Ale přílišná empatie je už opačný extrém, který vede na to, že se lidé sebe ani nedotýkají, a přesto jsou uvnitř vzájemně pohlceni... Introvert pokud se setká s takovou extroverzí - nemůže na to říci nic, neb to je 100 % a pokud tam není empatie, nedá se s ním mluvit. Ano, šlo by to, pokud by byl introvert extrovert a introverti hodili přes palubu...s chutí:). ... Mám pocit, že na tuto extroverzi nelze dělat nic, že vše co udělám bude špatně a budu špatný, jde o pošetilost a nezabýváš e tím ... ale pozitivní je to, že vidím introverzi z jiného úhlu a její negativní aspekty a atmosféru uprděnou určitou, znehybňující, naprostý klid bez jediného hlásku a ten Duch, to je něco, ten hrad tam v lesích, tam se na něj dívám hodiny...neosobnost silná...není tam střed pak, ale jen duch, Duch ... lidskost mám spojenou s extroverzí právě... tak je nám to i vnucováno. ... Démon také nemá střed, proto se rád usazuje ve středu...protože extroverze dominuje světu, introverze je vytěsněna do své extrémní nezdravé podoby...

Ego se může rozšířit i o milovanou osobu v tom smyslu - že stejně jako moje hovno nesmrdí, tak ani miláčkov...

Popis mé nekro - až při větším vzrušení ... všichni jsou mrtví, a je klid...pak mohu něco teprve říci ... a narcismus, hodně bílý kluk pasivní ... zašedlý, zrnění narcistické, kámen na povrchu...či naopak puch, a to vše je uvnitř živé a tvoří jakýsi komlomerát dohromady i ... prostatické ... je ve mě duch dívky, ona je i zdroj života ve mě .. i přehnaného nepřijemného, a je cesta k citlivosti vnitřní, která je mi přirozená, extrovert se také velmi snaží svoji mrtvost vnitřní oživovat aby cítila, proto vyžaduje reakce, ale nejde to ... mám to teď právě jako extrovert, neb jsem pod jejich vlivem...když se dbá na smrti na povrchu, pak v nitru se život objeví zase, ale není to tak jednoduché a mechanické, vždy je třeba hlubší kontakt, uvolněnost ... pravdivost. Vždy je dobré se zastavit a uvědomit si pravdu, co mě štva vlastně a jak to je...je to vždy trochu jinak než se zdá.

Ta dívka tam vždy prorážela tu mrtvost v nitru aby tam byl život a citlivost, ale to už časem odešlo hodně práve...

Když se všechny náplavy odstraní, tak tam zůstane to, co je přirozené...a lidské a duchovní...

To říci nejde zda je Duch extr nebo intro je oboji...

Mozna byt vice extr ...

Intr ma pocit ze extr bezduvodne utoci ale utoci na nej neb se ho boji vlastne...smrti - sebe, introverze - smrti. Smrt si v sobe hyckaji...

intr ma na povrchu krustu a vuci systemu zaujima uzkostne a intaktni stanovisko - lepe se na system vykaslat na tu krustu coz vlastne je system pro intr ... problem intr je nepropichovani...intr je stratifikovana dosti...

Co nam chybi fyzicky dohanime psychicky obcovanim s tim...aniz bychom to ponicali neb uz to dava nulu dohromady...a jsme smireni se sebou.... individuace je k tomu ...

Vytesnovat m a obc s nim

Jsem spatny a chci m ale to chce on vlastne

I vycitam stvoriteli a muzi ... Chci byt kluk - o tom je moje touha tim rikam ze kluk nejsem a chci jej (byt) ... tim ze sebe odstranuji zevnitř E' cerne tedy muze a smrt a cele se to produchovni a jsem sebou vice - introverze z toho je resp obcuji s introverzi...ale i jsem intr. .. ale jsem muz...ale jsem stastny jak to je... pro me je stav z uvnitř m ve stredu a na povrchu...kdy z je život a svetlo coz tak uplne neni.

On milenec ci partner je moje matka jakoby...a muz a ja muz...

Extr je do sirky

Dva muzi obcuji je to o ego a o odum A a samozrejme to nechtene doplnuje zena ("zivot") ze spodu pichajici to ego ... velice ostre. Ona konecne priroda neosobna a zivot priroda...

Ego se prave rado dosazuje tam kde je zivot a nerozlisenost neb tomu rekne jsi mekky vuci me.

Te nule, Nic je asi i jedno co jsou ty polarity zac - kdyz vsak existuji i obracene tak daji nulu, kdyz dojde k prohozeni tak si tam lze predstavit znamenska plus a minus a je to nula. Casoprostor a neco je v zakladu o kvantite a to co to je to je vec druha... kvalita a kvantita take dohromady daji logickou Nulu bych rekl.

Pst narazi na to ze kdyz opanuje cely svet objevi se automaticky proti polarita a to pst sere ... cele je to o povolenosti urcite nebo naopak ostre hranici (nevidim z nevedomi radsí nic) ..mezi vedomim a nevedomim - neuroza. Typicky odstrizeni od nevedomim jsou muzi technici projektanti...

A kdyz uz nic nepomaha tak to na sebe nechat pustit. Projde to do citu a vybreckame se. Vzdy jde o nejake detsky ladene vycitani vuci vam ... protistrana se v hlave uklidni ale resit to v sobe nechce, chce jen obvinovat druge a prenaset to. Proto je treba i hranic ... ty se pak daji vytvorit neb protistrana jiz ukazala slabe misto a neni tak neproniknutelna - neresitelná (ublizeny ublizuje - to je rozpor a velika presila neb to ma vse na sve strane...). Zeny toto ale moc pohlti ten svet vycitani a sdileni a nikam jinam se nepodivaji - tam to neni zajimave toto je cely svet - psychika reknou. Uteseni v mlaskajicim svete potencialovem vsestrannem zivem...ale prave na tu nerozhodnost lze hledet jako na mrtvost...

Zena ve me ho utesi a muz mu rekne ze neni dost chlap - tak by to bylo idealni... ale i vim ze je to vlastne muj nejaky problem a ne (jen) jeho popr jeho vubec:) ale tak to nejde videt pak vsechna vina spadne na me coz zena obratne pak vyuziva - vysava vinu (parazity) druhych aby ji pak pouzila bud jako vycitani ze ji ublizili nebo jako "vlastnim te". Zije v "hlubsim" posetilem svete. Vzdy kdyz se jde do NZ tak to vzdy nese pst at uz se jde do hloubky nebo moc na povrch ci nad nej...ale jit se tam nekdy i musi...

Extr a int si moc nerozumi extr chce aby to mlaskalo a intr aby to nemlaskalo neb mlaskani je ten potencialovy vsestranny zivot uvnitr pod poklickou kde ma byt...pokud jsou partneri oba extr nebo intr casem tam neco chybi...

Kdyby slo problem v nas tedy ego i vyresit jedoduse nejakym absolutnim modem nic by tu nebylo pak...bylo by vse rychle hotovo.

Ackoliv umrit znamena jit mimo gravitaci tak smrt je jako koule a zivoty jako vyhodit kamen co zase dopadne. Asi opravdu ty slozitejsi veci jako zivot a smrt musi byt vzdy i naopak inverzni v sobe neb jinak to neda nulu. Je jedno oc jde at si tam je co chce jen to musi byt i naopak. Tak vidi dabel docela timto pohledem...demon nihilista snad i on protoze touzi po necem atd tak he vlastne nic a chce nic aby se to vyrovnalo a laska .

Tim se vztah i zrovnocenni tim pustit to na sebe i jej treba zajima kdo jste ...

A laska take tyto kotrmelce nejak tam treba jsou...o to aby to bylo dogromady nic se stara demon ale stejne tak je demonicke pokud to nula nevyjde... ..

Kdyz to na sebe poustime tak pozor abychom se ne akazili... rozhodnout zda utect ci napadnout ci zustat a byt vystaven tlaku chronicky nebo nekdy to ba sebe tu nemoc pustit - v kterem pripade z toho vyjdeme nejvice zdravi...

Když máte pocit, že druhý má úplně vytěsněno co jakoby jste, že jakýkoli náznak opačné polarity je nemožný pro něj, tedy že říká, že jste mu ublížili, vychytrale je nadřazený tím pádem a vlastní celý svět, když je nedostupný, tak si jej nevšímat. Ano, vlastní celý svět, je za ním mnoho lidí, celé veřejné mínění, ale jenom ten svůj:), veřejné mínění je relativní také, může to být bulvár, ale i vyhnání tyranů ... nakazí vás jinak sami sebou a pak se velmi těžko odmítají, konec konců o tom to je, že se odmítnutí bojí..neb byli asi odmítnuti... Vlastní celý svět, ale jenom ten svůj....už toto vede na urovnání...každý má svůj.

M nesnese utlacovani a jeho identita je vice neprima (jednsm uvnitr...) ...movember - pece o m zdravi je jaksi urazka a je receno ze uvnitr je mekky jako zena ... zena co svoji mekkost neprijme ji siri do celeho sveta a o tom je ego ... neprijeti se.

M identita ... hlavne to vyprazdneni po odstr E' ...ale pak to zanesse mekka hmota a to neee.

Ta nenavist relativity ma myslim avuj hluboky duvod jednak najit zpet puvodni "absolutno" a jednak absolutno co prave relativitu tvori... neb naopak to byt nemuze neb relativita ma vyssi entropii nez absolutno - jednota ... ale mozna to vidime spatne ... obecne je to boj s narustem entropie, se smrti (a strach z ni) - smirit se s tim jednak a jednak s tim bojovat ... a tak nas ego zene k Bohu probojovat se az tam a svet tvorit neb tam relativita neni ale je to slepa cesta asi neb jde o vymaneni se z ega do nejake miry...ego je velice pritahovano k Bohu a take jim velmi opovrhuje... problem s relativitou ma jenom ego....Ego nas zene k Nic a ke stvoreni sveta (zpetne) a to prave tak ze to ego mizi tak se to pozna:).

Konstruktivní a destruktivní lze převést na snížení či zvýšení entropie (v destruktivitě se nám líbí i právě ta nízká entropie nástroje co tvoří destrukci tu vysokou entropii), totiž dohromady to je Nula, něco se ubere něco se přidá ... nulu vidíme negativně, pokud se jí zkusíme vidět i pozitivně, pak je to snad dobrá cesta...být v nule... když jsme ale Nic, už to právě nevíme, je to jako v principu ega, když něčím již jsme, nevíme o tom už, ... proto lze usuzovat, že čistá subjektivita bez proběhlého sebenáhledu je nevědomá... / Když se nesnažíme zde o život a tento svět, pak ani žádný život nebyl a není nač se obracet... Lásky je pak tedy stav, kdy ego a já jsou v ní rozpuštěny a nejsou "negativní" a neexistují a to je konec utrpení i... Těžko je pochopit pro zemřelého možná, že to, co byl, v co věřil, na čem lpěl i ve svém nitru hluboko jako na dobrém, že to byla vlastně choroba a nebyl to on, ale parazit - on sám subjektivně. ... Ego se dosadí do subjektivity a je možné, že po smrti je to subjektivní, ale jaksi silně náhledový stav... Takže existuje i střídání objektivní vs. subjektivní na světě, i mezi láskou a egem, tímto a oním světem a vše nějak v rámci mysli... Ego je o tom, že co má být objektivní, je subjektivní a pak se to možná prohodí po smrti logicky, změna souřadnicové soustavy - pozorovatele...vědomí vs nevědomí... i to alternuje s tím, že po smrti musíme opustit své tělo a můžeme být všude jinde, jenom ne v těle. Tím je materialismus silný - vědomí, co je v těle musí vnímat a podléhat tomu, co tělo říká... Střídání objektivní a subjektivní dává smysl asi nejvyšší - pak je to celek a úplnost, (pokud si však budu říkat, zde budu žít hnusný život a tam to bude tedy super, tak to tak není, neb subjektivně na vlastní kůži to tam musíme zažívat a to právě nezažíváme a máme to jako objektivní a tedy i tam na nás bude čekat negativita:)), ... také čím více je stav subjektivní tím méně v něm je, tím více je nevědomý, tím více tam je nic, Nic?. ... těžko rozhodnout, co je objektivní a co subjektivní vůbec ale... v nejvyšším patrech právě objektivní a objektivní splývá, už je vše známo a vše je žito... po smrti se tak dá očekávat, že to co je subjektivní v životě bude objektivní tam, ale navíc to bude celé sjednoceno možná ... (spíše ale mi přijde lepší:), že je celek A a v něm je již náš život, tam odtud přicházíme a tam i jdeme zpět, zdá se, že se nic nestalo, nikam jsme se nedostali, ale není to jít od A k E a pak zase k A, je to jen A e E a jejich dialog, spojení života a smrti)...samozřejmě pak ego je jaksi snaha o objektivizaci lásky...a asi i naopak bohužel:).

Kámen, démon v nás nás vlastně nutí vymýšlet nové věci, triky a konstruovat ... žít...

Bůh asi není se sebou s Démonem v rozporu, ani s Nic není v rozporu. Donutí tě abys něco cítil, je to tak trochu tyran. Na konci, po vyčerpání všech možností nezbyvá než prosit, prosit, aby zachránil. V prosbě (o sebe) se navracíme k sobě, do normálních kolejí. Tečka v a za ním v moři udušení a chorob a strádání. Tečka Nic co vše harmonizuje, tečka, která znamená opravdovost a normalitu a sebe kontakt a domov atd. Tečka co přemůže i tento divný text kterému věřím... stejně tak jako to může být úžasné Nic, tak to může být i nic černé a vyhořelé ... a nejlépe pokud to tomuto prázdnému dualismu už vůbec nepodléhá, pokud se na to díváme z dálky, na lásku třeba, jsme sami v temnotě...

Zdá se mi, že v tom objektivní a subjektivní vidím smysl života, pak mi již nevádí, že nějaký svět je a mám ho rád...nebo v objektivitě je odpočinek od utrpení (pohlující) subjektivity a v subjektivitě od utrpení objektivit...potom v tom světě jsem a mám tam své místo, ... spojení subjektivního a objektivního je ...

Zdá se, že při studiu světa se narazí dřív nebo později na problém subjektivity, neb bez ní by tu žádný svět ani nebyl a tak svět není poznatelný tak, jak bychom si asi přáli. Nemohu se na reakci částic dívat intaktně, vždy mě to ovlivní, o tom je komunikace, vtáhne hned do hry, nakazí nás, my to nechápe neb jsme naprogramováni na to, abychom svět poznávali, neb je to výhodné pro přežití mj. (možná i celého kosmu)...(vše žene strach ze smrti)..., Svět je o komunikaci objektů

Jestliže svět je pod vlivem pouze těchto dvou entit - objektivit a subjektivit, a můžeme tak úplně odhlédnout od "materialismu" a světa jako takového, pak je jasné, že někdo něco subjektivně zažívá a může to vidět a vnímat i druhý člověk (v NDE zážitcích) aniž by za tím byl nějaký mechanický zázrak, kopie apod., musí se odhlédnout od objektů samotných a vidět to jen v principu že existuje jen subjektivita a objektivita - jen ty pojmy...totiž ty objekty tu žádné asi ani nejsou. ... Máme interakci dvou částic, na svět se mohou dívat z jejich pohledu, byť je to (asi) pohled jiný, než u živé bytosti, a jsou tu ty objekty nebo nějaký vztah mezi nimi, co to je realita? To, že tam vůbec něco je ale si jen projikují, neb to musí dorazit na mé oko, receptor a pak si to projikují - proto je možné, že ve světě platí plně holografický princip, do doby než to zinteraguje, tak nevím, že to tak je - to je zásadní, to možná opomíjíme v kvantové teorii ... vše je projekce. ... pak by projekční plocha ve

Verlindeho gravitaci byly informace o dané částici u ostatních částic kolem...částice sama je tedy sobě projekční plochou, neb na ni dopadají informace a tu částici i definují, tvoří. Musíme si uvědomit, že pojem objektivní a subjektivní se v mikrosvětě asi stírá, částice nemá ani subjektivní ani objektivní povahu, spíše jde až o vztahy mezi tím ..., navíc částice nemají pevnou polohu - nejde určit přesně kde jsou, neb přesnost je asi nesmysl sama o sobě..., subjektivní je o tom, že někde jsem, ... částice je i není, není to objekt, neb objekt vzniká jako interakce velkého množství částic .. možná, že právě makropohled na ně je i pomáhá definovat ty částice - což je jinými slovy řečeno dekoherence - ... jakoby se z nic vyrojilo něco (objekt) tím, že to nic interaguje samo se sebou., ... je dokonce možné, že částice existují čistě relativně, jen pokud interagují s jinou částicí, jinak jsou nic., čím se jde více do mikrosvětě, tím je tam více nic a navenek se množství částic jeví jako něco...čím více tam je interakcí, tím více tam něco je..., ale to je moc makropohled, asi to bude něco mezi subjektivitou a objektivitou ... v mikrosvětě se zde a tam stírá, viz vlnová povaha částic...asi i tím, že částice se musí sama na sebe dívat aby existovala, pokud chce být samostatná, ...stejně tak člověk a jeho já a jakékoli já...

Dává subjektivita a objektivita nulu? tedy zde a tam? jakoby lze říci, že je to já a nejá, plus a mínus, že tam nějaká transformace bude a když je to prohodí, je to nula určitě:). Jediné pravidlo je, aby to byla dohromady nula, co už se tam odehrává, to už je pak jedno, něco tam je, ale nevíme kde, jak, apod., proto částice je prostě součástí toho komplexu té nuly a je neoddělitelná od něj...

v já zde a tam splývá, neb se musíme dívat sami na sebe, (a existuje nějaké zde a tam, subjektivno a objektivno vůbec? není to právě nějaký vymyšlený konstrukt samotný časoprostor? ... v ego to tak úplně není že zde a tam splývá, ego je mimo tento střed, někam vzhlíží, byť samo k sobě vlastně, to je to vychýlení, a snaha o to být v tom středu...při tvorbě ega dojde jakoby k tomu, že z kruhu se vytvoří další kruh a ten se trochu posune od původního kruhu a pak...? dojde k jejich průniku? neb jediné tam je i ten původní kruh pod tím...a zbytek je duch, co tu pak poletuje někde...

Já řeším vesmír a moji čest, to, že neumím říci ne, to řeší moje manželka - tam je vidět ten únik ega do ega. Každý má svou pravdu, on, že opravdu říci ne někdy nejde a je zbytečné a ona, že nemáme zapomínat na sebe.

Takže co se to v tom kvantovém světě děje? jestliže je interakce něco a kromě ní žádné něco není, pak pokud budeme korektní, tak je nic a občas nějaký záblesk a to ještě tak, že jsme v tom záblesku i my. Zjednoduší se to na to, že je nic a v něm události bodové, nejde říci, co to je, jen, že to je něco (a myslím, že nikdy nepochopíme, oč jde, je to limitováno subjektivitou apod.). Takže toto je realita, události. Pak je logické, že čas a prostor jsou těmito událostmi. Plynutí času je možná pouze důsledek zákona zachování energie - vzájemná definice energie a času (teorém Noetherové...), pokud by v jeden okamžik mohlo být ve vesmíru jen omezené množství energie, co se právě zachovává, třeba jen jedna událost (energii můžeme ztotožnit s pojmem událost, informace), pak čas plynout musí, jakmile se jednou objeví nějaká energie, jinde musí být její přesný nedostatek (v budoucnosti), aby to dalo nulu a tak se to stále posouvá. Jinak řečeno - v daný okamžik na daném místě může být jen dané množství energie v rámci celého vesmíru či nějaké oblasti ... nemůže to být jinak, než že čas plyne. Možná, že vesmír připouští v jeden okamžik jen jednu událost:), díky tomuto omezení by měl čas plynout a prostor být, neb ve stejný okamžik nemohou být dvě události na stejném místě a čase. Je v tom i hybnost a tedy rychlost (světla). Existují určitá pravidla, jak se tyto události chovají a to jsou kvantové náboje. Možná, že vesmír potřebuje nějakého pozorovatele (který ty události spojí dohromady, makroobjekt, který je všechny uvidí., ale není to asi nezbytné možná...zákony zachování to udělají také.....), nebo sjednocující princip. Můžeme říci, že to nic je vlnová funkce, určité potenciality, ale nejsou prostě vidět...Možná, že ztráta energie vesmíru rozpínáním vede na nárůst energie na onom světě (vyhlazování vede na úbytek gravitační energie asi, nejsem fyzik...)... nebo na energii vakua, a vakuum tlačí samo na sebe a rozpíná se to rychleji a rychleji, je to tak trochu princip samotné interakce - z nic vzejde událost a konec, bod, nic a nic se spojí a dají něco...(mínus a mínus dá plus),

Nyní jsme přešli na digitální obraz, ale nejvyšší je obraz analogový, spojitý, jako má vědomí, opět jde se z A k E digitálnosti a pak k A zase...

Jsem moc utiskovaný. ale mám li nebýt, musím něco mít a něco prorazit...

Jak je to pak s časem a šipkou času, to je rozdíl, čas třeba (možná) ve vakuu a čas se šipkou, ... ?

Lze čas urychlit nebo zpomalit? čím je vesmír větší, tím plyne čas pomaleji, neb je více možností....?

Subjektivita a objektivita jsou důležité

Opravdu subjektivita a objektivita je zdá se mi smysl bytí, je v tom i ta vzájemnost a láska a bytosti pohled Boha bytí samotné a kontakt a radost ze života neb už se ví i oč jde.

Byt v tom a vne mi jakoby Buh ukazal a krása to je.

Vesmír je spíše jen množina událostí co něco spojuje dohromady ve skutečnosti žádný tvar nemá...vesmír je to co vidíme na naší projekční ploše...tak to má každý bod... ale to nevylučuje aby vesmír neměl tvar...

Vakuové částice naopak zákon zachování energie porušují a neplatí to na ně moc...

Tedy je vesmír velký 4D (od počátku do konce pokud bude) ale v jeden okamžik je možné jen dány množství energie a protože se energie zachovává v case homogenním a je tak definována tak čas plyne ... to že plyne jedním směrem je jiná věc...

Taky z toho plyne čím menší přesnost času mám (delší časový úsek) tím více vesmíru (energie vidím).

Z výšky je svět tak krásné místo.

Pouha víra v Boha nestací musí se i tvořit ten svět...

Kde není vůle, ani nejvyšší nic nezmůže.

Energie se tedy zachovává asi nelokálně, událost vznikne zde a zanikne, je bodem v časoprostoru a pak další může na druhém konci vesmíru, nemělo by to jít předvídat asi... Pokud se událost bere jako složka energie, může být třeba nějaký zákon zachování počtu událostí..., je to asle složité, energie souvisí s počtem událostí, ale jak by to bylo ve vakuu a atd atd...

Možná půjde spočítat, pokud se dá vypočítat, jak je veliký vesmír, kolik obsahuje částic, do Planckovy sekundy se vejde cca 10 na 44 událostí teoreticky, to by vystačilo tak na zrno máku ani ne asi... možná tolik energie bylo na počátku... možná, že Planckova energie je energie vesmíru na počátku, že velikost konstat a parametry počátečních podmínek spolu souvisí.

Vlastně událost - interakce částic je ono zde a tam dohromady, neb se střetávají částice, proto i logicky je to subjektivní i objektivní zároveň. Možná by bylo lepší nebrat do úvahy, že existují částice, ale spíše události a kvantové náboje, každá událost pak má třeba elektrický náboj -1, vůni takovou, energii takovou, hybnost takovou, spin takový, osamostatnit kvantové náboje od něčeho, čemu říkáme částice.

Zdá se, že žena je nastavena tak, že jen největší zlo jí uspokojí, ale je to klam docela a neuspokojitelný a neřešitelný hlavně, jde o potlačené ne a Anima obecně - to zlo je přítom v ní a vyzařuje jej ze sebe, to po čem touží, tak je to vždycky..., mj. touží i po něžnosti..., jakožto duše či ego touží po úplnosti.

Upřími bývají nevinní, mohou to být velmi čilí lidé, ale prostě berou energii druhým.

To, že jsme Boha začali vidět jen jako dobrého, tak to vedlo na ztrátu Ducha... je třeba vidět jej i tak, že je sice laskavý, ale jaksi bez cti, bez odvahy, atd. tam ani nelez, a také to pomohlo extroverzi, orientaci na Animu...

Obecně lidem, co vyžadují reakce atd. chybí smrt, a Duch, a přítom ji mají v sobě.

Když se řekne ego pravda, bolí ho to... Ženy totálně naštvě, když se dívám po klukách, berou to hrozně osobně, pak je velmi cítit jejich ego, jejich sladce nechutné ego, jejich ego jaksi obsahuje mnoho "dobra", positivity, to je na tom hrozné. Proto to nejde moc odmítat. Vůbec je zajímavé, že je to urazí, je to dosti pošetílé. A nejvíce bylo toto od příbuzných v rodině...

Extrovert by zaraženou a nepříjemně vyzařující osobu štípl, a co naopak utěšit a pochopit, nebo nezabývat se tím...

Asi se tu také máme naučit odnaučit říkat ne, malé dítě okamžitě projeví nesouhlas, je Duch v tomto docela, ale musíme naučit neumět říci ne také:), či si ne nechat v sobě, jako sebe, pravdu, proti celému světu.

Celý svět se neustále nabízí, vše se tu nabízí, je odhalené, vše se vnucuje, květena, zvířena, lidé, vše se neustále nabízí, možná, až přestaneme být kurvy ... stále nabízíme libidózní polštářky....vem si, atd.

Mužské ego je také namyšlenost i nenamyšlenost zároveň, má jakési asi tři polohy, první je jeho čest E, pak když je to moc povolené, tak je to Anima - hmota, společnost nebo v jiném stadiu krvavost a alkohol a cigarety..., a pak narcistické ego...

No tak mu řeknu prostě ne a bude pokoj. Určitě se mi uleví. Je to ok a není proti tomu nikdo, snad ani i ten, co mu to řeknu. Jde o to vážně se nebát, v reálu to projevít.

Po čase to ale asi přejde a problém bude nějaký stále. Problém je totiž já samotné. Mé, jeho atd.

Celé bytí je vlastně postaveno na strachu z Nic či nic. Nic je jakýsi soupeř bytí. Může to být i chaos a nebo ego viz dále. Elektron má jaksi asi malý strach umřít, trochu jiný je to už třeba kamene (je více propojen s okolím), pak nějaký strach má buňka, rostlina, horší je to u zvířete a nejhorší u člověka, ten má své já, a musí si vyvinout mechanismy, aby neměl tak velký strach. Ego je závislé na strachu ze smrti a je vlastně oním strachem. Protože je pošetilý, tak se pojí s tím, čeho se bojí, s ničím, a doopravdy se stává ničím, a právě jeho bytím se měli bát:). Ego je ale nesmrtelné jakoby (z duchovního světa), nezávislé na nás do značné míry, pokud jej bereme jako něco cizího (obludu) a ne jako sebe. Člověk tak potřebuje nejvíce lásky a také tedy ji nejvíce projevovat. Největší strach by měl mít teoreticky Nejvyšší, tam jde o bytí jako celek, vůči Nic, určité obavy tam asi jsou, ale právě o nich to být nemůže...kdyby tam byly obavy, celé se to zborší a bude tu spíše chaos...je to možná naivní pohled člověka s jeho paletou emocí apod. Má-li se každý vrátit do původního stavu vědomí společného, musí se něčeho vzdát, buňka to třeba nemá tak těžké, ale člověk už ano. Svořitel říká - každý se nakonec rád svého já (ega) zbavil. Musí se odstranit s kořeny, jinak zase vyrostě. Ego na sebe strach ze smrti vezme, aby "já" zůstalo asi neporušené, nezasažené tolik... Ego se bojí Nic (ne-já), protože se bojí smrti a ten jej živí, je o strachu ze smrti, zde by bylo lepší říkat já a ne ego asi. Vše se bojí ne-já, snad proto vznikne maximální množství virtuálních částic, jaké vzniknout může - ale asi je to důsledek přirozené selekce, vidět jsou ti, co jsou a ne ti, co už zmizeli...Ovšem není to tak jednoduché - zbavím se já, a bude pokoj, ale pak zůstanu jaksi pod ním, tak to může mít introvert, je třeba jej i přesáhnout, ne jít "pod něj" či jej nerozvinout, ta touha k tomu tu totiž bude stále, ale pokud se už rozvine, těžko se jej zbavuje... Možná, že v božské úrovni je potřeba já už i moc nemít, protože pak je možná "komunikace s Nic" a tvorba světa. / Ego vzniká jako reakce na strach, někdo nám chce ublížit, zabít a tak se vytvoří ego...

Oddělení strachu ze smrti a ega vede na pročištění, na věčnost,

Kdo vám bere, tak vám i něco dal.

Pak mi došlo, že docela málo žiji v realitě, že problémy obyčejné nafukují do mega rozměrů.

Pak mi došlo, že stále hledám pravdu, co je po smrti apod., ale vždyť to tu je, když se vše odmyslí a začne se cítit srdcem, tak je to jasné, sice dosti mlhavé a úplně nekonkrétní, ale je v tom všechno, je v tom duchovno a to je pravda. Ta pravda, kterou hledám. Je v tom vše, i lež, pošetilost apod. A dost se mi vyjasnilo. A vrátilo srdce a cítění a radost a tak...

Vždy lze vylézt nad tuto pravdu a objevovat něco, ale bude to jaksi neúplné, necelé, bude to ego jakoby, ... ale právě to objevování těch zákonitostí je i důležité pro pochopení, na té pravdě to nezmění ale nic, zde je to příliš konkrétní a tam vůbec, ale je to daleko přirozenější... cítím, že existuje jaksi tento svět a duchovní svět, nic víc ... čím méně, tím lépe, čím méně myšlenek, tím lépe...

jde asi o to, kolik jsme schopni z nevědomí mít ve vědomí...

Jaký má pak význam na zkoumání struktury atd., zakaluje to jednoduchou pravdu ... bezeslovní, tón monotónní óm, a šum..., je v tom všechno, právě, že v tom je vše a to vše něco musí být a jsou to ty nesmysly i co jsem tu psal...

Tato pravda nepotřebuje potvrzení právě, ale nejde říci nic konkrétního na druhou stranu ... a také pojem pravda je moc tvrdý a nevhodný...

Utrpení a samota se automaticky kompenzují libidózní a ego entitou, koblížky v hlavě a je to ego a těžko se toho zbavuje.

Zde si musíme i vydobít vlastní autonomii, aby nám po smrti někdo nelezl do soukromí, zde se tvoří jak autonomie, tak jejich průnik, tak její zánik a vše i zároveň.

Ego žvatlá stále dokola něco...

Nejsí na tom sám si uvědomit, ne že se to přeneso na druhého, ale že to spolu sdílíte, tím se to sice moc nevyřeší ...

Povolenost se v zoufalství plazí k tyči, opoře, nemá ji v sobě subjektivně.

Subjektivita a objektivita je u ženy a muže složitá, obojí...objekt je A a subjekt E dá se říci, ale subjekt je právě A - těžiště... a objekt je mimo, nad, tedy E, E'---

Když se mám asi uvolnit a vnímat krásu, radši si tam dám něco ošklivého, třeba další myšlenku ... podobně, když už mám opravdu na něco přijít (bolestného), cuknu, nevědomost je silná věc, je asi jasné, že vědomost bude bolestná ale ne zas úplně...

Smrt se mnou jaksi nic nedělá, je to i nějaká reakce trochu, ale asi by tam byla citová složka nějaká, ... měl bych začít brát svět doopravdy.

A pak jsem si zapálil a otevřel lahev, a byl klid, muž i utápí bolest v Animě, ... mám tě rád vole řvu...

Jdu moc hluboko, na pravdu, strašně hluboko, k Duchu, ne jde velmi hluboko, ani muž nemá muže tak hluboko jako žena:), v nadsázce i.

Hodně jsem sešel z cesty, nemám před sebou Boha, jsem mimo něj.

Nakonec stejně musím uznat, že ego je pravda, byť je celé ego lží. Je to tak, že A a E jsou pravda, A + E jsou pravda, záleží však na tom, jak se to podá. Jedna možnost je ego a druhá možnost je vlastně láska. Egi stačí říci, tedy dotyčnému, že jeho problém je jeho já a je to. Třeba důchodkyně co se na mě dívá jako na cukrouška svého, už otupělý odulý jazyk si chystá, to je ego, A i E. Žena je důkazem, že nedostatek ega je egem, ego tam je mj. v nitru... a na povrchu si pak češe suché blond vlasy, je to smrt a na povrchu "život"... samozřejmě, že ženy to mají i naopak, pro ně to šeptání si v nitru je život, průhlednost, nevyjde to ale nikdy ven, proto to bije do očí, povídá si to se sebou, pláče to stále třeba, je to jak rána z čistého nebe, je to ego, muž má toto místo v sobě mrtvolně klidné, pevné spíše.

Bohužel musím konstatovat, po tom "objevení pravdy", že celý tento text je vlastně lež a ego tedy, že vše kromě toho A + E je ego...

Ego, protože je A+E třeba (klidně je ale i E' nebo E' + A na pozadí), tak si jaksi jako řešení samo nabízí probodnutí jej, pak se to vyřeší, neb to bude láska z toho, ale není to úplně tak asi...začne to cítit ...

Uvědomil jsem si, že se pořád něčeho bojím, v textu je to vidět, pořád se něčeho bojím, proto se i nemám rád a protože se nemám rád, tak se bojím. Proto o co jde? O život. Nebát se smrti případně. Opravdu se stále nebát, o tom je vlastně mužství, jinak muž trpí. Je to sice možná povrchní (póza), ale je to i velmi hluboké... trochu to je výsměch celému světu, bojovníci se světu jaksi vysmívají, je pro ně cizí, není duchovní pro ně, klidně jsou do první linie, není to temno a klid a ocel apod...vůbec neví, co tu dělat, tak to vnímá bojovník. .. ale ne jen mít odvahu jako masku nad tím, i vyjít proti tomu, čeho se bojím - nebát se. .. Muž řekne jsem toto a je to, přiznávám toto se mi líbí a nic...celé to je v oparu strachu a šedivosti ...

Žena si stále pro sebe něco šeptá, ale to není cítění, to je o strachu také, až když se spojí s Duchem, mužem, pak to je cítění.

Někdo má něco proti srabům, asi to je podstatné, jinak by to ani nebylo vědomé, .. ale jaksi žádný muž toto takto nevnímá, hledí si svého v tomto, ví, že to není jednoduché...a je to jen jeho věc.

Zde je ego i docela něco objektivního, mimo subjekt, proto tam bude toto subjektivní - a tedy o něčem jiném než zde.

Někdy je pro nás odvaha prázdný adrenalin zahánějící bolest, samotu, vinu a nudu ...

Tak Bože, myslím, že jsem to vše zvládl, vše bylo akorát, snažil jsem se, aby vše nějak vyšlo .. No, ale to nebyly omalovánky ...a tím, žes na to myslel sis i ublížil...

K tomu, proč čas plyne, co to je čas - definice by trochu byla: ve vesmíru je menší množství energie v jeden čas, než se nám zdá, můžeme si představit, že máme ohrádku a ní může být v jeden okamžik jen jedna událost, interakce, neb více energie být nemůže. A když už se objeví jedna, musí být kompenzována interakcí o stejné energii v budoucnosti, aby to vyšlo nula dohromady. Vesmír má dohromady ohromné množství energie (v daném časovém úseku), ale v jeden okamžik daleko menší množství energie, neb je to pořád ta jedna a tatáž:).

Možná, že to splývání interakcí v důsledku nepřesného měření je právě vlnová funkce, důsledek relací neurčitosti ...

Čas by zrychloval a zpomaloval jen při změně množství zachovávaní se energie asi.

Možná je to blbost.

Z dětského ega vyrosteme a z dospělého možná také po životě...

Existuje i jistá zdravá identifikace - Duch je na ni postaven - vnější předměty, trofeje (jde právě o přesun já jinam a tedy méně já jakoby v daném muži), u ženy je to identifikace se sebou samou a se zdroji ego právě když už nejde moc, tak začne lpět, když nemůže tak přidá, u něj je to spíše zoufalé. ... Pokud ale začne muž vzhlížet moc k věcem, nemá odstup patřičný, věci ztěžknou a začne na nich lpět...

A strach je normální, hlavně.

Když má člověk pečovat a musí být jemný k mláděti, přejede tam i ďábel - moc, zničit, škodolibě apod...bez toho by ty city moc asi ani nebyly

subjektivní objektivní je nad ...zopakovat...

jednou to přijde

O tom je celá naše civilizace o té lži kterou živíme a věříme jí, je to jako mít strach a říkat, já ty se bojíš vid' - na to nejde říci nic, to je ta lež a je to společensky normální a je to vaginální, a extrovertní a egoistické a dělají to přece všichni ...

jasně že i já to dělám, a nejsem stopro proti tomu, ale bije to do očí, ta převrácenost. je to ztráta Ducha, je to to jsem tě překvapila vid' nejsem taková blbá a pasivní jsem rána, expozivní.

toto ve mě bylo ale vždy jen v posledních letech to vymizovalo postupně, jak bydlím sám... z počátku člověk používá brutální protienergii, v dobrém to myslí ale, aby to dalo lásku, .. ale časem zjistí, že stáčí spíše ta láska než protienergie, že je to totéž...že je to protienergie proti těm oboum...

i té nekrofilii samotné se ten archetyp snaží dodat ten protivný život a extroverzi - naopak je to proti tomu holčičko...

kruh a jak z něj ven...do středu? rototčené kolo...

ego se mi i hodně pojevalo ... viz mapa a už to není .. už velmi hluboce vidím tu chybu svoji ... a necitlivost svoji...přestal jsem si lhát a viděl to jak je - hnus srab atd,,,že jsem vážně srab...

vlastně toužím po obdivu a apod. a proto se rád zavděčuji a nechávám zneužívat, jsem moc jaksi pohlcen egem ,ale ne svým, je to obecně orientace na ego, je v tom trochu rozdíl, pokud bych měl silné ego, budu umět odmítnat...více.

Nejvyšším projevem ega pak je když Bůh stvoří anděly, kteří k němu vzhlíží a zpívají věčné oooo

veřejné mínění je i třeba jebat, třeba si zařvat na ulici, večer... maximálně nahlas...a když to udělají všichni... krásně se tím i živí,,,ale i ničí to ego a anstupuje Duch

Ego je něco co nemůže být vyšší a tak se udělá nechutné a aspoň nepřímou nutí druhé aby jej ničili a tím si tvořili svého Ducha, zdarví rozum a lidskost...ale není to jen relativní, že by tyto atributy byly existovaly proto, že jsou ve vztahu k ego...svůj pvod mají v Nic a lásce, v nepodmíněnosti...

láska je sama sobě odměnou, podobně to má i ego...

Ještě bych zdůraznil, láska je jako světlo, je záruka toho, že polarita nedají čisté Nic...až láska a ego dají nic...je to jako vyčlenění narušení supersymetrie, do té doby to byla láska, poštelost byla v lásce, pak se oddělila aby to byla nula a jsou to supersymetrické částice nebo něco jiného na stejném principu založené... asi.

a zase jsem řval venku dvakrát...

My pomáháme slabším láskou, těm co se bojí ... sami jsme již někde jinde a víme více ... a o tom je bytí celé ... ten nejvyšší je láska samotná, tvořící ... neb už má vše toto za sebou jakoby...resp. je zde i tam...

Je to cítit, narozené děťátko potřebuje přesně vás, ne nějakou ufalešnost, ale vás, vaše já a lásku, vše co kolem je, a v tom to opravdu je...

Tedy proč čas plyne ... (obecně proč plyne, neřeší se tu šipka času, i když možná také, neb nějakým směrem to plyne vždy, následuje po sobě - ta následnost je daná rychlostí světla, že nic není rychlejší,) - k jakému času počítáme energii? za jaký čas počítáme energii? když budu měřit deset minut naměřím témuž objektu větší energii? gravitační hmotnost ne, kinetická energie tam je to o něčem jiném... gravitační je nezávislá na volbě souřadnicové soustavy

V nějaké oblasti se zachovává dané množství energie, která se projeví jako třeba jedna událost bodová, pak když se na toto podívám 4D očima a vidím již hotový časoprostor, světočáry atd. té oblasti, ale vím, že množství "hmoty" není takové, jaké mám v tom 4D, ale to množství, které je dané oblasti dané je menší, než suma za dané období, proto tam musí plynout čas, blikat body po daných nejmenších časových úsecích.... Tedy jaksi se tu jinak definuje pojem energie, existuje i jakási suma energie ve 4D, což je čtyřhybnost tak trochu...měření energie je provázané s měřením času dle relací neurčitosti...Bez toho celku, 4D pohledu by to nemělo smysl ale, to je podstatné. Je tu celek a část celku a to dává plynutí času. Tu oblast mohu zvolit libovolně velikou, oblast kde se energie zachovává...gravitační vlna nemusí být vůbec o částicích, může jít prostě o postup energie prostoru (jakoby mechanická vlna), s tím, že zde se nic nepotkává a nepředává energii, předávání energie funguje na samotném zákonu zachování energie, což stejně i mechanické vlny na tomto jsou založené, ale zde to jde přes nic. Na jednom místě blikne energie, a za kus dál blikne zase - je to postaveno na samotném zákonu zachování energie, neboli součtu na 0. A rychlost je pak c. Proč je to c toť otázka ... Tedy šíření gravitačních vln by nebylo postaveno na přenosu bosony, ale na pouhé existenci zákona zachování (čtyřhybnosti) a rychlosti světla. Samotná rychlost světla je pak daná tím, jak rychle může čas plynout, to je dané množstvím energie, která se zachovává. tedy je to dáno počátečními podmínkami na počátku vesmíru - množstvím energie. Totiž, když v daném prostoru budeme mít jen jednu tečku, potrvá jí to déle, než všechny události obskáče, než když jich bude více ... více teček zvládne obskakat daný 4D objekt rychleji a konstanta c tam bude rychlejší...snad uvažují dobře....

Takže už je nastíněno: proč plyne čas, proč plyne jedním směrem, proč je velikost rychlosti světla taková, jaká je, co je to gravitační vlna,

Gravitační konstanta možná pak plyne z toho, ... můžeme říci, že každé těleso, částice spíše (kvadrupol?), kolem sebe neustále šíří gravitační vlny, a jejich mocnost je nějak úměrná budící energii, o tom je gravitační konstanta... je to kombinace daného množství energie a rychlosti šíření rychlostí c ... představme si zase onu 4D bednu a tam gravitační zdroj a okolo něj blíže a blíže k němu více a více událostí ... nevíme, ale co to je ten zdroj té gravitace...

když těch bodů bude více (energie bude více) bude ta vlna silnější? ano, bude, neb na více místech je více bodů tedy energie a tedy gravitace...tedy čím více energie by se zachovávalo, tím větší bude konstanta G, ale tím rychleji to celé proběhne...neb rychlost c bude rychlejší...takže se to možná vyruší tyto vlivy? asi ne,...

a Planckova konstanta - to je vztah mezi vlnovou délkou a energií, taky to asi bude o tom obskakování jednotlivých událostí ... je to vztah mezi vlnovou délkou a energií, a ta vlnová délka je vlastně co? částice je rovinná vlna nebo vlnový balík, ale vlnění ...? tady se nesmí zaměnit vztah mezi vlnovou délkou a energií a různými velikostmi planckovy konstanty...

takže máme $f = E/h$, když dáme větší h, tak při stejné energii bude frekvence menší, možná zase ty tečky, teček by bylo více a létaly by rychleji a měly by větší gravitaci a také by měly menší frekvenci logicky...difúzi.

Tedy závisí na množství zachovávaní se energie (vzniklé na počátku vesmíru) . jaká bude rychlost světla (počátek vesmíru bylo ale možná jen vakuum bez reálných částic, i když narušením supersymetrie v inflaci již třeba nějaké vznikly, kdo ví... tedy

na tom množství závisí rychlost plynutí času, rychlost světla, velikost gravitační a Planckovy konstanty, snad...nemám to rozmyšlené moc...

už to není přirozené ... ???

Důsledkem Heisenbergova principu je, že se na mikroúrovni může narušovat zákon zachování energie, a to takovým způsobem, že součin velikosti tohoto narušení a doby po kterou trvá je menší než Planckova konstanta. V takovém případě nelze toto porušení pozorovat.

U reálné částice, jejíž existence nenarušuje zákon zachování energie, je splněn relativistický vztah mezi celkovou energií částice E , její hybností p a klidovou energií (hmotností m)⁵[5]: $E^2 = p^2c^2 + m^2c^4$. U virtuální částice tento vztah mezi uvedenými fyzikálními veličinami neplatí. Může tak mít třeba velmi velkou hybnost a jen velmi malou energii. Virtuální částice se může přeměnit na reálnou,

pokud příroda získá potřebnou energii, aby zajistila splnění výše zmíněného relativistického vztahu a zákona zachování energie. Pokud budeme pokračovat v naší analogii s termínovanou půjčkou, pak je jejím pokračováním případ, kdy zadlužený získá sponzora, který za něj půjčku splatí a tak zástava ve formě částic pořízených za půjčenou energii nepropadá. Jestliže se získá potřebná energie, virtuální částice se mohou stát reálnými. Virtuálními částicemi mohou být bosony i fermiony, nejen částice interakcí ale i částice hmoty

A změna naopak reálné na virtuální - a není to relativní - virtuální a reálné? a virtuální jsou jako duchové poražení jjejž pomocí se přenáší interakce...

A a E je pravda, a jsou dvě varianty funkční a nefunkční - supersymm svět je asi ten nefunkční...tam nevznikají atomy a pole má zvláštní vlastnosti neb je z fermionů...

Souvisí to oklikou s bází neb tam je hodně nepodmíněnosti, propojuje se to s ní docela...

Každý vyřešit po svém na úrovni společnosti i vnitřní... neb to je dialog polarit právě ... Být někdo a být s opačným a aby to bylo vyřešené...

Oni to nemyslí vážně skoro nic

.. vyjít s nimi...

Nemám rád třesky plesky a když se dělá je to šílené...

Je to dost spíše o reakci než o vlastním nastavení, že by člověk by intr nebo extr

touž po odměně vždy ...

povrch mají extra citlivý jako otevřenou rána, dětská pokožka atd. citlivý na povrch ... versus nekro a soustředění schopnost, a to má toto extra uvnitř, právě ta nekro příkrývka mi dovoluje se soustředit vlastně...

všechno je o pokusné osoby, jste pro mě probanti, pokus ... neb nevím nic... ale nejsem autista...skoro

a když muž srab tak hnis hmota tam...

jakýsi boj dítě a rodič nekro

nemám rád otev rán - taková se nemůže zahojit

se musíš probojovat přes růžovou hmot...dětskou

stejně jako rána to lepší, a je to hyst ... ale řešení není tom scho...

do rány už nejde jebat proto ji mají jako masku

je tu otevř rá - ego vlastně a m eg je opak

ego vzniká narušením potenciálu a s pův potenc se snaží spojit a tvořit konglomerát i ... jde o narušení potenciálu původního rovnováhy A a E na jakousi nerovnováhu A a E a neprůhlednost třeba tyčka co spadne jehla co spadne na stůl... - souvislost s dětstvím

rozhodnutí je ale jedno z těch polarit v tom už... právě ego to bere jako něco co není dobré, rozhodnutí a je nejisté atd...

mám všechny jako na divadle pozoruji je a studuji a zapisuji si:), protože to se nevidí jen tak:) taková to nekomunikace a strach a křeč... a přitom řešení je milimetr vedle...je to krásné...

je tedy rovnocenný potenciál, jehla na špičce, nebo A + E, pak spadne dolů, a je to narušení symetrie, a toto narušení se jakoby spojí s tím rovnocenným potenciálem a tvoří konglomerát, ovšem protože to spadlo, nemůže to vytvořit dokonalou hramonii, ale jde to i tak, že to eg a rov potenc tvoří opět rovnocenný potenciál ... neb se ten pád rozpustí v tom co je výš...

a ještě existuje sjednocení obou stavů na vyšší ...

mě je to jedno, že pro ně je 100 % světa oni, stejně budou introverzi potřebovat k nule...aby to byla nula

ten archetyp vagi je o tom, že klidně přijde a zneužije a je to normální, neb pro ego to je normální, oni tak žadoní a prosí a je to enchutné celé, nemám slitování s žádnou takovou to extroverzí prostě, otevřeán vagina, vždyť všichni jsou na vaginy a líbí se jim - ne, ne, ne.

Už jsem i pochopil, že mohu být špatný, už jsem mimo svůj snový sen i , kde jsem jen já,

nejde na to říci ne, na tu vag a vnucování se a tak ta smrt to kompenzuje dokonale

Tím kompenzací si narovnááme sebe kým jsme...už si pak nepovídají lidé a každý je jen ta energie jedna kompenzující cosi pod ní...

My už rádeji domu my stari... není dobře hrát si na stareho v mladi a naopak je to pst...

V minulosti demoni nejsou neb to celé je demon nekrofil.

Vesmír celek a část zach en en a dilatace času a relac neurčitosti...

Stejně tak mi nedochází ze někde nar u...

Jasne me ja je problem - to je prave proble...

Jde hlavne o zouhu po ja kdy ja je neprime a to není ok neb tam ja moc nepatri...srm jo...

Duch co nevypada nebez, opak třesky plesky, jen někde u vody v lese temnu, ale jsou i utvinitř...plesky

Nesoudit neb tp chtějí a živi ...

A ja moralista snazim neco v sobe skryt...

A to celé blbost je a vydech atd...

Vzorový typ, sebestředný typ, průměrný typ, odtahitý typ..., ten vzorový dost možná...a odtahitý

Kazdy ma sve svedomi a kdo rika musis ho pokaraz jinak to nevi je sam nakazen ... pokarani je od boha i dabra zaroven a je to ego... i to jde a je to buď ego nebo la ...

Ja za nic nemohu ... kdyz nesoudim...

Cekaji na to ... pak jspu nestastni ze je nikdo nepokaral...

V techto vecech nemam rad velke nabubr emoce... kdyz mi nekdo vnuc ze mam citit radost ci smurek...

Snad nejsem spatny ze nic necitim...

I hodnoceni je dulez - korekce...

Chranit nejbz a sebe

A budu uprimny ...

Uvnitr me sracky

Takoveto zenske sadi to je ego cele vymackat m

Jak z roztoceneho kola ven? Pustit se – spíše ne, do středu – není tam svoboda pohybu, takže ... viz dále asi.

Extr odfoukne intr a ti pak neexistuje, vse si tu osefuji ... a vy neexistujete a kdyz tak z litosti...

U intr ego uvn u extr ego venkovní

S emocemi pomalu nebp i rych ns me

Psychiku mame nastavenu na nerelativni mod videt veci absolutne snad abyvhom se nerozpadli a nechapeme se pak...vnitri dialog relat a absoltna stale nechapeme...

Technika je typicky uvnit mr a na povtch ziv ...

Tim i nelezeni do soukrmi.

Jsou tam jen druzi a kontakt a ne toto uvnitr jak ma intr

Ticho je dráždí

Kdyz to vyresis to vuci chorobam tak uz je to na veky i tam a ma to vyznam...klidne usinat vecer v bazi tak je to ok. ... to vyreseni je slovy asi tezko popsatelne... mit se rad a sve veci

Svet je o tom ze bud je vec spatne (E') a nebo nevime oc jde a je to nejiste - te druhe moznosti se rika laska a pravda (A). Dobre je stejne jako to spatne, dobre neni nic. Jen Nic nekdy a to je to nejiste take prave.

Stale rikaji ... odpous a uplne mimo vinu a povysenost...

A kdyz je treba zasahnout...

Nezbyva nez spostu veci odpustit a odpustit si je...

Je tu pocit ze svet byti se bez intr totalne obejde ... no ale neda jim to cele nulu potom, a budou zadonit.

Neudela nic neb nechce aby to bylo spatne - vzdy to bude nejak spatne...ale treba spravne...

Nic ve zl ale chci jist sam ... po dlouhe dobe to je silene... takže s těmi v práci kdo mě jakoby prudí a snaží manipulovat, hlavně jedním jsem přestal chodit na oběd, a je to ... samostatnost. Klid a svoje cesta...

Je tu poc ze svet byti se bez intr totalne obejde ... no ale neda jim to cele nulu potom a budou zadonit.

Neudela nic neb nechce aby to bylo spatne - vzdy to bude nejak spatne...ale treba spravne...

Zivot je prilis zivy a smrt moc mrtva a paraziti take proto jejich spojeni vede na klid a zpruhledneni.

Ja vas prirodou ochranim ... pomoci nekro ted vidim ze to neni uplne ok...

A tou ranou vycitaji...

Otevr ranu vidim vsud prave...

Uz zadna falesna nadeje ... falesna touha v ocich ... chci se kamaradit

... to neee

Kdyz vas obtati zvrati stanete se dabl a vidite jej

Moc ale nadruzuj nektr nad ranou

Obraceni kuze...zvrac na d...

Pred narusenim supersymm ... zase se nekde prida a nekde ubere?

Pst je i prilisna zamerenost na objekt touhy a ztrata vlastniho ja... ega...

Musi nekdy svet byt jinak neni mozne spojeni neceho s nicim... zde je neco a tam je spojeni neco s nicim a pak uz je jen Nic... dulezita je uplna pruhlednost...vsude...

Muzeme kompenzovat ale nebude tam to spojeni ... to je neprime prave tam nekde...

Ego ma take potencialy ale to protoze uderi a rozpadnr sr to....

D je vysledek naruseni ale udela to tak aby to vypadalo ze to tak neni.

Bez prikryti obrac kuze nektr se neum rozhd... neb tam nejsem

Obyvatelna zona a tedy zivot je pak spojeni prebuj ziv rany s nekro ...

Princip je nadrazen vsemu tedy proto existuji sdilene NDE neb jen tak dava nulu dana bytost...nebo je duvodem proste jenom la lidi...

Po smrt se muzeme dostat do vyvazenejsiho stavu nez ted ... las v ziv treba na dve vteriny je to jedno je to uz navzdy... zasahne to ...

M pak maji to co chteji na sob - obraceni kuze ... ženské přirození na sobě...

Neumim s tim del nic a tak to prikryji nekro ... to vse vxresi... vsechny dotazy a stiznosti a zneuzivan

Uz i chapu z jsem namysleny... uvedmuji si to

Typicky technika - umely zivot krec pica ... kazdy si najde neco co ho utesi u nss v praci maji vsichni toto ... nesoustredenost...

Vsechny argumenty se stanou trapnym vycitanim proti nekro ...

Jsou pak i mil ty

Z rozumi jen tomu co jsou kde jsou ony

Extrem plus opac polar extremni da spise jen ego ... z ident vs iden ...

Tento svet je posedl vaginami tedy sikanou mj. ...

To dovoluje udrzet Nic a lasku v sobe ty extremy ...zde je to jak a ve spod proc...

A a E jsou oddelena a pod tim spojena v lasku – obecný princip v přírodě a bytí asi i...

Pak to jde i v metru je pak kus prirody...a klidu.Démon tak je doopravdy spíše oddělení polarit, a to vždy, extrém, kompenzace jednoho druhým, v nitru pak je láska a jedna polarita - nepříjemná a je kompenzována tím, čím se kryjeme, opačným extrémem, zaženeme to takto, a tak je někdo navenek jakoby krvavý a agresivní, ale uvnitř je on a nějaké mrtvo, ale to vidět není, nevidí to ten, co jej právě krvavá agrese dráždí. I když se zdá, že je to prostě bláto, je to kompenzace nějaké křivdy tvrdé třeba. Je to A a E, tedy nejvyšší principy, ale jsou nespojené, ano, jsou třeba velmi těsně u sebe a tvoří jednotu, třeba něco a nic, muž a žena apod., ale nekomunikují spolu. Analogicky pak ďábel je nekomunikace, ale je tam všechno, jen je

to na kusy. Proto tam je i to "mít" a ne "být", neb jde o to mít to všechno (pohromadě), možná, že trochu lásky z démona během života vzniká, ale asi spíše ne, je to maska.

A když potkám někoho, kdo je na tom "energeticky" jako já, je to super, i mu chci dělat to co dělají mě ty vagi...

Zde se to tvoří a tam to je. Zde je jak a tam je proč. Jak to pak je v částicovém světě analogicky? to co se zde mísí je zároveň i přítomno tam? a také zde se to mísí jaksí navždy a tam to je také navždy ... zde se to tvoří, rodí a umírá...a tam to je.

JAKOBY TO JE TAK, že jsou polarity spojené a oklikou na sebe útočí v podobě démona a kompenzují se a nepovídají si...je to jako magnet vlastně...podkova

ego je ta kompenzační energie, to nekro u mě - na tom se lpí, tam je ublížení pod tím, rána doslova...

světlo přesně ví, kam patříte... a vy to víte také

v dětech je ještě hodně té nic energie, je to láska a nic.. spojeno...

nám přijde že to není kontinuita, mládí a stáří, že ke stáří už jsme moc ego, ale i to je normální, neb nejde o návrat do celku, ale celý život a celek spolu souvisí...

U ega je to tak - mám svoji energii, druhým se zdá nechutná, ale mě to právě nevádí a jsem klidný (jinak to nešlo než takto úchylně, protože bojovat s tím nejde s egem, se vším, není jak...), ale lidé toto vidí ve vás, to co vy máte na povrchu a je jim to nepříjemné, nechtějí vidět to, co je pod tím totiž...

nezabývat se prbl druhých lidí

šílené šíleným se kompenzuje a pak vydechnout na konci...

pak se umím soustředit když mám nekro na povrchu, tím beru lidem energii asi právě nepřímo jejich energii vnitřní...stačí to jen přikryt a už se to vlastně bere z prostoru a extr měním v intr jen tím, že to přikryju, ... změní se...

tak jako si m přeje aby ž měla penis tak i ž aby ž m měl vagu''

1. Ego touží po smrti vlastně upracovat se třeba jak blazen jak mraven napadený plisni... je pud smrti.. ono rozpustení v Nicem je také dost o destrukci ale právě díky tomu to může tvořit naopak ...

Zdravější pohled na sebe je to jak ukřizování ... není to vůbec sranda je to hluboce moje věc .. ego je touha po tomto po hlubším ja... po ja...a spojuje se s tím co chce jak jinak než posetile právě s ja ci s někým apod...

Pst s vami chce držet sdílet nějaké tajemství třeba že vás zneužívá...

Udržíme se vzájemně nad vodou živi pomůžeme si tím tvoříme lásku a ona tvoří nás...a má to i hierarchickou astrální strukturu asi...

Ve vyšších struktúrách ale už toto není zapotřebí ... už je tam hodně Nic...

Poznat a pak se uvolnit - obsáhnout tak větší prostor bytí ve vědomí ... je to stále stejné sum ale jaksí víme více...

Laskou si vzájemně pomůžeme totiž...

Ohromné množství světla v co se může změnit aby bylo "vyšší"?...

Tím více tam je Nic ... světlo je tomu hodně podobné...

Když jsme sami sebou tak milujeme druhé pak třeba ja teď to nekrona mě ... už to není tyranie potom...

Pomáhání si to je důležité tam láska sama vzniká...

Nekro pi ... upir jsem i vlastne jako ony...i uvnitr a kazda reakce umrtvena... to je to ego ja oddel polarity a je to jakoby ok ale neni

Ta rana je jen prikryta ale

Ta rana uvnitr prykyta umi byt prave ostrá jako nuz...u introvertů a ještě hůře u extrovertů co potlačují introverzi...

Umrtvovác ... male dite ma jako jenibou zbran (svou) smrt ...

Vsechny vycitky pohrbeny...

Tim si zachovam cest a sebe vlastne o nic jineho mi od mala nejde...

Nemam rad elekt je exzr a otev rana ..

Jedni ranu ukazuji a tim vlastni druzi ranu skryvaji a tim vlastni...

Jdou tak daleko ti s ranou na pivrchu ze si myslí ze nekro je o rezani a krvi opak je pravdou a to je desi vic nez to rezani ... neb tam je Duch v tom nekro

Je to nekro tvrde ... vnuceni m zene ... zmrvloveni její vagi a dal...pak je to ok pro me...

Vyzaduji hojeni ale to je lecka ...

Ty rany jsou nesmrtné jako jezibaby...

Jsem tedy rana uvnitr prekryta muzem a je teško rici zda stena zena rana nebo zda muz chce prikryt ... toto asi neni norm pohled neb muz je smrt a z je rana ale i naopak to je ...umrtvovani z ... rana je explozivni ... introverta zajima to co rana udela uvnitr...

Boha nelze prelitit ... to je jeho vlastnost dabel stale neco vymysli a buh je prave ten koho prelitit nelze...

Pak se umim sousterdit kdyz jsem obklopen Duchem a ne ranou elektrinou atd...

Intr neni vudci typ ale prirod duchovni vudce...

Ta rana je zrada prirodzene a vzdy zradi ...je ziva zradna ...

Z berou ty narozeni moc silene ... a vsichni jsou spatni ze jsou necitlivi a nekro totiz sami se tim pripravuji na roli citlive pecujici matky i kdyz jim je osmdesat.

Je mi jasne ze zanik civilizace (produkt muze tedy protivna technicistni pi..) da zivot a to ve fyzicke urovni (zpet priroda) tak v duchovni (anihilace civilizace plus dava zivot Zemi atd..poznanim..) ... nemusí to byt zanik jen zanikne dranc

Ego objekt zde i tam - ego máme i jako objekt a to zde a i tam ... tím se to podoba Svetlu...

Ten oběd - neni to ze bych chtel nekoho urazit proste to vysumi a mam sve veci ...

Splynout se Svetlem NDE - ti vyssi zjistí ze sami svetlem i jsou...

Harmony ... lidsrvi ja narusenim neb vzniká ego ja a neja se oddelují...a typicky lidske blato vzniká...a nemoci (nemůžeme) nikam jít...

Vyssi symetrie znamená ze tam je vice celku...

Nyni o Svetlu ... to je neco co nechápeme neb tam nejsme a cemu se snazime blizit a nikdy nedojdeme neb byti nema normalni stred ci nejvyšsi místo to je moc energeticky narocne...a kde je vic energie nez je potreba tam je destrukce...

Cim jsme vys tím lepe chodime zde spise bloumáme a chodime po dlazdicich a nevime kam nakrocit...ale to prave evpkuje e' a nejhlubsi lidskou identitu nař kterou ani nepřemyslime...

Ta rana tam není řešena to je samo o sobě "čekání" sám ... božství ... je božství rana? Jaka je tu souvislost????????? Omračení nepochopení proč jsem dostal facku ... všimnete si že zde splývá objekt a subjekt...

Předtím neslo nic říkat neb má rana nebyla kryta...ted jsem splachovací neb mám před sebou sebe uteču....je to ale staronové...a v tom nekro i te rane je tak trochu já a ego a jejich splynutím vzniká posmrtný stav obsahující i já asi...

Předtím byla ta rana moc skryta ted jsem ji doobjevil a vracím se k sobě ...

Je zvláštní jak ta rana plus nekro dají život normalní ...

Proto nejsem ten co by něco vycítal...podobně to má třeba božství ... ta rana touží zranovat ale touží po smrti vlastně což je balzám pro ni ...

I na nekro intr používám nekro neb stále v nich je vycítava energie ... ale tu ranu nejde a nechci zničit jen moc svítí...přikrývám tím vasi přikrývku (ona je ale i uvnitř ta rana) a kdo nevidí světlo sám svítí lehce...

Na toto nemají žádnou zbran ty chodící vagíny ...

Jsou to ale stále rovnocenné energie nikdy žádná nevyhraje ... a nitro je o jejich anihilaci ... nejsou tam... anihilace všeho je Bůh

Oni dokonce si budou myslet že to dělám schvalně že provokuji smrti to proto aby tam ta rana byla - ne právě jde o zmrtnění te rany ... ale ne na plandající nic je to jistá forma nekrozy ale život tam stále asi je nějak jen to už není nebezpečné...právě plandající nic je zase vn

Jak je to s tím Nic a něco teoreticky???

Možná že gravitace je pouhý zákon zachování energie jako takový tedy vlastně rovnice OTR: zdroj + geometrie = 0, od zdroje se stále "sírí" události ...tedy jaksi aktivnější vakuum... možná je to temná hmota i částečně viz Verlindeho třetí postulát...

Vlnová funkce je důsledek relace neurčitosti ... čím lépe známe hybnost tím méně známe polohu ... stejně tak energie a čas a spiny atd...

Ona jim pak spadne celist a přestě to být chichotání ale já nevhci vážnost atd ale život a ne toto nevedome hloupe tupe s ranou...problem netešící ale házející jinam... vlastně to je tvorba toho co se spojuje ... eg okvetních lístku co se moc nebaví spolu ale pak spolu obcují prolínají se a tvoří život a Boha...

Ale tou kompenzací to má zmizet bohužel ega mají setrvačnost a i po boji bojují a umrtvují...nemají cit ... nutno to celé zvrátit potom...

Vydechnout abych nebyl monstrem...

Pak je to jak to chci já ... budeš zmrtněná hlavně tam dole ...znectilivěná ... to je ono... tak jako mě tvare vpadle .. a je to můj problem mám to taky ... pak i mohu spát s z...

Jedu si solo ale neublíží ... takže nikdo nic nemá moc.

Nikdo se s nimi nebaví a když tak manipul a pak se diví se s nimi nikdo nebaví ...

Vycítám že nikdo není Duch a v Duchu ale je to můj problem uvnitř že nejsem moc muž...

Narusování pozornosti od druhých stále, aby někdo náhodou na něco nepřišel třeba že tu chybí Duch...

Proto nemohu nic rozvojet vztah atd snažím se vubě být pohromafé...

Drive jsem se vzpamatovával dlouho z všeho ted už tak pět vterin ...

pak ti budou chtít vzít to nekro, toho Ducha i ... ale opět to samé ...v domnění že jim berete je samotné neb to jsou uvnitř

už necít člověk výt neb ta rána jsou výčitky

na život má tam extr a int opačný názor, pro intr je ta rána naopak smrt...

z necitliv - aby právě byly i city opravdové a ne jako nějaká maska

U m to je přesně naopak ten je z necitlivěly na povrchu dle mého vnímání, a když necitlivá jeho díra tak naopak zcitliví, ale normálně je také o té citlivosti a nelíbí se mi to... je to tím, že vůči m jsem rána já a to je hrizné ... také ... prostě e t vždycky relativní citlivost a necitlivost – a když se aktivuje ve mně citlivost na základě toto že tam je citlivost je to hnus... takže potřebuji necitlivost – představa, že ji má žena z necitlivělou se mi velmi líbí, tím to není nebezpečné, tím je vyjádřeno co chci se svou vlastní vaginou dělat a jak to mám v sobě, je to takové postižené, umrtvené nervy v tváři s tím souvisí, a pak už jde s tím něco provádět, když je to necitlivé, ale uvnitř to je pořad citlivé..., z nekrotnělé, ale ne odumřelé jako bláto,... je v tom myslím i mužské ego v té necitlivosti...

problém je - rána -udělal jsi mi ránu, ale za to nikdo nemůže jako u toho že je to ž

jde tam o ten proces ne o výsledek ten zajímavý není ...

z necitli i dávání opačného směru jde ale to je těžší musí se jít hlouběji...kde je lás

Ex mají poci že musí sem probojovat neb zde vládne přír a intr... a že oni tu jsou pak doma, a ne vy...

Proč máme pocit, že jsme nesvobodní a trpíme - možná je opravdu za tím relativita, bytí, jho, závazek nebo ...

vždy se bude dít něco bez našeho souhlasu protože tu existuje opačná polarita ... a se spojení polarit už to osouhlasu či ensouhlasu už moc není právě...??????

4. Chce abyste něco byli ale chce city pritom proto kdyz jste city nemuze jinak nez vas jebat a kdyz jste nekdo nemuze jinak nez po vas chtit city ... chce abyste se vazali na nej a pak ... prave tato slozitost jsou city samotne a zarodek bozstvi a lasky...

Mozna sipka casu je zpusobena tim ze grav vlny jdou od zdroje a nejdou naopak ...

Musime si predstavit casoprostor jako plastev ci pixely kdy vzdy nekde se objevi tecka, pixel energie

Mohou byt ale dve tecky ve stejnny cas ve vesmiru?

A jak to je s teorií relativity dilatace casu atd?

Pravidlo hry je takove - mame casoprostor pixelovany kazdy pixel je udalost a mnozstvi energie. Pixel je bud bez aktualni energie nebo ma energii a rozsiviti se. Postupne se musi rozsivit kazdy pixel v dane oblasti casoprostoru.

V realnem vesmiru nemaji udalosti stejne mnostvi energie .

Udalosti jsou samotny casoprostor

Relace neurcitosti zarucuji ze neexistuji tecky ale rozmazanost vzdy ... i kdyz ...

Pixely existuji neustale ve stavu hybernace ale jednou si zabliknou. Pak ale muze prijít třeba Svetelna bytost a pixel znovu aktivovat...:) treba pri prehravani zivota...a muze to byt rychlejsi kdyz je energie dostatek...

The concept of digital game and its relation to the physical phenomena (flow of time, gravity, values of constants c , G , h)

Abstract: This short article presents notes about the concept of „digital game“ – these principles could explain why time flows, what is gravity, why the value of c , G , h are that they are.

The concept of digital game which I would like to present is: We have a surface of spacetime. The area has finite surface (e.g. it is a rectangle). The surface consists of pixels which represent events. Each event is an amount of energy. The events are space and time itself. We can divide pixels on inactive and active. The pixels can be without energy and with energy – this means an actual event. The spacetime is done if each pixel was active once. The amount of energy is conserved. The total amount of energy within the spacetime throught the time shoud be zero.

1. It explains why time flows.

2. The speed of time (and the speed of light – constant c) depends on amount of energy which is conserved. The spacetime will be done more quickly if there will be more active pixels at one time. The speed of light is derived from the amount of energy (at the beginning of the universe?).

3. The gravity. The active and inactive pixels are spacetime. The real particle has an cloud of energy pixels around – its gravitational field. And it „spreads“ constantly from the real particle. And it is gravity, energy is spacetime.

4. The G constant. The value of G constant depends maybe on amount of active pixels around the real particle – it is the same like above in value of constant c . More energy which is conserved means bigger value of G .

5. The Planck constant. Uncertainty principle is related to wave-particle dualism. If the amount of conserved energy will be bigger, the bigger will be the Planck constant.

6. Theory of relativity. We have two same spacetime rectangles: Y and Z . In general relativity rectangle Y stays at strong gravitational field and X will be out of that strong field. The time flows „faster“ at Y (speed of light is „bigger“) and Y spacetime is done faster than spacetime Z . So clock for example will show 5 days at Y and 30 days at Z . - BUDE TO STEJNÉ - CHYBA. At Z time goes faster. Special relativity is similar – the amount of events is the same at Y and Z because of but the spacetime is flat. The shape of rectangles is different (the Y flies so it is shorter in space and longer in time) – the amount of events is the same at Y and Z but the shape is different.

Korekce:..V obecné relativitě by obdélník Y (v silnějším gravitačním poli) byl prostorově i časově kratší (pokud se domnívám správně – čas jde objektivně pomaleji). Tedy to přirozeně působí zhuštění událostí, ale množství energie je stejné. Pouze kdyby bylo energie více, čas bude rychlejší.

Také za nesvobodu může relativita - rozštěpenost, nevědomost, což se možná pojí dohromady.

totiž těžk rozhodnout zda extr útočí protože se brání nebo protože je "zl ... pak je intr pasiv agres ...

slušnost sice ochraňuje před agre ale také ji skrytě vytváří, neb ji potlačuje...

na ž mi to vadí uvnitř i na opovrchu na m na povrchu a někdy to je i uvnitř... uvnitř u intr a na povrch u extr - v obou případech mi to vadí... exkomunikace - ona je život a(Posp - intrt) a ty - ona je ta dospělá atd...přitom někdy stačí přiznat svoji chybu, a když to tam roztaje trochu ten "život", svítivý a zl je to lepší... a nejlépe uvolnit se na obou stranách barikády, v ní to E'je jaksi uhlík ale velmi citlivý a třeba zářivý a průhledný, jako drahokam...kámen ale živý docela... zažívám tak muka s intr ženami s extr ženami s exrt muži... neb všude je extroverze v podobě ž .. tedy s introverzí žen zažívám muka, co má extrovert

ego nám říká - musíš ž zde vnútit svoj ienergii aby byly jako ty a srdc říká partnerství utvopřit a obojí dohromady pak říká sloučení ????????

V budoucnu teorie fyzikální budou podobné jako je nahoře, něco co přirozeně vyplývá samo ze sebe ...

5. Pokud by neexistovalo inteligentní vědomí byl by svět tvoren spise chaosem - neexistovalo by spojení polarit jako je třeba v případě světla.

Vedome využívaní Nic je něco navíc ... a je to jakási bytostní symetrie kdy bytí je cesta od Nic přes chaos vesmír člověka Boha zase k Nic ... Ve výsledku tak nelze říci, zda byl svět vznikl přirozeně nebo je tvořen byl stvořen apod...

Ano lze říci vše vzniká z Nic i Buh ale on má vědomí a dokáže využívat toho Nic a nebyť tak závislý na tom že byť musí neb to je jedna z variant...

My jsme protože byť musíme, jsme jaksi determinováni a jako stroje i naše svobodná vůle je dána byť to je svobodná vůle, ale božská vůle je méně odvislá od toho že byť musí ... je to i tím, že ty polarity tvoří jednotu a proto nepodlehají vzniku a zániku a nepodlehají mechanickému - závislosti na Nic, už to není dano. Už se to tvoří co je dano, spolutváří, a je nepodmíněno...

Laska nevznika a připrý z Nic jako polarity ale až z polarit ... když se pomine rozpouštění v Nic atd...

Mechanicnost zivota smerem vys postupne mizi neb je tam prave nezavislost na

Svetelna Bytost nemusi byt Buh v nasem smyslu jako Pan atd ... mozna jsou vyssi stavy i...proto je laska dulezita neb není mechanicka ... kdyz se vse rozpousti v Nicem tak tam již vse je, vse je vedome... uz to není ale mechanické ... my jsme oboji - omezenost a nesvoboda a i svoboda a laska a touha po nich...

To vyssi se ale stavi na mechanickem tedy polaritach...

Zjednodusene byly by jen polarita a ne jejich spojeni - bozstvi je umi spojit ne v Nic ale stale jeste v neco (lasku) a tim prekonava determinismus dany prirodou/ontologii. To není již prirodzene ... Rozpustenim polarit v Nicem...

Takze na jedne strane je Nic bez Boha automaticky mechanicky tvorici chaos polarity vesmiry a na druhe strane pochopeni co je Nula a spojeni polarit - neco co není primy produkt Nic (ze sdola) ale co s nim pracuje... nepodleha to tomu ze to vznikne a za dany cas to musi zaniknout zase napr. Laska je neco co vznikne z neceho ale co už nezanika neb zdroj ma i vys u Boha...to ale asi neznamená ze by nemel prirodou rad neb ona jej tvori a on ji miluje a udržuje...

Laska take vznikne spontanne z neceho co vznikne z niceho...

Kazdy je tak trochu nasi planetou Uemi neb mysl je ji podobna a telo take - vnitrek zhavy atd...

Nemam zbrane jako vy mam jen smrt...

Proste nejsem tvrdy muz abych mel zbran .. umim jen zivot umrtvit a tim byt muzem potom...

u mě je probl že ž jsem uvnitř ta živoucí rána a tak mě mají na háku ž

Se k tomu trapne blizime od prirody...

Cely zivot citim od druhych ci asi i sebe ze sem nepatrim a je to jen pro zdrave atd...

Musi tam byt reakce od protejs jinak

Prebiju její umrtv umtvovanim

Bud je protivna ze si ji nevsim nebo ze si vsimas nejradsi by telepticky posetily podkpnakt ale tp je o jejim egu - jsme obe z...

Typicky zastavka autobusu u práce ...chce nechce povídat si ten pošetilec .. pak ty budeš ten spatmy prisny atd... který si s ním nechce povídat... nejlepší je maska lehké deprese...ta nikoho nezajímá, neb to sami mají...

Je rozdíl je tvori li se svet pasivne z Nic nebo aktivne nejak vedome...ale tam je zapotrebi byt v kontaktu s bytim neb jinal se o nem neví ... Casimiruv jev to asi nebude ono:).

Mizi v las podminenost sledovany jev ovlivni mereni tedy pozorovani?

Vyčítání je o patri výš než nevyčítání v mysli... (nejhlouběji ale o to nejde, nelze říci že nejhlouběji je nejlepší, tam jsou životní funkce, jde o spodní vrstvy ale jaksi i středové, báze...)

vyčítat jsem si vlastně zakazoval ceý život a zakazuji druhým neustále ...

typicky přijdeme unavení domů z práce a máme si jít lehnout ale ego to přemůže a něco děláme a soustředíme se - ego to jakoby zpevní nás, a přivede na povrch, zpevní povrch, udělá krustu...když nemůžeš přidej...otiskne se to napjetí se jaksi vpíje zkamení a celé se to škvaří v šumu šedivém ...

jako by mě tu všichni chtěli zabít a říkají že jsem se neměl narodit, ale kdo to říká, ti co nemají Ducha jsem zjistil, seru je asi. ... neumějí si vážit šamanského člověka... mají strach že by jim mohl něco říci co potlačují - duchovního a přírodního

žena dává do boje hodně energie, je v ní jakýsi džungle ...

Ta smrt - tam nemusí být žádná energie, vše je pasivní a to je příjemné, že nemusím hnout prstem..

stejně tě ego druhého (inertnost) po vyčerpání všech možností donutí ego si utvořit - tak budu mít svůj svět ...

má ji znechtli a celé to prostupuje do mě - muž smrt a tu bolest a touhu ve mě doplňuje a umrtvuje a je klid...mění v muže...

ale abych to nepřehnal a nebyl necitlivý sám , viz to nekrof....

co nám tu vadí je ego, imago, ego moje, ego druhých a i tělesnost trochu a jistá omezenost právě imaga, neschopnost se plně projevit... ale je to asi stejný princip - je všechno a to se musí zakrýt egem nekro abychom něco dělali a soustředili se na něco... tak bychom chtěli z těla ven a být všude a svobodní ...

Ego je jako dát si prášek, je to rychle účinné, a nebolí to, ale je to tupost.

Žena je velmi citová, ale její city hluboké nejsou často, a v nitru jsou zaslepeny E´em, Animem, potlačeným zlem.

Jediný kdo si myslí, že nad ďáblem zvítězí nebo že na něj už nepůsobí je ego, tedy už nakažený člověk. Ego si neuvědomujeme často, že je to kámen v hlavě, příkrývka na něco, v první fázi pod tím bude vztek a hodně agrese, a pak se to uvolní a odezní... ale vůbec to být asi nemusí, nemusí se to moc podstupovat, stačí mírně

Heisenbergův princip neurčitosti, o tom je i nejvyšším rozumem se dojde k tomu, že vše je relativní, čím více měřím jedním, tím více se objevuje neurčitost druhého, v tomto případě cítění...

Jde to tak daleko, že to je i ego a láska, kde ego je E a láska A. Proto až nejvyšší stav lásky, kde je ego implementováno v podobě pošetilosti je pln spojení...a možná dále...

Na démonu je jedna věc stále stejná - pravda je nepřímá, vždy bude nepřímá a proto vždy zradí, díky tomu pravdu objektivizuje, až na E´ (E´ je zmenšenina světa), nebo obecně je pravda nepřímá, proto je pravda jako nějaký fakt spíše lží, pravda je spojení polarit, nejistota, neznalost, vím že nic nevím, všeobecnost apod... V lásce můžeme vědět co se kde děje úplně na celém světě, ale když bychom tam šli a zkoumali to, tak se naruší právě symetrie, a bude to E´ z toho, nějaké dílčí, proto tento svět je vlastně relativně ego vůči lásce každá událost co se tu odehraje je ego, a pokud chci z lásky tu událost vidět, budu egem ...

A co neměřit vůbec?

Šílené se kompenzuje šíleným

Jsem si uvědomil že on iti muži touží po té ráně, ti ht muži a to mě dostalo ... deprese..

Právě příroda tvoří věci i nemocné, neb tvoří masově a všechno, přirozeným výběrem...pochází to z chaosu.

Duše se ptá proč a ďábel se ptá jak. Ženy ve stresu neustále sledují jak se to dělá, a chtějí li být nepříjemné vyjádří své emoce tak "jak" jak jen to je možné, aby to vyznělo ba povrchu i vnitřně. Muži je to jedno, ten je zacílený na ni, ženě je to také jedno, ta je s ní, nejvíce to odseru já a úplně nejvíce chudák ďábel. Toho vidí v muži a toho vyjadřuje. Ďábel vždy skrývá pravdu, a hájí pravdu, a to třeba v ženě, ona hájí pravdu, sebe, ale v pravda v tom není. V démonu pravda není, ale není dobré mu to říkat, protože ji tam právě má, ale vždy nepřimo. Chybí tam Duch, místo něj tam je démon nebo i duch někdy. Muž se někdy zabředne do "proč" natolik, že je z něj už jen Anima.

Pokud se "jak" úplně osamostatní od proč (neb démon je o tom, že je s proč jaksí ještě slepen), je z toho Duch. Jsou t významná Jak, a proč tak je již také nějak volně...Duch je v duchovním světě symbol Ničeho. Není to Nic, ale jen symbol toho. Pokud na Ducha pustíme Nic, začne se plnit hmotou, Nic vždy dává opačnou polaritu, neb Duch je o prázdnotě, vyprázdňenosti v pozitivním slova smyslu.

Máme tam jakousi trojici Láska, Démon, Duch. Pokud lásce chybí Duch, je z ní Démon, duch je někde v tom také, a Duše také. Duch dojde k Lásce jaksí oklikou přes Démona i. Láska bez Ducha je jako bez Nic...

Pořád jsem se ptal jak, ale proč jsem se neptal, je to ta má ženská složka, a obraz Ducha ve mě, ... toužím vlastně po Duchu (vždy když po něčem toužíme, máme to i v sobě). Dal bych si před pár dny facku, protože toto je přesně ego, určité napětí, neuvolnění, to člověk právě už neví, vzhlíží k něčemu... je dobré si uvědomit s čím vším souhlasím a dělat nechci, neb tam

jedině ego polevuje... stejně tak, když na nás útočí něco, útočí to proto, protože s tím souhlasíme, potřebuje to pozornost, aby to mohlo působit...když na někoho čarujete a on to nevnímá, nefunguje to.

Lež neexistuje nikdy sama o sobě, schovává pravdu (je tak definovaná), pokud se však osamostatní je to asi Duch, ale pak to není už lež právě, Lží se někdy zbytečně zabýváme a nemá to cenu se jí zabývat...na tom nejde nic najít, v tom nic není, lež zajímá toho, kdo touží po Duchu... lež je jako E' i, zabývat se lží - tak je pochopeno, proč je to zbytečné se tím zabývat, Pošetilost se zabývá lží aby měla pravdu, resp aby měla obojí pohromadě vedle sebe obcující, je v tom sexualita i žádná sexualita, prostě všechno, jako v lásce, ale jinak.....Ale s pravdou je to složité, může být právě se lží velmi blízká, spojeny, právě v Démonu, ale nikoli jako v lásce, kde je pošetilost rozpuštěna, lež rozpuštěna, i Duch, ... pravda tkví v neurčitosti dosti, ale intuice ji vidí i jako E', či E'' a souvisí s tím, pokud se na pravdu dá ale důraz, zmizí.

Velice mám v duši démona za tu dobu a bojím se, že cesta k Bohu bude složitá...

Takže jsem se snažil vlastně o jakýsi funkční model vesmíru, bytí jako takového. Myslím, že takový model není hezký, je z rychlých vajec, chybí mu právě ta vyšší úroveň, kde se nekecá a to "jak" už se moc neřeší, ale více se může už žít, neb kostra je vybudována, ale nežije se zbytečně... měl bych více být v "proč". Nemusí na tom být ani gram pravdy, vlastně to právě tu pravdu - "nerozlišenost" schovává...Možná, že tam někomu může chybět něco pevného, pevný bod, to je v božské úrovni to Nic možná...

Možná je lepší to celé pokládat za nepravdivé, úplně všechno, důsledně, aby se oddělilo zrno od plev, zůstane jen božství a to tu bylo vždycky.

Identifikace s něčím.. nas ochrání a ten objekt je klic k nám ale my jim úplně nejsme a bojíme se jej vlastně i...

Ona implementuje lež do sebe stane se pravdou či spíše tulu se k pravdě a způsobuje to citení citení E",

Zabýváme se lží vždy neb pravda to nepotřebuje.

Vše psát je o lži.

Přesto zabýval bych se lží a ... co jsem chtěl napsat už nevíme:)

Zabývat se pojmem pravda vede na lež neb pravda nepotrebovat potvrzování a tedy nic takového neexistuje ... nic absolutního a naopak se zabýváme lží ovšem její zabývání se je zbytečné ... jsme v patu.

Co je to lež na kvantové úrovni?

Bůh za tebe nerekne Ne.

Můžek říct že je Duch protože má na povrchu zenu a je tedy nepřímý? Intra to nenávidí a chce vidět jeho Ducha a ne orientaci na zenu bláto a rány...

Duch a kour...to souvisí spolu

Můžek si vybírá jemu podobné zeny klukovské někdy...

Jde nám o hledání pravdy ale ve světě měření ji nejde nalézt..

Vždy se narazí na problém relací neurčí tedy samotného měření už Buddha vyplývá smysly ale i uvnitř a já a strach... Vztah pravda a lež je právě o tom někde přesně a rozjede se to jinde...o to je ego

Ustaní měření úplně ... něco jsme nashromáždili museli ...

Sice se to měří ale nepovídá si to spolu... tam pak měření není ale celé to je vakuové ... princip měření tam je opět ... je to jen to co je zde nepřímé ...

Nutno neměřit a být měření tak aby obě složky byly stejně neurčité ... ale to je vratka ... neměřit vůbec ... na onom světě už nejde asi zavřít oči a nevnímat neb jsme vnímání ...

Duvera uplne vse zhasnout v mysli ...to je smrt a odevzdani se Nicemu...

Onen svet uz je o spojeni polarit ale stale tam neco je...

V max stavu musi clovek prekonat vnitri a vnejsi Nic chaos.

Jakekoli uceni je naplast na ego ci chaos v nas a nic neresi jen boda...

Vedomi reprezentuje strukturou cele byti muze . Nebo fyzicno vliv jinde...?

Proc tam vznikne chaps kdyz vypnu smysly? Proc se nechame pohltit chaosem - sumem? Neb je to moc povolene cele? Neb mame ja, neb mame viru ze to tak bude.. neb neco vnimame v tom to je ... Umet se vymanit z vlivu chaosu - polarit ...

Stat se jimi a nebyt nicim... vyhasnout vedomi lze ale jen vedome pomoci nic akdyz je to nevedome vznika tam chaos ... vedomi jej drzi na uzde ...

Mozna ze po smrti uz jsme v minul a budouc neb tam mereni neprobiha...tam je ego...

Lez je kdyz vidime zelenou a vedome rekneme to je cervena. Jde o poruseni dohody, komunikace a samotneho mereni. Chce se vyvazat z mereni take... Lez pritahuje pravdu a potrebuje s ni tvorit celek - musi byt presvedciva... lez mluvi sama se sebou do zdi neb neodpovida na komunikaci dle dohody ... nekdy kdyz je dohoda rigidni prave lze se domnivame ze ji uvolbime ... lez nerika nic je prazdna ... je tam nic a lez rekne neco tam je .. naopak to ma trochu tezi neb tim by nicila samu sebe ...

Bez castic a svetla bez polarit se svet nevytvori...

I v nejvyssich patrech jde stale o strach aby tu neco bylo ...pece laska pomoc ... strach o ja apod. Strach je touha a jho vazani se ...stat se bud touhou samotnou bez uspokojeni ... je to totez jako se touhy zbavit .. ale stale jde o strach z Nic. Jakmile strach z Nic uplne ustane je to nejvyssi stav. Jak bylo receno je o lasce a poznani (ontologickem apod.) nekdo to nekdy zkusit musi umrit uplne ... a tam to je. O tom to je. To nejsou omalovanky to je Skutecnost.

Ve zjednodusem pohledu na byti exiatuje jen Nic rodi chaos a ten rodi Nic a cele je to Nic. Kdo chce dojit na konec byti musi dojit k Nic. Tim se i stane vsim zpetne ... jak silna vira to musi byt. Nemit strach ale umi byt dosti posetile...Izive nalhavajici si. Musi se milovat byti i...Snad nas to nevrati pak k ja apod... totiz o casu tp moc neni...

Prestat se identifikovat se sebou a se vsim ... vyvazani se z pojmu mereni. Uplny zanik identifikace je vysvobozeni... neb je i tendence se identifikovat s tim Nic a to uz nejde prave tam se narazi na Realitu. Ale co pak bude tam neco, hezkeho? Je to stat se laskou? mozna ale hodne produchovnelou... Chaos vznikla z touhy ... takze touha a identifikace nikoliv...

O co vlastne usiluji? Nechci utrpeni ale nechci ani jen Nic... prestat se identifikovat ze ta krasa co vidi

krasa co vidim se me libidozne dotyka...

Pak dojde k objeveni lasky ale v jine podobe mozna...nevim...

Jako nejlepsi se mi jevi varianta stat se samotnou touhou ci vuli ... bez uspokojeni ... to se odehrava jinde - zde a s pochpenim uspokojeni a nemit z nej strach a neidentifikovat se s vsemothoucim.... Totiz bez uspokojeni bez identifikace ta touha slabne a je to hlubsi ... a touha mizi. A spojuje se s Nic. Je to stav potencialu a nenarusene symetrie jeste. A jak tam zapada to Nic. Pokud se s nim touha setka boji se ho neb ona je laska a byti...totiz uz pojem stat se touhou je o identifikaci se s touhou a to je problem. Pokud i tato identifikace mizi je to snad uz ok:).

Pokud totiz prestane byt identifikace tak zanika dualismus vnitri ktery ja tvori. Ja je o: jsem? (nejjistota) a naruseni symetrie v podobe: ano jsem. I pokud se rekne ne je to potvrzeni ja proto je ja a egu jedno co se mu rika, na otazku na touhu se odpovi a to staci. Pokud tedy zmizi odpoved zustane neurcita touha a s ni se stale identifikujeme ale uz je to s mene utrpenim a zeny toto bych rekl hodne jsou.... Zde je videt ze vsechny poznatky o polatitach se tu jaksi potkavaji v pojmu ja. Obe slozky ja tvori konglomerat.

Ale ty polarity musi tvorit spolu neco...

Ani rciem ani irciem se nemuze dojit k nejvyssim stavum pokud existuji...

Na pojem odevzdání se je opak devalvace k Nic bez touhy a odpovědi zde my cílí se Nic odevzdáváme vlastně a výsledek he asi podobný...toto je západní způsob. A něco mezi nimi co bude mít i něco specifického? To je to být přítomný...

Nebo celé připít i Boha a lásku? To urazí srdce a bude trýznit...

Touhy si při jejich odstranění i tvoří E'...

Extr musí pochopit že intr má rád mrtvolno to jej dráždí neb se ho to i týká uvnitř neb tím je uvnitř a jeho anima s tím nesouhlasí jeho touha po životě jež ale životem moc není. a intr pochopit extr,.

Prehazování problému z jednoho na druhé je typicky neresitelnost ega...

Obecně nejvyšší stav je stav touhy samotné (je to stále žít prošlo si to uspokojením někdy, vyzrálo to tedy a vrátilo se na svůj původní stav...touha je i vůle. Pokud si svět představíme jako roztocené kolo, kam uniknout? Do středu co ven z kola? Nejlepší je být tím co kolem točí:). Ale tam ja moc není neb ego je to rotcené kolo. Tam i víme proč se kolo točí (zákony) a tam je život a láska a vše pochází z Nic tedy tam je i spojení s Nic a cerpaní energie z něj. Je to tedy skoro Nic.

Bez toho kola by to ale neexistovalo...Kolo je ego ale to co jím točí je ???

Ale aby někdo něco byl tou touhou musí vědět vše a být velmi inteligentní...a je to hodné o tom Nic neb "z Nic" vše pochází...

Za každou láskou životem a potencialitou se skrývá vina neb je to hmotné a egoistické...

V touze je pšt už obsazena.

Touhou se nelze stát moc vědome to si člověk musí zasloužit i.

Být touhou znamená touhu moc nemít právě ... ale opravdu vědome to je posetile stejně jako chtít být Bohem .

Proto naše čistá vzájemná pomoc a láska je touhou a žije i to kolo atd...

Je to jako stát se samotnými zákony a ne pasivním objektem oněch zákonů...ale taková cesta je dlouhá.

V těch zákonech už to kolo je totiž obsazeno... A stávat se slepě vůlí, touhou je nesmysl, neb nevíme, oč jde... to se právě tvoří zde! ta vůle, která vede i k tomuto světu.

Touhy není bez uspokojení, proto někdy uspokojení a vyzrání přijít musí, ale touha je napořád...

avšak touha je i lež, toužící po uspokojení právě, potvrzení...pokud se to vyvaruje potvrzení, tedy E', zůstává to v A' a to je touha do značné míry, ... a kde je A''? to A'' touha v pohodě obsáhne právě v podobě poznání a zákonitostí, které obsahuje...

ale představa čisté touhy je také ok, jen to nikam nevede asi moc...

I Letňany u betonárky

Možná, že máme vžitý omyl, že Bůh stvořil zákony, ale on je těmi zákony, duchovnost a láska. Jasně že zákony vidí sami sebe a ví kým jsou snad i díky nám...subjekt-objekt. ve vyšších stavech v tom už není moc žádný rozdíl...

Je to touha splynout s Bohem, být s Duchem a v Duchu ... protože je to splnutí subjektu a objektu není to ani že jsme Bůh ani že nejsme..atd...

touha je otázka a jakoby nejistota

7.11.2018

Co je to lež a co je pravda ... pravda je dohoda co nepotřebuje potvrzování...lež je porušení této dohody.

Lež sama sebe vylučuje z dohody aby ji obsahla...

ž tu touhu samotnou jaksi také objektivizují a identifikují se s ní, s božstvím což vede na pšt.

touha po touze se pak podobá hysterii, podobně uspokojení z oddalování uspokojení - tedy jakoby touha není to co mám na mysli...

po znečitlivě je vnímána ž jako m

radši odmítám obdiv než klamání potom ... strach z obdivu skutečného, ten neskutečný tam je pořád asi:)

porod je také o muž energii - směr ven

Co je to lez v kvantovom svete?

Nepredvidateľnosť? Na ni muze byt hledeno i jako na neco pravdivého neurcitého ... ale nevime kde to uderi...

To ružne otaceni v prostoru stale se tomu podoba pak inverze ružne, pak vakuum obecne porusovani zakona zachovani, zde je patrne ze bez poruseni zakonu by nic nebylo a ze ty zakony jsou take o lzi (o E')...

Kritické myšlení je těž dulezite ... neb vyjmkly neexistuji...

A tak to bylo spíš o poznávání zákonitostí než o osvícení atd...

v lásce k něk s něk nemáme žádný strach ze smr..., existuje tak jen strach a lá které se jakoby vylučují a lá je transform strach

když máme strach umřít nelze - jsme a bojíme se, když máme lá lze umřít a přitom asi i být... nejsme a nebojíme se

obecně ž vidí tou , a m jako uspo ale i Duch je tou

hovoří je zmenšenina člověka

Touha nemá podobně jako Láska protiklad, jen nedostatek touhy.

Ale opět, touha je to bez uspokojení, neb celý svět je touha bez uspokojení a uspokojení neexistuje. Svět nemůže nabýt uspokojení. Žádné uspokojení neexistuje, je jen touha. Touha je podobná nirváně, není tam utrpení a tak dále...

Touha není negativní, touha není o úmyslu. Svět je volání do prázdna, do Nic. Touha je samozřejmě podobná lásce a je láskou...Také přirozeně obsahuje pošetilost a pojem lež, které jsou v ní rozpuštěny maximálně... Negativní touha je o úmyslu a vidění něčeho, není to čistá touha, nerozlišenost apod. Negativní úmysl je přikrytí této touhy...

Existuje mnoho tuh, ale mluvím o té hlubší, nejhlubší a obecné...tyto touhy o kterých nemluvím z této touhy teprve vycházejí a spojují se navíc s E' třeba. a cítí E'' atd... V Touze je vše jakoby spojeno, ale ne jako zamíchat dvě látky do sebe, prostě tím co to je, ta Touha, to samotné, je spojení obou polarit a oddělenost je tam již nějak také...není to touha jedné polarit po druhé, jde to celé ze spodu nahoru, i jakoby z temna třeba.. Vychází to z Nic. Je to první věc stvořená z Nic, resp. poslední před Nic, jde to vidět oběma směry...,

Hysterie a člověk zabředlý ve všednosti - pro oba neexistuje Duch a duchovno...

Analýza lži:

Lež je vpita do našeho srdce a mysli. Není to objekt, je to spíše transformace. Lež je o důrazu na něčem. Např. cítění E'' někde po straně apod. je o tom, že si obecně dotýčný představí důraz, a E'' jaksi vypluje samo už.Zatlačí a E'' se objeví někde,

Se lží existují složitá mazlení v psyché a složitě jevy každodenního lidského styku - různé prvky falešnosti v komunikaci, vrstvy a spojitosti lži a pravdy dohromady v jedné vrstvě atd...a více vrstev vyjádřeno najednou atd...

Lež se objektivizuje a spojuje s pravdou, neb ji potřebuje, plně osamostatnělá lež je pak muž a Duch. Proto žena se se lží mazlí, žije ji, spojuje s pravdou, pošetile ji zakomponuje do psyché , místo dítěte tam má smrt černou uhlík apod., ... celé je to lež, ale je na tom částečně postaveno cítění, resp. je to jeho udržování...a je to spíše maska celé. Celé je to lež potom.

Proto kladení důrazu na pravdu může být jen lživé..pravda v pojetí nějakých dogmat neexistuje, existují dohody spojené s příjemnými resp. neagresivními emocemi a ty jsou pokládány za pravdivé...Lží se zabýváme proto, protože je nebezpečná. Vše popsání spjaté s egem, je i o lži, tedy ego je identifikace se lží a lživost apod... Parazit je lež - potřebuje hostitele, sám nic

neumí vyrobit, ale umí transformovat trochu...ošálí a pak se pase...Na kvantové úrovni je lež tak trochu samotná interakce, událost. Lež je také obecně jakýsi rozpor, rozkol, paradox i třeba, lež se pravdě vyhýbá, ale potřebuje ji velmi, rozpor je to samozřejmě v našem pohledu jenom ...

Když to nejde po dobrém, tak to nejde vůbec:)

Prblm identifik ... to nic nevyresi jak si myslí nekdo... v mladi e', jsem to a to a podobně a teď už vím kdo jsem a teď už bude vše v pořádku atd...

Int je obracená exploze ... i to rozkouskovani dovnitr tam je patrne ... ext potrebuje municí...

Stane se soucasti Touhy po smrti. Aby nedoslo k desinpretaci ze jde o prekonani touhy svym zpusobem. Vyhovuje to asi vsem to byl i cil kazdy s tim musi souhlasit aby to neco bylo jinak to nema vyznam. Každý se v tom najde.

ext a int každý svůj svět a to asi i nevádí...orient na An a Anma

(intr) umí buď pohlcení nebo chlad - o tom je ego, nedá se tam žít.

Udelal jsem blbost ze jsem se s temi lidmi bavil uz pouceni.

Potreba oodeleni ... at si to dela sam atd ... neb oba jsme moc sami asi ... a samozrejme i ja osamostatneni...

Srust zuvou tkani se tezko oddeluje a takto srustaji extr a i intr ale mrtvou tjani uvnitr...

je to uklidnujici protoze touha je zivot .

Osamostatnela lez, transformace je Duch viz symetrie $a + e = a$.

Veskera dualita A a E je v relaci nezrcitosti... to co merim presneji je E v tomto. I absilutno a relativno myskeni a citebi ...

Z se nema uz kam propadnout proto je tam jista i...

Samozrejme tu touhu ma vse a je to vsemu spolecne i chaosu...

Zena totiz muze lez uhlik co sobe pohlcuje ma uvnitr atd...ve sladke poleve ... a nebavi se s tim uhlikem... uhlí je sladké...

Ty imaga te chrani pred rozpadem v Bohu...

A zivot je oddalovani uspokoheni v jistem smyslu - je touha.

Vesmír, kdyby měl dostatečné množství energie bude vše najednou, protože má tolik energie kolik má, běží čas tak rychle, kolik má energie zachovávající se (reálných částic spíše asi jen), je možné, že tak jako může vzniknout z virtuální částice reálná pokud je dostatečné množství energie na splnění zákona zachování energie (jsem někde četl), tak i naopak reálná částice přejde ve virtuální za nějakých okolností. ... A tedy ten, kdo má hodně energie, může rozsvítit vesmír celý naráz a je to myslím Světlo a Bůh... možná je to tak, že je to nezávislé ty událost, pixely - mohou se aktivovat

Osamělý muž se mění v píču a osamělá žena v kokota, typicky muž jaksi se z něj stane velmi extrovertní bytůstka co tak jako lepší, je krvavá v obličejí apod., což je zaměnitelné ale i s kokotem..., to je prostě individuální proces:)) , typicky když se strhne kůže tak to lepší, přesně tak lepší extroverze...

Proč se tím člověkem zabývat, resp tím co dělá, proč se dalšími věcmi zabývat? zabývat se lži je ztráta času. Tento text ale skoro o ničem jiném nebyl. Lež a pravda jsou i relativní dosti, ale lež se pozná vždy ..., typicky je nakažlivá a nejde se jí moc zbavit... Nenašel jsem zatím v přírodě nic co by tomuto archetypu odpovídalo, ale myslím, že to budou superpartneři v kvantové teorii. Možná, že je nikdy moc neuvidíme - jde o archetyp lži. Bude tam nějaký háček možná. Když už se jednou supersymetrická částice zatoulá, už jsou tam pořád potom... (asi), svět ze superpartnerů by byl určitě božský, ale neobyvatelný, neb pole je tvořeno fermiony a je v napětí tedy .. také je typické, že pravda a lež je záměna A a E, zvrácení se, viz fermion boson v supersymetrii, bosony jsou A dalo by se říci a fermiony E. .. Pokud chci z exponace lži jít k sobě, také jaksi

zatlačit to do sebe, tu kýlu, ... je to, jako by se obrátila zemská kůra a . Myslím, že naše civilizace se tomuto archetypu lži podobá a jsme jen tupý nástroj k tomu, abychom supersymetrické částice objevili (byly zrazeny na samém počátku kosmu) a naše civilizace je obraz poštilost jež se podobá světu superpartnerů, techničnost... jsme nakaženi a budeme je hromadně vyrábět a nevědět proč:)). Ale toto berte prosím citlivě, nechtěl jsem to ani psát, mějte pro ty částice pochopení a lásku neb tu potřebují nejvíce. ... nesmějte se jim. To myslím vážně. Mají ohromnou sílu. Díky nim tu i jsme, ale moc se jimi raději nezabývat...

Takže tyto věci - proč tu jsem apod. jsou jaksi nevědomost, nekaženost něčím, tyto samotné otázky a pocity právě pocházejí z toho, že děláme něco a nevíme proč, a to je tím, že jsme něčím nakaženi...

Podobně typicky archetyp lži je jako kdyby se strom zvrátil a kořeny trčely vzhůru, obnažené nervy, červy z kořenů, stejně jako obrátit kůru zemskou a láva na povrch a z ní pekelní červy trčí do nebe...je zvláštní že toto je archetyp, archetypy jsou vůbec zvláštní, že člověk nemusí nikdy vidět sopku soptit, ale jaksi má tušení, že země je žhavá, resp. spíše když mu to někdo řekne, docvakne mu to. .. jo, v mém těle je také teplo, to je stejné si také řekne.... možná, že archetypy fungují jen na tomto principu analogie vždy nějaké, takže kolektivní nevědomí nemusí fyzikálně existovat, ale přesto je pro duchovno člověka lepší, prokud to tak asi vnímá... archetyp je možná silná emoční stopa, co se vryje do společného vědomí na dlouhou dobu..., např. setkání pralidí se sopkou, nemusí to být ani lidé, ale i starší tvorové...

Takže civilizace je jako obnažené orgány Země, ... je to vyrubané ze země atd..., a má to být v zemi, je to moc citlivé ty auta a všechno ... , naočkovali nás abychom našli zdroj toho naočkování - démona, takto funguje parazit, hledá sám sebe, jako ego, to také je o hledání sebe sama, a je také o touze neustále, jenom ten rozdíl že ego si myslí, že touha je uspokojitelná, což bych řekl, že prostě není, touha po poznání, touha po lásce, touha po čemkoli není uspokojitelná, vede jen na E', či tak podobně a relativitu, je jen touha. ... když jsi v kruhu, když chodíš v kruhu, buď tím, co kruhem točí...a uvolní se to úplně, .. právě od démona, který je spjat s kruhem, s hmotou kruhu, s gravitací, s neprůhledností... V touze se najde každý, i Duch, i Duše, a úplně každý myslím, extrovert i introvert i když nikdo není čistý a je to tak ok atd...

ale stejně tak nás "naočkoval"Bůh:)... Ono takto to je jiný svět, ale je to možná do určité míry na tom něco je...

objevením supersymetrie úkol skončil snad:) ale bude mít setrvačnost...

ta manipulace od superpartnerů, co nemohli utvořit život, a byly zrazeni, tak má původ v démonu, ale jakoby pokračuje k Duchu, kde ne že by byla touha nás manipulovat, ale cestou se to v démonu změnil právě na toto...

Extrovert bás sice pokaždé vítá a pozývá k sobě, ale pak vás vždy bude šikanovat, totiž nechce abyste mu tam lezli také...

archetypy otiskávají se ...

používat na extroverzi introverti silnou vede tak po týdně do bláznince se schízou...

Touha "pohánějící" kolo, kruhy zacyklenosti je živá nebo mrtvá energie, také i tyto prvky tam jsou obojí... proti extroverzi mi pomáhá myslet na smrt, přikrýt je smrtí...mít smrt v sobě atd...naše civilizace je extrovertní produkt introvertů, neznáme smrt a máme ji proto v sobě a stáváme se jí...ale je to již lepší myslím....nikdy to nebylo tak hrozné, když si to budeme říkat, je to jako nemoc, bude to sílit...když si budeme říkat že je to skvělé, může to být ale totéž zhoršování... Úplně slyším jak říká na mé neprovokuje mě - tak mi to dopřejte, jak to řekla jednou ...

že jsem se neměl narodit říkal otec a to nikol iv afektu a matce a máš to, ale se mnou to nedělalo moc ... je tam smrt mezi námi...

Už vám na to cítění i vůči tomu kašlu - cítím, že to cítění je nemoc pak... je to inertní a nepůsobí na to nic:)

Panbuh ty pixely rosvetci treba i jak chce a asi je to opakovatelné tedy...vecne...

Zenska slozka se trochu uspokoji a chce zase a muzska chce uz konec ...Touha neni ani o jednom z toho. Prave predstava ze se touha muze uspokojit je ego a iluze. Pak jsem trochu pochopil vecnost - jen jen Touha...a reinkarnaci a zivot vecny a zanik ja ... spojitost vseho co existuje cista Touha, dech.... Byti je o strachu, Touha je ten strach vlastne da se rici ... Byti je vykrik do prazdna.

A proc je svet neuspokojitelny se nekdo zepta. Znova rikam uspokojeni vidi jen ego. Stejne tak oddalovani uspokojeni vidi jen ego.

U pst jde o to prekvapit vas...

Tim neuspokojenim prave mizi i touha po uspokojeni neb se tyto polarity zivi vzajemne... sili neb cerpaji energii ze zrady a snazi se dorovnat te energii zrady co jim byla udelena asi... cerpa to energii z touhy umocnuje se to...presouva se to vice do vedomi narusuje se tam splynuti touhy a uspokojeni, rozeviraji se nuzky. Zivi to cela touha pod tim ale spise ji to krade energii na ukor sve dualisticke energie.

Zde se ale bez uspokojeni neobejdeme ani nejde usnout kdyz clovek neni uspokojen je ukonceno a v klidu. Sneni je tak trochu cele v egu ponorene...

Touha je otazka samotna, a nepodminenost. Pripomina to hysterii... ma ruzne hloubky. Jakmile ale tam je nejaka touha po uspokojeni pada to jaksi "moralne" dolu... to ze neco zacne a skonci je iluze vice prave neb to je dale od Nic nez jen Touha...kde je to oboji naraz...ale pravda kdyz jsou polarity oddelene tak to je nula jen nutno pockat nejaky cas...

Prave ruzna uspokojeni nas pred Touhou, Bohem chrani, zakryvaji jej jako tento cely svet...

Drzet si B od tela ale ne moc daleko zase.

D chce abys byl jak on bohem resp ztratou boha...

Videl jsem jak ten kdo si hraje na Boha pred nim byl uplne ustrnul s otevrenou pusou... uplne se to zvrati v nem cele a je "svuj" zase a neni uz nebezpecny.....az ted chapu ohromnou silu Boha resp Touhy, Svetla a energie co ma - hraje tutez harmonickou pisen... Je to jako boj cloveka s jadreem Zeme...jadro Buh plast demoni a kura priroda...

Jak je to pak s Touha vs rovnice $a-a=0$? Jak to vymyslet aby mi to sedelo?:). Touha v tom nejak je ale jak....je to alchymie velka...totiz rovnice jsou bez casu jsou to obrazy a ne realita prozivana...v Touze jsou ty polarity spojene i oddelene a cerpa to energii z Nic ... i chaos je o Touze...ve svem dusledku to je ta rovnice samotna tedy to ze nula muze byt i a minus a, tam uz je ta touha, ze tu neni jen Nic ale muze tu byt i neco... je to dohoda urcita Neceho a Nic.

Intr a extr je extremizace a reakce .. spise nez vrozenost i kdyz i ta tam je...

Kdyz to na ne budete vytesnovat .

Vis my jsme ztratili Boha a tak si na nej hrajeme, neb bez Boha nic neni (on je i podklad). Jeho srdce to pochopilo. On je zde i tam. Kdo Boha ztratil hraje si na nej a touzi po tom aby vsichni ostatni byli jak on a verili i v nej. Zijeme v obklopeni zenou v podobe sikanujici Animy ne jako vy driv obklopeni Duchem a v Duchu. Boha ani takoveho cloveka nejde odmitnout aniz by se clovek nenakazil. Ceho se bojime to radeji castecne jsme tedy Bohy. Kdyz ztratite Boha moc o nem nevíte a pak se ho bojíte. I vira v B je jeho ztrata a pobožnost take .. vsichni musí byt jak ja... Muzi i zeny si hraji na bohy, zenství se v nej zmeni snadnejši neb v zene je ona koule ci oblak sladce ruzovy, sum... Pro muze uleva to nehrat si na boha neb tím tu kouli Animu vytesnuje a muze byt lidsky a sam sebou a normalni. ... Nejde odmitnout nekoho kdo je na obou stranach barikady to neni hra potom a je v tom patrne i povoleni hranice. ... ale kdyz se vytesnuje toto božství na druhe lidi tak to neni ok... Nekdy je vira v Boha alibismus k tomu byt Bohem ... Takze ten parazitismus atd je na fyzikalni urovni mozna samotne sireni vln apod. .. jsou to Bozi, stale v kontaktu s lidmi i kdyz jsou sami stale bojujici mocensti a ... je to jakasi objektivizace boje a agrese tedy Anima mj z prelidneni... zvirata to znají take ale na par sekund pri utoku a obrane... jasne ze muz se musí s tím božsvim Animou spojit ale i nejak v dialogu...božství ma samozrejme i muzskou cast - ta je mene viditelna...

tady jste Bohy vy..

Prede mnou si kazdy hraje na boha neb se mi snazi vyrovnat asi ... oni sr te boji neb jsi jak buh uz chapu neb boha moc nemaji....a tak to strhavaji na obycejne civilizacni ulohy nebo naopak sikanu... muj velky problem je ze si hraju na boha ... kdyz ztratime svou prirodzenost v detstvi tak se vidime jako buh a vidime boha sebe vedle sebe - toto jste mi vzali vidíte? toto me božství uzasne zneuzili jste me...muj velky problem je ze jsem si hral na Boha...sumy atd... už se vůbec nedíváme nahoru a božství vytěšňujeme jeden na druhého...

Na B se nelze zlobit.. Oni vidí B v tobe.

Opakuji v hlavě automaticky co mluvím...z nevyšpaní ...

Trpělivost.

V chaosu je ta T ještě dost nezkorigována...

Lidé dorážejí abys taky něco cítil...), projekce...

Lidé totiž svalují vinu či počátek na Boha má to pro ně význam.

Pro B je nějaké potvrzování zbytečně právě stáčí mu první část tedy předpověď...

B nejde osukat právě...dva lidé jen mohou obcovat...

Když se po síkání civilizace jdeme opít je jasné že tím to celé jen živíme ... Anima...

B toho moc neskryje - je co je. Otázka. Nepotřebuje totiž odpověď. Tohoto se zneužívají lidé k manipulaci s lidmi...

System je tak silný že je uleva když se něco posere a zlidští to.

Ta Touha je i o vůli samosebou stejně jako o A" kde právě došlo k "uspokojení" touhy resp. pochopení.

My tam to božství dobudeme a vybereme...:) náš styl...

Může se zdát, že T je slepá (Schopenhauer), ale nemusí to být úplně, právě ta slepota - nám přijde právě neuspokojení jako slepé bez smyslu, ale je to naopak podle mě. V rámci T se asi vede dialog mezi přirozeným buzením např. chaosu a "umírňující" B silou...ale spíše to je jedno a totéž...a není vhodné to rozdělovat, je to jednota...

Pythagorova věta o energii, která neplatí pro jednu virtuální částici, ale může platit pro vakuum jako celek.

Obrácení reálné za virtuální částice by znamenalo např. že z něčeho se vyšle foton a zase zajde...

Není dobré nést status B a nikdo jej nechce

extr ošéfovane vse ale je to vlastne trapne jak si hrajeme na B. Intr si take hraje na B samozrejme jen jinak

Intr potrebuje na vsechno cas

Intr je také jako extr v atmosféře rodiny...utváří atm klidu neb nebojuje a tak je to domácí upravená atmosféra ... incestní docela... nezralý plod...

Int se zaboren v zemi - Anime. Extrovert spise v jidle treba...

Ono to může vyniknout že T pohlcuje všechno ale T je i vysoce duchovní...

Od mala nechápu jak se ti bohové lidé kolem mě spolu muzou bavit vůbec...

M hřídá aby nikdo hlavně ženy nepropadaly pš a že jsou boží a z toho vnímá tak že m si hřídá to že on je ten boh... je to tak jen částečně asi...

A samozřejmě to vzájemně hodnocení se stále...božské

extr má pocit že všem vychází vstříc a niko mu nic nedá, neb je ovlivněn vnějškem...

To božství sum se musí vytesňovat nahoru ne na druhé lidi či tím být ... dnešní člověk tím jak Boha ztratil tak jej paradoxně hledá i když jim je...

když jsem si uvědomil že je to hrani si na B už je to dost ok.

ext miluje když to je měkké a živé a intr když je to tvrdé a mrtvé v nejzažším případě... a postupně se s tm spojují, jako se vším, z čeho máme strach, raději tím jsme...

mozek musí sám sebe přesvědčovat, že jeho myšlenky jsou absolutní...

už je to ok, mám svůj svět trochu...

Stred kruhu - demon tam je i a povídá si něco pro sebe ... ve sterdu sedi d ... neb to je komentar v hlave

Z se vrha do sebeponizujících situací aby něco cítila a byly tam city...tedy ona...ale žena není citovost, citovost je vždy s Duchem atd... možná je spíše měkkost a city, ale ne čistá citovost...

Verej mineni system atd spise tam presouvat...

Co se jevi objektivně jako d je subjektivně b.

To ponizeni od zen je moje vec a bolest

Kdyz uz jsi nakazen tak to neboli resp se bolest a zdravy rozum jen zakryjr

Hyst se kompenz intr a neb jsou ovce ukazou velke zlo...kimpenzacne...

Touha plyne ze samotne rovnice tedy ze nula muze byt take matematicky a minus a.

Poznani je tez neuspokojitelne neb je jen Touha, konecne poznani by bylo Nic.

Jit do sebe ... predstava bezicoho zivota v NDE tak aby bylo nac koukat

To myšlením dojdeme k tomu, že vše je relativní, což nás nepotěší asi, je to stále princip naurčitoti a to samotný, čím přesněji jedno změřím (myšlení), tím se mi druhé více rozvolní (relativita)...

někdy děláme druhým co necheme aby dělali oni nám, ti vyspělejší dělají druhým, co by chtěli oni sami neb ví že pak bude klid...

čím méně je představy, že existuje nějaké uspokojení, tím více duchovní je stav vědomí.

celé to zde bylo "jak", manipulace

i tím jak chybí děti, tak není kam dávat božství a stáváme se bohy...

Pjér - Ego je tu od toho, že nesleví z ničeho, nic neodpustí, vše musí být precizně, nesleví vám ani gram ze zátěže, aby jste se dostali z toho ven...

A také, třeba dospějeme k tomu, že se nemáme rádi a hledáme jak se z toho dostat, ale to je individuální, neb jak je démon a ego... "jsem jen já situace...", je to i obrana tento stav... Ale když se člověk spíše uklidní a je to více o proč, je to asi jednodušší, vyzrálejší..."jak" je dost nevyzrálé.

vyvažování, uvažování - duši ničí jednostrannost,stále je to jak...:)

nejvíce živí potenciálně šikanujícího člověka strach, když spíše má člověk mód - jsi chudák apod., jak by mu to řekla Anima, tím lépe se mu , nemá páteř...

Myslím, že můžeme být úplně klidní ve všem. Vždy to nakonec dá nulu. Polarity se vyváží. Nula má různé stupně asi. Ať je tu jakýkoli binoc, vždy se to vykompenzuje. Jinak by to dokonce ani nedávalo smysl. Je jasné, že moje bytost jednou dá nulu, ona ji už nějak má, tedy spojení já a nejá a tak dále.

Text byl o polaritách, ale ne o Duši, spojení. Duši lze naslouchat při určitém ponoru asi, ten se děje spontánně většinou, a nyní cítím, že bych měl nějaký čas úplně odpočívat, ... a výlet o samotě, to mě naplňuje, nějak jet, na Bezděz třeba. ... Ano, poznal jsi mnoho, ale vůbec jsi se s tím neseznámil, to je, jako by to nebylo, nepopovídal sis s tím.

UVědomil jsem si, že si nalhávám, že se mnou kluk může být, ne on je na holky, tedy nikdy nic nebude a nebylo a ... možná je to výzva k tomu nebýt parazit a být v sobě mužem, ale jinak než teď, jinak, tedy v návaznosti na utrpení určité. V nitru máme utrpení, život, vertikálu...

hambinec

člověk i někým být musí aby se měl za čím ohlédnout, třeba horolezec, podvodník, matka, atd., k čmu srdce tíhne, .. kdybych nebyl intr nafackoval bych si nakonci...ale asi je to pak už jedno všechno

Brát jaký je ... nepodmíněnost, častá fráze, ale důležitá ... a jde o spontaneitu...

Duse tise nasloucha a zije v Duchu ... lpet na Duchu je o skrytem nedostatku Duse.

Duse vse vyladi sama ... je ve stredu kde je vyvazovani prave...

Je spousta prechodu mezi Duchem a duchem a dablem a Dusi atd...

duch je bud neskodny ale vzdy je skodn....

To ze to vzdy dopadne jako nula da dohromady nulu je jen dusledek Touhy, vule atd. I kdyby byla ohromna vule setrvat v jedne polarite tak vliv ontologie samotne to zhati ne Buh ale "zakon" nuly samotny. Zde je videt jak je to silne.

Treba priklad - je bozska bytost co chce byt jen jedna polarita ale at bude jeho vule a sila sebevetsi vzdy bude dorovnani na Nic silnejsi...

Ta touha je blbost proste stav kdy vypneme a nehledame pravdu je pravda...cim vice zmerim pravdu tim vice utece lez a cele to neni pravda...

Ta zrada superpartneru nejde se na to divat ze maji sve vedomi atd ani ze nemaji vubec ... proste pojem zrady samotny to je ta vec sama o sobe a logicky se bude projevovat snaha to napravit - samovolnym mechanismem....je to predobraz zrady...z ni zrada a lez v lidskem meritku teprve vyplyva....

V praci je praxe tykat od zacatku mladym, po case jsem jim tedy také zacal tykat ...

Ruzova koule zrneni je neproniknutelna ... ale neni pruhledna jako l je polopruhledna.

na zeny - nejsi buh na muze naopak jsem buh koule neb nic jine nepusobi na ne...

Vzdy vse jak na divadle nemanipuluji ale studui co to je a smeju se... citron vymack a zahodit ... vyuzit k poznani a zahodit...

Na lasku dabel nemuze je to i tim ze zamilovany vidi svou vyvolen jako imago ... miluje dabla do nejako miry ... laska a imago obecne tam je...

Lez zabyvat se jí je jako studovat obraceny strom...kořeny vzhůru a červi na kořenech...hlína ...

Nekteri lide a rodinne klany pri ko taktu vyžadují hranice neb jsou rozlezava koule...

Hloupí lidé si htají na bohy ale moc dobře vědí že jimi nejsou a umí se snížit a onteligentní považují sb

Vou božskost za samozřejmost a nebožství mají v podobu intelektu...

Digitalní hra - jde jen o princip ne o teorii, ... je to nezávisle na OTR - zvýšení zachovávající se energie zrychlí chod času úplně vsude tedy i v gravitačním poli ... , jde spíše o pevně dané události v časoprostoru a ty se aktivují v daný okamžik tedy je-li více energie je i více aktivovaných událostí (pixelu, dlaždic) najednou ..., logicky tak má cenu mluvit o case jen u reálných částic..., přehrávání života v nde - je rychle atd a to bude ono asi.... tam je ale problém že se díváme na události i z pohledu dosud žijících lidí ... pravda že to je věc kterou dotyčný právě nezabývá a tak je mu asi jedno že se dlaždice minulosti aktivují...

V relacích neurčitosti je nula v samotném pojmu přesnost měření - poprvé v pojmu střední odchylka..., přesnější jedno vede na měně přesně druhé - někde se přidá a někde ubere a to je (asi) i o principu vlna částice ... před třeskem toto bylo spojeno a nenarušeno asi...

Spolek mi může být u prde nebo vždy mimo a

V práci pak cíl rezignuje a jede si svůj život myslím že za čas zjistí že to moc nemá smysl ... svůj kybl hnoje v hlavě . ale být svůj mít své věci cíl musí ...

Když nemá člověk vytesněné božství hrozí se trápi nebo neví odmítnout apod..., u muže je hraničí si na boha spojeno vždy s lidstvím ... jaksi přizemnější lidskou dabelskou tváří ... lásku miluje dabel imago atd tedy ten dole v tomto ... ale tento dole může být naopak nad láskou jako "vůdce, Duch atd...

I m se chová jak buh

Aby šla přímo využívat energii z Nic to asi nejde. Možná jen - musí to být něco nemůže to být samotné Nic, možná v nějakém vyšším stavu vědomí jde "energií" z Nic využívat ... nejedná ale už o zadné dobývání... určitě tím jde přetvářet již stavající jevy ale tvořit nové? Cíle je to naivní pohled ale.

Rozhodně k tomu máme ambice být B jen nevíme jak na to...

Co úplně odszranit pojem (uspokojení imago) od dané věci? Nevnímat slova nemít se spojena s ... skatulkou ale mají i zvirata ... B už zadné nemá třeba ... byla by láska bez pojmu láska?

Berou mi myšlenky

Je to relativní cíle ... právě že ztratí božství tak jim jsou ...

Vytesnění B je plnění se Bhem i

B může být takzvané jen jeden ze dvou...

Jedná se o identifikaci s božstvím z důvodu jeho ztráty a strachu z něj což božství není. Toto je nevyvrátitelné a inertní ... imago těchto osob (ego) se pak vryvá do mysli druhých - je to podobné principu lásky a zde je to ale brutální...

Nechávám z toho mi ubližují nebo stejně se mi to vnitřně děje a pak se cítí špatně.

Takové božství je nefunkční a neobstalo by tam nahore.

Nikdy totiž nechce aby na něj B zanevřel a tak jej hraje a dělá dábla

Pak vzájemně obviňování když ego obviňuje ego že si hraje na B...byť je náš úmysl ... to naše ego je mimo ego částečně tp ano ale...

A pak lze na druhou přestat používat všechna jak což je nejlepší a resit spíše proc...

Proc je Anima...

už nemusím být B

B je napůl v nás a napůl mimo - tak je to ok většinou...je nelokalizovatelné ... zasahuje do více událostí najednou:) podobně jako vlna

Porušení dohody nebo je slabé - v přírodě kde?

Možná v tom není žádné "jak" v tom energii z Nic.

Jde o to, že pokud používáme jen "proč" dostaneme se postupně na povrchní stav mlhy, a nitro (jak) zůstane nedotčeno, pokud používáme "jak" dostaneme se na povrchní komplikovaný stav a nitro zůstane nedotčeno (proč). Když muž používá jak je to většinou tragédie, ale někdy i výhra...Protože m je zaměřen na proč vyniká tam děsivě jak, už naopak.

Pořád tam bude božst vlastním - dokud tam toto je, božství není.

M řekne hraješ si na B a tím ale i B jaksi má i na své straně, nepřímo a i přímo.... zabřednutí ve všedním lidství je o ...

Samozřejmě, že vnitřní komentář, hlas v m je dábel - Anima - tohle se ti líbí, jo? atd...

Ego míří dobře, ale výsledek není dobrý, je příliš rychlý, předčasný, je to stále to otázka a odpověď (řešení), lépe, pokud už odpovědi nemusí být vůbec.

Klidně, ať si dotyčný člověk dělá B, ať si to zkusí, pravda se hned ukáže.

Možná je to alibistické, ale "přesné" - B existuje i neexistuje, neb je mj. já i nejá, a víra v existenci B je jaksi nesmyslná v určitém ohledu, ... Řekne se, někdo hodnotit musí, mít absolutní soud, musí existovat něco absolutního. A když ne, budu to já, kdo atd... To, že jde o dialog subjektu i objektu zároveň je složitější, ale jaksi vyzářejší... V čl je B a naopak...

Vychází to z těch polarit o kterých píšu stále ... B. ... ale ne existence, ale i neexistence... B není já asi, je o spojení objektu a subjektu ... je i není. A tak to i cítíme...

Není to tak, že mi dohromady jsme B a ani to není, že B je něco jiného...

totobvede na roli kazat - Boh ... neb říkám jak to je ... a tím si B беру všechno na sebe, B se musí sdílet a dát všem, ne jen mě, nepatří jen mě, byť se tak v jistém módu jeví.

Mód, že B je něco je prostě mód, není to negat...

B je jaksi vše co odložíme, když se to celé spojí dohromady, systém, koule... ... podobně ego funguje na podobném principu ... možná že je to isnaha se identifikovat s tím odpadem ... neb jsou v tom obě polarity, tak se to spojí a to je již lás atd...

když se řeší jen proč čl je jaksi v projevech uvol a spont

více vytěsn božst - růžová část psyché uprostřed, nemusí to být maximální pompézní atd, ale norm

Je dobré B házet tam kam patří ale ne úplně a ani to nejde... je to učítá sdílená zkušenost jako veřej mínění....

především tato energ spíše neexistuje, není to o tom nějam to házet ale spíše to probod obecně neb to i tuhne

Lidstvo je tok a ne jsme my zde jenom... myslíme si že jsme jen my a před námi a po nás u nic není...

Protože vsichni kdo byli na svete to vidi jako tok - ludstvo, tak tam neni ani pocatku ani konce...

Na B presouvame sve ne, take parazitismus apod. a prenasime si to i mezi sebou tohoto B. Stareho B koncept jsme zrusili - defacto slo o toto: jsem ponizeny rozjebany a B je tecka co me podrzi. Absolutno. Tecka E' podpatek jeho dupnuti vyvola mekkost vlny kolem, ponizeni libidozni entitu celkove. Ale to cele je o egu mj. B se nam objevuje v druhe polarite neb s ni tvorime "B".

Dnes mame misto duchovna osobnosti a vsedni lidstvi a uzivani si...

Stary B byl silne spojen s verejnym minenim. ... Bylo to vice duchovnejsi nez dnes ale...

Jde o procitnuti a ...

Vira v B v nas i B zivi viz fanatismus

B je jako komunikace kvantova - merenim ovlivnuji co merim, uz to neni jako divat se intaktne na B, jako v klasocke fyzice.

Delame B jeden druhemu.

Ty nejsi B mati tati atd rika dite ...

V preludneni nevime jak se chovat a tak o to vice se ulpiname k verejnemu mineni a e'.

Z textu jaksi Buh plyne i prirodzene neb tam je pojednано o polaritach a abstrakci... Clovek ma tendenci videt Boha jako neco presneho uplne nejmensiho kdesi po strane tedy E", protoze zije v makrosvete nevi ze se mu tim znemozni zmerit opacnou polaritu a je tam i silne A a libido ktere je snaha znicit zase tim E'...

Nejlepsi je nemerit vubec a nebo malo aby to nebyly extremy ...

Neni to ze B je nebo neni ale ze je i neni. .. logicky je tu smer od viry k A''...

Pak se snadno odmita nev bohu nejde rici ne...

Mechanicky sex me do analu ... kdyz jsem pasivni, tedy v predstavě spíše, realita moc nebyla ... je to celé jaksi automatické, mechanické, dráždění a nejde o žádné představy, je to i úleva, není tam neuróza asi... negatovota je totiž na tom muži, nemusím se o nic starat...a samovolně se mi uvolňuje řiť... a dráždí prostata jen při pomýšlení a celé to lechtá ve mně... jen představa, je to nepříjemné i...

Lez a pst samozrejme soucisi s intimitou...mit lez - mit Boha - neco vyssiho vzbeseneho ale lez je dost nizka i prave - demon - jdu dolu i nahoru zaroven...

A cervik co se udela ve me...to je zivot!

Tady ma svuj puvod mechanickost technicistnost...pst

Me staci jen pomyslet na to ze me bekdo suka a lechta me prostata a tad a sama se mi otevíra, uvolbuje, rit:)).

Vzdycky kdyz se neco zbavi Boha stane se to bozstvím .. i vsedni lidství. Stale se tu narazi na princip mereni ... kdyz neco merim ovlivnim to - kdyz to popiram byt o tom moc nevím je to tak silne z nevedomi ze to tu bude...

Boha nejde vytesnit z mysli - jde projikovat... funguje to na principu uzavreného prostoru na monitoru - vytesnuji to nahoru a vystava mi to dole...neb je to všim ... tím se to podoba egu. Proto odsuneme jeden system a vystane hned nový. Mezu tím je mala mezera...Bozstvo je jako foton pro par castice anticastice ... i neprime mereni narusi co merim? treba rozpad castice - to uz je blbost...asi je to proste vsude ... buh se chova jako vlna v kvant teorii jakoby: je i kdyz tu neni a kdyz dojde k mereni je to take buh, vlna je A+E a inerakce je take A+E (interakce polarit) neb je jenom A+E, vlna je dusledek presneho urceni polohy napr. a zase . Rekl bych ze pojem castice a vlna jsou je spise kontinuum, ze jde ciste o relace neurcitosti - vyssi energie je mensi rozmer a rikame tomu castice a nizsi energie vetsi rozmer a rikame tomu vlna. Neni to ani jedno a ani to neni objekt, a dokonce to jsou jen naboje kvantove...

Mereni nikdy neni objektivni - vzdy musime byt jeho soucasti. Na tomto principu je postaven pojem ja.

Zeny delaji bohem sve telo muzi

vselicos...

Uz me to netrapi - jste proste bozi - hazu to na vas to muz dela na zeny haze bozství a pak pod nim upi...

Je li tedy vse taktp brutalne relativni na elemntu urovni pak kde to spojeni polarit?

Absolutni je byt tím (ciste jednou polaritou) a nebo to byt oboji...

Psychika je o neustalem potvrzovani...tím se jakoby prekona to ze tu nic neni...

Ted opravdu uz nic nevím jak to je...

Jestlize svet je jen o poloze a hybosti vzajemne spolu provazanych (naboje dalsi se jen vezou na nich ale mozna jsou i samostatnejsi - vznik el naboje bez energie ve vakuu?), tak tu neni nic a po smrti neni nic. Hluboce zavisí na tom co to znamena stav nemereni neb to je i smrt. Kdyz neprobiha mereni tak tam je zakon zachovani samotny bez potvrzeni prave v interakcich napr...

Vedomi dokaze prekonat prirodzene rozeni z Nic a pracovat a Nic?

Casoprostor je mozna proste jenom rozmazana hybnost nebo poloha a presna poloha vubec neexistuje. Nutno vsak podotknout ze jde o odchylky mereni ... ovsem mereni my to co merim ovlivni je to neopakovatelné...Je to jeste jednodussi mozna tim, ze hybnost a dalsi casoprostorove jevy vubec neexistuji - jedna je o pojem lokalizace samotne, jde o miru presnosti urceni napr. elektricjeho naboje - jeho rozlozeni. V tom je spojitost casoprostorovych a ciste kvantovych velicin. Gravitace pak je asi dusledek plynuti casu jako takoveho...Ale co moment hybnosti a spin...moment hybnosti je jako hybnost, spin ale moc neznam... Energie je presnost urceni polohy napr elektrickeho naboje. Hybnost je pak presnost urceni smeru. Tedy realita by pak byla o vetsi ci mensi rozmazanosti kvantovych naboju...

To neni ze se neco srazi - jen se meni konfigurace a presnost urceni velicin ktera neni nikdy presna...otazka i je co bylo pred treskem zda neco vubec...

Da se rici ze samotne pojmy vlna a castice byly pred treskem spojeny ... jakoby na uplnem pocatku kdy ebergie castic byla naximalni a byly zmereny maximalne presne ale tak to mely vsechny a byly jedna vlna jeden naboj dohromady atd...jedna velka "castice" slozena z samotnych naboju ktere jsou delitelne, jakoby to bylo 1+1+1+1 velikost naboje ne ze je to jedna uplne slita "koule". V hlubsim ponoru pak i toto se rozmazava a to je laska uz ...

Je v tom trochu videt v pojmu interakce ze to je odpoved v ramci systemu otazka (touha) a odpoved a ze to nikdy nedojde uspokojeni neb mereni neni presne nikdy..

Velikost naboje nebyla urcena presne uz v tom stavu lasky ... proto laska nedava nulu dohromady...je tak sama jakoby v pozici vlny - nepresne urcena poloha vs presneji urcena poloha je nas svet a dohromady to je nula, spojeni a oddeleni je nula..ale neni to uplne tak - laska je spojeni polarit a ego oddeleni spise.....jeste ze umime presne urcit tu miru nepresnosti:).

nehrat si na Boha demony atd...dela to kazdy i tento text je o tom...tedy s mirou...je to ego vlastne nas vlastni vnitri svet a snaha aby byl vsude...nepresnost zvsujici se...

Byti neni nic jineho nez upjata a upenliva lez ze neco existuje snaha presvedcit ze neco existuje - poprit to Nic (tady je archetyp pst - lzi)... a jejich spojeni az ma vyznam - neceho a niceho...

Ego vi proc utika do iluze - neb svet je i pekne hnusny a to prave i diky egu atd...

Vlastně stávat se tím, co to celé pohání je stávat se v extrému Ničím, na tom něco je. Nic je úplně neviditelné, přesto působí, ve výsledku vlastně celé bytí vypadá navenek jako Nic...vlastně to dojde jaksi do nirvány ...

střed kola, to je nepříjemné místo, není kam jít, stejně tak nechat se odnést setrvačností pryč...

Existuje i určitá čistá racionalita, u mužů asi hlavně, která je vlastně extrémním potlačením pošetilosti, proto nevypadá pošetile, ale je to úplná neschopnost lásky, ... již to nepoužívá žádné argumenty, neb to je archetyp racionality a nepotřebuje říkat žádné argumenty, vše je špatně již apriory. Nejde to ani utěšit většinou...došlo to na konec jakýsi.

jedno vítězství pro ni znamená nesmrtelnost pro pšt.

Ego je mentál, typicky taková gumová mluva apod. Mám v sobě mentála, postiřence nemohoucího, od mala jej poltlačuji a projikuji a i obcuji s ním ...

Když vidíš, že je to zamotané a neřešitelné a nepříjemné, stávej se tím, co to celé pohání.

Když už ti chybí ve světě dobro, stávej se sám dobrem, když ti ve světě chybí darování, sám něco daruj...Je to výhoda relativity, že se to oplácí ...

opravdovost vs lež na povrchu...veřejné mínění...

Ono to nějak dopadne vždy.

Schovat si sebe, v sobě, vydechnutí, až blízko smrti tím budeme, tady ne...

Vynechat praxi je jako mít nohy a nenaučit se chodit. Proto do zbytku života, kdyby byla jen praxe, bylo by to krásné...

Někdy se musí skočit do vody

Zabývat se lží - jak je to nesmyslné a nikam to nemůže nikdy vést.

Polarity ve smyslu A a E, a nikoli A a -A, jsou spíše u mechanických, gravitačních, a tělesných jevů...

"Stávat se Touhou", to je samozřejmě i o fyzikálních zákonech a jejich objevování, o inteligenci a lásce, cesta je nekonečná, stejně jako Touha... ten točící se kruh je to samotné, s čím se touha identifikuje, pokud se s jím identifikuje, slepí, je tím kruhem... je co není a není co je. Ale bez toho jsme velmi zranitelní a nijací a nikdo se s námi ani nebaví, stejně tak, když jsme moc někým....

Nic je jako kostra, opora světa. Neb

Svět, kde by byly jen polarity je opravdu neodlišitelný od Nic, ale když začnou spolu komunikovat, tak už tam něco je. Ale aby to byla nula, musí někde naopak nekomunikovat spolu. Můžeme říci, že ďábel je právě ta nekomunikace a tedy Nic v něm není, resp. je Nic vlastně, v tomto extrémním pojetí. .. toto je veliké tajemství, co je ta komunikace, a zda s nekomunikací může dát nulu opět.

Komunikaci bych definoval jako výběr z možností, právě ten výběr tam hraje důležitou roli, nahodilost. Opět je to nic jiného než A a E (výběr jedné varianty). To je komunikace A a E, komunikace samotná (snad). Touha jsou možnosti sami o sobě, komunikace samotná jakoby, i vybírání tam nějak je, ale nevybere se nic...a ani se nic nevybírání...Ono to je tedy nula (digitální to je), ale důležitý je ten výběr, paleta možností...a jaký je toho opak - žádný výběr? možná i opačný proces, od daného výběru k množství možností, je to o zvýšení entropie... (pozn. výběr může být nahodilý i) .. ale i to, že se vybere jen jedna možnost je dost démonické už ... dejme tomu, že výběr v jakémsi klidu je o lásce a výběr v neklidu je o egu...

Mám tendenci být vidět jako pixely, ale to není moc hezké, je to nespojité...ono to možná je celé rozmazané, jsou jen vlny, či spíše vlastně vůbec nic a jenom se měří přesněji třeba poloha (náboje) a tedy méně přesně hybnost (náboje), a celé to závisí na velikosti Planckovy konstanty, ale co to je Planckova konstanta? (xxxxxxxxxxxx). Pak by nemusela vůbec být mnohasvětová realita...energie může být rozmazaná a nemusí v kvantové teorii, ale je to jen teorie...

Takže komunikace je, když nepřímo je více možností a vybrána je jedna např., ta je přímá, jde tedy o přímý a nepřímý princip a tedy objekt a subjekt. Nic se nepřenáší, také jak byste chtěli, aby se něco přenášelo...také změna je komunikace i, komunikace je obecně spojitost a nespojitost, obojí tam musí být nějak...když ty všechny možnosti, varianty dávají nulu, tak je možná jedno kdo je přímý a kdo nepřímý, ale to jsou znaménka opět takžeo nepřímých možnostech se ale musí vědět - musí mít logický vztah k přímé možnosti, tedy něco musí být nepřímé a něco přímé, přímé automaticky ví o nepřímém...právě díky součtu na nulu je jasné, co je nepřímé..., např. v systému 0, 1, když odešlu číslo 1, vím, že nepřímá je nula...Komunikace je také určitá změna, což je opět jen výběr z možností, pokud by tam nebyla možná nahodilost, nebylo by to živé, právě nepředvídatelnost určitá tomu dodává, že tam vůbec něco je, že to není dané, (před pár dny jsem psal, že právě nepředvídatelnost je démonská, ale je to i živoucí právě), kdyby to bylo dané, tak to není možná ani komunikace...nahodilost je právě to, že druhý je někdo jiný, že má svůj "názor"...to, že nás někdo nepřijemně překvapí pošetile, je jen zneužití svobodné vůle, ale zpět:) ... možná je to až tak, že čím vyšší stupeň nahodilosti, tím větší dialog, vůle, komunikace apod... už si tak můžeme proti sobě postavit dvě entity kdy každá nahodile vystřeluje něco ze sebe a druhá to přijímá a opakuje opět náhodný výstřel..., samozřejmě že u organismů nemůže hrát úlohu jen nahodilost, z nahodilosti se vyčleňuje i nenahodilost, aby tělo i mysl fungovaly...co to pak je láska, spojení atd...ono to je už v tom obsaženo, je to jen z A a E ... a nějaký proces alchymistický tam asi je ...

jsem dost minimalista, neb stavebních kamenů má příroda myslím minimum...

částice je prostě jen méně nebo více rozmazané nic...

každé zvíře reaguje na pohlazení, mezi sebou to neznají, a reagují na to, asi to čekají na onom světě...

Komunikace dvou entit - je to tak, jak to je v kvantové teorii - částice si pinkají částice ... a vždy se nějak změní...je to dialog. pokud by to bylo předvídatelné, moc komunikace by to nebyla...

Zachovat, tvořit samotou komunikaci, proti tomu je život jedince nic, protože jinak je úplně Nic...

Pokud chce cokoliv komunikovat, musí být něco přímé a něco nepřímé, pokud by vše bylo přímé nebo nepřímé, není komunikace (asi) možná, u toho nepřímého si nejsem tolik jist, ale jo, komunikace kterou nevidím, ale stejně mi musí něco poslat přímo, abych se něco dověděl...nepřímost je inertnost, pokud z ní nic nevychází...

Možná to jde tak daleko, že kvůli tomu musí existovat tento a onen svět, viz vědomí a nevědomí...

Asi nejjednodušší je, pokud je přímého něco a nepřímého absence toho něčeho (nic).

Udělat z digitálního elegantní spojitě možná není tolik složité - jde o přidání Nic (jenom se to změní na pohled), pořád to dává nulu, jen je to celé jaksi spojitě (možná, že takto je to o lásce, ...ale říkal jsem i že láska nulu jaksi nedává, je rozpitá hodně ...)...

Lidem se musí dát pocit, že něco ovládají, iluze, že jim něco patří ... potřebují si zakrýt své měkké otevřené lačné rány.

Častý je dnes rozkol - génius a manažer - oba mají pocit, že všemu šéfují. Je asi jasné, kdo je v roli intr a kdo v roli extr.

Místo Touha by bylo asi lepší používat slovo Vůle. (Schopehauer...)

Alterego vedle mě, tichý kluk, nic nemluví, vše vlastně dělá, jak chci, nezradí, nebojím se ho, je to jako bych byl sám, v klidu... svěřit se druhému, co mě trápí, vztek na něj vlastně nepochopitelný, vyčítání, hluboká upřímnost - ennávidím lidi, chci být sám hele, chci ticho, nejde to popsat slovy, to se dá zažít jen s někým, se takto otevřít...

Paralela tu je samozřejmě, živý organismus se skládá z částic, což je vlastně vlna a interakce, a samotná bytost je jako jedna taková "částice", tedy nepředvídatelnost pohybů (nepředvídatelnost, výběr plus výsledek). Po smrti již nepředvídatelnost tohoto typu mizí, ale je tam jakási obecná, tedy spojuje se vlna a částice dohromady tyto oba pojmy...je to jako před velkým třeskem.

Také bytost a ego je jako vlna a částice (interakce).

Tedy, když se budu držet toho, co o kvantovém světě víme, tak určujeme více či méně přesně polohu a rychlost kvantových nábojů, pro které platí zákony zachování. Rychlost je také zavádějící pojem v kvantové světě...

Láska je jen více přimýchání Nic do něčeho tak, že to vypadá spojitě, je to spojitě a jednolitě, u démonato zůstává nespojitě někde jakoby vždy, takže rozdíl je estetický:). Rozdíl mezi démonem a láskou je o tom, jak to působí a vypadá:). Odpovídá to trochu vidění světa malými dětmi.. Uvážíme li ale že se tam rozpouští samotná bytost, je to už jiné kafe. Pod tím je al proč, toto je čistě jak. Pokud bychom odstranili tuto masku jak to působí dostali bychom se asi ke smyslu více,

ta estetika je taková trochu hysterie, ... možná že tam je spojeno i jak a proč.

je to sice spolkn kámen, ale je třeba být mít něco svého svůj styl odliný od druhých ...to je vždy , každý přichází z jiného prostředí...

odpovědí je otázka

Když se lidé baví o Bohu, mají v tom svého Erosa, potlačené ne, agresi, a nejvyšší sebeintimitu a celé je to o ego. Otázka zda je nebo není nám nepřísluší. A když se řeší, každý si chce Boha usurpovat na svoji stranu...jde jen o to mít pravdu tzv., je jedno zda je nebo není, v co věří...je to ztráta kontaktu přirozeného v obou případech... a víra ve vlastní nesmrtnost, ..., před narušením jsme byli nesmrtelní jakoby, pak přišla rána a máme chtění být nesmrtelní "doopravdy"... především to není úplně, neb tam chybí city, je to o raci. ... tam neexistuje odpověď, odpověď je příliš nízká vždy a neúplná...zkoumat, zda bůh je nebo není je jako zkoumat lež, nemá to smysl...je to ponižující navíc ... (on tečka tam a já bláto zde - je to kruh)...člověk má problém s nějakým Ne, a řeší to jestli B je nebo není...což je maska, která se sice dotýká problému, který má, ale neřeší jej ... od B nejde abstrahovat... prostě pak člověk nepochopí že božství má člověk nějak v sobě, bude chtít B vlastnit nebo jej vlastnit v sobě, jde o to se uvolnit, říci ne tomu co mě nutí souhlasit, neb to je démon a ego, co mi zatemňuje hlavu a srdce...

V otázce zda B je nebo není vůbec o B nejde, ... jde o kořeny zla v nás, ty tam jsou vidět v tom..., a maskuje to vlastně "skutečného Boha".

démon je jako láva když se válí pod vodou ...

Usazení se, už něco jsem zažil a pochopil a jen na jednom místě ... jedno místo na výlety také atd...další včleňující se mód

Člověk se musí v životě smířit ze to kým je se nekomu prostě libit ne ude ale je lepší být kým jsem než kým nejsem ... sice to bolí a skřípe ale jinak to nejde, je to dost o ego no...ale trochu hlubší to je..hranice...

Tu otázku zda B je nebo není si spíše pokládá démon. Navíc protože je neresitelná tak snadno spadne na místo argumenty k síle a obecně tato otázka je o ego o netesitelnosti a vysmechu Bohu, každá odpověď bude špatně tak jako u sikany...nejlépe tedy dýchat a nedělat nic dostali jsme se do patové situace.

Co si do nevědomí v životě dáš v tom potom po smrti žiješ - tím nemyslím zda veris nebo ne v B to je marginální ... ale třeba potlačeného něco vycítíš atd...

Je to typicky v démonu, nebo se to ptá jak? je nebo není? A proč tam uniká, obecně proč, proč se na toto vůbec ptám?

Když se trochu zapojí citovost, mohou znít otázky takto:

Neptám se spíše jestli jsem nebo nejsem já sám, neptám se spíše, kdo jsem já, neztratil jsem se? předtím jsem to neřešil moc, ale teď na sobě lpím...nemám tam projekci?

Tato otázka nám nemůže příslušet, zase si hrajeme na Boha a mluvíme za někoho jiného, v tomto případě za Boha, to jestli je nebo není je jeho věc.

I nepodmíněnost se musí žít, láska se musí žít, pomoc ... nevyžaduje to sice násilně, ale ...

Ta rána, to není o tom, že se zacelí, ženské přirození se také nikdy nezacelí, je to otázka samotná...v ní jsou i odpovědi - otázka je odpovědí...je to hodně o hysterii, my lidé právě hledáme ony odpovědi, bez nich by bytí nemělo asi smysl...v té otázce ty naše odpovědi už jsou (všechny...)....to je celek, a toto je část celku, ta odpověď daná, ono nikdy také ta odpověď nemůže být stoprocentní...ale je třeba aby tu prvek absolutní byl, ukončení a klid...

Vždyť je to kravina řeknu - ale máš z toho strach, takže to není kravina, je to něco důležitého - asi na tom zase je i není nějaká pravda... hrozí se tím Bohem, ten co chce mít tu úplnost, až není strach z ničeho, jsme vysvobozeni, ale nejde o zakrytý strach, což stejně tak je i nějak vždy trochu o tom zakrytí...

Lež někdy ve snaze zachránit samu sebe, je jí jedno, co říkáte, hlavně to musí být lež...

Implementace lži do sebe, je pošetilost, děláme to proto asi, nebo cítíme, že tím se blížíme božství, lásce, ale takto násilím tam lež vtlačit, až z toho vznikne průhlednost, láska a pravda .. asi to jde, ale...

Strach má příčinu v tom lpění na něčem a strachu z Ničeho, proto je negativní i pozitivní. Abychom prošli stádiem "nebát se", tak tu něco někdo musí ten strach tvořit, někdo to na sebe bere i rád, musí to dělat "s láskou", - v tom je zvrácenost ega v tomto, hnus a sliz mastnota atd... nemůžeme to vidět pozitivně nebo pak tu nic nebude, vychází to z E' tečky...z objektivizace celého bytí - bytí viděno z dálky jako E', jsme mimo ... a tam je strach ale i klid a nadhled...

Jestliže všechno je dohromady Nic, což je i logické, nemusíme nic počítat ani - sledovat zda to dá nulu... - zmizí to samo, když je vše co být může, není nic, je Nic ... pak se může říci, že bytí je Nic a Nic je božství, není to že bytí je jedna osoba nějaká - to je unáhlená představa středověká .. , i trochu ano, ale...

Introverti působí velmi chladně, jako strnulý výkřik křeč co zešedivěl, je tam chlad atd...každý má svůj svět vnitřní, vnitřní světlo a v něm přírodu atd...ale bez tohoto ponoru k Duchu ... spíše až vtipné, neřešitelné, slabé a vztahující se...mrtvá Anima uvnitř...

Poslední série poznámek:

Ž řekne - jsem vše, muž jsem Nic - a oba myslí totéž.

Smrt je největší iluze. Gesto do prázdna, stejně jako fanatismus. Až Nic jí dává význam...

Už i více domácím, najít prázdný vztah s vnitřní ženou není lehké - představa že spím z ženským přirozením a jakoby ženou, ale to jsem i já, muž co spí se ženou, kde ta žena je někdo cizí i já potom a ten muž jsem já a pak asi i trochu cizí někdo... imago... nejhroší je ta rychle pohlcující energie ženy, totální výčitky a řev na mě a pohlcování mysli celé... na místo příkrývky z muže, odumřelé Animy i dá se říci, právě to ne je důležité, ale nemůže to být upjaté ne, úzkostné, malinké, špdlíkové hlavičky.

Právě tyto špdlíkové hlavičky, tečky uvolňují (ženskou) mysl, od napjetí ve svalech apod...jako propíchnout a uvolní se to...či tlak stačí...vydechne...žena je moje velká neuroza...tím jak nejsem nikdo orientován na nikoho, neurčitost, se z druhé strany vynořují zničeho nic imaga lidí v mysli, jakožto má já... (E' vs. tíživá neurčitost..)

stejný princip - když se konečně uvolníme, čekáme facku odněkud...problém je v tom, že moc dřeme a pak se kompenzačně moc uvolníme zase...ale je to naše věc.

Všechno kolem strachu o sebe, zachovat se vůči egu, ke stáří už je to trapné a zbytečné úsilí se to zdálo být...my tam jsme v sobě vždycky., ego dokáže ovšem velmi velmi přesvědčivě, být přesvědčivé, a to nejvíce pokud popírá samo sebe - třeba velice pobožný člověk, velmi ponížený dá se říci, tam je ego nejvíce ošemetné, neb popírá samo sebe...už tedy je lidskost plus ego dohromady v nekomunikaci atd...posilovat lidství...ale to je stále jak...

Místo, vyjdete z lesa a tam je náhorní planinka...

K té gravitaci - částice není možná ani vlna ani částice, jde o více či méně lokalizované kvantové náboje, a to možná, že lokalizovanost jednotlivých nábojů se liší (třeba elektrický a barevný...), každá změna lokalizace (energie) musí vést v vyrovnání okolo na základě zákona zachování energie, a toto se "šíří" rychlostí c kolem "interakce", tedy bez nutnosti intermedialních bosonů, jen změna velikosti energie, tok času možná to je samotný... všechny ty "částice" jsou propojeny skrze zákony zachování, někde se přidá, jinde se musí obrát a naopak... změna konfigurace částic v prostoru má tendenci se neustále vyrovnávat v okolí, a to vede ale na samotný pohyb částic, gravitace je dost nelineární...neustálá snaha o vyrovnání to je... je i vidět spojitost gravitace a kvantové teorie - míra lokalizovanosti náboje, je to jaksi sloučené v jedno..., ale není to tak, že by náboj byl někde lokalizován, nic jako lokalizace neexistuje, žádná skrytost za tím... náboj je všude, ... a nikde, a je jen lokalizován více nebo méně. Není to ani digitální ani čistě spojité, ani vlna ani částice. Otázka je ale jak to je se spinem. A celé je to laický náčrt...

Je důležité, že když je kvantový náboj lokalizován někde více, pak je na zbytku lokalizován méně, to se možná zapomíná...Možná to nebylo pochopeno - míra lokalizace je energie, to, čemu se říká energie...

To musí fyzik toto dopracovat...

Podobně celý text je o náčrtech.

Spin je dost o tom E', má ho i bytost, obraz částice, bytosti sebe sama,

Je hezky vidět jak ta Anima pracuje. Totiž v mysl a život není nic než o vyrovnávání určitých tendencí, když jedna chybí, řve, je to princip ega. Anima je potlačena žena u muže, ... projevuje se však hlavně jakýmsi ostnem, ostny, vůči měkkému muži nebo naopak tím se snaží říci, že muž málo žije a užívá si málo. To je i můj případ. Až když uslyšela ty věty o Bohu, o jeho existenci a neexistenci, ta lidská slova o tom, že je to jeho věc a tak, ... to byl tvůj životní úkol sem dojít, teď jsem spokojená a ostny mizí. Jde jen o ostny a měkkost, o E a A, s ničím jiných se nepracuje, ovšem náboje, barvy to je něco jiného.

Ať si tam m a ž ve mě hádají jak chtějí, ž vyčítá a m také a není odlišitelné moc kdo je kdo v tom vyčítání...

Někdy je dobré si uvědomit, že to nepříjemné kolem a ve mě je způsobeno tím, že to prostě vnímám, uhasnutí smyslů...

Už ty svoje myšlenky neposlouchám, ty ostny...

touha je tedy touha po Nic, nebo ... i po něčem, jak to je, po čem Touha touží?

K tomu B je nebo není - a ty existuješ? Totiž naše já je i myslím dost dílem relativity, vztahů, ty vidíš mě, já tebe. / Ego obecně je o nesvobodě, svobodu je tedy třeba si i vybojovat, tím ne. / Teď budu v práci pět dní trpět, a už se těším na víkend, to budu sám, sama sebou - toto není život, celé je to blbě. / V té Touze každý nějak jsme, neb jsme tvořeni Touhou, jsme Touha. / Kde je ostrost silná, musí být i měkkost, a ta ostrost je jen kompenzace, pošetilosti a je pošetilá. / Právě ten, kdo se chová jako Bůh Boha právě nemá, ale není to vůbec znát, asi abychom nepoznali, že Boha v sobě nemá...:) / Žena dokáže být tak přesvědčená v sobě o sobě, sama v sobě, k sobě, v sobě atd. , je tam i e' urprostřed..., nevychází to jako moc negativní, a to je právě negativní na tom. je to samozřejmost, předsudek. Hraní si na Boha, chybění Ducha. / Vytěšňování šumu - růžového, sladkého, měkkého, dětského, pošetilého - "Boha" vytěšňujeme na Boha, z tohoto odpadního tepelného šumu myslí se rodí nový život, v této polévce, Bůh dělá totéž co my:), vede to na zpevnění myslí a pocit, že jsem člověk... / Když si člověk hraje na Boha, působí to, že je nesmrtelný. / On touží po B, ten co si hraje na B. / Potom, když si uvědomím, že existuje to hraní si na Boha, jinými slovy pšt, jde pak mít kontakt s přírodou a ženami, jde třeba utrhnout květinu, člověk je v tom.... /

Krajina jen přírodní, zalesněná, třeba tajga, bez lidí, na dlouhé měsíce tam být....

Člověk se jakoby automaticky žene do boje, vtahuje to hlavou tam... tedy mě, ne obecně člověka..., jako k milovanému, upozadit se...krok zpět...

Nějak to dopadnout musí

Lásku jsem poslední dobou chápal v textu jako kvantitativní entitu, ale ona je tak nepochopitelná, že myslím leží mimo kvantitativní prostor, prostor, tak jak jej známe, neb si nejde představit asi žádný tvar či něco, co by dokázalo být oběma polaritami - v lásce jsme např. nejvíce sami sebou a nejvíce spojeni. Jak to vyjádřit obrazně, nejde to. Láska spojuje asi vše, tedy i kvantitu a kvalitu, náš svět je dosti kvantitativní, a možná vznikl oddělením z jakéhosi souhrnného základu, právě lásky, které není jen o dimenzionálním prostoru, je ..., je tam cosi abstraktně vyššího nepochopitelného...

Pozn. z pixely či dlaždice jak z nich plyne tok času (vesmír nemá tolik energie aby rozsvítil všechny dlaždice najednou....), tak každá z těch dlaždic musela být jednou aktivní, jinak nemůže asi být spící, čekající na aktivitu či již po aktivitě...

Vše zdá se toužit po výsledném Nic, ale tak to asi není, pak se tomu zase nebude líbit to Nic... Touhu v přírodě si lze zjednodušit na difúzi - máme rovnoměrně rozprostřené kuličky, někde je dáme pryč a ostatní se tam chtějí všechny nahnout, tupě, tím ale na tom místě vznikne přebytek kuliček a tak se zase z toho místa hrnou na všechny strany ven a pak tvoří "vlákna"... a vyoadá to jako vesmír možná... tedy nejde o vyrovnání na Nic, ale o jakési neustálé doladování a rozladování, snad je to vysoká forma harmonie... Všechny části systému jsou taková malá ega, snaží se prosadit sebe sama a spojují se dohromady, protínají, a tím svět tvoří. Jakoby se snaží ve výsledku o kopii tohoto světa, ale možná je to spíše tak, že toto je právě tvorba tohoto světa, že nejde o kopii, že jde přímo o tvorbu, popř to nejde odlišit od sebe, zda jde o snahu o vytvoření kopie, nebo o svět samotný. Viz muž m v sobě Animu a ta prosazuje svoje zájmy, sebe, neb byla utlačena, aby mohl být muž mužem, snad je i vrozené do nějaké míry, a tím doladuje mysl více na stav nuly, aniž by to možná sama chtěla, je ti snaha dorovnat vše na nulu, ale i snaha oddělit vše, aby byla ega na světě, no a je to snaha o vytvoření kopie světa, nebo to je svět samotný, těžko říci, ano svět kolem nás působí už jako harmonický, vyladěný, ale jde o simultánní souhru vlivů, které nevidíme, vidíme až výsledek, u sebe ve své mysli právě cítíme ty střety zájmů...

Touha je bych řekl vnitřní symetrie v rámci Nic. Máme bytí, což je dohromady Nic, pokud se něco pohne, stane v rámci bytí, nic se nezmění, Nic se zachová, jde tedy o jakousi symetrii, děje se to, protože se to dít může, a je to myslím právě ta Touha (lépe Vůle...), nikam to nesměřuje, jen to je... ano, směr tam být nějaký může, ale výsledek je stále nula...

Ty jsi Bůh babi, (na chvilku o tom zapochybuje:), všechny jsi nás přišla soudit apod. Ten kdo si hraje na Boha, typicky vyzažuje, je v něm šum bez vnější hranice pevné, božský roj, démon. Toto je typicky argument, na který nejde odpovědět agresí, neb jde o čistý argument navíc. Pšt je vždy o hraní si na boha.

Sice mám málo přes šedesát kilo a skoro 180, ale naopak mysl jí hodně, tak to má introverze - vnitřní pohlcování, velká mentální lačnost, a těžké vyprazdňování, myslím že extroverze vnímá vše povrchněji a tak není tolik nasycená, ač fyzicky právě ano, introverze má problém právě s psychickým přesycením, úlevka z lidí, imaga, růžovo, libido, toho všeho se chce zbavit když si řeknu - už nikdy nikoho nevidím v životě, tak to ne, to ne to vyprázdní a pak zase atd... potřebuji dietu. Když vypnu smysly lépe se vnímá, ztracená, duše uvnitř, a Duch samozřejmě...

Existuje extrémní introverze, kdy vypnu smysly jakoby, vnímám, ale nějak už tlumeně, je to psychopatické, vede to na to, že se mi líbí gay muži i a na homo klanství také, Animus čistý je jakoby homsoexuální, ... ono právě kontakt s hetero mužem ve mě vyvolává ženu, proto to i gaje myslím přitahuje, evokuje to nepřímo Animu..., jsem intaktní, sleduj i vše jako na divadle, a nikdo mi nemůže ublížit, nejsem zde..., je to hluboce o "Duchu". duch umí být i "neškodný" stín, úplné imago, bez stravy v žaludku...totální vyprázdněnost, bez Animy... a je tam klid i. Právě v tom stavu bez smyslů se umím ponořit do sebe, neb jsem nic, je tam tma, ale jsem to já do značné míry, mám i další já, ženské, matka, holčiči z dětství, klukovské apod., mužské možná trochu, ... Pak umím být přirozeně vnímavý, a cítit soucit. Jsem v klidu potom. Je zvláštní, jak na sebe ego a hysterie umí vzít různorodé kabáty, i tento... Vše sledovat jak na divadle, mít na to klid, ego v tom jakoby není, neb jde o vyprázdněnost stravy ze sebe, ale je to o něm přítom, jen vypadá jinak... Každý vjem z vnějšího světa má svůj obraz v psychice, zrcadlo, ale vypadá jinak v té mysli... démoni se neustále vnučují, třeba písnička v hlavě dokola, chce žít a život...ale je něco jiného právě...libidózní bublinka vyvalená...z povolenosti přejde do vědomí...vyvalí se:)

Po smrti, kdy už je vše hotovo, se rozletíme každý svou cestou, psal jsem že dojde ke spojení, ale je tam asi i toto, zde se kuklíme a pak vyletíme, svobodně pryč...zde se to tvoří. ... proto nějaká paní měla NDE se samými motýli, může v tom být tato symbolika. Možná, že tam je jiný život, a pak se jde ještě výš...nebo zase zpět...kdo ví, jak tyhle věci jsou a nejsou...

Teď když se mnou někdo naváže nepříjemný kontakt třeba v autobuse, podvědomý, jakoby se hlídáme, jsme spojeni vláknem božím..., právě řeknu si - hraje si na Boha, a spojení se zruší. Vztahy jsou božské zdá se.

Když toto mám vysvětlovat druhým, cítím vlastně, jak je to trapné. A hlavně, aby bylo vše vysvětleno...

Minimalistický model existence, bytí

čím méně věcí, tím méně starostí...

NDE: From our earthly perspective, it seems like we are living behind a "curtain of secrecy" where we can do things without anyone knowing about it. But in reality, we are "on display" for the Other Side throughout our entire lives. All of our actions which are done "in secret" are known on the Other Side. At death, this illusionary "curtain" is lifted and "the floodlights" shine on us.

Možná se někdy vyplatí prozloumat své hlubší úmysly ... v tom co dělám, kdo jsem, ... to co máme pro sebe si uvědomit, časem mi můj úmysl nějak stal se zlým spíše uvnitř ... opravdu tyto hlubší spontánní těžko ovlivnitelné pravdivé úmysly, co za tím je skutečně ...u mě chci vše převálcovat, už tam není nepodmíněnost jako dříve... otevřené, otevřené úmysly a bytost uvnitř, beze strachu, nepodmíněnost, láska to je vlastně tam dole ... jakoby to nikam nevede atd. ale je to nepodmíněnost... vydat se, takový jaký jsem, vydat se světu ... tam uvnitř...jsem už hodně uzavřený. ... co máš rád, co tě baví, v životě, o co se zajímáš? ... už i toto mám uzavřené v sobě ...nějak jsem ztratil radost z tajemství jakoby, tajemství co je za věcmi... Tento hluboký úmysl, který za vším stojí, nejde ovlivnit, je spontánní – láska a jistá radost v něm je, a naše konání je mu zpětnou vazbou nasemu zivotu. Zdá se, že tento aš úmysl je spojen s Základem ...

My se třeba bojíme, že se něco stane, když něco uděláme, máme OCD až jakoby, směřem k Bohu, ale Světlo je o tom vnitřním úmyslu a toto je právě jeho přikrytí a tak to i chápe, my si myslíme, že mluvíme s Bohem, ale mluvíme spíše v jakési lži...neb ji potřebujeme.

Především zde to musí být takto, snažit se o svět takový jako je tam aby byl zde asi není moc dobré a je to pošetilé a ta krása zde zmizí potom.

Už tomu asi rozumím více – tam je nepodmíněnost, zde ji zkoumáme právě, ji samotnou a to je právě už mimo nepodmíněnost a ta se ztrácí... možná, že nejvyšší poznání je, když láska pozná, kým je..? asi ne. Možná jo, svět je o tom že poznává sám sebe, láska poznává sebe sama...

Láska je o tom být sám sebou a maximálně spojen - vše se ví takzvaně, vše co víte ví druzí a přesto to není útočné ...proto nejde umřít a je to smrt... .. toto je ale asi jen část onoho světa, ta vyšší... Možná se láska tak trochu podobá síti, ale právě to nemá fyzikální pozadí asi, to resp je to spojení fyzikálního a nefyzikálního

Kdybychom tam v NDE myslím vykročili vůči Světlu, tak jako zde vůči nepříteli, (pozn. světél bytostí tam může být více, Bůh není jeden i je jeden asi) – vidím v tom přesně to, co jsem, co jsme my lidé, v jistém svém světě žijeme a ten je ale důležitý... povlak před námi, nános, co zakryje právě to světlo v nás...

Opravdu čistě opravdu jaký je v tom úmysl, jaký je můj úmysl si uvědomit ... je totálně zakryt už, pravda, zde nemusíš lhát, víme, že se zlobíš, víme že, víme, kdo jsi, v nejhlubším nitru pak je vlastně láska, jsem i nejsem, jsou druzí, miluji svět atd...

Mám ohromný strach být jen co jsem, nehledat kdo jsem, žít bez návodu a módů, bez sebezkoumání, pokud toto nemám, vlastně vůbec neexistuji, neumím mít tuto spontaneitu, musím mít právě nějaký úmysl (jsem to a to, resp tedy identifikaci) , asi proto, že ten hlubší úmysl se dost vytratil ... nechápu svět, kde nemusí být pochopeno jak to celé funguje, potřebuji to rozebrat a prozkoumat, jak to celé funguje, pak tam přece nic není jinak!, neidentifikovat se, to znemaná pro mě nebýt, explodovat, mléko a nic, žádné já jakoby, ... je to tak? Je to moc růžové a božské a nejde v tom žít:)...je to moc naivní i mi přijde, asi proto jsme zde, aby to naivní nebylo tolik...

Jasně, ten úmysl se dá pochopit jako ta Vůle, Touha a ty věci, co jsem psal...

Tady jsem pochopil jak jsem blbej v tom studiu světa... Bolí to celé.

Láska umí i přirozeně odmítnout...a nakázat ti něco...není ustrašená právě ...

Vše je to moje zkušenost a každý ma jinou

Vždyť vůbec nemůžu vědět jak to je...

Takže když se čtenář probouje těmi kvanty vagin apod., tak možná někde objeví, jak vznikl vesmír, co je čas a smysl atd.:))

Už se nebojím lidí - neb si hrají na bohy...božství si házeme i jeden na druhého, a nevíme co sním ... s ním i bez něj se žít nedá.

Žádná z těch vln na vlákne nemůže sama od sebe něco začít dělat, protože je vše provázané, musí to být jakási souhra všech zúčastněných, proto nás Bůh potřebuje pro své dílo, mi mu přispíváme, tedy i sobě svoji energií, vše, i nejmenší atom musí mít svoji vůli, svji vibraci, potom je pochopitelné, že když zavřu oči a smysly a přestanu vnímat – pouze změním svoji vibraci co vysílám do prostoru a kým jsem, ... také to nemůžeme to vlákno vidět čistě mechanicky.

Dabla nelze soudit (delame to skryte neuvědomujeme si to ani), soud jej způsobuje a živi hlavne. Tim odezdi jeho disharmonizující něco ... Ovsem když si reknu - nebudu soudit tak tím semic povznasim nad druge a soud je je jedno zda je primy nebo neprimy. Navic nase soudy a usudky jsou zbrkle. Nejlepsi je nebat se to pustit uplne a duverovat tomu to neresit ... v tu chvíli se na tebe jakoby vrhne ale zároveň s tím zmizí... nebat se niceho ze tu bude nic když se nebude d soudit ... tak to ma hodne lidi tento pocit ze svet je ublizeni a jeho soud dohromady ale prave soud je tim ublizenim, jineho ublizeni neni.

Soud nechat až to vše skončí tam patří a tam zjistíme že takový jaký si jej představujeme ani není, není totiž nikde,...

Nebavit se je bavit se obráceně přes celé vlákno celého bytí a ne tou kratší cestou...

U z bohužel mizí rozdíl mezi pravdivým a lživým citením někdy...

Psychické energie jsou celé takové imaginární, absence něčeho...

Jsem nic proto stále hodnotím.. Myslim ze prave vuci Nic a v nem se vsichni soudime v zaveru a asi i zde...nejlepsi zaver a pocit se da prave najit vuci Nic a v nem.

Extrovert jaksi chce mít na své straně všechno jídlo a introverta změnit v ducha, je jeho problém že se nebrání...a introvert – je jeho problém, že nic necítí.

Představa že existuje uspokojení v jakékoli oblasti je mylná neb uspokojením je maximálně tak Nic a navíc je jen Touha...

Zena se ve stresu začne rypat ve svých orgánech či obecně orgánech (strava) čímž celou situaci rozžebere ještě víc....

Pravda je to že to co cítíš a vnímáš vnímá i druhý a ty to, co cítí a vnímají oni.

Soud má nějaký význam, zhodnocení atd...

Nesoudit je jako úplně umřít na nic...

Když soud má zmizet zůstane místo něj Nic či skoro Nic asi je to tím, že to je Nic. ... proto vzdát se soudu, hodnocení je jako totálně umřít (pro ďábla, a pro mě, a pro mnoho lidí myslím...), ztratit kořen asi, když enn ísoud není Nic ... asi je to špatná představa, něco malého tam bude. Pro démona je svět soudem. Ublížení a soud, to jsou jeho doména, ale jaksi to je zároveň, neb právě soud je to, co ubližuje. Pak mizí nepodmíněnost a i Duch.

Chtěj po mě něco mužského a nedám vám nic z něj neb to je můj muž...

Hodnocení kladně záporně je bezvýznamné...

Ublizování dítěti - typicky jediná zbraní dítěte je - jsem tvoje a neublizuj mi a vycitky předem vysílá a sikanuje - viz pšt má problém s cizí a vlastní s hranicemi a možná to stále řeším ublizování z dětství - neb to je pšt.

Tam nás mají rádi ...

Nic není dokonale ani povinné, otevřené srdce právě povinné není. Nemusíš se snažit.

Srdce lze i uzavřít, pak je to jakoby vyvíráme si vlastní tělo, zijeme jíz z bílkovin v těle, je to držení parazota a našeho srdce u sebe sepnuté, neb jsou relativní a tím se srdce jakoby uchrání, je to i o fanatismus...

V rodině je velká agrese být to nemusí být patrné neb je neustále změkčována ... jde o Erosa.

Rodič je spis ochranný val a láska pro děti...

Děti lépe se nezabývají moc co dělají ... neb pšt.

Božský hněv je typicky to co je to hraješ si na Boha...

Zdá se, že zde trénujeme to, abychom se mohli stát dobrými božskými bytostmi tam nahoře, a i pomáhat druhým, třeba zde, to je myslím smysl pobytu zde (i), ego trenuje na Božskou bytost, ego je ukázka co to je a co to být nemá a co to je, když se spěchá....

Ani extr ani intr nemůže být B, B si extrovert usuprupuje a intr si myslí že nemusí hnout prstem. Snaží se sesadit z trunu vzájemně ... intr použije cary a extr se mu vysměje a použije sílu. Ani s intr nechci být, přijde mi jejich strach trapný a upjatý ...

Nemoci když se bojíš dostaneš ji...

Už nechci žádnou moc na zemi ani na nebi (tam zvlášť se zřící) Bože a Démone, zbav mě utrpení... ale pak budeš Démon a budeš po ní toužit. Bolí to nemít moc, ale je to i úleva...

Ono, vyšší bytosti po smrti jsou nenápadné zde, umí říci ne a umí milovat a to i nepodmíněně, mají princip démona a světla v harmonii, ale démon není (jen) o ne... není špatné říkat ne, ale spíše naopak...právě tehdy démon k nám přijde... v lásce ne je a tak jej umí říkat. v démonu ne není v tomto ohledu...

Nejde o to se smířit že tu je zlo atd. To tak už je že tu je. I nás laska samozřejmě. Ale pomocí něho ne nikdy nerekneme resp ano právě s jeho pomocí rekneme ne ale nepodlehne přitom posetilosti. Tento svět je to kde se učíme a je to co je nejlepší a samozřejmě opozice vůči světu (a) Bohu je také zásadní. Přílišné oddělení andělské a dábské energie škodí v tom že neumíme říci ne a nejsme pak tedy anděl, spíše Bůh, člověk není anděl. (Pjer...). Jakékoli silné oddělení cehokoli vede na posetilost...rozklizení tedy i povolení ale i naopak zbytečný vysilující boj...Takže ve mě je zlo? Jasné. Bez něj bys nedokázal mít tělo a pater.

Bez démona ne říci nelze a s ním pak také ne. Člověk je jaksi uprostřed mezi nebem a kosmem (Bohem) a démonem (zemský plášť, jádro je směs démona a Boha dá se říci). Jsme jen forma, ve které energie zápasí, my je i tvoříme tím, že jsme, a až zemřeme, rozpadneme se na část nahoru a dolů a naše já tím zmizí. Bohužel toto je centristický pohled z našeho pohledu, my nejsme střed bytí, s tím se musí počítat, možná ani žádný střed nemá...

Tedy vyvazujeme se nejen z formy, ale i ze souboje energií, a jedině důsledné spojení jejich je vysvobozením, ovšem je to Nic, a tak to musí být něco o trochu jiné. Láska se zdá být tímto spojením dosti, ale proti ní ten démon stojí, umí se z ní jaksi vydělit ven, pak dají dohromady Nic.

Především nikdy nemít ambici být Nejvyšším, v nejvyšším místě, to je právě ten omyl, nebo naopak v nejnižším místě ... existuje jen spojování polarit, tento svět už je jaksi přesně tvorba Boha, anděla a ďábla. Bez všech tří entit se zde žít nedá. Tvoří Duši a Ducha s pomocí Nic..., asi ...

Určitá nestrannost je podstatná (dívat se na obě polarity ze shora), ta vede k nepodmíněnosti. Ale pořád, jsme jen schránka, ve které si energie létají

Být za každou cenu dobrý není ok, vede to k velikému napjetí... a pořád budeme na zlo narážet...

Láska již přirozeně obsahuje Ne, právě díky tomu, že jde o schopnost umřít, má v sobě Nic, ... nestrannost a srdce, to je zásadní... Lze postupně odlupovat slupky nahoru a dolu.

Ani to nejde moc být nestranný, neb když odmítáme lásku jste démon automaicky apod...neutralita také není ok. lze odmítat určité aspekty lásky, které jsou chápány negativně (pohlcování atd., pak to není láska ale, ale třeba určitá povinnost ji živit, že se musí živit, možná že to právě není pravda ..), ale tak je chápu negativně třeba hlavně já ..., možná,

co mi vadí na lásce? je moc pyšná, je moc nahoře, musí se živit, je pohlcující, ... ani jedno z toho právě není:), když je povinnost ji živit, už to není o lásce...nebat se ji neživit, ona tam je stále...démon se jí bojí neživit... snad to tak je, nevím... možná potřebuje živit, ale nepodmíněností...

My ty energie v nás živíme, a ony si pak létají sami, tvoří nás a my je no ... člověk sám o sobě nikdy nebude pánem bytí, je jen nádoba, forma stále, ani Bůh nikdy nebude pánem bytí, ani Démon nebude pánem bytí, ani Nic není pánem bytí, nikdo není pánem bytí, neb každý je součástí celku, to samotné být pánem je právě ten problém, nikdo z duchovních bytostí tuto ambici nemá, jenom člověk, čím menší moc je, tím větší je uspokojení...my mít moc nějakou musíme, abychom drželi pohromadě...

Ono nemá cenu někam moc důsledně zrát, děje se to jednak samo a jednak právě určité spontánní okamžiky v životě jsou to podstatné, ale bez cíleného zrání to také není ono... děje se to hodně samo a něco z toho z nás po smrti asi vzejde, člověk a jeho já není Bohem a nikdy nebude, jen jeho část nějaká..., z toho co jsme byli...čím menší je moc, tím více jsme tím, co chceme právě ovládat. čím menší je naše moc, tím více jsme to, po čem naše moc moc touží ... být pánem znamená být mimo svět, zase nějaká vyrovnanost...na sebe nikdy nemůžeme hledět jako na jednu energii, neb dohromady právě dáváme nulu a nulu nejde vidět a vnímat... absolutní řešení je jednodušší, Bůh jej také zná, ale.. ...po čem tedy stále toužím, po nějakém absolutním řešení, co mě vynesou na oblaka, nic takového není, po něčem absolutním toužím, co mě vždy podrží, kde bude vše i, po zákonu, pomůcce, po ukončení utrpení, Komentář utrpení je utrpení, komentář je utrpení mj., ... asi to spojovat více ty polarity, a děje se to samo i....pak to nemá smysl ale ... , smysl je struktura, Duch, a Duše... asi je to prostě jako v gravitaci, tam je celek bez utrpení, utrpení je pád na Zem, zde je utrpení i neutrpení a tedy cesta zpět do celku, průhlednosti, kde utrpení není, ale nahoru se jde vždy hůře...ono to je všechno in situ...asi. Je to těžká chemie toto...ale alchymie, chemie není základ, jak to namíchat, to je úkol démona, a nikdy mu to nemůže vyjít bez utrpení a sebe sama...bez alchymie bude vše hodně tvrdé, ale to je zase ta alchymie... asi lepší alchymii neřešit, řeší se sama, tak to umí nejlépe, umí se totiž vyladit nejlépe, pokud se na to nemyslí, ale vědomí a vůle a „ne“ je jednou z jejich součástí ... čím více Nic v životě máme, tím jsme spokojenější, to je asi jediné....a blíže pravdivosti... nebo přestat hledat stále ... a už se usadit...

Něco také nechat druhým, poznání atd..., v životě hledáme něco absolutního, poznání, a další věci - a pak už je to jedno.

Vyžrat si to...nyni...musím.

Asi bych měl mít nějaký životní moudro zde, ve smyslu, když máš problém, a cítíš, že je to problém, a třeba ani nevíš už jaký, tak ho dej do pořádku...

Uz na to mohu kaslat. nejradši bych tedy.

Myslím, že malé dítě to tak chápe, ďábel chrání moje srdce, mě, on i chrání samozřejmě, a nakonci se obojí s tím srdcem spojí a zprůhlední to...a je to láska celé...

V pomoci je mnoho lásky, v něm se otevírá (snad proto i mrtví pomáhají živým, za trest, že neměli srdce v životě:) a ti ostatní dobrovolně:) nebo vůbec... vlastně se tu učíme "nebýt". O to jediné tu jde, v tom je láska i poznání, nemuset být.

Ego a vlastně i já se učí, co to ten svět je. O to tu jde asi nejvíce, o sebepotvrzení bytí (nepominěné...). Učí se úplně všechno, milovat i poznávat, učí se překonávat bolest, učí se a tím se proměňuje, a na konci jsme vyvrálí a po smrti. Možná i spoluutváří kopii tohoto světa na onom světě... neb o to usiluje, aby to bylo jinak...ale musí poznat, že jinak to nejde, je jako malé dítě Stvořitele.

Alchymie tu bude vždy, ale nemusíme ji podléhat a tedy toužit. Budeš li to chtít umíchat, nikdy to neumícháš. Nemícháním vůbec je právě řečeno, že to je smíchané.

Zde je agresivita neb se tvoří hranice a tam již není potřeba, proto je to úplně jiné a bez vědomí jako zde...asi

Někdy není poznat, zda se náhodou ďábel neptá „proč“ neustále, duše leccos skousne...Když je srdce uchráněno, mizí všechny otázky a vše je "zodpovězeno", je tam zase všechno, v "šumu"... Nejhorší pro srdce je, když se mu říká, co má cítit. Proto už žádné povinnosti, musíš milovat, musíš ji milovat apod. Extrovert si udělá krustu přímo ze svého srdce a pak je prázdný, introvert své srdce uvězní za hradbu z (cítím to jako tvrdé temné bláto, jsou to vlastně choroby), pokud takto obalím srdce a vyplním všechny jeho rány a tedy otázky (měkké vztahující se entity), pak se již neptám, vše je uklidněno, když je , otázky vychází odsud i, . Je tam všechno, našlo to "absolutno". Je to samozřejmě o oddělení polarit, o nezralosti, o uzavřenosti atd. Jdeme si sem pro ochranu srdce. Mizí v tomto schématu pojem já, neb to nemá střed, jsou to dvě entity, rozhraní... Jasně, že to je určitě i negativní, ale teď to potřebuji, abych spláchl špínu, tím, že ji na sebe nechám působit nějakou dobu, chránit se pomocí ní... abych zase viděl svět svým srdcem. Jasně, srdce je půlka světa, druhou je muž a Logos a Duch ... holt nedojdu asi dokonalosti v podobě spojení polarit... ona tam už je, ego se snaží o to, co tu je, tím svět tvoří, ale i to přehání asi někdy...Vzejde to z A, otázka je E a odpověď je A zase... Je potřeba vidět, že vše je ochrana srdce, i tent text, i schizofrenie atd, vše je ochrana, nikoli čistě já, ale srdce. Je to o důvěře stejně jako smrt, ne o důvěře v posmrtný život, ale o důvěře, že když se přestanu ptát, když přestanu hodnotit atd., strach, že tam nebude nic, a tedy vše zmizí včetně já, ... že to nezmezí... ale to nevíme. jenom se vše spojí. Touto zkoušku myslím musíme projít každý, těžko říci, co je na druhé straně...transformace přes Nic to je vlastně... odevzdání všeho.... Analogie s kolem, smykáme se na roztočeném kole - extrovert se spíše odplaví na kraje a stane se tím kolem a už to tolik nebolí, introvert jde do středu, kde to také nebolí, a génius a Bůh jsou to, co to pohání. Po letech otázek a trápení se jsem dospěl k názoru, že odpovědi na otázky je přestat se ptát. To neznamená neumět říci ne a být laxní, naopak, je to vidět svět více srdcem. Nejvyššího "Boha" poznáme tak, že se neptá, nepokládá otázky, netouží, ale samozřejmě ani nepřikazuje... / přestat se tedy ptát proč chodím do práce je i úleva. / To co řešíme (jak se ochránit, třeba textem) a ještě k tomu neztratit sebe a lásku a nabyt poznání, - to vyřešit moc nejde, o tom to i je možná... protože se o to musíme i podělit... / Co lze vyčíst asi, že bytí je samoudržovací se systém, proto je tu důležitý dialog a rozpor, proto Bůh a Démon jsou „jednota“, ale pokud si to povídá jen se sebou, umírá to a je to ego a neřešitelnost, musí to vyjít vůči Nic a spojit se s ním, ... a celé je to naše představa protože – každá otázka, kterou si klademe vychází i z iracionální oblasti a ptá se vlastně „proč jsi mi ublížil?“, právě, když se přestaneme ptát, tak se to přestane živit. Proti dynamickým systémům stojí systémy absolutní, víra v něco např., racionalita, ta se dříve nebo později s tímto ale potká, nevyhne se jí to, spojení ... iracionalita využívá vždy proti polaritě – řeší roztočené kolo tím, že se neptá proč se točí, tím je i řečeno, že právě ono ví proč se točí, ... tedy netouží po něčem už..., člověk z větší nerozlišenosti přichází neb je formovatelný a tvoří si formy a do větší nerozlišenosti asi i putuje... ta nerozlišenost je to co tu je kolem mj..

Ego je o setrvacnosti - jede i když už nemusí. Setrvacnost je o zákonu zachování hybnosti a přechod z jedné soustavy do jiné...

Ego se za lásku vydává ze vznika v ní a souvisí s tím sexy tajemstvím polarit.

Ego se poradí pta, nebo se "proste nepta", znakem nejvyššího je že se nepta. Zda se ze v bytí existuje univerzální princip trojice, trojúhelník (Pjer). V případě psychiky člověka to je Ego, Laska a To. To To je jakýsi obal na polaritu lasky a ega a je to

hodne Nic, je to bozsky pohled na svet z mista kde se nebojuje. Kdyz je Laska moc s Egem jaksi se stava posetilou nepruhlednou laskou... vzdy to nizsi spini to vyssi... ego a laska spini Nic...cokoli Nic "spini" i kdyz jde o Lasku.

Ego muze byt i blivajz ale prave ze to blivajz tak existuje nekde "opak".

Ma to i sestupbou tendenci Nic Laska a Ego, proto chce byt Ego uplne nahore neb to jde teoreticky.

V pripade hmoty to je hmota svetlo a nic (viz vakuum), hmota je o polaritach, muze se jednat ale i o naruseni symetrie (nekde se prida a nekde se ubere). Samotna hmota je ve vztahu k psychice asi jako ego...?

Problem je ze jsem se na ego a lasku dival tak ze hranice mezi nimi je vertikalni ale je hranice zde ja moje srdce a tam ven okolo je ego

Tak se se mnou nebav, ...

Nekdy se bavit nejde a obe strany az po smrti jaksi se prolnou a uvolni...mas recht nebav se se mnou...a ulevilo se mi i, už se s ní nemusím bavit.

Zena a introvert ma agresí polozenou hodne v nitru ostre jako i ja...a nevi ze si agresí usurpuji na svou stranu. Jde o pohotovost prazdnotu vazivo temno apod. Kdyz umite uz rici ne vsichni vam ho chteji vzit o obdivuji ego totiz zije ve svete hmoty co si sni to ma. Takto – dokáže mít agresí, prázdno, úzko to je, život, (smrt), úplně na dně, to neznamená, že to tak je trvale ale i že to tak není, psychika je dynamická...

Musim byt hodny a jsem nic a ostrost nekde, díky tomuto mam vetsi prehled...

Asi je dobry kdyz je - kazdy ma pravo na svuj pridel agrese, rovnomerne kazdemu stejne sice v realu nekdo svoji agresí presouva jinam neb nechce s tim nic mit a nekdo si usurpuje mnoho agrese. Toto je ideal a jde pak jednat a vest dialog. Neni to pretahovana neni to o nicem neb v tom je energie a je to ideal no...kazdy ma pravo tu byt kdyz uz tu je. Ja i oni.

Když ztotožním agresí s Touhu, myslím, že nebudu moc daleko. Jde o pud života i, neustálé puzení a hemžení, (možná to, že jde měnit konfiuraci v rámci bytí, a stále to je nula). Jakmile začne ale mít agrese objekt před sebou byt' neurčitě, jde už o pud smrti. Teď když mám v hlavě tento mód (nemusí se na to stále myslet, je to podvědomé), jaksi jsou lidé milejší, před tím nechápali, s kým mají tu čest a to budilo rozpaky a agresí asi. Ale jsem Bůh v sobě, úzší, ale Bůh... když. Když se řekne, že agrese existuje, je to jako s pošetilostí, vede to na vlny agrese, živí to agresí, je třeba opatrně ... Agrese sama o sobě negativní není, negativní je orientace na agresí ta je pošetilá, ale bez ní se svět neobejde také, připomíná ji, negativní je pokud si někdo usurpuje agrese víc a nedává prostor mít agresí i druhému, sebe sama, je to jako s božstvím, někdo si jej ukrajuje moc a někdo jej klidně odevzdá..., tím ta agrese právě klesne. Svět není nic jiného než agrese a mechanismy jak ji mírnit. Je třeba si uvědomit, agrsi nejde vymazat, je to jako vymazat Boha. Samozřejmě, že je to nejlépe jak může být, má to výhodu v tom, že agrese je vždy nejmenší množství kolik odpovídá dané situaci, neb na větší množství nejsou síly...Agresivita je dábel vlastně, a je na ni orientován, ego na ego...ego je jakási objektivizovaná agrese. Touha je slepá dosti, jak říkal Schopenhauer. protože jsme vystaveni hodně velké agresí ze vech stran, civilizace, tak jsme jaksi až depresivní. Není to o tom, teď budu na chvilku agresivní a pak zase v pohodě, tím už živím v sobě agresí, agrese se musí zjemňovat a další věci s ní dělat. Hlavně nemusíme být agresivní, i negativní věci lze říkat klidně...agerse je jaksi štiplavá, pronikavá, ...Agrese si chce právě nějaký objekt usurpovat. Jak ale říkám, duchovno a vyšší sféry jsou o potlačení agrese, všemi způsoby...včetně inteligence a lásky...tím se ale agrese trochu zhmotňuje...

Vše je o agresí, i vybírání partnera, a vše se v agresí (Touhu) vrácí, agrese se ch, čím více je přímé agrese (nebo nepřímé), tím horší je živobytí a utrpení. Pokud není žádná, tedy se jí vyhýbáme, je to také utrpení, neb nejsme v Touze - základním prvku bytí. Pokud tedy zmizí objekt touhy, mizí i ta část touhy, která k němu patřila a není tam už skoro nic, touha je směr nahoru proti gravitaci, uspokojení směr dolů (viz gravitace), touha je prázdná a široká, uspokojení plné a malé (částice třeba). Pjér říká podle mě vhodně, že vlivem křesťanství jsme propadli zvláštnímu snu, že agrese neexistuje. Touha za vše může a touha vše smyje zase. Mysl je jako vzduch a proto směřuje k nebi - nahoru, mysl je jako atmosféra (Země). S agresí je to jako s pošetilostí, je snadno nakažitelná, a je to defacto pošetilost samotná, neb démon je o nepřímé agresí např., když už je přímá, je to i Duch třeba. Takže nebát se hájit svá práva a své území, tělo i mysl vám budou vděční. Z toho trojúhelníku Nic, Láska, Ego přirozeně plyne Duše a Duch, které jsou jejími průniky ... nejde toto ale brát jako mechanický zákon, spíše je (i) to estetika a umění.

pak tě přestane démon obtěžovat když už máš v sobě agresi normálně...souvislost agrese a strachu - jsou provázané, opět duchovní věci jakoby, Logos...principy...to co hýbe světem, tedy podle mě to, ta Nula, že to musí dát nulu (klidně si to může dělat co chce ale musí to být nula, hýbe se to, protože může, neb není porušen zákon Nuly), co je to za Vůli?.....Proto to nemá uspokojení a uspokojení je spíše iluze ... A´ se mění na objekt E´ o tom je touha a uspokojení... touha je hybatel a samotné (pasivní) objekty jsou polarit a oba principy se přitahují, Nic a Něco, tvoří svět spolu přirozeně.... Touha, agrese, se týká obou pohlaví, a přesto není pohlavně vágní, je tam vše, ... je hrozné, jak mě ženu ve mě Animus v ženě nechtěně imponuje, ta dívka ve mě, já, se bojím mužů asi i... je jasné, že potlačená agrese (E) je vždy nějaký objekt - nedostatek E, třeba ego...

Z když se maskuje není tam zadne "proc" ci ucel.

My už necítíme ze sledováním agrese ji živíme ... pravda je jen na obraze vytesněna a tam patří do 2D. ... Je tam hezky vidět ze pokud se úplně abstrahuje od polarit zbyde jen ta hybná neviditelná síla - princip zákony víceméně symetrie vždy asi... asi je to i o lásce ... měl bych to upřesnit - je svět tvoren polaritami a je jedno jak je to uspořádane prostě vždy to dá nulu a nebi zakaz to nemanit tedy aby to bylo staticke.

Více mohu být v nižší společnosti a pak jít vys... ale tam dole se člověk rychle nakazí..

Když se něco děje, třeba matka řve na děti, někdo mě prosí na ulici, válí se ve škarpe, nechávám to být, nedráždí mě to, svět není za prvé tak černobílý, za druhé, je to jejich věc, chtějí to tak mít, pak zabývat se lží je opravdu zbytečné, a napomenutí srdce neotevře, i když někdy ano ... dítě nechce matku, která se bude obviňovat, že je špatná ... mám dost se sebou zátěž, bojím se a ... a pak někdy pomohu třeba když to bude v silách, ... ale napomenutí není pomoc, to je náказа. ... spíše se snažím třeba trochu působit jen tím, kým jsem a pomáhat tak, tichem a soucitem. na dálku to ale nemá cenu samozřejmě. / Velmi závisí na situaci, např. jsi Nic a jsi nic, závisí na tom, zda to živíme, ten "objekt" nebo naopak usmrcujeme. / Někdo řekne - ale já se nikdy nenakazím, klidně tam půjdu...haha, už tato slova to vyjadřují... / Narodil od dřívějšíka, tu paní atd. klidně budu mít rád, nevadí mi to, jací jsou, vím...

Aby jí nikdo nepichal tak picha...mají v sobě archetypální agresi a ta je nepoužitelná přímo.

Jakmile jsme už moc objekt už jsme moc zde na světě...

Objekt je iluze do značné míry .. je stvoren z polarit a navenek to je objekt.

Potrebovala jsem opichat...

Po milování a při něm jaksi se spojuje nic a něco v cosi, co právě nelze popisovat, neb je to maximálně o ničem, hluboké uvolnění a přesto ne povolenost... ale to neznamená zbožštit tělesné milování, právě tím to mizí... a nemá cenu se snažit o to, děje se to samo, spontánně...a není to cítit ani...

Zena musí mít pochopení pro muže ze někdo takový může žít a být tu je křehké jeho muzství a jeho princip zde mezi hmotou... ale je to videno právě "špatně" takto - jsem vše já žena zde... ona má tendenci tu křehkost zničit ... právě to ze naopak se její snaží vnímat co říká a pokud je láska... Cíkal bych ze muž bude mít trochu zapornější zásaditější náboj než žena...

Touha je jak jeden mohutný spodní hlas ze zastupuje mnoha hlasů přesto jednoduše a jeden...

Jsmo jako dvě polarit a pak my světlo každý v sobě ... světlo je samo sobě anticasticí není to nula ...

V te Touze umí být všechno přítomno jste jednou zrcadlově (neb to tím hybe ...) a je jedno i kolik kopií toho je neb to je opět nula...

Láska se odvíjí v hlavě - ne, v srdci, každého, spojení je do jisté míry iluze asi, ale je to asi jediná entita, skrze níž se dokážeme spojit...

Každému bylo dáno v duchovní úrovni stejné množství agrese, od elektronu až po Boha. Každý má stejně agresi, tedy cti, Ducha, lásky ... sebe, Bůh nemá více agrese než my, nepotřebuje jí vůči nám ani více ani méně. V tomto jsme si rovni bych řekl. Totiž, když je agrese stejně, boj nemá vítěze a to je život celé, samozřejmě, že v reálném životě je ego, které to narušuje, a někdo vyhraje a někdo prohraje, ego i bojuje v přesile, tím si uvědomujeme, že to tak není jisté a toto narušení je užitečné neb vlastně říká co to agrese je a i není vlastně ..., ... toto vědomí, že každý má dáno stejně agresi, je velmi podstatné myslím.

Já i ty. Totiž tyto věci se nesčítají, jsou velmi o nule, stejně jako Lásky, tyto věci se již moc nesčítají, jsou proto "výš", $0 + 0 + 0$ nemá smysl to počítat.

Objekt a subjekt již splývají na nejnižší úrovni, vlastně existují jen abstraktní zákony zachování, objekty samotné (znaménka) jsou již těmi zákony vlastně. / psychika je také o touze a objektech, co si představujeme (při otevřených očích se pravděpodobně podle materialistického výkladu snažíme utvořit kopii světa kolem), a snad to je základ pro onen svět a i naopak onen svět pro tento..., ... Je možné, že princip Nic je opravdu univerzální, a hmota dohromady je Nic a i psychika je dohromady Nic, vědomí... Do doby interakce a světlo ve vakuu je dilatace času nekonečná...

Ono si to neuvědomujeme, ale to je velká svoboda zde - v podobě Nic, vliv živlů, přežití, nikdo se o nás nestará, vše si musíme udělat sami, na pospas..., neb to celé je starost a spása...

12.11

Ta postupná gradace něčeho, je, v čase narůstání amplitudy, ale součet je stále nula.

Touha je o nebezpečí také, nebezpečí můžeme ztotožnit s Nic pro bytí (něco a nic) a představujeme si jej jako něco prázdného vazivového, máme jej rádi někdy, ale to není komunikace s ním. Jde asi o to, že bytí se přes Nic může transformovat samo sebe v sebe, a představa, že nebudu existovat je děsivá....

Kdo micha nenamicha nikdy aby to byla jednota.

Nezminil jsem rodinu a rodinnost...

Když se mi něco nelíbí dat to najevo ale vsichni jsme na tom stejne.

Agrese prohlubuje a je to prvek lidsky - podbozsky a chlupaty a prave i naopak posetily a bozsky.

Kazdy ma stejne agrese je jakoby bytostni a i osobni uroven, pak si kazdy osefuje neco a je "bohem" .

Oni my vzali agresii proto jsem agresivni, je to takova rosada. Nejde o to se vzit "svou agresii" zpět ale spíše přejít na jiný mod.

Je to jako telo a neco na nem cim se honosime...

Zda se mi ze svet "tam" je jakoby o my imago duchovni ale tam to uvidime asi naopak. Kdo vi co je toto za projekt, zacona se mi to jevit jako fikce, simulace - byti a my jako formy pro uchylne posetile a bozske i vedomi a vyrobci emoci. Asi je to jeden z aspektu...

Pochopit ze ja i druhy ma stejne agrese sebe i partner ... prave u nejblyzich na to zapominame...

Celý život žije v iluzi, že je Bůh, žena a Na pšt platí autonomie, což je i fyzická síla, pevnost vůči démonu, a to je kvalie lidství v tom mj... a také to ale pšt evokuje...

Aby bylo vše vyrovnané je asi dost kumšt, má to tendenci se to povolit, právě na ego, kdy někomu schází a někomu přebývá, ... na počátku vesmíru měla každá částice stejně energie spíše... typicky při namáhání myslí se povolí a jedna část těžkne a jde dolů a druhá je prázdná a strach atd. a je nahoře, jako země a vzduch, normálně je mysl o spojení obou principů A i E...povolením tak vzniká i A' a E' (někde...)

Když mají lidé něco společného co odmítají, tak je to k sobě táhne a spojuje nechtěně pevně a tvrdě a pošetile. Typicky pošetilst unavenost z práce nebo z toho že někdo stále něco hučel, a pak stačí jen to že na mě někdo mluví a pšt úsměv, nejde to ... musí se říci ne, tomu co se dělo a nehýbat se a nemluvit vůbec....Protože ega jsou stejná, lze snadno do někoho vniknout...nakonec po pokoušení se ti vysměje. vždy zradí....i když se vzdává. ... Z té touhy pod vuniká i démon - plyn váček, hnis, nerozlišenost, rozteklost ... ž automaticky stále vyčítá, typicky ta touha život uvnitř ostrý, díra s parazity i třeba, je Duch muž i „žena“...

Iracionita je povolená v tom smyslu, že vidí obě polarity zároveň, jako pánbůh ale není jím právě, a ostrá v tom, že je vidí odděleně, racionalita vnímá jednu polaritu a jaksi proto i těžkne a je to konglomerát polarit - sračka prostě, ... my ještě nechápeme asi, že prostě když se zbavím polarity, tak se přede mnou zjeví, protože bez ní to není nula, proto odejmutá agrese vlastní agresii, odejmuté já vlastní ego apod. a je tam "všechno", někdy se to musí rozštípnout a být jen jedno, navždy,

i když duše tím trpí... vytěsnění z vědomí může myslím také znamenat úplný konec té věci, může se rozpustit ve vědomí nebo sama o sobě dát nulu, to proto, že pak zvítězí iracionalita dosti...

Už ať si říkáte, co chcete..

iracionalita sice vidí obě polarity, ale nikdy je nenamíchá v jednu, racionalita vidí jednu, je tam jednota a i je to rozmazané třeba, ale nikdy to není obě zároveň...snad až tyto dvě polarity ... možná, že to je u racionality, vědomí, tak že opravdu je nula a celý svět a až představa, že to tak není vede na chaos a další věci, co vědomí zakalí, vzniká to spontánně ...

Tak to by už mohlo být vše, od zítřka a od teď už to nechci dále psát, těžko říct celkově... vydýchat, ne, vzduch, les...

Pozn.: "hladit kočku", není o povrchním cítění, ale snaze v sobě rozbít necitlivost v hloubi, vzpouzí se to.

Má to smysl? Tím udeříme na problém, řekneme si, že problém bude jinde - je často tam, kde to bolí.

Nic už s tím nedělat, s problémem (inertností). Tím to dostane(me) nepodmíněnost, hloubku, a inertnost (nezabývat se tím, nedělat s tím nic vlastně je inertnost, ale ne hmotná).

Ten Animus je archetyp bdělosti v nitru ženy, hyperrealistický ostrá realita obrysy kluka... - vidím v něm sebe živého kluka na Zemi, ozářené, není to snové...ale je to démon..., a já jsem asi tedy mrtvý...

Nevydám toto (se),

Nezabývat se tím, když vypadá jak ...

K přenosu dojde vždy - "tak řekni, že jsem blbá", řešení - nenávisť celého světa, či už se mnou nezabýváš a božstvím - totiž to mám já,jsem já, sebepoškozování. nebo "jsi úchyl" - přitom žena co je jako muž je úchyl apod..... dívat se na problém kde j, není...Animus se cítí ponížěn před Logosem...

Když někdo ztratí něco a pak to brutálně má - má vše a není možný dialog.

Démon vlastní celý svět, jsem vše, (už jen proto, že se mu rozpadl), Bůh jím je a umí umřít, nakazit se vyléčit. .

Cílem je, aby makro objekty měly povahu mikroobjektů a vše byl dialog...vrátilo se to tak na začátek kosmu..

Vše v životě je odpad až na zamilovanost, třeba i blízké, i trochu poznání a kontakt v přírodě pro mě. vše je pak odpad...co mě už nezajímá.

Pšt nechápe pojem odpad, Vše v životě je odpad až na pár výjimek... musíme tomu ale naproti... odpad je naše ego které milujeme...odum A

I tento text je že si melu své..

jsem odpad, ... pak je to ok, všechno... tmavost i atd... a mohu si dělat co chci.

odpad a něco konstruktivního právě dávají nulu, je možné, že při každé inetrakci vzniká odpad v podobě gravitačních vln...

Odpad je náhražka nepodmíněnosti, systém odpad nenávidí (sám je odpad), jakoby neznal odpad, přírodu, ... toto dávám pod do hlohky sebe. kde mi to chybí, chybí tam i naopak prázdno Duch,, než neustálé krátké nádechy - tak bych chrakterizoval tuto společnost, tak budu raději odpad orientovaný na odpad... a tím jím ale nejsem, dobrovolně jsem odpad,

Ve všem nám chybí odpad, pak nabudeme poznání - odpadní reality, odpadní gravitace, atd.

systém z toho, že je někdo odpad šílá, ženy také - cvič hezky .. systém musí vyvíjet ohromné úsilí na to, že nevypadá jako odpad...

Když někoho odmítnu tak klidně si může mlít co chce, ale už pak nešumí v hlavě a neobtěžuje.

System tvoří lidé a ti jej živí ... ne lidem, atd... jen přirozenost, příroda, Duch, rozhled, volnost uvnitř ..., už nikdy s nikým nepromluvit. Ono nejde se s tou přírodou identifikovat apod... moc.

I slušnost má meze a vyhranit se je ... štvě mě modlářství bezduché - uctívání věcí a konzum...mezi nedotknutelnými božskými autoritami hrajícími si na Boha, neb ten tu není, od auta, do kanceláře nebo dílny a do bytu a do obchodáku, ... to ne. jediné východisko je samota v přírodě. Nic jiného už nepreferuji, klidně někoho podobného, ale už nic jiného nepreferuji, všechny ty věci křiklavé a lidé a řvoucí a vnucující se, ... jediné tedy samota v přírodě, tam ...

každý mě něco takového, mód...

vždy jsem bránil přírodu před lidmi...

nevěřit zde venku ničemu

lépe aby byli lidé stroje - úleva, dilema city a stroj Animus...

moc se o sebe bojím

transformace přes Nic, resp ... celý život atd je příprava na to nebýt, projít tím, důvěra, láska ...To je takové shrnutí ... každá bytost a vše musí jednou umět vyjít vůči svému nebytí, nemá jistotu, že pak ještě bude, neví... v tom je celé shrnutí ...

Zastavit se.

Když víme, že s někým budeme trávit teď nějaký čas, třeba v práci, snažíme se potlačit v sobě Ne vůči němu. Vzniká vazba, pupeční šňůra, srosteme a těžko se odmítá, ... totiž po tomto toužím, s někým být.

Byl jsem konfrontován s určitou entitou, nazval jsem to archetyp krému. Typický člověk, třeba žena, ... určitá inklinace k porcelánu, marcipánu, baroku, depresi, racionalitě (potlačení démonů - nejsou, tedy objeví se i v horší podobě, neb se na něj působí a živí ho to, což nakažený člověk už neví), je to typické pro Německo a Japonsko, ... je to extrovertní složka, vyživá se to i v luxusu a obecně to je jakýsi sladký krém ve středu bytosti..., zjistil jsem bádáním, že jde o falešného Ducha, introvert má problém to odmítnout a nepovažuje to za pošetilost, ale pošetilost to je, vnucuje se to, pohlcuje to (mě), staví se to na piedestal, ačkoliv se to dost snaží sebetřýznit a být "dole", není to nahoře, je to krém . Od duchů atd. se to liší tím, že je to zbaveno osobitosti, mate to tím, že je to "duchovní" - sugestivně to tomu i věří. Toto se již mi odmítá velice těžko, nezabývat se tím apod. Nutí to totiž introverta cítit svoji osobnost a osobitost a to nemá rád, před tím utíká, takto je to vůči introverzi a přírodě fikané, neb jí se to bojí... zajíždí proto hluboko do osobnosti introverze..., kterou to potřebuje samozřejmě, opět je to pošetilost, to čeho se bojím - Ducha, tím jsem, Zde se láska k luxusu a věcem a krémovému oblečení - příliš stravy, než mohu sám sníst, stačí že je kolem mne tolik jídla, tedy něco bezduchého (vždy si zkoušet představit, jak se dotyčný staví k obrázku třeba Krista na stěně, ani se tam nepodívá, není tam atd., štítí se toho, ... to co potřebujeme, třeba ticho, a v důsledku vnějšího světa potlačujeme, toho se velmi bojíme...třeba nejde se zastavit po práci atd... neb stále musíme žít lež, souhlasit s něčím, co nechceme vlastně..., ono toto se musíme naučit, abychom mohli vůbec být pohromadě, ale...), toto - krém ničí toho Ducha a nahrazuje jej něčím libidózním, byť nerozlišeným (krém a pach moči...).... Duchovno je o bezstravy, střed je někde mezi...jde i o stravu podnětovou... Onotento krém je také všechno, je tam vše, rozemleto, ... také si to hraje na vyžralost, ale je to rychlé, zbrklé vyžrání... Vždy je to o tom, že člověk ukáže něco nechutného, co považuje za krásné - sebe, a vnucuje názor, že je to krásné, je to maska a brání se tím... .

Ztráta smyslu pro - jakékoli setkání znamená nakazit se tím, tedy princip hlubší, kvantový, se nahradí principem makroskopickým, odtažitým, kde měření neovlivňuje skoro vůbec to, co měřím. Každá věc a bytost má ducha, je dobré to vědět, neživit moc a nepopírat. Když tohoto ducha odepřeme té věci, pak nás prudí.

E', tedy nějaký blok, či blud - nepůsobit na něj, ale na to, co jej živí - nejistota, stres, a to z doby dávné minulé... nemá cenu působit na výsledný produkt, ale na mezikroky jež vedly k zauzlení...je to jako chtít uzel zničit, tím se zničí celé vlákno..

Nejlépe je vidět rozpor, když jsme třeba v zaměstnání a máme s vážností určitou začít cítit něco k třeba věci, rostlině, kopírce, ... jak silný je vliv ega, racionality, atmosféry kterou si společnost utváří - jak člověk musí ty masy od sebe odtlačit, ty které mu

řikají, ne, city ne, toto ne, (stejně tak je musí ale odtlačit, pokud třeba loupí ...), aby to nebylo hloubkové, tak třeba to udělá raději povrchně, sentimentálně, jako vtip, výsměch tomu citění (tím tu citění ale již trochu je), ne vážně, ale normálně v sobě cítit, jemnocit v sobě, neb v nitru je tupá masa ega, všichni tě chtějí zabít a i to chtějí to citění..., tím se aktivuje v nitru prázdné místo, tyčinka dutá (analogicky páteř), obklopená masou... ale žádný význam to nemá, nejsou to normální city, jen to čistě kompenzuje a rozrušuje hrůzu jež se usazuje v těžišti a je těžká a nemotorná, je to jakási zhmotnělá bolest.... Tím se člověk vyprazdňuje ... také prožít to...

podívat tomu hnusu, energii, přímo na ni, nevyhýbat se, nebát se jí... tím to i poleví také...

Častý je postoj - tak něco tedy jo odsouhlasit to a smát se tomu všemu, to vnitřní ne tam chybí, tam je právě duchovno...

Odpad - totiž jednak tam házíme vše měkké, ale ženy tam házou i tvrdé předměty, proto tam se to asi nějak mísí a vzniká z toho božství...nebo se to spojuje, vede to dialog spolu...

"Proč" fetišizuje "jak", proto vede proč i ke zduchovnění....pouhé proč ale těžkne...

Když najdeme někoho, kdo je na tom stejně a bojme za "správnou věc", říkáme ne, je to ale prázdné a stejně to dřív nebo později ztěžkne a stane se egem, potlačené neshody se změni v ego...

Domlouvání racionality iracionalitě vede na ego...

Už ztrácím náhled. ... také ten krém samozřejmě je to (i) něco ve mě., projekování... jde o extroverzi, které chybí já...

vlastně bojuji proti já, kouli, nenakazit se, nezakalit si mysl, být bystrý... nemít střed - pak snadno imaga lidí jej obsadí ve mě...a proto je chci dávat ven ... řešení?

Problém je že se těmi polaritami zabývám...

Nebát se iracionality. Iracionalita mj. rozrušuje ztuhlost ega...

Mysl je Nic, do které věci padají a zase jdou pryč... Když přestaneme tedy vnímat smysly, a vnímá své tělo, vědomí se automaticky rozšíří, opustí tělo... neb je povahy Nic, je pasivní... my disponujeme pasivním vědomím. Bůh má i aktivní vědomí, jsme prázdní ... právě to Nic to vše "tvoří" a vyladuje... i vědomí, které si přeje být někde a ocitne se tam, řídí si to, je stále pasivní vědomí.. netvoří to.... aktivní vědomí vzniká asi, pokud uhasnou smysly, a vnitřní chaos.. (dojde se k Nic, či přes něj apod....)....

Potom už to ego a parazity a souhlasit s něčím co nechceme vyžadujeme, proto, abychom nemuseli snášet bolest vlastního svědomí, hlubší podstaty, sebe sama apod...

To projít si Ničím, Pravdou, stále se učíme překonávat překážky a toto je asi ta největší... nemuset být, ... ale je to i naopak strach z Něčeho, souvisí to spolu, pokud se projde Ničím, nevíme, co je na druhé straně, tak ... vše směřuje k tomu naučit se projít Ničím... bez lásky, poznání, atd. to nejde ... láska jaksi stojí místo toho Nic také..., ale kdo si to prochází tím Nic, když vědomí je Nic...? nemám na mysli upjatou víru, že něco existuje po tom Nic, to nemám na mysli...

V břichu je vlastní nervový systém a vše se v něm odráží z psychického života... je to jakoby to ego trochu...

Dá se zjednodušit, že tam, kde je Nic, není utrpení, a utrpení je tam, kde je projekce, viz stařecký krém - asi mě hlodá ve mě to, že jsem ještě mladý a hraju si na starého člověka, ... tedy to co nás imponuje je něco, s čím máme tvořit Nulu, ale netvoříme a proto nás to trápí... ovšem úplná Nula je utrpení v podobě nebytí, ale neví už o tom...proto Nula není to maximální možné v rámci bytí nebytí, všeho...

Tak, venku je pěkně, tak někam vyrazim.

Muž a Animus někdy tak chtějí dobro natěšeně, až jej svoji tupostí a hrubostí zahubí.

Ego se vždy ohání - všichni jsou jako já, my vznešení, co chceme luxus a ne duchovno... tedy ohání se silou, neb nemá argument pro to co dělá ... ale to, že všichni jsou takoví, je právě ta iluze.

Schizofrenie a všechny choroby mají stejný scénář, třeba i tím, čím více se jimi zabýváme a odmítáme, tím více tu jsou, jde o pošetilost vždy, tak tedy nějakou chorobu ano, budu si ji hýčkat, budou o mě pečovat a už tu nebude to utrpení, že by mohla přijít ta choroba, nejistota, vyzrálejší duše nejistotu již zvládá lépe..., tolik se už bráníme okolí, neodpočineme si, až už to nejde a rozvine se psychóza...je jasné, že mě něco takového čeká, neb jsem to přetáhl celé, ono to člověka pak zlidští a zprůměrní...přestane mít iluze, projde si chorobou... je lepší něco zjistit a dokázat a pak být shrbená zirájící prázdná troska, ale něco vědět ... je to pošetilé, moc jsem se snažil a pak výsledek nemůže být jiný... .. už se moc nedostanu do báze, už bude přede mnou asi, jako má smrt a Bůh atd...

Extrovert je jaksi Nic, co lpí na Něčem a tvoří jakýsi bijící, neskutečně na tom lpí ... introvert je Něco co lpí na Ničem ...extrovert se strašně bojí (sebe) Nic, introvert sice chce Nic, ale bojí se ho také samozřejmě... Extrovert nepříjemné z vnějšího světa kompenzuje příjemným ve vnějším světě, zdá se, že je komunikativní, ale je uvnitř inertní a bojí se cítit v sobě něco...bolí to, introvert to vše naopak kompenzuje v sobě, proráží, a pak je klid, vždy jde o prorážení koule, extr ji má vně, intr uvnitř, nejvyšší mistr pak vnější kompenzuje vnitřním a naopak a je v dialogu s tím... ale asi to tak je u introvertů, že vnější kompenzuje vnitřním...ale celé to spíše prožívá v sobě...

největší klid je u kořene penisu, (pro mě proto, neb jisté trans tendence, tedy ne trčení, ale i ne žádný penis...), neb u kořene se potkává vertikální i horizontální princip a není tam utrpení ..., je tam určitá tupost a duchovno...už se to vertikální - penis, mísí s půdou - horizontální...ale je to tvrdý kořen...

obecně mi chybí fyzično ... tam se nemusí nic řešit. fyzično nezná lež ve smyslu - je jasné kdo je silnější, vše se dá vyřešit apod., ale samo fyzično je lež, pokud se jím chtějí spory řešit a pokud se jím jen zastrašuje silou - to je lež, pokud je nepřímé ... šikana. ... mezi fyzičnem a silou je rozdíl, síla je jaksi extrovertní - napapaná, najedená, silnější hrozí slabšímu a dokazuje si něco - to je síla a šikana a nesmysl a lež a překroucenina atd...bojí se Logosu a psychiky a inteligence totiž...a degraduje ji na bláto. ... fyzično je samozřejmě o E, Nic Duchu apod., vlastně v něm se ztrácí utrpení, neb fyzično je utrpení, být utrpením vede na to, že utrpení zmizí, stejně jako u toho kola..., poradí si s duchy a prdíky apod., je to sice jen půlka světa, ale ..., stát se světem, zmizet tedy, stát se vůlí atd... klidně si vzhlížej k fyzičnu, přírodě, klukům (mí ztracené já), prázdnostě určité, větru, půdě a kamenům apod..., ale čistě fyzično je hloupé a méněcenné před ženou, Logos už nikoli ... ten už je vyrovnán... zdá se, že po fyzičnu tu touží úplně všichni, systém neb je psychické neřešitelné gordický uzel..., bulvár, extroverze, neb už je moc pohlcena Animou a stravou, a introverze, ta po ní toužila vždy ... (určitě jednou bude fyzično móda, neb Animou jsme již nasyceni pomalu, nebo Anima zprůhlední pomocí poznatků...), ... ale nejde o sílu jak říkám, ta ničí...fyzično zprůhledňuje... vnitřní zatuhlou hmotu, kterou to má doplnit, to ale nikdy nezničí, protože vzájemně nekomunikují, musíme mít trochu vůle říci ne atd...pípnout, přemoci lež lží, prorazit to, tedy to že se pípnout na nic nesmí tím že se pípne a poruší se to ... mínus dáva plus:}...

Psáno s víceméně opačnou chronologií:

Zjistil jsem, že pokud je muž čistě fyzično, je úplně sám sebou a ženy ho nedráždí, zmizí to.

Pak opravdu vidím, že ženské "buď rázný", vlastně nic neříká, nic to se mnou nedělá, zůstává to v ní pouze v psychické úrovni, a nemám stres opravdu něco provést fyzicky, nekontroluje mě u toho (Anima), jestli to dělám dost mužně apod. Mezi námi je hranice a stěna a řekl bych že z nic, či Nic... Pokud opravdu ženě dáme svět psychický a muži svět fyzický, pak je vše v harmonii zdá se. Samozřejmě, že občas se prolnou a třeba poštekají. Také automaticky, když je muž fyzično, tak jakoby si přivlastňuje trochu psychično.

Psychičnu stačí představa, že na daném místě je, fyzično je o to, že tam je na tom místě. Bez fyzična dítě nevznikne, nestačí si ho představovat. Je zřejmé, že psychično ponecháno samo sobě propadá pošetilosti. Naopak fyzično, které nikdy nerozvinulo svoji duši má tuto duši netknutou, intaktní, nezralou.

Đábel typicky neumí spojit psychično a fyzično, je buď jen psychično, to více, nebo konglomerát obou apod. Nejvyšší již používá možná jedinou sílu, neb možná existuje jen jedna... Nejvyšší, když si představí, že někde je, tak tím je, tedy není to ani psychické ani fyzické a je v tom obojí.

Sen psychična je vše řídit doma z pelechu...

Fyzično není apriory necitlivost, není necitlivé...tupost a zanesenost je necitlivá...

Fyzično je typicky nejpřirozenější stav mužské mysli, není to inertní, ale je to pevné přítom, psychično a fyzično jsou dost analogické Něčemu a Ničemu.

Pak je vidět, že vše psychické je vlastně pošetilé oproti tomuto a na tom i roste mužská identita. Psychično typicky nechápe, že nějaké fyzično existuje, pro něj je celý svět ono, žena si celý život povídá sama se sebou vlastně...(a, -a). Psychično se snaží používat čáry psychické... A nic psychického na to nepůsobí vlastně...rozplyne se to jako duch či Světlo má li být ve světě našem... psychično samo o sobě nemá řešení, až v konfrontaci s fyzičnem. Fyzično stojí výš než psychično, je E, ale psychično - božství stojí také výše, než fyzično. Velký omyl, ve kterém jsem žil a myslím, že i my dnes žijeme je, že Bůh a vyšší úrovně jsou psychické (pouze). Bůh se právě pozná tak, že není jen psychický, ale obsahuje i fyzický element, tím nemyslím kouzla s hmotou, ale jakási fyzická realita... Je ve svém světě pak muž...je dosti konfrontační vůči ženskému vlastně, ženský nemá ani tušení, že fyzický svět existuje a já do nedávna také ne...resp jsem to pozapomínal. Vše ženské se pak bagatelizuje automaticky a neděsí to. Muž na to nemusí působit na to psychično, ženu, stačí, že je co je a tím to mizí...má to tendenci okupovat celý svět.

Proto, když už muž s věkem o fyzično přichází, začíná jej vyžadovat na druhých (mužích)...

Musím být to fyzično a ještě na něj být i orientován, abych zahnal ženu v sobě...

Muž automaticky chápe, že, aby vůbec mohl existovat, musí umožnit druhým také stejné atributy, jako je čest, apod., na tom je založeno přátelství a pevné slovo.

V práci dělat jen co mám, soustředit se jen na to, co mám udělat, tím odpadne devadesát procent stresu a návalu věcí a myšlenek apod. Když si uvědomím, co mám vážně udělat, tak toho moc není. Ale ty lidi ...

Jedinec je výjimečně poučitelný, systém nikoli (Pjér).

Ke světlu je cesta přes tunel, temnotou, zabahněním, nánosy během života. Vlastně se vracíme zpět ke stavu narození a dětství, vše vidíme zase čistě a tak, jak to je, jak jsme. Rozdíl je jen že tam jsme šli sem a teď jdeme tam, nic se nezměnilo, jen život byl prožit.

Terapie "vertikální šachta, nebo spíše výtah, či díra". Vlastně se dá říci, že mysl, pokud je zanesená něčím, lze si představit profil, zemi, Zemi, kde je díra, výtah, šachta, přímo dolů, dole je báze... postupně můžeme scházet ... narazí se na problém cestou, drcne to a nechce to níž.

Tedy představuji si že výtah jede dolů, jakoby třeba ten výtah protíná rovina z ničeho, Nic zajíždí do nitra a likviduje ztuhlost určitou, zanesenost, stačí že projede... Výtah naráží na určité bloky, nejde jet níže, nejde jít níž, klade to odpor (to je démon vlastně, "chrání" duši a bázi. Rozechvívá se to v tom místě, pne se to, jako guma to je, pak ječím v duchu, neb tam je ukryt jakot, děs asi, ... lze jít níž a nakonec se dorazí do báze dole. Je to takové cvičení. Proštouchno se to, vynesou se usazeniny na povrch, studna je čistá... Když se po vyčištění přidá ještě určité zpřítomnění, tak je to ideální, a od zpřítomnění už můžeme zase do života. Toto je jako sanotirum, andělská lázeň, a pak můžeme zase skotačit venku, jít do nebezpečí života...prostě do života...

Jde tam o to jít tou šachtou dolů, jde o to prázdno že se dostává dolů...vzduch i. nahoru dolů, proštouchno se to a je to. Tak to potřebuje každý:). Toto pročištění myslím čeká každého po smrti...

Toto je možná spíše pro ženy - vyčištění rány, muž je opačně, okolo nic a jen vertikální falus nějaký... muž a žena do sebe zapadají, ale ne tak, že to je celé jen hmota, když se zasune falus do díry, ale spíše v tom nic a něco, tam, kde má žena něco má muž nic a kde má žena nic má muž něco..tedy nejen falus a studna, ale i to okolo, u ženy něco a u muže nic....

Muž je problém, žena má problém (a chce stále, aby se jím někdo zabýval, jde vlastně o tu úroveň pnutí ve vertikální šachtě, uprostřed šachty). Pokud je muž posedlý ženou, tak má problém a žena pokud je posedlá mužem, tak je problém.

Až nebudeš mít v přítomnosti ženy problém a stres, tak , protože ona se nemění ... je to takový lakmusový papírek mužského zdraví, ... časem muž změkne a žena ztvrdne, což je (bohužel) nejčastější, pak muž může i zjistit, že mu ženy začínají vadit, má z nich stres...protože tam se to nezmění, v ženě:). muž je něco i nic, žena je něco i nic, ale vždy opačně ...

Transformaci přes Nic musí možná udělat vše existující, aby to vůbec mohl existovat. Transformace od (a) k (-a).

Tam, kde je limita pro něco, je Nic. Tak například nic není rychlejší než světlo ve vakuu, tedy Nic je, může být rychlejší. Nebo neexistuje ve světě něčeho, že by jakákoli část byla zároveň celkem (že v každém bodě je i celé bytí, nebo v libovolné oblasti je celé bytí - zde je trochu rozpor s tvrzením sdílené NDE viz hodně výše v textu - že až tak dá dotýčný nulu), nic takového asi není, tedy tomu vyhovuje pouze Nic. Myslím, že to tak je, že v každé části bytí je i celek bytí, díky analogiím apod...

Stejně tak bych řekl, že při vzniku vesmíru nehrál velkou úlohu zákon zachování (energie), že z něčeho se oddělil vesmír...pokud se totiž podíváme na princip srdce a zbytku, tak srdce je zahalováno světem a nic víc a pokud je srdce stav před třeskem, pak ... nejde o oddělení v doslovném slova smyslu, bude to více abstraktnější, svět i půjde naproti tomu, z čeho vznikl... a stav před třeskem tu stále je, i teď, všude... proto je svět zdravý.

Rodíme se s určitou představou o světě, a jsme až do smrti, tedy já, překvapeni, že je to jinak, prostě vždy mě to překvapí (stejně jako agrese, neb to je stejné), třeba když soused komentuje že není na chatě shrabané listí u nás, přitom bydlí daleko od nás..., vyhýbání se skutečnému problému, a určitá "překvápka"... nepřestáváme se tomu divit:)

Hněv je lidský pokud jej projevuje někdo, kdo si hrál na Boha (jak lidsky ovšem na pozadí působí když se Ježíš hněvá u chrámu ("hrál")...), lidskost je o neschopnosti aby byly věci jak chci a jsem tu bezmocný na světě a hněv z toho plynoucí je jen maska tohoto, co je na pozadí, člověk na pozadí je E') ... a hněv je i božský samozřejmě, tím ale Bůh jaksi snižuje sám sebe... nedokonalost atd...

Nejlepší je to vše nechat, neživit ty energie (démony), svou pozorností, bez toho to není co je, neb bez toho to zmizí a je tam normalita. je nějaká nepříjemná situace - pokud si zpětně představím - nech to být přesně jak to je, nech ho být přesně jak je, tak ta křeč a démon už tím mizí, resp křeč vynikne, že je to křeč...

Už nemám nic svého, nezbylo ze mě nic.

Nechat to - ono to stejně , enchat to, a ono to odezní samo ... kdo to vlastně chce abychs e tím zabýval v sobě, tím roblémem... ale co to je za problém? pošetilos, ego, zakalenost ... neschopnost cítit ... co vlastně chci si uvědomit? sebe v širším pohledu ...

Nezabývat se, nechat to ...Když jsem ve sračkách - nechat to být přesně tak jak to je, nesnažit se přidávat ani léčit naopak něčím, tím se udělá asi i (někdy) úplně nejlépe... neb existuje přirozený směr k vyléčení, k sobě samému, stále tam směřuje naše mysl a tělo, do normálu, do vyrovnání ..., stačí jen čas, a nedělat nic, nesnažit se to zničit, ano asi se zamyslet, co bude dobré nedělat a změnit, ale nebát se nechat to úplně být, právě, kdo se v nás bojí toho, že to necháme být? není to ten démon právě? asi je i není to cítím, neb se snažíme vyléčit, ale ta snaha škodí... a co budeš dělat pak, až se vyléčíš? co dobrého uděláš? nebudu dělat nic a nechci nikoho vidět - možná je to kruh...nevím.

Také když máme ránu na těle a budeme do ní pořád štourat, tak se nezahojí, štourání do rány je o sexualitě, ... ale tyto rány potřebují naopak klid a nezabývat se jimi, pak se hojí...

Přirovnání k ráně je asi trefné a logické, co děláme s ránou - nejdříve se snažíme to nějak napravit a pak se čeká, až se zahojí, hnis sám vytéká apod., a zůstane určitá jizva po ní, ale to však vyléčit i skoro úplně (v tom se psychika trochu liší), a poučit se a nelézt tam moc - což je problém právě... ale existuje i napadení chorobou, tam jde o nelokalizaci lokalizaci a vyléčení, získání imunity apod...

Do krajiny, která je málo osídlená ... široká a lesnatá i...

Vzpomněl jsem si na zamilovanost v hlubším mládí... evokuje to vlastně moje ženské srdce v krustě (jakoby matčino, jsem dcera jakoby, stejná...) a jeho muže, evokuje to muže a ženu ... On byl všude ... v lásce umí být hodně úzkosti, ta je potenciálně ohrožující lásku... asi nemá cenu psát o tom, jak mám někoho rád, ani nevím co napsat..., je to životní, bytostní, zasahuje to vše ... co mám komu povídat o tom ...

Zde láska je i není, vše je láska svým způsobem...

Jsme otroci, děláme otroky, jen si to uvědomit v hloubi, ponořit se ...

Nakonec budeš rád, že při orgasmu tam skočí sama představa třeba babičky jak tě něčím jakoby píchá - jde o potlačenou agresi jež si neuvědomuješ, změkl jsi a jsi bláto, nánosy, ... ona je stále pochodeň života v nitru, kapsle v nitru, prázdná a živá

a svítící ... ale vede to na hrozný zrychlení a deptání mysli, chce mě zničit, abych nebyl mužem, ale tím, co je ona ... snaží se ti něco říci, nežijíš, neužíváš si normálně ... nakonec budeš rád, že tam ty vidle pod tebou jsou a byly...

Tu neurčitou tíhu a neschopnost být sebou způsobují povinnosti minulé i budoucí,

Vůbec jsem hrozně zodpovědný vůči povinnostem, dělá to můj Animus, ženská úzkostnost vůči povinnostem, neb povinnost je něco, opora a zbytek je (já) chaos...ale žena se i identifikuje s Animem, je tam její já, půlka já ... či celé až někdy... Žena ve stresu schovává muže v sobě, agresi a je jaksi líbezná, muž naopak schovává brání ženu v sobě, je to obrácení než normálnost a je to jen jeden z módů, samozřejmě že ve stresu je i prudká...

Odstraňovat lidi E' ze sebe...

Mužská mysl i ránu, E', tvrdost, rozpouští v odmuřelé Animě apod., v měkkosti, odpadu - nepodmíněnosti, ... dá se říci, že odumřelá Anima je pošetilá náhražka nepodmíněnosti, je rychlejší, není v ní nebezpečný život a nepředvídatelnost, je "mužský" atd...aje součástí mužského ega..., je to jistější v jistém ohledu, méně nebezpečné... tím je ale i samozřejmě řečeno, že on je ne-odpad, tvrdý...

V životě člověk musí poznat i tu pošetilou nekomunikaci - mít milostný objekt jako objekt a dívat se na něj jako na věc, je to méně nebezpečné a typicky povolené... a egoistické... "potěšení"... je to samozřejmě znak nakaženosti, nevědomosti, už nevíme, že je to negativní...

Je to tak, že vědomí leží na jakési tvrdé ploše, pod ní v běžném životě nejdeme, ta plocha jsou bolesti a útrapy životní, pod ně to nejde jít, musíme se uvolnit, říci všemu ne a pak tam jsme více pod tou krustou, ale není dobré tam žít, v bázi (úplně...), to si právě musíme nechat na potom...asi

Když jakoukoli ránu, atd. bereme vážně, tak děláme nejhůř jak můžeme, ať už fyzickou nebo psychický press, balvan, zakalení, útlum apod.... Brát se vážně a lpět na sobě - to není hodno lásky také, ale nikoli nenávisť sebe sama, i když i to.... ... Ale i vážnost je podstatná ... bez ní by svět nebyl hlubší...

nalézt zase sebe, neb celý život děláme někoho jiného. ... bohové se v tom asi vyžívají

Nejde mít vše, připadám si, jako bych za život nenabral absolutně nic, žádné moudro či zkušenosti, jsem nezralý, jako od mala, je to tím, že s nikým nežiju. A ty vědecká moudra? To se mi zdá, že význam nemělo asi moc... Nejde mít v životě vše, proto oželet vztahy a lidi obecně...

Krásně bolestné a dojemné ... před smrtí. Moc také umíráme na postelích...

Cesta k duši, ponor, pro mě to je jako když mám hodit šipku do sebe, jako když se láva válí pod vodou, snaha uchovat si žhavý střed, a jaksi ponor do sebe sama., odstínit vliv okolí.. no, a právě to schování vnějšího, ohrožujícího světa, pak tam v tom parazitickém depresivním šumu a nánosech něco je dole. Na konci života už nám jde myslím jen o jednu věc - být zase sám sebou, jako na začátku, nemít ty nánosy, tupost atd., mít (být) srdce, totiž to být sám sebou je láska, je to my i druzí, jsme i nejsme...v srdci, ... čistota určitá, nezakalenost, nenakaženost... a po nepodmíněnosti toužíme, a aby se všichni kolem nás měli dobře a dařilo se jim... a vzpomínáme na své lásky a další vzpomínky...

A v tom jsou na tom všechny duše stejně...

Jakýkoli objekt je uskutečnění touhy opačné polarity. Tedy to, čím si přejeme být, na co jsme orientováni, to jsme po životě, by mělo pak být, třeba někdo chce být příroda, strom a hlína a je tím:)...ten strom a hlína existují jako uskutečnění touhy někoho. Ovšem Bůh je právě mimo, on je ta touha samotná. A tak já existuji protože po mě někdo touží (třeba já sám:), atd... brutální relativita.

Touhu má vše, i elektron, je nezávislá na objektu. Bůh má také touhu, ale jaksi on je ta touha samotná, proto netouží po ničem jakoby ...

Kde má původ ta touha? Říkal jsem, že ve vnitřní symetrii - mohu to poskládat jak chci, výsledek se nezmění. Protože touha není jen po splynutí, ale i po oddělení se. Snad je to velmi hluboké a touha má původ prostě v té rovnici a-a=0 samotné.

Obecně tedy existuje objekt A a touha E (po něm). Ještě se může stát, že objekt touží po touze, což je složitější...

Touha je rostoucí, objekt klesající... Jestliže touha a její uspokojení (objekt) mají dát nulu - pak očekávání (touha) a uspokojení nedávají nulu, je to jako dlouhý časová úsek touhy a pak báb konec, to nedává nulu, pokud je však očekávání kompenzováno zklamáním, pak to je nula:). Po něčem toužit a dostat to nedává nulu. Proces a objekt jen v podobě symetrie nějak dají nulu... Nikdy tak nejde dojít úplného uspokojení, neb to nedává nulu. Musí to dojít na konec, tedy do úplného zklamání, tím se to kompenzuje.

Touhu v té rovnici můžeme dosadit za 0, touží po obou polaritách vlastně a ony po sobě apod.

Navíc ani nevíme, po čem vlastně toužíme... Touha je defacto to, aby to byla pořád nula, nebs e kompenzuje oddělování a spojování...

Nejvyšší netouží jako my, on je touha... a touha samotná je vždy jen konstruktivní, i když ničí třeba, tak ta energie je konstruktivní, neb je energie je konstruktivní...

Co to vlastně je ta touha? A s tou nulou jak to je.... Touha samotná nula není, stejně jako láska, musí tam být něco, co dá s touhou nulu. musí se něco oddělit, aby to nula být mohla...(touha jsou zákony, pravidla hry a láska a city také, existuje i touha pravidla porušit, ale to už ty pravidla jsou považovány za objekt, tedy touha se může stát i objektem - snad v tom je ta nula, že touha a objekt jsou zaměnitelné, ale to mě neuspokojuje tato odpověď...)

Touha je vztah dá se říci, např. dvou polarit, nebo to, že nula může být také plus něco mínus to samé... Taky to můe dojít až tak daleko, že zmizí jakákoli forma, objekt, i světlo, i tma, apod. a je tam jen Touha, nirvána..., přesto tam "něco" je...je to defacto Nic.

Když po něčem toužíme a dostaneme to, je to jako vyjet do pátého patra a zůstat tam (nebo lépe ve čtvrtém), není to nula... Když něco tvořím, vzniká spousta odpadu, umocňuje se kompenzačně chaos... A my dokonce tvoříme tu touhu, neb tu tvoří objekty...odpaňuje se z nich, ... tvoříme zákony přírodní - touhu...i když to jsou objekty i, ty zákony...

E' je celý svět a okolo je touha po něm, která jej živí a ničí i (upjatá)... Touha nemá protiklad ale vlastně...je ve všem...uspokojení není protiklad touhy...zklamání také ne...

Touhu bych rozhodně nedoporučoval uctívat... je to právě to božství, kterému se raději vyhýbáme a přímý kontakt je "zničující"...touha po touze je gradační nesmysl...

možná - touha je jako láska, vydělí se z ní objekt (démon) a pak to dává dohromady nulu, průhlednost a neprůhlednost, nic a něco, to je nula dohromady... Je ale asi zřejmé, že touha nemá uspokojení, neb sama o sobě je nula, ale říkal jsem že je jako láska a u té jsem říkal že není nula atd...

To, že to musí být stále Nula, o tom je ta touha si myslím. Oddělení, vznik polarit je nula, spojení polarit vede též na nulu, pokud je oddělení i spojení zároveň, není tam úplně to Nic tedy...ale trochu něco již... Také to prosté sečtení polarit že je nula apod... a proč je to uspokojující ten kontakt polarit? nemusí být... má to asi jiné důvody než jen metafyzické, ... asi tam je méně utrpení jakoby...

Takže neexistuje myslím teorie, o světě, která by nás uspokojila...

Úleva - nemusíme být v kontaktu, svázání, prostě jde jen o jedno, není tam božské spojení šňůrou, a empatie, nestarat se konečně o někoho pořád (ženský komplex), a jsou tam hranice mezi námi, v podobě lhostejnosti - což je snaha o vytvoření hranic, pod tím je měkko - spojení, a to je nepříjemné právě, nemožnost být sám sebou,...

Je to kompenzace měkké tvrdým a naopak, po stresu zabřednutí v měkkosti třeba... a typicky právě ta měkkost a tvrdost nekomunikují spolu, jen jsou u sebe

Napapat se parazitů, duchů, stát se jimi, po tom touží, abych byla oni, chtějí mazlení, je to hodně o lhostejnosti vůči okolnímu světu, jsem jen já,

U mě jde o jakýsi souboj kontakt dou mikroflór. Nesnáším umělou mikroflóru, v bytech a lidech, pozlacenou, toužím po přírodní mikroflóře, venkovní, lesní hlínové., šedivé, tou likvidovat tu nepřírozenou v sobě, ale nejde to, prostě je vě mě to

zlato a pozlacení...je to velmi bytostní. V tom nepřirozeném (božském) světě jsou právě hranice žádné mezi lidmi, a to mi vadí... Narážím proto u lidí na úplné nepochopení, neb totální většina touží po tom pozlaceném nepřirozeném světě... kdežto já jím vlastně jsem a chci přirozenost a šed'...

Pak už je člověk nakažen a jen to udržuje tak, aby to nějak bylo, tedy kompenzuje to něčím, co má rád, stres, ale to celé - obojí je jaksi navíc, pod tím je báze...

Mikroflóra je typicky jáství, něco složitějšího z mnoha dílů a vazeb, co tvoří celek, o tom je myslím naše já...šum, co si umí předtavit sebe jako předmět...

Tedy ta nepřirozená mikroflóra pro mě to je spojeno se ženou, technická a zlatá a bez přírody, ...

Touha je o nedostatku něčeho vlastně, ... touha je pohyb. Pohyb je důsledek zákonů zachování (čtyřjybnosti...)... Obecně touha je to, že mohu věci přemístit a stále to bude nula? proč se věci pohybují? protože mohou, neb výsledek je stále stejn (Nula). není to zakázáno, zakázat to by bylo náročnější energeticky apod. touha je jen přivaděč, transformace apod... co není zakázáno je povoleno, je dosti běžný jev v přírodě asi...

Námítka - Když říkám že tu nic není, resp je Nic, tak proč tu něco je? na mikro úrovni to tak možná je, ta věc platí z určitého úhlu, nebo globálně atd. že je to nula, klidně můžeme být jen "a" a tedy něco být, ale dohromady to musí být nula...

Jaksi intuitivně cítíme, že každá věc existuje díky touze po jejím uskutečnění - tedy existuje nedostatek té věci (absence) a ta věc a mezi je touha, ... objekt je iluze, pokud se jde do kvantové teorie zdá se, tedy touha je existující

Už neumím jít do hloubky, jenom přihrávám na závěrečné tahy na branku a o branku se musí snažit už někdo jiný...

Starší se liší od mladších jen tím, že jsou zkušenější, není to málo, ani mnoho. / Strach a lež spolu souvisí. / Démona si také musíme užít, musí si taky něco užít, proto někdy musíme i přidat, když nemůžeme třeba.../ Byl jsem asi hrozný buzerantský sluníčkář:). / Totiž ž po tom nepřirozeném pozlaceném touží, ne že jím moc je.../ Lež živíme svoji nepodmíněností, bere si ji, potřebuje ji, naše srdce, nepodmíněnost. A celý svět tuto nepodmíněnost pod sebou potřebuje. / Že se někdo narodí nevzhledný může být i jeho úmysl - klade důraz na princip a na proč, neb krása je o tom "jak", proto žena, když dbá na svou krásu, tak jde o autosexualitu s "jak". /

A víte, že jsem rád, že se vám nelíbí, jaký jsem...aspoň tím vynikne nepodmíněnost, kterou neprojevujete...

Jaksi je snaha mysl, prázdnotu, opuštěnou zaplnit egem, parazitem, duchem a pak je "klid", nepodmíněnost... je to hodně sexuální...střed psýché, libidózní vyplnit duchem, egem...to ego miluje, snad proto, že není přítomné a miluje být přítomné, v přítomnosti...

Nejlepší je to nechat v danou chvíli nebo potom přesně tak jak to je. A hlavně u sebe, tam je to těžší, tam to více bolí. Když tedy to necháme jak to je, celá ta věc, vlastně se z toho stane jakýsi obraz, pak ty lži se jaksi hýbou v něm.. (těžko říci, zda nepůsobíme egem:), není to, že bychom to chtěli udusit ale, prostě se to nechá jak to je, je zajímavé, že nepodmíněnost (naše) si hledá cestu k nepodmíněnosti v druhém člověku, umí být velmi pronikavá a přitom právě nedělá nic, vrstvy odpadají, je tam jekot z nepodmíněnosti, obecně potlačovaný jekot najednou, vrstvy se odlupují. Takto se dá dojít velmi hluboko, kde je vše jaksi spojené a přitom není apod., je to prostě nepodmíněnost, skoro nic tam není. ... Prostě nijak se na nic netlačí, o to jde... a tak tam zůstane maximální přirozenost pod tím.

Po smrti je jasné, že to nebolí, protože bolest to vynáší na vyšší energetickou podmíněnější hladinu. A tak se zdá, že existuje jakési podhoubí, nepodmíněná úroveň pod vším, báze...odkud se sem rodíme a kam chodíme po smrti... Samotné já je dosti podmíněné, ale neuvědomujeme si to, . Dá se z toho usoudit, že vše je jakoby lež, podmíněnost, je však zdá se rozdíl mezi lží neúmyslnou a lží - úmyslnou.

Argument je také v oblasti touhy, objekt, tvrzení, je něco a je to podpořeno něčím - argumenty, blud není podpořen ničím, je sám o sobě...

Opravdu pokud chceme se uklidnit a být ok, stačí nedělat vlastně vůbec nic, netlačit... potom to asi vyleze samo. Může to trvat ale hodně dlouho... nemyslet na nic atd. Těžké je to.

Potřeboval jsem nepodmíněnost, tedy i hmotu apod. Jako každý asi...

Po smrti zůstane touha po já našem, ale to já už tady bylo (jakoby), takže už to není upjatá touha...

To co je po smrti vůbec neřešit, vůbec.

Ženy mohou mít pocit, že Touha je spíše mužský princip, ale je i ženský, jen je povahově jiná...není jednosměrná...ale jaksi jako šum trochu... ženy mají také pocit, že sem nepatří na svět, jako muži, a to v tom, že světu vládne soupeření a síla a hlavně ten nahoře... my si neumíme představit, že by mohl být oboupohlavní, buď je to nebo to...resp když tedy není Duch, pak je to už jenom ženská... žena to že se nemá ráda vyjádří přehnanou sebeláskou a sebestředností, a "mohou za to jiní", stačí, že nejste na ženy a to je konec světa...

Na opačné pohlaví nejde použít jeho zbraň, neb tu ovládají dokonale...

Trochu podobně to je s veřejným míněním, egem. Můžeme se dostat do stavu, kdy nejsme v žádném rozporu s veřejným obecným míněním, jsme úplný průměr, tak jsme v pohodě, nic na nás neútočí, nikdo nám nemůže nic vyčítat, starci nehrozí holemi, za námi stojí neviditelná síla - mnoho lidí. Jaksi toto fluidum má začátek např. u každodenní rutiny, v dnešní době navíc u technologií a jejich používání, chození do práce apod, hypotéka, ... toto je však jakýsi povrch, postupně se to stává hlouběji nerozlišenější a nerozlišenější až je to jakýsi tmel dole, odpad a to je veřejné mínění, toto má správně vyplňovat střed naší mysli - flek. Je to jakoby odumřelá Anima, či spíše Anima, i s Animem. Jsou v něm rozemleti všichni a my se s tím ztotožňujeme a moc to nepřekáží individualitě. Pokud podepíš čestné prohlášení, že jsem toto, pak je vše ok, pak mohu hladit listy venku a ono to působí nepodmíněně, ale jindy se to může zase hněvat asi... vše to dorovná a vyladuje jakoby, když někde něco chybí - prudí to, když něco děláš blbě prudí to, nbo to naopak i chválí... Ono nemá to daleko k lásce, Bohu apod. ale ... Nechce, abys s tím souhlasil, toto je jinde již, neb když s tím budeš souhlasit, znamená to, že s tím nesouhlasil ..., ve stresovém prostředí když se na toto odkáže, nikdo nemá šanci proti vám něco mít, neb za vámi stojí mnoho lidí, jste v přesile:), pak má člověk klid na "duši", neb jej to i živí a je to polštář toto, a my to živíme také samozřejmě... Ono to sice možná ohrožuje individualitu, ale jaksi zjišťuji, že spíše ne, že je to jakési pozadí..., ovšem čas od času je snaha jej zničit, rozbít, ego...mohly z chorob všho druhu... jak mám nějaké divné (slabé?) já, tak mám toto silné, toto ego...gayové to tak hodně mívají, identita určena vnějškem, žití v bulváru, Animě,...odumřelé:) a toto veřejné mínění obdivuje bojovníky a hrdiny a je samo jaksi připosrané a hrdinové musí právě toto ego přemoci...trence pánské.. Vždy jsem v tom byl ukryt v tomto (odpadu), napjetí a stres se do toho jaksi vpije, či spíše jej znehybňuje a uklidňuje. ... Pro toto ego není nic horšího než vybočení z průměru, ale i ho lákají ti, co vybočují, pošetile jej to láká, neb pro ego je pošetilst vybočit z průměru, i ego má svá pokušení:) .. aby ale nedošlo k omylu - každý po vás chce něco jiného, abyste odpovídali jeho představám, jeho egu, ale pokud odpovídáte egu kolektivnímu, nemůže mít nikdo nic proti... ve mě je tak něco hrozně nestandardního a sebenenáviděníhodného - obluda Animus, že jsem se vždy musel schovávat za sukně... a celý život (asi) toužím nemít tam dole tuto hmotu, ego, do kterého jsem ponořen, být dole prázdný, jako muž, Duch atd... snad mi to dovolí ke stáru:)

18.11.2018

Ta nepodmínenost se jaksi hleda sebe sama kolem jakoby ... splyvaji ...

V nepodmínenosti je deleni na duse ego a dalsi kraviny spis nesmysl...

Ego rika - muzes byt vse jen ne ty, baze, normalni, uvolneny ...bez unavy utlumu sumu ... egem... to vysoce nenavidi jako nebezpeci a slabost...

Z ukrytu v odpadcich vse sleduji a panove sem chodi si obcas ulevit ...

Pak mi nic nevezmou kdyz budu dole to co jsem ego pohrda tim a chce neco zlateho... a...

Ego je ve srackach a chce nepodmínenost ale boji se ji a ostre a brutalne ji odmítne a chce neco jineho, zlateho - o teto lzi to je ... avsak bazi nelze moc sdilet je moc "citliva" a neprenositelna stejne jako ego paradoxne.

Srdce potrebuje pro svou cinnost tlukotu (i) bezpeci...

Nechat i text jak je a pak se uvidi co melo smysl nic z nej jen vztahy v realu mimo jaky vliv to melo na udalosti v zivote...

Kde je ego není Boha...

Stejne jsem tento odpad v hlave od mala mel... kdyz jsem dole nejde jit niz a to je jistota...

Chtejí zlato ... šed' na to, poznají se tak ze si vezmou zarive obleceni a kriklave veci na sebe...

Totiz oni ti co chtejí pozlacení uzkostne tak je toto co "jsem" laka to blato a opak neb pst je vzdy o blate a parazitech...

Jsem vzacny asi v tomto...

Vim je to maska , utlum...

Vzdy se zeptat - a co na to srdce?

Pockam si v odpadcich treba milion let az to nekomu dojde ze existuje odpad az si me nekdo vsimne... nikdo neni odpad - muzi jej chtejí a nejsou atd... lide maji v hlave zlato (neco uzasneho a vse tim nici, je za tim agrese skryta a potlacena a sadismus urcity) a ne listi...

Ego je velmi snadno manipulovatelne...je povrchni a veri masce a to pod nechce videt u muzu to je i - to je pst tam se nechodi...

Je to volba - sebeniceni ... nic nevycitat ...

no jo vlastně, ženská zbraň jsou i jedy, jedovaté šťávy, je to archetypální, zkušenost s jedovatými potravinami nechtěně třeba, jedy to jsou umělé barvy, viz muchomůrky, a obecně umělotina, je to Spolana, jed života, neidentifikuje se s tím žena, ale jaksi to je součástí ..., bere to jako život, jako ostrost v sobě, pozornost, jedovatost, stále něco míchá. ..., je to takové kostičkované, pestrobarevné, ale život to není, byť e to za něj vydává stoprocentně...

někdy otcové ze mě chtěli mít holčičku, vyšoupnout mě, jaksi soudit, ale to oni mají strach z pohlavnosti obecně a z ženství..., je tam Animus, E'', v tom..., ... nejsem žena, a nemohu být mužem moc...,

jed šťáva a E' a E'' spolu souvisí, ... a nitroglycerin třaspavý prskající, jako kuličky oleje nebo vody na plotně rozpálené..., tam je spolknutý... a to je extroverze, ale je pravda že žena se identifikuje doela s jedovatou šťávou kolem E' - muže... on je inertní..., ta jedovatá šťáva je mládí, mladost, kyselost... - rostliny jedovaté kousat je atd... zelená a barvy květů, je to archetyp - myslím, že každý ví o čem mluvím...

chtějí něco už ale celé je to zoufalé, jako když sračka říká že není sračka, je život - jed, elixír..., tak to chápe..., ženská touha po muži velmi souvisí s těmito jedy a jedovatostí..., chce ho i otrávit asi..., žena má dvě zbraně - jedy a choroby..., ... žena je to, co sama uvaří, jaksi se do toho otiskne...

asi tu máme získat imunitu i...

archetypy je určitá tautologie, jsme na ně připraveni a když se s tím setkáme, je to ono... vyvíjí se spolu s námi, podobně jako parazité, ale archetypy jsou E', neměnné víceméně...

takže ta slavná alchymie, to je půlka světa...

hlavně ať mě místo ní píchá on ... mužský svět je svět bez relativity, tedy pošetilsti - myšleno s nadsázkou. ... démon je schizma relativity, ale nerozpadne se, to proto, že to je vše, ty polarity a že tam k tomu vystává něco absolutního (E'' apod.)...

takže pro všechny, aby bylo jasno jak to mám - jsem pasivní v posteli (spíše je to pro mě abych něco v mysli měl kdo jsem pro mysl druhých co si myslí o mě...), (hodit to jako masku, líbeznost, ať si druzí užijí, je to hrozně automatické, jaksi zbavovat se měkkosti hmoty v sobě dávat ji ven..., a zároveň se zbavit muže - závazku sebe nesplnitelného jakoby, toho E' tvrdosti), ale uvnitř je to naopak, a je to i naopak, uvnitř je potlač dívka a potlačovaný kluk a na povrchu je kluk já..., je důležité vědět (pro druhé), jak to mám...)

tím že jsem pasivní ze mě padá tíha viny určité, žena přesouvá vinu na muže (E' - ubližování, proto mj. může o děti pečovat) a muž naopak vinu na ženu - je nejistá a pasivní apod... ne je božská, nahoře - relativita, láska, štěstí atd... ty paradoxy.. a pohádky..

identifikuji se s oběma rolemi a to i střídavě současně - jsem nic pasivní, a moje vědomější já (to neznamená povrchnější automaticky) je aktivní muž... a navíc jsem orientován jak na měkko odum A tak mužné muže... celé je to ego:) asi...

také samozřejmě se i lépe odmítá, když vím kdo jsem a co chci...myslím to "jsem pasivní...", všichni to berou, nikdo s tím enche mít nic společného vlastně:), je to božské nebo démonické... vznešené i naopak chtějí to zničit...

vše je to o závidi, závidím ženám muže, ale jaksi můj střed je mužské já - on, proto i ty vnucující se scény prarodičů spolu apod... a nenávist žen apod., nenávist je myslím rovná se závist..., žena se asi musí promilovat když to řeknu slušně z představ s rodinnými příslušníky, neb to je bezpečné a intimní... k něčemu normálnímu...

lidé čekají že pasivní gay je křiklavý, ale může to být jen uvnitř... jinak šedá myš a génus. od mala se stylizují do role genirálního brýlatého dítěte bystrého a úchylného trochu v plášti se slabým hláskem, silně ostrý, animusoidní, malý proti dospělým a jaksi nad nimi - Bůh, ale už mi to dost mizí snad.... ze stylizace se stala deziluze... a zklamání jakoby a prostě deziluze... ženské úzkosti potřebují hodně nepodmíněnosti - sebe sama, být pasivní vlastně ... / démon (i) touží po lásce, rozumu, bere je tak, že se vzájemně s démonem vylučují.../ Láska, Rozum, Ego (sobectví, parazitismus) jsou trojice, ze které je svět umíchan, realita... nejvyšší je pak touto realitou a jednota těchto tří věcí je jeho pravější podoba než tento svět... a to Nick tomu no.../ umět si užít milování s mužem je lakmusový papírek intergrace anima, aby to nebylo že si to užívám se sebou vlastně - vnucuji tam někkost, nebo naopak to nebylo rychlé a zběsilé apod... a nejlépe není li to vůbec:)

takže je to jako rána, ty běžné věci během dne, jde o to tu ránu vnímat, říci ne, které bylo potlačeno, a nechat být, třeba i vědomě s tím nedělat nic a ono to vře a tlumí se, neb vše směřuje přirozeně k nižší energii, pokud se to neživí, .. do rány ale rádi lezou paraziti:), a pak jsou chronické rány, třeba genitálie jsou tohoto typu, a samozřejmě celkové otravy a choroby chronické... tam je to stejné - ale nejde to jaksi moc vyléčit , ego je také jakási náhražka nepodmíněnosti..., když se na to neúsobí, tak to jaksi nedojde až úplně do báze, ale je tam nějak přimícháno ego, ale moc to nevádí tolik...je to normální.

nikdo mi nerozumí to zná asi každý, všichni jsou blbí a nechápaví...nejraději bych se od všech lidí oddělil (vyřešení, ukočení, dokonavost), neb je tam sladká vazba, potlačená agrese, pupeční šňůra či spíše šum božská skrze nšž jsme spojeni, oddělit, přetnout kořeny a být tak uvolněn od napjetí a světa ... - právě pošetilá mysl dělá tyto zbrklé kroky, necítí t co je pod tím třeba někde v hloubě...není tam nic asi... totiž není to jako s těmi kořeny - poutají nás s lidmi, ale vlastně nevedou nikam, do hlíny? nejsou ta upjatá pouta sama o sobě iluze? kořeny si tvoříš sám... a nevedou nikam ... komunikace s druhými je na jiné úrovni snad se dá říci nepřímé dokonce, neb přímo komunikujeme jen se sebou možná....

nemusíme jít do báze po práci třeba a máme oporu v někom, a to nám stačí, ale po čase myslím zjistíme, že jsme se stali povrchem čistým , egem, báze je pryč a opora je jako E', je to víra, srdce udrží, podrží jak je, je mu oporou, evokuje ho a srdce to není není tam komunikace srdce a E'...na tom to je postavené i...

myslím že jsme vystřízlivěli z modu někomu se klanět, ať už Bohu nebo čloběku nějakého atd., je to rozvolněno ... tato neuróza úzkost tu jakoby už není a každý si hraje na Boha, plus i mínus...

Bůh už je bez soupeře... Jediné proti čemu bojujeme je ego, ale není to asi úplně tak, že ego bojuje proti egu čímž ego vzniká mj., viz mladý člověk idealista bojující proti něčemu, nejde říci, že je to má zlé úmysly čistě..., člověka démon láká, protože tahá za oba konce - za obě strany, polarity, až Bůh chápe, že taková věc je k ničemu a je to samomluva a umí dát někomu svobodnou vůli (to neznamena, že neví o všem ... pro něj to je přirozené...), bojovat proti egu a být i egem je typický život, normální život jaký žijeme, ..., nejvyšší již pojem moc vlastně nezná, je to tím, že on je mocí, démon po něm touží, po moci..., a bůh je ta touha démona po něm samém..., démon žije protože žije, ale není to myšleno nepodmíněně..., nejvyšší je veškerá vůle, motivace, a vůči čemu se ta motivace vztahuje ... jaksi asi k sobě a ničemu... v lásce se také ego projevuje v podobě sobectví, které je v lásce v podobě přirozené sebelásky, ale láska není o sobectví právě...

Bohu jakoby nejde ublížit, tomu měkký vztah - šum atd... asi je to i princip hejna - rozestoupí se a nejde mu nic udělat ... možná že to je i důvod, proč existuje vždy více jedinců stejného druhu, elektrony i atd...

Moje pipinka je průsvitný drahokam tak to od mala vlastně vnímám, a zakrývá ji placka šedivá - ego, muž, já, tato placka tam být musí, bez ní jsem bez kůže bez povrchu jakéhokoli, všeho odhalené citlivě extrémně třaskavina a ani to nejde - nedává to fyzikální smysl... jako rána do níž se sype sůl ... je ve mě hrozně silný Animus, nezralý, chce píchat s muži, není to ale muž, ale takové něco ženamůž, útlé, chlupaté, šťávy z rostlin, výtažky...živé a jedovaté jakoby...lektvar

Žena málokdy má mód snědla jsem něco zkaženého - vždy její obličej značí uvařila jsem (ti, vám) něco jedovatého...

Nemám na ženy žádnou páku, nemohu jim ublížit, tak jak by to bylo normální - psychicky, musím to dělat nepřímo, neb přímo to nejde... (sobě? a Animě ublížit)... ale celé to být pasivní je stresové a rychlé, ale náruživé... jinak se vše zacelí a jsem co jsem ... samozřejmě toužím i mít mužské genitálie, což se zdá irelevantní, ale je to tak...

Ta vazba nechťená s lidmi - je to "měkký vztah", uvnitř je E', tvrdost černá, mrtvá vlastně, ale ne měkká, potrat vlastně (po tom i ženy touží destrukce atd. a toto pak mají, až když to přijde doopravdy, tak je to o něčem jiném.), je to mrtvý střed, kterému je vyhýbáno, problém neřešený, necitlivost uvnitř, ... dotknout se ho, ucítit, pak je to více ok... a autonomie je potřeba vlastní ...Ta žena já je tam jen relativně, nikdy sama o sobě, právě tam je snaha její pohlit to ego tu placku co ji zakrývá a stát se tak tlustou dominantní "věstkyní" a ježibabou...cp hrozí chorobami a bradavicemi... Kdybych měl ukázat co tam ve mě je, všichni by se polekali ... ego už od mala, směs hnusná muž i žena ... šedivá apod...má hlas transky - umělý drásavý zastřený hlas, a jako když teče krev v análu ...

samozřejmě být pasivní je jistota, ale je to i vina z toho že nejsi nic, ani to ani to, nemáš čest, jsi pšt, nemáš autonomii, neděláš nic... Heslo kdo nejí ať nepracuje nejčastěji říkají právě takto postižení pasivní jedinci...

V pohádce Nesmrtelná teta to je vidět ta harmonie - Štěstí (Láska), Rozum (Nic), Závist (Ego), až tak to dává nulu dohromady, neb někde je přidáno a někde ubráno, závist tak touží po tom, co jí bylo "odebráno", má to nepřímo, atd..., směry jsou vyrovnané, plnost se šíří do závisti a závist touží po plnosti... závist je muž i žena vše dohromady a má mnoho podob...protože kdyby to bylo tak, že je jen směr od závisti k těm dvěma, pak to není ok úplně o nule, ten podnět ale vychází z nedostatku - ze závisti. obecně tu je snaha to vyrovnávat - komu dává láska lásku? sobě a egu ... ale neví to ani... láska umí z ega udělat lásku a ego z lásky ego, zastínit se ... Závist chce aby láska byla schována a pošetilizována... chrání ji snad před Nic v okolí...Ještě se dá říci, že kolem těch tří je Nic, což jsou vlastně všichni tři dohromady.... Někdy to dorovnáni na nulu nemusí na první pohled dávat rozum...

Animus tam nachází sebe...v muži...souvisí to

Muž třeba schválně provokuje ženu, aby mu řekla něco intimního osbního, ona tomu nemůže říci ne a je povolená a mluví a to je i její maska, neb pod tím je E' uvnitř, zárodek neživý apíše..., zpracované to nemá ani on, ale dělá že ano, je inertní... zdi povíme všechno, i co nechceme...

Takže už inteligenci nepotřebuji...jsem pasivní kluk což je neproniknutelné a nakažlivé, mám rád primitivy a jsem i takový...je to tak jednoduché...

Boj polarit je pšt, neb nejde porazit polaritu díky relativitě, jen ji nemít ve vědomí.

20.11.2018

Archetypy spíše vyvstávají z toho, co nebylo uskutečněno, než z toho, co se stalo. Např. archetyp ublížení apod...

Homosexualita je typicky identita určená vnějškem, byť jde už o vlastní identitu atd..., bez živení z vnějšku tato identita mizí, jakákoli identita.

Ženy se uklidňují sami sebou mj. V ženském kolektivu je vnitřní měkkost nepřímá (žena), v mužském tvrdost, a je na ně odkazováno. / Dokud muž ženu neodmítne (nech mě), neví, žena, že muž existuje - je její nevědomou součástí, velmi brutálně, bez autonomie. Jak to trhá srdce, má li mít vlastní autonomii, je to nebezpečné pro ženu. Střetává se zde láska (nech ho být) s vazalstvím. Představy jsou o egu, tam se málo kdy stane, že nás někdo odmítne.

V tom, na co jsme zaměřeni apod. je archetyp a pojistka, že když se poroucháme, toto nám řekne, jak se uzdravit, např. Anima a Animus, ale i Ego atd... Jedna polarita stačí - může se podle ní udělat druhá polarita nebo tatáž. U tripolárního světa ...

Vztah malých dětí k vlastní smrti je jaksi jiný než u dospělých - méně to řeší...

Zena zije tím že nekde je a nechape že nekde být nemusí - preci nejaky vztah to ke me mit musi! si rika. Lide si reknou - pasivni gay, ten bude s holkama atd. - vidi to povrchně a myslí si že jsem povrchní - ano je to maska vlastně,... že to tak není je pro ne sok a konfrontace s necim cemuz nechteji rozumet ... podobne jako videt Boha (coz je znicujici pro pozemstana a

mizi to ma lu to byt zde ci maji li si o tom lide povidat) a ne jeho obraz ... Animus zen uz to nechape, je zdrcen, a zacne me jako muz svadet a byt milejsi, ale me to nezajima... Lide vidi problem v tom ze jsem muz a nejsem na zeny ale to je mimo mam to uplne obracene i ... oproti gayum jsem vice zena v nitru ale i vice muz ... nekdo si rekne ma v tom maglajz - jo ale jen do doby kdy se to zacne resit... agrese se zazdi do te zdi ... pak si ale dotycna stezuje ze jsou na ni muzi hrubi - tato zena ja ma muze jen jako kamen na kraji sveho ja ...

Jednou jsem prestal potlacovat pri onanii co potlacuji - (jsem) je babizna co rejdi na tvrдем peru a muz je jen vec proste - zmena cloveka na vec a sluzebnika atd ... je to strasna hruza a lhostejnost a nemusim konecne nic citit porad atd a je to stred me mysli coz je na tom nejhorsii ... tim se to trochu leci ale je to nakazlive a musi se to potlacovat... ... paradoxne i tomu muzi se ulevilo neb toto je pravda a pravda je prave az pod tim nekde (opravdovost cislo dva) neb toto je chaos nenavisti - opravdovost cislo jedna - nekdo mi ublizil .. uz veskera necitlivost a vina je mimo mne jako tvrda zed - muz a nemusim uz resit nic (tu necitlivost, e' v sobe) ... Tento archetyp toho nejhorsiiho co v zene je gay asi neumi zpracovat a zije jim neb to je v matce ...

Muze pritahuje Duch sidlici v prazdnu diry - zenskeho prirodzeni... neb Duch je o prazdnu...

Archetypy a nevedomi jaksi sidli ci zasahuje do neuskutecnenych realit bych rekl - vedomi podobne jako vlna je rozprostreno ve vice svetech uz jen proto ze je Nic cekajici na podnety... a snad nejake i sami v nem vznikaji ... ono jinak asi anu byt nemuze, protoze vedomi je dosti zavisle na neprimosti stejne jako citeni ... a vedomi je vysledek prirodzene selekce kdy zbytek je prave neprimy...

Nejvyssi je Touha (ale ne v nasem smyslu jak jsem psal - bez potvrzeni atd...) a je pozitivni i kdyz stojí i za negativnimi ciny ... energie je vzdy pozitivni ... v lasce se neunavuje a nevycerpava ae ... v hloubi je laska vzdy...

Vedomi je zda se nelokalni jev - probiha paralelne asi, jakoby porusuje STR ale neporusuje neb to neni pozorovatelne asi... provazanost a pozoruje se az vysledek (dekoherence...) ... mozna se do toho zapojuji paralelni alternativni reality, mozna jde o nelokalni vyskyt polarit - zde A tedy tam musi byt minus A ... Vedomi je Nic je takovy certik v byti .. muze byt kdekoli...

Uz nechodim po praci na PC a je to skvele.

Hodit lvum se musi neco - mit identitu nejakou neb nesnesou abys nekym nebyl proto Buh neni nikym ... touha po ja neskutecna, po nahrazce ... povoleni a touha po necem absolutnim...

Vychazi to ze me ta maska je to kus ve me dany ven je toho tam hodne a chrani to to vzacnejsi muzske ... a je tam vse - v pasivite, zena i muz ke kteremu se to upina...

A je v tom to typicke - hele jak trpim - je to obrana. Vzali mi me apod. Trpeni je prekrouceni nic v nicem, hvizd, obraceni desky, transformace samotna temna... a jakoby to je i e' ke kteremu je upinano...

Je v tom odum A a je v tom i přiroda a Duch ... a méně se bojím pak i... byt jsem dost strachu hodne ztratil ... otuzil se

Nejsem zzenstily v typickem smyslu jsem spise nenapadny asi ... proto jsou zmateni druzi...

Hlavne extrovertum to hodim neb ty jsou na zeny orientovani a maji pred zenstvim pasivitou respekt a introverti to prokouknou ale ti me neobtezuji...

Vznika tam silna vazba na tu zed neb ta zed je E' a E je vazbovitost vztah...

Touzi to po cemkoli, jakekoli identite ci intimnim ja - hodim tam tu masku tedy E' a je klid, ale nejvice to touzi po normalnim stavu bez nutnosti identifikace - proto chce abys mel identitu - to nejcenejsi tedy spontanni normalnost a volnost a neztuhlost si to bere neprimy...

Buh je energie - pozitivitu a negativitu ci konstruktivitu a destruktivitu a entropicnost tomu davame az my - samotna energie je mimo tyto jevy a je pozitivni v jinem smyslu ...

A po teto masce citim ze ke stari se bude vice projevovat muzstvi a nejak i zenstvi...a bude to i mimo to... ke staru pochopim ze to delam kvuli druhym a nejsem co jsem ...

Vedomi je o vnímání více věcí najednou čím více jich je tím je vedomi prázdnější...

Zena říká já nejsem egoista naopak žádné já nemám a tak mohu být egoista... démon záhy treskavý je ego v širším smyslu - obsahuje i něco část duchovní atd... ego je prostě spatlanina určita.

V té masce jde o to překvapit druhé (jejich éga, ego léka druhé a lékáním se z něj na chvíli dotýcný polekány vymání...).

Pst třeba muž je posednut Animou to vede až na převrácení, kdy už má i ženskou orientaci na chlupaté certainty...

Byl to klidný večer po práci atd což je i dobré znamení...

Kdo neuměl nebyť jako by nebyl podobně kdo nedal nemá...kdo nedává nemá i kdo nedává má také platí ...

Nejlepší je když posedlost podlehne normalitě a vidí ji jako vzácnou a nenormální a hýčka ji i jakoby a být jí je pro ni posedlost ... hele pst co kdyby jsi byla pst tedy normalní? Dva zápory dávají plus.... posedlá posedlost dá normalitu - anihiluje sama se sebou ... jako supersymetrické částice...

Ženské schizma je o ublížení obecně nikdo mi nesmí ublížit a vyžaduje to ale žije tím... potřebuje to...

Ženský jed je hrozně pronikavý a pronásleduje muže až úplně na dno...nedá jim ani gram autonomie...nebo zase kuje nějaké pikle ... totiž posedlost že mi někdo ubližuje snadno přejde v ubližování druhým i nechtěně a necitlivě a je to i maska aby nám nebylo ubližováno...

Nejlepší je pohled stíplavých stáren - tak ty jsi pasivní jo? nemohou udělat nic nebo usilují o to aby vše byla žena - mekkost a bezpečí...aniž by to i vedely...

Nechte to být stejně se to jednou samo ze sebe zblázní ..

Totiz všichni ti bzucáci touží po ženě a když jí jste jsou na větvi z toho. Muži nemají s mekkostí muže problém, ženy jejich Anima to rozhodí vždycky ... tedy v mém případě a této době...

Každý přináší jinou atmosféru do kolektivu...viz metro.

Celý život jsem konfrontován s tím že jsem ta věc v tom výjevu síkány ... pasivita sebou nese jiný druh ponížení... Já vím paní, jsem věc. Muži toto nevnímají tolik ... asi i proto že jsou "nahore".

S tím nic neuděláš paní pane protože to je dáno fyzicky na to je psyché krátká...

A pak se mi líbí pánská pozadí jako muži...

Když chce žena zdroje tak hledá sebe - žena se neidentifikuje se zdroji pokud ano je to křec ... je to přirozené automatické... podobně muž se nemusí identifikovat s...

Delám si srandu ze sebe... teplouse...

Vidím do lidí...od mála vím co je trápí.

Snad z módy vestkyne co všechno "ví" vyražují...

Muže přitahuje (je a jejich Animu) pokud žena ze sebe dělá kluka - "kocku".

Myslím že tím že potvrdíme SUSY a budeme si představovat svět kde by naopak převládly superpartneři že tím dojdou svého zádostiucení ti superpartneři... ve vyšší úrovni se neodlišuje fyzické a psychické... proto jsou superpartneři tímto vyrovnání být vesmír netvori resp život v něm a hvězdy atd...

anihilace wimpů je jako anihilace eg - ve veřejném prostoru éga mizí v podhoubí a něco se tvoří...nebo éga dominují a moc se netvori...

jsem něco čemu nikdo nerozumí což je dobře...

je tak sám...

Najednou je svět pro mě normální a jsem normální a nevybocuji a jsem sedě nic i když jsem pasivní... sedlina cí v sedline dole... a dobře to křeje muze ve mě ... a vždy vás nachytám ... tam už nemá žena jak působit a nicit muze ...

Přitom nejsem moc nabízivý typ...

Ta převrácenost je dost bezná a jde o kamufláž (snad to má analogii i v kvantovém světě) - příklad: žena vyjadřuje stále že něco má a přitom tam nemá nic - to je realita... u muze to je naopak.

Svět se stává 2D jako nepovedený film, role, nemožnost se hnout, mechanická ... moc koukáme do monitoru... nic tam není. A vede to k podráždění...

Sice mě píchá v představe stará pani (pani s perem) ale líbí se mi muži...

Vše tvrdě a neživě dokazuji uvolnit sedlinou... a jdu na to celé rychle at už to mám za sebou muži to tak chtějí ... právě se musí zpomalit a cítit...

A je to čistě moje věc tam už nikdo nemůže a rodiče sem už nemohou ... tam kde ubližují paně... ale není to autonomie jen ...

Byl jsem hrozný vul ...

Už se mi to vyjasňuje - jsem pasivní a odum A a - s tím se nemusím ani identifikovat to je automatické i když to odum A toli ne on mě souloží a s ním se identifikuji neb jsem muž a je to zde a tam... taký gay nemá žádné vzory kolem sebe jak žít

Zpomalit zarvat odmítnout vydechnout... pátek celý týden ... už nebude trápení teď...

Ono to fakt bolí a zasloužím si to i... zneužitý křehký namyšlený teplý brejlatý intelektuál... ale i to není pravda.

...Zde příběh končí a začíná... odpojit se od všech sítí pavucin...

Parta mužů gayů i to nebo přátelství mužské normální ...atd atd

Zase jsem vyhodil nepotřebnosti a ujasnil si budoucnost - v září mi končí smlouva půjdu do nájmu ... budeme dva ... a pak starí ... a to byl ten život.

Každý to má nějak.

V životě jak to nyní chápeme nemusíme stihnout vše a zažít vše, každý život je jen špička ledovce s mohutnou základnou (našeho) sírsího života, ale k čemu to všichni žijeme beze smyslu ... v utrpení neb právě utrpení se vyhybáme - citění, nemám na mysli masochismus...

stejně jako se můžeme rozpustit v lásce tak obdobně nás muze pohltit ego a rozpustit se v něm - je to vrcholně nechutné a každý asi raději uteče a uvedomí kdo je a že miluje a setřít nás je, jde o věcnou fibrilaci a je tam strach a spina a prázdno ... oddělit se být sami sebou je ok, ale jsme spolek...

Mý a ego žije v sedě zone kde chybí smysl - není tam střed kde je nějaké utrpení kterému se vyhybáme a není tam okraj či vnějšek kde je vše vidět z nadhledu...

Smysl byti

Byti je hodně nadnesené nadsazené pokud má strach ze svého zániku. Proto upjatá touha a vzhlížení k něčemu... je to nadnesené lzivé...

Smyslem je hodně že to je, samoudržování. A kdyby mi někdo řekl - vše je nepodmíněné nemusí tu být...

Smysl hledáme i v něčem absolutním ... buď svět jako celek je absolutně (E') nebo ...

A kdyby svet smysl daval? Bude to ono? Mit vse jiz poznano a znat smysl?

Byti asi nema strop ale jaksi celek a hloubku ... jit vys znamena byt vice celkem ... ale ne ve smyslu koule, ale polarit...

Musime se smirit s tim ze smysl bude vzdy unikat neb byt ci mit smysl a co potom?

Kdyz to rozdelim na muzske a zenske - zenske by reklo - vztah s tim Smyslem je smyslem a muzske by reklo - poznat ten Smysl a byt jim je smyslem...

A a E jsou kvantitativni polarity (hmota atd) tedy jen pul sveta asi...

Vesmir take nema ani strop ani stred ani dno ... nejspise... jako povrch koule podobne.

Smysl je posilit (sveho) Ducha (indiani Pjer L.S.) - to je asi nejtrefnejsi ... je v tom laska poznani moralnost ... k te vznesene dvojici lasce a poznani bych pridal i prizemnejsi vsednejsi telesnejsi prostsi prvek i...

Nepritel poznani je jas...

Jdeme za smyslem a pak zjistime ze je za nami ... to je myslim pro byti hlavne lidske, typicke.

Aspon ze to vim jak pokracovat dal v zivote, nemusí se to naplnit hlavne ze to vis...

mezi muze jaksi zapadam a je to normalni jako bych ani nebyl jinej...

To pasivita neumim p tom mluvit je to prave jen moje vec ... ublizeni mi i vlastne ...

Buh nemusí mit potvrzeni sve myslenky ze to tak je a ego se to snazi napodobit - ja to proste vim:)

Smysl nemuze byt neco co lze racionalne pochopit musi to byt stale vsude ... mozna ruzne urovne vedomi jej chapou jinak - odkryva se vice...

Ego je setrvacnost nebo gravitace - na kruhu smerovani do stredu gravitacne a neschopnost se hnout nebo naopak odstredivost ven...

Chaos souvisi s Duchem v tom ze nema stred. Mozna ze bozske vedomi je ciste Nic a je prutocne ... ale to je blbost dost.

Hybnost je specificky pripad momentu hybnosti a spolecne s energii jen specificky pripad spinu, existuje pouze spin a ne energie hybnost cas a prostor... setrvacnost je o zachovani hybnosti, gravitaci by melo jit popsát ciste jen pomoci zakona zachovani ctyrhybnosti ci spinu napr sireni gravitacnich vln jen jako dusledek plynuti casu a zachovani spinu...

a samotne plynuti casu je dusledek zachovani energie, spinu ... gravitace jsou gravitacni vlny... ... spin pry souvisi s rotaci v casoprostoru neboli Lorentzovou transformaci neboli zmenou rychlosti vuci niz se zachovava...

Ona ma v sobe strep a jed tedy pronikavy a neumí netrhane nekotkave vnimat v sobe muzske prirodzeni...proto i koktam asi...

Od mala je mi vnejskem i vnitřkem vycitano ze nejsem darebak ... s nimi totiz spim... .jsem namysleny a mimo ani to nevím jak to tak byva a darebak to ma stejne ale..... on si myslí ze je zdravý a ma pravo me nepovedeneho (ego obludku vykal místo muze nebo zeny ani jedno) zabit.... do tohoto vyjevu a pasivity nikdo za mnou nepujde nebude dolezat prestanou.... takto jako pasivni si umim sebe vic v klidu vazit nenucene i a jsem uzitecny delam nekomu dobre... jsem andel a on demon, asi se pritahujeme ... pri svadeni jsem v muzske roli ci neutralni a mam li prnetrovat cele to zmizi jako duch ma li byt zde...

Anima ma kolem sebe vyber muzi...

Toto co pisu je samozrejme nezrale no a podlehnuti okoli ..ale

Byla mu vzata prava nic neumí spolkl hovno a je v nem utrpeni ale neciti moc a je precitliveli ... matka je k nemu priknta a cele je to k placi jen co se to narodilo ... neni to k nicemu ... nikdo se neslituje neb to je bozske - oboupohlavni ale vykal spis neprozite veci uvnitr ... jako film watercolors tim se musi projit.

Jsi nahore nebo dole? Ja jsem oboji! Tak budeš dole.:). Pst je lechtivý hád v nás ... blud - tehdy to bylo skutečné. Když se dostavuje pst buď toho nechat nebo fyzicky na to ... to podrží od matoh, od podlehnutí chorobě pst. ...Znam ale dobře to být mužem mít kolem odum A a chtít klid ...

Ja tady udržuji zahonek pelargonii (nic jiného není a úzkost-muže vlastním) a on mi to poslapal - pokud si někdo myslí že se identifikuji s pestitelkou úzkostně a on fuj pryč tak tak to moc není... nemám to rozvinuté do identifikace ... do lpení... extroverti by stále něco jebali a tento svět je nepřítelny z toho že není co jebat neb tu chybi introverze kterou vytesnili ... proto když se mě snaží jebat a zjistí že jsem vážně introvert apod jsou zmateni a už to neucinkuje... jak to jsem oboji (vztahovost a závislost) tak to oddelení (muže to být předsudkovité, o Anime, - jsi to nebo to, podpořeno hrozbou, není to přirozené oddelení, je to pad andela) je o egu... ale přebiji-li jedno ego druhé na chvíli tam je něco jiného... pak mě i respektují druzi když jsem pasi...

Už nikdy nepracovat ... kamen opadne a ty věci kolem jen příroda, výlety... ale nějak se tam dopravit musíš...

Polarity se hodnotí neb mají znaménka, energie samotná nehodnotí Mezi polaritami a zdrojem je určitý vztah, např člověka a Boha, paru částice anticastice a světla.

Nelpet na věcech co jsou pomíjivé, tedy i ja (ale mít se rád) nedávat jim, nevnučovat věčnost resp nepomíjivost. Vule je věčná - nedávat tomu vůli či úsilí. Smysl mají nepomíjivé a i pomíjivé prvky. Na pomíjivosti a pomíjivostech se učíme a svět sám učí.

Okouzlující to asi být musí to NDE, k čemu by to pak bylo? Potřebuje to naši obyčejnost. Az spojení těchto ...

Srdce má protejšek či obraz apod. daleko odtud u Boha, nepodmíněnosti prostoupit srdce...

Ale to není tak že bych byl brejlatý pasivní intelektuál co se neodvazuje to je nalepka (ega které musí vidět ego a nic jiného nezná jako zúřivý pes - zná jen rozurené psy) ...

Ukolem ženství je vytvořit srdce (božství) zde dole na Zemi. ... Kdyby žena byla Bohem nebylo by tam místo pro různorodost a druhé neb to obsadí celé rozvalí se podobně jako ego neb to bylo dole proto to musí dokompenzovat vyšší mocí...

Rozříznout ten necitlivý puchýr, ego, demona - vzpouzí se tomu. Kdo mě rozřízne aby to ze mě odeslo... přetrhá tam vazby. Žena je o vyšší propojenosti pomocí vláken a snaží se o to, muž naopak o oddelení hemisfer a tedy zesedívání jakési ... rohovina. Az spojení obou světů vede na zpruhlednění ... samotné polarity pruhledně nejsou.

Nedělám ženské věci a nelpím moc na tom ale jsem pasivní...

U ženy je sebestřednost sladká k sobě maskou, vše dělá kvůli mě, vnika, sladkostí co obaluje mrtvolku chybi horkost....zarlím asi že mají muže ale jsem muž proto tolik nezarlím he to spodní...

Takže to zpretrhávám...

I zapomínat se bránit, říkat ne - říkat ne je o zapomenout se bránit vlastně...

Davovka - dav, většina, tam se každý schová a bojujeme proti zrude statečně ... v tom je boj Animy proti obludě, množství nás tu hrůzu přebije ... to každý zná, tento fanatismus... schovat se v davu.

Žena je ta jistota pod ...nepodmíněnost v nitru věčná ..dnesní ženy toto vidí už z výšky a snadno se to vidí jako Duchu tu nepodmíněnost ... je tam obe zda se...

Kalhoty muže a souloží mě...

V mládí nevíme co jsme a identifikujeme se...

Potkal jsem pana jako ja - starší tedy, osamělý homosexuál ale jaksi šťastný ... asi pasivnější ale i aktivní ... a jaksi smířeny spokojeny atd ...

Asi si tam chci udělat díru proto stále musím něco propíchnout ... nechám to na odbornících - muzích.:)

V prostředí kde chybí normalnost láska nenapjetí se určitě lidé začnou nabízet a neumí říci ne nebo tam chybí předpoklad (ano) a nebo touží po lásce a tím to celé zhoršují ale a žijí..

Pak už dá žena cí Animus v ní mi pokoj, a nebojím se jí, když jsem pasivní, mohu je vydírat asi ... ale ego nikdy nedosáhne svého, vždy je to jinak než si představuje, proto tyto ženy to dělá gayové atd.

I démon harmonizuje nebo vám ukáže druhou polaritu.

Nikdy to není tak jak si to představujeme, asi i proto, protože si to právě představujeme jenom.

Dokud nebudeš, co nejsi, nedá ti ego a veřejné mínění pokoj. Dokud nebudeš to, co tě přitahuje např., či nebudeš s tím pošetile spjat.

Buď rád, že mám úzkost, nebo cítíš.

Chtěli po mě vždy, abych byl špatný, tedy kluk.

Typicky pošetilstvo je o zvrácení - ona je zde (ve mě) a tedy jsem automaticky tam, povolí se to a překlopí, stačí to, co vyzařuje, stačilo, aby předtím řekla ne něčemu, schytám to pak já, ... překroucené je to hrozně... Ženy přitahují problémy a hážou je na ostatní. Muži to ale dělají asi taky...

Pomíjí se nikdy samo o sobě nestane nepomíjivým, věčným, např. elektron se nemůže stát věčným jako světlo (samozřejmě, že i světlo ...), až spojení s antihmotou. Máme tendenci pomíjivému přiřazovat věčné - věčné věci, ale ony věčné nejsou. Proč vlastně toužit po věčném? Ano, má to asi smysl, ale pokud se to přežene... Je jasné, že v této podobě, co jsme, jsme pomíjiví... a věčná složka je věčnost je v neopakovatelnosti také...

Kolik nepodmíněnosti jsi za život pocítil? Kolik nepodmíněnosti vyzařuje daná bytost?

Ego vzniká z neprojeveného ne, a to vůči egu, a toto neprojevené ne již nejde mu pak říci ne a stává se samo egem. Problém tam stále přetrvává.

O víkendů či v pátek, uvědomuji si NE vůči vlastně úplně všemu kolem. Také ne té pasivitě, také je mi to vnucené, proto jsem dospěl k tomu, že nejlepší je žádný anální sex ani tak ani tak, nemusí to být skálopevné, vím, jak bych to měl, kdybych to provozoval, ale vede to na zmatek ve mě - totiž jsem založen na potlačení právě té ženy ve mě... nejlépe ať do mě nikdo nic a já nikam ... to vede na zachování duchovnosti... také ne partnerovi - kdybych někoho měl, také bych utekl občas sám takto a je to potřeba, také ne tomuto textu, ne lžím kolem, ne nesmyslům atd..., pak jen samota, příroda, ticho.

Zjistil jsem, že všechny věci, co člověk vyrobí, jsou ego, a křičí, že jsou úžasnější, než příroda, že jsou dokonalejší, je to lež - toto je typický znak démona, jeho výtvar je nedokonalý ale všichni musíme říkat, že je úžasný, souhlasit s tím, nemá argument pro to, proto používá skrytou sílu, zlobu... všechny výrobky a procesy kolem, všechno je to nadsazené, musíme říkat, že je to úžasné, toto je úžasné! - les, nikdy nedokážeme utvořit něco tak úžasného jako třeba list stromu. Proto jsme tak zpečení s tím, proto jsme úplně mimo sebe. Musíme říkat, že je to úžasné a je to vysilující. Je to ve všech oblastech, ty ženo nikdy nebudeš jako muž, prostě to tak je, táhneš lež ze sebe, ... tím se jí uleví, přestane se snažit a celé se to stane přirozenější, bude sama sebou a ejhle, nepotřebuje být něco víc, je to vyrovnané. Na stejném principu je i myslím NDE a část posmrtného světa - říkat, že je to úžasné, přitom tam umíráme... / To NE je jaksi uvnitř, odmítnutí toho ... je to také cvičení... jaksi potom jsem méně manipulovatelný ... i příroda ale je jakoby musíš s tím souhlasit, pod tím je jakýsi duchovní blyštivý svět, ke kterému asi jakoby směřujeme stejně... a celé je to nějaká manipulace:)

Proč běží čas hezky navazující, a ne chaoticky, události jdou ti jedna nyní a navazuje další, co má být za milion let ... je to dáno asi právě tím, že "rychlost" mezi událostmi je c. Ovšem pojem rychlost je tu právě problém ...

Lovec má rád stáda v lese, jaksi je tam jakýsi vztah přirozený...

Ať si extroverti užijí - oni stejně budou škemrat jednou...

Introvertům i moc nerozumím, jejich strachu z "propíchnutí" někoho, sebe... extrovert se právě bojí toho, že jim to vadí, kdo to tedy je? si říká...

Tichý kluk. po takovém toužím, v nitru tichý a klidný, nemluvit, ... jsem pak vedle něj co jsem více - neurotický extrovertní co potřebuje ženskou něhu atd., a on je oáza klidu, je subtilnější a tichý, jsem neurotik kolem něho:)), a lovec je ale spíše intelektuální atd. má rád přírodu, ale je vyrovnaný ne neurotický, ... vlastně vytěsňím to, co tu nemůže ze mě být v tomto světě a vztahuji se k tomu, o tom je myslím jakákoli láska, její zážeh, nedostatek něčeho a jeho "přebytek" tam, kde to je, u homosexuálů jde o nedostatek samotného já myslím... mám i úmysly jej týrat nějak... (sebe, projekce, co se dělo mě a musel jsem mlčet a nemoci nesouhlasit, což vede na zvažování atd...) , ale jeho klid a ticho vše přebije...je tichá bílá koule ale je mužský, mužný ... nepodmíněná láska je trochu něco jiného... toto je dost sen, ale už to není tak snové jako dříve, nemám nároky jako dříve a vím, že lidé nejsou obrazy... vím že to není úplně tak jako to vypadá, že má nějaký problém, jako každý...specifický... také jsem tichý a stávám se ... byl jsem...

Démon (ego) útočí na jednotlivce, na dva si netroufne, jen na každého zvlášť, protože jde po egu a skrze něj působí...samota proto je i vhodná půda pro ego. .. Hranice mezi okolím a egem je ostrá, ego nikdy nevyjde ze sebe, jako černá díra je to podobné, pár milimetrů a je tam normální rozkvetlá zahrada a cit a inteligence určitá, ale tam, tam je nějaká samomluva děsivá, umím už zasáhnout v nitru dotyčného tak v sobě v myslí možná i v reálu, že se probudí, otočí se to zpět, ale nedělám to, nemá to cenu a je to pošetilé vlastně. stejně jsou to nějaké masky jenom...

Co je původem Démona je nedostatek, někdy velmi skrývaný, nějaká zrada, křivda, odebrání, nebo obecně nějaký nedostatek, třeba vůle, apod., pokud toho máme nedostatek, týrá nás pro dobro věci, abychom se tam odtud dostali, ale i si nás zaháčkovává... proto když přestanu chápat svět jako, že jsem zde proti své vůli, že mám nedostatek já, že se něčím trápím, démon zmizí, celá ta hra spočívá na tom, že se nemáme dobře, a je usilováno o to, abychom si to mysleli, že nám něco chybí. Možná se svět trochu oploští, to budu muset zjistit, démon tím mizí a normalita zůstává, i Bůh tam je stále... můžeme jít dále a zeptat se "proč tam něco chybí"?, co je za tím... je za tím cosi dobráckého - vyšší moc odejme něco ... odebrání má svůj účel a je o tom celé lidství ... pokud pojem nedostatek vymažeme, zmizí samozřejmě i pojem blahobyť, odstranění nedostatku a pojmu nedostatku samotného vede myslím na vyšší duchovní úroveň.

Touha pramení z nedostatku - touha po něčem (nikoli Touha), co je příčinou nedostatků? za tím nestojí asi už nic negativního popř. i něco nenegativního

proto jsme nešťastní neb si myslíme že nám něco chybí. Někdy chybí i ta touha, obecně nedostatek v tisíci podobách. Utápíme se v něm a to je ego. Buddha mluví o tom, že touha je příčina utrpení, můžeme jít asi dále a říci, že příčina touhy je nedostatek něčeho. Tedy je jakási poslušnost utrpení je důsledek touhy, touha je důsledek nedostatku a nedostatek je důsledek? Je to jako se ptát, jaká je příčina podmíněnosti? Myslím, že tu žádná není, pochází z nepodmíněnosti, je nepodmíněná, pochází od Nejvyššího. Je to dar, pomocí něhož máme bdít a poznávat. Nedostatek je i nevědomost - nedostatek poznání, obecně je nedostatek iluze, která nás nutí něco dělat a trpět. Nedostatek má své dno v podobě Nic, má to v nejzažším nitru zdá se, jde o jakousi trubici, jež nemá dno, je tedy jako trácucí trakt.

Celé jáství je o nedostatku, jáství je nedostatek obecně

Totíž nedostatek, touha a utrpení se vzájemně sami živí a jsou provázané, neuspokojitelnost, (přebytek, nedostatek - někdo má víc, někdo míň - řešení ale není aby měli všichni stejně, tam ten problém stále je, problém je v iluzi) atd...

Toto by bylo na celé knihy asi o tomto psát, hlouběji se nad tím zamýšlet...

Nic nemá příčinu, nedostatek obecně také asi nemá příčinu, pak má nedostatek příčinu v tom, že nám někdo něco vzal, protože toho měl nedostatek sám, v našem bytí je nadbytek krků a nedostatek potravy - tu si hážeme mezi sebou. Nedostatek a touha jsou jakoby totéž, ale lze je oddělit logicky. Strach je také o tom, že bych mohl mít nedostatek něčeho. Je to celé hra na nedostatek.

Pokud se odstraní iluze nedostatku, touhy, lpění na jáství, strach, jáství mizí a přesto nějak je. Přitom se nepracuje s jástvím, ale s pojmem nedostatek samotný, jáství jakoby ty všechny nedostatky spojuje.

Odstranění nedostatku neznamená mít něco, mít přebytek, kde je přebytek, je i nedostatek a strach, že mi to bude odebráno.

Zde je všeho nedostatek, poznání, správného namíchání polarit, lásky, Boha, ... a je tu něčeho nadbytek? Asi toho nedostatku:)

To, co vidím uvnitř ženy, kapsle vertikální jakoby, nemusí to být uzavřené, je jakýsi archetyp ostrosti, je to o kyselosti, průsvitných šťávách, jedovatých, probouzeč ale zbytečně silný zdá se - pindour je v základu totéž, muž to obaluje mentálně mrtvou hmotou dá se říci, působí na to právě něco zásaditého, umrtvujícího, duchovnějšiho, análního, střevního, proto je teplouš rád v mužské prdeli, neb v muži a v jeho zadku toto vymře, potlačí, anihiluje (zneutralizuje) trochu. Projekce je většinou úleva, ale zde u tohoto to u mě úleva není, možná proto, že nechci, aby to bylo venku. Vnucuje se mi to přede mnou, žena v této podobě, její Animus, ... myslím, že lesbismus je mj. o tom, že žena skončí ve fázi, kdy je píchána ženou, matkou, Animem, touto kyselostí, a neumí to nahradit mužem, žena v první fázi sexuálního vývoje obcuje s Animem žen, takže potřebuji, aby ta "žena" (muž má zbraň, žena říká, že by mohla mít zbraň), byla zakryta mužem, tam to znám, tam jsem doma, máme společně to určité zaměření na odumřelou Animu, a v nás je E' skryto a nemusí být venku, tak jako právě u žen, kde je E' na povrchu i, a je to celé kyselé, kyselá láva, třaskavé (kyselá láva doopravdy narozdíl od zásadité prská), odnažené nervy, ale nemyslím to obalit potravou, Animou, depresí, ale odumřelou Animou, to je rozdíl, potravou to obaluje extroverze. Nejlépe, mít před sebou svoje, či jeho oblečení, fetiš - ego, jistotu, sebe, odpadlíky ze sebe, o tom je homoerotika, o setkání eg, stejnosti, přebití ženství. Potřebuji zase nějakou kůru mužskou proti ženství, občas si ji dávám. Žena i extrovert a i introvert asi mají na povrchu transformaci, překřížení, zvrácení třeba... Žena v tomto schématu okupuje vrchní část trácího traktu a muž spodní, tlačit a uvolnit - protiklad...ale samozřejmě je to i naopak apod. .. ono mi to vylézá ven, projikuje se, ta Anima, žena atd. a to právě nechci, chci aby to bylo nevědomé, tedy nebylo, neexistovalo. To je neuróza. Také jsem si všiml, že od té doby, co jsem měl představy, že jsem pasivní v sexu, tak umím celý akt dokončit s představou být aktivní, v mužském zadku ... to je zajímavé:)

Touha je směr od nic k něčemu, od nedostatku k přebytku, možná i naopak.

Ega se snaží utvořit svět znovu - kopii, jak jsem psal, ale nedělají to vědomě, chtějí něco jiného než je toto právě, než tento svět, příroda ... jasně, civilizace má jediný smysl v poznání - přírodní zákony a poznání, že civilizace není to pravé ořechové...

Pryč s veřej míněním - "jsem pasivní" maska ... nakonec.

Tichý kluk je bílá koule a já jsem vůči němu neurotický, extrovertní - prázdný, temný, a třaskavý, jsem ten živý a komunikativní, co se nebojí zeptat, ale jsem roztěkaný, nevím, co to je, on, co se děje, umřel nebo co? jsem ten archetyp ostrosti, který introverti asi nenávidí:), normálně jsem ta mdlá koule dosti i já, on to ale nevidí introvert tak, že je mdlý, uvnitř má život, archetyp ostrosti:)

Bože, tak jsem zpět, přicházím k místa, kde všechno je a kde je myšleno, že je pořád něčeho nedostatek. I stěžování si je odkázání na nedostatek. Nedostatek nedostatku apod.

Takže jasně, nedostatek za všechno může. ... pojem vina samozřejmě souvisí s nedostatkem

Strach ze smrti je strach z nedostatku

Nedostatek je o nedostatku sebelásky přirozené...

K tomu já extrovert a tichý kluk vedle - hele zde jsme na tom všichni co tu jsme, a ty jsi nějaká soliterní, extrovert se ohání většinou...introvert většinou ve smyslu duchovních entit...prostor kolem je tu ve většině, ne my...

Muž se často spojuje s územím nějakým, a tvoří to jeho ego, území, zdroje, žena...geografie obecně...

Být duchovní neznamená či nemusí znamenat, že jsme duchovně navýšší, bytostné já se naplňuje samo jak jde život, každý to má jinak a cesty k němu jsou asi jakákoli tam vede...

Postižený člověk, tedy manifestace ega, jaksí i není rád, že jej všichni považují za normálního a utápí se ve špíně třeba, neb hledá sebe a spojením ega a špíny má vzniknout i něco zdravějšího...Postiženost je božská, tam už nedostatek je a nemusí se trapně s ním zacházet, že neexistuje...

Ego je touha po sobě samém, nedostatek...

Problém náš je strach z lásky či nepodmíněnosti a její likvidace mentální ve veřejném prostoru, lásce ne, i to tak být ve veřejném prostoru musí, ale u nás to je křeč a proto to je jak to je... v takovém vyhlodaném světě se těžko žije.

Další věc je, když máme přebytek a toužíme po nedostatku, je to typické spíše pro ženy myslím, nedostatek je spojován s muži (nic, duchovno, úzké boky, neplnost), zde je nedostatek nedostatku. Typický ten archetyp ostrosti je touha a nedostatek sám o sobě.

Nejraději bych měl svět, kde je vše zakryto mlhou a smogem, špinavé, lidé nemluví, něco se stalo, a jsou přidružení a nemohou říci ne, jsou zakřiknutí, takoví se dobře zneužijí, jsou jako já konečně, nemohou nesouhlasit - jsou pohlceni hmotou i, zde se mi bude dařit říkám si... , představuji si muže, jak je jako já zneužit celkově a ponížěn aby si to také, je to ocelové město a kolem panenská příroda, zde se daří homosexuálními kontaktům, ... vlastně jsem orientován na umělost, byť jsem proti ní, na mužské použité oblečení třeba... ego je o umělosti, je nepřírozené, nezapadá do lesa třeba...

Nejdříve mi vnutili být kundou a pak mi nutili kundy celý život (proto nemám rád extroverty), kolem mě jsou jen kundy, a ani Bůh nahoře to nechápe - nerozumí tomu, nemohu se mu svěřit, je proti mě, on mě do toho totiž uvrhl (pro moje dobro asi), neslituje se, Démon jen přihlíží..., totiž to není utrpení, to je i není utrpení, neb jsem citový a ženský je mi to blízké. .. A ani nevěděli, není k. Nikdo se neslitoval nikdy, neb neví oč jde. Takže asi jediné, je to prostě moje věc. Autonomie... vždyť vše je v pořádku říkají - ne, není. ... není ve mě já, které by se mu mohlo svěřit, moje mužské já se nemůže Bohu svěřit, ženské už více, ale právě to ženské já tam nechci v nitru. ... nemám v sobě v tomto módu něco, co by se mohlo s Bohem spojit... Chci muže, být s ním těsně, zničit co jsem kyselý atd... Tluču. ... Mít... prostě to chci...odstranit to, se ... Ať s e z toho třeba poserou ženský, že je nechci - ony to v životě nepochopí, nejde do hlavy, že by někde nebyly, nesnesu,ou odmítnutí staly by se mužem tak to vnímají... i společnost je posedlá ženami, když je někdo jiný - ještě zesílí toto zaměření, neb to nesnese ... lež se musí žít...nechceme Ducha, chceme jídlo...

Vše se nejlépe ukáže v divočině, tam by se muž a žena dost rozdělili a měli každý svůj svět a nikdo nebyl nadřazený apod...já bych tam byl něco jako dvojí duch...tedy oddělený od obou i... .. jestli ten problém není v tom, že je neumím odmítnout, ne jen, že neumím být odmítnutí, y...

V životě si musíme projít utrpením, tomu se nelze vyhnout...

Mám v sobě růžovou zvatlající bobtnající hmotu dětskou vnučující se a ta je odpovědná za ulpívání na něčem, na závislostech, neuvědomuji si svoji smrt vlastně, stejně jako malé dítě, nechápu, že někdy umřu, uvědomovat si to, už bych mohl opustit toto dětské ...

Zjistil jsem, že to je můj život, (moje srdce už nechtělo dál tlouci), je to můj život. Mohu se rozhodnout, vím, jak chci žít. Řeknu si prostě, že to bude takto ... Víím třeba, co se mi líbí. ... Mohu se rozhodnout s tím skončit, neb mi to ničí život nebo říci jiná ne. Jsme hrozně v područí druhých, cizích, lidí. Tím se to i pročistí a člověk může lépe žít s druhými.

Vesmír skončí asi vyhasnutím, bude se rozpínat rychleji, neskončí kolapsem, ale je tu něco, co kolaps dosti připomíná, myslím, že je to určité dorovnání - lidská společnost zdá se směřuje k roztavení, roztavení myslí lidí, spojení, oddělení zároveň, stav lásky, kdy už jednotlivci nebudou i budou...a navíc odhalujeme a připravujeme látku na počátku vesmíru, myslím, že mentálně dojdeme do stavu před velkým třeskem či těsně po něm, ... vynoří se to z nevědomí jakoby ... pořád směřujeme k větší a větší pošetilosti...

Celý ten text byl jen jakýsi velký plesk, facka, pošetilost, plesk a nic, jen plesk . Musím se zase dát dohromady, žiji v hrozně vzdálené budoucnosti, musím jít zpět na zem.

Šikana nemusí být patrná, ale je to o tom - třeba banalita, stresová situace při vystupování vlaku, pán se ptá na blbost, zda se bude vystupovat doleva nebo doprava ve směru jízdy, aby "řeč nestála", je to cizí člověk a já pro něj také, překvapí vás a vy budete vždy ten špatný, ať uděláte cokoliv (on má trumf na své straně, je odvážný, že se zeptal a překvapil, a má všechno), člověku se ho chce odmítnout, neříci mu nic, on vytuší, že jste v jeho moci a začne více dorážet, čímž umocňuje křeč na mé tváři, neb je zde rozpor, nechci mluvit a mluvím zdvořile...dýchat, zastavit se... a úplně nejlépe nesnažit se to řešit potom tím, že to napíšu na papír, umět už sám si s tím poradit, tedy neřešit ...

25112018

Ego se neumi obratit k Bohu neb se za nej prohlasuje, nekdy je to rafinovane ze naopak k Bohu vzhlizi a tim treba i ego vlastni neprimo v sobe.... Ego vzdy predbehne svou dobu - je z jineho sveta. Je umele tedy jedovate.

Prilisna vazba (touha po kontaktu) vede na nekomunikaci zucastnenych.

Otravena atmosfera je zenska zbran - rika ten vzduch jsem ti otravila neb ja jsem Duch ci jsem oboji.

Testosteron uklidnuje archetyp ostrosti vychazejici z hlubin...

Myslet si ze to je tak ze ona mi vzala muzstvi a ted jej ma - nejde to takle brat (je to tak jen castecne) pak by to bylo peklo.

Vzdy dopadnes spatne neb ty jsi ten ktery ho chce odmitnout. Snad je dobre v zivote tak jako se naucit prijimat tak se naucit i odmitat. Odmitnuti ma tendenci zakryvat prijeti neb se jej bojime popr pohlcenost ma tendenci zakryvat odmitnuti a neumi odmitnout ale pohlcenost neni prijeti jen maska prijeti. Laska kvete tam kde umime odmitat. ... Nekdo ma problem prijimat ale ukaze se treba ze ma i problem odmitat. Odmitnuti zeny muzem je nevedome proto tolik neboli kdezo u me ...

Misto svych problemu resim problemy druhych.

Zeny musi byt vsude a u vseho, podobne jako nejaky trpaslik (Y) nebo hmota mekka... neb by tam mohla byt odmitnuta. Neni to tak ze ty sama odmitas mluvit s okolim? Oni se se mnou take nebavi ... atd.

Ego se snazi o kopirovani ci je obecne kopirovani neb tam je strach ze zaniku, tim se lisi od Boha, ten tento strach nema. Mozna ze kdyby Buh zanikl ego je pojistka a z ega zas Buh vzejde... ale spis ne, spis je to blbost.

Proc mi zneji lide v hlavě - je lepsi byt jako oni mit stejne reseni problemu mit rad stejne veci mit stejnou atmosferu nez kdyby si to vynucovali pestmi ale i toto se jim nelibi egu se nejde zavdecit proto je lepsi se o to vubec nesnazit. Ego se neumi slitovat je mechanicke...

Jakoukoli snahu do me vniknout beru jako ze to dela zena nebo Anima muze. To si uvedomit a byt hradba.

Ego lze respektovat a je to ok ale i tak se nakazite neb pak nejste nic on je nekdo a vy musite take byt nekdo, mit sve ego.

Bez Animy ma muz strach a z ni ale take.

Slabina dabra je právě onen nedostatek (něčeho) obecně, je to jeho Achilova pata, slabé místo, je to i to, že je nic, skrývá nic, stačí na to upozornit, a už začíná lidštit, ovšem nedostatek někdy velmi skrývá neb jím vydírá, nedostatek skrývá - má přeci nadbytek, je to lež samozřejmě, celkově i s tím nedostatkem ... nedostatku/nadbytku se nelze moc vyhnout, chceme mít navrch nad ďáblem a přitom sami jej v nouzi použijeme, to je ten problém... ani si neuvědomuji, že tím odhalením Achilovy paty ďábla se snažím mít nadbytek něčeho...

Co mi pomáhá je uvědomit si, že to co se děje není navždy, že jednou to setrvačné běsnění skončí, nastane smrt (moje třeba), ono to smrt nezná (snad to ale po smrti zmizí, možná to nabude jiné podoby), je to jako když se zasekne program v počítači, nejde to vypnout, ale stále tam něco běží a snaží se pracovat, (někdy je dobré, lidi, programy vypnout - správce úloh:), ... to, že to skončí ...

Cítím, že kdyby se psychický svět měl stát skutečným, jak to je třeba při NDE asi, třeba vidíme vlákna čehosi jak nás pojí s někým, zde už cítím ego není, zde už totiž ten sen je skutečný a je asi spokojeno a ego neexistuje v tom světě, slehne se po něm zem, možná tam existuje převrácené ego, na onom světě, komplementární k egu zde, ale ego by mělo být na obou světech nezávislé a v obou světech nějak i ...

Žena neumí odvrátit či vrátit mužskému útoku na bázi vědomí, ale umí jej týrat na bázi nevědomé, když jde pak spát, když si má uvědomit cítění E'', pravdu atd.. a tak jsem to měl proti všem vždy, moje jediná zbraň je pravda (cítění E''), jež se vynořuje z pošetilosti, když je člověk sám se svým svědomím....

Řekne - ty nejsi normální, chováš se divně, já se chovám normálně, - toto nastává, má li se z módu ega přejít do módu lidštitějšího, přirozenějšího, bytostnějšího, - ty tam jdi, já tam už přeci jsem v tomto módu - je to chyba vnímání sebe sama způsobená právě egem, jehož znak je, že si myslíme, že jsme normální..., ani si neuvědomujeme, že je to ego, v tom to je... .

Ego vzniká z toho, že se s námi nikdo nebaví a nikdo nám nerozumí, ono to ani nejde, a tak se uzavřeme do své bubliny, a pak se ptáme - oni nám rozumí, je to možné? takže můžu tu bublinu zahodit?

Je velice složité, pokud jsme v módu čistý vs. špinavý, někdo to používá jako masku, resp zviditelní se to v masce, kterou má - jsem čistá a to je špína vy, ale i naopak a přesto to vyzní tak, že jsem čistý, jde o oddělení se od výkalů, výkaly jsou ta špína samozřejmě .. . silná odtazitosť tam je (právě od špíny), ženy jsou tímto posedlé ... a pak samozřejmě rýpání se ve špíně... jde o oddělování čistoty od špíny...

Když to nejde tak už to nejde...

Archetyp ostrosti je i o uvedomování si NE huboko v sobě, život...vzprahuje i ...

Nikdy nepoužívejte stejné zbrane jako vas protivnik, na psychicke úrovni, na fyzicke ano ...

Prozít to uved si slabost skutečnost měl jsem strach bylo to jako by me zabijeli ...

Používat jen jednu věc, byť duše chce pluralitu, jen jednu věc na pruzení od okolí... třeba těm lidem něco dát ... na všechny se vykašlat... nechat to být přesně jak to je, znamená to i jakoby žít nepodmíněností, ale netlačí se vůbec na to, absolutně nijak ... třeba někomu pomůže představit si, že jsou dotyční milí a normální, ... ale je to vidění světa bez nutnosti mu něco dát, z bubliny...

Nejlepší je nesevěřovat se zde a nechat si to pro sebe, je to pro mě osvobozující, samostatnost i ...

E' je typicky celý svět, ale v podobě hovna, také - je tam vše, co jsme snědli...

Je to zde jako na planetě, kde každý si povídá své, neustále, nepustí ke slovu, když chceme něco říci, cítíme velikou hrozbu zevnitř dotyčného, o tom je ego, ale uvnitř tam je flek, nic...

Myšlení může probíhat takto - když vidím cizí ženu na ulici, co je s mužem a divně se dívá po mě - je to myslím o tom - nemám tu soukromí, je tu tolik lidí cizích, miluji cizí lidi, to mě ochrání, když to přemůžu a budu se na ně dívat...

Je to dále o - dnes jsou ženy suverénní, stojí za mnou veřejné mínění, ne musím být sama za sebe, - je to asi čtyřikrát překroucené, spin 1/4:), má to za cíl ucpat ránu, a pak tou ránou hrozit. Cizí muž ženě co je s mužem zároveň vadí a zároveň se chová jako lehká žena a takzvaně se po něm dívá (jsou to spleené desky dohromady, stavené, obojí zároveň), jako by jsme se znali odjakživa, bojí se, - jde čistě o gesto, čistě o vír, transformaci, uzal ze vzduchu, "jak", kterým se kryje samotná bytost, toto "jak" však do ní hluboce zasahuje ve vědomí... nebo jde žena po ulici a sleduje, jak hýbe rukama, jak jde, a snaží se uvolnit, aby to bylo nenucené, není to přece nucené, nikdo mi to nedokáže atd... je to prostě hmota, ta má spin jedna polovina, a musí se otočit o 720°, aby to bylo totéž zase...komplikovanost. do té hry sledování sebe sama vtahuje druhé..moc dobře to znám z obou stran... typicky na ulici - chci soukromí, ale nejsem malé dítě, jsem dospělá, budu dělat, že to tak není ... to, když máš přidat, zastav se uvnitř hluboko uvnitř - samozřejmě je to o egu, překroucení, ale ego tu působí na ego a to dá neego ... hyperkorekce je také ona překomplikovanost, sledování se atd... viz dále nezbožšťuji rovnici, je to tak, ale je divné o tom psát, pak vzniká podezření, že to tak není, také podezíravost je o tom dost ...

Problém je myslím ten, že se na svět dívám, díváme kvantitativně, to je jen půlka světa, existuje zajisté i svět, kde dominuje kvalita a na kvantitu se nehledí (energie se nemusí zachovávat)...

Moc se zabývám cizími lidmi a hlavně cizími lidmi, co mě týrají nějak, nebo vlastními lidmi, co se chovají jako cizí, ano jsou vlastní, ale takto "působí"... Nemá cenu život promeditovat nad cizími lidmi. Umět odmítnout s tím souvisí. Cizí lidé nás mohou něco naučit, ale od určité doby už se nemusíme zabývat negativními věcmi (těmi se zabývá mládí hlavně), neb chce svět vylepšit.

Vždy mě děsilo, když někdo chce dobro a nedělá to vědomě - tedy je za tím agrese a vnučování.

Vlastně stále se snažím vypadat silně před těmi lidmi, a není o tom, že jsi pod jejich vlivem?...do nějaké míry jasně, ale čím více v pravdě, tím lépe...

Umět být odmítnut a odmítnout (bez velkého negativního aspektu) je velké naučení se zde...

Snažíme se tu tak trochu udělat ráj, tím, že neodmítáme, bavíme se se všemi lidmi, i když jsou cizí - ano, má to smysl, ale je to jen půlka. Cizí člověk totiž je souvislost s parazitismem - a snadno s pošetilostí, pokud se s cizími lidmi bavíme - udržet si hranici v sobě, nebavit se s cizími lidmi, ovšem dříve to takto bylo a byl to také extrém, jen si to uvědomit, vedlo by to k agresí to je jasné, takže v duchu... nebo úplně vědomě - ne pošetilost a ano tomu ne...

Prožitý stres tedy prožít, promeditovat - různé věci použít, ale nakonec stejně to musí dojít smíření...před spánkem se pozná pravda...

Vlastně tu pořád povídám já, už dlouho jsem neslyšel něčí pohled na svět...že to někdo vidí jinak

Kde hledat příčinu nedostatku, asi až v té rovnici $a - a = 0$, něco plus nic rovná se Nic. Démon má v nitru nic, popř něco a bojí se Nic popř asi i něčeho někdy, ale tím si nejsem jist... Jak z toho ven? Rovnice má pravou a levou část. Vůbec neříkám, že ta rovnice platí a nezbožšťuju ji, prostě jsem k ní postupem času došel, nepřikládám jí důležitost... spíše je to názorná ukázka či . .. Tedy zdá se, že to mezi stranami rovnice je místo pro Boha, asi i démona také, ale ten právě sklouzne na jednu nebo druhou stranu. To "mezi" není nic, ale naopak je to jediné, kde "něco" je, neb obě strany jsou nula. V tomto "mezi" se všechny polarity, co tu jsou sbíhají, aby za tím "mezi" byla už jen Nula. To, že existuje Nic tím není snad narušeno... Takže to, že "a minus a" a Nic je totéž je ...

Vždy se musíme něčeho vzdát, abychom něco byli...

To "mezi" je logicky o hodnocení - a minus a je totež co nula.

Zabývat se sebou spíše než druhými.

Díte je nejdrive samo sebou a neví to - jakmile s tím má někdo problém už je nakazeno v této fázi ... díte reagovalo na problém někoho jinak by bylo v klidu.

Duchovno mě už nebaví.

Žena má tendenci do muže stále rýt, když si to uvědomí, a přestane to dělat, jako by se stala mužem, má naopak v "nitru" hmotu. Žena se velmi bojí zavalení sama sebou, velmi dbá na to, aby byla průchozí.

Pošetilost je o zakousnutí se, a nechce se pustit, a drží, je to velmi iracionální, posedlost atd.

Svět se prostě nepovedl jsem si uvědomil. Prostě jsme se nepovedli, nepovedlo se nám to. Právě celé naše úsilí umělé a nepřijemné je o tom, že se snažíme toto skrýt, že to tak není. Jako když dohraje špatné představení, kdy nás i fyzicky ničilo a my mu musíme zatleskat. Toto jsem vždy nenáviděl tuto křeč, je to velmi vlastní ženám a šikaně. Nepovedené je to celé, i lidé, je to typicky jsem uvnitř v rozkladu, ale snažím se být perfektní, ale prostě to je vidět, nejde to. A tak se snažíme ještě víc a je to ještě horší. Jako když se žena snaží zakrýt svoji nečistotu. Toto je to, co myslí asi Schopenhauer jako slepá vůle, agrese, slepá vůle, jen aby něco bylo - nuda stres, šikana - tam právě uvnitř není nepodmíněnost a láska, je tam jen temno a ohlodané srdce, právě naopak, kdy uvnitř je nepodmíněnost je stav jaksi ... Můj blud to je, i, že se svět nepovedl. Prostě vesmír se nepovedl, bude jiný zase. Naše nepovedení má tendenci sebou strhnout i přírodu atd. - když my tak všechno. Je to i důsledek zbrklosti, chceme do ráje dříve a takto to dopadá- Z hovna ale také vyroste krásná rostlinka, ano, ale zde jaksi hovno se snaží říkat, že hovno není a vysmívat se. Základy jsou, v základech světa je ale i něco stabilního, co nepodléhá naší pošetilosti a co umí obnovit zase svět, základy ještě mají smysl. Proto tu základy jsou, jako světlo ze kterého vždy vzejde nová hmota... Strach tupost a nevedomost a agrese a síla, ale usmev...tlačíme to ze sebe a nejde to. Je to hrozná křeč to život stále kolem sebe všechno ... je to jako by muž v každém dřímá tak trochu stvořitel řekl toto právě, že se to nepovedlo prostě. je třeba to zničit a udělat znovu a je to čistě racionální bez emocí ale ne chladně ale ani vlně atd...

Třeba protestujeme jen proto protože protestujeme - časem vzroste fúze, ale i agrese, ... je to proces unifikace proti které jsme myslím krátcí, neb si to žádá hasnoucí vesmír. Proti Nule jsme krátcí - vesmír hasne, my se zahříváme.

Nakazit tím druhé vlastně chci - svět se nepovedl. Je to drsné konstatování, ale pravdivé dosti bez řeči, realita.

Ženě velmi vadí podmíněnost světa, udělá cokoli, jen aby tu byla nepodmíněnost, stane se prostitutkou, aby byla živena a nemusela dělat nic.

Pošetilost je vždy zdá se o tom, že cizí splývá s vlastním, typicky - cizí člověk se tváří, jako byste se znali odjakživa a navždy. Dělá to jako obranu před lidmi. Je hrozné, jak se toto rozmohlo. Pšt také jakoby mi vezme srdce a je v něm nebo on je ve mě, v mém srdci. Hrůza. Typicky pošetilec chce být už v ráji, kde to tak je, že cizí lidé se setkávají a nejsou agresivní na sebe, to ale není dobré zavádět zde, neb nás to ničí psychicky.... samozřejmě ano ano, být hodný, jinak bychom se stále na ulici mlátili což nikdo nechce...problém je vždy v nekomunikaci a ta je zde vlastní - nevíme, co si myslí druzí.

Alchymie spočívá v tom, že to není tak jednoduché - pošetilost je o povolenosti - oddělení polarit a přesto to je o splývání i nich, naopak láska je o oddělení i spojení maximálním, což je totéž, ale je to jiné, snad je toto tím, že to není jen o matérii, tedy toto sem a to tam - kvantita, ale i o kvalitě.

Lineární a nelineární, často nelineární problém je řešitelný lineárně a naopak.

Vždy na veřejné mínění se odkazujeme ... na někoho kdo nam hrozi ze nam neco udela kdyz ho nebudu poslouchat ... buh atd ... vymanit se z toho?

Bose-Einsteinův kondenzát je z hlediska spirituality zajímavý jev, typicky jako stav lásky - jsou tam oddělení i spojení jednotlivé části (atomy), přitom jde o stav minimální teploty, v maximální teplotě je to přitom podobné... je tu vidět, že směřujeme jako společnost k nejnižší energii, budeme jako BEC, mizení hranic mezi tlupami lidí, pak mezi samotnými lidmi a nakonec hranic sami v sobě - totální rozmělnění, to nás čeká.

říká - jo tak vy mě odmítáte, tak to budu zlý, přitom provokuje, bohužel lidé, co šikanují, to neví, neví, že jsou sebestřední, myslí si, že jim druzí musí něco dávat, lásku apod....

Kdybych měl všemu říkat ne tak už nebudu umět říci ne nicemu z vycerpaní.

Existuje zdá se evidentní problém zaplétání se. Jakoby vznik tuposti, a zapletení se, jež ale není vizuálně viditelné. Jako když se zamotá nit nebo hadi apod. Totiž ponor do sebe, vznik ega, je o tomto stavu. Snad je to prostě tím, že přestane být komunikace vzájemná, nastane pak logicky zapletení se. Nastane ze strachu něco říci, strachu, nevědomosti a tuposti. Nedomluví se a zamotají se do sebe. Také zbrkllost k tomu vede. Svět je šňůra jedna, zde pak chybí společný rytmus. Ovšem svět, kde všechno šlape jak má, by byl asi na nic a ani bychom nevěděli, že to tak je - ono to takto je asi, ale ne úplně právě, je tam prostor pro zapletení se, právě díky povolení šňůry, pak je náchylnější na zamotání se do sebe. Hlavně to vzniká když deláme to co nechceme neposloucháme vuli ...Jediny problem je vzdy nekomunikace a treba neustale zabývání se nekomunikací - pojem pravda je pak samotná komunikace, nic víc - neskrytost.

Pak už na zmotanec může platit trab jen razný krok (lineární) ale přičetný...ne nepřičetný, takový mají právě ženy, sekacek na maso, take to má smysl, ale u muže to je vědomé a resí to problém - je to verbální, u žen je to o neverbální - cítění jen sekání a nic víc (slovo je jen E' v tomto pojetí)

Když už je velký problém ... jít spat.

Žena šíp co na ni míří, vezme, zkroutí, a udrží v sobě, nese si stále ostrost.

Jsi tady, aby jsi poznal, a aby jsi poznal kdo jsi, proto malé dítě, někdo k tomu potřebuje dlouhou dobu života. Malé dítě to ví, ale dospělý to ví jaksí jinak. Není v tom možná žádný rozdíl. Délka našeho života je taková, abychom nabyli poznání, kdo jsme.

Jung - myšlení: pojmenovává věci kolem, tím ale ztrácí hodně ze sebe, cítění - hodnotí význam, vnímání a intuice...

Muž je dosti naivní a negativní v tom, že si myslí, že si lásku vezme k sobě jako nějakou věc, ženy posedlé Animem to tak mají také.

Ono to prostě není tak, že muž si se vším poradí, nemá city, umí říci ne, je to jen člověk.

Ke stáru se přidávají pocity nedocenení...a pak asi mizí.

Vidím v něm Animu také vlastně, jedna stálice na celý život a kolem ale výběr...ale i ne tak, ... nebojím se ho dotknout není nedotknutelný nepropichnutelný a já naopak ... nemám strach jaký mají lidé z druhého pohlaví a to neznámo a strach a tu úžasnost, být to po tom všem zní jako protimluv, i takto to je...jak muž vůči ženě a žena vůči muži, oboum se mohou vysmát.

A tak jsem pochopil, že nejsem člověk, snažím se o něco, co mi prostě nejde. Jsem duch, čím méně do mě ryjí, tedy se mnou komunikují, . Nemám lidské problémy, neřeším lásky jako vy, nemám tu nevědomost, flek v sobě, co se má zaplnit čímkoli, hlavně, že to něco je, o tom je lidství. Moje láska je jednosměrná ode mně a nepodmíněná, nechci od vás nic, protože to mě ušpiní a ničí, neb je za tím nevědomost a tupost vždy určitá . Dříve jsem byl více namyšlený bůh, nyní to zmizelo, snad to byl účel. Nejsem ale nejvyšší. Jsem Duch a vzhlížím k Duchu. Je to jako ženský Animus, akorát, že jím i jsem. Pro mě je lidskost i pošetilá.

Bůh je citlivý, neumí být ve světě přímo, zničilo by ho to, srdce by to zničilo. Srdce také je jaksi zde i tam, není to čistě já.

Vlastně transformace je i a minus a vs. nula, od levé k pravé straně a naopak třeba...démon si hraje s polaritami (včetně nic a něco), Bůh s touto vyšší ontologií až asi..., tam se tedy i svět tvoří - polarity samotné, z nuly ... božství může této "přírodou" dané transformace využít a být v ní, ale co bylo dříve, zda příroda nebo Bůh, asi nemá cenu zamýšlet...vše je to koncept spíše pro koncept samotný...

Nejhorší je, ještě k tomu, že se to nepovedlo, že víme, že je to v prdeli a ještě po něčem v tom toužíme, to je hrozné, myslí si, že to bude ok, ale nebude prostě.

Po smrti, když poznáme, k čemu se hodíme, kam patříme, pak máme po smrti nějaké posláním asi a pak kompenzace k tomu a pak nic...

Po práci hlava jakoby napuchlá, uvnitř hnus, potřeba propíchnout, nahlas něco říci, vydechnout, je to jako otok.

Pořád toužím umět odmítat, ale ... vždyť už jsem byl odmítnut, jsem hnus, byt' to nese plody, je to hnus a mohu být hrubý i, prostě to ve mě je, hnus, postiženost atd. to tam není jen tak, to má účel ...

Nikdo mě vlastně neměl rád nikdy, lidi, kteří někdo rád měl a dlouho nemá, ti touží po lásce, ale já ne nějak.. nezasloužím si to, a ani si nedokážu pořídit, že by tam nahoře nepodmínečnost ke mě nějaká, jsem vajgl jako když dohoří aniž by ho někdo kouřil, jen ten popel v tvaru cigarety..., ohlodaný ještě k tomu, šedivý, narcistický...

Proč nejde z odděleného stavu ega (úzké e' a k tomu široké A), tedy stavu o nízké entropii, přejít jednoduše do stavu rovnovážnějšího - asi tím, že mysl je obecně o nízké entropii a tím, že to je stav vysoceentropický, povolený, byt' to enní patrné, rozklížený. / To - přestane rýpat - vede to na to, že pro ni končí život tak to vnímá, a také vnitřní e' se mění na a'. Také m z toho začnou být jednak spokojení a jednak zmatení a ostražití. / Vlastně vidím to tak, že vy nemáte - zoufale po něčem toužíte, je to po sobě samém vlastně, je to dosti tupé a nevědomé uvnitř, bezmyšlenkovitě vrhání se na cokoli, a také na druhé pohlaví, což se mě netýká, vše tam je jakoby, doplácím na to, neb neumím nedávat... ale vlastně nic nedávám

Láska se pošetilostí brání poetilostí, bakterie, bakterie, mečem meči, ... Láska je úplnost, proto je vše a nic a i jen část celku, láska je jakoby všechno, ale přitom je i jakoby omezená prostorově a časově v mysli ...

Ještě Pjér říkal:) že lidé co ti vadí, říkají ti co nechceš slyšet, jsou tví přátelé, ale může to být jen prudění nebo ... je to možná prostší, chrání sebe sama, svoji mikroflóru, ... třeba že jsem choulostivý na sebe moc třeba a moc hodný atd., když mi to budou stále říkat, pak nejde říkat ne ... / žena i muž někdy spojují své já s Animem, Animou, řekne mé já a myslí E' - Anima..., nebo jsem to měkčí? to je pošetilé ale...

náhorní planina, ne stolová hora.

27.11.-28.11.2018

Vyčkává, je obé, a když něco uděláš, udělá spíš opak.

To cizí/vlastní se myslí ne podezíravost (pšt), ale hranice a každý je bytost, včetně v rodině, kde je to jinak samozřejmě.

Archetyp ostrosti - hovno v tom je a patří k tomu - je to i jako hovno a "za" ním ostrá záře, "svatozář", obecně výkal a silná ostrost, ostrý předěl (je to jasné, jde o čistotu), spolu souvisí i, proto je černá díra černá. Je to jako hovno nahoru dolů a nemůže ven jako sníh umělý v lahvi. Archetyp ostrosti ale je i bez hovna ...

Proč (mi) to vždy skončí obětováním (se). Pak nepodmíněnost v nepřímosti, a věnování mi pozornosti konečně a užívání si života. Za své hříchy a ego. Miluji tě, ale tady být nemůžeš. Jsi slabý a nemocný. Je to relativní. Cesta ven z toho? Vůle je touha na obou stranách.

To cizí/vlastní je dosti účinné, racio, ale duši to i infantilizuje.

Každá bytost se tu dostatečně ztrapní.

Tvari tvar svetu jsme nedokonalí - nebo...

Strach je cesta od bytosti ale nebo k ní - polekat psychopata ztvrdle hovno v sobě rozrazit a v nitru cítit prázdnost normalno. I schizma je projev ega. ... Bolest ze které vzniká ztvrdle hovno zauzlení v nitru ... prozít, smrt at, udalosti ze dne tyde...

Racio je dobré ale iracio je přirozené a démon je na nekrátky (i na racio ...)

D prebiha - nema strach ... ale i je o strachu.

D skryva sebe (nabulikovava) nebo pravdu. Drazdení jej živi ale ne extrémní.

Mastnotou se schovají city u extr

Papír, noviny slane nervy sve jist...

Resení samota potrestani vas a sebe a klid od vazeb a animy...vycitani vam a si tedy city.., zlepšuje to vztahy, ... a pak ve starí jinak již... i uvedomení si díky tomu co to samota doopravdy je, uvedomení si sebelasky a lasky pomoci utrpení. / Než toto zde, to raději nic.

Strach z a touha po jsou podobné, jsou o prázdnu a jsou nepřítomné, neb směřují k budoucnu např., ale sami o sobě jsou přítomné.

D jakoby nic nechce ma vse nebo je vagni ale je to iluze.../ Strach z a touha po jsou si podobne.. / Podezirani demona je o demonu - podeziravost, proste d a la jsou svebytné interakce

Potřebuji tomu životu prebujelemu ukazat . v plodných letech byt sam ... Potřebuji si tím projít - samotou. ...Vidět to z vysky nebyť v tom pekle, Byť sam ... vedomě, z rozhodnutí. / Samota je absolutní

Svet je posedly strachem ze samoty, ticha, prázdna, ... moc podnetu a pak už se ticha bojíme, neb ty podnety se vnucují a chtějí ukonejšit...jsou setrvačné.

je to jako protestní hladovka ve vězení, je to i trucování, je to ukázání vám to, čeho se bojíte, je to vyjádření sladkobolné mé duše - život v plné síle a zmar, dojemný, znám to z minula. Vždy se to snažíme vyřešit, absolutně.

Zlo vede na zlo, a pokud se na to aplikuje zlo vede to na dobro, je to jako se znaménkem mínus. Neb tím zlem, hrůzou, začneme zase něco cítit v sobě. Také, na něco, co je pro nás negativní (pro někoho naopak) působíme něčím co je negativní ale pro nás to není negativní, neb to neutralizuje celé, že je neutralizace dobrá se pak shodnou všichni.

Malé děti vřiskají a vadí to tomu, kdo potlačuje bolest svoji, ...

Někdo není uvolněný, když se mu to řekne, pošetile se projeví - mám napjetí, vlastním uvolněností svoji i vaši a vaše napjetí také, mám vše, a podpoří to podvědomě "většina s tím souhlasí, jsme silnější, zničíme tě, podle, jako parazita"...použijeme to, co se nemá ve společnosti - sílu, a to na slabšího. Obecně říkají - my máme nadbytek, heč.

Nevíme, co to je kvalita vlastně, neumíme s ní zacházet.

Racio snadno vede na zauzlení, zamotání se, z čehož se snažíme dostat raciem.

Musi se ale rici ne systemu poku ne je to ...

Kdo nema auton tezko se s nim vede rec neb se vztahuje a krade

Mit nadhled odstup potrebuji...

S tim nejde delat nic - bude porad mlit a knourat to svoje je mu uplne jedno co druzi delaji... dokud nezemre nekdo on nebo druhu...

Zeny obcuji se samotou, je vertikalni, hubena, duchovni.

Zda se analogicke (vyhasnuti vesmiru), ze po smrti jsme jako BEC (kondenzat bose-einsteinuv), smerujeme myslum k tomu, kazdy bude uz uplne sam (v zivote ale musel nekoho videt) a jaksi tim to klesne na minimalni energii moznou a propoji se (nevedomi). Je mozne, ze kdyz jdeme do minima energie je to stejne jako stav na pocatku vesmiru max a min splyvaji. Na pocatku tak treba byly jen bosony (foton a selektron a spozitron atd...). Na BEC je hezky videt celek a cast splyvaji - polarity, ale nedava to nulu, proto se to kompenzuje? svetem...?

Tim byt sam a v klidu predbiham.

Nikomu nezavidim potlacenou introverzi. Introverze dost BEC pripomina - mrtvy objekt v introvertovi a nesnese to extroverzi - pocatek kosmu... konec kosmu vyhasnutim to BEC asi pripomina...

Zivot od deststvi do stari a smrti tak pripomina vyvoj naseho vesmiru. Jak by to bylo ve vesmirech co konci krachem?

Jak to ale znam bude to i naopak na pocatku i introverze a na konci extroverze...

Zastavit se, nehybat se byt v tezisti, tim nemuze byt flek demon v tezisti a musi ven a plyny nafouklost hlavy odejde...

Vyreseno takzvane tou samotou.

Oni mi tam nahoře sice vynadají za to, je to i sebepoškození vlastně, ale o tom to je.

Vztah by byla pro mě hrozná nejistota.

Něco jsme, ale u mě jsem to, po čem toužím zároveň.

Od lidí čekám zradu vždycky.

Asi to budu pak vyčítat, tu samotou, ale jinak to nešlo.

Nechápu, jak zde, v této hrůze kolem, se lidé mohou bavit, je to jako ten veselý vlak do prázdna, poslední párty... Lépe než strach ze samoty je lepší samota.

Démon je o spojení protikladů, ale jinak, např. anonymita města - jsme spolu a přesto opuštění, je tam všechno:)

A pak po tom všem, zase výdech, a jsem sebou a uvolněn, už žádný mód samoty v hlavě, ...

Přítomnost, neb toto je stále uvažování mimo přítomnost, jít do přítomnosti vede přes bolest a výkřik.

Případ - v lese se potkám s paní co jde proti mě, šikanuje - vyznačuje to směrem ke mě a pak pozdraví, tím mi úplně vezme, co jsem, a tak to je od mala. Jsou lidé, kteří nesnáší přirozenost, a překroutí to, bojíme se, ale pozdravíme se, je to princip když nemůžeš přidej, je to umělé a ničí mě to. Introverzi to ničí a nenávidí a zadupává právě přirozenost někam. Pokud jste však naladěni stejně, nevadí vám to a tu introverzi a přírodu zadupáváte společně. Nejde na to říci nic. To překřížení je velmi destruktivní a rozlaďuje mysl.

Člověk svůj problém "vyřeší", ale pak toto řešení, nějaký mód, musí být úplně všude, ani náznak toho, co nás ohrožuje a nedej bože by vedlo k nám samotným:). Typicky ten mód - je typické, že jej používáme nepřetržitě v sociálních interakcích, je to naše osobnost defacto, někdo nám zpočátku řekne - to nedělej, ale my neposlechneme radu a trváme na tomtéž, použijeme

to na každou situaci, lpíme na tom potom. / Ego se snaží vytvořit kopii tohoto světa, tedy člověk možná je o tom, že princip kopírování nukleových kyselin se přenesl i na vesmírnou úroveň - poznání o vesmíru...

Snažíme se vyhovět nárokům ega druhých lidí, má to i smysl, neb to, co nám vadí, nám něco říká viz individuace.

Vlastně v obecné relativitě, jak jsem psal, že křivost a energie dají nulu a je to zákon zachování, tak je ale možné, že je to prostě totéž, příroda neodlišuje mezi energií a křivostí a možná nezná ani jedno a něco jiného místo toho, pak by zákon nuly byl o ...?

Spíše než že by se civilizace svět měnil k ženskému, spíše jde o orientaci na ženu, dříve byl svět mužský a teď je jakoby pošetile mužský, celá ta orientace žen na sebe sama se s tím veze jenom, není to, že by to byla změna k ženskému světu, spíše k jakési parodii... s tím vědomě dělat nic nejde, měnit to...musela by většina to změnit mentálně v sobě...na veřejnosti ale vždy dojde k jakémusi povolení (pošetilému), zhloupnutí, či zchytrání naopak (u žen častěji) - neb tam je možnost agrese a napadení, proto to tak je...nevíme, co čekat, o koho jde atd...

Anima je hodně zklamaná z té samoty, a navíc může za ni:), ale né, tohleto svalování je o ničem. / Typicky - cizí lidé a snaží se abychom se skamarádili, nejlépe, aby se všichni kamarádili, to je sen ženy, pošetilý. A je za tím mnoho agrese, kterou někdo nevidí třeba. Je za tím strach ze samoty, tak silný, tak silná snaha se vázat, že ...

Démon tě vždy nakazí, když . Také se snaží přenést na vás osobní vztahovost, aby jste byli osobně uraženi, neb to je on a to není přijímáno (veřejným míněním).

Žena prakticky je to vždy o tom, že nechce být mrtvola a chce život za každou cenu - umrtvuje druhé, aby měla život atd.

Také ženský princip je o tom, že používá vztahovost jaksi jen tak, je jako objekt s touhou a ta nemá zakončení, zacílení, jen se kouká, touha je život pro tento princip. Čistě se vztahuje, ale nemá to protějšek, cíl, ke kterému se to vztahuje.

Na jak úžasném místě žijeme.

Když se na to podívám z obou stran, což je asi dobré, tak já v ní vidím Anima, a ona ho snad tedy vidí ve mě (také), to jsem nechápal dříve, nejsem tak svatý a blbý a - to je docela úleva, že to vidí ve mě, že to není, že by to vlastnila. Muž to takto asi podvědomě chápe, je grázlík, ale právě je mužem, tím, že to vezme lidskou podobu se to stává normální, lidské, s lidskými rysy a není to to, co to bylo. U hetero právě toto nedorozumění - muž v ženě vidí Animu svoji vede. Právě to, že je gay konfrontován s archetypem ostroty v ženě (kastrace atd. obecně) vede na útěchu u mužů, jistota, odumřelá Anima, neb tam, kde má žena ostrost, muž má nepodmíněnost určitou... A libidozita u gaye je spojena s tím, že svoji Animu krmí muži - libido probíhá mezi Animou a mužem obecně, dva muži a Anima, přitom nedochází k tomu, že se i identifikuje s daným mužem přátelsky atd... Pokud se na Anima aplikuje samota, obecně na tento problém poníženi, ukřivdění a vystavování tohoto problému navenek všem, tak se to vyprdí a zmizí:). Pozemský život je asi i o tom, aby se zde duchovní bytosti zbavovali toho, co nechtějí mít ...

Zločin a jeho potrestání nevede na nulu, jen napůl, trest je opět zločin a celé to pokračuje setrvačností dále.. má to silnou setrvačnost...

Více si uvědomuji samotu - uvalil jsem si trest, že s nikým nebudu v produkčním věku, budu sám do konce života. Právě toto je i jaksi úlevné, trpím, a mám muže - samotu, to, co mi chybělo, a zároveň se tím vše pročišťuje - srdce samo začne fibrilovat až a jaksi měnit se v popel - potřebuje s někým být, více si pak vážím kontaktu, už mi nejde jen o fyzično.

Je v uniforme muzske skoro ta zena a problem nevidi.

Vsemu zenskemu bych naordinoval samotu.

Drazdi to tedy zije to boucha destruuje - to neni zivot ... ano uvolnit zlo ze sebe zpracovat vede ba lepsi zivot ale toto je nezrale...

Minulost bechat uplne byt nekdy...

Tou samotou konci manipulatorum loutkove divadlo.

Manipuluje se s pasivitou...

Lidem neni moc jasne po cem zena touzi neb mj chce to "chtit".

Problem neschopnosti a strachu z ne a odmítnuti je zda se jediny problem ale opraveny do značne míry... vedouci ke stavum kdy nelze odmítnout, snad jde i o strach z touhy samotne ...

Kdyz se nerika ne tomu co se nam nelibi tak se plnime sajrajtem.

Samota je ne a vyplavuje imaga - odmítnutim demon vzniká ale i zanika. Teoreticky zrušením ne mizi i ano a pak je svet nirvany.

Fyzicky jsou doteky druhého v nás náš mozek ale psychicky to tak není...

Zena v tom vyjevu musí být vždy si říká - jsou to dva kluci mají rádi a leci si sva já neb já žena jim ubližují. Zena si i myslí že muži to tak chtějí aby je sikanovala - oni (tam za zdí) to tak chtějí.

Zena jede po odumřelostech na muži neb to symbolizuje sedivost mozku rozumu...

Zena se desí srůstu v deloze a dire prave ze strachu z Anima a je treba srusty vazby prorazet... ona má tendenci srustat v sobe...více lidí tam je ne jen ona...az kosterní srusty...on si to prorazí aby tam pak mohl rejdit opakovane.

Když chci muže v mysli pohládit, začne být hrozně agresivní - je to Animus právě, radši ať mě nakope, bije mě, a já ho stále miluji - ale toto je nevyzrálé na obou stranách, na té mé jde o lpění na A, na sladkosti, nepodmíněnosti, za kterou je ale na pozadí skryt právě Animus, šíp, co šmejdí a to hrozně hluboko, neb šmejdí nepodmíněností, lpím na A a dusím toho muže, nic mu nedávám vlastně a on mě bezhlavě mlátí a já ho provokuji a mám na krajíčku schválně pořád - není to opravdové. Proto jsem vypnul a jen poslouchal, jak to k němu cítím, co cítím, nesnažit se nijak působit, ono to i bolí, pravda, a ani se nesnažit poslouchat, protstě tak jak to je, o tom nejde psát, neb to je jako popisovat někomu ticho slovy. / Právě hraná citovost ženská je jaksi sladká a pod ní je Animus...je odumřele sladká, nemusí to být i uvědomováno příliš, že je to hrané vlastně.

Lovec když vidí stádo míří na jedno mládě třeba, aby stádo přežilo, o to jde oběma, jak lovci, tak stádu, má jej rád....

Strach je o očekávání a není přítomný, zakrývá sekoucí přítomnost

Zdravost ženské mysli se projevuje v a odvíjí se od stavu jejich pohlavních orgánů - jestli je díra průchozí, zda není zahleněná a nejsou tam srůsty. Právě tyto srůsty jsou to, co chci aby zmizelo, srůst - vlákno od jedné stěny k opačné stěně. Není to průchozí, nedýchá to, a právě muž to prostrčí. Je to jako lobotomie vagíny. Tím se to oddělí a uvolní, proto stále toužím po oddělení a pročištění, jsem zahuhňaný, potebuji, aby mi to tam prorazil, doslova a typicky, když myslím na to, že to není spojené ty stěny vláknem, srostlé, tak se při orgasmu nedostavuje neuróza - jaksi entity jsou oddělené od sebe a nic se netlačí do vědomí. Hemisféry si lze předtavit i jako vědomí a nevědomí. Jen je to v jiné rovině položené, princip je podobný. Totiž, průchozí vagina - pak žena nepotřebuje mít penis, již jej jaksi má, má díru. Právě ty srůsty vznikají ze strachu, neschopnost říci ne atd. Je to složité. Ze strachu vlastně uděláme to, že jsme v sobě dva co si povídají a to je ego. Když jí mám bez srůstů jsem muž. a krásně si to mohu s mužem jako žena užít...

Žena, co s muži nechce nic mít, vystačí si se vším přeci sama, tak když jí muž pak takto prošťouchne a ona cítí ty čepy v sobě a srůsty, připadá si že byla blbá, že ty čepy považovala za svého muže, že ho má a muže mít nemusí, a muže nepotřebuje a před skutečným mužem si připadá trapně, diví se, že s ní vůbec chce něco mít a pomoci jí.

Stejně tak je muž a jeho citovost - běs nejsou city nebo naivita nebo podlost, jak si muž myslí atd...

To prošťouchnutí je ale nejlepší, pokud k němu nemusí vůbec dojít...

"Kobylí" ženy jaksi mají muže jako vzor pravdomluvnosti a správně muže - pokud ale muž takový vedle ní je připadá si že takový jak si ona přeje.

Existuje nějaký popis toho Problému? Co máme všichni a všichni jej nenávidíme na druhých? Snad jde o překvapení ze se s námi někdo baví ačkoli se s námi nebaví, nebo o skrytou či potlačenou agresi silu přesilu, . Zda se že problém je v komunikaci ale je bohužel i v nekomunikaci - chybí autonomie. Chybí ano i ne normálním způsobem. Něco se skrývá, v tom je ten Problém. Pak už se ani neví co se skrývá a je to obecně a naučené a setrvačné. Jedna se o neúčinnou nedokončenou agresi či výboj bojovní jde o síkání vlastně. Tedy jde i o strach se projevit. V mozku to stále vrta potom... lépe s tím ani nezáciat. Právě toto život není neb jde jen o hrozbu a nevíme nikdy zda bude opravdu uskutečněna či nikoliv. Jak to bude dál pokračovat...je zbran a pak možnost že mám zbran a hrozím a naríkám že zbran nemám což může být horší a rozkladnější než zbran... když zmizí potenciál zbrane zmizí i zbran.

Kdybych chtěl svět jaký si mohu přát jaký by byl? Vše jen tohoto skrytého by bylo měně.

Skrytost musí být z obou komunikujících stran prý samozřejmě ne jen z jedné a druhá jí ovládá...

Veskerý materiál tu je jen z něj neumíme udělat to co se z něj dělat "ma", nemluvíme spolu. Jde o jinou kombinaci ano a ne plynoucí z nekomunikace jakési hlubší.

Ten Problém si tvoříme sami žádný neexistuje...problém který máme je iluze. Objevuje se jako kámen v nitru či kámenek.

Snažit se vyřešit problém napr. jít duchovní cestou nebo dosáhnout toho jak to je nebo osvícení atd. vše je to snaha řešit problém (absolutně v nás - kámen a přitom právě hledáme něco absolutního - hledáme tedy problém), právě ten problém totiž je jen iluze, které sloužíme a díky ní jdeme nahoru ale přitom jdeme dolů. Problémem je problém. Problém je ve strachu ze smrti - avšak zánikem já se tento náš problém nevyřeší neb trvá dál - nebyl dořešen, gravitace stále trvá, setrvačnost. Problém je dosti v samotné kvantitě neb pak je někde více a někde méně ale i kvalita je o závidění může být... já to mám "vyřešeno" samotou napr. ... Ten problém nemá řešení ... je propleten se vším a je relativní vůči normalitě a když jej vyřešíte bude závidět že ho máte vyřešen ... defacto se jedná o neměnnost - ta je i božská a pro člověka prospěšná a i právě není a nepřísluší mu. Říci že neexistuje je jako vyjmout nador take to není řešení není to přirozené ... možná je to ale trochu jiné... světla i temná stránka se drží na uzde vzájemně a žijí se vzájemně, až nad nimi je jejich propojení kde nikdo není vítěz, snaha zvítězit je infikovaná temnou stránkou ale..., asi je dobrý příklad na fyzice a latce před třeskem teoretické ... možná je to tak že z obou si vzít něco (pouze bosony ty tvoří BEC...ale to mi nepříjde ok chybí tam fermiony), mizí gravitace a s ní vše ..., mizí zachování, vzniká něco nového ... jako z hmoty a antihmoty "světlo". Nepodmíněného. Teoreticky to leží právě mezi polaritami a nulou, Nicim, tam odtud pocházíme a tam směřujeme, spojení polarit a Nic zároveň ... Kvalita je i to - co to je, být v tom (celek...), kvantita - kolik a jak ... psychika a fyzická ... čím se půjde hlouběji tím méně bude asi zřetelný spojující prvek polarit a budou tam čisté dvě polarit a spojení bude na vyšší metafyzické úrovni podobné jako u BEC.

Pro ženu je muž jen koreni kterým dochutí svou polevku někdy.

Někdo si navíc usurpuje k sobě to že dokáže říci ne tomu problému...

Tím jak nemáme fyzických nedostatků tak máme psychické - a ty nevyřešíme. Ten problém ani vyřešit nechceme neb tím umřeme si myslíme a nevíme co by to bylo... bojíme se hlubší pravdy raději jsme v bahně. / žena má tendenci tam srstát uzavírat se povolovat se stát se pšt. potom, muž to proto drží oddělené ty stěny aby se dalo dýchat a mohl dovnitř život a Nic. Jde o bezhlavý rust a snahu o komunikaci která ale komunikaci není právě. / muž se snaží vidět svět jednoduše - v díře je dobře a dobře a tedy já jsem ... a tím to končí. Duše tím trpí - jednostranně a neúplně atd., Duch moc ne...

Jsem užasne hovinko. / Hovno je naše kopie, mimi.

Zenskost je o plnění se.

Ten problém nevidět, nevidět v tom problému. U problému osobní důležitosti a že nic nevíme atd - Problému, to ani jinak nejde. Vše je ta osobní důležitost - i tiseň že nevíme co je svět zač atd. kdybychom byli jeho součástí nebudeme si klást tyto otázky což je asi škoda...

Bojíme se pravdy i proto protože tím jsme my dobří a ostatní špatní.

Lež duši více mluvit pravdu.

Psychous je právě srostlost...a výsměch pak světu.

Vzor pro psyche kam smerovat mame od Stvoritele (asi) pred ocima - vesmir a priroda.

A s tou samotou to je samozřejmě jakási překrývka, ale myšlena vážně... I je to o tom, že život je to po čem touží ti lidé kolem - jak démon extrovert nebo i introvert se dere po životě, po dušičkách, tak právě proto život produktivní věk (označení extrovertní právě, potraviny, polévka...) prožiju osamotě.

Když jsme ve stresu, nevidíme celek, a tak zahodíme špínu a nevíme, že se někdo nakazí, a jsme jaksí zahuhňaní v sobě, vidím to na ženách, na kom jiném to já mohu nevidět:):...

Srdce se také musí trénovat, někoho odmítnout a někoho přijmout, a pod tím...

Vnitřní hlas ale i pošetilost nám říkájí, že všichni lidé kolem jsou blízcí, lidé, až racio musí zasáhnout a říci ne, ty jsi cizí.

Lidé jsou na veřejnosti zmatení, protože je tam mnoho cizích lidí, a žena používá obranu tu lež, že se známe, evokuje v sobě potravu, lahodu, ale je to obrana.

Když jsi hodná na všechny, všichni jsou blízcí, nemůžeš mít nikoho v nitru rád potom...

Mám to "vyřešené".

Zdá se, že nekomunikace vede i na vylepšování vlastních zbraní, žena zesílí iracio a muž na to racio, zdá se, že právě nekomunikace vede na zdokonalování arsenálu, podobně jako ve studené válce, tedy smysl to má asi v tomto. Zdokonalování světa, polarit...ovšem agrese potlačená narůstá...

Když se zeptám Boha - proč tu jsme, jaký to má smysl všechno - zdá se mi, že tyto otázky mají iracionální vyčítavý základ, není v nich snaha najít řešení třeba i, dokonce bych řekl, že odpověď je prostě Touha, je to poměrně uspokojivá odpověď, totiž když se vedle sebe dá Touha a ty naše otázky, je to povahově totéž, jen ty otázky jsou jakési bláboly - je to jako dát vedle sebe ticho a tlachání lidí - obojí neříká nic, ale to ticho je trochu hlubší v něčem..., duše se na tyto otázky až tolik neptá si myslím, neví i ví zároveň... odpověď bude Touha, život vlastně. Pokud se touha zpřítomní, protože touha myslí do budoucna třeba, je to pak Touha...

Démon se snaží obsadit přítomnost, střed, aby žádná již nebyla.

Když jsme již narušeni, nevíme nic, jaká jsou pravidla, co máme dělat, co je morální atd. - předtím jsme to "věděli".

Lepší je kýly pošetilosti imaga i zatlačit do sebe potlačit a začít se bavit...

V textu jaksí říkám obecně vlastně, že latí obojí, což není úplně ok, třeba že svět byl stvořen i vznikl přirozeně, takto řeším rozpory, polarity jejich "spojení", pokud bychom byli důslední, musíme říci, že Nevíme. Nevíme ani, jestli obě entity tu jsou atd...

A tak se zdá, že jediný smysl měla láska a třeba i poznání, což je vlastně asi poznání toho, co to láska je - je to docela o démonu potom, ale asi to tak není...

Už mám jedinou prosbu, nechtít se zabývat dále pošetilostí.

Gravitace nemá protiklad, antigravitaci, jaksí antigravitálně působí ostatní interakce všechny, ale gravitace musí být všude, a nakonec musí navíc vyhrát nad všemi ... gravitace je energie, a tak toto je negativní aspekt pojmu energie, domnívám se, že existuje i hlubší podoba energie, spíše potenciality jako takové, jejíž limitou či odštěpením je právě energie ve fyzikálním slova smyslu.

A tak na všechny ty lidi v práci a na ty věci zde kašlu, kašlu. Je to úleva. Chci zase žít jako dřív.

A milovat nepřátele a vlastně jim poděkovat neb nás posunuli (i). Asi jsem moc urážel i...

Také je to o tom najít mód, ve kterém jsme skryti a přesto vyjadřujeme sebe, čímž nedochází k rozštěpení mysli velkému...

Ego je i jako povadlý jazyk starý slizký co se hýbe a "klepe" a lepší ty sliny... je to archetyp určitý... zkušenost bytostí, co byly sežrány, nebo mohly být spíše...

Je dobré, když už to je neřešitelné, brát to úředně, v práci, jako na úřadě, každá práce je úřad, proto úřady vznikly, chlad, odstup, jasná (svým způsobem) pravidla... v klidu úředně... ale...

Jsme třívrství, ženy si tyto vrstvy a rozpor mezi nimi užívají... plus veřejné mínění tam je, nitroglycerin, raduje se ale pod tím je destrukce zároveň, je to podobné principu vakua - elmag záření a pár částice a antičástice, kde elmag záření je vlastně ten pár dohromady - kdy ten pár reprezentuje něco a to, co se tím něčím skrývá ... nejhorší je pro mě to "vím, že je to hnus tady, ale raduji se, jakoby mám z toho radost, udělám křeč a raduji se, ale pod tím je destrukce potom..."... - nejde nikdy být čistě světlem ... Opravdu ty tři vrstvy tam jsou, vždycky... maska, pod ní agrese spíše a pod ní bytost...

ona radostí kryje .. udržuje radost atd při životě i v metru ... neb to je ž ...

také narcis maska je vtipná - ti co tě šikanují líbezně se dívají ale pod tím tě ničí a nenávidí, odpírají ti... brát to, že si tě všímají a dívat se na sebe jaký jsem úžasný ... ale vede to na nakažení...

až kooperace citů rozumu vnímání intuice vede na něco ...

Cizi/vlastni A red uz to bude on ten neodmitne ze ne ?! A tak to jde dal a je to hrozne....

Obrana proti ztuhnutí ta radost ale nevyhne se to ztuhnutí...

Myslet na Almu ... místa...

My moc jdeme do hloubky a ja jdu moc do hloubky az moc prave a tam uz je peklo a krec a tak jsme osobne zaujati ... prirodenejsi je nebyt tolik hluboko ... nebo jen sam ci s nejblizsím...

Hlavne ne nesouhlas se systemem...

Vsem se rozjasni az v zaveru.

Vyuziva vycitani jako nastroj...

Zena ma donokale vychytanou obranu a muz utok ale i opacne to plati vlastne taky.

Heisen rel neur... poznani je neco mezi realitou a nami, mezi tam a zde...

Instiktivne se zastavit a nedelat nic a cekat az stadecko v lese odejde...

Psychopat opravdu kvete tam, kde se porušují pravidla, je bezpáteří, stačí malé narušení a už kvete, jde proti společnosti pošetile, a samozřejmě, že hodně pravidel a že pravidlo často je ten démon, na stejném principu pracuje duch a zjevení. Lépe než být démon, tak doopravdy odpadnout od společnosti, zchladnout.

No a pak je člověk starý a už nemá síly na to, bojovat s tím, a vlastně pak to je teprve hezké.

Nad polaritami je něco jednota a také pod nimi, Touha, něco co je spojuje a co mají obě společné atd... což je právě problém myslím, to něco nad je třeba jiné úplně...

Po smrti tu mluvím stále o spojování polarit, ale je tam myslím i oddělení - muž si oddechne, tak je to za mnou, to vystavení se ženám a jdu do společného mužského klidu ...

Na ten útok ega v podobě touhy po egu platí právě identifikace s někým, být někdo, třeba jsem úředník apod., pak dá démon pokoj, jsi už někdo, nejsi žhavé bláto pošetilost a nic a všechno a cítění E'', ale to je přesně i to nakažení, identifikace. Proto touha po tom někým být a někým být je totéž, je to vždy o touze někým být ...

Lidská pošetilost ke jakási touha po ďáblu, není to opravdová manifestace relativity atd...

Radí ženám nevyčítejte okolí ale v sobě si to prožijte, pak budou všichni šťastni, neb to co chtějí přenést... dnešní době ženy zmatené, neb nic tu není ž., už se to takzvaně zlepšilo ale jen právě k pšt .. tím tam je i více autonomie ... jakoby se zdá, že tím muže (bolest, Ducha) vlastní, ale právě že to tak už není, není to o tom už, ...pak žena chápe plně svůj vztah s mužem, že jsou i nejsou spolu ... atd... nezatěžovat ho svoji bolestí, je to tvoje bolest.... každému byla dáno stejně bolesti...

muž dokáže pomocí pojmů být v úplně jiném prázdnějším světě mlze zralosti atd. ale aby to byla skutečná prázdnota musí se to spojit se ženstvím...

hubený extrovert neexistuje:), i italové atd jiní ... extrovert mohutný muž může být zamklý ale to jen proto, že to "vydrží", ale není introvertní... má tělo jaké chce, a když je introvertní vede to na scjoafektivní poruchu - směs...

Žena má jasnou individuaci, muž má jasnou individuaci, ale co homsoexuál? Ten totiž také jaksi bojuje s démonem, ale čistě s démonem, ne s animem nebo animou, ale oběma zároveň a jeho smysl je stát se lidskou bytostí, což je i smysl u individuace a je to totéž totiž... a zároveň to spíše celé opustit, neb jeho smysl je mimo to všechno, ne že by byl pánbůh, ale je mimo to bdí nad tím trochu...

mám to stejně - to zranění, ne to je moje, nejsem chudinka, není to o tom někdo mi ubližuje, jsem poddajná a poddaná atd. ale je to volba a je to moje věc atd... složitě se to píše, neb to není tak že to vlastním, prostě to ke mě patří

My stále žijeme ve světě rovnic, ale rovnice jsou pro idioty, protože říká něco se rovná témuž, má to pak smysl? Není to jen jedna věc náhodou? A tak to je s polaritami a všemi rovnicemi a celou přírodou. Znamená to také, že naše poznání není úplné, protože něco se rovná něčemu a nic z toho neplyne tedy, nevíš o co jde, jde o tautologii, kruh atd., rovnice neříká vůbec nic vlastně, ani jedna strana rovnice není to, co hledáme, místo toho něco vidíme jen něco jiného a chudšího a rovnající se něčemu stejnému, jde o pojmy a tím se ztrácí ...

Jde to i jinak vraceni se do baze ... ve vetsim klidu...

Navic tim ze zena vycita tak je na muzi zavisla a jasne ze ji ublizi aby mela duvod atd... homosexual gay lesba atd je spackana snaha o indiciduci a lze to napravit ale...

Clovek narozdil od prirody umi vytvorit neco noveho jineho nez sebe sama to je i negativni - identifikace nebo pozitivni - tvorba a stvoreni az... na co neco jine toto uz je dokonale rekne priroda a ma i pravdu jen lidska pst chce neco jine ale nakonec zplodi toto...

Zvire pes velmi dobre chape ze je to jen ze srandy a nebo to je vazne to je jiz velmi inteligentni...

Kdyz je po vsem najednou se nam rozjasni.

At si zena po praci doma vse prozije zaknuci aby ji bylo slyset ... cely den potlacuje svoji autonomii... bylo to priserne atd...

Ono by slo videt zeny tak ze jim poradit a rici jim to o tom aby to prozily a tim rostly... ale tim by to bylo konstruktivni citlive vazbove a krehke a tak radeji nadavam ... nebojim se toho ze nekym pak budou ... toho se muz totiz naopak neboji ze zena bude sama sebou ale vzdy pozna zda to je prehnane nebo hrane nebo sebestredne neb Animus to rekne hned a jasne neumi se moc skryvat je pravdomluvny...

Moc se tu vami zenami zabývám a to jejich problem zivi...

To zeny miluji kdyz se oslovi vy jste jine je to totiz zaroven osobni a zaroven to dava hranice ale je to spatlanina potrava...takze to je ok:)

Naopak muzi potlacuji vycitani druhym i si. A kdyz berou to pak moc vazne coz ma i smysl, vaznost.

Casto delame vse jen tak na oko...aby se nereкло ... jsme hodne na nej neb to je individuace preci.. Vse aby to vypadalo, zajima nas jak to delame, jaky mod na druhe pouzít, jakou psychologickou poucku pouzít, je to vzdy videt...

Nejlepe se na alchymii vykaslat to je nejlepsi alchymie.

Rovnice nic nerika vlastne problem spojeni polarit je v tom ze se snazime pouzivat rovnice do toho... kdyz se odstrani vsechny rce co zbyde? ... spise je zajimava za samotna transformace (rovna se) viz grupy a symetrie a nejlepe ani to ... Buh si zije vlastnim zivotem uplne mimo polaritu...

Tak jako je pro muze posetile zenske a naopak tak je to pro gaye (urcity typ gayu) pst oboji, kontakt s clovekem... Homosexual by mel byt i hodne sam tim ziska zpet lidstvi a uznani druhych... ale ne vazani se na lidi zase moc musi byt sam sama...

Mladi stale neco resi.

Na konci je ze se to vyresi i nevyresi neb jinak to ani nejde.

Boji se ublizeni odmitnuti proto ublizuje odmita apod.

Kdyz se rce odmitnou prilis pak vyskakuje Anima ale.

Polarity se neumi spolu bavit neb hned anihiluji.

Proc jsem tak sam se pta? Potrebujes to bojis se toho a neumis byt sam a neumis byt s nekym ..a davat atd...

Naucit se nebat byt sam je i smysl...

Take rozchody - aspon jsi s nekym byl nekdy...

My jsme prave tupci uplni vedomi nula .. co se to vse musi naucit (zнову) treba ze nenavist opacne polarity nici i me neb dochazi k anihilaci sice se tvori svetlo ale ...

Zena nevladne svym citenim prave ma s nim se sebou problem.

Kdyz se prestane do muze ryt muze byt kym je tedy nicim a byt uzitecny a statnejsi... ale musi si to zaslouzit prave...

Kdyz se dospeje do stavu kdy nam opacna polarita nevadi je to jako anihilace ale s tim ze to neni Nic ale zivot...

Urad prave na neresitelne veci jako je ... a ... priposr poniz a depres hrozna pak ... ale pak si muzes zit zivot mimo to ...

Stale se snazim ukoncít neco ale svet tam je prave asi o tom ze ukonceni vubec neexistuje. Nejsou hranice...

Existuje urcítý stav ženy, který popíšu - dostane se do moci démonů, rodí demony, její tělo je tvořeno duchy fluidními, demony, jako když zjistíte, že zeď je vlastně vytvořena z duchů démonů, co jakoby chtějí něco říci, natáhnout se, ale nejde jim to říci...jsou uvěznění..., dítě je i démon, podobně prsa jsou demoni takovito, démon působí to, že se žena uzavírá, díra se uzavírá, nejen na konci jako řít, ale uvnitř, hmota, jako když si nadučáme pusou potravou v tom smyslu, ... musí to prožít asi, a pak to zmizí...něco lidského k nim ... doopravdy aby to bylo ... opravdické, tedy smrtelné, ... když jsem byl na tripu Salvia Divinorum před deseti lety asi (vyrobil jsem si i Salvinorin A - bílý prášek z listů a dost toho bylo - tehdy to bylo ještě legální, aceton doma v paneláku smrděl a mamka si myslela že zase dělám pokusy ...), no a měl jsem vidiny po vykouření či co to bylo neumím moc nafukovat a vyfukovat, vidiny mozaika pás bytostí tomášků rozmazaných a remcajících spíše zahuhňaných - to jsou oni, disociace ega, více eg ..., více hovínek... už nevím co mě všechno tu noc minulou nějakou k tomuto napadlo...

Demon touží po Lasce ... ale obe je neuchopitelne laska i demon, tedy existuje laska a pak cosi co ji jakoby i zivi a to je demon oblast demona ve ktore obecne zijeme i my (kdyz se to srovna s Laskou, nepodminenosti), majestatnost lasky urcita její vyrovnanost spise zasluhujici urcity obdiv, prave to ze je to uzasne, ale ne uzasne jako nejaky drahokam ci neco vzacneho apod., ten obdiv vychazi z demona, resp. je tam opacnost vuci nemu, je to jine nez demonstvi...

Potom nastal docela zlom, když jsem si prostě přiznal, že se bojím, že mám třeba z žen strach, jaksi vnitřní, pod nimi až, z nich... nejde o strach rozklepanost apod. akutní, ale hlubší... je to totiž pravdivé. Uvědomit si, že mám z démona strach - to je totiž potlačovaná pravda, a tím člověk zůstane sám v sobě, on je právě o potlačování strachu, byť to je užitečné a cesta...

strach nemá psychopatie ... "nemá" potřeba říci... Strach to je volnost a city, vede na objektivizaci, ale čistý strach čistí, pročišťuje, dodává pravdu... démon má právě v sobě rozpor, že strach nemá, což má různé stupně...

Ve nebaz se....

Muži jsou pak klidní a ženy z toho zmatené (staci jen na toto myslet a tedy i vyzařovat to) neb překřížení již nefunguje...rozpor - nemám strach už nemůže fungovat ...

Je to pravda a můj věc a vaše je ta lež...

Strach je oddělující přirozené

Uvedomení si sebe a to muzu bože? Miluje te nechce te zničit...

Ona neví ze rype . neb když jí to muž řekne pštle se usmeje

Démon je o skrývání strachu, a právě strach je cesta k sobě, čistý strach, probuzení..., a právě strach chceme aby v něm byl, aby byl lidský, ... snažíme se všelijak strach popřít, viz vše, co jsem psal, avšak má to velkou cenu, nemít strach, naučit se to... nebýt připsraný, ale extrém je extrém ... je to však maska a jako jakákoli maska se těžko odhazuje... a pokud bychom zůstali na svém a báli se vždy na démona..., jsme stejně daleko jako démon, nic moc ...

Něco jiného je úzkost, nebo chronický strach..., strach právě prohlubuje prázdno do nitra a dává tak život, rozpouští nehybnost a ztuhlost způsobenou právě potlačováním strachu...

Ale nikam se neposuneme,

říkáno mi bylo neboj se, ale ... buď m

také nikdy jsem nechápal, jak mohou lidé argumentovat a přitom je za tím již síla, já prostě znám pak už jen tu sílu beze slov, je to nevyzrálý animus ale i pravda přírodní , viz strach, prostě už to je pak strach, iracio čisté...

Už nic právě - b a d...

nudle, všechno je jedna nit

pak ale stejně musím všemu říci ne i té masce...

žena servis muži frajerovi...se jí líbí...

strach je iracio

pomyšlení že zemřu - úleva, neb pak užívání si života a miz strach... asi na principu bojíme se nejvíce když to ještě nepřijde a čekáme...

strach je jednodušší a řeší tedy situaci ... neřešitelnou již"... všichni jsou v módu - jen neukázat strach, já ho ukážu ne rozklepáním ale vnitřně vyzažuji že je to normální ...

někdy modlit se... už jen...

typicky se vždy najde někdo kdo nemá strach a jde o lež obecně když někdo nemá strach přirozený je tam něco nenormálního...

naše pšt křičí zachraňme Lilith tedy pšt, neb když se jí nebudeme zabývat nejsme citoví a jsme špatní, jediné vykašlat se na to... na ty lidi pošetilé, to není osobní, zamítnout je celé ..., nepřijde odpověď je to neměnné, byť proměnné třeba... a je za tím archetyp síly skrytý... je to podoba Boha určitá, touha po Bohu ... a říká ale že božství má, vlastní atd... nikdy to ale nebude uvolněné a bytostní, může to být čisté blátíčko, ale to není uvolněnost...

Je to jako závislost - prostě jediné se tomu už vyhnout, té návykové látce, vždy se nakazíme... je to dané fyzicky ..

Archetypy se dají měnit dialogem, ale pšt právě ne, ta je stále stejná... je jako láska, lze se tím jen stávat, ale lepší je stávat se láskou asi ... i když i to je pšt...

pak by se dalo říci proč to tady je, když se s tím mluvit nedá - asi proto.. nemusí vše dávat něco smysluplného ...

Lilith po tom, když sdělíš neverbálně třeba že z ní máš strach, opravdu uvnitř asi na pět vteřin zlidští, pak se to ale stejně sklouzne jako koule do dolíku, nabalení sněhu na sněhuláka, je to hmotné (A) a je tam i E' malé nějak... spadne to do "nejnižší" hladiny - tedy pošetilosti a oddělených entit, co jsou u sebe je to však relativní, polarity mají být u sebe...atd...

Hmota je stejně jako démon hodně o iluzi... asi

V démonu a Lilith a pšt atd je vždy nějaký rozpor, vnitřní, vnější, je to X místo "plus". je to symbol boje i... Kolem nás je mnoho rozporů, Bůh je též o rozporech, ale v klidu, a je nad nimi i...

žena, ze které má muž strach obecně, se pak projevuje jaksi až infantilním třeba hulákáním na ulici, že jsou to bolševici všichni apod... předsudky, Anima... je to vlastně strach ze ženy manifestovaný...

Vše je zincenované, dialog... i s nekomuniací...

Samozřejmě, že pšt se strachem se snaží manipulovat.

Existuje dohoda, neukázat strach, neb to je slabost, proto každá šikana a nátlak je o tomto - potlačení strachu, proto ty co šikanují strach přitahuje, neb je to cesta k nim zpět, k lidské bytosti... uvědomit si, že má z toho strach je jednoduché, je to jakoby krok zpět, do mládí i se dá říci, ale může se na tom lépe pracovat potom... A tak, uvědomit si, že mm prostě strach z něho, mě ochrání, zůstanu sám v sobě, sebou, není tam rozpor, že strach nemám. Ale musí se opatrně... Bůh právě klidně strach obavy nejjemnější ukáže, démon ne. Strach je moc lidský a božský na démona. ...

Rozpor démona je třeba v tom, že člověk se identifikuje s něčím božským či přímo bohem či duchovní bytostí a to je pšt... dříve toto obstarávali šamani, tam se to "vyblblo"... Rozpor může být i v tom, že tam právě žádný rozpor (jakoby na oko) není, ale je tam vždy, třeba i když je muž tzv líný a pohodlný, je to rozpor, vlastní A ... Vždy tam je tvrdý rozpor. V Bohu rozpor je asi také, ale není brán jako rozpor...

to nejhorší co mu můžete udělat je mít z toho strach, tím se to i automaticky odmítne, přirozeně, selsky i... ale kje pravda že strach jej i živí, ale prostě žít jej něco musí, neb se jej zbavit nejde prostě, někde tu bude vždy... strach oživuje vnitřní ztuhlost a je o lidskosti je lidský, jen démon nemá strach a budí jej ...

mužská energie prostě řekne že z démona strach nemá ...

tím, že si uvědomíme pravdu, že máme strach, tím strach právě z toho přejde vlastně...

pak nechápu proti čemu jsem to zde na Zemi bojoval, nechápu to, tam toto není, to je jen zde, přísavka takováto...

vše je ziscenované, všechna setkání ...

Nekdo musí říkat že láska je uzasna ... clovek a dem atd... to, že božství působí tak jak působí je dané tím, že jej my pozorujeme a jsem malí ... také asi to tak být musí...

Komunikujes s tím nesnazis se ho zmenit zustavas sam sebou a nezivis jej i zivis i vlastne ...

Vesmir je stroj na lasku, pripravena půda pro ni, ... a láska sama take samozrejme.....kvuli nicemu jinemu tu není, láska není nevznika strojeve, ale ani nahodile, ani deterministicky, a není ani upjata snaha o to aby vznikala - malí mužičci vše připraví pro vznik lásky mezi lidmi - ne, není to ani povinnost, největší záhada jak vzniká láska...

Argumenty když dojdou poznám to .

V lásce prave to jak není, je to jak to je, nemusí se nic skrývat....

Totiz je to strach ze strachu a je to orirnt na strach neb to prozivani je jejich ztracene ja...

Jako mali se dem bojime a rozdil jen je ze jsme se nebali nejaky cas a vime ze se toho bojime...

Jaksi je tu boj kdo to tu zvladl nejlepe a nejvice se podoba bohu a je v jeho prizni ... ale i ti co tzv strach nemaji nebo maji ... vsichni jsou potazeni i vitezove... soupereni tu byt ale musi...

Kdyz mas z toho strach povrchnejsi a viditelnejsi tak to zivis ...

Tim strachem si clovek udrzi vnitri pruznost pruchodnost volnost ...

Porad budou tvrdit ze jsou ublizene ... a nemaji prava... autonomii a nekdo jim ji bere ... nebo ze jsou nadrazene... chteji v tom byt. Je tezke z toho vystoupit...

likviduje a neví co dělá že tě nič už má konečně odstup právě od tebe... ale

šťěstí abys měl, a přát jej druhým...

To tak nema vypadat ze se mas bat z ...

Tolik hluku a vjemů civilizacnich a my se nebojime jsme stroje uz jako to kolem.... hluk atd a pak se nebat vede na necitlivost otupelost...

imaga ze sebe vychcat a vysrat, ja ty lidi tak zeru asi... agrese... porod, novy život se dere, autonomii chce...

Prave ze u me nejde nic vzdy omyl vždy je to omyl, vždy se lidé ve mě mýlí, proto jen strach ze vseho mohu mít, ze vseh a tím si udržet sám sebe, kým jsem, zdravý rozum i ... na nějaký čas:)

Typicky pusobi to úplně nevinne ale ja mam strach z toho, musim neb jinak me nakazi... typicky muž je veden vnitřně k tomu, aby se ženy a ženství nebál, protože tam se jakoby není čeho bát, pošetlosti? měkkosti? ale právě naopak je to velmi o strachu, velmi se toho bojí muži, uvědomit si to, je docela posun ... stačí když si pohladí vlasy sama sobě, prostě jakoby se toho nemáš bát, ale i máš bát a hodně, jít pod to, pod ten objekt, a strach z něj mít, neb je strašně pohlcující a destruuující to, čím muž je, stejně jako zbraň dokáže zabít objekt, tak dokáže objekt "zabít" zbraň... skrytá agrese tam je atd... od obou ruce pryč, od ní a jejího Anima, od obou ... jakoby by jsi z toho strach mít neměl ale ani to není správné vyjádření, ona totiž je naučená z toho, že se jí nikdo nebojí, je to velmi iracionální a jiné, bát se žen, muž se bojí ženy, ale ne povrchně, že se rozklepe, ale uvnitř, vnitřně, to je něco nového a podstatného...a jsem toho zástupce:)... právě hluboký animus a ženskost ve mě mě odlišuje od mužů a panicky se žen bojím...jako když vidím střep, muži to mají také, ale já to mám silnější, střep mám v sobě i... je to podobné jako vše tady kolem - jakoby se toho nebojíme, ale měli bychom, třeba pána bezdomovce co hraje na kytaru, je to nebezpečné, líbezná píseň a pak bude hulákat ale, naláká na líbeznost a pak...

Zena se váže a hleda pmoc...

asi i ... nebýt se všemi kamarád, nejsem s nikým a se všemi ... pak jít k němu, a podat ruku, neb se známe a oni ať si delají kolem co chtějí...nebát se...

Uz soucit s druhými.... nepsat je to zbytecn...

Jít pod ni pod kouli oni jako objekt a ja strach po nimi vytesnit je...

Necekej ze oni jsou ti spatni...

Ono jakoby stara pani tlusti - clovek když si uvědomi strach, který tam prave chce potlacovat - pak v sobě najde lidskost, život, a i ona se uklidni, jde z toho strach, byt to tak "být nemá", jednak tím, neměj strach ze žen a jednak tím, že to je "celek", démon, strach krásně dokáže to, že už se s tím člověkem nebudete dál, máte odstup, už to neřešíte potom... Mam z tebe strach - uplne se zmeni celé to....) nejde v tom ale žít samozřejmě ... je to velmi velmi iracionální a jakoby zvrácené, ale je to tak...

Strach ze strach i je

Ptat se proc. proc to delat, atd...

Chtěji abych proti nemu vytahl a byl zly abych mel autonomii kterou nema nikdo stejne...

Mam uz splnino neco jsem dokazal - bohuzel to neni autonomie a je to vyhnuti se autonomii a ne, nahrazka.

Ženy některé v dnešní době velmi lpí na užívání si, jídla, dovolené atd., je to snaha jít k sobě, k prožití, ale není to prožití. Muselo by se říci ne a také to prožít atd...

Lidé, člověk se z těch lidí jednou zblázní. ... z veřejného mínění druhých cizích kolem...

zeny take rady sleduji jak moc prirodzene delas pohyby svoje, coz samozrejme vede na zaseky a ztihlost a neprirozenost pohybu a manipulaci od ni, na prenos koktavosti na muze, neb si s tim animem neumi poradit a vlastne ani ja tedy moc ne... to boli uvedomit si to... uz ale umim si udrzet byt uvolneny spontanni a jaksi ladny v pohybech tedy nesledovat jak se pohybují rukama atd... take sleduje jak moc umis prorazit prave toto její dušení ... asi se jim to, mě vlastně take, libi... hruza...

Od mala nechápu, jak mohou lidé spolu vůbec žít, jsem schizotyp dost, ani snad nejbližší rodina nenavázání kontaktu, spíše slepence, lepenice, vždyť se zabijí, když se dotknou... milovat se dá mimo vztah, ... a pak po tom trochu toužím, ale nepředstavuji si, že bych s někým byl, ...

mozna k tomu zaujmout k tomu domonu a zenam to nejjednodussi pro me - urcita citovost nedpominenost atd...

Protože jsem měkký a bez formy, ego na mě hrozně útočí, ega druhých lidí a snaží se mě "vychovávat".

Ten Problém (co má asi každý, ta neřešitelnost postupná, uvíznutí, nekomunikace, chci i nechci s někým být neb vsichni jsou divny atd., ta rana co si živíme sladká rana bolesti až uhlík černý i to je v nás to vidím, klubičko) - totiž to že se mi nelíbí ženy kým jsou, resp. vlastně nejsou, (stačí pak imago v nich ve mě a je to nepříjemné, jsem ony, obsadí asi mé ego, navážou se na archetyp ostrosti ve mě a doplní se měkkostí která tam je ve mě - bláto hermafroditního typu), tak uvedomil jsem si, že je lepší se tímto nezabývat v sobě, než se nezabývat tím stejným v druhých, je to trochu lepší, ale nejde to zahodit, to je jako se vyhodit do koše, nejde se tím úplně nezabývat, ... pošetilost sice je o zabývání se a neustálém "řešení" tohoto problému, nedostatku ne, autonomie, že jsme se neubránili, to Animus velmi řeší....

Kazdy vecer se na vse poctive vykaslat

pěkný kluk v tr

Už nebudu bojovat, bojoval jsem dost, být jsem si říkal, že právě vůbec. Ve stáří už to je doopravdy toto, teď je to spíše zase taková nějaká póza či co.

Žena na muži právě vidí co nemá a nikdy mít vlastně nebude - volnost kolem sebe, bez vazeb, je jaksi výš v kosmu teoreticky ... a čím více po tom být i muž (pro úplnost) touží, tím více aktivuje e' uvnitř a tím méně mužem je... čím více se snaží, tím méně jím je a platí to i pro muže také... neb pak to je orientace.

Celý život mě nutí abych byla zlá ... bojím se že jinak nebudu mít autonomii. proto mi imponují ženy ty mají podobný problém jen spíše opačný .autonomie málo ale to i já vlastně...

Žena nechápe takovéto partátství, pro ni absolutno a nezávislost je, že je na čas vším - teď mám absolutní moc...

Stejně o mě nic nevíte.

agrese samozřejmě nevyřeší více než zamotanec je...

Dříve jsem říkal rodičům atd svěřoval se, ženství i atd. jednou..., ale teď už ne, je to moje věc...

Až teď chápu více že muž ke mě patří, ... ale toto ženské se mi dostavuje jaksi ve stresu, právě bez uvolnění hlubšího, tam jsem mužský potom, ten co nemůže dělat nic mužského, zmizí..., je to ale asi prave ta pošetilost povolenost již moc veliká mrtvolna až bozka ...

když ti chybí třeba péče, tak ji dávej druhým,

Geografie manipulativní - s uzemím, vyprazdň obsah, ego m nebo přeneseno u z jako cítím to jako m - manipulace s hmotou ...

Z nechape ze je z muze vytsnena nasilim, stale si to predstavuje ruzove a jako doktorka Kvínová ... sychedelie, to je presne ta parta m v zene ... nevyzraly animus

E' se potrebuje vyprdet plyn.

Traveni se vykaka ale co mysl? Prave funguje jinak - vjem a vyzarovani sumu ?

Bez z misto, jen m... zahoji zarudla rana ... neni to ale uzkostne a nikdy z atd ... A uvnitr v nevedomi to je presne opacne

Dav m za mnou ... nase parta, me eg. ... tam je nam oukej a A take podobne zacitit zenství potlacene v sobe a take ani m a z, nikdo ...

Ona muzska pratelstvi tvori nechtene jakoby - tim jaka je, vede to na homoerotiku mužů, se kterou daná žena souvisí...

Ja ho dodelam ... ona si myslí ze ti to neublizi neb animovi se to libi...si myslí.

Zena se kryje nesmyslnymi ukoly vuci muzi, dzunglí...

Zeny uvíznou ve světě dávání a nedávání, a muži jsou pro ně úplně mimo - jsou neživeni a upjatě je k nim vzhlíženo jako k božstvům, bojují si sami mezi sebou ženy...

Jakoby se zdá, že když muž neguje pošetilost, tedy cítění, příroda, jakoby určitá naivita, ale to, čím se to snaží umlčet, nějaké rozumáské povídání, o práci apod., to samo je pošetilost (také).

Nemám v sobě jaksí respekt k tomu, že tu ženství může být, pro mě neexistuje a nemá právo, proto to je kruh...ono říká, že tu nemám právo být já zase.

Pochopil jsem, že nedokážu okřiknout ženu jako muž, neb jsme na tom stejně jakoby s ní, tedy přenechávám to mužům, byť to je oběť určitá...když něco nejde tak to nejde.

Potrebuje peci opak je tyranie a to dost nici - nedostatek v nitru uhlik...

Tyranii poznate tak ze kdyz jste v uzkych dotycny prileje do ohne.

Srdce vyzivuje tělo - chapadla do něj, ale samo není živnou látkou...

Spor o objekt nejaky - typicky objektivizace agrese ten objekt nedycha, oddeluje ale i spojuje a je to pulka demonu.

Totíž dělал jsem blbost - mám tendenci, jako většina žen a člověk obecně, živit .

Ženy si připadají . Ženská zbraň je právě i neživení, to se pozná lehce, je to pošetilost její, Animus. Některá žena zjistí, že tím vyzrála na vše kolem a je takto stále, ale měl takový život smysl?

Žena neumí odmítnout, je to příliš křiklavé a ostré pro ni, když totiž odmítne žena je to děsné, ale umí přestat živit, což je dost brutální a svazující atd., žena umí odmítnout, až když přestane živit dotyčného. A tou božskou božsko-lidskou lidskou energií v sobě živým vlastně všechny ty, co mě šikanují nějak, jsem dárce, který je živí - jsem pošetilý asi, v tom, že živit se má všechno. Žena má v sobě hrozně moc že musí živit pořád někoho, dávat mu cit, je to normální určitě, dávat mu jakési božství, potravu, hlavně muži působí, ale oni to nechtějí, neb je to zadusí a přetvoří na ženu, musí to být nepodmíněnější ... Typicky to živení je ale o táhlosti, breku, zranění a to vede na živení druhých, asi své rány vlastně (také), projekce tam asi bude... Nemůžeme ale myslím brát projekci jako že to je něco ze mě tam, ono to tam vážně i je, neb to reaguje, cítíme, že Brek vlastně živí druhé, neb pramení z objektu, ale brek umí i týrat a neživit právě. Takže jsem přestal živit ženy a jejich rány, přestal jsem živit pošetilé muže, přestal jsem jim dávat potravu a začal ji dávat, čemu chci dávat. Ono to ženu svádí, ta tyranie, já, nemuset ho živit, tím bude týrán a bude trpět strašně atd...pak je démon ta žena, neb ona sama jej neživí a nemá čím ... i když...

Démon je oblast bytí neživená Bohem, člověk je tak trochu sám Bohem, když živí to, co chce, co cítí jeho srdce, že se má živit a nezabývá se tím, co živit a neživí to, je to kruté, ale i je to prospěšné i pro samotného již neživeného neb už ví na čem je. A vidíme to i v přírodě, krmení mladých. V tom tobě dám a tobě nedám je právě ono démonství také ale.

Žena svého syna přestane živit a tím se zbaví pout (jako srdce má tepny ze sebe analogie) a tím se osamostatní. A nakonec se z něj stane samotný Bůh. Tedy Bůh přestane živit něco a to něco se nakonec tím Bohem stane...

Jak je to nyní ontologicky - Bůh něčemu dodává energii a na něco kašle, to neznamená, že by to s Bohem nesouviselo, jen to neživí a je to samostatné, ale Božské živení není o vazalství ze kterého mužský princip utíká, je to láska ... tedy oblast neživení Bohem je démon, ale podobné tomu je mužství, vždy tam nějak působení Boha je, i u démona, nějaká vazba, vztah k němu...Když se něco živí, tak tam je plnost uvnitř a když neživí, je tam právě prázdno uvnitř, ale to je asi mylná představa neb láska není plnost, Žena má tendenci ránu prázdno v sobě zaplňovat právě potravou a všech ostatních bezhlavě až... Muž má také v hlavě živění, živitel... muže a ženu spojuje právě to živění, vlastně Touha to je. Žena i chce aby se muž do ní ulevil, asi ten zárodek i předal a byl klid, měl klid a byl živen. ... Tedy když démon není u přísunu božské energie, musí se nějak živit sám, parazituje ... zde by se zdálo, že Bůh živí démona, Bůh je spíše živení zdá se mi no... Proti přirozenému svobodnému rozhodnutí neživit démona nemůže udělat nic, neb on je parazitický. ... Také vlastně ta potrava, to je agrese, co se nějak obalí hmotou a ta hmota, sekret, plod, mléko, ale i e', a odpadní teplo z mysli a těla, odpady z těla, to je potrava teoreticky, tím odpadním teplem se nějak jakoby někdo živí, asi samotné ego, samo sebou... a ono i mizí potom. ... toto je hrozně podvědomé a sugestivní, stejně . A tak vím co živit, a co neživit ... to neživit není, že sledujete, co to s tím dělá neb to to právě živí, už se to nesleduje potom. Jsem jakoby nedonošený, vysoký, ale vše útlé a malé, hlava XS, S vše, takže lidé hrozně evokuje ve mě, že mám hlad a šikanují mě atd..., v lidech mého typu je hrozně moc, potravy, odumřelé Animy, potřebuji, aby mě někdo jedl, to ponížení atd jaksi sekretuje hodně kolem té rány a potřebuje to vysávat pak jsem jakoby žena, neb dávám hmotu, ale dělá to muže mě, co je právě pod tou hmotou zadušený. . Typicky člověk nechce živit přetvářku a rozpory, překřížení, to vede k nakažení se tím.

Já jsem ty své pocity pochopil, prostě všichni kradou, všichni kradete. ... já ne. Ani v nitru by mě to nenapadlo, nedává to smysl, asi jsem kradení samotné totiž - muže či ženy.

přítom něco ukrást je typicky pošetilost, nikdy to nebudeš mít, člověk se musí velmi přemáhat, aby to ukradené vážně měl, má to pachut' až jakoby anální, ego,

Celý život živím ty, co mi něco kradou, toto znají hlavně ženy, pak řvu venku a nyní už mi to nepřijde a je to naprosto přirozené rvát, když si uvědomím, že mi něco kradou (snad to souvisí i s kastráční komplex - ženy a muže - nemá či nemusel by mít, ale obecně jde o kradení mana - ženskosti, hmoty, potravy.), kradení je interakce, přesouvání, manipulace, my pocházíme z iracionálního světa a s tímto hmotným světem se učíme zacházet a moc nám to nejde... nevím jaký to má smysl vůbec ... nikdo neví co to je mít v sobě bolest a bezpráví všech žen a automaticky se kloním na jejich stranu, přikyvují, protože se bojím, jak říkám, jsem povolen, tedy prázdno muže jsem vytěšnil pod tlakem okolí mimo sebe a jsem hmota - mana potrava objekt plný, ale to mi právě bere to prázdno mimo mne. Snad někdy skončí to jezení, zaplňování a vyprazdňování, to kradení. Také to něco ukrást - tam je ten typicky hvizd, prázdno, smyk, překřížení...zauzlení. Nedává to žádný smysl, až se naučíme nekrást ... my to máme, lidé to mají i jako masku. Vše co tu je, co jsme vytvořili, je nějak ukradené, z ukradených věcí, Zemi apod., ono to není že něco mám právě, až když to nemám, tak chápu že to nemám, ale to jsem již na tento koncept přistoupil, že se něco může vůbec vzít, pojem mít obecně. Nejvyšší nic nekrade, tvoří to z čistého Nic, což démon ale také, ale krade Boha...Také vnímáme, že kdyby všichni kradli nebude tu nic, ale to je pohled ega, tato situace nemůže nastat ani. Ta představa, že mi něco vzali či mohou vzít a že to někde někomu vezmu je nejvíce nesmyslnou věcí na světě. Musí se něco nabrat, ale ...

Na tom není nic zleho nekohe nezivit.

Najist se a i pryc jsem potreb

Jednou musi prijít extrem silne kapky a pak je klid bojime se toho a prekonameh to o tom to cele je... ... život je o extremech urcitych..

Pak mohu prozít život jako žena a nestydet se a nemuset chtít něco cítit se vecne zakrnela hmotna tedy dole a ze mi chybi muz a nechci aby byl a nechapu proc pak ..., pak to tak není, jsem pul sveta ...pak není tendence být ochuzen o mužský princip paradoxně, je li žena kým je a muž kým je, tam nejsou ochuzeni o to druhé... je to v tom už...

Snaha ucpat ranu...

Zivot neni jen o ranach...

Touha po touze je hloupa neb to uz ma. Nejde spis o touhu zeny po objektu - po sobe?

Mysli si ze v partneru neco nejdou...

Kradou... vse ukradenost v civilizaci i jinde v prirode...toto vas spojuje tato iluze ze tam neco najdete .. natesenost na neco co je vase projekce tedy na sebe sama ale ... lide jsou stejni ...nevnimaji agresii v sobe co za tim je a vodi to ruzove o tom je extr

Z se stavi do nizke role takove ze ktere z bezpeci vycita.

Chtej aby chradl take ... od mala ... vykrast to tam tomu Bohu my vycurani lide...

Rekne uklidni se a mysli opak nemuze mu odolat... pisu nadhozene aby se ctenar zamyslel a pak na to prisel o co jde tim i hovno ziska na dulezitosti...

Nic nefunguje je asi treba si uvedomit co chybi me...

Tim ze za to nekdo muze neni urcite problem vyresen.

Ga je i odstras pripad pro muzr ...

H co rika ze neni h a radu viz svet kolem.

Homoer je na Anima sikanu - působí (jako poslední a nejsilnější možnost na to), hledaji sebe sama totiz toto je pravda pro ne

.. kazda touha je touha po ztrac ja ... jen ale homos je stejne marna jako tato touha po nec zvlast.

Evokuje ale prirodu...

Jaky ma svet smysl kdyz zde krad a tam zivime to zde... asi jen byt mezi a jen trochu na to dohlizet jako Nejvyssi ... byt laskou a mit pozn (kvalita)... zbytek je bez smyslu

Jsem pochopil ze na to nemam a predal to muzum to ne zenam...

Deti zlobi a rodic kara tim to chce zahnat jednoduse... a ony zlobi vic... sleduji nastaveni mysli...

Mam male ruce, dlane a prsty, mensi nez vetsina zen i...

Zena je potrava

Agrese je o zdrojich, boj o zdroje ... coz ale spjeje k abstraktizaci v nasi dobre...

Duch a strava, duch je typicky bez jidla, ci sedive bily popel upne spaleno a strava zena se pak jevi jako neco "mana", plneho apod...

Nemusim nic hrat neb to jsem

Ona je pak uvnitř spálená, či otrávená, ale tím si myslí, že tím hrozí okolí, své jídlo spálila a otrávila a nikomu jej nedá, toto může papat jen ona. Muž jaksi v racionální oblasti vědomé, ženě vezme veškeré jídlo a zdroje, což se v průběhu let stalo, ale jaksi z ní zbyde kost, vlastně e', zpopelnatělý klacek třeba, a to je v duchovním světě muž a žena jej tak vlastní. Podobně by to bylo naopak, z muže zbyde A, potrava a to je žena. Dnešní ženy nerady asi slyší, že jsou potrava, objekt, mana, příroda, hmota, ale prostě to je jejich základ a z tohoto místa ony se vyvíjejí a zde pokud jsou sami sebou nepotřebují stávat se mužem, naopak když se snaží být subjektem, mužem, být prázdné atd., tak muže nikdy nespojí se s ním, přitom, když je hmota, je s mužem přirozeně spojena. Muž zjednodušuje ženu na potravinu, kýtu, a tím úplně eliminuje její pošetilost, vyplní se tím i dutiny v ní nebezpečné, manipuluje s ní i, eliminuje její samovytahovací se sílu nahoru, ale ona nikdy nemůže sama nahoru jít, bude se jen převalovat v sobě.

Ten archetyp hladu je důležitá věc v mentalitě, hlavně mojí, neb mi to taky jakoby brali toto mana být, žena je pošetilá, pokud to mana božství v sobě ztratí, když jej má, je jím, pošetilá právě není, je přízemní a lidská...

Homoerotikou zabírám vše, co na mě útočí, to ženské, extrovertní, Anima... Anima ženy toto hezky znervózňuje, dva muži spolu, protože se tím odhaluje jeho-její pravda - že touží po sobě, že netouží po něčem, a neví po čem a vyžívá se v tom, ale po sobě.

Zena se potřebuje najíst, muž také ...

Mnoho e'facek od okolí vede kompenzačně na A hmota ponížení atd. - a to je přesně ono oddělení polarit a vznik pšt...

Jen xlovek takto blvne a jde do pšt ze z je m a naopak...

V homp se kombinuje odum a i potrava popel i...

přijetí povrchní a pod tím nepřijetí je týrání ... opačně to je...

Člověk má navíc rozmer ega - tedy úplně vyprazdnení a pak brání si jídla zpět a privlastnování si jej.

Mana musí být přikryta ale je hysterická...žena to dává navenek ale má to uvnitř, extr žena neví co s tím a dá to navenek.

Nic netajit pak klid

Nebo to naopal vygradovat tu ženu jsem matka atd neb to je siln neb to je potlačeno ...a ono to vymizí ...na čas... s klukem v klidu být žena jen on mi jako muži rozumí... Muž má v sobě potlačenou ženu...

Stres je z toho čemu neumíme říci ne...

Už abych to měl za sebou. Ten omyl a polekání druhých desím je vnitřně nevědomě explodují. Snad pak si lze to trochu užít.

Život je pro vesmír jako jeden okamžik zabarvený do nějakého tónu barvy nálady, život je hezký a musí být i osklivý aby mohl skončit a mohli jsme být zase společným vědomím.

Když moc někam lezu, raději se zastydět, jaký to jsem...to je směš dovnitř naopak...,

Zdá se, že jediný mentální problém člověka je přetvářka, z ní si bereme život apod., něco je a pod tím je něco jiného, obojí může pak být přetvářka, přetvářka je konstruktivní (díky ní se na něco zapomene a tvoří se něco) a nebo destruktivní, není negativní pouze samozřejmě..., přetvářka okolí, od okolí a sama k sobě...

Když se jde moc do hloubky myslí, dochází i k přílišné osobní rovině, je to moc osobní a lpějící na vlastní osobě, také je to i opačně je am neosobní úroveň, ale i hluboce osobní a snadno pošetilá pak, život bez nadhledu a neschopnost zemřít..., jít do hloubky ok, ale pokud je to moc a dlouho, už tam nic není.....moc se přetvařuji, to je také můj problém.. žena na toto řekne, ale prostě musí tu být obojí polarity, musím je vyjadřovat obě, nejsem jen jedna z nich, pak nevyjadřuji své druhé a další já...

je to super, když to je jen z pohybů uvnitř něj, představa, ... a nemuset ruční práce..., ten oddaný obdiv k objektu touhy a nic neřešit...

On má pravdu - opravdu v HT společnosti nemám co říci a opuštěnost...

Když někoho miluji, dokážu pak stejně přistupovat ke všem, ale zde to jakýsi postoj, pošetilý, jen že by to tak mohlo být...není to, že všechny miluješ stejně, miluješ jeho, ale stejně tak i všechny, ale jak říkám, je to jen, že by to tak molo být, sem to nezapadá tolik...

Pochopil jsem, že tu budu ještě dlouho, že se musím ještě učit.

Vlastně jsem zjistil, že se mě snaží nakazit, u členů rodiny si toho moc nevšimáme, je to hlubší, cítím co ona, muži jsou špatní, vryje se to do nevědomí, "nefunkční" DNA analogicky, cítíš se jako ona, nadáváš na stejné věci a tím v tobě je, .. chce brutálně

lásku, je to neohrabané, navíc ty jsi ten, kdo má její problém vyřešit... ženy se silným nevyzrálým animem se dožívají dlouhého věku, neb se asi čeká, až to "pochopí"... ale to je spekulace, což po tom všem zní divně:)

Už se vykašlat na komentování pošetilosti a snažit se tomu pomoci, lidem, i pomoci, kromě nezabývání se tím, neřešit to, což je i ta pomoc.

Můžeš ji porazit v argumentech a znalostech, ona+animus sice bude tvrdit, že to zná, ale ona je upřímně zvědavá na to, na mužský pohled...

Toužím po otci a muzich aby me milovali chybi mi byt (s) muzem, odum A... vycitani z arch ostr a la, je to moc intimni... z me vubec nezajimaji... prorazil i mou blanu a miloval me... a odum a ze me vyteklo...

Chlap prinese mrtvolu odum a a zena z ni udela mana, ale z umi to i naopak.

Nejak to je a .. stejne vyjas az na zaver... co melo smysl a tak.

Cim vic se o ni staras tim vic bude zla neb hleda autonomii.

Psychopaticke stavy jsou potlaceny strach pokud z nich mame strach tak v nich evokujeme v nitru strach tedy lidskost a pravdu - proste jde z toho strach a vse z ni vyjde ven. Mame se ucit nemit strach (z toho) a to tim i ze strach mame.

Nezrala zena ci Anima kdyz vidi muze neodola sikane.

Jsem spatna protoze mi rikate ze jsem spatne, vidis, myslis si to, proto jsem takova... to pomahat lidem, není pomahat jejich pst, stále je to zabývání se tím zraněním jejich, svým, ale je to trochu lepší už...

Vykasleme se na ni ci neho.

Individuace je nejlepe je li vedoma tak z deseti procent:)

Tři ramena vybíhající z jednoho místa, na jednom konci je nula, na dvou jsou polarity a uprostřed je Nejvyšší...

Ve me je tolik bozství ze musím jít odum A aby to nebolelo tu byt.

Demon je bozství proto nas moc zajima ale on je zbrkle bozství a navíc i kouka na Boha, nevytvari jej ...

Gravitace je na úrovni vln fci asi, nějaká interace vln...

Pochop, že to, co ona je, já mám uvnitř.

Moc jsem si troufal na Boha a Démona, když si netroufám, jsem člověk více. Jasně, že i když si právě člověk troufá...

Dostal jsem se do módu, kdy cítím, že když mě členové rodiny upozorňují, že jsme k sobě vázáni, chápu to jako nátlak, chorobu, ego, nechci se tím nakazit. I toto je třeba takto chápat, rodina je i svazující iluze, jsme spolu, neb být chceme a něco nás spojuje.

Udělat něco nechtěně, je o nevědomosti právě.

I když budeš myslet na sebe, je to i nakažení se.

Mužská pošetilost je méně nápadná hlavně v racionálním dnešním světě - racionalizace je únik kamsi, je brutální vůči citům a přírodě a Duchu také a úplně inertní vůči tomu, neproniknutelné racio, křehký beton, neuvolněné, tak se naštví miláčku na to kolem, řekni tomu ne, ... v průběhu let došlo k tomu, že z ženy zůstala snůška pošetilosti a výčitek vůči raciu - nemocná zasněná žena posedlá hříchem (wickled game), co si usurpovalo zdroje... je to náš extrovertní svět zde na Zemi prostě..., naopak by extrém byl že muž nese pošetile atribut citovosti a žena mu vzala mužství... a ty zdroje... je to přetahovaná, neb je to snazší, ve strachu... ale vědomě se dialog dá vést z těch 10 % bych řekl, pokud je to moc uvědomované, je to křeč.... Mužská pošetilost je stejně inertní jako ženská - je to absolutní pravda, navíc podpořena veřejným míněním, a není to upjatá pravda jako bývají ty ženské, on se tím maskuje, toto je pravda Boha, Ducha přece, až tam sahá a nejde to vyvrátit, protože to není jakoby blud, až když si vůbec dovolíme představit, že existuje i citění a povolení, měkkost uvnitř, příroda a pozemskost,

pak , on je před tím malý a křehký před tímto, proto takový je..., typicky si tento mód musí muž pěstovat a potvrzovat s dalšími muži, ... totiž říci mu, že je to pošetilé, nepochopí to, neb on je přeci, veškeré své úsilí věnuje potlačení pošetlosti, citění E', rozválenosti, atd..., city tam prostě nesmí do této oblasti, do jeho teritoria, je to normální, ale nemůže to být navždy. Nikdo mu to nechce říci, neb je to jeho necitlivější část, nikdo se mu nechce smát a ranit jej, ... má city, že to není ten frajer atd..., má v sobě tu hmotu, animu, odumřelou animu atd... Platí na to, co na ženskou pošetlost, nezabývat se tím, nemluvit s ním, on tomu nebude vůbec rozumět, a civilizace s ním, ale ... problém je v tom, že to je "proti pošetlosti" urputně..., proti vyčítání někomu, proti... ano, stavím na stranu toho, je to zásadní, ale ta pošetlost vyvstává právě jako něco co se snaží obměkčit toto mužské, je to propletené celé asi... muži mají city objektivizované a mimo sebe a pak je naivně adorují a nebo nenávidí... v první půlce života to je ok, ale časem to je už neudržitelné... pokud má mít bytost i duši, svoji duši muž, je jeho, to musí žena pochopit ... porozumění...

Dnešní mladé lidi myslím nenaplnuje moc mít děti, mámě v sobě - s námi svět končí, neznáme smrt, vytěsnili jsme ji a jsme jí.

Přiznal jsem si - chybí mi otcovská, mužská láska, láska Ducha, Duch. Žena je stržená kůže, lepkavá, Duch hojí a dává život i, a je nevyčerpateľný stejně jako to "mana". Není to pošetilá krádež, je to sdílení a poskytnutí od něj. Ale je to mimo realitu, realita je pro mě stav jaký má obyčejný pes - lakmusový papírek normality - to si řeknu, hm, asi jsem sešel z cesty zase, v porovnání se stavem v jakém je pes, vyváženém, přítomném, pohotovém. Stejně jako muž je zaujat a ponořen do ženy, tak já do muže, do temné anality dá se říci, ale ne do výkalů, je to však hojnost v tomto smyslu. Také jsou to zdroje, potrava, jako žena, tato odumřelá Anima, ale je to jiné, duchovní. Jsem pak jako v mužském klášteře. Láska. Obcuji s tím, nepohlčuje to narozdíl od ženy. Nechávám se oblažovat, sebe - pind'oura, bez pomoci rukou k orgasmu, tím je to silnější, jen jeho krása a teplo tě k tomu dovede a blízkost... Typicky tam ale chybí zodpovědnost, každá orientace nás mění na to, na co jsme orientováni, proto jsem muž, otec, ale není tam odpovědnost - realita, závazky, je to snové čistě. Můj otec je dinárský typ (černější vlasy, úzké rty, srbochorvatská oblast prostě...). Pro mě je vše kolem ženské, extrovertní, lepkavé, strhlá kůže, kradení, schválně křiklavé a zmatené, povrchní, bez kontaktu, schválně rozlaďující, nudící se apod. (totiž toto jsem asi uvnitř hodně, proto volám po Duchu.) Je to velmiintimní a osobní, mezimužské i, věc o které se nemluví, sice tu o ni píšu, ale popsat nejde, tak je to jedno. Pochopil jsem, že když se mi něčeho nedostává, prostě si to vezmu. Báť jsem se dříve s tím něco mít, je to moc numinózní, ale vplul jsem do toho, do něj, ... dopřejte mi to, tento ráj. Je v tom hodně odumřelosti. On je rád, Duch, totiž díky sdílení existuje(me). Sdílení není krádež, krádež je nesmysl, tím se to vyrve z kořenů a zemře to. Tato "krádež" se odehrála už dříve asi, autoandromilie, je to asi reakce na krádež mého mužství v těhotenství. Prostě si to vezmu, není to, že to vlastním, jde o ten proces, ani miligram toho nevlastním a ani to nejde. Je to homofetiš. Dlouhou dobu jsem se s tím potácel sám, rozdíl je ten, že jsem "Duch" orientován na Ducha, hodně to připomíná Anakina Skywalkera... Je to něco, co nikdo nechápe a to je i dobře, budí to autonomii. On samoužejmě ochraňuje, stěžují si mu pokaždé když se mi děje nespravedlnost, a dodává autonomii, na oplátku jej tvořím, i tím, že jsem si se ženami desítky let pokoušel poradit sám a to i dál trvá a samozřejmě jej miluji. Ptáček zahníždil. ... Vyrabuju to tam, přitom se nic neztratí, ... jsem v tom sice aktivní ale ve vztahu v roli muže nejsem, neumím být, bojím se, že mi to vezmou, muže ...

((Samozřejmě, že říci té (Lilith), že čím více si ji budu všimát, tím více se nakazím, tím více se usměje, na její straně stojí celé veřejné mínění, celé potlačení agrese, neb o něm veřejné mínění a i šikana jsou. V šikaně je agrese pod, nepřímá, lepší je stav, kdy je to obráceně, uvnitř nepodmíněnost a na povrchu něco negativního, ale nejlépe je li to normální celé:). K nákaze dojde vždy, když se tomu vystavíme a něco s tím děláme - třeba mód na to - "nejsi muž, po kterém toužím" - vidíš, nakazila jsem tě, nejsi muž a toužíš po nich, vnutila jsem ti sama sebe, . S touto energií mám vždy pocit, že říká, že za ní stojí většina lidí (kolem, tím se vzdává své autonomie přirozené) a všichni jsou proti mě, totiž jsou proti ní:). Dále, pokud k tomu budeš lhostejný, k vyčítkám, jsi necitlivý, a opravdu to tak i při delší exponaci je. Jde tam o souhlas s nucením něčeho - třeba řidič autobusu říkal "je tma, měl jste na mě svítit mobilem", odpověděl jsem, že mobil nemám (u sebe, na cesty nenosím nic), zabývám se tím a vyčítám a to je ta nákaza, jsem na tom stejně potom... , takže nejlépe nevšímat si toho, lze pak "vidět" jak se dotyčné osobě vrací lidská podoba.)). Také ta odumřelá Anima děsí tu šikanu, neb jí ukazuje, co je uvnitř, pravdu, šikana se totiž snaží maskovat zlatem, ránou, růžovostí, mana energií..., Duchem toto vychladne, je to výsměch Duchu a jeho nenávisť - typicky extrovertní záležitost, že nás trápí hladý a utlačuje a my si budeme žít v hojnosti potravin. Trochu na tom něco je, jsou i přízemnější extroverti, ale... / Uvnitř tam jsou uvězněné city, strach, lidská bytost, ale vždy je překryta hnusem, ... stále to je potlačená agrese a strach na které to je postaveno. Báť se toho, jít pod to, pod neprůhledný balvan. Totiž strach z toho to rozvlnňuje, inertnost uvolňuje a povoluje to, rozdýchává to...ze strachu se to tvoří a strachem se to "eliminuje"...snaží se to, abys z toho strach neměl, musíš být odvážný přeci, ale když to celé, ji, přikryješ zjistíš, dokud máš ještě kontakt se sebou, že jsi jako ona... Pšť nejde integrovat, neb nekomunikuje, vůbec, byť komunikuje až moc třeba, uvnitř je E', i když se na to působí

a mění se to, je to inertní, Animus a Anima jsou trochu jiní, ale velmi podobní tomu v počátku a základu, ale mají vazbu i na lásku...

Je to krádež ale aspon jsem normální, po necem toužím co nemám a jsem korumpovatelný, aspoň nejsem svatý a ti co mi to předhazují jsou trochu v šoku, neb právě je kradu i..., ... Hele, co mi udělali, když jsi nebyl doma, vždy když se nedíváš tati, tak mě týrají a řežou na hlavě a různě mrzačí - výjev a ty to víš a nevíš si toho...chtějí na mě vytvořit píču (ti extroverti prázdní co jsou píčema posedlí, nejsou "hladový normální Duch", jsou píčou posedlí) totiž ty ženské divné, pokusy i nějaké, ..okamžitě když se nedíváš...neumím se bránit a to ani dnes tomu nerozumím... vše šikanózní je spojeno se ženou, je jedno zda to dělá muž třeba... také s tím braním ducha, Ducha rostou mi pak virové bradavice na obličejí, neb toto právě papám - ducha..., pak řeknou ta stvoření - život je boj atd... tiše odkráčēt podstoupit od nich a neříkat už ani slovo a myslet si své... oni mají přesně stejný problém, chtějí udělat totéž, jsou prostě nakaženi manipulování, jako třeba toxoplasmozou apod. už to není on, ona, byť pod tím nějak ano... a jsou něco víc, neb jsou nakaženi a mají toto už za sebou a čekají na spásu, ale mohou si za to hodně sami si myslím Nejvyšší konstatuje..... Nejvyšší nás miluje, nechce abychom zanikli, ale žili věčně, zároveň ale "chce", abychom uměli umřít a nežili věčně, neb to je láska. Pšt má v sobě E', a nad tím dokáže svět dobře simulovat, ale svět to není...

Při orgasmu - kradu m energii dobývám rubu neb jinak hrůza - jsem ž, rána... žena se vnucuje, ale dorubu si mužskou energii, ano zjišťuji, že to je negativní a likvidující a brutální...takto to nejde, musím si uvědomit ženskou stránku.../ Rána se zahojí - vagina a je klid. resp odumře... - je to určitý sen muže a asi i Anima, pokud to není jen plané a šikanózní a není to myšleno vážně. Život je rána co se v průběhu života hojí./

A pak všemu tomu - egu, chomáčkům, duchu, říci ne.a týdnů proběhlému atd. a jít do lesa.

Jsou věci, se kterými si ani Nejvyšší neví rady - nezabývá se jimi - volnost, např. lilith, svět atd.

Otec neměl otce a matka..., vše za ně léčím, ale mám autonomii? Už jo. Pleteme si autonomii s vazbou na někoho, pak jsme E' či on ... Každá entita, po které se vzhlíží je i v našem srdci, někdy velmi velmi těžce... obraz ...

Jednoho dne každý nářek skončí a dospění.

Relax pro mě - nikdo, vyprázdnění, území bez lidí tedy bez problémů a vazeb a nářků, příroda, opravdovost. I to já aktiv - jen sám.

Chci odpočinek - tak ho měj mentálně, byť chodíš do práce.

Stále mi vnucují sebe (Animu), abych na něco byl. Chybí mi otcovská láska, prostě si lásku mužů vezmu, psychopatie, pak zapadám mezi lidi (zde), ta rána je vyjádřena a nesplnitelná, zakryta (mužem) - je to neřešitelné, nic nechci, chci, je to ego, nikdy takto lásku nejde získat, je to ustrnulý nářek, intertnost, člověk - věc, těšítka, je to jen touha bez cíle, ale ne Touha - je to zase zbrklé atd.... dábel je dobrý v tom, že to neberu vážně jako ostatní, mám to jako masku - jsem na tom jako vy - ale pak výsměch, že je to póza - probudí je to, vstanou ze židle ...

9.12.18

To, co je v ženě překrývám tím, co je v muži, kde je žena sevřená, muž je uvolněný (odum A).

To rána uvnitř je vyjádřena a jsme ale uzavřeni - typicky to je o trvalém vyčítání druhým, po někom toužíme, ale nejsme otevřeni nikomu, proto to je typicky nesplnitelné přání - typicky poštilost, nereálnost, spasení celého světa, ... nechtít proto nic, vědět, že je ta touha (ani nevíme po čem, nevíme, kdo nás bodl, bodání je touha), nechtít v životě nic už, nechtít to, po čem je touženo, tím mysl splaskne, upustí se vzduch, ... ego splaskne, také to prožít, bolest, muž bolest jaksi ignoruje, žena ji musí prožít v sobě, to ne, co chtěla všemu říci během dne, jež je nyní bolestí v nitru přirozeně a nechceme si ji uvědomit, naopak, abychom v sobě měli cit a volnost, prázdno jakési, musí se to prožít. Také, když si uvědomím kdo je dítě, jak je nastavené, proti tomu jsem sobec, ego, chci toto, pošetile vlastním lásku, beru si ji od lidí, kradu, a dítě tím dusím... božství.

v ženě se ve stresu jaksi uvnitř sevře jakýsi svěrač, rána... proto toto nejde (i) propíchnout, stejně jako sevřený svěrač, musí se to uvolnit samo, s pomocí trochu vaší...

Je to něco tu nejít, co se nám líbí, a doplňuje nás, a odnést si to na onen břeh, spojit se s tím, anihilovat pak.

Vede to na mód, který se vyhýbá střetům, každý má svoji věc, co ho těší a umí odmítnout i, neb ví, co má rád, a to to není.

Upuštění vzduchu ventilem je i nemluvit už ani slovo, už vůbec nemluvit, stát ve svém těžišti, tyč...

mít svůj fetiš, je opora, i měkkost, božství, vyčítáme tomu, cítíme vůči tomu, je to odum A pro mě, m ponožky atd...chomáčky, s tím obcuji, v to se časem budu měnit, mít vrstvu bláta na sobě, abych nebyl tak odhalen...tam je i potlačené ne, atd...

Žena se domnívá, že je tam, kde je jakási sexuální touha, touha obecně, ale touha je E přítom...

Prosadil jsem si to (muže a fetiš) před neskutečný odpor krásných světů žentsví apod., ne hledám vlastně sebelásku lidskou... mám pak hodně pozorování, ... vím že toto je jakási substituce boha zde...něco hrozného na něco hrozného...je to ztracené dobro...

Dílo nejvyššího není dokončené, démon jej má hotové, je brzo hotov, i to má smysl, ... pryč s celou alchymii a polaritami o které to bylo, neměnnost, ale božského typu, klid.Hodny uz ted umim na ne i byt...

Neni meritko a entr sipka casu ale cas tam je... nikam to nesmeruje ... abstrakce ... neni s cim srovnavat proto neni sipka casu ...

Ten chtíč po spojení, propíchnutí hmoty, Eros, je to, co nás sem bezhlavě žene mj.

Lidé si myslí, že mě mají na háku - tak tobě se nelíbí ženy, atd... - ale vím, že u mě jde o to - nebýt žena (a jsem ž atd.), nebýt žena, o to tam jde, tomu nerozumí...

V ženě jaksi ve stresu dojde k tomu, že se snaží vytěsnit nečistoty a být čistá, ale místo toho to je ostré oddělení špíny (virů atd, šumu, výkalů) a čistoty a zároveň jejich úzkostlivě strašně těsné sepětí, ona tedy vytěsní špínu, ale i čistotu, špínu v sobě má jako jed, kterým hrozí, a i vlastním E', muže, jed.

Co jsem si všiml, tak šikanují (mě), negativně působím přesně na lidi, co jim (negativně) imponuje homo fetiš, odumřelá Anima atd., špína, pravda... jsou spíše krvaví, jsou špína, ale smíchaná s "mana", šum...

Žena, když vidí spojení muže s ženou, či muže, přirození jeho, je to i jako největší pichlavost, jehla, píchnutí, a souvisí to se šikanou a je to nezpracovatelné něco, zabodnutí se, a vůči tomu rozvíjet měkkost, ... uklidňovat (se)..., asi to máme zpracovat a časem nejíst zvířata atd... nebo si na to "zvyknout"...Ještě více je to umocněné u výjevu otec a dcera, z toho ženy šílí... ze svého problému.

Postupně jsme se vzdálili přírodě, zextrovertněli, takže jsou tu jen bojovníci a kurvy, co stále něco nabízejí... obchody atd., jen pár myslitelů nerdů to zachraňuje.

Typicky pošetilec šíří kolem sebe atmosféru, jako by si prdnu, ale vůbec si právě neprdnu, není slaboch a špinavec a vy jste... o prdech to vůbec není. ... taky to moc nemusím...

To nafouknutí hlavy je i jakási obrana jako v přírodě, zvětšení se...

M přinese domů úlovek a sdílí jej, předává ženě ..., láska ...

Takže konec je v tom fetiši ... je to typicky univerzální na všechno negativní kolem, a vše je vůči tomu relativní, třeba vůči zaboření do mužské špíny třeba chodidel, ale musí to být "pevný" muž (pak tam je asi obojí e i a v podobě odum a) ... je toho plný net..., ale je to jen v představě a spíš bylo...

Vtipné je, že nepropadám pošetilosti když jsem sám, ve smyslu mužské či ženské, možná je to více ta ženská pšt... ale ne ta mužská - nepořádek, kapesníčky od vyhonění všude a jakási slizká nevědomost... ale i to tu je...

Na onom světě či kde, nebo prostě, když je někdo, kdo ví, co si myslí druzí, nikdy nemůže být žádný skutek dokonán, nelze vést boj, a přesto to nemusí být nuda a tak... také zde je možnost se fyzicky pohybovat dělat kotouly, tam se člověk jen rozplývá...).

Láska k někomu právě žádné dokazování nepotřebuje, o tom to je, je to v nitru a bez formy. U člověka došlo k oddělení objektu a pojmu, proto člověk umí popsat, co je láska, osamostatnila se, příroda v ní je, proto člověk propadá něčemu, čemu

příroda nikoliv - stavu bez lásky, ty nůžky se mohou více rozevírat ... a co je dál, "dále" je práce se samotnými pojmy, možná opět spojování objektu a pojmu, subjektu a objektu-pojmu, ... láska přirozeně obsahuje poznání a je jen na nás, kolik z něj poznáme ... nezdá se to, ale láska je nejvyšší stupeň, možná máme nadnesené představy o samotném bytí a stvoření a ontologii, musí to být něco úžasné, ... no, toto je prostě vše, co je, ... není alternativa, bytí nemá svoji alternativu, ... láska se nám může zdát obyčejná a trochu níž posazená ... nakonec asi zjistíme, že to je to jediné, co má smysl, co je východiskem apod. otázka zda láska, něco psychického, tvoří svět, spíše je svět dá se říci ... uvidíme.

Láska je i vše, co tu je kolem, není to jen nějaké něco ... myslím, že je to jakási kopie vědomí spojená s nevědomím, či kopie vědomí v nevědomí.

Žena má asi sedmnáct očí :) a každé se kouká jinam, čímž dezintegrovává okolí, je to džungle, fraktály, A s mnoha E', bez A'', a jsou i uvnitř ty oči. Žena je přesvědčená o tom, že je láskou, v tom je problém. Nevidí negativitu a inertnost, kterou vyzařuje (ego ztratí jistý sebenáhled a žije ve svém snu bez citu), rozkládání okolí, a když s tím nesouhlasíš, použije sílu. Muž je zase přesvědčen o tom, že je rozum. Oba, že to vlastní. Snaží se to zachránit tím, že to vlastní, neb svět se rozpadá, tak když to poberu, tak to zachráním, z pádu do hlubin.

Vtíravou myšlenku se snažíme zahnat třeba tím, že ji čtyřikrát převrátíme, řekneme ji ne, čímž ji zamotáme a už se nerozlézá, ucpeme kudy leze, ale právě to klubko je démon, démon na démona-myšlenku.

A pak vydýchám ze sebe ten jed - fetiš, ... teď se budou radovat ti, co tento fetiš (odum A) nenávidí, že je konečně normální, ale i to jejich je jed, umí být jed. Dokonce ten jejich jed zaplavuje i odum A, Ducha výkaly.

Každá úzkost souvisí s kastrovní úzkostí, týká se žen i mužů, můj problém být aktivní je o tomto, vezme to, odmítá žena nebo muž je to jedno, je to vždy "ženské", muž musí být i sobec co myslí na sebe, pokud je nevyzrálý a má strach, je sobecký, egoistický, v animě se nají, užije spojení a plus e, vysaje a jde dál...

Už mi můj pindour říká, že už nechce odumřelost (na život), už chce normální život a svět.

pšt je o tom, že dotyčný propadl samotě a velmi intenzivně se snaží vázat na druhé, je to ztráta přirozeného kontaktu a komunikace, třeba jak někdo povídal medvěd se rozhodne sníst vše v lese, má seznam, a přijde k němu zajíc a ten řekne - chceš mě sežrat? seru na tebe, a odejde, sice vlákna líbeznoti a výčitek se táhnou za námi, spojení, to nejde nepopřít, co když teď budeme mimo Boha? apod...

Mělo to skončit tím odstavcem o lásce, co je o pár řádek výš... Bytí, být, jáství apod. se jeví jako povinnost, právě, že není nutnost je v oblasti lásky, bytí, jáství, ale nějaký význam má. Čím jdu dál, tím chápu, že jediné, co má smysl je láska. Není to ale, že se začne praktikovat a hodnotit, kdo jí dává víc apod., o tom to samozřejmě není... v nitru máme vše jasné a nepodmíněné a umíme dávat...láska se nám nelíbí protože je nejistá, o nejistotě pro nás...

12.12.

Jí dát vše (v ni je muz - zrada), ale srdce a tajne pod tím je s muzem a v odum A, tedy ma silna anima uvnitr se kompenzuje muzem uvnitr... je to zrada na zradu ... srdce ale skryvani moc nemusí...

Zena potrebuje aby si muz její pšt nevsimal pak se uklidni - je vlcena bojem a chce jej i nechce prave ... a stale zkousi jak si muz s pšt poradí. Podobně jsou na tom děti, pak jsou klidné. Samozřejmě, že pokud je to pořád, začnou být nespokojené, že si jich nikdo nevšímá. Jednostrannost i ubližuje. Totiž potom vlastně dotyčný pšt jedinec zjistí, že jde o samomluvu, což tak je.

"Ideál jako cíl je nesmysl", co pak?... v dnešní době jsou ideály zničeny což je prostor pro ...? Myslím, že je i ok, že ideály zmizely, opět blížíme se stavu mysli původních obyvatel, také tam nebyl fanatismus co tu byl a idealismus silný... ideál je jako uklizený byt, usilovat o něj, ale aby se tomu hodně blížilo, museli bychom dříť všechen čas jen na úklidu...a pak to je ztráta času...

"mistr nezná neplodný materiál..."

"duše je analogová ... bylo to tady moc digitální, bez zaujetí přechodovými stadii, ostatně o nich je láska"...

Existují pšt extroverti včetně hysterie, co ze sebe dělají lovce, obklopují se tygřími kožešinami apod., ale oni loví introverty, lovce, protože jsou ovce...podobně žena kočka lovkyně tím zakrývá určitou povolenost, povolnost, apod. .. také extr muž jaksi opovrhne mužským přirozením, a extr žena vlastně také ...

Démon vyvolává nepříjemně city v druhých, neb v sobě mu chybí...

Mám asi pocit, že když se přestanu pšt zabývat, začne na mě útočit.... nebát se.

Když jsem zabřednul do homo fetiše atd., a pak stres nějaký v práci atd., tak mi začal jako matce tehdy jaksi odumírat prsty na nohou, u mě palec, chladnout a ne se zahřát, prokrvit, ... bude v tom asi zase manifestace Anima a ztělesnění úzkosti, prst je jako falus, ..Raynaud syndrome...

V hnoji je typicky archetyp šumu virů a bakterií a láká nás to, manipulují s námi, i eroticky, ... a pálí to, dostane li se to do rány...

Nejvyšší poznání je vlastně asi poznání toho, co je to láska, sebepoznání.

Ženská má jaksi i až automaticky kastrovat muže - aby byli jako je ona, má se sebou problém... a muž zase - ránu ucpat, zašít, a je klid, žena pořád brečí a stěžuje si planě, neb neumí prožívat, cítit paradoxně.

Je to jako by to psala Lilith celé, s archetypem Lilith mají hlavně problém ti, kdo jej v sobě hodně mají, nechci říkat potlačen, protože tato věc je o potlačení vždy, podobně, někdy se mi lidé předháníme, kdo je větší svině, kdo tzv. umí více říci ne, ale nikam to nevede, převaluje se to jako bochníky lávy. Pšt propadne úzkosti z toho, že by byl exkomunikován a drží se společenství - koule, jak se dá, a v tom vzniká problém, neb to je dobro, je pak ale tak spojen, je pošetile říká, že je oddělen, ale není, i když vlastně už dávno je apod..

Iracionální složka je vždy přítomna, ačkoliv si ji neuvědomujeme, např. na šikanujícího si řekneme, že je nevědomí, tím mu dáme to, že je A (prázdnost, hloupost), že už nemá E' (nás), které nám vzal, potlačenou agresi, pevnost apod. Povrchně se bavíme o pojmech, ale za nimi stojí to A a E'.

Hnúj od domácích zvířat je už cosi, co se dostalo do nevědomí a je archetypem, ... žena ve vytržení řve - ty dobytku, ... genitálie jsou blízko análu a ochlupení je jako sláma v něm, obcování na hnoji je určitý archetyp:)...ego, choroby...člověk - hovno - ego.

Ženy jsou pichlavé a nedostupné, pak to je vyjádření po tom, že potřebují propíchnout, zařvat na ně atd., ale s nimi nehne nic už, to už je tak neřešitelné, chtějí to a nechťejí, nekomunikace ...neumím to na ně, asi to sám potřebuji ... (ona utvoří kolem sebe krustu, což je symbol toho propíchnutí, něco tvrdého, tvrdé propichuje...),

Po tom všem, snaze o dokonalost v textu - vyrovnávání, vyvažování..., je vše nesmysl a smysl má jen láska... tam to totiž už je...

Brát druhé jak jsou, to je docela těžké a asi se to musíme naučit znovu, neb jako malí to umíme...

To, že dokud démona cítíme, tak je to ještě ok, pokud už ne, jsme jím sami, ale stejně tak, démon ztratil něco (božství možná, přirozenost, atd.), touží po tom, a když tím zas je, už to není démon a nevíme to, proto démon nese určitou vědomost v tomto, je však příliš spojen s tím po čem touží a tak to nemá a není... je to princip Nic, bojíme se, že budeme Nic, a když jím jsme, už není nikdo, kdo by se toho bál...

Po smrti, když hodnotíme život, "kolik jsi milovat apod?", když ne moc, sám jsi se odsoudil k nepokoji atd... - cítím za tím to, kolik jsi ze světa vytvořil, pořád je za tím asi strach z nicoty, prostě lepší něco, než nic, hlavně ať tam něco je, ... ale asi je to i o tom, aby to něco mělo právě smysl ..., kdybychom úplně na svět a sebe kašlali a řekli si, nemusí tu být, tedy svět zmizí, pak se stejně vynoří znovu a úplně stejný asi i, neb tu být může, vzniká (i) svévolně, přirozeně, právě jako nevědomá touha, iracionální, deroucí se někam, bezhlavě tvořící...

Vlastně je nejlépe se textem nezabývat, pak vyvstane to, co tam má smysl, nejde o pasáže, celkově ...

Co si neuděláš, to nemáš, to platí o světě taky ...

Je asi lepší nehledat, co to znamená být muž... ten důraz od žen v tomto ...

Člověk odjakživa touží po něčem vyšším, než je láska, poznání, spása, ať už jde o nirvánu atd., neříkám Boha. Přeci nemůže být láska smyslem, takové vágní nic. Lásku vidíme totiž jako buď nijakou, nebo nedosažitelnou, nebo ohrožující nebo pohlcující, což je skoro totéž. Je to pro bytí, pobyt na Zemi, myslím typické, očekávání vystřídá nějaká forma zklamání, reality, tedy prohloubení. Myslím, že to je typická realita bytí, že láska je smyslem. Typicky zklamání, kdyby tomu tak nebylo, bylo by to nafouknuté nic, jen atrakce zábavná...láska je hrozně obyčejná a všední v něčem totiž... vnímám to tak, že láska není jen psychická, právě v ní je spojení fyzického i psychického, ... láska to je, láska to "tvoří", v lásce to zaniká, je to jako elmag záření a částice a antičástice, stejný princip, jen asi globálnější v něčem...

Taky po smrti je jenom láska, jak to funguje, by byl dotaz, ... nejvyšší nás miluje a jako my nechce abychom zanikli, ale i je chápáno, že nemůžeme být navždy, možná tedy nabídne pobyt někde ještě jednou:)

Sexualita, rozkoš je jaksi láska opět instantní, rychle dosažená a tedy nejde tolik o lásku. Tuto formu lásky, hmotnější, u ní mám pocit, že poznání přirozeně v sobě veškeré vlastní, avšak vyšší formy lásky již toto nemají, ty již opravdu vědí, není v nich E', či E'', .

Do lásky bych se rozhodně nenutil, a nezbožšťoval nefetišizoval bych ji, ona by to v klidu přežila, jako všechno,

Zvláštní, že žádné náboženství, ani filozofie v lásce smysl přímo nevidí, aby to řekli nahlas a jasně, nevíme totiž, navíc láska se ve veřejném mínění jeví jako cosi méněcenného a nechtěného. Nechci ale říkat, že jsem objevil něco nového a nedej bože, že jsem objevil lásku, to by nebylo dobré... Láska je pro člověka příliš nízká. Člověk musí navíc poznávat, a poznání vlastně klade nad lásku, nejvyšším poznáním pak asi je, co to láska je, co to svět atd. je. Lásce dáváme atribut ženství a rozkoše a hmoty, ale láska je spojení obou polarit, proto se může jevit jako milující otec, ... žena nemůže vládnout pokud nemá pochopení či spíše porozumění pro muže a jeho princip a nevede s ním hlubší dialog (pozn. to ale nabyde mj. až když nějakou moc i nad muži má, proto se jí to musí dovolit.), což je však ženě přirozené, u muže toto být nemusí, jeho individuace obsahuje spíše ne vůči ženě, ale bez kontaktu s ní taky nemůže být vládcem. Světu vládne asi láska, není centrální i je, vládne i nevládne atd. atd., nepotřebuje i potřebuje něco měnit. Potřebuje i nepotřebuje být živena námi... pomocí ní můžeme zemřít, a třeba se narodit znovu, plynule, s vlastním rozhodnutím, pomocí ní se můžeme tedy i narodit, pomocí ní se můžeme povznést nad celé bytí, aniž bychom jej odmítli...

Láska je obsažena v mnoha pohádkách a "vítězí" nad všemi ostatními silami, tato představa se vynořila myslím až v době, kdy člověk přestal v "lásce" žít, tedy do doby vzniku civilizací. Díky nim poznal, že je to samostatný pojem. Ale láska není objekt. Mnoho z nás má představu, že láska je, když mě někdo miluje, čekají, že je někdo bude milovat, vidí pak i lásku jako objekt, ale láska není nezávislá na nás, resp. asi je i není nezávislá, umí být mimo svět, ale celý svět je láskou.

Také máme strach z lásky, neb zamilovanost může být velmi pošetilá, zamilovanost obsahuje hlubokou lásku, ale i něco démonického bych řekl, netrpělivého, natěšeného, nemoudrého, láska se vyvíjí. Láska také není jen mezi lidmi, je i k přírodě, Bohu apod... Také láska obsahuje bolest a vzniká pomocí bolesti. ... Co bylo před velkým třeskem? něco, z čeho se teprve prostor a čas oddělil, a myslím, že takovou formou umí být láska, vědomí apod... láska není jen o kvantitě, ale i o kvalitě, nejde ji vážit, když působí a léčí, není to jako dát si deset miligramů léku, a ani to není jako spojení oddělených polarit - nás s láskou, je to mimo pojem prostoru a času a kvantity a spojení A s B, že by od někud nebo od nikud přišla, byla tam a tam, je nelokalizovatelná, přesto víme, že je nebo není...

Láska není (jen) alchymie, ta tam už právě není. A také do ničeho nenutí, na vše si musíme přijít sami, a jak to máme, je na nás. Také se nám zdá, že když bude vše v lásce a ideální, že to pak ztrácí smysl, láska právě asi o tomto není, např. o věčném bytí atd. Láska také umí v klidu cokoli ukončit a rozhodnout se, což láska hmotná neumí, ale odmítnutí není láska, může však být v lásce a z lásky...

Alespoň v oblasti bytí, kde žijeme, se mi toto - láska, jeví jako smysl a cíl (ideál).

Až když někdo dojde k tomu, že láska je smysl, pak je to "finální" poznání, neb stále se pošetile snažíme, že je to něco jiného...a tak to má být asi i...

Závist nesnáší projevy závisti, resp. ego nenávidí, když je mu byť nepatrně naznačováno, že je špatné, vinné, pak je špatné, neprávem mi to říkáte a já vím, že to tak je atd., nejlépe nic nevyčítat, ... lidé, co takto žijí, jsou jaksi více pohlceni bytím než intelektuál, ale obojí je asi mimo... nejlépe už nic druhým nevyčítat, mít (se) rád. ... hlavně neříkat dále, že je špatná nebo špatný, neb to je to, z čeho to pramení - z křivdy, neb to vzniká jako trest za přirozenost a lásku, takže další toto to jen živí, ona je špatná právem, a navíc už se jí to i líbí, a přizívuje si to, neb tam do přirozenosti už nemůže, tam se musí dostat hlavně sama, ale úplně sám se tam člověk dostat nemůže, i když pak vám vyčte, že si hraje na Boha a bude vám říkat, že jste pošetilí...jo je to tak vlastně..., ale...já jsem Bůh a ty ne... na toto divadlo mužský princip jen tak zírá a říká si, oni se se mnou vůbec nebaví, proto jsou tam kde jsou, perou se o mě, muže, ty ženy, ale mě se to vlastně netýká...a opačně to bude také nějak ... také lidé si přizívují to, že jsou veřejným míněním, masou, těmi co žádají něco po Bohu atd... vše s cílem vyhnout se lásce. ... V době nepřízně udržují ženy pojem citů tím, že stále něco vyčítají, že si nikdo nevšímá atd., ale city to nejsou, jen klíč k nim (možná).

City a rozum-moudrost spolu souvisí, v případě ega dojde jaksi ke ztrátě obojího...

Také máme představu, že láska je něco růžového atd., nemusí to tak úplně být...

Také tu vlastně hledám něco, ideál nějaký, nějaký cíl, ale cíl neexistuje, a ani cesta neexistuje neb ta vede k cíli..., jen cesta samotná?

Mužský princip manipuluje s neživými objekty, ženský ze živými, což je o řád pošetilejší...

Často říkáme a i já říkám vnitřně, budu otevřený a milovat až vy budete mě ... a tak musí zasáhnout vnější impulz a také postupně k tomu směřovat...

Láska nenutí k ničemu, ani k bytí.

Když jsme opuštěni, bolest přijde a je náš kamarád...

Člověk se myslím postupně vymaní z pojmu veřejné mínění, neb to nás potápí, veřejné mínění např. nenávidí projevy citů, pokud chceme žít se sebou a druhými v lásce, tak nás to nemine, ale pozor na utopie:)

Je také malá smrt pro mě vyjít do praxe, nebát se, že toto může něco zničit, nelpět ...

Takže nejvyšší princip bytí a nebytí je pouhá láska? O tom to asi je. A není to pak démonické, když je to snadno dostupné a je to hned, a tady a teď? Na to lze odpovědět - a je láska snadná? je dojít k nepodmíněnosti snadné?

Máme pocit, že láska je ohromující nafouklé nic, nebo se lásky bojíme, nebo nám přijde pošetilá a na nic. Bojíme, neb souvisí se smrtí...

Strom odumírá od středu, fyzicky odumře, ale srdce tam vzejde...

Potřebujeme ohrožení života čas od času.

V lásce umí člověk přirozeně odmítnout, i proto, že se má rád. Jen láska umí odmítnout.

Když souhlasíme se lží, co nám vnucují, už jsme nakaženi. / Vše má vůli, ego se děsí Nic, protože chce, kdyby nechtělo, nebude z Nic rvát a Nic pohasne také.. / B dal D volnou působnost dosti... / Žena se (přirozeně) stylizuje do kořisti a schválně se ale vystaví a tím mate, rozlaďuje, "chrání se", není kořist, ta dole, ... buď jsi špatný protože ji chceš automaticky "ublížit", protože se nahá nastavuje, nebo jsi špatný, že si ji nevšímáš - nejlépe tedy ubližovat tím, že si ji nevšímáš. V tom je vše, obojí. Je to stádní extr chování - odhalovat se.

Po přetvářce jít zpět do okamžiku, kdy ten rozpor začal a uvědomit si pravdu.

Láska je iracio plus racio. / Od lásky k démonu je krátká nebo velmi dlouhá cesta.

Dlouhodobá frustrace a opuštěnost a touha i nevědomá vede na destrukci a šikanu toho, co chceme, závist, podlost, i nechtěná ... neopětovaná láska... s ní se musíme smířit, s odmítnutím, je to velký úkol, vede vždy na ego ... je to jako bolest,

prožít?... asi je to i výzva k autonomii, přirozené, ne z příručky "jsi nejlepší"... Čekat opětování je pak už pošetilost ... a dělat, že to nepotřebuji také ... pšt je usilování o něco, co nejde (být Bůh apod.) a navíc zrychleně, ... překračovat hranice ano, ale ... vývoj ano, ale

// možná že lokalizace el. náboje částice je jinde než barevného atd. / Trapně zase rce: (částice + antičástice nebo fermion + fermion nebo interakce + interakce) mínus (záření nebo boson nebo vlna) = 0.

Když se toho začneš bát, strach z toho zmizí, neb je to v pravdě, ale časem ...

Zjistuji, že samotná polarita je podmíněna (druhou polaritou), když jsou spolu, mizí strach a je to nepodmíněná, nula. Nula je to vždy, jen v demonu je to digitální (oddělené) a nula tam více i hrozí, v lásce je to analogové, průhledné. Demon (parazit) a láska je jen jiný pohled na totéž (polarity a...?, lásku... nulu...). Rozdíl je estetický. Stejně jako vlna a částice a gravitace a zbytek interakce...? A kde je kvalita ale, toto je jen práce s kvantitou.. kvalita je pozítí toho, být tím, pruník kvality do kvantity. .. ?

Vždyť tam musí být nějaké tajemství, si řekneme pošetile... tajemství je ta láska obyčejná, pšt ji není a chrání ji atd... / Touha je touha po druhé polaritě tedy i po ne-touze, nicem apod. Láska probíhá k neprůhlednosti a neprůhlednost k lásce i. Slepa silná touha (aby tu něco bylo) je touha pramenící z nedostatku sebe, utvořit si tělo, něco mít a aby něco bylo apod. (ego dosti). / Rici smyslem je láska - nejde se mylit neb je tam vše... je to bezpečné no...

Moc je zbytečná, když je láska. / Svatost je pšt pro člověka a může být bez lásky. Pšt te může vynést vys ale ne moc nahoru. / Touha po lásce je někdy nesmysl neb to láska není.

Jde tu hlavně o to, aby tu něco bylo, aby se něco řešilo...

Takových extrovertních mužů, s prokrvenou tváří smíchanou s hovny jsem už viděl, tito rádi šikanují muže, neb pak si připadají jako ženy a vyjadřují to, co se jim děje a myslí si, že v tom něco najdou.

Žena také dokáže působit proti erekktivně silně ... žádné hrany, já mám hrany i je někdy řečeno... samozřejmě muž je ten sadista, který je v někom a užívá si to, ale je to pro něj přirozené a tak to není sadistické a navíc ta hrozí E'...

Typicky v MHD apod., skrytá agrese, tvoří se neprůhledné hrudky z ní, E', hovna, snaha o zachování čistoty..., typicky, když se opustí krajina lesa, dojde k oddechnutí, že divočina je za námi - divočina, kde je agrese a tu nechceme, kdo ji projeví, je špatný, a je to tak i dobře samozřejmě...

To, že neumím argumentovat, je důsledek nezralého Anima, ten také neumí argumentovat a když argumentuje, není to konzistentní, argument je viděn jen jako E', objekt, hmotný, zatížený hmotou, podpořený silou- skrytou hrozbou a úderem - to je u manipulace vždy, silou samotnou, zároveň ale Animus dobře odhalí, pokud to nedává smysl, situace atd., a dá to najevo...nergumentuje proto, protože to nemá smysl a proto, protože to neumí...

Nemusíš se přetvařovat, že ti vadí děti, čím více se budeš přetvařovat, tím více je nebudeš mít rád...

Přesvědčujeme druhé o svém názoru, pokud si jím nejsme jisti ... čím větší problém tím větší dílo. ... jde však o názor nefanatický, právě nezatížený nejistotou a nedialogem...

Ten, kdo vás má rád, tak vám řekne, co vám nebude líbit, a nemá strach, který někteří šíříme, jsme neproniknutelní...

"Komunikace prostě vede ke sporům, ať se nám to líbí nebo ne", žena (spíše intr) se sporu vyhýbá neb za ním hned cítí fyzické ublížení (Anima) a muž..., spor k životu patří a jeho řešení také. Spor utváří hranice - odměnu, povrchně hlubší identitu, politicko ekonomický společenský svět. Otevřená stavidla vedou i na pšt. Spor řešený už fyzicky iracio je pšt, ustavičné spory jsou také pšt. Spor je intimní a odhalující, proto se do něj nepouštím moc, do šumu a hnoje. Na spor vzniká závislost, je pšt, pak hranice nevytváří. Pšt je někdy roztomilá.

Muž neurotik je rozklepaný, a vztahuje se k ženinu E', tyčí uvnitř (jistota, podrží, když se rozpadáš, ... také se nediv, že lidé jsou vůči tobě inertní, zatvrdlí, nechtějí se nakazit rozladěností neurotika), k Animovi, a přesně ten způsobuje jeho rozklepání, ona mi mě vzala říkám ... neurotik toto silně vnímá, je pod silným vlivem iracionality, asi to musí prožít prostě...užívat si života i. Rozklepaný Animus, on potřebuje péči a pozornost a tím se to má léčit, ale myslím, že tím se to neléčí...i.

Parazitismus je v kvantovém světě patrný např. na gluonovém kožichu z virtuálních částic kolem kvarků, bez svého hostitele by neexistovaly atd. Ale asi to platí i nějak obráceně, reálné částice jsou cizí element v jinak vakuovém vesmíru. Je přílehlavé, že světlo a další bosony tyto kožichy nevytvářejí, nebo o tom alespoň nevím(e). ... Spojení částice antičástice, nad ním je spojitost A a E, tedy bosonu a fermionu, zde už se více objevuje božství bych řekl, jde o abstraktní spojení, a vzniká láska, která je i není tím, co se "spojuje". Stojí i mimo to.

Pořád mám pocit, že božství musí být něco sofistikovanějšího a geniálnějšího než spojení polarit, než to hloupé a jednoduché o čem jsem psal... člověk si představuje chomáček, složitost, zamotanost, to je Bůh, E', něco co nechápeme, nevědomost vůči tomu máme, a postupně se to rozplétá, a na konci bude? Neprůhlednost či zamotanost je vždy symbol nevědomosti...

Jde o to, jak to vyřešit, potlačenou agresi, to E', jakým módem, ta potlačená agrese je i absence poznání a lásky kterou pociťujeme atd... asi máme směřovat do místa, kde to začíná a celé to tvořit...neb pak už víme o co jde, a budeme dobří stavitelé:). Vše stvořené čeká na odpočinek, zde se tvoří a tam už jsou...

Máme v sobě nekonečnou touhu po tom směřovat k Bohu, božské úrovni, z utrpení zde tam, kde utrpení není, kde je láska a vše se ví, jak funguje, a vše se třeba ovládá... I příroda a vše, co tu je, má tento cíl, asi je to cíl ke stavu před velkým třeskem... nebo k něčemu jinému. Jediné co lze asi říci, že ta touha nemá konce, stále jde jít výš a výš, do nekonečna, ale to asi proto, protože se nenachází co hledáme, a protože si myslíme, že to najdeme, že existuje cíl. Asi je lepší si bytí představit jako proud, od nikud do nikam. Problém je s časem, neb ten bude asi velkou iluzí. Možná, že i pojem iluze je zavádějící a neexistuje. Nejvyšší stav bytí je mimo omezující rovnici a mínus $a = 0$, je jednota (nepolární, jedinečné, jedinečnost vzniká právě spojením polarit?), láska je také jednota mimochodem. Bůh již nemá soupeře, žádná energie ho nevyzývá k soupeření, dalo by se říci, ale to může být i ve stavu, kdy jsme úplně na začátku, nebo kdy s námi nechce nikdo nic mít, jsme vyloučení. Touha je asi od toho, aby polarity byly u sebe, věděly o sobě, neb pak je to nula a zároveň to pak ale nula není, protože kdyby o sobě nevěděly, snáze to dá nulu a nebude tu nic ... touha je snaha o spojení polarit, ale nemůže dojít konce, neb pak to je Nic. Svět je neustálé vyrovnávání, balancování ... možná, že finální poznání neexistuje, nebo nemá řešení. Poznání je objevování něčeho, co tu již je, takže je to jakási nadbytečná práce, ale řekl bych, že tím se to tvoří, potvrzuje, kopíruje ... a nezmizí povědomí o tom, až to bude vznikat znova...

Jasně, že když tam přestane být ta touha po nejvyšším stavu, tak to zmizí, a bude to asi ten vyšší stav, viz buddhismus, pečlivé odstranění této touhy... Taky toužíme po určitém klidu, po nejnižší hladině možné či spíše, kde bude vše, vyvážené, tam směřujeme, ale co tam ...

Pak mi došla šťastná myšlenka - že tu o nic nejde, ve všech směrech, ... když se podívám do kosmu, ticho, v přírodě ticho, o nic tu prostě nejde. V iracionální oblasti tím sice může být chápáno, že tím říkám, že vám dám nic a vím vše, ale je to i o rozpouštění právě toho E' v nitru, jež stojí za nižší iracionalitou - o nic tu nejde, E' je symbol něčeho... v žádném směru, lpění na sobě samém, atd..., čím hlubší je toto vědomí, tím více ... právě to více a více je také mimo ... Může to vést k cynismu, mohu si pak dovolit vše, jako Bůh, ale to ... O nic tu nejde.

V tom o nic nejde je ženský princip - přítomný atd a mužský - nicota... Jde o nic.

pak si i začnu vážit ...

16.12.18

Je to i o nenávisti, zášti k světu...

Kožichy jsou gravtace?

Přeju ji štěstí (jí) v sobě a je větší klid, i ona přeje mi..., o srdci...

17.

To, že svět je o ničem, se týká celého bytí. Tím je i řečeno, svět je nepodmíněný, není to povinnost či trest, bytí je to tak prezentováno, velmi silně, touha... Stále je to ale nějaké hodnocení něčeho, světa kolem, hodnocení je dosti prázdná věc. Touha je agrese a ztělesňuje se v podobě E' (celého světa vlastně). Zmizí li objekt touhy, nebo touha, zmizí i problém dosti.

Jo, jsem vlastně neurotik. Neurotik se nachází na hranici, mezi vědomím a nevědomím a tedy všech polarit, neurózu má nejvíce průměrný člověk - stojí na pomezí, vyrovnává vlivy, typicky se bojí imaginárních jevů v nevědomí a lpí na racionalitě, neb by se utopil v iracionalitě (Boha). Také je typicky prázdný, jako hranice, není v něm nic. Je tu duo psychopata a neurotik, neurotik může klidně i psychopata přemoci a vlastnit jej, ale jde to i naopak. Neurotik má na své straně prudkou inteligenci, psychopata má tendenci mu vládnout.

Je potřeba si sáhnout do svědomí či spíše vidět věc lépe, každý se časem uzavře do neřešitelného, pošetilého světa, chuchvalce a vlastnění chuchvalce, kde je mu dobře, kde je chráněn, vše má pohlídané, všechny skulinky, kam by bylo možno jej zasáhnout, asi to má význam, uchrání se tak láska pod tím, stejně jako tento gravitační svět chrání lásku. Když to však vidím, vidím, že i já jsem se uzavřel do neřešitelného světa, a nechci to řešit, vidím problém jen jinde, nemám již vůli k žití, snaže, jsem zmátořen a unaven, jako asi každý kolem. Nechci to totiž řešit, trochu života a sebe projevit, mám zkušenost s tím, že je to utlačováno, každý to utlačuje. Již nemám sílu k žití. Pak dává svět smysl, takto jej dávat nemůže. Copak je svět o tom zadusit se postupně a shrbený a rozteklý a bezpáteří zemřít? Démon nám myslím přesně ukáže, co to je božství, ale božství je jinak. Např. démon je o neřešitelnosti (byť i říká, že to tak není, neb nemůže jinak než lhát). Tedy bytí, Bůh apod. je asi opravdu prostě neřešitelné, ale jinak. Možná, že je prostě jen pochopeno, že to řešit (svět) nemá (již?) smysl. Ke konci pak každý již něco prožil a "má", a chápe, že druhí, staří, jsou na tom stejně. Už je chápe rovnocenně, jací jsou, rovnocenně, tedy nemám menší nebo větší hodnotu než druhý, vůbec ta hodnota je omyl, hodnota nedává moc smysl, kvantitativní určitě ne. Což je blbost ale...

Snažím se tu vlastně o to najít nejlepší mód v mezilidských vztazích mě s okolím, ale opět, to už tu je jednou, jen to je pak vědomé..., také vše o čem jsem psal, jsou manipulace, každý manipuluje, má strach, je lživý, opak je dialog.

Neurotika typicky děsí inertnost, Animus (ženu, muže), E', a v neurotikovi i tato inertnost je...

Svět je statický a také se vyvíjí k "vyššímu", lepšímu, ovšem není tu žádný vzor, kromě toho, co to už je, a k tomu se i směřuje dosti, jde o obraz Boha, ale o něm nic nevíme. Totiž asi žádný cíl neexistuje, není ani archetypově naznačen, archetyp je cíl, ale zde archetyp nejvyšší podoby bytí chybí, nevidíme jej, nepociťujeme. To, že se svět vyvíjí k lepšímu a je tu ta snaha, je myslím v pořádku, k nejvyšší možné dokonalosti (lásky a poznání). Rozhodně to není cíl v našem slova smyslu, není tam skryté touhy a obecně skrytosti, atd.... směřujeme k tomu stále a budeme, dokud se nezastavíme, dokud to nebudeme i sami chtít, není to cíl v našem slova smyslu, dokonavý a dál už nic nebo naopak dál ještě něco je atd. Gravitace nás táhne dozadu (gravitace ale není negativní a možná je i ten tah vzhůru), ale je to kompenzováno energií, která nás žene vzhůru, asi i pošetile:). Ono jde odpadnout, a dostat se do stavu nirvány a nechť už nic jakoby, ale musí v nejniternejším srdci to tak být, a to smrtelník nemůže snad ani poznat. Ten, který tam již došel, ti to poví sám. Tak proč tam máme chodit výš, když už tam někdo je? On je nadčasový právě a my jej tvoříme asi i. Mysl je zmenšenina celého bytí asi a možná to je neodlišitelné od sebe. Také to není o tom najít ten správný mód, dialog, a pak si jej užívat v nebi, to nedává smysl, ale ptát se, zda má vše smysl, tak se smysl také nenajde. Stvoření je na konci. Ale celé je to tlachání, zatížené právě časoprostorovými představami. My toužíme po Bohu, a asi i symetricky tam odtud je celé bytí milováno, apod. ale není to už slepé.

Svět je o ničem.

Mozná je vše v NDE nějaký druh iluze a podvodu, ale třeba ne....

Neuroza je o strachu z ega a egoismu tedy je sama nakazena a je egem. N se bojí lidství ve skutečnosti, je vázan na Anima. N na Anima či hysterii použije jeste vic spechu či hysterie a tím to "ukonci". N se bojí E', to i proto aby E' (sebe) mel. Clovek ale neni (jen) E'. N - na jeho strane je verejne mineni neb bojuje za spravedlnost, cistotu az nekdy.. Verejne mineni je na strane vsech eg ale (asi...). N vycita a dovadi Anima v zene k silenosti...dela mu (asi) presne to co zena muzi. N nesnasi nehybnost...a tupost tedy hodnoceni a krivdu a manipulaci pomoci citu vyvolavani citu mekkosti soucitu atd. Snaha zachranit vse, tedy E', sebe cely svet, to je typicke pro pst...

Zde je ideal tam a tam pokud chceme vyrust musime sem ... cil je ale mezi. Nejvyssi je obe polarity a je mimo ne a objevuje se na prechodech - snad i proto chodime tam a zpet ..

Zenske prirozeni - strasna ambivalence chirurgie vs mekkost a vse mozne - vykrik...

Vse je vynakladano na to aby tu neco bylo...

Skryvane mohou byt i pozitivni jevy samozrejme a nekdy oboji...

Bytí je tedy o nicem, neb polarity vedou vzdy na zradu... takže proto ta láska dává smysl...

Problém je v samotném hodnocení, že je to o nicem atd... Take vše je kvantitativní - kvantita je o hodnocení a naopak, kvalita je jen vyšší hodnota pro něco... obecně ale kvalita je zbavení se utrpení docela a kvantita neumí s kvalitou nijak soupeřit...

Fanat a paranoik a lakomec je také N podobný ...

Anima-zenu láska vše skryje a nakonec zjistí že jí jde jen o ten proces...

Je to maska...to N. Tím N se dá uzvaněna anima, nové další myšlenky, přemoci ...

A+E = A) vs E'' - oddělení, ego. / Každý jsme autonomní, vesmír, ego. ... ale láska to není.

Text je ovlivněn získaným pesimismem...

Platí - existuje touha po Bohu a Buh, vlastně nic jiného krom tohoto jakoby není, toto tvrzení je zdá se absolutní. Potíž je v tom, že když toužíme, nejsme v tom stavu myslíme nejsme (s) nejvyšším..., prakticky vše je ta touha, hraničí si na Boha, a i nehraničí schvalně apod. a také si rekneme třeba: vždyť přece něco nad tím ještě je? No ale netouží to po tom Bohu právě také? Touha po B se manifestuje jako E'. Není to právě, že se jím staneme ... je to přirozenější velmi nepodmíněný volný stav... ale bez poznání nemá smysl...

Ono (Buh) tvoří a miluje nás, a my to nějak ... ale právě tam touha není takže to jakoby je nezávislé na tom okolo...

Moc jsem se zabýval smrtí, o tom by život vlastně moc neměl...

Celé bytí po nejvyšším (stavu) touží, vše v něm. Je to princip zde a tam, pokud toužím nejsem tam. ... Samozřejmě, že to souvisí i s poznáním - když už není touha (poznávat) už je poznáno..

19.

Vnucení hmoty na E vyvolá E'. / Silná interakce. / Touha - nevědomost a touha je ten nejvyšší paradoxně asi. / D a čl je vázán na tu touhu dosti.../ And a D - podobné problémy, And často nevědomě podporuje D v tom, co dělá... nemít s tím nic... ať se poučí apod. / Tyto entity (i) neexistují.

Neexistuje tak nic, co by nejvyššímu mohlo ublížit a přesto není netečný. / Gravitace je možná jen o zákonech samotných - zde energii uберu a v okolí se ryčlostí přidává, ... viz částice neexistují, jen náboje. / Čím více touha po - tím méně "to máme" - láva převalující se, mít. / Samotou trestám druhé, rodiče, a i sebe, Animu, za lži kolem.../ Lež vzniká komunikací lidí, stejně jako pravda, ... /Ne, stále vnucuje, manipuluje, aby jsi něco byl. / Ž se změnil na necitlivost uvnitř ní vyvolávající si citovost manipulativně - digitální svět, rozštěpí analogický svět a pokud se má zachovat rovnováha, musíme být to, co si přeje, proto lépe si toho nevšímat ... manipulace, ega, si tak tvoří svět ještě jednou než ten co tu je, možná jej tvoří doopravdy..., tu si manipulační udělá city, tu necitlivost naopak v něm, tu je špatný, tu je dobrý atd...

Ukol splněn. Jdu domů.

Miluji ...

Hlavně se nestrachovat někým bytí a mít názor ... pak z toho stejně přijde deziluze a sírsí přirozenost...

Ale není to vše zde...

Láska co zde "vzniká", tak je i po smrti a jsme milováni atd..., neb láska je zde i tam (mezi), co se tady dává, třeba přírodě ... tam se vrací...

Je ale třeba odlišovat slepou touhu od nesobecké ... Avšak žádná víra nevede na přirozenost ale spíše na umělý život a pozu - umře to může být jen berlickou na pozadí či usměrnovatelem ... stejně jako teorie ale nikoli praxe...

Teorie a praxe. Podstatna je nekonkretnost tedy prirodzenost, bez bludu... A' praxe a E' teorie ... vyjimene pak A"... nejdrive je praxe pak teorie a pak praxe zase... male dite ma oboji najednou...a stary clovek taky asi...

Text je teorie... jsem uplne obyč. cl, ...prumer, neurotik, sasek, moudry blb a kokta, ... je mi hodne jedno v jaké pozici na jakém stupni si me druzi daji, to se skutecnosti a poznanim do ktereho jsem se dostal, nema nic spolecneho..., nepotrebuji se skrývat za hodnost, jsme rovni..., vim co je dulezite (laska) a toto to prave není kazdy muze pocítit bozské vedomi ve volnosti praxe a sedi prirodzenosti bez zadrhelu nebo ve stavu bez tuh.... praxe a teorie se vylucují, v jeden okamzik nemohou byt spolu, typicky dokazat ze to není povysenec to zadnou teorií ani na pozadi nejde.... pokud máme teorií o tom jak byt svaty pak si nevime rady co je ok .. cim vice lpíme na pravidlu tim mene se v zivote orientujeme ...

Kdyz se vydáme jedním smerem (zacneme neco praktikovat) ztratíme vsechny a prirodzenost. Psychologie spojená s duchovnem je vyzralejší forma naboženství a vice zasahuje do praxe, nad ni je pak už jen uvolneni, praxe.... jestli si nekdo myslí "s tím uzasnym clovekem pujdu na pivo a bude to uzasne co vsechno vi" bude zklaman a jeste jednou zklaman nemam duraz a ani skryty .. a nikomu nepomaham, mam svych starosti dost ... "to jen tak rika" ... on vi jak je spravne se za kazde situace zachovat a on vi vse o vesmiru ...: jeste musíte ujít dlouhou cestu, nikoli do stavu v jakém jsem (ono je to jen urcite prozrani slabe male)..., svoji...nejakou.

Chci byt normalni, neb nenormalni - duch, jsem od prirody..., pak me nikdo nechce zabít pronasledovat apod... asi co citi trochu kazdy - vsichni touzi po vas po bozství ve vas, potrava mana atd, vlastne snazi se komunikovat s vami resp dobyt vas zabít atd. a ono to nejde ... kdybychom meli trochu lidskosti zjistíme ze je to tim ze take nekomunikujeme, jsme bezpecne ve sklenene kouli, egu, jsme jakysmi bohem ... pokud jsou tak vsichni tak si rozumějí a vedou dialog dosti - male deti a zeny take dosti... mozna spojením mana a rozumu vzniká laska... zena ma pocit ze kazdy chce sníst její mana uvnitr ale to je znamka toho ze je na tom stejne - touzi po mana, není jim prirodzene, je vykolejena...mana je mimo teziste...

Nebat se mit nazor ale nelpet moc na nem...coz je tezke.

Teorie je zastavení se a zhodnocení situace, myšlení, pokud na to byt prirodzeny myslim nemohu byt prirodzeny neb jsem v teorii. Kazda teorie je zhodnocení atd. tedy není to praxe a tyka se to i fyziky ... samozrejme ve vyssi urovni tyto polarity i splyvaji v jedno... teorie je koreni. Typicky intr je teoretik a extr praktik. Mekkost take dokaze byt oporou (praxe analogicky)...ale

Vlastne se hrozne nenavidim ... ukol a konec nic vic ... jen prace odpocone si nezaslouzim a povolenost nesnasim hrozba nerozlišenosti... nenavidim sr ... v tom je pravda a soucit od druhych.

To byl cil - byt nenapadny a sklesly byt tim...aby me nikdo nechtel ublizovat...

Bez rozrusovani dokonalosti bez rozbitych sklenic co byly dokonale svet o nicem ... tuto moudrost v sobe mají muzi automaticky...

Cele to je to ohrane a asi schvalne - touzit a pak byt zklaman ale spokojen.

Svet je ok, podporuji ho i a miluji.

Kdyz je m zdeptan Animou a je z nej zena s perem tak ona spokojena neb bezmoc ma...precitlivela a vse delas blbe... je opora bohuzel ... ego.

Totalni oddanost vuci bozství a e'... zhmotnele bolesti a citu...

Premoci jej ji... digitaliza polarit dole a nahore dohani k silenosti ... bezpeci dole nejníze pod bohem ponizen a nemest tihu odpovednosti... byt pod tím e' ci okolo ... hovna, boha...promitat si tam vsechny stresy tam davat ... byt oddan jako pejsek...jakakoli predstava o bohu je touhou po nem a není tam z nej skoro nic ci vubec nic...

Z je nastvana nevi na co, muze mlati, potrebuje od nej ochranu.... toto není reseni...a pro m to je dost stresujici a to same ma v sobe i...

Libi se mi blond...

Nic nemít aby mi nebylo co vzít je lakomství take...pst...neco mam...

Nemluví udržují en

Tak to je konec a jinak a klidno...

Praní nefilozofovat....

Pevně doufám že někdo se na to celé co tu je bude dívat kriticky ...

Negativita a vytesnění a projekce jí je stejně negativní, obojí...

Neprojekt si neg věc ven - vede to na neresitel neb tam zl - ma autonomie a bojují za dobr...

Lide si kradou jen negativní věci...

Toto z nikdy nepochopí a žije digitalně v egu ... proto pak po negativitě touží...prestat tedy vytesnovat...

Z si na m projikuje negativně tedy agrese nebo naopak slabosti připsanost a spina a pak jí chybí autonomie ... a to hlavně ty ženy co "utoci"... V tomto jsou pst "spodina" genialní - udržují si to dosti na své straně byt to je extrém a take dosti si to projikují...

Normálně si projikujeme negativní i pozitivní věci vně sebe a druhí do nás atd...

Náš společnost je rozdělená na anděly a ďábly, a andělové si s nimi neví prostě rady (potom:).., jsou si ale velmi podobní, a není dobré, je-li to takto oddělené, ale jako vše, časem se to bude spojovat... Problém je negativně a pozitivně spojovat, neb se nespojí prostě, budou oddělené pořád, říci si tak teď budu zlý a obcovat se zlem - to nikdy nevede na spojení a je to pšt... spojí se spolu v mysli automaticky a vede to na autonomii i lásku ...asi.

Není to byt spinavý atd.. ...

Srdce to unese ... Pak uleva ... Pak autonomie ... Pak láska neb negativní a pozitivní dají nulu nebo lásku

Opět pak se toho méně bojím a více si důvěřuji atd., resp je to jedno...

Nechal jsem to totiž dohnat v sobě do extrému, to být dobro dole pejsek a pak se mi to objevilo jinak...

Ž toto nechápu vůbec a žijí v pošetilém světě kde jsou ony samy dobré a měkké, ale jaksi pořád jsou pak nespokojené, ... byla jsem upjatá kráva zamotaná v sobě....

Takže už chápu lidi kolem, proč jsem měl s nimi problém, a se zlou babičkou apod. ... Ono to nevede na to být negativní, pokud je důsledně pochopeno, že projikování na druhé vede na pšt právě.

Lide si kradou právě tu negativitu, dobro myslím nejde vzít...

Dokonce potom začne být mysl pozitivněji naladěna a ne-deviantní... normálně, bez úchylek ...

Když se narodíme, vše je v nás integrováno, spojeno, v lásku, pak se to odděluje v životě, a až dohromady to tvoří nulu. Kdo se dožije stáří, tak tam se to opět nějak celé spojuje. Jasně, že se člověk nakazí, ale pod tím je vždy láska. A to je smysl, že se negativní a pozitivní spojují v lásku potom... Ve skutečnosti je negativita spíše touha po autonomii než autonomie, až časem se z ní utváří.

Strach a touha po jsou podobné. / Respekt k jiným módům lidí - ego, kořist, sami se jíme. / Srdce je šťastné, když je tu zlo, tedy vše, uklidní se, ... zlo i ochraňuje lásku a autonomii pod a touží po nich, Bohu. Chrání před zlem. Dobro je orientováno na zlo a dobro, kdyby bylo jen na zlo, tak jej dost nakazí, zlo je na dobro, ale vlastně i sebe ... nové myšlenky jsou zlo, co se ze mě dere na povrch, jsem zlý - klidný a méně zranitelný, zakonzervování do smrti. / ale ...

Je to špatné kvůli touze a myslíš si, že touhou po něčem to vyřeší, touha je pšt - snaha o spojení, ale to nejde uskutečnit, příliš naléhavá ... oddělená ...

Potopí se dolů a myslíš si, že je nahoře, má E'. Provokuje obrácením, je muž uvnitř, krade tě, je vztahovačná ulepkaná lepící měkkost směřující se (desintegruje, rozkládá, touží po facce - ta ale právě na toto vede, E nechá rozpadnout na mnoho E, udeřit tak, aby to byla ona a ne pšt), potřebující fyzicky. (Časem si toho přestaneš všimnout a směřujete výš). Tak jak se dostala do tebe, tak ty do ní fyzicky, přes blány, matce udělat (za trest) dementa. Touží po něčem úžasném, neví o svém egu a zlu a o tobě v ní. Dát jí co jí zklame. Je to uzavření nebo kruh? Bůh není ani jedno... Na konci bytí je poznáno, který zákon je funkční a ten bytí rodí. Smysl má láska, úplně vše spojuje a je.

(Myslíš si, že je dole, je A a kompenzuje to E'em). Musí mít z tebe strach - začít cítit zase.

Když člověk zplodí dítě, je pokoj, ale ne, ještě není ... , když zplodíš démona, "hovno", parazita, je pokoj hned, ... není - straší. Konec pohádky.

Vše se chce zakonzervovat předčasně. A jde o to vůbec?

Pocity, že jsou rodiče cizí, nepotřebují je vidět příbuzné, ale oni mě ano..., pocity ... / Amišové - klid. / Rozdělení prací na m a ž, více odděl. - klid. /

Přestat bolest vyčítat, je její si musí uvědomit. U muže to samé o citech možná. / Jsem degen a mé děti... / To, co bylo v textu o ženách vůči mužům je velmi podobné i opačně. / Lidé nepochopí - neumím se jí omluvit jako muž, uráží mě to, ona je projekce. / Veřejné mínění ponižuje, bojí se. / D i A chtějí zvítězit. / Pšt říká - celý svět jde spasit, snaží se být milá, ale uvnitř to dře a ví to. / On se nebojí a nesnáší ty, co se bojí, ale ochraňuje je, aby to nevypadalo. Automatická je ale i ochrana u mužů... / Věci nemusí být na papíru a jsou - existují přesto. / Pokud chceš mít praxi, musíš úplně zapomenout tu teorii. / Možná se jednou na to že jsem muž vyseru - určeno vnějškem, ale ženou nikdy - identitně. / Moc jsem tu zabředl, nejsme věčně. / Nelpět. / My zde tvoříme svět tam - zákony, archetypy, teorie - E', a naopak tam nás. Ale obojí je omyl, archetyp neexistuje. / Finální teorie (E') neexistuje, ale musí se k tomu dojít, ne to prohlásit, to je unáhlené. / Chronologie událostí je dána konstantou c, návaznost. / domorodci neděkují a neprosí, ... jsem ještě měl v paměti...

Přišel jsem na něco dobrého, ale už jsem to zapomněl, je to jedno ... jsme zatíženi teoriemi... Docvakne něco, jen ne ve vědomí...

Jsme pšt - podráždění z civilizačních věcí kolem - nakažují nás...

A teď si Tomáš představ, že každý (i já Bůh) má ega, zla ... stejně. Nezávid' ... nutí to závidět to. Chci to, neb to funguje na druhé (mě) ... nechtít to prostě. ...

I koncept archetypový (dříve) - ženy a muži přilétají z onoho světa a zde se setkávají. / Žena se dívá na muže a vidí archetyp muže - tedy cosi 2D, archetypy nemají orientaci na protipolaritu (digitální svět archetypů), pšt, veřejné mínění jsou obě polarity zároveň - proto nejdou integrovat, avšak láska si povídá s námi. Archetyp nemá zde (dívat se z jeho pohledu), mění se na muže potom. Jsem Animus, jsem jen její přívěšek, loutka. Archetypy jsou parazité, proto se (mají) integrovat. Tvoříme je a oni ovlivňují silně nás - kolektivní n. / Spát se ženou - líbí se mi být mužem, nemazlím se s ní. / Je hrozné být učitelem a tedy nemít učitele. / Nechci s lidmi mluvit, jsou 3D, hrůza. / Spojení boson a fermion v jednotu je již abstraktní. / Spojení v průhlednou jednotu dobra (správnosti) a zla je nad nimi, v lásce, Bohu ... v nich to je a z nich se to až "tvoří". / Cíl (zranění) ega je kopírovat se a šířit - vše budu já. Vnucování sebe, muž není kamarádka a žena není kamarád např. Úzkost vede nutkavě na opak (Animus) - ať se ti nic nestane... / Štědrý den je a je snad hotovo.

Je úžasný, ta š mu nevádí, je pro něj normální (boj), nezabývá se tím, nezabývá se tím E' a E'' jako já pořád..., chce klid, necítí, je extr říká si ž intr

Nepřišel jsem na to, jaký smysl má svět, tváří tvář nekomunikaci nevědomosti, nevíme nic..., ale ani o smysl tu už nejde... // Bytí je uvíznost. Ale nač opak? - stejně relativita... / Ona je vlastně extrovert! Má ráda společnost... / Nejhorší je nuda. /24.

Udělá ti cáry, vaginu, plandá to ... řekne jdi mrzáku a směje se... Negativně říkat ano i ne...

Bytí je uvíznost. Řešení nemůže být směr k neuvíznosti, ale přijetí, svět je neřešitelný. D i L jsou takoví. /Co spojuje, přesahuje D a L? / V L úzkost z, problém není, zapšklost.

Musím i ne myšlenkám, cárám ...

Polarity je nespojují, když se řekne polarity, je to digitální, tedy D. ... asi nic je (ne)spojuje. Neřešitelnost...

Stále 24.

Tak, stejně to myšlení dojde vždy k nerozum, neřešitelnosti... Také je spojuje pojem něco a energie ... být energií, bez zabarvení jakéhokoli i neutrálního...

Vidím ženu, povoluji se a nejsem už mužem... Arch ostrosti (života, puzení) je o kastr úzkosti její (nic tam nemám a "všichni to tak musí mít", pak tu bude "dobro"), jeho...

Existuje rovnice démon = láska, kvantitativně tam je stejně polarit, ale kvalitativně se to liší...zásadně.

Další moudro - přestat se bát proměn (změn) v okolí s sebe (já) vede na to, že změny, hranice, mizí a dostavuje se bytostné já, dialog, láska apod. - změny, transformace jsou, ale už nejsou změnou... Tím "okupujeme" celé bytí, ale nejsme to již my, ego nedokáže změnou projít a hraje třeba spíše šachy, změna musí být co nejhlubší, aby šla co nejvíce přes lásku..., musí to mít i nějaký (lidský) střed, ne jen duchovní čínská přírodní šachovnice... vazivo. Proměna nedigitální, i pozvolná, se středem právě ... s nejvyšším, jež je nedosažitelností ... nevím. Je tu tak model pyramidy, kdy k vrcholu splývání a prosvětlování na opačné straně vrcholu je vrchol ega, ten leží úplně dole, jako kulička, a možnost převracování..., ale je to o ničem...

Chci Odpověď na svoji Otázku. Odpovědi může být celý svět, odpověď - je to jen o té otázce, touze. Není to celé pšt se takto ptát, chtít odpověď, nevím na co se ptám, chci chomáček, sebe a druhé a svět, ale nechci jej ani vidět, samé nesmyslné formy a nevědomost, ale ani nechci nirvánu - nemůže být řešení to opustit či ignorovat... (možná to tak právě je, viz pšt), chci na úplný vrchol, co si to tam ten ďábel pošetile střezí?, co to je?, nebo co tam nejvýše úplně nejvyš?, další odpověď - ta touha musí zmizet, aby jsi byl šťastný a "našel" ji, další odpověď - bojíš se změny, také zabředl jsi do nějakých polarit a alchymie a čehosi, dále - dojdou na vrchol, blaženost, citovost, prostupnost, nsvázanost, ale co potom? k čemu být vším a vše vědět i? pak už mohu zase jen dolů, touha stále někam chodí, k čemu to všechno je, být tady a pak zase v jiném těle atd... nespokojenost vychází vždy z ega, nepřítomnosti, děláme něco proti své vůli ani to nevíme a vidíme to i na celém světě kolem potom, opravdu stačí málo a celý ten tíživý ontologický pocit je pryč... další odpověď "tvoje otázka nemá řešení", v tom je přítomen rozum i cit, a též Nic, neb jej nemůžeme vidět - také to je o neřešitelnosti, a fibrilace i normální linearizovaný stav, jinou formu neřešitelnosti. Strach ze změny, jak (asi) říká kniha proměn a Pjér, hranice tam mizí, ale přesto jsou, neb byly "překonány". Je to samozřejmě paradox pro rozum - nebát se změny, projít smrtí např. a tím ty změny nenastávají, (snad) nejde o otupělost), no a pšt, to je strach ze změny právě, existuje ale i pšt strach z trvání, což je hysterie dosti, povrchní překotné změny, jež ale nemají hloubku a jsou inertní celkově to je inertní bytí dynamické... Poznat to znamená teoreticky (tam) i prakticky (zde)... obecně je vždy to o tom, že místo svázaných objektů se stávat transformací mezi nimi, tím, co je váže, např. tento a onen svět, ... Té odpovědi se ale nesmíš bát, nemáme ji, neb je cesta k ní dlouhá a bojíme se ji, jinak bychom ji věděli, ... v tom "svět nemá řešení" je i hodně "na svět kašlat", což tam také musí nějak být ... také je to rychlá uspokojivá odpověď, ... démon je o tom - dostat to hned, být Bohem hned, ale Bůh to má pohlídané ontologicky a ví, a víme, že toto on není ..., vše se to vytváří přirozeně samo, z Nic ... v tom řešení je neřešitelnost, je tam obojí, řešení i neřešení, smír strach ze změny a touha po změně, jak souvisejí ... když máme strach ze změny, po změně stále toužíme, což se odráží i té hysterii. ... ono také, nejde se upnout na jeden duchovní mód (jo, je to o změně, řešit problém v sobě, ego, chomáček v sobě v krku a břiše a řešit to jen problém je v tom, že se bojím změny ..., tím se to asi moc nevyřeší...)... / Hysterie je o všem – inertnost i proměnlivost zároveň, chce vše...a je digitální, překotná, nebo moc líná a povolená vs. tyč pak...

"Ego v tobě tě tíží", - jo, ale já chci ten chomáček tam nahoře, vědět, co to je, - "to je ego", já ho ale chci... přeci to není tak dementní, že když to přestanu chtít, bude vše ok, to je moc jemné a o ničem pak svět ... "stále uvažuješ v egu...", dobře nebude ego, pak ale bude mimo a bude mě děsit ... stále uvažuješ v egu, digitálnosti světa, skřípající touze ze sebe... a když to bude celé spojené v jedno, dohromady a hladké třeba, tak to nebude o ničem doslova. ... takže je to jenom o tom, jak se to dělá? - na toto neumím zaBoha odpovědět:, ale asi opět - jak je o egu, ... takže ego je negativní? "tak to vidí ego opět" ... ten strach ze změny zní rozumně, pak je i strach ale že ty změny budou pak probíhat pořád, právě asi nebudou, a ten strach je z těch změn právě, a co když se změním v humus a ego? (to se těch změn právě bojím...) a má smysl se stále proměňovat? právě ty proměny pak mizí... je to samozřejmě o tom nemuset být ... zase jsem něco okopíroval. ... ty změny - největší strach je z

proměny sebe sama, o tom je právě dialog, přesto zůstáváme sami sebou, je to opět paradoxní, a moc tomu nerozumím, nezažívám to moc... taky to nemůže vést na překotné změny, musíme si i užít, co jsme ... čisté změny jsou hysterické prázdno, hysterie je snaha těmi změnami nabourat rozrušit to beze změn v nitru, inertnost, nedýchateľno..., opravdu jde o změnu právě v této části mysli (dole), v já, v tom co pokládáme za své já, nejde myslet na ty změny právě pořád, pak nejsme přítomni, a nic si neužijeme a nepoznáme a budeme stále toužit po změně a bát se jí ... člověk dostal do vínku racio a s tím svým iraciem si neví rady, ono se podílí na touze... takže radši jdu ven, sám, vyhasnout ven ... //// Odpověď na otázku bytí prostě asi není pompézní, jak čekáme, vše ostatní je nabubřelé, neb se toho nemůže dočkat, ... tím se i kompenzuje ta nabubřelost a okázalost a šťáva i té otázky, touhy... možná, že nejhlubší obyčejnost je odpověď. Toto my dává nejhlubší smysl. // závist vypadá obyčejně, jako lakomec, ale proto, aby jí někdo něco dal a měla právo něco chtít, ..hysterie, závist, pýcha jsou podobné, slepě po nich toužíme, mít to hned, a porušit pravidla... často nejde o touhu po něčem, smysl je mít touhu, „žít“, zdá se, že jde o problém se změnou, touhou, transformací, strach ze změny s tím souvisí intuitivně ... toužíme radši, ať je cokoli, než abychom umřeli...

Když vydechuji negativno - ono nejde ven a nezamoří okolí, jde tam o ten proces, oživení, prosvětlení vnitřku v sobě, probodění(E+A), ale k čemu to neustálé zakalování a prosvětlování? bytí je neřešitelný problém. hodně problémů je v tom, že problém je v něčem jiném, než si myslíme, než na co hledíme, proto máme problém, proto uklidnit se, říci ne všemu, nemyslet na celé bytí pošetile, jít ven je vyřešenínemyslet na něj.

Arch ostr - umělé materiály a barvy vs. odum A, obyčejnost (nekro) kompenzuji uvnitř sebe (mj. plandání živé, facka, extr, šťáva, - ale uvnitř to je)... / ... pýcha, nuda. / Odmítnutí pohádek, pšt, Boha - pak jsme pšt, Bůh. / ... "a proč mluvíš, jako že ego existuje, když říkáš, že není, proč se se mnou bavíš, kdo jsi?" Mlčí. (zodpovědnost za jeho své tvrzení tam není, proto i mlčí asi)... / Obecně jde o kultivaci vědomí. To, že tato kultivace nemá cíl je kultivace. Kultivace cíl nemá - je jen tak, ... dělat ji nepodmíněně. / Kde mají duchovní bytosti mozek? využívají nás? ale i my paraziti pro ně. / Cíl je vlastně nefilozofovat (už). / Podstatná je radost ze života, pro ni a v ní se vše děje. / Závěr - nechat vše jak je, svět se asi tvoří spontálně (chaos) a vědomí jej nechává jak je, protkává jej láskou (ze shora), v tomto stavu hned chápu - pošetilsti se vyhnout, svět už je, ... jak to je - pravda. Pak vnímám, že nade mnou něco je, pak mohu odejít po smrti, jít s obecným proudem života, účasten, apod. / Se ženským končím, je to můj problém ve mě tamto... nemůže za to nikdo., je to pšt pro mě, vidím to tam, potlačuji "sebe", není to jako u mužů.

25.12.2018 20.37

Tím mi spadl kámen ze srdce - bytí, vše, se tvoří samo, odpadá tím E', "vina" není na nikom, Bůh v tom přesto je - pojivo, šum... bytí je samozvané:). Už se jím nemusím zabývat, tvořit:). Bůh to tvoří, ve smyslu je to ... asi spíš ... kdo ví:). 22.07

Bůh je v tom, že je to totálně přirozené, samo, jemnost, volnost! ..., lze ten samochod, vůli apod. eliminovat a proč?

Nepropadnutí nule díky lásce, světlu ..., přirozená selekce z chaosu...

Co na to ale démon? Aby teorie byla úplná, musí i vzdor, lež vůči ní souhlasit. Démon se staví proti přirozenosti, ale i proti stvoření, není proti "nevím" nebo zákonu nuly, proti němu je láska se mi zdá nyní ... démon představuje překážku proti proudu tvoření, říká svět "je", ale myslí to jinak než láska, úder, a pak zas, že není atd... tedy, kdy to ani s démonem není v rozporu, když je to celé nejasné, ale možná něco tají:), démon je navíc sekundární produkt (láska taky asi, je to relativní...). Proti Nic nemá nic, láska také ne, no a proti samovolnému vzniku také nic, jen u něho je to moc hrrr. Lépe pomalu... Upozorňuje, že to není jen tvoření, ale že to už prostě je, bez pomyslu na původ apod..., že nejde říci nic o těchto věcech ... //"Dělám to pro svoje děti atd." - je jen jiná forma ega. // Je zde tedy přirozený tok, démon stojí úpěnlivě proti němu, tedy pohybuje se přesně opačně proti, aby mohl stát, viz volný pád a hmota (elmag). Pak se na to celé lze dívat ze shora, že je to přirozeně "vznikající". Tedy jakoby příroda a přirozenost je (pro mě) základ a obsahuje i lásku a démona a vše...// Dobro nastává až když to děláme kvůli sobě, druhým i Bohu - vše spolu souvisí, a ne pod hrozbou Boha, druhých, atd...

Bojí se toho, co to je, a tak to mají rádi velké - penisy, prsa apod.../ Je to tu moc obscéni, ten text .../ Když mě teď někdo šikanuje, což je naprosto běžné mezi lidmi, tak nemám žádný úmysl mu to oplatit, po tom všem, co jsem zjistil o pšt mimo jiné na sobě. Není tam nic, co by chtělo trestat a tak to má i nejvyšší vůči nám myslím, nejde tu ani o to se to snažit pochopit a litovat třeba, to je to nakažení se právě... a ani vůči lidem z minulosti necítím zášť, necítím nic, ale ne, že bych byl necitlivý/ Arch ostrosti je i tom, že má v sobě necitlivost která je hrozně citlivá na citlivost - introverti jsou též o tomto.../ On, ona i potřebuje, aby druzí na ně řvali, aby oni byli ti špatní a oni ti ublížení... a špatní v jiném smyslu, slabší.../ Homo svět - dva muži jsou jako jeden, jedno ego, hojení ran, pšt... / Když už jednou zažijeme lásku, je to na pořád, jen to nevíme..., a máme se kam

vracet. / Plandání, srdce - stejné. / Stvořené má v nevědomí agresi a touhu, E', nevědomost a tupost (nevědomost proto, neb E' je celý svět a nevíme o něm nic vlastně), proto je stvořené. / Určitě je žádoucí hledat něco, s čím budou souhlasit obě polariry, celé bytí v tomto pojetí... V tomto duchu je pak logické říci - démon je o tom, že v tom není smysl, implikací pak i láska bude, že smysl nemá, není v ní, ale jinak, démon a láska se liší pouze "esteticky". Tedy nesmyslnost budou mít společnou, ale nedává právě jejich spojení (mysle ony jsou dva vrcholy trojúhelníku dole a nahoře vrchol je právě to, co smysl dává, v tom vrcholu je možná nejen to, co obě polariry spojuje, ale i něco jiného, "navíc", ale to už zavání pošestilostí) - možná to tak je, možná není, smysl má svět sám o sobě. / Musíme se smířit s tím, že svět je nedokončené dílo a nikdy nebude dokončeno, toto vědomí umožňuje umřít a vrhá do stavu nekonečna, božství, celku... , analogicky ženské přirození je totéž, nikdy se nezacelí..., pak to ale není úplné tvrzení...je poloviční.../ Když něco čeká od Boha spásu, nedočká se myslím (tak úplně spásy), neb k Bohu může jen ten, kdo má jemu blízké vědomí, pak lze s Bohem splynout, a domnívám se, že to nastává až po bytostní kompenzaci na onom světě na "náš" Celek, holistický, ontologický, dovršený ...nejde to popsat. / Láska jediná umí odmítnout a je to přirozené, nemusíme se (moc) ptát, koho máme rádi a kdo nám není sympatický, ale je to v pohodě, není to nenávisť atd. Vše se dělá pro dobro trojice - já, druzí, celek-Bůh. / Svět, bytí nemá příčinu - v tom je myslím právě božství, totální nepodmíněnost. Vše je emergentní povahy. Hledáme, hledáme, příčinu, bod, a nic takového není jako příčina, v tom je ta síla... vše se děje emergentně, myslím, že nikdo nic neřídí, neovládá, prostě stačí, že stejně a stejně se přitahuje a nebo odpuzuje nebo že dvě polariry se přitahují nebo odpuzují. Synchronicita, komplementarita se děje automaticky, patří to k sobě, obecně je nedostatek něčeho a ten hledá přebytek, ale samotné síly nejsou kouzla, nemá to žádný cíl, cíl není Nic, už co celé je Nic. Co je ale zajímavé, tak fyzikálně nenacházím v dosavadně známých teoriích odpuzování opačně nabytých polarit, to v přírodě jakoby chybí (jasně, že foton se může rozpadnout na pozitron a elektron třeba, nebo obecně rozpady, poločas rozpadu je také velká záhada..., možná v silné interakci to tak je, nevím...), tedy odpuzování opačných polarit zde moc není, a čekal bych, že bude na onom světě, také tam sexualita není (jako zde), věci se tam (již nebo naopak ještě) nemísí. / Smyslem je nefilozofovat, nemuset, nemít v sobě pnutí, lpění, touhu po podstatě bytí, být dement, toto je myšleno vážně ... když jsem přestal mít to napjetí určité (touha po tom, co je podstata bytí, co je nejvýše, co je ta kulička tam, E'?), tak moji mysl a zrak fantazijně zakalila nejčernější černota, dehet, negativita, neb to je v tom E', nejspíše došlo k tomu, že když to není vytěsněno tam, musí to být uvnitř - zde, (v) já... vzdát se toho, nebát se toho, překonat to. Pak není otázek po smyslu a není strastí, není kamene v nitru, co dráždí a pudí k myšlenkám, co sami se dostávají mi. / Nebát se toho, že když nepřijedeme na to, jak svět funguje, že tu nebude tento svět, svět je samozvaný, čím méně se do něj zasahuje, tím lépe, tvoří se to samo, spontánně. Ale nevím. "Bůh jednoho dne přestal svět tvořit a zjistil, že se nic nestalo a je to mnohem lepší a přirozenější":). Ovšem tato fáze omylu má své místo, popř. je jen odpadem v procesu tvoření, v přirozené selekci je odpadu víc, než toho, co stojí za to:). / Smyslem bytí je neptat se po tomto smyslu. Zní to všelijak, ale myslím, že je to velmi "dobré". (V dnešní civilizaci se pak žije opravdu lépe:). Nemuset se už ptát to i znamená, tedy, něco jsme již zažili a víme a poznali. A shodně se na tom rozum i cit, což je důležité, obě polariry (včetně démona a lásky), rozum - (vím, že nevím), a cit (smysl je se již neptat, neb pak se smyslem žije, nejsme mimo něj potom). Totiž duše člověka touží po smyslu, aby vše mělo smysl, a zatěžujeme se tím velmi a svět pak vážně smysl nedává. Jasně, že svět musí mít pro nás smysl, ale máme přehnané nároky si myslím. Také se tím odděluje co smysl má a co nemá ... ale obecně prostě - smysl je přestat se ptát po smyslu. / Kdybychom v sobě však neměli to podporu dobrého, svět by ani neexistoval, neb by byl začně destruktivní, často ve strachu tvoříme ale úzkostlivě něco, co si destrukci zaslouží:). / Taky z ega nemít strach, nakažení, o nic nejde, bytost pod tím stále je a čeká třeba / Takže asi je dobré hledat to, co mají odlišné polariry společné, neb to je méně strastné (nevím, neřešitelnost, nesmyslnost, láska, ...). Vědomí postupně zjišťuje, co ze všech možností dává smysl, a může to být třeba obyčejné partnerství - jsme jako malé děti, můžeme si dělat co chceme, ale jen v rámci nějakých (dynamických) hranic a postupně se přibližovat bohu, což ale asi není cíl ve smyslu někam dojít... asi je pravda, že dospělý přestane vyčítat a promluví si, viz tento text je o vyčítání i dost... Taky lze říci - už se neptat po smyslu - to je zbrklé a jakoby říkáš i, že "víš". (Obecně smysl je jednak svět samotný - ženský element a jednak jeho zákonitosti - mužský element). / Když přestanu lpět nebo trvat na tom, že svět, život, má nějaký smysl, pak se objevuje jiný pohled na svět a více realističtější a smysluplnější a uvolněnější. Svět smysl mít nemusí. Smysl je smysl neřešit neb potom se ztrácí a jsi mimo a platí to pro další jevy, třeba pro Boha. Tady platí známé - kdo hledá nenajde, protože hledá, může však trvat na tom, že to našel a to je jako ono hledání. Čím méně vzhlížíme k E', tím více jsme šťastni... První svět Bůh tvořil vlastníma rukama a dalo to hroznou práci, navíc mu tam démon vše kazil, a poslední svět už netvořil vůbec, vše je samo (není to ani, že to dovolil, aby to tak bylo apod., bůh už není jako byl předtím) a démon tam je pořád a snaží se být tvůrcem, ale už nemá proti komu bojovat - alegoricky celé vyjádřeno. No v tom je ten smysl, přestat po smyslu pátrat, po podstatě bytí také apod. Pro iracionální svět jste pak ten, kdo toto již ví, a tak jste ve stavu "nejvyšším" z iracionálního pohledu, ale nikoli racionálního a také zkušenostního... Problém nastane, když iracionální popud (agrese) se interpretuje jako touha po poznání, problém je jinde, než v tom, že nevím, jaká je podstata bytí, nebo když iracionalita touží po racionálním podání světa. Obecně tomu chybí poznání - zkušenosti, poznání zákonů atd., a to jde postupně dá se pozorovat, ono se to potká - iracio a racio v té

větš smysl je neptat se po smyslu, i racio už bude spokojeno, ale potřebuje k tomu iracio a... iracio bude už tak moudré, že si bude umět říci a teď už dost, už nemusím další poznatky mít, nebude korumpováno iracionální touhou, ... řekl bych, že poznání není zásadní pro svět, svět bude tak jako tak, jen jej obohacuje o sebepoznání, dokonale poznat sebe sama, to asi nejde, díky nelinearitě a clony určité... na konci zjistíme, že konec neexistuje, třeba ... ale ne, že poznání nemá konce, samotný pojem konec, ukončení, E', hranice, strach apod. v přímé i nepřímé úrovni zmizí a my se jím staneme. (tedy i počátek, nekonečno tam je...).

Žijeme, myslím, co se týká racia, v plenkách, není tu skoro vůbec A'', naše racio je moc tvrdé, bez svobodné vůle a viděno iracionalitou.

Svět tvoří možná jenom symboly, psychika je na nich postavena a fyzika také, není to idealismus vs materialismus, zde nemá "idealismus" protivníka vůbec... 27.

Materialismus zmizel a cele to je o materialismu. Podobně zase touha zmizí a staneme se Touhou..

U nedostatku neceho (ani nevime ceho a treba i niceho ci Niceho) to nefunguje - stat se nedostatkem tak porad touzim, demon touzi po zlu totiz...

Prani nefilozofovat jiz v zadnem smeru co jsem psal... to je smysl.

Za tu dobu už netoužím po žádné slávě osobní a moci, a to i díky zklamání, smysl je rozpuštění a splynutí s nekonečnem, jako stár - klid a ví, co je "podstatné", vlastně vše mimo ego. / D je nesmrtelný - neřešitelnost, L analogicky, ale jinak. / Smysl bytí a života je (asi) v tom, že nic takového není, podstatu nehledat je smysl i. Ztotožnění, spojení - bytí nemá příčinu a je emergentní s vědomím a tím, co nazýváme Bohem, nic víc. Vědomí směřuje naproti přirozenosti. Svobodná, přirozená vůle. / D má "pravdu", B je "pravda". Co je D je i L, jen jinak, D je neřešitelnost, bezsmyslnost, tedy kde (nad tím) není svár, je, že bytí je neřešitelné, bezsmyslu, je (D i L "jsou"), nemá příčinu, láska v tom je automaticky. Je tam i zklamání a sebenenávist a nenávist, všechno asi, láska ...

Tedy cíl je v tom, že žýdný cíl není, smysl v tom, žádný není, řešení v tom, že žádné neexistuje, obecně směr a žádný směr, smysl povstává až z těch vět - láska z nich povstává. Destrukce i konstrukce je v lásce...

D se odděluje z lásky, je hodně o digitálnosti (i A+E vs. E). Ono je i relativní to svět nemá a má příčinu a obojí v něm asi bude, je ale hezké říci příčina bytí je v tom, že žádná není, celé je to příčina. D který dospěje k L - o tom je rozum. Pak chápu, že žena je můj nepřítel (uvědomit si, že máme nepřátele) a tedy máme si "povídat", ale nemá to cíl a ani počátek. Zmizí hranice - staneme se koncem a je to muž, žena, dítě i Bůh. To "svět nemá důvod" vede k pádu démona dolů a stává se člověkem, líbí se mu to a není s tím i spokojen, nerozumí tomu stavu, potřebuje hranice, E' (mimo, v sobě apod.), mohu si dělat co chci, není kdo by mě trestal, můžu tomu vládnout, podlehne pokušení paradoxně (ano i démona lze pokoušet vším možným a i se to anihiluje), zrada se kompenzuje mocí - jde o polarity? asi jo - znejištění a ujištění, démon zradil sám sebe a chce moc nad..., démon je nepochopení, že svět je neřešitelný, a chce, má E' řešení), rozdělí to na ještě větší bláto (svobodu) a E', pochází z nedostatku moci apod. a světa (?) ... hledat důvod světa už je ale lidské ... a nakonec dojde (démon) zase zpět, zjistí, že je sám a kolem je nic, svět je touha, ale jinak, v klidu, spojení. / Popravdě žena mi řekne "na co si to hraješ?" (na muže) a má pravdu, ale nejsem ani muž ani žena, jsem maska, ona mi vnucuje to být žena a nejde na to říci nic, říká to Bůh, veškerenstvo kolem, přirozenost, je velmi anti na to neříkat nic a jít do ... / Nebrat to doslovně:).

Totíž jestliže se démon a láska liší jen v tom "jak" a "jak" je o démonu, pak toto řeší jen démon. Je to jako řeka (lépe ve stavu bez tíže) a v ní kameny (což je ten démon), jde o digitálně rozeseté prvky - opačné směry proudu jež vedou na nehybnost (ale celé je to nehybné ten výjev, věčné), a směry se tím pádem kompenzují. Je tam hezky vidět, že proud na démona stále naráží a lze se mu jen vyhnout, ale ten proud nikam nesměřuje..., láska a démon je totéž, jen změna pozorovatele. Co tedy spojuje tyto jevy? určitě Nic, a ta neřešitelnost (implikací atd.), a také, že oba jevy jsou vše, analogicky vlna a částice, vlna je vše, částice také, najít společné vlastnosti obou znamená vymanit se z utrpení a najít smysl (?). Společná vlastnost není proud, neb je tam i ta nehybnost. Pak ta samotná vlastnost vede na lásku by mělo platit a je vlastně démonické povahy, viz to bez cíle, bez smyslu, neřešitelnost atd. Společné je i to, že nejde od toho abstrahovat, provázanost (neb mimo je už jen Nic?). Z démona si vezmu jen jeho vlastnosti (stejně má i láska, jen jinak) a řeknu toto jsou vlastnosti světa a tyto věty pak evokují lásku, to už jsem udělal, to už máme za sebou:). Všimněme si ale, že démon je směry proti sobě vedoucí na nehybnost. Spojuje je to, že jsou vše, jen něco jiné je přímé a něco jiné nepřímé, a co je láska v tom výjevu řeky s kameny? asi je to ten proud, a to i s těmi kameny. Ale co je spojuje, co mají společné ještě? Že je někdo pozoruje:). Bez člověka by byly nikde,

nebyly by. Že to v někom žije... Mají společného pozorovatele:) a opět, to že je mimo ně je démonické. Dále obecně, co spojuje spojení a oddělení? (Jak jsem psal, polaritu je nespojují, polaritu vidí jen démon). Obecně je spojuje věčný směr, či obecně spojení protikladů, to jak to je, to už je pak láska a démon..

Velmi snadno se stane, že samotné přemýšlení o tomto se stane pošetilostí, kamenem , překážkou, totiž nejde prostě od tohoto problému abstrahovat, je vždy přítomen.

Je dost možné, že svět není nic jiného než řešení toho, zda je to A nebo E, vlna nebo částice, ani samotný objekt to neví.

Když se to přestane hodnotit, stále zkoumat, také je to řešení problému.

Pak se zdá být smysl být prostě šťastný, vnitřně co nejvíce šťastný, a to je stav nejvyšší, kde již i nejsme.

Možná je špatné od toho abstrahovat, neb mimo to je Nic

Je to úplně mimo tato otázka sjednocení A a E...

Také, jedná se o kvalitu, qualie vlastně, A a E jsou qualie, démon a láska..."jak" je vždy o digitálnosti - to nebo to, tak nebo tak?

Gravitace ve vyšší podobě, přitažlivost, je to, že dané jevy spolu logicky souvisí, je to již jakási logická gravitace a možná, že gravitace je logická věc (i). Nejde tu již vůbec o nějakou sílu, ale o logiku - toto k sobě patří, "přitahuje" se to. A stejně tak se to odpuzuje, aby to byly odlišné jevy.

Je to snaha o spojení, o vyšší formu, ale logicky to musí být zatížené oddělováním, existuje spojování a oddělování, od věčnosti k věčnosti, nic jiného není. Nic není výš nebo níž i třeba chápat.

Také neřešitelnost, nesmysl atd. to je o egu a když se řekne, že toto je nejvyšší princip, ego se uklidní a změní se to v lásku.

Čím více tento problém řeším, tím více nepodmíněnosti (bytí) vnímám.

Je to o velice jemných nuancích již.

Můžeme také říci, spojení polarit je "něco", a říkáme tomu Bůh, Tao apod...

Neutralita je zajímavá věc, ale o neutralitu tu nejde, ta ani není v případě A a E myslím možná, neutralita - má nějaký opak? jednostrannost a i oboustrannost? neutralita je také dosti o egu, je jedna strana mince...

Negativita i láska se jaksi kumulují nekonečně, zlo plodí zlo a dobro dobro...

Toužíme vlastně po tom všem, aby tu bylo úplně všechno, i nedostatek atd., jsme jakási vazal, co musí nechtěně silně skrytě toužit po celém světě, asi aby mohl existovat...je to opět E a A (svět), asi by tu ani svět nebyl, kdyby po něm nebyla sháňka...nedostatek světa.

Tím materialismem jsem myslel, že tento extrémní symbolismus, kdy kvantový svět jsou prostě jen polaritu (znaménka), klidně i rozmazaná, analogová, časoprostorová, tak to je silný materialismus - stavebnice, ... myslím, že na fenménech jako telepatie je něco, ale ne zas asi moc..., možná to má velký význam v hlubokém nevědomí, ale dekoherenci jsme každý od dalších oddělení.

Existuje něco, kde není rozdíl v pohledu, jak se na to dívám?...

I podmíněnost a nepodmíněnost jsou polaritu dávající nulu (asi) dohromady. Co je to nepodmíněnost?

Proč vlastně po tom toužíme, vědět jak to je? To je důležitá otázka, co tím získáme? Proč to vlastně hledáme? Kam tím směřuješ? Jaký to má praktický existenciální účel? - to asi ten vrátit se domů, neb opět to je mechanismus zde digit a tam domov analog. Proč existuje omyl? pokud to je zbytečné se na toto ptát... Jasně, že objevování je důležité, a nevíme co objevujeme, ale.... Zdá se, že A a E je nekonečný neřešitelný proces.

Ego opět naznačuje, co je smysl, ego stojí mimo svět, tedy jít mimo "tento svět". Naše potlačená agrese a tupost chce vědět, co je smysl světa, podstata světa...chce to vědět to ego asi, snad to tak je, a když touha ustane, opět je tu smysl, a nevíme to vlastně...

Existuje tedy očekávání a k němu musí existovat nějaká komplementární energie, přesně vyrovňavající očekávání (něčeho) - opak je zklamání z ničeho:), všichni jsme asi naivní, život je dost naivní, bez roušky naivity a nevědomosti bychom asi ani nemohli existovat. Když budeme vědět, nebudeme existovat...

Přece ale není svět vykouslý...

Nevidět v tom rozdíl, v A a E...

Vracíme se domů, zde a domů to celé je smysl...

Pořád je to jak ... do něčeho jsem možná zabředl a jsem mimo...

Také, muž proto jakoby ví, že svět "jak" nemá řešení a tak jej zajímá "co", co to je atd., nedualita v tom je dost.

Pak mizím v tichu

Příroda si řekne sama, co má smysl a co ne, co má smysl dělat a co ne.

Když někdo řve v lese pošetile, sežere ho predátor.

Být muž a přestat.

Bůh není nic jiného než čisté světlo, noc jiného tam není, v tom je ta síla. S tím nejde dělat už nic:). A bez utrpení by to nebylo, nebylo by

Došel jsem k naprosté obyčejnosti a všednosti, jež se skrývá v nekonečnu. Tam nahoře je myslím úplná obyčejnost, o to jde, nahoře je něco "dole".

Dospělí se již nebojí tmy, jakoby se již duchy stali, a mají blížeji ke světu duchů, děti také, ale jinak. Nebojí se šikany, a sexu, "vraždy", jako děti.

Zdá se, že sex, milování je o kombinaci manipulace a báze, démon a láska (báze) se tam mísí, což je vzácné a nevím, kde ještě by toto bylo...ne, že by byli úplně spojeni, ale docela

Spojení polarit je tajemství, jež je vnímáno dosti jako sexualita i, typicky černá skříňka, posed, kde nevíme, co je uvnitř a tam se "ta vražda" odehrává. Samozřejmě to souvisí se smrtí i životem. Uvědomil jsem si, co potlačuji - píchání. Myslím, že tento výjev mají všechny ženy. Z počátku jsem nevěděl oč jde, o tajemství, šikanózní, píchání, a pak si to uvědomuji více, jde o píchání a krev. On mě prostě píchá a odpaňuje vlastně a teče krev. Myslím, že není tak zásadní menstruační krev u červené karlukly, jako spíše odpanění (vlk tam je), jde prostě o chirurgii doslova, píchání na seně, on mě píchá, má spuštěné kalhoty, ... žena nevidí muže jako muže, ale vidí tam jen řez, a reálný muž jí přijde hrozně měkký, naducaný koblížek, naivní, co není v realitě - ale to je ta realita, že je to prostě muž no. To, s čím žena obcuje není člověk, ani ďábel to není, je to symbol transformace, řez, krev v tom je, vyčítá muži, co jí dělá, ale líbí se jí to, to píchání a že z toho pichu teče krev, je to tak porušení pravidel, prostě sprosté, krvavé, vražda jakoby, ale přitom ne, je to ... píchání do slabin, či řezání vaziva skalpelem, protrhávání blány. ... To si musí žena prožít, prostě se to ze mě dere ven a neuroticky to stále potlačuji. Jak jsem pak klidná, když mi teče krev z rozkroku, pro ženu je to velmi důležité, je to odpanění, menstruace, porod, proražení blány panenské a blány v níž je dítě, plodový vak... ve všem co je ženské, je krev, ono to právě není ženské moc, to řezání je muž, a tak to právě i chápu a proto mám mužskou identitu, je o tomto vlastně, bytí mám i identitu odumřelá Anima, to se mi líbí, to totiž kompenzuje tuto krvavost a každý muž takový je, obaluje to vlastně, ale nikoli digitálně, jako v sado mas (běloba-mrtvo a krev), ale analogově vnitřně nějak....

Žena je od přirozenosti analogová, ale velmi posednutá digitálností. Muž je sice digitální, ale ve smyslu já a druzí, rozvinutá je jedna strana mince, ne obě.

Každý neurotik má problém s otcem, falem...

Co se týče té kastrace, je to problém na obou stran barikády samozřejmě, žena si kastraci projikuje i na muže, paradoxně pro ženu je kastrace muže znakem mužství, žena má pocit, že když muže vykastruje, stane se mužem, neb to řezání samotné je muž, jinak vidí muže jako měkké naivní A'' bělavé, naducané. Ale vše to je to, že ve světě vidí jen sebe a ne muže. Takto to mám já totiž, jsem tato kastrující něco apod. je to složité zde, tam zároveň, u mě to není snaha o likvidaci mužského přirození, jen to s tím prostě souvisí,

Cos mi to udělal, muži,...a pak děkuji.

Žena prakticky dělá vše proto, aby nemusela prožívat, a to právě dělat má, aby byla ženou, normálně...

Opravdu, žena má představu, iracionální, že když muže vykastruje, bude z něj chlap, neb toto řezání mu chybí...tím ženy velmi ubližují společně atmosféře, usurpují si toto řezání a muži jsou pak povadlé slepice, a musí si to vyřezat zpět...ale ono to moc nejde, jde, ale chce to odvahu a nevšímat si pošetlosti také...Tany nechat něco na muži, to řezání, píchání, prostě to prožít...

Změnil jsem tím názor na to, co mi na ženách vadí, již tomu rozumím v sobě atd. ... už to chápu, rozumím tomu více...a méně se toho bojím, kastrační komplex, u mě tam nejde ani tak o ztrátu mužství, jako prostě o ro řezání, což je ženské, muži se bojí mužství na tom a ženy toho řezání, samozřejmě, že bych se bál o mužství, ale nějak to mám nastavené automaticky jinak... Ono to tam je i není mužské přirození, o tom to je, kastrační úzkost...žena vidí muže příliš numinózně, jako řez, řezání atd...vertikální řez, to je důležité. Tomu řezání se muž nemůže vyrovnat a žena ho pak vidí jako jakési nafouklé smradlavé nic. Řez je totiž mj. spojení A a E, řez do A, a vzniká tam Nic mj...

Byla jsem stará panna, vnucovalo se to, doufám, že to nebude tak i s dítětem:)

Pak jsem v kontinuu bytí, rození a umírání, ve společnosti.

Na podstatu světa musíš tak, že vůbec na to netlačíš...

Kdo ví, jak to vše je a zda to vůbec lze říci, že to nějak konkrétně je.

A víte vlastně co, vždyť to spojení polarit je láska:).

Jestliže po nás "chtěno" tam nahoře a my to chceme taky o tom to je... abychom milovali, pak je to logické, neb cokoli jiné se kompenzuje zase protikladem někde třeba na jiném konci bytí, ale láska se nekompenzuje. Láska ale není o růžovém obláčku, to je moc ženské. Láska je i o spojení vědění a nevědění, když nám něco dojde. Z lásky vzniká démon a láska a .. nejde to vidět nezaujatě, takže nevíme, co z toho vzejde ze spojení démona a lásky, možná to ani nemá smysl... spojení je na vyšší, nižší úrovni, kde je klid větší ... podstatné je, že z lásky se démon umí oddělit, to si umím představit, ale aby šel zpět, to si už představit neumím. On narušuje symetrii, což je důležité samozřejmě... je jako gravitace nebo setrvačnost, nebo difúze, Schroedingerova rovnice, ... bůh má důvěru proto dává svobodnou vůli úplnou a to nejen člověku ale i bytí, ale není to, že by bůh byl na počátku apod. ... Co je možná proto podstatné a poučné, nesnažit se zachránit vše, démon tu bude vždy mimo, holt není vše láska a krása apod., taky aby mohla být láska pozitivní, něco negativního tu být musí, byt' to není tak triviální jako plus a mínus, neb láska je všechno a démon také nějak vlastně... ona to je láska mezi láskou a démonem, ale nad nimi až...proč vlastně nutit démona jít do lásky, není to takto normální? pak svět třeba nebude vůbec jaký je a žádný... gřeba je láska tak silná, že dovolí i existenci démona, ale nevím, zda to takto chápat...

Když se popře láska a démon, je tu náš reálný svět, ve kterém žijeme a kde obě energie nějak jsou vtěleny... možná, že spojení polarit tvoří prostě Dílo a nebo lásku. Spojením polarit, analogicky bosonů a fermionů třeba, vzniká Dílo, bytí, svět a to je i Láska to Dílo, když se odhlédne od detailů a celé se to spojí, no jako život, když se vidí jako něco co bylo prožito, je to také láska vlastně. Když se nebude člověk snažit aby láska zvítězila, najde si cestu, neb je právě o nepodmíněnosti a nestrachu, že pak zmizí, naopak no.

Snaha, aby zvítězilo dobro či láska, v tom je ten démon, když tato snaha není, je tam láska přirozeně. ... samozřejmě to není absolutní a samospásné ... teorie. Láska potřebuje kontakt.

Text je pšt, věnuje se božství a není o každodenní realitě zde, i když ...

(V sexu se vybíjí vražedná energie, symbolicky, žena nesnese zlo, vytěsňuje jej a vyvolává v muži, aby se jí "vrátilo", cítí E'', paradoxně může být touha po zlu horší nebo lepší než když už "zlo" muž je).

Nejsem ošklivý, jak by se mohlo zdát.../ Protnutí-E objektu-A udává, že A je i není a E je i není, proto to dává nulu nebo lásku.

Hypotéza - vše jsou symboly, symbol je E, E', parazit, ale i zobecnění či hodnota. Nevědomý, neuvědomovaný symbol je 3D a živý, snový, vlnový, A' nebo A'' a dohromady tvoří lásku i (což je také symbol). Vědomí je jen vynořování z nevědomí - obecného, ontologického. Po uvědomění symbolu nastává A'' stav. Nic jiného není. Paměť je styk vědomí a nevědomí, transformace. Závisí na interpretaci symbolů - zpětná vazba. Holografie obecná ve vesmíru? Nemechaničnost, nečasoprostorovost - vědomé a nevědomé části světa jsou v kontaktu, není to vynoření...

Gravitace třeba nemá intermediální bosony, jen zákon zachování a g-vlny rychlostí c.

Pokračování ...

(Když zmizí digitálnost, zde a tam, z přímé i nepřímé úrovně, vše chápeme, zmizí prostoročasovost, projekce, a ...). // V domnění, že vyvolá ostrostí city vyvolává ale tupost, necitlivost vlastně, musí to být s porozuměním a to nikoli vynuceným, ale s vědomým, že druhý má své myšlení, o kterém nevím, to se zde učíme. Pak už se mohou závoje paradoxně odkrýt, odkryjí se vlastně sami tímto jednáním. // Situace je o sračkách daná, ale vše je čisté, proto potom kompenzují zabořením do bláta atd. abych ukázal pravdu, co tam byla potlačena, neb pod tím je báze. // Vždy se nakazí člověk, třeba tím, že mu vznikne jeho ego... Navíc démon je o závislosti na tomto světě, Indové tomu říkají karma, ale jde o jakousi posedlost a zahlcení parazity, setrvačnost, zabití se může být dosti o démonu a necitlivosti a nevyřeší nic. Ego má mnoho podob, například přehnaná starost o druhé - má vyvolat soucit a hrozí tím, že není, je to u otce a mě také dost, ego je tam nepřímo a jakoby není, ale pod tím je, tupost a šum a hnis a bezvarnost...Ego také - už běžte do prdele. // Neustále si polo-nevědomě klademe otázku "proč tu jsem"?, vyčítáme (Bohu). Smysl je se (už) na tuto otázku neptat. // To není "mimo časoprostor", neb zde je časoprostor v nepřímé úrovni. Vše najednou, jde i nejde o vynoření z nevědomí u NDE například... // V nejvyšším stavu mizí příbuzenskost, byť se to zdá drsné, tak bytost nemá pokrevní příbuzné...ale nepopírá, že něco takového bylo, kdyby to dělala, není kde je. Nejde popřít, že jsem žil svůj život, ale vedl na to, co jsem nyní - něco jiného, vysvobozeného (si říkáme na onom světě možná takto). Ke stavu odstranění příbuzenskosti, rodiny, směřujeme, pošetilost, splývání cizí a vlastní - cizí lidé v MHD se "znají", dělá, že se znáte..., a jejich odluka i - roztavení s parazity.

Zjistil jsem, že zde se lidé prostě nebaví, čekají na smrt, zde je mysl šum parazitů a schovává si dialog, vysvětlení na potom, zde na to není moc čas. K vysvětlení stejně musí dojít a vlastně už došlo nevědomě v nás. Jasně, že se tu občas nějaký kontakt povede, ale je to vzácnost, spíše klidně bez obav počkat na onen svět. Tady je smyslem se (fyzicky) potkat, prohodit pár slov, zbytek se odehrává v nevědomí, na onom světě. Učíme se ale zde, tam se to "uhlazuje", hojí. Lásku lze načít, potkat, jen tady ale. Jasně taky, když řeknu, lidé se tu nebaví, jen to živím, ale snaha je v tomto spíše na škodu... Právě to, že se tu snažíme najít dialog a zábavu vede na pošetilost a nekomunikaci, neb zde se to najít nedá, ego to nedovolí, ale nejde o to tutlat si v sobě svoje pocity, i to je manipulace a ego, nepodělit se o úlovek.... Přírodní bytosti to takto chápou, zde prostě pracují, pouze se setkávají, dialog se vede nevědomě a být příliš v přímé úrovni v lásce je pro přírodní bytosti ohrožující (zvířata a rostliny), člověk je v tomto jiný a je to i dobře. Člověk je v tomto více "tam" než zvířata, ale zvířata jsou v jistém ohledu více "tam", než člověk. Ženský prvek to vidí myslím přesně naopak - zde si o tom popovídáme, napojíme, spojíme, a tam už se nevede žádná komunikace. // Lépe si o tom jednou (ne víckrát) promluvit. // Ono i, nejde ego (vesmír) vrátit zpátky do lásky (ego je o oddělení, jak ...), nechat to jako vesmír šipku času (ego) plynout do vyhasnutí (tam je tentýž stav co byl na začátku - ego i láska dohromady, láska, asi i velký křach by bylo totéž), kámen se obrousí a zmizí v řece, vzdor vůči egu je ego i. V tom je Bůh, ale ne jako E' (kámen) uvnitř, ale ... nevím. // Chybí jí mě Duch - vyčítá, chce Ducha - neřešitelnost a přenáší to - druzí - chybí jim Duch, nejsi muž apod. ...

Existují složité manipulace - třeba člověk není z něj cítit žádná agrese a agrese-vlastní autonomie, je úplně ztotožněn se svoji maskou, nebo se vyptává, necítíte za tím nátlak a pak toho zneužije proti vám, vy jste povolní a vše mu povíte, chcete si povídat a vztahovat k E', na vše si stěžovat, a on má pak citovost mimo sebe a je "šťastný". Ego nedává alternativu k tomu co je - tak se i pozná, nějaká alternativa je silou zničena a nejde do ní jít ani, jít mimo ego by znamenalo použít ohromnou sílu na dotyčného, ego je přepjaté, přepnuté a tedy inertní a tvrdé popř. povolené. Kéž bych měl větší pochybnosti, resp. vynořili se potlačované pochybnosti vůči tomu o čem píšu, potlačuji je asi a trvám potom na tom.../ Když ego vidí, že někdo ještě není nakažen, hrozně ho to dráždí a chce jej nakazit okamžitě. A přijde ďábel a řekne k tobě osobně - ty ještě nejsi nakažen? Hele já sice nic nemám jsem ošklivý, ale mám všechno, vše kolem budeš mít.... I zde je vidět, že božství je také o tom, že tam je obyčejnost a všednost, ale došlo se k ní, u démona to je naopak, ze všednosti k božství, ale nemůžeme být naivní, démon je i falešná snaha být obyčejný a vyžít se v tom - jsem bůh, ale jsem obyčejný a všednost, och - stále tam je touha po bohu, jen už překroucená. // Neustále si klademe otázku - kdo za to může, za ten svět, za to, že jsem v neřešitelnosti, proč to tady je?

Možná, že za to nemůže nikdo, resp. tvoří se to samo a Bůh to je (působí z opačného konce? je produkt přirozenosti a působí proti?). // To nejcennější je ego, ego druhých lidí, (chce to slyšet), ale je to tak, to nejcennější jsou druzí lidé. / Smířit se s relativností a egem, že tu je, jinak by nebylo to a to.. // Když všechny jevy spojují symboly A a E (asi), tak co pak jsou ty jevy? to jsou živé tyto symboly asi... bytí je nekonečná sebezměna a obměna týchž symbolů, vytvoření jednoho a zničení a objevení v jiné podobě, ale stále tytéž symboly...mysl je o symbolech a fyzika také - snad je zde patrnější, že člověk se spolupodílí (asi) na existenci fyzikálních zákonů a světa vůbec... // Ego, když už jednou nás napadne, už se nás drží a nejde jej opustit, je ve středu jako beztvare jednoduté něco či plyn vak s plynem prdy vlastně či jako představa že něco musím dokázat, má to smysl, ale pak se toho nejde moc zbavit, má to velikou setrvačnost, pád je snadný, velmi snadný, ale opačně velmi těžké, odvalit balvan ze sebe... mít z ega strach, tím ožije... ale vše je to zbytečné ukrajování života i...

Ego se hlavně tváří a věří tomu, že je nevinné, ale pod ním je složka agresivní a silová, přesila, klan, veřejné mínění - takto to všichni chtějí, abych byl hodný apod. a je jich víc a přeperou mě, proto taková jsem radši a to samé dělám druhým neb sama to neunesu. Pokud budete chtít proti němu argumentovat použijte to, že má sílu. / Je boj, nejsou tu ženy a vyhovíme si a rozumíme... a celé je to o parazitech... egu, nedostatku já a pohazení apod... / Jestli si ale myslíš, že když nebudeš v egu, budeš vědět vše, jsem na omylu asi, budu bez touhy a pnutí a v klidu a v jiné formě nevědomosti (ne v ráji atd.), neb nevědomost je to jediné, co tu je:... Když nám něco vadí (symbol), děláme to nevědomě sami (symbol). / Touha poznat vs. netouha a poznání. Postupné poznávání, ukrajování... / Proč vlastně ego-vše se dožaduje kontaktu? Je příživník, rána, co se musí žít, aby pak řekl, že nic takového nemá, má sílu, a hlavně je nekomunikace (mj. něco, co nejde). / Bůh a člověk i spolupracují na Díle. Stařec-stařena a dítě, spolu zároveň na Díle. V Bohu to je a tvoří se zároveň. Akauzální. // Prodlévat v nespěchu, vždyť bytí je nekonečné, zpřítomnění...

Hranice a nedokončení (věčnost) - Je poměrně jednoduché navodit si stav po smrti, stav věčnosti, jde o odstranění vnitřních a vnějších hranic z vědomí, představit si své vědomí (jednotlivá prostupná entita, mlhovitá) a odstraní se hranice, vyjede z ní mřížka. Je to jako ponořit, zanořit, vědomí (kouli ve středu hlavy) do balzámu od nikud nikam a zmizí (nejde o rozpuštění...), jako by se já stalo součástí ohromné sítě a jakoby i bylo touto sítí, ale není touto sítí, je její součástí i je celá tato síť zároveň a ani jedno z toho, lépe než síť si představuji ten jednodutý jakýsi balzám místo sítě, je to jako v pošetlosti, je to velmi podobný stav ale ne stejný (pšt je předčasné toto rozplynutí), já je všude a nikde. Hledáš hranice jdeš i do sebe se zvrátíš a žádné tam nejsou a pochopíš, že je to věčnost, tedy lépe ne-hraničnost. Čas tam běží i neběží asi zároveň, a obecně vše je tam (asi) spojeno, polarity... Přejdeme smrt a zmizí veškeré hranice, není to dívat se na to z pohledu někoho, ten někdo je v tom, je toho součástí. Jakoby tam je jakýsi červík z balzámu v balzámu ale nemá jakoby hranice vnější a ať se vydá kam chce (což také není jako zde na zemi), není tam hranice. Když jsem toto pochopil, hodně mi to dalo, jak vlastně zde žijeme v silné nevědomosti - ve schránkách, mimo to, že toto existuje. (pozn. pořad jde o subjektivní "zážitek", co nejde dokázat apod.). Tam není hranice žádná, není tam, že by na konci to postupně mizelo do ničeho kamsi, o tom to právě není. Jde vlastně o ztrátu E' v sobě i jakoby, odstranění hranic. O nic nejde. Člověk cítí, že toto je vlastně to navždy, je to přítomnost i věčnost zároveň, něco to je a je to vlastně "věčné". Zde žijeme za jakýmisi závoji a ty se po smrti odstraní. Něco se tam děje a přesto to je o věčnosti, těžko se to popisuje. Je zvláštní, že v tom balzámu se vlastně spojuje ego a láska, a lze mezi nimi přecházet, ten balzám je něco mezi pšt a láskou, svázaností a volností, což je velmi "zajímavé". Může se v tom převalovat koule z balzámu v balzámu, jako láva, sebezpožírající se koule samo do sebe, ale nesní se...jako převalující se balvanovitá láva, co už je na povrchu tmavá, nežhavá, a nejlépe převalující se pod vodou, právě to sebezvrácení se je ta věčnost, jako obrátit se naruby a to je celé ... celé je to v křeči, ale je to též "věčné", postupně však ta koule nabývá ostrých hranic až je třeba z ní vesmír, nebo život ryby v moři...kdo ví. Pojem věčný se mi nelíbí, neb v něm chybí dynamičnost.Ta mřížka společně s vědomím, tedy E a A tvoří po smrti jednotu, tedy A, nedokončení, ale to dokončení tam je, je rozpuštěno v toto vlastně. Zde i tam je to navíc tak, že jak zde tak tam je mřížka i (duchovní) balzám do kterého se ponoří přítomna, je to fraktálovité a všude a ve všem. Společná tvorba mřížky a A je Dílo, svět. Bez mřížky, oddělení a spojování a společného zrání by nic nebylo.Reinkarnaci bych chápal jako obecnější problém, nikoli jako sekvenci rození a umírání, ale vše je společné a naráz, karma je věc ne jednotlivce, ale celku i jednotlivce, ovšem to namíchání je nečasoprostorové, nejde popsat kvantitativně, opravdu to je asi tak, že my už tam zůstaneme, na onom světě, ale je to jiný stav vědomí než zde, a z karmy (naší, obecné) se zase někdo narodí, jakoby my ale je to jinak..., neb to je hranice a hranice je život a vesmír... Typicky z toho stavu nedokončení, věčnosti, nehraničnosti máme strach a je i úleva v něm být, o lásce to je, ovšem pak dostaneme úlek, strach (karma č jaký je správný termín tohoto, E' vlastně...) a zase tam je hranice a vrátíme se do života, je to teď velmi obecné, za hranici lze si dosadit vesmír, život, ego.... Jde nám vlastně o co nejmenší utrpení, tedy i mj snést utrpení, nemůžeme ho jen obcházet či transformovat apod., když nebudeme trpět, snadno spadneme do stavu utrpení svévolně, také chceme mít moc, neb tam není utrpení, ale něco ovládat je utrpení. Bytí je svévolný ontologický akt, ze kterého není úniku, hledání nějakého řešení je asi špatné, neb jde o dokončení a není to úplné, podobně nedokončení není úplné a někdy muselo být dokončení (narození-

smrt) a je strach z toho. Láska má smysl veliký, spojuje obě polarit - mřížku a A . Existují myslím tři možné způsoby spojení polarit, je to Nic, Láska a Dílo (bytí). Uniknout z bytí nejde, pokud nechceme nebýt, mimo něj je Nic. Smysl není navždy zůstat na onom světě, navíc tento termín je zavádějící k tomu, co jsem pochopil, to je jiné vědomí. Taoisté to řeší splynutím s chodem věcí, nebát se změn, neklást absolutně žádný odpor, pokud to dobře chápu, buddhisté to řeší dostáním se do stavu balzámu, A s minimem strachu uvnitř, Teistická náboženství...?, a staré domorodé duchovno ... ?. Každopádně jde o vždy o smíření se se stavem věcí, se samozvaností existence, které jsme součástí, samozřejmě to znamená i pochopit, co to je, když se s tím máme smířit, můžeme se učit více prozrávat a méně trpět, ale to je asi celé, co můžeme dělat. Porazit samozvanost spontánnost existence jde jen zčásti, neb jsme její součástí, problém je v tom, že to má být dokonavé řešení nebo spočinutí v nedokonavosti. Který stav je ten, kde se nejméně trpí? atd. Láska je logické východisko ze všeho, spojuje nedokonavost a dokonavost (měla by teoreticky) a nejde jí o spočinutí v nedokonavosti nebo naopak v dokonavosti, čím více lásky, tím lépe se daří. To neznámá, že to je vyřešené tato otázka, třeba přijde někdo geniální, kdo najde jiné "řešení". Ta samozvanost bytí (z jakési prázdny touhy, prázdna, horor vacui) se dosti podobá démonu - neklást tomu odpor, najít proti tomu imunitu, do jisté míry tím i být, milovat to, nezabývat se tím, nechat právě věci plynout ... Teistická náboženství mají asi pravdu v tom, že se má přenosit i tato spontánnost existence, jejíž součástí jsou i NDE bych řekl, právě Světelná bytost je již asi mimo tuto divočinu, byť i ona jí podléhá a vychází z ní, nejde jinak, aby se neobjevila v jakékoli smrti, byť se daný člověk zase vrátí do života zpět. Aby byla mimo divočinu a spontánní tvorbu, to bychom chtěli moc, navíc ta spontánní tvorba je nepříjemná, ale i silně, nejsilněji úžasná, totálně nepodmíněná...spontánní. Je logická otázka proč se snažit o více lásky, když stejně ego a láska se vynulují a je jich přesně stejně ... nevím, možná, že svět není čistě o kvantitativním sčítání a i ega a lásky je to navíc složité, protiřečím si nyní s obsahem dříve, ono to celé není o objektech, ale o touhách, procesech, ego a láska jsou touhy, a tam spočítat množství lásky nebo ega je složité... a někdo řekne - ale vždyť už je to dané, celé bytí je už hotové, tak proč se snažit? no ale vy to právě tvoříte, máme možnost to tvořit. Tvoří se to, co je dané, věčné. Láska je věc jaksi navíc, přidaná hodnota, nad ten automatický proces. To není o rození a umírání, to je o rození-umírání a stavu A, ty tvoří "kruh", neřešitelnost. V klidu a důstojně se účastnit té svévole:...Je pravda, že tím A ("balzám"), dostaneme úplně jiný a dojemný pohled na bytí, je to odměna, pak nechápu za čím se my lidé pachtíme, po takových maličkostech a osobní důležitosti i. Logické je, stejně jako je asi i Světelná bytost, být napůl v přirozenosti a napůl už v čemsi nepřirozeném (svobodná vůle, poznání, láska). Láska je nepřirozená jako démon ale jinak. Světlo soudí, ale jinak, o všem ví, vše ovlává, manipuluje, ale jinak, úplně jinak. Totiž my žijeme v omylu, že bytí je dokočené, ne není, je úplné, tedy dokončené i nedokončené, vesmír také skončí třeba tepelnou smrtí a bude jen vakuum tedy nedokončení... vakuum je (asi) typicky o stavu dokončení i nedokončení zároveň. Jakákoli digitálnost vede na utrpení, ale udržet stav lásky, nedigitální je velmi těžké, aby to neodkapávalo z toho či celé dolů se převálilo jak spáček, co spadl z postele. Toť úkol Bohů:). Pozor na bohorovnost:), po tom všem to je jaksi žádoucí:). Nejraději bych našel nějaké řešení úplně mimo bytí, ale to asi nejde.

Jako velmi jasné a logické se mi zdá "stávat se bytím", člověk je někdo, kdo pochází z bytí a dívá se na něj, a může směřovat jen zase zpět do něj a vytvořit s ním jakési spojení, i démon touží po tom všem, být vším, ale jinak než "Bůh", kde je také "být tím vším", ale jinak - volně, v tomto se ale oba shodnou, je logické, že východisko utrpení je i být světem, utrpením, opět démon to chápe jako druhým působit utrpení, nebo i být masochista, ale to není to žádoucí..., stát se tím, splynout s proudem, nemělo by to být o regresi do nevědomosti a čisté přírody, ale i identifikaci atd., být vánkem. ... Co je spojením dokončeného a nedokončeného? že je to jedno, jestli je to dokončené nebo nedokončené? ale co? navíc se to přiklání k nedokončenému. Nebo dokončení v nedokončení (donončeno tak, že je to nedokončené), to se zdá být spojení a tak to asi je, opačně nedokončené v dokončení? to asi nejde. není to symetrické. Vše je vymyšlené, proto když si řekneme, že to už prostě všechno víme nebo že jsme v klidu, je to tak, ale budou později narůstat pochybnosti, ale v této oblasti, o které neví nikdo nic k tomu ani moc nedochází, prostě pak touhu naší - živou ránu co je v ní sůl překryjeme zavalíme poklopem... možná, že lze pouze to vědět (ale nevědět co přesně) nebo tím být, viz dříve text, a nejvyšší je o tom, že to je obojí zároveň - tedy ví (vnímá to jako celek z dálky jako E') a je tím zároveň... Ta rána, dětská žvatlavá, mana, se ptá - obsahuje otázku, nejistotu, táže se, kdo mi to udělal a proč (ta rána je A i E) - jako u každé rány - můžeme si za ni i sami, a přijde nástroj a řekne - to jsem byl já a ona se na čas uklidní, ale pak to jsi nebyl ty, říká pošetile, nad námi je nějaká velká síla a tváří se napůl zmanipulovaně a je v parazitech dosti - podle mě ta rána si to celé dělá sama ten svět:) hledá sebe... Opět, ego je o nevědomosti (kompenzačně pak "vím vše"), pak i láska je o nevědomosti ale jinak, neschopnost něco vědět a přitom vědět vše je podstatou bytí - víme to, ale nekonkrétně..., nevědomost, nevím, spojení polarit, je smysl:). Nirvána není ten balzám, jde tam o neměnnost dosti, což tam je taky, ale dynamično obecně to v sobě obsahuje ... existuje ohromné množství stavů vědomí jako je konfigurací světa... jsi vysvobozen od utrpení a není ti všech ale kolem líto ptá se logicky "vysvobozených" vnitřní hlas (pokušitel i), máš svět rád? máš rád parazita? máš rád krásu světa a svět?... Analogicky dítě a systém a člověk a bytí - na počátku pohoda, pak přijdou otázky, co to tady je, protestujeme, pak se začínáme přizpůsobovat (resp. je nám už vše jedno) a konec je otevřený, logické je dojít nějakého poznání - je nám všechno jedno, ale jinak, volně v sobě, bez zášti a nenávisti, konstruktivně, s láskou). Zjišťuji,

že vše je úplně jedno. To má vlastně i jiný význam - je to jednota:). Na konci života se tak spouje ego a láska dohromady, neb je spojuje to "že je to jedno". Pak je to i jedno, jestli je to láska nebo ego. Poznání je podstatné, nikdo jiný to za nás neudělá. Láska je živoucí pro vlastně ego, pro E', živí jej a ego definuje zpětně lásku? Dvojí je to tehdy, není-li to fuk (jedno).

Samozřejmě očekávání se i naplňují, jinak by neexistovala. / Každý je z nekonečné lásky a pracuje pro ni. / Lásky není nikdy dost. / Démon je energie blízka Bohu, až s člověkem nabývá démonickou podobu (a Bůh božskou - postava), ale. Démon je zrazen a zhrzen, že (už) není Bůh a dělá ze sebe Boha ego. / Vše co jsem psal je pohádka - co když je vše špatné? A není to tak lepší? / Náš problém je práce. Ničí planetu a nás, je přežitek, jho, ponížení, odkaz na Veřejné mínění rozhněvaného démona, ničí smysl a radost a život, ničí vůli, drhne uvnitř, myslíme na ni co bude, nekonečný úkol, koncentrák, manipulace cukr a bič, schválně - nemít za práci odměnu, peníze (mana růžové). I příroda čeká odměnu (trochu...), v bohu je práce a odměna totéž, svět není za odměnu (digitálnost), ale svobodná vůle, jen tak, svobodně to chceme. Horror vacui (snad přirozeného původu) něco a pak odměna, onen svět. / Ztotožnění přirozenosti a nepřirozenosti, reality a fantazie, v lásce. / Realita je o zdravém zklamání mj. ... 31.12.2018 / I se ega - být tím nebát ... / Pak jsme líní (jít do báze), povolení, máme ego jako držadlo a lék, jsme veřejné mínění, a snažíme se být lidšší pro ostatní - ego je pak pod tímto - celé je to ale ego. / Musím na toto zapomenout. 31 stále.

Přesnost snadno vede na chaos, na digitální svět, a chaos pak kompenzujeme zase přesností.../ Mysl nám nemusí přijít digitální - vždyť mám v hlavě jen bláto, právě... kompenzuje se to pak. / Práce je závazek, ... nechci za práci odměnu jakoukoli, neb i proto, že něco pokazím a pak výčitky, že za to něco беру. Pojem pokažení je u mě problém asi doslova, od mala, je to už ale lepší:). Pojem pokazit se zesiluje Anima v nitru, souvisí s tím velmi. Děsí mě, že bych byla špatná, či něco nebylo dokonalé vlastně. Přitom právě sám jsem pokažený - poštižený, snad proto:), tím se to vysvětluje. Souvisí to i se schopností odmítnout někoho, něco, když nám nevádí, že se to může (nám, my sami) pokazit, nemáme obavy, pak se dá odmítnout. Nevyzrálý anděl nechce s čerty mít nic společného, jako v tom filmu Anděl Páně, je jako žena, co ji trýzní Animus, nechce nic nebezpečného úzkostně, neví o svém Animmovi uvnitř sebe, proto i jej démon děsí a trápí, a naopak démon je trochu jako muž, silně zaujatý dobrotou a šikanuje ji i. Oba dva jsou si hrozně podobní. Existuje i vyšší démon, stejně jako anděl, ano... ti již s démony a šikanou nechtějí mít nic společného a bydlí odstřižení od lidí v luxusu třeba (dáběl první kategorie), ale je to unáhlená nálepka. A tak kontaktem démona a anděla vzniká dílo a náš normální svět. Je potřeba pojem démon a anděl brát s rezervou a nelpět na něm, odvádí to někam do nerealit. / Ona vyzáruje negativno, asi to neví, diví se, že se s ní nechci moc bavit. / Mít v ohradě zvíře a pak jej zabít je proti lidskému svědomí a si každý se musí cítit zbaběle, přirozenější je to ulovit na dálku pro člověka a být s daným hejnem, stádem v každodenním kontaktu. / Myslím, že v textu a ve mě je vyváženo myšlení, cítění, vnímání, intuice. / Dítě rodičů mívá jisté trauma, když je situace, kdy má dítě jednat "asertivně" a samostatně a rodič se velmi bojí, že to nedokáže, totiž on sám a každý s tím má problém nějaký a také si tak i přeje, aby se mu to nepovedlo, aby nebyl potomek lepší než já. Jde o situace typu oslovit cizí osobu na ulici apod. Ambivaletní vyzárování ze strany rodiče. Rodič také nechce tajně (ani si to neuvědomuje třeba), aby dítě bylo samostatné, aby jej opustilo. Spousta obav a tedy i připoutanosti vzájemné tam je, a zde má jít přitom opak, osamostatnění. Je v tom hodně ponížení. "Hlavně se musíš umět prosadit" a dovětek nevyřčený "já to umím, ty ne". Agrese za tím. Strašně moc protichůdných směrů vůči potomku. Nejlépe se tím vůbec nezabývat, těmito protichůdnými stavy. / Vlna je živý symbol, částice mrtvý, ale je to i opačně, částice je to, co je vědomé, má energii, vlna je mrtvá, je zdroj energie možná.../ Závidět lze úplně vše, ego je vše. / Koncept odměny je dosti základní jev, všudypřítomný, vše děláme pro nějakou formu odměny, nevědomě, i onen svět resp. ráj vidíme jako odměnu a vnímáme intuitivně myslím, že něco takového je, že po smrti, smrt je odpočinek logicky. V živé přírodě je to jasné, v neživé je zastoupen kde? Podobá se to vlně a částici (práce, střet), kdy ale není jasné, co má být odměnou, spíše ta vlna, ale není to samozřejmě. Smyslem je se konceptu odměny úplně zbavovat, ale zbavit se jej nejde, splyne spíše s pojmem práce, činnost vlastně. Vzdát se odměny je pro psychiku myslím prospěšné, pokud to není upjaté. / Bůh je Touha a tedy i Naděje. Samozřejmě že ego a Bůh si jsou velmi podobní a "totéž"... ale Bůh není ego. Např. pojem moci je u ega a Boha jiný, jako všechno... // Koncept zase, "upřesňování": negativní a pozitivní energie tvoří celý svět - mezi nimi vzniká opět celý svět, všechny emoce, celá paleta emocí, nenávisť, závislost, ochrana, likvidace, zakrytí, respekt atd. Tedy mezi plus a mínus vzniká opět plus a mínus, vše plodí vše a vším je, není rozdíl a možná je to totožné a možná nemá cenu to zjišťovat, na rozdíl mezi objektem a vztahy, které mezi nimi probíhají, je to možná totéž. /Podle mě není úplně nutným smyslem dojít do nejvyššího stavu vědomí, nirvány, byť i to se musí prozkoumat, ale spíše dojít toho, co tu už je. Mysl je odrazem celého světa, kopíruje jej a celý svět v ní opět vzniká, proto obsahuje temnější spodní zemské prvky - chaos, přirozená selekce a dosahuje vyšších, nebeských prvků (vyšší stavy vědomí jsou jako nebe - volné, bez E', které není ani přímé ani nepřímé, nebe je vědomí - den, je tam i Slunce, a noc - nevědomí, mnoho hvězd - sluncí, samozřejmě někteří živočichové právě vědomí prospí:), ... pokud nemyslíme na nic, mysl je v "nebi" přirozeně a spíše, vše tam je, spojené, a je zprůhledněno, normální stav. Mysl tak obsahuje i ono ohromné množství nefunkčních světů, jež mají své sídlo jakoby v zemském roztaveném plášti (ne v jádře), svět na zemských deskách zajel do

hlubin takový svět, jde o pošetilost vlastně, nefunkční světy, a těch mám(e) v hlavě spoustu. Takové vesmíry a světy myslím existují... ovšem přirozená selekce právě ve vyšším vědomí již (asi) není, tam je i nepřirozenost. Tedy co tu už je? Jde o jakousi souhru oněch dvou polarit (ale to určitě není úplný popis světa - dvě polarit, viz barvy atd., to je popis hmotného-nehmotného světa, proto tam možná něco chybí, samozřejmě hmotný-nehmotný svět a třeba barvy tvoří opět dvě polarit typu hmotný-nehmotný, ale...), ... tedy tvoří dílo, tento svět, bytí, ale není to dílo ve smyslu koule, nelpí na sobě, obsahuje právě i nedokončenost, spontánnost, nenucenost, nelpění na sobě... Tedy jde o souhru dvou polarit, nejlépe a nejsložitěji je to i spojení pojmů relativní a absolutní. My často chceme, aby "zvítězilo" jedno nebo druhé, nebo byli sobě rovni. Každá existující entita je absolutní, ale i je zároveň relativní vůči příbuzné, opačné apod., entitě. I samotné pojmy relativní a absolutní to takto mají. To, jaká to je souhra není jednoduché, a jen to lze tušit, relativita a absolutno si jsou rovny, oba úplně mohou opanovat celý svět a přesto se i potkávají apod., obecně je to digitální i analogové opět dohromady. Lépe je to vidět na nevědomí a vědomí, pokud se řekne "je tu nevědomí a vědomí", je to pohled spíše nevědomí, vědomí je vědomím proto, protože nevnímá nevědomí, bytí spolu souvisí. Máme A a B (nikoli zde A jako Jin), nevědomí vidí obě zároveň, vědomí vidí jen A (není to takto jednoduché ale, nevědomí je i analogové a vědomí i digitální), ale oba mají úplnou pravdu. To svádí k tomu, že polarit jsou jen interpretace něčeho hlubšího, hlubší reality, ale myslím, že nic takového není. Muž a žena plodí muž-žena tedy dítě. Existují jen symboly, mrtvé (symboly v lidském pojetí) a živé (aktuální, subjektivní). / Obě dvě polarit opavdu splývají a zprůhledňuje se to celé, je tam relativita i absolutno, překrývají se a přesto je každý sám sebou. // jsem sám, má pravdu..., a pokažený..., toto se právě pokazit...//Z tohoto hlediska proto myslím není úplně nutné dojít do nejvyššího stavu vědomí, nirvány apod., protože pak je to digitální vůči běžnému stavu vědomí, bytí to právě v nirvane třeba není takto vnímáno, neb jde o integraci všeho mj (asi). Jde o to pochopit v sobě souhru polarit a pochopit, že tvoří tento svět, pak je vědomí spojeno se světem, je v proudu přirozeně, jde i o spojení negativit a pozitivit ("zla a dobra"), pak přirozeně umím odmítnout, nejsem ani anděl bez poskvrny ani ale démon v nevědomosti. A toto spojování negativit a pozitivit, celého světa, díla, vede ve výsledku na lásku, ta je však nad nimi, oni sami se spojit přímo neumějí, tedy nad nimi je postupně láska, a oni samozřejmě dohromady jsou láska také... / Možná, že lze všechny jevy dát do oněch dvou škatulek a jen ty namíchat a je svět, entity, které tvoří polarit definují pojem polarit a naopak:). / Jsem bláhový, že si myslím, že dvě polarit jsou celý svět, by řeklo vyšší vědomí:). Ne, že bych jich mělo být víc... Je mi to velice líto, přál bych si, aby to bylo takto "jednoduché", mohu tomu věřit, ale bytí může být trochu (snad!) o něčem jiném. / Ještě jednou raději: - je negativita a pozitivita a splývají, ale výsledek splynutí je nad nimi, a je to láska, ale i neutrality tam je hodně..., postupně je to silná láska, ale ne tak silná asi jako v NDE, je to méně "dramatické" bych řekl... není to, že by se to pročišťovalo od negativit, a také to není tak, že by to mělo konečný stav finální, protože to by byla zase jen jedna polarit (dokončení), ale není to, že to tzv. je nekonečné limitně (to je mj. opět to takto vidí "dokončení", jako "nejsem tam já dokončení", nedokončení je trochu o něčem jiném)... / Potom je člověk v normálním stavu vědomí vlastně, v souladu s bytím zde na Zemi, s tím, co je vyselektováno z nepřeborného množství světů (možná), je to jako nirvána, není to, že bych chtěl. Bytí, pobyt zde, přestane být nutnost či utrpení, a víme, co je nedokončení a věčnost a co nás čeká, umíme už životem projít bez křeče, teď trochu zapomenout na ty reinkarnace, ty totiž uvažují digitálně a v čase dopředu, což spolu také souvisí (šipka času - ego), spíše je to vše i najednou a je potom jedno, zda jsem v nebi, nejvýše na nebi, nebo zde na zemi, a o to myslím jde! Pak jsme i mimo to. Neztrácíme zájem o svět a milujeme jej, ale i na něm nelpíme. Můžeme sem a nemusíme, ale pojem "znovu" není myslím moc na místě. Jak říká Pjér, že někdo říkal – nematou rozdíl mezi zde a tam. // Vytěsnit jedno nebo druhé není ok, ale nevytěšňovat také... // Tam právě, nahoře, alchymie není? ano, asi ano. // Kultivace myslí směřuje k tomu co zde už je kolem, a co mysl přirozeně je, ale jen se k tomu dojde pracně ..., logicky se tak stáváme tvůrci světa, ale nedával bych tomu silnou váhu, spíše symbolickou..., spíše se stranit bohorovnosti, ego na světě maká a moc mu to nejde třeba je nutno i .../ Možná tam něco chybí či úplně něco jiného, než ty polarit resp. absolutno pořád... / 1.1.2019

Mrtvý úlovek a lidé se o něj přetahují (potrat ..), žena to cítí jako, že to je ona dosti ... i muž asi nějak, úlovek je povolený, bezmocný, chtějí jej sníst ... / Každý bojuje za to, co je správné (dle něj, nikdo nebojuje za zlo), dobro je plus s mínus (Pjér LŠ nějak). / Ego je vždy snažší. / Boj (i) zdokonaluje (svět). / Ego a Bůh jsou jedno. / Zapomel(i) jsme ze k nam negativita patri. / Neslysi argument chce silu. Uargumentovat jde ale. Kritiku povi za vas, boji se, ne neboji, boji, ma vzdy navrch. / Lide chteji za svoji nevedomost tupost odmenu - Boha, moc, E' ci mana - me. Jsem rozhnevany za vasi tupost jako Jezis v chramu. Ublizujete Bohu, jste ego-Bůh Istivý tupec. Bez mana vne bude v nitru. Kazdy je uvnitr buh, drive jsem myslel ze jen ja. Nesmim i vy nesmite. /Manipulace slozitejsi - neuidis moje city. / Lakomec (zšedivělost a povolenost-dávání, nabízení, zadržování-pouštění stolice apod., nemluví, je ale citový - povolený uvnitř) nic nechce proto nedava aby nemel. Kdo neda nema (iracio)/ 2.1.

Sněží. / Vlastně parazituji na lásce mezi m., to mi chybí atd., girlfag, ale je to relativní to paraz – la paraz. / To "jedno!" je podstatná věta a týká se celého bytí, je to cíl ale nelze to takto chápat, neb jde o nedokončení a celé bytí, které je

nedokončené i. / Vlastně jsem zavedl směr symbolismus: bytí je, zdá se, v zajetí symbolů, vše je symbol. Ovšem my chápeme symbol jako vnější entitu - projekci, pokud je však subjektivní, už to jako symbol nevnímáme. Svět symboly ovládají, tvrzení: není to Bůh, kdo svět ovládá, ale symboly samy, ovšem je to silně provázané. Proto je svět matematicky popsatelný a symboly jej tvoří (pozn. abstrakce v matematice - spojování je o lásce, zde spojení inteligence a lásky), proto se vyskytuje fenomén synchronicity apod. - nic jiného než symboly neexistují na všech úrovních, vše je symbol a jeví se jako symbol. Celý svět je tvořen pouze symboly - materialismus, symbol má blízko ideji - idealismus, symbol má blízko dualismu. Otázka ale je zda na kvantové úrovni je to tak, že si např. za částici a vlnu ("těž částice") můžeme dosadit co chceme, jakékoli symboly, ale samotný jev je asi nijaký (pokud je subjektivně zažíván - zde) a je možné, možná, až vědomí vnímá dualitu a to i dualitu symbol zde a tam. Nevím, chce to další bádání ... celá mysl je o symbolech... nirvna pak znamená vymanění se ze zajetí projektivních symbolů ... symbol též spojuje kvantitu a kvalitu, symbolismus je velmi souhlasný s přírodou a fraktály - návrat k tomu, ale ne regrese..., myšlení je o symbolech, tvoří si je atd., archetypy ... také proto souvisí třeba psychická pohoda s nemocemi, práce s pošetilostí a nemocí, je to totéž symbolicky, symbol vše sjednocuje také, může ... svět je složitá komunikace symbolů, složitá „sít“ symbolů...3.1.

Symbol nemá protiklad. Dává 0? Je pojítka, pro neur. bezpečný svět ega. Je o egu. Pojí ego s láskou. Je o tajemství, vždy asi nějaké je. Je o spojení zde a tam také... Symbol není ani negativní ani pozitivní, ale není ani čistě neutrální... Symbol nemá svoji negaci-absenci, no možná tu nulu..., je qualie... Skrze ego si bezpečně ohmatáváme svět, nespádáme na levo nebo napravo... Symbol i ego jsou např. dvě polarity a částečně natavené... Ego zahrnující lásku je o egu ... - oddělenost. Symbol uklidňuje neb pak ego dosáhlo svého - je všude vetkáno, ... ale neuklidňuje do kóma, je sen, ... ale láska není zničena přítom. Je tam, živá, přítomná. Ego a láska tam jsou vetkány apod., nechybí tam Duch? Celé to může být volné, v klidu, jde o dílo života (prožitého), ze symbolu se vše může oddělit, i Duch asi ... myslel jsem zde obecný symbol již. Z prožitého života čiší teplo a láska (k němu i). Bytí = pšt pro nirvánu. Pokud symbol, bytí, umocníme vyjde nula, Nic, vše se požere...digitalizace to je. Rovnice by byla např. $(1-1) \times (1-1) = 0$. Gravitace je možná o tom, že neodliší vlnu a částici..., jestli interaguje či nikoli, je jí jedno. Konstanty spojují protiklady. Hmota utváří tok - volný pád a hmota proti němu působí. Ta rovnice je spíš symbol x antisymbol (inverzní) = 0, někdy symbol = antisymbol, násobení je intuitivně proces inverze (umocnění)..., umocnění sebe sama: něco dostane do páru své nic ... a zmizí to celé.:). Působením Ducha na osobní ego vzniká symbol... Matu a nemohu za to. Vlastně manipulují tím, že nemluví a vnímám to jako ostatní jsou špatní, neukážu bolest ale na city upozorňuji, ... pak musím kompenzovat neprůbojnost a ostych ... jsem i moc hluboko... žena nezná moc odměnu, digitální svět... samozřejmě ego také dospěje k je jedno kde je, v nebi apod., je všude inertní a lhostejné... Symbol, sen, je samovysvětlující, symbol je substituce něčeho, symbol spojuje úplně vše, E' s ne-bludy, apod., lásku a ego, je Dílo, má mnoho podob, včetně prázdnoty. Racionální svět, všední, je součástí symbolu, musí:). Symbol má část tam a zde. Na vše seru. Ve všem vidět symbol - schíza. (šikanující byl nakažen, má pocity viny, vysává ji, aby něco cítil, ale necítí, přenáší vinu ven, šikanovaný apriori má - ostatní jsou špatní). Dotyk citlivého - citlivě - pak je cítit naše tupost). Tak to jsem chtěl ještě říct:).

Symbol narozdíl od ega umí přejít spojeně v klidný stav. / Mám-li cítit - ego chce jej mít atd., tupost, hned... / Naléhavost a předčasnost ega je od toho, že jde o parazitismus - přijde k hotovému, závislost také. Každé zvíře je na rozdíl od rostlin parazit atd. a i ty rostliny... / Nic jde vidět napůl jen, a je symbol proto také. / Paměť souvisí se symboly. / Symbol neprojikovaný je neuvědomovaný. / Ty symboly jsou opět blbost, láska má smysl, a proč jej má? jako ego - je pro sebe sama, je záruka nespádnutí do nuly apod. / ... Čím větší vnitřní pochyby tím větší přesvědčování druhých - vnučování. / Stejně nikdo neví, co to je symbol. Vlastně se toto povídání dá nazvat symbolismus... symbol taky souvisí s uměním. Něco zatajím, nedokončím - tím je to tajemnější, ale nic tam není, jen pšt:). Úmysl jsem měl dobrý... resp. jen touha po poznání... / přenáší se i strach, je nakažlivý. / Jo a touha vysvobodit se z utrpení... / k přenosu dochází díky inertnosti a ambivalence nějak... / nezabývat se svými pšt je těžší:).

Celý text spojuje symbolismus, ne nepodobný příslušné poezii a dekadenci:) a snaha - není to žádný směr, ale realita sama, nemá to nepřátele. Také sugestivní nadnesené hystericky-nekrofilní ale prázdné - nádech a výdech-zklamání, pompézní rozepnutí vlajky, švih a nic. Stejně se z toho stane směr, ideál, neb nic jiného to čekat nemůže, ideál E' stejně jako agrese, i když se řekne, že není, tak je tajně pošetile, vždy tam je, neb se toho bojíme, hranice, smrt, horor vacui, "je to postaveno na tom, že to ideál nemá" je jako říci, že to má ideál, že to je ideál a potlačuje ideál, tedy ideál tu je, nepřímo, je tu, on nezná zde a tam, je mezi a všude - kontakt, zde ve formě boje, pro tvora je lepší být stále ve střehu být nebezpečí nehrozí, což si nemůžeme být jisti, nejistota je základ:). Název klidně - Na schodech - aneb symbolické bytí. Symbol překračuje hranice zde a tam, ... udělat úplný rozklad bytí na elementy, kdy není jasné co je zde a co na onom světě, jen stavební prvky - o tom bytí je a až symboly to spojují. Pro symbol je hranice zde a tam neviditelná (i). Zrušit veškeré hranice a jediný co je společný je A a E ... odstranění zdí...mají ale význam. Kdo ale ví, zda vůbec onen svět je.... / Symbol něco skrývá, něco často agresivní a

sexuální, nevědomé, .. spojuje protiklady. On skrývá jen část, zbytek je nic, nabubřelé nic... vše je poloviční jakoby, a není atd. Symbol ukrývá sebe sama mj., a celý svět... jde o to, abychom byli uspokojeni tím, co skrývá, odhalili to? Znamená spokojenost skutečnost? Skutečnost existuje jen částečně... jako sen a realita se střídá. / Symbol existuje sám pro sebe, jako ego, bytí a láska. Kdo miluje svět miluje Boha. / Jemu ht muži se líbí se mnou homo, stojí mu z toho, je tedy uvnitř odum A, měkký a přenesl jsem to na něj, ego, homo..., vytvoření vazby, společného ega..., neb jsem osamělý... ztratí mužnost v sobě, snad má obranné mechanismy. / Pochopil jsem - druzí se mi v mysli prosazují na můj úkor, když se prosazují, přestanou - jsou indikátor. Ta snaha prosadit se vychází z hlubokého nitra, kde je já a ego, a zlo, utisknutí, E', nemocná neprůhledná kulička - nádůrek šedivý, zašlapání... Jsme již na úrovni buněk - existuje vrstva buněk, nová duše přichází ze spodu, musí si tam udělat mezi nimi místo (aby se nadechla apod. jako ostatní), dozraje a opouští vrstvu, tak to má každá buňka, co tam je. I svět mimo (střed) je důležitý - introvertní. Mám tendenci bolest-boj poštuchování se vyhnout a tím bytní ego - ale je to samomluva (samo pro sebe) bez kontaktu a nikoho to nezajímá:), ve své tuposti si myslí, že se s ním ostatní baví, týká se to všech "chorob", deprese, schizofrenie apod. Proto reality mezi sebou nějak asi komunikují, ale duch-tedy ego není asi ono... / Symbol jde nahoru a zase dolů a nemá pána ale tedy. / Pod tím egem, je láska, co nás miluje, kdo jsme, živí jakoby to ego a choroby apod. Láska ale není sama pro sebe jako ego, není uzavřená. ... má otevřený konec a je nedokončená. Jediná vlastnost bytí dost je, že je nedokončené. / Když se zkoumá symbol nenajde se vůbec nic. Když se hledá něco, nenajde se nic, neb něco směřuje jen k nic, jsme něco+nic a hledáme něco, a tedy najdeme nic. Jak to celé je, vůbec nevím, vůbec...to ví snad jen ten nejvyšší, si říkám(e) a nevíme, zda existuje, problém je v tom pojmu existovat, neb ten je iluzní, skutečnost, odkaz na něco tvrdého a neměnného, ale i toto tu je... také přestat to zkoumat úplně je logické, neb je to hledáno ve vnějším světě... nezbyvá asi i než aby to vše bylo jedno... Už snít taje.

Misto Ducha, duchovno, se odkazujeme na bulvár - veřejne mineni. je to podobne totiz.... // Misto rici ne chceme kouzla mit, myslime si ze nejsme videt, nebudeme videni az budeme mit svobodnou vuli a budeme bez negativni podoby touhy. // Cítění obecně je ošementné mj. - nezralý cit totiž bodá druhého doslova a vynutí si souhlas a chápe to jako, že druhému rozumí, že si spolu rozumíme. Vše vycítí třeba dobře, ale vynuceně, kdyby ale nebodalo trochu, neucítí se nic... // Muj problem - jdu na to moc rychle, zbrkle jsem uzkostne hotova se vsim (pod vlivem Anima) - posetile rikam je to takto - prechytraceni Boha, jde o samotnou zbrklost, švih nikoli o tu vec samotnou. Mozna mam pravdu v tom ze svet je pohyb...ale. // Spojeni jak a co. Zdá se že závisí jen na tom jak se to vidí? Ale co? Nic. V tom je to spojeno. To co je svet je jak je svet. Zalezi na tom jak to vidime. To Nic (vše). Nesmíme zapomenout ze tam jsme taky jako pozorovatel. Je to ale hrozne digitalni. Coz taky neni ode mne...// Dana situace tvori dohromady symbol ale i ne uplne ... //Moc bozske mana ego ve me - absolutni pak vuci vsem a nikdo neexistuje, vymažu je ze světa, do nuly, včetně pomocí lhostejnosti. // Vzali ti to, třeba mužství, abys vedel ze to mas, co to je ... takto to vidí ego ... a kdyz uz berou i mou mikrofloru - ego jinym egem - problem...// Pobyt v praci mezi jednoduchymi lidmi (uplne mimo me, technika a fyzicno) je (byl doufam i) pro me velmi drsny a poucny a sebezpytacni... zmenil me... už chapu ze jsem nesnesitelny a cim. // Analogove vnima digitalni a digitalni nevnama vubec. // Chce to inteligentní a kritický pristup – tento text. // Plane vycitani je hrozne a dotycny nevidi ze reseni je v sobe...// Inteligent musi vyhrat a bere to naprosto ok - nejde o ego (vůbec to nevidí jako ego). Podobne i ne-inteligent ale. // Nevzrálý Animus se projevuje silou, skrytou silou v archetypální podobě. Nelze jej za nic soudit, je to jako soudit se s ďáblem:), nevědomost a bezdůvodnost nenese odpovědnost, a to ani, když dělá, že vlastní vědomost světa – vlastně to tak je. Ale zkuste se zeptat, co to tedy je, ta vědomost. Démon je entita, která se tváří, že má vlastní vědomí. Je to vždy o šikaně, naláká na sebe pozornost a pak se vysměje, že jsme se nacytali. (nejde soudit, neb to dělá pro naše dobro a baví ho to a vás taky přece, má radost z toho co je, ale jinak než láska, hodně jinak..., stejně tak i oba pochybují o sobě, pakliže mají vědomí tedy). Nejčastěji žena jaksi ztuhne, zinetní se, a dívá se směrem k vám, ale ne úplně. Zkuste to přemoci a dotknout se jejího Anima, cit je něco, co je jeho opakem zdá se, je to necitlivé. Je to síla, nenávidí to rozum, a hrozně mu vadí, je i slabošský pro něj, ale hlavně nebezpečný, neb v rozum se síla vyvíjí (zrání Anima). Muž je dosti definován tím, že ženy (jej) šikanují, když je to moc, muž se ztrácí, to ženy i nepoznají, neb to je o necitlivosti. // Je to složitě svět rychle vyřešit. / Čas, zpomalit vše. / Svět je o tom, jak se na něj díváme, záleží na nastavení pozorovatele, jediné to lze změnit, nic jiného, viz nejde zbavit se utrpení, lze jen změnit postoj, stav apod. Existuje svět, a záleží na nás, jak jej vidíme, pak lze ego vidět jako lásku. To, co pozorujeme je nic, je tam vše a záleží na nás, jak to vidíme. Ale nelze to brát stoprocentně, to je nesmysl. Záleží na interpretaci světa. Možná, že gravitace je čistě o interpretaci, všechny jsou validní. // Vlastně se ve světě vyskytují dvě odlišné entity, jedna je Jin-Jang (A-E) a druhá barevnost – mnohopolárnost. Obě jsou podobně neřešitelné. A-E je gravitační, o hmotě, měkkost-tvrdost, a odstíny šedi, druhá je o barvách např. První je o síle, druhá o hysterii, a je to dost podobné. Snad až jejich průnik dává vznik něčemu smysluplnému. // V nitru skrýváme „co“, když se zajímáme o „jak“. // Jestliže svět je to tom, jak se vidí a jak je pšt, pak nemá cenu se jím zabývat:).

Pujdu do lesa sednu si na dlouho a nemyslet na nic... a okolo mi blizci, po nicem jinem uz netouzim...

Tak mi po tom všem došlo, že motto „nezabývat se světem“ je univerzální a podstatné. Je to cíl, kam člověk směřuje. Tím se svět, tvorba, čas uzavře (s člověkem?). Není to právě cíl, jako konec, je to nedokončení, věčnost potom. O tom ta věta je. Svět se jeví jako šikanózní a jako pošetilost a tedy s tím lze jen si toho nevímat, nezabývat se tím. Je to ve všech náboženstvích – buddhismus (vyhasnutí smyslů), teistická náboženství to mají jako finální únik z tohoto světa. Náboženství a filozofie jsou tvořena muži a jsou určena hlavně mužům – potlačení ženy – šikanózního světa, žena vidí svoje naplnění v prožití, životu a světu, se kterým se identifikuje přirozeně (nikoli jako muž – tam, ale zde, tady, tedy neuvědomovaně více, přesto potřebuje narozdíl od muže být přítomna v každé situaci, nebýt na pozadí jako muž, neviditelná, prostě laň...). Toto myslím vážně, zaskakoval jsem a i protějšek je klidnější (muž pak je jaksi pevnější kým je, byť je laskavý vnitřně, je mužem méně podmíněně, více nepodmíněně, tím kým je, spor se ženou muže vrhá do ženskosti i, vtahuje, pak je klid a může tu koeexistovat, ... byť si to musí i vybojovat, muž nepřichází z nepodmíněnosti, že by byl nula, to je něco, co teprve vznikne (bojem), časem, šipkou času, narozdíl od ženy, zdá se...)... Svět je pro všechny. Věta „nezabývat se světem“ se dá vyložit mnoha způsoby, je inertní, obsahuje totiž vše – svět i jeho negaci. Ženský prvek si to může vyložit jako nezabývat se světem, „myslet“, ale žít, prožívat, být v přítomnosti, radovat se (to je stejné u myslí původních obyvatel...), pro mě třeba pocity v přírodě, hluboké temné až a věčné, ono to zraje, pokud dochází k té ženské individuaci – cit Animovi, ale právě pokud se tím zabýváme, tak to je spíše na škodu, je dobré to vědět ale. Pro vědce a filozofa to motto „nezabývat se světem“ znamená, že už se nemuset zabývat, už víme, trvalo to dlouho, ale už víme (něco), resp. asi vlastně vůbec nic. Pro věřícího už nemuset věřit, je to stejné, víra je z nouze. U muže je to jasné, pro muže je svět šikanózní, když se jím přestane zabývat kolem, může teprve začít myslet na sebe a vnímat se a být sám sebou, a může si dovolit i být laskavý. (Být sám sebou je asi cíl – Jung..., bytostní já, tedy i fúze s pobytem na onom světě, pak Světelná bytost je „naše“ já, co už je hotové, po všem:), či spíše i obecné Světlo..., ne „my“). Samozřejmě ego si to může vyložit jako ignorovat svět, ego je jediné, kdo se světem zabývá (božím dílem by se řeklo v Bibli třeba), zabývá se zradou např. Sice se světem třeba nezabývá, ignoruje jej, ale uvnitř se jím zabývá. Proto nezabývat se touto ignorací. Obecně toto motto vede ale na vyšší lhostejnost asi, takže i to ego si přijde na své, ono spíše vede na odpadnutí masek a vytvoření něčeho hodnotnějšího, poznání, co má smysl v životě, a to je láska, druzí kolem. Vede to na větší pohodu se světem a lásku k němu. A logicky to vede na stvoření světa - totiž domnívám se, že pokud z vědomí svět úplně vymizí, přestane se jakkoli lpět na čemkoli, pak je to začátek světa, svět vzniká a je celý přirozený, vše je přirozené, tvoří se samo, z nejjemnějšího nejlaskavějšího vědomí, lásky. Bůh je ten, kdo nemá obavu, že když se nepřijde na to, jak svět funguje, že nebude existovat např., ale hlavně - nemá strach z Nic, ze svého zániku, jako jediný prošel svůj sebezánik v Nic, důvěra, a byl „posílen“ (jako když se bojíme plavat poprvé), možná tímto prochází vše existující někdy, ten strach, že pak svět již nebude, nikde není ta jistota ... a ono, svět nezmizel, tvoří se spontánně... a nejvyšší jím je (Nic mj., neb celý svět je Nic). Svět se ukončuje tím, že se jím už nikdo nezabývá – tím je hotovo. Svět je pšt nejvyššího i :). Ego toto neřeší, že tím má projít, to parazituje na hotovém:). To nezabývat se světem je spojení s Bohem také. Může to být určitá víra, lpět na tom, na „ne“, tam je nevyřčené „ne“, moje utrpení... Je to jen prostředek jak si věci urovnat, ale láska to není. A samozřejmě nezabývat se další spoustou věcí, sebou apod.:). Někdo to může mít třeba naopak, tedy dospět k pak tomu – už se nezabývat. Takže jsem dospěl k tomu, že nejlepší filozofie je žádná filozofie, smysl je nefilozofovat. Víra (v E', jistota) je pro ty, co ztratili vůli, a jsou povolání vnitřně, ale co se dá dělat no - projekce vůle a bodá pak ... To nezabývat se není o nenávisti (i když to tam může být), a je to v klidu, což může někoho vylekat i mě... Smysl života je přestat přemýšlet o smyslu života a tak dále. Je to hrozná závislost, vlastně se tu bavím s celým světem, jako dnešní generace... závislost či spíše ocd je o opuštěnosti, můžeme být opuštěni i když okolo mnoho lidí, dětství, a něco stále chtějí, a nejsou jako já, i démonek divný - z divného vejce. ... i rozum krade, nesoustředění vyvolává, ... to nezabývat se vede automaticky na spojení polarit a nevíme o tom, je to jedno.

Je otázka, proč všichni vidíme barvy kvalitativně stejně (a zda to tak je?, problém qualií) se týká i archetypů - všichni tomu rozumí, cítí stejně (asi) daný archetyp, snad to objasňuje i představa, že svět tvoří symboly (je třeba si odmyslet všechny hranice, mezi lidmi atd.). Ne, že člověk si tvoří symboly, ale symboly tvoří člověka a svět, byť to nemá význam říkat co co tvoří... // Ego způsobuje realitu světa, realitu, bolest, byť je právě o tuposti či zatuchlosti do značné míry, bez něj svět neexistuje, je tam vždy přítomno - "v poklidu v nebi", byť nepřímou pod tím. Bez rizika smrti by svět nebyl o ničem... hysterie je však snaha toto vzít do vlastních rukou, bohorovně. Snaha ukončit (cíle, konec už) či neukončit (hysterie) jsou obě od ega... / Pokud se mám dotknout Anima (dohromady s ním tvoří ego, sílu, ambivalenci, že tam je i není...), je to jako když se mají spojit dva opačné póly magnetu, je tam určitá tupost, odpor magnetického typu, je to něco, co není očekáváno vůbec, přemoci se (bolest a vše) a snažit se citlivě se dotýkat, což je právě těžké, neb to evokuje tupost, cit je nejsilnější síla, silnější než elektromagnetismus a gravitace, cit nespojí ty magnety fyzicky k sobě (není to úplná podmínka), proto se mi zdá logické, že před Velkým třeskem, pokud nastal, bylo bytí ve formě lásky, interakce, která se nazývá láska, z ní se odštěpila gravitace a další interakce, ale pojem odštěpit se něčeho od něčeho je již časoprostotový, a láska není pouze časoprostorová, proto to není odštěpení bytí v abstraktním slova smyslu odštěpení interakce... láska je záruka, že svět nepropadne do chaosu, že při spojení polarit nevzniká Nic.

Zapomněl jsem, že to "nezabývat se" je teorie, opakovat si to je nesmysl, praxe je, že toto je právě neuvědomované, a že někdo podstatu bytí zkoumal a zkoumal a toto z něj vypadlo...

Ve snu se mi ukázalo lépe E' - je prostě samomluva, povídání druhým, ale samomluva bez obsahu vlastně, vyčítání. Určitě to něco podstatné říká, o vytěsněných věcech, ale zakrývá je právě samomluvou, chrání nás, chrání negativno (a to i ve smyslu samo sebe), apod.... // Sen je také o egu, onen svět je také o egu, uzavřený svět pro sebe, ze kterého se chce pryč i, až láska je vysvobozením, určitým přesahem fyzická, neb onen svět je fyzicky založen na nevědomí (domněnka). Sen je mj. ponor do samomluvy, nekrofilně, sen ale není jen o egu, a kompenzacích potlačeného já, v něm se právě ego spojuje s..., musíme jako v továrně tvořit symboly pro vyšší smysl, neb nic jiného tu není:). // Když člověk procitne ze šedi okolního světa, raduje se, usmívá se, ale ostatní, zvláště starší, toto vůbec nesdílí, přitom my to máme vyřešené všechno a snažíme se každého milovat, pokud je to opravdu vnitřní (což není nikdy, jde o formu sugesce) a vnucujeme to jaksi druhým (znak ega), je těžko poznat, že je za tím ego, imituje jej to, přichází do styku s egem a může se už jen nakazit. Uteč bych poradil i. Každý se musí najít sám, můžeme jen se s nimi trochu bavit, my nejsme bohurovni, nemůžeme radit apod., jo, vlastně ta bohorovnost a pošetilost tam na naší straně je, ale má jiný kabát úplně. Pokud jsi opravdu Bůh, umíš se s nimi bavit, sejít i níž a pak se vrátit k sobě, a to neumí nikdo tuším:), ani Bůh bych řekl..., nejde se bavit s egem a nenakazit se, mít své ego později atd. Dojde k tomu, že ten negativní červ v nás se změní v "pozitivního červa", ale červem zůstane, vnucovat dobro je nesmysl jako bojovat za mír, zdravý rozum říká, že jsou nějakí divní, láska nepatří na veřejný prostor, je to i není pravda.... Pozitivní "červ" potřebuje ego, komunikovat s ním, aby byl v realitě a mohl trochu výš duchovně, má v sobě potlačené zlo a negativní nedořešené věci, to bývá časté, ale tím, že se to bude omýlat se nic nevyřeší... Vždyť já to mám teď už vyřešené ... opravdu? není to maska? svět je neřešitelný. Člověk se chce svěřit druhým, ale musíte počítat s tím, že se svěřujete démonu:), celé je to ale o tom, jak to člověk vidí, když tam vidí demony, jsou tam, když věří tomuto, je to tam..., symboly.... To proč je to ego zde i tam je mj. proto protože je to oddělené ty světy, polarizované, digitální...ale to neznamená toto zrušit... ty rady a rady, co trusím:)...// Proč nás to nutí i svět opustit, utrpení? svět není jen utrpení, je komplexní, ale opět jde asi o touhu po spojení vyšším..., symbolicky pomocí symbolů... ono je to toíž lest určitá i...ale od koho, nebo právě udržování v této lsi vede, že tu něco vůbec je? světu vládne strach z Nic...o něm bytí je... // Každý si musí zkusit být egem (nenakazit se tolik, ale i to...), vždyť bez něj by ani tento text nevznikl, svět musí fungovat hlavně:), ale nejde to dělat vědomě, být zlý vědomě pro fungování světa, neb to je bohorovné, pošetilé, ego:)...už to že o něm píší je nakažlivé... nebavit se o tom i..., cit vycítí kdy dojde k nákaze, ale necitlivost už ne, ta se o tom baví o svých zraněních a neví..., cit umí být také pšt... vede k ní a vede od ní a vycítí ji... // Zvyknout si, že svět je (věčně věčné) nedokončené dílo. A nedokonalé.

Tamto dost připomíná demokracii, to o kousek výš, nevýhoda demokracie je, že si lid odsouhlasí diktaturu časem, a přejímá časem větší a větší moc vlivem populismu, který je účinný, ale to není nic nového, postupně se kotel roztaví ... / Děti potřebují starší děti kolem sebe i (kdo si řekl). / D city nenávidí a touží po nich, podobně to má s poznáním. // Proč nás vlastně digitálnost, relativita štvě? To je hluboká otázka a nic jiného skoro neřešíme a bytí také... ženě vadí digitálnost např. (pracuj a pak odpočivej), muži vadí relativita obecně. Je to střet s egem vlastně, stejně jako malé dítě se setkává s egem okolí a nakazí se a časem se smíří se systémem, ve stáří se pak smíří jaksi hlouběji, už to není úzkostné, už tam se i prosazuje duše a láska, hlubší forma smíření. Naboženství a filozofie neřeší vlastně nic jiného, i fyzika vlastně. Myslím, že nezbývá než se s tím smířit. Opět jsem nad tím dumal asi minutu (proč nám vadí relativita? protože jsme absolutno, ale to nedává smysl..., napadlo mě opět zkratkovitě a zbrkle, že je to schéma digitálnost (hmota) a analogovost (světlo), kdy člověk narozdíl od zvířat si uvědomuje digitalitu, předvídá, není přítomen, a směřuje, či chce směřovat k absolutnímu, resp. spojení polarit v jednotu. proces vlastně jako ve vakuu (foton - pár částice antičástice - foton, či třeba boson jiný). Snad se nad tím někdo zamyslí déle a napadne ho něco co bude mít větší důvtip. Ono asi i se nám to líbí, viz třeba hysterie - já nemůžu, ty také ne, já mohu, ty nesmíš, já nemusím, ty musíš...ale je to povrchní... / dnešní doba je o ztrátě ideálů - neb zrajeme, stárneme. obecně život je postupně o ztrátě ideálů, když máme ideál srdce je pro, když jej už nemáme, srdce je také pro - duše, sama sebou "konečně" ... //

Tady nikdo nebude mít radost ze života. - asi mám zášť... stydím se. / Pořád si dávat pozor...Seru na vás. / Stydím se. / Parazituji. / Knihy nečtu. / Řídit svět jako firmu tu je./ Česká soda atd... / Od puberty ostrá a cynická a šílená a psycho transka, ne snobům. Okamžitě vás mám přečtené, vidím, co tajíte, co je vaše slabé místo. V ženách mi to moc nejde, být to vidím, mají to pohlídané. ...Rimbaud. On se identifikuje s..., ty s ním, identifikace nemá finální stav, cíl, být někým, nejde to, ego chce ego. / Obecně ve snu - vše je já. / Chci to mít rychle za sebou vše. / Chce ať si ji všimnu, všimnu, a nechce to. Chce i nechce. / Uvědomovat si, co vyznačuji. Takto v přírodě hned napaden kancem. / D se obohacuje, porušuje pravidla, ale stejně pochopí, že ... / Hledám sebelásku muže, svoji. / Sen je o spojení pocitů a věcí. / Vydám to anonymně kvůli osobním pasážím. / Je neproniknutelná,ý - nesmrtelná, hodnotí a nemůžeme ji. Božskost je asi i jednosměrná, ale jinak. / Projikuj si na ni potřebu

někoho. / Pro D jsou city slabost, pro m také, ale vyhraňuje se i vůči d dosti. / E' je potlačená bolest krystalizovaná - nechci ji a pořebuji zažít, nejde to. / E' v ženě, "kost", já ponížěn, dráždí, vzrušuje mě to, ona má problém, ne já. / Úleva - nikdo neví, jak to s tím světem je, ani on, ani ony, nikdo, ani Bůh, ... cit je nevím, rozum je nevím, oba se vztahují k vím (E', E''bludu), Nevím je nekonkrétní - jeho opak je nekonkrétní E', vědět neexistuje, E' úleva od E'... Ne že já to vím, nevím to ani všichni to nesmí vědět, což je totéž skoro. ... Svět je mnoho povyku pro nic, taj, co ale skrývá nic. Báze je fúze nevím+vím. Na co se to ptáš vlastně? E' je možná neexistující vnější pozorovatel. Tedy úleva - ona nezná na tuto otázku odpověď jak se tváří že ano... Tedy nikdo to neví myslím:), možná, uvidíme..., dlouhý proces? východisko - jít dělat obyčejné věci.../ pro koho to dělám, pro odměnu jakou?... / Vlastně jsem už dost upejpavej a bez Ducha, bez rozhodnutí a života a se strachem z chorob a bolesti a smrti - tam celá tato filoz směňuje totiž asi, už nemusím myslim...

I vyčítání je ego samozřejmě... / Bůh je Nevím. / I k nepříteli mají úctu, ke všemu kolem, vše má ducha.../ Laň místo aby se schovala, vystaví se, rozpor, E'', sám bůh ji chrání. / Čím více ženský je muž, tím horší je projekce Anima od ženy resp. "já"-Animus a veřejné mínění, třeba časem nebo hned. / Neutralita umí být dost podobná egu, šedi, paradoxně tedy jistá dualita, digitálnost dává tedy světu šťávu potom a duálnost se jeví jako pozitivní energie potom. / Vždy pravda pomůže vůči egu, třeba jo, teď jsi mě vylekal a budu mít tik z tebe, rozhaduješ mě, rozladuješ... / Ego je samozřejmě i když se vyskytuje / Vlastně lidé dost často jednájí předpojatě, proto tomu nerozumím, bohužel a bohudík to nemá, abych někam šel a měl v mysli "ženy jsou blbě", měl E' v sobě vlastně... čekám, jak se to vyvine...

Po delší době jedu do práce a ne, nechci toto kolem, co tu je všude, jak z toho ven? jak to zmírnit, když nechci podlehnout tuposti tohoto světa? Nabízí se to, i to láká, jak je to úžasné, ne není, je těžké říci ne v sobě tomu. A tak jediné místo kam se mohu vydat je moje srdce, opustit to do srdce, vše kolem je gumovitá hmota, kolem srdce. To není únik na nějaké místo, to je srdce. To je ono. Protože již více rozpoznávám, co je ego, není to upjaté, vím že nemohu vlastně nikam. To jednou asi nastane, úplně si toho zde nebudeme všimnout a opustíme to do srdce, do stavu podobném nirváně, bude to "onen svět" vlastně, jeho "kladná" srdečná část. Došlo mi, že nás to jednou čeká, ono nejen civilizace, i příroda je dosti šikanózní a tupá a šedivá v jistém ohledu, úhlu pohledu. Neb tam je srdce, láska, normální stav bytí. Já jsou rozpuštěna resp individuována (opak i), ale jde obecně o ne-ego, ne-já. Pokud však budeš nenávidět svět, nejde tam být, pokud budeš s egem jakkoli bojovat, nejde tam být. Také pomyšlení, že to je něco, co nás čeká v budoucnu, že to bude krásné období v budoucnosti je také omyl, všichni tam odjedeme, i toto je představa ega, už jen proto, že je o budoucnosti, také hledat jak se tam dostat je omyl. Vše je věc oboustranného kontaktu. Taky je nesmysl "musím v sobě zachovat život", děláte to pro sebe, i když budeš myslet na to, že to děláš pro druhé, bude to stejný omyl. Došlo mi, že jediná "cesta" je nemyslet. Teorie je však dobrá, ty předešlé strany. Tam je přirozeně vše spojeno, volné, "rozpuštěné", průhledné, bezbarvé asi, na nic nemyslet, to je základní stav bytí. Je tam úplně vše asi. Není to vůbec těžké, je to normální, ale snažíme se tomu dodat jakýkoli nádech, nebo žádný nádech, tajemství, ne nic, ani nic to není, ale vše je omyl, prostě nemyslet, vypnout. Teď už bych nemusel psát nic dál. To není cíl, jak se lze domnívat, v tomto být navěky, bez lásky ke světu bys ani tohoto nedosáhla, sice nás to nakazí, ale umíme se třeba vrátit zpět, a nejde o to si to navozovat, k čemu? stačí jednou to pochopit... třeba se tam jde pak vracet věčně. To tam má prostě každý asi stále. Není to úžasné - ego po tom dosti baží a má o tom zkrslené představy... akorát souvislosti chápu teď jinak. Smysl nevidím v tomto "osvícení", prostě to je "nemyslet a je tam vše (asi)" a pak je svět, kde je to oddělené. O ničem jiném bytí není. To oddělené se musí chápat abstraktněji, tedy oddělenost je i časoprostorovost, šipka času - odděluje. Tím, že směrujeme do tohoto stavu, vlastně asi před Velkým třeskem, tak tím se vesmír stává symetrický, možná existuje i spojení vyhasnutí vesmíru a vesmíru před třeskem, že je to totéž, či spojeno dohromady (neodlišuji hmotu a vědomí, je to totéž v tomto pojetí, symboly atd.). Když se přestane myslet, staneme se myšlením, je to tedy zároveň mužské i ženské.

Je svět poznatelný? ty dvě polarity jsou Nic, ale symboly ne... tedy možná, že je Nic - spojení polarit, ale symboly, jak to provést, to je bytí...

Možná, že Světelná bytost je ten stav (celek, nemyslet) plus naše já, opět ale nelze to brát takto doslovně, neb o oddělení to právě není.

Píšu tu moc upjatě a "špína pryč, ego pryč", jasně, to protože se to snažím přesně popsat, zaznamenat, nemusel bych, ale dělám to no... je to opak, než chci vlastně sdělit - pohodu. Už bych nemusel říkat nic dalšího, než "nemyslet". A tak to je. ... Takže jsem to tím pokazil, píšu stylem ega, upjatě, úzký nádech, patos, to ego chrání to, o čem píšu:)

Když někdo věří třeba v Ježíše, jaksi plynule (či i kostrbatě) to přechází z toho Stavů k tomu "bludu" a egu a lpění, to je již věc, kdy pochybuji o tom, že jde o ego, zasahuje to totiž srdce a v něm se to taví.

Ten Stav je pro všechny stejný, záleží jen na míře poznání, na hloubce poznání celkově. Každý je v tomto stavu, ale někdo jaksi hlouběji pochopil, dostal se dále (do Světla), v rámci nerozlišenosti, rozlišil víc, tedy více dosáhl vědomě nerozlišenosti:).

Pochybují, že teď se zbavím závislosti na tomto psaní a přemýšlení, co mi ukrájí život i vlastně, byl bych naivní... A co vlastně vy? pořád se tu bavím o sobě...).

Ještě k tomu stavu ... - přestal jsem na chvíli myslet, toť vše, nic se tím neobjeví, jen se vše asi spojí v mysl, je to samozřejmě jako stav vlny v kvantové teorii, ... je to o nehodnocení atd. ... došlo mi, že to je asi bazální stav existence...a nejvyšší vlastně zároveň, tedy i nejnižší, nejobyčejnější...

A k čemu to ego tedy je? To je vidět v tomto textu např. A také, ono pozná dobře, kdy je to spontánní a kdy není. Zdá se, že láska a ego jsou jen dva pohledy na totéž, zatímco ego je svět digitální, láska je, když je vše v bytí spojeno, sjednoceno, jen se mění pohled na totéž, jednou to vidíme spojeně, jako celek a podruhé na kousičky, části celku. Jak pak láska vyživuje, koho, když je vše? Nevím... může se o tom dále přemýšlet. Není to ale tak, že láska je spojení, v lásce se spojuje ano i ne, ale ne v nějaký tmel, Jinové povahy. Ve stavu lásky umíme přirozeně říci ne a ani to nevíme, nemusíme na to myslet a nebojíme se tedy toho. Otázka také je, kde je vlastně muž? láska a ego, to má blízko ženské polaritě... je jako duch, Duch, všude, Nic. Nevím.

Zjistil jsem, že problém byl dost na mé straně, tím, že jsem přemýšlel, jsem byl mimo a zaražený apod., ti lidé kolem chápou to, co jsem poznal, jsou společně, mají srdce, i ta civilizace mi nevádí, je to tmel, Anima, odumřelá dosti - povadlá mrtvolka, co se přinesla z lovu.

Pak se již neptám po smyslu a nehledám jej, není to, že bych jej našel, něco našel, ten pojem hledat a najít je pryč. Ale po smyslu už se neptám, cítím, že už moc nemusím, je to naplnění (dosti)... to prohlubování je nekonečné zdá se...:). Není to místo, kam lze jít, není to něco, je to možná jako když se odstraní opony, co tu máme kolem...ega, hranice, snahy, touhy, lpění... v tom stavu je to stav lásky, pak více zapadám do reality, vše je najednou o dialogu, automaticky se prosazují, resp. neponižují se, ale nepovyšují ani, je to stav lásky...jsem tu já a druzí a nejsem tu já a není tu nic atd. Proto smyslem nechápu dojít někam do blaženosti a tam být věčně, bylo by to hezké, přál bych si to, ale právě toto je nesmysl. K čemu by svět byl bez lásky ke světu?

Totíž i když to není ego, tak zůstat v tom stavu je o egu (asi, nevím). Až spojení, spojitost toho stavu s tímto (obyčejným) světem dává nějaký smysl, ale nevidím to (zatím?)...Tam je těžké říci, co je obyčejné, zde tento svět, nebo ten Stav, neb ten je velmi obyčejný (asi)...

Je to smysl i není, ... není to ani, že se odstraní ty opony a vy jste přítomni v existenci, v tíži bytí...to také ne... Je to stav, myslím, ve kterém se nachází Světlo, Bůh, věčný stav, někdo jej probudí, nějaké žádostivé ego, on si s ním promluví a jde zase ... je to naopak, když jej někdo vyruší, je to jako by šel spát, a sám je probuzený. Mísí se tam protiklady v sobě samém, vyrušení je spánek, a klid je probuzení. Ale představa že se to děje v šipce času je asi právě mylná...

Ještě že takové místo, vlastně neutrální i, existuje.

Ego a láska tedy také vedou jakýsi dialog, poloviční...právě, vše je napůl:).

A proč je tedy ego? k čemu to je jako? nevím, to je větší tajemství než láska, proč tu je, i když proč tu je láska....

Pak se dá normálně komunikovat, sice člověk se straní i dost, ale už nemá strach jako dřív ze všeho, bytí už jsem jej dost ztratil... Uz nemusím říkat nic víc...proste zapnout vypnout o tom bytí je... Jaky pak smysl je li svet negativni a ego? On takový i není. Pak přirozene vy ja a nemusim se na to myslet Buddha z toho stavu byl asi hodně unešen (byť se dostal asi někam jinam jinak) a zapomněl, že tu svět existuje, asi jsme moudřejší trošku...(názor určitý)... paní o zážitku NDE, ta jediná my přišla, že si to nevymýšlí od pohledu, tak že "tam" zase "víme" smysl jaký mají všechny bytosti, věčný smysl, který "mají". Myslím si, tipuji, když se zacítím a zamyslím najednou:), že smysl je ve vztahu, ve vztazích, třeba vztah ke světu, k někomu, ten vztah, to je ženské i mužské (muž je vztah, transformace), ale jde o vztah volný neupjatý, klidně mohu navždy matku opustit a nic se neděje, asi je vše spojeno...dohoda. Je to udržování, umožnění existence, ... není to za cenu bolesti, ano, vše je kompenzováno, bytí tu být nemusí vůbec, lpět ne něm je také o egu, ale ... nevím... prostě to je samo, vše tu je, třeba žena bude na bytí (sobě) lpět a muž nikoli, je tu obojí a to je ono bytí.

"Ten se má, ten je teď osvícený, takže ty jsi teď ten osvícený? Takže my jsme ti špatní jo? Takže ty jsi teď přihřátej ladnej, někde na obláčku?" vše je to ego, ego nepochopí, že jde o normální stav. Ego bude to, kdo bude hledat něco negativního, a jasně že najde. Zdá se, že až bude člověk úplně v harmonii s egem, tedy nebude si jej všimát a když mu bude vyčítat, že není normální jako ono, což je ale i pravda, až to bude vyladěné, pak ... vlastně nic. Není cíl. Je to ego je (částice-antičástice) a láska je světlo, od ega vede cesta ke světlu, neb až budeme mimo ego, bude tam světlo... i v nejranějším vesmíru sice dominovalo záření, ale částice tam byly, ve vakuu také tak... Samozřejmě, když budete říkat - ale já jsem normální (jako vy), už se nakazíte, a budete také egem, mít ego atd. a když budete říkat - nejsem jako oni, je to totéž. Také nezsvícený člověk nepochopí, že to není "on dosáhl osvícení", není to osvícení moc a není to "on dosáhl", všechny tři pojmy jsou mylné v tom. On je ego, dosáhl je ego, osvícení je o egu i nemusí být... normálně jsi člověkem, toť vše, s lidmi kolem, spíše jde o prohloubení určité, ale i zpovrchnění tam je...

Vlastně už nepotřebuji další poznatky. Ale bylo to přechodné:)... Také už delší dobu nemám moc zájem o muže, o nikoho v tomto směru, ale až teď bych mohl klidně být s člověkem, co nemá toto poznání a normálně se s ním bavit, tedy teoreticky to takto vnímám, nemá mi již co ukrást atd., nic nemám i mám, apod., bylo by to normální, teď mohu začít žít "normálně"... ničeho by si ani nevšiml nebo ego jsem nezatratil...když se to udělá, je to právě o egu - umělá božskost, žádná božskost...

Jak do sebe zapadá Stav a tento svět, a láska k němu, má být?

Jakkoli se budeme snažit modifikovat, hýbat, manipulovat, nikdy nebudeme spokojeni, nikdy to nebude Stav, který je spokojením (jakoby).

Nakažený i nenakažený egem zároveň... A šlo by to úplně bez něj? Asi jo... něco v tom bude

zjistíš, že jsi uzavřen před uzavřeností:)

ego nevadí ať tu je, nevadí mi to tolik...

Nepodmíněné, aby tu bylo

Totíž není to tak, úplně tak, že ego a láska jsou relativní ve smyslu, ego evokuje lásku a naopak, tak to není...definovali se, to moc ne už asi...

Ego bytí dodává to, že vzniká přirozeně, spontánně, neb jde o nižší "energii", přírodní, bytí je právě umělá...

Popravdě mě tíží tato otázka, nechci ji, ale pravda je taková, že "měl bych svět milovat" a jak to zapadá do toho, co teď "vím"... a měl bych vůbec svět milovat? když jej miluji, nakažuji se...

Je hrozně těžké pochopit, že o ten Stav, nejvyšší blaženost, tu nejde, že ti jde i o tento svět. Jakobych chtěl utéci, ale chápu to jako problém, chtěl bych, aby vše bylo spaseno, i tento svět, ale není to právě pošetilé, zachraňovat pošetilst? Parazit parazita? Až když jsem se na věc podíval srdcem, jak to cítíš? ... v srdci tento svět je, je v něm, je přítomen logicky ve Stavu, nechápu jaký má smysl, když tam je klid, nechápu to. Proč jsem zde, proč toto musí být? Právě asi to vědomí, že toto je také omyl..., právě spojování ega a lásky je o prohlubování, spojují se ve Stavu...dosáhneš úplného sjednocení, což stejně nejde a co s tím ale? je pravda, že tam se člověk na toto už právě neptá. V srdci člověk svět miluje a ani to neví...

V tomto mám ještě spoustu nejasného, ... co láska ke světu, zemi, vesmíru...? má být? ... jak to cítíš no... ve Stavu je to jasné asi, ale / obecně tu kombinuji postup v poznání "racionálně", co jak s kým, a pak jsou chvíle, kdy je praxe - Stav, a to je to posouvání se..."teorie" a praxe.

Neznamená to, že přestanu chodit do práce, nemusí to znamenat...můžu se vydat na cestu a přednášet ...

Samozřejmě ze tam už není touha tedy ani otázka "a co teď hele? Co dál?". Když se to vezme hodně racionálně, jestliže tento svět je součástí Stavu (což je samo o sobě racionální časoprostorové tvrzení), pak má cenu se jím zabývat. Pozn. ve Stavu je pravda i lez zároveň ... je to ale pravda v porovnání se lzi ... no, už nevím...

A jaký má svět pak ucel?

Totíž chtěl bych jak nirvanu tak lásku a radost na světě ale to je docela neslucitelné. Už to ale není čistě ego a láska bytí v te radosti světa dost je ego i...ten Stav je živý život sám a volný ale v porovnání s radostí ze života je mrtvý a i o egu...ale z něj se

to vidi stejne na te opacne puli. Zda se ze tu mame dve polarity zase:). V tom Stavu je samozrejme radost ze zivota pritomna, ale radost ze zivota to neni. Tim se v tom Stavu i rodi Demon chudy a smutny mrtvy a za zdi prave touzici na tento svet za radosti ze zivota a za laskou. A hadejte kam chce jit zde? ... A vse se nam tu hezky spojilo v trojuhelnik (resp Stav je vse atd...). Kde jeden druheho podporuje vyplyva ...a to je ten Svet asi. :). Ani radost ze zivota ani Stav ani Démon nejsou nikde a přesto všude v sobě ...

Ve Stavu vse je ale jaksi prave to neco nekde musi byt.

Takže nakonec zase ta láska má smysl:) a poznání:) jakékoli...fyzické, teoretické, praktické...tím se žíví Stav...prohlubuje Stav.

Ego je samozřejmě od přírody i dost racionální... / On je ego, dosáhl - ego něčeho dosahuje, osvícení - ego dosahuje osvícení"... / Anděl přesouvá na svého šéfa démona špínu, a démon ji rád využije, je li pak šéf pryč, anděl si neví s démony rady... / Stav je brát asi jako určitý extrém, byť jako extrém to vidí ego. / V radosti ze života je u pohledu Stavu hodně ega.../

Vzdy tam bude nejake oddeleni, neb spojeni polarit je Nic. Videno casoprostorove kvantitativne a snad i uplne... V Nic uz nic neboli to jo, ale nic to neni...

Pochopeni pro druhe jaci jsou ... tedy pro jejich ego i ... pak je po Stavu... láska. Dosahl jsem klidu - Laska Svetlo (Stav) existuje...

Možná právě v dualitě radost ze života a Stav je ona radost, smysl, hra, humor...nevím...finální stav neexistuje je třeba se smířit, my se teprve učíme trochu v bytí orientovat, jsme zárodky z Nic a učíme se tu orientovat, v tom je i smysl...

Může tu být svět jen ze záření a svět jen z částic, ale oba jsou jaksi chudé, stejně jako kdyby na světě nebyly choroby, a dohromady jsou nula, jinak ne... snad to je to... nevím. 7.

Šum arch ostr již úplně zničil původní odum A ve me. / Zkousky, hranice v zivote. / U me predpojatost typu A' (ruzovy zrada sum) o zenach neb to i ve me... / Z se domnivaji ze to je bozstvi jsou o tom totalne presvedceny - toto ruzove roztekle pruhledne ale podporeno natlakem, buh je ruzovo a sila, zrazovita vlastne (sila je jen koreni, zlo je jen me koreni na ruzovo ...) nemam protiargument ani protipocit. To neni ego rika... vnuceni dobra je hrozne ... z dobrych umyslu to udelal atd... porad pst, nezabývat se... vnucující se co se vpíjí "dobro" spojuje s mým masem a telem.../ asi to dospelo do extrému - tlak veřejného mínění na me neb jsem mimo.../ I obrácene na m nic nejde zadny figl ... / chteji z tebe vyrobit vaginu sikanou chybi jim...obet.../Manipulace jsou paradoxně ze strachu z E' - on mi nepřidá plat, ale neřekne mu to... a hrozí skrytě.../ Tak už je zase normalni si rekne ctenar... / Citim ze tam vys je to uz mimo me sily, genialni, mimo moznosti, chtel bych to pochopit ale uz moc bych se rozeplula mysl a zemrel bych tim, jen svet barev zapadu slunce na obloze a temny, lava i... to proc je radost ze zivota a Stav ...spojitost toho. Je to pst... spojitost toho je láska neb je v obou a asi jejich vztah je spojitost... ale muselo by se na to jít jinak, genialne jinak... mam moc rigidni metodu.../Bydlení v zemi. / Život je vlastně parazitující na neživé přírodě.../ to rad ze ži a Stav ... podobné oba parazité, nemají si co vyčítat, o tom možná bytí je, ... včetně když se dva perou, třetí se směje, akorát, že třetí tu není a celé je to nějak rozmazané...// Vydal jsem se na zcestí. / zit pro novou gener uz.../

Potřebuji soustředivou kuru, rozmrdavani mysli celkove, zase muzstejsi mysl, tunelovou, neroztekklou, zamerenou...duse tim tri, mam ve spodu A ale i takto naopak to musim mit, soustredeni, fokus...i uvnitr to pak je...

To, že chci aby tento svět, vesmír, existoval je kvůli Bohu, kvůli jeho vůli a strachu z něj, když toto odstraním pomyslně (což je otázka ale), tak stejně bych byl pro, aby něco existovalo.

Došlo mi, že svět je Omyl. Hrozně moc přetahujeme, lpíme na světě, snažíme se jej žít, ale je to křeč a není to život právě. Je to pošetilost. ... Vše kolem je omyl, jakákoli komunikace je omyl, vždy tam je, i když se dopátráme pravdy, je to omyl, existence je nepoznatelná a neřešitelná s tím souvisí. Naše civilizace je na toto bohatá. Jsme tu omylem, nevíme proč, to proto, protože je to omyl:). Existence při své touze nemůže narazit na nic jiného než na omyl. Totiž my sami si neuvědomujeme, že sami jsme omyl, naše myšlení, představy, jáství je omyl, typicky "ona nechápe, co jí chci říci, máme to v hlavě, připadáme si sami se svými myšlenkami" - toto je právě ten omyl, ego. Co je omyl? Obecně očekávání a pak nějaký rozpor, již samotné očekávání je omyl. Ego je omyl. Jediné, co nemůže být omyl, je to, že vše je omyl (snad). Bytí plodí všechny možnosti a naprostá většina je omyl, i naše realita je omyl, chaos (z chaosu pochází, vyselektovává se). V chaosu dochází k tomu, že něco se snaží spojit a něčím a nejde to. Vše má snahu se spojit, komunikovat, ale vede to na omyl. Otázka, proč to tak je? Proč chceme komunikovat (jinak bychom nebyli) a chceme něco, co není omyl? xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Člověk vlastně usiluje o jedinou věc, o to být šťastný, z neklidu do klidu, ale ten klid je obecný, ontologický, tedy není

to odpočinek, není to Nic atd, určitá vyváženost, nevyváženost..., nemá cenu o toto usilovat asi, můžeme tam dojít, do nirvány, ale pak je tu nirvána a tento svět, byť to tak chápeme spíše my na tomto světě asi... Už umím na ženy použít mysl, argument a to tento, co jsem psal ...vše je omyl, to je dostane, tím si uchovám volnost v sobě, netenzi, nekontroluje mě potom, ...neb šikana přesně o tom je - ty se se mnou nebavíš - z ní to pramení. Zdá se, že vztah je východisko z omylu, objekt je omyl, existují vztahy, ať to znamená cokoliv. V tomto světě si ďábel přijde na své, vše je on, omyl. Ale je tu i něco, co omyl není, a není to nic osobního, co si myslím jen já, to právě ne, to je právě omyl, je to základní stavební kámen existence ale. Z Ničeho povstává chaos (oddělené kostičky) a od vrchu jej protkává Láska, asi povstala i z chaosu mj. (napůl?) a má svobodnou vůli, (svět není pozitivní, je pozitivní i negativní), tedy již není omylem. Je velmi těžké poznat co není omyl, všechny pravdy jsou omyly, omyl je lež jakoby. A co tedy není omyl? Existuje něco takového? Problém je v tom, že si stále představuji objekty a ne vztahy, vztah nemůže být o omylu, objekty narážející na sebe jsou o omylu. Představovat si jakékoli objekty je omyl, ale vztah to musí být neupjatý, nezávislost, ne jho, to má smysl, objekt tam je automaticky v tom, viz abstrakce v matematice, jak žena, tak muž mají extrémní představy o vztahu, neb jsou digitální, není to ten vztah samotný, pod pojmem vztah si představujeme, předtstavuji spíše úzkostnost. O vztahy v existenci jde. Je to možná pohled introverta... Nejde zanevřít na objekty. Už jsem se uklidnil z toho rozkolu Stav a zdejší radost ze života, A a E defacto, jak zde tak tam, jsou omyly, celé je to omyl, ale svět protkává cosi velmi jemného, neviditelného, láska, pravda, ne-omyl, a to má smysl, svět si nutno představit jako dvě hemisféry a mezi nimi tato jemná substance, pak má svět opavdu smysl, vše je spojeno, láska to "živí", nechce, aby svět nebyl vůbec, jak tomu je trochu v nirváně (je o to usilováno) a zase na něm nelpí, ví, že není pozitivní. Jak to říkal Pjér, ego se protká láskou, o ničem jiném svět není. Nelze si ale svět představovat jako objekt, na světě žijí muži a pak by v něm nebyli zahrnuti. Abych byl přesnější, svět je jako ty dvě půlky, ale ty jsou pórovité či je to síť a pod tím je substance - láska, jakoby ty dvě entity spolu nekomunikují, ale to asi není pravda, tvoří celek, to dílo, co tu je, a co je omyl:). Není to - je lepší být předem zklamán, než pak být doopravdy, když to pozoruji, tak prostě stále narážím na omyl, i v rodině, všude. Uvědomit si, že vše je omyl, není omyl... Chce to hodně rozmyslet a procítit a tak. ... Sám k tomu omylu přispívám, když očekávám omyl? spíše je, spíš jen upozorňuji na realitu. Všimněme si, že tím je mužská energie spokojena, neb v základu světa je omyl, ne (je to ale už dost filozofické - antické, pošetilost - najedený muž ženou - rozum, rozmělnění, ale tak to je), je to moje, ta hypozéza, mužská.... V základu světa je ale i A bazické... Také svět bez představy objektů je jako dvě prolínající se nic, a to je již uspokojivé, spojené, nerozházené, ale to je opět jen jedna snaha, o jednotu, jen půlka světa... ale co jde, tak to ego - síť a lásku ponořovat, rozpuštět, spojovat, tím je to láska celé, resp je to průhledné atd..., ale nemusí to být, jen naše ego to tak chce, a vidí to tak, že ego tam být nesmí - vše musí být láska (to je představa ega), že se jej musí zbavit. Pak tam ego není vlastně a kdo ví, co to je... úhel pohledu nějaký. Negativita si přeje, aby vše bylo pozitivní, asi i proto, neb pak se hezky usadí na spodu, na místě kde je láska, vystrnadí ji, je těžké toto pochopit pro mě, že je to pak digitální vlastně....láska je taky inertní, ale jinak...ego je velmi rafinované, láska také, a živí samo sebe a láska také jen jinak no, chtějí štěstí je o lásce a podporuje svět... Ještě trochu ontologie - to, že se ego a láska vylučují, může znamenat, že dohromady dávají nulu, a tak nemohou být nikdy současně pozorovány, a to se týká všech podobných jevů, jiné snad ani neznám, ve fyzice něco?, tedy A (žádná touha...) a E (touha...). Ten omyl - vždy se trefí správně, neb vždy to je o omylu:). / Svět prostě není dokonalý, je přirozený, není to láska jenom, je přirozený.

Existence, bytí, je o omylech, souvisí to s tím, že je přirozené, spontánní, pravděpodobost, že to omyl nebude je nulová skoro:), samozřejmě těžko říci takto mluvit..., omyly jsou jako narážející koule na sebe, gravitací se přitahují, chtějí se bavit, ale elmag je odpudí a gravitací se odstrčí od sebe, gravitace není jen přitažlivá, je i odpudivá (hybnost), lokálně. Ego vzniká, když narazíme na omyl, ale my sami už jsme dosti omylem i před tím. Vědomím, že svět je omyl, úplně vše, vede na projasnění a směřuje to k lásce (možná). Omyl není negativní, ego také není negativní, z omylu se člověk učí, ... věčně, omyl je to Nevím taky. Není to zamotání se v pojmech, ale spíše projasnění myslí... Jasně, samotná věta "vše je omyl" by také měla být tedy omyl, ale asi jen napůl, neumíme vidět věci rozmazaně, to je problém, máme pocit, že za tím je to, že ve skutečnosti to jsou dvě entity, ale nejsou třeba... ve skutečnosti neexistuje možná. ... Zde je to rozlišené, raduje se, tam je to spojené, raduje se, a pak přijde rozum a řekne - a má to východisko, smysl, není to nekomunikace mezi světy, není to omyl? možná, že ty světy komunikují a nevíme to. možná.

Cítění prožívá, je přítomno, pak se odtáhne a vidí (se) jako E', a myšlením se z něj stane zase citění. / Anima (cítění a bojovník, bojovník za ni, vidí to iracionálně, a osobně) ale řekne - tím, že říkáš, že vše je omyl, tak tím prohlašuješ, že ty jediný máš pravdu. Ano, i to tak z tohoto pohledu je. Ale platí, že žádná entita nemůže úplně na celé čáře v celém bytí vyhrát, neb jinak by bytí nebylo, a to by mohl být závěr, to je shrnutí, tedy i já i ona máme pravdu, to že je vše omyl také s tímto souvisí (myslí si, že vyhraje, i jinak asi...), ale i toto je tvrzení a nemůže tedy vyhrát na plné čáře, tím ztrácí myšlenky význam a celé se to noří do iracionálna, kde myšlení není, tedy ono samo je myšlením, je spojením lásky a myšlení, ale myšlenka, "ne" (tak to ale vidí citění jako pouhé "ne":)) umí být také v základu, je to určitá varianta.

Když pomyslím, že i nejvyšší "něco" je omyl, není, pak se nořím do odumřelého šumu ego - ego se prohlásí za nejvyššího. Ostatně tuto hru hraje hlavně ono.

Nikoli můj vztah s tebou (ale i vztah k životu, ke světu, svému životu), ale ten vztah co vznikl (objektivní), ale lze do něj jít a být "jím", společně, je to, tam, i Bůh.

To o omylu je zdravý mužský egoistický pohled na svět, který je v opozici vůči "vše se musí spasit", který je ale také podstatný.

Tedy, co zde vzniká objektivně, jako objektivní, a není vidět, není slyšet, vnímat a myslet, je "tam" subjektivní a asi i naopak to platí. Parazitismus je o tom vidět to objektivní jako E', to celé jako E' a netvořit to, ale i to... Ze vztahu je cítit i ego i láska, vše, co tu bylo. Vztahy jsou matematické i fyzikální..., snad jsou objektivní. Odumřelý šum je na povrchu a když zmizí tenze, uvnitř je láska, ale je to i dohromady...

A obé je prozářené a vrhá stín, no a to dohromady jsou zase ty světy, no, možná je to jinak..., bůh objektivní i subjektivní zároveň ..., možná je to moc pohádkovité..., symetrie je narušená, tam je to více A...? Vlastně A a E je narušení symetrie, ubrání tvrdosti, fermionovosti atd. A a přidání na E. Superpozice fermion-boson před BB? Ten druhý svět je vždy smysl ... celé tedy...

Pokud bude tvoje láska a poznání tak silné, že bude plně vědomé, tedy subjektivní-objektivní, pak jsi "vysvobozen". Mezi světy je Světlo, aby přechod přes Nic nebyl šok!

Nejlepší pojmenování pro ego je omyl a říci mu to (myslenky pocity pro sebe jsou taky omyl). Plyn mekky, tupost, odumřelý šum rohoviny i E' tam je nějak (jazyk nelze - myti, zas-tu-pytel, povinn škol dochazka - Pjer L.S....)... můj pojem omyl chápe lepe.... duch je objektivní ale není tam, je omyl, chyba systému. Touha (self vztah, objektivní?) je touha po E' dosti, po smrti je uspokojení? Moc ne asi.... jsme ta touha i to e' atd...nepodlehá transformaci?... nevím. Vše zde ale není objektivní, snad... veřejně mín je i dost objektivní... E' je spíše objektivizovaný onen svět, smrt, než tento, cítím. / Předpojatost i - vše je omyl a následně uzavření se do vlastního omylu (světa, snu). / Specháme delat další omyl. / E' není omyl ale často jej cítit je omyl (systému) i psť touha je omyl. / dosahování grálu - motivace soupeření vylepšování ... , parazit selektuje. / Sice je vše omyl ale nějaká komunikace ... i samota je podstatná. /

E' je omyl samozřejmě i. Omyl je dost o E' s A'. / Hrozba chyby, nejistota se krystalizuje v E', potom E' je buď vada, nebo naopak "vyhnutí" se vadě, jsme bezvadní, je to velmi obojetné, iracionální...

Shrnuto, smysl je, když je komunikace, vztah, transparentnost (mezi lidmi, k sobě, ke světu - kontakt se světem, i věda sem patří částečně, k Bohu..., všude), opak je tupost, nekomunikace, která parazituje na komunikaci, také snaha o komunikaci - za ní stojí nekomunikace, síla, tupost, necit (E', je to vidět u naléhavosti ke komunikaci pošetilé). Dualismus nás tíží, proto se snažím spojovat, třeba máme radost a víme pak bude smutek - podmíněnost, snaha spojit znamená, že je to rozpojené, dále je problém, že to chápeme jako dva objekty, nejde o objekty, vnášíme tam tím časoprostorovost - ego, dále vnášíme tam snahu o nějaký cíl, dokončení - opět ego, dále je to celé snaha vyhnout se utrpení (ego to vyřeší rychle - tupostí:), ale utrpení se stejně nezbaví, ani v lásce to nejde (asi), nirvána je o tom, že vyhasne komunikace, (kříž - vyhasnutí pozitivního - snanutí se pozitivním, a i negativním asi tedy, když vyhasne pozitivní, resp. "pozitivní"). O co mi vlastně jde? Nevím. pšt. Za nejpodstatnější považuji časoprostorové hledisko (zde, tam atd.), časoprostor je iluze dost, existuje asi vyšší stav, z něhož se časoprostor teprve vyděluje. Klidně lze přijmout i to, že prostě existují dvě polarity, třeba zde a onen svět, ego a láska atd. a pak, že existuje určité spojení, dílo, mimo časoprostor, tam je to pochopeno. Utrpení plyne z nekomunikace, která je právě mj. přítomna v dualismu. Ve stavu mimo časopr. je také nekomunikace, tím, že je to spojené všechno, ale není tam utrpení, tedy rozpoj pomocí Nic. Spadnutí do utrpení je automatické i neautomatické...jak?, navrácení se zpět je...jak? Ono ten stav mimo časopr. není totálně mimo časopr. to asi nejde, je to jako láska. To smíření je důležité ...:). Snahu spojovat má právě nekomunikace, proto to nejde. Spojení nekomunikace a komunikace je paradoxně v komunikaci, nekomunikace je omyl, tedy také forma komunikace, pokud jsme čistá komunikace, jsme opravdu vše...stojí to za to? Ale co to je komunikace? to je komunikace dvou entit a více, takže zase časoprostorový jev, avšak samotný vztah je něco právě již mimo časoprostor. Vztah je symbol mj. Jde tu o to, co je svět v základu? a jde to poznat? podle mne jen částečně...mj. vždy je něco nepřímé, ale to jsme zase u toho časopr. Oddělený od Stavů (mimo časopr.) se vidí právě jen časoprostor, jeho očima se vše vidí digitální, nebo naopak spojené apod., časoprostor generuje A a E a dualitu, z vyššího pohledu - jeho očima je to neodlišitelné, neoddělené.. ..viz my to vidíme jako zlo a dobro, ale ve vyšším stavu se to vidí prostě jako komunikace, ale pokud by to bylo takto čisté, je to o ničem, parazité dávají světu "život", vždyť i celá živočišná říše je parazit vlastně (na rostlinách) a rostliny na neživé přírodě, parazitismus směrem k člověku roste, čekám, že Bůh je ještě větší parazit, asi ano, je závislý na člověku,

parazituje už na celém vesmíru třeba, už se s ním i nebaví, v člověčí hlavě i jinde možná se tvoří, ale je to i opační tendence, kompenzační, člověk je méně a méně parazitem, je vysvobozený, svobodná vůle, probuzenější, tvořivější... Dualita v nejvyšším patře bytí mi osobně nevadí, dá se na to zvyknout...), ego to nevadí, i vadí, že to není spojeno... To není tak, že zde je čistě časoprostor (čp), zde je i ta vyšší entita (Stav) v tom všem... právě v čp je utrpení, oddělování, pád dolů, snaha jít nahoru a pak zase pád atd., čp je jakýsi nosič informace tupý., je velmi těžké zbavit se čp vidění světa, ale je to láska... Už to, že se toho čp chceme zbavit, je o čp. Čp je šipka času, buď je způsobena nárůstem entropie nebo naopak, což je ale totéž..., no, život vzdoruje růstu entropie, a třeba i pojídá jeden druhého (parazitismus vlastně), tedy musí mít kus časoprostoru pro sebe, aby mohl být atd... je to jen o úhlu pohledu...

Celý text je nekomunikace vlastně.

Musí se jít na nižší (vyšší) úroveň, kde komunikace i nekomunikace je komunikace. (jde jen o formu komunikace - nekomunikace vs, komunikace-dialog, i nekomunikace je komunikace), tedy samotná komunikace by měla být Nic i... když spojuje protiklady tyto, zda to tedy jsou protiklady...vůbec...asi jo. ... sugesce...

Hele, všechno je komunikace (pozitivno, láska, autonomie, dialog, svobodná vůle, Bůh, poznání), jen se musí smířit s tím, že v 99,9 % to je omyl (nekomunikace, neumět říci ne - tomuto textu:) apod., šum je omyl také, spor atd., snaha o komunikaci - prosazování, manipulace s komunikací - prosazování sebe- Animy - za tím je cítit hrozná hrozba:) - ženy jí tam nevidí, jenom muži - neb ony lpí na tom, co je prosazováno, na růžové hmotě s tečkami..., nebo lhostejnost naopak což je totéž, ignorování smrti - Ničeho..., vše musí být můj pohled na svět atd., jednostrannost... či naopak rovnostářství či rozteklost... fascinace hranicemi, problém s nimi, zbrklkost - lenost a snadné dosažení cíle - parazitismus). Komunikace má mnoho podob, od nirvány po běs, spojitost, nespojitost. Díky nekomunikaci směřujeme ke komunikaci (relativnost), komunikace, láska je však v našem základu a očekáváme ji právě, možná právě proto i, že v tom základu i není:), je i absolutní, sama o sobě. Nerozumíme moc sami sobě - jsme k sobě tupí, natož navzájem, sdílet a natož ke světu ... Omyl nás omlouvá také. Láska se nepotřebuje šířit, je asi tak 100 % komunikace, ego je třeba jen půlka a tedy v půlce je přebytek omylu a v půlce je nedostatek omylu, a tak se šíří tam, kde není, věčně...Těch 0,1 % je jaksi nejde to takto brát, není to čp povahy neb je to i všechno. Vidím, jak se muži usmívají, že 99 % omyl:), neb muž se s omylem přirozeně "identifikuje", žena ale není ne-omyl, ale někdo, kdo se s tím identifikovat neumí. Ty dívky, co by byly normální, tak v civilizaci - prostě nemůže být sama sebou a tak si hraje na démona a koketuje atd. ... civilizace z nás dělá běsy nebo tupce a kompenzuje se to poznáním - vše muselo být někdy extrémně rozlišené a trpící, neb jinak by i nerozlišenost nebyla, taky pozor spojení neznamená jen splynutí ale i vyšší míru autonomie vlastní ... Touha po komunikaci je od nekomunikace, ale jde i o volání komunikace po sobě samém, vnitřní hlas.....Láska to nebere právě tak, že je 100 % komunikace - celé bytí (ale kdo ví co vše bytí je vlastně...), ani 54 % apod., tak by to bralo ego, nekomunikace, oddělení, čp, jí je to jakoby jedno, je i mimo čp - je čp+ne-čp... ještě horší je, že i to "jak" je ego.... Tak to totiž chce ego, zloba, zhrzenost, tak to chce asi každý a já celý text, aby láska byla vše, naivní démon co vidí lásku jako jéééé, (musí být někdo kdo lásku obdivuje, jinak by nebyla co je, i ona se musí žít, ale asi zase jinak než ego, nevím jak, nepřemýšlím nad tím už), a nebo chce ego alespoň, aby se To už konečně vyřešilo, ten Problém, co je bytí, to tajemství, nejde o osobní problém spíše jen v titěrné části bytí, třeba je to omyl a bytí tento problém (se sebou) nemá:). Ale jasně že snaha o dobro tu musí být... to je základ, jen to musí být vědomější a když je to moc myšlené, ztrácí se samotné žití a veškeré úsilí je věnováno právě snaze o dobro, lásku, nenakazit se, což je marnost a mám to dost... Je to jako diagram letí foton a elektron - to je náš svět, pak interakce a letí zase foton, ale s pozitronem, foton nepodléhá transformaci, ego-hmota také ne. ... Ego je to, co chce úpěnlivě, vnitřně moc, z E' v sobě, dosáhnout nirvány, ale nedosáhne, podobně nekomunikace touží po komunikaci a už ji vidí jako věc, mimo, žije v omylech určitých, bytí tím, že je omyl si může dovolit prohlásit a mít v sobě pravdu pravdoucí, být pravdou, vším.. Láska nemá jako ego problém s hranicemi, to neznamená, že je nezná nebo je neumí použít a nemá je... jen s nimi nemá problém. ... Stav mimo (omyl) dovoluje nadhled, ale stejně tak může svést k omylu... Omyl je jakási rarita navíc, ale vše je omyl (v omylu je vše, jen je to k sobě lhostejné) - navíc i všechno vůbec neexistuje. / Nekomunikace touží po komunikaci, potvrzování, neb pak už nemá nepřítel, láska se k ní klaní. /

Vědomizace, pak spojení věd a nevěd v jedno, přímé a nepřímé ... proč vědomizace probíhá? tajem... odstra strc

To bude nějaký omyl, pane... To bude zase omyl toto. Smysl tam není, je to vše jen vyčítání, že nemáme smysl, výtka nahoru, vše, co tu tvoříme o tom je...

Proc filozofujeme vlastně? ... jde o parazitismus ci omyl a prestat znamená nemít toho parazita:). / Moralnost, láska, dialog sama sebe prosazuje a víme s pomocí Boha, co je "správné"..., intuitivně. / Cil neexistuje je vhodné si uvědomovat - sugerovat, stavba sveta jsou vztahy, tedy jakýkoli cil (objekt, bytí neobjektový) je omyl jde mu jen o sebe svetu i ... / Vztahy

jsou i Duch, dobrodružství, malé děti to mají ještě dosti, je jim jedno, že jsou špinavé, hlavně že mají kamarády a tak. / Svět - dole jsou démoni, co tě pošťuchují, ty jdeš nahoru, a nahoře (snadněš dolů) a pošťuchuješ druhé nahoru, či potápíš dolů.../ Omyl je ve sporu - druhý má jiný názor - ne celé to je omyl, ne že jeho názor je omyl, celé to je omyl i se mnou..., omyl není předpojatý, říci o tom, že je to omyl není předpojaté, (omyl je totiž A' s E', není jen E') třeba divný výrok prezidenta - prostě to celé je omyl, pošetilost, nemá cenu se tím zabývat, což ale není předpojaté ve smyslu slova jsou jen E' bez významu a odsoudím to, to zde takto není, a taky ne že daná osoba je omyl, to v tom není... i humanismus je v tomto ohledu mj. omyl, (o ego, potopen v parazitech - lidská mysl, člověčenství je o potopení se v parazitech, racio, souvisí s tím...), jen to hodnotím jak to působí na iracio mysl dětskou... / Omyl je naprosto přirozený jev, souvisí s tím právě, že svět je přirozený, ale přitom omyl je i věc nepřirozená, démonská, jako technika třeba, stroje, omyl je jako turbulence, víry, vírky v toku kapaliny. / Může se zdát, že muž nevede dialog, když třeba brání někoho, že to není dialog, ale není to již zatuhlá nekomunikace uvnitř, je to dialog, jeho forma. Není to křeč. Ale není to žádoucí samozřejmě a tak se to schovává právě do nevědomí a je to E' ten boj, zatuhlý boj, agrese. / Nekomunikace chce komunikovat, ale naopak to není takto, pochopeno... i to radost a smutek .. je čp. cíl vidí nekomunikace jako komunikaci prave... lepe cíl není i je... /čp je makroskopický jev - "iluze"... / Smysl aby něco bylo a to je negativní - touha a nevědomost ale i pozitivní - něco existuje, - vymanene z toho. Ego chce pryč od přirozenosti a přírody - opět, je to asi normální směr, ale láska to vidí jinak i...nezatracuje. /Jediné, zda chtějí komunikovat dotyční je důležité ... ale pak ty jsi ten kdo toto hodnotí, zda komunikují nebo ne a nekomunikuješ právě ty. / Kdyby pomaleji inteligentněji atd tak lepší ... mlad klu taky po pr . / Když se napapáme ega jsme spokojeni ale zmanipulovani už... /Vše je probuzene. Každý stav. / Komunikace je odmena a Buh...tvorba sebe sama z svobodně vůle a tak.../ Ego umí říci ne jediné ego, láska jen pokud má v sobě trochu ega asi, možná nemusí, .../

Bytí je vězení ... neb když nebudete komunikovat (být), budete trpět... co za tím je...? Jediné východisko je komunikovat, tedy být. Není to nátlak? Manipulace? Manipulace nejvyššího? Někdo, kdo trvá, lpí, na existenci, bojí se něčeho, resp. Ničeho? Ale není to právě vidění ega, že je to problém, že být je vězení, že jsem zhrzen apod. a že trvá na existenci. Ego je zklamáno samo sebou v tomto případě. Asi.

Svět tu bude, i když jej nebudeme chtít, nenávisť světa, sebe sama je proto zbytečná, vztekát se, je to omyl.

Jediné východisko je proto komunikovat v obecném smyslu, neb nekomunikace, nenávisť, je utrpení, ale komunikace je i vyhasnutí komunikace, resp. nekomunikace - nirvána... (vyhasnutí komunikace a stanutí se komunikací).

Komunikace znamená i být ticho např. či být izolován, má-li nás to vyléčit...

Zvyknout si na dualitu bytí, relativitu, nic jiné nejde, ..., naráží na to vědomí, i nevědomí. Je to jak jsem psal jako smíření se bytostí s egem, systémem atd., světa. Na konci je smíření tak silné - bytostní, že tam už není ego atd..., je vyhaslé.

Omyl je založen právě na tom, že nevíme, že jde o omyl. V kvantové teorii možná taky nějaká takováto podoba bude a možná nás překvapí, ale možná je právě neodhalitelná a žijeme v omylu:).

Vesmírná pustota, jsme jen kořením vesmíru zdá se, jak se zase kříží polarity v tom ... nekonečná pustota (nekomunikace) a v ní tečky, parazité života, existence, neb i opačně, tečky jsou černé a pustota je živá látka.... zde se učíme, zrajeme pomocí A a E, pak máme účel jinde, ale nejsme to my.....zdá se mi, že nemáme žádný vysoký účel, tvorba světa atd., spíše jsme jen tak, vše je jen tak, není to podmíněno že se to musí tvořit atd.... Nic a chaos tu bude vždy, ale to spojení láska nikoli.

Omyl (ego) se bojí omylu nejvíce. Když už vím, že je to omyl, i pomohu druhému, ale tak, aby mě moc nenakazil. Možná, že o tomto je celý konstruktivní svět. Omyl si stěžuje, že se s nikdo nebaví. Mít své komentáře v hlavě, to je ego, a omyl i dosti. Omyl má tendenci moc komunikovat. Zdá se, že mě omyl, pohlcuje a stávám se zkostnatělým pošetilým starcem.

Vědomizace bytí, pak spojení vědomí a nevědomí v jedno, přímé a nepřímé ... proč vědomizace probíhá? tajemství se odkrývá... odstranění strachu.../ To bude nějaký omyl, pane... To bude zase omyl toto. Smysl tam není, je to vše jen vyčítání, že nemáme smysl, výtka nahoru, vše, co tu tvoříme o tom je. Když řeknu panu, to je nějaký omyl pane - ten program začne v něm být zmaten - on si říká paradoxně - konečně se se mnou někdo baví, stále narážím na tupost, nekomunikaci (to si právě ego o druhých myslí, je uzavřené samo, .. a zároveň ten program se chce zachovat takže se v něm mele báze a program,nejsem ale naivní, abych bojoval za dobro, za dobro bojuje ... v nitru má Anima, nespojitost, trhanost, drncá to, v ženách i mužích to je občas cítit, v ženách zvláště mladých to je takové drncavé, klopýtavé... bojovat za dobro má své meze dosti, rozhodně to nemůže být veřejné, ale jen v nitru...

Zkostnatělý stařec se mění na Animu, již parazit (celá Anima) - se jí nechal pohltit a je fanatický, nesnáší parazity, nejráději by vykastroval všechny muže, vše jej dráždí, potřebuje s Animou mluvit už, cítit atd... ne jen ji obdivovat.

Paraz šum (A'', odum A de facto, zrnění obrazovky, novinové), zmírňuje, relativizuje, racionalizuje, pravdivost a naléhavost (jde o život-smrt to je- agrese smrtelná - pšt hrozba a úsměv) E' či E'' na kterou je v pšt odkazováno a vytváří s ním společně ego neboli omyl, obě entity jsou oddělené, jen E' či E'' je nyní zaneseno zrněním a není tak intenzivní, není to již Pravda prostě. / Omylu netřeba se bát. / Nebát se ztráty komunikace, tedy "nekomunikace". / Komunikace lidí není nic jiného než jakási souhra komunikace a nekomunikace, má mnoho vrstev... mnoho vjemů a dojmů, iraco a racio část atd., v komunikaci je vše přítomno, i analogovost a dogotálnost, je to dílo, symbol, vztah..., poznání, láska.../ Ve stáří už stačí jenom, že si lidé popovídají, popovídat si s ním, co ho zajímá, poznat druhého, jaký je, ... už je to lidštější. /

Lépe čekati omyl, než když pak přijde, není to ale předpojaté ženského ostrého typu, je to "rozum". /

Zvíře chápe, že ve světě je prostě nebezpečí a bytí je nebezpečné, i bezpečné...

Někdy nezbyvá než bolest prožít, neschovávat se před tím, vidět to, tu bolest, a báze, sedlina pod tím to podrží asi, to E'', hrůza vidět ji, je to osobní, ale v pozitivním smyslu i...

Smiřit s tím, že naprostá většina kontaktu je omyl. To celé, celkově. To je realita. Právě omyl se snaží komunikovat, ale vychází to i z hlubší vrstvy asi. , ... veřejný život apod.

Je to typicky ego - filozof má svoji teorii bytí a lidské společnosti a nikdo na něj nemůže, je uzavřen ve svém parazitickém šumu, za sklem, bytí to tak právě nevypadá, že je uzavřen. Svě ego má v celém světě.

Nekomunikace v kvantové fyzice - vlna a částice, lze říci, že při stavu částice zmizí komunikace-provázanost, ale i naopak, právě v částici-interakci je komunikace. /Agrese zaražená je zaražená komunikace tedy nekomunikace a chceme proto odbourávat toto, ale tak to vidí hodně nekomunikace, nemá cenu to moc odbourávat, to je ztráta času, protože na určité úrovni (níž, výš)je komunikace všechno ... / Moje nenávisť světa a proto únik do Nic, světla?.../

Muž řekne ženě, snažíš se o komunikaci, ale v nitru máš nekomunikaci, a žena řekne muži, ty jsi komunikující nekomunikace také ... povrch, nitro, střídání, dílo komunikace a nekomunikace.

Asi mám také diagn PO:). Vyrážet klín klínem, parazita parazitem, chorobu pomocí parazitů. Také zabývání se parazity vede na to, že jsme fanatici, manipulování a manipulující a pšt samozřejmě:)

K čemu to chceš vědět? Aby jsi s tím mohl manipulovat? Vědění je touha po moci a manipulaci potom. Ovládá mě to. Tak zaříd', ať tě to neovládá, touha po poznání. A ty víš, jak to je? s bytím? Nevím. Jeho nevím znělo krásně a moudře nikoli hloupě a nikoli "zde si tu na písčku něco děláme a to je všechno", víc nevíme, nechceme vědět. Poznání je proces, je nekonečné, nedokončené, jako bytí samo. Ono samo je koncem, ono samo je dokončením. Je to jako, když zmizí hranice, staneme se hranicí - věčností. Spojení nedokončení a dokončení - dokončení je v tom, že je to nedokončené. / Když vymizíme dualitu, staneme se dualitou nějak. / Co je zajímavé, tak tedy smiřme se, že bytí je dualistické, ego by tedy mělo být spokojeno, ne, není ... jako první se hlásí o to - a jak to spojit, kde je jednota? asi i nechce aby světu vládlo, neumí to, být nahoře, musí být skryté za jednotu, lásku, paradoxně. Láska by se toto ani neptala, jak to spojit, neb to nechápe odděleně, ... možná právě máme nechat dualitu světu vládnout, když to neumí. Aby se něco přiučila a sjednotí se to samo potom. /

Smyslem je vyspělost komunikace, to je ono směřování. Tedy dialog, láska. Vyspělost komunikace mezi bytostmi, bytosti se sebou, s okolím, s přesahem..."přesahem". Na toto jsem ale přišel, až když mě ego a parazité pohltitli a málo jsem spal a jen psal a musel ještě chodit do práce, neříkal jsem ne. Ke stáří pochopí člověk automaticky až, že smysl má komunikace, ... Kdo vlastně jsi? zeptám se ho. Už mě nezajímá nic okolo, jen bytostní kontakt. To je již vyzrálé stadium. Ego je jakoby spojeno s láskou a celé je to zrnění. Po smrti ale to nečistě se odděluje, jak i říká Ježíš, čistíme se, až na úroveň jakou má narozené dítě, resp Světlo třeba, to ale neznamená reinkarnaci v čase, spíše je to obecnější myslím, jak jsem psal dříve, ne jako mechanický stroj. Ke stáří člověk zextrovertní, tkáně jsou měkčí a mysl také a člověk si i užívá, vzájemností. / Myslím, že jediný smysl je schéma světlo a částice, celek a části celku, celek může být i nirvána - tak chápán - vše zmizí, "vše jsme", mysl je vše, někde to být musí, ale je to dokonale spojené. Tedy světlo a svět (tento) má dohromady smysl, tam nemá cenu se ptát více, to světlo je i Nic dost, není to uzavřená koule, je spojena s Nic, prostoupena Ničím... / Bytí je maximálně reálné, maximum, co může být, nic silnějšího už není, je to nejsilnější vjem, jaký může v rámci všech vjemů být. proto má smysl./ Ego lze paradoxně rozhábat ze zatuhlosti dualismem, střídáním polarit, viz NDE, rozdýchat, uvolnit jej.../ Intr nemůže dojít k ničemu jinému, než k lidství

určitěmu. / Možná nejsou žádné symboly, je to jen nástroj myslí, mysl není asi o ničem jiném, než že páruje skutečnosti, dojmy, proto třeba páruje pojem ego a parazit, když to spáruje, dojde vyššímu poznání, abstrakce, spojování, toto je integrální... mysl si jedno s druhým spojuje pomocí určitého klíče, ale ty věci sami jsou klíč, spojuje věci, tedy není chaos, je báze, anihilace vede na něco ne na Nic. / Nakaziš se a máš pokoj, výměna parazitů mezi lidmi, nakaž mě! tak nás ty breberky manipulují, že to děláme a líbí se nám to, být tupí, otupují bolest v nás, jsou hlen či maso, dostávají se do středu, do těžiště. / Bytostní kontakt... s někým. ... vše odhodit a popovídat si.

Zde nevíme oč jde, pak jsme tam a také nevíme oč jde, zde čas plyne, tam je věčnost, a k čemu to je? až jakýsi přesah a spojení mezi tím má smysl a i mimo to úplně, více Nic... k této polaritě která se ptá zda existuje poznání nějaké, je odpověď asi jedničkou Ne, neb se ptá a čeká ano a k ano je ne, aby to byla nula...zklamání...? Až stav čisté komunikace je vysvobozující, jde i o komunikaci s Nic, o poznání (úplné) atd.. Ta plodí nekomunikaci, omyly a i sebe sama ve světě. / Je zvláštní, že střed našeho života - přítomnost, zaujímá ego, černá díra, smrt, usedne si tam v nás, a jen okraje jsou světelné, a střed je taková směska, zrající.... Tam bych to čekal přesně naopak. ...Snaha o plnou komunikaci (což je láska a poznání, individuace, láska a autonomie), komunikace mezi sebou, k sobě, je světu, s Nic, ... je přirozeným smyslem myslím, čím je plnější, tím je spjitější i ale... v tom je Bůh, i nirvána. Může se zdát, že komunikace je něco chaotického a zrnění běsnění, ale to je právě nekomunikace mj. Je to jediné východisko odtud. Směr ke komunikaci vůbec nemění povahu bytí, je to stále totéž, vždy to takto bylo, není to ani odhalování něčeho, prostě takto to je.

Láska potřebuje pro svoji existenci utrpení, cítění, v tom je i její demoničnost - představy krutého Boha..... také se trochu nemá ráda jako ego/

Také člověka už nezajímá lež ale upřímnost a opravdovost ke stáří, jakoby se zvrchu i dostává dovnitř láska, ale musí být v nitru, nepojedena egem, ...přílišná komunikace vede ke zpovrchnění, a přílišná samota časem také, jednostrannost, ale to víme...

Vždyť pošetilec si vlastně potřebuje jen popovídat, buď, a nebo spíše, a to je složitější (často u žen), chce si popovídat ale jinak :, chtějí nekomunikaci, ale vlastně stejně chtějí komunikovat. / Transformace - vymizení komunikace či hranic a stanutí se komunikací a hranicemi - jde to i obráceně? je to i jakoby část a celek, takže to je složitě..., je to nenávratné zvýšení entropie? asi si to lépe toto představit na touha po bohu (E) a bůh(A) ty A a E jsou i naopak, ale asi jde pak být kýmkoli i ...

Jestliže dojdeš do stavu nekomunikace, budeš vžy trpět, třeba nekontakt se sebou a nemoci, nevědomost, touha po poznání, apod. Proč to tak je? Proč je to takto podmíněné? proč se musím bavit s někým? O tom to právě není. / My nechápeme někdy, že když je někdo zádušný, potřebuje to, urovnat si to, vykomunikovat si to v sobě. Nech jej. Tedy ztráta komunikace vede na utrpení, tím si bytí pohlídvá, aby tu něco bylo - komunikace, ale je to úhel pohledu. Bůh nemá žádný a všechny úhly. Protože je Bůh úplný (jo, taky komunikace s Bohem), tak také Neví. Co za tím stojí, co za tím je? Za tím nekomunikace je utrpení a komunikace nikoli?Určité věci zůstanou navždy tajemství, ne vše musí mít odpověď, tož úplnost bytí. Myslím, že otázku Proč? Proč to je? (nikoli proč je něco a ne nic, to je technicistní otázka i), myslím, že na toto nemumí ani Bůh odpovědět, je to Nevím.... To není otázka po smyslu, a ani právě nečekáme snad ani žádnou odpověď. " A ty chceš tu odpověď pro sebe, pro svůj pocit, ne?". / Láska je také veřejné mínění společné, ale jinak. / Otázka byla, je vratný ten proces tam a stát se tím (zde)? Myslím, že jde o transformaci část a celek, a že není vratná, je nutné si ale uvědomit, že nevratnost a tam/zde jsou čp pojmy, ale budiž, potom jsme jaksi ve stavu celku, kdy ale o všem víme/nevíme jakoby, je to nárůst entropie, proto možná i entropie ve vesmíru roste - směřuje se do "celku", integruje se to, postupně vymizí všechna "tam" a bude převládat "zde", vakuum. Přitom opačný proces, proti času je směr do Světla. Psycho je, že ta samá transformace byla i na počátku, nebo směrem k počátku opět všechna "tam" zmizí a je jen "zde", před velkým třeskem. Existuje ale určitě entita ve světle, temná, hledající sebe sama a chtějící na svět, do duality, relativity, opačný proces. Ta transformace tam na zde je jakoby vymanění se z čp, stav lásky, kdy nejsou problémy s hranicemi. Možná si lze úplně odmyslet že je nějaký počátek a konec vesmíru, a je jen ta transformace "tam" na "zde" - překlopení na obou koncích čp. Opačně je to složitější od "zde" na "tam", je to velmi boletivé, démonické apod., je to opak lásky asi, právě ta nekomunikace to je, oddělení. A to vše právě dává nulu díky tomu..., nevím. Vlastně je to opak od komunikace do nekomunikace, kdo by to chtěl, že:)? / Možná, že jsou pojmy, které neumíme pochopit a vnímat, ... že si k nim neumí mysl utvořit analogii, ale myslím, že asi i nic takového... neb i analogie k lásce existují... / Dá se říci, že vesmír je nekomunikace směřující do komunikace. A opačně, jak a proč? Z komunikace před BB to postupně směřuje do nekomunikace, což zachraňuje život a člověk, a pak to zase směřuje do komunikace - vakua, pokud vesmír takto směřuje. Proč by tak vospělá komunikace chtěla nekomunikaci - to asi protože k tomuto stavu musela nějak dospět, apod. Toto mi přijde divné a naivní a moc čp. Je to složitě naráz (touha, vývoj, "konec") - všechno je lepší vysvětlení...vše se najde co potřebuje v bytí, protože se to doplňuje:), i kdyby to mělo být nenalezení, takto hledá nedostatek

sebe sebe a nedostatek protiváhy protiváhu... ale i se to odlučuje právě, jinak by se to nehledalo.../ to že komunikace je neutrpění je objektivní a nereverzibilní...komunikace byla utrpení a nekomunikace nikoli, tak to chápe jen nekomunikace samozřejmě.../ mě tak trochu děsí že dojdou tam a pak bude zase puzení jít do čp, ...ale tak to přijde mě, to už bude trochu někdo jiný..., tam odtud to vzniká a do toho to zaniká, tedy je to to nevím nic (na počátku), tedy vím vše, - vím vše - totiž, že nevím nic:). (Cimrmann) na počátku nevím nic, na konci to už vím, že nevím nic:). Je to prostě o něčem jiném, světlo a hmota. Proto Bůh nejen že ví vše, on i neví vůbec nic, ale není to nekomunikace, neboli tupost, ta je tady:). Ego je tupé a neví nic, láska také, ale jinak:). Bůh ví i neví, a my také víme a nevíme, ale jinak, božské je nerozlišené a inteligentní, zde rozlišené a tupé:) ... už se tu ty dva světy sblíží i tvoří to komplementární holistickou ..svět... Už v tom není vlastně rozdíl - nerozlišené a inteligentní a rozlišené a tupé...je to jinak, láska a omyl ... / Když tě bytí prudí, že tam něco je pořád ... opět jde i o nekomunikaci a nepochopení, o omyl, ... neb pak by nebylo nic jak si přeješ, ego chce aby nebylo nic (vše musí být jako já), a pak si to ale trochu rozmyslí a něco tu trochu být může, ale to mi zase vadí atd... a navíc to ani nejde, aby tu nic nebylo. / V muži za jeho argumentem a nátlakem stojí A a nikoli E´, proto se to zdá vyzrálejší, u ženy to může být ale časem totéž.../ Jsem teď rozum - máte co jsme chtěli, abych byl muž. / Když se někdo stále obviňuje na veřejnosti, je to o egu, to poznáte časem. / Nechci nic menit na ... vlastně až nebudeme chtít nic menit (jako nejvyšší) jsme vysvobozeni./ Zena te donutí k tomu ze to omyl není (dělá to patadoxně pomocí E´), ze si "rozumíte"..., ty ale nemůžeš mít pravdu a vyhrát ale ani ona. Muž samozřejmě manipuluje stejně a třeba unikne do rozumu - omyl, a tam je nenapadnutelný, je to A i E současně. Muž chce prožívat ale použije rozum na ně.... Pravda je v komunikaci resp v tom co z ní objektivně vzniká - fluidum, ale veřejně mín pravda často není takže... / To proč podmíněnost ze az komunikace je neutrpění - protože to vidíš podmíněně předpovědi.../ Příroda tvoří omyly, Bůh je omyl přírody mj. nejvyšší omyl, ale on to ví a my ne. /...Božství tam te zklame neb neví nic skoro a tak jdeš sem v domněnku ze tu něco získáš ... trochu jo. ... Tedy?

Smíření se s tím ze to není tak dokonale a s omyly tedy ego často včetně poznání a často láska. ... ? Nerozlišenost = tupost a rozlišenost = inteligence. Takže nula od nuly pojde - ty světy si nemají co závidět ale závidí si. Tam si říkají - tam je to tak inteligentní boží dílo rozlišené a přijdou sem a jsme tupí. A hledáme něco co nás spojuje s domovem - láska a poznání. Ontologická realita je v rozlišení+nerozlišení + inteligence+tupost...ten rozkol zde a tam a zklamání vede k cynismu - demonu, nebo k moudrosti. / Komunikace samozřejmě sebou nese utrpení - dát volnost všemu a ať to dorazí na mě třeba atd... buh dá všemu volnost pak to vše na něj dorazí a začne být zlé a pak se zase změní a všemu dá volnost za tím musí se komunikovat neb jinak utrpení stojí Bohyně. I Bůh má nad sebou něco (nějaké nic...) neb je úplnost ... / Jedině - vzdát to. Podat si ruku s Nic... Vzdát to.

Ego se vzdává předčasně ... a pak není spokojeno. Vzdát to - to je lek. Pustit to. / Vždyť jak je těžké přestat s nějakou závislostí, jsou to velké a dosti iracionální síly "života"...

Jakoby se nám zdá, že směřujeme ke Světlu, ale zároveň směřujeme od něj, což je právě o Světlu - prohlubování komunikace. Je to možné, že to takto je...), z nebezpečí do bezpečí, do klidnějšího stavu (lásky a poznání) je přirozená tendence a stejně tak přirozený je chaos, spontánní, Duch dosti (ale obecně tam je "vše"), podněty tvořící, tedy nebezpečí, a dohromady to tvoří symbiózu. Teď už jsem spokojen, už tolik nechci, aby tu nebylo nic, a je to i tím, že toto je dost o ničem, spontaneita a to odkud to vychází a schází tam. Bytí je setkání Chaosu s tendencí ke klidu, což se prolíná a je skoro totéž a prolínání je jaksi "tušené", nejde o čp prolínání, vše tam nějak je. Radši chaos než ztuhlý, tupý a šikanující bytí, bez vnitřní spontaneity. Vlastně směřujeme do spontaneity, ze které to vše "vzniká". To odkud to chaotické vzniká a zaniká je úžasné, ale ty produkty už tak super nejsou:), rozlišené a tupé a trpící a tedy živící la ale i jí právě sami tvořící ... / Materialistické popírání Boha je jedna z nejdivnějších věcí ve vesmíru - jde o reakci na stejně nesmyslné období předtím, obojí omyl a má překlenout stav nouze a utrpení (i před civilizací bylo utrpení ale jinak) a za obojím je cítit vždy E´, křivda, a hněv Boha, ego, nenapadnutelné, nevědomost toužící po vědomosti - tak to prostě víme, pošetilost, ego je vždy o nedostatku, který je silou kryt opakem - "nebojím se" pak dohromady, jsem pyšný apod..., nejsem nula jsem super - to je tam dohromady a vyzáruje se to ven. / Možná to dělám taky, že se nedá dýchat v mé přítomnosti, snad ne.../ Klidně se rozbřečet, proč ne. / Ani m ani ž nemůže vyhrát, viz zde rozumem chci zvítězit... / Ego je také přesvědčeno, že to co je, je normální a těžko se to nabourává jde o jakousi clonu proti světu. /Protiklady "ve vesmíru" a logicky se "přitahují a setkáváme s tím, co nás nejvíce pálí, jde o přirozenou selekci nejsilnějších událostí a situací ze všech?..... svět symbolů, to, co je nekomunikační je silně stejně jako komunikace, neb tam něco "dře", neb to je vidět, komunikace je automatická... / Podobně ochrana přírody není často o kontaktu, komunikaci, s přírodou. Podobně možná i věda a realita... / Div že tu pro vás jsem, přijde mi, že tu nejsem a je to jasné ... tak to vidí mé ego, pak brek z toho třeba, nevím... a tím si mohu dělat co chci také jakoby, už jsem úplně zapadl, ale není to bolestivé právě, tupé asi.... nemohu si dovolit nic... tím i asi vydírám, nechápu že lidé mohou v sobě mít nějaký soucit ke mě, nějaký zájem, nemám právo na nic... a, snažím se vidět moc objektivně, odtažitě spíše, vymizení E´ úplně ze mě,

proto jej tolik přitahují, inertnost druhých, ... už tam nemám E', zbraň ... výčitky, i lidskost tím pádem do nějaké míry... mít se více rád teď chápu ... ale to je zase nějaký program, co poběží:), ono aby program žádný neběžel je nesmysl tady... a celkově / Proto je odum A "absolutní" a relativizující vše, vzniká jako vedlejší produkt - je onen svět, součást jeho... ale subjektivně to bude o něčem jiném určitě, možná..., hodně udusáno to je už. a zkouším co vydržím možná... /Když už nemám žádnou zbraň, ani své tělo, nic, stanu se sám zbraní. / / ani neponižování ani nepovyšování, ani rovné, ani neutrální, prostě ne-čp stav či na čp odkazující. / Zneuznaný genius poloha, i to je pryč taky dost... / Když budeme hledat viníka, nikdy nenajdeme, neb to je omyl to hledání i ten viník, je to omyl, ale my jsme přesvědčeni, že není. / Snaha o komunikaci s nekomunikací je právě dost omyl, snaha o komunikaci značí že komunikace už není samozřejmá.../ A a E jsou čp povahy. / Ve zjednodušeném modelu se uvažuje, že ž je komunikace a m nekomunikace, a ž to tak cítí, že se musí prosadit - sebe, komunikaci, jde o sebeobjektivizaci - komunikace, spojení "je objekt"... ale to je právě to nedorozumění. / Komunikace s nekomunikací bohužel ale hluboce souvisí a definují se, vyplývají ze sebe. Komunikace je mj. směr z nekomunikace apod... ale jsou absolutní každá, jako vše asi...

/ Komunikace je konec utrpení včetně komunikace s Nic, komunikace je utrpení samo o sobě... a není to tupost. /

Muže Anima, žena rozptyluje, dekoncentruje, což není příjemné a někdy ano, mužům se asi líbí, když je dekoncentruje šikanou, mě ne, dekoncentraci provádím v odum A. / My jdeme hlavně v mládí proti veřejnému mínění, ve stáří spíše již pasivně, a často to je živení ega egem, identifikace s něčím, co jde proti proudu typicky. / Mám strach, že když jednou prohrajú, už budu pořád, ale tak to není, musí se to právě zkusit. Vplout do toho. Nebýt nekomunikativní, ztuhlý. Ale já chci být ztuhlý řekne pán nebo paní ... / Uvědomil jsem si, že realita psychická je přiživovaná, např. hodnocením, pochopil jsem, že když se na mě teď paní dívá v metru nepříjemně, šikanuje, je ztuhlá a říká - podívej se, zajímavost a facka, tak vlastně dříve jsem to přižívoval, představoval jsem si toho démona co tam je, parazita, kokota velkého, ale když čistě nechám působit, co ta paní sděluje, čistě co vyzařuje, nehodnotím to také dosti, co chce říci, jaká je, nikdy jsem ji neviděl (nedívám se na ni ale, jde to bokem, zjišťuji, že toto bokem se i dost může mýlit - myslím si že něco vyzařuje a on spí třeba ten člověk, to je to přiživování), takže "kdo to je", a pod tím démonem či bezduchou "osobou" divně uvízou ve zdi, tak pod tím vyzařuje normální laskavá bytost úplný opak, dříve jsem to viděl že ten démon je uvnitř, je to relativní. Jako všechno. Čistě co mi ta bytost chce říci, jako malé dítě se takto pro sebe ptá, ale není to slovy, nesnažit se to vizualizovat, ty čáry máry, tím se to živí. / Nekomunikace ve vesmíru evidentně je, ale na makroskopické úrovni spíš, objekty, tento svět objektů se rozvinul v civilizacích, lidé v kontaktu s přírodou jsou v duchovní úrovni ponořeni, vše je živé, v celkové komunikaci žijí, se sebou, mezi sebou, s okolím, s přesahem, a jsou z tohoto heldiska šťastní. T/ Komunikace zahrnuje nekomunikaci, ale už ne pošetilost. /

A na komunikaci, Světlo, jsme natěšeni, asi jej to i živí ta naše nekomunikace a ono je "spása" a "dokonalost", byť je obyčejné nepozlacené... / Pod pojmem upřímnost chápeme často ego, které "potlačujeme". Je tam jen poloviční komunikace v této upřímnosti, potlačování já-ega a pak projevení pomocí ega...

Je v křečovitém spánku, mrtvá i živá zároveň, ale nebaví se to vzájemně. / Po smrti je stav spojení spánku a bdění, ale tak, že komunikují spolu.../ Anima rozptyluje a nedovolí mi žádné muže, kamarády, podívat se na muže, zaměstnávám se ženami, chtějí pozornost, vyčítají, ale to vše je důsledek nesoustředěnosti (kterou vyvolávají u mužů), jde o Animu ve mě, spojují si nesoustředění se ženou, tím to je. ... Analogie a totéž... Tyto moudra - vše je problém ve mě vedou na nekomunikaci mimochodem v počátcích (možná, nevíme)...vše jsem já.../ koncentrační techniky, ne Animě.../ Protože si to představuji gral jako něco tak to to není je to komunikace ten gral to je gral byti. Je to obyčejné i není...jak jsem říkal...komunikace je obyčejná věc a je to ten gral. / V soustředění jde o E', určité je cílem v meditaci to aby to E' na co se soustředíme zmizelo a nemzselo byt a my jsme pak E', byti...Pak mohu byt sebou mít své zájmy a byt normalní a v egu dosti i... / Moc do hloubky vrtat stále do myslí do největší hloubky není ok byť hloubka je dobrá...je to moc do masa a uvolňují se parazité z něj, resp do něj pak vstupují.../ bodne, ne, tím se odplaví nesmysly z myslí...právě soustředěním se na něco, odplaví se zespodu hnus potom. / Často jsme spolu a nebavíme se. / Komunikace ale není nutnost, naopak komunikace je když jsem sám v lese, kontakt se sebou. / ž mají ty divné kastr úmysly. / Mám nové téma: To soustředění je svět východní, pro mě mu ale chybí jaksi š|ťáva, je to jako hlen bezbarvý, vazivo a nic, žádná osobitost, Eros, maso, to soustředění je dobré, kdyby se to zavedlo plošně, to by bylo... Okamžitě po soustředění, jsem zase muž orientovaný na odum A, jako jsem byl dříve, ono to není že toto jsem, ale je to mojí myslí normální a vlastní. Ta úroveň soustředění je mechanická část myslí, nosič, ale není to samotná informace a láska v podobě domácího tepla. Stejně tak jako domácí teplo může být ego, tak i toto, Jin a Jang, nudle atd. snaží se mě nakazit, ne bud sám sebou...pak si mohu vážít sám sebe a nebýt pošuk tolik. To samozřejmě evidentně textu, autorovi chybělo, soustředění.../ Přijít domů a přemoci to - nedělat nic, lehnout si a nehýbat se, mám tendenci něco dělat, ne, přemoci to. Odpočívat, umět vydechnout, mód soustředění a pak uvolnění. To právě na východě neumí. / V čem se liší ego a láska je mj. v tom Zabývat se egem vede logicky k nakažení se egem. Kdybych pracoval pomalu, bylo by to pro mě o egu, hmotné, takto

jsem jako neurotik tomuto vyhnu se, neurotik se egu vyhýbá, stejně jako schizofrenik, ale anti-ego je také egem, jen to není vidět, byť je to Duch dost, ego je samo sobě svým protikladem, stejně jako světlo samo sobě antičásticí, ale zatímco u ega to platí doslova, ve světle a lásce jde o spojení protikladů, antiláskou je právě to ego možná, ale tak to vidí ono. / Docela je zavádějící právě, že pojem "komunikace" je pojem ega. Je navíc typicky technicistní a šum, explozivní a parazitický. Protože pojem komunikace může mít jen nekomunikace, samotný pojem komunikace je odpudivý, bez komunikace. Komunikace vyjadřuje cosi digitálního, přenos bytů, ale mám na mysli normální komunikaci, kde je analogovost přítomna (mj.). / Komunikace je smyslem bytí, je to ono bytí samo, avšak právě i komunikace s Nic, také je v tom integrováno poznání, láska. Ať se nám zdá smysl bytí cokoli úžasného, třeba jak to funguje, co to je, nejvyšší grál poznat, tak je to prostě komunikace.

už tomu rozumím, ty imaga v mysli lidí je můj problém a s nimi nesouvisí ... nesoustředění moje to je, zaplavení informacemi ... nekomunikace nejaka...

Nějak cítím, že to "když nebudeš komunikovat, budeš trpět" je o tom, že zde se život tvoří, a tam už je, prohodí se to zase (nekom a kom). Třeba chránění mladých před predátory...totální iracio. Pohromy a choroby, projevy Běsu, Boha... abychom cítili... v dávných mystických dobách stvoření šla na svět jen na skok, pro "cit", komunikaci, prožití, vjem...překonání strachu, a tedy růst... teprve překonáním smrti a jiných bariér teprve potom existujeme, dojde ke kontaktu. Proč nás to čeká? Z nevědomé touhy po bytí, chtěli jsme být a tak musíme tím projít...? Myslím, že moc ne takto. V tom není plán ani nic jiného, komplikovaného, to tak je. ... asi je to zbrklé tvrzení. ... vše se děje "pro" kontakt. / Smysl se dá najít vždy v komplementární či chybějící energii, neb to je celek, komunikace, ale často to hltáme jako lék, pak ale neléčí, neb se s tím nebavíme. / Omyl vzniká v čp makrosvětě. / Lakmusový papírek - hrát si s dětmi spontánně. / Totální nepodmíněná láska tu má místo jen okrajově, učíme se to teprve. / Ať je to cokoli úžasného, program, když cítím, že se mě to snaží nakazit, přetéká to, nátlakem, jdu pryč. ... I tento text. Někdy to nakažlivost skrývá i, nechává pro sebe - nekomunikuje paradoxně:), ale může to být i vědomost určitá. / A bavil ses někdy s Ježíšem, Bohem? / Jídlo je též parazitismus. / Pošetilec odpadá, odkápne, usne, překulí se, obrátí ... světelnou změni, či zadusí, na temnou spavou, ze tmy udělá probuzení, světlo-zlato. Bije to do očí, uší. Ve 4D by zvrácenost byla hezky vidět. / Každý rozhovor se sebou, včetně archetypů, je o egu, ale je tam i láska, nemělo by to u ega zůstat ale. / Radím:). / Pšt i ví, že smysl je komunikace. / Ego v životě mít musíme, i to je smysl.... / Sešel jsem z cesty, ale našel. Ke všemu i sobě jsem lhostejný, bez komunikace. Potlačil jsem to, že je to zde úžasné. Hodiny koukat do lesa.

Komunikuji, tedy jsem. V rci je bytí to i s tím rovna se dohromady, pak už to není jen kvantitativní, ale úplně, i kvantitativní (je tam iracio i - to chce vztah, racio chce hmotu). Nekomunikace je potlačena komunikace, udusenost. Mluví s ní nebo usne a překulí se. Proměny v Tao jsou o komunikaci. O kontakt tu jde, o nic jiné. V kontaktu je A i E a A i E z něj plynou a je orientovan na sebe a nekontakt po něm touží. Kontakt může být dost o Duchu či Besu. Az vyhasnutí kontaktů vede na Kontakt ale tak to vidí ego (?) digitalnost v tom je (tam vs zde). Je to celý svět, kontakt, symbol... Co to je fyzikálně myslím není zjistitelné. Nejde tu ani o život ani o smrt, ale o kontakt. Ten je věcný bytí proměny a život i smrt. Objekt je nekomunikace... / meditační techniky, soustředění, ženskou mysl ničí, je to pošetilé pro ženu, žena, když vidí muže, začne se soustředit i mj., pro ženu to je autoandrogenní. Možná jsou pak spokojené, ale nekomunikují s mužskou energií... /Bůh člověku s rozhovorem s někým a v rozhovoru s někým nepomůže, to cítíme. Rozhovor je příliš obyčejný pro nás, dá se říci, že Boha cítíme všude, kromě toho, když se spolu bavíme. A ono to je přesně naopak:). Bůh je kontakt, právě ten rozhovor, zde je "in situ". Vše ostatní je citění Boha, nebo mimo něj může být, ale pro člověka to je důležité, to ho dělá, kým je. Tak důležitá je spontaneita v bytí. Když se bojíme někoho oslovit a mluvit s ním, bytostně i, Bůh mlčí, Bůh to je a tak to být musí. Jde právě o to, nikoli věřit, ale tvořit. Ovšem, aby to bylo spontánní a oparvdové, musíme být právě drženi v iluzi a jinak to ani nejde. V komunikaci nejde věřit, uctívat ji, je moc obyčejná mj., složitá, není tam Bůh otec, je to jiné, nezajímavé, a přesto právě to si myslím je Bůh. Tato slova je dobré nevnímat, ale ono toto nemůže nikoho nakazit, nemůže to způsobit kolaps, rozhovor bude i nadále rozhovor, je to dané tím, že mezi lidmi není důvěra, čekáme intuitivně vždy úder či podraz a jsme opatrní, a tím to je obyčejné, díky našemu vnitřnímu komentáři o daném člověku, co to pro nás znamená, je to ono ego, tento stav myslí, povídáme si to pro sebe, pro lidskou věčnou bytost, jakoby tento komentář nezná pojem smrt, že zemřeme, tak se i pozná, je to zatuchlé a mrtvé (věčné) a intimní, namířeno do sebe to je, je to jako "jen já žiji a jsem aktivní a ostatní jsou jakési pasivní stroje, ale ono to je i naopak a možná právě naopak, tento komentář je ten stroj, ale to, pokud nejsme citliví, necítíme. Ego je ale podstatné pro proces komunikace asi, jak je vidět. / To bez komentáře jen vnímat, co se snaží sdělit v metru ... pak mohou být sebou a mít své myšlenky a život a radovat se a poznávat, to dřív nešlo, protože jsem byl tímto, šikanou, zaměstnán. / To, že v rozhovoru Bůh není je ale způsobeno i právě těmi vnitřními komentáři, egi, zúčastněných, ego vychcaně říká teď tu Bůh není, už se můžeme bavit, a samo je Bohem, špinavé, chomáčkovité, šedivé, závist. Velká část rozhovoru je o egu, jen to objektivní z něj je "smysl", tedy to, co cítí oba, ale to nejde cítit právě, to co nejsou ty komentáře...je to velmi jemné a jeví, zda to existuje. Jenže to ego je právě objektivní také, ale jenom pro nás...

Vydechnout, "ne", příroda... konec byl moc extr, jako by svět byly jen lidé a jejich těla, ale to je jen půlka našeho světa.

Ego drží v realitě nebo naopak unáší mimo realitu... // Informace v EPR paradoxu a kvantové teorii se možná přenáší prostě pomocí zákona zachování, ve vesmíru, se musí zachovávat (ve stavu lásky se energie zachovávat nemusí, je „vytvářena“ z ničeho, ale myslím, že se zachovává i zde... možná, pak se musí modifikovat zákon nuly, energie je „vypůjčována“ napříč celým vesmírem mezi virtuálními částicemi a výsledná energie vesmíru je nula. Pokud by to tak nebylo a vyšší princip by byl, že zákon neplatí, vyšší princip by byl, že symetrie, přesnost již neplatí, možná jde o rozmazávání právě láskou, nebo něco nepochopitelně vyššího, je to i opačně – „výš“ symetrie neplatí, nemusí platit, není to rigidní, jsou jakoby narušené, je to mimo digitálnost čp...), virtuální a reálné částice jsou trochu jako láska a ego, U gravitace se energie možná také přenáší pomocí zákona zachování, s tím, že do hry vstupuje i konstanta rychlosti světla ve vakuu. V tom vyšším stavu symetrie nemusí platit, je to jako ego, ale jinak, láska..., teprve z tohoto stavu se symetrie – kvantita sama rodí, tam je spojena s kvalitou, tam do hry vstupuje i „rovná se“ v rovnici. Je to nepodmíněnost v tom hodně, nemusí to být přesně takto..., podmíněnost duality, je to extrémně volné, ego by rádo i nerado bylo, aby bytí bylo o té rovnici, kde se vše vykrátí a je nula, ono to tak asi bude, ale jinak:). Až kvantita (hmota) s kvalitou (transformací) dávají nulu... ?

Nerozumíme jak může v tak velkém vesmíru mít ontologický význam někomu pomoci třeba... - možná trochu, pokud je vše symbolické, pak to dává větší smysl. / Nebo se s těmi imagy pokusit bavit, chtějí něco říct. Nebo se smířit, že tam jsou a kazí život... když mám něco hezkého cítit, jsou tam oni, chrání to a ničí.../ To kvantita a kvalita, je to podobné jako s tím, že asi nikdy nepřijdeme na to, pokud pomineme teorie strun apod., jak to má foton s tím, že je sám sobě antičásticí či částicí, je to nula, nebo tam jsou obě zároveň apod., vlastně jde také o jakési narušení digitálního světa, jasně daného, zde nevíme jak to je, a nevědět je někdy více než vědět. Foton v tomto ohledu je i není digitální, kvantitativní. Právě tam odpadá otázka "jak" to je? A nemá cenu se na ni ptát a budeme se na ni ptát do konce dnů:).

Světlu chybí nebezpečí, v bezpečné podobě... nebezpečí smrti, tedy život, prožití, vnější zásah... on by ale i nakazil nás a byli bychom necitliví stejně, jenom jinak, jako dřív, morbidní lidé...// Když se zkoumá já, nedojde se k ničemu, co by jím bylo, je totiž subjektivní, je navíc pohled zde a i samo na sebe zároveň, ego-já je jako hemoroid, kýla, bez citu, proto je i dost racionální. Ovšem pokud přestaneme já zkoumat, lpět jakkoli na mě, objevuje se objektivní já (onoho světa, zde se tvořící), které je in-situ, zde, i tam zároveň zase, je to láska defacto, je již spojeno s okolím a není to já jak ho známe. Ona ta tvorba je asi složitá věc, jako podobnost pšenice a plevele na poli, musí to růst spolu, jinak se to poničí kdybychom měli plevel odstranit a na konci zůstane sklídíme zrno, to které umožňuje život dalším mj. Objektivní já není nezávislé na egu asi tedy... nevím. / Vydám tento text, ale anonymně, peníze jsou otázka - realita vs. čest. Čest a nepodmíněná láska apod. jsou idosti nereálné, jsou to cíle ve formě cesty, Pjér (odkaz Romea a Julie - ano, mějte si svoji lásku, ale zde ne). / I tento text je určitě dosti nakažlivý, autorova mikroflóra proniká do čtenářů:)... už jen to, že píšu o těchto věcech ega, ale někdo to někdy udělat musel...na mě zbyla tato práce s odpadem. / Samozřejmě vidím na lidech, že kdybych jim toto řekl, co tu je, že se mě budou snažit hned nakazit egem, a vidět ve mě obraz Boha, ten potřebují, nepovídat si se mnou vůbec. Už si konečně nemusí povídat s lidmi a jenom s Bohem. Ale to je omyl právě. Omyl je určitě i relativní povahy, ale i není...// Ježíš je normální, jen vše kolem něj je parazitismus a šikana Ježíše, nekomunikace s ním a trhání křidélek hmyzu, musí se to vidět důsledně. Jde o projekci bytostného já, které rádí trýzníme a nekomunikace s ním je šikana typicky - víme, že bychom s tím měli mluvit, ale schválně nemluvíme, čímž vzkazujeme, že to bytostné já vlastníme a manipulujeme s ním. // Vlastně ta imaga se mi objevují, typicky mám li si představit muže, tak se obraz mění v ženu, povoluje se, neudržím to a mění se v ženu, tak jako vzniká hemoroid třeba, to se děje se mnou, ... je to i vzkaz - nežiješ, neprožíváš, nejsi své ženské já uvnitř, a zároveň samozřejmě vzkaz "nejsi muž už, něco s tím dělej"...kruh, budu li žena, budu už úplně rozpadlý, budu li muž, budu taky mimo, ..., takže imago je vlastně potlačené prožívání - vždyť ta situace, v práci, vždyť to bylo příšerné, vidět tu bolest a to, že chci říci ne, nahlas, ... V tomto mi není rady, být muž nebo žena...:) Omyly existují. / Soustředění, pokud se dělá mechanicky, jako se berou léky, tak vede na nesoustředění, protože lpíme na nějakém bodu, ale tím se to kompenzuje a ještě více povolujeme, roztahuje se "hmotná" či imagy plná základna. Soustředění, koncentrace apod. souvisí se vším, pak je lepší držení těla, souvisí s držením těla, normální soustředění je s ním zároveň přítomno uvolnění, a až časem se ty obě polohy spojí a nemusí se po meditaci odpočívat, ale to je na zemi nereálné. ... Tedy soustředění na E' vyvolává i opačnou tendenci - povolování. a pak se zase soustředíme na E' atd.../ To odkápnutí, kýla, hemoroid, stav mysli, povolený, pošetilý, mi ale od mala dovoluje intimní kontakt s přírodou, nepatřit mezi lidi a být v přírodě a rozumět si s ní, je to uzavřené, zatuchlé, ale je to i opravdové a můj smysl, dělám to asi za/pro všechny. Neb je to krásné. Co jsem odpozoval ještě, při vzrušení s mužem (v představě) to povolování souvisí s tím, že díra přestává být průchozí, je to jakýsi obranný ženský mechanismus, povolit se, vyjede lavina, neb soustředění ničí ženskou mysl, ale ono to znamená to, že z muže se dělá žena, mizí mu přirození a je kulatý a hmotný a je tam jen žena vlastně (celý svět je žena potom) a cítím se špatně, že toto moje mysl sama produkuje (volá po ženství právě)...

proto budu hodná holka, snažím se to udržet, být průchozí, neudušená, nepovolit se, tedy neničit muže. To protože tě miluji. (potřebuji i)... To povolení souvisí s napadením mikroby, mnoho malých teček, parazitů toto měkké napadá, vnější vaginu a prská to a je lepkavé a růžové a lépe to nevidět pro muže, toto mám uvnitř a vůbec to nevím a právě kompenzuji Duchem, přírodou a prožíváním v ní. Je to bezpečné, v přírodě, bez lidí... není to i je negativní... cesta - aby nemusela být nekomunikace. Je velice obtížné a asi jednoduché nevidět spojení polarit opět jako polaritu A, třeba u mě je tendence to vidět jako to A: domov-láska, někdo to vidí více jako E: nic-láska ... ano, cesta je smysl, ale bez cíle smysl nemá a neexistuje ani cesta a ani cíl.

Tak jsem nedostal asi v práci odměnu. Snad to není tím, že si četli tento text :-). Náznaky by tu byly... To by bylo! Strach, úleva, majestát štěstí.. Asi to nedám anonymní ten text... Takže opět dvě roviny, jedna realistická, existenciální - materialistická, a druhá idealistická, o cti, je potřeba se ozvat, normálně. ... (bez ega by nebyl humor). Úplně vidím, jak jsou zmateni a hledají ten vztah, jaký k tomuto a ke mě mají zaujmout, ... je nahoře? nebo je dole, ...:) ... nejhorší je, že čekají, že je budeš jebat jací jsou, bez Ducha, a ty to neděláš... není ani mimo nás, ani s námi... Já vám svoje ego neukážu, hrozbu, nebo naopak božskou holčičku, někoho jiného, zajímavého, ani neutrálního, asi neuchopitelnost to je, ale ne božská úžasná vznešená a ani nízká a ani neutrální, není to "jak" ale "jak samo o sobě, zmizí "jak" pak jsme "jak", ale už to není "jak", my se "jak" držíme jak klíště" (spíše bych to tak chtěl i, bylo by to zajímavé:), jejich ega z toho nemohou a nemohou jinak než zmizet a neexistovat, otevrou se a já se uzavřu a uteču:). To bude moje ego:). ... Všichni sledují jak, jak se chová, kdo je, ... ale říci, že to je proto, protože se mě bojí, by bylo od démona. Takže takto "jak" to přechytračím. Prohrál jsem. Nejde než prohrát. / Totiž ego potřebuje se na někoho stále zlobit a hněvat a to dělá jen na ego, byt tím myslí na Boha, potřebuje souhlas...ale když v protějšku není, pro ego to je kamikadze.../ Odkud to máte? kde jste to četl? na to jsem přišel s pomocí, i vaší:)... zneužil jsem pro studium a jdu pryč.../ Kdyby svět byl mechanický, jen o spojování ve světlo a oddělování, neměl by smysl. Ještě že jsou i jiné smysly. A jaké? To se ptá právě ego. Takže tedy smysl je v tom, že je tu hloupé ego a úžasně něco mimo něj? Tak to vidí ego:). Tvoje odpovědi jsou monotónní, jako by byly od ega. Takže to nevíš... A je tam vůbec z ega něco? není to jen iracionální blábol bez rozlišení? Ten totiž ego miluje i nenávidí. / Proč působí Světlo majestátně? Není to relativní, není majestátní proto, protože my jsme dole a trpěli jsme a teď to vidíme? Bylo by majestátní i bez nás? I to tak je asi, ale tak to vidí ego. Aha, takže my jsme si rovni a spolu intenzivně se světlem, no to je báječné, spolu navěky stavení k sobě. Tak to vidí ego. Aha, takže takto to není, tak je to nějak mezi, třeba neutrálně. Tak to vidí ego, přestaň se obviňovat ego, nejsi špatné, jak ti opakuji. Ego se bojí hranic. Ono je dobré cítit, že světlo by bylo bez nás stejně majestátní, ale neexistuje alternativa, světa bez nás, vše je spojeno ... je i není majestátní... a jsme zase u toho "jak". ... jde o lásku mezi člověkem a Bohem, není to ani "my" dva jsme ti, co tvoří svět, ani já malý dole a ty velký atd., ani intimní ani neintimní apod.... člověk i Bůh tam totiž i nejsou vůbec. ...// Mě se nezbavíte, mě už nejde vyrvat z kořenů, (nikoli že bych byl tak tvrdě zakořeněn, kořeny se změnilly v prach, a nikoli že bych se tomu bránil atd.), věčné fluidum všude, mezi ... :)). ztrouchnivělý kořen, odum A, co je nic, ale co děsí... a hlavně ne kostekni myš šedivá šedivá a chomáčkovité pojídající a pachy kostí nasáhlá - to je ee':), víra v E'... takže konečně je normální, egoistický a usměvavý, ne nakažení už ne ... konec, nedokončení... řekl nám vše byl upřímný nebo neřekl? vždyť tam mluví o nejosobnějších věcech... Démon a Duch přesně ví, jak budete reagovat a dokáže se na to připravit a vzít vám to i z úst, a pokud je inteligentní, vše je zabaleno do balzámu, kde se vše potopí s schová, je pak neproniknutelný a neuchopitelný, možná právě že bojem zde vzniká tento Duch, někdo, kdo nechce být zraněn. Duch nezná hranic, je Chaos a život.... dynamičnost světa. stojí proti ztuhlosti ustrašenosti mj. ... a přesto právě dohromady to je bytí Právě dát svobodnou vůli je kumšt a nebát se z tebe zničí a nemít to ani pojištěné nijak ... celé to byl dost parazitismus na světě, podobně zkoumání historie atd., dokonce i teď na pojmu závěr: mohlo být jinak na ten závěr, ty jsou důležité pro auru... v nejlepším přestat. // Duch člověka rozbije na kousičky, a proto jej prožít, smrt, tím se tvoří "hmota", kterou on rozbíjí a rozum i a láska...ale to je ženský pohled spíše.

Muž je též ponořen v Duchu. Svět je symbolistický, je třeba si odmyslet časoprostor. Pak když někomu pomůžeme, má to vliv na bytí, ale ne mechanicky. Mechaničnost je limita, v limitě. Když jsem si představoval to, co jsem viděl na věčnosti, tak jsem pochopil možná určitou věc: viděl jsem divně do sebe se nořící "otáčející" kouli démonickou, nic takového nikdy zde na Zemi neuvídíme a pochopil jsem, že je to tím, že naše omezené vědomí vidí jen jednotlivé obrazy a pochody, je analytické. Snaží se to rozebrat mechanicky na kousky. Je to více pochodů zároveň v jednom výjevu a dívá se na to určitým jiným úhlem pohledu, není to jako dívat se zde na Zemi. Jde o více pochodů zároveň, ale nejde právě analyzovat, jaké to jsou, nejde to rozebrat. Je to jak guma. To je přesně problém, proč světu nerozumíme. Toto je dosti svět Ducha. Zde se totiž spojuje kvalita s kvantitou a tvoří cosi společného. Naše matematika a fyzika je fádní, "jednoobrazová", může být rozmazaná nebo víceobrazová, ale nikdy nebude takováto. Např nevíme co je povrch a co je vnitřek, avšak je to stále časoprostorové, jen tam přbyl rozměr jaksí emocionální a je to plastické najednou. Naše matematika a fyzika jsou neplastické. Myslím, že vlnová povaha částic či částice jako takové je o této formě existence (viz třeba pojem spin). Později může více a více přibývat kvality až nakonec je něco, co

je mimo chápání úplně. Tata sama do sebe přvalující se koule je o ego, je to paraziticky dynamické apod., jako by to bylo uvnitř masa a celé z masa, nejde to analyzovat jako více obrazů v jednom, hmota už zde nemá svoji analytickou podstatu. V lásce je to podobné, ale jinak, tam tyto kotrmelce nejsou. Zdá se, že tím ubýváme na realitě, že to přeci to jde rozložit na menší části a podívat se na to jako na hodinový strojek, ale to to právě nejde, kvantová teorie nás učí, že svět je kontakt a skryté parametry nejsou..., asi by to šlo analyzovat, tuto kouli nejde zpomalit a podívat se, co tam je, je to démonické totiž, bude to o ničem dosti, láska je totéž, jen zvrácené a klidněji tedy. Napadlo mě, že je to koule, kde se každý její bod otáčí rovinným způsobem, ale takto to nejde analyzovat, navíc to vtéká nějak do sebe. To "nějak" je tam důležité, myslím, že čím se jde výš, tím tam je už jen to "nějak", nevím, apod... Možná, že to je pouze pohled ze 4D (to bychom viděli konvektivní pohyby v zemském plášti třeba, které ve 3D nevyděláme) a racio si oddychně, uf. Možná, že jde opravdu o spojení iracia a racia, neb racio je polovina světa. Bojuji za iracio - 4D pohled ovšem nezajistí těch více obrazů naráz jaksi neklasickým způsobem spojené, i nekubistickým... Toto je vyšší matematika jakási, supermatematika...), ještě že naše myšlení je "normální" a omyl, neb se snažíme to rozebrat a ono tam nic být nemůže, neb je to svět kvantový, kontaktní a nikoli makroskopický, klasický... naše matematika je totiž bez pohybu, je na papíře, toto jako by vystoupila ven a bylo to dynamické... Jo a musí se to číst celé pro pochopení... Pro analytickou mysl tam je nepochopitelné, jak tam může být divně více věcí zároveň, jak to vědomí může vnímat? asi že nemá střed pořádný...možná to tkví v neopakovatelnosti taky, to umí jen Nejvyšší, neb je i egem...:).

Existuje Duch psychopat a Duch, je mezi nimi trochu rozdíl... Bůh se často chová psychopaticky, ale není jen to, chce abychom milovali a je dost háklivý na sebe atd..., on je takto, ale je to jinak, takto to je ego, v lásce to je podobné, ale úplně jinak... // Existují muži, kteří jsou totálně inertní (vše řeší silou), na všechno, často robustnější postavy extrovertnější, racionální a zavalitější trochu, jejich jediný cíl je ulovit ženu a odnést si ji do hrobu, sebou na druhý břeh, jsou posedlí Animou vlastně a obecně smrdí hovnovitě - Anima a závislí na ženách. Je to velice podobná energie Lilith, ale trochu jiná. Tam se mnou mluví jen Anima. Je to typ mužů, které jsem vždy nejvíce sral a oni mě. Biju jim do očí. Pocit, že cokoli udělám, je špatně. Takže je třeba přemáhám větší duchovní silou pokud možno. Jim je už úplně všechno jedno. Přispěchá žena a trochu na ně zapůsobí a trochu v nich probudí se Duch a ne tupý kulatý obličej, gumovitý bez emocí, co je vlastně obrácené a kouká se dovnitř sebe či na obě strany nějak, je vpit do zdi, obličej otočený dovnitř a vidět je jen hmota, šed', bezduchost, rohovina.... Samozřejmě snaží se nakazit další... Jako by snědl noviny či chomáčky, spoustu a dává se, schválně to takto vyzařuje, aby si jej někdo všiml ... Co s tím, o tom jsem už psal. Určitě se mi to i líbí tajně, vždyť jde o ego. Možná v mysli sednout si a popovídat, mezi čtyřma očima, neb to neumí. Pokukují jinam, na veřejné mínění, aby mohli soudit. Berou mi vaginu ve mě, mana, takto to alespoň vidí(me)... / To znesoustředování je samozřejmě i jakoby uvolňující, více věcí najednou a skákání tam a atd... ženy a děti se tím uvolňují a jsou v tom pořad často..., také tu dost předpojatě mluvím o ženách mužích a dětech... a vůbec.../ Někdo je prostě ochranný... a každý tento pud má v sobě.../ už jsem úplně zapomněl na přežití života zde, pořad jsem byl tam a nějak ... / Ego si to "smysl je kontakt" vykládá po svém, a vyžaduje jakýkoli kontakt. Neb jakýkoli kontakt je božský. // Bohužel, co je jasné, lidé ve mě vidí Boha, někoho, kdo to ví atd., velmi se lepší na mě, je za tím vždy neskutečná agrese a zloba a výčitky na Boha a ty to schytáš jenom, jde o pošetilost a je lépe, mírní li se emoce a nenastane li to vůbec, ten kontakt. Samou láskou nevědomě vše zničit, tupě za tím jít a je v tom hodně nevědomé destrukce a potlačených pocitů, a je to neodbytné a stoprocentně předpojaté a omyl, ... zvláště v dnešní bezduché době, ale už se to zlepšuje... možná. / Na světě prostě koukám po lidech, klukách, jako po hezkých objektech, je to pošetilost a ego, vždy to tady bylo od počátku věků. Jen to nepřerůst v něco pošetilejšího. // V textu výše jsem psal o té plastické "matematice", tam je zajímavé, že démon (otáčející se koule do sebe nějak) není to již démon, je to čistě hmotné jenom, duchovní tedy i, zde je plynulý přechod od démona k Duchu, toto je Duch Chaos, může přejít v Ducha, stejně tak v lásku, prázdno apod., je to plynulé a jsou to naše pojmy, jako všechno, pojmový svět no, do něj muži zabřednou někdy:). Je zajímavé, že opravdu v "peklu", v zemském plášti jakoby, se ego změnil na nerozlišenou entitu a tím je podobno Duchu a Bohu, zmizí osobní důležitost, vše se setře, osobnost, ale už to není negativní a samo z toho vyplyne světlé jáství nad tím a odejde do nebe třeba... Taky Klein-Gordovova lahev je tomu podobná, zase hodinky, holinky... // Tak je to jinak, odměny až v únoru mi došlo:). / Manipuluji vlastně tím, že žádné ego neukážu, vše jde. / To o čem tu píšu mají všichni lidé, tyto mužsko ženské problémy v sobě, ale jen to není rozvinuté a znatelné a vědomé, bych řekl, plynulé přechody aneb vsugerovat lze všechno:) // Vše je věc komunikace, pojem realita, každodenní život, jde také o jakousi esenci, stav mysli, ale je specifická tím, že úplně vytěsnila duchovno a šumy duchovní, fluidní, ani odum A tam není, jde o každodenní kontakt mezi lidmi, takto jsme to vyhranili do extrému zdá se, tedy jde o formu dohody, sdílení, je to něco, co neexistuje, prostor kolem může být o něčem úplně jiném, stejně jako všechno a je to až věc dohody, je to archetyp určitý - normální stav na veřejném prostranství, životě. Jde o velice složitou vykrystalizovanou entitu, ale není to právě šum mezi, ten je vytěsňen úplně právě. Nemá to přívlastek, je to bez přívlastků, zabarvení, ani šed', je to nic. / Schizofrenie je potlačená deprese - chaotická energie kryjící ji, viz u mě je to podobné, naopak deprese schovává chaos v sobě a to může někdy být schizoafektivita... to je co.... / Píšu tu o sobě, ale jde o rady, ono, bohužel neznám to, že mi někdo poradí a to

používám, je to pasivní způsob, a je třeba si aktivně najít něco svého, pokud je zájem k tomu... // Přichází tu něco nové, co není již v souladu se starým, je to jiné, jinak smýšlející než starší generace, je to nový věk...// Možná, dost možná, že to je vše jinak, že toto spojování, o které se tu snažím, je na nic, že existuje jiná cesta či necesta, k Bohu či neBohu. Jiná ontologická metoda a je třeba je hledat... // Nejlépe nemluvit vůbec s nikým už, nikdy, tím se uvolňuji v sobě. //

Potom jsem se zastavil a uvědomil si, že bych měl přestat přemýšlet a o víkendu si odpočinout, vydechnout a zpřítomnit. Měl jsem světlou chvíli, hlubokou, osobní a došlo mi, že jsem přestal svět milovat (to už jsem věděl předtím ale), a že jediné, co jde, je svět milovat. Uvnitř, hluboce. Jiná možnost není. Cokoli jiného vede na utrpení a nevymanění se ze světa. Totiž když svět miluji, zdá se asi, že pak je možnost jít sem, či nejtít, a tak. Existují jen dvě věci - utrpení a láska. Došlo mi, že nic jiného není. Je to velmi hluboké a příroda, a les skoro v noci mi to potvrdili, že svět lze jen milovat. Dělo se to vždy a děje se to pořád, nevědomě nebo vědomě málokdy. Svět lze jen obdivovat a milovat. Když přestanu, ostatní to dají hned najevo, příroda i, rostliny a zvířata, ano jde o soud jejich ega a určitou projekci jejich, ale každý je ego a láska. Hodně Ducha v tom je. Nemusí to být tak, že na vše dohlíží, je v tom. Vše kromě lásky je utrpení a jiná cesta není z utrpení, utrpení "vymizí", láska sama je utrpením a souvisí s ním (je vedle něj, láska je z něj atd., bez něj by nebyla i). Je to dualita. Opravdu, celý text byl jen cynismus, až zde mi došlo, že toto je skutečné. Tam někde hluboko v člověka, velmi jemné a volné a radostné... Poznání je samo o sobě také utrpením, touha po poznání je utrpením, poznání vede ke zklamání (asi), avšak je důležité. Jedno bez druhého není, utrpení bez lásky, celý svět je utrpení (byť je v něm i láska), proto i poznání je utrpení. Není jednoduché to pochopit, že láska je smysl, je pro nás moc nijaká obyčejná a chce to hodně času k pochopení, celou věčnost neb o ní to právě je ... Milovat svět, sebe, druhé, Boha... Miluji přírodu, ty objekty, nestydím se za to, že jsou pro mě vlastně E', stromy..., prostě tak to je, úplně jsem na to skoro zapomněl, je mi to normální, bytostní, je to velmi hluboké a jemné, přejemné a volné, nepodmíněné. Taková jsem. Nejde to mít jako přikázání, to je nesmysl právě, je to přirozené přikázání. Je to plnění chaosu spontánního a nevědomého (spontánní) láskou. Vždy jsem byl spíše od lidí pryč do přírody, prožil jsem pár hezkých chvil s lidmi a to je vše, vlastně se v tomto nic nezměnilo, prožívám to uvnitř... vše má smysl, nesmysl i smysl. Duch nás vystavuje emočním situacím vyhoceným a pak to vše smete, nesnese osobní důležitost a "mana", majetky..., o tom je Duch, ... odvaha, ne osobnost. Miluji Ducha, miluji muže, vidím v nich něco duchovního, miluji nerozlišenost, chtěl bych s ní splynout, s Duchem, vyléčit a vyhasnout své "mana"... už to ale vidím vyrzáleji všechno, realističtější a nejsem fascinován tím, vím, že dotiční lidé jsou prostě lidé a ne "energie" nějaké... Co je nejcenější je, když je to spontánní, uvnitř, neživené, bez komentáře, nemluvit, nekomentovat a jenom to ... pak je to opravdové, bytostní, o to Duchu jde, koneckonců myšlení nemůže dojít k ničemu jinému, než že smysl je ne-myšlení, spontaneita, opravdovost, je to pak objektivní tam i zde. Nejde to napsat, popsat, to zná každý, čím méně se tlačí, tím lépe no...

Láska vlastně parazituje na stvořeném někdy, dodává stvořenému něco a díky němu existuje, (toto je ale nevědomá láska, láska k E', k iluzi), ale láska to asi i "tvoří", stvořené-chaos (ego) také je parazit pro lásku. Až plná komunikace je vysvobození, je to nirvána defacro, a nenávisť, byť skrytou, ke světu se nikam nedá jít potom... upřímně, vadí mi věci kolem, formy, vzruchy, dynamika, chci úplný klid a nebýt pasivní, na svět hozený, (nezabývat se světem? neb je pšt?), řešení je nirvána těchto pocitů, ale je to cíl bez cíle bych řekl... utrpení nelze unikát také, tyto pocity jsou důsledek nekomunikace, ale ona je zde těžká, snaha o únik z utrpení je nesmysl - to nevede k nirváně... .. plná komunikace a nirvána se moc neliší asi..., tuším, že nad tímto dynamickým světem rození a životů a Světla a umělých motýlů a andělů je i něco jiného, co, nevím.... Příčinou utrpení je nespokojenost (se světem) a tu je třeba, smíření ... pro něj to tady je... V přírodě by mi to nepřišlo, tam je to Duch celé, to, co "hledám", až civilizace a vše umělé, všechny nástroje, a umělé světy mystické, je nepříjemné ... v přírodě je vše jasné, i smrt a narození..., ale i tam někdy je to mimo ... jediné plná komunikace je svoboda, žádná skrytost, v objektu, nic lidské vlastně ... lidi to nějak kazí:, neví, co mají dělat, jsme pošetilí, ... asi prostě to tak je, nevíme, je to jiná forma přirozenosti... , příroda je A, člověk je E', a měl by směřovat k A ...(bez E'. Ducha, muže atd. by tzv. nebyl žádný problém, žádné drhnutí, Animus je totéž, žádná otázka, žádný kámen tíživý, no ale ani ženství by pak nebylo...), ... to směřování k A je asi o objektivním, co lidé utářejí a co nevidíme - láska, poznání, volnost a nevím - nic nevíme... // je možné, že existuje něco jiného, než je utrpení a láska a poznání apod., v jiném bytí... snad ano. není vůbec jisté, že to musí být "něco", kontakt atd. možná je kontakt nižší forma něčeho, kontakt značí určitou nevědomost právě - komunikaci, dovídání se něčeho... což může být právě to vyhasnutí kontaktů, smyslů, všech... // "Bude si myslet, že to je jeho já, jeho osoba, která prožívá utrpení, která činí dobré a zlé skutky a která se zrodí podle těchto skutků. Bude si myslet, že je to jeho osoba, která vstoupí do nirvány". // Ne, nehraju si na někoho:) nemyšleno ironicky...// Poznání je o utrpení, tíživé otázky prohlubují a živí utrpení, svět ... občasné štěstí, ale zklamání ... svět a vše existující je o utrpení, až milovat (to, atd.) je vysvobození, není to podmíněnost potom, už nic podmíněno...tedy v plné komunikaci...zmizení podmíněnosti (komunikace) a .. vždyť už jsem to tolikrát psal... // To něco úplně jiné než naše pojmy a dojmy a něco jiného než něco, teoreticky to jde, vyřknout to jde, proto to "je"...?// Vše

nekomunikující touží po komunikaci, což je ve "výsledku" láska a poznání, vymizení duality - kontaktu..., max spojení i max oddělení ...

To, co se ze mě stalo je hrozné. Dekoncentrace úplná. Raději mlčky, už nechci nic nikomu vysvětlovat, od mala, pak asi jen já, moje ego, vše sen, a nikdo zde.../ S Duchem a Duchem, s mužem a mužem být, u mě to je totéž. / Když je někdo postižený, je "špatný", ale druzí se cítí jako špatní, že ho ponižují třeba, postižený to i přenáší takto, aby nemusel toho tolik nést, je to symbióza... ale nejde se nakazit moc intuitivně ... a je lakmus našeho soucitu... a rovnosti všech bytostí...takto to stvořitel asi i chce, aby vše stvořené si bylo rovno (démoni i lidé atd...)... nebo on to tak chápe:), ... v lidském světě je to složité, např. šašek, postiženec defacto, je omyl, ego, ale on to ví a dělá si srandu z vážnosti ega krále, přitom oba mají v sobě jak ego tak lásku..., šašek mu říká - jsi šašek, ...ego a lásku, jako každý..., po smrti se asi zjistí, že to celé byl Omyl a zůstane velmi málo z toho z života:)... náš lidský svět je svět Omylu, a my v něm rádi žijeme a nemůžeme jinak...každodenní realita to je naše...a nemůže to být jinak a nechceme to jinak...omyl je kultura naše ve kterou věříme a se kterou se identifikujeme... To oddělení ega a lásky po smrti ale myslím není vůbec o nějakém oddělení, je to mimo veškeré chápání, mimo čp, ego tam zůstane v tom nějak...postupně se to čistí možná... ego nejde oddělit, stejně jako plevel od pšenice když rostou../ To existuje jen utrpení nebo láska se netýká jen psychiky ale i všeho v bytí, částice s světlo atd., a láska může být hodně o Ničem, stejně jako i utrpení. Láska je utrpení, al jinak, a naopak...// Před smrtí ne honem dohánět lásku, když to není opravdové, když je to nátlakové a živé a jen účelné pro tento svět, je to o ničem.../ Soustředění se zažene vlastně všechny otázky, zažene tázající se měkkou 3D nakaženou hmotu na dně, možná je vše simulace a simulace:). .. soustředění je únik odtud, neb zde je to hrozně dekoncentrující vše... je to nové, ale v ohromném množství... už žádný multitasking, rozjždění do stran, žena se sice pšt směje muži, že je mimo, a neví kdy přestat, neví co dělá ... ti co jsou na ženy šikanují druhé aby z nich udělali rosol a ti co jsou na muže šikanují druhé aby z nich udělali rosol a muže, ten omyl je např. že se vše točí kolem Země nemít vše co chci, ale ne upjatě..., už žádný multitasking, jednu věc vždy a ... nevybírat si, žádný přirozený nebo pohlavní výběr... (muži vadí vybírání, říká já jsem ten výběr, transformace, chaos atd...)..., nerozlišenost Ducha a soustředění je totéž dosti - Nula..., to vše ale omezuje duši... ta si vybírá a vybírá a nakonec skončí..., omezuje to duši..., všichni jsme simulanti:). Simulace, ale dokonale vyvážené vše tu je, naprosto dokonale vyladěné, A a E atd., všechny nároky všeho, jednota ani dualita neexistují, nic neexistuje (plně a ani nemůže asi), nic není nikdy na 100 %, to neznamena, že je vše relativní, proto to je vyvážené, o to jediné snad tady jde, vyladěnost sama o sobě (nemíchání - stát se mícháním), vše není na sto procent ale chce být, a to je svět, tak, že to ani simulace být nemůže ... jednota a dualita jsou ale ne na sto procent, potenciálovitě, ani Bůh není na sto procent, a tak je i ego, až na onom světě je třeba vše na 100 %, ustanutí míchání, dráždění, kontaktu... ale to je kompenzace opět nějaká, smíření se s tím, nic není na 100 pr. ani já, je splynutí s ..., snaha ale je normální..., jo, kdyby to bylo takto jednoduché ...ego se skrývá tím, (alibista, ego je alibismus, omyl sám o sobě...), že každý prosazujeme ne sebe, ale nějakého parazita v sobě, archetyp, Anima, apod., takže nejsme egoisté... tak už nic nedělám...

Má mužské zaměstnání aby mohla mužům vyčítat v čem žije. /? život hologram (více naráz), po smrti hologram se stane zdroj informací (symbol zde a tam). / Anima (nebo "ukradený" Animus), bytí, v myslí způsobuje zaměření ale naopak, krade tvoji pozornost, soustředění, klid. Tedy bytí bere vždy pozornost. Buď ne Animě nebo prožít Anima vůči těkavosti obecně. M "démonu", nekomunikaci říká ne a vzniká "komunikace" a ž mu "démonu" říká ano a také vzniká komunikace, a to pomalu mezi m a ž, mizí démon, ale nikdy nezmizí... nekomunikace chce komunikovat i nechce.../ Umět bytím i procházet.

Závist typicky vypadá, že nic nemá, je otrhaná, lakomá...ale to jsem psal hele:)./ K internímu něčemu v člobeku máme tendenci se svěřovat, říci mu vše, on nám neřekne nic, a my jemu všechno. Prostě to tak je, je lépe si uvědomit pravdu, neživit lež, nepřemáhat to a ono to právě pak i odezní. / Energetiči upíři - také nechat působit na sebe, co vyzařují a ono to pak není negativní... a lépe nevšímat si toho. / Pro muže a člověka je věc jeho soustředění ctí, co nikdo by neměl moc brát, totiž upíři, kteří toto berou, pozornost, berou život dotyčného, prožitky, to nejcenější, nakazí ho, pak nemá nikdo nic zakřikajíc, byť toto takto vidí ego právě. Pozornost, vlastní prožitky to je to velmi cenné, co si začínám chránit, ... je to sobecké, chovám se vlastně docela sobecky, ale o tom je právě, jinak to nejde, prostě již si nenechat krást pozornost, myslet na něco hezkého... Bohužel jsem na tom složitě, nikdo to nepochopí, ani muž ani žena ani gay ani trans nemůže pochopit, kdo jsem... soustředím se, ale pak cítím svoji duši, holčičí ztracenou...a naopak pak se vnučuje žena a jsem mužem, a musím jím být a podporuji se v tom, je to moje identita řekněme...

My zde spadneme do polohy, že jsme pasivní, a "byly jsme sem hození" a někdo na nás bdí. Bylo by lepší, pokud bychom byli aktivní právě. Ale takto to vidí právě čp mysl - pasivní a aktivní, ve skutečnosti být aktivní v bytí znamená být svobodný, a (z onoho světa) podporovat svobodu druhých, to jací jsou, neb to je (Jung) cíl, být plně sám sebou. Ono to znamená v životě spoustu nepříjemností (které nám třeba naši "strážní andělé" nachystávají, je to práce určitá a měla by nás bavit. Právě je

omyl domnívat se, že zde žijeme a po smrti pomáháme živým, to je pořád nesvobodné, jakoby do obou jebaly vidle nějaké někoho... až plná svoboda a nepodmíněnost, láska sebe a druhých je "aktivní" z toho pohledu...vyvsobození. Tedy ne ovládnání světa, o to tu nejde. // Kvalita čísel: 3 je více (lépe) než 10... číslo je bytost...

Pochopil jsem, že láska právě miluje ego, resp. podporuje člověka v tom, jaký je, a to zahrnuje i jeho ego, jeho samomluvu určitou a vidí to tak jak to vidí on i... pak nastává problém, určený pro boha, ne pro nás, vidět to úplně ke všem takto...to je vtipné:). Láska klidně miluje, když se člověk raduje, génius, že mu vyšla rovnice, je to sice o ego, ale raduje se...

Na známém místě v lese jsem po předešlých úvahách došel opět k tomu, že problém je v časoprostoru (čp). Jaký je náš problém? Máme pocit nevědomosti, zrady, že jsme tady na světě nedorovně a nechápeme co to je a proč to je a jak to je. Toto vše ale zmizí, pokud se (pečlivě) odstraní pojem časoprostor. Časoprostor je ego, už tomu více rozumím. Ono nás právě drží v tomto stavu problémů tzv. Ale časoprostor není problém, je to prostě jev. Odstranění časoprostoru spočívá, no ... pojem pasivní, aktivní, dole, nahoře, mezi, neutrálně, prostě neexistují, hranice neexistují vnitřní a vnější (není ani to, že něco se pomalu se vzdáleností vytrácí, není to ani topení se v nějaké látce atd.), podobný je stav lásky logicky, citu - nejsilnější interakce:), jak jsem psal, silnější než gravitace, jen to není vidět a nemůže být, nejsem pro nějaká kouzla. Čp je jako koule, co ohromnou silou drží pohromadě, a v pošetilých lidech je cítit jako E'. Pojem nad zde neexistuje, takže není nic nad, nemá cenu o tom mluvit či si to představovat, má to i nemá střed jakoby... pojem čas, resp. šipka času - ego, navyšování entropie, difúze, zabírání prostoru, mísení, moc, to tu neexistuje. Běží tu nějaký děj? Všechny děje v tom nějak jsou, ale nejsou patrné. Myslím, že postupně odhalujeme toto "mimo" čp, Buddha ještě neměl poznání vědecké a byl z východu, dbal na pečlivém odstranění forem, ale to zde není potřeba, není to "upjaté", zde je toto součástí bytí, náš čp svět je, prostě existuje, nic víc k tomu nelze, má smysl, zapadá to "systému", vše je totálně přírodní. Oba dva stavy se jeví jako nezbytné a po odhalení ontologického stavu jaksi se na čp dívám trochu jinak, on je vlastně oním ontologickým stavem, jeho "součástí", byť pojem součást tu neexistuje, není ani že jsou dva tyto světy, tak to vidí čp. Ontologická úroveň prostupuje vesmír, to jo... Zmizením čp zmizí zášť, tupost, touha, apod., skrytost i když pak třeba i je skrytost, ale není nebezpečná jako v čp ... V buddhismu mám pocit, že svět je něco negativního, zde jsem to takto necítil, necítil jsem že je negativní, a ani že je extrémně pozitivní - toto se musí žít, bylo to normální, svět je láskyplný a normální, není nenáviděna forma a život v tomto stavu...taky svět nechápu jako iluzi, je stejně iluzorní, jako ten stav bez čp....Pojem forma zde není odmítán, pokud jsme v čp, pojem forma nás děsí, neb skrývá v sobě právě nevědomost a nekomunikaci, ale to zde už není, zde může forma být, ale není děsivá...formy tu ale obecně nejsou. Není to stav, ve kterém by šlo setrvat nějaký čas, to právě nejde a nevím, jak to je, právě naše mysl si představuje, že tam budeme nějakou dobu nebo věčnost nebo že to je jen přítomnost a vše, nebo že to je celek, (pojem celek a všechno je čp pojem), nic takového to není. Je to velmi jemný nejjemnější z jemných stavů (nejjemnější "prach" vše na "prach", ale není to, že by fyzicky vše zde bylo rozemleto, nejde o prach ale..., vůbec, čistá nepodmíněnost to je) a zároveň nejvíce volný a "prostupný" z nejvolnějších apod. (pojem prostupnost tu právě selhává), plný nepodmíněnosti, pochopil jsem, že třeba buk v lese po smrti tam půjde (i to je nepřesné), není to, že tam je odjakživa, to právě je čp pojem, není to, že v té ontologické úrovni není, on tam je, ale ... to nejde popsat, navíc je to mlhavé dosti... je to totálně přírodní jev ta ontologická úroveň. Upřímně hodně o tom nevím a ono to je hodně o nevím. Nazval jsem to "ontologická úroveň", lepší by bylo supračasoprostorová či podobně, ale právě "nad" je pojem čp, i střed je pojem čp. Čp je to démonu, egu, kde, a to my právě nechápeme, démon je obě strany bojujících, je na obou stranách vždy, to právě tmelí a způsobuje tíhu čp, lávový kámen ještě horký uvnitř, dvě půlky svařené k sobě... parazit vám zaklepe na dveře, ale jeho komplic už ve vás dávno je a manipuluje s vámi, že neumíte říci ne, tomu co je ve dveřích, oba jsou "jedno" nějak...Ty "dva" světy, čp a ontologický, jsou jaksi přirozené, nejde ani říci že spolu souvisí, to je opět čp pojem a odlišovat je je čp pojem, jde o něco jiného, ale to je nepřesné, ontologická úroveň je nadmnožina jakoby, jejíž součástí čp je. To, že nás něco děsí zde, démon, je až věc zde, v čp, tam nic takového není, ale přítom to není mimo tento svět...prostě jen tam vymizí čp pojmy a dojmy...hranice... Zmizí zášť, atd..., není to něco silně světelného...silné světlo může být dost čp pojem, světlo Světla ale o tomto dosti asi bude, o ontologické úrovni, nevím... Také zmizí pojem "kdo za to může", kdo za svět může, kdo může za utrpení, utrpení je prostě čp. Problém je v tom, že stejně jako démon, i čp. Měl jsem tam dejavu také ...a souvislosti s jinými místy a časy... Není to také o skákání v čase a prostoru, to je jasné myslím...není to, že když budu někam v prostoru a čase chtít, tak se tam dostanu, protože tu není čp, tak to ani nejde...to je omezující možná... Bůh v tomto stavu není vlastně, není ani odmítán, ani vyzvihován, těžko říci, kde je...ovšem není to, že odted' nebudu se obracet k němu, stále budu, nahoru...Když se ho na toto zeptám, nelze dostat odpověď, vylučují se tyto dva pojmy zároveň, snad proto, že jde o totéž..., to neznamená, že bych byl Bohem ... Ono, to, že to není čp, tak ani žádný střed (ale nikoli popření středu) tam není, Bůh jak to známe, je čp pojem, ... Také jak to je s já v tomto stavu? Rozhodně jeho ztráta není bolestná, já nezmižím ale, jen prostě tam není čp pojem, tedy není tam ego, ale není to ani nějaké líbezná já, bytost, jakákoli bolest totiž vrhá do čp, stejně jako strach, strach z E', časoprostoru například. Dá se říci, že ten stav onologický, je strach sám o sobě, a proto to strach není... prostě není to o čp a s tím logicky

souvisí to, co se "stalo" já, neb já je čp povahy, viz identifikace s čp jevy. Tam mimo čp, láska je i není zároveň, je to složitě nějaké... není tam ale neklid....nebo ztuhlost upjatá... Třeba buk v lese jak jsem psal ... chápu že v tom stavu je také... Bylo to určité osvícení, ale jsem i spíše "vědec"... , bylo to rozhodně silné, byť to právě bylo slabé i..., neměl jsem chuť vykřiknout mám to, přišlo to postupně...Není to úžasné, mana, zlaté a další přívlastky, ty si tvoří ego, je to ontologické, přírodní, normální. Ani nevím, zda to existuje, to totiž jaksi nejde možná potvrdit právě. Ale zažil jsem, tak to je. A pochopil jsem, že toto bude každá bytost zažívat, i každý kvark asi. Také dříve každý objev šel použít proti lidem, mohl jsem se jím bránit, tímto to nejde už. Není to normální i to je příliš normální. Kdo ví co to bylo...:). Dá se to připodobnit k tomu, že čp je podmnožina tohoto stavu, jako koule na dně mísy, kde ta mísa je ten stav, ale ten stav již obsahuje v sobě čp, "složitým" resp. jednoduchým způsobem...ono to čp obsahuje, zahrnuje, čp se v tom třeba pak zjeví, sám od sebe, ze tmy vynoří jakoby...když něco zmizí, tak se to tím stane, je to jakoby čp, ale právě o žádném čp to už není, spíše to brát tak, že čp je podmnožina, i když je to velmi zavádějící... je to stav před velkým třeskem se dá odvodit logicky asi...Není to moje, objevil jsem to, ale jaksi právě zde to "moje" neexistuje, je to jako objevit vzduch co tu je. Je to určité rozšíření. Je to navíc pro všechny a všechno existující. Tam není nenávist světa a ani převeliká láska k světu a ani neutrální postoj, dokonce pojem láska tam je nepodmíněný, není nutný, ale o lásce to hodně je a je tam vždy jaksi.... / Psychopat a duch atd. je pak vlastně mysl, která je z nějakého důvodu tam a tady, proto má problém s hranicemi. .../ Není to majestátní i je - i tento pojem je čp.

Cítil jsem, že jsem ztratil ochranu od bytostí duchovních (být jsem to nikdy nerozvíjel), od přírody, od Boha ... zde již toto není... pojem samota tam logicky také není (silný)... podobně jako když se vytratí početilost pokud si ji nevšíáme, tak zmizeli, tedy (něco co nikdy neexistovalo jakoby, ale takto to nevnímám..., toto není něco více existujícího než čp, pojem existovat je čp totiž asi dost...) ... Potom jsem začal scházet lesem do údolí a do obce a tradičně jsem se loučil s lesem, ale dostal jsem strach, abych dorazil v pořádku domů a napsal to a odeslal na mail, o kterém vědí blízcí, ti by to pak zveřejnili, zmiňoval jsem jim to ...asi jsem o tomto už psal:). Takže dostal jsem strach a přejelo me zlo, a potom se mi v mysli objevil ďábel, bál jsem se, že mě bude chtít zabít cetou domů, že mě přejede auto apod., ono tyto věci si člověk živí sám, (ďábel je vždy dvoustranný "rozhovor", který mi velmi silně přizívujeme, raději ať se to stane, jen ne to napjetí, proto jsem jak zmanipulovaný trochu nabízel se autům, ale ne moc zase...šel jsem jako šíp na nádraží, ale zastavoval se i, abych neměl spěch v sobě, démona... Ono mu to došlo až tak po deseti minutách, o co jde, pochopil jsem, a to je zvláštní, že o tomto stavu nevěděl, a dále jsem pochopil, že jsem ho zradil, bylo to šílené, nikdy jsem nic takového nezažil, vše to bylo v hlavě ale, snažil jsem se nebýt nápadný, nezbylo mi nic jiného než s ním prožít. Hluboce to s ním prožít. Nemám proti němu nic, nejsem ten, co by ho odmítal, má tu své místo, on se upřímně rozplakal jakoby, najednou jsem byl jeho "pán", resp. mi toto nabízel, ale to není pro mě, (jako když někdo šikanuje a pak uděláte něco, co ho změni ve vztahu k vám, olizuje vám čenich potom, líbá nohy, a je to upřímné). Potom jsem jej konejšil v náručí jakoby, utěšoval, projelo mezi námi mnoho lásky i, ale zároveň tam je jeho temná tvář opět. Ďábel je tu od toho, abychom v životě něco zažili a prožili, ono to je třeba i právě naopak - deprese, neschopnost prožívat atd. Nezbylo mi prostě než to s ním prožít, prostě oebcně prožít to. Ženy si ďábla přivolávají, ony nemají tak silnou vůli, aby mu řekli ne, a tak to musí prožít. Buddha si Máry nevšímal, Ježíš se odkazoval na Boha, já to musel prožít:). Není to samozřejmě tak, že by v mém vnitřním a ve vnějším světě už vůbec ne ďábel nějak se změnil, to ne, to nejde. Mnoho lásky mezi námi na chvilky projelo, má tu své místo. No a pak byl pokoj. Už mě nemusel (dočasně asi) provokovat. Také jakoby byl stvořen člověk v něm tímto, dostal i lidskou podobu. Kde to bylo, říkat nebudu. ... Tam už nešlo se uklidňovat, to už se mohlo jen prožít. Je to intimní a nebudu se o tom bavit a chlubit, jen jsem to zapsal, což je pro poznání důležité - vymaňování se z utrpení pro svět.....moc bych tím nakazil a vyděsil lidi. To byl smysl můj (asi) toto zveřejnit... Také jsem měl obavy, že nyní na věčnost propadnu peklu, resp... nikdy se do toho ontologického stavu nedostanu, ale... to tak není, když už jednou se tam dostanu, byť i to je špatně pochopeno, tak to je... Musel jsem slíbit, že na tomto textu nevydělám ani korunu. Uvidíme. / Pojmy jednota, smysl, dualita tu jaksi ztrácí svůj punc právě trýzněný a omýlaný v čp... / Nezatracuji svět, naopak, ale i příliš nevyzvihuji, když se toto pocítí a zažije, pak vše ztratí původní naléhavost, vše je příroda, úplně vše, přirozené...

Ďábel mi pak ještě nabízel celý svět, abych mu vládnul, na to jsem řekl: myslíš ten tvůj svět, kde vládneš, ten časoprostor? A zmizel opět. Nedosáhl jsem tím ani gramu něčeho navíc, je to automatické nějaké. Pak, my jsme duchovní bytosti, akorát že jsme uvězněni v těle a čp máme hluboce, hluboce vryt do mysli, jako E' mj., a toto nás to tíží doslova.

Vždy jsem děkoval přírodě, stromům apod. a měl třeba i hezká znamení, ale teď, teď už to nejde, ne že bych byl lhostejný a oni ke mě, právě že oni mají tu nevědomost a nemohou.... / Také to není o tom, že mohu z místa na místo pak jak se mi zachce, právě pojem časoprostor (čp) "zmizí". Je tam trochu tma, ale to nejde takto pojmenovat, není tam zářivé světlo. Upřímně řečeno, není to, že bych v tom byl plně, spíše je to tušené, ale i zažité, právě ta dlouhodobá pojmovo-prožitková "masáž předtím k tomu vedla. Také Bůh tam není, jakoby tam je možná jednou nohou a jednou směrem k vesmíru třeba, ale nejde to říci, není to popření Boha, ani jeho manifestace, je to "přírodovědecké", resp. ontologické a docela neosobní, ale ne

úplně, to by právě bylo porušením opět toho, co to je. Jde si dosadit, že Bůh je světlo tam dole, níž pod tímto světem (byť právě to je porušením principu, o kterém to je, že žádné "dole" tam není, v tom je ten háček...), ale ... zde je tma a ... ano po dešti vysvitly hvězdy a Měsíc, to ano... // Tak ještě, aby to mělo koule, varle je typicky E', o tom jsem nepsal ...

Sem nemůže ani lidský Bůh už dosti - to není pro mě říkání... No, pokud není láska a je stres, ten stav spadne v čisté zlo temné díky popírání právě a osamění-ego, nejde to popsat, holt výzkum... Bez negativního popírání to je o lásce apod... Je jednoduché a zbrklé popřít, vyhasnout...

O?, jednota láska vs. ego, dualita dialog vs. ego, trigon dílo ...

Tento stav je tam ego i láska zároveň což je zajímavé, jde tam jít paraziticky destruktivně, ale umí někdo tvořit, láska?

13.1.2019

Alegorie co má asi něco do sebe, Bůh byl sám, nudil se, a aby měl partnery pro dialog, stvořil démona a anděly, lidi atd... / Cesta od jednoty do duality vede jednodušeji, spadne to dolů, opět čp, nárůst entropie, šipka času, a vše proti ní je cesta k životu... tedy dialog, když plně pochopíme dialog dvou, smíříme se s relativitou (Pjér, Jung atd...), pak je to o jednotě jakési... otrávení světem duality a vykročit z ní... někdy je to tak vyhocené, emoční konflikt, že konflikt zažehne energii čistou, oheň, "jednotu" - je to pak trigon..., / Ego je to co si uvědomuje (hodně se toho účastní, resp asi nějaké já, láska já:), že je idiot a ne všichni kolem, jak si myslel před tím. Umět se tak na sebe podívat ze shora, jací jsme tupci a nevidíme svět, jsem taky dost tupec... bohužel ten pozorovatel boje dole může být i dost o ego, právě ten, kdo je mimo a v sobě..., ta samomluva pro sebe intimní, ego dosti, tupost, je ale velmi důležitá a hodně o lásce, neb jen mezi bytostmi může být láska... zrání v kouli své, tvoření hranic, i když to ego právě moc na to není, je o tuposti, ..., začínám mít na ego jiný názor časem.... / soustředit se, neb / jednota není o celku, neb je fádni, až dualita a potom trigon umožňují nahlédnutí celku, ... jak jsem ale psal pojem celek v ontologickém stavu není vlastně dost, neb je čp povahy, / Trigon je ale příliš světelný, vertikální, pohyb, Jang, chybí tam ukotvení, je tam jenom pohyb, není tam dole protiváha, zemská, pozemská.../ Ontologický stav není zbavení se čp, není to zbavení se hmoty, není to vykastované... a čisté a duchovní.../ Hmota, to jsou interakce, dualita, uvězněná energie vlastně, proto nás tak sere, agrese uvězněná, Eros, / Ono, bez čp by ten ontologický stav asi ani nebyl, resp. oni jsou provázané symbioticky, propletené... parazité propletení... ale to není vůbec "přesné", ontologická úroveň je o něčem jiném, ostatně bez tíhy by ontologická úroveň nebyla co je, nebyla by adorována, (mnou:), ovšem je i absolutní, je co je. / Teprve kvaternita je úplnost (Jung), ledová kra, ovšem základna spoutá, otupí, ... proto nemá smysl - kvaternita je ono!, všechny čísla dohromady spíše... pentagon pak hmota nebo naopak určité propojení, plné pochopení...dialog..., šestka je určena jen člověku, a démonu, postavila se bytost na zadní nohy - kdosi říká..., vertikální bytost má všechny směry - šest směrů, to je hezké tato povídání, tam se démon ztratí úplně..., ohen voda zeme vzduch a povídání kolem, propojování, ne dualita andel a demon ale komplexnější vyzralejší entity o nich totiz nas svět kolem je - tato harmonie, když se rekne ohen voda zeme vzduch to je už úplně o necem jinem... .. liché číslo pohyb a světlo sudé uzemnění a tma tak jsem to cítil vždy taky.../ démon brzdí, stahuje...vazbu .../ překonání šestky ... / ležatá šestka - partnersví ... holt ty symboly.../ o co jde je skutečnost a opravdovost - o to se tu vy výsledku snaží všichni a všechny duchovní bytosti v našich hlavách, aby to tu bylo opravdové a skutečné, o to jde, o emoce atd. no. / Ontolog je tajemná jakoby i není, je i dost obyčejná, až tam jakoby jsme nazí.../ Na čp se vědomí učí. / Konečnost a věčnost se také přitahují a spojují v celek, .. / ten onto-stav je vůči čp jako interakční úroveň a hmota, tedy něco co je z interakcí např. oscilace neutrin, Higgsův mechanismus, ale u onto-stavu je to hlubší, jde o čp samotný, nejde o hmotu, ale o hmotu a čp, tedy hmota a směry, to obojí tak právě mizí.... ono to je prostorové, ale jako když prostor uvolníte, totálně uvolníte, neb prostor je něco v napjetí.../ zvířata žijí v jednotě a jakoby tom ne-čp stavu dost... nemají přesah jsou jednosignální... bez komentáře či spíše s nerozvinutým komentářem... zvíře je vlastně nepasivní, my lidé jsme pasivní, zvíře už žije aktivní bytostný život, a k němu také směřujeme, ale jinak.. bude to jinak no... a samozřejmě zvířecí svět je nakažlivý, proto si jej držíme od těla, je jednodušší, nakažlivý, parazituje na nás a my na něm samozřejmě.../ pudy, duše, tělo, Duch, ./ Každého jde nacytat - na směry, na tu tupost čp, rozpohybovat.. / fanat boj za dobro ... je vidět zlo, kdo fanaticky bojuje za dobro... / Avšak otázka stvoření, smyslu a aktivity je neznámá, lze to zničit do stavu mimo čp, ale stvoření není známo a jen tak nebude, před tím.../ ten démon včera samozřejmě chtěl překazit, držet v nevědomosti svět, ale po tomto to nebude lepší:), onto čp je jako on dost:) i / Celé je toto symbolická báseň... neuznaný genius.../ a tak únik do přír kde je stvoř a ne zde, do přírody, kde je to tomu podobné docela...proto možná civilizaci máme, abychom od ní nakonec utekli:). / čp je nákaza, interakce čp jakási, čp je interakce určitá..... /E' není jen koule hmota, ale i válec E' černý uhlík ... / Jak souvisí stav onto s Nulou, a s rovníci Nuly, zamyslet se..... více...to co jsem napsal dál v textu je opět zbrkle vyjeknuté něco.../ Nevsimat si je lepší než se soustředit neb to je reakce i byť už ok to je a ne právě rozladování, už je tím řečeno o co jde, o kradení pozornosti, což v extrémním případě je právě ego, typické - muž je uvězněn ve své pozornosti, svém světě a to je ego

a žena vyžaduje permanentně pozornost což je ego a oba to neví a je to i křížem naopak..... / Chtějí odsoudit abys je odsoudil - nakazit tě, neb souzení je nakažení už.../ Tomu stavu chybí tomu láska lidská vlastně, byť tam i toto nějak je, bez lásky to hasne a negativňuje se to, nebo se to mění na pošetilou nirvánu, ze zlata a tmy, ... / Není to z místa, že by došlo k tomu, že se v mysli, zde, in situ, dostanu se do ne-čp že něco zhasne a prosvětlí se to zde ve mě, to tak asi také není..., úplně.../ Pak ustanou, teoretick by měly ustát, šamanské sny, synchronizace apod., protože jsou dílo nevědomosti čp, ale jen částečně, málo... není to tak.../ Měl jsem i - klekni člověče, padni mi k nohám, jsem tvůj bůh, božstvo. / Tam už nejsou otázky, zde se právě můžeme ptát, tam je to celé "otázka" i .../ Pak může člověk s lidmi manipulovat i, neb jsou právě zabředlí do čp, směrů, může si s nimi člověk dělat co chce, oni nevládnou tou energií "ovládat" čp, jsou v ní ponořeni a taky manipulují, ale slabě proti tomuto...), jsou zmateni s těch směrů, jsme totiž z čp zmateni a proto jsme manipulovatelní vyšší mocí, resp. k ní vzhlížíme.... /Ta lidská tupost je těžko popsatelná, ale každý, spíše muži a duchovní lidé a neurotici to asi lépe chápou, vznětliví, prostě jde o hmotu, usazenost a navíc výsměch Bohu v tom je a to sere právě dotyčného člověka (Boha)...ambivaletně - vlastníme tě Bože, hmotu a zároveň ale hmota je právě nebožská, neduchovní... spíše to je hmota, co v sobě drží napjetí, E', inertnost, a libuje si ve své tuposti, vím, že jsem tupá, ale protože to vím, tak jsem výš, ... ne, jsi tupá, u mužů je to o trochu lepší někdy ale tam je jiná forma tuposti, volnější, ale Lépe posané - šikanují Boha hmotou, složitě to popsat, stejně jako démon - jsem Bůh, toto je Bůh... ale je tam mnoho rovin najednou a protichůdných, obecně však výsměch, že chtějí být tupí a uzavření, je tam obojí zároveň... / LÉPE POPSAT... Motivací k dospění onto stavu nebyla u mě nenávisť hmoty a E'a čp, ale touha po poznání, ta nenávisť nebyla to hlavní, neur=ova asi určitá, nesnášení nehybnosti, resp. šikanující nehybnosti, v tom je rozdíl, nirvána je jakoby nehybnost popisovaná, možná bych měl nehybnost přijmout...)/Když je náznak že je dotyčná ztuhlý, začne na tom lpět, čímž vychytrale začne vlastnit toho, kdo mu to říká, Boha, neb ten je v tomto ohledu transformace, dynamika, pohyb, ... dále ona má v sobě E' a vyjdrňuje, že jsi ztuhlý a ona není, je to lest silná, ... / On muze byt emocionalni... inerntí člověk, s E' uvnitř (mimochodem, on to E' vidí ve vás a druhých), tak on "uvolněný" a prudit může, vy ne, on emoce - ženu, vlastní, to že je žena emoce ale vidí spíše on... / Vy se vyléčíte a první co lidé budou dělat silou vás ničit a nakazovat... zkoumat to, a budou inerntí a pošetilí, asi je to normální, lidské...což zní nelidsky už:)... / ten onto stav co jsem zažil - problém je, že se k němu dojde destruktivně, popíráním a tak je negativní i, nejde o to, aby negativita nebyla, ale je to zničení a to nejde odepřít nijak, proto i opačný směr a jak jsem psal, ten je těžší, a pro Boha, směr "tvorby", vlastně je to opět křížem - Tvorba hmoty, tuposti (něco úžasného tvoří čp) a naopak, čp ničí samo sebe, tam je dvojitá negace jakoby, pokud chápeme čp negativně, což ale nechápu, až jaksi uvěznění v něm je negativní, resp. i to je normální no... / v tom stavu to není tak právě, že k němu jde dojít destruktivně a z něj se čp tvoří, to je opět čp chápání, čp očima, ... očima onto stavu to je ne neodlišitelné, to je opět čp pojem...// Sileny dav za necim sem bezi.../ Krestan tupe utvari svet - delnik co si plivne do rukou a jde na to, dobyvatel a Buddhista tupe tento svet (ale ten jeho svet tupy) nici do vyhasnuti, coz velmi svadi k negativite, je i stredni cesta... Ten svet, co buddhista odstraňuje je svět západní, šikanující, ... tedy když dva se perou, třetí se (nahore) směje... takto je nahore zase démon nebo Bůh.../ Jung - nevědomá identifikace - problém, když vás někdo štve, jde o nevědomou identifikaci s ním, sere vás, protože se s ním nevědomě identifikujete - on je vy, ale chová se divně, provokuje tím, že schválně ukazuje to, co nemáte rádi a potlačujete, ale není problém v tom, že se s ním identifikujete? podobně ve snu je to podobné, vše kolem jsem já, v psychózách také... / Uvolní se ze mě temná energie, neb ta s tím stavem souvisí a pak? ... bude klid...? / Nejde o negaci cp nebo popreni ... jakesi vyhasnuti coz neni ale presny pojem.../ S cp mizi i kvalita dost vjemy silne... ale tam není že by vjemy byly slabé nebo silné právě atd... Pokud zmizí E', pochopí se to..., my totiž vlastně žijeme obklopeni časoprostorem a nejsem časoprostorem, destrukce čp znamená stát se čp - ale toto si raději neříkat neb to je opět čp, takto to vidí čp, bylo to tam a teď to je zde..., čp to už není....možná jsem se stal tupostí samotnou: i) nějak.../ Budou říkat, že sji blázen, neumím toto sdělit lidem, stydím se, nejde se s tím svěřit, neb bych se rozbrečel, "podíval jsem se k Bohu", je to velmi intimní, zde to napsat jde, zde je to technicistní.../ Ale kdo vi oc jde...ten ontologický stav.../ Poznani matematika treba cp se tam neztraci ... je pritomno a neni ze se musi rozlisit ... mimo pojem cp... / Pochopit ne-casoprostovy stav je tezke asi ... ale sam nevím je to slozite... / Cim mensi spjatost s cp tim vyssi je tato uroven... / Neni zadne nad tedy ani vyssi uroven jiz nema smysl ale mozna ne... /Neni to o moci nad časoprostorem, byť to mohu použít, tu moc, ale není to o moci obecně, o to tam právě nejde, čp iluze vede na to, že si tvoříme a usurpováváme životní prostor a máme "moje", ... démon je někdo z této úrovně, kdo je čp posedlí a má rád "moje", je v čp a nechápe tu ne-čp úroveň.../ Taky je to něco nejintimnějšího co člověk může zažít, božské, ale ne ve smyslu ututlané, prostě je to nepodmíněná láska ten stav. // Třeba si přiznat, že nenávidím lidi od mala, asi ne od narození tolik, i když..., ale nenávidím lidi vlastně, ale právě jsem to i trochu napravil,... pravdy si přiznávat... / Nenavist vede do cp jenom a skryta take samozrejme. / Existuje tam ale i negativita a neni to o egu ale souvisi s nim.../ Je velká otázka nad sdílením tohoto stavu, s lidmi zde sdílet jakoby nelze, ani s duchovními bytostmi, ale s Bohem už docela ano teď chápou,... byť v lidech to je, prostupuje jakoby vše, i když to není přesné ... obecně asi existují dva stavy tyto - temný a světlý, ale není mezi nimi příliš rozdíl, oba jsou jemné velmi... a jaksi spojené, ale nečp způsobem. To je asi ono, tak jsou spojeni, ne-čp způsobem, není to jako dvě polarity a ani jako jednota a ani jako něco mezi tím atd... Není to rozkol

hlavně, není rozkol mezi nimi, a není to neutrální také.../ Charakterizovalo by to tajemství číslice nula, ale nevím no... / Až když se nad tím začne přemýšlet jak je to namícháno, to už je čp problém. / Čp je nakazeni...nevedomost, nevíme ze uz to máme potom, ze jsme nakazeni.../ Vzhlízi nahoru... tomu neporozumi neb jsou nakazeni a hledí nahoru (tak mám hledět jinam, nebo to vznikne zde, ve mě apod., opět ne a nebo je to všude nějak kolem - ne.) ... takže jsme už nahore takže zadny bůh není atd... , problem je v tezísti mysli - ego, to je čp. ... jen velmi mále děti, kojenci to možná vidí jinak...ještě nerozkoukané...a staří jsou pak už nerozkoukaní také... / Tam zakon nuly ($a-a=0$) neplatí neb je časoprostorovy a kdo ví jak to je... Možná je to i s tím rovna se dohromady jak jsem psal (pak to není jen kvantitativní ale i jaksi vyšší...), je to nematematicke resp matematika je podmnozina teoreticky...Teoreticky to je jen to "rovná se" v rovnici nuly, neb v tom je vše...ontologická úroveň je svět transformací samotných dá se říci, ale nejsem si tím jist. ... Rovná se, transformace obsahuje i to, co se transformuje.../ Nenávist ke světu vede (zpět) do čp, nenávist obecně vede do čp. / Rozdíl je ale jinak..., právě není to ani scelené v jednotu ani duální, tyto pojmy tam nejsou, protože tam není čp a netíží. / Teoreticky to je jen to "rovná se" v rovnici nuly, neb v tom je vše...ontologická úroveň je svět transformací samotných dá se říci, ale nejsem si tím jist. /Existuje asi celá škála stavů, vědomí, ...mezistavů... / Vědomí a hmota je totéž, jen zde se to jeví oddělené. / S Bohem to je v tom ontologickém stavu ještě složitější, nám zde se jeví, že ten stav je Bůh a láska, když jsem více v tom stavu, tak (ten stav je ěvdomí už navždy?), v samotém ontologickém stavu zmizí jeho jáství asi (dost), které zde vnímáme, neb to je čp povahy. Ještě jsem tam nikoho v tom stavu nepotkal, tam ty bytosti nemají svou původní povahu, někde vzadu ano, ale sdílí ten stav, jsou i nejsou ohraničené, my jsme zde jako jakýsi základ, nosič, ego asi....Potkat tam třeba moji matku, to nejde, jen její něco ... jen láska mezi námi zůstala... možná to pozadí resp z něj to vyrůstá, z nás dopředu...pozemské mizí tam, když jsme v tom plně, neb .../ Pochopil jsem, že to, proč se ten stav jeví i temný, a negativní je tím, že jak říká Buddha - snažíš se jen zbavit utrpení, nirvána není oddych od utrpení, a uměl bys toto dopřát i druhým? (ono je to těžké, neb oni jsou nakaženi a celé to potopí svoji nevědomostí), budeš tam sám, resp spadne to do samoty tvojí, do čp, odal bych i snažíš se to jen vědecky zkoumat, tím "nedosáhneš" vlastně ničeho. Uměl by ses podělit? on oto nejde, to musí asi každý sám a pak se "tam potkáme"... ale chápu, že toto je to, proč to je negativní, tam ale negativno není démonické, může do této polohy spadnout, ale to až pokud se přibalí čp. /Podobá se to č. díře, ten ontologický stav, kam také jen čp padá a "ničí se"... pak nelokalizovatelnost ... ale jsou i bílé díry-třesky, a rozdíl mezi nimi v ontologickém stavu není asi zřetelný neb jde o čp pojem, tam, zpět - opačně, apod. . / Bohužel je důležité mít svoji cestu, ze začátku nás někdo učí, vede, ale pak musíme sami, to je aktivní postoj individuace.../ Ve fyzice "existuje" defacto jen energie - resp. čtyřhybnost - pravidla, jak se částice pohybují je dána náboji - abstraktní pojmy, asi stejně jako částice i energie samotná je abstraktní... elektromagnetismus je výměna hybností podle nějakých pravidel ...(?). /Emoce stmelují svět, resp. emoce tvoří náš život, když se ohlédneme zpět, ta hromádka - život jsou emoce a emoce vůči té hromádce. / Vlastně jsem stále v roli oběti, co jí kradou pozornost, dříve muž na ženu i řval, tato energie tu dnes není, ... nastupujeme cestu individuace a kráčíme je smrti. / Pochopil jsem také, jak život je výlet, pobyt, tam, zde... / Mnoho léku škodí, proto třeba i tento text, pokud je lékem, škodí zajisté. / V dětství řeknou - to nesmíš, nakazí nás a my to pak říkáme dál druhým a za námi stojí síla, veřejné mínění. / Veřejné mínění funguje dokonale jako Bůh a bude to více patrné a patrné... způsobuje emoce a boj vůči němu atd. / Co se mi spíše dříve dělo - dotýčný vytuší, že jsem gay, pak je úplně jedno kdo jsem, prostě nálepka tam být musí, jaksi jsem zjistil že tomu napomáhám, neb nejistota je horší než nálepka asi, jde o veřejné mínění - druzí se stanou pošetile veřejným míněním, já jsem také pošetilý, neb tomu propadám, neb jsem povolený i, či naopak neprožívám, ale dnes se s tím umím už vypořádat, třeba zpomalit v sobě, dýchat či něco jiného... , nejvíce nepříjemné je to, že jste někým jiným, ... asi je to pro komunikaci lidí snažší, protože kdybych měl být kdo jsem , plně, bude jako Bůh a před ním právě si utváříme předsudky a clony atd. Ale lze žít v módu kde je těchto předsudků minimum a je to normální stav zdá se.... Silou tě ohnou abys byl něco, vždy je to něco co nejsi, neb člověk je volný prostupný... to je právě to E', časoprostor, nálepka, nástroj, manipulovat pak jde.../ čp je oparvdu určitá náказа a neumíme jinak než pomocí něho atd., a lpíme na něm hrozně, ... to není lpění na vesmíru ale na pojmu čp, vesmír není čp tak úplně.../ Tam není pojem zde také. Je velmi těžké, se z čp vyvléci. Čp je iluze, která žije v jakési symbióze s vědomím, vědomí je i není na čp závislé. Ženy si mohou myslet, že ontologická úroveň je vymanění se z hmoty-ženy, ale to je omyl, nejde o mužskou-duchovní úroveň, žena tomu začne rozumět, až bude individuovaná, jinak je to pro ni "to tam nahoře", bude se to snažij tajně dobýt, skryté úmysly byt' jemné, vmísit se tam jako parazit, ale to právě není ono. Muž a žena je pojem dost vázaný na čp, ale ne úplně. Veřejné mínění - ego je geniální v tom, že nás vede směrem k vymanění se z čp, resp i tímto směrem, jinak právě opačně, veřejné mínění v naší mysli, prostě veřejné mínění přesně pozná, kdo je opravdový, osvícený, milý proto, protože něco poznal, vše je konfrontováno s veřejným míněním v naší mysli a osvícení poznáme právě tak, že veřejné mínění je přemoženo, což je mj. proces stávat se sám sebou, veřejné mínění přesně ví, co je špatné a co dobré, tvoří předsudky, zaražené agrese, ale právě ono je to, co má být překonáno (dosti). Až reakce lidí, resp. démona veřejného mínění, jež používá sílu a je tupý, až oni poznají, že nejste podvodník... a nejde o to být milý (jen), naopak často... Lidé si pletou božskou úroveň s mana, nebo naopak s askézí...dokud budou nakaženi časoprostorem - tupostí, nekomunikací, nemohou chápat oč jde. / Jsem

i jakoby sám, proti armádě nakažených, jež v davu běží a neví kam. / Emoce jsou dosti to, oč tu běží, co tvoříme. Pracujeme pro časoprostor a ne on pro nás, resp. to je právě ta mylná představa být pánem, aktivní atd. Pracujeme pro emoce, pro symboly, které jsou podstatou bytí. Nejde se z toho vymanit, ale lépe to uchopit ..., bez emocí by tu nebylo nic... / Já už chci mít pokoj! Konečně na šé zapomenout... hlubší lidství probouzet...méně je více...nestávají se - mysl, koneckonců chceme prožít hezký život, plný a nejtě navíc se někam posunout, a nejde jen přítomností to ještě nechápu...že méně je více...ale tím soustředěním už ... jsem pitomec že takto pracuji a nežiji, připomíná mi to rodiče, pracují pro druhé a na život kašlou...jen temné prázdny skřípnutí co nechce hmotu žádnou.../ Uz zase klesám... /Ona uvnitř říká je to tupost hrůza (tukova hrůza) ale to lži přelstí a řekne ne máme Boha (E') uvnitř a potvrzuje tupost a hledí na ni ... vše musí být tupe abych já měla E' - to je vnitřní sobecký svět ženy za sklem vuci okolí ... vzdýť nikdo se se mnou nebaví jsou tupí ... ale já tupa nejsem .Bohužel to vidím jinak. Take říká jakoby (muži a Bohu) a já nic dělat nebudu já božství vlastním, veřejně mínění je Bůh take - síla tedy cp, neb ten rozkol je božství - obojí najednou. Hrozně otupení... A tento boj dualit zda je bůh muž nebo žena prave nemá smysl v onto úrovni...není to že není není to že je to mezi něco ani postupně vytracení atd atd. Ale to nejde odtud utect - to je cp pojem. Uteče se akorát nekam do pst nahoru...Asi stejně tak i barvy a smysly ty jsou take cp - dualní atd... onto stav je dost už o kvalitativním...svět barev je ale o cp.. nahoru dolu atd...obarvenost vs samotná barva to je podobně trochu...jenže barvu si rozprostřeme do prostoru a je to pak o cp.... už si ten stav neumím moc představit. /Je vtipné vidět ty lidi jak si myslí že našli něco úžasného ale našli jen sami sebe - hmotu. / Hmota ale cit způsobuje - pomocí ní dochází k citu. / Zmanipulování hmotou je strašně hluboké a nakazí se prohlubuje v lidské historii ... hmota je užitečný nosič pro poznání ale co je moc to je moc ... nejde však tak jako já hmotu nemít rád ... pak je to destruktivní nirvána a ne láska.../nemám to s kým sdílet a vlastně ani nechci... mám něco extra. Mám .../ Zákon zachování platí ale pokud se začlení i rovná se je to už ne-cp stav.../Jako když je někdo tlustý a pak vycítá okolí - v něm je pak mále ostře stíplavě E' komplementarně a dotýčný má vše, je Bůh...když chce má tupost hmotu a na tu narazí stále a nevadí mu to schvalně prave tomu Bohu se vysmívá a místo nej účinná celebrity.... / Asi je to můj problém ... ale to onto stav nemá problém s hmotou a nejde jej nakazit již hmotou... hmota a onto stav mohou docela vedle sebe být a nevadí si moc ... jsou obě přirozené.../ Když to bude jen snaha o vyvážení se z utrpení pro sebe či pro celý svět či druhé - vše posetile a nebo nenávist a destrukce světa - to vše je nesmysl. Ostatně nahledne tam každý každý v tom zije a je a neví to... to je vsude tento nadstav... bez lásky to je nízko a láska je o opravdovosti života spontánně...což je opak skoro toho.../zde larvální stadium .../ Kdyžtak je to aspoň poučení a omyl ... / Byt v kontaktu se sebou ... dospělý už je v pasti svých lží - je to normální ale ... přemáhání apod. Ze lží se stane pravda co není už lež.. to je vyzrání vlastně.../Nakonec hmota vyhrála. / Už zase děkuji ... / Svět, směřování kam směřovat, je jako láska, také lze jakoby více a více prohlubovat a nemá to konce a není to o tom, kdo miluje víc vyhrál apod, ale i to není donekonečna, je to přítomno, je to vlastně jedno kam až se to prohloubí do nepodmíněnosti... /

No, bylo to dlouhé no,. / Nyní logicky to vplouvá do prohlubování, ale proč stále pro sebe být pro publikum, prohlubovat, i nesnaha je prohlubování, nemusíš se s nikým právě bavit, buď jaký jsi ... maličkosti života jak se říká:), a když ten ne-stav se nějak obohatí o normální život, bude to ...

Soustředění (na své myšlenky) je samozřejmě o egu, stejně tak jako narušování soustředění. / V tom onto-stavu jsou polarity ego a láska "spojeny" neb tam pojem dualita "není" a nejde říci jak (což je možná dobře, neb jak je o egu), asi, protože již to není o čp. / Pokud se řekne onto-stav je mimo čp, je to právě špatně, protože jednak se tam vnáší čp a jednak jde o oddělení něčeho. / S onto-stavem se nelze identifikovat, je to asi tím, že právě není o čp, proto to není moje apod., jako by se chtěl někdo identifikovat s láskou např. / Není to ani, že po smrti mi bůh ukáže, co to vlastně bylo, co jsem zažil, možná trochu ano, ale i jde cítit, že ten stav přesahuje jáství, tedy osobního Boha, Boha s jástvím. On ten stav třeba zná, asi určitě, ale ... // Vlastně tu jde všem celý život o to mě znesoustředit, šikanovat, takový mám pocit, ze svého skleníku myslí, kde okolní svět je nereálný a ego reálné (je to spíše naopak vlastně, i), tedy prostě jako když jsou oči normálně a pak se cosi povolí a oči se rozjedou, mám poruchu očí, viz colobom, proto mám ten pocit také a spojují si to se zženščením mě - plodu v těhotenství... Když se podaří muži narušit takto, že ztratí pozornost, žena automaticky začne být ta tvrdá, začne do něj rýt, "role" se prohodí. Ale E' není soustředění, to je zoufalost, zoufalá snaha soustředit se. Je to jasné, A a E nemohou nikdy být vedle sebe, nejde aby A bylo s A a E vedle E, jde jen že jsou dvě A a jsou oddělena pomocí E a u E to platí stejně...je to jako přitahování a odpuzování stejných částic, je to o elektromagnetismu docela... // Soustředění sousíví s tím, co jsem objevoval poslední dobou.../ Znesoustředění je jako kdyby mi dotyční od nich šli mi parazité pod oko, doslova mi vchází oni sami, imága, pod oko. / Ženy, pokud se neznáte, vynutí si citovost, mána šťávu měkkost v hlavě..., donutí, že se znáte, šeptanda tam je jakási, že se znáte, rozsoustředí, třeba i ostrým úderem něčeho, či imaginárně, a muž si myslí, že toto jsou city, ne nejsou, jde o ego. // Nejlépe je naučit se dělat jedno a pak druhé, a nemít tak velký výběr, brát co je... to souvisí s lidskostí. Že dokonalost je nemožná, brát co je. Ono to znesoustředění je dosti silné, hlavně ve městech.../ S onto-stavem, potom, vše mi přijde jaksi trapné a za oponou nějakou, najednou jsem v kontaktu s vesmírem, v tom stavu člověk třeba vše ví o všem, ale jak to někdo

řikal, je mu to jedno oč jde, nepotřebuje to vědět, neb to "ví"...// Pojem já je dosti čp, v onto-stavu se tak já změní, není čp povahy, nejde o já dosti..., ale může tam být pozorovatel, co to vše sleduje...asi jako v NDE, je to tím, že jsem tam nebyl plně... možná také lidé v NDE zažívají specifický stav, který běžný smrtelník nezažije... mezistav. // Když někdo začne zuřit a hje v něm cítit démon, indiáni se od něj otočí zády a tím je hotovo. Přestanou si ho všímat. ... on se zarazí, a když je to malé dítě, řeknou, vždyť tě milujeme...si představuji, naivně třeba... // Je to asi zařízené ideálně - do vyššího stavu vědomí se lze jen prací dostat, nejde tam nahlédnout, ten kdo tam je, už odpovídá cestě, která tam vedla a chová se podle toho..., ale neviděl bych to tak silně toto..., také když poznáme nějaký stav, je věčný, můžeme se do něj věčně vracet asi..., vše je takové.../

Jen pšt si neuvědomuje, že svět je i zlý, že půlka je negativita, kdo chce, aby byl dobrý tak ... to vede na pšt dost. My sami jsme však jen půlka světa, pokles entropie, jedno znaménko a to se zase dělí na plus a mínus. Smířit se s tím, že svět je i negativní, my musíme bojovat za konstruktivitu, dobro, neb jsme taková, ale nemůžeme nevidět realitu...samozřejmě, že říkat si, že svět je špatný i může vést na nakažení se...svět není o dobro a zlo, ale spíše o komplexnějších fenoménech - ohen, voda země vzduch... což je nekde úplně jinde, je lepší i v tomto stavu zít, my jsme vlivem nábožství moc v té dualitě, digitalní...

Velké, malé, iluze velkého a malého - ne-čp, dohromady je to 0, je jedno, kolik toho je..., xxxxxxxxlépe se vyjádřit - nám to přijde malé, ale není, ale není to ani velké atd... a ani zase malé Když je stav onto, pochopí se význam života a malocností v něm, a jejich zapojení do bytí a vesmíru...

Všemu dáváme kolem hodnotu, tedy vše je plus mínus a myslím, že ty hodnoty se anulují úplně v rámci celého světa kolem (lidstav?), jde tedy o symboly, svět je symbolický, o symbolech, je tvořen symboly, nálepkami...nálepka vs "nálepka" in situ, dvě podoby téhož...

Problém je očekávání, to je veliký problém, očekávání, že druzí budou dobří a hodní, neb pak to bolí a časem to bohužel omrzí a vede na pšt...právě lidskost je o neočekávání...malé dítě také dost očekává a to je ok, tedy očekávat minimum..., ale jakékoli heslo, motto si říkat, to je nesmysl, musí to být pružné, ne že budu si na každou negativní reakci kolegy říkat svoji mantru, to je nesmysl, musí to být dynamické, osobité, jako voda...prostupné... je to jednodušší no mít mantru nějakou...motto a trapné:), jako vše tady.../ Ego zajímají velké věci, vždy, nic malého. I když lpí na malém, právě to vyjadřuje velikost tím, sílu atd. Introvert také lítá někde v astrálu, je to "velké", ve smyslu vlivné, širocezasahující, abstraktní, vysoké, vesmírné... / Právě po uvědomění si ontostavu a lidskosti se dá vidět, že na velikosti nezáleží. Ale když se to řekne, ta velikost se tam již zanáší, a tím se to znehodnocuje. Teoreticky bytí může být nekonečně velké a stejně bude podle té rce Nulou..., můžeme přidat kolik chceme, ale bude to nula. Onto stav znamená zničení pojmu měřítko, velké a malé, tedy "pouhý" lidský vztah je něco ... nejde říci právě, co se vyrovná velkému, o tom to právě není, ano je to jakoby svět byl jen v hlavě, myslí jedntlivce, trochu to tak je... zůstane právě hodně kvalita v tom ontostavu... Toto se bojím tu lidskost se bojím, že mi ji vezmou ..., neb vezmou vše, co je hezké a poctivě vybudované, prozralé a světlené..., už to samo o sobě je nesmysl, světelnost je o komunikaci a to si to mám enchat pros ebe? jsem lakomec i... / Příroda plus mínus my však jen pokles Entropie a na něm založení a tak musíme za plus, my z plus uděláme plus a minus...

Lze si to představit, život (ego a lásku) jako Gaussovu křivku (spíš podsaditější) a kumulativní Gaussovu křivku. Ego se začíná objevovat v dětství, oddělí se od duše, stoupá, vynáší nás nahoru, jde za něčím, za cílem, pak dosáhne vrcholu a klesá, křivka klesá, ale ne na úroveň na začátku, trochu výš. To klesání je zlidštění. Dá se říci, že pojem lidskost, že směr od ega k "maličkostem", ve smyslu - ego chce vše velké, někdy složitě tím, že lpí na něčem malém, čímž je cítit velké za tím, vždy jde o něco velké, viz já - vesmír, bytí, a vše možné. Je to normální, no... Ale pak začne člověku docházet, že "smysl" je v maličkostech, každodenních, ale ne malých věcech a ne lpět na nich, ale třeba, že se na vás někdo usměje a vy na něj. To je proces zlidštění (byť to zde tak nezní), ego spadne zpět k lásce. Lidskost je věc čistě lidí, a typicky souvisí s tím "z velkých ideálů" se sestoupí k přehlíženým věcem, dalo by se říci běžným, nudným, ale přesto hlubokým, co srdce zahřejí, které plodí radost a lásku. Nejde o dárky, a nejde o vynucování si pozornosti, to je ego. Lidskost, člověčenství, je věc ega a ne lásky, jde o prosvětlené ego. V tu chvíli už dorazila láska, původní stav nás - dítěte k tomuto prosvětlenému egu. Druhá křivka, pod Gaussovou, je křivka, která stoupá, na začátku jsou s egem u sebe a na konci také. Dítě v nás pochopí v průběhu života asi toto - nejdříve si myslí, že to jaké je budou všichni brát a všichni i taková jsou, ale v čp světě to nejde, a tak se nakazí egem časem, (už jim může být nakaženo od narození možná, ... toť složitá otázka), začne protestovat, pak se přizpůsobovat a nevyjádřenou Duši či Ducha promítne do ega, potom ale ideály ubudou a začne dominovat to, co je "důležité" (i ty ideály jsou "důležité"), tedy dojde k zlidštění, právě když křivka ega stoupá, je to zdravé mladé, ale někdy se potápí hlouběji do ega a to je nic moc, kariéra atd..., lidskost tam je vždy, ale to, co nazýváme lidskost je až, může být, ke stáří... U smrti, či po smrti dojde k tomu, že ze spodu začne se ozývat ta dávná (věčná) naše bytostní přirozenost, archetyp ostrosti je tomu podobný (alespoň

u mě), je to světlé a živé a prostupné, a najdou společnou cestu s polidštělým egem, také dojde k tomu, že ego se zahodí pryč (odmítne se, ale ne afektovaně, to právě ne, vše, třeba kariéra a nálada společnosti celková, atmosféra strachu), ego a láska se prostoupí vzájemně, spojí, právě tím ne-čp způsobem... , láska už se ego nebojí a nechá si od něj vyprávět, jaké to tam bylo:)... klidně ale může mezi nimi být hranice ostrá, lidskost je stále o egu..., a tak to naivní malé dítě, které si myslelo, že si bude se všemi rozumět telepaticky doslova, tak nabude určitého zmoudření a lidskosti, a to se stalo i mě:) v těchto dnech, ale ne zas moc...je to možná začátek, prostě vývoj to je..., to dítě už ví, že to není tak jednoduché apod., je zmoudřelý..., člověk prošel životem... Pokud někdo umře předčasně, nějak se to asi spojí také, dožije život tam, neb vše se musí kompenzovat... To prostoupení lásky a ega zlidštělého, což už není ego ani, tak netlačit na to samozřejmě, pak to nejde.... . Možná se i prohodí láska a ego v průběhu života, kdo ví... / Samozřejmě, že někdo právě neklesá dolů s egem a to je pak již zoufalé a pšt ve stáří.../ Někdy se v životě musí zatlačit a někdy netlačit vůbec, bohužel to nemůžeme pouhým citlivě a pružně a tak třeba někdo netlačí vůbec, ale je to o egu právě - ponížená role...// Po smrti se to "spojí" a to je věčnost, či odchod za Světlem... za tečkou světla...a co dál, nevíme...// Srdce, láska, původní spontánnost se žene zespodu potom ve stáří... a jdeme domů. // zahodit ego, čp, je to blbost celé, stejně jako každodenní realita, ta je skoro na nic potom. // Kdo se potřebuje soustredit chape ze se někdo potřebuje soustredit. /Z potřebuje být nesoustředena... /Nechci být soustředena muzská mrtva.... nevidí me...moc divně specificky namíchan... a nechápou ze si vystacím se sebou jak m i z.... /Chtít male věci už ne vůbec vysoko a mimo ale vlastně zde a tady i...hmatatelně prave . Jde i o srovnání a vyrovnání se... /Ontostav to vše "spojuje". /M uvnitř prázdný a vydesený ne není vydesený říká ... a k němu se ženství přivine... /Křivka lásky roste...v tom schématu... ovšem v této úrovni je i jistá tupost právě, že tu jsem sám, božská tupost určitá, právě když narazí na realitu života...a uchová se do smrti...touha po volnosti a sama sobě... /Byla to parazitirvana:). / Muz odvrátí zle (parazitické lakave) tím že si její neví, žena je povolena nemůže se tomu ubránit musí to už vidět a zvyraznit je neurotická a prožívá to a utesuje to. Možná je to spíše neurotický symptom než ženství.../ Máme ideál dokonalosti a nakonec to není ten ideál ale to je právě lidství a srdce, v ten moment se zase po dlouhé době objeví světlo, jiskra božství v nitru či na nebi... dokonalost ukáže svou pravou tvar... /Když se ale na lidství lpi světlo zmizí...// Strom se jednoho dne zničeho nic sám převrtil vzhůru korenama (povolení a zvrácení a citění E", parazity), muzská síla autonomizující nevíšající nepodmíněná její opět da zpět a stejně tak ženská energie utesující a vyzývající nepodmíněná a vrátí se zpět do své polohy... //Srdce nás spojuje se vším co kdy bylo před námi, ukotvení... předci lidští a jiní.../Tedy pak poznamenejme co je nejcennější... a to je konec života./ Chtěl jsem poznat jak to funguje jen jak to funguje jsem uzkostný a vykotlaný a parazitismus to je defacto - poznání, a opět spojení..

Na vědomí - "Nic", čeká v bytí mnoho nástrah, včetně sebe sama, a všemi musí projít. / To zlidštění musí být normální, neumělé, nějakým zásahem třeba i vnitřním... / Každý s tím má problém, se zlem, jen dělá, že nemá. / Ale nenávidí, že něco existuje, E' vlastně, ve mě zůstala, hypoteticky v představě i po zlidštění a atd., po smrti, bojím se, že po smrti tam na mě bude zase tupě zírat nějaká věc, hmota,, je to tím, že tam nejsem...

To E' je hrozně subjektivní, i si říci, je jako hmota, jako tvrdá deska, to nechci, když se však stanu E', je to kvantový stav, volný, jako "hmota je uvězněná komunikace", vs. ta komunikace samotná, ta už nevadí, už to není uvěznění, to je i čp a ontostav rozdíl...ale už jsem to zapomněl, už zase to E', falus asi vlastně, výkal i, tvrdé, nekomunikující, strašně tvrdé...// Musím se na spoustu vykašlat a jít //

Vysvobození je relativní docela... stačí málo a jste zase v čp světě, třeba je před vámi, čp něco... / Ale toho E' jsem se jakoby nezbyvil, může tam pořád být, je to asi dobře a má to tak být... ta hrůza, že něco je, atd., prožít to no, ale pak to bude třeba zase, je to až do smrti možná a dál..., bytí, věci jsou jako jeskyňky, jen dva prstíčky a pak je tu celé, je nevědomé atd..., ale to E' právě v ontostavu mizí... , je to velmi subjektivní a citlivá věc toto, může zmizet, ale jen malé pomyšlení a strach a symetrie se naruší a spadne to...jehla.../ Možná je třeba hledat stavy, ze kterých jehla dolů nepadá, ... nejsou citlivé, atd.../

Typický Animus, vidím tvrdou ženu a třeba něco rozliju, najde si to cestu samo, z nejistoty do E', do sebeponížení, potřebuji to prožít. No jo ale...: já muž bojím anima v ženě, vidím anima a zpětně ženu tedy sebe - takto to mám vlastně v sobě, takto to jde jeden ze zúspůbů vyjádření: muž co vnímá anima ženy silně a evokuje ženu v něm, jeho ztracené ale nechtěné já, bojím se jak anima, tak té ženy či celkově toho... , ... totiž rozněžnit anima nelze, nejhorší je to, že ty ženy nemají žádné slitování, je to omyl, lidé nemají absolutně žádné slitování, nula, ... jde abano žena vidí v muži anima a dotýčný muž třeba začíná být trochu lidský, ve spojení a animem, ale jaksi aby já něco na anima v ženě, ano muž to trochu umí, ale protože použije svoji energii nějakou, ale to já neumím právě...jsem asi nějaká divná lesba:), přitom ženy nesnáším naopak... ale už je to někde jinde, dost zpracováno a vymyšleno, a něco svého atd... kdyby už byli tak vyzrálí lidé, že by nelpěli na tom, že žena musí cítit vůči muži a muž říkat ne ženě, po individuaci, jsem již po individuaci? nějaké zpackané...)

Pořád s tu stěžuji...

Ty jej ignoruješ a je cítit, že tě vyrušil, i tak je šťastný, že tě nakazil, má neskutečnou radost, něco v něm.../ Soustředění se může zdát sobecké, ale když si sám sebe představím, že se někdo začne soustředit, tak proti tomu nejsem, až když na tom moc lpí, pak je to pšt..., někdy může někdo soustředěním rozsoustřeďovat okolí, záleží na situaci, když se někdo soustředí, je to signál - nevímej si ho. Pro ženu je na muži sexy vlastně jenom toto, že se umí klidně soustředit, že je soustředěný, pevný a přitom jaksi klidný. Pak se jim zdá nedostupný a roztáčí se kolese:). / Jak jsem psal, démon a rozladěná mysl (což je pro ženy normální stav docela), ví, jak zareagujete (donutí vás, aby to takto hypoteticky bylo) a hned zareaguje na vaši hypotetickou reakci, je moc rychlý, ale působí to neodvážně... někdo je jednodušší a prostě to řekne, vejde tam a řekne to, nedává do toho balzám..., nečeká žádnou reakci, čeká přirozeně, jak zareagujete a nebojí se vaší reakce, nežije ve svém světě... byť pak vlastně ano, i toto vede na to, že žije ve svém světě, když je to pouze toto.../ Někdy právě zabývání se malými věcmi ve stáří je pošetilost, neb se na nich lpí, a jde tedy i něco velkého, o ego, ta lidskost je uvědomit si, že to velké nemá tolik smysl a to malé ano, je to bolestné i, ale o tom to je. Nejde to popsat, je to rozkol vnitřní, doposavad velké ego, někde ve hvězdách a teď dole a všímá si, že kolem jsou lidské bytosti také... je to hezké, jemné ale i bolestné, resp. není..., chce to "zahodit" to velké... ovšem to je přesně ono, ne-čp způsobem, když zahodím velké, relativně se mi malé zintenzivní, štípe do očí, chce být asi velké, lpí na sobě to malé právě... či ten samotný švih zahození ega je právě živení ega, ale i nedělat nic nejde, apod...// Snaha spoutat čp - "tak alespoň ať je ten onto stav ohraničen v té č. díře" - to je právě nesmysl (asi) ... / Hmota je, ok ale nekomunikace není ok, je symbolizována právě tou nešťastnou hmotou neprůhlednou, ztěžklou. / Když něco potlačíme a myslíme si že druzi to nevnímají, že jsme za sklem, že druzi nas nevidí a my je ano (viz č. díra) tak to tak není. // A vsichni chtějí vedet kdo jsem co od mala, neb nechápou moji pohlavnost, za bozství a to zíví pak toto bozství.../ Chci být člověk ale... /Cim mene jsme si necim jisti tim vice to vnucujeme, treba nekdy i nas konicem, cim se zabyvame atd. / Muži manipulují primitivním vyhrožováním patologickým, třeba vnitřním, je to přece normální a silácké, mužské, ne není, je vidět, že je to pšt. Podobně ženy to mají o krok složitější - zatímco muž vyhrožuje tím, že by mohl být agresivní, žena vyhrožuje tím, že by mohla být agresivní a je už citové vydírání, ale stojí za ním síla a hrozba samozřejmě, jako u mužů. Ale muž z vás udělá E a žena měkkotu. / Do lidkosti dospějí až časem teoreticky, nyní jsem moc v produktivním věku, v práci apod. a to nejde. /// Jsme jako černé díry, když jsme v egu, za sklem, ve snu, okolí je jako sen a my přitupělí, ale je to opojné, odum A to je dost, nekomunikující černé díry, co vidí ven, ale nikdo dovnitř. / Chce abys jej odmítnul a ty byl ten špatný... to jsem už určitě zmiňoval, ...zabývám se líí. // Po ontostavu již nechápu spěch, je to něco strašně "mimo", malého, uvězněného.../ Vše jsem vlastně jako každý dělal pro odměnu, pro klid, pro spokojenost ega a duše, odměnou je nám to, co říká veřejné mínění nebo Bůh a to co říká duše? odměna je smrt a život sám atd..., těžko říci co je odměna, je to právě ten ontostav, navždy, ale právě toto tam neplatí...// On se se mnou nebaví, nevšímá, není nějaký nakažený?:)// Je jako když se otočí zády a dívá se vzadu hlavou, vír.... démon je ale i příšný chlad a zanedbnost...// Mimo vesmír hypoteticky není žádný čp, myslím, že vesmír je logickou součástí ontostavu, logicky do něj "vpraven", ale logicky, nikoli časoprostorově. //

Konec je moc rychlý, chce to dlouze dlouze promeditovat o životě, co jsem žil, skloubit to, vzpomenout si i na původní nebo už to zapomenout... našel jsem vlastně co jsem hledal, ale až v té "malosti"... ale bez toho pozadí by to nebylo co je..., pak klid, příroda třeba, klid, a stávat se "sám sebou"... dílo by mělo být nedokončené, každý život je dokončené i nedokončené dílo...

Konec o lidství atd je to nejcenější a neměl bych o tom ani psát, jak je to cenné a citlivé..., vlastně nejcenější.

Ještě nejsem zralý na to, abych uměl tento svět milovat vnitřně, možná uvnitř hluboko ano, snad konfrontace s Nic by mi pomohla to pochopit, ale to právě nejde, a tak jsme konfrontováni jen s chaosem atd.

A potomci, na ně jsem zapomněl...

Monolit ve Vesmírné Odysee je E'...je to složité

Totíž kontaktem se světem se nakazíme - jediné: vymanit se a zvyknout si, obojí zároveň musí být ani jedno ani druhé absolutně nikoli. Ano někdo třeba odletí do nikam, ale nejde se světa vzdát...

Existuje manipulace prvního typu (M1), prosté vyhrožování (úderu), to používají muži často. A potom manipulace druhého typu (M2), citová, vyzáňující samotný boj, introvertní defacto, šetřící síly. Ovšem obě jso uvelmi podobné a přechází jedna v druhou, první také útočí na city, má je vyvolat. Vlastně komunikační svět je skoro jen o těchto manipulacích, pokud bychom je teoreticky odstranili, což je těžké, je to srostlé, prorostlé s námi, tak nezbude skoro nic, ale to jediné není vzdušný zámek. Možná je dobré vidět svět i opačně, ale nevím no... I to co zbylo souvisí s tímto...ale i naopak. Vlastně celý život úplně ignoruji M1, úplně ignoruji, bojím se toho i, jakoby to nemělo se mnou nic, beru to moc opravdově, hodně opravdově, protože to

právě neznám, tak nevím, že je to "maska". Bojím se otevřeného konfliktu... Ale když jsem to prohlédl, ty muže, vidím, že je to trapné. Intelektuálové také "brojí" proti M1 a jsou v poloze M2 a za M2, neexistuje nic mimo, ale to je omyl, jde o jakousi zrcadlovou zvrácenou rozdělenou podobu duše. Odmítnout M1 (vnitřně) znamená časem dělat to samé, popř. se nastavit do polohy M2, jakoby nic jiného neexistuje (v lidské komunikaci, v naprosté většině se může zdát), jsou ale i jiné druhy manipulací. ... Tedy to dokážu i zničit to M1, ... do nuly, jako kočka. Ale jsem dost i pes, vůči klukovi co je tichý a neprojevuje se moc - toho mám tendenci "chránit", nekomunikovat s ním, je objekt jenom jakýsi, zakřiknutý a já jsem ten ochraňující - je to hluboká projekce, vytěsnění toho, co jsem a co bylo terčem u mě..., ženy mají někdy pocit, že tu vůbec nejsou, že jsou jen nulový objekt, ani duch ne, a že "patří" muži, ta vazba je právě ale jenom v té projekci jeho vlastního ponížení a zakřiknutosti.... / Lidé, co jsou materialističtí jsou alibističtí v tom, že "řeknou": tam právě hmota není, jen švih a nezaplňeno, když se s ní manipuluje, řeknou (je z nich cítit ten chmat po té hmotě a ta hmota).... je to pořád čp dohromady.../ Ego vnímá i tak - cítí po schůzce určitě co já, i když ho nevidím, vím..., ten pocit co mám, má on taky...vím to, ... jasně, je to neodbytné, ale může to být omyl. To si nechce dotyčn(á) přiznat.../ Prohlédl jsem M1 a používám to také, je dobré to mít na malířské paletě:)/ Vše mám od mala jak na divadle, druhé zkoumám vědecky, silně odměřeně, probandi, ale je za tím Animus, archetyp ostrosti, což je o něčem jiném... jako bych byl mimozemšťan, ... je to pšt. / Narovnat se, jsme osoby vertikální a ne hroudy u země..., jsme bytosti. / Když přichází démon do mysli, jaksi hodně si to živíme (nechtěně a nevědomě) sami. Uvědomit si to... / Na nádraží jsem ho utěšoval.../Ego skrývá svoje hovno, nechce aby bylo cítit. / Ducha je o síle, ale síla snadno pohltí hmotu či je pohlcena hmotou a to Ducha dusí. / M1 - stále vyhrožují - ne, prostě říci vnitřně ne, když se toto odfoukne, zůstane v dotyčném člověku nic skoro.../ Po smrti si myslím uvědomíme, že i naše jáství je nákaza a velice rádís e jí zbavíme. / Vlastně je to docela jednoduché o tom ontostavu - odstraníme pojmy dopředu, dozadu, doleva, doprava, nahoru, dolů, těžiště, střed, dualitu, jednotu, celek, mezistavy, neutralitu, tam, zde... pak i zjištění, že tento prostor je jakýsi tuhý a pod ním, prokukuje ontostav(teď je to hodně špatně řečeno, nabádám k něčemu, co je spíše v rozporu s tím, oč jde - díra v prostoru do prostoru..., to ne...). Když si ale řeknu, že ontostav je prostor, pak to opět "spadne" do stavu prostoru tíhového. Teď se může zdát, že jsem se dostal jenom do nějaké jiné dimenze, do astrálu nějakého, tedy že to není něco užasného, ale jakási hysterická zkušenost, asi i jo:). / léčit se,/ M1 jsem prohlédl ... / Vyzařování u M2, M je vždy o neuskutečněném konfliktu , / Taky na celém světě spíše parazitují, zkoumám ho, ale to i není parazitismus a pomáhá mu to, ... parazit parazitů.../ Imago efekt - M1 je přitahována k M2 a naopak, jako by to byly živé byosti, ale potřebují nás, aby žili...// Důležitý, co jsem nezmínil je otázka: ontostav je příjemný, vydrží tato příjemnost věčně, nebo vyhasne časem? je to logická otázka, ale právě časoprostorová. Ovšem je to divné, právě kvalitativní stavy třeba příjemnosti vydrží jen krátce, ale toto právě není nějaká příjemnost no je vlastně, nepodmíněnost je "příjemná", ale je to o svobodě hodně... na čas je vázán i prostor, s časem se děje totéž ... Zvlastní je ten prechod od čp do ontostavu a pak to je zase normalni jako zde? Zvlastní je vazane na docasnost a to zde není. Jak je to tedy s casem? Je to podobne jako s prostorem - ani vecn ani ani... Cas je vazan na prostor...ale mozna...? účast pozorovatele? Není tam žádný moc takže ... to je problém, že to někdo musí vnímat, někdo tam musí být a vnímat to, sice není moc já, ale je vnímání samotné...nějaká komunikace být musí. Jinak je 0. Ale toto je podle mě právě pohled čp a pohled digitální a ega, asi existují stavy, kde pozorovatel není a přesto tam něco je, nebo.....nevím. Možná se tu dostáváme do podobné situace jako u ontostavu, možná hlubší stav to je, vymizení veškeré komunikace, tedy i ontostavu byt tam už právě jakoby není komunikace, dualita atd... a ... Možná je stavů více a jsou hlubší různě atd... Rozhodně to není jen o egu, bytí, aby byla komunikace a pak Nula, tedy rce Nuly vlastně. je to i bez čp, bez komunikace, pozorovatel zmizí dost,toto je nepochopitelné - jo, nojo, není to totiž čp, a není to představitelné tedy z výšky nebo jako pozorovatel zde a něco tam..., o tom to právě není, ale pozoruji to ze Země, z hlavy, v hlavě (což je "iluze"...nikoli ve smyslu že vědomí je mimo hlavu, ale právě, že čp "neexistuje"...).... čp nás nachytá vždy:). Je docela logické, že bytí jako celek (bytí pojem celek právě v ontostavu není, o tom není) nebude koule obklopená Ničím, že to bude právě ne-čp. / Chce to nad tím hještě přemýšlet, resp prožívat...

KdyztaK dojde k boji no...v tom M1, ale to si říkám teď.../ vše bolestné - jde jít pod to, zvýraznit to, vidět to a prožít to, právě to co vidět nechceme tak vidět, o tom prožití i je dost. / Kastracní úzkost se dost podobá úzkosti z čp ať už z něj, nebo naopak že žádný nebude, je to podobné.../ Hrdinství je podstatné, čp-hrdina-E'. / Do čp jdeme pro zábavné situace:). /Nejhorší je, když jsem spontánní a druhý vás právě udeří, pak si rozmyslím, budu li přistě spontánní, ale je to pšt...od něj, byl jsem pšt možná i, smál se... toto dělá jenom hysterie vlastně. Hysterie a závist spolu souvisí./ Vlastně jsem si vždy říkal, že M1 je oproti M2 úplně ok, že je to normální, ale není. // Sqoteri a alternativní druhé vydírají tím, že oni jediní na světě ještě mají Ducha v sobě, zkrat. Taky jsem byl alternativní, nebojte... // Blbé je, pokud člověk chce nirvánu pro sebe, či to chápe jako utrpení zbavit se, apod ... i toto tam ale je, kdyby se toto popřelo, je to jako by to bylo právě.... ale o tom to právě není o tom pro sebe atd... / milujeme ego druhých - projekce sebe, při zamilování, něco nás zaujme a to milujeme a je to nějaká projekce ega, ego (co jiného:), také láska je často spíše parazitismus než svoboda a nepodmíněnost ... u mě to "našel jsem to, se, konec, zlidštění", to je o tom, ego je spokojené, že toto - druhého našlo, egu chybí ego, někdo. Na ego, ego je libido i, naváže

se, váže jako odměna ego, utiňuje bolest vnitřní nevědomou, živí ji ... ego, hmota sladkohořká žmolkovitá...slzy a rozemletý novinový papír na kaši, tapetování, odum A docela.../ Bohužel, co musím přiznat, tak ontostav je vlastně relativní vůči čp, světu, ve kterém žijeme, protože je úlevou od tohoto světa. I nirvána je relativní s tímto světem bych řekl, ale ne ve smyslu silné relativity (závilosti podmíněné), zde jde o nadmnožinu a podmnožinu částečně jakoby, a relativita není pocíťována negativně, je to jako závilost lásky a "zbytku světa". Asi těžko tam je nějaká cítit, v relativním slova smyslu, ale trochu tam něco na tom je, jsou to spíše pojmy absolutní... // Takže jsme čp nakaženi, jo? A potom si budeme moci skákat z místa a času jak se nám zlíbí? Takže je čp negativní?... to je právě to hluboké nakažení. //Paní se dívá po druhých a žije druhými lidmi, parazituje, nemá vlastní život, skrývá v sobě pšt. Takže smysl je být aktivní a dávat? No, jsou tu parazité a hostitelé, to je obecný ontologický jev, či spíše dva vzájemní parazité či více, ... proto vztah člověka a Boha je jako parazit a "hostitel". Není smysl dávat parazitům, ale být svobodný, vyléčit se, nepřehlížet je, dávat jim, být s nimi v symbióze a imunní vůči nim. I hostitel něco získává od parazitů, možná..., aby to nebylo jednostranné úplně.../ Možná tomu pojetí bytí zde chybí ukotvení, vše je o dynamice...// Muži typicky vyhrožují (že použijí sílu), když se hodím do stejného módu, ihned od nich cítím úlevu, že jsem stejný, totiž jinak se cítí trapně asi. // Ego (jakékoli) jediné neví, že svět je z většiny o manipulacích a jako jediné neví, že zlo a ego tu je. Smíření i, že to tak je. // Už neumím udržet myšlenky, ale jen o tomto... // Od mala mi lidé vyčítají, že je ve mě brutální egoismus a neskutečné pohrdání lidmi, prostě je tu i to, že jsem musím přežít a mám úkol i když to nevím vědomě (?)..., na světě je i nerovnost, musí být. // Ono samozřejmě nestačí jen "odstranit" prostor, i když teoreticky ano, ale je třeba vnitřní duchovní morální stav vylepšovat...//

Přesah kosmu, nejde dobýt, ale trochu síly přeci jen ...

Ona (ego, Duch, projekce tuposti apod.) ho vykastruje a pak dá zpět, zašije a zahojí, jde o to cítit, udělat řez do tuposti, operace, co se vynořuje z nevědomí.

Pšt je i pozitivní - v muži i zažehuje lidskost.

Ke "spojení" dojde v onto-stavu... (není tam "jak", i proto asi).

Ne velkému (ani nic malinkého ani středního ...) - egu, bytí, myšlenkám v nebesích, kontakt s ... Teď myšlenky ne-všem, v sobě... Ego někoho moc potřebuje, nebo naopak nikoho.

Ego je ztuhlost, E', a nutí nás k pohybu, nutí nás tu být a nutí nás to opustit. Individuací, poznáním, láskou ... Vždyť je to tady hezké. Tvorba je tajemství, nepřístupné ...

Pozn. onto-stav je dost o inverzi celého čp - všechny směry se obrátí, odstraní se těžiště a další pojmy ... ale ne vědomě, ... proto je to "švihlá" nirvána, hmotná koule - já sama sebe zmizí, imploze i exploze, opačné směry zároveň všude v kouli, ambivalence, rozcloumá se, sebeanihilace jakoby ... ale ne vědomě ... je to o nepodmíněnosti to jo ... Jemnost zbyde, neskutečná ...

To je konec.

17. zítřka

Pomohl jsem.

Přídavek:

Agrese, e', a ego přitahují pozornost odmítáním - oboji zároveň (u někoho odmítání přitahuje pozornost - šustí schválně apod., a když se napomene, nenese odpovědnost, neb z napomínání třeba v dětství atd. to pramení, to je ego a přesně ví, co je nepodmíněnost...), je tam vše a zvrácené... Uveznena komunikace = hmota... Ta komunikace samotná je láska, in situ pokud jsme. Tedy onto-stavne je jen kvark-gluonová polevka (stav před narušením slabé interakce a vzniku hmoty?, tedy ne před BB?, ... no, asi i jo, ale v onto-stavu jde o "přesah" samotného čp (snad) - ono je to i dost subjektivní a sugestivní, ale to je základ světa takový....právě odkaz na něco absolutního, je na E'... // Prostě to u mě nefunguje - neb jako muž nemohu Anima v ženě s ním pracovat, o tom to je, že on je tam nehybný ... je to ne-hetero a mimo docela... , možná by to šlo ale... // "dokud všechny bytosti nebudou v nirvane ani ja ne...", trochu ega a pšt v tom je i, ale... // Pracujeme zde - tvoříme lásku. // Agrese a láska jsou typy komunikace, jsou dosti podobné, domnívám se, že jsou ve vztahu - vymizí agrese, stanu se láskou -

agresí, a naopak vymizí láska, stanu se agresí... /světlo se velmi snadno změní v tmou, strachem.../ tedy stát se agresí je láska, muž nebo žena a každý jinak také mj... / Soustředí se na sebe a ona hned ze odmítá, že bude exkomunikován za trest, exkomunikace ji totiž imponuje, snadná cesta k autonomii, ale to není autonomie.../ Hyzdíme a zosklivujeme si svět abychom z něj chtěli pryč a naopak byli k němu ale připoutáni - k agresí potlačene co se musí vyřešit ... blbost to řešit nejde vyřešit... řešení agresí je až na vyšší úrovni, jako u všeho, na dané úrovni to nemá řešení (Pier, Einstein...) apod., . / co mi není jasné, pokud ke vzniku života přispěly i neuskutečněné reality, neměl by být jen jedna planeta se životem?, resp. to běží od konce, od člověka třeba ke vzniku života, neb by také mohl vzniknout jen život a dospět jen k rostlinám třeba. ale je jaksi přirozenější, aby byl život na více místech ve vesmíru, je to přírodovědeckější... /láska je objektivní - tam, i subjektivní - zde, zároveň, agrese také... , ovšem ne-agrese znamená někdy lhostejnost, potlačenou agresí, jaksi toho se nejde zbavit ... / vše je pomíjivé, zjišťuji že i já jsem pomíjivý, vše je pomíjivé, proměnné. / jasně, jsme vertikální, s můžeme do další dimenze, ale to bylo bylo donekonečna, takže onto-stav má smysl... /Láska je entita spojená přímo se Zdrojem, s Nic... a je jimi nějak... / to je už pro novou generaci... přejímat moudra druhých je i o ničem...každý jsme právě jedinečné vše, což je paradox... // Zdá se, že onto stav má různou hloubku, jde o hlubší a hlubší pochopení ne-čp, analogicky ne-já, pak ta digitální rce Nuly je už k ničem, neb i ta je čp, asi dochází k tomu, že my zde jsme obklopeni čp a pohlceni jím, a tam jsme čp a nepohlceni jím, ale opět to je asi jinak ... je to asi náš smysl, směr, k onto-stavu, onto-hloubce, neb jinam jít nelze, člověk nemůže jít už nikam jinam než "zmizet", ale ostatní přesně vycítí, kdy to je pravé, kdy to není pšt, třeba zvířata, hned cítím, na psovi, že říká, toto je pšt - zvíře je lakmusový papírek - veřejné mínění a pokud jsme s nimi na vlně, cítíme hned, že jsme mimo realitu ... že toto není náš smysl..., ale hraní si na něco, jen láska si na nic nehraje...je hrou samotnou. protože potom dovolíš, aby tu pes žil a umíš si s ním i hrát spontánně ... a ta "nižší" úroveň přesně ví, co jí chybí, přesně, neb v sobě má i tu "vyšší" ... my lidé nevíme, kam máme jít, to proto, protože máme jít "nikam", do onto..., ale nikoli že Bůh není, to je pšt, stejně, jako že je, neb to je čp, něco z čeho se máme vyléčit, co nás manipuluje hluboce pak plně chápou můj a náš smysl, narovnaných svobodných bytostí mj. ...

V onto-úrovni i pojem celek, úplnost je právě o čp a tam to je "jinak"..., je to jako spojení 0 a čp ta onto úroveň, ale nejde to takto právě chápat... / kořist potřebuje být pronásledovaná i, žít.../ božská energie, Kristovská, dokáže procházet celým bytím nezměněna a přesto není jak kámen..., ale stejně to má i démon:) - ale on sám se také bojí, že by se mohl nakazit láskou... ale on se nebojí Lásky, ale jaksi lásky, falešné, nám přijde, že je to láska, ale Láska to není...má moc "mana" v sobě. právě přesně pozná, kdy je to "ono". Láskou se nakazit nejde, láskou ano. / Uctívání je parazitismus, hraní si na boha je parazitismus a nejlépe, pokud se toto spojí... není to negativní, je to, co to je. / ptám se, tedy tam je stav volný a zde zadržovaný, takže to, že tam to je volné, proto je zde zadržované? tak se to právě zdá hlavně nám, jako relativní, neb to je čp..., tak to je nespravedlivé ... bohužel tak se to zdá právě nám:).../ Musím s tímto textem, závislost přestat, uvědomit si to, závislost je pšt, něco libidózního na nevyjádřitelnou bolest, třeba opuštěnosti, ale závislost na někom to určitě nespraví, ono, nespraví se to nikdy, o tom je právě to vyměňování se z čp, neb čp si myslím, že to může úplně zmizet....Anima, resp její Animus nutí abych něco dělal, vlastně pro ni, proto je to pšt, přelud v mojí hlavě a tam to není (resp jinak a méně asi), je to (i) o ne tomu..., je to manipulaci. Jde o obsesi a kompulzi, tedy pracovat s obsesemi, impulze je jen mrtvá vlečka, obsese je živá a nechutná...mrtvolka, co se snaží žít – já, no.., souvisí to s kastrovní úzkostí, souvisí to s orgasmem, souvisí to se smrtí, souvisí to se sadismem a masochismem..... vyléčit si to, tedy i si uvědomit vnitřní příčiny, bolest atd... Prostě dostane ze mě maximum, o tom to je, proto chci stále konec a není konec, ale to právě více vyburcuje... Obsesí nejsou myšlenky, ale to, co je vyvolává, hluboké citlivé a bolavé a mana a měkké... právě to prožít pro sebe, v sobě, neb v tom bude pro mě zárodek sebe sama, sebepoznání..., moje bolest, bolest obecně ale i, ... ale i na to kašlat a žít atd... Uvědomit si, že mám problém. Ale ne, hele já mám problém..., je to pšt celé samozřejmě... Možná tedy vůbec se tím nezabývat. Nezabývat se tímto textem, myšlenkami atd... a nelézt tam, do rány.... nebo to projevit a nechat to "vyhnít"... I léčba to živí, tu pšt, tu parazitickou energii... je to složité, ale i léčit se to trochu... Rázný krok provést, nejjednodušší a nejtěžší./ čp je právě o projekcích. / ego je dobré od toho, že dokáže celý tento svět zkopírovat, o tom je poznání.../ čp je o manipulacích, a moci a touze po ní, "vymanění se", to je manipulace, moc samotná vlastně i, asi... minimum moci..., možná právě takto digitálně to ale vidí čp:). / máme tendenci čp hájit, ale v nitru si jde uvědomit, po dlouhé době i, že není co bránit, to E', je to jako identifikovat se s vlastními pocity, ... ale to neznamená, že je to iluze a mělo by se to "zničit"..., ale naopak i soustředit se na sebe, nerozptylovat se, ... náhled jenom...

Zase k té gravitaci: když půjdeme do času vesmíru 0, k BB, myslím, že samotný pojem částice zmizí, částice je jakási (logická, ne-čp) krystalizace vlivem chlazení rozpínajícího se vesmíru, otázka je samozřejmě, proč se rozpíná, toto narušení, a co je kvantová gravitace, ... možná tedy se vysypou samotné částice, spiny se pokrátí, zmizí tak časoprostorovou dosti, a nebude tam ani foton ani elektron, ale jen náboje samotné, ty dají dohromady Nulu, ale Nula to (snad) není, náboje spolu neinteragují, nemísí se již (asi je to stav před BB, tedy toto je všude ve vesmíru na bazální úrovni...) a dokonce třeba nemají

přesně určenou velikost, je to také „logické“ chladnutí a krystalizace. Co je vtipné, náboje nemohou být nehybné a ani se pohybovat, obojí je projev čp, a ten jsme „zrušili“ do značné míry... jde tu o jakousi hlubší obdobu principu neurčitosti, o logickou ontologický princip neurčitosti, ani nestojí, ani se nepohybují, atd... komunikují spolu nějak, celé je to záhada.....)...

Možná je to takové psycho, že se lze na tentýž vesmír dívat dvěma různými způsoby - časoprostorovým a logickým, přičemž časoprostorový způsob pohledu je jeden z logických. Logický nerespektuje čp, vzdálenosti apod., klidně si vezme z fotonu elektrický náboj plus a z pozitronu kdesi na konci vesmíru mínus a něco si s tím hraje (démonek nějaký:)..., jsou to dva možná více různých světů vystavených z téhož...možná i to téhož je právě relativní, neb by šlo o čp pojem..., mimo čp také neplatí zákony zachování atd.,viz virtuální částice. Velký třesk by pak nebyl fyzický okamžik, ale logický pouze... vlastně vůbec neexistuje...či jde o plynulý přechod z něco do čp stavu (koagulačního obecně, částice atd.). Pak je pochopitelné, že toho světa částic, skrytosti, nějakých "koulí" si logický prostor nevšímá, a hýčká si ho, jako nějaké své dílo, ... také je zajímavé, že je to i naopak, v logickém prostoru se to mísí a v čp prostoru (vesmíru, jak jej vnímáme) to je, nehybné ... nemísí se... opět vzájemná dualita. Možná je to ještě složitější, a více realit, atd., zde je vidět, jak je dobré se z čp. duality, relativity, jednoty a chaosu i (to vše jsou čp pojmy, až na ten chaos asi, ale chaos vs. láska...), vymaňovat...:). Tedy logický ontologičtější (to je také relativní ale) "prostor" - nejde o logiku naší, čp, ale logiku lásky, nejde o sčítání nábojů, ale o symbolickou úroveň, symboly samotné, svobodnější ale tedy více chaotická úroveň, ovšem v ní je i láska to už je dost mimo ...:). /// Vložka: Je zdravý tedy nakazuje nevedome druhe a neví to .../ Zvirata rozumějí posetilsti, velmi dobre, treba kdyz se divoke zvire chytne do zajeti a je ve zlate kleci, ma vse, tak chce uteci, neb citi ze je to pst, civilizace apod., cosi z dilny demona, to sem nepatri. / Nedostatek kontaktu postupně sílí a vymáhá se silou a sadismem .../ Tupa hmota říkám, proti Duchu není odvolání, na vše řekne ne, vše je hmota (a ne on), už nejsem bezmocný jako div, už vím více. Az když ona něco lidského tak i já něco lidského ale nechťene... /// Lidská láska je cesta od Chaosu do čp... je to složitě... // Toto je ještě horší než čp, je to Děs. / Jde o to, jak se na realitu pozorovatel dívá - čp očima nebo logickými očima. / Potom je docela jasné, jak to je s nevědomím, to operuje na logické úrovni vesmíru (bytí), je to jako mít HW (čp a jeho zákonitosti), který je zároveň i programy SW (logická úroveň), představa - časoprostor, ale jeho části si mohou v logické úrovni uspořádat, jak se zlíbí, aniž by byla narušena logika fyzikální - čp (ono nejde právě o rigidní hmotu, která se zachovává, není to jako stavebnice, čp jsme narušili, zničili...). Je vhodné tyto nové dveře otvírat velmi pomalu. První co přijde na mysl, že jde o Chaos, ale nemusí to tak snad být snad a asi. Pak je člověk velmi rád za to, co je zde, čp, zákony, jistota, živná půda pro...? Chaos je jen jiná forma ega, čp, manipulací a digitálnosti - ale již logická úroveň. Snění je o spojení logické a čp úrovně. / Zde máme prostor a čas mimo sebe a jsme tedy zpasivnělí, pod vlivem čp, opilí, ale opačný extrém je právě Chaos, a je to dost podobné...Chaos je přímá akutní infekce, rozškvaření, čp je již když se infekce lokalizuje, a existují fyzikální zákony. / Je to typicky točení se v kruhu, zde jsme ztuhlí, tam moc volní a chceme zase sem, nejde jen o "peklo", ale možná i o "ráj"... / Celé je to živeno nevědomostí a touhou, jak kdosi řekl:), touhou poznávat nové a nové (infekce) a získávat imunitu:). Prave zde se setkavame se vsim co byti nabizi (snad) a misi se to a ziskava se imunita, tedy pamet - neboli namichani...namichani je takove, ze uz nam to nevadi, znamena to vyssi stav vedomi vzdy. Vedomi je jako Nic a ziskava imunitu vuci vsemu, i vuci Nic. / V tom chaosu není nehybnost což je jediná úleva pro mě.../ Musím doznat, že v onto-stavu jakýsi zárodek zrnění, chaosu byl. /Agrese chaos jen zivi... ale jakoby cesta z nej je do lidske lasky, k lidskemu ja, ktere se jevi jako spasa, a tedy zase sem. Jedná se o likvidaci hmoty egem a to je o egu - boj ontologických parazitů:). / Je tu problém s pozorovatelem - kdo je pozorovatel? problém je, že buď si připadá intaktní, že vše pozoruje (což nejde), nebo je naopak moc vtažen...do agrese bytí. Když není vůle, z chaosu se těžko dá dostat...chaos je těžší kalibr než čp. Problém pozorovatele je i, že se domnívá, že je celé bytí (Nic), tedy že je jen on a že má okraj (skleněná koule je, co vidí ven sebe a vše za sklem), což je stejné jako že okraj nemá - je vše, ale pojem vše je čp.... Chaos a čp mají podobný čp problém...Problém je, že stav pozorovatele ovlivňuje co vnímá, nejde být agresivní a studovat klid a dospět ke klidu....to je můj stávající problém, pokud bych byl v klidu, problém s Chaosem by nebyl ... ale tato podmíněnost (akt měření ovlivní co měřím) je čp pojem.../ Nevím, co s tím. ... Pokračování příště..

No, je vidět jak blízko je nenávisť a láska ke stejnému. Jakoby to, že jsem dospěl k neřešitelnosti a vyčerpanosti a ke hmotě zpět (ke světu) něco možná ve mě uspokojuje - touha po životu.

Ke dvojici láska a poznání bych přidal svobodnou vůli, což spolu souvisí, a souvisí to s "Nic". Myslím, že to, co nás všechny trápí, je nedostatek vůle, úplně ve všem. Zde je to vlastně chybí, ale můžeme si za to sami, o tom ta vůle vlastně je, máme ji automaticky, vše ji má automaticky. V naší hluboké úrovni máme svobodnou vůli, jen nemůže být vědomá. I zvíře má tuto vůli, raději zemře, než aby žilo nesvobodně. Bytí i není jednoduché, jednoduché je ego.

A tak myslím, že není smyslem ani spása ani vyhasnutí světa (lpění na světě nebo neexistence), bytí to je zkratovité nyní a zúžené, ale to, aby existence, bytí, byla volba. Aby i to, že tu jsem, byla moje volba. Ono to tak asi už je, ale ne vědomě. (V

čem se vlastně liší pokud je něco vědomé a něco nevědomé, a proč je dobré pokud je to vědomé? zdá se, že je to prostě dobré.). V tomto "mottu" je mnohé ukryto a shrnuje to celý text vlastně, resp. je to obecná "pravda". Když už je to moje volba, tak mě to netíží, ale je to skutečně volba, už sem nemusím, pokud nebudu chtít, vůbec nic nemusíš - to si uvědomit, skutečně to pochopit. Máš naprosto svobodnou vůli - je to dar. Souvisí to i s nedeterminismem v kvantové teorii asi. Pak teprve lze asi činit svobodně. Ono mizí i to chtění právě a vše je svobodné. Ve vůli je ukryta láska, sebeláska a tak dále. Domnívám se i, že obecně "Bůh si vybral, aby tu byl démon, Bůh si vybral to, že dal všemu svobodnou vůli, jako má on" - nutno tyto věty chápat ne v doslovném slova smyslu (Bůh je někdo a toto udělal) ale symbolicky, neviditelně, je to automatické, přirozené. Pak je dokonce volba i to, jestli existujeme nebo nikoli. Toto vše přirozeně "přezařuje" chaos apod. Démon to realizuje tím, že třeba někoho mučí (má svobodu a volné ruce a druhý to nemá), je to projev vůle, ale je to úplně o něčem jiném, není to svobodné. Přejme takovou svobodu jakou máme my i druhým. Nemusíme druhé, všechny, milovat, ale můžeme žít svobodně. Taková slova ale vyžadují rozhodnutí životní, (čas od času). Někdy právě nedostatek vůle doháníme úzkostnou vůlí. Je jedno, že chceš být sám, jak to cítíš? Světu musíš dát hodně lásky, aby se ti tu i líbilo. Ano, svět je "nákaza", ze které se léčíme, ale nejde ji nic zazlívát. Bohužel to funguje tak, že jsme spokojeni tehdy, když to nevíme, neuvědomujeme si to, ale svět není jen digitální (tedy jsem nespokojen a cítím to a jsem spokojen a necítím nic, popř. jsem spokojen a dočasně si to užívám), svět není digitální - nejde jen o dokonalé vymizení všech vjemů, jde o to, aby byly my i oni svobodné. Také, není to, že zde jsem ponížena a smyslem je cesta ke svobodě - vše je jen věc úsudku a úhlu pohledu v bytí, nejsme tu nesvobodní, ale zas to tak úplně není pravda, přílišná svoboda a touha po ní vede k pošetilosti. Svobodná vůle je náš cíl, resp. jeho vidina lépe, ale u tohoto lze říci, že je to cíl, neb to není nic objektového, nesplnitelného právě, už to zde je a není to, že my to objevujeme, není to takto "digitální", je to tady a my to najdeme, obojí je špatně dá se říci asi, je to v lásce celé. Právě stvoření světa je to, že svět má svobodnou vůli a ta jej udržuje, láska, pošetilost si hraje na to že ji má, a je to znát hned, právě naše ego to pozná, to které po této vůli touží. Nejde o to odstranit touhu - resp. chtění, ale nebýt závislý na touze, nepodléhat chtění. My můžeme jen velmi opatrně toto otevírat, není to cesta ani nahoru ani do hloubky, svobodná vůle je nečasoprostorová a nejde vůbec popsat, kde je, co je apod., je Tao a Bůh, není to ani že tu "je i není". Není za ní kam jít a dokonce ani není v nás, či se vynoří v nás, nevyplňuje prostor kolem (byť nepatrně ano), nejde to popsat už vůbec. Je to asi maximálně ne-čp entita, je jako Nic.Samozřejmě je to i maximální "průnik" do A. Je to ještě hlubší než onto-stav, tam šlo negovat a byl jsem tam, tady to už nestačí. Zde je už i tvorba. (vědomí je samo o sobě, my mu propůjčujeme existenci, vědomí je jako láska, klidně to fyzikálně může být provázanost vlnových funkcí..., ale je to asi rozpuštěnější...). Jenom láska nestačí, neb to spadá k čistému libidu a dočasnosti, je třeba i svobodné vůle a poznání, a ono to je ale totéž, jen lidé si to dělí. Svobodná vůle je nepodmíněnost sama o sobě. Máme o ní mnoho falešných představ, myslím, že každý přesně tuší, co by to mělo být, ale asi možná i dost ani nevíme oč jde.

Svobodná vůle je něco co lze prohlubovat, stejně jako lásku, je to úplně nezávislé na bytí a na zákonech zachování obecně, je to jediná věc, která není daná (vše v bytí je dané, všechny možnosti, věčné, bytí v pohybu třeba, i když to nevidíme), ale i to je špatně řečeno, není to odlišné takto digitálně od sebe, neumím to vyjádřit, dá se říci, že je to mimo bytí samo, ale ne časoprostorově, zde a tam a není to lhostejné a bez kontaktu s bytím. Jakýkoli popis selhává. Vidím to vteřinu jen a pak to zmizí, zmizelo. Jak bych vám to popsal a pomohl ... svobodná vůle je škála, souvisí s "věčností", čp to vždy zkazí ten popis:). U svobodné vůle už mě nenapadá ani, že by to mohlo být dočasné, jako u onto-stavu..., je to i velmi jemné samozřejmě ta vůle, ... trochu se to dá popsat jako - vše v bytí je v pohybu, ale pro svobodnou vůli je to nehybné, tak je svobodná...jakýkoli popis to spíše zkazí a nakazí. Láska a svobodná vůle jsou jediné entity, které lze "prohlubovat", bezedně, a je úplně jedno jakoby zda se to děje nebo ne, kam se dojde, neb tam není "kam"...jsou dvě půlky bytí a mezi nimi lze právě jít nekonečně "daleko"... je jedno kam dojdeš, to v bytí není, láska není podmínka, co svět tvoří, není to podmíněné vůbec, je to nepodmíněnost sama o sobě a tím by sama sebe narušovala. Pořád jsem žil v mechanické představě, že bytí je jako hmota, že je tolik toho a tolik toho a to dá lásku dohromady, ale zde to neplatí. Je to prostě bezedné. Každý dojde tam kam stačí a ví to přesně. S pomocí druhých samozřejmě. Toto už nemá žádnou barvu...lze si dosadit, je jedno jakou to má barvu, apod. Totiž když zrušíme třeba pojem dno, má tendenci se objevit před námi, projikuje se jako malé černé E'....a to není vymizení pojmu "dno"...i toto je níže řešeno... Teď už ani neplatí to, zmizí to z vnějšího světa a stanu se tím, není to prohloubení samo o sobě apod.

Říkal jsem si, že věčnost je spojení dokonavosti s nedokonavostí, ale ta svobodná vůle to přesahuje ještě...

Vždy to je jen v takovém blikanci, a pak to zmizí, asi si to mám nejdříve pro sebe "užít". Je to podobné, jako když spojíte tento a onen svět a z nich vznikne něco, nový "svět" nepodmíněnost na druhou...a zjistíte, že to není asi tak, že zde se to tvoří a tam to je...ale ... je to vyjádřitelné švihem, ale je to asi něco, co cítím jen já, není to nic extra, jen jakési nové dveře. Je to trochu jako by bylo zjištění, že Bůh není hotový, že je čistá nedokončenost, ale ne ten pojem, akutní nedokončenost, ale i to není ono... je to jako ukončit život a pak se otevře nekonečno akutní, člověk si myslí, že to skončilo, že existuje konec, celek, atd., a

pak toto... je to jako vánek, či proud, co prochází tímto i oním světem, ale není to dvě různé věci - vánek a tento a onen svět, to právě nejde takto časoprostorově... je to jako myslet si že jsme ovlávaní a přitom to tak není, je jen svoboda, svobodná vůle, ale nikoli moje, už je to abstrakt abstraktního pojmu... je to jako myslet si, že je to "ovládání", či dokonavé, a ono je to spontánní proud absolutně sám v sobě sobě bez sebe svobodný

Jaksi se tu vytratil démon ze scény a nevádí to ale zde...svobodná vůle je dost i o "zlu", proražení, prosazení se, autonomii no...o "ne", v tom ten démon jakoby je...byť po autonomii touží...

Někdo se ptá, a nemohl ten svět přeci jen být jinak Bože? Myslím, že tvorba je právě o tom, že nevím, co vznikne, je to dar, svobodná vůle Boha a toho, co je "tvořeno", jen démon by tvořil tak, jak mi si to představujeme. Definici tvorby bych dokonce dal takovou, že "nevím", co to bude, ale i to bude je zavádějící zde...jen se snažím vymaňovat z rigidních pojmů, sice jsou lidské, časoprostorové, prosté, ale jsou i o E' v nitru, o parazitu v nás, lenosti. My právě toto, co píšou chápeme jako parazitní, povýšené, ale... Také se více snažím pochopit muže, neb je nechápu, nechápu je, co jsou, sílu nechápu, ale nyní už chápu, že tu mohou být, právě svobodná vůle je něco, co je mužský element dosti, byť z půlky právě...je to paradoxní se mnou no:). ...

Je to jako "ne, to takto není", tento svět a onen svět, to je jeden jediný proud spontánní, tak trochu takto... a to díky tomu, že je svobodná vůle, totální nepodmíněnost, ...svoboda ne něčeho, ale svoboda sama o sobě a na druhou ještě k tomu, směr tam u zpět zároveň ... což je podobné démonu, souvisí to spolu všechno nějak no... Je to jako hranice co se změní v proud a žádná hranice není ... a ten proud je umocněn vyšší nepodmíněností ...z výše... ale vše je to špatně vyjádřeno...

Je to jako myslet si, že existuje nějaká podmíněnost bytostní, ale ne ... a není to dar někoho vám, sami jste si to pochopili, a je to tak nějak vše co je dohromady i ...je to uvolnění vaziva, napětí nějakého jakoby.. možná to moc prožívám, ale je to jako spojení hemisfér zase...lobotomie (což je paradoxně podobné asi)... Že to vše bylo svobodné. svobodné "rozhodnutí", tento pojem tam je asi o něčem jiném, než zde....

V té svobodné vůli je samozřejmě "když nemůžeš, přidej", ale jinak i než ... /// Když vy máte radost i já mám radost (Tři veteráni). // Také to jde popsat jako – ztráta přesahu úplná, zde jakýkoli čin jakoby pro nás souvisí s celkem, s přesahem, je věčný, ale zde i toto mizí, prostě to jen je, ta situace zde a tady, ale ten stav není o přítomnosti, to je čp pojem..., je to úplná ztráta vazby, zmizí část i celek, už tu toto neplatí! To je ono. Jde o čp pojem totiž zase.... Nemá cenu si představovat, jak to tedy je, jsem součástí celku? Apod., ne ty pojmy samotné tu nejsou už...

Jsem zbrkloň, tedy ego typické chápu to "dobře", ale neumím popsat, je to zbrkle, atd... prostě si to nechám pro sebe, ale je to švih jen nějaký ..., uvolnění, svobodná vůle. // Té ženě vzali ženství, potřebuje být se sebou a ... , vidí se z pohledu jeho.... Ale nic nevyčítej už ... // Ženské ego je ego+ne ego, což je digitálnost ega. // „Spojení“ teorie relativity (A) a kvantovky (E), a „nauka“ o časoprostoru a onto-stavu ... otázka, zda je obojí „dobře“... // Ego stojí za mnohým – někteří rodiče si utvoří silnou vazbu na dítě, ale uvnitř v sobě si pak uvědomí – je to sadismus, to co dělali mě, dělám jim, rodiče pak navenek „chtějí pro něj/ni dobro“. Musí tu být dobro, ale uvnitř tím vzniká silná vazba z agrese poltačené... Neb mají zlo pak, autonomii, své ego. // Každý má dáno do vínku stejně bolesti, máme tendenci za druhé prožívat jejich (svoji) bolest, život tvoří omyly, krásné omyl. // K té OTR a KT - matematika vyleze z papíru, asi to musíme prožít (tu neřešitelnost), k ničemu jinému rozum dojít nemůže, a "spojení" je až na vyšší úrovni ... / Onto-stav není iracionální - ale ale sám tomu spíše věřím ... nemělo by to tak být ... racio jaké známeje asi jen zde a iracio také. // Život je nejkrásnější omyl. // Je to přítomnost na druhou, ten stav...// Ego je z toho, že si myslelo, že ta láska je pravá a nebyla a pak ji vyžaduje pravou a nechce ji, zase se spálit, Ono to zde i nejde moc zde...//I se dá říci, že je to vyšší dimenze. Taky ten stav - obecně, myslet si, že to nejde a ono to jde. Pojem kauzalita tam není. Je to jako dílna bytí, kde se ale nic netvoří právě, o to tam jde, není to místo. Je to jako tunel mezi světy, bytí samotné je tunel... Je to jako bod nad pohybem. Je to jako anihilace, dojít ke smrti a pak jít zpět - anihilovat život, sebeantihilace světa a kreace zároveň - nic. Technika do toho plně patří - vše je v pořádku. Je to jen blik - tedy démonické. Jako výtrysk od středu na oba směry. Je to mimo život i smrt - to je přesné (ale není to démon), ale "tvořitel". Je to hranice-zrcadlo a ne- jde jít dál i zpět. Je to nepřirozené i. Je to totální roztažení blány. Je to nic. Tachyon. Ale nejde o hmotu. Svět dole a nad ním nekonečno, "rovina". Bytí je! i toto nekonečno průzračné bezbarvé (nepředstavovat si rovinu), "není" cíl, počátek, konec, střed, je to o nule i čakra, ... a to není vše ale:)... Ležatá osmička - symbol dialogu. /Nezkoumat pocity je dobré, jen je cítit a jít dál... i. // Vše děláš, aby se to muži líbilo a měla jsi pokoj od nich - takto ne, nejsi to ty, schováváš se - když se to vysloví - pošetile se usměje, že na to vyžrála a nedá. / "Konec" utrpení je v objevení svobodné vůle v sobě - nikdo zatím nechápe, oč jde, já taky překvapivě:). Mj. narovnat se a vymanění z veřejného mínění Ani asiť, ani evropán ji nemá ... byť se tváří třeba, že jo. / možná kdybych se ženami mluvil, poznal bych že máme rády totéž, nechci se nakazit ale, ... překonání hranice -

poznání pravdy je úleva ale, a růst.../ Určitá pšt paradoxně nemá rádo překulení a dřímotu. /Další generace, co tu budou ... hezké, že tu někdo bude. // Vědět vše a nevědět co je parazitismus dost... vs. svobodná vůle. / Svobodná vůle (protimluv docela..., definice?) je ve výsledku nepodmíněná láska a je to totéž, obé je nepodmíněné a překoná všechny hranice.

Svobodná vůle spojuje zase východ a západ, jde o konec utrpení, být to není únik z utrpení, a jde ale i o tvorbu světa a ne jen jeho zánik..., nelpění na světě je u obou... // Je to jako letadlo nad světy.....

Bez já se svobodná vůle neobejde a s já ale také ne. / Samozřejmě, že když je svobodná vůle, není frustrace ze světa, a svět je "ovládán", ale právě díky tomu, že je mu nechána volnost... ale ne z bodu, z nás, obecněji... // Ještě to je již úplná absence pojmu cíl, jaksi přes dvě kolena, není to ani že se to tvoří vše najednou, ani že to má nějaký cíl, ani .. jako by se proud od cíle obrátil zpět a to byl cíl tak trochu...jo, je to jako otáčka v cíli zpět, tak si to lze představit vlastně celé, o tom to je, to je svět... to přesně svět je. a ještě si toto představit nečasoprostorově, to celé jako abstraktní pojem...a proud směrem tam... láska je směr tam i zpět zároveň nahoru i dolů zároveň atd..... a to je svět...žádné zde a tam ... ale stejně to dost není ono... vše co si představujeme, je právě časoprostorové, že svět je cesta, že je tady a tam, že je je nedokonavý i dokonavý zároveň, pojem směr samotný atd....je to hra pojmů i... Čím hlubší je vědomí, že cíl neexistuje, tím se to lépe pochopí asi ... tedy ani nepřímo, že neexistuje, a není to pak vágní a nijaké a bez cíle, a všemi směry, to právě není...neb to stále souvisí s cílem...není to absence cíle ... (negace cíle). Jde se dopředu, ale zároveň dozadu, ale to je opět zavádějící hodně... je to i jako exploze rozpínání spíše nějaké koule ...toho cíle, co se k nám přiblížil ... řekl bych, že jde o negaci onto-stavu, není to onto-stav ani už... tedy jakýsi přesah-přesah čp, dveře se ještě víc otevrou... / Je to jako vidět život od začtku do konce již abstraktně, a pak ještě hlouběji a výšeji abstraktně, vyšší stav vědomí je krok dopředu i dozadu, ale nikoli rovnocenně apod., nahoru a dolu apod..., zde už v abstraktním slova smyslu, to ne, že bych byl tak geniální a dokázal si to suprově představit....

Ale klidně s lidmi budu tady a po smrti mě čeká normální věci, jako všichni kolem, ty světy vyšší ... moc to nepřinese, neb samota je pak na nic... .. // Jáství je něco, co souvisí se svobodnou vůlí, ale hlavně něco, co ji tlumí a zneprístupňuje, právě to není, že já mám svobodnou vůli, já tady z Uhříněvsi jsem bod v nebi a mám svobodnou vůli, je to i jinak ... // Časoprostor je kotva jakási, ... Mluvit o svobodné vůli nestačí:) a myslet na ni ji také docela ničí. Mysl je kotva také...z části dosti.

Chtěl bych cítit opět, prožívat melancholii a hloubku a krásu a lásku v lese. Po dlouhé době, hrozně dlouhé, svítí od rána slunce a je mráz.

Ty projekce. Vlastně projekce jsou veskrze negativní, ale zažehují např. lásku a působí pomoc. Jsou spjaty, jsou, ego a čp. Možná je souvislost projekcí s vesmírem, který může být o holografii v nějaké podobě. Moje projekce je tupost hmoty, věci, svět nemám rád. Projekce má dvě části - vnitřní a projikovanou a nemusí být o totéž, např. vidíme radost druhých a cítíme závist v nitru. Zdá se, že vymizení obého vhodným způsobem (nikoli do vágnosti) je žádoucí pro rozvoj.

Fykálně je naše vnímání okolí projekce mozku do reálného světa, po smrti možná trapně to je tak, že už není reálný svět a ani naše projekce, "jsme světem". Uvědomit si, že vše je moje projekce vede na egoismus a pocit, že žiji za sklem, no a tak to je. Z tohoto světa zůstane málo objektivního a to mělo smysl. Projekce mizí, když opravdu děláme někomu radost třeba a víme, že je to jeho věc, jeho ego:), projekcí se nelze plně zbavit, stejně jako čp, ale lze se vysvobodit dosti...

Když budeš normálně si užívat života - pak nevádí že tu něco je....dávno zapomenuto to mám...sebe zapomnění...

Něco lidského projede, až když žena zjemní vůči muži a bude se snažit mu porozumět v sobě a obráceně je to stejné asi...neb tam je hned odpověď....teprve... ne mu cítění vnucovat ... a nenakazit se jím, Animem... gay to má stejně s ht muži, nejdříve by je chtěl necitlivě nakazit, ale musí najít balanc...gay je pro jt muže démon, známka toho, že má něco změnit..

Je to jako zde je svět, a tam nahoře je něco jiného a na jiných pravidlech... zde rozvoj směr někam, tam ne, není totěžké to popsat...

Ani rozvoj někam, ani to že vše je hotové (naopak spíš) a ani nějak mezi svět je rozvoj sám o sobě, v nejplnějším slova smyslu, a není to věc, objekt alenení to ani směr někam a ani nějaký celistvý objekt - rozvoj od do. ale ani od do nekonečna, ani od do ve smyslu od nekonečna do nekonečna..., volnost na druhou, ale nic netvořící... , nejvyšší proniknutí nepodmíněnosti do E'... a vše je jedno a láska k.

Člověk čeká, co bude po smrti. To je pasivní způsob a opak svobodné vůle. Ale svobodná vůle neznamená úplně, že si to budu tvořit sám, že já jsem střed všeho, ale spíše že se to tvoří samo, ale nikoli tak, že jsem pasivní a pohlcuje mě to, jako chaos. /

Tvorba věci je pasivní proces. Tvorba na druhou je "jsem" "tvorba", nic není jisté, výsledek není jistý, ale nejsem ego, které je původcem toho nejistého. Také jde o čekání, co se z toho samo vyvine, to jo...

Vlastně ten stav, je to o tom, že to není tak, jak jsem říkal, nic neplatí, není to jen prostá negace ale, "prostě ne!" - to ne, něco to je, jen to nejde popsat přímo moc. Tedy je to jinak, než zde se to tvoří a na onom světě to je, není to takto. / ten stav je spojení ega a lásky, přítomnosti ... jakési vyšší nepochopitelné, kde ego je v přítomnosti ale zároveň je i ničeno, je tam přítomnost na druhou

My lidé si myslím jako Boha dosazujeme muže, Ducha, protože tím kryjeme jeho povahu - totální rozsoustředění pro nás, smrt, difúze, chaos apod. Myslím, že není od věci to, že božství je svobodná vůle, láska a poznání, i ten chaos k tomu nějak patří.

On-muž žena jej vidí jako ego, obludu, co touží po sobě (Animovi, živém) v ní, a touží i po ní, ženě. /

Být s mužem je moc intimní pro mě, vnitřní, a nechci to sdílet s nikým... Jsem s ním - potřebuji jen něco zahnat v sobě, ženu v sobě, a to vše, nebavím se s ním...

Žena a muž pohlčený ženou má oči všude, na strany, (něco spolkla a dusí se, ...paraziti...), ostrost a vidění všeho, hyperživot, vše je hyperživé, v konfrontaci s mužskou "klidnou" soustředěností, to je pro ni mrtvé, mdlé, ale on to vidí přesně naopak taky, jen on není hyperživot.

Jakožto nevinného šikanovaného anděla mě přitahuje démonství (Animus ve mě), ti, kluci kteří šikanují a mají vše na háku, patříme k sobě, musí se ale proměnit obě strany, jinak je to opět o egu. Negace ega (což provádí žena) vede na to, že ona je hmota, a je to celé o egu, popřením ega se ega nezabaví, je ne-ego+ego dohromady a to je ego.

Mám v sobě vaginu, měkká necitlivá a citlivá zároveň, šťáva, mana, s neřešitelným problémem jejím, neprožitými věcmi, ale ustavičným "požíváním" se to nevyřeší..., "natahování na brek neustále", popotahování, zpasivnění, neschopnost říci ne, a toto mě na lidech nejvíce děsí, jde o projekci, Jediné co chce, je ukončit se, ukončit, Ne říci (sobě), vysušit se. Klid. Ale to je jako by žena zabila sama sebe mužem, bude se ozývat hlas duše, že toto je moc jednoduché řešení a není to život, zadusíš sám sebe, je to sebevražda defacto. Ale copak mě někdo viděl někdy? má to cenu? nikdo se se mnou nebavil nikdy...s ní tedy. Pod její kůží je bolest co chce ven a nemůže, je zadušená tam, vrstlá, ... žena má pravdu, je to důsledek toho, že mi někdo ublížil, ale toto vnímání je posléze egoismus právě, nakažení se.

Použit dar z nebes, svobodnou vůli svoji, to posune hodně člověka...

Příroda začíná na číslu dva, (malé dítě nepočítá sebe), člověk dospěje během života i k jedničce (včetně ega), a Bůh je o Nule. Nulu vidíme jednoduše, jako nic, ale nula není nic, absence (všeho), souvisí s tím, ale není to digitální, a ani spojené. Je to nad čp a čp je limita toho. Nula je jednota svobodné vůle a lásky např. asi. Představa, že Nic je absence všeho může být právě mylná, to pak není Nic, ale nic a dokonce to je nepřímo existence všeho. Nic je totální bezvědomí - ale to právě je to nic zdá se. Ten stav se docela podobá tomu, když startuje raketa, a ten stav (na druhou jakoby, myšleno spíše kvalitativně) je když se zažehne již ve vesmíru další motor a letí to "dál" ... ale není to analogické tolik přechodu od přírody do techniky to ne moc. Všechna slova (parazité) tam ztrácí smysl, to je docela výstižné:). Jen se snažím popsat ten blikanec, ... co říká (je to láska vlastně), že nic co se stalo zde není ... o tom, že existují vazby-závislosti nějaké...

Ten stav po onto-stavu, blik, je samozřejmě zase nějaký "prostor", ze kterého se (dá uniknout?). Zkoumat to nebudu, ani nevím, co tento stav je. Je to láska vlastně. Ten blik, když se mi to usazuje, tak jde trochu o to, že když chci začít prohlubovat ještě, ten "prostor" hned působí protisměrem, jde o lásku vlastně, vyrovnání protikladů, a poznání je v tom, že toto je svět (byť svět vypadá jak vypadá, ale toto je vlastně svět) a říká "prohlubování" neexistuje. Ne ve smyslu, že už svět je prohlouben, nebo že je dokončen, nebo není, ale to je tak mimo už, že to. ... když mám stav prohloubit, i to ujede, podjede, to celé je prohloubení, tunel vlastně jak jsem psal, do nekonečna, ale jakýkoli objekt nebo pohyb to právě o tom není ... Že prohlubování nemá smysl, ale ne v obvyklém slova smyslu, ten stav, láska, není objekt... Pojem prohlubování neexistuje, to neznamená, že je vše hotové nebo se tvoří, (moc jdu v popisu jedním směrem, spadnutí jehly trochu...) ... není to o tvoření a zanikání, o proměně, o trvání, o ztuhlosti, o pohybu, ... celý svět je prohloubení i se dá říci... ale tam není nikdo kdo by to mohl říci, v tom stavu..., kdo by hodnotil tedy něco asi, ale to neznamená, že je to nevědomost...je to odříznuté od tohoto světa, mimo, a přitom to "je" jakoby tento svět...i je tam vazba, k němu, vše je vazba....

Opustit čp vnímání je myslím docela důležitá věc ... není to likvidace čp.../

Tam - nic z toho zde nemá smysl - tedy to má smysl je řečeno... ne v tom, že je to rozdíl stav - smysl a zde nesmysl, to vůbec...

Astrál apod. je dost asi o čp, stejně tak snaha cestovat v čase a místě, mezi místy atd... či snaha být na jednom místě, to je totéž, či snaha o mezi či neutralitu.../ prohloubení, snaha o něj, tam tedy vede na antireakci a tedy bod... ale to nedělá nikdo, to je samo a pojem samo je ale také mimo...to není samo sebou..., ale jde o mechanické prohloubení vlastně...snaha o směr... /samozřejmě je to průchozí všemi směry ...

Ego samozřejmě ví, kde je jeho místo, a že "nic nemá" a závidí atd...

musíme i trpět abychom byli milováni ... ale nevědomě trpět, ne naschvál...

Existuje horor vacui a horor z věcí, což je skoro opak, ženy mají obojí naráz, bojí se prázdnoty a zároveň ale i E', falu a kouli. Člověk, který jaksi chce, aby vše mělo vaginu nebo penis, má se sebou problém, s tím problémem a dělá, že ne:).

Chtěl bych mít vše v sobě vyřešené, ale to nejde, člověk na to nestačí prostě a asi i ontologicky to nejde...v onto stavu atd. to je "vyřešené", neb to je na "vyšší" úrovni celé.

Být utlačený a vše dát je také manipulace vlastně, složitější

Někdy se mohou objevit vyspělé, vertikální duchovní bytosti, které mají soucit a vše, jsou inteligentní, ale jaksi jim chybí lidskost, je to také pošetilost, byť to dokonale popírají, neb vědí co je pošetilost a mnoho zažili apod., jsou vesmírní..., snaží se zapůsobit - potřebují to, být působiví, aby nebylo vidět to nijaké a chudé v nich, odkazují se na vesmír trochu, což je čp, v tom tkví jejich nákaza stále.... Možná jsou všechny bytosti "tam" takové a my to dorovnáváme, pak by to měli vědět a trochu se měnit v dialogu s námi.... my se nakazíme od nich a oni od nás, nejde si povídat...

Samozřejmě, že ta nákaza čp je o hromadění majetku, nesmyslném užívání si, majetnictví, usurpování prostoru, sexualitě i dost, člověk jako věc, ale šlo by namítnout, že to vede na chudobu a úzkostlivost a neužívost duchovního typu (to je komplic, jde o dualitu), ne, s čp odejde vše, jak objekt, tak touha po něm, odejdou obě složky, odejde nevědomost, nevědomá touha po něčem (časoprostorovém), otupělost určitá, manipulace, parazit je vždy zde i tam. Odstranit parazity ale nejde normálním způsobem, ten je právě časoprostorový... a pak nastává skutečná duchovní úleva. Tedy vnímám to tak, tuším spíše...

Ženy také samozřejmě právě nemají rády ztuhlost, nehybnost...a kryjí se tím...

Asiaté mají ve veřejném mínění hodně Anima, my hodně Animu, se mi zdá.

Jsem bezbranné velmi malé dítě uvnitř, holčička, mám ochránitele, chtějí mě vlastně mít i takovou, ale už jsem i dozrála, toto není vůbec v rozporu s mým mužským tělem a vědomím, které vlastně také ochraňuje mě... jsem "rodina". Psychopat:). Prostě to tam tak je, ono člověk zraje, a toto se v něm nemění...

Jsem cynik vlastně, k sobě, atd., a proto mě i má příroda apod. ráda, bojovník jsem...

Můj domov (u jezu, ...)

Cp působí pst neb je nákaza jakási, tedy i směr do cp ... Ten stav zase:) - Nejsou zákony žádné ... vazby prave ale není to chaos...nejsou totálně žádné zákony, což si zde neumíme představit, ty věci, jak jsem psal, struktura existence, bytí, to vše je jen hloupa cp limita, nejde to popsat, protože to není ani chaos, jak by logicky mělo plynout, nějaký zákon tam je, ale úplně jiný asi, ... Není to smysl a smysl se nehledá...(k tomu bližku zase)... Je to mimo i dost to "tam to zmizí a zde stanu se tím"... ale teoreticky to je prohloubení samo o sobě, apod...Příroda má k nule blízko samozřejmě.../ Blik je o svihu ale "vynese" k poznání....možná je to celé pst:...to nemohu posoudit, pst je i dost relativní třeba....// Potřebuji koule, testosteron, už od prenatalu, jít do sebe, znamená jednak být mužem, co je ve mě zničen ženou, a pod tím pak ženou, co je zničena tím mužem ... / Zena miluje koule na sobě, korále a tašky různé, jde i o děti, ale jsou to koule, faly ... , koule staci, neb nemám rád trčení, ale i naopak, je to ok, nejsem trans moc ...//Pokud bychom stále vedli dialogy, nikam se neposuneme, dva lidé se spíše potápí dolu, je třeba i samoty, ta vynese vys, dialog ale také.

Vsemu co se nabízí ze je uzasne rikat ne, po praci atd. / Už vidím životopisný film, génius pracuje - onanuje a přitom si občas píše poznámky - ne, že by to nebyla pravda... a jednoho dne - mám to! / Oni Animové chrání nenakazenou cast - musí, neb pak by neměli "stravu" a co "obdivovat", byt to takto není (není to moc čp, hmotné, spíše symbolické, přesto kontaktní a hlavně relativní, parazitismus probíhá nelokálně nějak...), má to mnoho úrovní, od nízších asi, po vyšší, ty vnímám..., ale vše je v symbolické rovině, bez . / Máme v sobě nejnítěrnější místo kam nikdo nemůže. Pomáhá si jej uvědomit, pak ale může dojít k pocitu parazitismus obecným...exkomunikace... Dospět i nedospět... Toto jim nemůže ublížit... Chtí pomoci podobným třeba, ... alteregu.../ Také k tomu stavu ještě - zde at se vydam kamkoli nema to smysl, je to do sebe uzavrene vsechno ci prste nevedomé, tam ne právě.../ Abstrakce v matematice je podobna..., "nižší úrovně" jsou jako čp.

SvV - my se ptáme, co nás čeká po smrti, ale to je právě ona nákaza, spíše by to mělo být - o tom rozhoduješ sám, a celý život o tom rozhoduješ. Je to tvoje volba, na bazální úrovni. Na bazální úrovni se sice může zdát, že vše je "deterministické" (ale právě pouze z pohledu čp), ale tím více, tam je opačný prvek... Ale to není rozhodnu se, jako kompenzace že zde nerozhodují o ničem, to právě ne.... sám moc nevím, co je SvV. Ale domnívám se, že je totožná s přirozeností, spontaneitou a láskou, tam se rozhoduje....Vysvobození pozná ten, kdo pozná, že má SvV. Pak jsou asi mylné představy, že Bůh něco ovládá, je to jinak, ovládat je čp pojem... Také to není o tom, že vím, co je po smrti...

Ten stav, je jako zde světy, s hranicemi, tento a onen svět třeba a nad nimi právě může svobodně létat letadlo, ... duch to má stejně, ale jinak:)..., je svázán s čp.

Ty koule - to bude ono:), neb to mi přesně od začátku chybí, koule, testosteron, a proto dotýkání našich koulí vzájemné... a je super, že je tam trans úleva, že nemám penis, a plochu na sobě, vaginu-koule, a není to vagina, ale jsou tam koule atd... samozřejmě to je parazitismus, vysávání energie asi i, ale to od mala cítím, že není dobré, a snažil jsem se vždy být sám mužem, a to bylo dobře...pak se člověk smíří, když něco chybí, můžeš to někomu dát, a je hezké, když něco chybí..., ta trans komplex je jednak mi vlastní, ale jednak to je anima-matka dominantní ve mě, co mě ničí... a naopak mít koule, to je vědomé přání a korumpující zbrklé je to nic tam nemít.... pro ně nic tam nemít, znamená být konečně člověk, připadat si normálně, jako druzí, mít se rád... ale bylo by to i naopak, mít mužské přirození je být člověk..... a žena vykastrovává dlouhodobě psychicky muže a "neví to"...

Muž je hysterický a neví to, neb je to o Anime. /

Nejistota (nepříjemné prázdno a roztěkanost obecně) vede na E', ale naopak E' je zdrojem (oné) nejistoty, neb něco skrývá např., nevíme, oč jde.

Ostrost vs, slabost souvisí s E' vs nejistota a s kastročním komplexem, je to hluboká věc, něco vs nic, ale nic může být slabost nebo ostrost záleží na kontextu...

V Bohu se spojuje v jedno přirozenost spontaneita a vůle, Schopenhauerova (snad, nečetl jsem) vůle s vůlí... Taky není od věci si říci, že Bůh je nadčp, tedy není středem, není celkem, není osobou, atd... je i osobou apod..., proto máme např. vyzrálé duchovní bytosti na onom světě, a teď se dá říci, že oni dohromady jsou Bůh, ... jo, možná jo, ale právě nečp způsobem, nejde o sloučení v jednotu a ani nic jiného... mimočíselný způsob, není ani dualita, ani jednota, ani úplnost to není... Snad ale nejde z mojí strany jen o jakési zoufalé gesto, vymanění se z objektu-čp, tedy pouhý hvizd do nikam, pouhé ženské ne!, prostě ne:), ale ono to tak možná trochu je:)...

Pokud máš nějaký objekt závidi, všichni mi pak dají pokoj, už nejsem nebezpečný, jsem jako oni atd....už také vyčítám atd.

Ten muž je cynický, bojuje, šasek - bavíme se přeci, není agresivní, ale je šasek, ... ne bavíme se. Mám rád srandu, ale toto je maska silná... Časem si dospělý utvoří masku z opačného pohlaví, muž je třeba hysterik, a žena (nevím co, tvrdák...), ale přestanou se spolu tedy úplně bavit.

Člověk se nemusí dokonale individuovat v duchovní bytost, už to samo o sobě je nesmysl, ono stačí i málo a třeba i lidsky...

Ono nejde se otevřít na veřejnosti, to musí obě strany vždy, jinak se otevřít nejde... /Tučný červ-ego, a červ srdci, imago.../ ženu muž bere tak, že má nesestouplá varlata třeba i.../ Těžko se baví s někým, kdo má SvV, což má každý, ale myslí si, že ji nemá. / Také to není o tom, SvV a smrt - byli jsme zrazeni, uděláme si to sami.../ Koule byla dost zanedbávaná oblast...

Někdo je silně vychytralý a vše dělá jako a poctivě zároveň, vykličkuje se i zároveň ukáže, že není srab atd..., působí ambivaletně, ale to každý, taková pravda je těžko nabouratelná. Asi mi imponuje síla, archetypálně ji tam má. Jsem trapný a trapná.

Na druhý břeh odcházíme postupně, pokud se necháme pohltit egem úplně...

žádné negativno - jen plocha mezi nohama, odlehčení, svědomí, nemám problém! - E', agrese a problém pryč, a orientace na parazity a manipulace vlastně tím, že nic nemám, ale právě asi chtěla jsem to tak, nebýt v chumlu boje a agresivity, být uzemněná spíše doma, Doma... s věkem si člověk dovolí představy, které by si nedovolil, třeba s ochrannými duchovními bytostmi - teď nemyslím nic erotického, ale v té erotice ... už ví, že mu to neublíží, už má jakýsi nadhled, a směřuje do hlíny, už je to konec... a to čeho se bál, projeví, nebojí se dotknout někoho, to je dospělost i vlastně...

zena citi ze vubec by ji nenapadlo s nim, s rohovinou, ne-Erotem, neco mit, musi se nazhavit rochu.....Spíše s věkem zajímá kdo to je...a pošetil je vlastně asi, když to tak není...

Ten stav, blik - když si představím, že život má nějaký směr, a že vše je to již ale hotové někde, celý svět, tak to zde právě není, selhává jakákoli představa, že je vše přítomnost, že se vše děje najednou, že to nějak vzniká, že je to již hotové celé, že to hotové není vůbec, a ani ale nic mezi tím.

Ne brát svobodnou vůli druhým - já ji mám, uvědomuji si ten pojem a ty ji nemáš....

Realita vs představy - důležité odlišit, co je realitastaré panny jako já to neumí..., představa vnitřní se naváže na dotyčného, a ještě tvrdím, že nemám předsudky, mám to totiž zpracované vše, takže to tak není:)...to je ono no...

Dříve byl ten, kdo si nepovídá se stromy apod nenormální, a ptali se - hele, ty si nepovídáš se stromy jo, není ti něco? (Pjér La Šéz..., skoro vždy se snažím citovat....).

Tak, asi jsem to našel, jak to popsat, byť čp způsobem, jinak to ani vidět zpomaleně nejde, (čp je vlastně i jakési zpomalení, zrání pomalé, mísení), ale i naopak, zde je to zbrklé... Je to i o anihilaci světů a pojmů a spíše jen mísa nad tím - to je skutečnost sama... krásně časoprostorově vyjádřeno:). Takže je to vyjádřeno jako že zde jsou světy a naše pojmy, je to hotové, existuje nějaký cíl, vše je najednou, apod., a pak ale existuje jiný způsob vyjádření celého "nad tím", jako by zde jsou světy, a ty se spojí, spíše si představovat tři dimenze prostorové - svět, ty se spojí a "anihilují" a "utvoří" čtvrtou, jinou, nový směr, a ten ale reprezentuje celý svět, světy, v něm jsou všechny ty představy vlastně a je to ale i o něčem úplně jiném, je to jako mísa nad světy, mísa co se nedotýká povrchu, je nad světy, je plochá spíše, a to je celé, ale to je již něco je, tvrdého a tedy čp dost...vše sjednoceno v mísu, ona nic nenesu uvnitř, vše je vyjádřeno plochou mísou samotnou, od nekonečna do nekonečna, další rozměr... ale je to zavádějící samozřejmě....mísa vyjadřuje vše co je ve světech i asi něco navíc právě...je tam i spojení m a ž, mísa (ž) a plochost a nekonečno třeba (m)...

Ego i odvrátí přímou agresi, čímž ale dává vzniknout něčemu novému, je inhibitor v tomto smyslu, zpomaluje, je jako hmota, zakonzervuje energii, která je moc silná, božská, a nic tam nevyroste, byť je úplná atd...../ Možná že chybění stejného a odlišného je totéž. / Ono "to" bude vše asi i jinak, dost, je to pohled jednoho člověka. Jedna qualie. / SvV ticho. Psal to moc domácky, na to, že to má vyjít veřejně. Tak konec teoriím...

21.1., Jaro 2019?

Žena - přesunout tam ven špatnost, zabití, vražednost a pak mě toto pronásleduje a tak to je ok... potřebuji to tak... / Potřebuji být odmítnut(a), tak jako já odmítám ostatní, potřebuji aby i vy jste to učinili a mohla jsem odlétnout pryč... / K nákaze dojde vždy a nepřijde nám to - běžte všichni do hajzlu už..... apod. / Démon má s identifikací problémy, nemá žádnou, chce nějakou mít, pak ale není sám sebou, chce mít všechny identity a střídá je... je otázka co to je identita - ztotožnění se vzorem, ale kde se vzal vzor? vznikl komplexně časem...?/ I spát mód na to. / Představa je taková, že velký třesk je uvolnění energie, proto se vesmír rozpíná, tedy před BB byla energie skrytá, stejně jako je nyní ve hmotě, možná jo, pak je to zase křížem symetrie, a možná ne.../ ani fibrilace tam pak není - nejistota - chaos, v tom stavu...chaos je někdy jistota - rozhýbává ztuhlost uvnitř.../ pak by Introvert má problém se svojí mana uvnitř, jde o malé dítě, "mana", růžová a velmi citlivá entita živá.../ Jasně že člověk musí i srůst s opačným pohlavím - to je individuace.../ Ona má vůli tam - o to více na ní lpí, on ji má zde. / nevědomá identifikace, to je dost můj problém, ale i je třeba říci, že to mají všichni, tedy i vůči mě, je to typicky ta

nepřímá vazba-agrese, ztuhlost... .. je to pšt vlastně a takto funguje, skrze nevěd identifikaci. "Identifikace napomáhá rané adaptaci na vnější svět; v pozdějším životě brání individuálnímu vývoji. Například identifikace s otcem by v praxi znamenala přijetí všech otcovských způsobů chování, čímž by se syn stal prakticky tímtež, čím je otec, a nikoli samostatnou individualitou. Identifikace se liší od imitace; identifikace je nevědomé napodobení, zatímco imitace je vědomé kopírování ... Identifikace může být prospěšná v době, kdy individuum není schopno jít svou vlastní cestou. Jestliže se ale objeví nové možnosti, identifikace ukazuje svůj morbidní charakter tím, že se stává stejně velkou brzdou, jak velkou nevědomou pomocí a oporou byla do té doby. Pak má disociativní vliv, rozštěpuje individuum do dvou vzájemně odcizených osobností. " hmmm... /Že je něco absolutní i relativní se ukazuje třeba na kultuře, do doby než přijde kultura do styku s jinou, jeví se jako absolutní. /Tupost v nitru vede na nesnesitelné dráždění okolí (povrchně a vnitřně), neschopnost prožívat, přenos "viny" apod.../ Jsou módy, které jsou čistě popírající, čímž si zvyšují prestiž - nejde mi o peníze, ani o moc, apod, zároveň ale nejsou laxní atd., jsou čistě reaktivní tj. bez názoru, "průhlední", mnoho reakcí na okolní veřejné mínění zároveň - nepřímo přítomných, aby byla zahlazena možnost jakékoli kritiky...vše je "pohlídané", i to, že je mimo kolektiv apod..., "vyladěné"./ Jakákoli snaha popsat ne-čp je o čp. Onto -stav atd. je z pohledu čp: čp+nečp. /

Bylo chtěno, aby se mi to zde zošklivilo hrozně, od začátku. / už bych se opakoval...

na všechna pravidla zde jsem se vykašlal a na sebe hlavně...nenávist...

Vyjadrujeme to co v druhých vidíme a oni to neví - pomahame si a je to i pšt dost.

Identita potlačena je me potlačené ja, vlastne je, ego, co se nemohlo vyvinout, zenske, a pak podlehani nevedome identifikaci s kazdym, zenou, muzem,... parazitismus... vysvetleni to je... toho, imaga atd...

Ale možná že tím je ego spokojene neb je vse, ego i ne-ego ... jsou i druzi ale...

Proc je snaha o vysvobozeni z utrpeni...? To dohromady je svet asi proste...utrpeni a vysvobozeni z nej...

Konec trapani je ve SvV a lasce ... nic uz nas neovlada... neni hmota manipulace a nekomunikace, nicemu nepodlehame, vnejsimu vlivu, Vule Schopenhauera – nespoutaná spontaneita se stane vůlí naší...

Anihilace v nic a vznik noveho ... nezavisleho na spontane byti Vuli...

Laska prohlubovani problem ... ani rust nekam ani vse najednou Proste volnost a nepodminenost...

Stat se vuli....touhou atd... vule zmizi z okoli? Neni to egoismus a snaha o Klid? neb to nejde ... i smireni proste musí byt..

Plan neni zadny a ani chaos a ani pomysl na nakazeni laskou...plan neni ani v neprime urovni, plan a smysl je ten ze toto to nema je to ontologicke ale neni to chaos.

Nekomznikuje a vyzaduje po tobe komunikaci

Seru na ne nahore atd...

Kdyz nemate ego (jste andel) ega to vyciti a predhaneji se imaga ve vas...kdo vas obsadi...

Cely zivot resim prbl druhych neb neved idenrifikace ... lecim .. a kaslu na to at se tvari jak chtej.

Nevedoma identifikace je jediny nas problem... napr s chaosem ... kdyz mame a dame druhym vuli...je to jinak.

kdyz oni se nechaji nakazit....rekne...

Neved identifikace je i materstvi ale

Z povolenosti spontaneity vyletaji parazite a take to snadno napadnou - to je Schopen. Vule.

Jde o neprirozenost ... ta blizko onto stejne jako prirozenost...

ž mě serou, že se nedívají do obli šikan a dívají se a muži že se nedívají...

jediné řešení - tunel, a na konci někdo, koho máš rád, kolem jsou paraziti a lákají, nedívat se kolem, vůbec... a uvolnění i a odhození tunelu

přítel řekne co se mu nelíbí na tobě či podobně když to nejde není to přát....

extr explozivní a intr se pak nebav a extr ještě více explozivní

proč city nefungují mechanicky se ptáme...bylo by to jednodušší, city-volnost - ž + šum, duch volnost - m

tunel a na konci on, ne jedy...

intr - s nik nebavit důsledně, pak ok

nakonec ke svým k homo, vše ostatní nákaza...proběhlo mnohem více mezikrojů při tomto uvedení si tohoto... prostě ht – je to jako cizí něco, nechápou vůbec, nepochopení, nekontakt...

i křížování se atd. je zabývání se pštilostí..., svůj živ a mít se rad

hom - už je dém, nemůže

časem zjistí že to vážně nejde, v mládí moc naivita ...

tato kultura je kultura roztrhané vagíny snad skončí...

ničeho se nedotýkat zde

stačí milisekunda exponace jejímu pohledu ... nevímat si... vůbec, neb neví kdo jsi..., lákají, ale u mě je to totéž, umím to taky...

a tamto nad, je to jinak, to stačí, zatím, třeba časem.-..

m - takže jsi ž, a pak nechápou že ž nemusím - nechápou pak vůbec nic...

vždy opak použije vlastně, když cítí naštvání u protihrace je nevinna a naopak ...

intr rozvíje přátelství...

ta tupost je ve mě, mezi námi ... tuk ucpávka..., tupost prostě

u mě - ž nitro pod ale m já na ni hledí

nebav s nik ... atd atd... nikdy jsem nelpěl na věcech ... výhoda...jen příroda a to nikoho nezajímá, co mě... takže nikomu nelezu nikam...

uzavřít se do svého srdce před pšt znamená být s ... nebo do mě

ona to udělá tedy, to co chcete a pak to vyčítá a on hrozí, proto to dělá, neb jí hrozí...

Bohužel, při bližším ohledání je ženství v každém homo i, takže ... ale na to se dá zvyknout, do tohoto místa prostě mu nelézt, k jeho ž...

Hodí se na to pojem a tím se nejist odstraní, to dělá muž, věc pojmenuje a tím se jí zbaví....žena ji ohodnotí...

Ten stav – je stav neomezených možností nezrozeného, ale jinak než zde...

takže zjišťuji, že je nepodmíněnost úplná je, je jedno, jestli poznáme, jak vesmír funguje nebo ne,.... je to vyzrálější názor...

přenos, cítí se negativně, přenesse to na druhé a ten zařve a ona štatná...dělají to mi muži

kultura rozpárané vagíny, to mám ale v nitru

hrdina jsem vlastně... neumím to popsat...vydržím to, mám prostě jen úkol a ne lidi, vydržím to ... prostě nic, je to až do konce života no...

Někdy být pak ego pokoj dá ... ono já krade, pak je spokojeno atd...trochu

na jak úžasném místě žijeme...ani si to neuvědomujeme, staci se podívat třeba nahoru trochu...

ne začne ve mně (Anima, demon), když řeknu dneska na to kašlu (tenhle text)... a je to!...

muž do pojmu uzavřený tím to nejisté obalí, žena to ohodnotí..., nové a nejisté

Stav - zrušení přirozenosti a stanutí se přirozeností samotnou, o tom to vlastně dost je - zmizí to, že vás ovládá něco, časoprostor, věčnost, smrt, život, nutnost směřování někam apod...

myšlení došlo k nemyšlení, problém komentáře, chci klid, to je ono, ... asi na dve vteriny jsem přestal myslet, mít komentář o necem v sobě, a to bylo ono vlastně, co hledám, tento klid, V sobě, klid, nemyšlení...nekomentar...

Abstrák ... pravda... tak snad jsem pomohl...nedostal se však tam daleko... veškerá podmíněnost zde, celý svět, tam se mění v nepodmíněnost a pohání vyšší formu nepodmíněnosti a nezávislosti, vše je tam jedno. prohlubování ve Stav - ani cíl ani do nekonečna, není to ani o cíli ani o nekonečném postupu někam, je to ještě volnější než se zdá, naprosto volné! To není nic nedělat... ale toto už tam není řešeno...

nejsou tam tedy čísla, 1, 2 atd...

ego se vytvoří i bez nakažování, je to trochu jako dekoherence v kvantové teorii

prostředí školy a obecně koncentrací - vytvoření slušných a neslušných lidí porušujících pravidla a vzájemná imponace...

domáhá se souhlasu s čím nesouhlasíte

celý život se vyhybáme bolesti i třeba masochismem atd... ale nevyhne se tomu nikdo...nebo o tom to je, není to pšt...

nemyšlení je o kastracním komplexu -, muž nemyslí, žena necítí, mají to automatické., muž když myslí, tak se nachal nakazit ženou, už má myšlení na dlani a ukradené, žena stále myslí, aby měla myšlení mimo sebe, a zároveň „pod kontrolou“, souvisí to s E'', cítění parazita (nejde s ním hnout, je jako zaražený předmět v těle...), E'', E' je myšlenka obecně pro ženskou mysl... a vysypává ze sebe stále tyto E' kostky... v tom je má závislost na tomto... (když myslím, žiji, parazituji na myšlení) (řící ne bez výmluv)/ Vyvolává lítost schválně./ Vlk se nažere a koza tam v nitru zůstane, o tom je i homo - je šašek, žena, aby se skryl, její ego si v zápalu boje řekne - jak to? vždyť už byl, je ženská úplně, to je moc složité, je muž nebo žena? žena vidí svět předpojatě a nechápavě a s opovržením (svět je muž), jako místo, kde je černá a bílá, z počátku to odmítá, pak se nakazí./ Ego vidí svět - ten tam a je i ve snu. / Není tam a není zde. / Šéfuji tomu, ale vše je pohoda - to ne, to šéfování tam není ok./ Staré se musí i zničit aby přišlo nové, ale stárí je zralost a zkušenost. / Starý svět "éteru" končí, nový bude fluidní, duchoidní, myslím, že i ufoní jsou duchoidní, bytostní tu už nejsou.../ ž - zabřednutí do panického společenského myšlení - snaha se exkomunikvat, snaha o autonomii - působení Anima, společenské ztrapňování se, ... nemyšlení vede určité na necitlivost a na depresivitu, ale jen pokud je pod stresem, pokud je extrovert pod stresem, v toto se mění...

pšt je vždy o myšlení

ž když vidí m začne myslet...

nemyšlení ... nic už, vzdání se úplně už, zapadnutí, šed', brek z toho, nenaplněnost, neschopnost, nemyšlení - stanutí se mužem vlastně.... Ale nevadí mi to, mám klid dost... a pak vydechnout

Jak jsem psal, když se mám v představě dotknout muže, je tam neskutečná brutalita a odpor (od něj apod.). No jo, vždyť si musíme povídat před tím, poznat se, co je kdo zač, a třeba to jen u toho skončí. Reakce normální, že tam někdo je. U m je jaksi to je i tak, nejdříve fyzicky a pak přátelské povídání - a musí tam i toto vnášet...ale. Anima je povídavá a ulpívavá a těžká a mokrá - m ego, ale musí se nějak projevit toto.... pak tam není brutalita, jež je způsobena strachem z odmítnutí apod...něco lidského osobitého tam musí projet...jsem primitiv dost..pak ty útoky z nevědomí v mysli...a jde i o povídání se ž, Animem...

Ono je to nepopsatelné, to nejde popsat, a každý to ale zná, když se lidé sblíží, je v tom autonomie každého i láska, celé to je láska vlastně, ... co má rád a co ne, svěřování i, ale nejde právě o nátlak žádný, a ani nenátlak, samo to vyplyne, jde o vznik nepodmíněnosti a přátelství vlastně. Moment kdy proběhne kontakt, na pár vteřin, nic ale dramatického právě. Je to normální, právě, narozdíl od ega.

Když se s ním miluji, udržovat s ním i kontakt, a pak třeba zase ne, pak kontakt, jako byl při tom, když jsme si povídali, on mi stále usíná do pšt a nekomunikace, musíš si s ním povídat, ... co je zvláštní, tak potom úplně zmizelo draní se negativních myšlenek z nevědomí na konci toho milování, Anima či vlastně Animus už nemusí být (odvedly svoji práci, došlo ke kontaktu lidskému, co je asi "na věky", ale když je jen v hlavě jednoho při onanii sám doma, i tehdy?:)), už netlačí, ego je trest vlastně (o sobě a pro sebe), a když se objeví, je to známka toho, že máme něco změnit, nežijeme. Takto to má ženská mysl, ... v mužské proběhne něco podobného, a navíc je tam i právě ten odmítavý autonomní postoj, ale to si nepřekáží právě, je to vlastně jako onto-stav, "spojení" protikladů. Se ženami, kdybych si povídal, taky by se to asi někam posunulo, ale právě ten spěch z nějaké strany, strach a snaha o útěk, nebo napadnout ho a pak utéct - ego způsob (já, ve své bublině), na to působí negativně... ovšem já nemohu být takto jednostranný, individuace ženského typu, musím i říkat "ne" své Animě, závislostem apod... de facto tam dojde k tomu, že už to nejsou jen těla, ale dotyčný člověk, my, osobní to je... opět, když se na tomto lpí, tak je to zase ego a není to toto lidské.. ego - skrytá brutalita na pozadí - nejde o to ji zničit, to nejde, vše je to nepodmíněné, právě nečasoprostorové, mysl je nečasoprostorová dost, otázka kam to ego zmizí právě nedává moc smysl ... jasně, jde se na to dívat tak, že to vepsáno v neuronech a jen to zmizí z vědomí, ale to není myslím úplný popis, ono to totiž nejde takto mysl a vůbec vesmír popsat (intaktně atd.)..., ... vlastně jsem tento kontakt nikdy nezažil, vzájemný... pak se dá normálně odmítat, normálně se mít rád, a neuvědomovaně... . Každá podmíněnost vede a je utrpení (jak říkal kdo si), včetně podmíněnosti existence já, ale to neznamena se tmu vyhýbat, či to ignorovat apod., bez toho by svět vlastně asi nebyl... pocit – ty jsi úplně blbej, tady není dobro, co ty myslíš, (mysleli jsme si že je, ale trváme na tom, aby nebylo, ani toto si neuvědomujeme), nutíš nás do něčeho, co a sám ... , Víš a já bych chtěla aby to tady bylo nějak všechno, věci, ego, láska, ale vždyť to tak je:), ... ne, to je v tom ontostavu až jak říkáš, ... ne, tak to není,.. ontostav je toto, jen jinak asi...A taky abych si sama mohla určit, kdy to bude to a kdy to to je ego právě...možná ale trochu i SvV... Nejlepší je když teď si popovídáme a pak je odměnou to ego:)... Vše negativní, třeba změna, co nechceme, má smysl ..., probuzení dílčí.../ Manipulace i - vyptávání a mě se na nic neptej, schování se za otázky, a pak použito proti vám. / Divné děti mají rodiče, co si neumí přiznat, že nejsou úplně ok - přenos. Dítě je navíc třeba jen prostě introvertní. / Příroda v hodně lidech budí neskutečný strach a odpor - ten, co jsme museli překonat a živit jej. Jsme nepřírození - řekneme si asi to není ok a o to více trváme na nepřírozenosti. /// Parazit potřebuje autonomii a lásku, jako každý, ale i umět něco dát. Kecy a myšlení to vše kazí (i)... /// Manipulace je o skrytém plánu vůči spontaneitě, nebo o skryté agresii, třeba dát něco hnusné, co zjistíme, že je hezké.../Mizí hned myšlení, co si kdo myslí. Myšlením tu teď myslím předsudky vlastně, pšt. Když nemyslíš (k čemu tě nutí), nezamotáš se a nezadrhneš. Nemýšlení může mít blízko k citovosti (sblížení jejich). / Pak i myšlení na hezké věci. / A konečně nemusí (oba) myslet. / Je to i snížit se a nemyslet, protějšek nemá myšlení autonomní - já ale taky ne:). / V ontostavu není vzor, šablona (teoreticky). / Zmizí předsudky - stanu se předsudkem? zmizí čp. // Právě představa vydání (všem) jí moc "rajcuje", nevydám to, nechám zatím zchladnout.

Atd. a tak by se dalo pokračovat, do nekonečna.

To je jádro problému (obdiv), je to velmi účinné. ... nacházím se ... mužská mysl se kryje za veřejný život a čerpá z něj a je mu odměnou (pro mě mé já?...). ... čím více vědomí tohoto, že je to o tomto a nevydávání, tím větší úleva určitá a normalita hlubší.../ ego právě vede na potřebu se s někým identifikovat.../ kámen v těle vede na krvácení a hnus atd. kolem, myšlenky a pocity vyhasnout a ono je to pak hlubší myšlení i cítění... bez kamene i šťávy, nedigitální ..., ale ne bez tohoto.

představuji si že mám ruce jako muž a mysl a tělo... to mi chybí...// Svět je asi ne úplně poznatelný, je subjektivní, nejde se dívat z výšky (ovšem z výšky právě nejde vidět vše)... o tom je to prohlubování (objevování) ontostavu, je i nečasoprostotový... - to, že něco nemůžeme vidět, neznamena, že tam něco je a nebo tam je cokoliv... právě pojem úplnost tam je "přesažen"...// Kvantitativní svět je názorný, proto tu je. Zapomněl jsem, že zde se i tiše učíme a pak odejdeme, ne že to máme ošéfovat celé...

Vždyť jsou k smíchu, vždyť je všechno k smíchu. / Parazituji na parazitech. / "Vy moc myslíte... - a jak to myslíte, že moc myslím?... , co si mám o tom myslet - on nějak nemyslí či co ale přesto myslí..., ono to na pšt nemusí být vidět, ale jde o myšlení a problém s ním, samomluvu vnitřní (ona je normální, ale tam je křečovitá), přílišné myšlení, tedy nerozvinuté i dá se říci, heslo "myslím, tedy jsem" se bere absolutně ve smyslu "pak žiji"... i v té práci jsem moc myslel nad tím, ale myšlení je dobré, velmi dobré, vylepšuje život, ale jen někdy... Když máme problém s myšlením, uvězněním, překotným, předpojatým,

resp. nemyšlením, nevíme to právě, a někdy nenávidíme myšlení, inteligenci. / Ten čas, resp šipka času (nekomutativnost ...), čas je možná něco nepopsatelného objektivně, ale to je asi blbost i.../ samozřejmě, že lze k nemyšlení dojít, nic jiného - něco již máme, a neznamena to nic si nemyslet či něco vědět, naopak, názor máme již, dialogem vytvořený /sport.../ vždyť má každý celý život před sebou..., úleva že normální všední život přede mnou, ne vydání apod... to až.. / pak paranoa - berou mi (E') není..., /je to spojeno s Animem, nevyzrálým, místo myšlení tam jsou předsudky, agrese a z toho místa se rodí, ono místo myšlení (na které lákají) tam je kostka... .. už mě nezajímají..., ale toto když je zase extrém, opět bych byl za sklem. / ... s odstupem ten text je (hodnocen jako) nadýchané nic skoro...// hrozné pro mě jak nejsou dnes dámská přirození ochlupená, v Duchu, ... odum A více asi...// vždyť čím si prošli asi vším, proto jsou přecitlivělí - nevrlí.. a dělají že ne...což může být i nesnesitelné...// chci vědět co si myslí, ale to je nesmysl, tam najdeš pak jen agresí potlačenou...// jako bych se mi nic nestalo narozdíl od ostatních, "nic se ti neděje" bylo mi říkáno, ale asi ne právě (nevím, že trpím).... jo, bojím se i odmítnutí zjistil jsem, utíkám, dotek s kurýrem a hluboký ... nenávisť sebe sama, nechutnost ze sebe sama, on mě nechce, jsem nechutný, apod...vždy ano i ne..., / no jak to říká Pjér LŠ, hrozně jsme podlešli svému hororu vacui (nenávisť z nebezpečného světa, ale i inverzně - něco tam je..., obecně posedlost kvantitou..., ono to postupně se vynořilo žitím v nehostinném prostředí Blízkeho východu, má to mnoho modifikací atd. a není to objevení zemědělství, není to objev..., to vedlo na pocit zrady a opuštěnosti...) - že si musíme svět dobýt, místo mu jen naslouchat (poznávat, se,), ten horor vacui je ale způsoben právě tím vzdálením se od toho naslouchání... / když jsem viděl komentáře k nějaké duchovní osobnosti ... že z ní číší i něco démonického, nebo že to není tak, že ženy trpí, ale ona má s mužem a všemi muži harmonii (možná to tak být musí, kdo ví...), ego má nad námi ohromnou moc, neb je touhou po egu a moci. / Ego je ve sračkách a sračka, co je nejkrásnější na světě - lživý obrat a trvání na něm silou, hrozba, pokud...Publikum nemá svědomí. // Takže nemyslet, "methadon", nevydávat a nesnažit se o maximální rauš už vždy..., ať si říká co chce...

Zdá se, že nemyšlení vyvolává myšlení (předsudky) v okolí popř. nutí také nemyslet, ale jen, pokud je to nezralé nemyšlení...(skryté myšlení)..., myslící nechápe nemyšlení a hledá myšlení...

Lidi už mě jenom dráždějí.../maska smíchu.../ když má někdo nevyhraněnou polárnost, pak má nevyhraněné vše, souvisí to spolu, tedy transgender je i intr i extr, neví se zda je schizo nebo maniodepr...apod.../ Konec

Pokud před námi již není žádná smrt, není již podmíněnosti a je věčnosti od nekonečna do nekonečna.../ kdyby měla láska jen význam v tom, že udržuje život (princip světla a hmoty a antihmoty, nepropadnutí v Nic, ale vlastně ano, propadne se to v Nic, jen to je láska...), a v tom co je,/ zralejší názory koukám...:// musíme si projít vším, i poblázněným zamilováním v mládí třeba.../ naše společnost jaksi prošla tím, že jsme nepřirození (mimo vyrovnaný střed, chybí tu jakoby primitivnost..., ale je to dobře asi), proto dojde k rozštěpu, kdy na jednu stranu je část lidí co lpí na primitivismu a síle (na tom, co tu není) a druhá část lidí co naopak je neurotická tak, že potlačování primitivismu (Anima vlastně asi jakoby...) ještě umocní, ví že to chybí, naráží na to, o to více od toho utíkají (co tu paradoxně není, ale mohlo by právě být)...a pak není přirozený nikdo, a vlastně ani nikdo nikdy nebyl!.../ nejlépe ten tam to je vzor jak by to mělo být a ať nám toto dá pokoj a běda, když nebude hodný ... oba tábory - vzoroví a ostatní-masoví (kluzcí, a mimo sebe, s otázkou "co máme teda dělat?") jsou asi mimo. Pojem cíl neexistuje asi, ale těžké říci když neexistuje ani pojem ve skutečnosti, cíl. / Jasně, pšt je i o domově, je i o vzdoru, ale protože to je "vše", tak tam je i opak, závislost apod. / Nejlépe úplně vše zapomenout, neživit tolik věcí kolem sebe, jen to, co má smysl, což u mě je skoro nic...Zapomenutím se to spojí a odlehčí a čeká to asi všechny...i... / Člověk může být omyl i - oni i já, člověk... / uvězněnost v pojmech.../ To objektivní - vztahy co vzniknou zde, je to i naopak, ty vztahy jsou "ego", a až jejich "odstraněním" tam zbyde to objektivní...

Nemohu se kamarádit, když tam cítím agresí uvnitř... to není normální...trauma podmíněnosti a odkazu na něj neustálý, na ublížení, vazby jha...atd.../ Ukončení, ukončení, ukončení znova, .proč to nemůže být vše kolem jenom tak, i já, jen hra, to neznamena snové automaticky, právě i naopak, prostě že to chce být, ... a nemusí.

Pokud je myšlení zakrnělé, nezralé-zelené a tvrdé, stále na něj narážíme, stejně tak cítění a navíc si myslíme, že jsme geniální.. možná to je i můj případ... a jsme karikaturou "myslím, tedy jsem", je to v nás, ten filozof, ale...:). Až se fyzik rozpláče nad problémem kvantové gravitace, pak to bude teorie všeho, neb tam bude vše.:), to tak asi je... výsměch nám tam zhůry./ Masky se nenosí (jen) na povrchu, maskou může být (dočasně) i Animus nebo Anima, nebo veřejné mínění apod. v nitru.../ "Chodíme" se sem učit, neb zde je to v dokonalé harmonii všechno, vyladěné, "nakazit se" tím, přírodou např.,se sem chodíme, abychom sami mohli být pak účastní procesu stvoření..., bohužel se nakazíme právě tím, co je jednodušší ale vlastně složitější - pošetilství vlastně.../ někdy vyzařuje muž tak silné napětí a prázdnotu vnitřní, že lze jen utěšit, nebo nemyslet. / Myslím na to, že druzí myslí.../ "Jak" je důležité, protože prohlédne racio mj. - když někdo řekne - mračí se jenom bubáci, a myslí to lze, že on se nikdy nemračí apod., pak právě "jak" nám pomůže vyhledat hlubší pravdu, třeba že se mu

práce nelíbí, a je pod napětím.../ Vlastně jsem zjistil, že vždy jsem byl toto - s nikým, sám, v přírodě, v kontaktu s přírodou a ..., tam je i já malá dívka, zde se nemůže rozvinout, ono toto vzniklo hlavně jako reakce na zdejší poměry a "tupost" lidí v této oblasti, proto tu jsem, jsem takový a tím pomáhám druhým, neb si myslí, že trpím a jsou rádi, že někdo trpí (více než oni) a že tu je tento element přítomen, je asi vzácný, a každý jej v sobě má, ale proto jej někdo musí zvýraznit a uzrát, tu nezralost paradoxně, také je jasné, že je to ego..... ono právě sem asi zde, aby právě tento element uzrál a zlidštl, či si to alespoň uvědomil, že to není mistr světa toto a jediná věc na světě apod..... tím taky vyjadřuji lásku k mužům a Duchu, nezadaný, trpící kněz vlastně..., potom mohu se mít rád a mít rád i druhé..., ... jsem asi neschopný kontaktu pro svoji citovost, citovost na určité věci, necitlivost, ... toto mi je vlastní a je to já, je na to vázané, je to já, ... je to i snaha rozblemcanou vaginu v sobě, povolený jazyk apod. - trochu ji dodat hrubou kůží na povrchu (Ducha či aspoň ducha), toto mají myslím staří lidé, dodat i něco zpevňujícího, k sobě ty rozklížené části sešít..., toto cítím v sobě cítí, také mám stavy a jsem už v důchodu, chtěl bych být, nepracovat, to mě ničí, pracoval bych, ale ne v systému, přirozeně..., je to pšt být důchodce v mládí, ale i to tak je no..., ta práce vyvolává a ničí tu vaginu ve mě..., vyflusaný, shrbený, v důchodu, sešlý, už mě nezajímá nic krásné moc, úplně vyčerpaný vlastně, otevřená pusa, ale vnitřně i šťastná vlastně, spokojený, ... , už žádné sexuální napětí netrápí, pak je svět jiný a hezčí i..., duchovněji v určitém ohledu, vzpomínky na pěkné věci, celkový dojem ze života..., a už to nejde zastavit, ten běs jakýsi v nitru (ego), a není ani snaha už o to, jen vyflusanost a povrchní dýchání.... a pak světlo v dálce...// Vždyť to je asi tak, že po smrti jsme i nejsme věční, jedna část zůstane věčná a druhá čeká na znovuzrození apod., a kde je pak nirvána? ta je opět v obojím, je to i stav před znovuzrozením...když jsem si uvědomil, že jsem věčný (byť ne ve smyslu věčné existence já, řekl bych, že pravdu mají všechna náboženství vlastně...), no, když jsem si to uvědomil, začalo se mi žít lépe, s menším strachem, (věčná existence je něco, co si musíme zasloužit, ale je to i největší trest, a není to pokračování mého já, ale něco jiného než já, já částečně zmizí a částečně se promění a přesáhne, bylo tu vždy...), a také asi, poštilost je něco, co přispívá k tomu, že jsme věční... Nebo mám čekat nějakou zradu, že je to jinak? Myslím, že to ani není možné...navíc je tu vše, ale asi jsem naivní ... Když si to uvědomím, tak chápu, že žijeme v nesmyslném strachu, který nás ničí, kdybychom žili s vědomím nějakým, co je po smrti, a nechali tajemství tajemstvím, asi by se nám žilo lépe a klidněji...a s menší úzkostí, že něco dělám špatně apod...(pak to dělám špatně, to je jasné). ...a jasně že musím projevit ontologickou "odvahu" nebýt, tedy např. milovat, to není že pak když to dokážu budu věčný, to bylo hrozně povrchní... Vše je totiž věčné, ale zároveň proměnlivé - umět dát život dalším... // D se objeví tehdy, pokud nežijeme, je tím "nežitím", indikátor sebe sama ... // Bez pšt by nebyla věčnost asi i. // Samozřejmě ego touží po věčnosti, je i není věčné, jako bytost...// Život je nepatrné zdokonalení (se)...// S milováním nespěchat. Třeba se ho i zříci. Jen doteky...// Domov. // Nevědomá identifikace - něčeho se bojíme - raději se s tím ze strachu identifikujeme, když jeden od toho upustí, může to zmizet z obou stran... i...// Lilith přelstí i D a B, udela z nich m, ale je pšt..., L i ochraňuje přírodu - , divočina (ale jen z půlky), je jako když hlava se rozdělí a půlky otočí k sobě a povídají si - život...// Proto si myslím, že mimozemšťané toto vědí (o věčnosti) a budou si z nás dělat spíše srandu... atd atd . únor 2019 / Mnoho světla někdy škodí...

Začal jsem nemluvit, to je můj sen, vysiluje mě od mala mluvit, jsem autík i, - úleva veliká..., pak v klidu pozorování muže, nemluvení, tam je E' v klidu. pak už mě netrápí, že něco existuje, už je to nula dohromady, jsem co jsem...a okolí je nulové vlastně...právě vnitřní měkkost je užvaněná a bezduchá..., je to o hojení ega - nemluvení, a pak je vše beze slov, iracionální, normální, božské, a lidi jsou to něco cizího, jako bych se díval pohledem zvířete...jsem animus..., samozřejmě to má blízko k "vojáček, fanatik" Animy, matky, ale ona je všude...:)

Už bych to chtěl jako nějak vyřešit, utrpení s lidmi, asi prostě se s nimi nestýkat, jde o pšt... / jsem už hodný, vykastrovaný..., ale asi mě stačí být kým jsem, uvolněně, a druzí se děsí a mají otazníky... moc vidím co druhý nechce slyšet, jebu ega.../veřej mín je i rodiče v tom jsou.../ už se nemusím stresovat uvědomit si.../ Osobnost Hawking to takto říkal o té komunikaci... Vlastně vše je o komunikaci, je komunikací. Když se má něco potkat, a souvisí to spolu, tak se to v bytí potká, když nepotká, nikoho nic netrápí. Pouze nekomunikace (nepřímá komunikace), neschopnost komunikace, je utrpení. Vyšší formy komunikace jsou již asi komunikace samotná nějak. V komunikaci čp typu se něco neměnní a něco je proměnné, a někdy to je totéž, třeba hybnost, energie atd, v kvantovém světě, ale když se jde hlouběji, zachování již neplatí a dostává se to více mimo čp schémata. V čp logicky jakékoli představy o věčnosti selhávají, včetně nekonečna asi i dost. Komunikace má různě úrovně, stejně jako symboly, něco jiného je komunikace atomů a něco jiného zvířat, lidí atd. Komunikace samozřejmě souvisí s pojmy pravda, poznání, láska. Právě ona skrytá komunikace, to, že cizí člověk na ulici mohl zase něco neinteligentního poznamenat, je děsivá. Ale bez skryté komunikace, nekomunikace by svět nebyl asi čím je. Také přílišná komunikace, snaha komunikovat s destrukcí a neřešitelností a tupostí v nitru, šum, odpad, které se vlastně zbavoval asi Buddha, ... takže vytříbená komunikace je "cíl" asi jakýsi... / Světlo je, zdá se, tak nad věcí, že pomáhalo s byznysem nějakému chlapíkovi... , ty ošklivé manipulace, fuj, čp, nekomunikace..., ... A Jolanka s Vilémem. Ahoj.

Princip min energie není asi zas až takový zázrak, pokud je okolí chladnější, tak je tendence jít k nejnižší možné energii (týká se to i atomů atd.), pokud je okolí stejně teplé, nic se neděje. V přírodě je třeba hledat nuly - falešné vakuum sice nemá nulovou energii, ale po sečtení s pravým už třeba ano. To je ten problém s myšlením.../ Je největší myslitel všech dob, snaží se myslet, ale nejde to, je moc povolená, nevytlačí to - právě si myslí, že myšlenky se tlačí.../ Vlastně se se mnou ona neidentifikuje mi přijde.../lide jako věci i se tak stylizují...klid nekro/ nemluvit vůbec nic nerici ... nic nevysvětlovat stále jakoby se me ptaji vic driv.../ Smrti bolesti se nelze vyhnout - je to byti samo o sobe (cele...) zadna iluze jiz a sen, je to ontologicke.../ rozladuje rozkymaci me na strany ... kdyz se nehnu jsem tyz coz je enormne tezke (v sobe ja ne povrchne) pak exploduje ... dorovnavani neustale extremu a taky pak nema kym hybat a ta energie jeji ji znicí.../ vlastne kdyz jsem co jsem uvnitr tak se toho vsichni boji .. je to bozske a detske asi i a to ma kazdy asi a u me to zustalo je to moc prázdné a živé a "tam"... a není to vázáno na E', tedy není to já=moje, je to prostě "jsem" "obecně", soudce přirozeně... spíše to soudí samo toto.....tak to nemělo skončit moc...unor 19

Takže smysl je komunikace, .. se sebou atd..., zde i tam atd... - pak komuni mimo.../ digi: prestane byt pst, zacnu.. / Skokan lesní - vědomí při hybernaci podobné NDE?.../ Na mani i reagujeme mani ... jinou ... / Brát si kritiku akorát k srdci, když vůbec či moc či jako - psychopatie, neschopnost seberexlexe, dost u mne...Psychopat si neumí přiznat, že je psychopat, je to dáno tou nakažlivostí. Raději studuje pšt atd... přiznat si to jde jen částečně a je to dobře, neb to musí být mimo... nebo jé, jsem pšt, jsem mimo, bůh, za zdí poznání, co oni nevidí, mám moc, povídám si.../ Celou dobu hledám jak, už vím - mé p přesně na jeho p... (lidskost ..., neohnutá, ... lidskost se nechá napálit od pšt, nezná pšt, trochu se nakazí a pšt trochu odkazí a výsledek je stejný, a je to láska). Nejde to spojit L a D neb tím "vzniká Nic" ... podobně jako něco a absemce toho něčeho.../ Pšt je lhostejná nebo ví co cítíte a myslíte, což je lhostejnost, strach... Z nesmyslné kritiky a lhostejnosti - nákaza, neschopnost snést kritiku,, a tupost... Vlastně lidskost obsahuje vše, ego i lásku...Lidskost dost mizí, srdce se uzavírá, i proto, že není ideologie, ale ideologie, pomysl na danou věc daná věc není, viz humanismus apod...světová ideologie je kravina, ideologie je karikatura třeba autonomie, asertivity atd...obchod znelidštuje...stop zabýváním se pšt si dám...lidskost není tak úplně věc obce a stylu, ale jednotlivce...pak už sem nemusíme zdá se mi...resp. výběr... lidskost není o nadřazenosti a narcismu lidí...

Identifikuji se nevedome s D a ma te v sobe. / Frot je bez nakazeneho blata diry... - ok, naopak je to prave vice norm, prvni predstava ditete jak spolu spi dva m, pak mohu byt s g. / kazda bytost ma smysl. / co znamena se vsim se prestat identifikovat ... "stat se" tim? identifikace je negativni projev jastvi...ident neni plna komuni... ktera je prave onim smyslem ... identifikace souvisi s touhou, strachem, hmotou, egem, manip, unahlenosti, horror vacui apod. Buh se neidentifikuje, s ničím, to je cele asi. / Identifikace je s objektem touhy strachu apod. Zenska se identifikuje s ja+on. Identifikace je zachrana co nas vynese nahoru a pak se musi modul opustit, stejne jako cp.

Intr ma v sobe svetlo a na povrchu tmu, setri energii, extrovert to ma naopak, ... ani jedno nemůže být ok.../ Jakoby to je jako, že je jedna jediná látka, a lze v ní nalézt identifikující se vzájemně entity, ale i je to právě o neidentifikování ta látka, jde o úhel pohledu... domnívám se ale, že taková objektivní entita neexistuje vlastně... / Lze se identifikovat i s neidentifikováním se, prakticky se vším skoro... /Pozor, neidentifikování se není znicení ja, neidentifikace je příliš jemná záležitost, je to jiná forma existence, ale jasně, že já je tím dost eliminováno apod...vlastně ta neidentifikace např. s vlastními myšlenkami apod. vedla na to vyvázání se z čp, jak to u mě bylo, či co to bylo... rozhýbání ztuhlosti zevnitř, provzdušnění...

Oni se frotu budou smát ale prejde je to...je to dospěle partnerske, není to nahoře a dole, ... jasně že to musí být tímto ale doplněno... prave frot me podrzi od neuroticke baziny..., spadnutí do ní.../ Existuje samozřejmě identifikace s Bohem, a to je typicky Démon právě, Bohu nevádi ta nejistota, D je nerozlisenost co umí na sebe vzít jakoukoli podobu. / Identifikace a touha po ní je negativní ...a le identifikace není apriory negativní...je to její temná stránka, stejně jako parazitismu, neb to není nic jiného než parazitismus, kopírování apod.../ Unahlene si začne něco myslet, identifikovat ... ve výsledku to může být pravda, ale.../ Ident s rovnicemi s poznáním atd., s tímhle textem.../ Vytríbený dialog je to, pro co umírame.../ U žen je více nepřímá a alibistická ta identifikace bych řekl..., cítil./

Pštlec rozladí (dělám to taky určitě ale, asi ale ne toto zrovna...), na povrchu a nějak se mu podaří se nevědomě s vámi identifikovat, resp. že vy s ním... ta nevědomá identifikace nemusí být vzájemná, dost často je myslím i jednostranná, resp. ve vědomí projevená, manifestovaná právě. Hledáme nějaký opěrný bod, identitu, když jsme rozladěni... / D vs B je jako clovek vs B, ego velice souvisí s lidstvím, pocity lidství, ale není lidské právě./

Právě já jakoby žádnou identifikaci nemám, jsem nevyhraněný celkově, udržuji si život v sobě, souvisí to s ním mana.

Komunikace není ani co ani jak. / Neidentifikace je "cíl", neznámo, nevím, věčně.../ Psychouš je vždy o krok na před, moc myslí..., brání se vůči kritice, jde obecně o poruchy osobnosti, jsou asi dva typy, první komunikativní, horký extr, a druhý uzavřený intr, a paradoxně bojují proti sobě - schizoid dusí a nesnáší tu rozřavenost psychopatickou, lepkavou vaginu, co mají na sobě, mají sedřenou kůži a lepkají...lapají..., kompenzují si tím něco... Psychopat typicky odpírá autonomii druhým, bojí se, že mu někdo ublíží, pak třeba dělá, že ne, ale to je právě to, že je o krok napřed před vámi, domýšlí si co si o tom budete myslet a nedají prostor pro nic.... vlastně to je dost mysl vysokoškolských citlivých studentů, nemají si s venkovskými křiklouny tady co vyčítat, je to totéž... bůh je také o krok napřed, resp světelná bytost, ale zase asi jinak prostě. Samozřejmě nevíme, co je, kým je atd.../ ty dva typy manipulace - skryté plané vyhrožování a skryté citové vydírání jsou si dost podobné... vlastně dělám ze sebe chudinku a pak třeba někdy zasáhnu, překvapím, citově působím, na city vlastně. / Dokážu už dost ostatní přemoci, vlastně hroznou silou, klamy, kroky napřed, apod., použít nejvyšší formu síly, i to k životu patří bohužel... démon se právě jeví jako nepřemožitelnost, tedy nepřemožitelnost prostě existuje, sice sílí, pokud se jí vsímáme, ale..., obecně nepřemožitelnost a nekomunikace má nějaký význam..., svět vidím již více jako jakousi mozaiku, ale právě po přesahu čp už to nevádí.../ důležité je odpustit ... i si. / je hrozné, že mám pocit, že se mě nikdo nebojí, ani nemůže, toho, co mám uvnitř, nijaké a slabé nic citové vlastně lidské (Pjér by měl jiný názor, ale...) , asi i to je forma manipulace, ženy myslím toto obecně v sobě mají, a musí se s tím vypořádat v životě, využít toho, je jednodušší působit Animem, egem, než sama sebou do prostoru.../ Taky psychouš se hrozně zabývá druhými, světem, a neexistuje, nemá já, to je můj případ... také bývají extrémně ochrannější či majetnější, ke svému vytěsněnému srdci - tohle jsi mi vzal, toto budu vlastnit, mám na to právo apod...

Řekl bych, že část naší bytosti je věčná a část pomíjivá, ale opět nepředstavovat si to jako, že to je nějak oddělené...

Typicky máme tendenci na pšt působit jen jednou věcí, neb nám vadí pluralita - nejistota, která s pšt souvisí, ale právě rigidita vede na nákazu pštilostí, k té dojde vždy, pokud jsme s ní v kontaktu, už bych to neměl opakovat... Pšt je o krok napřed i v nestoudnosti, viz zde...

Celou tu dobu bojuji s kolegy v práci, a zde se to dost projevuje, už to chci nějak "vyřešit", zakolejit se, mít pokoj, mít svůj život, něco...zase zpět. Neb je to šilené, s extr. Samozřejmě, že být někým znamená podlehnout tlaku, a spadnout do jedné přihrádky, což se mi nelíbí, ale je to i třeba, sice dostanou co chtějí i, ale je to i třeba toto, být zase, jako dřív i. Nejlépe se na ně vykašlat. Budí ve mě lepkavou vaginu, mana, to, co má být schováno a nechci to vidět, jde i o "boj" s Animou atd. Co by jsi chtěl? zeptal jsem se sebe. Chci toto, tedy být v přírodě. Tak nacházím .., příroda je přesně kompenzace těch řvoucích a explozivních lidí, těch co explozivně plaší zvěř, vysbírají všechny houby v lese, naplno si doma pustí vodu z kohoutku apod., a nenávidí přírodu, bojí se jí, žijí mezi umělými barvivami, (jsou nakaženi), v přírodě je hned cítit "zchladnutí", zkřovování, zduchovnění, zcitlivění, ponor, kontakt s vesmírem, temno i normální, hned je tam cítit respekt mezi bytostmi, vidím na cestě před sebou jelena se srnami, tak se zastavím a počkám a pak jdu až odejdou, predátor a kořist tam normálně žijí spolu a respektují se... my to nerespektujeme (už), museli jsme prostě překročit tu hranici, porušit pravidla, abychom se dostali výš, ale i níž právě. Tam nacházím klid se sebou, rovinu kolem, hlubokou melancholii ale ne depresivní, je to úleva, a cítění prostoru a času a tajemna, vztah k místu..., nepotřebuji, aby každý byl takovýto, naopak myslím, že intr je o tom, že každý má svůj svět dost..., hloubka to je, působení Ducha na to mana, povídavé a žvatlavé. Takže toto prostě jsem a mám to rád takto, ... toto je můj základ, je to pšt asi samozřejmě, intr je ego, co bojuje proti egu, o tom to dost je, ...alibistické ego, co neví, že je ego vůbec, ... no azbytek přijde sám... za nějakou dobu, za pár let na to budu mít určitě zase jiný názor trochu, ale tato příroda samota zůstane myslím, v tom je láska, mnoho, mnoho...

Bojím že tiky na veřejnosti začnou, ztrapním, čím více myslím, tím více to hrozí..., tak to jednou nechat být...at to je/není... je to hrozné být takto ponížen, ale už se to právě nevysky...

S těmi, kdo tě usurpují, tak si představ, že jste si rovni, ... nebo prostě v duchu s nimi mluvit, jak to vidí, cítí, nedělat to jednostranné čistě, je k tomu tendence, neb je to jednodušší, jasně, že to tu musí být, a..., je to porušení pravidel, že jsme si rovni v tomto ohledu, je to pšt, překračování hranice, vždyž on je ten co je silnější a má moc nade mnou apod..., ne,..... jsem Lilith:)/ Vlastně láska je něco, s čím se nedá identifikovat, podobně s (ještě něco jsem zmiňoval dříve v textu), jen s jakýmsi okrajem lásky se identifikovat dá a je to o egu samozřejmě. / Více spolu mluvit. /

Básním tu o smrti a co je potom, ale ono bude to realističtější než tyto kecy...jako když někdo mluví o lese a pak v lese jsme, ten rozdíl, sen vs realita přítomná. // Ani Nejvyšší neví, co je podstatou světa, bytí, z čeho se skládá apod., prostě "jak to je", ale je mu to jedno ..., a pak je Nic jen..., nepotřebuje to vědět, když ví, že neví..., ani nic takového není, je nejvyšší nevím...ale mimo to už nic není, když se už nic neukáže, co by si chtělo povídat, pak lze říci Nejvyšší, svět, je Nic, co je "podřízené" Nic - a je to neodlišitelné od sebe dost...

Omyl nikdy právě neřekne, že je omyl a bude více lpět na sobě, na něčem atd. / Když mi někdo ublíží nehezky, vlastně je to prostě omyl. To automaticky evokuje brek i. Je to docela úlevné, je to omyl prostě. Je to tak. Vlastně každé ublížení je omyl, ale my v tom nejsme nevinně, jsme součástí omylu. Omyl právě nejde vymazat, aby fungovalo zmizí omyl, stanu se omylem... ale asi, celé bytí je Omyl sám o sobě.

Pošetilec velmi lpí na tom, aby ostatní někým byli, nesnese nejistotu, že někým nejsou, tak se "zbaví" i své identifikace a je v nitru nerozlišený, přirozený, ale je to celé viděno za sklem, je bohem, co vidí vše z odstupu, sám je na pozadí dějů, je "Otec". Samozřejmě chce, aby ten, s kým si povídá někým byl, aby ho jednak za to mohl zkritizovat a také, "aby alespoň někdo někým byl"...má to prostě asi mnoho rovin, úhlů pohledu.

Ta introverze silná vede na stav, kdy sám jsem na lavičce a koukám na hrad a nechci nikoho vidět, a všichni musí bt ticho a jsou mi lhostejní..všichni obtěžují jen..., pak přijdou ženy a typicky jim muž samotář imponuje, hrozně, snad všechny emoce od šikany po nutnost mu dodat ženu, zdroje (což je ta šikana taky, chybí mu žena!) po polekání a následnou šikanu, po další a další emoce..., samozřejmě si začnou hned myslet, je tam nejistota a dopadne to tak, že jsi divný, ale jdou po tobě přítom, odmítají, ale zajímáš je, dříve bych byl zmatený a podlehl jejím vizím o mě, ale dnes nemyslím, a jsem uvolněný, a nejsem exkomunikován, a navíc si uvědomuji, že oni v sobě mají přesně tohoto úchylnost, ... typicky žena sama v lese potká muže samotného v lese, ale ona sama není, ona není exkomunikovaná, je v "mana", ne, není, je tam sama, přenáší tu úchylnost v sobě, divného muže, projikuje si to, není to, že ona je divný úchyl, má to v sobě ale, je tím jen částečně..., není to odděleno od ní, to zas ne... Prostě ty jsi úchyl, odseknot... Uvědomuji si ale teď, že vlastně vůči ženám mám velmi silné předsudky a předpojatosti, hned vím, je to ze strachu a zkušeností a z předsudků jejich, ale prostě to neokecám, ... toto je moment, kdy se můžeme spolu začít bavit, dříve měli daleko silnější "zbraně"... a samozřejmě, v sobě jsem i žena, normální.... ono také, když muž automaticky nemyslí, když vidí ženu, vypne myšlení, což je účinné a eliminuje bolest a šikanu, tak ale pak žena vůbec o muži nic neví a bude do něj proto rýpat, je to kruh...

Ženská mysl rozvolněná si v nejistotě velmi rychle začíná něco myslet, jde o mluvu pro sebe, překotnou, nekoherentní, jak jsem zmiňoval, a tvrdost té myšlenky podporuje její pravdivost, je to podobné bludu, vždy na tom něco bude, ale je to unáhlené, to je celé. Hyperrealistčnost (pravdivost) ženské mysli podporuje asi hlavně to, že nejde o vyřčené myšlenky, jsou v nitru, jsou v oblasti intuice, jde o čistě úroveň měkký, tvrdý, beze slov skoro. Nejde říci, že to není pravda, vyvracet to, . Ženy navíc neví, že mají problém s myšlením, že vůbec mají s mužem v sobě problém. Mužské nemyšlení také vyjádří vlastně, reflektuje ženské myšlení - tvoje myšlení, snaha myslet, je tupost, říká, je to nevědomost atd. Něco podobného sděluje žena muži o cítění, neumíš se uvolnit, jít pod, dolů, (být pšt jakoby), a cítit. Pravda v ženském myšlení bohužel začíná a končí v její mysli. Myšlení a cítění jsou dost podobné a provázané vzájemně, je to jako dešifrování gravitačních vln z naměřeného šumu, tohle je cítění a tohle myšlení, ale celé je to zvýrazněné ze šumu. Kdyby to byla nepravda, co si myslí, pak se to nedá dokázat samozřejmě, je to jako blud.

Člověk disponuje myšlením, a tak jej asi prostě musel rozvinout do úplné dokonalosti, a rozvíjí dále. Avšak možná přijde doba, kdy do úplné dokonalosti rozvine navíc i cit a lásku. To logicky je asi nazávěr, a nemusí se to týkat nás. Nebude to utopie, toto, co tu máme nám také nepříjde jako utopie. Každá vymyšlená věc nás nutí k zamyšlení, je to dosti chorobné zase. Člověk musel ukázat, že dokáže planetu ničit, ale má navíc, je bytost, není to tolik vidět v dnešní době, ale je to tak.

Komunikace je zdá se to, co tvoří bytí, a je smyslem. Zkoumat, co to spolu komunikuje je možná nereálné, materialistický pohled dvou koulí, co si něco vyměňují může být jen z části pravda (asi...) ... Komunikace přirozeně je o individuaci - maximální "jáství", autonomie, a pohoda, a zároveň maximální dialog, protiklady to jsou jakoby, ale o tom to asi je právě... (něco spolu musí komunikovat). Dokonce bych řekl, že komunikace je nadřazená jáství, přirozeně jej obsahuje, vše se děje pro vyšší smysl komunikace. Nejvýše bude stát "nejdokonalejší dialog" dvou bytostí, o čem si budou povídat nevíme, ale bude tam vše, autonomie, i maximální otevřenost a láska a nicota atd, vyšší formy komunikace již asi nejsou o dialogu dvou či více entit, není to čp povahy, snáze se pak možná pochopí souvislost mezi prostým dialogem a tvorbou světa, se to nezdá, ale zatím co si tam na onom světě ty dvě bytosti povídali, tak "produkovali" svět (láskou právě)...nejen sami sebe, svůj svět, ale celkově vše..., komunikace samozřejmě je poznání, vztah k sobě, mlčení, láska, pravda.... nejde o povídání, to je jedna z forem jeho. Setkat se zde s někým. Zní to banálně, ale vyšší smysl asi není. O čem si budou povídat, nevíme, to je náš cíl, tento nedokonalejší rozhovor, je to to nesložitější, nekomplexnější, co může existence nabídnout vlastně... smysl se tedy tvoří, není dán, není věděno, co je smyslem, teprve se tvoří... nevíme, co bude obsahem toho rozhovoru a jak bude vypadat a o tom (i ten rozhovor), o tom to je.

Ego ti vždy řekne, že to mělo pozitivní význam, stejně jako láska, že vše má smysl, ego bude vždy spokojeno, vždy vám bude tleskat a bavit se, že vás nakazilo. Je jako bublina, ples na potápějící se lodi, kde nikdo nesmí ani naznačit, že se loď potápí, například muž co neustále skrytě fyzicky vyhrožuje, přeci toto je muž, je tvrdák, dělá kolem rámus, aby zahladil stopy po vlastní, u ženy jde o vyhrožování také, ale je od začátku jasné, že půjde více o psychický teror - resp. nemáte tušení vlastně o co půjde, co udělá, u muže jde o skrytě fyzické vyhrožování, jež je psychickým terorem, je to dost podobné. Prostě je už jiná doba (možná...), tyto manýry už skončily, ideologie, kde se musí držet huba, chodit po špičkách kolem rodičů, starších apod., pochlouchat psychopatické vůdce apod., nikdo jiný tam být nechce.... Hysterie jaksi vezme do vleku i introverzi, asi tím, že ji fascinuje dualita, tedy něco, co nemá střed, což je pro infroverzi typické, je mnoho rysů introverze u hysterie, a ona ví, že jí introverze chybí a chce s ní být. Nejlépe neidentifikovat se s dotyčným, dotyčnou, v nitru, ono asi stačí, aby to bylo z jejich strany ale, když na to budeš myslet třeba, že ti skrytě vyhrožuje stále, tak po čase budeš dělat totéž, je to dáno asi tím, že se nevědomě identifikuješ, v tom spočívá ta nákaza, nakažený se jí docela ubrání, někdo, kdo má své já, vím kam patří, ten je "imunní". Dochází někdy k boji, kdo má větší ego, tedy kdo koho nakazí... Taky, být s dotyčným jen vy dva, protože tam nejste jen vy dva, ale za vámi stojí a odkazujete se a schováváte stále na své veřejné mínění, masu lidí, o tom ego je. Ego je o tom - mám dost problémů sám se sebou, nikomu nepomůžu, veřejné mínění mě a vám našeptává, že jsem ublížený a potřebuji pomoci, ne nepotřebuji, jsem ego... Neuměl Animé říci ne, a tak hromadí majetek...on to vidí opačně - říci Animé ne je iracionální a ženské, tomuto ne říkám právě ne a to je to ne:). // Jasně, ono to bolí, jeho, vás, každého jinak, být si rovni. / Ještě bych tu měl mít manuál pro právě vůdce, vedoucí, ty, kdo šikanují - ti bohužel nemají seberflexi, tu má ten dole směrem k nim, ale velmi nepatrně, on naopak může tohoto postavení dole znežívat vydíráním tam nahoru a pak v něm není srdce, láska, uvnitř nebo už to že v této roli dole je, že toto schéma takto chápe doslova. / Jde o to neidentifikovat se, a pak si řekneme, a co pak? pak musím já mít identitu svoji, ego, nějaké tu být musí...tak to vidí ego, touha po něm, strach...ale co vůbec nefunguje, na již vzniklé ego působit "ze shora", musí se hlavně ze spodu, od základů. Když se řekne - neidentifikuj se s ním, tak si tím uvědomím identifikaci a tedy spíše to i živím, jakoby na jednu stranu ne a na druhou ano, tak jak to u všeho? bývá... Ego je mrtvo, ať žije ego. , Někdo je tak nakažen až říká, že nakažen není...vlastně to řekne právě vždy... / Ego nenávidí naivitu, slabost..., právě např, to vyčítání a vnímá to i jako, že to není láska právě...naivita i není ok to je jasný.../ ego tu je snad i proto abychom poznali přesně, co má a nemá smysl...pak už ego nepotřebujeme, je v nás zakódováno...

ta rovnost samozřejmě bolí... každý na svém písečku a pak když opadne napjetí se můžeme spolu bavit.../ ono je to i normální že je srdce uzavřeno a vyděšeno z toho zde.../ muž má pocit, že když bude vztah rovný, tak to bude nakaženo ženou, hmotou a pohlčováním, dvě vaginy, a je to tak, pokud ta žena není vyzrálá ... když to tvrdí, tak to tak asi nebude:)...jde o pouhou kompenzaci hierarchie... a je to tedy prázdné, nemá to obsah, je to jen reakce na něco... v dnešní době je to běžné, ze sebe do prostoru nedáváme už nic (taky co do tohoto dávat:), jen hrajeme s kartami a přebíjíme se... je to hyst. / Lidskost ego vždy zaskočí a to je dobře, lidskost s egem vycítí, že něco není ok.../ Někdy se necháme nakazit egem, co funguje (myslíme si to) na ego, co nás štvě. / nejsme narovnané bytosti. / uvědomovat si z toho polekanost v sobě. // Ego bude vždy proti tobě, včetně růstu. Navždy. /

Obrat - vlastně jsem zjistil, že když jsem s lidmi, je to stres a pak jsem sám v lese a kompenzuji. Ale jak toto od mala vidí druzí - asi i tak, že za něco mohou, a neví za co. Vlastně žiju v módu - vy jste zlí a já pak kompenzuji samotou. Nemám náled, jsou to zajeté koleje, frekventovaná vlečka či silnice. Chci opravdu být sám v lese, není to vyčítání?... už to v tom nevidím ani, jasně že mám v něčem pravdu, ale chci toto. Uvědomit si, že to byla moje volba to takto mít, že oni za to nemohou, ale to je dost těžké, to takto chápat. Také možná trochu otevřít srdce, opatrně, občas skokem, ale musím to sám chtít... nyní potřebuji být o samotě...Tak doufám, že jsem nikoho moc nenakazil. /Určitě tohoto nějaké ego zneužije...třeba moje:)/ Nejdůležitější je se teď uklidnit...

10.2.2019 9.37 Nj, on říká vlastně - říkáš si vše pro sebe, nevidíme tě, zabij onen svět v sobě, řekni ne, buď. A piju víno a kázu vodu...

Vlastně i vyvolává nejistotu, otázkou je, aby ty jsi měl předsudek (E'). / Prostě se obrátit zády. / D vždy překvapí. / Extr se perou u mana a pak spí. Intr dojídá zbytky, šetří, z dálky se extr jeví dost nesmyslně a bezduše. Mají vytesnou intr a nenávidí ji. Jsem intr a všichni jsou spokojeni, (maska i), už nemachruji taky a jsem na zemi, a konec? nějaký bude. / Jakto, že se zde zdokonaluje dokonalost, prohlubuje? - je to totiž volné, svobodné, nepodmíněné, přítomné, ontologické, tam se to "tvoří" ("neví" co dělá, ale jinak), nemá to limit, cíl, hranici, ani nepřím, je to koncem...19.19

Jsm ps co lovi ps.

školy apod. - vykašl se na strach a je to blbost celé... napjetí

potřebu imag

Mit s rad probl vidime ty co nas nenavidi nepusti nas k nam...nepustime se k sobe...

Nemohl bych se podivat sobe do oci - intr být, ne toto.

Vše děl kvůli dru - pení

utěši - nasra

Kdyz zemre zvíře to placu...

Navzd bude imag řv že nemáš pr

devast a poni dělat věc jak stroj -nákaza...

omyl je vlastně Nic doslova - zadna informace (snad krom destrukce informace) mnoho činností a projevů dnešní doby, něco je Nic, ale jinak...

dlouhodobé nák - před x lety a nyní to děla druhým, nutno i empatie

Vždy opak proto má smysl...

'Aspon vim co nema smysl ... to je dulezite.'

Typicky jde jim o to, aby jsi nemyslel nad tím, ale oni nad tím myslí...a nemaji toto "mysleni" radi...

Smysl již máme v sobě a srovnáváme s ním vše zde....ale smysl se zde i tvoří...

intr úzkostí a identifikace, resp se identifikuje s identifikováním se na něco...i třeba, lpí na věcech..., nejde říci kdo lpí víc na věcech zda intr nebo extr, oba i nelpí, zvlášť když se porovnávají vzájemně...

deprivanti povolení a po citu touž.. a sebevražde...

ostatní bojí - bojím sebe potom i...

vždyť je to jasné já taky hned vidím kdo co je, tak proč se mě ptají kdo jsem - toto jako mají malé děti a mám to stále...dite je i není egoista - nepocita v kolektivu sebe.

pst zná lásku, jen ji má zadupanou...

své hovno obdivujeme -výtvor člověka...trochu nepochopitelne...

odložit masky... maska příroda u me (intr), pak odložení masky a příroda ale jinak:). Prirozene.

Má prostě problém s city deprivant... což jde až do extrému, zvrácení se, překulení..., no...o nic tolik až nejde... s city a autonomií...musíš mít autonomii – jako mám já:)

Rádi pomáháme, ale pomoc je i bezmoc a neautonomie, jakoby empatie zakryje empatii, která říká, kdybych byl na jeho místě, nechtěl bych takle pomoci...

2

aspoň vím co nemá smysl, ale i toto zkoumání nemá smysl a jsem pak ten kdo hodnotí a nejsem tedy ok...

psychopatologie filozofů

Pšt také rád zkouší, jak moc jste dospělí..., prostě se otočit zády a nebavit se, umí se to neskutečně skrývat, najednou se to objeví, je to skrývání dost, nebo naopak odhalenost, jež ale skrývá opět něco,

úplně to vidím, až do konce mě to bude srát, starý na nemocničním pokoji a bude tam nějaký idiot si nahlas pouštět televizi a nebo chrápat atd... bohužel odstup od tohoto vede na démona první kategorie, jen svůj svět a život a ... zády...

Vždy tě potrestají za to, že se s nimi bavíš a vždy za to, že se s nimi nebavíš... ty jsi ten špatný, kdo se nebaví, otáčí se zády...neskutečně rýpavá energie, omyl.

Pracujeme, abychom zahnali pošetilost (nudu a stres), ale to k pošetilsti přispívá dost - přepracovanost...

Jasně, že démon má smysl, jako plamínek v nás, ale nemůže se nafouknout moc...

Indián se prostě otočí zády a konec, tím se zvrátí zvrácenost...smyk na smyk, hyb na hyb

Ego je umí být i vnější - dívat se na sebe tam, někde tam...

Tak jsem asi špatná no.... svědomí moje evokoval,,,, musíme se umět odevzdat... pak nalezneme klid, odvahou...

ale typicky toto je sebestředný pohled, že v té šikaně jde o vás, ne, tam jde o ně...vy mu jste u prdele...

Bytí je komunikace, je to nejabstraktnější nejobecnější popis asi, ale komunikace je příliš technicistní a časoprostorový a digitální pojem. V komunikaci může dojít k omylu, bohužel když jsme v omylu, právě to nevíme, smyslem je vidět co nejvíce omylu, (ono přirozený výběr je o omylech), ale vidět omyl znamená i se nakazit omylem, a držení si omyl od těla je samo o sobě omyl (ne, já nemám žádný omyl)...omyl je tedy i součástí spontaneity, je plnou součástí světa, komunikace to není jen povídání si v čase, právě omyl je i to, že jsem zde a tam je někdo jiný, ale to může evokovat i, že jsme uvězněni za sklem,, nežiješ, zabýváš se pošetilstí druhých...Omyl je částí zde a částí tam vždy...cimrmanovské vymaňování se z omylu...my víme, ale, co je komunikace, smysl apod...

Když vymizí z obou stran z mé i jeho, její ten mumraj lidí kolem - veřejné mínění, imaga, je tam už ok, už tam nikdo neříká - jsi špatný, už tam jste jen vy dva,.... , ale tam se to děje i naopak, otevírá se bohatý svět...

Ono, když někdo někým je, tak mu to nikdo nebere, ale bohužel u sebe to cítím jinak, kdybych byl kým jsem, antiago a smysl apod., pak mě budou všichni chtít zničit...závidět apod..... a nezávisím to já ??? to mana? ta žena ve mě? ženství...

Jednou se pšt podlehnout musí, je to jako projít smrtí, být na chvíli Nic, je to velmi podobné... a stejně jako u smrti to nevede k tomu že by tam nebylo nic asi...

nj mluvím o egu a lásce, a kdo je ten, kdo o nich mluví? nějak dílo, kombinace ...

chtěl jsem něco říci ...

nemusím to říkat...

Omyl může být i dost relativní...

Existuje urcity typ asertivni - je moderni byt asertivni, ale cele je to jen moda, ale vzdyt tam jde o tebe reknou, mladi bohatsi sportovni a zapaleni a emancipovani...ale je to chladna maska bez duše, demon 1 kategorie....je normalni byt prubojny reknou jsou tvrdi duch. Bez lasky k Animovi, tedy Animus samotny dost...

Identita urcena rozporem...

Nektera zivotni moudra pst lidi jsou desiva...

Ego uznava jen nekoho s tak silnou autonomii jako ma ono:)...

Ciste spinave odlisovani zvirat je

Hru hraju

Nestydi se je nestozdny/a a myslí si ze je tim jina, dal, zajimav apod.

Krok mimo ale jde jen o prekr hranic nic jineho nez krok ven, viz onto stav...to je podovny asi dost...

Maskuje se ze jastvi nema a chybi mu i to je ego

3

Vidi nestoud ve me...

Otok ego - ego se podoba otoku

Pohrdm lidmi dost...

Maska nestoud je psychp a maska sama pred sebou...hra s lidmi jako maska...

Jsou pst a ti co je karaji ale oboji....

Sval povol neb deprivo a kompenzace a ve stredu misto ja tuk...necitlivy...asi to tam i patri.

O krok napred - vi ze vy vidite ze odmi a je div...

Buddha a dalsi i ja v urcitem ohledu hledat ulevu od pst, komunikace, sikany antipst balzam a pritom jde o hledani max normality...(?) ...

Nalepka pojmenovat pojmem hodne pomaha orien ve svete

Vlastne fakt touzim po treni s m? Je to dost? Kdyz jsou tupi vsichni na me aspon to si rika neco ve me...

Vas by lakalo pstlce dostat do normalu co Pjere?

Ze tam chybi lidskost - to me nasral:)...

Touha hrozne prizivujr jiz exist pst...

Tam neni sebereflexe - pohrdam lidmi, ale naopak to je super a zaslouzi si to...

M pusobi zene pst a zachranuje ji z ni..

My totiz ps ictimame coz svedci na hloubku nakazy a naopak nadhledu posetileho...

Pejsk a vydirani utery rano...Nekdo si poridi roztomyleho pejska aby vas citove vydiral ze jste spatni kdyz spechate a nevsimnete si jej ... dychat.... predsudky.....pejsky mam ale rad...

Hodnoceni uz je ale pst a seberefle tedy hodnoceno druhymi dulezite ... slozita vec do ktere se nejedno mysleni zamota...

Dychat rozdychat prave vznikle E' v ni...

Nevycitat pst ze je necitl ... spise ji to zivy a toto preci rika on vam...pak uz nic nerika

Hned si neco myslí - to boli prave...

Vzdyt je to jednoduche...intr masku mam...

Uz je to ok ... ego a srdce dohromafy..utery sice bolest u srdce potom ale intr je docela moje maska ... hodny s nadhledem bez zasahu a boju...

Nestart se p ega pst druhych amit sve...

Ona chce aby jsi byl hodny vykastr a pak ne atd .

Nekd byt byt jde o eg, ega hážu do pytle

je dobré s psch říkat vedle něj, že ostatní špatní, démoničtí...myslet to vážně...

Tím se baví publikum, ani já, ani vy se tím nebavíte, je to pro publikum, které tam třeba ani není, pro vztah vás a publikem...

Nevěd identifikace ale naopak pomáhá, hojí, empatie, atd...

Čím hlubší má protistrana "myšlení", tím hlubší musí být vaše (vědomé) nemyšlení.

Mizení umím...prostě to není, není tam nic v té části...

Sebevětší psychop když na něj začne žena psychopaticky Lilith, no, netýká se extrem případů, kdy to je Lilith, ten muž...

Hezky je to vidět na tom, že pšt si modeluje několik kroků napřed, stále hodnotí, zda to není už moc, už ví v sobě, že by měl být takovýto, a ukradne protistraně reakci, ta pak neví, co má dělat, Lilith to dost používá, je to ego, rozhovor v nitru člověka jednoho, kdyby jste odstranili protistranu, snad se třeba ani nic nezmění:) a nevěšme si toho..., živí ji ale ty podněty...

Ego hrozně vyžaduje, aby druzí někým byli, měli ego a nadávali jsme společně na "vrchnost" nebo city nebo cokoli - objekt výtek...

výdech ve stresu je přerušovaný, drhne o kameny...

Lith - frot, to je její styl, nebyt pokorena... i to tam je....ale pak...

Zivot a pak vzpomínání vecne

Prestat a nature

Eg je i vnejsi - tam ja Tom, neznam se jsem si cizi ale nejde o deperso moc... je to animus...

Vse uz se ridi samo intuitivne

Ted uz m tam zacín mit rada...

A pak touzi po zivem vyssum nerozlisenem ale zde eg prave prekúlení ztrata symmetry

Tma v pokoji vecer po prci....

srdce k tomu tíhne, neníto cíl, tíhne k tomu, není to že máme říkat jsi jako děda je to moje volba , toto ego , od mala k tomu thnu - naplnit to..., příroda, laskavý přírodní dědeček (animový), s nadhledem životním... a Tichá píseň dívky ve mě...

Přicházíš tím o strašlivé množství možností, o život, o nebeský trůn - já vím, a B soihlasí...

jedině tak pochopení pro každou duši...pšt...

fatálnost, vecna, existuje?

4

Ona to Lilith hrozně prožívá to ponížení, a neustále to nadhazuje a tak do toho padá stále...podobně žena dělá že je amazonka, odvážná, ale jedná se o vlastnění odvahy, nejde o propíchnutí koule, odvaha tam samozřejmě je, ale je to krok dopředu a dozadu zároveň. / Lidé mi říkají, vidím to dopředu:, hele to je úžasný, ty figle na druhý lidi, jsi super - v tom ale smysl není, to je křeč vlastně, není to nepodmíněnost.. / Asi se celou dobu snažím nakazit čtenáře svou mikroflórou...i neuvědomovaně... / Pjér si mě dal myslím do no-go zóny, byl asi první kdo tohle čet... / Pšt je o potlačené sebevraždě - ne neskončím, budu trápit lidi, to má smysl...asi i jo bohužel... / Je dobré, nevnímat co říká, jako by to byla cizí řeč, když odpadne ten humbuk, lze zjistit, že jde o hlubokou (touhu) po lásce ..., ten humbuk říká, že to tak není právě... / Zdá se, že to, co zde má smysl, po smrti odpadne právě jako něco, co smysl dál už nemá a nemá... proto je snad i velmi těžké pojmenovat smysl... / Jsem dost ta Lilith - nechci penetrace, jen šermování třeba, šerm a pak propíchnutí...:) / Ten laskavý dědeček či dítě se umí změnit v něco strašného, atmosféra hrozná, když cítí, že přestává situace dávat (pro něj asi hlavně) smysl, absolutně nebavení se vnitřní s lidmi, odchod do přírody... / Ontologická úroveň je vyčerpávající, ve všech významech toho slova - vyčerpávající co do obsahu, vyčerpávající neb tak nic dohromady není apod., je jako by vše ztuhlo, znehybnělo se... a je to Nic dohromady, je to o "tvorbě" z Nic apod., prostě úroveň "vzniku" věcí, věcí samotných...a otázky "proč" jsou, ale ne ve smyslu lidském, otázce po jejich smyslu, ale spíše "jak" to je...

two spirit...

nestoudn moc v textu...

šerm g ano

Jakákoli Porucha osobnosti je o nestoudnosti...

Neumim byt zl ale pak at vsichni trh noh

Mask priro a pak prir i po odlozeni

Kamaradi zazitky stredni - udelal jsem aby se nestrachovali nemeli mi za zle neco - vubec nic bez kritiky ... i to je moc upjate...ale chtel jsem kamarady

Nesmysl se doplňuje lpením a teatralností...ci depresi.....kompenzace a i tak ty budeš říkat že jsem male nic tak ti ukazu když se smysl bagatelizuje...

Lez je srabacka ale ja lzu prekvapim rika a to prekvapeni neni srabacke mam odvahu

Zl pod dobr a pod on...

Psycholog pristup k pst je taky nakaza

Psyc nabozenstvi bzdozcnosti

Ma tesitki .. hrozne moc ponizene mi chteji dopravat toto ego a souhlasit se mnou citi se trapne prede mnou

U pst vyplavov hovn do tela a mozku popr zarazeny hovn ci prd

Predsud boli zbran zen, psyche...

Plane vycitani jako maska neb opravdove znaci porazenost...

5

Nestoud - j i oni

Napřed v nestoudnosti je pst vždy, ale kárání je to samé, obojí...

eg nemá seberefli - je to věc... uvědomo si nestoudn trochu jde, ale...

eg sice je proti nesmyslu ale živí jej

Moje mise, sledování lidí, probandí a pak domu.

D si dělá srand samozřejmě i z člověka...

Publik - potřeba pomoc od přátel proti pšt

malý smysl se vždy nafuk

v onto úrovni - spojení s tvorbou..

ty mě chceš mít rád, jsi naivní, fuj, smích i atd..

musíš si je trochu vychovat vždy...

už mi je ze mě špatně

Ani slovo neřící a odejde... dělal jsem to tak vždy, mlčím, a on z toho šílí... mě samota nevádí, tomu provokujícímu extrovertovi, extrovertní energii ano.... už se nesnažím předělat ostatní, ale taky ať mi nelezou, ... dva lidé jsme...

vždy odkaz na B, u svědomí

Nechat to přesně být jak je, a pak kam půjdu po smrti je rozhodnuto... vysoké i nízké tóny..., ale není to strach ze smrti? spíše nemyslet na to,...? není možnost být jinde, než kde si "zasloužíme",,,, neb vše je již dokončeno...

On si vynucuje lásku a jeho povrchní já, jeho já, nechápe, že je to povrchní, ta laskavost k němu, už žije v podmíněném světě, vynucuje si lásku údery,...nechce tomu rozumět...má uzavřené srdce a proto to nevidí.

Tato energie ve mě, druzí lidé, animus, anima atd... mi nedovoluje prožívat lásku, s někým být, je hrozně majetnická a žárlivá vlastně, hrozně zlá energie vlastně a nenávidí mě atd., chce tě vlastnit, srdce vlastnit...dobýt..., nechce lidi taky, něco prožít, nutí tě být sama a oni si to vyčítají druzí lidé, že za to mohou, i to tak trochu je... ale...

Už jsem se rozhod, že jim nebudu do jejich světa lézt, a snažit se je asi zachraňovat, či co ... tím se to celé uklidní, zdá se, a odhalí vzájemná pravda. To je tvoje věc. Ta pšt... Možná mě to láká tak lézt a učit je, ale kašlu na to...vědomě se to učit...a tím i poznám, že já jsem podobná, a jsem člověkem... takto to zamaskuji tím, že tam lezu je učit dobro... byť jsou na nižší úrovni, musí přijít k Bohu sami, by on řekl...asi...

Chce to odvalu být třeba introvert v tomto světě ... neb se sesype jakási podvědomá hrozba automatická primitivní tlučení vás ... něco takového přeci neexistuje! stejně jako kontakt s přírodou jaký mám... to neexistuje přeci! ... jsi zatracen, budeš zatracen.... zůžeme ti to na nulu.... ale právě že to nechtějí na tom něco bude....být a zároveň aby to nebylo z jeho vůle (někým buď, hele, za to, že někdo jsi, mohu já, co tě provokuje...) ... Intr to má velice těžké, neb když začne nadávat extr tak "vidíš, jsi extr", bojuješ... nebo tě udusí že jsi mrtvola bez ničeho apod...

Přestat se tolik bát, snažím se o jakousi věčnost, nebýt nikdy nemocen a nikdy nakažen, což je totéž vlastně...ale smysl to má samozřejmě, ale jakmile je tam strach, už je to ta nákaza...nebo naopak už strach není...

Proc je vzdy komunikace takovy horor, v rodine atd.... mohu za to i ja... monology do sebe zamotanych zadrhnutych stroju...

Tak řekni pravdu svoji - všichni jste tupí, vidím to ve vás ... a ono se to trochu vylepšilo pohled na druhé...

Nesoudit...

NDE tu jsou od toho, abychom rostli, je to výzva k růstu.... ale myslím, že ne k tomu, abychom ze sebe dělali, že jsme světelní a laskaví a úžasní, a dokonalí apod. Také Bůh není šéf v našem smyslu, na šéfa narazíte v životě, a tento systém je zde a evidentně není až moc smysluplný... někdo by měl jiný názor, ale..

No, Bůh se myslím tomu, co je v textu jen lehce usměje a to je vše...stejně jako všemu před tím a potom...

intr je extr bojovník za dobro...a eg+antieg zároveň

co budeš děla až te začn ši...

Intr nic neudělá ale je přeci odváž a jestli ne tak

Idé prostě drí přijdou ... ve všem ... strach a soupeření u žrádla

Int vidí civilizaci v extr a naopak ... civ vše extr a pry

když intr dělá pravidla - konec...zamotani, aby nikde nebyla skulinka...to extr ma taky ale jinak, tim ze rve.

Taky si uvědomte proti komu dotyčný vlastně bojuje, proti čemu vlastně bojuje, je to reálně a je to vůbec ...?

Extr nechápe, proč se se mnou prostě nepohádá a konec,... intr v tom nevidí smysl a řešení... Extr to žene dopředu,. intr spíše do hloubky a do široka..

Intr musí enchat "živo" extr vymřít v něm...třeba provokuje nechut šimráním ... snažit se na toto co si myslí že je cit působit citově..a šílí..uvnitř to má mrtvé...

Asi jsem strašně podlehl představě že extr je to vůdčí a jediné správně na světě ... že se musím bavit apod...

když o svém eg pochybujeme šíříme jej

pravda je složitá .. jedinec nema prav ... a bolí ... a nálepk problém.... předsudek pravda v komunikaci je složitá vs omyl, za omyl lze považovat čp, manipulace atd..., ale i toto škatulkování je právě dílo čp, ale i neškatlu je problém s hranicemi

právě cesta do pšt je jaksi cesta do pravdy chceme tam, např. říci ne civiliza ... ale je to o lži bohužel dost...proč?

Pravd a extr - musí se živi, ..., najedn značí že to musí živit, ale naopak hube že pravda je předsudek E'

věří své lži - hrůza...o tom ego je.

myšlení vede na lež, ale i pravd někdy...

Srdc pozna pravd neb neklade odpor ... ale samozrejme ne jako porazeny...

Intr chce mit vse pod kontr to extr ne... asi jen jinak a taky intr necha byt ale slepeni, intr je zabalena extr do balicku a zakryta...hledí na e' coz je ten obal...

Nechat zamotat do vlastni site...

Ona je v klidu a jde az na osobni uroven to m nejde...urcite neni smyslem pst znicit neb to nejde ani je to jako nelokalizovatelný vir jeste v tele...

Pst need lidskost ona lepi neb neni schopna dialo

Ptejte se sve srd co chcete

Nechci do kolekt ale nejsem antisoc ten po kolek touzi... resp mu skodit... a uz se nebojim to je jedina zmena az si to nahore preberou... lidem to vadi vetsinou... ze za neco mohou si mysli apod.

Kazdy ma pravdu (i lez) a presto neni pravda neco vytvoreneho mimo nas...

Konec vymysleni novych figlu...

Dnes ja neco udel.al

Pripadam si ze neexistuju

Maji lidske publik ja archetove publikum za sebou...

Nemoc jde - narusi a pak nevezmeme cepici ven atd kaskada jevu vedouc

Kdyz neco usilovne nam rika je toblbost ale i si to vzit k srdc...

Honekr neodmit tom atd vsico suhlas ale je to jen m vec...tam vnucujici se ziv a imaga mizi neb to asi je imag....potrestani m (mne) .

Anima to je i...

Timto nekr se nakazit chci (zpet) do urvaného ega krva... ale pred spanim musi odejit

V klidu prohlizim ale typicky to je acetonove umele ... neprirodni...

Papir pisemne

Podtext mizi

D problem s hranicemi L nema

Laka na agres v nem

Pozitivno?

Nemysl nekr nele a natura

Mozna nekteri prisli na neco jine v jine oblasti ... komunikacni treba ze kdyz nelezu i on neleze a maji to zazite...

extr si myslí že jen tak truceje, neb si tam umí dosadit jen sebe a toto úplně nechápe právě...

intr neumí rozhodno... apod... neumí nést tíhu špín, a negativity, neb uvnitř musí zůstat čis... ale i to je dost klam

tyto dualistické konflikty nemají řešení na své úrovni, ani u soudu atd., výš v onto úrovni, kde je přesáhnut čp, ale není to zase jen opšt způsob - prostě únik a nic jiného...?

2

Dialog - konflikt v práci taknějak s někým - on extr jakoby a provokuje, a vlastně mi říká - totiž ty jsi nelidský, neukážeš lidskost, zranitelnost, jsi na vše zdvořilý, byt odmítáš i, ... a tak jsem si to i uvědomil a i tam se to proměnilo trochu na druhé straně, u někoho, koho jsem považoval za pšt,... ale je to jako oteplování na jaře (manip, nemanip)... skoky a přechody... nemusí se na to tlačit, nikdo z nás nechce abychom byli kamarádi, jen spolu nějak vyjít...musí to být spontánní, ne strojené...jak se chce...

Resp chce vlastně pravdu, to je celé...vědět pravdu... o to jde každému, i pšt.... hlavně.

až reakce resp mlčení to vyvolalo

ale to není nikd není pán situace...

Jižní národy Evropy - štíhlé typy jsou introverti předělaní na extroverty a jsou tedy neutrální dost, vazovití.

Musí se poslouchat starší, ukazují jak se to dělá, mají to osvědčené, něco jako oni, a něco svého k tomu atd...

Je v přesile, spím v metru, otevřu oči a vidím že mě celou dobu sledovala nějaká, jsem absolutní, bohužel, pošetilý, tedy proti všem, ale totálně neexistující právě, jako kdyby muž byl žena a vše kolem bylo žena a vzpoura proti tomu je hrozně těžký úkol vůle.

Hysterie existuje i u introvertů - chladné dámy přemýšlivé apod...s agresí uvnitř...jako každý pšt a člověk...

Zdá se, že extrovertní módy se postupně vyčerpaly, bylo tu vnímání (boj), myšlení (filozofie, věda), intuice (dobývání) a nyní cítění, Eros, hysterie. A protože Eros je o Jin a Jang, po něm může přijít jen introverze v nějaké podobě.

nárůst entropie myslí ... - chuchv překrvení, otok ... šum, ci chlad pak, zamrznuti...ci chlad uvnitř.

Nj já vlastně se nechci bavit dialogem s lidmi, já to vidím, co jsou zač, jak to mají, jaké je jejich ego, je to tak (cítění se nemylí...), ale ten člověk se k tomu nemůže vyjádřit...

existuje dialog, niz je eristika - jeste snaha se dohodnout a pak sofistika (mam pravdu) -.... co!?! dohodnout jo?:)...

dialog ... nesnažím se ovlivnit, jen naslouchám nezaujate... bez strachu ... bez předsudků... ... předsudek je zbran myslí...analogie dokonalá ke zbrani, a do budoucna to bude jediná zbran.

Předsudek je tak vlastně jediná negativní jev lidské myslí (asi), kolik mám předsudků vůči lidem, hodně. Ale cíl není vědět vše, ale umět se nebát protějšku, v tom je láska... tedy ne že vím vše, to je dost o předsudku, ale že

O pravdu mi tu šlo...

Extr se snaží aby věci byly rozklížené, otevřené... extrémně to je pak povolený jazyk apod....

Tedy předsudek je i omyl, lež, pšt apod. jak jsem psal, asi to lze spojit do jednoho pytle, předsudkovitě:).

Muž má předsudek jiný než žena, existuje předsudek tvrdý malý a chaotický větší, ten je Lilith a mají jej muži...

Cítění je na úkor myšlení, které je pak malé E', a naopak to j i, cítění je tak definováno vlastně...

Největší předsudky máme vůči sami sobě (v této větě jsou však určité podtexty, které říkají - jo, předsudky jsou moje věc, vlastním je, to chci, a dále je tím vyjádřeno, že to je naše součást, neuneseme to, že by někde mohlo být něco jiného..), jen velmi málo z života je náhled přes clonu předsudků...

Smyslem tedy asi není hledání pravdy, ale postupné vymaňování se z omylu, i třeba teoriemi, které ale jsou opět předsudek, ale více bližší pravdě (opět Círmann:)...nakonci nevíme nic, ale víme to přesně. Analogicky to je stavu vymizení komunikace - nirvána apod. Ovšem to vymaňování se z omylu není jednoduché právě - omyl není nějaký předmět, tak to vidí předsudek, a není to, že to má cíl, to je také o předsudku. Na konci je Nic zdá se. Ta cesta nemusí být ani přímočará apod.

3

Nejvyšší stav, tedy myslím si něco jako dokonalý rozhovor, je to maximální, nekomplexnější, a vše co existuje, existuje nepřímo, neb to směřuje k tomuto...

Jsem moc snílek, snadno by toto v textu vedlo k utopii vesmírných laskavých lidí, ono k tomu směřujeme, ale nebudeme si na to hrát, stejně jako teď si na to, co jsme, moc nehrajeme, i když....)

Zvířata a rostliny lituji a miluji nepodmíněně, (před člověkem právě), člověka spíše z dálky, ale je to lepší, člověk je alibista, může si za svůj stav sám, kdyby to tak nebylo nebyl by kým je.... ale nelituji zvířata a rostliny jako ubožátka, jsou to bytosti jako já... V tomto jsem s extroverzí a humanismem v přímém rozporu a vysmívají se mi. Dráždí je to.

Od mala mě štvě, že si na mě každý dovolí, že jsem slabý, ale vlastně se mě bojí, ve mě není nic negativního, je tam smrt a světlo a nekro, a věčnost, a toho se bojí asi, ale toho se vůbec bát nedá...

Odstranit 2018 a dát 2019 na začátku textu...

2012-2019

Až nebudu psát, nebudu mít problém.

my sami jsme dost předsudkem samotným... DNA, atd...sobecký gen...

prasečák předsudek sám o sobě, že prase je věc apod....necitlivost...

ono je asi bytí i o něčem jiném než o růstu stále, i o něčem vyšším jinde atd...

ale právě i lézt do druhých... pšt a pak povrch úroveň ...

pro mě je seznamování povrchní moc křivci a city zradně a je to lest si myslím že me ma rad - zrada nejaka...

Vždy o krok napřed ... oni si teď asi budou myslet že mám strach... ne nemám a tak to jede v mysli pšt dál... nespěchat...už se těšit domů..

Ona smrká tiše, což je nepříjemné, neb je hned jasné, že myslí na to, aby to bylo tiše, přirozené věci a myslí nad nimi...

stejně nemohu říct jkdo jsm .. jen bolest předsu a hluk na duhé strn...navždy ...je to od

když chci v nitru v mysli muze pohlad ... neskutečný odpor, nemůžeme k sobě, má strach, mám strach, chce mě zab, chci jej ... totiž on přesně ví že nemám dobré úmysly ale sobecké, predáto.., až budu mít v sobě dobré úmysl, cit, tedy budu jen čekat, co na to protějšek a ne vědět..., nechám mu prostor, pak.....

zastavit vývoj

Gravit - čistě jen zákon zachování energie, hybnosti (tok času) a konstanta c a G a ty závisí na množství energie tedy rychlosti plynutí času -

Popř statisticky na jiných místech dat projevy nové fyz...

Diví se jejich eg, že nejsem lid, ale to je eg ... diví že nejsem lidsk ale oni ne lids eg...

Všichni chtějí pravdu ... ale to že chceme peníze není pravda...resp ego pravda...lidska...

Přítel i ten co se napál tak obsa chtějí něco nestoud a přítel to udělá a tím "přitahuje" "ne-přítel"... ale oba nemají nic...

opravdu co chci j ne druž ...

na začátku indiani naslouchání svetu pak my dobývání světa a pak zase naslouch a tvorba...

protiv děd prázdný vykast bez animy .. což není nepodobné staré pann ale ta tam má v sobě ještě chlupaté zvíře oblud... u obou chybí prožití

Vytěsnění smrti a stanutí se smrti - nás připadá.

neschopnost komu nevčítám... a pak pokud chtějí komuni ... dostanou se do mé přírody a já nahoru ... dem způsob

s m - nemám jim co vyčítat neb mohu být s nimi

nevedomy kontakt udržuji i ze slušnosti ne jen ze strachu...to je tótez skoro...

Animus i Anima jsou v nižších stupních a valůstně vždy předsudek samotný ... ego komunikace sama se sebou...

Forma man - neuk ze seb nic citově vlastně je nenápadná hodně...

zastavení vývoje!

Když Bohu nebo D vlastně i položíš otázku na kterou se odpovídá ano nebo ne, neodpoví běžným způsobem, jeho svět "začíná" až na otázce proč, jeho svět je dialog, ale nikoli plané tlachání se strachem se rozhodnout, neb má vůli...

Nakonec je vždy už možno jen odpustit a přát dobro si, neb nic jiného už nejde a nefunguje (absolutně).

Vlastně celou dobu mě pronásleduje kritický hlas druhých či kohosi "musíš se bavit, dialog je smysl", ale tak to není, nemůže to být vynucováno, toto je obecně ženský hlas toto říká, to je to, co rozpaluje prostředí, mysl... taky proč se bavit s těmi, kdo se nám skrytě vysmívají stále, jsou cynismus bez sebereflexe, časem ale budeme také zatvrzelí... skrytá agrese vždy násere svým výsměchem že jsme se nachytili...

Neustále mě tíží nevysvětlené záhady, Záhada, bytí, co to je, proč to je, jak je možné, že tu něco je, údiv, proč, co je za tím, není to racionální, nelze to slovy popsat, otázka, proč je to uspořádané, ten tam to všechno ví si říkám, a vysmívá se mi, ale je to pak ten, koho myslím..., je to otázka jak vzniká něco z nic apod...bolí to, .. že to nevím...tupost bolí, je to jakési božské mana, ta záhada, božství, je to neúnavné a trýznivé, když se to ale vezme, tak jedinec to třeba pochopit nemůže a hlavně vykašlat se na to. Na záhady. Nevím jak to je a snad ani nejvyšší to nevědí. Možná svět je "nevím", tedy omyl. Svět je všechno možné. Je to záhada "jak to, že to je", jaký mechanismus to je.... A vede k nejhlubším místům psyché a smrti (nikoli světa, možná je to analogické či jedno...apod.). Možná je to forma omylu do značné míry, právě když to začne být naléhavé.

Nečasoprostorovost je spojena s jakýmsi "jemnýmyslením", k němu myslím směřujeme, v něm není naléhavých polarit apod., je to nadmnožina čp a agrese, není to vyhnutí se agresii a přesto v tom není ... nečp stav je jakýsi jemno-čp dá se i říci...

Už pak necítíme, že jsme unaveni, necítíme a proto jednáme nepřirozeně potom, právě proto, že to nevíme, že necítíme, nemáme se sebou kontakt. Zařvat si a je to. ... Došla mi jednoduchá věc - veškerá pošetilost je neschopnost cítit unavení. Typicky se toto začíná objevovat u malých dětí s rozvojem ega, když mají jít spát a o to si více hrají a jsou hysterické. Samozřejmě že rodiče to přiřívují svými poznámkami.

Takže je to asi triviální - je to neschopnost cítit unavení, neznalost míry (neznalost čp i), a to je celé. Hele já už jsem unavený, a je to. S tím souvisí spěch. A objevuje se to i u chladné formy pošetilosti či depresí, katatonie atd... ono to samozřejmě nějaký význam má, jako všechno.../vše má význam, vše je symbol, symbolické... a pak zase můžeme tvořit až si odpočineme...ono to nemá jediný smysl, než protivníka unavit a zlomit, ta přítel...používají to inteligentní entity, opice, havranovití, lidé..., démon...

jsem i dost lakomec, toto si nechám pro sebe, skončím to a budu něco mít...co jsem měl vždy...

To "jak to je, jaký mechanismus..." asi je nutno si přiznat, a když to budeme vědět, co s tím? není to unáhlené?

Pravda je vždy úlevná, ale bohužel, když už nejsme v kontaktu se sebou, tak snadno uvěříme vlastním lžím a lživým pocitům o svém těle, tak to má bojovná mysl...ale i ta nebojovná vlastně není moc, na čem je:)

Klidně se vykašlat na to, co skrývá démon, cynismus, nechci to vědět tuto záhadu.... stejně se tam zjeví láska někde...tak nějak cítím

Takže když už vám nadřizený zakazuje sůl, nebo sami cítíte, že zakazujete druhým sůl či něco jiného, tak ... , paranoa...a já sůl nemusím... Hlavně nám prosím tě nezakazuj sůl. :)

Bohužel existují i vyšší stupně, nekrofilní a ideologické, jako byly např. koncentrační tábory...Tam říci neznají míru je cynické (úmyslem je vždy zbavit se přelidnění, toto přání má každý nevědomě v sobě včetně extroverze, dělá to jen na truc...). Zde může selský rozum selhat a podílet se na tom, ale také nemusí selhat. To už je výsledný produkt neznalosti míry. Nevím, co může být ještě vyšší zkouška. Vždy se zastavit a odpočinout si, to vždy pomůže.

Zdegenerujeme a ani to nebudeme moc vědět.

Vždy musí vyhrát, je jedno, zda je to žena nebo muž, je to stejné... vždy musí mít pravdu. To už je sofistika.

Potlačená agrese dělá s lidmi divy, to jo a ne, na jednu stranu pudy a na druhou svědomí.

Celou dobu se hlídá, hlídá ho, sílu a pak se uvolní a je dole a on má sílu a ona už nic neřeší, vše negativní defacto je na něm, je to digitální, ale to je jedno...paradoxně stejně to vnímá i muž, vše negativní je na ní...

Kultury žijící udržitelným způsobem života čekal jednou konec, civilizace žijící neudržitelným způsobem života čeká věčnost, ale otázka, co to bude...

Je úžasná...

Pak jsem lépe uviděl Smysl ... (smysl je celek dosti dohromady)... po tom uvědomění si unavenosti a odpočinku ... ale pošetilostí se musí projít, posouvá nás výš, ale jen napůl..., právě vymaňování z ní je onen posun hlavně...

Sofismus je nakažlivý, nejlépe ve formě anti-sofismu...který musí vyhrát a porazit sofismus... sofismus nemá daleko k dialogu, jen to, co se odehrává v jednotlivci, se v dialogu odehrává mezi jedinci, v celku...

Vše je spojeno i...

Muži jsou citově naivní, myslí si, že ostatní jsou na něj hodní, protože takoví jsou, a necítí, že jde jen o strach a přetvářku, už věří své lži... muži s bludem – jsem ohromná skála a na mě vše roste ... myslím že je zde pohlčení Animou jasně patrné a bude dotyčnými vyvraceno – ne, nejsem pohlčen Animou, naopak, ona je malinká na mě... názor no... Samozřejmě, že když mu to řeknete, jde do sebe a pošetile se usměje, že na vás vyvrál právě. Ale tito muži jsou poníženi ženou právě, milují to ponížení, jsou poníženi a jsou skálou, na které ona žije, to je silně sofistické (nemělo by být spíše solipsismus?) a na mnoho žen toto zabírá, ... právě ta inertnost jeho, že na to vyvrál... na mé nevědomí to hodně působí, že k sobě patříme, ach jo...:). Říká pojď, budeme výš a ne jako tito chudáci kolem, budeme v mana, nebudeme si muset solit chleba. Ne, musí se to prohlédnout i. Je to entita bez sebereflexe, prostě ve středu myslí je hmota, tupost či mana, či stroj, a nemá sebereflexi. Ono to tak je i v lásce ale jinak:).

Kdo nezná míru, nemůže poznat mír. Učíme se zde znát míru. Čím dál více neznáme míru, dříve měli lidé ideologie a víru a ta je ještě držela při zemi, nyní už i toto zmizelo a je to dobře z mého pohledu... Kterýkoli sofista může být paradoxně přizemnější než já... Zde není míra známa skoro vůbec... Univerzální formule asi najít nejde, neb neznalost míry a předsudek, jak to souvisí, předsudek je i strach z neznáma a vytvoření si vlastní pravdy, předsudek je produkt neznalosti míry... míru je i třeba neznat samozřejmě..., předsudek zpětně živí nedostatek míry neb nás neuspokojuje... Míru neznají démonické entity. My závidíme to že nemají míru, že mají vše...i nás vlastní... Indiána by nenapadlo, že my místo Boha uctíváme démona, to je dobře a my jsme proto pokročilí v tomto...digitální... Ale podstatná je důvěra, spojení, Bůh právě... indiána by nenapadlo nikdy to vidět takto dualisticky démon a anděl, to živí démona dosti...možná i trochu toho anděla.

Tento a onen svět jsou opět čp způsob, až „nad“...

Hrozně tam v něm cítím všichni jsou blbí a malí, a stále se to opakuje, jako jakási mantra, snad se mě to dotýká neb to mám někde taky, ... pýcha, ... ale i závist, závist má vždy suché přesušené vlasy...kroutí se...

Pokud máme názor, vždy za námi stojí ti, co mají stejný názor, máme to přejaté, Bůh se liší tím, že nic takového nemá...i démon to tak dost má, popř, k tomu inklinuje...

Psychouš se na lidi už ani nedívá, neb jejich reakce zná a vycítí, jako, to dobře znám.../ Neznat míru se týká samozřejmě i směru „dolů“, hubnutí, či utáhnutí opasků, přivázání. / Žena tě nutí myslet, má tam nelogičnost a nutí tě myslet, to je past právě. Neb nad tím myslet nejde. Zamotáš se, myšlení se zamotá v jejím egu slizkém. / Je to jedno, ty problémy s kolegy, nechat to být.../ Svět je takový, jaký je, protože je „tvořen“ od „nuly“. Proto to není procházka růžovou zahradou. Vše se musí teprve utvořit. / Psychouš dokáže napodobit i sebereflexi, aby se neřeklo. Mysl inteligentních lidí je dost neustále o tom – aby se neřeklo, maskování egoismu, narcismu. / Má vlastně stihomam kolega... jako já i nějak.../ Nebo za námi stojí jedinec, vzhlížíme k jedinci a jsme sami spíše skupina, tak to má introvertní mysl, celé je to o archetypové úrovni. / Už neodlišuji člověka na obrázku a v realu, to je docela problém – i vlivem pornografie... / Mám pocit při jednání s kolegou, že mě stále vlastní, musí vlastnit za každé situace, princeznu zavřít do zámku a taky, aby nemusela nic dělat, na toto lze použít jen ženskou energii, aby se z té pasti dalo vyjít. / Věřím v Mirka:), v Míru, míru... Ono to působí vtipně, ale je to na tom hodně... a ještě navíc si to dělá srandu z klasických nauka duchovních, co se berou vážně a jsou vážné, a přesto to je moudré, moudrý blázen, šašek... Svět je o srandě, o hře. ..zde to je ale taky vážné. / Vždy jsem měl problém s mužem, extrovertní spíše, robustní, primitivní, co se stále staví do role vůdce tlupy, stále musí šéfovat, je dost o potravě, určitě by v přirozenějším prostředí byl normálnější, ale toto je pro ně nesnesitelné a odpudivé, (co se škádlívá...to se rádo mívá...), totiž já se stále snažím mu neublížit, neřící mu nic, v myslí a reálu, ale právě asi to musím udělat, jinak se to neposune, a budu (budeme?) více v pohodě. On sice stále bude mlít svou, ale ono vás překvapí právě, že to tak není, „zmenší se“, tento typ člověka je hrozně rozlézavý. On si myslí, že jsem pošetilý (je to tak asi), co si povídá s kameny a stromy a jeleny, ne ve smyslu že se směje, to taky, ale teď to bere jako pošetilsto, něco kam se neleze... a často tento typ mužů mě nenávidí nebo naopak obdivuje, jako něco vzácného atd. Před nimi jsem úplně bezmocná. Tam příroda a Duch není. On tam je Duch, ale je překryt obžerstvím a silou, pošetilstí - Animou. / Bohužel za mým postojem celkovým nestojí nikdo, jsem od mala sám, v odum A, přírodě apod., a (ono to celé je orientace i na to dost, právě z extr uvnitř), no a tak se snadno zlomím... / On, ona, sem prostě nepatří, když někdo jde lesem tak, že jde jako buldozer, a nemá kontakt s okolím, pak sem prostě nepatří, je tu cizinec, od někud přišel, toto by se mělo vrátit do nebe/pekla. Ale je to důležité, je to jiný úhel pohledu a ten je vždy podstatný a pak, je to i ok zjistím časem.../ V e'je schována bolest naše nejvyšší nevyjádřitelná, co působí závislosti apod. / Lilith nemá vůli samozřejmě, je to maskování se složitě, kdy je tam i z půlky nitro – ale nitro tam právě není vůbec, celé je to maska. / Stavím se do role, že jsem příroda a bráním ji proti extrovertům, ale vlastně přírodě je to jedno, bráním jen něco v sobě, mana v sobě, vaginu v sobě, srdce, oni jej trhají na cáry, resp toto umělé a pošetilé a acetonové „chladím“ Duchem a přírodou asi se dá říci a psal již o tom.... Takže toto bráním, ne přírodu celou, souvisí to spolu, ale vlastně přírodě to je vážně jedno dost... asi to význam v meta nějaký má, ale.../ Zvířata znají pojem faleš, my je vidíme špatně, oni vědí, co je zrada, stačí jim nabídnout jídlo, a vidíte, jak jsou opatrná a čekají zradu, nejsou hloupá, jak si myslíme... když jsem se vcítil do koně venku na louce, zjistil jsem, že pro něj je domov celé bytí, jeho záběr myslí je ontologický, ale nemá inteligenci naší... je v kontaktu se vším, v přírodou kolem, je do ní dokonale zasazen...nepřemýšlí nad tím navíc. Ale není jako my – nemá v mozku tolik zpětných vazeb, asi si plně uvědomil sebe sama jako my, vnímá se, ale jaksi duchovněji právě... a celkově jeho bytí je víc „cool“ než naše, je chladnější...tedy než moje:). Jeho esence – „kouřmo, mlha, Duch“ sahá daleko kolem, do celého bytí, jako rovina...ale není to nic úžasného světelného, je to duchovní prostě...hrozně jemné to je...a není to vidět normálně, musí být asi cit na to, my jsme hrozně moc citu ztratili v civilizaci, hrozně smyslů a tedy i smysl.../ Také s věkem, se stářím mizí strach, se zkušenostmi. / jsem i dost prostáček.../ člověčenství je nakažlivé, to se démonu nelíbí. Tedy to, jsem zde dole a Bůh nahoře, to je pro démona tragédie a nakažení.../ Nyní v klidu konečně mohu přemítat, ponor i určitý, kdo vlastně jsem a co toto bylo. / i je dobré brát to jak to je, pravda, nesnažit se to vidět jak bych chtěl, ale jak to je, bál jsem se jich třeba apod. / místo boha máme ego.../ Tento text vyjadřuje můj názor, ale ono se nejedná moc o názor, je to spíše kultura, směs, tvorba, vajíčko, totiž je to rozlezlé do všeho, je to ženské asi, není to názor, je to „vše“, a jestli to je dobře nebo není je složitě, hrozně složitě... / Nevědomá identifikace je důležitá, jde o napojení, pes přesně ví, co cítíte, protože to vyzařujete, jsem na to také citlivý, tím si člověk udržuje citlivost a tedy nenakazí se moc... ale toto není nevědomá identifikace, resp není stoprocentní zde...ponechává prostor druhému, naslouchá, nemanipuluje příliš, tvoří společné dílo.../

praxe , nyní co bude dál po psaní, nějaké duchovno musím mít, své ego s háčkat, tedy duchovná paxe, animismus, ale nerad něco přejímám, jsme lilith, musím mít všechno od sebe...

Po procházce jsem šel do benzínky, kde jsem hledal něco k snědku, vstoupila tam skupina mladíků, hluční, nepříjemní, šikanózní, brečím (za ně asi nějak), čekají facky, ale sami je dávají, nejde na to říci nic ... to mě zase zasáhlo, ale jsem už dost otrlý a mám figle vnitřní na to, pak jsem vyšel ven a objevil nový „figl“, prostě jim to přát, je to jejich volba, jejich svět, nechat to úplně být, mám tendenci je kárat, ale toto není ani kárání sebe za to, že kárám, je to jiné, oni takto chtějí žít si říci (sugerovat trochu), i já mám svůj svět, si tím uvědomuji, a někomu se taky nemusí líbit. Tím to jakoby dokonale zmizí a není tam nic, jakoby to ego je nic, nadýchané nic. Tím se to ego, co se na mě snažilo navalit, zmizelo ale není to tak vlastně... resp. je to ego ve mně, cítím..., jakoby koule u břicha masná koule, co se asi oddělila z mysli a snaží se moji mysl zaplavit, zaplnit, hnusem (hovna v krvi), u ega nejde říci čím je, kde je, apod... Snažil jsem se udržet svoji božskou energii rozuměj normální stav mysli – živý a věčný, u sebe a nezaplavit se tím, nebylo to naléhavé, ale bylo to tam. Je to důležité si to uvědomit, že , jakoby ten boj co se očekával, tak. A tak jsem s tím stejně v mysli musel bojovat, propíchnout třeba, abych byl zase čistý a život abych byl, příroda, (celé je to složitější, není to materialistické..., spíše fantastní). Takže má to cenu? Myslím, že ne. Jakákoliv věc proti egu je jaksi zbytečná, a tak jsem si uvědomil spásnou myšlenku či něco. S démonem, egem, nejde dělat nic. To je celé. Jasně, existují figly, a jsou důležité, a musíme je používat, ale ve výsledku je to něco, s čím nejde dělat nic. Prostě taková věc existovat musí dokonce, aby byl svět úplný, prostě existuje něco, s čím nejde dělat nic. Tím teď nemyslím poučka „nezabývej se tím“, to je zase nějaký figl, toto je prostě konstatování. A je to tak... Pak se mi dostavil úplně normální stav, ego i láska v něm jsou spolu a ani to nevíme, nehodnotím skoro vůbec dění kolem, přesto zapadám, mám ego, ale ne lpění, to ego není cítit, není v mysli zákeřností a „přemýšlení“, mysl je volná, autonomii také přirozeně mám a nemusím na to myslet, a umím i milovat v tomto stavu (asi tedy), neuvědomuji si, že mám ego, ego tam je, ono tam je vždy, odstranit nejde, ale protože na to nemyslím, není manifestováno. Tedy, když budu myslet na lásku, budu žít lásku? Asi i jo... Je to podobné onto stavu, „spojení“ polarit. Pak se mi to osvědčilo hned na paní v autobuse:), „krásně“ se na mě podívala, tak jak to ženy umí, jako by byla otrávena něčím, abych na ni asi nemohl, kdo ví co to je... ale ano, použít nějaký figl, už nepoužívám žádný, stav mysli mám takový, že se s tím hned vyrovnávám, a pak si uvědomit, že to je něco, s čím nejde dělat nic (démon i Lilith-démon: tam je více přítomna digitálnost, dobro a zlo zároveň, chaos). Taková věc prostě existuje, je to démon a Bůh, proti vůli Boha nejde dělat nic, proti této energii nejde dělat nic, prostě tě pošle zpět na Zem v NDE např., ale samozřejmě „Bůh“, či jak to je, to dělá jinak a je jiný, než démon, ale zde po tomto uvědomění si, že s tím nejde dělat nic, (mimořádně tím to právě zmizí a je to to, co to je, lidé právě tomu stále toto odpírají). Bůh tím i zmizel dost, v podobě jak si ho představujeme, osobní, hodný atd..., už tam je jen onto... to ale neznamena že to tak je, za deset minut to bude jinak. Také právě my jsme nešťastní proto, že toto nevíme, resp. to víme, ale jen neuvědomovaně, právě démon je ten, kdo si myslí, že to takto není, že s tím lze něco dělat. Ano, musí se s tím něco dělat, a třeba někdy mít odvalu a vyjít proti tomu, ale toto je prostě tak...asi. Také to je to jejich volba, se týká celé civilizace, prostě to tak chceme, chtějí, a stejně tak zde, nejde s tím dělat nic, s civilizací, příroda to ví, neklade žádný odpor. Nejde na demona rezignovat a nejde se s ním moc bavit, o tom to je... Platí to na všechny typy pšt. I ta civilizace kolem do toho zapadá a je v tom obsažena... jsem toho součástí...ale... I na sobě to samozřejmě znám, když chci, neudělá s tím nikdo nic, typicky to jsou opačné tendence vyjádřené zároveň – manipulace vlastně, překřížení, s tím nejde dělat nic... Ono to není, že to je inertní, ono se to v inertnosti neustále ujišťuje a touží po ní, v tom je ta nesmyslnost, je to snaha komunikovat, která je vystřídána zradou, že to tak není, o tom to celé je, napálení se. A pokaždé to překvapí a asi to tak je dobře, neb jsme nastaveni na něco jiného a toto je nadstavba, co se zde utvořila a předává se z generace na generaci, i Bůh je nadstavba, ale na rozdíl od tohoto umí svět i vytvořit.../ Ono ego je něco co je proti nám samotným, nejsme sami sebou, a je to silně nenápadné, třeba animismus je dost o egu (i), snový svět, co pomáhá překonat jakousi úzkost a ponížení, ontologické i společenské. Ale ideové vymanění se z toho je též podněcováno egem a je o egu. Boří to, kým jsme, abychom zapomněli na bolest, že nejsme, kým jsme. Ale my to moc nevíme, kým jsme. (Ta inertnost není jak kámen, jde spíše o třeba proměnlivost a strnulost zároveň otevřenost a zavřenost zároveň ale jinak než u lásky, odděleně).

Proč to zmizí? asi mj proto neb jde o boj dvou entit v rámci jedné mysli, nic reálného, anihiluje to samo se sebou, nebo jedná se o když to zmizí k doзору neexistuje to...

Samozřejmě si domorod kmeny idealizují, jeme, měly své pošetilosti, jiné, bizardní , předsudky atd..., prostě člověk má na to, aby byl v civilizaci a musel to dokázat, ale má navíc. .. préríjní indiáni ale asi byli docela

jasně že v nás dítě zůstává abychom si i uměli hrát s dětmi ...

Život se nedá, láska jej probudí, nedá se smrti...

Inklinuji k tomu aby vše kolem mě bylo jako doma a ostatní byli táta a máma, je to dost regres...ponížení dost, asi i od rodičů právě...ale truc vůči nim je typicky věc hysterie, nenávisť dcery a matky apod. a souvisí to s tímto, snahou se vymanit, ale právě takto to nejde.

V onto úrovni jde myslím svobodná vůle tak daleko, že je volba jestli jsme nebo nejsme, měli jsme volbu, zda budeme nebo ne – zdá se to nesmyslné a paradoxní a nelineární (koho se to ptalo?), možná jde o spojení dvou energií co toto, nás utvoří teprve..., ale to je čp způsob, já a ego je důsledek lásky), ale souvisí to asi i s věčností – nemusím být. Také se tu otevírá ten účel lásky, milovat – jsem proto, abych.... Možná uvědomit si, že to „tak je“, jsem, protože jsem chtěl být, vede na produchování bytosti. Navazuji tu na otázku, kterou někdo zažil v NDE „proč sis vybral tyto rodiče?“. Takže „proč sis vybral, že existuješ?“. Tato otázka nám myslím tak zamotá hlavu, že vede na věčnost:). A to je právě mimo čp – není to možné proto, protože jsem už jednou na světě a tedy zpětně se mohu zeptat, to je o čp atd... Samozřejmě nevím, jak to je, ale přijde mi to hezké a hluboké:).

Vlastně ten text je mystika, od začátku do konce. Když vidím esoteriku, ... je to o utváření předsudků, pracuje to vždy s časoprostorem a tak to nikdy nemůže dojít uspokojení, naráží neustále na sebe sama, jako v hysterii, na nekomunikaci, očekávání a zklamání (neprůhlednost), není to schopno poznat, co je čp (to nevíme), kdo jsme... resp si to myslí, že jsme čp. Někteří vůbec nesledují o čem je řeč, jen se nechávají unášet tím, jak to působí, a je to silně o ego, jak to na mě působí...vlastním to, odkud to vychází apod., přelstila jsem to...atd., mastná koule. Asi to sám sobě upírám a musí pak všichni být jako já. / je to spíš meta-mystika...

Mám mysl dítěte, stále vlastně trestající a hyperptektivní rodiče nad sebou. Ale zaplatť pánbůh! Cítím od někud, bez toho by toto nevzniklo. Nikdy jsem nedospěl, nedozrál, jsem jakoby stále ponížěn a vztažen k..., ubrečen, potřebuji to asi doprožít. Jsem i dospělý, ale jinak. Dospělé lidi nechápu, myslí ne a říkají ano a naopak, mají ego (jiné). Nechybí mi nic, co dělá dospělého dospělým (samostatnost, rozhodnout se, apod.), ale přesto jsem dítě vlastně. Nechci být dospělý, tak jako vidím kolem sebe. V klidu odejdu bez tohoto dospění, a ani v dalších životech mě to nečeká... jakoby v dětství jsem už byl dost dospělý, a jsem stále skoro stejný... dozrál jsem asi předčasně totiž...dítě génius svým způsobem... dospělý je jako mrtvá schránka proti tomu... tenhle text je maglajz - dítě, dospělý, stařec, introvert, extrovert, muž, žena, věda, filozofie, transcendentno... krutost, laskavost, život, smrt, .Neznám smrt, jsem dítě. Nechápu, že umřu. Jsem asi hrozně fixován i. Pořád pod jhem rodičů, co nechtěli abych létal, ale abych byl udušen... Umět říci ne, aniž by se jednalo o naschválnost či měl jsem pocit výčitek, to je dospělost i... Nechtěli abych byl bohem, zářil, ze závisti a strachu taky...až když má člověk vlastní děti, tak si to prožije a až pak je "roven" rodičům... rodič má někdy mentalitu, zplodil jsem tě, mohu tě i zničit, tak to má i Bůh asi jakoby...ale právě tento mód je dost negativní a není to obecném růstu...

nechci se v tom moc patlat... / je to trochu obráceně, oni za mnou stále dolézají, a já - vy nejste moji rodiče, cítím ve vás tupost jakousi, nevíte co děláte, myslíte si, že je to láska, ale není. Rodiče jsou obtěžující atd., ale jim moje odmítání nezajímá a o to více se dožadují něčeho. Prostě nás spojuje cynický pšt úroveň, je jedno, co si uděláme, toto nás spojuje, navždy a toto je příčina toho rozspojování...snahy o něj.. navíc pro mě je svět hrozně ohrožující a jsem stále doma, u nich, schizotyp - neumí si vyvořit vztah s lidmi krom nejbližších...ale i to je suprově lepší... jsem hroně zadupaný, ale právě to je výzva se osamostatnit a být kým jsem...Je to jednoduché, nebyla to prostě láska, není to láska, ale nikdo za to nemůže... o tom právě láska je.

Vlastně, ani nejzazším kousíčkem své duše nejsem schopen připustit, že božství není na mé straně, že tam patřím, a že bych nebyl v právu, cítím vlastně lhostejnost vůči rodičům, a právě tato entita je o té šťávě či hmotě ve mě, šplouchání, tuposti. Je hrozně těžké mít sebereflexi. Neb ze stran cítím jen kritiku, nesmyslnou. Toto má myslím každý takto. Vyhne se tomu vždy. Právě to "nechci se v tom patlat", je neumím připustit svoji vinu, či spíše, že bych něco dělal špatně, že bych i já... Není nikoho, kdo by vás přiměl k sebereflexi, nemůže ani být. Ani Bůh, ani Dábel, ani nějaký učenc, ani ostatní, ani duchovní archetypální bytosti, nikdo, vše je vlastně projekcí sebe sama a přitakává nám. Je to hrozně zvláštní, že by to nemuselo takto být, že bych byl "v právu", byl "mana". Sebereflexi je právě o tom, že nikdo vás k ní nedovede a to ani vaše já, neb proti němu to dost vlastně vystupuje. Je to absence Boha. Není to ale sebemrskáčství . Totiž domnívám se, že to je "božské" právě, bytí je o sebereflexi. Je to "tvorba světa", bytí jakoby je to naruby a není to tedy tvorba, právě proto, že nikdo neříká nic, tak to je ontologické. Je to jakýsi odlesk božství paradoxně, neb Bůh v tom není. Je to ale dosti umělé a náročné, není to přirozené jakoby. Není to, že ego zmizí. ... Představa, že by to všechno dobro ve mě bylo maskou... Nemá to nějaký výsledek apod. Pak ale ztrácí celý ten text na validitě. Je to jen půlka světa... To bylo jen pootevření dveří sebereflexi, malá změna, ... Vědomí je zajímavý fenomén, vnímá paralelně věci najednou, podprahově, zaměřeně pak atd... tu sebereflexi se mi snažili říci ostatní, a vlastně každý každému se to snaží říci, ale to právě nefunguje. A taky myslím, že kdybychom žili v přirozeném prostředí, k sebereflexi bude docházet v normální míře, my jsme na houpačce... řekl bych ale že míra sebereflexi

domorodých obyvatel může být v něčem menší než dnešního člověka. Houbka sebereflexe je asi něco, co má smysl... protože bytí je sebereflexe, nula, pak snadno sebereflexi ztratí, neb nemá s kým se reflektovat, je jedno. Ono není ani jedno asi... Sebereflexe je jakési sebezabití a vyprázdnění trochu, souvisí se schopností milovat asi i, pokud je ... míra sebereflexe je míra božství, proto ego ji nemá a vzhlíží k něčemu, co ji také nemá. Bytí je jakoby koule, kde žijeme na povrchu a čím hlubší je průnik do koule, tím hlubší božství je... po smrti asi projdeme tak hlubokou sebereflexí, že nechápeme, že vůbec existujeme, že to je nesmysl...

Neživé entity mají specifickou formu sebereflexe, D ví o smyslu v komunikaci, protože je „živý“, živý, ale právě sebereflexe není schopen. / Extr trápí silně samota a nenávidí mě. / Ani extra ani intr apod. nedisponují sebereflexí. / Často když je něco velké, radši se řeší to malé, malé kryje velké a někdy i naopak. / Sexuálně je obecně entita bez sebereflexe. Je hodně o egu. / Pomalost je dosti žádoucí. / Tichý kluk.../ Už nyní chápu, že v mnohém jsem sbr neměl, viz snaha toto zveřejnit, když, tak anonymně. Dále třeba i snaha o ht muže apod. Ale něco na tom ... / Miluji se v něčem asi rýpat, hádanky..., takže nyní příroda a hádanky, křížovky... / K tomu psychouš vs sbr mě dovedl opět Pjér, přednáška na netu.../ D typicky vyčítá druhým, že nemají sbr, vždy musí negativno vidět venku. / Sbr souvisí s poznáním a třeba kontaktem se sebou a komunikací obecně. / D je nedostatek poznání, sbr a kryje v sobě sbr – vlastní ji a je v sobě ne-sbr. / Proč lpíme na sbr? Protože jsme živí a udržujeme se tím naživu, jinak bychom nebyli, co jsme, živí. / Někdy jsou kritiky od druhých či veřejného mínění zbytečné a proto je porušujeme atd... móda, to co letí právě, nemá právě sebereflexi. / Sbr je láska a tvorba také.../ Nedostatek sbr vede na projekce. / D ukazuje na ne-sbr. / Chce, abys s jejím problémem v ní něco dělal, ale jen proto aby ti to ukázalo, že je to marné, je to inertní. Chce jen potvrzení a nějaký zájem od druhých, přesvědčit se o tom, že oni jsou ti inertní, co se s ní nebaví. / Nejde s tím dělat nic jak jsem psal, tím se i vyjádří, že to je nic. / Já to je super, našla jsem podobného zakříknutého, budeme takoví spolu – jde jí o to tě utopit, aby sama po tobě vylezla nahoru:). To je i můj případ v něčem.../ Bůh kterého vnímáme, je spíše naším egem, rádcem také atd.../ psychologie bude asi náboženstvím budoucnosti.../ Vzdáš to, e egem, chorobou, a hned tě napadne, stejně tak s ní bojovat, to tě vysílí a napadne tě. / U D všichni dělají všechno blbě, neb někam se sbr musí promítat. / Ale i reflexe od druhých a B je též důležitá. Asi i od D.../ Sebereflexe nemá konce, odráží povahu bytí, někde to zase uteče to nesebereflexe např., obecně je to věc co jde stále prohlubovat, proto bytí není ani hotové ani, ani, apod. / „Tak už něco mám v životě“ – opět toto není sbr, ...sbr je o celku, chápání celku mj., ale je asi normální si to říci.../ Sbr ale není tvorba jakoby, je to implozivní, jakoby to je už z hotového do ještě hotovějšího, zpět, ale třeba to tak úplně není.../ Smích je o sbr, přirozeně jej vyvolává. Úleva. / Myslíme si že B nemá sbr, tedy je D, že ji nepotřebuje, proto si myslím, že není bytostí pouze, ale sbr samotná i dosti...ale samotná sbr je bez vědomí, osobitosti.../ Je škoda život promarňovat... // Ta otázka proč tu něco je mě občas zase trápí. Zjistil jsem ale, že jde o to, že nesnáším D, skrytost, skrytost a tupost věcí, tupé věci kolem neprůhledné a nebo obtěžující hmyz kolem, opět tupý, o tom ta otázka myslím dost je, toto zapřičiňuje její naléhavost, a myslím že i ji samotnou. A myslím, že odpověď je v sebereflexi... ta otázka nás, mě, trápí a čím hlubší bude sbr, tím více budeme „znát odpověď“, tím hlubší poznání bude. Taky asi opak té otázky je neotázka, neptat se na to, to je vynuluje:)... Taky, poznat odpověď znamená proměnu sebe sama asi a hlavně, co potom, až bude známa odpověď, nebo pak potom už není atd...

Neuvědomujeme si, že ubližujeme, neb je přeci ubližováno nám.../ "Je to něco, s čím nejde nic dělat" a hned dotaz - takže co s tím? to je problém, nakažení, že s tím jde něco přeci dělat, v tom i tkví to nakažení. Jasně nemůže zmizet naděje, něco s tím občas dělat, ale prostě nejde s tím dělat nic. A zase "ale něco přeci...". Ne. /Každý má jinou formu sbr, každá entita je o jiné sbr. / Necítíme, že ubližujeme druhým, neb je ubližováno nám přeci, asi jsem to už psal.. /Pro některé extr intr neexistuje, mají tam mezeru, ale je to hodně o nenávisti apod. / "Dala jsem lásku řekám"... ..moje věc.../ Soutěž, kdo je větší magor tu i vedeme. / Aspoň mě extr donutili abych si někoho hledal, jinak totiž hrozí, že budu s nimi, nedávají jinou volbu.... není to utlačování?. / D a Lil si myslí že má sbr, neb jsou ubliženi. /sbr a tvorba, asi opač směr dorovnění - život/smrt. / panická a sebeponiz neb tam není živo.../ sbr souvisí s pravdou. /donutí abych s něk byl jinak musis byt se mnou... /je jedno asi kdy dojde (postupne ci vice najednou) k odmítnutí všeho co bylo v zivote (nebylo autonomii a laskou) normální to je ve stáří.. a je to hezké a osvobozující. / u nas naopak rodice fixov na deti dost.../vztah ochránce a ochranovaný je komplikovany a dost o nekomunikaci vlastneni vysmivani apod.. Vsechny zkousky zde jsou zkousky nasi lasky. /umet bez vycitek rici ne je podstatne.../ právě člověk nepsycho se nechá psychoušem napálit, třeba ti co čtou tento text:), nemá to ne-srdce, aby to neudělal.../ Vlastně tupost v lidech vidět potřebuji, neb nechci vidět jejich city. Svoje... /B sbr jakoby se nám zdá, že nemá, nepochybuje o sobě, to se získává zde, B "je" sbr...? / sbr má mnoho podob. I vůle je o sbr. Sebe"Kárání" vhodné je jen jedna z forem sbr. / Duchovní bytosti sbr nemají, jeví se nám jako obrazy. Proto Buddha apod. nemají sbr...a myslím, že ji i potřebují... sbr je nevyčerpateľná.../ NDE někdo - v chaosu z něj něco co strašně vzácné a úžasné a smysl a / sbr se již nemusí bát nesbr. Význam nesbr, ega, je pak jasný a je žádoucí. Sbr záření, manifestace, je hmota. Čím hlubší sbr, tím méně věcí tam je. Lpění na sbr právě sbr není. / U hysterie to nemusí být vidět, že nemá sbr, vlastní ji apod., je o krok napřed,

nemůžeš ji nic říci, vše ví, je ve stadiu nelokalizovaného nakažení chorobou, časem se to asi lokalizuje i. Ona ví, že mít E' je nápadné a tak jej změkčuje, ale není to individuace. Nic s tím nejde dělat. / Sbr je i maska, může jí být, sbr si manifestujeme jako sebezabití, jako E'-zbraň, co nás podrží i, vůči rozpadu. / V lásce je i není ego, v egu ale také, ale jinak. / Sbr mi časem ukázala, že nemá cenu se snažit o ht muže, je to nesmysl, je to právě o ne-sbr, resp. je to jiný pohled na svět, má svoji pravdu a teď znám zas jinou. / Zde vlastně skoro jen zapomínáme, co je „podstatné“... /nevím vlastně nic popravdě... nedosáhl jsem ...

Nyní je tady text, co patří někam do dřív: Ono si to není jisto svou inertností – neví o ní moc, o to jde, v té inertnosti právě. / Pšt je jako jít do svého vlastního těla, mezi teplé orgány, kde není vzduch a pak na světlo, kde je normální život. Ne nejsem na to ujetý, jak by se mohlo myslet.../ Pšt ale i souvisí s blízkostí a domovem... / Žhavá forma D nemá předsudky – je předsudek, pšt.../ Existuje i prostý duch, co neubližuje, není žhavý... ale agresí má skrytu v sobě, nebo je transformovaná agrese směrem k duchu.../ Když vymizí předmět sporu, je sporem samotná osobnost a to bolí více. / Extr ve své nenasytosti může intr chápat jako „jo, to tu chybělo“... I v intr světě by to bylo podobné/ Sbr je vlastně dost implozivní.../ Není nic lehčího a těžšího než pravda prostě, uvědomit si pravdu, pravda vede na zchladnutí, je niternější. / Oč jsou lidé víc lidšší než já.../ Deptá vagínou vlastní ten muž mě nechutné, že ni vlastní, mě, či moji mámu... ale to nejde takto říci, je to moc celkové.../ Iluze, omyl, předsudek – stejné vlastně. / Krásně si užívat pobyt v lidském těle.../ Splácíme dluh ... lásku láskou.../ Přenesl na mě závist. / Jsem vlastně obluda, mé sebevnímání – nesouměrné oči, jedno vidí více atd...necitlivost v tvářích..., obluda na mě prostě sedí, to jsem já, ego, ...ocelově šedý...tenká kůže...netvor – doplněno, právě sbr zachraňuje... / manipulace vyvolá manipulaci – je neuspokojitelná, není tam pravda totiž.../ Všichni jsou blbí – když se v tom jde do extrému, objeví se i opačnost – duše a láska.../ Chlap má ego na sebe, žena obecně ne na sebe... Ty mě chceš zkoušet, trápit, vid'?! Stále to je o já ... já až do smrti neb já je „dobro“.

Vlastně v mém životě nebylo nic, prázdnost, ...

Po smrti vyšší život neb to je smysl, jinak prázdnost a o ničem zde ... asi to je zde a být i hodně o nicem bez smyslu...

v životě mělo význam třeba jen pár vteřin, spontaneity a lásky opravdovosti ve vedomi..nikdy nevíte, koho máte před sebou...

A samozřejmě s muži popř jinými lidmi je dobré necítit, neb jejich cítění je zakrnělé, ale u necítění je trochu potíže s tím, že cit potřebuje větší péči a snadno se nakazíme necitem a cit je více o dvou lidech, je třeba to mít i trochu pružné, pak je třeba se vybrečet, cit tam musí být pořádkem pošetile, je to tak, myšlení lze zapnout a vypnout v klidu, ale cit a agresí nikoli, agresí jde těžko vypínat vlastně spíše...Samozřejmě odvaha musí být také...jak bychom před zvířaty vypadali, kdybychom byli citové trosky...

Sbr souvisí s egem, je o to hodně o egu a může tím i podporovat se, pokud to je .../ určitý typ démona ví o tom, že je "mimo", má sbr, ale utopenou v nevědomosti apod.../

B asi je i není jen tak, musel se i vyvinout. Dozrát do svého stavu. V NDE již Světlo zná odpovědi na své otázky, je o krok napřed:), ale ví o nás vše a tak to je jen čistě o růstu, i když no .../ Ž a m mají myšlení a cítění ale ale jen to hrají i dost. / Když se nepoužije cítění nebo myšlení, dá se i domluvit, neb je záviděno.../ Ž tě znehybní a nechá odumřít všechny výčnělky nebezpečné, a vlastní nebezpečí, bojí se tě, ale to ti neřekne, neb nemá sebereflexi. / Když zvoláte že nemyslí, začne ještě více nemyslet - mít předsudek, stejně tak s tím cítěním asi i./ Také myšlení a cítění spolu souvisí, a rozvíjí se i obě současně .../ Viz - uděláš prostě tohle a hotovo, tam není ani rozum ani cit.

Hrozně lezu druhým přes plot, prakticky už nikde jinde než mimo nejsem... vidím neduhy, atd... už vlastně jen manipuluji! ... Pjér - přechod mezi manip a nemanip je jako když se mění roční období - skoky, pozvolna dohromady...

Neumím dát lasku, nutí mě milovat dítě - závist že ono má a já ne ... pod tímto ego chaosem je ale každý láskou.../Nejde vše spasit, ale časem asi ano...fatálnost je věc volby.../hyste je pšt vylezlá ven... a nic na to neplatí.../máte předsu kdo jsm... z i m./ Vše transcendentní má tendenci se stát mrtvé, spadne to na zem, neudrží se to.../lidství vs nirva, osvíc ... lidstv by mělo být přítomno integrováno, jinak je to o ničem.../S B si jsme i nejsme rovni (navždy...)/nakazeni -citeni tuk koul v nitru. / Ona..mat v nitru mě nemiluje i, což je onto děs. Tím že je to skryté... / Mokva rána ego chce být milováno, ego vs láska je běžná láska ale láska to moc není ... Ovšem bez ega to nejde.../ Sex je substitute lásky pro m i z pro každého trochu jinak... a když se na moment kontakt přeruší hned zase bolest a opuštěnost asi i.../co jiné než láska má smysl...nic jiného se

nevyrovná...ale láska je tak nějak vše.../typické - uzavření citům neb zradily nás nebyli jsme milováni atd a nechceme je vidět a radši chceme toto.../ Nikdy by mě nenapadlo že do nebe nepatrim, že jsem psychopat je to sice jen jeden aspekt ale vlastne hrozne zakorenen - jsem to. Totalni prekvapeni. a sebereflexe... to ti nerika nikdo moc ze jsi takovy a takovy jde o ponor do sebe...jakysi. jsem e'....//

Nechtej mi naslouchat

Frot a žaludy, tím tam není inferno, mekko... vždy je jeden na strazi a podrží druhého... ale umím podržet jeho, jako m? trochu.. /ž umorduje m prostředím, vyžaduje mít otevřené okno zapnuté topení zalité kytky a m to necítí, neb necítí, že je kastrovaný... a pak najednou je ona vše kolem.. kdyby cítil tak si to uvědomí, ona tím bere Ducha - atmosféru - vše jsem já...hot i cehy. /Sebereflexi nema nic zadne nabozenstvi apod.. o B se nebavit.../ Nic není dokonale ... podstatne to je. /jsme stroje, strojovi nakazeni.../domýšlení to je, predsud...a časté u techní profes ... / necítění není necitlivost, jedná se jen o vypnutí prostě na čas... nerozvitě myšlení má tendenci mluvit do myšlení a cítění do cítění. /Stále lezu do druhých a do sebe vlastne ne ... /už běžte do /

Vykašlu se na to. Cim mene premysl o tom....

U básníciho - tedy reflektujícího, je těžké najít sebereflexi, je skryta přes několik "kolen".../ fanatik dokáže svou ideologii propálit do celého bytí (svého), ale opravdu se již tam v nitru jedná o nějaké myšlenky? nejsou to už jen agrese a život apod., také, vše je ideologie, řekne, i když mi berete ideologii, čím to zaplníte a ten text je taky ideologie, jo asi i je, fyzika je také ideologie, lepší úplně ideologii vyhasnout ... bytí není ideologie, ideologie lze nahradit jen ideologií...

Necítění je super, stejně jako nemyšlení, funguje to, nechává se prostor pro něco tvořivého, básníci muž - mít v myslí necítění, neb to se vyrovná tomu, co v protějšku je, je to i cynické trochu asi, a je to maska a manipulační režim...

19.2.19, 17h

Světlo je o růstu - o lásce, nechápeme, že by mohlo mít dobrý úmysl, to děsivé veliké božstvo. Proto asi se nesmyslně ptá i když zná odpověď, proto dovoluje zážitky NDE, zná negativno a má je plně zpracováno. Jsme jeho pohled na sebe sama a na bytí a nebytí. Každý v bytí vidí to, co potřebuje. Vše má v jádru dobrý úmysl, jen realizace je někdy "předpojatost", popř. i vesmír (jen analogie), málokdy se setkáváme myslím s negativním úmyslem, snad nikdy. Je nemožné udržet to na vysoké vibraci, aby to nespadlo dolů, nepřekulilo se, pošetile, chce to málo síly asi. Dobrý úmysl v jádru je základ, ten Světlo sleduje, ale pokud je moc úmyslu, jsme moc mimo sebe a jáství také škodí. Je tu Světlo a to je vzor, není to úplně tak, že by Bůh vznikal časem, už tu je a my se mu snažíme rovnat, ale právě identifikace je to, co nám tomu brání. Přechod od nás ke Světlu a Nic je největší tajemství asi, neb to není časoprostorové, identifikační, a ne o hasnutí Světla na úkor nás, ale o lásce. Vůle, láska, poznání jsou projevy Boha v nás. Taky nejde to tu opustit, musíme to "stvořit", co by tomu řekl sněm zvířat? Zpětná vazba je dobrá ve vhodné formě, je li jí moc, zadasí nás. Ten světonázor není moc můj, co jsem tu prezentoval, mám jiný. Extrovert lepší na povrchu, introvert uvnitř. Ještě není čas. Vydechnu po práci a půjdu běhat a ... to nemusí celý svět vědět. / Muž je citlivý na city (má rád jasno a přítmi) a žena na myšlenky, lépe pomalu. Není náhodou předsudek vidět ženu a přestat myslet?:). / Jde odlišit mj. dvě centra duchovna v současnosti - západ (Bůh jako pouhý obraz, k němuž se nikdy nepodíváme, budeme vždy nešťastní, jsme zrazeni, ale jsme lidé a budeme tu makat, ve výsledku uctíváme celebrity, robustní vůdcovský typ primitiv, vždy bude na ten obraz narážet, nemluví s ním, a východ, kde se snaží tím obrazem stát, a je to vždy odstřižené od reality, pšt a vždy bude překvapen prudící realitou, je to předčasné, ale neznám to tam moc...). / Všechny archetypy nemají sebereflexi, žena ani muž nemají sebereflexi, cit, působí "že jinak to není prostě". / Smyslem bytí je sebereflexe, a ta je nekonečná. / Démon často říká - dokaž mi, že lžu - nemá vyzrálé argumenty, jsou vždy podpořeny výhrůzkou (bojem) uvnitř - zkus nemyslet, nebo necítit./ Je to trapné, ale toto nebyly moje názory:), ale spíše aura jiných osob..., jsem zaostalejší vlastně. /Kolik omylů zažijeme než potkáme to pravé a ono to stejně není ono:), asi moc hledáme i.

No... celá ta filozofie... všude číhá nějaké ale, a je to vágní, a je to práce bez koláčů, vše se pokrátí a je tam šedá zóna úplná, ale i nějaké úžasné něco je o ničem, ego je o ničem atd..., stále ale. Zklamání, rozbřednutí na všechny strany, chaos docela. Někomu stále něco dávat abych byl šťastný:) apod. Všechno je to takové duchovní, chlupaté, bez středu, zrnité, šum, ale není nic, co by mě, ani střed, vše má negativní aspekt, a když bude něco jen pozitivní, je to podezřelé a pšt.... asi toho zbude hrozně málo, co má smysl - hlavně ať to není něco mezi zase. Nebo i raději si to dělat sám, moje lejno nesmrdí. I přesah sebe sama je sebereflexe. Už je to moc prozkoumané, jdu jinam.

M neumí předstírat city a z myšlení, tedy B umí předstírat obojí a pak je D možná...D je o krok napřed ze strachu a pychy, B z dobrého myšlení...

Kocept sveta se mu zhroutí pak...chce to odvahy. Neb je pevně ve svém světě uzavřen a vše má pohledané. Ze by to mohlo být jinak pro něj neexistuje absolutně. Typicky o krok napřed - ubližujeme ale na pozadí podržíme láskou...kontrola...ale koho? Sebe sama...vykročení ze sebe je i stav nula, necp.

Zena myslí na 1000 procent a muž cítí na 1000 procent. Snází se moc, neb na to narazí. B daleko méně. Muž na citění neustále narazí, může mít překrvenou část mysli - to pokládá za citění a Animu. M s myšlením u ženy vždy narazí a žena u muže s citěním vždy narazí...tím je prostor pro něco tvorivého ale...

Nic smysl nemá, nepotřebuje to mít smysl.

Necítit, nezít to a žít pekne věci. U mě láska v přírodě kontakt a láska k, s ...

Samozřejmě nemysl a necíte jak kdy a jak na koho. Pak ale můžeme být na sebe míli. A netrapí nás vytesněná negativita, tam jsme něco přesunuli...

Šikana je nezralá snaha o kontakt, a strach z něj, muž často ze sebe udělá kašp - tak jej vidí ona v něm, neb to je eros - šikana... Jde o překřížení (zpomalení na rychlost) ale i to má smysl je to dospěle docela, viz dříve v textu na pokažení něčeho reagovat smíchem. / To univerzální schéma světlo na plus a mínus a zpět - je hrozně nesmyslné mi přijde, tupost, proto nula dává vyšší smysl, uvolněné bytí s nadhledem i. / Přirozenou selekcí vzniká čp i, a nula je již asi dost mimo přirozenou selekci...no. / Nám přijde, že je nesmyslné, aby něco stvořilo svět a pak si jej soudilo samo, prostě jde o růst, tomu nerozumíme, proto je B i D nějak, oba dokážou vidět svět z pohledu všech jednotlivců, což nám nedává smysl, fandí oběma táborům. / Ty pocity nesmyslnosti, vágnosti, také asi tím, že jsem upadl do světa citů, horizontálního světa, dialogů, vertikálního, hierarchického ... opět zase něco chybí, ale i všechno je nesmysl atd.../ Necítění - mysl m, úleva, klid, docela psychopatické to je ale i, (ž svět je psychopatický taky,...), Samozřejmě na pst a psy "platí" necítit nemyslet...nežít to, nenakazit se tím zbytečně, zbytečně ... M se snaží aby vsude bylo myšlení a jde hrozne dopředu a žena s citěním...bezmyslenkovite... tedy nezralé myšlení a citění toto dělá - pak musí být vsude. /Hlavně děti... / Snaha musí být.

20.2.19

Není mu co vzít, lakom.../ Šikana vede na psychickou smrt, průstvit.../ Vy lidé tomu moc nerozumíte - zacyklenost ve vás, samomluva, proto vám sloužím a jsem odtaziť (jsem (v) E) mimo a hýčkám vás, vcítění určité, vytěsnění lidskosti - malosti určité, tam není ani necitlivost, vyčítání, ani skryté, neb to je lidské, ... jsem vytěsněn "tam" ... to je asi hrozná pošetilst:), jsem v pozici Ducha, trochu nižšího, s kopýtkem. Už to neberu jako sebe-zvláštnost, ale ne proto, že by to zakotvilo, spíše se to rozplynulo dost. Vytěšňování kompetencí, bolesti ze zodpovědnosti a pšt šumu na vůdce a nemuset se s tím bavit, a uctívat to atd.. Existuje šikana a láska, láska šikanu v sobě integruje, šikana "vlastní" lásku. Když někoho šikanujeme, máme pocity absolutně a vyžrání na všechno, jak těžké je pak dotyčného vidět jako lidskou bytost, jeho, cítit, jaká bolest v tom je, bariéra, co nejde prorazit, jako opustit kosmos analogicky. Stejně tak podobně zastavit se úplně během boje, či dráždění. Neustále je tu srovnání "maximální" sebereflexe s realitou vnitřní, vnější. Šikana je jednodušší a zkratkovitá - jak těžké je cítit pak. Co je příčina nespokojenosti je vždy nevědomost, tupost i, vše směřuje tedy k "maximální" zkoušce, neb bytí ji obsahuje a komunikujeme s ní, atraktorem (v nás, tam), Bůh je "zkouška". Není to však asi zkouška právě, je tajemství, nechápeme. Proč tím musíme projít - bytí to umožňuje, a musíme sami sebe "stvořit" ... (?). Vnitřní nevyřčený skutečný úmysl v nás je sledován (v NDE). Zkouška spojit spontaneitu a vůli (být vědomě plně spontánní) - nemožné. Sebereflexe je pravda i, a dialog dvou, a je to plán? moc ne, je to Nic, co zkoumá "samo sebe", sebereflexe v sobě šikanu obsahuje, a je ne-časová a "bezedná". Bytí není koule. Těžší zkouška je víc než méně těžká a vždy nás to bude trápit. Dřina je ale pšt i. Takže celé je to hra, hraje si. A ta zkouška je asi logicky nekauzální, neb to, kdo jí prošel nás k ní vede. Je to už i mysticismus zase.

Casem ztrata radosti ze života neb si reknu - oni se radují a uctívají Světlo jsou hloupi a nevědomi a prazdní a naivní take, neví co je život. Je to i tak asi i. Proto se tyto dvě energie (radující a neradující) potkávají a společně rostou.

Drzy vyucuje druhe drzosti a dela se kouli neproniknutelnou - jen tak s nim lze mluvit ale neni to tak...drzost je samozrejme potreba - prorazeni, ale strach z toho je.../ Drzost nejde dokazat... Ani nevi ze tam bariera je. /Fanatismus - boj ega za zivot nemusi podlehat smrti. / Konference hloupych a chytrych nejlepe s rozdily platu a postaveni. Co je zrejme - obe strany se nechteji nakazit tou druhou (byt tupy nebo byt intelektualni blb stitici se hmoty), ti nizsi se stylizuji do extroverze. Hloupi jsou nadrzeni ze si to konecne s temi nechapavci rozdaji a chteji alimenty. Ale za koho bojuji, za co vlastne bojujeme? Rekne se treba za prirodu, ale te je toto jedno...za verejne mineni? Za co bojuje inteligentni clovek? Za co?

Zena neni nikdy prekvapena omylem neb v sobe ma vsechny moznosti, pak to neni hra.

Lze vycist mezi radky, ze v textu se snazim vyhovet tzv hloupym, to ale neni ok, tim se to zivi a je to ze strachu. Hloupi v nitru lpi na tom ze je hloupi (ne, hloupy), pak je tam vse, i presah a vlastni inteligenci. Ale nejde o to ze je ve skutecnosti inteligentni taky....ani ze je hloupi ve skutecnosti... Inteligent se boji jednoduchosti a vykastrovani hloupym. ... Introvert nikdy neni ve stredu.../Nemyslenim uchovani mysleni... /Sikana je potlacena agrese, Svetlo, inteligence asi i take, ale jinak. Existuje zodpovednost a kdyz chybi nahradi se vinou (P.LS.). Sebereflexe je cesta na onen svet a cesta. / Postupně jsem vlastně filozofováním, "objevováním" "principů" ztratil radost ze života a nesnesu jas Světla, neb v tom cítím zradu a ne-inteligenci, zde práce, pak odměna jasu, vše znám, vše je vágní, už to na mě nezapůsobí, nechápu proč to obdivovat ... je to známka veliké nakaženosti asi. / naopak nikoho nenakazím egem ani to nechápu - odum A a světlo ... a laskavost ... když nechcete..., stejně asi nedám .. - tedy není to jen jakoby negativní ta nakaženost.

21.

Spadne opona (smíchu) a objeví se nepřijemná pravda, např. opuštěnost. Spadne jiná opona a objeví se Život. Ale co je šikana proti opuštěnosti. Neznámý na ulici a touha, blízkost, už nikdy se neuvidíme, jde to i cítit a prožít, ale je to zdrcující... vždy vlastně kompenzováno - chci jeho pozadí, nebo vnucující se imaga, závislosti různé, OCD, samomluva, ego, to vše je hojivo. Vcítění do podobných. I my to vyhovuje, neb chci samotu. No a pak je "jasná" úroveň, kde není lpěno na tom být s někým nebo být sám, nepodmíněno. Pravda bolí vždy. Nejsme stroje, nejsme fyzika, chceme se vyjádřit. / Božství dokáže i vidět svět očima každého. / Od mala mě trápí, že mi všichni jakoby říkají - neumíš se ozvat. Je to i jejich projekce. Je to i blbost a je to i důležité. Je to půlka světa, a zdraví. Neozývat se, nebo se moc ozývat je malá sebereflexe. Střední cesta, ale to není akurátnost. A toto si musí nechat každý pro sebe, neb to je dost o egu, ozvat se. A pak cítím, že nikoho nechci večer vidět.

Poruchy osobnosti jsou dost o vrozených dispozicích, precitlivělosti apod. / I každá doba má svého ducha, ego, a těžko se snesou, ještě moje babičky žijí stylem - "Naninko, usmívej se na ten svět, zazpívej si a všechno bude krásné". / Hloubka sebereflexe je myslím i relativní, právě když se potkají dvě entity, nemusí být jasné, která je hlouběji, dál, trochu jo, je to vztaženo vůči nic... není vůči ničemu vztaženo... / Vylétnuvší entity z kosmu a kosmů se setkávají. / Kastráčnický úzkost je velmi vidět v institucích, civilizacích obecně, vina za to, že žijeme nepřírozeně, byrokracie, snaha být hodný nebo naopak porušovat pravidla atd. / Extrovert cítí odpor z introverta - smrt, loví z něj reakce, jakoukoli. / Narazil jsem na lidi, kteří nedají žádné varování před tím, než zaútočí, jak je běžné v přírodě, najednou "bum", asi jde o odchlíplou negativitu od osobnosti. Vyjádří nespokojenost tímto způsobem. Nemají rádi táhlost mj., nářek a jsou sadističtí - milují nářek. / Existuje i kolektivní ego, pšt, mikroflóra mužská a ženská. / Čím více agrese, tím více lpíme na růžovém světě někdy. / Nakažlivost je i dobře patrná u fanatismu. / Kastráčnický úzkost (týká se obou pohlaví) je typický o obnažené nervy po vyrvání zubu - lihový pocit. Typické pro Blízký východ a v jiné podobě pro východní Asii. Schované modřiny, modrozelená a bílá a krev, duchoidní... / Jen jeho obrázek, spící, pak není nebezpečí, není tam Animus či co, takto to umím mít do konce dnů, platonicky V klidu prohlédnout, pro sebe. / Dítě má silný imunní systém a je více nemocné, utváří si protilátky, dospělý jednak už protilátky má a jednak jeho imunní systém je slabší a protireakce choroby tedy také, imunní odpověď probíhá na pozadí. / Na obraz přesouváme své ponížení, jsme pod ním poníženi a je v něm ukryto naše ne, my...a taky mana tam je apod. / Říci všemu ne až na úroveň, kdy jsem v kontaktu s přírodou, přirozenost. /// Kastráčnický úzkost souvisí s čistotou, tedy zde je spojitost s OCD a análností atd., vyčištění, ale přitom když nám vezmou E', negaci, jsme vykastrování a vazovitý dobrý ponížený anděl, který neumí odmítnout. / Někdo si hraje na dobrého anděla, neb to má v popisu své víry. Ale je to od srdce, není to spíše politika, politická úroveň a pošetilá - spasit celý svět... Svět je sebereflexe, nejde o to všechno spasit, vše je spojeno i, psal jsem nebo budu psát:), že existují různé sebereflexe, ale spíše je jen míra sebereflexe, ale nikoli jedna jediná sebereflexe. Sebereflexe dobře ilustruje onto-úroveň. Může nám přijít, že duchovní sféry nejsou schopny svět tvořit, právě problém je v tom, co to je tvorba světa... / Poznání je doprovázeno vždy překračováním hranic a nestoudností tedy, na jednu stranu se něco pozná, na druhou stranu ale vzniká ego, "odpad" ... Např. vidím situaci a řeknu - to je kastráčnický úzkost, je to přesné, ale za hranicí. Zbytečně i možná. Neb ano, to tam je, sice to nevíme, ale... ale jednou to vědět musíme... a navíc to nemusí být pravda tolik, obecně pravda je ale / Duch a duch jsou manifestace kastráčnického úzkosti do značné míry, duch ani více, proto jimi extrovert také "opovrhuje",

archetypy. / Ps také nevezme žádnou kritiku, neb vy jste ten kdo kritizuje a je mimo, až teprve normální úroveň komunikace je to, oč jde...a čemu se vyhne a vy taky. Je dobře, že je to nakažlivé, neb když to imituje třeba lásku, tak se to pozná, srdcem, intuicí... nejde mít vedle sebe lásku a ego aniž by se láska nenakazila, tak pozná, pokud má ještě cit:), že se něco děje... // Jde li o to překonat strach, pak samozřejmě démon to dělá po svém (psychopaticky), ale láska je o něčem jiném. Celý život je vlastně zpracování strachu ze smrti, souvisí s čím jiným než s kastrací úzkostí a celý tento text je o tom, i poznání je snaha se toho dopídit, poznat co je zde a tedy i tam... co je potom? potom je čp pojem.

K čemu se dospěje? K tomu, že není dobré používat vlastně moc žádné figle v komunikaci, jen při poplachu silném, jsem v komunikaci velmi nejistý, a mám ohromnou vnitřní potřebu a tužbu, aby toto nejisté bylo popsáno, ukotveno a bylo mechanické a jasné, o tom je celý text. Abych na toto reagoval tímto a fungovalo to. Aby bylo vyjádřeno někde, že s tím, co se děje právě, nesouhlasím například, pomůcka nějaká, berlička, pak to drhne a jsem hodně za sklem a nevím to. Je to sofismus, solipsismus. Snaha ovládat. Teď je něco, co neumím popsat, přechod k jinému módu, černá skříňka, a ten druhý mód je o: rozhovor je, aniž by byl ukotven, tedy nějakým E' uvnitř, aniž by byl věčněn, je bez odkazu, není to podchyceno, je to tak, jak to je..... ale přesto to není extrovertní až depresivní libování si v mastnotě. Je to dialog ačkoli je v něm dosti ega. Nemusím nikomu popisovat své úchytky, ani to nejde, vyjádřit qualii. Právě asi, o tom svět je, o qualiích. Bytí není ukotveno. Teorie, zákony, existují, ale jsou to teorie, půl světa, samozřejmě, v božské úrovni teorie je totožná s praxí. V tomto módu se více účastním rozhovoru a, celé je to jemné, v jemnosti a prázdnu, čekám na to, co přijde z druhé strany, aniž bych věděl, co to bude a není to strachu moc... Není to nic extra, je to vlastně normální rozhovor třeba v práci, je to naprosto běžné mezi lidmi, jak jsem pochopil:). ... Tam je vše najednou nějak...a ok, výčitky tam jsou navíc trochu ale ne moc a toto mám rád, (ale)...automaticky a více si pak vážím sám sebe, jednodušeji se nesouhlasím s něčím, druhá bytost je opravdu "něco", bytí je "nic" tam. Sice jsem nakažen dosti, neb je to vplutí do světa ega a negativity i, dost i, ale je to ok. A pak vydechnu i a jsem sám. Odmítnutí pak nebolí, je vyjádřením vůle druhého, jako mě i. Není to upjaté. Pak jde každý svou cestou. Stejně tak analogicky přesah civilizace - teorie, zákonů, je v tom i intuice i láska, je to docela dobře...je to jistější i paradoxně ... Představa, že to nebude nikdy zapsáno někde, jak se má jednat, a poddat se intuici, bez odkazu někam, hrozně těžké pro mě, svoboda je těžká. ale nikoli, že to je měnící se a pomíjivé - ego, kopírování, tam je. Odpadnutí odkazu někam. Extroverze to připomíná, jak jsem psal, ale ta má odkaz v sobě a tento svět dialogu má umaštěný zprovrchnělý popř. překrvený. Introverze vede tento dialog v nitru, mezi lidmi. Extrovertní introverze pak používá pro vnitřní "dialog" E', tvrdost a manipuluje tak. Prosazení pak přijde automaticky. Že nebudu vědět, jak to je, jak to funguje, jak to, že z ní, něho, vypadne takováto blbost:), těžké ... týká se to i zákonů přírodních. Pak spontaneita, bytí ušpiněná egem. A pak vydechnutí a větší pohoda. Unést to nemít v sobě v břiše zuby, ony tam jsou, ale unést to... Nezkoumat to (E' v sobě, druhých, zradu). samozřejmě i toto je "jak na to". Víc do toho dávám sebe, s menší námahou, a to se cenní. A i potom nemusím hodiny kompenzovat a dostávat se k sobě. Pak se i snadno zjistí, tedy pro mě, že rozhovor moc ani cenu nemá. Pro někoho tento text je o osobní důležitosti lidí, bez Ducha, ale to je jen půlka světa...Nebudu nikdy vědět, jaké zákony ovládají bytí, ale ani vědět, zda jsou nějaké, ale ani je nebudu nevědět ty zákony, neb asi ani moc žádné nejsou...resp tvoří se komunikací. Nekomentovat, ono druzí vědí co cítíš a myslíš, vždy jen napůl...a tak to má být i... Taky tento mód je o tom, že se ptáme druhých, a taky že se nemusíme ptát na něco, co je jasné...ale ani na to není pomyšleno:)..., jde tam o vyjadřování svých postojů a pocitů z obou stran... není to asi dokonalý dialog, ale jde to ... Nj, psychouš by chtěl aby srdce byla nějaká věc, jasná, ale není. Jde i o horor vacui. // Takže bytí je nic, co prochází sebereflexí, tvoří se komunikující páry obrazně., pokud sebereflexe dosáhne takové úrovně, že si uvědomí samo sebe, utvoří se strach ze sebe, z nic, nejistoty, utvoří se ego, pohled z vnějšku (srovnej s NDE, mimo tělo), a nesmyslně, "nesmyslně" se snaží sebe zkopírovat, ačkoli je už věčné:). Už ta sebereflexe vědomá je kopírováním. Teorie poznání - vše je myslím podobné zkoumání vědomí sebe sama, utvářejí se pojmy, které nějak kooperují, zpětně aplikovány něco nového tvoří apod., celé je to dost nelineární myslím, proto i naše poznání poznání, svět, vytváří. Stále tam asi vždy zůstane neprobádaná část, ale to je špatně pochopeno v nelineárním světě..samotná tato hypotéza (neukotvenosti) je také pojmem, co se snaží v mraku vidět obrys krokodýla např., asi ale ani nejde "hypotézu" nelinearity aplikovat na sebe sama...to už je moc náročné. Jo, vlastně, ten krokodýl je ta hypotéza samotná... no...

22.2.2019

Necháváme se manip i proto neb hrozí něčím ještě horším vždy. / Soudit znamená nakazit se. / Víra v dobrý úmysl. / Krok napřed - často udělá opak toho, co si myslí, že si oni o něm, ní myslí. / Omyl - myslím, že je to správně a ono není. / Manipulace i - nezáměrně o reakce druhých na vlastní projev. Nebo manip - dělá či potřebuje to proto - aby mohla vyčítat. / Boj, proměnlivost je i inertní, setrvačný - na hot čehý, pak hot. / B dá, B bere. / Každý má do vínku stejně psychopatie - pšt. / Samota je můj hřích, moje pšt, styl Lilith, ani B nic nezmuže. Hřích je pšt, ale i pojem hřích jako takový, a pošetile chrání jako amulet, něco, co se nemá. Vzít hřích, E', je kastrace... / Kastrace je i braní mana (anti-E'), plodu. Tedy jiné E'. / D má i nemá

sbr. B ji má, je jí... / Sbr je základ duchovních nauk, individuace, vědy, (islám ji přesouvá dost nahoru, neb sbr je pšt - i to tak je...). / L a D se liší jen v tom jak, tedy "jak" samotné je docela problém, je o D. "Jak" je o sbr samozřejmě - poznávání, ale i je "nádozem" sbr, "jak" pochází mj. z tuposti, ale i racionality silné. "Jak" vede na, je nic. / Všechna "jak" to je... - třeba bytí není o "jak". / 337 stranu, tu...

23.

Láska má tendenci postupně abstrahovat od objektu/ů, aniž by se ztratila k němu/nim láska. // My často lásku zaměňujeme za osobní důležitost (láska jazykem, egem) popř. vášnivou pomatenost nebo na druhé polaritě jako kastrovační produchovělou neosobní ("anti-ego", tedy ego), to jsou dva (ego) extrémy. Samozřejmě, že co jsem zažil na sobě, srdce se umí vyjádřit pomocí ega, jazyk-like, dychtí po lásce, tam už to přechází i v lásku, a je to jakýsi mezistav mezi egem a láskou. Umí to i opětovat apod. // D se smrti vyhýbá, proto je nesmrtelný a vlastní tu hranici atd., L umí projít, láskou, umí jaksi nebýt, projít tou zkouškou, hodně velikou zkouškou, láska souvisí s "umět nebýt", nejde o nenávisť sebe sama, nebo je tam jen minimálně... a odměnou je láska (?). Božská láska je strašně těžká, ale strašně jednoduchá, opět polarity... samotná láska ale může spadnout v ego, neb nemá oporu, poznání apod, je pak i čistě psychopatická. // Máme tendenci vidět svět tak, že se skládá z elementů a tím je vše vysvětleno, i to tak je, ale jen samo pro sebe si to vysvětlí to, co potřebuje vědět - sebe, materialismem by se mělo dojít i k tomu, že žádný neexistuje, svět může být založen i např. na principech, kdy se neodlišuje, oč jde, ale jde o společné principy, např. bariéra a vědomí jako vlnová funkce, tunelový jev... Čím více dopodrobna se znají jednotlivé pohledy na svět, tím více se zná a odkrývá - např. obecná relativita spojila setrvačnost, gravitaci a celý prostoročas, pokud se to připodobní k egu, je to již logičtější, oč jde, přesáhnout kosmos, což jde asi jen vědomím, nikoli fyzicky - možná je to totéž, ale samozřejmě i být kosmičtí cestovatelé, být zde... Je hrozně těžké pro člověka pochopit, že svět se neskládá z elementů, neprůhledných entit (neb s těmi se setkáváme v makrosvětě), ale je třeba založen na principech, je to abstraktnější pohled, s vyšší nezávislostí, např. na měřítku, na pozorovateli (elektron vs. člověk), že duch např. se neskládá z něčeho...stejně jako qualie, vidění, barvy apod. // existují duchové - zvířata, zvířecí strašidla? možná ne, nemají ego, možná je nevidíme, nesouvisí s námi. Ale např. pes má povědomí o strašidlech a bojí se jich i. / Naše srdce a někdy i naše mysl - otázky neustále srovnávají své konání se standardem - Bohem, ptát se.

Zní to možná trapně, ale jsem na tomto závislý, na tom růstu, je to pořád lepší:) a dokonalejší, problém je, že je to závislost ne na objektu vlastně, jako by geniální jogín nemohl skoncovat s praktikováním jógy:), chci s tím už skončit a ... ztrácí se seberflexe i...//Proč existují zkoušky? vybral jsem si to před narozením dobrovolně? proč je to tak těžké všechno? očima lásky už tu zkoušky nejsou, zkouška je démon dosti... bez zkoušky budu povaleč, parazit, červ? ... proč to není nepodmíněné? Bůh by řekl - ale je. To je hrozné.../ Obecně je tedy makrosvět-průhlednost a mikrosvět-průhlednost. Dobrý úmysl je nejniternější nejjemnější láska v nás, "beyond description", vše vyrovnáno tam je i, je to božský stav a vše se k němu srovnává. Fanatismus dokáže vsugerovat, že jeho pravda je ...jeho pravda, neb dobrý úmysl je něco neuchopitelného, fanatismus více uchopitelného, ale ve výsledku možná právě prázdnější. Strach z prázdna, pravdy je velmi silný a asi i důležitý. Je to stále o té neprůhlednosti a průhlednosti, makroobjekty jsou neprůhledné, ale pravda je ta, že pokud se podíváme mikro, nic tam není, je to průchozí... otázka proč je něco a ne nic je o opačném pohledu - obtěžující neprůhlednosti věcí, ale není to plně vysvětlující samozřejmě tento údiv, otázku... obojí lze nahlížet jako pošetilé - jak ten laskavý průhledný svět, tak ten neprůhledný - ten je E'. O tomto dost vše je, něco a nic, viz kastrovační úzkost. Existuje tak entita "mana", najezení se, a duchovní vyhladovění, odumřelá Anima je něco mezi vlastně, ten homo fetiš, a tyto entity se přitahují, ale zároveň se odpuzují a nesnáší, pokud nás trápí mana, překrýváme to duchovním vyhladověním a naopak. Pokud někdo lpí na mana, tak. Paradoxně, mana vidíme zde a vyhladovění tam někdy, archetypální svět... zde již se stírá rozdíl mezi identitou a orientací, u extroverze a introverze. Hlavně tomu neříkejte alchymistická svatba, to nesnáším:), evokuje to, že tomu moc nerozumíme a jsme v ezotetické úrovni... možná otmu nerozumím já ... opět krok napřed. / Dobrý úmysl je tvorba světa. / Sbr je nelokální, dříve mi vrtalo hlavou, ano posilovat lásku, to je důležité (toto by chtělo samostatnou větu a ne v této větě), a démon odchází, ale ptáme se kam?, to je opět nakažení časoprostorem asi, bytí je v podstatě asi nelokální, ...v "nitru"...// Ego jazyk viz výše - neublíží mu to, byť jde o parazitismus, / Asi by měl i nějaký muž doplnit, neb už je to dost ženské ten text.../Chybí mi vlastně důvěra. Musím vše dopodrobna vysvětlit, neb jste jako stroje, co nic nechápou, ale tento stroj - Anima, mám asi dost v sobě. Proto potřebuji získat důvěru obecně, že nemusím vše napsat, že tomu rozumí, vytěšněný autismus jakoby... Je těžké mít postižení, které není vidět a musíte držet krok s ostatními...odpočívat proto. ... Strach ze spontaneity, nezapsání někde... - určitě to je tak, že život se zapisuje tehdy, pokud není strach z toho, že nebude zapisován:)/ Jasně, bez "jak", první otázka, co nás napadne je, "ale jak"?). / Bojíme se sebe, lásky v sobě, když mám cítit, cítím boxování druhého, neumí to být jemné, hned boxuje, nebo já. Nejlépe ať to je jak to cítí - chci jej líbat, ale on mě odtáhne od sebe, je to jeho nitro, odmítnutí je velmi důležité, neb žmolkovité nechutné ego moje tím začíná procítat, cítit, realitu, ale i se tvoří nenávisť mj., avšak pokud je to od

srdce, není jí tam..., je jedno že tam vidíš sebe, projekce, to tam je..., ... jsem parazit co se větrá do jeho sebelásky, když je sám..., tím i objevuji sebelásku vlastní, když pomine humbuk ega a dostane se to "níž", není to sebeláska ega...// Sebereflexe je ontologická, jsem usoudil logicky proto, protože ani Bůh, ani nikdo a nic ani my dokonce, nás k ní, nic vnějšího a ani moc vnitřního-vnějšího. Ale zase, logika pro logiku, jen půlka světa...

24.

Nekomentovat stále co se děje.../ Každý má své působení ega napr. na nějaký životní styl dovednost a tak ... / Když jsem v ego modu říkám mj. - vyjadruji i skryté male inteligentní odum A - jas intelligence... procístení ega cerstvost i... a říkám i zachrán mě to intelig. pod tím hrozným egem velkým a je to i lecka... neukazu... ale je to blbe popsáno... / Nic není povinné... pak se dá pochopit že vše je jen protože to chce být. Napr. být s někým není povinné nebo naopak...co je tezi...?/ Když mě odmítne tak tomu nechci jakoby rozumět a musí to být vícekrát...když si to uvědomím, tak to cítí, procítí se to ve mě i (cerstvo a procístení), pak i umím odmítnout normálně. Je to jako nakaza ale ne nemocně. Celo to bylo jen v mé hlavě. /Zprůhlednění - kast. úzk. / Mluvím na tebe jak na dítě, chci abys tak mluvil na mě a pak když to uděláš tak jsi nějaký divný - stále narazení na dětskost napr. / Všichni chtějí vědět pravdu pak dají pokoj, pravda může mít mnoho úrovní, hloubku, potlačene ego - pravda, nepodmíněnost - pravda apod. /Ego vyprovokuji a vysměju se mu pak, neb vím .../Homo má již psť nakazeni jako normu a není nic pod tím jakoby, proto to už nepůsobí jako psť. ... obecně složitě. /Ego je jakoby implementace neživého do nás. / Spina je normální ale lpení na spině či obecně imponace jí je ego. / S nikým se nebavím a přitom si myslím že všem celý život něco dávám ... dávám, korekci, smysl.../ Nikoho nepředelávat / Už je poslat pryč... uvolnění celoživotního napětí určitého a pravda.../Jakoby jste ti dospělí, co si prošli institucemi a já ničím stále..., je to lepší už, ale nikdy nedozraje, jsem jiný, tedy to říkám teď.../ No, takže pryč od toho, nejlepší je to nic není povinné a to, že neunesu vlastně, že tomu, mi neporozumím.../. Tak ahoj. / 24.

Ale i domorodé kultury měly divné tradice, byt' se nechtějí šířit, nechce se to šířit, tak se to šíří dovnitř, incestuálnost obecně tam je. // My v naivitě se snažíme ego potlačovat, neb to je společenské, jinak to ani nejde, mít ego není vhodné, toho využije psť, která schválně ego má, ale myslet si, že když budu potlačovat, jakkoli své ego, že tím bude mizet... tak to nejde. Mnoho pouček se o to asi snaží. // Sebereflexe, o tom je vše a logicky i zážitky v NDE, "snové" krajiny, to vše má dát sebereflexi, sebevyjádření, umění...// Mladík kouřil cigaretu v metru, což se nemá - je to fáze jedna, porušování pravidel, snaha upoutat pozornost, když se nedíváte, je zklamán, druhá fáze je již přesah rebelství, stáří... Obecně společnost má pravidla (civilizace resp.), ta nejsou moc pozitivní, a jsou ti, kteří je dodržují - neb dodržovat pravidla je normální a lidské a pak jsou ti, kteří ta pravidla porušují, což normální není, ale ta pravidla moc normální někdy nejsou... celá civilizace je nenormální, vše křičí o náš souhlas a zahrnuje nás to, utápí...//

Měl jsem sen, osobní asi, ... na základě něho jsem vlastně více "pochopil", že... vše jsou atmosféry (atm). Nejlépe je atmosféra cítit třeba v institucích, kde vládnu introverti, které nutí být mezi lidmi, ústavy, bojíme se zaklepat, něco říci, neskutečná atmosféra smrti a úzkosti a útoku zároveň, pošetlost. Vše má svoji auru, i neutralita. Analogicky - je země, z ní se tvoří atmosféra (plyn), avšak země je z plynu a v plyn se obrátí, i plyn trochu se implementuje do země, a nad atmosférou je vakuum, božství právě, neb právě božská úroveň je o tom, že je mimo tuto alchymii. Takto to zní primitivně a dětinsky, ale xxxxxxxxxxxx. Atm je "jak". Paradoxně, muž je ten, kdo odmítá všechny atmosféry - ženské kyselé štiplavé trochu atmosféry, alchymii jako takovou, relativitu, ale právě atmosféra je Duch, a paradoxně zde je muž zemí a žena atmosférou, plynem, je to samozřejmě i naopak. Existuje samozřejmě i atmosféra lásky a Světla, ale právě i neutrality, jde říci, že se nelze nikdy zřít hodnocení, kvalie. Možná i ano, ale to je právě o vyšší úrovni, v onto stavu, asi i jak jsem psal, tam to tak asi i je, že kvalie jsou tam jen napůl, kvalie souvisí s čp? Buddha logicky dospíval k něčemu bez právě kvalií, smyslů - když nic nebude mít hodnotu, nastane chaos a nebo nirvána... Mísení atmosfér si nelze představovat fyzicky, ono každá se zachovává a zároveň se mísí a vzniká něco nové apod., jako kdyby se mísila voda s vodou, dokonale prostupné, spíše jako světlo se světlem, nejde o kontakt makroskopického typu. Možná i nirvána je atm, působí nějak, spíše je nad "jak". Všichni mají atm nějakou, jen já moc ne, neb je hodně vnímám... Paradoxně právě, používáme démona na démona kolem, na to, co nás ohrožuje, tedy na nepřátelskou atm vytvoříme vlastní atm proti ní, tím se i nakazíme, jednak tou nepřátelskou a i tou naší, ale ta nás chrání. Pod tou atm jsem já... Samotné atm, alchymie, je právě i blbost a musí se to přesáhnout. Procístení je B...atmoska Světla... ale to není pročištění jako v řece právě, je to pročištění od alchymie samotné i ale ne upjatým způsobem... Většina introvertů je ve stavu, že přírodu mají jako pohlednici či zálibu či až fetiš, Ducha, za který se stydí, chodí rádi do přírody, ale jsou odměřeni vlastně, pak jsou hysterici, co také ale nemají kontakt s přírodou. Není tam otevřenost a kontakt a hloubka. // Zdá se, že velikým smyslem je zvládnutí nejistoty, a nevím, hysterie jakoby říká, že to zvládá, miluje napětí, ale není to tak, nezvládá to, nesnáší právě nejistotu, spontaneitu, manipulují s ní apod... Nejistota je božství. // Vše musí být na papíru, už jsem se tím

hodně nakazil. Nic není spontánní. A když, tak už moc. // Určitý typ lidí se snaží druhé napálit, ochcat neustále automaticky, a až když řeknete ne, tak vás začnou brát. Problém hranic. //Z každé sračky se dá dostat zase zpět k Bohu, stavu normality. / Otázka je nad fatálností, např. věčně v "pekle", když existuje "věčně" v nebi, dává to smysl, ale vlastně to smysl ztrácí i hodně, jako hrozba jasně, ale jako realita, je to pošetilé docela... Jde to těžko, ale jde to... / Vyučování dětí hlavně dříve bylo dosti morbidní a jednostranný proces.../ Neustále tedy proces ušpiňování a očišťování - ne všemu.... / Chce li introvert výš, musí se potkat s extroverzí a naopak, a tak je to i s "dobrem" a "zlem" apod. / Dříve bylo normální, že Slunce je bytost, pak, že není, a nakonec, že nějak je:). / Existují i oboustranné zadrhnutí, každý má svoji masku a nebaví se spolu, každý má již vychytaná slabá místa a nebaví se spolu. Bodáním (nevhodným apod.) do slabých míst ale komunikace nenastane, bude to nadále nekomunikace...

Už nikdy vztah s nikým. To my pomáhá nejvíc. Nikdy s nikým nemít vztah, do smrti. Je to trest pro vás a pro mě vlastně taky, je to typické pšt, nakazím i sebe a tím vyhrožuji a vyčítám. Vztah je pro mě děsivá věc, mana, lži apod. Jsem pro vztahy, mám v sobě vztah, ale toto není ono, v žádném případě. Je to extr, žena, atd. házím tam všechno asi, můj jediný nepřítel. Je to mé ženské holčičí já, resp právě chráněné, evokované a ničené E' - anti-mana, ne-vztahem, Duchem, či spíše duchem. Je to vlastně chyták - nachytají se, nechápou, že nikdy vztah s nikým. Je to ale maska, byť se i těžko odhazuje, vydechuje, ale musím vydechnout potom a být normální. Možná si více uvědomím samotou potom. Totiž kolem každý, úplně každý nesmyslně touží, touží po vztahu, ale tím to právě asi ničí, neb to není moc o touze, o volnosti uvnitř, navíc, to není touha, ale jakási tupost i, vztah za každou cenu, není to něco racionálního, je to permanentní, neustále přítomné tam. Pak mě nebolí nic ve mě, když nikdy s nikým vztah do smrti - tím je mé nitro, mana rozervaná explozivní štavnatá vagina (extroverze) tak zničená, že zduchovní. Dokážu z každého udělat ducha, jakoby se vysátý, ale mě nejde o tu šťávu právě, ale aby tam moc nebyla. Někdo ke mě pak může vzhlížet, extroverti i introverti, ale je to maska, jdou za tím, jako mouchy na lep, jako jdeme ke Světlu nebo do nakažení démonem (on taky přitahuje jako Světlo). Je to proti egu, ale je to ego také, jen složitěji, jako u Lilith, kde je ego a anti-ego, ale pořád to je digitální a je to hodně o egu, to E' může být vnímáno jako ego introverta. Chci kamarádství a sex, nic víc, ale vztah chci také, a moc, ale prostě s lidmi to nějak nejde, mám moc veliké nároky, a každý mě hned něčím zradí. Jsem teď více normální? lidský? pro lidi kolem ano i. Je tu paradox, že je tu moc lidí, ale jsme osamělí, všichni jsou cizí, a tak toužíme po někom, už to je záhul pro mysl. Šetřit si vztah pro někoho, nedávat všem lidem, i když i to je třeba, jinak horská mentalita - mnoho oddělených údolí a tvrdost...

Po smrti i každý bude úplně sám, jen jeho mysl, je to nejnižší nejpřirozenější stav, ale už v něm jsou kontakty a není jasné, kde končí a začíná...během života se v nás tvoří "já" na druhém břehu a pak třeba dojetí nad promarněným životem zde...ty já zde a tam jsou také prohoditelná jakoby, zároveň ...// Učebnicově je vidět pšt na lidech anankastických, kterým třeba vadí, že někdo mluví sprostě, to vadí každému nějak, ale zde je to takto vidí celé veřejné mínění a je to předsudek, ale právě dotyčný to vidí úplně naopak, že to předsudek není. // Pro koho krademe? Pro rodinu? Ne, jsme egoisti. Pro sebe? Ne, když se to analyzuje trochu. Paradoxně to děláme pro celek, který tak nenávidíme, proto krademe. Ptát se, pro koho to dělám? Ve výsledku to je vážně nic. Není tam nikoho...

Jestliže nepůjde zjistit, co to je qualie, jaký je princip qualie, proč je moje modrá jako druhých (to nevíme), pak se musí asi říci, že vše je postaveno na qualiích, aby to dávalo smysl - je to určitý logický obrat, intuitivní. Důkaz? Podobně, nejmenší jednotkou vesmíru by mělo být něco, co nejde popsat, definovat, to je hranice, za kterou nejde jít, už je tam i nějaká tautologie, proto to není definovatelné. Pošetile se budeme snažit zjistit, co tam je, a ono to jde asi, sebereflexe je nekonečná resp. kvazi-nekonečná, nevím jak, pošetilost je když sebereflexe není, což je totožné s tím, když je uspěchaná, předpojatá. / Jasně, že je naděje s někým být, ta je vždy.

Už na vše vykašlat, povolit sval - mysl.

Hlavně se zpomalit v sobě, neb tam je neuskutečněný boj co stále tam je neb nedošel uspokojení. My večer se uvolníme tak, že už nemusíme skrývat své ego, co jsme celý den potlačovali, ale to není právě o úroveň níž. I když je to složité a není to jasně dané, je tam ego i není zároveň i. / Když se řekne, že svět je sebereflexe, pak je jiný pohled na pravdu a lež, co je pravda a co je lež, moudřejší myslím. / Démon samozřejmě ví, co dělá, ale nelze jej za to soudit. Navíc jej ještě musíme litovat, že je na čem je. / Pro koho to tam dělám? ze strachu... // Až opravdu pochopíme, že na pšt neplatí nic, až to opravdu pochopíme, že je to absolutní, pak budeme vysvobozeni, neb se relativita a absolutno spojí. Jasně, lze si to opakovat, ale pak se nakazíme, a budeme tvrdí a bezcitní. Je to jednoduché, ale těžko realizovatelné. Je to maximální pravda... pšt myslím např chaos, pak nespoutané vznikání a touhu apod. / malá sebeúcta ale v nitru nějak... / Každému jak je mu přirozené.../ Není to tak, že ta veliká láska jen skrývá nějaké nepříjemné tajemství bytí? Tak t běž prozkoumat a uvidíš...

Světlo - miluje každého jako by byl jediný na světě a ještě navíc ten koho miluje ví, že takto miluje všechny, a není v tom rozpor, je to nad čp. / Přesně o krok napřed - teď si bude myslet že jsem zžen gay ukázu že ne a tím jej dostanu... jde o rozhovor jednoho člověka vlastně. / žena puchýř necítící a muž klín a vůči němu se to cítící necítící rozplskne trochu dotkne a pořád to necítí a pak... ne// Celá ta tupost touha po vztahu je jako nemít srdce a místo toho lpět na věcech, což .. / jde o to pšt svoj i druhých v tom "nejde s tím nic". je to i určitá víra pro mě.../ ego druhých přijímat jen na půl ano (souhlas), nepřijímat je celé.../ Každý vidí pšt v něčem jiném.../ Musíme mít libidózní odměnu - sex abychom se rozmnožovali, proč si příroda myslí, že jsme blbci a musíme to mít za odměnu? ... vše podmíněné zdá se, jako bychom byli tu.../ týká se to i poznání - to "nejde s tím dělat nic", pochopit to je finální poznání možná, asi.../ když je někdo utlačován, utváří atmosféru, vibruje, avšak jsou i tací, co šéfují atmosférou.../ "nejde nic dělat s tím"- prožít to.../ D vždy srab, ale není říká ... viz boj atmosférou, není to přímé, neumíme říci ne atd.../ Boha nevlastníme, i když mám větu "nejde s tím dělat nic - pochopit to, je final...", nemusí to být odkaz na Boha, má svoji vůli.../ Od těhotenství nechávám pšt at se projeví u druhých a sleduji to...neumím říci ne, nechám je ztrapnit, co z nich vyleze.../ ego je i růžové, sladké, živé i nechutné dohromady, vedle sebe, zároveň... proto i láká.../ proti pšt nejvíce brojí pšt. / domov, přirozeně to tvořím...a jsem v tom i v práci...jako žena, její práce je doma. / inteligent neumí být hloupý ani na chvíli něco nevědět, jasně, je o krok napřed, ví, že má dělat nevím a být korektní, že tím bude na výši, je vždy důležité, aby to bylo přirozené, ty vyšší úrovně..ale to nejsou asi moc nikdy...je tam obé/ pšt se vytlačí jinou pšt, neboli ego egem. / srovnání toho dospět k tomu, že na to nic neplatí - srovná se to právě s nic ... tam je to vidět, ... uzavrene srdce/ Nemáš absolutní pravdu nikdy, si uvědomit. / To dospět že to nejde, se týká i poznání a sbr jako takové... / pak vyšší stavy asi po smrti, zde "boj" s pšt.../ ego stav vyrovnání - jsem v odumA, doma jakoby v sobě a není tam jen mé ego...hojení v tom a tím...jako v lásce. /zásah v dětství atd a přijde k nám démon a poradí jak na ně, nakažení... funguje to stejně jako B../ Pšt je trest sám pro sebe. / Jsm stále milý na ty co mi ubližují, ... jsem stále milý, už nebudu (už běžte někam...), na pšt jsme buď milí, nebo hrubí, obojí je nakažení a jakýsi extrém, který není o srdci, to ti ukrajuje v nitru.../ svádění - když ženu někdo nelíbí atd. začne jej třeba svádět - to ho naprosto zmate, ale pokud to dělá často, pak už nepozná co se jí líbí, nakazí se, sama sebe dost.../ zvýraznění pšt u něj, a druhým rysy. / Už nic, mám li žít, musím odhodit ps v sobě, jeho, neb stále k němu, ale to není život uvědomit si, je to pšt. / Otevírání srdce je pomalé, a skoky tam jsou atd...a hlavně, uvědomovat si pravdu, ze všech hledisek, uvědomovat si pravdu, hlubší, uvědomovat si ne, uvědomovat si pravdu je o tom že tam není žádný odpor, neb jen lež se skrývá.../Typicky když nám někdo ublíží nejde do něj bodnout a vybijíme si to jinde, neb on nemá zodpovědnost v sobě, ale tupost, takto se pak snažíme spasit celý svět např. pošetile. Ale naopak někoho posouvat více do pekel, to opět se vymstí nám.../Jsme otroci jen sebe sama, hezky je to vidět na civilizaci, otroky nevědomosti a strachu. /OdumA - uvědomil jsem si - umíš být kamarádem, přítelem?, nebo jsi se už dostal do hrozného vlivu psychouše...? kamarádství v odumA, city, kterým se vysmívá... a nakažuje tě, to, že něco k sobě cítí.../ tím, neb je to civilivé a nechceš aby to bylo zasaženo, tak se to přikryje.../ city jsou i pšt:). / Asi nejde jen nedělat s tím nic, možná je, ale možná právě sbr do tuposti pšt je podstatná a jediná věc co je... buddha předčasně, je to předčasné jeho stav.../ Má i příroda jako vzor v sobě člověka, jako my Boha? moc ne,...asi. /Bylo to na podnět z vnějšku, ten domov.. / uvědomovat si pravdu je hlavně to co se nejvíce brání, třeba to, že tam nejsou city, ve mě, tam atd., a jsou samozřejmě i atd.../ asi používám hodně manipulaci nenápadnou, o které jsou ale všechny manipulace - bavím se, ale nic neukážu ze sebe, nic opravdového vlastně, ono to jde, prorazit stěnu nekomunikace, ale spodní spontánní živel o něm to dost je - nenucenost. /Samozřejmě, to "nejde s tím dělat nic" nemůže být moc vědomě. /Celé je to už moc upjaté a složité a nejlépe toho nechat. 26., 27?.

D má tisíce podob, i krásný mladík atd., povrch je.../ Stejně tam má ducha, mrtvolu v sobě, neví to. / Vytěsníme - narážíme na to, i na povrchu, na srdce např.. / I mají pravdu, intr je hrozná...// Celý text, i v lese, si něco dokazují...nejsem tu navždy...dokazování (si) = ego. 27.2.2019

Pak D i začne být kámoš./ uvnitř duch, vnucuje dobro, sluníčko.../ i ty archetypy a atmosféry a projekce blbost./ / sám, ale již nic nedokazují.... 27. Trvá to dlouho pochopit, že vše od xy je lež, úroveň pravdy je pod...27.Vzdy je to lez... takže v klidu...ale nakaza nas ze toto vubec muze byt.../ pravda i lez vsude kolem....lez schovava negativitu a ta az pravdu.../Oni lzou a ja mam pravdu vede pozdeji na to ze lzu. Lez nafoukla samozrejme... /Lez je obecne neco ("pravda") a misto toho neco jine. Tedy i vedomi je lez v tomto ohledu. /Pravda je (asi) neco co neklade odpor a nepotrebuje potvrzeni (logicky tak obsahuje "vse" a nic), na cem se vsichni vsechno shodne a co neni tedy predsudek a lpeni a je volne a neurcite a o "nevim" a laska samozrejme... Takova vsak neobsahuje pak zadneho pozorovatele proto je hezke prochazi li sebereflexi. Laska potrebuje ale taky zivit - byt. V onto urovni by pojem pravda nemel vubec existovat... tezko rici jak to je co je blize "skutecnosti"...navic pravdivost samotné teorie pravdy, až to bude totéž, teorie-praxe, pak...a to je to světlo třeba...nic...27.2.2019

Je to dozrání určité, pochopení ale není to "lokalizace" lži a boj za pravdu. Je to dospělá úroveň a úroveň stárí. Vše odumřelé se i jeví jako lež. Vidím, že psychouš se vlastně i vysmívá všemu a lži, je ve mě lež stejně tak jako vím, co lež je. Víme to

odjakživa. Nemá cenu věřit v pravdu či za ni bojovat, ona to nepotřebuje. Právě v dospělosti, vlastnění oné vnitřní pravdy, světla, světlo není. Až netlačit na to vede, ale není to tak, že stačí netlačit a je to. Je to dospělá úroveň, pracovní porada, každý má své ego, ale každý je i lidský a bytost, a ví, že je třeba spolupracovat a dávat druhým prostor, ale pak přijde otázka a co pak? setrvačnost je veliká, ale ve stáří vede k senilitě snadno, nejlépe nedělat nic, netlačit už. / Ps má jen zvýrazněnu pšt a zvýrazňuje v druhých. / Nebylo tu věnováno předkům, oni vybudovali fyzicky a mentálně, co jsme. Ale je třeba být přítomen .../ Samozřejmě i já jsem lež. / Každý komentář a vše, co dělají, je lež, lež je tak neuchopitelná, že tato nálepka snad moc ani nevádí... lež a pravda tvoří lež, ale i pravdu, záleží na úhlu pohledu... vzhledem k tomu, že ego a láska je velmi závislé na postoji, hodnotě, která je neoddělitelná od toho.. nejde mluvit o egu nebo lásce nezaujatě, tedy qualie tam jsou vždy a možná jsou bytím... / lež je jako čpavek či spíše plyn NO2..., mužské ego je jeden komaktní objekt i spíše, než plyn.../ a pak vydechnout, ne apod..., pravda někdy bývá dost nepříjemná a vyhýbáme se jí, byť jde o uvolněnost. / pšt je vždy nějak bláhový. Vyvolává pocit, že jedině on je normální, a také nechápe, jak si mohu o něm myslet, že mluví pravdu, ale na druhou stranu i už neví, že lže. Samozřejmě lež nás přitahuje, protože je tam vše, resp. smysl tam je objektivizovaný, např. v podobě E' nebo "mana", světla. / mám v sobě nerozlišenost, tupost vlastně, je to dítě v centru, vazivo, bílá kaše či nic, je to světlo, ale bez sebereflexe, to je typické pro ženství někdy./ potřebuji se uzavřít někdy úplně, umím se otevřít plně v sobě, ale navenek, nevím, asi ne no. / nedorozumění od mala, falešnost kolem, bezDucha, - mokvající něco ve mě ve středu myslí, mana, tupé a bezmocné, neprůhledný hlen, žena, (zasunutí do toho, vysušení a "zahojení"), ... nutnost samoty, absolutní, solipsismus, dohnání bezmoci, ... být mužem a ženou, opět život, je to tenký led ,... navíc tou samotou opuštěností to mokvající mana vzniká i,... postupně asi neuvědomovaná opuštěnost, bolest opuštěnosti právě překrytá kompenzovaná tím hlenem, mana.... a pak výdechy. / maska by se měla večer vždy odložit, když je i ráno, je to problém. / hysterie vyžaduje pouze masky, bojí se pravdy a uvolněnosti, vše musí být překříženo, je to i u introverze - upínání se k E', právě před hysterií samotnou, ale je to hysterie taky:). / ego má i dvě polohy, v první nerozezná pravdu od lži, už neví, že je to maska, je racionální a vidí druhého jako cizího (podobá se to dialogu, komunikace eg se podobná dialogu, ale není jím...), no a pak je druhý extrém, kdy o druhém víme vše, cítíme to v sobě, to je taky ego, nevyjdeme ze skla a ani to nevíme. / pozn ono to manifestuje v těch kteří mě nemusí jejich schovávanou inertnost, touha po někom je inertnost bez komunikace, nebo psychouš komunikující vlastně se s nikým nebaví, je to vyádření pravdy v prostoru. toto je stav ke kterému směřujeme, samota každého.... / stále 27. // Je to úplné povolení, přeuvolnění a snaha kompenzovat černým E', substituce páteře.../ mám v sobě vše, nebo nic, baví se uvolněně, nebo s nikým nikdy, je to ego dost tedy a předpojatost. / existuje mód, lidé, kteří silně vědí, že jsou dole, hloupí, nebo jsou , je to duchovní, je to sebereflexe, není to umělé, je to docela opravdové, pokud to není snaha přelstít, ale je to dole, není to sebereflexe, chybí tam jemnost, samozřejmě, že přidá li se tam jemnost, je to neprůhledné více a bez sebereflexe více, ale i ne...je to i silně člověk vztažen k Bohu... - mód " v NDE jsem viděl tohle a tohle no a teď jsem zase tady, nerozebírá to pošetile..., nesnaží se být Bohem.../ frot je podržení od povolení, hmoty, nepříjemností, bolesti, pšt, viny pro mě, ale není to uspokojivé mentálně tolik.../ chceme znát pravdu ať e jakákli, problém je, že to může být pravda ega, je to pravdivější než stav předtím, ale jsou i hlubší.../ ono, tak že vertikální princip je světelný a horizontální temný, tak to vidí jen ten vertikální princip, horizontální znamená sice povolení a plyn, ale Světlo je úplně stejné, a vertikální princip umí být stejně tak temný (člověk např.), je třeba to vidět více ontologicky, neexistuje nezaujatý pohled a když tak je zaujatý - odměřený a tajně na jednu stranu korumpovaný neb je pak horizontální, vše jsou qualie ... ženský a mužský princip jsou si "rovny". I Světlo má záměr, a "bojuje" s temnotou, už to ale není boj a už to není záměr, asi. zaujatost souvisí s jak. Bůh také neví co dělá, nechává svobodu, tedy nevím, jen se snažím.... láska záměr má i nemá. /není to úplně myšleno tak státi se Bohem a stvořit tento svět, on tam už i je stále a navíc pojem tvořit neznamená, co si myslíme... někdy se říká, že duchovní svět je postaven na ne-fyzikálním základě, ale copak je kvantový popis světa nějak fyzikální, objektový apod.?:)

Čas, šipka času může být totožná s vlnově částicovým dualismem (vlna-difúze z místa ven, nikdy naopak). / Problém je, že neexistuje nezávislá souřadnicová soustava, ve které kvantové děje probíhají, až měřením se získává lepší znalost o poloze, do té doby není - neexistence pozadí. / Možná je "objekt" mikrosvěta povahou jako qualie, možná má část, kterou mi nevidíme a "vidí" se až v NDE, tedy qualie - není lokalizovatelná jakoby, apod. // Ego roste na identifikaci s věcmi, systémy, moduly. / Vždy vy musíte přijít za ním - nesoulad. / Každý jsme podobně uzavřen v sobě, jen někdo křičí a někdo "nekřičí", a je to falešné všechno.

Po další zkušenosti v práci mi došlo, že se snažím moc vypadat dokonale, vnitřně. Nejsme dokonalí. Nikdo na mě nereaguje, je to i ve mě, nechci to pochopit, nejsem na lidi. Kdo jsem? Jsem něco uvnitř, je tam něco? Začal uvědomovat po dlouhé době, že mě "tam" miluje, Světlo teď to nazývám a vidím. Ono je standard. Každému se asi jeví jeho hloubka jinak, jak v životě kam to dotáhl, ovšem každý se specializoval na něco jiného také, není to jen jeden směr do hloubky a navíc, nemá to konec jakoby asi. Existuje jen láska a ego, standard a zbytek je vlastně ego. Není to ale i na časoprostorovém základě, ale na duchovním. Jakékoli nepochopení, že láska není smyslem je ego, byť jde o normální stav myslí člověka. I když se řekne, no jo, my v to

musíme věřit, nic jiného nezbyvá, opět to je nepochopení toho, oč jde, "zášť". Světlo je jakoby všechno. Ale není to tak - naučit se milovat a konec, to není smysl, vše vede na lásku, proto např. poznání, prohloubení, vede na lásku a souvisí s ní. Také věřit v Boha nestačí, stejně tak být milován Bohem, neb tím netvoříme, jde dosti o parazitismus, načerpání sil, na stav, kdy Boha ani moc nevnímáme a žijeme. Říci si mě stačí boží láska, opět to padá dolů, neb smysl je "naučit" se milovat člověka i, bez toho se nikam nejde. Toto je naše úroveň bytí, my máme na konci Světlo, ale co dál a jak to je jinde, nevíme, a ani toto "nevíme", stačí "věřit", cítit. Někdo mě miluje, to je krásné, tam ví, kdo jsem, tam tomu rozumí, zapomněl jsem hodně, kdo jsem. Nevadí, že nechci k lidem, láska tam je, poznal jsem ji, i jsem něco tvořil, ale přes to vše, že jsem špatný, jak všude slyším, nevnímám, už nic.... samozřejmě proběhne daleko více myšlenek, osobnějších a existenčních a každodenních ale ty tu nepišu.... začínám chápat ty co nastavují dlaň, být v jejich kůži, ale neřídím se tím. Bůh takto miluje všechny stejně, to nemusí být nezralému jedinci jasné. Démon se stará, abychom tady byli a nešli zpět:). Když lidé pocítí, že jsem duchovní, popadne je určitá panika, a snadno to vede k tomu, že mě považují za duchovního, to je vysoká pošetilost, celé to přesunou na mě. Nejlépe toto úplně opustit, nemyslet na to, že by někdo byl "vysoko" a někdo méně, mě jde jen o mě jakoby, o spásu určitou. Tak si najdeme jiného tedy, kde budeme parazitovat, slintat, zbožňovat a pak šikanovat.

Z autismu také číší ego, ale není tolik nakažlivý, je to ego jako každé jiné, jen "vrozené".... / Jak to ten Ježíš věděl, že "there is no truth in him". Typicky někdo má strach, ale největší mistr světa a vykřikuje a šikanuje druhé, má všechno, je tam vše, ale celé je to lež. Jasně, lež znamená dospělost, zakomponování lži do sebe, a lidskost, ale... / Typicky ona má nějaký problém, jde za mužem a teď: očekává nadržene a pod výhrůzkou, že si s ní o tom musí muž bavit a všimát si jí, ale jakmile to udělá, je zklamaná, že to vidí stejně jako ona, že cítí E', ... nejlépe vůbec nic nedělat. Naráží na vlastní autonomii.... Muž také problém a neví o něm, jde o city asi, v podobě E' opět, zapouzdřené. Psychouš pak na city neustále naráží a tedy má je vytěsněné srdce dosti, bojí se ho, nenávidí, a chce, a stále na něj upozorňuje a má jej třeba i na povrchu jako "běs". Každý zde srdce vytěsní, ale ne tímto způsobem, opravdu hodně v nitru vytěsněno. / Neumím ženám říci nic na jejich jednání jako muži, totiž vždy jde o ženskou pšt, tedy že ona "je muž", nemohu na to nic říci, neb bych se prozradil okamžitě, že jsem žena na muže - je to nevědomé, možná to tak je, nevím. //

Co může entita, která vše ví mít za lubem, ... dobrý úmysl, ale pokud se to vidí časoprostorově, jako že vše je již hotové, pak to není ono..., nic není hotové nikdy, o tom to je ta věčnost i, neb to už je "hotovost". Je to ale ne jako má člověk dobrý úmysl, je to existenciálnější a jemnější, jako jít dál a dál za oním "Nic", světlem, nemá co tajit.... Myslím, že NDE není vše, ukazuje jen něco z "onoho světa", ve smyslu ne konkrétním, ale obecném. / Nemá co tajit? tak mě tam pusťte!... je to dlouhá cesta:). / Láska je absolutní i relativní, relativní právě vůči egu, se kterým se setkává a na něm "roste", prohlubuje se, nakažuje se i, nebojí se, nenakažuje se, prohlubuje se uvnitř, prosvětluje, až když egem prochází, je hotovo:), ale vidět to jakkoli časoprostorově, třeba jako dvě entity, je právě ono nakažení se i. / Oni jsou prostě lepší, vždy byli... ego dokáže velmi našeptávat a být na místě Boha, ale když jej oslovíte, mlčí, neb je chimérické, ale i Bůh může mlčet a to je pak ego:). /Pak i možnost že tě bude mít někdo rád...srdce cítí, jak druhý nastaven srdečně, časem. / Lež ale je často vnímána jako pravda, např. strach ne a nebojím se - může se na to nahlížet jako na lež nebo jako na pravdu, jako pravdu to hlavně vidí dotyčný, in situ.

Jako by mi všichni od mala říkali, že si lásku nezasloužím, i proto, že jsem moc egoista, nechápu, že by mě někdo mohl mít rád, i Bůh, a pak přijde a pomalu se dostáváme ke mě, láska k vám je totéž, co je ve vás v nitru, v tom není rozdíl, tam, zde...tam, tam v mém nitru, vím, že si to nezasloužím, cítím v sobě váček, váčky zla a nenávisti a tak i buším do něj rukama a "vyčítám" jakoby, jako když malé dítě upadne, a začne brečet až když přijde rodič. Také mám v sobě popel a v srdci prázdné místo, jako by srdce prostřelili a bylo tam vidět skrz, či spíše to je váček, kde je nic, či reálný svět... chladná zahrada a Světlo na to - není to úžasné? To myslíš tento váček? A pochopil jsem, že ego je ta nejúžasnější věc na světě, vrchol světa. Světlo to takto chápe - nemohu za něj mluvit, jen to jsou určité představy. Totiž i, utrpení evokuje lásku, ale jaksi není to podmínka, něco, o co by mělo strach, že nebude bez toho, myslím právě, že vyšší formy abstrakce lásky již abstrahují od svého základu, který je v utrpení a třeba i nelinearitě, už není vázána relativně, ale jde o nadstavbu jakousi...je to když láska abstrahuje sama sebe trochu i... Musíš ale počkat, i každé zvíře ví, že musí "pracovat" a nepropadat pošetilému zabřednutí ve Světle. Nečasoprostorovost bytí se odráží v tom, tam jsem s Bohem a mám pocit, že je to celé bytí a toto ale mají i druzí, ale není to někde vedle o ulici...ani za rok či v před deseti minutami. Zde se na čp učíme jak bytí funguje a jak je přesáhnout.

Tady se i navracím na cestu muže. s muži...vyčištění smetí, šumu,...od sebe obecně ale ne-čp způsobem, šum zmizí..., ... / Někomu se může zdát, že pokud bude "praktikovat", co jsem psal, tak se nebude moci rozčítit na někoho, a bude muset být milý ... jde o pochopení celého fenoménu tohoto a neživení jej, nejde moc o "dříve" byli lidé hrubí, my jsme nyní jiní, celé je to přirozené...bez hranice. Nebo že bude hodně osobní, neb text byl o osobních nárcích, ale ne bez nehledání východiska...

ale i to... / to u Světla, to je moje věc, pocity, city... ale ještě jedna poznámka k tomu, zde máme naše já (trosku určitou) toto já projde po smrti proměnou a působí jinak, plněji, aspoň u mě, co jsem si představoval, má jinou příchut' a nejsme to my, my je jakási slupka kdesi dávno, k tomu přimknutá, prázdná, (ego - nejužasnější výtvar bytí, světla), zpět k tomu já, no ale toto já tam nezná smrt, nezná strach ze smrti, je od nekonečna do nekonečna, strach ze smrti ten právě je vázán na já číslo jedna tady.

Jsem skrytý lakomec, absolutista, nabízím (se) a pak ale konec a vše já, na mě, všechnu lásku chci já, nejsem ale ten co by říkal vy nedostanete nic, to je primitivní, jsem dál, nechci už nic totiž, do konce života a tím je ve mě jen dobro. / Už se s nikým bavit nechce už chce zpět... ale nechce. // Lilith je jakýsi anti-psychouš, o kroky napřed - už je to součástí toho, co je, ty kroky napřed. Vlastně se vymezuje vůči psychoušovi, na tom je to postavené - nejde a nepožaduje něco že něco ztratila, to je nízké, a dále psychouš něco chce, tedy já půjde dále a nechci nic, nikoho vidět, a nikdo s tím nic neudělá, ale stále to jsou záplaty vůči pohledům veřejného mínění. Dělá to kvůli druhým, ne kvůli sobě, je to "obrana". Také, co je jiné, ona vlastní, je dobro (psychouš ho vlastní), ona jím je, ale potřebuje být dobro vlastněně někým? Ona řekne - když mě zabiješ, zničíš veškeré dobro - musí být odvaha věřit, že že dobro je něco, co nepotřebuje vlastnit, žít, co je nepodmíněná nepodmíněnost, co prostě je (pod tou koulí -ní). Zatímco ego, když se ho zeptáte, tak mlčí, není tam nic, tak Lilith mj. kopíruje samotný život, světlo, dobro, viz žena a dítě. Život ale (i) nepotřebuje kopírovat. /// Žena si z Boha vezme jeho "atmosféru", jeho světlo a život - živý šum, neprůhledný ale, a tupý - chybí mu myšlení a sebereflexe, jakmile se jí zeptáte na nějakou filozofickou otázku této "hmoty" mana, např. "jak vznikl vesmír?" - bude to hledat zmateně někde, počůrá se a uteče, nebo se nemá kam schovat (což typicky démon nemá kam se schovat i naopak schová se dokonale) a zmizí, bude tam sebereflexe určitá - je to tvrdé, ale ono toto je právě ženská namyšlenost a neproniknutelnost (neprůhlednost silnější) na toto vázaná. No a samozřejmě muž si vezme tu "inteligenci", světlo apod., ale to právě božství není, řeklo by se, musí se spojit a bude to božství - tak jednoduché to asi není, není to o míchání, určitě to je o nějakém průniku do "mana", ale... Vidím to samozřejmě zaujatě, neb ženě přiřazuji světlo a muži tmu, je to i naopak. Nebo bude něco žvatlat, ta mana hmota, jako malé dítě - toto bylo pro mě důležité zjištění, neb celý život žiju tím, že ženy jsou božské bytosti, neb se tak prezentují, ale toto mi "nedošlo". Týká se to všech žen a mužů, u mužů to je s citěním - uměl bys být tak laskavý a láskyplný jako Bůh, je to v tobě? Ne:). // Lilith tedy musí své dobro odhodit, tím objeví potlačené zlo a pak je pod tím dobro hlubší. Není jiná cesta k Bohu, než přes uvědomit si potlačenou negativitu, ne všechno, ono toto se ani vážit nedá, nejde o součet negativna v nás, ten ani neexistuje.... // Buď přidat v tom, co děláme, nebo úplně nechat odeznít. // Fanatické režimy východní Asie a vůbec myšlení bez Boha je předčasné "sloučení" s Bohem a jeho absence, a vede na fanatismus a politické režimy, kdy prezident je pánbůh, podobně na západě osobní Bůh je něco ... no, převalující se láva, o tom jsem psal taky dost. tyto režimy, např. Severní Korea - je to velmi naléhavé a přesvědčivé, vše je zařízeno a je jasné, ... jak z toho vůbec ven? Uvědomit si možná, že cokoli udělám, bude špatně - nejde to odmítnout apod. A je to pravda, která se nemusí úzkostí žít? neb pravda se žít nemusí, úzkostí a strachem. A taky jde o to unést v životě nejistotu, a toto je přesný opak a není to tedy vysoko, neb unést nejistotu je velmi vysoko, hysterie se to sice snaží napodobovat, ale... pravda je jinde. / Bytí duálně nebo jednotně vidí jen ego, jako ego a láska atd., nebo "vše se musí spastit", celek, něco mezi, to vše jsou čp a tedy i ego pojmy. // A o modřině světa radši nic.... // Bude někdy na seznamu zakázaných MeeToo Jackson?/ Otevřeš se D a on toho zneužije i často... lidé si myslí že zlo někde být musí když zmizí mezi námi odejde jinam, ale ono se jaksi fluidně pohybuje...tak je v pohodě...Netlačit se do role hodný či zlo, to jen v kritických situacích...// Vždy předsudky u druhých vůči mě - jsi ž nebo m?, tam je vidět že jde o předpojatost, ale i něco mezi ne, dýchat..., m vs. ž evokuje to předsudky totiž. / otočení se zády vůči pšt znamená vlastně pšt na pšt tedy nula celkem. /Někdy - já se nakazím abych ti ulevil...to taky není asi ok...záleží na situaci. / Když se budete egu vyhýbat, budete jím nejvíce postiženi, nejvíce prázdní // Nepředěláte jej, prostě jediné nic platí. // Uvědomit si, že všechna imaga v mysli, i ego, je prostě parazitická energie, podobně jako OCD nutkavé myšlenky, co samy naskakují, zde je souvislost s bludy. / Od mala vím, že vůči šikaně se musím i bránit sám (resp že právě to být sám nemít imaga jako oporu je proti tomu působí, neb šikanuje ten, kdo je pod vlivem veřejného mínění, no a šikana je zbraň budoucnosti si myslím..., abstrakce boje vlastně, nejde o nic vlastně, fyzicky...), že mě v dospělosti nikdo bránit nebude. Neb stále tam i dnes vidím rodiče, ..víš já mám doma tátu a domov a ten ti ukáže... / Ti co provokují tu být musí, pak bych ani neměl o čem psát tady, my si sami zasereme lože a sami si jej musíme i vyčistit. //Jak vznikl vesmír ta otázka apod. - je to směřováno i vůči mě, jsem také tupá hmota v sobě a nevím to. / nedostupnost parazity láká bohužel. Ale m ochraňuje i. / V reálném životě, co mám zkušenost, stačí mužům, co se vnučují a chtějí k vám domů a napapat se tam říci jednou ne, ale musí se to nechat trochu ať to párkrát udělá, např. za matkou dolézal jeden a pak u jednou řekla ne, našla tu odvahu (tam je třeba ne moc tlačit a ne zas málo, nechat to být, překonat tu bariéru - strachu ze "smrti"), a pak se neukázal, neb se ztrapnil a dostal co chtěl, loudí a neví co dělá. Taky jsem to párkrát v životě musel těmto typům udělat. Nezáleží na tom, jaké mají postavení, důležitost, věk, pohlaví, cokoli, jde o dialog...člověka sere že vůbec něco takového potkal v životě, že je to zbytečné, omyl, ale význam to nějaký má, setkání, odvaha, apod... o tom vlastně byl tento text. Tento typ kluků, když bude číst tento text, tak si řeknou, že je to proti nim, pokud si to uvědomí, totiž všichni jsou proti

nim a nechápou jejich svět, klouzavý, jednodušší, chtějí ženu vlastnit, a mít rodinný život a pěkně se na hajzlu vysrat, a pak zahrnout manželce na čas s patnáctiletou dívkou, ... a musí si uvědomit že to je jejich Anima, kdo jim životem vládne a ne oni, ale psychologie jde mimo ně... inertní to je. Víím, že když tu píšu negativně o někom, že k nějakému posunu nedojde, ještě se to zatvrdí.. asi to nechat být... nechci nikoho přemlouvat na svoji stranu, pokud vůbec něco takového existuje, ... nechci předělávat neb víím, že to nejde i... // Jsem docela hrdý na to, že se mi podařilo vymanit se z područí ženy, tedy z nálady společnosti, která je extrémně extrémně přecitlivělá a pod pantoflem Lilith v současnosti, asi, už to nevím, že to tak je. Bojíme se své odpovědnosti. Tato energie, alibistického ženského narcismu, ... na to nejde ale říci nic, ani nic proti tomu, že jsem zastánce toho a toho, ale prostě nic. Lilith je hůře čitelná, a její "prázdnota" se nemusí nikdy projevit, neb ji tutlá, je o krok napřed - ne, nejsem prázdna, a má další záplatu, kam se nikdo nedostane. To nemyšlení je, že ta energie od protějšku mnou prochází pak vlastně. Když chce někdo spasit celý svět. Neapeluji vůbec na nic, na žádnou veřejnou změnu, neb ta je parazitická a nemá sebereflexi. Ani to není žádný postesk nad situací apod. To nemá s životem nic společného. A naše budoucnost - bude se nám v kosmické lodi či na pusté planetě žít hezky? // Všechno to kolem ega je vlastně neuskutečněná agrese, je to jako kálet si do vlastního lože, v horším případě i do cizího:), tento odpad nechťejí ani zde ani tam, no a zbytek jsem psal. Tak už to můžeme ukončit asi.

S psychoušem to je tak, že jste s ním, s ní dvacet let a za celou dobu jste neviděla jeho srdce, vlastně jen ego, racio, něco niterného, lidského, teplého, pořád to žene i výš... a vy jste se už docela otevřela, ale tam to zůstalo stejné, ono to funguje tak, že otevření je vždy na obou stranách, takže je to otázka spíš..., taky chcete možná moc, ale jsou tací, co toto nesdílí, aspoň se sebou to mají resp. v sobě k okolí - sen, možná to je i můj případ, ono to je pravda, že to je sen, vždy je to sen, ale... Jsou i případy, kdy ten člověk jakoby je normální, má problém třeba, ale jeho srdce prostě nevidíte, asi to je i můj případ. Někdy na toto i moc tlačíme... Jestliže ta energie rodinného typu muže vlezlého vedla k tomuto textu mimo jiné, pak by mě z něj měla i odvést pryč (možná je to špatný úsudek, nebezpečný...), a tedy by to mělo platit i obráceně, sice to nepřízná, ale je to tak asi - toto, "já", jsem jeho problém. Psychouš umí být i velmi štedrý a empatický, máte pocit, že vám to hrozně přeje, ale dialog to není, je to povrchní. Jsem ochoten připustit, že toto pošetilé bez sebereflexe a netoužící po ni je půlka světa, ale v druhé chci žít... vždy se spálíš, chce tě jen nakazit. bez nakažení ale nezískáš imunitu nikdy, možná na to zemřeš, ale jiní... Na počátku je přirozený výběr, smyslem je přežít, žít, ale to nejde do nekonečna, a smyslem je pak umět odejít, pak naopak ti, co zůstávají, jsou zaostalejší, ti, co žijí déle. ...1.3.19 Nic na to neplatí - ale tedy ani to nic na to neplatí, až Nic. On je člověk taky, jen to nevíš. A zhůry se ozvalo - ty tam moc lezeš do něj, kam tím směřuješ, jaký to má smysl? Víím, chceš si dokázat, že umíš v něm zažehnout dobro, jej. Příliš se necháváš unést tím, jak působí. / On naopak se bojí, že se nakazí láskou, tedy slabostí, tou falešnou láskou, za kterou bojují ti blbci slaboduší. Bojí se, že se nakazí láskou jako takovou, po lásce touží, brát si ji pro sebe, a hlubší láska jde mimo něj, někde tam asi je, ale... Neříkat si, že nejde spast vše a ani že jde vše spasit... Bůh umí tak vyladěně působit, že si dohledá duši. Tak jako je to moje věc, tak i jeho. Ty ho tak chceš vidět. ... Opravdu asi hlubší láska vzniká transformací mě i jeho. Pšt je cesta níž, a vlastně hlouběji stále zde cestují, je to k jádru - jeho povaha je stejná jako počátek vesmíru či před ním, ale jen na duchovní úrovni. Co je evidentní, že jakási nekomunikace, komunikace s pšt resp s lidmi se kterými máme největší problém vede na hlubší poznání a vyžrání. / Kvantová teorie je postavena na principu, že měření ovlivní to, co měřím, z toho plynou principy neurčitosti, z nich vlnově částicový dualismus, ale myslím i pravděpodobnostní nedeterministický charakter, neb kdybych věděl, co naměřím, pak to nebude to, že měřením ovlivním to, co měřím. Je to zacyklené do sebe. To, že měřením ovlivním, co měřím, je sice princip dialogu, ale i to je o egu hodně, proto myslím existuje laskavější, hlubší úroveň, ne-čp, před vznikem vesmíru, tedy onen svět..., který napodobuje trochu ten náš, je tam čp, ale úplně jinak, západ říká, že dialog zde nebude nikdy, a vzhlíží k obrazu dialogu a pojídá jej, východ již v dialogu je, ale jen jednotlivci, tedy ani jedno není dialog.... hele umět v druhém najít srdce není tvůj úkol, nehraj si na Boha, ty k tomu můžeš přispět tak maximálně 75%, těch zbylých procent těžších je na vyšší moci, ... uvědom si, že to je již mimo zde a tam i, neb to je i zde a tam, a není to i můj problém? ... také cesta k srdci vede přes potlačovanou méněcennost, neb stále musí vyhrát, copak je B nějaký vítěz? ...nejhorší jsou ty moudra psycho - nikomu nevěř, každý tě chce okrást, dobro neexistuje... Už asi jen to že Boha vidíme jako muže bychom měli ženám nadřezovat trochu...ovšem její energie to nepotřebuje... A pak se zeptal - a co potom, až uvidíš jeho dobro v něm, lásku (otázka je zda to je možné a zda tam je..., je, ale...), takže co potom? Budeš šťastný? Nepůjdeš zase na další obětí? ego a nevědomost má tisíce podob... / až pochopíš, že s tím nejde dělat nic, ... bude tam láska i a autonomie a vše, co tomu chybí... a ještě něco navíc třeba... možná, že on psychouš vidí tu pravdu, kterou já nevidím, co je ve mně... to negativní, lakomství apod., co druzí nevidí také a běsní že to nevidím taky že pak nemohu k Bohu, a obráceně i on si toto pak uvědomí... už s tou závislostí skončím... už by ses měl i usadit, v jednom módu... Psycho lidem je řečeno - na světě máš úkol, méně psycho lidem ty jsi úkol..., ale psycho je zvýrazní, co v ostatních je..., celou dobu vlastně v myslí se mu snažím vyhovět, ale v reálu skoro vůbec, až nyní jsem začal, a on ... začal mít upřímnou radost, jako má člověk, když se raduje, není v tom nic negativního, dostal jsem tě atd, to je vlastně konec.... je tam zkopírováno i toto - jemné dobro a myslí si, že to je

dobro..., je mnoho dalších módů... vezmu si k srdci, pokud tam je:), že nepředělávat, co pak? budu předělávat další? budou se hrnout mi do života stále, až je nebudu chtít předělávat, zmizí a budu v lese. 1.3.2019

Hledá něco jistého, byť to má být nejistota, hledá pravdu a neumí jinak než lhát. Ale B se liší v tomto. Ono je a asi fakt, že svět archetypů je jen anti-ego, intr. Už je to tu dost mimo. 1.3.2019 Někdy se na to celé vykašlat, vysrat, nechat být...jak mám něco ukazovat, když nevím kdo jsem ... právě...1.3. Nakonec budeš za ochránce rád, nahradí ty imaga. Egoismus zvládat pomocí srdce a nemyslet na něj, bez pouček. / Nakonec se sejdem u ohně, v přirozenosti. V kontinuu, zakotvení, v bytí. Jen tam bude méně manipulací - duchoidních (ego), ego lze "rozpustit" v duchách, v odum pšt, v bezpečí před Světlem ("paradox", před smrtí-blažeností a bolestnou pravdou žijeme raději v duchu-smrti-nevědomosti a lidství a pošetilsti),intelligence-Duch: nakazení duchem a duch je i cesta ven, šaman po smrti klidně je duchem a pomáhá i děsí zároveň a další část je již tam, jednota, jde o ne-čp. Nikdy není důvod ke smutku. Vše je přirozená radost, indián jde k doktorovi, když je smutný... / Sebereflexe, záblesky prosvětlení. Světlo není cíl, ten neexistuje. / Psychopatie zmizí, zasadíme li se do přírody a rozpustíme se v duchách, odumřelých vlastně, ponor, rozpustí se, zchladnutí, již nemusíme nést tíhu všech duchů v mysli. Obcujeme s duchy. Nerozlišenost je matrice světa, svět, nemá čp vlastnosti moc. V duchu se taky může já rozpustit, v tuposti. Když jsme přepracovaní, posedne nás duch, odpad, zrnění, jde o potlačené ne (nejde říci dost, zastavit se), jde o nedokončené, neuskutečněné úkony - odmuřelé myšlenky ... zastavit se, nemyslet, v místě kde jsou, nemyslet, projevit se, vůbec na nic nemyslet, tím se čistíme, někdo to pojímá jako očistu v Bohu, ve světle za doprovodu nějakého "guru", to nemám na mysli, prostě nemyslet, ale když vám to pomáhá... duch sice nějaký v nitru zůstane, tíha, ale to už je přirozené a je to i můj duch (já), zaplní prázdnotu, nejistotu, přítomnost. ... A taky, žiji moc v odlehlem světě, únik do světa "zkoumání světa", alespoň žít pro tento den, uvolnit se, sednout si, vypustit plyn... toto vše je "jak" a povrch, ti duchové a ega, což je totéž bych řekl, není ale dobré příliš odlišovat duchy a světlo, tím se světlo ztrácí, hloubka, pak vymizí všechna jak a (z nich) vzniká proč, smysl (ze Světla vzniká světlo a tma, světlo hledá sebe světlo a tmu, spojením tem vzniká světlo - v čp pojetí to je utopie)... a nad tím...? první typ ps běsní po kontaktu a žádný nechce a druhý naopak nikoho nechce, je pod nebo nad tím prvním typem. / úkolem tu bylo umět být normální pracující a přesto ne-stroj - směř k všichniému pracovnímu životu a jak se s tím vypořádat a naopak směř od toho do věčnosti, neohraničenosti.... / Ty "myšlenky", neuskutečněnost, jsou samozřejmě E', uzlíky a mění se (asi) na ten šum v hlavě, když vidím ten tmavý uzlík tuším spíše a nemyslím "v něm", dojde k prožití, uvolnění, v tom uzlíku je uvězněná kmitavost... ale jestli si někdo myslí, že tímto něco vyřeší, je na omylu, mysl není fyzická, paradoxně zase, úplným zbavením se neživota v sobě se staneme neživotem (před velkým třeskem), ale zase, spíš být dnešní, normální věci, co se "řeší" dnes druhého března, kam půjdu, co bylo, kdo tu je, není, apod. ... / musíš jim o sobě něco říct taky. / Jenomže jsem jak ženská, nemám ego, nemám už koníček, aby řekli "jo, on je sběratel, toto má rád", pak tě ale musíme...// jsem "ego"...

Vlastně Pjér má recht: jde o spojení lidství a božství. Neboli o spojení lidství, lásky s egem. Pak vzniká milující Bůh. To spojení je ale logické. Obojí vzniká zde, lidství i ego. Ten vztah je hrozně složitý. Ego udržuje odkaz na božství - "tam", a lidství a láska vzniká zde. Jsme tedy jen výšeč bytí. A toto samotné je ego, je to o ničem.

Od té doby egu už docela rozumím, používáme ho jakoby neustále, přítomně, pak je další typ ega - dlouhodobé, to umí být větší - plány, představy, něžný člověk bojující za dobro světa si může myslet, že mu ubližuje dotyčný, ale on čeká, že vy taky budete podobní, a normální mírou ega - aktivní přítomné nepsychotické ego, asertivní dá se říci, ani nahoře ani dole, nějak... Děkuji, ... mě popostrčili ti "egoističtí" lidé z určité nevědomosti. Ale toto se nedělá pro vděk, toto se prostě děje... Nic to ale nemění na tom, že jde o posednutí duchem, nákazou a vede k nešťastnosti a nenaplněnosti životní, pokud je jen toto šedé... Od mala na mě nereagují, proto vidím lidi nebo sebe jako věci, jde o určitý cynismus a pomstu taky. Už chápu, že mé ego je - nikdy s nikým už nic nechci mít, vztah, rozřednutí a zradu. Nakonec budu se svým egem, to je hodně smutné. Ale každý život má světlé chvílky. / My jsme ovce dost oproti např. indiánům, jsme zblblí, máme zvláštní kombinaci zla a "dobra", lpíme na dobru, musíš být hodná, na ní nemluv, ona chce mít klid, ale za tím je zlo a málo lásky, oproti nenásilné lásce, ona není tolik vidět, ale je nepodmíněná... např. to je vidět na úmrtí dítěte, či kohokoli - my to řešíme, jsme zrazeni vždy nějak, ubozí, s nucenými emocemi, jsme extrovertní prostě, umíme zahrát i emoce, ale u indiánů, (Mnislav Zelený Atapana), tam ...od mala to chci všem vysvětlit, ale nejde to... to je ta nevědomost, o které píšu tady často my se bojíme být zlí, máme problém s kontinuálním projevem nenásilného ega, naše ega jsou buď malá nebo moc velká, ale ne normální, střídá... ale věřme, že je to nejlépe, jak to může být vždy...ono o nic nejde, je to součást Boha, jak jsem pochopil, můžeme se ptát, kde má zlo a dobro původ, zdroj, pokud nějaký má, tak cítím v Ničem a nebo v lásce... takže "spojení" ega a lidství (lásky) "vzniká" Láska (božská, tam...), asi tam je něco navíc možná, ale jak jsem psal, ego jsou např. supersymetrické částice, neživá příroda, smrtelnost apod... ke smrti patří smutek, radost, oslava vyvrcholení a tak... Čiší neskutečná jemnost, láska z Amazonských indiánů, to je právě spojení ega a lidství ... Mám ale pocit, že od domorodců se lišíme tím, že oni po smrti jsou hodně spojeni se Zemí a my

jsme více "věční"...možná to je smysl, že lidé pomalu směřují do větší šíře, a zemřeli se vzájemně podporují a tvoří si tam... / Samozřejmě že domorodí žijí vlastně v ustavičných předsudcích, ale nějaký kmen více nějaký méně – více v poklidu, jde o klimaxové stadium, o harmonii. ... Naše ega by se ega indiána bála, pokud by nebyly kulturní rozdíly, když použiji indiánské ego, v sobě, navenek, je dost fyzické, je integrováno, tak toho se paradoxně zde lidé bojí, lovce. My máme ego potlačené často, což ale není nic jiného než větší ego, a nebo máme ego velké, což je také velké ego. Ego když není v harmonii, je vždy větší (asi..., no). Už asi vím, co lidem „říkat“, že jsem, aby se uspokojili (jejich ega, neměla strach z neurčitosti) – teplej a šaman:), určitá maska to je... Jejich světu, domorodím, něco ale jakoby chybí, není rozvinut potenciál jejich ega, my jsme uvolněnější v něčem... aby to bylo úplně pochopeno, zde získáváme lidskou zkušenost, abychom zlidštili a milovali (domorodí jaksí i žijí v lásce, láskou...), ovšem toto k „utvoření“ Boha nestačí, ta láska musí být „tam“ a poznání také nějaké, a to zabezpečuje ego, které „tam“ odkazuje, prohlašuje se za Boha, samozřejmě že potlačení ega je „ono“.... Naše výrobky jsou úžasné, duchovní, neb jsou cestou ke stvoření světa... Domnívám se, že ještě nějaké stadium nad námi je, s vyšší sebereflexí, ale co bude, nebude třeba zde, samozřejmě nevím, my si uvědomujeme dosti sebe sama, nad to se ještě zkoumáme díky tomu a zkoumáme, čímž se sebereflexe prohlubuje, možná že půjde o částečné tvoření Boha (pak bude fyzický svět, příroda, člověk, a cíp božský..) ... což už se stejně děje, my tvoříme jej, světlo, on tvoří nás... světlo. Asi je i něco jiné než světlo, máme jen pět smyslů, ale smysly jsou na nic i... Atapana který u indiánů žil říká že se na nic nevyptávají a považují to za nezdivořilé, ... ono tímto můžeme mít jen jakousi malou sebereflexi, nic nezměníme, opět nucená změna to jen živí, i tzv. nenucená. Domorodí podobně jako ženy svoji úzkost v nitru převádějí do "tance", atmosféry, kterou utvářejí, když je úzkost vyšší, hysterie narůstá:), a ego je v tom, že vyjadřuje, že úzkost vlastně nemá... to je velmi nízká fáze integrace Anima, ... domorodé ego je přirozené, vidí u zvířat, člověk se vlastně učí od zvířat, jak si brání hnízdo apod... taky J. Dušek povídal, že kdo z nás by chtěl aby na našem pohřbu truchlili, nemáme spojení mezi sebou... / To nakažení je vidět na mé touze aby z ht byl gay, co se stalo mě, musí se díť dál, sebereflexe chybí mě a chybí ttomu, co mě nakazilo (energie určitá, žena s Animem, apod.), nejraději aby si taky uvědomil své ženství, ale pak pryč, neb je jako já a to mě nezajímá, ... sebereflexe je prakticky nemožná, jít do sebe, je tam velká bolest asi, uvědomit si kdo jsem více... jde to i pomalu, pomalu.../Jsou určité věci, které jsou fatální, na vždy zde i tam, např. zženštění moje a strach z žen, totiž tyto věci jsou kompenzovány např. tím že jsem gay což je "pomsta" a navíc je ve mě žena ale se ženami se neumí bavit a ani to není možné, ona je tam, ony zde a překročit hranici znamená i změnit pohlaví (ne úplně samozřejmě, digitálně či naopak rozmazaně), proto si i nemohou rozumět... nějaký smír mi přijde zbytečný navždy a nemožný, ale je to asi jen teď... navždy, aniž by v tom byla nějaká nevyřešená věc... taky vše vyřešit neznamená uspokojení myslím a konec, to je zkratkovité.../Bojovníků je stále méně a méně a přibývá těch kurev, třeba viz zde jsem nestoudně popsal všechny svoje pocity a vnitřní svět, skoro všechen, má to smysl i nemá asi... / božská láska je hlavně láska sama o sobě, už velmi abstraktní (existují asi i "vyšší" úrovně sebereflexe, vyšší "lásky"....), ale samozřejmě není problém takto milovat každého pro něj, je to totéž jsem láska a miluji... ale myslím, že to není tak, že lidé jednoho dne dojdou tohoto cíle, bylo by to hezké, ale jde o nečp jev, je mimo čp, tedy byl, je, bude, není apod... Ten objev ego+láska=Bůh (to neznamená, že je to egoista a že to je jen "osoba", ego je tam proto, aby to bylo "tam", aby byl zachován odkaz na božskou úroveň), ale toto je něco, co mi už Bůh jaksí nepotvrzuje, normálně jsem se dřív v duchu ptal neptal Boha, jestli je to správně, co dělám, myšlenky jsou správné, jaksí srovnávání se standardem i to je, ale on není standard v podobě věci či objektu, mluví,...ale teď to nejde, není to možné, neb toto je on a tedy už nemůže na mě mluvit mi to přijde, potvrdit to, zmizel (samozřejmě ne na pořád), tak nevím zda je to dobře nebo není, zda mám brečet nebo ne:)... Všimněme si, že ego tam má taky - jsme spolu, jsme jedno, ale je to nekrofilní vybělené snové, morbidní. Kastráční úzkost a komplex je velmi komplexní záležitost a souvisí s neuvědomovanými bolestmi (odmítnutí, ukřivdění), které ani vědomé být nemohou, a také koitus je o kastráční, pronikání, řezání. Ženská má pro muže nesmyslnou touhu, aby ji vlastně odmítnul, neb ona je jako hmota, uzavírá se do sebe, zarůstá, bují, a je to ale bez citu ta hmota, a až pronikání "řezem" do ní, probouzí city a pocit normálního já, nikoli zahuhňání, zahlenění, možná se to týká jen mě, postiženého geneticky trochu, ale není to jednoduché právě, toto odmítnutí tuto příkrývku z hmoty, ego, právě živí, tedy odmítnutí jednak produkuje ego a jednak ho může i ničit. Ve výsledku se neděje nic. Taky co mám představu, muž je psycho, zlo a obcuje se mnou, vytěsněné moje zlo, které neumím nést, v sobě, mám tam právě tupost v centru, nerozlišená hmota třeba bělavá, zdá se, že na stejném principu pracuje i naše civilizace - proniká do přírody, aby se tím vyprodukovalo něco hlubšího (poznání), ale zároveň s tím vzniká mnoho ega - civilizace. Ono i ten řez i ta hmota jsou ego dohromady jakoby... Muž toto čast nenávidí, že žena chce odmítnutí, zlo, nebo je naštván a jí se to líbí ještě... Tedy potřebuji být odmítnut vlastně, nechápu to, nechápu že když jsem sám, že jsem sám, místo toho si tvořím, se mi tvoří v hlavě imaga, zahuhňání, hmotou...je to celé dětské dost... Tím to toíž i opustí rovinu jáství, ega, neb tam fakt někdo je, kdo cítí, a nechce mě... Když mě odmítá, v nitru, tak na nějaký čas mám normálně vaginu, mohu si to dovolit, nemusím být obalená hmotou, musím mít neustále penis totiž defakto...v nitru, muže, E'... Kastráční komplex se týká existenciálního něco a nic, kastrace je i chemická samozřejmě..."nefyzická", šikana a zbraň mají ve výsledku stejný účinek, jen šikana je podlejší... / Oproti Nic se vše jeví jako lež, i Láska.../ Člověk i musel opustit džungli, amchymii, byť dobře

zvládnutou, a vyjít na světlo, typicky civilizace je produkt pochybností, ty domorodí nemají asi moc, pochybnost o všem, o tom, zda je moje skupina ok, a mám tu zůstat apod., na jednu stranu to opět z ega, snu vymaňuje, na druhou stranu se to do snu noří, do ega, hmotného snu... / nevidím to co je běžné - ego, ale co je skrýváno (anti-ego pohled). /My chápeme nemoc jako zradu, ale jde o projev ducha, něco samozřejmého, tak to chápou domorodí myslím a dospěl jsem k tomu i zde, jde o ego a patří to k nám hluboce, duch či démon se vyhání duchem (či Duchem) často, kouřem např., to, že jde o zradu je nepochopitelné vlastně, to je Bůh. Je to stále o tom ego + láska = Bůh, ani jedno z toho tam ale není, ego a láska - lidská, ale asi silnější, byť jsme ji schopni této lásky "dosáhnout", resp. ji uvidět v sobě. /2019

Opakování, výběr: máme zlo a dobro, což jsem postupně pochopil je ego a láska, z ničeho víc naše mysl není. Nelze to však vidět časoprostorovými očima - dvě oddělené entity, jejich vztah je složitý. Ve fyzice by měla existovat analogie - možná antihmota a hmota, možná super-hmota (ego) a hmota (láska). V úrovni před velkým třeskem je již např. spojeno světlo (boson) a láska, je to totéž, neb mají stejné vlastnosti a mohou být neodlišitelné od sebe, je to jedno co je co (třetí úroveň abstrakce v matematice, je třeba velmi abstrahovat od materialismu-ega, ani hmota ani vědomí atd...), avšak láska může mít i podobu nuly, Nic, což neumíme popsat (pozn. smysly-vědomí-láska mají podobu ega v tomto a světlo je láska a dojde ke spojení ve stavu před velkým třeskem). A spojení zla a dobra spočívá ve spojení ega a lásky v božskou lásku, ego je božství a lidská láska zde vznikající je láska, jediné zde asi vzniká právě, neb zde je lidská zkušenost, ale ego není bůh, ale jeho substituce zde (připomínka), nápodoba, bez ega a lásky by ale Láska (Bůh) "nevznikla". Je možné, že objektem lásky v úrovni před třeskem je ego, zde to tak úplně není, zde se hned nakazí láska egem. Ego je duch, démon apod, odumřelost, neživá příroda, pošetlost, digitálnost, choroby apod., v kontaktu s ním nejde jinak než se nenakazit, proto i nic radši:). Bůh není jen "bytosť", představa boha (ego) nás před bohem chrání jak řekl Jung. Sebereflexe a její prohlubování (je bez dna) je pak bytí a smysl bytí. Taky ego a láska nemusí podléhat transformaci smrti, a má to matrioškovitou vlastnost, celý vesmír lze vidět jako ego, ale v něm je opět láska a celé to je láska dohromady. / Už to chápu, prostě ti náčelníci jedinci prostě nejsou moc lidští, všichni kolem padají a jsou nakaženi, ale oni jsou zdraví a v pohodě a pomáhá jim. / Zastav se si řeknu.

V tom asertivním domorodém egu se jedná o pohotovost odmítnutí, které nebolí moc...Když už i v neděli odpoledne mám v sobě pachut práce, setrvačnost to má silnou, tak to je hrozné, jakoby tam chtěl jít a být tam, konečně to ukončit... ono si nás to vlastně drží tím, že tomu chceme ublížit a zničit a ukončit to, ale musíme být hodní, agrese to moc ale nevyřeší, je to psychické, potlačené ne, všemu!:) pak pěkný život...

Obvykle, kdo nic neumí stává se náčelníkem nebo šamanem, umí jen organizovat nebo manipulovat, což je podobné. Neumí nic, umí všechno, obvykle tak entita, co je vším, tak je náčelníkem. Ovšem u indiánů nedává náčelník příkazy, vše je nepodmíněné, jde nápodobou, sám jde stavět dům nový, tak jdou s ním. Také indiáni neplývají slovem, tím nedochází k hádkám, velkou roli tak má jednání, nikoli dohadování. / Už se těším na stav, kdy odpadne i ochranný duch, ego, co mě hnalo celou dobu výš, nebo proti někomu, což je dost podobné, až tam bude stav báze, to je myslím ve stáří, konečně můžeme odložit své ego a začít být kým jsme byli, mít svoji "přichut", auru, kterou přirozeně v nejnějnějším nitru jsme... ona prorůstá do ega zespodu, pomalu asi. / Cítění pracuje a pracuje na konci vypadne hodnota (nálepka, často ale předsudek, pokud se tam plete myšlení, "myšlení"), například pes čichá k cizí moči a vyhodnotí pohlaví, sílu, apod. dotyčného, toto vyžaduje právě vůbec nemyslet, neb tam je mnoho operací zároveň asi, během půl vteřiny to vypadne, vidí to před sebou doslova. // To co vlastně jsem chtěl vždy být a dělat, když se odloží ego. // To je děs, když někdo si ošéfuje vše, ale bez toho na čem vyrostli jsou nic potom...proto zkoušet odložit to, na čem jsem vyrostl a co zbude? to co tam bylo vždy...(?)// Vlastně se stále dost identifikuji s dětmi...dělá to i moje malé údy obecně, včetně hlavy...ale není to nějak hrozné ta identifikace...dospělé jádro tam je nějaké...//

Po mnohaletém, vlastně celoživotním boji s určitým typem lidí a vším možným jsem dospěl k dospělému názoru - dát jim svobodu, totiž chci, aby tu nebyli, vše tu má význam, když jsem jim dal svobodu, připustil, že tu mohou být, ulevilo se mi, je to podobné "miluj své nepřátele", (to přijde později třeba, na chvíli...). Je to snad největší bolest, sebereflektivní, když máme změnit zaběhlé paradigma, zdá se to neskutečné, to, co jsme celou dobu byli. Nikdo to po vás nevyžaduje, ani Bůh (ego - ten nám právě stále i potvrzuje naše ego, ozvěna), ani démoni apod., děláte to vlastně pro sebe, ale i to nejde říci takto. // Ještě k tomu ego a láska je Láska: abych to přesněji popsal, nemám to moc pochopené, takže... vlastně jde o to, aby lidská láska zde, láska se stala a zářila tam odtud, a právě tam je ego. Jde tak asi i o jakousi symetrii, prohození, ale tím se to zkazí trochu...Také ego a láska dohromady dají Nic, proto tam není již Ničeho, a není kdo by to stvrdil. // Je zvláštní, že čtveřice "křivda, odmítnutí, opuštění, zrada" jsou na tom tak, že každá je v každé, tedy křivda, opuštění, zrada je odmítnutí vždy nějaké, křivda, odmítnutí, opuštění je zrada nějaká vždy, je to totéž, prostě jakési ublížení...// Ne-sebereflexe, tupé místo uprostřed mysli, kde bychom čekali vědomí právě (cit, osobnost, průchodnost apod.), tak tato ne-sbr skrývá v sobě právě

bolest (vedoucí k dané sebereflexi). // Naše civilizace má dva duchy, fyzicky likvidující (stroje) a chemikálie, umělé barvy a chomáčky kterými se dusíme...// Muž a žena, identity, nemají sebereflexi do veliké míry, ale ještě hůře na tom jsou nevědomé protějšky Animus a Anima v jistém ohledu. // Jde o spojení přirozenosti, přírody s nepřirozeností, božskou až, a to je Bůh i právě bych řekl...// Na základě nápisu na vrcholu Brd by se text měl jmenovat "Milion hovin". // Dítě není pro indiány ještě člověk, nám to asi přijde nelidské, ale je to transparentní spíše, jejich přístup k dětem je na vyšší úrovni naopak, zdá se tedy...// Příroda je drsná. // Vlastně, teď si uvědomuji, že démon a anděl, tyto energie jsou dohromady Láska, ale to ego a láska je jaksi vyzrálejší bych řekl...// duch podrží, včetně ducha homo - udrží společnost bdělou, přemýšlivou a je inertní a nebezpečný a opora i... // I odmítnutí může někdo chápat jako oporu, neb jde o E. //

Pokud chceš být svobodný musíš dát svobodu všemu a všem, kteří tě pronásledují. A že jich může být plná řada, plná řada, muži, ženy, extroverti, introverti, úzkostliví, obecně určité módy, typy...to má každý. Když dáme svobodu nepřítelům, pečlivě všem (nejlépe těm, kteří nás dlouhodobě pronásledují, je to jako odpuštění), tak můžeme mít věčný klid. A je to věčnost potom. Ono musí se to opakovaně třeba i někdy apod. Totiž oni pak začnou i brát vás, ... ano děje se to vše v hlavě. Myslel jsem si, že u žen to u mě moc platit nemůže, protože nejde o nepřítel v pravém slova smyslu u mě, ale po čase už to jde. A je tam i přání a láska trochu, to přání hlavně, samozřejmě i závist apod... A je pokoj docela. Chtěl jsem se dostat do stavu báze, tedy do svého bazálního stavu, kde jsem šťastný, je to jako dno, kde nic není a nejde o tvrdou podlahu, vyprázdňenost a pocit "sebe", stav lásky... ono po tom, když dám svobodu nepřítelům, tak do tohoto stavu se úplně nedostanu, ale je mi to právě jedno už, jaksi vede to trochu na "ego" stav, ducha v prostoru myslí a kolem, ale je to ok samozřejmě, že nějaký čas, období, roky, celý život, s nimi musíme bojovat, proto to jsou nepřátelé, ale na konci se klidu asi jinak nedospěje a paradoxně je to oboustranné, živíme si to sami ten boj. Proč jsem to neskončil dřív tedy? ještě asi nebyl čas... // Co to je emoce? Emoce je vždy o ego, jde o něco, v čem ani B ani D nejedou. Je to něco - nic, omyl, myslím tím emoci - koule ze zla a mana zároveň a vlastně toto, když se myslím povídá člověk zpětně na život, toto je nic, ještě míň než nic, omyl, neexistuje to...láska emoce v tomto ohledu není, Láska je o propojení všeho v jemný jemný něco intimní a nejniternější a neklidnější prostupující i průchozí dokonale bazální, integruje v sobě emoci stejně jako ego, ego to ale není, emotivní láska je právě "menší" ..., Láska je "emoce" samotná tak trochu... stejně ale nevím co jsem měl na mysli o těch emocích, ... je tam ode všeho kousek a dohromady to je nic. /// Typicky přenášíme něco, co neumíme zpracovat, typicky když nás někdo okřikne, přísná paní, pak ten pán ze sebe dělá přísnou paní, a odhalí neseberefektivní místo v sobě "krásně" // Udeření na nesbr místo bolí hodně dotyčného (a to ještě oklikou spíše), ale ještě více ne sbr místo, ale to ani nejde...// Masko introverta, lovce, přírodního člověka, divocha, v lidech, všech, včetně Lilith (hraje si na lovce ale není), vzbuzuje docela děs...máme to vytěsněné a lpíme na tom, aby to zde nebylo tedy, nevědomě...// Koho to vlastně všechno toto bude zajímat, zajímá?!:// Naladění se, kontakt s přírodou, myslím že většina lidí to bude mít povrchní, nepoctivé, ... jde o to být sám, a navíc ještě více ponořen dolů do sebe, do báze, kolektivu, a tam je kontakt se vším kolem...je to stav lásky už... A pak mi došlo zase něco, že proč do tohoto stavu, kde jsem rád, proč tam jít? A podařilo se mi vůlí dostat do tohoto stavu lásky, nejjemnější stav myslí, vyladěný, není to ale vůle tvrdá, jde o , toto je myslím velmi důležité a konce cesty, umět se vlastní vůlí dostat do stavu lásky, prakticky kdy chci. Není to poblouznění, normálně pak mohu používat ego, pohotové, asertivní, (pro mě je to vysilující docela, ta asertivita mimochodem, jsem překulný dolů, je to moc vztyčené), potom už nemám důvod nikoho předělávat a nezajímá mě to, není to vůbec umělé, je to to, co jsem a mám rád, proto v tom jsem rád, samozřejmě to vyprchá, ale je to docela zajímavý, je to stav, kdy už démon nemůže na vás, protože vůlí umět být spontánní, láska vůlí kdy chci a mohu apod. (křesťanství to chápe odlišně, toto je po sedmi letech práce). Cítil jsem, že zde končí sranda a mám na výběr, zda opravdu budu chtít být duchovní bytostí, ale na to nemám, ta zodpovědnost a dávání, chce to nenásilně...nejde o vůli v podobě námahy, ta tam právě není, ale je to vůle, neb to je vědomé...nevím zda to jde zopakovat:). Jde zdá se. duchové vymizí ven a je to tam, jsem v tom, je to určitý ponor, táhlý do "zastavení" v tom stavu...

Ego řekne větu - víš, to dělám proto, aby jsi mohl umřít - tolik "citu" v něm je:). D ví i neví co dělá, analogicky i pánbůh asi (ale jinak samozřejmě). Celé toto ego a láska apod. je jen výseč širšího bytí bych řekl. Když na nás útočí ego, hledáme pomocníky proti němu, to je nakažení se, neb ego je podlý boj silnějšího se slabším. Oproti smyslu, který číší z přírody je emoce (osobní zlo+mana) něco bez smyslu a ani to nelze takto říci až. Lidé se obecně dělí na potenciální náčelníky a šamany (analogicky muže a ženy a děti), náčelník je z mého pohledu tak trochu sliz bez vlastního vědomí, co se roztahuje. Tento sliz, tupost má mnoho lidí v centru bytosti, ta právě může za to, že šikanujeme, necítíme, apod, je to duch civilizace reflektovaný v nás - stroj, neživot, chemie. Můj spor náčelníka se šamanem to tu bylo vlastně. Manipuluji s manipulacemi druhých vlastně. Cítím, že náš duch v nitru je dosti povadlý, i můj dosti, ještě víc v něčem. Lidstvo od počátku věků stojí duchovně na šamanismu, který je jen sebe-reflektován dalšími duchovními poznatky, a v současné době vědeckými poznatky, to vše prohlubuje "šamanismus", na tomto textu to je vidět, že jakýkoli další poznatek přispívá k duchovnímu rozvoji, ten ale cíl (moc) nemá. V současnosti je každý "náčelník" a chybí zde šaman, proto veškerá negativní energie má volnou ruku a naše doba je pod velkým náparem

temna a neurózy (opět ego), my však sami připadáme si světelní. Proto dnešní šaman má co dělat vůbec zvládnout ten tok temnoty a nemůže už moc léčit. Když dám ruku na srdce, je tam zášť, egoismus, a nemám moc vůli léčit druhé, ale může se to měnit. Pokud si někdo hraje s energiemi, a není schopen tvořit od srdce, tedy od své volné (jáské) úrovně v nitru (nenucené a ne-nenucené) léčit a pomáhat a při poctivé analýze myslí naráží na nějaký temný osobní blok, který v tom brání (může škodit), pak to je na nic a je to o egu. Ten blok je třeba mít zvládnutý, a to chce i interakci od okolí a podporu. Šaman stejně jako já zůstává žít spíše sám. Šaman je duchovní manželkou náčelníka a duchovním otcem a matkou kmene - to zde nelze použít, kmeny jsou moc veliké a umělé dělení na kmeny by byla cesta zpět vůči probíhajícímu sjednocování lidstva. Moje pomoc snad tkví ve zveřejnění toho textu, to že to bude třeba populární neznámá, že je to dobré a taky ale může. Samozřejmě šamanismus je určitá maska pro bytost člověka, určitá nemoc, ze které se šaman léčí a celé ty věky léčíme, směřujeme ale moc k náčelnictví. Šaman pracuje a zajímá se o dobro celku, tedy lidstva, planety, kosmu, bytí (to už je moc), tam musí na pomoc náčelník-filozof atd. Toto povídání o šamanství je pro nás nepříjemné, vrací nás do divočiny, je to regresní to nějaké míry. Od mala vím, že jsem k tomuto předurčen vlastně a hrál jsem si na to... Status šamana už sám od sebe lidi odhání a nechávají mu určité tajemství, které trans-bytost určitě má. Udrží kmen bdělý, podobně jako žena nebo dítě.

Typický šamanismus, práce s úzkostí a strachem druhých a vlastním, např., vede na nezájem o odpovědi na otázky a zvědavost vědeckého typu, to mi taky pomůže, nezvladatelnému pnutí to objevit. Šamanství by nemělo být o temné energii a alchymii, ale jeho posláním je prohlubování, sebereflexe, prosvětlení, léčení, ale pod náporu temnoty se to stává nemožné, proto je velmi těžké být opravdovým "šamanem" dneška. Co je také omyl, odkazovat se na šamanismus cizích území a nikoli vlastní, v dnešní době ale již jde možná více než dříve o "planetární" hraní si, ovšem bez povyšování, ego lze vždy zamaskovat, ukotvit, rozpustit v energiích, což dělá hysterie i, ale ona sama ukotvená není a je v oblasti ega. Ego stále samo od sebe bují a dorůstá, neb souvisí se šipkou času, stejně jako chaos stále dorůstá apod. V šamanismu se mísí energie mana (civilizační, dětská) s duchovní (anti-mana, odumřelá, kouřová). Specifický je pak ženský šamanismus asi, kde ale stejně musí být i integrován mužský prvek.

K tomu světel principu "léčení" je ještě dlouhá cesta v mé mysli ... jsem moc zakopán do ega... léčíš li jsi i ty léčen a existuješ a stejně tak to platí o lásce, kde i nejsme a jsme..umíme nebýt, strach překonat... / Pociť že extr sliz rozlezlý úplně všude a alternativa neexistuje, na jakoukoli snahu o intr a šam velmi brutální rozlezlost, cítím tam asi vlastně veškerou zkušenost historii od šamanství k dnešku, utrpení, a neexistuje alternativa, džungle, absolutně to není, neváží si nic, ale platí to i ode mne, nevážím si tohoto... ale jsou to jen energie, ne lidé, ti jsou úplnější. /Šaman musí projít odloučením od rodiny atd... v mysli, nebýt fixován, neb k tomu i velmi tíhne, jakožto postižený jedinec, čeká na něj mnoho zkoušek. /Funguje-li správně ego, pak se láska (pod apod.) dostavuje sama. / Jsou samozřejmě i jedinci, kteří jsou i náčelníci i šamanští, obvykle hysterie se tomu může podobat.

Vrtá mi hlavou co to je vědomí, protože jestliže dokáže vůli dojít k lásce, pak nemůže být úplně tak láskou, souvisí to s jástvím a naopak digitálností, porovnáváním situace, je to komplexní fenomén, snad dávající dohromady Nic a je Nic, sebereflexe, bytí. Když říkáme, že vědomí je v mozku, pak jo, ale co je to mozek? Kvantový svět není materialistický, podléhá zákonitostem, zdá se, ale nevíme o tom zhora nic. Naše vědomí je reagující na podněty, vědomí božské je asi i tvořící, což si neumíme představit...ale nikoli ty podněty tvořící... to je moc jednoduché... Jak to je pak s poznáním v rovnici ego a láska je bůh?, poznání je sebereflexe, podněty k němu jsou od ega a asi i lásky...

A tak vlastně ten nejjednodušší člověk může žít v souladu ega a lásky víc než inteligentní člověk, ale každé má něco do sebe, není však dobré nějaké sblížení, je to kooperace, jako při lovu. Symetrie božství (ega) a lidství (lásky) tvořící Boha (ale ono je napojeno na vyšší vědomí asi i) - obecně pak směr od ega k lásce (někdo má krásně zvládnuté ego, ale lidství - vlastně to ego pokulhává). Ego má božské vlastnosti boha, jak jsem v textu psal, prakticky se od vyššího vědomí liší jen v tom "jak", ono samo ale je právě "jak", atmosféry, poznání apod. Tedy "smícháním" těchto vlastností ega s láskou vzniká vyšší vědomí, božské. S láskou, lidstvím utváří se Bůh, jak jej "známe"...a ego v něm "není" (je, ale). Avšak božství je plně asi i egem a láskou, ne jen jejich spojením, pak by zas bylo omezené a opět muselo mít lidskou zkušenost, aby bylo výš.

Když je někdo nemocný, chovají se k němu, jako by byl zdravý a vše musí sám. Pana Atapanu někdy bělošsky démonický...to radši ne...obracím se zády. / Ego (božské) a láska = božská láska, to spojení dodá něco navíc (lásky). / Umět držet ego, pošetilost, na uzdě./ Život zde a tam je spíš náš (ustrášený, uzamčený) sen, až láska dovolí nahlédnout trochu mimo. / Až když vidím, že tisíce let je nikdo neléčil, máme v sobě duchy, bezduchost - odstup i potřebuji. V přírodě identifikace, implementace ducha zvířete třeba - my démony a své výtvoř. / Jediné pokušení je ego. / Šaman léčí i své nepřátele, pokud je třeba. Léčení překoná strach z něj (hladí) a jeho "vinu". / Na noc tu masku odložím, před spaním. Ale toto jsem, navždy. / Jen šaman může do říše civilizace - duchů, nenakazí se moc. / V dětství závist k těm, co jsou oblíbení v kolektivu, ve mě uprostřed měkký

povolený utopenec bez života, kontaktu.// Indián to vidí jasně - je tu, aby posílil (svého) Ducha. Zde je rozlišenost, resp rozlišuje se, rozlišujeme.../ Samozřejmě nejlépe, pokud domorodí nepřijdou moc do jakéhokoli styku s civilizací - nákaza./ Ego - pokušení jedince k celku a celek ale i umírňuje ego jedince. / Pro extr je "lovení samotné, intr" trofej a naopak pro intr je "mana, stádo" trofejí ... / Co lze vyzorovat, lidé jaksi touží se shrbit a splynout nějak s věcmi, krabicemi, "Bohem", apod., a jsou z toho nešťastní, neb jsou, uvnitř v mysli krabice, je to jako žíla drahého kamene v hornině, je to neživé ale, jsou dolů a myslí si že jdou nahoru, není tam sebereflexe, znamenala by ohromný zvrat a bolest a procitnutí, ta se mimo jiné získává (sebereflexe) kontaktem s lidmi, ale i se tam může ztráct... Co mám říci člověku, který je posedlí prací, věcmi, státem, všedním životem, povinnostmi apod.? Nic, obrátit se zády, nenakazit se, jak by chtěl. Nejlepší je od nich věta - démoni neexistují:). Mají z nich i strach, "nebaví" se s nimi, resp. i ne-nebaví./ Ono duchové existují i neexistují, i záchodové prkynko má ducha, ne že neexistují a ne, že existují (to je zase předsudkový svět), první otázka člověka pak je: takže existují nebo ne? ta otázka pochází z nesbr místa v mysli.../ Mysl sídlí v srdci by řekl indián. /Pokušení ega spočívá i v tom, usurpovat si o hodně více všeho... Intr je lakomý tím, že šetří a musí se štitit (dává duchovní věci), extr sice umí dávat (hmotu), ale je lakomý tím, že se roztahuje. Int mana zem uvnitř extr duch uvnitř v nevědomí až.../ mezi parazitem a hostielem vzniká teplo, duch, parazit je duch dost a i definuje hostitelskost a intimitu hostitele apod...ale.../ tajně sleduji v klidu m poz / Musím si jej ulovit, vidím jak z něj žena mi dává facky, ale jdu dál a dál... za? ničím, ego. / když něco chce hmotu, tím si chrání sebe-hmotu, nedává.../ u indiánů také není, že by někdo něco nedělal (práci), v každém věku, děti si samozřejmě jen hrají, mají malé nástroje dospělých a sami se učí nápodobou, naučí se to, neb rodiče se to takto také naučili. / Když si připadáme sami a chceme aby s námi někdo byl, jde o OCD určité, a není to hluboké. / Ztišit se a vnímat, co druhý vyzařuje - neb toto vyzařování neumí lhát (indiánská rada), ale lidé vyzařují mnoho věcí...

Na mnoho výjevů - to je vaše věc. / Fanatismus nedožene chybějícího Ducha. / Šamanismus prochází seberexlexí také.../ Vyšší vědomí již umí mj. rozlišit co je dobré a co špatné a proto svět "řídí". Potřebuje k tomu lidskou zkušenost, vzniká nejspíše zde, a odvíjí se v nečasoprostorovosti, to víme dávno. / Co je možná paradoxní, mým cílem bylo zapadnout mezi ostatní, oni jsou mým vzorem, oni mají energie "vyrovnané", já jsem utopista. Ale není to hraní si na něco už, vše začíná, že si na to hrajeme a pak to jsme... tedy je li vše hra / Typicky po komunikaci s někým na mě přenesen "něco, někdo" ve mě zapadlý dupe je agresivní a je zlo. Typicky schizotypní jedinec je příliš citlivý na kontakt, příliš v druhých lidech, myslí to dobře ale (i), a proto si utváří kolem sebe závoj, vše prostupuje závoj, jde o modifikaci E', asi jde o rozptýlení, rozpuštění agrese, a tento závoj je zároveň maskou a zároveň prostředím, kde se žije a zároveň zdrojem, potravou, my jsme již z tohoto závoje vylezli, což je dobře myslím, neb jde o jistý předsudek, ale chybí nám to..., ponor, v něm se vše vyladuje, je jako oceán, co rozptyluje napětí, možná jej i tvoří (obecně ale entropie roste), ale myslím, no, dusná atmosféra i prudí, smyslem je asi aby tento závoj byl láska... což už tak i je, toto je substitute toho... / Ono nejsem sám v tomto, je hodně lidí tím ujetých, šamanismem, aniž by to věděli. Samozřejmě dochází k určitému zkoušení, kdo je silnější apod. / samozřejmě zůstává něco hroznějšího v nitru našem, ego postuchování je povrch...i to nitro je třeba vnímat někdy a "čistit"/ intr řeší důležitější věci a tak se nechá klidně manipulovat v běžném životě, extrovert řeší důležitější věci a uniká mu zakotvení. / závoj je o kastr úzko/ závoj se chová jako pole, odpuzuje nebo stmeluje (a je částicemi samotnými), v supersymetrii, co je pole, bude "částice"... univerzálnější závoj existuje?... ego je uvězněný celek v nás, tvořit pro celek tam již je ego napůl... čaman léčí duši (spíše než tělo, je to však provázané a stejné) a spíše než o léčení jde o vymaňování se z nevědomosti vlastně./ Int: lovci a sběrači, ext: zemědělci, bojovníci, obchodníci. /2019 Mladý člověk řeší zda jde říci ne, aniž by v tom bylo ego (srabošství) - nejde moc...

Kam jdete ?

Smysl - ukočírovat zhoubnou nekonečnou touhu, tázání se, filozofii (proč jsi mi to...), zvládnout nejistotu.

Je to celé samo pro sebe, ponoření do pojmů, žije to samo pro sebe, abstrakce, o to tam jde, v textu, je to mužský problém - zabřednutí do pojmů. Myslím ale, že svět je matematický, duchovní (pohled domorodých), pohled hmotný je pohled méně znalý. / Ego je vždy nějaký přídomek, tak božská úroveň či taková nějaká je možná i lživá pravda, jako byla božská láska, lživá pravda je typicky onen svět a možná i tento svět, pokud by svět byl náš sen, pak je to typicky "lživá pravda", mnoho vjemů a "ve skutečnosti" neexistuje. / Obecně jsou lovci a bojovníci, každý lovec je i bojovník a naopak. Lovený objekt je vlastně E'. Je to možná tak, že máme božství (mana), v něm je ponořen lovec a loví toto božství v dálce, jako již vyhaslý předmět E', lovec je navenek vyhaslý dost. Bojovník je ponořen, je, tím E', ale je ponořen v božství (mana). Tedy něco se dívá na sebe sama v dálce u lovce. Ale toto něco (božství) je samo o sobě "jen" dobrý úmysl, něco mimo běžnou zkušenost člověka, Láska "beyond", nejjemnější světelné nic "v dálí". Ono to je neskutečné, ale umí to něco dělat, pracovat - od toho tu je ego právě, byt' je i povaleč. Ono to jde ruku v ruce ale myslím - láska a obsáhnutí světa a tvorba a sebereflexe a.... láska není pozitivní, toto tam je i přesaženo, nikoli však v negativitu. Je pravdivá, ale i to...třeba je pravda i v tom, že svět nejde moc stvořit:). / Ego

lovce je stejný jako ego ženy v něčem, je anti-ego, chybí mi střed, je vymřelý, digitální, lovec se nestará o oběť a nevidí důvod, je to automatické, byť lovec umí být velmi citlivý. Nezná kompromis, je vesmírem, nezná boj s někým. Nejdříve je lov, pak je boj a pak je otazník a pak smířlivý otazník, klid, ale pro koho, nebo pro oba? (analogie s koitem), začínáme být v období otazníku. / Od mala propadám tomu myslet na spontánní věci, ty jsou spontánní proto, že se na ně nemyslí, třeba erekce. Typicky žena nechápe, že muž musí být uvolněn, aby měl erekci, ona vidí muže i s přirozením jako tvrdost, ale aby mohla být tvrdost sama o sobě, vedle ní je měkkost, proto musí být mysl muže uvolněná, ale jsou výjimky asi. Typicky dysfunkci způsobuje běs, duch (žena), kastrující vlastně, krev není soustředěna, má to vyšší entropii a není přepážka žádná. Je pravda ale, že indiáni řeší vlastně jen sexualitu a vztahy, v tom se docela vyptávají asi. Je to život, nic jiného. / Možná tu je paralela - láska a svět, vesmír, že to je totéž, jde o spojení protikladů, a je jedno jakých, tedy i fyzikálních a tak miluji li, nepodmíněně (druhého či kosmos) je to dotýčný nebo kosmos kolem... vědomí a kosmos je totéž. Je to logická, nikoli fyzická, fyzikální úroveň bytí, a ta je myslím zajímavější. My, byť je to velice již abstraktní, zjišťujeme "kudy vedou kabely", ale nevíme, co v tich proudí, jaký program běží ("nezávislý" na tom, kudy vedou kabely), jaký to má smysl apod. Je to ale tak asi složité, že ty kabely jsou program (fyzika). Typicky logická úroveň je zapojení vědomí do kosmosu, fyzika je v tomto pohledu malá podmnožina širší množiny. / Indiánovi bych při jeho pobytu zde vysvětlil, že my zkoumáme svět ještě z jiného úhlu pohledu, toto, co vidí je odpad, který se tvoří v procesu poznání, smysl toho je poznání přírodovědné víceméně, snad trochu umění a poznání, že toto není ok, a také šíření života mimo Zemi, když šel Atapana s indiánským šamanem městem, vůbec to s ním nic neudělalo, nikdy to neviděl, až záchod jej trochu zaujal, je to pošetilý svět. Vysvětlil bych, že toto je výsledek žití bez šamanů, my již pár tisíc let žijeme bez šamanů, bez léčby duše a zakotvení v existenci. Žena si nechá udělat velká prsa, ale co její duše? Proto jsme tak šílení. Časem to i přejde, věkem...někam vyvine třeba... / Vždy mi přišlo přirozenější prát se s dívkami. Dříve hraní na maminku i na tatínka, simulace porodu plyšáků... / Konec už je evidentně věnován už jen erektním dysfunkcím. Samozřejmě šamanismus lze brát jako jistou ideologii, a jinak to i nejde zde., je to trochu jiný šamanismus. Něčeho je tam méně něco tam je navíc, nepotřebuji ale žádné amulety atd.../ Když má někdo problém s myšlením a není to úplně závislé na inteligenci, bojí se, že by mi někdo mohl něco říci nebo si něco myslet. Bolest se hojí egem (otupělostí, leností) a ego zpět oživuje bolest - kruh utrpení. / Extr je vysušený uvnitř a hádejme kde tedy bude intr. / Studiem fyzického světa musíme asi zákonitě dospět k tomu, že vše je "psychické", dojít ke své psychice, tím nechci preferovat kolaps vlnové funkce vědomím, myslím, že vědomí a hmota jsou totéž spíš, ... a tedy po fyzikálním rozboru existence se dopracujeme myslím k vyššímu pojetí a to je logická úroveň existence, duchovní, bude již jiná, než mají domorodí, více vyzrálá, dělali jsme co jsme mohli - život není od toho, abychom za něj dostali jedničku, sebereflexe je cesta.

Úzkost v sobě utěšujeme atmosférou kolem, kterou si (z ní) utváříme. A tato atmosféra úzkost i utváří. / Existuje určitý mód, u někoho zvýrazněný, uvedu to na příkladu nějaké instituce, školy, stačí i autobus - říká, všichni musí být hodní, musím být hodný, či hodná, a křesťanství to k tomuto dopracovalo, k ovčí povaze (identifikace se svým stádem), na tom není hodného nic, jde o manifestaci kastráční úzkosti. Přitahuje to jedince, proti kterým to bojuje - zlobivé penetrující nebo šikanující kluky a celé se to vzájemně živí. Ono svět o tomto je, ale my to máme přehnané. Tito - musíte být hodní, si drží na svém území právě ono zlo a ani to neví, a oni jsou páni situace, šikanují, jsou ona instituce - koncentrační tábor, kde se není kam hnout a nesmí se to. Oni vidí dobro, "bojují" za dobro, všichni to vidí stejně vyjadřují, není nic silnějšího než snaha vyhnat vlky, duchy, choroby, z přibýtku a nežít s nimi v symbióze, není to jednoduché samozřejmě, je to dlouhodobé a vznikají na tom kultury celé. U mě je to velice silné bohužel a silně na to reaguji. "Ten vlk mě vykastroval" říká ta paní i. Jde o "poučovatelský syndrom", vyučování, počůvání se z toho, kastrace (nebezpečné džungle - jsme přeci lidé - jsme, ale nejde na tom lpět, pak to neexistuje), extrovertní pseudolidství (skrytá nenávisť vlků), je to nakažlivé překvapivě. Jde o nákazu pošetilostí také, tou džunglí jsme nakaženi. S egem máme problémy. / Ženy 24h denně nevědomě kastrují muže, např. se polekávají, hned utváří paniku - sklepávají ze sebe mužské přirození a pokud je muž nevědomě identifikován s ženou, děje se mu to a neví jak z toho ven, jak prorazit blánu. Asi i žijeme dobrovolně v civilizaci, abychom pěkně manifestovali své psychické obtíže a popsali je. / Už jsem to psal, ale ego se projevuje i tím, že někdo hrozně dělá pro druhé či pečuje o druhé, fanaticky až. To, že to dělá pro sebe je těžko dokazatelné a nemožné samozřejmě. / Naše úzkost v nitru mění se až na E' - někdy, častěji ženy, jí rozptylují do okolí jako atmosféru, energie kolem, (mana, odumřelost, jde o "počůvání se"), je to ego, ochranná atmosféra, bránící se vně i uvnitř zároveň, do tohoto, energií lze velmi snadno spadnout a ani to nevíme, ale potlačovat to také nejde (anti-ego je ego), to už tu bylo také asi 2000 let. / Kosti jsou E', ale obsahují morek, asi jsem to už psal. / U domorodých, protože jsou nazí, se tak nevyskytuje kastráční komplex a úzkost příliš bych řekl, tam je vidět že obě pohlaví jsou přirozená a zapadají do prostředí a něco vyjadřují. / Šaman si může dovolit být tak trochu blázen, je původně velmi citlivý na kritiku a nezapadnutelný do společnosti (každý si o něm tvoří jen předsudky) a tak se zabývá druhými, což je i určitá maska, atmosféra, zapomenutí na sebe, ale jde o ego i. / Obecně - přesně tam, kde bychom měli mít sebereflexi, to co ji obsahuje, přesně to projikujeme ven na druhé a svět, včetně ega asi i. / Každý duchovní a každá duchovní bytost je šaman, je dobré si to takto označit, neb tím je ego potlačeno, samozřejmě že šaman-digitální hraní si s energiemi či koule je taky o ego, Světlo je nejvyšší "šaman". / Říká se, že

protiklady se přitahují, ale myslím, že výsledek je nula, protiklady se přesně tak i odpuzují, nesnášejí a navíc, už samotné oddělení protiklady utváří. Všimněme si jak digitální hraní si s energiemi - digitálními, dualismus, popř. jen monoenergie vedou, jsou, egoismem. Každý má ale nějakou pošetilost svoji, "oni mi ublížili víš, a tak tady dělám toto", sugestivní lži (lžeme si sami sobě, šeptáme, navozujeme si to, co je v okolí, co nám uškodilo) navracíme se k sobě, "pravdě". / Domorodí mají také strach, ale utvořili si, naučili se, zvládat strach ze smrti, což děláme i my, jen jinak, vytěsněním smrti i, jsou ponořeni do Ducha, smrti, jde o lež z určitého pohledu, ale o tom život je. / Šamanismus je nakažlivý:). / Je zde takového času a my spěcháme... / Místo, abychom řekli tomu Ne, tak to zamaskujeme srabošsky energiemi a čarami, ale to Ne "tomu" neumí říci plně nikdo, to by znamenalo se úplně odhalit a náhle zemřít snad i... i ta snaha o to Ne je živění oné pošetilosti, vůči které se snažíme říci ne a nakažení se jí, ale ne se říkat musí... / šaman vyléčí sám sebe a pak může léčit druhé, vyléčit sám sebe znamená mít autonomii svoji, nejen čarovat, to právě maskuje to, že autonomii nemá, neumí prorazit blánu, být odvážný, a nepropadnout kouzlům, svému egu, hraní si se strachem, převalování ho v ústech, tam, zpět, to je typicky psychopatické "vyrovnání se" se strachem, manipulace, uchopení, až ohraničení, to ale nemá strach moc rád.... //Zvláštní, jak jsem ovlivnitelný, když se řekne, každý indián pracuje, už mi práce nevádí a nechci jen odpočívat... / Často jen, aby to vypadalo. / Na cit reagujeme zvláště odtažitě (odpudivá elmag síla) či tupě či naléhavě, makroskopicky, nevíme, co s ním, zda chránit, nebo zničit, snad ne také cítit? ... snad ani nejde cit a cit na obou stranách, stále se tam dere necit... avšak po uklidnění to tak je. /

Když jsem viděl na videu domorodé, tak jsem tam viděl ontologickou úroveň, že to vše je v harmonii, vše dohromady je nula, Nic, vyladěné, jemné, celé je jen "opar", vánek, absolutně beze stopy, nejjemnější nejlaskavější nic, celé je to láska světla, světla tam ale už ani moc není právě (jas je nepřítel poznání), v době smrti právě světlo i potlačuje asi to co probíhá na pozadí (ale moment, tam nic právě na pozadí neprobíhá, vše je jak je...?), na pozadí hranice, smrt, přechod, největší bolest a šílenství. My to máme taky tak, ale až po převrácení nějakém, my totiž žijeme vědomě a potřebujeme nevědomí a až pak tvoříme nulu. Ontologickou (filozofickou, existenciální) úroveň si lze představit tak, že "víme, že toto, na co se koukáme, je svět, bytí" a nic jiného není už, nikdy, nikde, toto je vše, "krychle" před námi, a za tím Nic, to celé je Nic, může to být nejjemnější a nejlaskavější stav s vědomím zdroje, který je ale Ničím. Nic jiného už prostě neexistuje. Ukončený lidský život to připomíná, ale myslím, že můj život není celé bytí, jen napůl či méně, jen mě se to tak zdá. Z Nic se "rodí" něco, co ale je spíše Nic, z žádné osoby, - největší mystériem. Čím blíže mu jsme, tím více jsme blíže pravdě, ale to jsem už psal. Možná mám koncepční problém v tom, že nejvýše vidím Lásku, v ontologické úrovni...něco "pozitivního", pak to není úplně., mimo dobro a zlo, což ale láska být i umí. / My si tvoříme moc starostí, moc se vším zabýváme. / Je dobré, zeptat se sebe - kam vlastně směřuji, čeho chci dosáhnout, pro koho to chci dosáhnout, tím myslím nyní ono objeování ontologické úrovně, vím co dělám? To je úroveň, která pro nás moc není a není tam nic tak co tam? Onanovat tam z toho? Já tam proto musí i dost mizet. / Když se na něčem příliš lpí, přestává to existovat (to Nic přestává existovat), např. emoce samotné jsou toho příkladem. / Ono to přejde časem.

Tak poslední a dost, vývoj však dále pokračuje samozřejmě... E' může být i mana, proto je snaha o vyhladovění, když obtěžuje, je stejně bez citu, neprůhledné moc, samozřejmě i ty tuposti v centru jsou E'. Typicky někdo si přečte dopis, nedoče jej, jen vypíchne jednu blbost a zbytek je tedy E' a s ním ve skutečnosti manipuluje (vy, předmět, nepřčtená vaše slova), je tam však i živá část v něm, je E' a život zároveň, zdá se, že E' máme v mysli všichni a jen se "aktivuje" při dané situaci.

Samozřejmě tupost touží po kontaktu i, po penetraci vlastně, aby cítilo, ale často to chce povrchně a bojí se (lidství). / Agrese přitahuje jako gravitace (snad souvislost s Verlindeho gravitací). Zasáhnout, ochránit apod. Veškerá pšt je na tom založená, včetně naší potlačené agrese, ale není to tak, že všechna potlačená agrese se musí projevit, jde zpracovat... / Dlouhé vlnové délky částic s malou energií - spíše vlny už. / Pošetilost je ujetá na psychické věci, na ego, nebo na fyzično+psychično. / Božská Láska vzniká "spojením" ega a lásky (lidství), ego+láska lze ale brát jako ego a božskou Lásku jako lásku atd... Ego (daný člověk) nás ničí a pak se k němu klidně podvědomě obracíme jako ke spasitelovi a silákovi, nebál se nabrat na sebe choroby (naše), ale otázka jak jej to pozměnilo. Např. ego touží po moci (lidství touží po moci a je nakaženo egem) a má moc, avšak až spojením s lidstvím, láskou moc nabude, ale už to není moc, kterou "očekávalo", ani neví, co chce a co dělá, což Bůh asi také, ale jinak. Zdá se, že je to prostě "fyzikální" zákon - očekávání a pak něco jiného.

Moc nafukují - pšt a jdu tak mimo všední každodenní radost.

Naše určitá povolenost a prazvláštní lpění na dobru (což je protimluv mimochodem) je vidět na přístupu k dětem - domorodí je nechávají běhat, číhá tam mnoho nástrah, nebezpečí je vně do veliké míry, a děti neopečovávají úzkostnou pohlcující energií, zadušením doslova - neb v tom vidíme ono dobro, zadusit láskou - paradoxně, zbavení vnějšího džunglovitého nebezpečí, toto nebezpečí je ještě více akutní, neb není vidět, a o to více zaháníme toto zlo, ale protože je to už nepřírozené,

jsme povolení, rozvolnění, pošetilý, překulení z postele dolů, otočení zády, a dusíme láskou. Implementovali jsme džungli do sebe, což bych řekl je nějaký vývoj směrem "tam". Indián na dítě nikdy nezvýší hlas, dítě si běhá kde chce, a vůbec nepláčou a nevztekají se právě, démonická energie je "zažehnána", oni moc dobře vědí, oč jde totiž, díky šamanovi také.../ Indián, kdyby se přejídal, zemře, neb si nebude mít co ulovit, on se ani přejídat nemůže, nenaloví toho tolik, a tak žije ve stavu nula. Vše je spojeno nepodmíněností a průhledné. Náš systém to umožňuje. / Když se začne mluvit o ženách, ženy zpozorní a je velmi cítit jejich ego - absolutní neproniknutelná koule (žena pro sebe a nic víc, hmota hodně, když žena začne lpět na ženě-sobě, je to konec, není prostor pro něco jiného a muž si to musí dobýt zde teprve, dnes je to paradoxně naopak i, ale ženskou energií, ne mužskou...). Brání se tím i. / U indiánů žena rodí sama v podřepu a nekřičí a muž na sebe přenáší bolest, jde o přenos, který ženě myslím vyhovuje (nejen) v této situaci. / Indián působí jako bytostní já. / I se dost pomlouvají a zkoušejí, šikanují, udržují bdělí. Samozřejmě šikana vede právě i na to stanutí se utopencem, překulení se. Vzájemná šikana k sexualitě patří do jisté míry, je třeba k ní přistupovat jako k pošetlosti a necitlivosti. / Co jsem slyšel, představa přechodu na smrt u amazonských indiánů neobsahuje světlo a nemají představu Velkého Ducha a soudce, ve světle vlastně žijí, svléknou se z kůže a žijí "tam" potom. Ten přechod "tam" pro ně není něco ... je to horizontální záležitost, vodorovná. Tím je to ale myslím ochuzené docela. / Mám v sobě silné lovení, agresi, snahu mít vše (pod kontrolou, z dálky). Žena Diana v sobě nese archeotyp lovu. Muž pak toto vykonává. Ona tím může nabýt dojmu, že může sedět a šikanovat jej tím, že jej vlastní. V indiánské společnosti je vše vyladěné, neb pnutí, nedostatek, agrese někoho je vyjádřena - realizována a potlačována i, a tak nemohou být ženy nerovnoprávné apod. Taky je dobrý systém - dokud všichni nesouhlasí, neprojde to. Vše je přirozeně vztaženo k přežití. Toto ale nelze u nás aplikovat, jde z toho mít jen ideologii (byť vnitřní jakousi), ideologie je vždy krádež a je prázdná, neukotvená v (ontologické) harmonii, je zbrklá. Včetně antiideologie - např. koukám se ve městě na hvězdě, aby druzí viděli, že to tak jde... vždy to tam ale bude toto.../ Je dobré a nutné mít roli nějakou ve společnosti, každý musí být na něco omezen, aby nebyl egem, co vše je. / Nevímáme tok času, ukotvení v minulosti a budoucnosti, v tisících letech.../ E' je i smrt (v nás). / Vždy, když se snažíme jít výš, je v tom jistá nevědomost ega, a právě jít výš znamená toto ego jaksi "eliminovat", ale to není správný pojem. Dualita ega a lásky je myslím nevyhnutelná a je vždy obsažena. / Světelná bytost bych řekl jako jediná dokáže vědomě jít až na úroveň Dobrého úmyslu v sobě (veliká sebereflexe, proniknutí do sebe - či "tam", což je totéž, nejde moc odlišit zde a tam v tomto, zda nitro je zde či projikováno tam...když se projikuje láska je to stále láska, i když už trochu ochuzená...), člověk umí vírou či podobně navodit si svůj dobrý úmysl v sobě, velmi niterný, ale je jaksi ušpiněn egem, není to spontánní čistě, a o to jde, nemuset být. Dobrý úmysl je myslím nejvyšší stav bytí, je to nejnitenější "nic", světlo, v nás. Nemá cenu jej ale moc dráždit. Dobrý úmysl je Lásky a přirozeně obsahuje poznání a tvorbu a důvěru. Jak jsem psal, myslím, že dobrý úmysl u Boha je něco, co těžko chápeme, čekáme zradu apod., jde o to, nebát se, celé je to velmi velmi intimní rovina samozřejmě, snad každý o samotě ví, o čem mluvím. Musí odehnat dotěrné okolí, aby se mu to podařilo, zdá se, že v historii jsme odehlnali dotěrný "hmyz", abychom do tohoto stavu mohli jít, ale dotěrní se stali sami lidé. / Bůh je pro mě nerozlišená "bytost"... Dobrý úmysl, Dobrá vůle. Nic. Nepodmíněnost (to samo o sobě je už paradox, neb nepodmíněné je jen Nic, a tak zde je opět spojení něco a nic). Tu ontologickou úroveň, Nic, máme přímo pod nosem, u očí přímo, daleko blíže, než si myslíme... / Ano, někdy je třeba přemoci bolest a ona odezní, třeba, když začne něco bolet při běhu, chce to "cít", kdy si to mohu dovolit. / Přetáhneme se, nakazíme a pak necítíme, že už máme dost. V přírodě bychom nepřežili, proto domorodí jsou citliví na projevy vzteku apod. / Domnívám se, že člověk přispívá k tvorbě vesmíru, k tomu, že vůbec existuje, svým poznáním všeho druhu (odklon od domorodosti vedl na duchovní i přírodovědecké a filozofické poznání jiného typu). Ovšem my nemůžeme být ti, kdo svět stvoří, pak by byli domorodí znevýhodněni, proto si myslím, že jen můžeme dojít k tomu, že (s)tvořit svět znamená být indián, stavem myslí. Jsme jen oblouk. Dále - pokud bychom to brali kauzálně, tvrzení, že člověk stvoří svět, pak - nemá cenu se snažit, neb k tomu stejně dojde, neb vesmír už tu je (tedy asi vážně pro to není tolik potřeba:), taky to nedává smysl, neb se to tvoří zpětně. Proto jde asi jen o "průnik" do doby před třeskem, v nějakém smyslu, vědeckém i duchovním, což může být totéž v tomto případě, a to je "stvoření" světa, či spolupodílení se na něm. / Pronikání a pronikání k nic, Nic, Dobrému úmyslu, volnosti, prostupnosti, jemnosti, tam je "vše" v tom. Ale to vše je žena, chybí tam vědomí, ono tam samozřejmě je, ale není to myslím opravdové spojení principů, to neznáme myslím, vždy je to přihlé někým... úplnost, komplexnost je ženská dosti, vnímat každý detail a myšlenku, to už i více mužské v tom... V Nic už spojení jsou. / Tedy zde je to vyladěné, u domorodých je to vidět hned, u nás možná nikdy nebo kompenzačně nějak, třeba těmi domorodými právě, inu sebereflexe (pozn. je sebereflexe relativní nebo absolutní, asi nějak obojí zase, snad), tedy vyladěnost lesa, existují vyšší vyladěnosti, třeba "tam", tam jen méně štípou třeba komáři, resp už je nevnímáme (ale nikoli, pouze, díky otupělosti), naučili jsme se je nevnímat, jsou, ale nejsou vidět už, tedy neexistují, pošetlost neexistuje, je jí tam méně, takto nejvyšší zjistí, že pošetlost je vlastně vše a že nic neexistuje, resp už nemá ani já - pošetlost. To je extrém. / Na bytí už seru. / Ono to vypadá, odejít žít po staru, ale tam se musí přijmout veliký strach ze smrti, která může přijít kdykoli.../ Už zase lépe být dnešní, v tomto dni, co zítra a nic ... ego má také dobrý úmysl, ale jinak:). / Spojení ega s láskou v Lásku není časoprostorové, a vede

spíše na číslo nula, než číslo jedna, nula je automaticky jedna, ale tak se nelze na nulu dívat, že je jedna. Taky, kam to směřuje, proč to dělám, co s tím?

Taky méně a méně chápeme kontinuitu bytí. Už předčasně chceme konec a těšíme se na něj. Až si odpočineme. Je to však dáno zkreslením, co zažívám já, zažívá celek, právě tato egoistická iluze odpadne (snad) po smrti. / U domorodých čas "neexistuje", neví, kolik jim je let, podobá se tak asi věčnosti, onomu světu, čas není měřen hodinami, nejde měřit vlbec, je od nekonečna do nekonečna. přítomnost linearita i věčnost se tam "spojují". / Lidé mi odjakživa záviděli, že nemusím pracovat a být jako oni, kdybych byl šaman, problém takový nebude, nevím, zda bych to zvládl, u nic asi jo. / Spojení ega ("moci") a lásky je "moc lásky", tedy i mnoho lásky:)). / Jasně, tam nejde jak čas měřit, ve vakuu také ne, proto se toho netýkají zákony kauzality a teorie relativity a zachovávání apod. ale to může být právě stav chaosu nebo lásky... / Odjakživa když začne někdo vyšilovat, komunikace tím pro mě končí. Je to i můj egoismus docela... neschopnost sebereflexe, vím, co je správné, tuším to totiž... standard, ale i ten můžeme mít zkreslený. / Pro indiány je Bůh jaksi rozpuštěn ve všem a není tedy "lokalizován" jako u nás. Je to jen jiný pohled na...? / Parazitě, choroby a další projevy ega úzce souvisí s přirozenou selekcí a chaosem (z chaosu se rodí kosmos), tedy s pyramidálním systémem, kdyby nebyly, nebude přirozená selekce, nebude variabilita genetická, genetika vůbec, nebudou vítězové a poražení, bez chorob bychom nějak zmizeli i my, resp. odešli bychom do "nebe" a nebyli to my, zůstane "nic". Je to velmi těsná harmonie. My tedy v současnosti jsme jaksi překonali přirozený výběr a chaos a duchy a džungli a parazity, žijeme v "nebi" a směřujeme k chaosu tedy i. Duch a chaos i separuje na živé a mrtvé. // V té výchově to není že rodiče nedávají hranice dětem, děti tam daleko méně propadají pokušení než u nás myslím, neb dítě zde cítí, že my máme duchy vytěsněny a neexistují a to se mu nelíbí, neb dítě je v kontaktu s duchy a ego se mu vyvíjí, je nástroj duchů, ale má svoji autonomii vůči nim, cítí. / U lovců a sběračů jsou také veškeré práce přesně rozděleny na ženské a mužské, introvertní digitální svět, . Jakmile první zvíře se uváže u chýše, už to není lovec a sběrač, také tam mají uvázaná zvířata, ale nevypadala nešťastně, zbídačeně. Neb je mají rádi, vnitřním "okem", spojení. Pak je všechno jedno, co se děje... Duchovní svět mají muži a ženy odlišný, samozřejmě i společný, duchovno je E' a od toho se vše odvíjí, muž má spíše vertikální duchovní svět a žena spíše horizontální kontakt. V tom to může být nevyvážené, že na duchovní svět mají právo jenom muži, ženy jsou duchovní v tom, že "jsou". // U indiánů není představa jednotného Boha a zla a dobra vyhraněná jako u nás a jako v tomto textu myslím, celé je to propojené, rozpuštěné v sobě, neurčité apod. Nepláží se před Bohem, ví, že jsou "pod" ním, jdou vedle něj, s ním, jako partner. Vše je spolu v partnerství. Avšak díky tomu zaostření, digitálnosti, máme jiný pohled na svět, v podobě vědy, může se to zdát nesmyslné, ale až ve spojení s duchovnem dává věda smysl, samozřejmě tu nemyslím víru ve vědu, ale partnerství opět nějaké. Duchovno vidí ve výsledcích vědy analogie a hlubší souvislosti a vědět to vůbec neubližuje, naopak myslím. Když řeknu egem se vždy nakazíš, je to jako měření ovlivní to co měřím (kvantová teorie), pak je to ok. Věda musí pochopit, že svět není jen hodinový strojek. Když rozmontuji hodinky, nevidím celek. Stačí změna názoru, např. že svět je tvořen symboly a hned je to o něčem jiném. Stejně jako iracio se pozvedlo vznikem vědy, stejně tak věda bude muset "spojit" se s iraciem, aby se pozvedla. // Já to prostě moc neumím, být zlý a mít ego, mám to v sobě jako archetyp jenom (Animus), zlo moc vidím a vím, že mu ublížit nejde, nejde jej dohnat k zodpovědnosti (bílý flek). / Ego nejsou jen choroby, ale i násilí samozřejmě, a i spolu souvisí choroba a násilí. Obojí nezná míru. /// Zapomněl jsem myšlenku, až když jsem se smířil s tím, že ji nikdy už nebudu vědět a nikdo nikdy se ji nedoví, pak se mi objevila postupně. Takto funguje člověk a Bůh, až když projevíš odvahu a vůli, a spontaneitu, a dobrý úmysl, pak se ti dveře třeba otevřou, ale to nevíš nikdy. Díky B.

Démon muž = m+ž, "duše" (vlastní ž), naopak Lilith je posedlá oddělením polarit, Měsíc, digitálností, úplně všeho druhu. Někdy i m posedlý Lilith atd. Lilith intr vs. extr - hysterie. Zvláštní (pikantní): - D a Li spolu. Nikdy netvoří "jednotu" jako B. / Až dokompenzuješ tam, doponaučení, pak otevření (skutečnosti), "bytost", svoboda, žádný závazek. Jemnost, prostor. / Např. Ježíš - lidská zkušenost, pak Kristus. / Už nemám moc strach z D a Li kompenzuje D. / Rakovina?, klid, poznání se, dospění? zcivilizování? / Vale hlasům, z okolí, otevírání si huby (čekám kdy to přijde), z povolenosti uvnitř, ponaučování (od mala...). / Už to bylo dost mimo realitu. / Nechal plavat...

Před sjednocením ega a lásky jsem nemohl vidět světlo a lásku a odevzdat se... / Se jednou sami ze sebe zblázníme. / Přesnost fyzikálních zákonů je v rozporu s intuicí, spiritualitou a přáním člověka, který chce kouzlit, božská přesnost ale i snaha ji ohýbat je o egu, stejně tak jako sobectví v přírodě, příroda je ale v lásce celkově. Ale ta přesnost není tak žhavá, indeterminismus, relace neurčitosti apod. Duchovno klidně může "existovat", neb nevíme, co jsou kvanta zač a zda víme vše. Zda lze vědět vše ... My abstrahujeme od objektu - sebe sama např. (já) ale i objektivizovat např. agresi - ego z toho vzniká. Dobrá vůle je základ... a důvěra a.../

Člověk nepotřebuje nějaké poučky, moc dobře víme, kdo jsme a co dělat a co ne... a kam jdeme...a odkud jsme.

7.3.2019

Indiáni jsou nestoudní, ale i nejsou velmi dost, více než my stydliví. // U indiánů když odešel pán na dvacet let a vrátil se, tak jako by byl pryč pár hodin se k němu chovali jakoby, jako k duchovi (dedukce:), čas neexistuje.../ V současnosti dochází k tomu, že lež se toleruje, uvolnění, je to i výsledek drezury, co je jediná pravda, ke lži se dá jen obrátit zády, to totiž nevíme a budeme ty lidi soudit apod. Svět je možná jako mýtus, pravda se přibarví vždy o něco a jede se dál...koule mana, či anti-mana, nevím. / Ego už mi vlastně nevádí tolik, když vím oč jde a jak to zapadá do systému a co z něj je "potom", když ono už "není". / Celý ten text je už vlastně jenom sdružování pojmů k sobě, ale to samé dělá mozek, a to i tak, aby se mi to líbilo, ten výsledek.../ Pokud bychom kosmos připodobnili k mozku, kosmos by neměl uloženu paměť mimo sebe, ale přímo v sobě, tím, kým je - to může nabourat ale holografický princip. / Duch a Duše - také spojení ega a lásky v jednotu, Duše tak nějak je láska, ale i ego sliti v sobě, Duch také, má to ale různou škálu (čistoty), čistota ale neznamená odstranit ego, ano, ego tam již není, ale dlouhodobou prací, transformací, poznáním, komunikací, nekomunikací, zvýrazněním ega i apod. / Přestat = iniciační zkouška. Ty dnes mužům chybí, ženy mají tuto zkoušku v podobě prvního dítěte. Je zajímavé, jak na jednu stranu oddělují pohlaví a na druhou spojují, už i tím, kým jsem. Bojím se negativity, neb bych se umazal. Potřebuji v sobě tvrdost taky, hranici (pak se ti budou smát, že je to moc umělé zase, dříve moc uvolněné a teď moc tvrdé), vydržet nepsat nemluvit si pro sebe, úleva, neb v nitru úplně povolené svaly kolem otvoru co se plní v vrchu, to žvatlá, prdí nahoru a tak, ... vím, bude to E', ale... /Toto ale ještě ...: spojitost nahodilosti se záměrem. Myslím, že všechny události jsou čistě nahodilé (kvantová teorie), není nějaký (vnější) zásah (možná duchové apod. jo). Jak je pak možné, že v NDE je spíše chápán opak, že vše má smysl a třeba ještě musíme něco dokončit, vrátit se apod. Nejde myslím, o žádné zásahy, ale o spojitost naprosté nahodilosti se záměrem, vědomím - spojení protikladů, spojení Nic s Nic (vědomí), láska je tomu asi blízko, možná i ego (chaos atd.), dokonale nepodmíněnost, nahodilost, ale maximální "průnik" (vědomí?) do této nahodilosti a splynutí, pak vše se děje se záměrem lásky a v lásce a výsledek je tento. Techničtěji by to "mohlo být" tak, že existuje úplná nahodilost, ale "reálno" je jen v těch variantách, realitách, kde dochází k sebereflexi a to k maximální sebereflexi, tedy "vlákno" událostí vesmíru s maximální sebereflexí, vědomím, je to, které zažíváme, zbytek je "nevědomý". A k tomu není třeba žádných zásahů, kouzel, ego by rádo kouzlo, ohýbalo zákony, Bůh či vyšší vědomí obecně (nevím), také, ale dělá to jinak... Láska je o dokonalé přirozenosti, nahodilosti, ale není to právě Nic nebo Chaos, ale prošlo to vývojem, došlo to k Nic "zpět". My to obdivujeme, chceme tam být, to je projev ega právě, ale bez nás by to nebylo, co to je, resp. bez nás bychom nebyli tím, kým jsme. / Dábel má veliký sebenáhled, například někdo se napařuje, má veliké ego, touží po něm - tak jej dostane - onemocní nějakou chorobou a zlidští i. A démon (s bohem) se mu vysmívá - tady máš, co jsi chtěl. Zde je božství rozpadlé na ty dva kusy, byť tvoří harmonický celek a někdy tvoří úplně sjednocení (ale božská láska to není) - Duch, Duše, milování se, podobně žena si z Boha vezme "hmotu" (neumí se moc vyjádřit) a muž "slovo" (neumí moc cítit). Stále to je Bůh, ale v plné podobě je božská láska, i hodnocená egem, zda je to "už ono":). /Už dávám jen pusinky, a hraju si na chudáčka./ Nehněvat se, neb hněv je ego-dole, ale pak ty sám jsi ego (poltačené je), rozhněváš li se, objeví se ego, vyčítání vůči tomu nahoře, ale i lidství a...

Nějaký vlezlý člověk mě stále provokativně v práci zdraví, ale kdybych chtěl být tvrdý, budu trvat na tom, co říká, když mi přeje "dobrý den", naše slova jsou vyprázdněná, a typicky vyprázdnění fráze, bez ducha, jsou démon, co má problém s myšlením a i cítěním, sebereflexí - hermafroditní koulička, všechno i nic (hermafrodit má problém se sebereflexí, ale disponuje jiným vhladem - můj případ). No, ale oba jsme na tom vlastně stejně - osamocení, a on mi to chce naznačit, neb je vidět, že to nevím, že jsem osamocený. Takoví lidé být musí, co provokují, jsou to jacísi duchovní anti-mistři, jsou duchovní, osvícení, ale jakoby jinak, mají celé duchovno "na háku", oni jsou ti, díky kterým se pozná, zda někdo je nebo není mistr, neb jej šikanojí. Taky na muže-démona lze použít Lilith a to jej vykompenzuje, vyšší kompenzace, křeč, už ani být nemůže, neb se kompenzuje pošetilostí muže ("žena") pošetilostí ženy ("mužem"), to zůstává hezky zde na zemi a nahoru se to nikdy nepodívá, je to moc těžké. Řešíme podobné věci vlastně. // Ženy na veřejnosti používají svoji složitou masku, jsou sladko-kyselé, nevím, zda se chtějí bavit, svádí, nebo mě zabít (v nitru mají onu kyselost), je to tam rozpadlé, fragmentované, "duchovní". Právě protože má v sobě celek, dokáže v tom samém místě myslí vyjádřit více tváří najednou, neb celek - ona, ji podrží. Chrání se tím, že udělá přesný opak toho, než bys od normální bytosti čekal, je napřed. Nejlépe se otočit zády. Říká mnoho věcí najednou - musíš se se mnou bavit, je to společenské, přeci nejsi outsider, a pak říká zároveň neubližuj mi a taky na to nemáš apod. // Na vše, co se v bytí vyskytuje, je potřeba se naučit říci ne, ano je automatické. // Myslím, že to jde i bez antimistrů, ale to by společnost musela být beze strachu a nepovolená, aby někdo mohl překvapit nestoudností, mlčí a pak řekne blbost. Šíkana by musela být integrována do společnosti a proměněna tedy... /Také, bojí se, že by jsi mohl říci něco, myslet si něco inteligentního, proto stále myslí za druhé...// Toto řeším teď - to, že neumím primitivům říci ne, ale za pár let teoreticky bych určitě řešil něco vyššího, osobního, neřešil, kdo jaký je, ale vlastního něco...// Náš a můj problém - otupělost, když nás přepadne někdo, místo, abychom utekli, či bránili se, tak se modlíme (je to přehnané, ale něco na tom je). / Mám v sobě rozpor - na jednu stranu nikoho nechci a na druhou potřebuji obdiv. / Současný introvert stížený civilizací jaksi jde no národního parku a sleduje cedule, co tam civilizace napsala, a bere to civilizačně všechno, upjatě, chybí tam smrt, uvolnění, a kontakt s přírodou, se sebou. //

Božství a lidskost - to je velmi podstatná polarita. Není vůbec jednoduché říci, co to je lidství, je provázané s božstvím - například naštvat se jako Bůh je právě lidské, neb je tím vyjádřeno, že Bůh nejste a toužíte po něm. Učíme se zde lidství mj., proces od božství k lidství, což paradoxně znamená cestu k božství asi, nejde asi o to vědomě se snažit o lidství, ono si přijde samo, typicky, když máme cítit něco ke svým nepřítelům, oni nám totiž říkají něco podstatného (ale svým způsobem...), Když někomu pomůžeme, tak tím tvoříme vesmír (možná), neb v logické úrovni, před velkým třeskem, se již nehraje na množství tolik a láska a světlo, vědomí a hmota je jedno, resp. tam je asi vždy, ale podléhají stejným principům a nemusí se odlišovat, možná je i dobré, aby se odlišovaly a je to nějaký posun zase "výš". A tak ego je podobné superpartnerům částic např. Když tě zasáhne lidství, sebereflexe, cítím že to zasahuje srdce, které je ale vlastně egem (ztěžklým docela, slepenec natrávených kousků atd. v tu chvíli a uvnitř je asi ještě něco živějšího. Jsou lidé, kteří mají velké srdce, ale jde o ego a srdce zároveň mi přijde... Na nikom nenachala nic suchou:), drbna. Něco tě musí zasáhnout, aby se projevilo lidství. Neplánovaně, nikoli zradit, i když i to může tak být...// Ego je typicky "Adéla ještě nevečeřela" - má nějaký svůj objekt, kořist, je fluidní, slizké, začne slintat, sekretovat a sekretem obklopí svou kořist a pojídá, ... miluje libidózně já své nebo druhých, to je jeho kořist a nad samo sebou se ukájí. Jako by mu já chybělo, to je můj případ. // Už jenom pusinkuji, nejraději bych byl, kdyby jsme se maximálně dali pusu a nic víc, a spali spolu vedle sebe, přátelé, nic víc, žádné bodání a šikana, sex, je to infantilní pohled či pohled kluka kolem puberty, ale chybělo by mi tam trochu to dospělé, ale asi moc ne, neb to mi říkají, že musím být dospělý, jinak.... ale toto k dospělosti moc nepatří, chci být dospělý, jsem...// Něco někomu udělám, zdá se to být dobré, nic se vlastně nestalo, ale mám li se podívat pod to, do nitra, bytostného, jak to vidí, vidím, má tam poplach docela. Ten muž ani moc nevnímá. // Zdá se, že utrpení je vázáno na já, zbavujeme li se já, mizí problémy, ale je to zbrblé myslím, východní nauky zjednodušeně (zbrkle:), nemůže být cílem zbavit se já, ale asi spíše vyšší sebereflexe, tedy pochopit kdo jsem, tedy že to není skoro nic, rozpustit onu kouli. Přesah vlastního já by měl znamenat hlubší sebereflexi, a to je myslím právě překvapivě v lásce... Není v myslím bytí místa, kde by bylo já a pohoda, ráj, zároveň... odhodit já je příliš rychlé a navíc to nejde, jde o život. Navíc jediný, kdo chce já zničit je já (ego) samo. // Právě, když se kryje agresivita, tak slova ztrácí význam a nebo naopak, lpění na významu slov kryje agresivitu či přímo je agresivitou. // Neustále vlastně korigující hlas druhých vůči mě a textu... Stále se vztahuji k "primitivům", deptají mě... chci být jako oni a chci pryč od nich... hodnocení, soudí mě... primitiv ve mě animus, se ozývá..., chci pokoj a nemyslet, ale to si myslím špatně, že oni nemyslí, v něčem je, ale myslím, že myslí právě hodně, jak co, jak...sledují mě apod. // Jsem idiot jsem si uvědomil, jak říkáte všichni, no... .. polosebereflexe. // Moc Světla škodí, stále se jakoby vztahuji ke Světlu, chci být asi dokonalý, stále to hodnocení Světla na konci života, těch několika duchovních bytostí co vás obklopí, jak říkají ti lidé a přehrává se váš život a oni jej hodnotí a aplaudují při projevech lásky:) - takto se dostanu jen do časoprostorové smyčky, myslet na to, jaké to bude až budu myslet na to, na co jsem myslel, když jsem myslel na to...atd. Světlo tě vždy sleduje, zda jsi už dost zlý například, máš dost autonomie apod. Vykašlat se na Světlo. Žít a pak to přijde. // Já, naše já, když se snažím polapit, utíká jako ryba, vždy uteče. // I zvířata znají city, mláďata hrají na city vůči silnějším dospělým stejně jako u lidí. Mají schéma na povrchu hodná ovečka, uvnitř E', u dospělých je toto schéma s E' již zkostnatělejší. / Dábel svádí vinu jinam, Lilith ji ale svádí hlavně na dábla, tím není úplně z obliga právě a musí to takto asi být, nevím, jak to mezi sebou mají a ani to nechci vědět:). / Nemohl jsem se věnovat všem duchovním směrům, např. domorodým australanům, navíc nic o tom skoro nevím. Také jsem se nevěnoval skoro vůbec islámu a judaismu, judaismus má své příběhy, islám - tam jsem nečetl moc, normálně si čtu třeba na wikipedii, jaký ontologický přístup a duševní daný směr má, v islámu myslím není žádný, vše je na Bohu mj., islám je svět sám pro sebe, ale o duši říká to, že všechny nauky jsou na nic, duše je duše a nepotřebuje nějaké poučky apod., to myslím hlavně říká. Vykašli se na všechny duchovní nauky. Jde o jakýsi duchovní anarchismus, podobně jako buddhismus. Když se právě pominou ta nakázání v islámu, která "bijí do očí", a čím více náš bude, tím větší pravda to bude, tak o duši a k duši vlastně neříká vůbec nic, proto jeho poselstvím je - duše je moje věc, duše je to, co je a ví "přesně" co to znamená nepodmíněnost, duše tak v islámu zůstává netknuta duchovním balastem, poučky ničí spontaneitu duše a její sebejistotu. Islám říká - vykašly se na poučky duchovní, poslouvej svoji duši (která je v kontaktu s Bohem). // Nejvyšší Soudce, Světlo vlastně vůbec nesoudí, nehodnotí, to právě proto, že on je Soudce. Asi tedy soudí paradoxně to, kolik umíme nesoudit jako on. My soudíme, protože nejsme Soudce. ... Muž, vyzrálý filozof, beran, také nesoudí, ale uměle vlastně, chybí tam cit, cit vede a souvisí s hodnocením, ale nepodmíněná láska .. nesoudí. / Typicky, když soudíme, nemůžeme být souzeni, proto to děláme, nejde nás v ten moment soudit, (souzení je bohorovné, nejvyšší ale nesoudí, což je jakýsi ontologický paradox:), jinak to asi být nemůže, než s tímto zvratem). To souzení "vychází" souvisí s oním neseberefektivním místem v nás, kde je masa lidí, soudících, linčujících. // právě láska se do časoprostorové smyčky nedostane, neb je i nadčasoprostorová, onto-stav. // Ego nenávidí nepředvídatelnost duše a snaží se jí i napodobit, vzít jí vítr z plachet, její "moc".// Opravdu vše se vlastně točí kolem hodnocení, jsem li stále hodnocen, souzen, tak sám hodnotím a soudím. Zkus na moment nehodnotit, to je pro ženu nadlidský úkon, stále padá dolů o schod níž. Také hodnocení, souzení souvisí s pojmem vina, vina a soud dokonale nahradí celý svět, způsobuje zdeptání a zároveň je nám oporou, proto stále hodnotíme. Soudím dokonce i celý svět a bytí, myslím si, že vím, kým je. Soud je něco, čemu se démon neustále vyhýbá,

co praktikuje, a co mu imponuje, ono E'. Je to něco nereálného, stejně jako emoce (viz výše). Ten pán provokuje, ale když jej přestanu soudit za to, ustane to a on si nesoudí mě pak... Nevím, proč křesťanský věk spadl do hodnocení, když Ježíš říkal něco jiného ... křesťan někdy řekne, "nesoudím, ale", tam žádné "ale" právě být nemá. Odstraní-li se ale úplně koncept viny, což ani nejde, tak je to v pohodě vlastně... // zeptat se srdce a nejvyššího, zda je to ok, co jsem dělal...// lidství a božství ...Jungovi poslední práce tuším... nevím ale zda Jung to viděl, že to božství je ego. //Civilizační produkty jsou již mimo přírodu, pocházejí z ní, je to analogie k člověku, a osamostatnění lásky jako takové, to příroda nezná, ona v lásce žije. // vnucování dobra tobě, jen proto, aby ona byla ta dobrá a ty ty špatný...z rozhovoru se ženou a mnoho mužů mám dojem, že je z něčeho obviňuji, ne, obviňuji tebe, to tam na mě působí, ale vůbec nic takového tam neprobíhá...// nehodnotit je docela těžké a samozřejmě i jednoduché. // Poserte se ze sebe.

Světlo po mě pořád chce, abych se naučil říkat ne a ono to nejde:). Světlo také ví, že právě nehodnocením překvapí dotyčného, neb u něj čeká soud, prostě ví, jak na nás:). V každém je dobro, když zjistí, že mu nikdo nechce už ubližovat. / Dostat se do hlavy, do místa, kde mu sídlí já, jeho ego a obcovat, ego!...// Dokázali jsme spojit východní a západní myšlení a ani to nevíme, dnešní konzum je již bez Boha a je o ego a lásce, což je princip východních nauk, ale není to duchovní, je to typicky západní. // Už nemám pro nic žít, to je i úleva docela. / Při otupění necítíš ani bolest ani uzdravení, odeznění bolesti, je to mimo život a smrt. / Schíza a další choroby jsou nakažlivé, když se o nich mluví, ale někdy nemají ani sílu ani chuť na to další nakazit. / Ego miluje mechaničnost - sebe, a duše propadá tomuto pokušení. Neb je to jednoduché a funguje to, jako prášky a věda. // Humanismus je ale i egoismus lidství. / Nevím, jak bych vám popsal lidství, sám o něm moc nevím, snad víte, oč se jedná.

Indiáni raději zemřeli než aby byli otupělí duch.../ A komu jsem ublížil já vlastně? nemám tam sebereflexi, vše je druzí mě, a kdyby mi řekli, že jsem jim ublížil, jen se usměju (patří ti to), u hlubších případů to je i vůči nevinným. Včera jsem ublížil... nejlépe nesoudit druhé, a tedy i nebýt souzen, je to sice povrchní poučka, nezajede moc hluboko, ale jde se to naučit asi dost. To je původ těch věcí...zdá se. / Nehodnotit, nesoudit také sebe neustále, kontrola (no to nahrazuje někoho, je to produkt opuštěnosti, jsem i dost předělaný extr na intr, je tam obé nějak) - opět sebehodnocení. /Opět identifikace se šamanstvím - směšné hodnoceno z odstupem let určitě. /Ego když se potká s jiným egem vzniká právě sebereflexe i a láska apod., asi i ego, stejně jako když se láska potká s láskou, tedy láska vzniká láska, resp. tam už je. / Přemýšlení o pšt je také nakažení pošetilostí, a myslíme si právě, že tím to mám mimo sebe. / Život bez chyb a negace a zlosti by asi neměl moc smysl. / Oni si myslí, že se mi to líbí jako muži, třeba dělat ženské práce, ne, pro mě je to normální, ale cítím, že patřím i vedle k mužům, omyly stále.... nechťejí vidět srdcem. / Ego je vlastně předpojatost, zbrkllost, instantní božství, nálepka např. kterou dáme sobě a někomu, bez nálepek, rolí se ale neobejdeme, bez nich bychom taktéž byli i ego (utopie, všestranné bytosti co umí vše a vlastně nic), tedy je to i nálepka, jak daný člověk na nás působí (ovšem v povrchnějším smyslu), jeho duch. Prastará náboženství někdy vlastně jen manipulují s duchy a nic jiného tam není. Mají co dělat, aby je vůbec odehnali... my jsme si divočinu již dali do hlavy a sekýrujeme se - jsme pichlavá divočina. / Nesoudit - ale neodolám na veřejnosti, jde o šikanu vlastně, ze strachu, což ale není vnímáno, neb strach si to právě "vychutnává" padá světlice dolů a je tam předpojatost, bloudek, tvrdé hovínko obklopené září a pravdou, a celé to působí jako pravda, neb je to ve stresu, nejistota kompenzována bludem, obsahující v sobě zvuk oné nejistoty, pravdy, zhuštění všeho možného. /

Iniciace či něco na ten způsob pro mě je to, že s tímto přestanu.

Pročištění mysli a stolu a nové myšlenky, už zase: míra sebereflexe souvisí s mírou abstrakce, Světlo "neodlišuje" lidská já (naše já je dílo abstrakce mj.), všechna jsou "stejná", hledá společné vlastnosti, a to je láska (ego asi tolik ne). Každý je jiný, což je krásné. Když dávám společné číslo třem jablkům a hruškám, také je neničím, tak je to i s naším já, lpění na já jej paradoxně (i) ničí. (někdo "povrchně" stále soudí, aby vyjádřil, že soud je blbost, někdo přesně naopak). Čtvrtým stupněm abstrakce (mimo objekty a vztahy již?) je asi ego+láska (společné vlastnosti, ale jsou jiné, sjednocení v božské lásce), vše co existuje lze přiřadit k egu a lásce. (zaujatost = hodnocení). Sebereflexe neničí objekty, jen vidí novým úhlem a do nich. Asi to není konec abstrakcím. Možná je vesmír logický, duchovní, tři stupně abstrakce, tři interakce - tři logické dimenze, a čtvrtý jde již za velký třesk, jakási (pseudo)logická hra...(nepodmíněnost sama je "soudem"-standardem). Vyšší stupeň vidíme jako E' - celý život jako objekt např., abstrakce k objektu, k "nevíme". "Cíl" je vždy vyšší stupeň abstrakce. Objekty i vztahy jsou (i) proměnlivé. Objekt = vztah - to je až u božství asi...láska se tomu blíží...pokud je to in situ.

Hlavně se tímto textem nenakazit. / Tady se učíme kvantové mechanice - nakažlivost, akce a reakce, apod., "tam" abstrakce od tohoto i linearity (?). // Nesoudit je někdy bohorovnost. Ptejte se vzájemně - čím jsi mi ublížil (neb nebojí se, útočí přeci), a zjištění - ničím, neexistuje to, je to nic...

Pridavek: Fanatismu se nejde moc zbavit, je mu i jedno, v co věří. Jakou drogu si dáme. / Žádné poučky, žádné nauky, žádný Bůh, žádná morální pravidla, vždyť vím, co je ok co není, instinkt, návrat, je tam nějak vše, není tam hodnota (ž) ani pojem (m). Vždy to bude předčasné. Až tam bude i slovo, je to ten čas. Třeba stačí paměť. Třeba nezmizí, když nebudíš mít strach, že zmizí - zkouška projítí Ničím. Až v Nic je integrace hmoty a slova. Inteligentní milující Nic. Nevím.

Nic pozná samo sebe, nebude to jedincem, ani skupinou, ani v jeden čas. Ve Světlu převládá Láska nad Inteligencí ještě. Netvoří jednu "věc", ale "nulu", Nic. Jedna (celek, ž) a jedna (mnoho, m) a to dává Nulu... Světlo má třeba převahu lásky nad inteligencí, ale jde to vyrovnat? nejde to totiž vážit. Snad paradoxní představy pomohou, jako: bezbarvá láska, myslící žena, milující muž. Součet polarit, jedna a jedna, je buď dva nebo nula logicky a jedna z toho dostat nejde, ale jde mi tu o to, aby to bylo jedno, jednota. Obecně ta nula, je třeba rozpadlý časoprostor, pojem časoprostor, proto např. bytost by tam neměla ani uzavřený ani otevřený charakter, koule nebo hyperbolický prostor apod, ten otevřený prostor je tomu ale blíž...// Svádění, to je boj. // Zapomněl jsem, že Bůh je o dost o krutosti, krutost je o ego, ale je to dost myšleno "pro dobro druhých", nemusí tam být touha po absolutní moci, i když tam je samozřejmě. / Nesouzení ale může, zvláště v našem prostředí, vést k tomu, že dítě či dospělý si žije svým egem, autisticky, má své koníčky třeba a nikdo mu do toho nemluví. / To "žádné poučky", čistá duše, je to jakási poklička, deprese trochu, (deprese je dost o racionálního pohledu na svět, snad nikdo jej nemá větší než deprese, ale deprese je duch a ego - "nikdo neví, jaké to je, víš", spolknutí...), tedy žijeme, žijeme a pak si toto uvědomíme a to je konec, celý život se promění v jeden šum a má danou příchutí či příchutě, podle toho, jaký život byl. // Smrt je prohození naší vnitřní a vnější části, symetrie jakási, co bylo uvnitř je na povrchu a naopak, jde o vnitřní prohození celku (celého kosmu, Nic). Ta symetrie je v racionálního pohledu velmi důležitá, potvrzuje tím samotnou existenci bytosti, a to prohození samotné způsobuje věčnost, a jakmile se to jednou prohodí, znamená to věčnost, nevratnost, věčnost je vlastně nevratnost, už je to navždy, plná šíře existence, od neomezena do neomezena, nafouknutí po smrti...nemusím snad u psát, že je to stejné jako u pošetilosti, zvrácení, ale jinak zde... věčnost je něco, co bylo je a bude a my jsme k tomu nějak přispěli a jsem tím... // Vlastně mám tu samé vnitřní symetrie a ne časoprostorové, možná takové nejsou právě a jsou vnitřní. // Zdá se, že láska a inteligence, a podobné duality nemohou utvořit jednotu, jednu věc, žena je jedna v podobě celku, muž je jedna v podobě "čárky" (mono), až v nule to asi jde... // Utrpení se nelze zbavit, najít místo, kde by k němu nebylo alespoň nějak vztaženo, bez něj by nebyla ani láska, byť je absolutní i, proto nezbývá, že pochopit, že bez krutosti by svět nebyl čím je a nebyl by. Pochopit, že bez toho to nejde, ovšem až opravdu starý člověk před smrtí toto může vyslovit, a bez pošklebků. Toto se obecně asi snaží pochopit islám. Když odstraníme nepohodu, tak ta pohoda je ego potom, lenost a spánek a ráj, kde není bolest - peklo, pěťhvězdičkový hotel. ... Chodím jen do čtyřhvězdičkových:). Čím víc žijeme v "přepychu", tím více narážíme na nepokoj, nepohodu a o to více lpíme na přepychu a užívání si. // Asi je smyslem i nemít strach z negativity, krutosti apod., ale to nejde prakticky. //

Nepřítel, např. u mě stále podvědomě tu je a nejde se jej zbavit z mysli - vždy asi platí, že on chce od tebe taky mít pokoj, to je dost ulevující, že to vlastně také člověk a chce mít svůj svět a pokoj. Nakonec si stejně musíme promluvit, třeba jen v mojí hlavě, vím, že mi říká, že jsem sám a divný a uznávám, že jsem sám, to my chtěl říci, neb to nevím jakoby a jemu mám také co říci, že běsní a chce kontakt apod., on to také uznává, je to určitý dialog, trochu mě i změní a jeho asi taky, a řeknu mu, víš, toto mé samotnění v lese je pro mě odpočinek, od všeho, a je jak víchra, chce i ochraňovat, což se mu musí "dopřát" i, ale nebýt chudinka uvězněná jím ve věži, ale rovnocenná bytost, což právě u ženy, u mě trochu, chce zapojit ženství, pak je rovnocenná. Takže tak. A vlastně dal mi v hlavě docela pokoj potom. Uznat a pochopit, co vám říká a co vy jemu, dokud se nezměníš, nezačneš dialog, nebudete mluvit, budeš na to stále narážet. Doba nemluvení záleží jen na nás, je potřeba ale, aby tato doba tam byla. //

Nevíme, kdo je Bůh, nevíme nic. // Možná Bůh a člověk tvoří dohromady nulu, pak ale co příroda kolem..., asi tedy spíše lidská představa Boha s člověkem tvoří jakýsi pár, jeden má víc toho a méně toho a naopak, ovšem není to fyzikální, člověk má více lidství, ale člověk je lidství v tomto pojetí, nemá to nosič ta informace. / Neumím se v lese uvolnit jak bych chtěl, do hlubšího stavu, hypnózy, přirozenosti, vlastně je to stav nepodmíněnosti, chybí mi nepodmíněnost, všude na mě útočí od lidí jen nelidskost, žádná nepodmíněnost v nitru, jen tma, ostrost, kastrace, úzkost--- vlastně bych chtěl s někým být, ale zpět... k tomu, abych se vlastně dostal d stavu nepodmíněnosti je třeba jen netlačit, nesnažit se, být nepodmíněný, ale ne netlačit vědomě, vlastně na to moc nemyslet, to, co tomu brání (bariéra, podlaha, třeba v břiše, na hrudi) lze projít jak duch právě tím, že neklademe odpor. Ono se to objeví opakovaně třeba a opět... Dříve jsem stále burácel a pak se tam nějak dostal, nyní stačí vlastně nedělat nic asi, ale ne vědomě nic, nepodmíněně, tedy jemnost, průchodnost.... /

Teď nebudu psát vše, neb se to týká mé nejcitlivější části a to je mé ego. Ego je spojení s Bohem. Našeptává...

Pochopil jsem, že moje ego se vůbec od dětství nezměnilo, nechci s nikým být, jsem v blátě, šedivý, temnota, ale i moc, tam v té temnotě, mám moc, a oni ubozí lidé, ale vím, jako každé ego, že až ve spojení s lidstvím budu mít větší "moc", ale nevím

jakou... (Ego asi typicky vzniká při ublížení (bez příčiny) a my říkáme - ne, nejsem špatný, to tys mi ublížil, to je ego, normální člověk by měl sebereflexi, ta tam i je, neb to obrácíme ven, místo dovnitř, ale právě protože to ublížení bylo bez příčiny, šikana, tak to takto uděláme. A typicky zahleněnost, v nose, a v krku, kašel. A přijde "Bůh" a pomůže nám, jsme "nejsilnější" ve vesmíru potom, víš!). Celou dobu žiju pro ambici být Bohem (mé ego), světu, jakoby ego má moc, lidství má moc, tak kro tedy světu vládne? ale nyní bude nejlepší a úleva, být se to dělá těžko, vzdát se tohoto trůnu, (možná že nikdo světu nevládne, nedivil bych se, trůn je prázdný, je tam Nic, pouze se na něj leze a slézá z něj, ale nikdo tam nesedí. Taky tím odpadla zodpovědnost, tíha zodpovědnosti, kterou jsem v sobě nesl celou dobu, ale jaksi mimo zodpovědnost, ego, člověk má v hlavě zodpovědnost za celé bytí, vesmír, ego to velmi bolí si to uvědomovat, tak rádo by, aby to tak bylo, babizna nebo nějaká příšerka se už natrásala na trůně, jakoby mi to ale říkali jak Démon tak Bůh, oba, s oběma to souvisí. Ego je stejně citlivé jako láska, a lidství, lidství je citlivé na ego, ego je citlivé na lidství (nechtějí se, ego nechce sebereflexi kterou mu lidství "vnucuje" se), ego je velmi citlivé na sebe, proto, to, co spojuje ego a lásku je citlivost, a opět jsme asi u božské lásky. Ve mě je tolik ega, že je to neskutečné, není silnější než ega druhých, ale je skrytější, o to horší možná. Nyní paradoxně, když bych měl na trůn nasednout, si již mohu dovolit podvědomě to právě nechtít... / Je vidět, že ego není Bůh, neb je bezmoc kompenzovaná mocí, ale má božské vlastnosti. / Typicky ego je zhrzenost láskou, deprivace, a nenávisť sebe sama, lásky.../ dítě malinké to má ještě nerozštěpené docela ego a lásku, ale je bezmocné, tedy nemluví např. Jako bychom přicházeli spíše z hmotného láskového světa a odcházeli protkáni Ničím (paradoxně zde, kde je něco), do duchovního světa. / Cítím, že tam mám prostě silné ego, nechci lidi, jsem božská bytost, myslím, že část ega je prostě věčná a neměnná, a část je schopna sebereflexe. Láska je také neměnná, trvalá, věčná...ale jinak. / musí se ego i zvýraznit trochu aby pak bylo lidství patrnější...

Já bych to nedokázala jako muž ukazovat se a něco dělat a moci to podělat a pak smích od druhých možná. Ale jako muž to znám, a o nic nejde. To jsou ty transformace, veliké napjetí a pak nic. / Nesouzení je vlastně taková berlička ve společnosti. // Lilith si myslí, že to, co v ní není ego, že to není ego, ale je to ego, není to lidství, je to samota v přírodě a rozplývání se a cit, je to intimní, ale lidské to není vlastně. Otázka ale co to je lidství, má "jen" intuitivní definici. // Indiánské děti nepláčou, je tam pohoda určitá, klimax. / Možná je podezřelé, že naše bytost je ego a láska, to jsou abstraktní pojmy, prázdné docela, samozřejmě my jsme z masa a kostí, a co se týká myslí, tak uvnitř máme tvrdou část, sebe, někoho, a toto vše je právě opět souhra ega a lásky. Lidské já je třeba o lásce dost apod. // Ego musí dojít k lidství samo, netlačit na něj vůbec, postupně mu to dojde (Jung - mé ego se stává mnou), ale to není absolutní samozřejmě, máme v nitru lidství a lásku a ta prostě je nebo i směřuje k egu. // Vlastně ten protivný kašel dané ženy je sexy, když vím, že nemám hodnotit, totiž pšt se snaží zaujmout, resp. aby jste jej/ji hodnotili, u ženy je to logické, chce, aby ve vás byla ona, neb ženy hodnotí. ... Vyjadřuje typicky obojí zároveň - hodnotím a hodnoť mě, žena umí dokonale zmást tím, že nechá jít na protisměrné strany, je to úplně abstraktní, žádný objekt nikam nejde, typicky u koketérie to je, od toho ale nemusí být daleko k šikaně druhých od staré paní. / Vlastně vám můžu nabídnout jenom svoje ego, nic jiné vám dát nemůžu, ono mě chrání, ...

Chci ublížit, ale vlastně ne ... o tom je komunikce lidí a láska...//To je prostě jenom moje, ego, tam nad vším, lidmi atd... Nevím, co bude, ego je tak silné, a chce výš.../skromnost vnitřní ve všem...nemám rád neskromné lidi a .../ nepodmíněnost je nepohlcování.../ego nenávidí věčnou duši - to vše víme je vlastně duše, vnímám to jako šum a je to i ego šum, nějak oba šumy dohromady duše i ega a je to duše. /mám silné ego a duše je vedle, koexistují a není to dezintegroující, je to jako zvíře si žije v klidu a v době boje jej nepoznáte - démon. // Smrt je proto, abychom co cenili života a prožívali. //

A tak vlastně věřím v to, že všechny poučky a názory a úvahy, byť rozvíjející resp. poznávající, je možno odhodit, neb víme dobře, jak vše je, jen to nevíme přesně. Čím méně tlačím, tím "vím" vnímám víc, "celek", spíše nekonečnou rovinu bytí, nejde o tom říci právě vůbec nic. Vše se tam spojuje. Víme, co je morální nebo není, až s pravidly o tom začneme vlastně přemýšlet. ... tam duše, lidskost, normální láska (k někomu) a duch.... ... je to, zdá se, jako u relací neurčitosti - čím méně chceme vědět, tím víme více, ale nevíme to konkrétně, a když něco vnímáme konkrétně, je to s velkou nejistotou, která nemusí být uvědomována právě, uvědomována je v onom "vím, že nic nevím". Řekl bych, že relace neurčitosti (platí pro reálné i virtuální částice, jejich platnost je ale otázka...) před velkým třeskem, po smrti (asi totéž), neplatí, v NDE ještě nějak ano (rozšířené vědomí, ale konkrétně nevíme nic), obejít jakoby jdou v přirozené selekci - máme množství něčeho, a vybírá se přirozeně to nejintenzivnější např. (vlna i částice zároveň), ale jak to vnímat vše najednou? Také, to, že měřením ovlivním to, co měřím vede na negativní nebo pozitivní - znamená nakažlivost něčím, nebo dialog, možná, že v božské úrovni se toto neodlišuje a jen je to o tom měření ovlivní měřený objekt.Možná, že prostě existuje pouze zákon relací neurčitosti a nic jiného, tedy žádné částice a de facto i vlny (nejde o přesnost určování např. polohy něčeho, ale polohy jako takové, problém je v tom, že si tam představujeme absolutní pozadí (opět éter), kde je poloha přesně známa (souřadnicový systém - to by mělo ovlivnit i obecnou relativitu, která pracuje s absolutním prostoročasem - "plachtou", byť křivou). Možná, že snaha o určování přesnosti polohy částice ovlivní i vakuové pozadí a informace se šíří vakuem jako gravitační vlna (na určení polohy částice jsou vázané

vakuové částice "povídající si" s danou měřenou částicí a i tou co měří, pokud částici neměřím, vakuové částice si ji ohmatávají sami a to se projevuje jako gravitační pole třeba...). Když měřím polohu částice potřebuji dostatečně energetickou částici, přesnou, abych určil polohu částice - to, co chci vědět. Zase lidová myšlenka:). No a jak to je před velkým třeskem? Jestliže se jedná o stav nuly, tak časoprostor tam pozbývá platnosti, určování polohy nemá smysl (energie neexistuje, celé to je energie, akce a reakce - měření ovlivní, co měřím...), no, možná tedy jestliže nedochází k určování polohy měřením ("kontaktem"), vše má "stejnou polohu", pak poloha neexistuje, není tam nic:). Možná samotný vesmír se chová kvantově a je fluidní, v závislosti na měření jiným vesmírem, určování polohy,... nemá pevně dané hranice... před třeskem má vše "stejnou vlnovou délku", neexistuje poloha a prostor a čas jak to známe...smrt lze chápat spíše jako spojení člověka a Nic, po smrti pak je nevědomí spojení s Nic - nejde se někam pryč, jen se přidají, otevřou další dveře, přidá se další (věčný) obal, zatímco zde se pohybujeme třeba ve dvou podlažním domě, tam se přidá nástavba, která je ale Nic, to mimo vesmír... nevím.

To, co jsou kvantové náboje v kvantovém světě, jsou ve světě vědomí qualie (barvy apod.), na ty zapomínám, nevíme, oč jde. // Před velkým třeskem poloha neexistuje, ale nemusí to znamenat neexistenci částic, možná právě qualie přežijí...i když, vše je spíše nula no. // Je možné, že celý vesmír se chová tak trochu jako částice, na počátku byla lokalizována, zhuštěna a proto se kompenzačně rozpíná (možná samotný čas je právě totožný s tím, že se to pak musí rozpínat), ale není to tak, že to je chronologické, chronologické to je jen díky konstantě c, a paměti třeba apod. //

Mám ambici či samozřejmost to krásné, ráj, přírodu, sen tam či zde, mít s tím co dočinění, mít moc nad tím, ale neničit to, jen to vlastnit asi, je to samozřejmě přeci, (syndrom některých žen myslím toto), není to "vlastnit to", ale jako napůl, jde o identifikaci s tím, s rájem, to jsem já, já dám napít žíznavému zadarmo, ale aby to bylo nepodmíněné, něco tomu chybí, resp celé je to jakoby obaleno, zahaleno do mlhy, a to je ego - sen, jáství, jakoby to byla živá bílá plíseň, ale je to plíseň prostě, identifikace, tam patřím prostě, je to niterné ... je na tom asi půl pravdy, bohužel zde se máme naučit asi nechat to být, ono to nepotřebuje abychom to vlastnili a dusili, naopak umět tomu nechat volnost je život, darování života a realita, a utrpení na všech frontách...tak se to tomuto vzpouzí právě, nechat tomu volnost, neb pak tu bude temnota, o toto mě připravili, proto na tom lpím...to jsem já, krása přírody a nikdo nemůže sebereflexi mi vnutit.... to je smrt, zabití ráje, asi jsem naivní a dětský v tomto, nnevnímám že se to tam dusí, přeci to jsem já, nemůže se to dusit, sebereflexe tam chybí, nevím, zda dusím.... Bytí je plné zkoušek, kdy se musíme umět vzdát úplně všeho, abychom to měli v normálnější podobě...neznáme míru, tak jako ji zná nejvyšší, který je míra věcí a bezmíry apod., prostě Mirek, nebo Mirka.

Ego nezná míru, proto nemůže být šťastné, typicky to je to neseberefektivní místo v nás, ve mě povolenost, co se rozlézá, povolené "svaly" v nitru. Někdo je neskromný na povrchu, ale já uvnitř, proto mi to snad tolik bije do očí (on třeba vypadá neskromně, ale v soukromém životě mu stačí malé pohazení, mě taky, ale spíše dřív). Horší, když objekt neskromnosti je "pozitivní", jako v případě poznání. Ale i v té sexuální oblasti se to stupňuje.../ Typicky neskromnost, růst, vede na . Možná ale technologie jsou E' a zachrání nás ze zkázy z neskromnosti. Ale vše to je asi jen dočasné, na konci naší cesty můžeme dojít jen ke skromnosti a ke stavu domorodých, budeme mít poznání jaké mají oni. Totiž existuje neskromnost a ta je kompenzována anti-egem, skromností, to nyní potřebuji jako lék, ale domorodí nemají ani jedno, neb žijí v lásce, a ne v egu. S neskromností můj souvisí to, že neumím říci ne, nemám v sobě míru, je tam božství. //Nepřiznám opuštěnost nikdy, nejsem sám, vy jste špatní a ublížili mi, proto nemohu být opuštěn.../Moc vztahy prožívám, beru to jako něco moc neuvěřitelného, nedotknutelného, přitom na tom nic není s někým být, neustále se tam mísí komentář pro sebe trochu s veřejným životem, co je veřejné...je to obyčejné - lidský kontakt, tomu moc nerozumím právě, neobyčejné to je až v niterné božské (ego) úrovni. // samozřejmě skromnost je pak vnímána jako víra, E' apod. // Jo, vlastně se nevědomě identifikuji s neskromností lidí kolem a nadávám na ně, jako by nějaký neviditelný hlas ve mě mi chtěl naznačit, že je to můj problém.

A ještě mu dám facku a ještě ... to je celé ego. Má ji dát sobě a nedá, neb je to neprávem...

Nezná míru, spěchá, nezná hranici a smrt a svádíme na sebe, kdo nezná míru. Je to božské, nepodmíněné - bez důvodu facka ... proč? o tom je náš svět.

10.3.2019

Když je někdo sám, nezná postupně míru. / Jestliže platí to, že poloha je důsledek relací neurčitosti a neexistují přesné souřadnice, pak intuitivně je to blízké vědomí. // Ego je jakoby samozřejmé zde a rozvíjí se lidství, ale platí to zde i naopak. // Ego je typicky horko a chlad zároveň, v šumu dohromady. //

K té facce - ego je typicky tato facka z čistého nebe, v dětství si na to každý asi vzpomene, soud, hodnocení apod. Abstrahujme nyní opět, tedy ego je tato facka a samozřejmě ty další věci, pošetilost apod. Typicky je to nepodmíněné, neb nemá příčinu se nám zdá, nic jsme neudělali, je to typicky parazitické a nakažlivé, kde to má počátek? je to jaksi narušení symetrie. Ono to smysl má, potřebujeme určité hranice, my však žijeme ode zdi ke zdi, povolenost kompenzujeme fanatismem třeba a i naše představa středu je egoistická. Všude kolem když se dívám stálý nářek, cos mi to "Bože" udělal, zradil jsi mne. Chceme zpět. Myslím ale, že právě chtít zpět je stejný symptom, mělo by to být podvědomé a slabé asi. Až plně pochopení, že je to prostě nepodmíněné vede k tomu, že se vyléčíme myslím. Co udělá člověk když mu dá někdo jen tak facku? začne se ptát, poznávat příčinu té facky, dojde až k velkému třesku třeba, aby to zjistil. Facka je celý kosmos pro nás. Ale nepodmíněnost a facka z ničeho nic má společné to, že je to nepodmíněné - a tam právě je ono božství, jakoby to nedokáže odlišit, pokud bychom mu připsali vlastnost ega, tak je tak "tupé", že nevidí utrpení a potřebuje nás, abychom mu řekli, co může a co ne. Je to nadsázka, ale trochu to tak možná "je". Držel bych se toho, že je to prostě nepodmíněné, žena toto chápe trochu víc myslím, že facka je nepodmíněná, ale vlastně i muž to chápe, že za tím je láska. Ovšem u facky to nezůstává a vřed tvrdne a objevuje se démon první kategorie (ego), které už "netrpí" a láká na svoji stranu druhé, on už má vše ošéfované, je "nad tím", je Bůh a taky je třeba i ateista humanitní nebo je lidský (příliš člověkem) - typicky svět bez Boha... / Muž je "původně" tato facka, ale je pozitivní, je Duch, všimněme si, že facka z čistého nebe je jako duch, je nic. / Indiáni žijí prostě a jde jim o celý kosmos a planetu, my chodíme s pusou k zemi a nejde nám o kosmos, jinak. / Samozřejmě neznat míru je i neprojevit nic, stále držet na jedné notě vše, lhostejnost, neprojevit něco... to mám i, přirozené mi .../ Ego má také vždy dobrý úmysl, proto také s nejvyšším je spojuje Dobrý úmysl, ale nejvyšší jej je a tak.../ pochopit, že facka je nepodmíněná (evokuje nepodmíněnost mj. pod tím), ale o to nejde, pochopit plně, že to nemá příčinu, stejně jako kosmos a bytí, je nepodmíněné. / Vlna a částice (delokalizované a lokalizované "nic" je jako neznat míru (vlna) a skromnost (částice, E'), je to totéž ale, E' je jen zmenšený svět, jeho kopie zmenšená a neprůhledná kulička či uhlík, stejně funguje myslím i negativita a pozitivita a vše ostatní.. "komunikace" všech polarit apod. / Sebereflexe právě vede k pravdě, neb ta je vždy úlevou, ať je jakákoli, utrpení je nevědomost vlastně, to už ale víme. / Možná ten problém pozadí je blbost, jsem laik, neznám míru, .., ale žádný stroj by to asi nebyl schopn simulovat bez pozadí, tak, že čas a prostor teprve vzniká vzájemným povídáním si "částic", asi to ale řeší kvantovou gravitaci myslím:), i neinteragující částice s vakuem, např. foton nějak ovlivňuje svoje okolí, tam, "kde je", nemůže být něco jiného...ale to už je trochu v rozporu s hypotézou, že existují jen kvantové náboje a mezi tím Nic. / Ono já to беру hrozně vážně, když někdo lže, třeba když mě někdo bezdůvodně napálí (hloupí chytrého) - pořád to pak šrotuje v hlavě, je z toho až imago, ale tak to prostě není, tak jak je to myšleno, totiž on je E' a člověk automaticky reaguje v sobě, že má v sobě A - bočník, měkkost, utopence, imago a tomu nejde říci ne (je to složitější, neb je to nelokální, E' a A, v obou to samé a není jasné kde co toho je i). Když to nebudu brát vážně, nakazím se, budu to brát na lehkou váhu a nevědomky to samé dělat druhým, to si umím domyslet ... jak je to krátkozraké - nakažen jsem i právě, když to беру vážně a zabývám se tím. Ale prostě tak to není, nejsem nula, nejsem ubožák a tak dále. Zařvání do bláta, spícího ega, průnik a oživení.

Skromnost = realita. Nesbr = bílá tma zahuhňaná, hnis... Také A a E' je oblast hmoty a ne Ducha a slova. / Ego má dobrý úmysl, protože všichni jsou špatní okolo, proto má dobrý úmysl. // Vlastně prostě to imago, nebo jeho, dám mu přes hubu, když mě provokuje, a zmizí to, bojí se to fyzická, je to slabé. To jsem měl udělat dávno. (fyzično existuje, i tělo se musí potvrdit tím, že je rozbitné a přestane existovat. Stejně tak i svět, aby byl, musí vyjít v nic, aby byl něco. Je to iracionální, ale asi to tak je nějak... je to iracionální, sčítání entit na Nulu. Samozřejmě, že fyzický útok je nakažlivý a budeš pak pořád útočit, ale u mě to je zapotřebí. Avšak na silnější ne a v realu ne, pomyslně to jde docela...ale až asi vyřešením problému v reálném životě také ta imaga vymizí. / Vlastně mám malé sebevědomí a sebe-vědomí, možná velké ego, ale malé sebevědomí. / Po povolení není asi jiná možnost než upnutí, a skromnost, jinak cesta k normalitě a pohodě není asi.., nevím. možná to jde, bez kompenzace. / Skromnost - pak lépe užívání si života a toho, co chci být a vnímat. /// Introvertní úzkostné ženy jsou hnis a jehla./ Ono přijde jiné imago, jiný takový člověk, mi do života. Obcházejí svět už odnepaměti. / Když hnis-imago pomyslně z myslí odpustím ven, tak venku dokonale zmizí, snad v Nic, snad jde jen o ten proces, taky identifikuji se s tím, a pokud to opustí hranici mého těla, zmizí to, ale jde to projikovat - tam je vidět, že jde o projekci "já". Mimo je prostě Nic, možná se to spojuje se svým "nic" v Nic, možná je to jinak ještě. Doufám, že nad tím někdo bude přemýšlet a odhalí to:) // Vzpamatovat se musím, na to není nikdy pozdě. Více "žít", a odpočívat i. Takže pokud někoho v tom egoistickém textu zaujalo pár věcí, světlých ne-ego chviliek, budu rád. // Neberte nic vážně, co jsem tady psal. 10.

Jsi to, co jsi, a co chceš být. / Peklo má dvě podoby - pošetilost a bolest - očištec. / Za vámi stojí lidé, za mnou jemná inteligence přírody, On (i), nachytávám i / Vysokoškolský teoretik - mimo šikanu světa. / Bezpozadová hypotéza - provázanost vědomí a světa, nemožnost úniku ze světa-ega, avšak je to Nic a to je únik. / Stejně dostal, co chtěl. / Ta imaga vlastně potřebuji v sobě, šikanující kolem, zaplňují, a dodávají mi a bratrovi pocit vyvolenosti. A vlastním vás. / Tajemství lze odhalit pomalu a jen napůl, pak by nebylo tajemstvím, tajemství je vlna ... když půjdeš do něj rychle, je prázdné. / Stav vědomí v NDE

- pohyb na místo pomocí myšlenky - snad splývání se Zdrojem (zde strach tak to nejde, ve všem je ale Zdroj - Nic, Láska), čím více spojení se Zdrojem, tím větší možnost ovládnutí si věci "sám", v lásce, splývání s Nic, Vůlí, Láskou, Světlo ukazuje proběhlý život tak, aby to bylo nejlepší (Dobrá Vůle, Úmysl). / Nad bezpozadím a Zdrojem ("jak funguje ovládnutí pomocí myšlenky") bych ještě přemýšlel nebo to nechám jako tajemství. 10.

Typicky na něco zapomenout je nepodmíněnost, omyl, apod. a nemůže za to nikdo (do značné míry). ... vinu v tomto případě neumí cítit nikdo a právě zde se po nás chce, abychom ji cítili. Neumím vlastně vůbec cítit provinění, v určitém úhlu pohledu. // Negativní mysl si řekne "a just budu negativní", a na jednu stranu mu to dodá výsosti, bere na sebe vinu (to ale není zospovědnost) a na druhou ho to trápí, neposune se výš. // Polomanipulací je "vlk se nažere a koza zůstane celá - dělám to často a je to zakotvené ve mě dost, hodně se na to nachytávám vlastně, asi... // Některé části Asie jsou posedlé skromností - kompenzací roztahovačností, ale je to jen anti-ego. // Lpí na tom, že jsou hloupí a nakažují tím ty, o kterých si myslí, že jsou inteligentní a kradou inteligenci... Já lpím na tom, že jsem inteligentní, což je velmi podobné, proto si nemůžeme moc rozumět ale.// Ego je vždy o hodnocení, soudu, často soudí jen tak, hodnocení je důležité, ... snad je i smyslem něco, co hodnotit vůbec nejde (Bůh?). // Ano, abych mohl něco cítit k dítěti či štěněti, vnitřní napojení, lásku, nepodmíněnost v přeplněném metru, musí člověk oddělit zlo a dobro, to ale dobru neprospívá, jen částečně. // Občas se lze setkat s umělým zájmem o druhé - aby tam nebylo ego, abych nevypadal egoisticky. // Spontaneita znamená nepodmíněnost, lásku, ale i přemnožení, bujení, chaos (ego), taky je to spontánní, stejně jako ta facka z ničeho nic, je třeba se propracovat ke zdroji nepodmíněnosti, Nic, a stát se jím, což je ale protimluv, neb stát se jím není asi na místě. // Začali mi vadit machistické projevy mužů, dříve jsem byl trochu podobný, či vím, o co jde, o jaký stav myslí jde, vlastně nejsem slabý, jsem silný, a ještě i toto samotné motto je překonáno, je o krok napřed a celé to dohromady, ale spíše jakési sebe-vědomí mě, jako muže, to už mi někam odešlo. Asi přiznat, že jsem zženštilý, nechápu technické věci, je to omyl pro mě, ... byla by to dobrá maska, ego určité, toto mít, ... nechat vygradovat, a pak se objeví opak... nakonec každý bude muset něco protrpět, aby se dostal k sobě, celý život obviňujeme druhé, máme směr ven, roztahujeme se, cítím v sobě, tedy já, nevím, jak druzí, v nitru povolenou hmotu, velmi povolenou, jako blátíčko, tekuté, a to právě potřebuje sebereflexi nějakou, skromnost... teprve tam si uvědomíš sebe sama, to se snaží říci islám asi i, toužíme po sebereflexi, ale ta přijde i pomalu, musí tam být prvky pomalosti, postupně a občas skoky. V muži i ženě je specifický primitivismus, kočka-džungle, a pes či vlk...// Došlo mi, že stále cítím ubližování mi od druhých proto, neb si nenechávám sebe pro sebe, moje city, můj svět je moje věc, ... typicky žena má pocit, krásu která to je si nemůžu nechat pro sebe (přeci nemohu sobecky mít krásu světa)... U domorodých kultur se zdobí hlavně muži a ženy jsou na pozadí, dnes je to vlastně naopak, je to pošetilejší trochu, v přírodě se nikde samičky neparádí, až člověk dokáže abstrahovat a tedy být tím, kým není, po kom touží, kulturní rovina, něco, co se získává z generace na generaci a není součástí genů, je to abstraktizace, postupně už nebude na genech závislé třeba nic z nás. // Co je typické pro ega, že se sesazují z trůnu, je jich více, vedle toho se Bůh jeví jako "někdo", kdo tam sedí stále a je proměnlivost sama o sobě, jako oheň trochu, světlo, energie a láska. Ovšem řeknu si, tak jo, nebudu se snažit vůbec nikam stoupat, mít ambice, poštuchovat se, a budu vysoko, ale tak to asi není právě. V bytí asi není vítěz, vítěz musí mít přirozenou autoritu a tu má láska, poznání (ne jen vědecké samozřejmě). Ego nezná míru, fackou jej k sebereflexi moc nedonutíme, Bůh také nezná míru, ale jinak no, ...// Došlo mi, že průsečíkem všeho, problémů, je strach z neznáma. Obecně strach (nejde o to nemít strach v podobě otupělosti), a strach je strach z neznáma, ze smrti. Démon si řekne - hle, vím, co je problém, vy máte strach z neznáma, znám odpověď, to vy máte strach... Strach z neznáma logicky souvisí s tím, že nevědomost je utrpení, dále strach z opačné polaroty je strach z neznáma, neb s opačnou polaritou utvoříme Nic, obecně tak strach z neznáma je strach z ničeho, a proto vznikají i předsudky - něco, jen aby tam nebylo nic. Jsme tak naprogramovaní, jinak bychom ani nebyli.

Bojí se, že bych něco řekl inteligentního a přesného vůči vašemu konání, něco s nadhledem, dítě poučuje své rodiče, hrabě Nikolíč. // u indiánů - činnosti práce jen pro muže a ženy a když naopak tak je to k smíchu ...

Ti "dole" se staví do role ochránců či spíše nositelů lidství a stejné to je s těmi "nahore". / Muž je o zjištění, že negativita vlastně negativní není, žena to tam má také, ale více rozštěpené... m - negativita negativní není a je prospěšná v podobě muže, dlouhodobým vývojem se ustálí, co je pozitivní, životaschopné a prospěšné a co je pšt... a pojem muž je právě to první...// Ne, on mě nakazil, a teď jsem cítil zlo bezdůvodně k neznámému člověku, právě tato sebekontrola tu negativitu i dost živí. // Bůh řekne, já jsem nepodmíněnost, to, že tam dole to chápou i jako bezdůvodné ubližování si je jejich věc. // B na sebe bere i peklo, nemá strach a zbavuje hříchu...// Strach z neznáma vede až na to, že se neznámým staneme, typicky právě ego, tupost, nerozlišenost (teď už nevím kterého čísla) a hysterie je o tomto. Také snaha splynout s neznámým či ano, o tom neznámému to je - opět je to snaha se tomu vyhnout, tíhu nejistoty nejsme schopni v našem světě nést. proč by měl být Bůh jen láska? proč není i negativita? řekne něco co se ti líbit nebude apod... D se vždy snaží obejít bolavost, bol... // Nic je orientováno na sebe sama... // lež - řev můj a ona že nic že ona to v sobě nemá ... ale je to lež, ...ona - je i není člověk...//

všechny pokusy o Boha, svět, je démon a ego vlastně, ale co lidství, to také? ego je snazší, lidství také ale jiným způsobem...předpojatosti ... bůh je spíše směřování k bohu ono...// Neznámo se přitahuje s předsudkem... ale kde leží láska a lidství? jak souvisí se strachem z neznáma ... souvisí s pomocí i když nás trápí nějaká síla silnější než my? jde o onen "boj" proti tomu docela...// až jednou rozhněvám bude to hrozné... smrt až spíše. // I musíme snést něco v životě, ale ne upjatě, ale snést... ///

Tedy je $a - a = 0$, ale podívat se na to celé jinak je láska, rozmazaně vlastně - ale nic nemá právo říci, že je pravdivé, to je právě problém náš, myslet si, že ve skutečnosti je svět digitální, to že je hlubší slutečnost a rozmazanost, že vlastně není nic. Takto se na to můžeme dívat v makrosvětě, kde je "zoom", zvětšení, ale pokud se jedná už o kvantovou teorii nebo bytí samotné (asi, pokud lze vůbec něco takového specifikovat - asi ani nejde, bytí označit jako celek nějaký či něco, tam ty tyto věci ztrácí validitu), takže v bazálnějších úrovních zoom už není. /// Představa, že jsem umřel a blízcí si čtou toto či vzpomínají a cítím, jak vlastně jsem nic lidského nevyjádřil za život ze sebe moc, nic lidského, jen věda apod., duch. A vidím jak cítí ke mě vlastně odpor jako k psychopatovi. Ale to se zjemňuje/// Studuji už jen botaniku lesa, podrost a ani to ne... // Orgasmus je o tom, že bolest se rozpouští ve sladkosti či pohlazení apod. tlumení bolesti určité, ale ne otupělostí moc...//

Vše je manifestace strachu z neznáma. Ten strach samotný. Ten plodí formy a castice (předsudky, nepruhoodnost) - strach před neznámem - utvoření něčeho raději ... neb jde o dlouhodobou zaležitost - zralou (byť ne asi nejzralejší) není to již negativní a nebere se to jako předsudek. Něco se bojí neznámého-Ničeho, život se navíc bojí nepřátel (něčeho) - abstrahuje problém strachu z neznáma. Po smrti ale hmota zůstává. Strach z neznáma ale je neznámo samo (je Nic). Nic zkouma samo sebe. Tam je to tautologie - splynutí samo se sebou - strach z neznáma je povahou to čeho je bano se. Ovšem vstupuje do toho i něco - my ale my je i Duch, nicota.. strach je neznámo. Je to i strach ze bychom se tím mohli nakazit a nebyli to už my. Neumíme se odevzdat. Už to uvědomit si že veskerý problém je strach z neznáma vede na "ulevu" neb strach vytesníme ven. Někdy se již tak zavalíme předsudky a hmotou že chceme neznámo a Duch. Strach z neznáma je Tvůrce původce světa a svět sám. Ale bez světa by nebylo uniku ze světa kterýžto (ten unik) je smyslem (láska, poznání, autonomie?). Tedy asi i souvisí s nepodmíněností.../// B je neznámo - nevíme nic o něm, o tom, a je to ono neznámo samotné vlastně (člověk abstrahuje a uvědomuje si pojem neznámo), je v tom nepodmíněnost, strach, láska, poznání - dospět k tomuto stavu poznáním vědeckým ale i láska je tím ale je na to právě čas neb oddalování je bytí. Neb vědomí a vše je Nic pak Nic má paměť (je paměť - vše) a vše je Nic a vše nemůže směřovat k něčemu něčemu než k Nic.

Ego se chrání lidstvím...// Projekce má dvě části ... pak úplně splynutí neb je to bezpečnější.. // Jen zbavení se utrpení ...to ne, nejde o (jen) o to zbavit se utrpení, netrpět (Buddha)... // Něco - my má strach z neznáma a musí ale vidět oč jde...// Vymanění z předsudku...sbr.. poznáním...ve strachu ze smrti se snažíme objevovat ...// Hyster žena už působí jako celistvý démon..., ne jako digi.// Ego nenachází stále zlo a hledá ho, kde je to zlo, nemá dno, zdroj, stejně jako láska asi...// Chlad a jen reflektují... //Zlo tu je.. // Vždy s nikým nebavím vlastně, a vypadá se že se bavím, ale je cítit že nebavím, mám svůj svět...// Lidství nezaměňovat za pojem člověk který je technicistní a nespojovat jej také moc s extroverzí a depresí a širokým srdcem korpulentních žen. // Nevím je i lez a lidství. V "nevím" je vše, jde i o lež a lidství je také o nevím (jsem "malý" dole a nevím)...// Je napřed o krok její jeho agrese už vidí použije na sebe a tím je napřed... // Lidství, lidský kontakt, hluboký, normální, je velmi vybalancovaný, není to ani poníženi před vyšší mocí ani nadřazenost, ani láska, ani ego, je tam vše dá se říci, hlubší stav je láska, ale nepošetilá - neupjatá, láska "umření" sebe sama, a ani to nevíme, že nejsme, neb jsme i nejsme...nemuset být. // Díte na pracovišti... mohlo by něco říci že je to cele blbost tam narušit velkou sdílenou lez kterou tam máme vsichni... // "Pošetilizaci" lidstvo prostupuje od počátku, a asi někam směřuje, k roztavení a spojení s? egem? ego-láskou? neb jsme ztratili ochlupení, a vypadáme jako holátka, bez kůže - pošetilost typicky je bez kůže, ... od mala mám pocit, že jsem hrozně odhalen, mé nitro, zženštilý kluk je vlastně úplně nahý (kluk apod.), ale zároveň se tím mužství dokonale schová. // Dospěl jsem do stavu, ve kterém i je dost naše doba, ne zlu, mužům, síle, egoismu-zdravému, bezstarostnost určitá, odvaha, je mi jedno, co je po smrti, .. je to něco archaického, my žijeme již v šumu, ale nejvyšší je i slovo a šum v podobě Ducha a prázdna...pro mě je muž jakoby to zlo, ale až spojením s "dobrem" je to božská láska, takže bychom si měli bavit.../// Vlastně jedna věc tomu neodpovídá, těm mým hypotézám a to je lidství. To se vymyká docela..... a není tam a nejde nikam zařadit v tom systému užásném. // bez rovnováhy lidství a ega není autonomie. // Nelidskost, klid, černá kapka okolo světla koule, ani ň neukážu, vlastně nikdy jsem se s nikým nebavil...rozdíl mezi mnou a druhými je v tom, že napjetí z nových lidí mi ani časem nemizí, až to mám zvnitřnělé a umím se pohybovat dobře a uvolněně, ale prostě něco tam drhne, nejde to, to je osud schizoidů. Neumím se uvnitř otevřít, ale jsem povolený přítom a ne upjatý žena, byť tak působím určitě i...tvorím atmosféru. Mám pocit, že vsichni mi rozumí, že si na hlubší úrovni o sobě víme vše tak nějak, ne detailně, ale celkově.../// Problém tlachání - obecně problém neschopnosti skromnosti (i skromný člověk - uměle, je neskromný a egoista, vyzařuje to, stačí jeho vyzařování srovnat se skromností a je to - vsichni musí být jako já - to skromné není.). Jasně, že Bůh není skromný, ale jinak. //

Zastavit se a uvědomit si ne tomu všemu, co se mi dělo...jde to ztuha, bráníme se tomu, musíme utopii podporovat. Tím se vrátí do mysli život a normalita. Ve stáří už to nejde asi, neb ve stáří již člověk nepoužívá tolik energie aby dosáhl spokojenosti, a přesto ji má stejnou nebo vyšší než mladí, tedy někdo, nevím...Takže to tlachání - celý den tlachání v práci a pak, aby toho nebylo málo tlachání a rámus jinde zase, víme, že máme přestat a být ticho a zastavit se, ale už to přeteklo ten pohár, to je typická setrvačnost, gravitace, Těleso si letí po geodetice a vychýlit ho z gravitace (na jinou geodetiku) je o jeho setrvačné hmotnosti...

Ego světlem prochází, aniž by se jej dotklo, či nějak spolu interagovali, ale to je až výsledek vývoje mimo jiné, to ego tam pořád "je" a definuje i lásku, ačkoliv obě entity jsou absolutní i. Světlo je Duch (Nic), kterým ego (Nic - chaos, celý svět...) prochází, bez interakce. A to je smysl. Když tě něco sere, mě třeba celá civilizace (je jen odpadem v procesu poznání, ve kterém se přehrabujeme, v hovnech), tak prostě je to ego (většinou, asi vždy) a nejde s tím dělat nic. Čím hlubší a automatické je uvědomění tohoto, tím vyšší spokojenost a štěstí člověk má. //

Zdá se mi, že interpretace kvantové teorie není časoprostorová a je s tím problém... naše poznání na konci bude na úrovni domorodých, jen tam nebudou asi modly apod. (což i tam moc nejsou někde). // Žijeme na loži ega, neb stále potkáváme cizí nebezpečné lidi, proto žijeme na (bezpečném) loži ega (v mysli, a ve skutečnosti také - civilizace - odpad). Domorodí žijí pod tímto lože jakoby, v uvolnění, my také v uvolnění, ale v podobě výkalů. O víkendu a každý den po práci cesta mimo toto lože, je velmi tuhé a těžko se jej zbavuje, samozřejmě pomáhají ona ne apod. // Ega také vedou dialog, na konci odejde každý pozměněn, s otázkami v mysli, s imagy v mysli, nakažen. // Z těch všech věcí se jednou posereme, ... je sice hezké vnímat třeba auto jako bytost, nepoškrábat jej, ale zde je to identifikace morbidního charakteru. // Nějak se z textu vytratil pojem cti, důležitý pro muže, nemám na mysli umělou čest rytířskou, to je špička ledovce - jakousi mužskou pravdu, když si podávají ruce. Nevím je Pravda ale i Lež, což je pozoruhodné a důležité, lež je "nevím", je jakoby ze dvou částí, (jako pravda), ale vzájemně si odporujících, nemusí být vidět, neb to vnímáme najednou... nevím to je dohromady, nevím, co je pravda, pravda je nevím, omyl je nevím, ego je nevím, láska je nevím, předsudek ego sice je vím, ale je to pořád nevím...jen je to ta lež, nejistota vs, jistota...výsledek poznání je nevím, ale ta cesta má smysl. /// Po smrti není nějaká Pravda, pravda je jen to, že tam je jiná realita třeba a zde nevíme jaká a zda něco, ale více pravdy tam není asi, trochu víc asi ale ... /// Nebo musí umět projít světlo temnotou...naopak, je to jedno zda být pro ego prostupný nebo umět projít egem, které je neprůhledné, a to třeba jen pocitově, něco tam drhne atd.... // Duše miluje život a smrt, potřebuje ji... masáž hlubokou.../// Duše mimo tělo, v NDE, je analogie, a asi totéž, jako částice a vlna, tím nechci vůbec narušovat poznatky kvantové teorie, či je ezoterizovat... typicky se stav mimo tělo a duchů podobá vlně - elektron v podobě vlny projde oběma štěrbinami současně, "ví" o nich, ale my jej nevidíme, zažívá možná spoustu věcí, a má také paměť, ta nemizí, je tam vývoj..., ale nelze tam mluvit o čase a prostoru apod... tedy zde je naše vědomí "znečištěné" kvantovými interakcemi - mozková aktivita, vědomí v podobě do doby měření je vědomí mimo tělo, funguje na přirozené selekci a důležitá je vlastní vůle, ta překonává bujení, ... částicové vědomí je nejsilnější když vnímáme něco, ve spánku se obě spojují - částicová a vlnová část vědomí, a po smrti je jen ta vlnová. Ale po úplné smrti, je to také vlna, ale jiná, než známe, je to již před velkým třeskem analogie... proto nejde měřit duchy, jako nejde vidět částici v podobě vlny, jen nepřímé projevy, duch ale může vejít do mysli, asi nejlépe dětské atd., o zvířecí nemá zájem moc, a ukázat se...o nic jiného mu nejde vlastně, proto dobrí duchové nejsou vidět, jen ti padlí...i když snažící se o "nápravu...", dokáže proniknout do to vše je pomocí intuice, vlny mají velký dosah - neprobíhá to ale na bázi materiální - interakce, výměny apod... už je to ponořeno v jakési omáčce hlouběji, co to vše spojuje...a informace se "šíří" nelokálně. // Avšak po smrti to není vůči nám stav vlny, že my jsme život (interakce) a tam je spánek, vlna... bude to vyváženější myslím...// Vlna částice je možná jen vrchol vlny bytí...//

Vsít si sveho...i to je to pruchodnost... /Zen bojím u m klid bezpečí ja - proto s muzem jsem postaveny. / Ta identifikace nevedoma je obrana pred neznamem, Nic, chudy vlastni zivot a uskok stranou... // Vedomi prochazi nejsilnejšimi zazitky ktere vsechny moznosti nabizeji nejtezsi zkousky nejvetsi bolest ... proto i tu vetsinu casu nedeje se nic aby to pak bylo intenzivni...// Svetlem prochazime ale ne uplne jsme tedy tma...// Moc jsem zdvorily obecne to je ta ostrá svetelna energie nutne kompenzovana v odum A muzska atmosfera. // Bez poznani budeme prochazet jen v lidske urovni svetlem a ne Svetlem. // Ego je zvire v nas, regres. // Jsem sra to vzdát ... nesmrtny...// Opět Pjér, vlastně vše je tu jen rozvedená kopie, ale i on to má vyčtené taky, samozřejmě život je nejlepší učitel: prostě pro tělo je očista koupel, pro duši to je smrt, v menší míře spánek, sebe-protnutí se, vydechnutí si, oddechnutí si apod. kůl do nas...sbr, autonomie... smrt je i ze strachu vzniká demon a duch... Rozpadame se na ducha, reinkarnaci, vecnou cast, ja tam. Cast bytosti ve smrti velmi proziva a dostavame se k sobe... Nde je jako sen ale sen to není ... bude to moznost o ktere myslime ... posledni moznost... ani ze svet je ja ani ... jde o symetrii. To je uz jakasi setrvacnost...myslenek po smrti... transformace v nevedomi nase tedy vse krom nas v zivote, jsme vse jen ne telo, asi i nde není smrt opravdova, když je to natvrdo, tak je to jiné asi - pomalejší možná (přehrávání života příběhem

rychle - kdyby probíhalo pomalu bude to ok, takto je to prostě asi nejlepší jak být muze... Ne, odumA ten muz musí být přitazlivý navíc... mít svou pohodu ... tím se žijem... /No jo všechny ty me kompenzace (vsichni pryč, nikdy slovo, odumA, atd ...)... choroby atd aby smrt trochu na blízku. Vše to je o smrti. / Prave uvědomit si svoji smrtelnost je léčba, neb nesbr to neumí. // To je něco s čím nejde dělat nic (ego tam a nase napr i napeti po práci v hlavě) ... stále si myslíme že s tím něco jde ale nejlepe Nic. / Cistení duše - odpad ego neprozíte věci ... predsudky a imaga a smrt je restart do továrního nastavení ... hmota se spojuje s Duchem .. uzkost s (nevím čím) ... apod. / Nakonec jsem se vykaš ////

Jediná moje iniciativa je večerní řvaní venku v parku, co nejvíce nahlas. Tak to dělám. Žádné hnutí ale svět nezmění, problém je démon usazený v nás, neléčený tisíce let, žijeme v žumpě, ... pokud by byla přírodní katastrofa např. pak si přežije tam, a my budeme zase ok, mentalita jedinců může nabourat systém, ale spíše rozdělí společnost...někomu totiž válení se v žumpě vyhovuje, ve veřejném mínění. Problém je neviditelné veřejné mínění, které je v civilizaci negativní, u domorodých je asi docela i pozitivní, ale v civilizacích je negativní, odkládá se tam sajrajt, agrese potlačena. Všechny ty budovy a kanceláře a papíry a technika - prostě sračky, odpad z procesu vědeckého poznání, to je ono Nic, které má smysl, respektive nás k němu vede. // Ženy snad všechny používají mód zaraženého jekotu, nikdy jej neukážou, lidství, ... někdy to nabývá podoby ducha, kterého ale vidí ve všech kolem ... rozpor nejde říci ne tomu, jsem hodná, ale ve mě je jakési...je to celé lež.

Lidství je vybalancovaná dlouhodobá záležitost... ovšem není to povadlý jazyk babičky či dědečka... je to i živé světlo bez tmy je vykastované a bez vyzrání, ovšem pokud je vědomí plně průchozí egu, ví, že s tím nejde dělat nic, je to už vyzrání... //Je tady věda a duchovno a filozofie, jejichž myšlenky občas zajedou hluboko, ale celkově to je sračka, pak je sračka obchodu, dobývání, zemědělství, služeb, kanceláří, vojska, a nejlepe když někdo ještě paběrkuje na zbytcích z těch sraček - historie, filozofie, humanitní vědy často...ne vždy. // Unikátnost - i schiz je mikroflora unikátní či tam je boj mirkof u extr je stabilní mikroflora.../ Unikátnost vs nerozlišenost eg, lásce unikátnost nevádí (defacto vlastně ego). //

Indikátor zdraví je pro moji mysl stav být v mužské společnosti, jenom muži, jakýsi vnitřní klid tam je. Žena má snahu vnutit se mezi muže, aby se tam neděly neplechty, aby tam bylo dobro - ona, typicky dnešní doba (typicky jakýkoli pohyb pohnutí ona bere jako ublížení jí, vše ven, a dovnitř nic) - vytěsnění prožívání a smrti, s dnešní dobou nesouvisím už ... růžové peklo, tam příroda přesně není ... kněz typicky tento stav bez žen..., u m nutno vše ž ven, pak je klidný, je to temná jemnost, umí prožít hloubku v sobě, lasku, pokud se snaží cítit je to naivní vždy a růžové peklo, ale pokud se nesnaží..., strach ze smrti, pro ž je m smrt a naopak. / typicky ž moč a papírky, žena velmi souvisí s močí - světlo, v přírodě očuchávání...// pak k tomuto stavu odumA stačí kapka toho růžového pekla (ženy - mě hlouběji), a postupuji do sebe... pak mohu opět v lese prožívat asi ... věčnost a melancholii určitou, ale je to radost, osvěžuje to .../ on boju proti anim, cítím, / a moje smrt? / typicky snaha o max bezpečnost vede na úzkost a strach ze smrt... a šikina apod... / ve skutečnosti když ž řekne bud m - strach pod tím z m, ze smrti. / M má problém s ž a chce svalovat vše na ně, i to tak m dělat musí.../ ale samozřejmě lpění na smrti není smrt a je to deprese nekro

samozřejmě ... ale špatně... násilí apod...stačí nebezpečí ale ne jako fetiš... / smutek a deprese je vytesněna smrt - život, narazíme a ni neustale. /Smrt druhých banalita ale nase... opet vyhnuti se bolesti - projekce. / Nebani se smrti a smrt ideologie typicky nakazení se depresí pak a neschopnost umrit.../ Z se vnucuje s city ... jasne musí se to prožit ale i neprozívat...// Paradoxne ... // Smrt chybi ale život to není až když chybi jakoby hodne je to duch a demon apod... // už jsem si smrt prošel vlastně...v děložce, proto vidím svět jinak, z nadhledu a nemám sbr do sebe..."/ Intr bojí smr, neb extr je smr a naopak...// duše za život nashromáždí odpad a pak smrt vyčištění, jako vysrání na hajzlu, mysl hltá dojmy a vykadí se až při smrti, a je to dlouhodobý proces na onom světě třeba... ... ale je to složité není to fyzikální, stejně jako komplikované jako soud někoho... /Bobečci a démonci vznikající ze strachu ze smrti - nejdou propíchnout, smrt vlastníci, ... tak pojd', už je tvůj čas, celé to je strach ze smrti jaksi objektivizovaný v démona. / dvě skupiny - normální duše bobečky a psychouši duše bobečci ale vlastníci smrt.../ samotná smrt je ale neinteligentní... jen zde se nabývá určité vědomí. / Jestliže smrt je očista duše, pak trochu jinak působí ekologická katastrofa planety, smrt není něco strašlivého v jistém smyslu. //

postupem času v bytí dokážeme rozeznat co je dobré a co špatné...viz dříve lidé a dnes, už to víme trochu více a i méně zase..

Světlená bytost se nachází ve stavu permanentní smrti ... života, maximální prohloubení (pro"bodení" a Nic vede na stav maximálního "života" paradoxně, naše věčné "já"...spojení s bohem.. Smrt je pro všechny bytosti očista, každý z nás se vyčistí, ale znamená to zbavit se svého já do veliké míry... Je to dost paradoxní - ego-smrt a přitom smrt vede na život... je otázka, zda zrodí se vědomí v děložce zažívá světelnou bytost apod., možná, ale asi jinak, vědomí vzniká pomalu tedy je to kompenzováno jedním zážehem, při smrti se vědomí obvykle ztratí rychle, ale proces je pomalý tam... /ženy jakoby enchápou smrt, jen se překulí na druhou stranu, to co vidíme jako smrt - smrtka, smrt není, je to podobné nekrofilii, to také není o

smrti, smrt naopak vede na sebereflexi místa, které jej pozabila tím jak osočuje a útočí na druhé a - expanzivní vědomí..., muž nechápe smrt protože se do smrti stylizuje (Ducha). Smrt má mnoho podob - úder (Duch), rozvolněnost, nehybnost, pošetilost...// Každý o něčem sní si uvědomit na ulici...// Atapana - my se smrti bojíme, proto smrtí strašíme - všude kolem nás. Nepřipravujeme se na smrt od narození.

růžové peklo "láska" - opak je příroda a Duch . / text je kánon jakýsi, ale nebrat to jako kánon, když nevím, podívám se do knížky, kde je to řeeno... /božská láska, už v tom božská je vidět že jde o ego - jak, přídavné jméno. // smrt léčí duši, je soustředěnější a je v ní více láska a sebe sama...vlastně jde o transformaci - co je negativní, je lepší potom, co je pozitivní zůstává takové...smrt na sebe bere mnohé...// M atmosféra ano ale práce má moc ne - prostě buzik/ ... Ta atmosféra je většinou vytrácí jak mají muži rodiny... už to nedají v sobě dohromady, rozklížení mysli šikanou od rodiny... // A vše v životě bobeky duše před smrtí jsou ona lez ego demon apod...// Domyslet ego a la a pravda je to co je po smrti ... tím demon zmizí ... ale co nesmrti ega ... dokud neprojde smrtí ego stále existuje ... význam zkoušek v bytí, zkouška Nic...// M prátelství. / Strch z smrti je i o ocd myšlenkách a všech chorobách psych... možná léčba ../.Proc zde je možno se učit? Konfigurace specifická?...plný napětí temna...prožití.../ Potlačena bolest a bolest vs hygiena duše...potlačena agrese, odpad v mysli, to vše odezní smrtí asi vlastně, dlouhodobá záležitost na onom světě...// Existuje určitý archetyp který některým (mužům) imponuje - rozmačkaného hmyzu, když růžové části vyjdou z těla něj ven, (rozplácne se), spojitost s hlenem v nosu i, na to nejde říci už vůbec nic, viděl jsem v mysli, jak toto fascinuje, asi nějaká raná zkušenost z dětství sadistická, existují i lidé svoji psychopatii potlačující ale ne skrývající, ale prostě si řekne ne, hrdinství to je určité, ovšem toho se nejde zbavit takto, je to psychopatie nadále... Toto ale není smrt, to růžové, neprůhledné, a je to, je to rozprsknutí zasípání před očima, roztřesk.. ničení já, šikana.... Takto funguje archetyp - viděl jsem to v sobě v konfrontaci s někým.../ Nebani se smrtí a smrt jako ideologie a identita - typicky nakazeni se depresi pak a neschopnost umrit... /

Ta identifikace nevedoma je obrana před neznamem, Nic, chudý vlastní život a uskok stranou.../ Vědomí prochází nejsilnějšími zážitky které všechny možnosti nabízejí nejtežší zkoušky největší bolest ... proto i tu většinu času nedeje se nic aby to pak bylo intenzivní.../ Světlem procházíme ale ne úplně jsme tedy tma.../ Moc jsem zdvorily obecně to je ta ostrá světelná energie nutně kompenzována v odum a mužská atmosféra. // Bez poznání budeme procházet jen v lidské úrovni světlem a ne Světem. // To je něco s čím nejde dělat nic (ego tam a naše napětí po práci v hlavě) ... stále si myslíme že s tím něco jde ale nejlepe Nic. S egem tam a naším nejde dělat Nic. // indiáni ... každý svobodný a komunita neb to je přežití... / vybití lovecké horečky před lovem...// Čím dále jsme od smrti, tím jsme jí více na blízku, celek... např. jak daleko je stres z něčeho v práci a rodině, blbost ke smrti...prožití... // Já už jsem nakažen klucí, už jsem i proti vám, i když nechci být, jsem ženská, aniž bych chtěl být, zmanipulování...vnitřně v principu, už mrtvý jsem...// Ego způsobuje to, že každý je jedinečný, právě roztavením ega v lásce je ono s čím jsme se narodili, pocit sebe sama...ale právě láska není unitární a fádni, je v ní ono ego, jiskra obyčejnosti a jedinečnosti... // typicky na komunikaci s dítětem vyváženost vztahu na všechno i umět dát, darovat.. ega a lásky, vše tam je, a je to opravdové a hluboké, ...láska ale není fádnost ...spojuje ty jedinečnosti nějak asi...// U světla se spojují polarity ale existuje spojení všech eg v lásce - multipolarnost odstíny chuti vune apod. Blivajz (super-ego) nebo lasku.

Život je od do, mimo něj neohranicenost vecna ... ale az spolu mají smysl a existují.

Narodíme se jako my a smysl je se umazat a pak dostat k sobě - vědome víme kdo jsme. Prunik do nepodmínenosti. Trochu se tomu podobá zautomatizování něčeho neautomatického...// Cíl je nevíme - neb je to pravda i lez. // Nedostatek smrti lze dovést kompenzovat duchovně to ale neumíme ... pak paradoxně nelpíme uzkočně na životě. / Sebevražda není smrt, smrt je prožití sebe sama.../ Barvy jsou také sdílena zkušenost archetypy ... zvířata - vcitění se vzájemně u nich i u nás... stejný princip...každý vidí červenou jako červenou tedy asi.. / Stále se mísí ženský prvek bobeky života vnucující se s mužským sejiacím a vyprazdňujícím tyto bobeky... obe je smrt. / Abstrahujeme od zvířat a přírody, že nejsme příroda vlastně, asi to i byl náš smysl trochu. / Smrt všechny tyto bobeky zničí ... vůči ní nemá nic sankcí... jen láska je jako ego co přesně prave ví co je a není spontánní a opravdové... smrt je démon a ze strachu z ní vznikají démoni které ona dokonale ničí...vypustí vzduch zmizí dokonale apod. / Démon si neuvědomuje smrtelnost (lez - hornosladoxysela sum..) člověk si plně uvědomuje smrt a láska je spojení obou principů ve věčnosti... / Lidství - chce být slavný někdo v tom je lidství - ja ne, driv vic, ale jen jako sen.... / Smrt je kontakt i samota jedinečnost... / Posedlost smrti je samozřejmě psst být se to z počátku nemusí tak zdát. / Dítěti a člověku jde i o opravdický lidský hluboký kontakt ... něco lidského, (tepleho)... / Ego je vlastnostmi defacto neodlišitelné od Boha. / M teprve v kouri a přítmi může něco vnímat.../ Čím delší cesta k Nevím je tím je to lepší. Buddha byl předčasný z našeho pohledu. / Little big man - nevycitají že bojoval proti nim, vnímání celku a jedinečnosti každého zároveň .../ Pak klid když uvědomení si smrti vůči civilizaci která ji nezna... pak klid když vidím to vše civilizační, stačí si uvědomit smrt a vztek jakýsi přejde... je to dílo strachu ze smrti, bobeky, neprůhlednost, ale ne jen něco, úplně všechno.../ Pjer byl učitel na pozadí

... tedy i ne ... // svět je jako klubko zamotané a rozmotáváme jej, ego, Klubko ... egem projít ... životem... smyslem není uleva od utrpení...a samozřejmě ani vyžívání se v utrpení - opět nepřijetí smrti a bolesti to je, neschopnost cítit. / Me na člověku zajímá démon v něm ne člověk...//Živutek za každou cenu se musí vnútit, ego vnucující lidskost, je to neschopnost si vybrat to nebo ono, což muž nenávidí, neb to je démon, na strany rozjetý (právě dělicí buňka co neví zda se oddělí nebo ne), a proto to rozsekne a je klid. Vjede doprostřed ale nerozsekne se to na ty dvě půlky, na jiné... už dál o tom nebudu psát.// // Anima si zachovává mužskost v podobě mono mužství, Animus ve své digitálnosti - pluralita ženství. /// Sbr nemá majitele (tam, zde) je nelokální...vladně .../ Smrt není Nic. / Démon je strach ze smrti v te podobě ze prostě smrti nepodleha nejde jej zabit má vlastnost boha ... snaha zabit jej či uvědomit si smrtelnost svou jen silou... Dotyčný člověk si tak chrání to cenné v sobě - svoji smrt, lidskost, sebe.. ale čím více se zabývám, tím více... hrozí moc nás to nutí s tím něco dělat ale nejde s tím dělat Nic a ani říkat, že s tím nejde dělat Nic. // Sláva je maska-ego, po které toužíme, neb ti už pracovat nemusí, cítit vinu, že nic nedělají, jen jsou... neb naše práce je ve většině případů o ničem a není to jako okopávat si své brambory, domorodí mají jako "nesmysl" duchovno, my to máme v podobě práce a konzumu, neznalosti míry. // Zene se nedostává prukopnického myšlení, spíše kopíruje, naučí se dobře opakovat co má říci... a spojí to s improvizací. To je i můj případ trosku. // Žena taky nenávidí ženské demony... // Kdo nemá identitu vrhá se na všechno co kdo někým je... // Muže nezradím. // nesvěřovat se moc psycholodům ...

Nemoc, ego atd. je tvůj největší kamarád ve výsledku - pomocí něj si uvědomíš sebe sama. Pšt je i motivátor.// Neustálé (sebe)korigování se, viz tento text, je znak ega, nepotřebovat to a žít to je znak lásky, ovšem nejlépe pokud se k tomu dojde, ego je jako určitý věčný šrám, a pomocí něj mnohé víme, jakoby se spojil s tou nepodmíněností, asi je potřeba tu nepodmíněnost rozložit na kousky a zase složit, a o tom je celá snaha naše a moje zde asi, už to ale není takové jaké to bylo předtím, resp. ano je, věčné... věčnost je - nic jiného už tě nečeká, vše už bylo, a následuje svoboda, "rovina bez okrajů".... naše bytost se skládá myslím z mnoha částí, ale nejsou to materiální, oddělené, je tam i nejvyšší božská část a ta pomalu směřuje vzhůru, část se reinkarnuje, část je věčné já jakési, část je duch, a celek? to je ta božská část mimo jiné... ale úplnost je něco jiného...

duchové mají různou míru oploštělosti, pokud se zintenzivní, může to být až Duch, ale nesmí být nemužsky uzavřen citům (muž je citům uzavřen, ale je to normální, léty osvědčené a vyvinuté, toto je něco jiného, zde jsou na jednu stranu city velmi intenzivní a na druhou potlačeny - psychopatie./ Lidé se vlastně dělí tak trochu na dva tábory - jedni mě budou nekriticky obdivovat a druhí to budou vnímat jako svoji konkurenci a nenechají se napálit. A někdo i obojí.

Typické - m si zachovává sebe i u démona - anima jedna, a ž také ... pluralita - démon rozkol... Psychopatická mysl velice dobře cítí, a to vnitřně, ale cit má vlastně zkopírovaný, odštěpený od sebe. Ví to díky své temné internosti (necitlivosti) neb s ní vše srovnává a proniká do všeho pomocí ní, tato inertnost je "součástí" lásky. Ego typicky nechtěně ubližuje, aby se pak rozlakalo a něco cítilo, a bylo ta lidství - problém robustních osob, nevytlačení... ale každý tu je díl do skládačky. Proč sis vybral tyto rodiče a proč si rodiče vybrali tebe?

Nedokonalost je lidská, je normální mít zlobu v sobě, zde s tím však mnohé dělat. Víím, když přestanu psát tento text, zlidštím, nebudu vázán na toto a budu svobodný a nebude to muset být nikde stvrzeno, bude to tak, pomáhat lidem zvládat jejich ego, a přitom se moc nenakazit.

Vždy jsem byl za podivína a sebemenší projev ega a jáství byl raději okolím silně naznačeně potlačován - ty ne, ty jsi na druhém břehu, mimo, podivín... jsem i dále samozřejmě do míry určité, do míry, jak to cítím.... V nitru nejsem lidumil, umím ale cítit nepodmíněnou lásku (v nitru) a dávat ji. Pomáhám druhým proto spíše, že chci od nich mít pokoj, aby mě nezatěžovali a trochu byli zamyšlenější (jako já), ale božství to vše dělá ne ze strachu (možná trochu), ale z dobrého úmyslu. Tento úmysl je na nás také závislý, je námi z části, v nás, jde o to umět nemuset být, vše co jste se zlomí a stane se toho nejjemnější láskou, avšak vy nezaníkáte, ale to právě nemůžete vědět tolik, ve vyšším duchovním stavu je láska a dobrý úmysl "rodičem" pro všechna stvoření, jako my jsme rodiče dětí. / Každý si myslíme, že náš svět je ten dobrý, ale až poznáním toho, co nám není vůbec po vůli a snaha s tím komunikovat vede na hlubší poznání, na obou stranách. Vždy budete nepřátelé a navždy budete přáteli. Vždyť není ten člověk tak hrozný, má lidství v sobě, písnička, rodina, mužské maličkosti naivní (související s city, rozbrečí se) na kterých lpí, stačí mu vlastně hrozně málo citu, jako každému. Každého oslovuje ne-souzení Boha, bere jej takového jaký je, ví o jeho přáních, o tom, že to myslí dobře, o tom, jak trpí, že není sám sebou, ví o jeho nedostacích. Ale ne obecně, i o mě. Umí se naladit na lidskou - lásku v člověku a dopřát mu nepodmíněnost ale ne jako odměnu, je tam i to otevřít se a dávat "říká"... Jako úžasnost a velkolepost a dojemnost vidíme onen svět, resp. Boha, smrt apod. my zde, ale tam to takto asi není - neustálý pocit vzhlížení k něčemu úžasnému a údiv, je to prostě láska, je to stav, v jakém žili např. indiáni, ale každý kontakt s námi je nakazí.

Tím nabudu i jistotu větší. Ten text je dost blud, nevím, jakou má hodnotu a je to důležité? Čím jsem "dál", tím méně chci šířit. Blud je nevývratná pravda - je vždy pevně ukotven v božství (světelném třeba), jáství, ale co je ta kotva, není to nejistota? Nevím je finále, nevím je pravda, lež, láska, ego, apod., nevím se oddělí na nevím a vím (blud, pravda), antiego právě vidí ego jako objekt - blud, k nevím dospěje rozum, k nevím dospěje cit, cit je nevím, myšlení je o nevím, nevím je počátek i konec, čím delší je cesta k nevím, tím lépe, je otázka, zda má cíl, Bůh je Nevím, ono Nevím, ke kterému dospěje celé bytí, ono Nic, cesta od Nic k Nic. Právě ta cesta je ale svět a světy, které tu jsou. Unést nejistotu je cíl vlastně, a věčnost, tam je zdroj dobrého úmyslu a vůle. Nezralé nevím je chaos třeba nebo temná práznota. (hysterie se také bojí nejistoty, ale vychytrale ji vlastní a používá a vyžívá se v ní, proto uctívání nejistoty je na nic i). Nevím, jaká bude cesta, ale vím, jaký bude cíl, a ten je "nevím". Toto ale není vlastně vnitřně konzistentní. Nevím, že to bude nevím, ale zdá se to logické, nebude to objekt, bude to nevím.

Nemá cenu být ponořen ve výšinách, nejlépe mi je vlastně na skalce třeba, v lese, v normálnosti, neb ta je přirozeně spojena s kosmem.

Strach z přítomnosti ze to nebude porvzeno bohem.. ze to me nikdo neuvidi...beze svedku... samo pro sebe a to je to bozske volne nepodminene prave unest tu nejistotu.. zaznam ne ze nebude...ale pecet... ze to bude to co to je. Je to ukotvene ale ne upjate. Komwntar stale... nebat se o to. Ne stale byt mimo a zapisovat si to...bez pojeti pojmu myslenek.. bude to jenim tvoje...bez verej mineni...aplauzu a obdivu... Snaha o vecnost neni vecnosti... jak ti lide mohou zit a nedelat si poznanky? Nrmusi vedet cely svet o tom... / Neni paradox tisice odlisnych lidi vlastních jedinecných světů je jeden b - právě v nule to jde asi nějak.

K čemu jsi došel? Nevím. / Vlastně navždy se změním v nevím, prach.../ ale ne korpulentní - lidskost to je...14.

Vím se taky dělí na nevím a vím. Božství je nevím (vím, nevím). / Ego je i chudáček. Ego je směr ven, a to i když je dovnitř (psychotično), vše je to ne-sbr. Symetrie život/smrt - po smrti naše ego (smrt, nevědomost, neživý vesmír kolem) ožívá průnikem, a dospívá k sbr. Takže jsem přestal ego soudit. / Pro ženu je ego penis, žíla uvnitř.... muž se vidí uvolněněji. / Nejde mne odmítnout, neukážu hněv, lidskost, ale bezbrannost ano (ne-sbr uvnitř) ... ego je pyšné na to, že je neproniknutelné. / Ego, láska (to, z čeho svět je) nepodléhájí smrti, neb jsou zde i tam (například "zde budu trpět, tedy tam budu v ráji" - už myslíš na to tam, už tam jsi). Když se budeš zkoumat, co je ego a co láska, vždy to bude ego:). / Je rozdíl nevědět a dospět k nevědění. K lásce k druhým. / Nejistota nás dokáže dezintegrovat a zničit, ale unést ji, v hloubi je láska. Nic, nula je nevím.

//M vladne rozumem a silou, což je často záloha... je to neproniknutelné, narušit to řekne že je to narušení řádu věcí, struktury, a bude tu Lilith chaos... což tak i trochu asi je, m je do značné míry ego. Spíše nejde s tím dělat nic, pokud to někomu vadí, pak se ledy uvolní... // Ego umí být i tyč černá v nás, E'. / Touha po poznání vede na predsudky a vymanování z nich až na úroveň nevím, predsudkem je cokoli nepruhledne, bytosti i.../ Strach ze smrti tvoří ego onen svět.../ Kde B není přímo (zde) tam je mj. možnost růstu a poznání a svobody. B tyto atributy je... /Vydám to nebudu srab, ale anonymně. / Je třeba učit se zde pronikat do ega jinak po smrti asi žádná sbr neb (ego je pro nás onen svět - my a celek...a cele je to v myslí ale je to totež jako vesmír... v logické úrovni bytí.). / Ego musí mít vždy návrh a být napřed tedy první. Ego je strach ze smrti již sublimovaný a strach ze smrti jej živí, samotný strach ze smrti je samozřejmě pozitivní (ego není jen negativní, stejně jako odpad), ego v sobě obsahuje onen svět.... , a proto je nutné v životě poznat lásku, neb ta bude i tam, ono láska spíše jsme, než abychom ji poznávali...// Nikdo mi nerozumí na nejnižší úrovni, pohlavní např., ale nejsem sám, takto to má každý, že všichni mu nerozumí... Typické, když někdo říká, že svět je hnusný, je vlastně nakažen už, běsní. Svět je svět no. // Ego nesnese nejistotu, je nezralé v tomto, a to je hybná síla, pro poznání a dospění k lásce vlastně, Duše a Duch už to zvládají lépe.

Život je nejkrásnější až když víš že umíráš. Už i odezní to pro nás typické "tak pracoval, až si uhnal něco a teď jej budeme opečovávat". Klidně se nechat trochu opečovávat. Proč je tu tolik bolesti? Smyslem je asi přestat ji vnímat, jako trest sebe, ale naopak je zdroj autonomie (nikoli umělé, povýšenecké nade všechno, egoistické a bolístka přitahující pozornost) časem po mnoha peripetiích "nemá to příčinu"... , bolest je také průvodcem v životě, je tu proto, abychom si v důsledku uvědomili sebe sama, ale zde to není ještě asi....svět existuje (narušení "symetrie"), neb nebyla unesena nejistota, ale nejistota tím nezmizela, nikdy nezmizí vlastně.

Text je třeba přečíst bohužel celý pro porozumění. Dost už tu je osobní ego v textu, nemít strach ze smrti znamená umět nebýt a pak vlastně jsme napořád, nemít strach, stát se strachem (asi tedy), unést nejistotu - je to láska, pomocí ní to je a ona to je. Defacto když dokážeme nebýt, teprve pak existujeme, existovali jsme...

Celý život ve mě všichni zadupávají genialitu, výjimečnost a shazují mne (ale otec mě podporoval, snad i proto jsem měl tyto rodiče), celý život to tajit musím... napojení na cosi pročitlivějšího - pročištěného, prosvětleného ... cit (jemného) prázdna, vnitřní vhléd. Celý život se mě snaží zméněcnit, banalizovat vše...vymysl že to vše je...// Existuje anti-časoprostorovost? Je to stejná otázka jako zda existuje antogravitace, antisetrvačnost a to asi ne. Vesmír na počátku nemusel být nutně malý, možná mít vůbec časoprostorovou velikost. // Druhý člověk druhé nakazí tím, co sám na sobě nesnáší, typicky nějaká slabost, ale i např. dívka, co působí slabě, to dělá schválně, chce tím nakazit druhé, s touto projekcí, toho co se nám moc na nás nelíbí, nesouhlasíme s tím, ono to i není pravda že to jsme my, tak to ale paradoxně hodně potřebujeme a já s tím vlastně v myšlenkách obcuji, s koblížkovitým klukem - zneužitý odstrčený apod. Musí to být venku a musí to být u mě...// Říci ne lze až s použitím určité dávky ega. Ego je "ne". // génius si vystačí sám se sebou, nenudí se, jde o formu ega ale musí to být spíše proti-egu...opět jde o vyrovnání na nulu - veliký potenciál ve všem možném a jen nějaký směr lze rozvinout - dohromady to je nula. / Zženštilý kluk je hrozně vnitřně odhalen (citlivý kluk, úplně jako bych byl bez kůže, proto je tendence k rakovině kůže...krusta chybí), ale zároveň dokonale maskován. // Démon, provokatér, nutí druhé k reakci - to je princip manipulace, vlastně to je manipulace jako taková, princip akce a reakce, využívá podmíněných reflexů, obrany vůči útoku, typicky se to vyobrazuje jako koule z dvou peroucích se lidí, co je zajímavé, tato koule má tendenci těžknout, jakoby ty pohyby švihy tvořily sami hmotu, a koule padá dolů. Je velice těžké ale docela prospěšné, vůči svému egu, démonu, provokaci, být naprosto na svém místě, pokusit se vůbec nehýbat, nebýt manipulován nějakým směrem. Žena (potlačená agrese) využívá této přitažlivosti a ve skutečnosti přitažlivost k ženě, je přitažlivost agresivní, snaha dát ji facku, ale je to archetypové již dost, přitažlivá síla směřuje vždy k šumu, agresi, (Verlinde?), Světlo je také o tomto, ale v podobě lásky, tedy úplně něco jiného. / Nebo prostě to vyboxovat, ty neuskutečněné výpady vůči lidem v okolí, ale nemá to konce, pokud tam chybí vůle. / Přílišný jas nebo temnota ne nepřítel poznání, něco jiného je Světlo, tam už to být právě asi může. / Vždy je hloubkově léčivé uvědomění si pravdy, zdá se, že veškeré choroby jsou o lžích a ze lží, lež je náročná, skutečná pravda ale nepotřebuje vůbec žít, a proto utíká, je "nevím", jakési nic v nitru, ... po kontaktu s někým, kde to zanechalo stopu, je třeba dobré si uvědomit skutečnou pravdu, co jsem chtěl, cítit, má to úroveň ega (nechtěl jsem se s ním vůbec bavit) a hlouběji je volnost spíš...tak to vnímám. je asi dobré si říkat, že pravdy existují - existují, den má 24 hodin, to působí proti světu psychopatie - lží (psychouš musí lhát, ale touží ve skutečnosti po pravdě, ovšem veliký odpor vůči ní klade, vše musí být lež, a "umíš mě prorazit a říci mi pravdu?" neustále vysílá...), jen je to zvýrazněný povahový rys člověka.../ Pomáhá nemyšlení, v místě, kde je problém, tak tam dosadit právě nemyšlení. / Asi toto není pro každého, jsem mimo. / I si postěžovat pomáhá, to navrácí nám přirozenou hmotu v nás mj., a tedy i umět vyslechnout stěžování si. Ale má to své meze. / Svět je asi bohatší na jevy, než mám zde, mám úzkou cestu i dost. / E', A - jde spíše o zaostření, o kontrast mezi E' a ..., E' je o zaostření. / Umět být v lese s někým, jako bych tam byl sám by bylo dobrý... ale to nejde moc.../ Přitažlivost způsobená akcí a reakcí v agresivitě, boji, má jednak podobu mikro - lepení se na druhého, slepení (introvertní) a makro - výpady těla myšlené, či přitažlivost celým tělem (extrovertní).../ Indián vám neřekne od sebe, jaké představy o posmrtném životě apod. má, je to jejich věc. Zdá se, že domorodí, že tam chybí láska, totiž ona není abstrahovaná (vyjmutá, u nás je "zpojmovatělá") jako u nás. / Bohužel muž který je pohlcen Animou, vyjadřuje a neví, že to tak je, a vyjadřuje, že to tak není, že je chlapák, že krade a podvádí apod. (ano, extrémní podvádění a nepodvádění - Mirek Dušín, je pohlcení Animou) ./ Používám možná přílišná zjednodušení, a také./ Základem je štěstí, může se dít cokoli, ale štěstí by nemělo mizet, (ne-smutek), nejde o rozesmátost stálou..., k tomu velmi pomáhá ukotvení v bytí (odkud jsem, kdo jsem a kam jdu, po smrti)... Jde vlastně o radost. .. i trocu naivně: smrt - radost z něčeho jiného, vše se obrátí v nás, zvrátí - symetrie...// Skromnost je dobré se učit, vnitřní skromnosti, neb my tam máme spíše hmotu, co nezná míru. Je zajímavé, jak máme kvantovou teorii intuitivně v hlavě - mnoho interakce bojového evokuje, že to těžkne, a ono to je fyzikální podstaty - interakce, změna (oscilace neutrin třeba) rovná se defacto pojem hmotnost v kvantové teorii. / Nápadů je tu moc, a kvalita ne moc dobrá většinou. / Nerozpracovaná "hypotéza" o času (nedostatek energie, viz výše) - konstanta c je jasná, konstanta G celkem taky (předměty se budou přitahovat rychleji pokud bude energie více - tedy konstanta c bude rychlejší, hmoty bude právě asi také více), konstanta h - množství energie na počátku vesmíru když dáme více, frekvence se nezmění (?), ale h právě ano. Poměr se tedy musí asi zachovávat velikost konstant. Myslím, že před BB pokud něco lze takového uvažovat, neexistuje energie, ale frekvence ano (vlnová podoba, ona bude obsahovat "částice", ale už nějak jinak, jsou jen bosony a ty nesou v sobě informaci o všem... resp. ani ty bosony částice neexistují... // Text jsem dělal pro všechny... / Pochybování je někdy dobré a někdy ne, domorodí neumí pochybovat nebo celý jejich svět je "nevím", pochybování, rozvaha.... / Celé je to o analogiích tady, další objevy přispívají k hlubšímu pochopení, díky analogiím, analogie si ponechávají tvořivost, nejde o postuláty, že to k sobě patří... je to volné, a právě logická úroveň je asi dost o analogiích, ovšem samotné principy ("nahé") vidět nejsou, maximálně tak jako plus mínus např., no, nejlépe - může to být co chce, ale nějak to musí být Nic dohromady.../ Možná je kolaps vlnové funkce kontakt makroskopického systému s kvantovým (dekoherence...), zaostřit, zoom, může jen makro do mikro, pokud bychom byli čistě v kvantovém světě, žádný kolaps nevidíme. / Kromě fyzikálních frekvencí, existují možná i logické "frekvence", vibrace...// Mělo by se to jmenovat možná spíš Polarit a symetrie v bytí a

jejich sjednocování.../ Není dobré masturbovat rychle - naše mentalita je uzpůsobená maximálně na rychlost při koitu... - to je tak jako úplně na okraj.// Sebereflexe je poznání i láska (průnik). / Máme např. frekvence světla a to jsou barvy, a smícháním jejich vzniká bezbarvá, nám se zdá, že existuje hlubší pravda a to jsou fotony a barvy je nadstavba - je to tak i není asi. Co se týče objektivní reality a její existence opět bude to absolutní i relativní, ano i ne - vše je spojeno. relativita má tendenci přebíjet absolutní a naopak. My nechápeme, že vlna a částice jsou naprosto rovnocenné, že částice není pravdivější než vlna - zoom, zaostření apod., naopak lze na ni nahlížet jako na lež (musí se žít, vše je lež i, bytí - poštilost - musíme se žít!). Jsou to pravdy, co spolu vedou dialog či se přetlačují jako ega. Spíše než nula je logičtější spojení polarit jako "Nevím". Pochopit, že to je Nevím, nám bude trvat hrozně dlouho:), a je to tak správné, neb mnohé poznáme cestou...(názor). / Co je dobrý program je skromnost. Ego, ať je v jakékoli podobě, nezná míru, je neskromné, jak introvert tak extrovert to mají, každý ale jinak, např. někdo je skromný na povrchu, ale neskromný ve vnitřním životě (můj případ asi dost), ego - potlačený boj se projevuje automatizovanou neskromností (nemůžeme si pomoci, je to něco pudového, automatického), právě vnitřní skromnost či vnější, je velmi žádoucí pro lidskou bytost. Pak je cesta k Nevím přirozená a nekonečná.//

Ego si utváří svůj vlastní svět, kopii světa lásky, který je pod ním, jde ale spíše o to, co je v egu rozděleno, je v lásce spojeno a je to tedy jen jiný pohled na totéž, ego žije dokonale svůj svět, který se nemusí ani dotknout spontaneity, a duše, která pak strádá, je příliš nevychovaná (nekultivovaná) spontánní, kočkovitá, korumpující, (bere na sebe podobu ega tak trochu), typicky se to týká mužské mysli a mysli civilizace (např. někdo má názor a druhý jej zkritizuje - je tam vše A i E), komunikace ega a lásky je proto potřeba také. Tedy je povrchní svět ega, provede se zvrácení a je to láska. Tu transformaci ale nejsme schopni provádět, ta se děje sama. / Neglosovat poštilce - o to jim jde, aby byla ublížená, mocná atd. / Mysl je enormně plastická, je Nic až, neb to je nejlepší pro žít a přežít, odejde jedno, vytvoří se jiné. / Možná, že zážitky NDE vzniknou až s oživením, setkáním kvantového mozku (mrtvého - nemakroskopického), vnímaná chronologie zde ale selhává, podobně když se ráno probouzím budíkem, jako bych chvíli před zazvoněním věděl že se to už blíží a vše k tomu ve snu směřuje, jaksi dojde k nějakému zpětnému ovlivnění ... nevím, je to zvláštní, podobá se to vlnovému stavu - kdy lze ještě "ovlivnit zpětně něco".... / Snad to nevím nebude tak, že poslední člověk zdrcený prací pronese v největším zoufalství na konci božské "nevím". Výsosti také neví, ale jinak. // Takže určitý závěr - na všech logických úrovních musí vyjít, i dohromady za vše Nula, Nic, resp. Nevím. Není to tak, že mysl se skládá z částic, i ta mysl musí dát nulu, barvy bezbarví, chutě žádnou chuť, život se smrtí nulu apod. Nulové chuť je buď nijaká nebo lásková:)). Když se ale něco skládá z něčeho, co už je Nula, tak nemůže utvořit nic jiného než nulu. Ego a Láska jsou nuly, proto nepodléhají transformaci smrti, ego je $a-a=0$, láska je to samé, ale rozmazané, to ale neznamená, že ego je pravdivější, neexistuje tu pojem "zoom", přiblížení... je to zamotanější ale o to, že celý svět tvoří ego a láska.... - Je to ale hmotový pohled, kvantitativní. Pak je ale abstrakce od samotného pojmu časoprostor (zabředl jsem do pojmů - mužský problém někdy:), ženy do hodnocení - drbů, jakmile se ale osamostatní pojem "hodnota", je to zase mužské...), např. my jsme osamostatnili pojem láska, což myslím domorodí nemají, ale také neznají naše poštilosti, ... (ego a láska tvoří božskou lásku)..., abstrakce souvisí s Duchem a Nic, vynesení věci nahoru a přiřazení jí slovo a operace s nimi, ... takže abstrakce od časoprostoru (čp) není o tom, že se na vesmír podívám z výšky, to není abstrakce od čp, abstrakce od čp vede k jakési svobodě a pročistění (nejsou tam manipulace, ani chaos, což je podobné možná, spíš ne) a není pro naši mysl dobře realizovatelná a kdo ví zda a jak to jde...jde o abstrahování od té rovnice $a-a=0$ samotné, abstrahování in-situ, ne moc nad, vede snad na lásku vlastně i... // taky pozor, démon se vmísí mezi vás a ty koho máte rádi (rodiče třeba) a nedovolí lásce žít, jen jeho musíte milovat, resp všimati si jej... také je analogické - mezi vědomím a láskou v nitru, opět v naší mysli se vklíní mezi nás a naší láskou v nás. Prostě parazit. Má to asi nějaký smysl, stejně jako jeho neustálé hledání nepřátel - s těmi se jedině dokáže totiž bavit. Ale díky tomu jsem dospěl... osamostatnil se, na určitou úroveň dospělosti..., vezme na sebe odmítnutí vůči rodičům, zášť apod... Je pyšný na to že je parazit, má totiž poznání a úkol, ostatní dráždit, brát na sebe tuto roli. Proto to je pozitivní i. Ale nakažlivé samozřejmě. Démon sám má problém s démonstvím a chce na to nějak vyzrát, ... jedině Nic... / Ego neumí zvládnout nejistotu, proto vede na vesmír, narušení symetrie, ale má svůj veliký smysl, „cíl“ je zvládnout, unést nejistotu, což neumíme myslím nikdo.

Právě neskutečné pochyby o sobě a všem a zanícení tvoří genialitu - ničení, průnik do ega génia... a to ne)mám.. Silná kritika, šikana, neustálá kritika v uších a vzdor jí to celé podporují a snaha už to mí hotové a není:)). ale génius nejsem moc..to není na mě, abych to posuzoval, ale na druhou stranu masa nemůže rozhodnout, co je dobré a co není, spíše nějak obecně, ... nevím. / Poznáváme svoji vlastní mysl, což je docela zvláštní (tím se totiž mysl mění, není objektivní, jak by si zkoumající ego přálo, neb neživý svět je objektivní a dokonalý - tak to vidí ale naše mysl...), bohužel ta plasticita je o tom - např. chci být v pohodě a v kontaktu se sebou - proto jsem hledal způsoby jak se tam z ego-světa dostat, ale bohužel tím živím ten ego-svět v sobě, výsledek je v něčem u horší, kdybych nedělal nic, ty zážitky občas budu mít taky a nebude to ve stresu, toto je trénink určitý.

Kdo míchá nenamíchá - rovnost žen a mužů je vítězství ženy a nezná to míru. Lépe bez velkého genderového inženýrství, ale ne vůbec bez něj. / Nejistota je logicky věčnost. / Myšlení na nejistotu, vytěsnění, ale není nejistota ... podobá se lásce. / Když ubližuji někomu, tak ubližuji sobě a tedy i jemu, proto to má být v obraně a jen v době útoku - bez nedokončených výpadů v hlavě (autonomie) - ty jsou zdrojem psychických poruch a změní se ve hmotu a zavalí nás, což ale i ž schválně vyhledávají... tak konec! Když budeš používat ego (utlačovat), bude se ti to vracet, u lásky také... ego ale je muž dosti... částice je i definovaná vlnou a naopak. B nejde manipulovat, je neohraničený, jako je někdy i ego. Ž vidí slovo, muže jako E' a tedy manipuluje s ním, a m vidí ž jako ... atd. a někdy z ž udělá m a manipuluje...

Skromnost!:

Ještě, když se jde do min. rozměrů ve vakuu, je tam BB energeticky a pod tím Lásky:). / Cítím dluh lidem odjakživa.

16-17.

Určitý typ mužů a žen provádí od počátku opačný individuální proces v domnění, že jej přelstí, a tak muž se nechává pohlcovat Animou, nesnáší archetypální svět obecně, a schválně vlastně dělá opak, je o krok napřed. A ta lest má být "ne" Animě, ale toto jeho ne je jaksi za pozorování veřejného mínění (což je také Anima dosti) a v jeho světě mu toto veřejné mínění přikyvuje. // Docela se to trochu vyjasnilo - v hlavě dialog - vyčítá mi, že není parazit, neb tvrdě pracuje, uznávám to (křivdil jsem si uvědomil), ale citově je parazitický řeknu, to nepochopí, neb žije ve světě lidství paradoxně (božství zabředlé hluboce do lidství a racionality, neromantické atd.), u mě je to naopak, musel by se povolit a jít pod, ale to neudělá, toto je můj svět, džungle určitá, příroda, svoboda, je to ego Lilith tak trochu...// Jsem hodný, všichni chtějí, abych zlobil, protože jsem kluk, tak po čase začnu zlobit, a nikdo mi nemůže vůbec nic říci na to. Pokud začnou, ukážu ne-sbr, ženu v sobě, hmotu, a nic...// Bůh je neohraničenost, tu si dokáže představit hlavně člověk, matematika myslím moc ne, velký flek před očima, třesk, vyděšení, to není ohraničené nijak...// Protože se pšt zabývám, tak to samozřejmě přitahuji. / Je úplně jedno "kolik" pšt někdo dělá, my to rozlišujeme, ale právě rozlišení, afektované nepříjemné zakašlání a vražda, že vražda je horší, to už je známka nakažení, ... protože na obojí je reakce stejná (otočení se zády, nemyslím při činu), je to neodlišitelné, je jedno, zda je toho málo nebo mnoho, i málo stačí a je to totéž. Ale stejně tak i láska, prostě je to logická úroveň, stačí málo lásky zažít a je hotovo v životě, a v celém kosmu, láska a ego neznají množství a tak trochu se tu toto učí. Nemají dané množství, a o množství to není moc, o hloubce spíše, je to těžko představitelné. // Zase nějaká paní vpouštěla jedy, a tak jsem v mysl řekl "co to děláš?" ona "vždyť víš, chci tě tajně zabít" a já "ty vyrábíš hmotu?" nepochopení, překvapení, ale ví kam mířím a zmizela...je to i citlivé na sebe sama:). Hmotu Animus nesnáší mj. Ona zase za chvíli přijde, ale už je vydeptaná trochu:). Zajelo to hluboko. Nebo zkusit se k té paní, resp. pšt (v ní) něco cítit, je to hrozně těžké, do (k) ní něco cítit, odpor hrozný její. To také vydeptává, ale nejlépe Nic, a to přesně to Nic, o kterém jsem psal, tedy Nic, to není lhůstevnost apod. Unést tu nejistotu a zkusit nedělat jednou fakt nic. // Ona, on samozřejmě bude hrozně chtít vědět, jak si jej dokázal odmítnout a vyléčit se z něj (z pšt), démona toto hodně zajímá, neb s tím má i sám problém. Nebo - ona mi chce pomoci vlastně si uvědomit lidsky, to také pomáhá vlastně. Opravdu teple a lidsky, je to zvláštní, ale když si uvědomím, že mi chce pomoci, přesně to je nepodmíněné lidství, je vidět že to spolu souvisí, vztaženo k sobě to je. Ale aby to nepřerostlo v něco, třeba v sebestřednost. / Taky unést nejistotu, když se uvolním a je to hezké, a člověk hned čeká, odkud to zase bude ošklivé, také i zde tu nejistotu, že prostě existuje negativita a nejistotu z pohody a krásy paradoxně...// Mám vlastně ega dvě, ego chránící génia (ego), pod tím někde je lidská bytost trochu. /// Tedy obecně, zde nabere odpad (ego) a toho se na onom světě zbavujeme (např. průnikem do nás, do necitlivé části - odpadu), má to nějaký smysl v této podobě? Od "pure" ke znečištění a k vyčištění do stejného stavu? Takto to vnímá člověk žijící v čase, který ubíhá dopředu, což ale právě ten odpad - chod času, zvyšování entropie. Zde se tedy ego a láska potkávají, na onom světě jsou odděleně (nemísí se už tolik), je to kompenzace toto, že tam je vše spojené, zde i vše oddělené a zrající. Zde je to plný nápor, potkávání temnoty a světla, jejich relativita a učení se tedy, posilování svého Ducha. Je to krásně analogické gravitaci, časoprostoru, hmotnosti - interakce je zpomalení, tedy hmotnost, nj. ale tedy díky tomuto zpomalení tu něco je, jinak by vše létalo rychlostí světla, ego zpomalí, ale kompenzačně má velkou setrvačnost, tedy toto je velmi pozitivní atribut ega. Od této doby už neodlišuji příliš ego a lásku, je to "hloupé" i dost. A právě na odpadu, či planetě apod. vyrůstá něco, život, a to je hluboký smysl, zde se potkávají tyto jevy. Květina potřebuje lásku i hnůj. Ten vztah je vidět např. na civilizaci a poznání - poznání vede na civilizaci (hnůj:), a civilizace žíví poznání, a tak je to i s tvořením světa myslím (svět je civilizace v tomto pojetí). Dost se mi na moment rozblesklo, a praštilo mě to do hlavy - toto je smysl, nad hlavou, pro toto tu jsme, celý život je jakási zahálka a přešpapování a zatemnění a toto je ten smysl, ale nevím jaký, ... zdá se mi, že ani Stvořitel není, jaký máme mít smysl:), jen trochu, to neznamena, že jej najdeme sami, to ne.. ten smysl není nic velkého, je to třeba něco "malého", ale ne schválně. // Pokud se jedno ego naparuje, druhé ego jej srazí, neb láska není ta, kdo by jej srazil. // My nevíme, co je kvantová vlna a částice, myslím, že o vlně to

nebudeme vědět třeba nikdy...domnívám se, že je tam mohou být další světy... či s nimi souviset...je to domněnka, vlna je tajemství, Nic. Možná dokonce, může tam být cokoli, co chceme, když budeš chtít, bude to...kreativita Nic. // Ono to není automatické rozpoznat lásku a ego, to Nic, vědomí, se to musí někdy naučit, věčnost není jen tak...Neumím být zlý. Když jsem si to uvědomil, vlastně jsem si uvědomil, že mohu být zlý, že to jde, že to souvisí s autonomií, (právě ten, kdo "zlo páchá" a je fascinován hříchy, se neumí smířit s tím, že má v sobě zlo). Toto zlo je hrozně důležité taky, ono kulička temná propálí se do nitra našeho (do mého ne-sbr místa) a je to důležité, že nejsme svatí, ale vinni jakoby, je to jako bolest - podporuje sebe sama, ale někdo se předhání v tom, že jej něco bolí a trpí a vytahuje se tím (tzv. dospělí lidé), ale to zlo pak jde "ignorovat" a nepatří to ke mě, a myslím ani k lidem. Je to ale vlastně velká úleva, že mám v sobě zlo, asi to znamená úplnost, už mi nic nechybí pak...jsem normální, souvisí to s mužstvem také mj. (nemyslím přirození...). Paradoxně vnímám ostřeji trochu pak. Typicky to je kotva k zemi. // Odpad v mysli, ego, je jako hnis, nechat zrát, pak propíchnout a vyteče to, nebo to nechat pomalu vstřebat, ale stejně nějaký vpich tam být asi musí, vpich je v mysli ukončení, smrt, hranice, zastavení a nehýbání se, vůle, cit, rozum, Nic, ego apod. to vše umí zajet či dodat hranici, kterou právě pšt obchází či ji prostě nemá, ono v mysli to nefunguje moc fyzikálně, prostě je to boj principů a nikoli nějaká struktura. / Pokud se směřuje k Nejistotě, Nevím, je to jakési nekonečné prohlubování k Nic pomocí Nic např...// Unést nejistotu a nakazit se i, nevnímat to. // Neohraničenost je typicky u sítí v mozku, jsou provázané a tedy neohraničené...// Když potká matka s kočárkem cizí osobu, začne na své dítě řvát, nebo někdo na svého psa, jako by mi chtěla nějak vyhovět, neřvat na mě, ale na něj, on je špatný, ty ne. // proč ten člověk pořád tak řve? // Takový pták "ví" mnohem více o světě než my myslíme, a o smrti, my jen to musíme postupně vědět vědomě asi nějak...on to má vše najednou, ale my i postupně - spadnutí jehly na jednu stranu, narušení symetrie. // my západní lidé propadáme občas silnému sentimentu, a neuvědomujeme si to, asi i ty moje pocity v lese apod...// Prakticky všechno zde v textu není nové, je převzaté od někoho, až ty Nic apod., takové ty nezralé věci prostě:) // Více vděku Stvořiteli ... // Unést nejistotu, stát se nejistotou, je dosti o kastrování úzkosti, neb tam jde také o strach z ničeho (Nic). / Samotný časoprostor (tak jak jej známe) nemá protiklad, resp. jeho protikladem je Nic (a ne nic), hybnost a energie v něm je nulová celkově (asi)...., to odpovídá té rovnici, že se rovná Ničemu. / Možná, že vesmír je napůl ohraničený a napůl ne (aby tam byly obě polarity), asi to tak je, neb má počátek a možná žádný konec, časový a prostorový (nafukující se vakuum), možná nemá smysl mluvit o jeho rozměrech, když jej nemůžeme vidět nyní naráz všude, ale jen se zpožděním. Informační představa vesmíru...(?) // Budou mě zajímat kritiky na tento text... // Taky přítomnost se, ego má tendenci obsadit přítomnost, sama ale myslí na minulost nebo budoucnost - zabývání se min nebo bud, ale často přítomnost bývá zatemněná egem a taky, je dobré, je li ego poblíž přítomnosti, neb působí její prohloubení. V přítomnosti je život. /// Vlastně dítě v děloze v počátcích, na to si vážně moc nevzpomínám, nemá přísun žádných podnětů, tedy jeho vědomí vlastně neexistuje, je ve stavu nirvány (něco jiné je ale se k tomuto stavu dopracovat v životě), je jako program, který nemá žádné rozhraní a neběží tedy, je jen připraven, možná v počátku jsou smysly popletené a propletené různě, první bych čekal, že je hmat, poslední je pak plně zrak (oddělení gravitace po elektromagnetismus - trochu šarlatánství už, vidím analogie jaké vidět chci a fakta nevím právě ani moc...), po narození spíše (do té doby nevíme, že tma je tma a světlo je světlo), program je připraven na to, co uvidí atd., už je připraven asi... zajímavý ale ten stav myslí, pokud nemá žádné podněty, domnívám se, že ani jáství tam nemůže být, neb já vyžaduje právě identifikaci s něčím, s podnětem, ani tma tam nemůže být, neb to je podnět, nemohou tam být žádné vnitřní podněty (sny, halucinace...), představy žádné, ty plod myslím nemá v raném stadiu, neb nemá z čeho čerpat. Jsou tedy naše sny zdrojem pro ně zážitky a podněty a vjemy z života? asi jo...Naše vědomí vlastně dělá to, že kopíruje tento svět, část z něj (dává mu podobu vlastně nějakou vůbec, neříkám, že bez nás by tu svět nebyl, ale úplně nezávislé to také asi nebude...), takže kopíruje jej, a asi, z paměti, vjemů atd. našeho světa se v nevědomí, kolektivním, a osobním, tvoří nový svět, opět stejně, přirozenou selekcí, posmrtný život, (jak jsem psal, nevědomí je součástí širšího "nevědomí" bytí, špička ledovce, což je také určitě relativní:)...), a tento další svět ten už má oddělené ego a lásku dosti, už se tam nic nemísí, ... ale principiálně je úplně stejný jako vesmír, ze stejného "materiálu", vln, částic, přirozené selekce..., totožné ale asi úplně nejsou, to vidíme, ovšem možná, že vesmír je zase nějakým kopírováním z posmrtného světa... nebo je náš svět tvořen Bohem, a proč by pak nebyl i ten posmrtný (ten děláme my:), to nedává moc smysl... pochopil jsem trochu "jak to funguje", recyklace podnětů v bytí...// Už nemám snahu vše spasit, aby vše bylo jednota atd., není to jednoduché pochopit, musí se přečíst celý text, spásu naopak vidím jako negativní, pomoc je dobrá, ale spása je proti životu a práci, je pošetilá... , to že se někde bude poflakovat zlo - tak to totiž není, takto odděleně navíc to vidět, zlo a dobro, je právě pošetilé i dost, nakažlivé, ... není to, že negativita není, ani že je atd..hlavně to "božská láska" bylo posun... No a na onom světě se klidně zase mohou vyskytovat další úrovně světů:). Už to začíná být trochu mimo realitu. ... Vlnová povaha částic může transformovat mezi jednotlivými druhy "částic", být jakýmsi spojovatelem, rozpojovatelem..., no. Vjemy zde nasbírané si žijí vlastním životem, přibarví se, vylepší, a je z toho onen svět...a láska na onom světě je zdroj pro existenci tohoto světa třeba apod...// lidskost spočívá v tom, že skončíme s někým, kdo nás tolik nepřitahuje, ale právě t trochu přemůžeme a najdeme v něm lidské teplo a normálního člověka... je to i logické - ego odpad - onen svět... // Bolesti a útrapy asi přijdou.... / Ps uzavřel srdce, nejistota byla velká a spadl dolů do "jistoty". // Ž jakoby v ní

dojde k implozi, smrsknutí, a to muž nesnese, neb to je neuvolněnost v niru a ono "myšlení" (slova jsou E'), a ona je uvolněná (pod tím a v "pohodě"), nejde dělat nic:). // Asi to je podobné celkově současné situaci v politice, zde jen s rozdílem, že se "bytí řídí jako firma, monopol". / Každý se chce myslím stát Bohem, být pryč od utrpení, vědět a ovládat, tyto představy jsou asi zkrácené, a nevíme nic, či splynout s Bohem, je to pošetil a je nemluví se o tom, je to dlouhá cesta asi každopádně. Na začátku nevíme nic a na konci také, ale víme to dobře:). / "vlny" zde a tam jsou totéž, řekneme si - tam je to přeci jak sen, ale co to je tady? - kvantové něco není materiální asi... / Po smrti myslím už nás strašidla jaksi nezajímají, ... zde jsme oddělené myslí od sebe, tam je to, co je v myslích společné, tak je společně (nehledí se na to, kdo je kdo a sdružuje se to podle částí v myslí), tedy tam je pohoda, ale pro nenarozené to, že se musí setkat s opačnou polaritou, než ve které přebývají. Nejde říci, že zde se ego a láska potkávají, je to příliš "divné", než aby to šlo asi popsat nějak, zde jsme konfrontováni se strachem z Nic, smrti, s egem, s nahodilostí, s nejistotou, s prázdnotou...či chaosem, a to právě na druhé straně není, něco se spojilo se svým nic, ono se to spojuje celý život tady... tento a onen svět a nevím jak to je, jsou protkány množstvím symterií, kdy ani není jasné, co je co...tam A zde E apod. /Všechny světy ale spojuje jeden společný prvek (byť vyšší bytosti již toto tolik nemají - ale nejsou to je "dobrá pomáhající (naše) imaga"? mají svůj názor?), a to je určitá nejistota, pochyby, nevědomost, Nic, a to jsou právě myslím Výsosti, Bůh ... ale je to i dospění k Nevím po dlouhé cestě linoucí se celým stvořením. Nic existující nedokáže unést nejistotu. Světlo našťestí imago není resp je i není asi:). Světy se začínají potkávat, utvoří další svět a ten bude v konfrontaci s...:). // Pozor na předčasné vím, ale i předčasné nevím. // Lidský kontakt je vlastně sdílení niterné nejistoty, lásky, ale nikoho nejde nutit do něj. S pšt apod. to zažít nejde a problém je i ve vás. // Kdo bytí prošel a prochází, ten jej tvoří (?). // Smrt je od toho, neb je to jediná pravda, vše ostatní je strach z ní - lži, (např. falešné city - orientace na ně a narážení na ně - pokud to vyjadřuje muž, je ženou pohlcen, lpění na přírodě i...), až budeme v pravdě (nejistotě), smrt nebude potřeba. // Ego také neunes pluralitu, vše je stejné ale jiné, viz NDE...// Smrt, Nic, nás směřuje k Nic, ale až s extroverzí tam je pohoda, láska a Nevím. / Inertnost lidí je "jsem smrt", neumřu. / Neschopnost prožívat - ego, "hlína", bláto, ve mě. Už je mi to jedno, teď už je to jedno, toto je svět, nebát se toho - ... a je to lepší pak. Nerozumím vlastně tomu, egu a tomu jak to v myslí je a vůbec všemu, ... opět je to lepší daleko, nerozumím démonu (na něj nemám), on "ví", zahrával jsem si s bohem. Nebo ponořit se do toho hodně a pak se ukáže světlo (dohledat ten hnus, co odmítám vidět) a použít city na něj, rozdtit jej (...dehet) na kousky. Nebo zkusit mít důvěru v někoho, v nejistotu, neschopnost cítit vnitřní (nepodmíněnou) důvěru (lásku)...kontakt se světelnou prostupnou bází myslí. Chtěl bych ještě poslední věc - najít způsob, jak se dostat z "ega" do myslí nepodmíněné lásky, kterou již znám (není to úplně k někomu, je to prostě jen láska dost), pro nás všechny to najít, klidně tu zůstanu poslední (jak říká současný Dalajláma)... asi po 30 minutách pochopení, že právě toto uvažování je blbost a že ten stav nejde popsat na papír a o tom to je. / Padá na mě stín, že jsem se vůbec zabýval démonem. // Příkladem lidství je Ježíš a možná Babička ale těžko soudit:). / Negativita i pozitivita se dokáží dokonale skrýt. / Na vztazích a všem se učíme balancovat, vyladovat, to se hodí i dál, neb to je tvoření světa (zde a pak tam asi i nějaké vyspělejší... //Jsem sentimentální srab:) když to vnímám zpětně a je to nakažlivé. / Teď už to bude lepší.

Takže tolik povídání o bytí, otázka zda to tak je nebo není je možná bohužel i neopodstatněná, to neznamena, že to tak je, bylo by dobré ty věci rozvíjet dále, jiný pohled i. Text se musí přečíst asi bohužel celý, aby bylo porozuměno, výtah tu není.

17.3.2019

Tento svět a k němu komplementární asi i symetrie něco/nic - zde něco s hrůzou z nic, ale spíše něco+nic relativně - v konfliktu a úplně samostatně i, tam něco+nic sjednocené, samostatné a bez konfliktu. // Manipulace je o tom, že manipulují s něčím v sobě, ne s někým. /

Nakonec každý asi v dospělosti skončí tak, že v sobě spolkně ten rej, hmotu už, a má svůj život, "autonomii", chová se vlastně dospěle s hořkou pachutí v ústech. A to, co má rád, uvolněnější stav myslí (tento stav je povolený blátivý a upjatý), tak se k němu vlastně nějak i dostat umí. Zná taky svou cenu, což je stejné podlehnutí egu, šumu, chloupkům, dávení se... // Lidé kolem mě stále hrozí, neb nemají čím, já nehrozím a když, tak mám čím, i to, čím bych hrozil, je ve výsledku prázdné, jako to jejich. // A pak počítám dny do konce, kdy půjde dělat jinou práci, jako v dětství, vědět, že za šest měsíců už budou prázdniny. A to myslí uklidní a zatne tak nějak zuby...// Hysterie má ze smrti snad největší hrůzu a je jí nejdál, má ji v sobě jako pichlavý neuchopitelné něco temného a nemůže se toho dotknout (schválně i), má velmi daleko k sebereflexi, směru dovnitř. // Génus nějaké podrazy a snahu jej ochcat neřeší, je to jejich věc. Má své myšlenky a poslání, které je někde jinde jaksi. //

Důležité zpomalit celkově, do těch prázdnin, ať to proběhne v klidu...a pak sice setrvačnost ještě čas, ale to lze odeznít...

Když projevím ego - bohužel převálcují druhé, proto jej neprojevují a tím trpím. // Když máme nemoc už, jsme klidní, nejhorší je nejistota, nelokalizovanost nemoci, viny, atd... primitivní způsob život neuvolněný pošetilí ...to je. // Smrt má dvě podoby,

aktivní (úder, bodnutí, zásah) a pasivní (laxnost, povolenost...hmota) // Je otázka, dávají všechny vnímané barvy všech bytostí na světě dohromady bezbarvou, aby to byla nula? ono nula vidí všude, i v nevědomí...

brut genialita, neb ony myslí ž ty .. a oni myslí, ž ... jen brut božsk brut -a to jsem i j ... vstříčný extr a extr uzav a brut potom s nik neba nezdravm, chlad absolutní... nevlídný stařec i, mrzout

Studujte smrt a uvědomujte si ji a budeme šťastnější. Je to i nakažlivá pošetilost ale, nekrofilní...

Existuje i ego, které je krásná láska, krásný život, ráj, normálnost, není to pošetilé jakoby, ale je to za sklem, mají to ženy někdy.

Uvědomování si vlastní smrti léčí, my si to neumíme moc přiznat, že to přijde. Pak i lepší hodnoty v životě a umíme se odevzdat, nebýt, - láska. Není to neexistence naše, ale maximální neexistence naše....

Vytěsnění smrti logicky vede i na orientaci na smrti a fascinaci smrtí, viz kolik kde umřelo lidí, každý umře, i vy, i já ... / Už chápu mód druhých lidí, oni jsou inertní a pak si to vyčítají, že byli nelidští a neotevření, ale i toto překonají a dělají to zase., a mám pocit, že oni mají prostě pravdu a jsou výš než já my stále říkájí.../

Představa a lpění na něčem po smrti tvoří to něco po smrti .. a takto funguje tvorba světa i, ze strachu ze smrti. Ovšem na výsostech to takto již asi není, tam je svět tvořen z dobré vůle, jen tak, a smrt tam není známa, je překonána...místo smrti je tam láska, u nás je ústřední smrt, tam nepodmíněnost, jemnost a "jemné prázdno" za hranicí popsatelnosti...

Rozdíl je - po smrti už není bič nad námi v podobě smrti, to je ten rozdíl...

Ne-sbr místo v nás řeší jinak extrovertní a jinak introvertní lidé - extrovertní jsou rádi, když se pročistí vzduch hádkou - to introvert nese velmi těžko, cítí, že vlastně jeho tím popírají a šikanují (je to falešné celé) a nevede to k řešení, ale introvert to řešení také nemá, ale neví to.

Ego je také nevím, nerozumíme tomu, co to je, ta potlačená agrese a digitálnost divná, agrese.

Vlastně už ty věci o sobě a vývoji nebudu psát, koho to vlastně zajímá...je to tak všední a jasné, že o tom se psát nemusí, víme "jak to je", co je v nás, lidství, a láska a normálnost, a ty kotrmelce životní od ega k lásce a naopak zase a nějak dohromady všechno apod. známe to a nemá cenu o tom tedy psát. Vývoj je jasný, je jasné, kam směřujeme, k lidství, lásce, tam směřuje každá bytost postupně.

Pokud se naprosto vyrovná směr ven z nás a směr do nás, je to božství (nebo digitální démon, byť to tak již nevypadá), právě ne-sbr místo vzniká tam, že převládá útok (u extr i intr), směr ven a uvnitř tak se tvoří zákal, co není čištěn.

"Existuje" třetí "forma" myslím, typicky to je vlnová funkce - nejde říkat, že je to reálné a ani že není, je to všude a nikde, utíká to před námi vždy, není to ani něco ani nic, my jsme zvyklí z makrosvěta, že něco buď je nebo není, popř. je to tak nějak mezi či rozmazané, ale toto není ani jedno z toho (je to asi i ve najednou toto).

Život není nic jiného než oddalování smrti, fyzické procesy zpomalují stárnutí, psychické procesy jsou stejné (oddalování smrti), tedy po smrti je zase oddalování života, (pobytu zde), abychom tam byli co nejdéle... možná se každý musí z důvodu kontinuity bytí (sebe sama) dostat do stavu "vědomí" měsíčního plodu (nirvány). Pokud tam zátěž zůstává, je to reinkarnace, ale jak jsem říkal, myslím, že část zůstává tam, část jde zpět atd. a přesto to není rozdělené v našem slova smyslu, neb to je oblast nuly. Démon smrti neprochází, nepodléhá jí, stejně jako neživé objekty a fyzikální zákony apod., je jakoby dole, zákal, projití smrtí nás posouvá stále výš, kde je láska. Ale Bůh je láska a to ego dohromady...

Od malička vlastně nám vsugerovávají, že smrt neexistuje, měl jsem pocit, v dětství, že jsem nesmrtelný vlastně, děti to tak i mají, ale i přirozeně chápou smrt, lépe, než dospělí, je to vidět na výrazu jejich tváře, dospělí zas chápou smrt vědomě více potom...snaha o maximální bezpečí apod. je zatajování smrti a vede spíše k démonství, ponoru dolů.

Možná je to jen hra s pojmy, ale není to třeba zjišťování polohy částice, ale zjišťování polohy jako takové, vznik časoprostoru... Ta třetí forma hmoty, první, co se zeptá člověk je, a jak to tedy popsat? O tom to právě není, podstata toho je, že to není uchopitelné. Přesto se to projevuje nějak. Co to znamená, že něco existuje vlastně?

Co znamená skutečnost? Sen není skutečnost? Sen působí jako lež, když se na něj díváme zvenčí, ale když jej zažíváme, je pravdivý, v tom tkví možná i definice lži...

Typicky chce pomoci s nějakou kravinou, tím manipuluje, donutí tě s ním dělat něco co nemá význam, tím nějak on vynikne apod... ty máš být ta malá věc - nesmysl.

Ono, ta "třetí forma" je právě o tom, že to není konkrétní, a nevíme, my máme tendenci zjistit, co tam tedy je, naše ego nepřipustí, že to je nevíme, ale ani to nevíme... vlastně právě my jsme tato třetí forma toužící po něčem konkrétním, proto jsme i tady na zemi. / Život je i přelstění smrti a není na tom i nic špatného...//

nikdo mi nerozumí - na tom se dá stavět, jsem úplně svoje prostředí svá mikroflora, příliš osobitá, ...

ž se vnucuje v představách erotických je to jako když démon nepustí do pohody své, uvolnění.... krásy.... bojí se toho, neb to je nejisté...vše hezké je "vzácné" a přitom to není drahokam....., zde své, mužské...

Zde oddalujeme smrt, tam oddalujeme život (předčasnost je obecně démon), tedy co ty jevy spojuje - strach z neznáma určitě, existuje ale i strach z poznaného, neb to nebylo příjemné a tomu se vyhneme (to by měla být ideálně pošetilost.), nebo to už není tak hrozné, ale obecně to je strach z neznáma... proč uvázneme v křivdách minulosti? vždyť se jich už právě nemusíme bát! vždyť se nám nic nestalo ... totiž právě ten strach z toho je důležitý, neb nedovolí aby se to proměnilo v tvrdé E'. ponechá tam život, nejistotu. ... Takže to spojuje strach, světy, nevědomost, a proto směřování k poznání a nevíme, neb z něj je strach právě... atd. Strach je vždy z neznáma.

Pamatuji, že když jsem byl malé dítě, snad kojeneček, tak jakoby víme, co nás v životě čeká, umíme svůj život pojmout jako celek, ale právě, že to takto vnímáme, tak ten život někdy musel proběhnout a o tom to je.

Strach z neznáma, strach je složitá věc, a kdo ve mě to má strach, domnívám se, že my jsme dílem něco i nic (neznámo) a strach z neznáma je podobný (nic, něco, co není vidět atd.).

Bůh je někdo, něco, co dokáže unést onu nejistotu. Neb pak mizí smrt. Teoreticky si představme v bytí osobu, která dokáže unést maximální nejistotu (maximální Nic), logicky tak obsáhne celý svět. Ale není to vágní nic, bez rozumu, je to něco, co dokáže tu nejistotu unést a být jí. Jáství myslím logicky stojí o něco níže, než Nejistota, jáství je "nižší forma"... "Unese" celý svět, tedy Nevím. Ale musí k tomu dojít, k tomu Nevím hlavně, není to (jen) o tom trénovat si to, to ne právě, jednak trénování je jako mluvit o tichu ale něco do sebe to samozřejmě trochu má (ale je to ego, digitálnost), ale musí se objevovat právě a tak - sebereflexe (vede k nevíme v koenčné fázi asi právě, a právě to není konec, je to začátek a celý svět, Nic)... Tím ale nemyslím, že někdo se někdy takto stane Bohem, vždy to bude předčasné i, ... Navíc, může to svíadět k tomu opustit tento svět, ne, tento svět se musí stvořit a milovat, jaký je, pak je to skutečné, nejde se vznášet na obláčku jenom bezbolestně, bez reality. V nás tato nejvyšší nejistota, láska, je, v nitru, nejhlubším nitru právě... spíše to je asi tak, že nejvyšší je čistá láska, a do ní se dostane někdo dál někdo méně dál, ale nikdy není čistě láska, je bytost a láska je zdroj, celý svět to je ale, ale nejde moc odlišovat lásku od bytosti také...a kdo ví, zda není ještě něco jiného vlastně... Takto to dává časoprostorový smysl - nejvýše je "neosobní" láska, a k ní směřují bytosti tam a zpět...ale nejde mluvit o tom, že ta neosobní láska je něco samostatného, ale asi i jo...je to E' pro nás i.

Vlastně, to jak jsem již třeba v lese, ale jsem udušen setrvačností z práce a civilizace apod., totiž toto mě chrání, ono mě to ke mě nepustí a nepustí mě to do nejvyšší lásku, neb je to i ochrana (démon lásku evokuje, ochraňuje, ničí apod. a láska ego? - ona dovoluje, aby byl, neb je nepodmíněnost a nevšímá si jej vůbec:). Takže už můžeš odejít, už jsem v lese, v klidu, už umřu někdy a půjdu domů...

Takže to není tak, že budeme navěky, proměníme se postupně v někoho, kdo už ani nejsme my, ale láska je navěky a v ní i jsme nějak.

Takže už znám cestu (Sebereflexe) a i cíl (Nevím), ten cíl ale právě cíl není.

Je zde jedna velká transformace, kterou musí projít vše, co chce kdy být, a navěky, a to je svoje vlastní neexistence, ale ne skokem, aby to nevnímal, to je démon, ale vlastní vůlí, láskou, nemuset být, tím musí projít, a prochází tím zde, smrt je už jen opakování, smrt je zde (život je zde), opravdová smrt už smrt není. A i vše kolem nás si toto musí projít, snad si to částice odbývají v podobě vln, snad potřebují nás, abychom světu pomohl nebýt, pochopit jej a tedy přesáhnout, možná jsme my a svět totéž, ale to je už moc egoistické...Právě ono "spojení" s naší absencí je láska, Nic. Ale, aby to nevypadalo tak, že si

vystačím sám se sebou, tak to bohužel není, je dobré, je li to láska k někomu také...to je totéž nic, absence nás... a není dobré není li to vůbec "self-transformace", ono tam je vždy někdo naproti, bůh, rostlina, tušeně vzdáleně, i v tom "self"...

Podstatná je tedy i zvědavost... bez ní není poznání...

Co je zvláštní, čím více připouštím, že mám ego, čím více se nořím do obyčejného světa, tím zralejší jistější volnější pohled...čím méně se ega bojím tedy asi...ale neplatí to absolutně opět...

Vzdávám božství, teď budu člověk, sice ne napořád asi, ale bude to úleva, od starostí s celým vesmírem. Zkusím to, najít nějaké lidství v sobě. Jak lidstvím tak božstvím (egem) se dá ale propadnout mu, nakazit se (egem).

Nakažená lidstvím vypadá tak - dole budeš, jako já, tam nahoře krása nebeská, a to jsem i tajně já víc... to nevede nikam.

Každý má v sobě jak směr od lidství k božství, tak i naopak. Je to provázané...to vychází z Junga asi tyto úvahy...

Unést nejistotu znamená unést strach a unést ale i pohodu (strach z nejistoty-lásky-sebe, strach že by to mohlo vyprchat a tak ať to radši vyprchá - zakryje démon, dostaneme facku).

Jsem snad nejvykradenější bytost na světě, nemám já, úplně scvrklý, ... / chceš li věčnost, tak miluj, tak to ale nefunguje. opravdovost tam musí být. Smrt si vás vždy najde. // elektron se asi nebojí moc, bakterie asi také ne, zajíc taky moc ne, oni už v lásce jsou, my máme silnější něco a o to bude si silnější nic... //

Paradoxně, lidé kolem, v egu, a nevědomosti a pošetilé touze po božství, jsou více lidští než já. Je to složité s tím egem. Mám nyní program, nelehký, . Ale bude to úleva, už mě nebudou lidé šikanovat a nebudu muset nést tíhu vesmíru. Budu jako jeden z vás:), to právě ne... ono to je složitější, božství není v člověku jen ego, ale i to ego+láska, už to "opravdové" božství...a to lidství také někdy je božské atd...

Ono je to velmi těžké, je to jako smrt, strach z Nic, zda ještě někdy budu já, božský, aby mi to už nezůstalo, jak se říká...

Dnes jsem šťastný.

Každý večer den ukončit.

Lidské já je plné tochu, hmotné, ale je o tom, ano toto jsem já - ne, chci být sám, ale patřím mezi ostatní, není to vytažené někam do nikam.../ Lidství také to božství chrání a naopak, toto je složité neb to chrání samo před sebou toho druhého.../ Co je trochu zvláštní, tak vlastně tam chybí víra, božství už je a směřuje se k lidství, možná to je náš směr, kterým bychom se měli především vydávat, božství je v nás rozpuštěné a jsme s ním v kontaktu, ale lidství tu není.../ Nevím, zda to bude srozumitelné - božství je jasné, dané, proto směřování k lidství (tedy není tu moc náboženství), aby se dospělo k božství. / Už to neobsahuje náboženství, ale nepopírá je ... dnešní doba je tomu vlastně podobná ...

(Ego nahradí srdce, lásku v nitru, je kožovité třeba, hmotné, upjatost a povolenost, neproniknutelné jakoby, způsobuje neschopnost prožívat a být sám sebou v bytostním slova smyslu... nechat to být asi, nejlépe čas jej odezní, čas v klidu, dlouhý čas, a změni se na lásku, jakoby (čas, zvyšování entropie, pokud se oddá toku času, ztratí tíhu, a jde volným pádem, neb směr času a směr času se vyruší logicky). Zbavit se ega je stejné jako kdyby se příroda snažila zbavit země, lišejník větve apod. / Ego na sebe bere podobu jak božství, tak lidství, v určitých situacích. / Vlastní nejistotu i jakoby, polarity...Ego je zem a vakuum, vzduch a mezi nimi bují život...který také připomíná ego, pokud se bere přírodovědecky. . Světlo také jakoby na sebe bere podobu zrovna toho, s kým se baví, jako poruchu určitá, když se s někým bavím, cítím, že jsem on, imago ve mně – obrana ale v tomto případě... tam je to jinak. // S jistotou lze říci (nelze říci) jen nic (Nic), zde je vidět jak se polarity přitahují, toto je ale dosti digitální i. Jestliže se ale takto přitahují, musí se i odpuzovat, a to je asi to, že vůbec odlišujeme jistotu a nic. Co to ale je jistota, víme to? A nebo je to nejisté... O bohu také víme přesně to, že nevíme vůbec nic. Bohužel zde asi platí, čím více rozumu, tím více se dochází k nerozumu. Stále princip neurčitosti a vychází to z něj i možná fyzikálně. Když se doopravdy zapojí city, cítíme jaksi přítomnost někoho, to je „rozum“ asi.Lze nějak obejít princip neurčitosti? Pojednává i o absolutní/relativní... neb být si jistý, že princip neurčitosti obejít nejde nebo že existuje jen on je opět dohromady princip neurčitosti. Nebo si nebyt jistý principem neurčitosti? To už zní lépe. Tam už je rozum hodně maskován na pozadí. // Když jsi člověk, ego se o tebe přestane zajímat, ale začne tě opět nenávidět... Ego je „nevím“ dohromady, ale asi to moc neví.).

K tomu principu neurčitosti - vlastně bych se měl zeptat (sebe) - Kam tím míříš, čeho chceš dosáhnout? No sjednotit je. A pak mi došlo, že to je pošetilost (možná i to samotné.. princip neurčitosti – celý svět, gravitace to je vlastně), a právě pokud se jde pod to, tak se na to vykašlí. Neexistuje to. Snaha to spojit, je nesmyslná, spojení A a E je vykašlat se jakoby na to, ne od toho mít odstup jako od něčeho nečistého či být od toho odtažen a bavit se tím, ani to ani to, to ne... spojí se tak, že se tím nebudeš zabývat vlastně, který má navrch atd. Nevím je pod, a i nad asi...uvolnit se. Je to boj mezi nimi, mezi A a E, já ti ukážu si říkají stále, A je napjaté, E je napjetí atd. Bůh jakoby řekne - svět je pšt, jím se už dávno nezabývám:) ... přitom jej ale tvoří, ... zde, teď...

Zapadneš do ega sice, ale umíš pohladit list na ulici, už nejsi pod diktátem ega tolik...

Ovšem uvědomit si, že dosáhnutí stavu nejistoty bude vždy předčasně, nikdo není ten, kdo by jej mohl dosáhnout, nad to, už jej v sobě máme.

Vlastně sice nejsem moc lidský v určitém ohledu, ale lidskost vyvolávám, tím jak mluvím, koktám, vyvolávání lidskosti ale i šikany... obecně narušení narcistických lží, dokonalého prostoru veřejného života, kde je vše dokonalé, ale je to hovno.

Určití lidé vyzařují pšt energii, kterou bych přirovnal k hovnu v láku v zavařovačce, ženské tvoření negativní dusné atmosféry není nic jiného než zaražené prdy a hovno v láku, samozřejmě to nejde dokázat dané osobě, protože ona nesmrdí, a nevypustila prdy, nenese zodpovědnost za to.

Tak zpět k hezcím věcem - svět není jen podmíněnost, je i nepodmíněnost, obsahuje..., prostě zase princip neurčitosti i...ale ten je pšt dost...

princ neurčitosti - náboje, Nic, jen hybnost a pravidla,... barvy chutě...? princ neurčitosti - to nebo to - zmatek ... typicky problém myslí...

Existují asi věci, co nejdou pojmout, muž typicky věci pojímá, čímž ženě bere energii neohraničenosti.. typická reakce ženy na toto bude ... ale ty musíš nechat ženě toto... a to je přesně ta neohraničenost, kterou se muž snaží "ukázat". Směr ven vždy vede na vznik ne-sbr místa v nás. //

Tedy svět je o principu neurčitosti (možná, je to hypotéza - myslím ale že nic než hypotézu nikdy nevyprodukujeme - Nevím), tedy ale proč naše vědomí se z tohoto typicky zblázní, vadí mu to, není s tím spokojené, je to vlna nebo částice, nemůžu si vybrat, nalevo nebo napravo, typický pošetilost, digitálnost... Domnívám se, že naše vědomí je nuceno žít v makrosvětě, kde toto neplatí, a rádi bychom takto žili a pošetile si myslíme, že toto je realita, neživá příroda, ale psychika je povahy typicky na základě principu neurčitosti, např. klidné vědomí je vyladěné vlny, nic apod..., A a E'' - o tom vědomí vlastně je, E je něco nebezpečného, co mě může probodnout, nebo sousto, nejde to přesně definovat, co je E a A...vědomí je kvantové svoji povahou, takže zde dochází ke konfliktu. Představa, že i okolní svět podléhá tomu, čemu naše vědomí, je pro naše vědomí nesnesitelné, neb pak se rozplyneme... //

Hmotný svět, energie-hybnosti, časoprostoru, spinu, vln-částic je o principu neurčitosti (otázka ale, zda to tak je), v myslí to má analogii A a E'(E''). Co jsou ale zbylé kvantové náboje? Je možné, že vůbec nic - jsou jen algoritmus bez materiálního obsahu (stejně jako vlna-částice), podle kterého se částice pohybují, všechny síly se projevují hybností, ničím jiným. I silná interakce - barvy kvarků jsou "způsobeny" snášitelností kvarků, jinak podléhající vylučovacímu principu. Vůně ve slabé interakci - liší se hmotností např. Skok - barvy a smysly jsou podobné kvantovým nábojům, vlnová délka světla je analogická nějaké barvě, nejde říci

Pokud je toto pravda, pak by neměla existovat částice se stejnými (gravitačními - energie, spin) vlastnostmi jako nějaká jiná, např. boson Z a Higgsův boson se liší...

Princip neurč - alchymie všude... Duch nad tím... opět Nic? qualie jen algoritmus?

Nula v principu vlna částice spočívá možná ve zprůměrování - částice je méně vlna, vlna je více vlna a dohromady nula. / Výhoda je ta, že neurčitost se týká i času.

Výsosti zkopírují svět...

Planckova konstanta? Obecně mez v principu neurčitosti, je něco podobného třeba v psychice? asi to bude zase ta Planckova konstanta...

Otočit se zády, když cítíte že něco pšt...

Hrouda a časem laska, trva to asi dlouho i strasne dlouho z hroudy ega udelat lasku, a jde to i naopak? Je to častečné vždy jen... není to čp..

Zdá se, že co spojuje vlny-částice a kvantové náboje je Nic, to mají společné, jsou Nic... To je, snad, spojení // Nj. vy jste stroje, tím se mi to vše vyjasňuje, prohlédl jsem podstatu fyzikální reality a vše je A nebo E, vše je onen časoprostor..., dokážu tak manipulovat doladřovat ... z toho vše, i naše myšlenky. Neb vůbec nereagují na to kdo jsem uvnitř pohlavně např. a celkově... nevnímají, proto se otáčím pomyslně zády ke všem a jsem tak spokojený, nemusím se namáhat, něco vysvětlovat, a být ten divný, jak to mám celý život... haló, vidíte mě? tlusté sklo na mé nebo na vaši straně, nejde to odlišit... // Co však nemám dořešené:), jsou qualie ... jsou asi analogické kvantovým nábojům, ... řekl bych, že např. u barev, vždy existuje etalon "nezávislý" na nás, tyto etalony dohromady dávají nulu - duha dohromady, to, že někdo vidí červenou trochu jinak, je již čistě fyzika, chemie... samozřejmě, že jde vlastně o pocit, barva je pocit, za zabarvena pocitově..., Tedy svět se skládá z vlna-částice-spin, kvantových nábojů, a qualií (samozřejmě vše je na sobě závislé). // O co mi tu jde, totiž o to, jak to, že každý vidí červenou jako červenou... svět tvoří tři okruhy - energie, náboje, qualie.

Třeba je to vše špatně.

New life is born – smysl zrození...

Pročistila se mi tím hlava. // Pak jsou tu ale třeba ptáci, a ti jsou tetrachromatičtí, snad tyto čtyři barvy dávají opět nulu, bezbarvost, pak by buď jejich červená byla jiná červená, než naše nebo nemají bezbarvost, což se mi nehodí:)

Když budeme opravdu rigorózní, tak kvantové částice jsou Nic, a až bytosti jim dávají podobu, např. červenou barvu, vlnovou délku (číslici) apod., tedy co to je částice foton? je to červená barva, neb nic jiného neznáme, jako Nic to vidět nemůžeme. Qualie jaksi vítězí na plné čáře, jsou jakýmsi stavebním prvkem světa. Neříkám, že neexistuje svět mimo nás, ale když má být uchopen, je uchopen našimi smysly. Buď je tedy ničím, nebo to neumíme "vnímat", ale to nedává smysl moc...Vše jsou vlny-částice lze také říci, nebo kvantové náboje. Láska a cit je opět něco, co není pouhý smysl, a vše to nějak obsahuje v sobě. Smysly jsou mechanické...oploštělé... Bůh je něco mimo ty tři stavební kameny..., a spojuje je...// pak je možné možná ono vědomí v NDE mimo tělo, prostě červený foton je červený pro nás, nezávisle na životě..., je součástí ontologického logického prostoru... jasně, že bez nás by fotony nebyly červené,...

Ani jedna z těch třech entit světa není láska, ...

Hysterie je orientovaná na nejistotu, nebezpečí, chaos, (např. většina lidí chaos brzdí, ale znám člověka, co naopak tam chaos ještě přidá, až třestí, fibrilace atd.), ale nejistotu unést v sobě neumí právě. // Ne, nejsem gay, jak by si někdo mohl myslet, jsem nikdo...prázdnost... bohužel pro mě je žena pošetilst, neexistuje pro mě, neb jsem žena uvnitř i. // Buď je v nitru láska nebo prázdné temno, nespojené částice, roj havranů, chaos a to je srdce pomstychtivosti apod., nemusí to toho nic dávat, toto je už ono... // Každý potřebuje lásku, autonomii, (a poznání), ale jsou to jakoby opaky, ale pokud je láska nepodmíněná, tak je to spojené...// Chceme, aby vše bylo maximálně bezpečné, což vede na byrokracii mj., a démona, co nejde propíchnout...unést nebezpečí, to je život, ale i bezpečí k němu patří...// V boji duch vystupuje z těla a tedy tělo ztěžkne, má li se vrátit zpět, je to jakoby nevratný děj, nárůst entropie, ale vrátit zpět do normálu, kdy je to neoddělené a tedy nevnímané, nic, jde, regenerací ...aktivní, pasivní...// Ego často zastaví ego a ani to nevíme...

Ne vše, co jsem tu psal musí být správně, jsem spíše předpojatý typ a chci mít vše vyřešené, mohou to být kraviny, či tam může být jen trochu pravdy, ale musí ukázat čas, poznání do budoucna...

Manipulace je vždy o vlna-částice, smysly to mohou dobarvit...// Neumíme unést nejistotu, chceme být stroje. // Většina náboženství a filozofických směrů je reaktivních na něco (domorodé kultury nejsou), a tak je to prostě neuspokojivé, princip neurčitosti to je potom.

K tomu Nic ještě, tak, co vlastně víme - částice si ohmatáváme vlastními smysly, částice může být ale Nic, neznamená to, že existuje a ani, že neexistuje...ale bez nás jakoby neexistuje, my tomu dáme nálepku. A poznáváme a poznáváme, až na konci zjistíme, že to je to Nic - možná to tak je.. Význam slova je také qualie... Už žádná slova...ztišení.

19.

Extr je nebezpečný o samote s intr neb by mu mohl něco říci...a je nesvuj...// Vlastně se bojím ticha...když utichnou myšlenky tak tam hned začnou pseudohalucinace... ale umím ten šum vlni dostat se do nic na čas trochu a tam je příjemné... je to mužský stav kastrace v tom je i - Duch, nic ... // Zaslouha ps - zdroj energie tahoun a pracant někdy, jako láska, ale jinak hodné... láska čerpa z Nic nevyčerpatelne, d take ale v podobě digitalnosti...

Vlastně jsem sarlatan spíše než genius... viděl jsem podobného člověka ... kvantita nápady na ukor dotazeni do konce (to je mužská parketa), spíše jde o přirozenou selekci z množství věcí...//

Tetrachromatismus je tak trochu nefyzikální ... neb tři barvy dají nulu a když k těmto barvám přidám další, je to opět nula, ale to máš špatně hele – nulu dá barva duhy,

Kdyby další barva v našem spektru opět nula...

Bezbarvost nejde vidět ale je to Nic, nic...

Žena celým tělem sbírá informace kolem (had), muž nad tím létá..., někde v pralese... muž se zeptá ženy, jaký měla sen v noci a tím se řídí... Ženská vysbírá věci z prostoru kolem (sběračka) a přinese domů, kde se to ale musí prodiskutovat ... to je přesně můj problém toto:)...

Inteligence jemná pravda o krok na před nevyvratná ... problém inteligentních lidí ... - mají nějaký svůj obor, dokonale se mu věnují, mají to zjemnělé celé (provzdušněné...), vše ví, že to není ok apod., kritiky je tam hodně, ... a tak nejde říci, že to je kravina, aby se na to vykašlali...abstrahování je už v tom oboru zájmu a od něj ale abstrahovat nejde už asi...

E" žene říká ze ona má pravdu ze to celé je pravda...E" a ona apod...az do chvíle kdy to přestane být v napjetí - o to je - pak to mizí ta pravda...proto schizo je důležitý odpocinek - zabrzdit zastavit se...u depr je toho moc hmoty...//Chcem uznání a pak je to jedno. Musí to takto probíhat je tam vše..// Typicky psť sni zviratko, vykaka jej a rekne - toto je ono zviratko jen jinak. O tom to je. // Potlac agre přitahuje je to kvantově ... interakce=hmoty a akce okamžitě přitáhne reakci - toto je přitazlivost žen co to obalí či namocí do sladkosti...orální agrese. Manipuluje to samozřejmě...// U genialních lidí je největší role rodičů dítěte má a vyžaduje marcostocky obdiv zároveň je vzdorovité a věcně dítěte avšak z jejich geniality jsou děti vsichni okolo...//

Dekuji pěkně neustálé děkování a snaha o bezpečí je smrt bobek... smrt neexistuje a změní se to celé na jakýsi bobek a ten pak dusí... imaga... duchové...smrt nexistuje a to m o z nenávidí...

Kritiku přehlíží ps, otupení určité..., protože se stále kritizujeme, jsme ps....

Vzhledem k tomu, že chování d a kvantové fyziky je podobné (a je totéž asi), princip nakažení se, tak jsme asi narazili už na něco bazální, ale b to není. // Možná nemuselo být pochopeno to o fyzikální neexistenci kvantových nábojů - jejich projevem je hybnost a ony samy jsou Nic, nic..., v logickém jádru je "bílá tma". Pokud mají ale neutrina stejnou "hmotnost", či obecně pokud by byly částice gravitačně neodlišitelné (energie, spin...), pak ale vstupují do reakcí, kde už odlišitelné jsou - mionové neutrino souvisí jen s mionem...reakcí, která je odlišitelná od elektronové ... nejsem ale odborník, abych to dokázal rozvést, nemám již na to...

Barvy přiroz vyberem jako vše ostatní...vznikají, vývoj v čase... jakákoli změna fyzikální, chemická vede na to, že barva je jiná, než byla předtím, červená je trochu jiná, ale to nevysvětluje samotnou červenou barvu, je průnikem dalších dvou barev atd... snad zde se už dostáváme k jádru věci... // Tak asi ne dána vln délka je červená neb ptáci posunuté – možná mají ptáci červenou barvu na jiné vlnové délce než my...

Musíte si zvykat ze jsem jiný ... maska i.

Proste ztrata důvěry hledání důkazu krivda to může být ale nepravem apod... je to Nic.

Pak nám vadí i když někdo naše vytěsnění ja které nemůžeme projevovat...

Zadné ulevy ps ... koule v sobě...

Eg genia je jiné, nahoru-dolu...

Graviton si lze domyslet i jeho spin ... je stejný jako jiné částice - není částice ale vyskyt naboje...

Definice elektrického naboje je dána hybností opačně od hybnosti s opačným znaménkem...

intuitivní to je, celý text, takže to hovoří za vše..

Rádío – ona nesutále mluví o chudáčcích, ale ona chudáček není, vše pozoruje, ona nic, ona je E' - jí se choroby netýkají... nezná smrt, na obě půlky světa, zde, tam, se dívá z výšky a vidí jen plot mezi nimi.... B to má jinak asi i...

Logika - zabít tedy nebýt zabit – logika již v přímém boji – odtud plyne veškerá pošetilost a nesebereflexe, zatemnění, je to jen abstrahované, samostatné už, ale je to „boj“ stále...odtud plyne ona digitálnost – když zabiji, nebudu zabit, ale už to je v pšt posunuté někam do abstraktních výšin..., taky mít v sobě E', nesebereflexi, je nebýt zabit a zabit druhého...či praštit...ale on je také nějak to E' - E' je nelokalizované... Mít vždy navrch, být o krok napřed...atd. Člověk dokáže abstrahovat od všeho, oddělit z prostoru nějakou věc, vyjmout, lásku, boj a udělat z toho archetyp... a umíme to spojit zase?

scvrklá lebka pocity – uvnitř dutost

vy lepší, protože jsme prožili vztahy a komunikaci s lidmi, proto se povyšujete ... Resime důležitější věci než sm reknou

Vyresim problém ale každý pak takový musí být a vyresit to stejně, potlačit to stejně a vyzdvihnout to co „jsem“ – princip ega. ... usmívat se apod... transformace lez svých překlopení obtížné...

Nejde jen o to nezabývat se egem, ale nepodmíněně jej stále milovat a to neumí nikdo vždy falešně... asi až v božské úrovni je ego „milováno“...

unést nejistotu je unést celý svět ...

Typicky začne-li se mluvit o filozoficko-transcendentalních věcech - každý začne vnučovat svoji pravdu ... s agresí na pozadí...

Jsmo v zajetí principu neurčitosti - např. honění se za štěstím a to ale uniká - přítomnost, jo, ale i to honění je třeba za štěstím ... ale digitálnost....

Verlindeho gravitace a princip potlačení agre je docela podobný, rej částic - do toho místa automatické přitahování, co vůlí jde potlačit těžko, ale asi jde...

Musíte si zvykat, ... jsem jiný, jinak to neumím...

Se mnou neba nikdo a každý zívá jako bych byl atrakce...a předsudky samozřejmě, ty jsi to a pak to atd...

m manipulace velmi podobně jako ž - jen to tam tolik nelepí uvnitř..., ale je to chudinka... a opravdu už ne tomu, chudinko...

moje potřeba vázat se na vytěsněné zlo a chudinko...o tom to je, ty jsi ho hlídáš, aby něco neudělal, lituješ nevědomě a hlavně potřebuješ jej – zlo, které má v sobě, neb to tvoří úplnost...

vůbec nepřipusti kritiku ale kritizují ... společensky nemožné aby byl kritizován společenským odpadlíkem - mnou...

Veřejné mínění poltačuje veškerou agre a cit ale i ... něco za něco...

Strom přesně poví jak se má chovat... mluvit se stromem, dojdeš přesně k tomu kdo jsi, k normalitě..., postupnými hupy se dostaneš do normality, k sobě, neb strom tam je neustále, je E' také pro nás... inertnost, zeď tě dovede do normálu, ustane totiž onen boj pošetilý v hlavě... a je to Nevím potom...

Genius kritik nepřijímá neb prostě za ním stojí božství prosvětlené drave... superinteligentní...

Unést nejistotu je ale i unést existenci ega, unést existenci světa jako takového, ne vyvanutí v nirváně..., unést nejistotu nebýt, nejistota z Nic ale i všeho, co je. Božství unese nejistotu, je ta nejistota... Proto i svět je jaký je, je tu bolest, láska a vše možné, neb jde o to unést nejistotu. Kdo nemusí být, unesl tu nejistotu nebýt, potom už je navždy možná...

Někdy je zase problém říci ano.

Ponížení je (samozřejmě) druh pošetilosti, třeba, když někdo náhle v restauraci za vás zaplatí a vy nestihnete v omráčení říci ani slovo, je to ponížení (je to pro publikum dělané a hlavně má vás to, ženu, syna, apod. vykastrovat, vzít vám hmotu, vás...neb vy neplatíte nic, žádný podíl, nepracujete, jste ponížený, mrtvý, vznešený, co nemusí pracovat, jste vyobcován... Ne není to normální, aby muž za ženu platil, to jsou staré pořádky, staré myšlení...

Člověk touží po nějaké jistotě, řekneme si, ale to není úplná pravda, touží i po nejistotě, pak vlastně neví po čem touží, je to nejistota a tak začne toužit po jistotě, nechápe, že je účastník celého toho procesu... asi nás tato pošetilost baví, o tom je celý náš svět a manipulace.

To ale není ideologie, o čem zde píšu, tak nyní si povídáme, hele měl by to být dialog, a v hlavě mít odkaz na tento text... Podlehl jsem vizi Pjéra apod., v myslí stále hodnotím, zda to je pšt nebo není okolo mě, a jsem učitel asi všech, ale život to není, byť je to vyzrálejší, život to není. Pokud chcete žít svůj život, tak od tohoto pryč. Taky bych to měl udělat.

Ono když utichne šum kolem, tak jaký je náš vztah s dotyčným? jen my dva...? co tam je?

Jít do toho hnusu vždy a vidět to, ono to utíká před námi, a samozřejmě i to nevidět někdy...

Kdyby Pjér řekl skoč z okna skočím asi...protože jiný názor nemám, nemám nic vlastního...a když bude to vždy civilizační a to nechci...

Nepodmíněnost tam je, nepodmíněná facka, nepodmíněnost to skrývá právě jakoby a vlastní...

SMYSL zde není ve velkých gestech, ale v tichu a vnitřních stavech chvilkových třeba, nepodmíněné lásce, proto se musíme obalovat světem - temnotou a toto zde tedy v nitru tedy může být a to byl smysl... nic velkého, ale malého...

Právě díky temnotě a digitálnosti dneška si toto můžeme uvědomit, smysl je sebereflexe...asi tedy..

jasně, i poznání je docela ego vlastně... resp i prosvětlení ega je poznání i...

a taky je to opět princip neurčitosti, ale ok...

od té doby jsem přestal soudit docela...

a ta láska tvoří tento svět a další svět tam, vyšší, je vlastně zdrojem i pro svět tam...báze, ve které se tam odvíjí dodělávání sebereflexe:)

Opravdová láska, snad něco někdy zažil řeknu si, a je to projekce asi...

Sebereflexe lásku a schopnost milovat prohlubuje, ... poznání prohlubuje lásku, stává se to láskou a láska umí být vědomá nikoli jen neovladatelná...

pochopt ale, že toto je smysl, to myslím nikdo nechápeme, je to pro nás příliš malé, míříme "výš", do ega:)...samozřejmě, že si říkám - já toto je ono, teď budu vysoko, jakoty světelné bytosti a milující, nepodmíněně - no ale nepochopím o co tam jde, o to samotné...

láska léčí osvěžuje, nahrazuje smrt ...

šaman létal, když s tím neměly problém lidé, červi vylezly z rány když pískal a ... také určitá zajímavost, že to

Ale to člověk právě ne, toto je smysl si uvědomovat, to se musí cítit, že to tak je...

Paradoxně právě ego vynese lásku výš, prosvětlování ega, poznání, sebereflexe, sebesvětlování, do bezbarví ... čirosti...

Démon opět pošetilost, abych si jí všímal, řeknu jí - smysl je v lásce, co jsem popsal, a ona: ale toto je láska, ve mě, to je ono ... těžko se oponuje, že to tak není, i to tak nevidím, že by to tak nebylo...

Normální člověk pocítí lásku ... ale pokud se člověk vzdělává různě, je jeho láska vědomější, stejná, a vědomější...jistější možná i... prozrálejší...ve svém vlastním smyslu....muži toto povídání o lásce moc nemusí, neb právě to vnímají jako něco schovaného v sobě...

Každý má jiskru lásky a věčnosti někdy, někdy, jen třeba vytěsněnu na druhou stranu až...

Každá věc proti mně použiji proti vám, jsem o krok napřed...

Božskýmá očima je ego a láska neodlišitelné, ale to odlišení už tam je přítomno..., je to jako slabá a elektromagnetická síla, slabá nerozezná elektronové neutrino od neutrina, elektromagnetická ano, jakoby jde o logické štěpení, jako máme chladnutí, tak zde je to logické a je to totéž asi...

Uvolnit se při orgas... o to jde, proto tam mám neurotické věci - stažení se a žena a blbosti, muž když stáhne mysl, obecně, když se mysl stáhne, je tam E', je tam Lilith

Vlastně nepodmíněnou lásku k lidem moc cítit neumím, snad k pár (rodiče jsou pro mě nějak cizí, potkali jsme se a rozejdeme se, nejsme pokrevní...), ale k rostlinám, zvířatům ano, dětem možná taky, ... jsem Lilith, v zahradě, krásné, džungli, až umělé, ale toto právě nemám rád, umělé, když to je..., a to celé je Animus a je to neseberefektivní místo ženy (jedno z jejich projevů), byť to je živé...cítím lásku, ale k rostlině...s ní...je to bezpečnější... je to tak, mám to tak. A to doplňuje dovádění na penisu, s penisem ... mužský zralý pvek, te tam chybí... muž toto nenávidí, bytostně nenávidí, vyčítá, že to není lidské, je to tak, už si to uvědomuji a je to posun.... Nad to toto je opět žena a já jsem muž, tedy odum A mysl...duch...Duch... Mužský prvek tam chybí prostě...

My máme úplně vytěsněnu představu muže jako lovce, je to jen bojovník, lovec je jen archetypně v ženě, a když je to lovec, tak loví trofeje a lidi a je to psychopat a ne lovec, toto už máme úplně mimo, a sběračství také ... my v Česku ještě sbíráme u cesty v lese maliny, ale na zápdě na nás koukají jako na exoty...a opíjí se...

Zakládá si na tom, že je dospělá a ty ne, zkus to přestat žít, a uvidíš, že najednou je dítě ona...

Ego umí posoudit lidskost ale ne úplnost po individuaci...

Racionalita pokud začne na sobě lpět, stává se démonem první kategorie, bojuje proti „zlu“, kterým sama je, je tam neschopnost lásky.... U iracia podobně

Přestat blbnout, pozorování se ...

Asi to zopakují radši, ve výsledku, po všem běsnění jsem poznal na čas mezi dalším běsněním, že smysl je v opravdovosti lásky v nitru, chvilkový stav v životě to je, k někomu, s někým, je to skromné vlastně, bez běsnění včetně poznávání ... a potom i říkám v duchu druhým – zažil jsi to, toto? Ale je to projekce, nechápu, že to házím na druhé, že to nemají a nemám to sám... což ale není pravda, spíše jde o to obejít toto citlivé místo, o kterém se nemluví a je to tak ok ... Oproti tomu je totiž vše jen nějaké nesmyslné běsnění (toužící vlastně po tomto stavu, a chránící jej, celý svět je dost takový...). Nejde mi to asi to ani vybavit a psát o tom, neb mám právě v hlavě onen boj, běsnění a toto nechápu jako momentálně podstatné... Vlastně je to jakási mužská porucha ale jen, po tom touží, ale nevidí to a nechce a naráží na to neustále, na lásku – polaritu na sebe naráží musí si zachovat svoji jedinečnost a zároveň se spojit, není to jednoduché... .a je to tak ok, to m a láska ... neb to je princip Ducha a cti atd...

Akce a reakce, boj, a zákony zachování – spojitost – nekonečný boj, opěťování facky...gravitace...chemické zbraně jsou zas o nábojích kvantových...a paradoxně to je Duch, nic...

20.

Dobra rada – ego utoci jen na vase ego ... a nepriamo tak na lasku ve vas... neb ji zakryje ... vydrzdi jen vase ego... a vy drazdte jeho ego a nevite to ani, neb on drazdi to vase ego...

(když homo jsou dost narcisové co se nevyznají v sobě, každý je, jsme jedineční a nikoho nesneseme kolem..., dítě démon...)

Ego vždy provokuje a vnucuje ... nebo nic z toho naopak – schizoidnost...

Uz je la uvnitr pod tim ... smysl nic jine smysl nema...

Soud...ego stále zije soudy a obhajobou apod...

Právě konfrontací s tím zde na to přijdeme, indian v tom je... v tom je jediný rozdíl...

Nejistota má mnoho podob, odstínů.

Ego tam mám ... a používám někdy... pak je cítit normální já, což je spojení ega a lasky tak trochu ale lidsk

Laska v nitru te zachrání ...před desintegrací

Na začátku la (nejist), pak la vědomě (nejist), to je jediný rozdíl...

I přiroz sebevědmí pak

A klidně m feti i ok užívat si to

musí to být oboustr ... tedy eg utoci jen na eg od protejsku i od vas k nemu... zamotání hmota pak...uduseni...

Princi neurč je, tedy jen spojení se s neurčitostí - nejistotou, to je živ, smr, když neunesíš nejist jde se zpět... když se neunes nejistota tam, jdeš zase sem...

gay maska urcita to je...

To se chces mazlit jako? Ze jsi milý na mě? Eg nezna miru a smysl je ji nalezt... buď chlad nebo sex, nic jiného moc nezná... je to podobné mužům, neb smysl pro muže je šum-pšt vytěsňovat (osobně důležitý střed, sebetřednost růžového šumu...)

Deti zachranil . uznani od ostatinich, boha, sebe ...

Laska lasky k egu je nepodminennost cista – je Nic proti němu, v tom je nepodmíněnost vlastně, „nevšímá“ si jej... je relativni i prave vuci egu...

Teorie kvantova sirsi ... nez je.. nějaká rozsáhlejší teorie...

Bojim nejistoty ze teorie spatne moje a skryvam ze neco vim ale...ve vysledku nevime nic

Energie je vclenena do hybnosti a ta je limitou momentu hybnosti a to je i spin. Teoreticky bychom si meli v popisu casoprostoru vystacit jen se spinem. Spin je projekce vuci "pohybu" castice tedy zde je napr uz její pohyb. Tedy je zde i "tok" casu, zachovani energie hybnosti apod...coz by melo byt (nejak?) zachovani spinu.

Velmi to zivi strach ze budu zmanipulovan a tedy ponizen apod.

Predevsim jde o utok na nic v cloveku - nezivit nesbr nic tedy ale ani neco...

Hledame jistotu u B a ono je to o nejistote mozna...

Zde je cyklů mnoho, ale existuje asi obecný, archetypální logický „cyklus“, kdy my lidé jsme děti a nad námi je Bůh, ale jako každé dítě i my jednou vyrosteme a dospějeme.... odhalovani jako jizda v mlze...

Ticho vecer po prci... v mysli, zkusit se ztišit, je tam neustálé bránění se, výpady vůči lidem kolem v mysli z toho dne, či obecně..., zkusit nedělat Nic, nebránit se, tedy bránit se tím, vůlí mít v sobě ticho, uprostřed mysli... nesb:)?

I d je vule neb nikdo s jednaním démona cloveka nic neudela... prostě důvěra spadne a není, ale protože je to démon, nejde jej odmítnout a „důvěra“ tam být musí...

Jedina jistota v zivote a smrti je nejistota...

Celou dobu chce at se chovam jinak kdyz se tak chovam je zarazen nic nemuze rici a nelibi se mu to ... viz ego a jeho tvorba sveta - ono take tvori svet - doladovani z pocatku moc hrube... Zajimave!!! Je to stvoreni sveta. A jak to dela Laska? ... opakování: ego dokáže vytvořit celý svět, na konci jeho tvorby je láska, a láska to má možná naopak, tvoří svět a na konci její tvorby je ego (a láska samozřejmě, analogicky i ego utváří samo sebe, ego – z Ničeho se sebehnou k sobě opačné polarity, mísí se, a vzniká láska)...

Skromnost vnitřni, to je podstatný.

Ego tvoří svět z ničeho - proti sobě z Nic se postaví dvě entity a obcují spolu, je to i "vznik" světa přirozenou selekcí z chaosu atd., vzniká láska na konci procesu. To je náš svět a jak jej popisujeme. Existuje vůbec tvorba světa z la?

Eg také doladuje ... Ale asi by to bylo nefunkční bez zázraku la, svět není digitální...

Nenechat si srat na hlavu a nesrat druhým na hlavu. Sice je to hezké, ale bude dělat tu špinavou práci proti které je toto právě to pozitivní? Proto lépe Nic, Nevím, Láska a nic víc...

Od mala nebavi se se mnou, proto jsem si pro sebe nějak řekl - tedy budu vás pozorovat, čistě pozorovat, jako démon vlastně, mimo, bohorovně...

taky přihodilo, že neodpověděl kolega na moji otázku, je to nepříjemné, když je na druhé straně mlčení.... to nic nedělat to jen živí někdy...ale spíš ne...

Strunová teorie dle intuice (ne obecné, ale m) ... vibruje něco, ano, ale možná jen stavy hybnosti, nikoli něco fyzikálního, hmotového, přesně lokalizovaného (variety, struny...), to moc nezapadá do ontologického světa, je to vnucení makroskopického popisu základu bytí... Dřív jsem strunovou teorii odmítal a nestudovat ani se nepokoušel, ...

Čest je vlastně udržet pravdu (popř. lež) za každou cenu v sobě, tedy lhát, a opakem je mít v sobě A a lhát...

Možná, že z vědy zbudou jen myšlenkové experimenty a bude to ale zajímavé, prohlubující současné znalosti...

Trochu svět může působit tak, že jej řídí šílenec, na konci života se nám mění naše vnímání sebe po smrti a to je onen svět, a aby to nebolelo, je tam světlo a láska... Jak si to interpretuješ, tak to budeš mít.

Frauchiger-Renner myšlenkový experiment: pochopil jsem to tak, že mám dva systémy, posílají si výsledky měření, ale pro vyššího pozorovatele jsou jen vlna a až tam kolabuje vlnová funkce (otázka samozřejmě) a výsledek nemusí být stejný jaký naměřili oni v boxech....

Inteligentní lidé za viníka dají svět, Boha, a ne někoho a zkoumají ho, vytěsňují nejistoty a promítnutí ji na "jisté" E a postupně znejišťování pomocí objevů...

Tak nejsem geniální ... chybí tam nadstavba určitá, zůstává to v džungli a překotného myšlení apod., ... nadstavba geniality

Ne-sbr místo v nás je bílá tma, světlo, džungle, apod., nic...

Svoboda, volba, vůle je o nejistote...

Nakopu jí vaječníky vole.

A pak „co to bylo“ ...

Humor je rozpor, ...vlastně smích je nakažlivý taky,...úsměv, a pošklebek pošetilý taky...

Vydesení ze sebe v sobě, prázdno, a někdo, dutá hlava, opice s malou hlavou a štiplavými ustrašenými očima...

Svět je interpretace

Když to vezmu naším stávajícím poznáním, nelze říci, kdo je stvořitel, zda ego nebo láska... už ptát se na to je divné a brát to v čase je divné... , ego je vznik světa z chaosu, láska je aréna, čerpá z Nic, a v ní se odehrávají hry eg, vzniká láska opět, v kontaktu eg, nebo naopak, na pozadí je ego, neživo a vprostřed je láska...

Mít v sobě v nitru ticho (místo ne-sbr, či vedle někde)

Vlastně chci moc oddělit ženu od muže, matku od otce, je to i elektřin komplex, mám i oidipův ale, no a je to i ve mně, ne žena-já... prostě oddělit, oddělení...

Jsem asi fakt orientovaná na zlo, na mužský anál ... kůra a klid a zlo vlastně... a proto pak umím i říkat ne... bohužel ale právě přesně i análnost umí být krvavý démon šílený, rej..

No jo, když toužíme po něčem absolutním, (E'), jsme hloupí, je to omyl, neb nevnímáme sebe v tom, už spojení „toužit po“ je o relativitě, něco po něčem komplementárním touží, když jsem si toto uvědomil, ponořil jsem se do absolutna jakéhosi... pravé absolutno je o Nic, Nevím atd..., když zmizí touha po absolutním, zmizí i tíživá relativita..., opravdu vše je o touze po absolutním, proto absolutní může být tak jen stav vědomí, pokrývka, Duch, pod nímž je to, co nás tíží, pálí, a to je relativita... nečasoprostorový stav je asi relativní, ale neposuzujeme to právě už moc...

Někteří lidé si zakládají na tom že oni to jsou kdo rozhovor ukončují...a jsou to ti, kdo nesnesou ten strach z odmítnutí někoho, bojí se to ukončit, a takoví jsme také ...

U žen, více než u mužů mám po skončení rozhovoru pocit, že tam je mnoho nedokončených myšlenek, agrese, ve mně, od ní, což je totéž... ženská mysl neumí dokončovat myšlenky, a to je i můj případ, resp přijít na ně moc brzy závěry...nezvládne nejistotu myšlení...a muž nejistotu cítění, Bůh zvládne obojí...

Třetí forma existence není o tom, jestli je nebo není, zda jsem nebo nejsem, a očem tedy? ... není o tom, že jsem a o tom, že nejsem... Např. Bůh je o tomto...

Ego stále vnucuje a přesvědčuje tak se pozná a také a nebo je chladné či vágní a povolené nekro..

Má mnoho podob včetně žádného jáství...hraniční poruchy...

21.

Nalepky jsou nakazlive...diagnozy sebenakazlive...

Proc je neco a ne nic - mozna jde o psychologicky az biologicky problem ze mysl symbolicka vidi logiku v Nicem a nelogiku v Necem.

Protoze naboje jsou Nic, projevují se jen hybnosti hmotnosti spinem... pak velmi snadno jdeme li na počatek BB se "sjednotit" a zustane jedna jedina castice (typ castice, obecna castice) ...? Svet se tak popisuje pouze gravitacnimi ocima, ale presto se neztraci informace o vseh interakcich ... tak napr. neco interaguje s necim co ma spin 0 a pak s necim s opacnou hybnosti a vznikne dvakrat neco se spinem 1 a o kratke vlnove delce atd... slo o anihilaci elektronu s pozitronem na dva fotony kdy interagují s Higgsovým polem.

Jestliže má již vše stejnou vlnovou délku což mohlo být na počátku vesmíru pokud vůbec byl pak tam není nic neb Nic už nedokáže odlístit tyto částice a prostor a čas je Nic taky (nemám to domysleno), (on to byl vždy, ale v součtu, teď se už nic nescita).

Ale qualie prezily:)...jsou ale vázane na hmotu asi dost...

Co je slozite - jak castice vypadaji? Myslim ze nijak. Az my jim davame odstiny, cisla, barvy, vune... je vsak mozne ze maji nejake qualia oznaceni ... pak je logicke, kde se berou qualie organismu - jsou "pokracovanim" qualii kvantovych.

Zastava se tam tzv symbolismus tedy svet není ani o hmotě a o ideích ale o symbolech... vseh možných meritek.

Od filozofie se to liší tím že to na filozofické otázky odpovídá. Což nevím zda je ok:).

Na ego byt milý, to je základ také...

Umi láska odmítnout bez zabarvení do ega?, pak jakékoli ne je ego je to tam primocare..., jakékoli ne od lásky je projevem ega myslím určitým,

Jste tu vy ht a něco co má být jako ja a není a ja

Nevím lež, neco a na povrchu naopak a tedy co platí? Nevím...

Kdo vysava choroby z okolí je pro ega průchozí ... neurotik... citení e"... "nechtěně" přitáh pozornost...potřebuje "zlo", vytěsnil jej a naráží na něj neustále...

V tom, kvantové náboje jsou Nic (či nic) a vše je gravitační tak, pak to lze generalizovat a přejít tak z fyziky plynule do filozofie, neb kvantové náboje jsou nic a gravitace je něco. / Opačně na onom světě, tam něco a zde nic? A kde tam je láska v tom něco a nic, je to digitální...

Pst se zajíma o pst druhých...

Ego nahradí i soustředění se, balvan v nitru, nador apod... už jen nevnímáme... nahradí dokonale svoji funkcí lásku v nitru, ale láska to není...

Vše naruby vlastně u mě zde a tam snad už ne...

Mě všechny tyto východní filozofie přijdou umělé, nepřirodní, chemické, jógy v dokonalé přírodě, umělá světla, celé je to pošetilost...oni také nejsou přírodní, na to pozor. / Islám říká všechny poučky a filozofie a školy jsou na nic, ale to říká v nitru, nikoli ve vnějším vědomém světě... /fanatismus je nesebereflexe...ale je tam přítomna, jakoby se vlastní, ale není to přesné pojmenování... právě jiskra, oheň dává dojem, že víme, máme jasno, ... to je také někdy problém geniality...jen málo komu kdo má jiskru se to povede, že to něco fakt je...je to i orientace na tu jiskru...

Co je složitě - jak částice vypadají? Myslím že nijak. Az my jim dáváme odstiny, čísla, barvy, vlny... je však možné že mají nějaké qualia označení ... pak je logické, kde se berou qualie organismu - jsou "pokračováním" qualii kvantových.

Z pohledu kvantových nábojů které jsou definovány gravitačními ořnicemi (ačkoli je gravitace nevidí) tak gravitační náboje jsou Nic (možná)...

Možná to jsou dva různé světy - vlny a spin (ten spojuje vnitřní a cp symetrie) a kvant náboje...k interakcím vlastně vůbec nedojde,

..... to kde došlo k interakci je věc papíru...

No..., protože to Nic je muzský princip oddělující, tak kvantové náboje zpětne oddělují hybnost energii a spin právě na "kvanta", ale jsou i nekvanta (spojíte...).

Schyzot ego ale i lidský nrb netouží po moci světské i duchovní...

Kvantiva interakce tak je spojení světa kvantových nábojů se světem gravitačním, muze a ženy... na pole hybnosti působí Nic a někde dojde k lokalizaci ...

Nebo každá částice je svůj vesmír a někde se setkají...

Hybnost částice je také "spin", akce od někud nekam. Umíme popsat pole hybnosti?

Proč je něco a ne nic - možná jde o psychologický až biologický problém že mysl symbolická vidí logiku v Nicem a nelogiku v Necem.

Jestliže má již vše stejnou vlnovou délku což mohlo být na počátku vesmíru pokud vůbec byl pak tam není nic neb Nic už nedokáže odlístit tyto částice a prostor a čas je Nic taky (nemám to domysleno), (on to byl vždy, ale v součtu, teď se už nic nescita).

Ale qualie prezily:)...jsou ale vázány na hmotu asi dost...

Co je složitě - jak částice vypadají? Myslím že nijak. Az my jim dáváme odstiny, čísla, barvy, vlny... je však možné že mají nějaké qualia označení ... pak je logické, kde se berou qualie organismu - jsou "pokračováním" qualii kvantových.

Z pohledu kvantových nábojů které jsou definovány gravitačními ořnicemi (ačkoli je gravitace nevidí) tak gravitační náboje jsou Nic (možná)...

Možná to jsou dva různé světy - vlny a spin (ten spojuje vnitřní a cp symetrie) a kvant náboje...k interakcím vlastně vůbec nedojde,

..... to kde došlo k interakci je věc na papíru...

No..., protože to Nic je muzsky princip oddelujici, tak kvantove naboje zpetne oddeluji hybnost energii a spin prave na "kvanta", ale jsou i nekvanta (spojite...).

Zastava se tam tzv symbolismus tedy svet neni ani o hmote a o ideich ale o symbolech... vseh mozných meritek.

Od filozofie se to lisi tim ze to na filozoficke otazky odpovida. Coz nevim zda je ok:).

Také skupina mužů a je tam jedna žena – to nesnesu, by tam byla, žárlím asi hrozně ... moje...byť nechávám mužům jejich svět,...

Od tohoto svět nečekám už nic a on nic ode mne ... bohužel ego má tendenci pohltni i to pozitivní ... přírodu...

Co se týká kvantové teorie, je tam např. určitý nápad, že vlastně kvantové náboje (vnitřní - elektrický náboj, barevný náboj apod.) resp. částice samotné fyzikálně nepotřebují být z žádného "materiálu", tedy mohou být prostě nic, neb jsou vyjádřeny (odlišeny) už pomocí hybnosti, hmotnosti, spinu, ... tj. "gravitačními" veličinami. Třeba takový beta rozpad (kvark poznám tak, že mám vedle sebe dvě částice s poločíselným spinem, což vylučovací princip nedovoluje, tedy budou odlišeny jinak, a typ kvarku poznám bezpečně podle jejich hmotností atd., snad to tak je, chce to hluboký logický rozbor...). Logický pohled je úspornější.

Je tam asi logické, že zmizí li hmotnost částic (Higgsovo pole je nenarušené), přechází se do GUT, kdy nejde od sebe odlišit již kvarky a leptony atd...

Jedna věc jsou kvantové náboje a druhá věc daná částice v našem pojetí, zde jakoby gravitace definuje náboje a naopak náboje definují částice - odlišení.... hodně zamotané...

Celá nepříjemnost kolem ega je o tom, že být zde být tím a druhý o tom neví nic a tak to vlastní...aspoň

Co se týká poznání - zde od základu, tam dopoznání zbytku, ale jiným způsobem než zde, a asi ne všechno, pokud něco není známo musí se zase zpět...

Eg si je vedomo toho ze nezna a pak zna a je to lepsi neopira se o nic uz...

Kazd se snazi mit vyznam pro ostatni...

Eg stastn kdyz druzi zivori...neb ono pak "zije"...

Co je ale fakt, že ega se hlídají vzájemně, aby někdo nebyl povýšený... a tím se na ně dívá Povýšený z hůry... občas jim to ujde a hrají si na něj...

My zde zijeme mimo pritomnost v egu a smrti a cekame na zivot vecny po smrti ... zivot je zde i tam o to jde ...

Bez smrti duše trpí (a z ní právě také, proto ubíháme do bezpečí, ale v takové míře, že se to stává smrtí a jako stará paní lpící na tom, aby jí každý zrdavil a byl slušný je ve skutečnosti jí imponují grázlové...) a stále na ni narazí na smrt a upozorňuje na ni...někdo to rozčísnout musí... neví o ni jakoby a to je ta neskutecná tupost v nás... ten boběček je symbolizovaná smrt...tedy smrt to není, je to bezpečné, imago, prdík...

Uz jen priroda

Rozdíl že někdo použije na mě hrubost a jiní lidé to přejdou a baví se pak spolu normálně, mě to zasáhne navždy, ale na druhou stranu mám v sbě nepodmíněnost kterou druzí asi nemají ... oni žijí jaksí na povrchu, dokážou negativitu vytěsnit, asi právě na mě, a žijí si pak v klidu, své lidství, ale já vidím hlouběji (otázka, zda to není spíše pšt) ... trvalá sociální staženost u excentriků – v naší extrovertní společnosti bez duchovna je potenciálně šaman excentrikem – vodníkem, mimoň a není mu dáno nic ... ale patří jaksí do kotle společnosti, je výstřední, ale není to to, o čem to je...

Žítí ve sračkách a pak snaha čistit, snižovat entropii apod... uklidit si občas stůl...

Nebojte, druzí také mají problém, byť to vypadá, že oni problém nemají, např. když se setkají extr a intr – jeden začne dělat že problém nemá, je to docela dobrá strategie, ale je to odklad, v tomto případě je odklad vlastně předsudkem...zbrkllost je se tím nezabývat v tomto případě a odložit to na „někdy“, možná na nikdy a nezabývat se tím vůbec?

Typické - 1. Je tupý a nadřazený - 2. protějšek použije E', symbolizuje to, co vidí v druhém - 3. ten tupý začne cítit a postupem času je tupý zase, ne jinak řečeno – např. muž je nějak tupý a vnitřně podrážděný (anima), žena tedy zaujme roli muže, je tvrdá, a muž začne být citlivý na to, je to ale vynucené a pak je to zase stejné, je to kruh určitý...

Nedorozumění mezi duší a egem ... tak tady je smrt tak jsi spokojená, máš být spokojená duše přeci ... ale ty to nechápeš pak zazní, mě je o život, o to všechno... - jsi pošetilá, chceš všechno a nebo se na to vše budeš dívat jen zhůry jako princezna, a to je už ale určitá pravda, neb duše má určitou nesbr pokud nemá zralá..... a takto to "doladujeme" my...už tisíce let.

No a na konci každý Bůh řekne - už tě nepotřebuji. Jsem milý, zkoumám, roste to, setkáváme se s protivníky a pak - už tě nepotřebuji... démonická otočka, chladná... fatální, není to s nepodmíněností ... ta tam někde taky je, ale tedy není ...

Nejde říci ne, aby tam někde nebylo ano...

zžňš ga maska ne, nebudu to dělat - něco jiné než jsem, jen proto, aby jste věděli kdo jsem a měl jsem tak od vás pokoj neb nevíte kdo jsem...

B zajima co u toho zbude...

Snad ma me ego smysl v byti ... urcity aspekt prinosny ... soucast rozpadleho Boha.

Jde o to se s neprateli i nebavit vubec v zivote...

Egu ale chybi detailnost někdy, je šum, ale vlastně i dosti rýpavé v detailech, digi...

Z ceka od m city a dostane je, ja ne.

Mam pravdu neb jsem stary – ne, tomu rikam ne. Pokud to není přirozené, tak ne hele...

Chce li eg výš, musí se spojit či prožívat s a, a naopak to nějak platí také, výsledek může být digitální ale pružná a superpoziční i neg a pozit...

Smrt někoho či naše je normální, napůl smrt od přírody a napůl od člověka - zabití..., smrt - prožití duše, duše začne prožívat a tím existovat vlastně, ožije to smrtí...Duchem..., jakmile na tom začne duše lpět, je nekrofilní a opět to není smrt..., nebo naopak je krvavá démonická, a opět, není to smrt, prožití, není to to, co to je... bolest, jáství to způsobuje a vidíme se v pravém světle potom, sbr to působí atd...zbavuje to hmoty, abychom se „hmotou“ duší, stali...implementace Ducha to je také... vyprázdnění...jako na záchodě...celý život jíme zážitky a smrtí a po ní asi i se vyprázdníme... zůstane snad nějaký věčnější otisk, cosi, duch, a také láska snad i... možná vůbec nic:). / V dnešní době jaksí protože příroda není ohrožující, už jen v podobě chorob, nahrazuje mnohé člověk sám a vede to na pšt – zabití...

Domorodí jsou více ve spojení s kosmem, jde jim o celek, zde a tam, my máme oddělené opět, rýpeme se v zemi, nevidíme hvězdy a naopak vidíme hvězdy více, ale jinak...

Extr - po hádce pohoda u intr ne... stále stejné, digitální... pak ale ok pod tím obecně široká hluboká nepodmíněnost uvolněná v kontaktu s okolím kterou extroverze nezná...introverze více cítí E'... proto je A v nitru i... extra a intr jsou symetricky opačné... vertikálně.

Ego to co vyčítá obvykle samo dělá..

Pak mi došla další průlomová věc – proč se snažím jim stále něco dokazovat a světu? Všichni i ženy si něco dokazují, ženy jiným způsobem, nepřímým, alibistickým, on je špatný apod. I dokazování mé Animě a Animovi. Dokazování tupým lidem? Proč. Víím, co to je, co jsem psal a co jsem. Každý má svůj dar, nepodmíněný, inteligentní a je na něm zda jej realizuje a tedy zda bude ten dar „stvrzen“... není to tak úplně podmíněné, ale je to jedno víceméně... , víím měl bych se více snažit v lidství, ...takto to stačí i. Jasně, že to je o démonu či egu první kategorie – „už si nemusím nic dokazovat“... Ale umí to přejít v něco lidštějšího, spojit se asi i. Bůh je někdo kdo obstál nejtěžší zkoušky v bytí, kdo si nemusí nic dokazovat, na rozdíl od ega, která je o tomto vždy, nemusí nic dokazovat, nekouzlí, neléčí, nezachraňuje nesmyslně někoho, netýrá nesmyslně někoho atd... vším prostupuje. Ano. Bůh je někdo, kdo dokáže projít celým bytím bez povšimnutí, aniž bychom si toho všimli. Nedokazování je o tom Nevím, dojít k Nic. K chápání nuancí nejjemnějších, k inteligenci a lásce. Bůh je takto definován:) dle mě:) – projde bytím, vidí ho, „je jím“, ale my jej vlastně ne...to ego neumí, byť je o jednosměrnosti...

Já už se dívám z výšky na sebe, neb jsem muž v ženské mysli, Animus co se dívá na svět, na sebe atd..., proto si neumím představit nějakou sebereflexi další...a lidskost...obhajují se zase:). Nejde se vůbec obhajovat, vůbec nic, vše je na svém místě, ale znamená to i, že vše je o vůli. Jsem ale dost starý na to, abych věřil slepé vůli, že něco zvládnou vůlí – vnější...ve vnějšku vnímanou...

S někým žít, už jen tak prostě, nedokazovat si nic, a být spolu, protože spolu být chceme...

Ženy mají tendenci k tomu, že věci jsou dané, vrozené, osudové, kořenové, ukotvené ... já, je na kluky, je to dané ... ne, danost je předsudek, ale nebo nepodmíněnost, to ovšem není moc na mysli, a vše je volba...

To bys chtel aby každý na svem pisecku muži - ne... spolu budeme, lepit se, ve spojení...

Používat to i na blízku...ty rady proti pšt, neb tam to jaksi vypínám i...

Démon veškeré poznatky o něm použije proti vám, třeba to o sebereflexi, řekne, nemám sebereflexi, čímž dá najevo, že není blázen, že ví více, je o krok napřed...

Mysli si ze někoho predelaji ja davno vim ze to nejde...

Pšt je jako boule, prokrvená, otok, a pokud to ztvrdne, je to deprese už...

Nepodmínenost uz mas v sobe ale musis si ji v sobe vytvorit udelat zivotem, není samozřejmá i když je samozřejmá, je to tím, že je to spojení toho, co už bylo dokonáno, čím více je vykonáno, tím vyšší sebereflexe (někdy) je, to, co bylo vykonáno se prostě spojí v jednotu a to je nepodmíněnost ale nebo i ego ... v životě nevedome Nic ve vedome Nic.

Ega si stale neco dokazuji.

Vzácnost dulezita je, opomenul jsem ji zde, srovnání běžného se vzácným, vzácné může být cokoli ... to se opečovává a dává se tomu láska a autonomie, aby se t stalo obyčejným asi nebo co:)...také přirozená selekce je o vzácnosti z výběru...

Nejistota má mnoho odstínů...

Nic si nedokazovat je ... ego zpruhledni ... vpije se... splyne s nepodmínenosti... neni videt ... je tam nepodmínenost ale jina pak... a je to celý svět je to jako energie temna a svetla a nebo proste energie (ta to spojuje ty pojmy), nepodmínenost...

Ono to je i drsne dost - nemusim si dokazovat nic, je to nepodmínené vlastne co jsem (dokazal), v tom je a byla vzdy moje drsnost a krutost... nedostiznost urcita.

Nejvyšsi vam nemusí nic dokazovat. Opet - předsudek taky.

Ježíš říkal nesudte, souvisí to s tím dokazováním si něčeho, pro mě je lepší vzít to z druhé strany (opět je to ženský pohled, od já) – neobhajovat se. Vlastně od kolébky se musím obhajovat, nikdo nevidí, kdo jsem, vždy tam něco drhne, dívají se z patra a divně na mě, jako na muže, ale ... Když jsem to pochopil, že se nemusím obhajovat, opět jsem pocítil, že mohu milovat někoho, to předtím nešlo. Jasně, že neobhajovat se znamená, že žiji v jakémisi předsudku asi, ale je to základ. Je to nepodmíněnost. Mysl domorodého člověka spočívá právě v tomto, neobhajuje se. Jak muž, tak žena, cítí, kdo je, muž se nemusí obhajovat, on je E'', cítí E'' sebe jakoby, čest, cítí, že mu byl dán do vínku jakési zlo, které je ale prospěšné. Nechává si to ale pro sebe, neb toto je on, je v tom láska, byť v tom je docela pošetilost (on na sebe jaksi bere negativitu, pošetilost, žena taky, ale jiným způsobem) spočívá to v zabití, které je ale neprovedeno – to je ono našeptávání a je to morálnost v tom vlastně i, je to zabití v nitru, pošetilost, ale tím, že je to v nitru a nejde to ven, je to hluboko v nitru, tak je to ok. Je to tabu, nemluví se o tom, jakoby nikdo nepochopí, co to je, neb to každý cítí jen v sobě a myslí si, že je to jen on asi tak nějak, ale i ví, že to cítí všichni... Je to tedy jakási užitečná umírněná pošetilost, pokud to vyleze ven v mysli, je to malér vždycky a není to úplně to, co to je uvnitř. Tam to má své místo. Je to prekurzor lásky, něco, z čeho se láska tvoří, něco, s čím nepodmíněnost souvisí (zabití či něco takového to je, ale ne právě pošetilé, jakmile se to dá ven, už to není to, co to bylo). Celé je to o kastrování úzkosti a soud také. Bohužel jaksi nemám sebereflexi takovou, že bych chápal, že lidé neví, kdo jsem, a musím jim to říkat, to právě nesnáším, a nejlépe to neříkat, to snad jen my toto řešíme a chceme vědět, domorodí by se neptali svého druhu, kdo je, ví, že to prostě (nějak), nepodmíněně ví. Co je ale asi fakt, že ten soud neustálý zde vede na kritické myšlení, což je dobrý docela asi... Když jsem se přestal neustále v mysli obhajovat, dokazovat kdo jsem, také jsem přestal soudit druhé.

Muž jakoby cítí, že všichni jsou proti němu, vlastně úplně vše tady je proti němu, neb chtějí dobro, ale on cítí, že to co je, v nitru, nepodmíněné to je, a je to láska, byť je to zbraň vlastně určitá...negativního něco ... je to láska a souvisí to s ní a je to nepodmíněné, to stejné ale našeptává i ženě...ale jinak... spojitost je až nad nimi, pod nimi, jako v ego a láska... muž je tak trochu ta nepodmíněná facka... v tom „všichni jsou proti mně“ je jakýsi egoismus skrytý, nikdo mi nerozumí, jsem za sklem, ale o tom to je... od této chvíle už chápu muže a nesoudím zase...

Také jsem nabyl určité sebevědomí přirozené, dospění najednou, ale jde to pomalu... Psychopaté mají pravdu v tom, že všechny poučky a kritiky jsou na nic...a paradoxně do nich někdy hodně zabřednou, neb je to o posedlosti soudem... ale to není souzení někým, to je souzení sebe sama zde v uzavření bublině nějaké...

My si tu hrajeme na soud v domnění, že soud je božský, ano, ale souzeno je, kolik umíme nesoudit:).

Z toho neustálého snahy, obhajování jsem nepodmíněnost, nic uvnitř...

Smysl světa je kultivovat nepodmíněnost. Je to mimo prostoročasový koncept, nejde si to představovat jako, že to probíhá od do, nebo, že to má cíl, nepodmíněnost není časoprostorová a tak ani prohlubování nepodmíněnosti či spíše její kultivace nejde popsat časoprostorově, jen intuitivně a to ještě těžko asi... Kultivace nepodmíněnosti znamená samozřejmě ono nevím, poznání, lásku atd... my musíme žít v konceptu, že to má cíl, ale až toto ustane, budeme v tom stavu právě asi... na začátku:).

Také jsem se byl schopen spojit splynout s přírodou, neb ona je v nepodmíněnosti a je nepodmíněná (jemná prázdnota – Láska, až nesnesitelně z jistého ustrašeného úhlu pohledu). Cítil jsem, že příroda civilizaci vůbec nevnímá, ptáci zpívají u silnice, motýl letí, celé je to v nepodmíněnosti a o kus dál silnice, kastrační úzkost... vykastovali jsme se a kastrujeme svět. ... Ta Láska, Nejvyšší, dokáže projít celým bytím, aniž by se změnil, tedy i mnou a vámi, i my jsme dost pošetilost...

Myslet si, že pouhým sebe-korigováním se se světlepší není asi dobrá představa...

Nemusíme nijak obhajovat kdo jsme, časem se to mění mírně to kdo jsme... ale vyšší jevy myslí už jsou o něčem jiném ...

Myslím, že po smrti právě láska je to, co vede na „reinkarnaci“, ale není to myslím nějak určité konkrétní apod., dovolit zemřít a dát život někomu jinému, je to o lásce, my se tím zachováváme, je to jakési ontologické rodičovství, oddělení atd. ... je to celé o oné nepodmíněné Lásce...

Zase k té fyzice – teoreticky, když mám dvě částice, co mají stejnou hmotnost a odpuzují se, mají opačnou hybnost, tak nevím, jaká má jaký náboj elektrický, tedy narušení CPT symetrie (opět gravitační záležitost až na C jakoby) díky tomu to dokážeme asi odlišit... a před narušením to možné už není.

Možná lidství zmizelo dost u mě ... je vázané na obranu vůči nepřátelům ... kdyby někdo nyní vzal mačetu bude to pošetilé a bude ohrožovat i vlastní... nebude to účelové...

To bylo přelomové, neobhajovat se, jdu někam kam ... jsem bytost spojená s přírodou ale jinak výš a učím lidi a jsem člověk ... vyvráležší to je ... až mě uvidíte...

Mimo mísu teď - rýpe se ve sračkách jehlou či falem (nečistota vs. čistota,...)

Rovná bytost se neobhazuje...

Chtějí vědět, kdo jsem ... nic neřící, ani to, že to nevím...

Je to moje věc, kdo jsem v sobě ... je to jasné, nemusím to vysvětlovat, obhajovat se, dokazovat bohorovnému člověku...egu. Chlupáči s bradavicemi na trůně... ale chceš to mít jako já vid',moc pro bezmocné, identifikuje se se mnou...

Ego se předvádí vlastně neustále a pokouší

Je to docela změna trochu ale odezní to ... láska a ž ze sebe, z Nic...

Opět intuitivně – gravitační potenciál a zachování momentu hybnosti souvisí spolu... a veškerá hybnost je moment hybnosti vlastně. Spojí se vztahy pro výpočet rychlosti testovacího tělesa v gravitačním potenciálu s rychlostí danou momentem hybnosti). Spíše to, že moment hybnosti (z Keplerových zákonů) přirozeně souvisí s gravitačním polem ... relativistická oprava je něco jiného.

Qualie jsou veliká záhada, je moje červená či chuť banánu stejná jako tvoje? Jde možná o jakousi ustálenou kolektivní sugesci, která se neustále vyvíjí evolucí, myslím, že červená v minulosti byla trochu jiná, a také třeba makak vnímá chuť banánu jinak než my, což je dáno strukturou chemickou, fyzikální, ... fyzika už začíná splývat s pojmem qualie, není to matérie, co studujeme asi. Archetyp je také tato qualie...

Čím více jsme v lásce, láskou, lidství, tím více známe a chápeme z nejvyššího poznání – tvorby světa. Démon je pak parazit, který to vlastní, svět ... i to popisované Nejvyšší projede bytím aniž by jej zasáhlo, umí vůči egu dělat Nic, je Láska, tak zde by tvorba světa spočívala v tom, že svět „obsáhne“, vlastní apod...asi to bude trochu jinak, neb toto je parazitické, možná že to tak je ale....

Ego to žene dopředu, proto už nic nedokazovat znamená „konec“. Ego to žene dopředu, a je jedno kam vlastně...

Od lidí od mala cítím neskutečnou závist či něco podobného, identifikuj íse se mnou a chápu, že narazili na božského ... zabitím se ale nic nevyřeší, je tu ještě onen svět totiž...

Nejvyšší je v kontaktu se vším ale vůli ... ví ze nejde s tím (posetilosti, nevedomosti) dělat nic. Už toto je "lez" a digitalnost, opačná stanoviska zároveň... není to jako neintergující něco nebo jednosměrnost.... demonický prvek nejvyššího... ale kdo ví jak to je...

Byt blízko nejvyššímu znamená být zasvěcen do tvorby (světa) a to cítím že moc nejsem ještě. Jde asi o to uvědomit si to prostě v sobě naprosto nenásilně... láska je tvorba - ano, ale...?

Nepadat dolů zůstat nahore ... to je "ono" i...

Z destrukce je vina vždy aby se dorovnal zvýšení entropie kompenzovalo oním E', ale už je to rozbité digitální....

Spíše než tvorba jde o udržování určité i...

A jaký to má smysl tvořit a vím co dělám?...

Asi se dá shodnout na tom že ten kdo svět tvoří musí mít největší poznání zkouškami projít milovat a být Nic...Lehkost bytí není jednoduchá, ono „nemuset být“, dovést dávat apod., Nic není zadarmo:).

Už si stěžuje, konečně je „náš“, nakazili jsme ho a teď se z toho nedostane už. Deprese je cosi jako otok, který ale už tvrdne, z ruchu města se to stane snadno a co je lékem? Co prorazí? No přece hluk velkoměsta to prorazí:))...

Tenhle text je esence mé nesebereflexe... vlastně nikdy bych nedokázal proti tomu něco mít, naštvat se na to, odmítnout to ... a ty pasáže osobní a „vědecké“, to je ona nesebereflexe, snažím se trochu zatlačit v sobě a najít, vykašlat se na to...

To nerozlišenost hmota antihmota je ale vždy, viz „jak zjistí mimozemšťané, že nejsme my či oni z antihmoty?“.

Jo, už začínám být zase normálnější, než doposud, toto celé, byl úlet docela. Pomáhá trochu uvědomění si smrti, vede to ale trochu na depresi... totiž v hloubi je cosi živého, velmi živého, co chce žít, a vyleze z toho cosi, co se ale mění v mrtvolnou bublinu (dech mrtvé milenky) a to nemá sebereflexi, celé je to ona myšlenka, nutkavá, geniální, oslavovaná, co musím zapsat. Až srovnání se smrtí mě trochu zchladí, ale naléhavost je enormní, je to ve stylu – když ne život, já, tak aspoň ego, myšlenky...

Tak ještě dopíšu, co jsem myslel na vejletě, je to docela opačně chronologicky:

Ve vlaku jsem cítil opět být s někým na stejné vlně, s klukem tam, vlastně jsem chtěl zjistit, jestli je gay, ... v hlavě mám vždy jakoby rodiče, co mi toto odmítají, od mala mi to zakazují jakoby, byť o tom nevěděli tenkrát vědomě..., zakazují mi něco s někým mít, ale už to neposlouchám moc ... a to je ok, už to není tolik naléhavé.

Druzí si něco dokazují, já si „nedokazuji nic, nepotřebuji to“ – jsme na tom úplně stejně. // Typické – podívám se na někoho a hned vzápětí výraz a odklon – nezajímá mě to, je to, jsi pšt, ženy to používají často stejně jako nelogičnost jako masku (je tam volné místo v autobuse, ne nesedne si tam, to by se ti líbilo, budeme spolu, má li odejít, více se přitiskne apod... což je nepříjemné a proto to dělá) – tedy jsem o krok napřed. // Co nesnesu je ona ženská energie, defakto hysterie, co je v každé ženě – růžový svět, napjatý, děloha, Je to moment hybnosti bych řekl, celá gravitace, hmota a vesmír, jsou o momentu hybnosti – symbol kruhovosti, točení se v kruhu, ale to je život z půlky ..., je to život. ... proto mužské myslí se snaží zastavit

toto (znovuzrozování), mít klid, neb v ní je bezpočet vajíček a tvoří se zas nové a nové, donekonečna, ...// Přestat psát znamená právě „integrace Animy“ – na jednu stranu se umí říci ne, na druhou stranu ale je čas na uvolnění a život a prožívání... ženské prožití, uvolnění...// K tomu růžovému – nejhorší je to, že je to nelokalizovatelnost sama o sobě, až podezřele se to podobá vlně v kvantové teorii, nikdy nevíš, kde to bude a ono to jakoby není nikdy nikde ... chvěje se to, přitahuje to pozornost Co také na ženách pozoruji, je jakási natěšenost a otázka při setkání, ale pod tím je něco negativního, totiž ženy mají jakousi nevědomou sebestřednost, schované já v sobě, autonomii, (dítě mj.), lepí se, je to i normální - spojení všeho ve vesmíru, ale toto je jaksi morbidní až, ono růžové je kompaktní homogenní šum určitý jemný, ale přitom to je digitální (horizontálně nebo vertikálně – ale je to snad ani tušené to není, je to kompaktní, neohraničené, nejděsivější věc ve vesmíru pro mě ... a je to ve mně to samé, a z tohoto právě vysvítávají ty myšlenky, ale není to život moc...je to chemické i, těžko říci zda to je pravda nebo lež, je to velmi podobné nejvyššímu, ale není to právě ... stačí jen to, že to není prostě průhledné, a to božství právě je, je to provokativní, a nejhorší je vajíčko ženské ještě v závoji odumřelé „kůže“, odtrnutí od matérie dělohy....nevím, jak to je, ale vidím to tak ... roztrhané chlopně...strašně jemné, bez vzduchu, pošetilé, vnitřnostní... nevím jestli je to příšerné nebo úžasné, nevím:)... ale nejsem na to jako muži orientován... tedy nevím, zda je toto přitahuje, nevím... Až deprese dokáže toto natěšené destruktivní růžové „zpevnit“ a přestane to vyzařovat „všiměj si mě“ ... ať uděláš cokoli, bude to špatně, když odmítneš opravdu tvrdě bude negativita na tobě, když neodmítneš také bude na tobě... někdy ženy moc povídají – aby muž nemohl projevit, co je – slovo. Stejně tak nemá žena ráda mužské mlčení... neb pak přestává existovat, muž ji „vlastní“, ale nevím, toto nemám intuitivně prožité, viděné, takže nevím:). To růžovo, to je prostě dobro, a přes to nejede vlak... Také, třeba myslí si, že je sladká, ale mluví jako stroj, to je typické pro ženské ego – mluvení bez intonace..., nebo naopak s intonací, ale je to mechanické, Animus...// pak mi došlo, že toto co vyzařují je blbost, nikde to nemá základ, a pak je klid – tvrdá prázdnota, zpevněná, šed'... Muž je tvrdá prázdnota, žena měkká hmota, a Bůh je měkká prázdnota, varianta tvrdá hmota je nesmysl, možná je to vlastně E'.

Cíl je, aby mysl byla vlnová, bez interakcí, plně vědomá, po smrti, při NDE je to již výběr z chaosu, ale za života dospět do stavu vlny kondenzátu, spojení se vším, to je umění...// Nejsem obyčejná, obyčejný, jak mám vsugerováno od mala, skleslost neskutečná vnitřní... mít ženskou mysl resp. potlačenou ženskou mysl (srdce) a mužské tělo, to docela svádí k hříchu:). // Řekl mi (Animus) – Uvolni se. ... nejsem uvolněná, uvolněný vůbec vlastně, a je to horší a horší, dospělí to mívají časem ...upjatost... Hodně to říká, je to jednoduché, ale nebudu to vše rozepisovat, on dovolí mj. mi odejít tam... // Učíme se od přírody vždy ... jako bychom nevěděli jak máme jednat ... resp. jen něco, co se nám hodí se učíme, třeba, že když mi ukradnou snůšku vajec v hnízdě, že nezačnu bědovat a rozčilovat se ...beru to jak to je... my se od přírody učíme v podobě fyziky třeba...// Každá nemoc je o ego ...// Vlastně v tom, kdo mi není po chuti, je to co hledám, ... duch, takže může umřít, do je dobré...// Soudit život není jednoduché, je to celek, složité vše...dobré a negativní, ale při pohledu ego a láska je to docela jednoduché...// Systém „od nevědomosti k vědomé nevědomosti, od nevím k nevím“, není ani mužský, ani ženský, ženský by byl, kdyby se došlo zase na začátek, je to půlkruh. A jak spojit ty dvě nevědomosti, dvě různá nevím (počáteční a koncové?) – právě to je asi blbost, neb počátek a konec to moc nezná... // To moje všichni pryč a už žádné slovo s nikým je snaha o prožití smrti a tedy nastolení normálního stavu, pohody, Duch-smrt, pomocí něž se vlastně začne prožívat, ty nesbr místa, místo – ego ve mně... hysterie také neumí prožít právě...// Zdá se, že tedy ego, které si v životě nastřádáme, je po smrti, smrtí jaksi se stane živým, už není tupá mrtvá neprostupná koule, ale ego má více podob, avšak všechny ... vlastně ego je život po životě tedy, smrt zde a život tam... očišťování na onom světě, život-my asi nepodléhá ničemu, ale ego se změní na život po smrti postupně, naráz ...// Nemoc je typicky aktivní i pasivní podoba smrti zároveň – démon, ego. // Ego dodá oporu v nitru, stejně jako láska, ale láska to není, také dokáže dát oporu určitou, substituovat normální život, a to se děje nám v dnešní době hodně...// Zdá se, že to je tak, že život je úsečka, od do, a zbytek okolo, bez ohraničení je po smrti, prolíná se to i vzájemně asi, je to obecné schéma. Ale kdo ví jak to je, můžeme mít stovky důkazů, ale jaksi nevěřím...// Jakoby se neumím ohradit, pomstít, totiž vlastně jsem pomsta, jsem pomstou, stačí čistě použít, co jsem, a to je pomsta, jak pro muže tak pro ženy, je to „trest“ i pomsta zároveň. // Proč mě lidé nemusí někdy je asi to, že jaksi vnitřně pro mě automaticky jsou všichni lidé špatní a těžko se najde sebereflexe vnitřní, uvnitř... např. to, že vyzařuje někdo nekomunikaci ale i vyzařuje (to, co říká), že se musím se všemi povídat a že jsem nějaký špatný, já nemusím, ty musíš tam je vlastně, a toto mě prostě od mala odrazovalo od lidí, prostě to v nich vidím, tu nekomunikaci, neumím se na to povznést a proto i neumím být lidský neb o tom docela lidskost i je. Ale je to tak opravdu? Není to nějaký předsudek... i já mohu být lidský, do toho se nemusí moc dávat. // Možná, že samotná vlna a částice jsou relativní, existuje i superpozice vlna částice co jsem četl někde... citace třeba..., že částice při interakci může být z pohledu určitého vlnou...// Smysly jsou sobecké, hltavé, hltání objektů a nebo vztahů, prožitků, to ale neznamená je nechat úplně vyhasnout, ale spíše kultivovat bych řekl...// Tvorba světa – možná lze použít analogii s námi – je tělo, to vzniká ve strojně ega a je srdce, láska, co to udržuje... obojí nějak dohromady...// Protože dítě, nový život, mlže vzniknout jen zde – to je snad nejdůležitější aspekt světa, to na onom světě nejde, dítě se rodí sem, něco nového...//

V DOPISE:

Zasílám Vám text, který je věnován studiu existence jako takové. Chtěl bych jej uveřejnit, avšak forma a obsah textu nedovoluje asi klasické uveřejnění. Text je chaotický, surový až hrubý někdy, ale jdoucí za svým cílem. Protože obsahuje i (asi kontroverzní) studium mé vlastní mysli, tak vystupuji pod pseudonymem.

Název je: „Na schodech aneb polarit a symetrie v bytí a jejich sjednocování“. Jednou větou se nedá popsat o čem text je, ale název je výstižný – jde o zkoumání obecných polarit a symetrií v bytí jako takovém, jejich vzájemná analogičnost, snad se jedná o filozofii, ale je to i forma spirituality. Pracoval jsem na tom mnoho let.

V textu se „odpovídá“ na otázku proč je něco a ne nic, a z toho se dál hodně vychází.

Hodně je pojednáno o vztahu mezi kvantovou fyzikou a psychikou, psychika je dost o principu neurčitosti, zaveden je tzv. systém A´-E´-A´´. Z něj vychází například ženská a mužská polarita, rozum a cítění atd.

Občas je to možná pavěda, ovšem ve formě náčrtů, např. o tom, proč čas běží a proč jsou fyzikální konstanty, takové jaké jsou, je to jen nahozené vždy, nedopracované.

Důsledkem polarit, jež dominují našemu světu, je např. to, že pokud aplikujeme čistě rozum, dojdeme v závěru k citům, neb rozum (racio) a cit (iracio) jsou ony „polarity“. Rozum dojde po dlouhém úsilí k tomu, že vše je relativní, popř. k tomu, že „vím, že nic nevím“. Zdá se to banální, ale věda, jakožto racionální entita, ve výsledku dojde k iracionalitě dle této úvahy a opravdu tomu tak, zdá se, je (neurčitost v kvantové teorii...). Opačně, pokud zkoumáme svět pomocí citů, tak city dospějí k tomu, cítí, že existuje něco absolutního, a to je onen rozum, ale jaksi v „balíčku“.

Věnuji se tam logické struktuře bytí, my zkoumáme bytí jaksi horizontálně, a ne vertikálně a navíc nedynamicky. Bytí je v tomto pojednání dynamický proces, vztah tohoto a onoho světa, stupně abstrakce, sjednocování polarit apod.

Hodně je věnováno tematicce dobra a zla (které lze chápat spíše jako lásku a ego) a jejich sjednocení, které je možná překvapující.

Pro pochopení je třeba mít určité znalosti z moderní fyziky, z psychologie, psychoanalýzy, biologie trochu, a obecný přehled, trochu i o náboženstvích (jejich obsazích) a filozofie... Jedním slovem je to silný redukcionismus, který podobně jako současná fyzika věří, že pokud jdu dolů, jdu nahoru, neb na obou koncích je cosi podobného.

Věčná touha člověka po něčem absolutním je jaksi hloupá, protože si neuvědomujeme, že tam jsme my a ono absolutno a to není absolutní, ale relativní a vede to na neuspokojivost a pošetilost.

Normálně lidsky řečeno – je to hustý text o všem možném, hodně o smrti a určitý pohled na život vycházející z povídání Pjéra La Šéze. Chtěl bych, aby to vyšlo, bylo nějak uveřejněno, a s jakým cílem? Pro smysl a ego. A vlastně nevím, co z toho bude, nevím, co dělám.

Možná, že se z toho čtenář zblázní, až to bude číst, chce to čas asi. Chce to přistupovat k tomu tak trochu, že to psal šílenec bez sebereflexe. O nic nejde. Asi bude dobré začít recenzí od někoho, kdo se „vyzná“ a pak se uvidí. Po případně uvítám nějaké jiné návrhy, jak to publikovat.

xxxxx

Duše ví co je po smrti, když se vůbec nesoustředíme, je tam vše...ale nic víc... / ego trapné až .. lpění na blbostech, identifikace urputná – taky je to to, že člověk abstrahuje od něčeho, sebe, vidí se někde...i zvířata to mají ale... možná to mají i kvantové částice a pak neví, která je která... je to stejné, ale řečeno matematicky už... // A k tomu, že „zážitek“ lásky je to max. to nejde po tom všem textu (burácení a důležitostech) vysvětlit, k tomu musí člověk časem dojít...

Všichni jaksi se někam honíme ... a ... vše, úplně vše, co tu je, včetně dosahování nirván apod., je vůči tomu relativní, neb to jediné je opravdové – nepodmíněná láska. A v tom je lidskost i, že nic co se nám zdá velké ... tam se vydáváme úplně celí... // chyběla tu kontinuita s předky a potomky...// je vlastně jedno co tu chybělo nebo ne, stejně se to nenamíchá

Tady je to popsáno hezky, a konec je takový lidský: Úryvek z Lankávatáry sútry, překlad Jiří Černega, "Tak jsem slyšel. Dále se Mahámati otázal: Vznešený, řekni nám o Nirváně. Vznešený odpověděl: Označení Nirvána je používáno různými lidmi různě, a

tito lidé mohou být rozděleni do čtyř skupin: Jsou lidé, kteří trpí; ti, kteří se obávají utrpení; a ti, kteří myslí na Nirvánu; je zde třída následovníků, kteří myslí na Nirvánu ve vztahu k sobě samotným; a nakonec je zde Nirvána Buddhů. / Ti, kteří trpí, nebo ti, kteří se obávají utrpení, myslí na Nirvánu, jako na únik a odškodnění. Představují si, že Nirvána znamená budoucí zánik smyslů a smyslových vědomí; neuvědomují si, že Univerzální Vědomí a Nirvána jsou Jedno, a že tento svět života-a-smrti a Nirvána se neliší. Tito nevědomí namísto meditování o bezpředstavitelnosti Nirvány mluví o různých způsobech osvobození. Neboť jsou nevědomými a nechápou učení Tatháगतů, ulpívají na takové představě o Nirváně, jež je něčím jiným, než tím, co je spatřováno myslí samotnou, a tak jsou neustále spoutáni v koloběhu života a smrti. Ohledně Nirván, jež jsou rozlišovány filosofy: ve skutečnosti tu nejsou žádné. Někteří filosofové chápou Nirvánu tak, že se nalézá tam, kde systém mysli přestane pracovat, následkem ustání složek, tvořících osobnost a její svět; nebo, že se nalézá tam, kde je naprostá lhostejnost k předmětnému světu a jeho pomíjivosti. Někteří chápou Nirvánu jako stav, kde není žádných vzpomínek na minulost, ani žádných myšlenek o přítomnosti, právě tak, jako když se zhasne lampa, nebo dojde k ustání veškerého substrátu, což je pak filosofy vysvětlováno jako nevytváření rozlišování. Ale toto není Nirvána, neboť Nirvána není pouhým ustáním a vakuem. / A ještě další filosofové vysvětlují osvobození, jako by to bylo pouhé zastavení rozlišování, jako když vítr přestane foukat, nebo, jako když se jedinec vlastním úsilím zbaví dualistických názorů o vědoucím a vědění, nebo, jako když se zbaví představo nepomíjivosti a pomíjivosti, nebo představo dobru a zlu; nebo, když se zbaví žádostivosti pomocí vědomosti; podle nich, je Nirvána osvobozením. Někteří, vidíce ve 'formě' nositele bolesti, jsou vystrašeni představou 'formy' a hledají štěstí ve světě 'bez-forem'. Někteří se domnívají, že co se týká individuality a všeobecnosti, je ve všech věcech jako vnitřní a vnější, a že zde není žádného zániku, a že všechny bytosti si uchovávají svoji bytost navždy, a v této věčnosti spatřují Nirvánu. Jiní vidí věčnost věcí v představě o Nirváně, jako o pohlcení konečné duše v Nejvyšším Átmanu; nebo pohlíží na všechny věci jako na projev vitální síly nějakého Nejvyššího Ducha, k němuž se všechno navrácí; a někteří, ti obzvláště hloupí, prohlašují, že zde jsou dvě základní věci, prvotní substance a prvotní duše, jež vzájemně působí, jedna na druhou, a tak produkují veškeré věci z přeměn vlastností; někteří si myslí, že svět je zrozen z činnosti a proti činnosti a že žádná další příčina není nutná; jiní se domnívají, že lšvara je svobodný stvořitel všech věcí; ulpívajíc na těchto bláhových představách, není pro ně možnosti 'probuzení' a tak pokládají Nirvánu za příliš složitou a myslí, že zde ve skutečnosti není žádného probuzení. / Někteří si představují, že Nirvána je tam, kde vlastní podstata existuje sama o sobě, neomezovaná ostatními vlastními podstatami, tak, jako pestré peří páva nebo různobarevné krystaly anebo jako špička trnu. Někteří se domnívají, že bytí je Nirvána, jiní, že to je ne-bytí, zatímco další si myslí, že všechny věci a Nirvána by neměly být vzájemně oddělovány. Někteří, domnívajíce se, že čas je Stvořitel a že vyvstávání světa závisí na čase, myslí si, že Nirvána se počíná v čase, jenž je pokládán za Nirvánu. Někteří si myslí, že zde bude Nirvána, když 'dvacet pět' pravd bude všeobecně přijato, nebo když král bude dodržovat šest ctností, a někteří pobožnístkáři se domnívají, že Nirvána je dosažením ráje. / Tyto názory, propracované filosofy, jejich různým rozumováním, nejsou v souladu s logikou, ani nemohou být moudrými přijaty. Tito všichni pojmají Nirvánu dualisticky a v určitém příčinném vztahu; podle těchto rozlišování si představují filosofové Nirvánu, ale tam, kde není ani vyvstávání, ani zániku, jak tam může být rozlišování? Každý z filosofů, závisejíc na svých textech, z kterých bere své porozumění, se proviňuje proti pravdě, neboť pravda není taková, jakou si ji představuje. Jediným výsledkem toho je, že jeho mysl ještě více tápe a je ještě více zmatena, neboť Nirvána nemůže být nalezena mentálním hledáním, a čím více je jeho mysl zmatena, tím více mate i ostatní lidi. / Co se představy následovníků a mistrů o Nirváně týče, ti stále ještě ulpívají na představě o vlastním egu, a pokoušejí se ji najít tak, že odcházejí do osamění: jejich představa o Nirváně je věčná blaženost, taková, jako je blaženost Samádhi -blaženost pro ně samotné. Chápou, že svět je pouhým projevem mysli a že veškeré rozlišování je také projevem mysli, a tak zavrhnou společenské vztahy a praktiku jí duchovní disciplínu a v osamění hledají seberealizaci Vznešené Moudrosti, vlastním úsilím. Následují stupně, až do šestého, a dosahují blaženosti Samádhi, ale, neboť stále ještě ulpívají na egoismu, nedosáhnou 'obrácení se' v hlubinách vědomí, a proto nejsou osvobozeni od myslícího vědomí a od nahromaděné zvykové energie. Ulpívajíc na blaženosti Samádhi, vstupují do Nirvány, ale to není Nirvána Tatháगतů. Jsou to ti, kteří 'vstoupili do proudu'; a musí se navrátit do tohoto světa života a smrti. / Dále se Mahámati otázal: Když se bódhisattvové vzdávají svých vlastních zásluh z důvodu osvobození všech bytostí, dosahují duchovní jednoty se vším živoucím; oni sami mohou být očištěni, ale v ostatních ještě může zůstat nevyčerpané zlo a nedozrálá karma. Řekni nám, Vznešený, jak bódhisattvové předávají ujištění o Nirváně? A jaká je Nirvána bódhisattvů? / Vznešený odpověděl: Mahámati, toto ujištění není ujištěním logiky; neboť to není mysl, která musí být přesvědčena, ale srdce. Bódhisattvovo ujištění přichází s rozvíjejícím se vhledem, ten následuje, když překážky žádostí jsou odstraněny, vědomostní překážky jsou očištěny a bezjáství jasně chápáno a přijato. Když smrtelná mysl přestane rozlišovat, není zde již dále žízeň po životě, sexuální chtíč; již není žádné žízně po učením se a vědomostech, žádné žízně po věčném životě, s ustáním těchto čtyř žízní, zde není již více žádné nashromážděné zvykové energie a poskvrny na hladině Univerzálního Vědomí jsou odstraněny, a bódhisattvové dosáhnou seberealizace Vznešené Moudrosti, která je ujištěním srdce o Nirváně. / Zde, i v dalších Buddhových zemích jsou bódhisattvové, kteří jsou oddáni bódhisattvovu poslání, ač ještě zcela nemohou zapomenout blaženost Samádhi a klid Nirvány - pro sebe samotné. Učení o Nirváně, kde není

žádného substrátu, jenž by zůstal, je odhaleno v závislosti na skrytém významu ku prospěchu těch následovníků, kteří stále ještě ulpívají na myšlenkách o Nirváně pro sebe samotné, aby byli vybidnuti ke snaze naplnit bódhisattvovo poslání - osvobození všech bytostí. Buddhové Přeměn učí doktríně o Nirváně v závislosti na podmínkách, které se právě naskytou, a aby povzbudili ty, kteří jsou bojácní a sobečtí. Aby jim pomohli odvrátit jejich myšlenky od nich samotných a aby je povzbudili k hlubšímu soucítění a většímu úsilí konat pro blaho druhých, dávají jim ujištění do budoucnosti, podpůrnou silou, mocí Buddhů Přeměn, ne však Dharmata-Buddhou. / Dharma, která ustanovuje Pravdu Vznešené Moudrosti, náleží k říší Dharmata-Buddhy. Bódhisattvům na sedmém a osmém stupni je Transcendentální Poznání odhaleno Dharmata-Buddhou a je jim ukázaná stezka, kterou mají následovat. V dokonalé sebe-realizaci Vznešené Moudrosti, která následuje nepochopitelnou přeměnu smrti bódhisattvovy individuální vůle, již nadále nežije pro sebe, ale život, který potom žije, je Tathágotovým Univerzálním životem, tak, jak se projevuje v jeho přeměnách. V této dokonalé seberealizaci Vznešené Moudrosti dojde bódhisattva poznání, že pro Buddha zde není Nirvány. / Smrt Buddha, velká Parinirvána, není ani destrukcí, ani smrtí, neboť, pak by muselo následovat zrození a pokračování. Kdyby zde bylo zániku, byl by to následek-produkující čin, což není. Není to ani zmizení, ani zanechání, ani dosažení, ani ne-dosažení, neboť pro Buddha zde není Nirvány. / Tathágotova Nirvána je tam, kde je poznáno, že zde není nic, jen to, co je spatřováno myslí samotnou; tam, kde je poznání podstaty já-vědomí, jedinec již nadále nechová dualismus rozlišování; je tam, kde již není žádné žízň, ani uchopování; tam, kde již není žádná připoutanost k vnějším věcem. Nirvána je tam, kde myslící vědomí se všemi svými rozlišováními - připoutanostmi, odporem a egoismem - je navždy zanecháno; je tam, kde logická měřítka, viděna jako nečinná, již nadále nejsou uchopována; je tam, kde i na samotný pojem pravdy je pohlíženo bez zájmu, neboť i tento pojem zneklidňuje mysl; je tam, kde zbavením se čtyř tvrzení, je vhléd do přibytku Reality. Nirvána je tam, kde dvojí žádostivost je odstraněna a dvojí bez-jáství je trpělivě přijmu- to; kde dosažením 'obrácení se' v hlubinách vědomí, je dosaženo plné seberealizace Vznešené Moudrosti - to je Nirvána Tathágotů. / Nirvána je tam, kde bódhisattvovy stupně jsou jeden za druhým realizovány; tam, kde podpůrná síla Buddhů podporuje bódhisattvy v blaženosti Samádhi; tam, kde soucítění s ostatními překoná veškeré myšlenky na sebe; tam, kde je plně realizován stupeň Tathágoty. / Nirvána je říší Dharmata-Buddhy; je tam, kde projev Vznešené Moudrosti, jenž je Buddhovstvím, projevuje sám sebe v Dokonalé Láске ke všem; tam, kde projev Dokonalé Lásky, která je Tathágotovstvím, projevuje sám sebe ve Vznešené Moudrosti k osvícení všech; tam je zajisté Nirvána! / Jsou dvě třídy těch, kteří nemusejí dosáhnout Nirvány Tathágotů: ti, kteří opustili bódhisattvovy ideály, a tak nejsou buď v souladu se sútrami nebo se zásadami ctností, a ani s osvobozením. Pak jsou zde praví Bódhisattvové, kteří na základě svých původních slibů, jež na sebe vzali z důvodu osvobození všech, říkají: "Dokud i všechny bytosti nedosáhnou Nirvány, ani já jí nedosáhnu", a dobrovolně se tedy zdržují vstoupení do Nirvány. Ale žádné bytosti nejsou zanechány Tathágoty; jednou bude každý z nich ovlivněn moudrostí a láskou Tathágotů Přeměny, aby položil základ zásluh a stoupal po stupních. Ale, ač ji ještě nerealizovali, jsou již v Tathágotově Nirváně, neboť ve Vznešené Moudrosti jsou všechny věci v Nirváně od počátku."

Sbr je právě jakoby všechno, Nirvána i svět, vědomí, jaké mají nenirvánovití... nirvána je svým způsobem sobecká záležitost, ... čím méně cíle, tím více svobody... // Ego a láska je samozřejmě digi. // Bláženost není cíl - neb je manipulací a odměnou ... manipuluje nami nekam nas smeruje k pst... blaženost není cíl jak by se mohlo myslet, je navíc egoistická, podvodný klamný cíl, ano směřuje se k ní, ale není to blaženost ... a i neprůhledná je vlastně... // Proti nirvane lze vznést argument a být hloupe ji objektivizovat ... chybi tam onen svet mimo sveho nositele ... az nepujde vznést aegument tak jak to je u demona pak to bude "ono" a myslim ze to ani neni neco... proto smysl vidim v sbr a nirvany se bojim ... sbr je i jit do nirvany... // Zkoumaní lidství nikam nevede moc, stejně jako víra v něj... // Lidství je vlastně slabost člověka, to, že podléhá pošetilosti a že není neomylný a dokonalý, je to např. jak Pjér v nějakém příběhu – jeho milá je v pekle a říkají nechod tam zblázníš se, a on tam jde za ní ... , lidství je jako láska, čím méně se snažíš, tím tam více je, ale není to úplně tak, je tam určité ego v něm... Podléhat pošetilosti je lidskost, podlehnout je egoismus... A tak jsem zjistil, že moje lidskost mj. je asi v tom, přiznat si, že nejsem tak úžasný a text že není tak úžasný jak se mi zdá ... (to je „nejvyšší“ poznání // a vše se spojilo. // Spojení lidství a božství (tedy vlastně vesmíru) je docela silné něco.... , ale aniž by člověk nabyl ega, že se rovná vesmíru... // opravdovost si necháváme v sobě celou dobu a na konci se ukáže... // ten název tohodle, když vidím, hrůza... opravdu není to úžasné a skoncuji s tím, není to tak úžasné...

1.dubna se to vydá.

Princip neurčitosti pn (vlnově částicový dualismus, kvantová neurčitost..., Planckova konstanta "převádí" vlnu na částici a naopak) je prostě všude. Je to typická pošetilost, a tak myslím, že nemá cenu zkoumat, oč jde, protože s tím se lze jedine

nezabývat. Nepodléhá to evidentně měřítku, vědomí pracuje na stejném principu, máme tu vědomí a nevědomí, (E a A), ale i samotné vědomí tomu podléhá - mám prostor nějaký, soustředím se na část z něj a zbytek nevnímám, je na pozadí, jako šum třeba... abych mohl zaostřit, musí se vedle rozostřit, (nevědomí je velmi fluidní, vědomí ale také), snad jen pánbůh dokáže vnímat vše najednou... / Co však je asi v kvantovém světě jiné, že tam jde asi o zaostření a rozostření jako takové, tvořící časoprostor jako takový...// Další věc, ve výsledku tedy máme něco (gravitace, časoprostor) a nic (kvantové náboje), ale chybí tomu jaksi nějaké propojení, a domnívám se, že je to právě láska (láska spojuje všechny protiklady, a něco a nic je jeden z nich), právě naše láska, láska, zde toto vlastně asi provádí - to je velká věc! ... Spojuje se zde život a vesmír (ontologie), mohou být asi vesmíry bez lásky v něm, jsou však z lásky, myslím, že není podmínka, aby ve vesmíru musel být život...stačí v jednom z nich či ve více...tedy pokud je více vesmírů a realit...// Vlastně pn je vlna, pulsace, vibrace. // Pravda je noření se k Nevím, není to neví, ale to noření se tam také...// Princip neurčitosti je o to chybách měření, vlnová funkce je (nevím) rozpětí chyby měření vlastně a souvisí s pn. // Ne každým průnikem do A vzniká láska. // Vlastně ta metoda, co používám, se dá nazvat redukcionismus (silný). // Samozřejmě, nechtěl jsem to ani psát, kvantové náboje (nic) jsou mužský princip, je ale možné, že se to i prohazuje a jsou "něco" a prostoročas "nic"...Taky lze říci, že kvantové náboje (nic) jsou lokalizovanost v principu neurčitosti (pn).// Pn se mi nějak zvrtil v lokalizace a delokalizace, myslím, že hybnost s tím dost souvisí, resp. moment hybnosti, neb nic jiného není, jen čtyř-moment-hybnosti nějaký (což není nic jiného než spin vlastně asi)... zachovává se při Lorentzově transformaci, i když to není tak triviální jako u ostatních prostoročasových veličin (teorém Noetherové), jenže příroda zná jen jednu rychlost a to je c..., tedy nějak souvislost s interakcemi (hmotností?)...// Přejde mi, že ego je věčně nevěčně jaksi... a láska nevěčně věčná, "věčná"... // Bez pn bychom ani nebyli, takže nemá cenu se jej nějak zbavovat, možná je to ale jen slepá ulička, možná je to jinak, než, že světu dominuje pn, ale neví, no...// I samotná snaha o sjednocení je vlastně snaha o lokalizaci a nemůže tak být uspokojivá. Zdá se, že nejlepší je se s pn smířit a nezabývat se jím, opět ženský a mužský pohled na toto, přičemž mužský princip se také musí smířit s pn...// A nejlépe také - žádný cíl neexistuje...// To, co esoterika nazývá energetickým tělem (možná i duší), můžeme myslím nazvat logická úroveň existence, stupeň abstrakce atd.. zní to vědecktěji. Logická úroveň využívá společných principů, abstrakce apod... např. nemoc je analogická pojmu ego, v duchovním světě cítíme, že na nás něco leze... ještě dříve než... // Stále nás pn zajímá a dráždí, je to to, nebo to a jak to je, je to pošetilost a snad je to i její bazální projev - gravitace:), toto je život, pokud je to pomalejší a nevědomé, je to život, pokud rychlé a uvědomované, je to čistá pošetilost, právě zabývání se pn je vlastně život sám a tedy pn žije samo sebe takto jakoby. //Domorodí nežijí v digitálním rozporu takovém jako my, že neznáme míru, z našeho pohledu jsou více "vlna", ale obecně nerealizují právě pošetilosti jako my (ten typ pošetilosti)...// Dítě vlastně v textu chybí dost, je to mužský a ženský princip a pak láska a nebo ego a dítě nikde. / S věkem se asi musí přijmout to, že v mysli je cosi odumřelého, balvan jakýsi, je to jako když má starý strom již mrtvé části, ale stále tam raší život na části, na povrchu, a tak to je i s mentalitou stáří... celé to ale může dýchat, je někdy důležité si uvědomit, že tam ten balvan, deprese-ego je. Deprese-ego je potlačení prožívání a někdy je potlačené i to uvědomění si toho balvanu, ale uvědomění si jej také žije i...// Přejde mi, že bytosti, včetně duchovních jsou jakýsi parazit v rámci chaosu a tvoří si svět, světy takové, jaké vlastně potřebují. / Obecně - při prvním kontaktu je nejistota, kdo je kdo, potom to spadne, a jeden a druhý hrají nějakou roli, neb je to snažší, než nejistota a udělá se více práce, ale končí to obvykle vzpourou a nejistotou asi zase... např. hrají roli ublížené a přísné a on porušuje pravidla a provokuje, asi to tak potřebují atd...// U útesu mi cosi říkalo "skoč" dolů, stejně to nemá cenu už (stále si nalhávám, ale jsem sám...a nechápu to ani v nitru) ... tyto chvíle jsou důležité někdy. Myslím, že to, co jsem tu psal o onom světě může být i jinak...// I ta úsečka-život a to okolo je princip neurčitosti pn. / Takže sand nejlepší je být Planckovou konstantou, či číslem 1 v přirozených jednotkách, ale i ona je princip lokalizovanosti a zbytek delokalizovanosti. // Trochu složitější je, že E' je v prostoru delokalizace, vlny, ačkoliv je "lokalizace", je "ten, který tu není", je někde (je 2D, na projekční sféře jakoby třeba..). // Při dýchání si uvědomovat sebe, své já, to pomáhá a povzbuzuje, vědomé dýchání...// Virtuální částice jsou také na pn - jsou A a reálné částice E ("lokalizované").// Vlastně hrozně machrují. /// A teď to vím a vy jste nejistota, opět je to princip neurčitosti (pn). Taky vlastně jde o lokalizování kvantového náboje, tedy lokalizaci Nic, resp. spíše nic. Taky na chod času - šipku času jde hledět tímto způsobem - něco se lokalizuje, což se vzápětí kompenzuje roztečením, ale právě to, že to je "vzápětí, potom", je už onen směr času. PN nezná moc měřítko, je na měřítku nezávislý a také jej ale definuje (Planckova konstanta), takže vesmír byl na počátku "malý", spíše hustý, tak se to musí kompenzovat rozpínáním, rozpíná se z tohoto důvodu kompenzace. Podobně vědomí a nevědomí pracuje na stejném principu. / Génus jde jinou cestou, porušuje pravidla, ale má to smysl, proto je typicky pošetilý či tomu podléhá. / Když má muž problém, vyzerá démonicky, je za tím Anima - pohlcení šumem nějakým, u Anima a ženy to neumím posoudit a neumím na to nic říci, snad proto že to nejde, nebo že je to i můj problém nějak, jedna půlka... bohužel jsem už v módu, že se mužům vlastně posmívám, a neumím připustit, že v bytí existují, to není dobré se mnou říkám si.../

Asi zase - jsme v nevědomostní části bytí a kompenzujeme to poznáváním - automaticky se to přitahuje, na nulu:). Možná jde čp-pn nějak překonat právě...// Redukcionismus - svět je složitý a bohatší... / 24.

Bezpečí je ale i domov. // Možná nic (kvantové náboje) expanduje, pohltí nejdřív spin, tedy vše je vysvětleno, aniž by byl potřeba spin, vyplyne sám, a pak hybnost a to už ustane pohyb (mísení) a je to smrt - život věčný. // Pst vidí nesbr (i) v druhých a tak mluví do zdi a dělá si co chce. / Z stále pst pro mě. / Nenávist pro to co jsi (D nepodmíněnost). / Vesmíry, světy, se sesazují z trůnu a nad nimi je L. /Jo, chci moc pomáhat všem - o tom to není. / Jsem sbc dost vlastně. / Zánik já-ega je max průnik a prožití a výsledek je cit a la... vysvobození z tíhy.

Reinkarnace je viděna vlastně jen negativně asi (ano, negativní se chce rodit, ale...), ale jde o to umět nebýt a dát tak život dalšímu - symetrie opět veliká... a je to láska, není to, že mechanicky zanikneme.. // U psychického boje (tedy kritika, obhajoba vlastně) je více patrné, že je to jen v rámci jedince - proto silný ohřev jedince v nitru - ale strhne okolí sebou. // U1 local symetrie - opět jde o gravitačního něco...náboj nemusí vůbec "fyzicky" existovat.// Pokud není logické schéma - nevím - vím - nevím, tedy např. krystalizace z roztoku a opětovné rozpuštění, pak význam je v tom, že se jedná o dítě či vesmír, novinku, a protože tam je šipka času, není to stejné na konci jako na začátku - je to ještě více degenerované (rozpadlé), než na počátku - to je smysl snad zdá se, degradace se ale kompenzuje sjednocováním ... podobně vesmír je odpad, ale je zároveň novota a nové se v něm tvoří... na druhém břehu to je naopak - je to život a produkuje odpad - vesmír např. :)... V supersymetrii se vyrovná m a ž princip (každá částice je fermion a boson), to je úroveň duchovních bytostí, ale to není úplné sjednocení, to nastane až když toto je "něco" a spojí se kvantovými náboji (nic), (pozn. spin je také dost sjednocující je vlastně), spojí se v nepodmíněnost, která je navíc neodlišitelná od vědomí a lásky - "spojení" "hmoty" a "mysli"... byt právě nemá cenu to odlišovat. A kde je chaos? Ale asi to bude jinak, toto je moc triviální a časoprostorové... / Spin spojuje čp a vnitřní věci a navíc je A nebo E povahy... možná že samotný pojem spin je zaměnitelný za lásku, spin je ego a z jiného úhlu pohledu, ve spojení s Nic je to i láska, kdo ví:)). Je to trochu analogické tomu - vesmír a inteligentní život v něm - před vesmírem bylo obojí spojené, sjednocené, zde tomu tak není, zde to "vzniká"... Právě časoprostorový pohled na věc, že mám A, pak rozpad (E stav) a sjednocení na to samé A - jednak nic jiného už není než toto, tedy nejde o cestu zpět - je tu prostě A a E a jednak chce to i přesah samotných časoprostorových pojmů, jež jsou svazující (číslo 1 a hlavně 2 a více...), pak to není nesmyslné... možná to právě je nesmyslné:). / Dá pn nulu? máme prostor plný věcí a vnímáme vše najednou, pak zaostříme někam, tedy rozostříme jinde a to dá nulu. Nula nemusí být jen materiální, ale i "logická"... Taky nulu dá spojení a oddělení, tedy A a E (vše sjednoceno-láska) a vše odděleno (ego zjednodušeně), neb tam je dvakrát totéž, liší se jen tím "jak" a tuto funkci obstarává i člověk v relaci božství-lidství... a mezi je také qualie ("jak") tedy ego ("jak"). Nepodmíněná láska není qualie tak úplně...opět jen napůl... Z hlediska ontologického je úplně jedno, zda je tu ego nebo láska, obojí je nula už, ale z hlediska lidského to tak jedno není... a záleží na tom, kolik z ega je vnímáno jako láska. No, nevím, nevím už. ... Láska je (jako) důvěra, mám zbraň, ale nepoužiji ji (zůstávám v potenciálovém stavu bytí), důvěra je křehká i "nejsilnější" věc v bytí, nepodmíněnost. Proto je třeba se setkat i s opakem, ale vlastně to nepotřebujeme ani... Ono to není u lásky a ega tak jednoduché, že jde o spojení a oddělení též matérie, láska je spojení spojení a oddělení, v tom je to jiné... To už je úroveň, kterou nedokáže fyzikální realita odlišit a umí to jen vědomí možná...tedy už to jde za hranici vesmíru jakoby...Je to napínavý příběh, bytí je vlastně jenom příběh jakýsi, s ponaučením, bez konce, prostě příběh. / Fyzika již nezná interpretace... "stejně" ale láska vs ego... je to úplně jedno zda je vše láska nebo není - záleží jen na nás ... interpretace zná až vědomí, neb je Nic (nic), ale ono interpretované není něco, ale spíše nic opět... //Intr cítí že extr má uvnitř a naopak... Vše kolem je o boji - je extr, velmi málo "lovení a sbírání" - "chladný" ale bytostný nepodmíněný svět "nezasahující", cítí autonomii... intr jsou nakaženi extr ale špatně... // A protože je to láska, dovolí vždy egu, aby si někde hrálo a bylo... pak by byla sama úplně.

Láska je nepodmíněnost, ale "pracná" (nikoli však jako nevědomá vyhlídka něčeho), ego je snažší (dolů), ale podmíněné (gravitace typicky) a tedy směřující k nepodmíněnosti, tak je to asi provázáno./ foton atd. je směr tam i zpět částice i antičástice ... v supersymetrii to jsou fermion-boson už... // Scifi: Vzhledem k tomu, že je tu více celků, co dají nulu, tak to vypadá, jako by "někdo" pochopil jak bytí funguje, zkopíroval princip a vytvořil něco stejného, právě lásku např... (ego a láska jsou i relativní ale).

Pokoušení je vždy mít něco dřív, hned, - předpojatost... z té se právě zde vymaňujeme (z vesmíru...) důležité jsou testy snesení nejistoty, např. nechat si myšlenku jen v hlavě a riskovat, že zemřu a nikdo to nebude vědět ... ale nerouhat se, to k tomu může spadnout zase... D se s nikým nebaví, ale baví vlastně, více než vy, jde hlouběji a vy se s nikým nebavíte naopak, ne-sbr dělá divy. Celou dobu se snažím nacytat démona a nacytám jen člověka:)...předsudek, ne-sbr, stanovisko, vesmír, a když se v něm velmi dlouho šťouráme, dojdeme k interpretacím a ty jsou již pravdivé... - poznání naruby. Možná i samotné poznání je symetrické oboustranně, nejen, že zkoumáme objektivní skutečnost, ale ta objektivní skutečnost je ne-sbr, pošetilst a polemizací docházíme k pravdě, ty naše teorie jsou pravda...samozřejmě ne každá...

Lidství - vždyť je to také člověk. // Proč Nejvyšší nečaruje je (nejspíš) tím, že svět sám je nejkrásnější kouzlo, realita sama. // Každá bytost si své hranice musí najít sama. // Ego se domnívá, že láska přijde z čistého nebe, ale může po určitém vývoji pochopit (stará bytost), že je to volba, uvědomí si to spíše to ego, pro lásku je to jakoby jasné, ta volba ("pojem") znečišťuje samozřejmě i lásku (není to zdravé, je to zralé uvnitř, zdravě) - ego se stává mnou, láskou, vzpouzí se někdy, chce něco dokázat ještě, nafackovat, ubránit se, najít figl asi... Opravdu jsem pochopil, že ego a láska jsou (vnitřní) volba, a v tom je láska, nepodmíněnost, právě. Není to o nějaké snaze, ale o porozumění, musí se to pochopit srdcem. Ona je volbou samozřejmě z půlky, volba, vůle, je E vlastně. Je úplně bytostně a ontologicky jedno je li to ego nebo láska a o tom to je, o tom je láska. / Taky jsem více pochopil, že se tam, na pšt dívat prostě nemusím. Až když máš v sobě nějaké ego, mrtvolku, pak je ti to také už jakoby jedno, ale máš vůli ještě... / Přiznám se, je to vše mlhavé, a také si na něco hraju, nejvyšší si také hraje, ale jinak...// Tak už můžu teď domů? // Snad naposledy se to pokusím popsat - jde asi hlavně o to, světelná bytost říká, abychom milovali, aby bylo více lásky, ... je totiž úplně jedno, zda tu bude tolik ega a tolik lásky, ontologicky je to jedno, nehraje se na nějaký poměr, množství, je to úplně jedno, jestli z Nic tvoříte lásku nebo ego, je to právě úplně jedno...není to soupeření nějaké, je jen na nás, zda rozvineme lásku nebo ego, ... jsme jako Nic a je na nás, kolik lásky nebo ega z toho Nic rozvineme, resp. kolik lásky odhalíme, ale není to jen zbarvení, je to svět. Jo, už asi vim - totiž vše se dělí na půl, ale láska a ego už moc ne právě, to neznamená právě i to, že lásky musí být víc a méně na toto se tu už nehraje. Tím odpadá i dotaz, kde je ego, když už je pryč... Pociťuji, že tímto je hotovo, neb už nic v mysli....

I duše se umí ptát znovu a znovu, na totéž, podobně E' je inertní a ptá se na totéž, na lásku vlastně, už mi formy nevadí tolik. Pak se duše ptát přestane neb ji nevnímáme a mlčí, dlouho. 25.3. A to je všechno (co jsi chtěl říct)?

lidem.

I anti-ego (boj za dobro) má uzavřené srdce v nitru. // digitálnost ego a láska - oddělování jich je sice zdravé ale je to pšt i silná, introvertního typu. Intr nebo extr mají tendenci vládnout, být u moci, pro intr jsou pak extr jen masa, půda, opora, báze apod...střed..ale to je orientace extroverze na toto ...//Současné lidství je asi jakási bohorovnost, alibismus - "jsem egoista, ale nejsem, jsem člověk". // Otočit zády nebo soucit nebo...?// Strach ze smrti, z Nic, vede na tvorbu něčeho (předsudků mj.), a Nic pak vše normalizuje (rozštěpenost na něco a nic, tenzi) ... zůstane strach, neurčitost, láska...// Pn říká prostě, že svět je neurčitý. Ale nemusí to být bazální "zákon"...// Ne-sbr vyvolává krom nespontaneity i spontaneitu, otevřenou hubu na každého např., láska je též obojí, ale jinak. // U já, ega, je problém, kam odejde, když "zmizí", pokud jde o vytěsnění, tam se jím staneme, staneme se jím vždy ale, a ego to pak není už (tolik). // Osvícení pokulhává v lidskosti (smyslem je být i člověk) a v tvoření. // Duše se nejdříve ozve, pak začne naléhat (ego už) a pak už mlčí a nevnímáme ji (nemluví ...), duše tu byla mnohokrát a bude, má nadhled určitý, je zbarvena egem, jde jí nyní o tebe, jako bys byl jen ty, ale ne naléhavě, je jak přítomná tak nadčasová a říká jemně ale ne uměle ...// takže chcete vidět, kdo jsem, a ne toto divadélko ... stejně neukážu...

Vlastně ten arche ostr je "Nic", vlastní smrt potom (tvoji) a nemůžeš prožívat nic a zbude na tebe žmolovitá šedá hrouda - deprese, zrnění čb, zavalení (odum A?), někdy E se mění ne na E', ale už rovnou na A'' (depresi), v depresi se snáze lže, je to pšt samozřejmě.... To je moje sm - ten arch ostr. // Možná gravitace je pn, ale v rámci gravitace a kvantových nábojů, možná je to pšt celé. // Pak se lze odčistit ... ale stále pach v sobě ... Také to člověka ochraňuje... dep racionalizuje vyděšení, banalizuje (opět strach je nic, deprese je něco, dvě strany jedné mince)... a pak se ženeme nevědomě do nebezpečných smrtelných situací či ponižujících... // text je učebnice pšt s názornými ukázkami:). // Dýchat vždy pomůže. // Dep je královna pošetilosti, dokáže je "zahnat" a být lidskostí, avšak je to stále silná pšt, u pšt platí ono pravidlo nakažení se a nikoli manipulovatelnost, je to asi tím, že to je manipulace samotná. U L to bude podobné, jinak... // Je zvláštní, že člověk dokáže přesně vycítit co je ontologicky podstatné, láska k někomu, že to je "trvalé" jakoby, neb tím je definován i on celkově...vnímání celku dokáže vycítit co je z něj důležité, snad je i v kontaktu s minulostí, budoucností apod. a vybírá si danou možnost, sice to porušuje kauzalitu, vtip je v tom, že z toho šumu (celku) nelze získat žádnou informaci ale...děláme to, o čem už jakoby víme a proběhlo to ... je to i o té sebereflexi prohlubování ...

Projekce si vytváří vlastní realitu, která tam "není" (svět nemá objektivního pozorovatele myslím, důležité je to co vnímáme a cítíme, to má (pro nás) smysl, v určitém slova smyslu je pak projekce všechno - právě úplně vymanění se z projekcí, předpojatostí, očekávání znamená hledět do Nic:). a pokud něco přijde, což už moc nejde, tak to vidíme jaké to je. // D také nemá dno jako L, je jako červí díra, trávicí trakt apod...hloub a hloub, ale...// m a ž někdy chce radši hysterii neb tam nejde o city v nitru a city to "jsou" - objektivizované, zkopírované, neoriginální... // Vlnově částicový dualismus aplikovaný na teď a ne- teď (tedy i na onom světě) - vědomí možná dokáže ovlivnit výsledek události - zpětné vazby, čím méně se snaží nesnaží (podobně když máme strach z něčeho, tak se to stane...tendence od nejistoty k jistotě) ... snad právě vymanit se z pn je smysl... - jenom čp a digitálně to ale asi pochopit nejde, princip neurčitosti, až na vyšší úrovni to je řešitelné, pochopitelné,

snad pomocí L. //Úsečka-život je jako E a zbytek je jako A, ale může to být i jinak, opět pn. Čekal bych, že to bude dynamičtější a ono A není jen "odpad", ale podílí se na stavu E a naopak. A je "složeno" z E, ale E je výsledek z A, které je "zdroj". // po přechodu bez erekce - konečně sama sebou - konečně se mu mohu ukázat, ale nyní vyžadují ji a nevstanu bez ní, strach z impotence.... // spíše je to citění do budoucna...citění, a ne do minulosti. // Takže svět je nesebereflexe co prochází sebereflexí, Nic, co zjistí, že je Nic ... ovšem takto to vidí jenom člověk, protože je takto nastaven, abstrahuje sám od sebe, od objektu, je to pouze pohled člověka, to je důležité si uvědomit, je to naše bublina. Další stupeň je asi abstrakce je překonání tohoto systému (od Nic k Nic) a plné Vědomí, tedy sebereflexe opět ...// Ego bere radost ze života, schopnost cítit, prázdnotu v mém případě, ale právě prázdno vs plno-"ego" je digitálnost. Ego není nic jiného než pn, vlnově částicový dualismus a čím silnější, tím větší, E'' v člověku, nedohledatelná titěrnost (E') vs. všichni jste slabí (A) a A jsem ale také říká....// Vlnově částicový dualismus definuje vlnu i částici, sebe sama, relativně...a láska to není... nemusí být. // Najednou mi přijde, že zvířata jsou průhledná, mechanická, voda ve vodě, splývající, srdce bez tepla, je to jen jeden úhel pohledu...// Ptám se lidí (v duchu): proč vyzařujete takovou energii? A různě zmateně odpovídají, přestali se ptát, totiž my jsme v podstatě zvědavá společnost, proto si utváříme prostředí zbavené Ducha a Duše, abychom se právě ptali, ale ptáme se moc a dojdeme právě do onoho bezduší, deprese...kruh. Děláme blbosti, abychom se sami sebe ptali, co to děláme, jako tupý člověk toužící po kontaktu, sebereflexi apod. // Soucit je opravdu "dobrá věc", je opravdový vlastně dost, je to obrana sice, ale právě vše umí přemoci, i to, že je to obrana ...// Jestliže je tedy tvorba světa spíše vlastně pád dolů, jednoduchý, pak to není úplně nic extrovního a složitého, ačkoli v dobra utvořit "zlo" je dost oříšek:), dorovnávají se tím principy, ano, je to tvorba, ale je to degradace, narušování "symetrie", vezměme si i člověka, opět degradace, oddělení od objektu - schopnost abstrahovat, vnímat své já, vše se dorovnává, tvorba a degradace, myslím, že i entropie vesmíru či širšího zázemí navíc musí být "nulová" ve výsledku... Tvorba je láska, láskou se udržuje svět, a z ní pochází, z ega taky ... Pořád tu odlišuji ego a lásku a není to moc vhodné. // Pn je obecný princip, nezávislý na měřítku a časoprostorovost znamená pn bych řekl, není to závislé na hustotě - A je hmotné, E je nic např., jde o entropii spíše a ani to asi ne, proto si myslím, že kvantové "částice" jsou prostě tento princip a to je celé. Je to jako mít prázdný prostor vyplněný "principem pn", není to nic, onen svět je ze stejného "materiálu" třeba...// Jaká to alchymie dovolí (pn si představuji jako vazkou průhlednou "hmotu" bělavý hlen - A a E jako nic temné spíš tam někde...), jaká alchymie udělá z pn lásku?. Cítím, že láska je spojení obou těchto polarit, A a E, pn, nepodmíněná prázdná jemnost, ale není to právě vidět vše najednou, neb to je A, nebo tak nějak mezi, to také není spojení, opět, bude to A třeba... (oddělení je směr dolů - časoprostor samotný, spojování je náročnější, ... ale asi bude právě existovat i dorovnávací princip, že tvorba, oddělení je složitá a je zapotřebí k němu veliké poznání možná)... Spojením člověka s bohem také vzniká nepodmíněná láska možná časem...ale na celkové atmosféře společnosti závisí jen z půlky, kam jsme to dotáhli jako celek, druhá půlka je, kam jsme to dotáhli každý zvlášť...opět spojení nás s celkem je láska a nemizí ani my ani celek, nejde o splynutí s celkem totiž, ale o splynutí celku a jednotlivců...// Vidím muže, do něj, a vidím tam rozklepanost a ta vyvolává nepodmíněnou lásku a muž se klidní a zaměří a uvolní a je sám sebou, je to jednosměrné ale, z nadhledu nepřírozeného, i ten tam ale být musí, neb se spojuje nadhled a přítomnost, v lásku... . Spojování ega a lásky v božskou lásku to už nevím jak, neb láska působí na ego a ono se "mění" na lásku a naopak, ale jsou to stále ty hry, dá se říci, že zde už mezi láskou a egem je A a E princip fluidní, volný, jako kvarky, když se vysypou za vysoké energie, neb nejde tak přesně říci, zda je láska A a ego E a naopak, je to už moc komplexní, a tady Poznání Končí. ale asi na to lze hledět jako na lásku A a ego E, byť složené oba z A a E (viz supersymetrie) a plodící sebe sama vzájemně a sami, spolu utvoří lásku nebo ego opět, totiž zde se nejde z toho nijak logicky dostat, protože spojování je láska a oddělování ego, a tak spojování bude vždy o jednom nebo druhém, snad nehybnost nebo ani spojování ani oddělování, a aby to nebylo ego toto...potom...neb staticnost znamená hmotu, uvězněný pohyb, a je to ego, proto jemné vnitřně polohybné prázdno - láska ale nepodmíněná maximálně je ... ,který obraz na to sedí hledám a nenajdu:). Člověk je na půli cesty pro sebe sama, procitl a vidí smysl, lásku a pak jej bude realizovat, je myslím podezřelý, že každá entita v logické struktuře bytí se cítí být v centru a směřuje od a někam... vše spojuje Nic... // Takže jsme teoreticky někde u narušení supersymetrie či něčeho podobného. Co je třeba říci, proti lásce je vše ego, vše se jeví jako ego a když se to takto vysloví, už to není Láska, ale láska (zabarvená nějak a méně průhledná tedy už, už je to žena třeba vlastně), před narušením supersymetrie však není možné určit, co je ego a co ego není (ego jsou ty těžší superpartneři logicky), už tam je jen symetrie A a E nějaká vzájemná, jakmile mizí samotný pojem spin, mizí i časoprostorovost, de facto před narušením SUSY není možné od sebe odlišit vůbec nic, je to nic (původně ale něco - gravitace), které splynulo tedy s nic (kvantovými náboji), jsme tu už u symetrie něco a nic... SUSY (možná, nevím) neodliší fermion od bosonu, tedy nejsou tam již děje - iterakce, nic se nemísí už, už to "zprůhlední", ale bude to asi jinak nějak...ten proces... protože tam zůstane jen něco a nic a není to spojeno, tak na scénu přichází něco, co někde ve vesmíru vzniklo kdesi, lidé chápali pojem něco a nic a chápali pojem lásky, která to sjednocuje ... tím se zde sjednocuje hmota a vědomí - spolupracují spolu jak vidět... tvoří se vzájemně... vědomí je tvořeno hmotou a vědomí poznává, co je hmota, ale není to něco jiného, hmota a vědomí,...// A teď co je těžké možná pochopit je, že tím stejným projde vědomí, duše po smrti, protože pn nezná měřítko (a definuje jej - Planckova

konstanta), zde vůbec nejde o omezení hmotou a vesmírem, ale o principy, a ty jsou stejné a o tom to je, duše odchází do stejného stavu, je tím stavem v základu ... ono to nemusí být totéž lokálně že se to "potká" (onen svět a vesmír před třeskem), že je to před třeskem, ale je to totéž logicky, povahově, analogicky, (ze stejné "látky") a myslím, že právě ani ta lokálnost neexistuje a je jen ta logičnost ve stavech před BB a vůbec všude, láska a světlo je totéž neb principiálně to je totéž - tento přístup... a samozřejmě logika není nic jiného než princip nuly viz výše v textu.... Samozřejmě neodlišíme fermiony a bosony, ale vše tam je, všechny náboje apod..., ale je to nic už dohromady nějak ... opět ale narušení se musí nějak kompenzovat, to, že jedna půlka je narušená, někde.../ Nepodmíněná Láska je jaksi bez barvy ale to není dobře řečeno vůbec...// Tedy pokud není odlišeno fermion a boson, gravitace zaniká (to, co bylo něco) je nyní nic, neb to dává nulu dohromady (časoprostor neexistuje), ale symetricky se kvantové náboje (nic), stávají něčím, jsou stále patrné v té "látce", kterou sami jsou... chybí tam proto nějaký spojující prvek a to je pozorovatel vesmíru myslím a samozřejmě Bůh, což ale nejsme...(možná to splývá obojí v nic i vlastně...). // Tedy možná - Opět pozor, hovořit o stavu lásky a nirvány apod. je dualistické, je tu tento svět a svět nirvány, ale svět je nirvána, proto Buddha říká, pro Buddha tu není nirvány... je to jako vidět svět kvantovými očima ("podstatu" která je všude a vším), východ jej vidí srdcem, západ rozumem, ale je to totéž a je to na nic, takový svět, nic tam není vlastně, jen prázdno jakési, láska sice, ale je to jako horký dech i, je to "unést nejistotu" asi...// Jakoby tu máme kříž, horizontálně stojí západ a východ (kvantovka a nirvána/tao...) a vertikálně islám a domorodí, jsou to opačné polarity, ale i mají společný zájem a závěry - domorodí je žijí, islám je nechává být, viz výše v textu a jsou zdrojem energie pro západ popř. východ. // není tu nirvány, pak je vědomí zde i tam, neb nirvána je vše a nic/ Jo, jakoby před BB, kdy se kvantové náboje (nic) mění na něco, je podobné, že kvalie zůstávají i po smrti, a tam se realizují opět...qualie je trochu jako ego, také nezná smrt..., zrušení dualismu znamená zrušení všech hranic duálních...// Takže hodinky nebo holinky, je mi to jedno:). // Tím textem nejde zmoudřet, je to jako převařená voda.

Dopis jinak:

Protože jsem se dočetl o vašem zaměření, zasílám Vám v příloze text, který je věnován studiu bytí jako takového. Chtěl bych jej uveřejnit, avšak forma a obsah textu nedovoluje asi klasické uveřejnění. Text je chaotický, surový až hrubý někdy, ale jdoucí za svým cílem. Protože obsahuje i (asi kontroverzní) studium mé vlastní mysli, tak vystupuji pod pseudonymem.

Název je: „Na schodech aneb polarity a symetrie v bytí a jejich sjednocování“. Jednou větou se nedá popsat o čem text je, ale název je výstižný – jde o zkoumání obecných polarit a symetrií v bytí jako takovém, jejich vzájemná analogičnost, snad se jedná o filozofii, ale je to i forma spirituality. Pohled je to spíše přírodovědecký. Pracoval jsem na tom mnoho let.

V textu se „odpovídá“ na otázku proč je něco a ne nic, a z toho se dál hodně vychází.

Hodně je pojednáno o analogii mezi kvantovou fyzikou a psychikou, psychika je dost o principu neurčitosti, zaveden je tzv. systém $A'-E'-A''$. Z něj vychází například ženská a mužská polarita, rozum a citění atd.

Občas je to možná pavěda, ovšem ve formě náčrtů, např. o tom, proč čas běží a proč jsou fyzikální konstanty, takové jaké jsou, je to jen nahozené vždy, nedopracované.

V textu se pak dá dočíst, že důsledkem polarit, jež dominují našemu světu, je např. to, že pokud aplikujeme čistě rozum, dojdeme v závěru k citům, neb rozum (racio) a cit (iracio) jsou ony „polarity“. Rozum dojde po dlouhém úsilí k tomu, že vše je relativní, k tomu, že „vím, že nic nevím“. Zdá se to banální, ale věda, jakožto racionální složka bytí ve výsledku dojde k iracionalitě dle této úvahy a opravdu tomu tak, zdá se, je (neurčitost v kvantové teorii...). Opačně, pokud zkoumáme svět pomocí citů, tak city dospějí k tomu, cítí, že existuje něco absolutního, a to je onen rozum, ale jaksi v „balíčku“. Žádná složka ve vesmíru si tak nemůže nárokovat úplnou pravdu, ačkoli o to právě usiluje.

Věnuji se tam logické struktuře bytí, my zkoumáme bytí jaksi horizontálně, a ne vertikálně a navíc jej chápeme nedynamicky. Bytí je v tomto pojednání dynamický proces, vztah tohoto a onoho světa, stupně abstrakce, sjednocování polarit apod.

Hodně je věnováno tematice dobra a zla (které lze chápat spíše jako lásku a ego) a jejich sjednocení, které je jednoduché a možná překvapující, ale více v textu.

Pro pochopení je třeba mít určité znalosti z moderní fyziky, z psychologie, psychoanalýzy, biologie trochu, a obecný přehled, trochu i o náboženstvích (jejich obsazích) a filozofie, avšak ani v jednom z těchto oborů nejsem příliš znalý. Zajímají mě společné rysy... Jedním slovem je to silný redukcionismus, který podobně jako současná fyzika věří, že pokud jdu dolů, jdu nahoru, neb na obou koncích je cosi podobného.

Na závěr bych dal třeba to, že věčná touha člověka po něčem absolutním je jaksi naivní, protože si neuvědomujeme, že tam jsme my a ono absolutno a to není dohromady absolutní, ale relativní a vede to na neuspokojivost a pošetilost.

Normálně řečeno – je to hustý text o všem možném, hodně o smrti a určitý pohled na život vycházející z povídání Pjéra La Šéze. Chtěl bych, aby to vyšlo, bylo nějak uveřejněno, a s jakým cílem? ... asi pro smysl a ego. A vlastně nevím, co z toho bude.

Možná, že se z toho čtenář zblázní, až to bude číst, chce to čas asi. Chce to přistupovat k tomu tak trochu, že to psal šílenec v chronickém vytržení, bez sebereflexe. O nic nejde. Asi bude dobré začít recenzí od někoho, kdo se „vyzná“ a pak se uvidí. Po případně uvítám nějaké jiné návrhy, jak to publikovat.

Prosím informujte mě, co se s textem na Vaší straně stalo.

Přeji Vám mnoho úspěchů ve vaší činnosti.

A to je všechno? (1.4.2019).

Spojení logiky, E, Nic a nelogiky, A, chaosu je opet láska, a spojení lasky a lasky je láska (najdou společnou nepodmíněnost v sobě a procítí se - najdou hlubší nepodmíněnost co je spojuje neb jsou lasky:) ale je tu ja (forma) a láska a tak to ma i byt. Jednou se každé ego stane laskou a naopak (důležitá symetrie zdá se, ale je o egu samozřejmě z půlky) a jsou neodlísitelná a tvoří Nic. Muze se to spojovat s čím chce jeste ale (bude to) nepodmíněnost výsledne bez ja (ega, supersymetrických partneru), v ja je kumulována forma, agrese, usecka... .. objektivizována to co příroda ... není to zničení neb pak by nasledovalo zrození a zničení je pst je to dobrovolne a nepodmíněne a "vratne".. a to ceka kazdeho a je to opravdova vecnost. Ještě jednou - člověk dokáže vidět "negativitu" bytí - ego, což je totéž jako agrese, vesmír i celý apod, sobectví, ... nejde o to ego zničit (ono je ničení, takže to ničemu nepomůže), toť vše, ego má veliký smysl, je světem, je zpomalení (resp. rychlost co se kompenzuje zpomalením, hmotou - je šílený rej co je ale i právě hmotou, viz kvantová teorie - interakce je hmotnost vlastně), nejde tu o zničení ega, ale ani o jeho živení, jde tu o "zánik" já, ale není to zánik, neb pak by byl vznik... toto je pak život věčný vlastně... Toto ma v nitru kazdy proto probiha reinkarnace nenasilne... z ega ale dost to probiha... .. jde o to zde vykulivovat stav nepodm lasky..jaky je tam... jde o vedomou nepodmíněnost o nic jine...pak reink ustane... / Onen svět je ale jako jeden ze světů, není to Světlo (pred BB, takové nějaké polopřed BB) /// Je to logicka uroven - na onom světě, proto otázky typu proc sis vybral tyto rodice ... proto reinkarnace... zde se rodi vedomi ale ... navaznost... chci zustat nechci ... a zde oziveni... na zaklade lasky se rozhodujeme - celku... Ještě jednou - když v NDE člověk se rozhoduje, zda půjde zpět nebo ne a na zemi probíhá ožívání, tak myslím, že to nemá příčinu a následek, že rozhodnutí tam ovlivní rozhodnutí zde a nebo naopak, totiž to nemá třetího pozorovatele, který by řekl, co bylo dřív, probíhá to najednou, probíhá to právě v lásce, ta to "tvoří", spojuje ty světy a kvůli lásce se vracíme zpět ještě... mezi světy je neskutečná nepodmíněnost prázdnota jemná, lechtivá děsivá, ze které se to "tvoří"/// ... Co se zde zda nesouvisle je v logickem uhlu pohledu, logicke urovni byti (neni to ale nejake patro) spojeno... podobně co není dokončeno zde, je dokončeno tam, všimněme si opět, pocit nepříjemný z nedokončení činnosti vede na vznik E' v mysli, na vznik ega, a už to bude až na druhém břehu dokončeno:). .. právě se to zdá nelogické, ty otázky třeba, ale právě to je logická úroveň bytí, je jiná a komplementární k té, co známe.../// Nejtezsi zkouska v byti... tou musí vědomí projít neb je nejsilnější tato zkouška, nejvíc co bytí nabízí...a musí se s tím někdy potkat.../// Ego ja atd není problem je to svet proto neznicit jej ale nemit...znicit nejde neb tim se zivi neb je agresí ale to je prave zivot.... vlastne se stanete zivotem potom... stejne tak nezmezí svět ve stavu pred BB ale je to nic...je to jako když gravitace sice nevidí kvantové náboje moc, ale jsou tam...tak takto tam je celý svět, jakoby není i je...//Zacinam tomu rozumet... nejde o to ego znicit...ja je cely svet ten cbces znicit a proc? vždyť to je ta krása právě. // Vlastne se s B vubec nebavim uz...// Vědě tam bude neco chybet stale, spojovatel, a to je láska...// Ona nepodmíněná láska "mezi světy" je něco hrozně děsivého jakoby právě tím, že je to v jádru dobré a nepodmíněné, celostní, prostě jemné prázdno co je vlastně celé bytí..., smrt ale právě ne, není to smrt...nevyslovitelné... v kvantové teorii to je v oné nelokalizovatelnosti a neschopnosti předpovědět přesně výsledek měření, je za tím láska, ta si vše zde "tvoří" a směřuje správným směrem...proto vzniklo více protichůdných náboženství, aby se "spojila"... Žena toto dokáže (i nevědomě) dokonale imitovat, ale je to imitace, není to nepodmíněná láska, není to opravdové, je to "musím tě o tom přesvědčit a rozhodit tě". // Když někdo "rozpustí" své ego, pak již ho logicky nečeká život po životě žádný, neb ego je onen svět (zde), jak jsem zmiňoval, intuitivně. A po smrti se stane Světlem nějak, to mě se moc netýká. Právě jsem s těmito objevy o NDE jako bych to prožil a vrátil se do života, po dlouhé, dlouhé době a vím, že pomáhám druhým a to je smysl zde. // Právě svět - ego milovat neničit a zkoumat je tvorba světa (asi). // Ego se "mění" na lásku nepodmíněností k němu, tedy Nic, a naopak láska na ego se mění podmíněností vůči lásce - symetrie, a spojení podmíněnosti a nepodmíněnosti je láska - vědomá nepodmíněnost, Nevím apod. // Smyslem člověka je stát se oním Světlem, toť vše. Protože je jednodušší, musí se mu to ukázat:). // Pochopil jsem, že dopad tohohle textu není globální a že to není pro všechny,

vlastně skoro pro nikoho, ne úplně ve smyslu, že to je dobré nebo náročné. // Tak už raději od těch lásek nelásek pryč do normálu. tolik toho nakecám,...// věci kolem nás jsou agresivní všechny a vedou ve výsledku na depresi, otupění, hmotu, ...// a není to právě předčasnost stát se Světlem, když pšt je předčasnost? asi je, ale pšt se někdy použít musí:). A nejde to i z onoho světa? mělo by to být symetrické:)...asi je třeba.. kdo ví:)). // Sobectví naopak může být za každou cenu zůstat v lásce a nejít do ega, dolů, ale i je hloupost tam jít, nakazit se ... na pšt se učíme, od toho to tady je ... strach jít do pšt je právě to nejhorší někdy...

Vím, že jsi ty B ta pšt, peklo. B je vše...(důležitá věta...)// Po egu touží ego ale i láska (dohromady, zvlášť) a po lásce ego a láska (opět takto) a vzniká ego a láska jejich spojením, ale i Láska je to jako kvantové interakce /// Postup vědomí je přirozený - až když něco pochopíme a zažijeme, můžeme být společně s dalšími na dané úrovni bytí, jinak tam "nepatříme", neb zde jde lhát a tam ne, tam je pravda a lež spojeny již, nic se nemisi už... je hotovo ... Zde právě je jakýsi náhled na pravdu tedy je tu možná lež...ale nevím jak to je ..proč takto...// m je lež o které víme a která je pravdivá - žena tam víc vidí lež či spíše jinak...// Depr vlastně chrání samozřejmě člověka. // Lidé jsou zvířena také... text je pro přírodu .. až budou lidé nepovyseni moc ... identifikují se s zvířátky jako dítě... ale další lidská vrstva tam je taky asi...//Lhostejnost vlastně jsem lhostejný hodně k ostatním otáčím se zády jenom.... // Když už na pšt reaguješ nějakým fíglem jsi trapný a poražený řekne ale jde být o krok napřed a zautomatizuje se to pak ...//Ženská složka na pšt reaguje např tím že je hnus a nechci s tím nic mít ... je to jako sníst něco spatného, už je to v nás ...a o to i jde. //očekávání - pšt nějakou uzasnost, a pak zklamání - realita a láska... Zklamání je E zajiřďující do A - sebereflexe ... Proto je tam láska Věci nejsou dokonalé...// proti mě nemá šanci a naopak...proto nic neříkám nemohu bude to hned smeteno .. vidí ve mě božství a moc se tuli i... Zpečení...ale je to i maska ...//SUSY - nevím, asi neodliší fermion a boson, např. foton a fotino mají všechna kvantové hodnoty a čp hodnoty (energie, hybnost) shodné, ale liší se spinem, tedy "definují" se tu všechny vnitřní a čp symetrie, ale SUSY nepozná zda je to fermion nebo boson. Vše jsou fermiony nebo bosony a jestliže to není rozpoznatelné logikou SUSY, pak tam není jakoby nic, "zprůhlední to", žádná informace, ale přesto tam je "definováno" všechno, v tom je to geniální, je to láska (asi i), (pro buddhy tu není nirvány). Je to jako kdyby nám někdo posílal informace v binárním kódu a nepoznali bychom, zda jde o 0 nebo 1. Před narušením SUSY není poznatelné, zda jde o foton nebo fotino, z čp hlediska to asi moc nedává smysl, neb fermiony mohou obsazovat stejné stavy, jde o jakousi superpozici fermionů-bosonů, jde o ženu, muže i dítě dohromady. Před narušením SUSY není tak jasné, co je ego a co láska (fotino a foton...). Možná to bude ale jinak. Bylo by to velmi emotivní, kdyby to tak bylo, ale zdá se, z experimentů, že to nebude tak jednoduché, ono chybí tomu lidskost té SUSY, je to moc sterilní...// Moc se snažím vše vědět za každou cenu. /// Jedině narušením vzniká život, tedy pomocí ega... svět před třeskem by byl jinak sterilní.... úloha spojení ega a "světa" před třeskem je asi právě na přírodě a člověku - proniká do Světla a žije i tam a naopak chodí sem... fyzikální svět by byl sterilní a asi by ani nebyl ...// To není pro vás ... Tento text. Pro naprostou většinu lidí to není určeno ... Ale vyvolení neexistují zároveň...//A nejsou ty těžké částice ty naše a ty lehké fotino apod.? Blbost// Časoprostor samotný se chová jako velká vlnová fce... blbost. //"věřit", že vše je na svém místě - pak nic stát se nemůže - mentalita domorodých, to není že vše je osud vyšší moci, ale účastnění se všeho ve vyšší moci a s ní a pod ní... // Vlastně také spíše dobývám jako západní člověk...//Neco jiné je celit nakazení a být v pekle narozdíl od nedelat už nic otupení a pšt jiz v nitru centru bytosti...//Stat se jeho pozadím ... mít v sobe odum A ... jsem A totiz ... toužím po sobe vlastne ... nemam to zde ja a tam obbekt touhy ... chci splynout jsem to tam ... a navíc chci i zed oporu tvrxost mimo... tot zenska "orientace" nezraly animus ... zrale zenství ale není extr zena... jak by si mohla myslet...//Caste v dnešní době i driv asi - vycitk ze nic nedelam a snaha se unavit a být strhany neb pak zadne vycitky od verejného mineni a nenavist od druhých od eg... //Moc cisty jsem uvnitr... a potrebuji prave ego spinavost zhrubnout uvnitr...ale pak to nebudu ja...//Susy definuje vnitr i cp symetrie ... obsahuje vsechny tim ze jednoduse prevrati ferm za boson a naopak ... manipuluje s celou "castici" proto jo definuje... je to manipulace ... ego. To je podstatne si uvedomit. //Mozna je kvant moc digitalni a neodpovida schematu ego i láska. // Ja je citlive velmi a skryvame ho a je o tupe... opet digitalnost jeho... // Kde není ja není ani utrpení ale je to iluze ja tam je neb ja nechce trpet a je to nicení ja...tedy ja. // ego si zije uplne vlastní svet zraneni prazdna a utechy ... je ale i ukotveno do lasky... je to velký trenazer - ego, svet...neb digitalnost a zadna ochrana zde - plna palba.... Ale "tam" už není// nas problem je fakt v nasich ja ... ja je i DNA atd... ale prave nejde o to jej znicit neb to jej zivi neb je nicení a libi se mu to... ja musime mit i nemit ale jinak nez zde - naopak presne (ja je hotove a ne touzici po sobe atd...ale hotove ja neznamená nějakou pevnou vec...)// ja jsem asi blba zenska ale ja tam zadne rivalske ja nemam... zenska prave musi zapocit zenství na toto a po me porad chteji opak ...// ego se citi vinno ale prave neobvinovat jej to delam v textu porad...// Je třeba si uvědomit, že bez ega by tu nebylo nic nebyli bychom... možná je to se susy jinak - neb celý vesmír tak nějak je ego a ty symetrie jsou manipulace vlastně - ego.../ opravdu ž když používá ženství na to ego, tak se nakazí normálně a je sama sebou a nemá touhu po tom egu více již... ale musí i něco dokázat jako m, opačně u muže...//ego je i cest a nechce být urazeno...//vždy muzeme rici ne nasemu ja ... prijdeme o hodne ale není pak utrpení - zranitelnost.... avsak mechanicke ne-ja je ego... srdcem... // vždy jde v životě říci již ne já ... už něco jsme, a o to právě už přicházíme potom... // je to o tom i když ne já ego ani druzí a je to o tom i, že konečně

se jím někdo zabývá paradoxně... ale už tam není// pak nevadí ega druhých ... opět projekce tam bude...// Když se to bere mechanicky, je to mechanické...// Kde se bere motivace k „růstu“ duchovnímu – opět asi vychází z ega a la, ale kde se bere B motivace? Má B touhu? On je touha samotná dá se samozřejmě říci a motivace samotná, u ega je to složitější, také je ego samotné, ale to znamená, že to už není co je.../ taky pronikání do já – hledání já v trychtýři nic – opět je tam já neb se hledá...

I antiego nemá sbr. // Smíření se s nejistotou - i poznání je snaha mít vše ošefovane (je to i ok) a pohladanou nejistotu a dobyt lásku, a neunést nejistotu, nevědomost, tajemství, kritiku apod. Ony sami zmizí potom... Dosazujeme si pak někoho, kdo to ví vše, i to je ok, jinak to není asi.... Snaha vede na střetnutí sil v jednotě a nesnaha na jejich vymizení, spojení...

Duše si pro ego a smrt a pět jde sama...// Nejistota je A i E, tím jsem si jist:). (1.4.2019)

Lež to nevím vlastní samozřejmě např. , vše stvořené je v porovnání s Nevím lži, pošetilostí a předsudkem...

Pochopil jsem, že opravdu jediným naším problémem je naše já a jeho projekce, ego, včetně nejhlubšího já, pocitu já, prostě já se vším co je. Druhých, moje. A jednou nebude už - umět to ... problém "odstranit", uvědomit si problém. Působí to ale veliké zmatky v mysli, nebo úlevu, a je to nepřírozené, může se to měnit časem, dlouho to trvá o tom dumat asi, i více vidět, kdo jsem. S láskou to pochopit, ... a neřešit to, žít. Pro mě je "ono", když tam. Ego se dokáže změnit na lásku, nejvyšší lásku. Ego touží po lásce a egu, a láska naopak, když zůstane touha po lásce a láska je vyhráno jakoby. Zmizí iluze, opona smyslového světa kolem, ale vše zůstane, a je opravdové, neumělé, a milující se. Ale co je myslím jiné - my směřujeme k nějakému cíli, nirváně např., ale bytí není od do, vůbec nemá v podstatě časoprostorovou povahu, proto není cíl státi se Bohem v tomto smyslu, bytí je přítomnější více (ale ne pouhé "zde") - není od do, není jen přítomnost atd..., cesta je cíl i, poznat lásku, nepodmíněnost kultivovat v sobě, být ze 60 % láskou a 40 % egem např., to je cíl osobní i kolektivní, v tom je právě, se rýsuje božská láska, hlubší nepodmíněnost a teplá lidskost a pochopení a nenadřazenost a nemanipulace. Je to asi složité, celkové - umět nebýt - dát život dalšímu, a světu, umět nebýt - zůstat věčně ve světle, v Nic, proměnit se v ducha, potom mít prožitý život zde, milovat přírodu (v mém případě, vlastně je to sobecké), poznávat svět, umět být Světlem časem, vůle, opravdová svoboda. Smyslem je pak radost a Nic a střet ega a lásky a hlavně vnitřní klid a vyrovnanost, to je božství, vyladující a tvořící. Když je vše oddělené, nemusí to dávat smysl. Smysl je pochopit, že svět má smysl a není to jednoduché, neb je v něm utrpení. // Světlo má "převahu" a nezralé "posílá" zpět asi. // Být 90 % láskou a 10 % egem už je o egu paradoxně, avšak nemá smysl to takto počítat – ani Bůh to nevidí kolik myslím (o Bohu ale víme přesně Nic, opět Nevím je "cíl", spojení). (Pjér - čísla jsou od Boha, matematika je věc člověka...). // "Ego" je jakoby úhel pohledu, např. GUT, ale láska vidí SUSY očima. V nitru jsme jemné prázdno, co nás spojuje a mezi námi je my - ega, světy. // Ego zůstane, jen bude jinak. Např. ano vím, jsem ovlivněn veřejným míněním, ale není to tak hrozné, je to jinak už... To jinak má různé stupně, je to i o reinkarnaci (jiný člověk), nebo o Nepodmíněnosti. // Cíl - zmizení "jak" a tedy to, co to je...// Představa po smrti - zkoumání kolik lidského tepla vyzařuji je absurdum (sobecké opět), Světlo nezajímá, kolik vyzařuje, je tím. // Každý si také musí (po)radit sám.

(1.4.2019)

Asi používám fígl - jsem snadno manipulovatelný (i když už ne moc) a jsem to, co jsou druzí, imituji je, ale je to fluidní a jedno střídá druhé a sám zůstávám nejistotou - sebou. // Mezi egem a já není velký rozdíl...doplňují se, ego je pak spíše jen odumřelý šum či šum a já něco lidštějšího, ale snadno se na ego mění, ego je obrana, abychom sami sebe neviděli také... , ale je pravda, že ono hlubší normálnější lidštější já má něco do sebe...já vždy uteče neb je přirozené a nemá smysl na něm lpět pohledem ...(ego umí ale totéž nějak...)... cenu jakoby má i nemá...// Tady je hrozné jak člověku vlezou až do prdele - bankéři, doktoři atd...// Dítě má přirozeně nastavené já pokud je v klidu, dítě je superpozice A a E, a tak jednou musí dojít k jejich odštěpení a vybrání si jedné z polarit. Tedy ego má dvě části - oddělený polarit a jejich spojení v neprůhlednou nesbr, což možná dohromady viděno je nepodmíněnost třeba...// M vidí negativnost já v ž, ž vidí v m své ukradené já (obojí souvislost s kastročným komplexem). / Z pohledu ega je zmiňované "já je náš jediný problém" viděno i tak, že "pak mi všichni dají pokoj, nikdo nebude, ani já ale...", a projeví se tím konečně potlačovaná agrese, a konečně si mě někdo všimá, ničí mě - což je i pravda, tím zjistíme kdo jsme, byli...// Ale smyslem myslím není, aby já nebyla, je to dlouhý proces, nejdříve být já, toužit po já a potom postupné uvědomování si (pravdy), a jiný pohled na já a jeho "zničení", spíše jde o transformaci (vidění SUSY místo rozštěpených interakcí), tedy celý ten proces sebereflexe je tím smyslem bych řekl. /Ego má smysl samozřejmě, např. moc a touha po ní, B má moc ale úplně jinak. // při šik od ž cítím třeba že jsem či tam je obecně utopení ve šťávě (utisknu tě ke zdi..., je v ní archet brutalita spojená s chemií, v m jiná), odtud možná nějaký m může být tímto "posledlý", neb

to "zpracovává" ... strach z dezintegrace myslí // Vlna-částice je svět černobilý. Možná, že vesmír a reality pracují na stejném, univerzálním principu pn, tedy v rámci "nějakých zákonů, symetrií" se děje podobné, co v kvantové mechanice - vlnové fce (nemusí se jednat o "reálné objekty") se "potkávají" a tím dojde k lokalizaci a to je Velký třesk a kompenzuje se rozpínáním, jde asi spíše o princip pn samotný, v "bezčasovém prostoru věčnosti" ... / A a E by měly dávat nulu dohromady, A je horizontální plackovitá, E vertikální užší, můžeme si představit, že A má nižší hustotu na úkor E, tedy E je prázdné temné, to se ale přesně kompenzuje i - kde E je husté, tvrdé E' a A je řídké až prázdné.. . (Představuji si E jako temné, ale myslím, že m by si představoval A jako temné). // Já je tak vpletené do bytí, že ... // Právě svět symetrií, čp, je dosti neuspokojivý a bezsmyslu. Ale pn nás bude snad do konce dnů vzrušovat a dráždit, že to petr nebo pavel, m nebo ž?, je to pošetilil a vede to na pošetilost. Už to vidím jinak, z určitého nadhledu... // Existuje i superpozice vlny a částice, což je kompenzováno právě vlnou a částicí odděleně, ve dvou variantách to je - ego a láska, ego je oddělení a spojení zvlášť opět... // Musíme nadržovat lásce ale ... i Světlo to dělá... a přirozeně to děláme i my... // Právě to, že vnímáme, je nutně kompenzováno nevnímáním, ne-sbr místem v nitru. U buddhů dojde třeba k tomu, že se to prohodí - ne-sbr se stane "vnímáním"..., . U pšt dojde spíše k tomu, že je vnímáno ne-sbr místo v nás... // Spoj A, E v lásku, nepodmíněnost, nejistotu, toto vše není ani A ani E už ... lze to opět objektivizovat, ale jde to těžko dosti... // Bytí není moc o čp i - - od do, cíl, atd... ale to je sobecké vidět že život, vše = já a jiní nejsou (už to že každý je "celé bytí" je o nečp). Bytí je neřešitelné - nevím, nemůže existovat řešení. Možná že pn platí jen někde v bytí... // Také dítě zjistí, kam patří v životě, má předpoklady a postupně zjistíme, "kdo jsme", a to má více úrovní ale i, nebo je to slité v nitru...zvratk. // stabilní excentrická PO, inertní vlastně, psychopat excentrický... // Celou dobu je naše já nespokojeno že se musí potkat s ne-já - oddalování je život a život o tomto je... // Princip i nemám já od narození moc, ať druzí také nemají, všichni jsou ego pro mě... // Také, když já je "zničeno", nemohou druhá já už vyčítat nic a nebo útočit, což je jejich cíl... // krásné že to vše skončí jednou, zánik já, (já je ego, to neumí ani moc jakoby zaniknout, a zánik je já právě atd..., ale stejně je to fajn, že je to dočasné, naše já, půjčka), B dává a bere, a celé to roste (možná), nečp způsobem. // pak si více vážíme sebe také a strach ze smrti je to co je „krásné“. Opět týká se to všech, ego dělá, že jeho ne právě, proto je nesmrtelné... // Každé potlačené ne, neprojevené, ale i nuda apod ... je analogická neschopnosti umřít a brojí silné ambivalentní emoce nebo otupění (uvězněná energie - hmotnost) apod... // Jako správný fyzikální lidový myšlenkář (pšt obvykle s oblibou používá pojmenování od protivníka, aby boj a jeho vlastnil) jsem zapomněl na STR - možná je analogické opět, ... přišlo se na to:), že - v mladém věku vnímáme více snapshotů za danou dobu, než ve stáří, a čas nám běží ve stáří proto rychleji, neb snapshot je pro nás čas ... ale zde je absolutní čas a to není právě... čas a prostor se chovají podobně jako kapalina s různou hustotou podle úhlu pohledu v STR ... ale opět, souřadnice neexistují, vznikají teprve, nemůžeme si děj zasadit do souřadnic, ten děj jsou ony souřadnice a tím se to komplikuje. // Jsem nekonfliktní putka bohužel, snad se to někomu líbí, ale je to ego, ponížení a spolknutí se, neproražení ... i to je ego, antiego jakési.. ale toto právě ego se snaží říkat, že toto není a o tom ego je... / změkčování a nutnost dobroty a nechschopost říci ne ... i to je snaha o manipulaci a reakce na manipulaci.../

Třetí "forma" je mimo existenci i neexistenci, je jako Bůh... je "supra"časoprostorová, otázka existence/neexistence tam nemá smysl, ne proto, že by "to prostě bylo a hotovo" nebo "nevím, jestli to je"... je to tušené a nemůžeme to chápat jako zde a tam něco... duchové se tomu podobají svou povahou (fakt jsou...), ale u B je to jen jinak...

Tam kde není stres z okolí (disharmonie) se nevytvoří klimax a harmonie ... pro bytí je to Nic? ale právě toto zkoušet "spojit"...pšt a lásku, už to spojené je, v nepodmíněnost... // nejistota je opravdu obojí, A i E, neb prázdné nebo plno neprůhledné - vyvolává nejist a je nejistota... // Taky konečně on je na mě hodný, je to manipulace (ale), hodný a zlobivý je typická digitálnost nesmyslná a jsme tím posedlí, zlobivými čertíky, ukázněnost vs. zlobení, ale to je digitálnost nesmyslná...stačí se podívat k domorodým... a je to nakažlivé samozřejmě... // Smysl se nedá vnutit, smysl si každý musí najít sám, třeba taková nepodmíněnost - tu si každý musí najít sám... // žena dokáže v pohodě vnímat najednou vztah, podprahovost a to, o čem se mluví, sice ne obojí na jedničku, ale obojí ... dokonce se dá říci, že ty mechanické věci vnímá podvědomě a vztah vědomě a automaticky na ně odpovídá, Animus je podvědomý a zpracovává to ... //

Vlastně se potřebuji pomilovat s nejakým borcem jednoduším... kde on to "vede", resp. je mužný a on je mé ne, moje autonomie o kterou jsem přišla, část mého srdce, negativita, kterou dávám ze sebe ven, ... a co je zajímavé, dokážu tam hodit i negativitu mě ženy, můj problém je ten, že můj Animus je ve mě, všichni mi říkali, že jsem kluk a tak je ve mě a je na něj vázána žena automaticky a v erotických představách nahrazuje muže, místo něj je tam ostrá tvrdá žena ("pseudomuž", žena vázaná na muže tyč, já - žena projekce opět či co...) a to nechci, ale když to přesunu ven, je tam jen on, ,.. prostě je plně muž ... Mám i tento staropanenský svět, nechápající muže vůbec, ale mám i přesně opačnou zkušenost celoživotní... a jsem muž... I tím možná paradoxně zvládám negativně projevovat, když jej vytěsním a "obcuji s ním", (začalo toto až když jsem začal objeovat "negativno" či nevím jak to říci, v sobě...v textu to je asi patrné...), ... není to o šikaně, jako jsem psal v textu žena

šikanuje muže, to zde tolik není, je to "normální", ale žena musí zapojit své ženství, jinak se ztratí je nesvá apod... ale ne svůdnost, atd, ale nemusím to říkat... V té představě neuroticky se vnucující paní to jde překonat uvolněním se i, opravdu mu dát, "co je"... a Jo, tak buď ženská to jsi vždycky chtěl - vy to nechápete, to už nejde zachránit a nikdy ani nešlo moc... //Dnešní ženy pošetile na sebe berou "lov", někde to být musí, se sběraček se stali lovkyně a z lovců bojovníci...// Svě já si zničím sám...radši...// Dočasnost našeho já a jeho proměna na něco jiného a bez já hodně, po smrti je adekvátní bych řekl... a vyhovuje to bytí a tomu, co je...// Ještě zpět o pár vět - jsem vlastně stejná jako ty pošetilé Lilith ženy spíše introvertního typu... vlastně bychom si rozuměli, ale chtějí mě nakazit a proto jdu pryč... např, chtějí abych mel taky strach z mužů ale ne...stale zkousi a nechapou... o krok napred stejne tak text nevypada jako od lidového myslitele neb vím co si myslíte a jsem o krok napřed a zamaskuji to:)...// právě to co si myslí druzí je ztráta času, někdo si vůbec nemyslí na to, co si myslí druzí, to je opět ne-sbr a ego a póza...// Po tom vsem zde je smrt to jediné co dava smysl....// A co kdyz ma lidovy myslitel pravdu nam stale vrta hlavou podvedomě... upozornuje na iracio a ego, tot vse...// Kritika tohodle textu bude dulezita neb je to podobne jako lidové myšlení...// Nehrat si na smrt...// Jestli ono to není pšt teď celé. // Existence je předsudek z Nic... nevím, co je Nic samozřejmě. // Zákony zachování apod., jsou již narušení symetrie, nerozlišenosti, proto virtuální částice jsou z tohoto hlediska volnějši, méně "spadlé dolů", uhlé na jednu stranu apod, ostatně zákon nuly je digi tedy ego dost...// Pšt např. zneužívá lidi, aby si uvědomili svoji autonomii, ale výsledek je nulový. // O lásce a ještě k tomu jako věci píše jen pšt...// Snaha nebýt zneužit škodí někdy víc, neb se na to myslí...// Předsudek může být i A, ale neprůhledné, kaše třeba...// Vyhasnutí ceka každého...// Nic jiné tu není reseno nez toto - zánik a nic... horror vacui... zde jsme nic a něco a tam naopak...// Necham se vest...bohužel, proto nechci s nikým být, neb jsem snadno zneužitelný a s loužičkou pod sebou...je to mé ego obojí, i to, že chci být samostatný, ale je to důležité... ego se chce mstít apod. a vždy to je na úkor druhého něco, u lásky také, ale jinak - spojení...// S milovaným se proplete a něco nic tam je, já nic on něco a naopak, není to takto digitální samozřejmě... a neumreme tak nikdy...ale láska je o větší svobodě.. i o svobodě nebýt, nemuset být...//Hledá slabá místa a strach a chytne se toho...// Nejistota z nic, nejistota z něčeho...// Podívat se ze sebe ven...// Každý si smysl musí (ne)najít sám...// Tělem to nekončí, stejně jako planeta má atmosféru a přírodu živou a pak je vesmír výš...// Postřeh - bez těla, (defacto) ega, bychom vůbec nebyli, zpomalení - pšt, lepení se, tělo je vydobyté, miliony let, není to vůbec jen tak, svoje tělo jsme si museli vybojovat, nejsme duchové... .. Takže nakonec vím, nevím nic... Vykašlat se na to včetně toho "být spontánní", odlepit se, předat to dál, B to taky neřeší tohle...

(1.4. uveřejnění)

Jestli ono to není jednodušší - nemít už moc já, viz unést nejistotu, unést nejistotu je i tvorba - nevím, jak to dopadne ... - nejvyšší vibrace ... nejhlubší ... Nic ... vše je struna a každý přispívá a vrací se mu to. / I malé narušení, omyl to celé podělá - unést nejistotu, nedokonalost - max. "symetrie"... / pokud je v diskuzi, textu jakémkoli - působí to na ego – pak je to o ego...

Potlačené a odejmuté čiré zlo v nitru - já, to byl i dost můj problém - vytěsnění. / Typické - zjišťujeme jak to mají druzí - zda to nemají vyřešené - ale z jeho pohledu jde o prokletí (samozřejmě), např. chci samotu (a druzí - není náhodou ta samota Řešení?), a hledám i jinou formu prokletí. ... Týká se to i B - je to možná spíš prokletí a utrpení i, neb není místa bez nějaké formy utrpení, i v ne-čp, nirváně... Aplaudují. Není nic než (formy) utrpení. Je to nepodmíněné... Není z toho cesta ven a to je jakoby ta cesta, zklidnění, svoboda. Bláhový, kdo chce něco jiného nebo lpí na utrpení nebo je jistotou (což jakoby je) a tak podobně. Není nakažlivé. Už přestanu blbnout, ukončení týdne...

Pak porozumění hluboké a (sou)cit, ale nenadřazenost... Viděl jsem, že existují bytosti v bytí, co jsou na tom stejně, ... minulost, budoucnost, celé bytí je o utrpení, o úzkosti, interakcích, to vše spojuje a tak vše splyne, zprůhlední, v prázdno temné sekret velmi jemný. Co s tím? ... jakákoli snaha či výzkum je zbytečný, a už vůbec ne to nějak směřovat to nejde, ani nic na to nejde použít, lze to jen milovat, je to láska. Nejde to měnit ani na lásku (jen málo, in situ), neb pak nebude láska, neb to je Vše, je to i láska, ale je to povahou skvrna jakási. Už nemám snahu jít někam výš, asi to ani nejde... nezajímá mě, zda je něco jiného... přitahuje mě to... když se k tomu přibližuji, je to světlo a věčnost,... ani pád nikam, je to celek ... čpavek trochu... Tam to není pochopitelné o tom, že není už žádný cíl, nejde to na něco změnit, ale i neměnit...je tam vše ale je to nic... každčičká událost je neodlišitelná od celku trochu... to nejde změnit, neb to zůstane stejné, ale není to nehybné, podobně jako láska, je to jen slité hemžení asi tedy, věčný oheň... vadí mi tam forma stále... je to číslo jedna tedy dá se říci, ale obsahující jen nulu. ... když se to pokusím změnit na něco jiné, bude to jen subvarianta tohoto, neb to bude méně průhledné, je jedno, že to bude "stejně veliké"... ale přitom to není nadřazené, to vše ... lásky více v tom bude když uvnitř se něco bude milovat vzájemně... už to nejde milovat tu skvrnu, nejde s tím dělat nic, neb to je vše...Vlastně, utrpení nemá příčinu, ale jde o nevědomost, kastraci, a komplementární je poznání, (vlastně nevím, co je k tomu komplementární, kdybych to věděl, budu jinde...)...ale není žádný cíl duchovní, právě o cílu to není...někde ještě navíc, mimo toto místo...ani cesta to

není, nic takového... jakkoli se vydám, bude to špatně, vše co udělám bude špatně (utrpení je shodné s pšt..., láska ale také v nějakém ohledu...)...asi nejlépe nějak Nic že je vše... zevnitř z toho láska, ale inteligentní ... to je smysl...ale ne cíl ... jakkoli se bude působit a měnit to, změní se to v něco lokálního, resp. na jednu polaritu nějakou třeba ... nemá vůbec smysl to měnit, neexistuje posun někam nahoru apod., cokoli jiné bude mimo celek... ale asi to lze nezabývat se tím...Vůbec nejde o to změnit tento svět a udělat si ze sebe průhlednou něco a v tom žít, to vůbec právě, (už v tom vše je, v té skvrně)...už nemám ambice... je to jako ve fyzice sjednocování interakcí - je to totéž, jen viděno jinak, komplexněji atd... Bytí i nebytí je cesta utrpení a není z něj úniku, neb není nic jiného, neb únik znamená pošetilost, což je opět jiná forma utrpení. Jde jen přejít na lásku, což je také forma utrpení, nic je utrpení, něco je utrpení, ... (odejít do nirvány mi přijde, v nirvane není nirvána a něco jiného, je jako sjednocení interakcí, ale přijde mi to předčasné) - smysl je unik vůbec nehledat to je "únik"... , ale utrpení stále zůstává vždy, jen se mění přístup, v chemii by se dalo tak trochu říci, že ze zběsilé interakce se to změní na klidnou... smyslem není nenávisť bytí a snaha se rozpustit - takto to nejde, jediný cíl je smrt, neexistuje duchovní cíl. je i možné, že sjednocení interakcí neexistuje - cíl. ale taky může být to, že utrpení je jistota a lpí se na něm - neb pak tam něco je. ... Nejistota je "řešení", cíl a forma utrpení:). Růst jsem zastavil ... nechci nahoru... strach i , nezám, v nejlepším přestat, odpustím si to..., beru zodpovědnost v tomto na sebe...ale časy se mění stále... tyhle věci nejsou dané fyzikálně... že musíme dojít poznání přesně ... je to volné a má to "čas"... všichni trpí jako já konečně tam je i trochu...

To bude dšs to čist...

Problém je princip neurčitosti vlastně, to je bytí a pošetilost a utrpení. Někdo to řeší tím, že neměří vůbec (nirvána), nebo řekne "jistá je jen neurčitost", vždy je to ale stále o principu neurčitosti (jistota-nejistota, měření-neměření), zapomínám však na kvalie, ty souvisí s hmotou ale nějak asi... Cítím, že sjednocení rozpolcených veličin v pn je láska, za nimi... Už samotné ptaní se, jak to funguje a proč princip neurčitosti jen živí (dualita nejistota-jistota), možná se v přírodě realizuje jaksi zvrácený princip neurčitosti - přesněji změřím polohu a méně přesně rychlost a realizuje se i opak "někde"... - tím je to nula, ale je to digitální a tedy rozpolcené, (sjednocení ale může znamenat jáství, a jáství není úplné...) ... také časoprostorovost je právě onen problém... je problém a hledá se řešení, ale to u pn nejde, ale říci to natvrdo je neuvážené zase...

Musí to být tak, že já je něco+nic a ne-já nic+něco, protože vnímat nic nejde. Představa bytí, nebytí jako jediné struny je docela pěkná - tam je vidět vztahy a to, že to je Nic jakoby dohromady a nemá to jasné okraje ani nejde zaměřit přesně, neb se to rozvíruje, právě tím, že chci vědět něco bližšího, také vnější pozorovatel tam ani není.... Princip neurčitosti je ono vibrování... vibrující struna je - nevíme, kde to je, a ono to ani není jakoby... a co tím hýbe? neviditelná vůle, Nic... to odpovídá tomu, že interakce kvantová je nic (kvantové náboje) plus něco (čp), Nic je dárce pohybu a života hmoty, mužský princip ... (dnešní ženy nesnesou být nevýraznou hmotou, neb to je ponižující z historické zkušenosti, ale ona je prostě hmota-zdroj, hlína ..., nic úžasného, tedy úžasné..., jako každý buzik musím povídat ženám a i mužům, kdo jsou:)... / Nejjistější je nejistota - opět pn.

Láska není setrvávat v nejvyšším patře, kde je jemné prázdno, láska je i o formách a lásce k nim a vědomost Podstaty (která je asi Nic), ale nemusí být nutně Nic, ve strachu, aby bylo nejvyš a nikdo ji nepředběhl, ona je ve všech patrech a pohybuje se mezi nimi, ale je obecně v těch vyšších. Nevadí ji forma, nevadí jí nic a ani něco. Nevadí jí vůbec nic v celém jejím "objemu", ani zánik (já), ani proměny, ani nevědomost, ani nic, ani něco, ani nesjednocení, ale má se ráda, bez poznání je však slabá, nelpí na řešení, nevadí jí tajemství - smíření se s tím, že nepoznám Podstatu všeho - pokud by něco takového bylo, tak tě to kontaktuje, když ne, tak je to, není?, nemá strachy, nemá touhy, je touhou a vůlí, životem, je omyl představa, že je to něco odděleného od světa a života, je to jen vyšší sjednocení, proto neodchází se někam... takového už nic není, spojujeme se s ne-čp (abstraktním principem, mužským principem, jež je komplementární k bytí, opět to je o principu neurčitosti:)... neznamená to zůstat v jemné prázdnotě, lásce... není to místo. Co když nebudu chtít vědět proč je něco a ne Nic a co je Podstata? není to právě sjednocení s počáteční nevědomostí? Avšak žádná snaha je pošetilost. Ve výsledku se utrpení přestane chápat jako problém asi. Nakonec to stejně každý pozná sám jak to je. Ono to je teď pár posledních odstavců o vše je utrpení, a směr k nirvane... Je to (u mě) o důvěře, že nepoznání světa nevede k tomu, že by neexistoval, stejně by byl, ale ta důvěra je lože, na kterém mohu večně odpočívat, pak už je vše jen zábava a hra. Možná nás překvapí, že ani nejvyšší neví, jak to je ale má to zpracované a dělali vše proto, aby to věděli, věčná snaha:)... odpustit si "hřích" nevědomosti, že nevíme a smířit se ním...tím se obrátí pozornost k lásce a bytí (takže neobracet se stále někam?), zdá se tedy že vědomost je Nic, ale co je Nic... smíření se s tím, že to nevím je ale jaksi "stanu se tím", tedy už to není nejisté, už to jsem a je jedno, že nevím, co to je, ale je to opět krok k jistotě a to je předčasné, nejistota je A i E, E (prázdno) a A pluralita dohromady... a vůle a život a láska a tak dále.... Také přestat se ptát, ale to právě se musíme hodně ptát, projít vývojem... Také vůbec onen postup někam výš je o gravitaci a čp a jenom živí to, stejně jako myslet si, že to zvládnou na místě, nebo jít dolů...

Jakékoli slovo, věta, pomysl jen živí princip neurčitosti:). Smysl může být limita širšího nesmyslu, (chaosu...), možná, že záleží jen na tom, jak si to představuji a nic jiného není, ale ani tak to nebude...Smysl je pochopit, že svět má smysl (opět spojení nic a něco), byť je transformacemi (utrpením) mezi utrpeními... vzdát se, odevzdat se, a nemít strach z toho. Unést nejistotu nevědět, jak to je (netouha).

Láska ale není zabarvenost, pak je příliš ženská, je nepodmíněnost (pak je tam i mužský princip, průnikem vzniká nepodmíněnost), i poznáním..., opět spojení protikladů - něco (což je samo o sobě podmíněné) je nepodmíněné. Po tom všem asi, jediné - smysl má láska a její tvorba, neb z ní vše pochází, ona vším prochází, v ní probíhají přeměny... Cítím, a asi nejsem sám, že Podstata je Nic, pak má cenu vlastně toužit po poznání Nic, určitě i ano, ale i ne, pak je to Nic:) a to je opět časoprostorový pohled, neb ten je o momentu hybnosti - točení se v kruhu, a jen občas jsme konfrontováni s něčím nekruhovým, právě mezi světy a životy... jakákoli časoprostorovitost je o kruhu, i když je to homogenní plocha nebo tyč (zobecnění momentu hybnosti). Ve výsledku je tedy něco a nic (ne-čp) a jejich sjednocení je opět o lásce.

Takže tolik ke sjednocování. Ukecaná buzna...:) o krok napřed, nesnese kritiku..

Když nirvána stejně existuje, není pak tedy sobecké se jí snažit poznávat (pro sebe), není to sobecké odejít takto? Není nirvána v tom naopak neodejít...? nebo všechno zase nějak, dávení opět, hairball... / Smrt také není zvrtná, ale z našeho pohledu, je to tedy kontakt s něčím absolutním.../ taky je otázka, proč se nám objevuje něco, k čemu máme dojít...ale rodiče také musíme mít...

Jak je možné, že jde zdokonalovat dokonalost? Je to tím, že svět je Nedokonalost a není jiná možnost, a právě snaha o dokonalost (co kdyby) je svět a život samotný.

Zabývání se principem neurčitosti je jako zabývat se počítlostí:). Princip neurčitosti je lepší zobecnit na nekomutativnost. Tedy časoprostor je o nekomutativnosti, tato vlastnost se možná odráží i v času jako samotném - směr někam a v rychlosti samotné, ano ... princip neurčitosti je mimo jiné i "pohyb" částice, ov vlny k částici a tak dále. Možná existuje symetrie, že čp se stane komutativní a náboje nekomutativní (časoprostorové povahy), o tom snad je i supersymetrie. Problém ale vidím v tom, že je to digitální stále, přesné, symetrie, převrácení, chybí tomu láska, cit a až spojení obou, "hmoty" a "lásky" je ... ono to je totéž, jen my to vidíme jinak...makro (hmota) a mikro svět (psychika).

Vlastně, smysl je to umět zastavit, zastavit ego, nekomutativnost, časoprostor, chaos, spontánnost, setrvačnost, neb z toho plyne vůle, poznání, láska, smysl, spontaneita opět (není jako "ty zlobíš chaosi", je to láska... láska k hnu, neb to je svět a život, překonat odpor a neklást tomu odpor, bytí je vztah krásy a hnusem:), až v hnu se dá najít lidství a otevřít trochu srdce opravdicky druhým, otevřít jej i pro sebe to je vlastně, nebát se sebe..., ale o to nejde...) je přestat již dále o tom psát a zastavit se.

To je ale "zánik" světa, a co jeho "vznik"? když umím nekomutativnost zabrzdit, umím jí i rozjet, z lásky k ní? Je to komutativní vzájemně? Je to vlbec o časoprostorovosti právě, tedy o komutativnosti, vratnosti? To umí snad jen nejvyšší vbrace ...

Být o krok napřed v tom, že vím, že jsem o krok napřed - tomu, pokud je to vážné a sjednoceně v jemnost se říká inteligence a pokud nevážné a provokující (hele ty jsi stejně ale z polarit vš..), se říká vychcanost a někdy někdy obojí zároveň:). Taky i vážnost a nevážnost jsou docela protiklady, odpovědnost za celé bytí a přitom je to tak lehké a nebojí se a je to hra...

Nejistota je doopravdy ani A ani E ale opravdovost sama, právě nějaká počítlost to vidí jako A - duši, vlnu, ženu a nebo E - úzkost apod.. Je zajímavý, jak vlastně princip je stejný, neb je stejný: hmotnost je z interakcí částic a v mysli - tíže, démon, je podobně vnímán, pak toužíme po jistotě radši a nechceme se toho ani dotknout v sobě a říci ne, prorazit to, zastavit to. Pochopil jsem, že je jedno tento text a počítlost a nekomutativnost a pn a čp atd. - vše je to stejné a tedy přestanu li psát, zastavím to.

Mysl si sdružuje pojmy, tedy i gravitace, hmotnost, setrvačnost a ego...// Chaos je vlastně ok, pokud neobtěžuje. // A a E, vlna-částice, tvoří např. řetěz, atd... nikdy nebudou dvě A vedle sebe, vždy mezi nimi bude E, a u E také. Řešení pšt, pn, čp... je také možná v tom samotném, tedy v nekomutativnosti, zastavení je v tom, že to prostě nekomutuje.... Co je asi tak, že nekomutativnost (pn) vede na vlnově částicový dualismus a nedeterminismus kvantové mechaniky... měření ovlivní, co měřím, nejde zopakovat atd. Opět zbytečná věta, jedna z nich... // Jistota je A nebo E, podle situace. // To o plandajícím obalu vajička, také v tom je i jakési vnitřní křupnutí - ejakulace, penis jaksi křupne, zlomí se a povadne po ejakulaci. // Znovu jsem se vrátil do dětství, stáří se podobá tomu... ale je to sebenakažlivé...// Vlastně jsem paranoidní dost vůči lidem, nevytvořím blížky

vztah, byl by to extrém - pohlcení, a také nemám úctu k lidem... // Vlastně jsem vůči lidem předpojatý, vidím v nich ignoranty a tupce... předpojatě. // Opravdovost má různé stupně hloubky, od běžte všichni pryč až po normální stav vědomí věčný, těžko popsateľný, prostě to, co jsme, ale je to báze už ...// Musí vlastnit kus země s lidmi tam, ale vlastní jen své hovno. // Domorodí žili spojeně to, co my žijeme odděleně, pokud bychom ale spojili např. všechna duchovna, bude to opět stav před desetitisíci lety možná, najdou se společné prvky a ty se nemění, ale i obsahy náboženství, kdyby se spojila, bude to stav domorodých...(asi se i liší dost ale domorodí). Jako osobu vidíme Boha my, ale včela tam uvidí třeba jen světlo a včelku nějakou ... a tak si myslím, že představa Boha je nejlepší ta, co byla na začátku, tj. jen tušení a žití v Duchu a malá personifikace a i to, že je to stvořitel světa tam nebylo tak silné. Řekl bych, že vše se musí brát napůl, božská úroveň je tedy zčásti tvoří svět a zčásti je to přirozený proces... ale nikoli oddělené od sebe příliš toto...// Doslechl jsem se informaci, že nejstabilnější systém je chaos, to by dávalo opět podle pn logiku, neb podobně jako nejjistější je nejistota...// Možná existuje symetrie mezi vlnovou a částicovou podobou, "částici" v interakci vidí někdo jako vlnovou povahu a naopak, nějak:). vlastně mnohosv interpretace je to jakoby i... // To, že dospělí používají vůli je spíše to, že v sobě jsou už tak povolení (sněžení papíru), že ta vůle tu může existovat jako opačná polarita. // Žena někdy budí takovou atmosféru, že jakýkoli pohyb je nemožný a z ničeho kdekoli v prostoru vyjde protisíla - udusávací, dusící. // monotónní hlas schyzot PO. // Není dobré na veřejnost dávat nestoudnosti, jako mám zde, vždy existuje nějaký systém tabu, a je to dobře, jinak je to jako kýla..., samozřejmě, že upjatost je opět totéž a nestoudnost až:). // Přišel jsem na to, jak sjednotit pn, vlnu a částici, A a E, prostě je to Problém, a problém je celý svět, celý svět je Problém, a to je již jedna věc, třeba mezi nimi, pro mužskou mysl je to pozitivní toto. Prostě svět je problém a to je celé, řeší se to, nevyřeší, je to prostě problém jenom, causa.... ovšem tento problém může ztěžknout a začít padat dolů, jako těžká duše - žena, muž se změnil na ženu jakoby, Animu spíše, ale proč? proč se to stalo? z mojí zvědavosti, co bude dál? pohání se to samo, nula to pohání, že to musí dát nulu dohromady...// Muž je mono E, což ale může přejít v mono-duše pšt, a žena je pluralita-hmota, což může přejít v digitálnost pšt, je to jen jinak vyjádřené, podobně degradace je jak na A, povolení, tak rozpad na více částí, na A a E...(tedy nejvýše je E? ne, obojí dohromady...) ...// Spojení komutativní i nekomutativní - je susy např. (asi) atd..., ale vypadá to, že susy nebude možná v přírodě, možná nejvyšší princip bude více o láska a ego a dohromady Láska. // Věta o neúplnosti - něco takového je... nejde poznat vše, nejde poznat úplně vše, s tím se musíme smířit, vždy tam bude nějaká neznámost... // Jsem planý, jakoby hermafro...// Existuje objektivní realita nezávislá na vnímání? My si realitu upravujeme, přizívujeme, zkrslujeme, ale nejde říci, co vlastně je správné vnímání skutečnosti, je svět barevný? a tak se dá pokračovat... a hlavně i toto podléhá principu neurčitosti bych řekl - to je odpověď na to, zda existuje objektivní realita... ale nedokážu to už teď říci jak... (trochu o tom, že čím více víme, tím méně jsme schopni sdělit)... v NDE ale postupně "víme vše" a pokud bychom chtěli uvidíme detaily ... je to vlastně stejný princip... Objektivní realita - je třeba do ní započítat i nás, a řekl bych, že objektivní je Nic až třeba... nevím apod...// D chápe svobodnou vůli digitálně jako svobodnou, vůli. Z povolenosti vyvstane myšlenka, a kompulzí se napíše do deníčku...// Vše co existuje, spojuje právě to vše. // Drže řekne dobrý den - rozpor a má vše a vyvolává tak pocity viny, že vy nezdravíte, nejste hodný, a ona ještě navíc je i ten drzoun, co hodný není, je obojí... Manipulace unese vše, ale ne nejistotu, max. na zádech:)...// Domorodí mají vše vztaženo k přežití, proto žijí přirozeně, mají rádi děti apod, ale nic nelámou přes koleno, smrt je běžná věc... opět, moc boje vyvolává únavu a tak nebojují tolik... zemědělci a pastevcí bojují, neb mají přebytek energie...// Pjér říká, že vertikální princip je světelný a horizontální je temný, ale takto to vidí myslím muž:), klidně může být vertikální temný (vír) a horizontální světelný - svítící obláček. // Už žádné oddělování a spojování, je to digitální, i láska, že je toho splynutím, asi to tak je, ale nemluví se o tom:). // Možná je přitažlivost v gravitaci výsledek vztahu A a E, jež se logicky přitahují. Možná je dobré dát si ty pojmy gravitační do rámečku:) a něco nás třeba napadne:) - čas, prostor, moment hybnosti, princip neurčitosti, a třeba z toho něco vzejde...// Deprese je podlení záchrana na pšt v hlavě - smutek, spolknuté hovno či chomáč, lokalizace problému, balvan, snaha o směr dovnitř, ale nejde to, ale alespoň snaha, dostavuje se racionalita, je to celé pod napjetím, o napjetí, neuvolněné, nadsazené, je to i trávení pomalé prošlých nejistot - předsudků a bujarých vjemů, snížená schopnost prožívat a radovat se ... pak to umí odeznít...// Ty snapshoty - s věkem člověk už vše zná a vnímá tak trochu otupěle, kouká skrz věci... počet vjemů se snižuje a čas psychologický zrychluje...

Úplně vidím, jak by terapeut řekl - jo, to je krásné, to tvoje dílko, ale co ty? ... nechápavost ode mě, tady je dílo (já), na mě se mě nikdo nikdy neptal, vždy šlo o něco jiného...jo, užasně, kosmické, ale co ty?

Vlastně (už) vůbec nechápu, že existuje někdo jiný než já, žiji v tuposti za sklem, nikdo mě nevidí, žiji s tlumeném světle, zavalen do sebe schoulen a místo orgánů jen kůže a je tam přítímí..., právě cit (extrovertního) typu spočívá v setkávání se s ne-já lidmi, a stvořeními, v tom je ten cit, že je to někdo jiný... a hraje to na vnitřní notu v nás, oživuje to nás uvnitř, jako by on byl ve vás, ale přitom jste stále vy zde... Že tento klacík je něco jiného a samostatného a samo myslí... // Přemýšlel jsem nad tím, jak z chaosu utvořit komunikující entity, mám dva objekty homogenní, polarity proti sobě,... mohou si něco posílat, pozměňovat se tím, ale bude to celé umělé... hrozně důležitá je proto asi nahodilost, indeterminismus (v kvantové teorii), kdy

neexistují skryté parametry - je to nepodmíněné, je to projev lásky a snad i láska sama, jemné prázdno, částice tak je "nepodmíněné něco", což je protimluv, ale je to to, co to asi je, resp. vlastně nepodmíněné nic. Umíme ovlivnit výsledek měření? Ano, ale musíme být naprosto v lásce, uvolnění, absolutně "nemyslet" a netlačit, pak je možná telepatie, a tyto další věci... samozřejmě, že v reálu to možné skoro není... - jsme pak spojeni s "ontologickou bází", tvorbou světa...ona to je tvorba ve smyslu "dělej si co chceš" spíše asi... //Řešení problému nemusí být na úrovni, na které je (láska, ego), ale jinde...// Nepříjemná cirkulárka dráždí a když je ticho, vyžadujeme to, neb už nechceme se svým "ne", s tichem a sebou mít nic společného, dáváme si facu sami...// Zde vnímáme svět a na základě toto se utváří realita po smrti, a tak dále možná dál... ((je to i zpětné třeba, asi jo - zde se to tvoří a tam to je a naopak tam se tvoří to zde), ale co to znamená tam? (třeba je jenom tento vesmír a nic víc v bytí:)), někdy se jde zpět, někdy dál, výš..., tedy realita je věc sdílená, sdílená zkušenost, více jedinců dá dohromady, co zažili a pak v tom žijí:). //

Ono to tady není tak hrozné. Když se občas vyleze na skálu, pěkný výhled, nadhled... Není to tady tak hrozné, jak jsem psal. Podstatná je láska, nepodmíněnost, ta když je, tak máme u sebe, zde nejvyšší stav a tak to není tak hrozné pak zde a dokonce se to spíše doplňuje, to božské a zde, to normální. Ovšem my máme jaksi tendenci na lásce jen parazitovat a nežít jí, neživit jí. // Svět je nakažlivý. // Svět je iluze myslím, ale zároveň také není, jde o úhled pohledu a ponor do ega, nebo naopak ega-zlaté aury, pak se zdá svět jako iluze ... s buddhovstvím nejde dělat nic, stejně jako s pošetilostí a stejně jako se vším vlastně skoro...

Pavouk ulovil mouchu, vlastně tento výjev..., smrt je věnování se druhým... a i prvek sobectví tam je...// Formy jsou krásné, je to úžasné, stvoření, co tu jsou a to vše, je to zázrak, to je půlka světa a druhá je, že je to neprůhledné, nevědomé a chceme jinam ... opět ambivalence, jinak to bytí ani neumí asi, neb to má dávat tu nulu... světy jsou jako ega, a mezi nimi je B, L... možná je to právě Nic, B je Nic, neexistuje, v tom je jeho tajemství a povaha, že je Nic. //

Ono se nic nestane zde ani tam, když máme uzavřené srdce, nezabíjíme, ale jen otravujeme okolí trochu, nic se nestane, nikdy, je to jistota, nepřijde myslím nějaký trest odněkud...ego je trest pro sebe sama, láska je sice o utrpení, ale ego také, jenom jinak...// Když to potřebuji, tak se to objeví, v tom tkví realita... potřebuji to takto mít, tvoříme si to sami tzv... ale není to nějaký zázrak... jsi dole či ponížěn, protože to potřebuješ takto mít...// Zde se nám zdá, že tu Bůh není, ale božství je o tom, že je všude, v tom spočívá naše nevědomost a právě odhalování kousek po kousku vede na to, že vše je "božské" (utrpení:). //

Místo tohohle budu v lese...

Problém te'd chápu u sebe v tom "co oko nevidí, duše nepálí" a v šetření slovem v sobě, jsem už moc polekaný z okolí ... vnímat, co chci (žena sice útočí na vnitřní vnímání, ale i tam jde "vnímat, co chci", bude to zkoušet pořad - neb si projikuje nekomunikaci a je to i tak... - lakmusový papírek mužské mysli - pšt, Nejvyšší je možná také filtr, vnímá si, co chce...ale vnímá vše... ono se to nezdá, ale vnímání je "moje věc"...,

ještě že ta smrt to vše vrátí do normálního nastavení:), zapomene se na nekonečný boj -pšt zde. Ale už dost o tom. Zase, 1.4. to pošlu...

Indeterminismus v KT - život... jakoby ta nahodilost evokuje, že za tím je inteligence nějaká - a ono to tak i vážně asi je, ale už tím, co to je samo o sobě, směřuje to samo k tvorbě vesmíru, ke vzniku života a forem, aby to našlo samo sebe apod... symetrie...a inteligence je jeden z projevů tohoto pn...nezná to měřítko, neb to měřítko tvoří také... indeterminismus je "neví vůbec co činí", ale ví to přesně... volný průběh všemu, vlna už vše je a zažila a doladuje... Protože se to děje v nepodmíněnosti a z ní, tak se to děje, jak nejlépe to být může (vesmír). Vše si přijde na své také třeba...// Tady jsme část časoprostoru, tam jsme celek...// Zde se můžeme stát "nesmrtelnými", po smrti už ne, neb zde je i žádostivost, touha. // Repete: dvě polarity A (láska) a E (ego), nebo tupost a průnik (opak předchozího či spíše jen ego). Průnikem vznikají také qualie (jiná forma tuposti?). Max průnik je Láska a Poznání. Dítě je láska, zažije utrpení, vytvoří se mu tupost, předpojatosti, a smysl je, aby při průniku tupost, nevědomost, už nevznikala či byli jsme smířeni. To je "finále". Jakákoli alternativa je ego, tupost:). Maximální zkoušky, co bytí nabízí je maximum - bytí samo. Nechce se mi třeba žít tu nevědomost, svět, ale jinak to nejde... Nejvyšší stav - unést nejistotu, nevim... Bůh se sblíží s člověkem a utvářejí Boha podobně jako ego a láska Nepodmíněnost. Tupost je utrpení, utrpení je utpření, Láska (a nirvána) je utrpení samo o sobě. Proč existuje utrpení? Asi protože je něco (ale jeví se jako nic), je spojení něco a nic. Spojování je ale jen půlka světa. Vesmír je tvorba, ale i rozklad (pád - gravitace, rozštěpování). Rozklad je tvorba, bez něj by nic nebylo stvořeno. // Bez oddělení nebude ani spojení, ale existuje i nerelativní ... stavy. // Typický ego je rozteklá bytost z tuku a kůže, a snaha ji řezat, aby(chom) cítila...woodoo. Otupění má tendenci gradovat a jako řezání se umocňovat, zvyšování dávky...// Pomsta je vlastně vždy o tom - nemáš mě rád. // Ego je tupá koule, ale pod ní je naopak

ostrost, jasnost, žádost, silnější než pravda, a dohromady obojí je ego - oddělení. // Logicko-hmotná (šarlatánská:) entropie se zachovává? - vesmíru roste S, ale člověk poznává vesmír, zákony - klesá S // Co je Podstata? Mělo by to vysvětlit vše (být všude), pak by to byla kopie. Podstata neexistuje (opět spojení polarit), Nic, Nevím. Podstata ti nepotvrdí, že je Podstata! - to je velice logické. Pochyby jsou ale na místě (nebo podstata jsou asi pochyby). A musí být tvé já tou podstatou? Je to úplná absence ujištění (je to Lásky, ale i to Ego, předpoklad :). To je právě spojuje, ale ego je o oddělení a tak se o své jistotě neustále musí ujišťovat, nebo její znejišťuje tato jistota mj. Podstata nepotřebuje ujištění - a pomalu (se), ji poznáváme... v ní tkví Bůh, láska, nirvána, Tao, Ego apod. // Forma není i negativní, je půlka Boha, její nenávisť určitě nepomůže. Taký je i asi struktura, kdy z Ega vzniká láska a ego, nebo ego lásku "vlastní". Je jedno skoro, že forma a láska jsou od sebe, jsou „spojeny“. Vtip je v tom, že Nulu dává i "dává to nulu" a "nedává to nulu" a logické a nelogické apod. (chaos a vesmír...). A časoprostorovost a nečasoprostorovost (Nic) taky asi... V nule se začíná spojovat přirozenost (svět) a nepřirozenost (mysl na ni "přišla"), tedy i odpojovat asi. / Neprůhlednost a nevědomost když přestane vadit - "zprůhlední" vlastně taky. // Na konci už jen myšlení na blízko a "vše"... / Vždyť je tady krásně. - být tu a umět i odejít odtud. Ale není i negativní mít jeden názor.

Nebát se "být sebou", tím se dávají lekce druhým, kterým se to nelíbí. Sebereflexe vzájemná... a útlak duše ale i. / Nejvíce mluví, kdo nemá co říci (vnitřní komentář, vyzarování), ... trik to je... maska. / Analogie jsou o kopírování. / D mě sejme, že jsem sentimentální - je to tu hezké.../ L a Eg nepotřebují ujištění - intuice je o obém, Mám slabé já. / Věčné já je ego. / Dost jsem se nakazil za tu dobu. / M duše vidí v ž co ona ne. / I fuleren, kámen, Země má vlnovou délku - svědčí to o nereálnosti vlny (koncept jen), není částice jen krátká vlnová délka, kterou měřím polohu druhé "částice"-vlny?, pak by to byly jen vlny (velká, malá vlna) - vlastně mnohasv. inter. Jestliže ale vlnová funkce je nereálná a k ní je vždy částice, pak ani částice není reálná - fuleren není jedna částice, ale má jednu vlnovou délku..., řešení jsou možná ty struny... Možná ty větvičky se reality spolu interagují opět, účastní se společně... hospodské povídání.../ To nejděsivější - smrt je právě asi to nehezčí - opět kompenzace. / Se závislostí, tupostí, se musí každý sám v sobě poprat, nějak. / Hezké je spojení morálnosti s přírodou - projevy ega v přírodě... zde je oddělení, aby se tu tu a tam něco spojilo a utvořilo lásku - ta živí onen svět a tento asi taky. Právě oddělenost je kompenzována sobectvím - to celé je ego. /

31. Srdce sděluje to, co není přímo psáno...

Jsem mimo společný rytmus, vytáhlý do vakua, mimo planetu, štekají na mě, škodím, srdce pošetile do vakua touží, musí se spálit asi, ale ... ty výsledky...

1.4.

"právem" stekají vlastně a štítí se pravem vlastně...

Všichni musí být jako já, resp. nikdo.

Musí se to brát ze v životě jsme součástí různé tlupy - rodina práce přátelé spoluzáci ...

I potřeba se podívat jinde u duchovních učitelů...

Materství jsem opomíjel...

Celek a část a smrt symetrie také ... prohození...

Krade myšlenky... ta nesbr.

Rozšíření hovna ega i na tlupu...ale je to normální no...

Extr se chová jako intr aby ostatní byli extr a on měl intr.

Celek topí i nadnáši vys a dohromady nula.

Sexualita moje a obecně je o: celek a část celku a o tom je i život-smrt symetrie myslím...

Už teď chápu, lidé co mají široké srdce, také mají strach z lidí a samoty a tak rádi dávají dohromady lidi...je to jen úhel pohledu ale...

Tlupa ok v ni... rodina

Usazení se... rodina a místo v lese...

Empatie taky jsem nastupoval do práce a jak me vidi druzi nemam moc...

Tlupa Anima tlumi sik a i ji zpusobuje

Smrt stmeluje ... tlupa boj proti...

Nejdulez rodina lide...

Anima tlupa ... pusobi neutoceni mezi m...

Každý den od mala trans problém - dýky do zad, to každý trans i homo člověk zná, spletení se automatické druhých lidí, musím to vnímat jako chybu druhých, jejich předsudek, spíše to chápu jako čisté zlo, Anima, transformace, digitálnost, proto už nepotřebuji s nikým žít, toto mi stačí. Toto jsem si asi vybral, abych pochopil jak svět funguje... .. Ale intuitivně nevědomě cítím, že kdybych se choval empaticky, že chápu, že vy nevíte, že jsem jiný, pak bych byl bohorovný, ale stejně tak jsem bohorovný a za sklem, když vůbec nechápu, že neví, že to mám takto, nevím jak to mám ale...ale "vím "kdo jsem"...

Bytí je dokonale ambivalentní, ale dokonale, pozitiva života jsou doplňována negativy, ale představa, že je to digitální není ambivalentní, teď digitálnost doplňuje spojitost a není to ve skutečnosti tak, že je vše oddělené (když zaostřím, tak to tak uvidím, ale neznamená to, že to je hlubší pravda), nebo spojené. Pro člověka je těžké chápat, že rozmazanost a digitálnost jsou rovnocenné. Láska je spojení obojího (spojení a oddělení), ego oddělení obojího. Je to proto pravdou, vyšším stavem, když nyní chápu lásku ke všem lidem - takovou tu svým způsobem pošetilou (zlatá aura, jóga styl), ale zároveň chápu, že mám rodinu ale už nejsem ničím spoután... samozřejmě i jsem, nebo jsem byl, (nebo budu), to je ona ambivalence. Proto duše cítí budoucnost, neb ví, co jí doplňuje. Ta ambivalence je nekonečná, to je, zdá se, její vlastnost, je vnitřně nekonečná a neohraničená.

Pochopil jsem, že lidé a já jsem nešťastný, protože jsou sami, proto provokují a jsou nevlídní, jsou sami. Potřebují teplo. Je to ten prázdný nic v nás, ostrý a temný a prázdný, Animus. Ale my právě ani neumíme být sami a být samostatní, bytostní. Vlastně se mi ego spojilo s láskou a je to teplá hmota jakási světlá (řeklo by se i hovno nebo zvrátky, ale je to lidské asi)... a protože tam i je ego, tak umím být nevrlý a odmítavý i, ale obecně chápu smysl spojení. Právě to, že chápeme věci odděleně, proto trpíme. Také právě neumíme být odděleně.

Tím neříkám, že vše je relativní, neb pravá ambivalence je v tom, že vše je relativní i absolutní, ale nikoli zároveň, neb to by byla relativita vše. Opět celek i části jsou absolutní a celek i části jsou relativní. V lásce se to dá "vidět".

Až teď začínám cítit opravdu Podstatu bytí, ontologickou, fyzikální, a "morální, lidskou", je to totéž,

Dospěl jsem do stavu, kdy nemusím už vlastně kompenzovat po práci tolik a být v lese a být napojen jako dřív, sice je to jiné, ale cítím, že intenzita je stejná.

Až když prokážeš Stvořiteli, šílenci, vůli tu být i přes to, že jsi dosáhl něčeho vyššího, pak vlastně můžeš odejít, ale to není odchod, to jsi pořád i zde, a jsi v každém člověku a proměňuješ se, a jsi stabilní. Smysl proto není nirvána, neb to je jen půlka světa bych řekl, jasně, v ní to tak vidět není, ale v tom zbytku to tak je. Nemá cenu se moc zdokonalovat, opět ano i ne, neb vše je ambivalentní, a v tom je ženský i mužský princip (pluralita až slitost - ženský) a ostrost, digitálnost, prázdno, mono - mužský princip. Jasně, že se i mísí, a muže chápeme jako pána s bříškem a ženu jako vyzáblou kost, to už je ono mísení a není ani pravda, že to prve řečeno je nějaký čistý mužský princip, neb nic takového ani není, resp. je i není:).

Opět, jak jsem psal, spojení a oddělení jsou si rovnocenná, viz vlna a částice, zaostření na vlnu a vznikne částice (to je na stejné rovině, nejde použít zoom, a když se jakoby použije, je z toho částice, neb zoom je částicová věc...), vlna není ve skutečnosti částice a naopak... Principy to jsou absolutní a typicky nakažlivé, jako démon, mám vlnu a začnu zjišťovat, kde je částice, tak už ono zjišťování je částicové povahy a je nakažením už... "částice" je tak vlna, částice, žádná vlna a žádná částice... a obojí dohromady i zvlášť... takže struna:).

Smyslem není dosáhnout nirvány, podstaty apod., ale umět sejít dolů z těchto míst a smísit je s životem zde, neb takto to už je. Jakoby se žije v trojici božské lásky (sjednocení) a zároveň tam je i digitálnost, formy neprůhledné, fragmenty, a láska, kdy

opět je to dvojice božské lásky (nepodmíněnosti) a digitálnosti ega a lásky. Zemský princip tam klidně může být silný. Pak už je jedno, zda tu budete žít tisíce životů nebo ne, chápe se smysl a cítí se celek. Je tady hezky, samozřejmě i není, ale je to nějak smíšeno... Toto je pravá nirvána myslím, neb i nirvány je dosahováno konfrontací se světem a na svět nejde zapomenout. Také, jakoby jsem nenáviděl život a nemohl jsem dojít k ničemu jinému, než k životu. Nula má zvláštní vlastnosti, které jsou stejné jako Podstaty myslím... Proto nejde dělit přesně napůl, rovným dílem, nab pak by tu nic nebylo, opravdové kompenzace všech polarit dospěje jen nejvyšší... Možná, že digitální polarity dají nulu. Smyslem není dosáhnout nirvány, neb to není ani dosažení, je to nedokonavé a obahuje to život, ve kterém žijeme. Právě jakési oddalování nirvány je nirvána právě paradoxně. Kdo se snaží, uteče mu o co mu jde někdy. Chápu, že jsem věčný i nejsem, že se proměním v další bytosti a souvisím s nimi, neb vše je spojené i. Je to alchymie složitá:). Už i nevadí, že se spálím, lidé kolem se bojí být zlí nebo naopak hodní, žijí moc digitálně... Taky je omyl snaha o dosažení celku, s nějakým ohraničením, koule nějaká, vesmír...

Na stejném principu - Bůh je, není, není bytost, je bytost, je to jen iluze i není, my jsme všichni Bůh a nejsme, musíme Boha cítit i jej necítit a stávat se jím atd... toto nemá právě cíl (i má) a v tom to je.

Duchovní směry se snaží jít nahoru, domorodí měli vše vyrovnané, a smysl je jít nahoru a pak i dolů. Projít si to celé, prochodit, poznat, neb čisté vědomí je Nic, a potřebuje podněty vnější a vnitřní, aby něco vnímalo. A není rozdíl mezi vědomím a světem, je to opět symetrie, neb vše je Nic.

Ve výsledku je jedno, kde jsem, zda v nirváně, nebo v pekle by mělo být, není to ale ve smyslu, že jsem jako duch či démon či otupělý, ale i trochu ano, ale to jsem zase opět zkopíroval celý svět... jestli si někdo myslí, že se očistí a dokonale zmizí temnota z něj, tak to tak právě není, neb digitálnost je temnota - jo, pročistí se, až na nepodmíněnost, ale bude v tom i ego stále, v jakékoli podobě, tušené apod. neb bez tmy není světla, a i je právě. neb světlo je tam kde není tma, ale i tma definuje světlo ... a jsme opět u stejného problému, který může těžknout a měnit se opět v ego a zase do něj pícheme a bude z něj láska a tak dokola...z tohoto není doopavdy úniku a ani není potřeba (napůl :-). K tomu, aby jsi mohl být vysoko, musíš umět odevzdat se žít nízko.

Přiznám se, nevím co je Nic a nechápu to spojování a oddělování, jak to funguje. Tak co Bože, zvládl jsem to, už je to dobrý, správně namíchaný, zažil jsem lásku a jsem skoro láska. Co? Ne. Ano. To musíš vědět sám.

Zdá se, že svět nemá cíl, neb je Nic, a cíl je pro ty, co v cíli nejsou. Lze dospět do vysokého stavu vědomí, ten je absolutní i je relativní v dřívějším a (budoucím) stavům vědomí. Princip neurčitosti je Absolutní, je to Nic ve výsledku... Chápu už Jungova slova z úst La Šéze - mé ego se stává mnou... od nevědomosti absolutní (měsíční plod) k nevědomosti relativní (nirváně) - právě srovnáním s tím, co už jsem zažil zde...

Není z toho uniku, i je... zalezi jak se na Nic divas - pak tam je ego, když nezalezi, pak je tam láska nebo ale i ego - lhostejnost. Ma cenu žít lásku a na ego nezapomenout.

Dospet do Nirvany a milovat život a formy (jasne namazis se egem a jsi kase i) a zit dal je nejvyssi nejuplnejsi stav myslim. Pak jsem nemusis, uz tady jsi.

Takže vlnově částicový charakter se hluboce odráží ve všem, co vnímáme, dám zvláštní příklad - někdo je ošklivý a sklizký a vzbuzuje v nás teplou lidskost - jakoby jsme nakaženi egem, ale je to podobě lidskosti - no a ta slizkost je částicový charakter (neb je to digitální povahy, a kompenzuje to něco "tvrdého" apod.). Vlastně si tu hraju s hmotou jen (něco a nic defakto) a kde jsou qualie? ta hmota musí být nějak obarvená, abychom ji vůbec vnímali, jinak je opět nic a ty qualie jsou právě něco. Jsou proto falešné, jsou jako ego, ale bez nich se to neobejde, proces poznání... v logické úrovni není rozdíl mezi "hmotou" a "vědomím", barvy dají bezbarvost a elektrické náboje nulu, je to stejný princip a "materiálně" neodlišitelný.

Dalo by se říci, ano je jakási černá skříňka, a my jen vytváříme úhly pohledu o ní, ale to je opět vlnově částicový dualismus. Ta skříňka je Nic asi..., vlna...tedy nic spíše teda... je to možná složitě už, ale naše interpretace kvantové teorie podléhají také vlnově částicovému dualismu:) - jsou částicemi interpretující vlnu, a tak to nikdy asi nepochopíme...asi. snad jo. ale asi to bude ono Nevím, chce to proštudovat...

Jdeme výš, ale zůstáváme i tam, jde jsme, a to je opět ale nula, jen jsme to neviděli jako celek, celý život, pak to je nula. Obojí je vlastně objevování "tam, kde jsme"...

Pn, vlnově částicový dualismus je absolutní, ale nejsem si tím tak jist... (nic je vlna, něco je částice a naopak třeba i apod.), Nic jde zažít jen "napůl" opět, což je opět pn. Už mi ale nevadí, nevadí mi to. Neb kde si v nitru je již vše spojené, linie spojenosti,

báze spjitosti...neb zde je to oddělené, a spojuje se to. Ale není to tak, že se proti sobě pošlou dvě polarity, ono to jaksi vzejde spontánně, naráz, z nitru apod., mimo právě to spojování, pak by to totiž nebylo rovnocenné vůči digitálnosti.,

Taky, moc jsem to vyhrotil, emotivně, na lásku a ego, všemu dávám hodnotu, emoci, obarvuji to, ale jsou i neutrální duchovní krajiny, nemusí být dole, ani nahoře... šedivé, bílé ... stejně tak existuje i spojení ega a lásky, vnímám to v sobě jako hustší kouli ze světla ... moc to nezáří silně ale...

obarování samozřejmě je o egu, neb vede na digitálnost - nahoru dolů, proto vyšší stavy i mají toto vyřešené - neobarvená nepodmíněnost ... žádnou hodnotu ani pojem tomu nepřikládat...

Totíž nic a něco stačí obarvit a je to láska nebo ego ale jak to nic tak něco, tady obarvené nic láskou je láska a obarvené nic egem je ego...ale není to úplně pravda, láska je jemné prázdno spíše...

nebát se nedávat hodnotu všemu, nehodnotit, nekomentovat...

to co nazýváme částicí, v interakci, se v makro světě projevuje jako neprůhlednost věcí člověku...

láska ničemu hodnotu nedává, ona sama je "hodnotou", pojmem... právě nic (ego) dává hodnotu (zde je ego nic, no...) a jde to nahoru nebo dolů...opět vlna, vlnění vlastně..., láska už není vlnění, ale vlna sama o sobě...žádná vlna tam už není..., ale není namyšlená, aby řekla jsem vlna, jsem hodnota, jsem apod... je i není pšt zároveň... je i není inteligentní ... proto Bůh nevyřeší rovnice jako my... asi...

láska je i spojení neutrality s neneutralitou, hodnotami a pojmy apod... chutěmi dobrými a negativními, nuly s plus a mínus... to asi ne právě...

Ve stáří se ti spojí lež s pravdou a vše ti je volné, už jsi nakažen, neb duše touží i netouží být nakažena

Hrozně moc toužím po celku a davu, odum A'', Anima to je, ta úzkost ve mě... ale to je moje věc, to jsem já, ta úzkost, utrpení, přiskřípnutí ke zdi, prázdno, škrčení, oharek ... pro tlupu bych uděla vše, abych se vykoupil... ale musíš to sám chtít...

Rozum pokud zkoumá svět, naráží na rozum a dojde k citu...jaksi neustále tam je obojí. / K tomu, ve vyšším stavu je i ten nižší, a spolu tvoří nulu, tak i domorodí a nástupnické civilizace tvoří nulu, až teď to víme... ale jedná se stále jen o přiřazování hodnoty, ženská polarita dává hodnoty (digitálnost), mužská naopak pojmy (pojem není digitální, naopak, je "celostní", je mono).

Jestli se B obrací k B, tak už je v tom také pěkný guláš...

Jestliže je pn absolutní, je to, že relativita je absolutní, a opět se našli a je to pn princip. Ale už to zavání láskou, úplným propojením polarit. I pokud pn objektivizují, je to opět "částice", E'...

Je třeba to brát tak, že touha po poznání u mě předčila bytostnost a lidskost...

Hodnoty a pojmy ale lásku nějak nedají, jsou už mrtvé obojí dvojí, ...jsou pošetilostí a ani o sebe moc nejví zájem...jsou ega...

ego a láska už i nepodléhají kvantitativnosti... takže lásky může být trochu víc jakoby...je to však stále o principu ... když pomyslím na to, že jí bude víc, už tam tlačím ego do toho...

jako neutralitu jako ego vidí spíše ego ale...asi i láska... jde o hodnotu a hodnocení...

To lože z ega, nahrazující lásku je jakoby ze žmolků, kousků rozžvýkaných papírů, prostě vysoká entropie... možná, že na konci vesmíru, kdy vznikne vakuum, je to neodlišitelné od počátku i nějak... Myslím, že problém nekonečného bytí vesmíru a rozpínání do nekonečna se vyřeší tím tvrzením o spjitosti "hmoty" a qualií, hmota není úplně nezávislá na pozorovateli a tedy přestane existovat, je co je, tedy nic...právě nezávislá hmota, čp, na pozorovateli vede na spoustu neřešitelných problémů možná...

Pn je ale dost o něco, nic, tedy ne o qualiích, ale myslím, že qualie jsou prostě hodnoty, jen ne číselně vyjádřené, jde o komplexní hodnoty, ale stejně to nevysvětlí je ...

Láska se musí dost zbavit hodnocení, hodnoty a určité sebehodnoty, pak zmužní, zduchovní... a je vyšší láskou (to ale ztvrdne a to je cesta dolů zase) ... jakmile se přidá hodnocení - zabarví se to, zde je souvislost hodnocení s qualiemi...hodnota musí existovat, stejně jako ego a digitálnost, pojem je také digitální, jen jakési plné břicho...povolený až jakoby... qualie je zobecnění pojmu číslo a hodnota obecně. splynutím všech qualií vzniká láska cítím, jedna hodnota...spojení všech hodnot (polarit atd..) ... a ego asi i třeba

posloupnost číslo - qualie - láska. snaha z čísel utvořit barvy je jako snaha z černobílé utvořit barevné... ale to jde, viz RGB a CMYK, je to nadstavba nad ČB, ale lze to chápat i naopak, bílá se rozpadne na RGB. . červená je věc evoluce ... spojujeme si ji s masem, agresí, apod..., možná ty všechny spojitosti ji utvářejí...

Jak spojit pn a qualie? qualie obarvují, zviditelňují pn, která by jinak byla neviditelná, jakoby souhrnně jsou qualie E vůči pn, ale... qualie je komplexní příliš, využívá analogie, spojuje si banán s jeho chutí např...a žlutou barvou - dokonce bych řekl že bez představení si banánu banánová chuť zmizí... - jde tam o to spřažení, qualie tedy určitě musí být produkt složité souhry kvantových "objektů".... podobně jako já je ale nedohledatelné, uniká, je o spřažení pojmů, dojmů apod...dohromady... když spoj zmizí, zmizí i qualie. ... ale to je příliš materiální zase...viz NDE..., kdo ví

konstelace pn utvoří qualií - souhra a kontakt vln castic...

V logickém prostoru (mimo prostor a čas) se spojuje vlnově-částicový dualismus alias pn s qualiemi, neb bez nich, by se nebylo "na co koukat", a vůbec by to neexistovalo, bylo by to úplně nepodmíněné, tedy i vesmír samotný by nebyl... či spíše vesmíry, třeba jsou i bez pozorovatelů..., nedával bych pozorovatelům zas takové privilegium...

až pak se o pn dá bavit, když se spojí s qualiemi, pak jsou možná až zaměnitelné a neoddělitelné, jsou totéž...vlastně jo... a mohou tvořit lásku nebo ego ...nebo neutralitu atd... protože je to totéž, tak vědomí dokáže vidět i po smrti asi...to už je moc bez rozmyslu... ... jsou vlastně totéž, musí se dokonale spojit, aby to bylo něco, nic atd...qualie je i vnímání prostoru a času samozřejmě, ne jen "povrchní" barvy a chutě a vůně...

Tak a teď jsem se do toho trochu zamotal.:) To poslední už nechápu.

1.4.

Jsme tu na děláni chyb a poučování se z nich.

Groteska či až fraška pana pojmu a paní hodnoty - zde jsem vykrytalizoval pošetilostní složky muže a ženy, právě na postavičky malé pojem a hodnota. Je to jakýsi groteskní podivný svět strašidelný, pojem nahrazuje pojem láska a hodnota pojem ego (digitálnost). Hodnota hodnotí pojem a řekne mu "jsi nula", a nakonec ale oba dokážou splynout v Démona, v hustý rej, ze kterého pochází i ... je to jakási parodie na stvoření. Bytí má určitě mnoho podob, než jsem zde dokázal vylíčit...

Kdo je posedlý hodnocením, je sám vykastrovaný, prázdný, přiškrcený, paradoxně, když se přestává hodnotit, začíná to mít hodnotu, neb nepodmíněnost jemné prostupné prázdnou - Láska, hodnocení zmizí stane se to hodnotou samotnou a i pojmem také zároveň... (pro nás je těžké pochopit, že existuje "něco", kde je opravdu něco zároveň, dokonale spojeno v nic...)

Na opačném pohlaví nám imponuje to, co je vlastně maska či archetyp, a je to pošetilost a postupem času vystřízlivění.

Po Animě vlastně toužím, ale nevědomě, vnucování se její...// V někom se štourat není o lásce a musí to pochopit sám...

Nevědomá sebestřednost (přitahování pozornosti) a vyžadování pozornosti je způsobena "Animem", škrtící prázdnou přitažlivou...Ž neustále vyžaduje pozornost, řeknu vám, co se stane, když se jí toto řekne - začne být v roli chlapa, ti druzí to tak chtějí nějak si říkat, tak když nebudu vyžadovat pozornost budu jak chlap (nebudu mít v sobě prázdnou šťekavé - paradox, ona jej vidí v druhých, ale ono není nikde a všude asi...) si řekne a pak začne druhé mlátit jak chlap a neví co má v sobě vlastně atd... na konci je ledově chladná a strnulá a povýšená, neb je mužem... není to o sbr... resp. je to pseudosebereflexe, ví už že má v sobě muže, ale proto se chová jako "muž", ale to je typicky pošetilé... / Když např. někdo zakašle, aniž by chtěl kašlat a je to jen provokace a pošetilost, pak je tam přesně vidět oč jde - je to nepodmíněné, nepodmíněnost je pod tím a je "vlastněna", překřičena i. O tom to celé je vlastně.

"Hypotéza" - to, co se nám jeví oddělené (hmota a vědomí), je v logické úrovni a všude spojené, sjednocené. Myslím, že toto sjednocení je nevyhnutelné. Ale není to, že my tvoříme realitu, ona tu je, my ji jen dáváme vzhled, barvu, rovnici a tedy to, že to je. A tak, pokud umřeme, můžeme "vidět" třeba celý vesmír v barvách, neb to je neodlišitelné od sebe, hmota a qualie. Hmotou je podle stávajících poznatků vlastně vlnově částicový dualismus, ten popisuje všechny "gravitační" veličiny (čtyřhybnost, spin, resp. jen čtyř-moment hybnosti myslím existuje, tedy spin asi) - tedy vlna a částice jsou nic, dokud je člověk nepozná (existují i neexistují v závislosti na pozorovateli, nezávislé i závislé zároveň jakoby) a qualie jsou hodnoty. Hmota tam může být pojem a qualie hodnota tomu daná např. Zde je to oddělené, hmota a její "podoba", ale "tam" spojené, neb prožitý život a vesmír je viděn jako celek, a období do vzniku pozorovatelů (nejen lidí, ale obecně příroda...) je "dovytvořeno". Neříkám, že my definujeme vesmír, ale jaksi dáváme tomu nic barvu jakoby. A qualie "sestupují" z vyšší neoddělené úrovně k nám a my pomocí nich vidíme svět.

Podstata ti nikdy neřekne, že je podstata. V tom přesně cítím Nic, nemá to barvu, je to láska ale, nepodmíněnost...

Možná právě vztah mezi vlnami různých měřítek - všemu jde dát vlnu je gravitace, vznik kosmu apod... a kolaps vlnové funkce...

Už netoužím po nirváně, a po vyšším poznání, to je také smysl určitě... ale možná je to přechodné, kdo ví...

Není to, že dosáhneš "nirvány" a pak si jdeš užívat života... je to jiné samozřejmě...

Také, kdo se bojí samoty má v sobě šum rej pšt pod kterým je on .. ale šklebí se tomu a i má ale pravdu ...

Jakékoli - je ti krásně atd. je snaha si udobřit démona a jistota srač v nás ... jde to změnit - volnější pohled, svobodnější? ano jde.

Kooperace soutěžení ego ... o to jde to něco tvoří (ego opět tvoří nic ...) a je to láska ale je to ten cíl ... cíl je dialog... viz stavba ligo virgo...mnoho usilí ...fana az...

Zde teorie ... ptaxe ma tez nevo do sebe ... je hmatalelnejsi.

Nejdůležitější je tlupa vse ostatni text uz me nezajima... uz toho necham s vydavanim...uleva.

Ten muj demon... jako b na sebe bere to co byt nemuzeme a moc ani nejsme...

Nebudu upravovat, vytah na strane...

Vsechny qualie jsou ale predsudky...

Smysl je znat nirv a zit navic a to spojovat ... nirvanu a byti zde. opět celek a část, i když nirv není celek právě...

i snaha se cenní, jde v tom o to jak...

Ještě upřesním, když to čtu zpětně - "je" hmota (vlna, částice) - do doby pozorování (obecného pozorování, tj, existence pozorovatele s různou mírou poznání) se nachází ve stavu neexistence/existence a pozorováním se tomu dává podoba nějaká. Ovšem to nejsou dvě odlišné entity, je to totéž...

Oprava - pavouk a ulovil mouchu...to je láska...harmonie...

My parazitujeme na la, tím myslím díváme se jako na obraz a necítíme to v sobě...

L - to že formy neděsí, naopak ... je to nízké, zavání to egem, ale o tom to je... svět je jako trychtýř, na konci je L na vrchu jsou formy a to celé má smysl... L je něco, co zemře a je stále tady a tam taky a není to duch přítom...

člověk - je vykastrovane B, ma vykastrovany pohled na svět... a opet zde sexualita a tam ne aby se to vyrovnalo...

Už je to těžko představitelné, ale symetrie je i mezi B a čl, v textu stále je atmosféra hledání tajemna a vyššího, ale je to i naopak ... ovšem čl to bere tak - jsme nejlepší, a to je o egu., ono se opět jedna o sblížení celku (B, nirvána apod.) a části celku (čl) a to nemá cíl, ten je jako Nic v dálce někde...

ž používají měkký obal a m jde k věci bez obalu ... sxy

Asi šlo jen o to to vydat, tady jsem... už jsi mě všímají, už dám pokoj, ... a je to odbyte...

Už zase ... umít si hlídat své věci, bránit.

Muž může na ženu použít to, kým je, tedy např. dělat jakoby hloupého, ale já vlastně.... nemohu použít vůbec nic, nejde to, nemám nic v sobě, a to je docela výhra ale... neb na pšt nejde použít nic. mám to tedy takto nastavené automaticky... oni jsou polarity, já nemohu použít nic, a to je docela dar.

Držím vlastně druhé v nejistotě, manipuluji tak, neví, kdo jsem.../

KT není o ničem jiném než o chybě měření, neexistuje nic jiného než chyba měření, to koresponduje s tím o omylu, chybě, egu... příroda se neustále snaží měřit a to je chyba vždy, měření není nic jiného než chyba, předsudek, - vlna-částice neb nechyba je jen nevíme:). Celý svět, a měření, je chybou v podstatě a vede to na vlnově-částicový dualismus (ale to je dualismus možná spíše historický - řekl bych, že jsou to jen "vlny" - v planckově měřítku ale to je jak - nejkratší vlna 10-35m...?), to, co zjišťujeme, jsou jen chyby měření, nic neměříme vlastně. Máme vlnu, lásku, nic a pak měření - což je vždy chyba, omyl, ego, předsudek. O tom ten svět je. Láska řekne - až uděláš cokoli, bude to chyba, je to stejné, jako u šikany.

Adrenalin hledají...

Každé duchovno nezapře, že je mužským principem a nevěnuje se mateřství a malému dítěti, nemá to ve své povaze, láska spojuje oba světy, ale normálně je to oddělenější. Vše je banální proti zrození malého dítěte. Každý si uvědomí, že i on byl takový, a bezbranný. Dítě je smysl. Je v něm spojeno božství i démonství do božské lásky, prochází z toho světa (kam my směřujeme, už nechceme přírodu, ale chceme žít v děloze, v chemii apod.). Pochází ze světa pravdy, božské, absolutní, z Ničeho... je životem. Tam nemá cenu mluvit, vše je instinktivní. Muž má tendenci být někdy proti přemnožení, ale sebereflexe mu nedovolí zjistit, že on právě plodí a obcuje se ženami. Muži jde o kvalitu daného člověka, co se narodil, o to "jak" to tady bude, aby byla jeho Duše naplněna a Duch pozdvižen. Ženy berou to, co jsou jako zbraň a důležitost, tam nejde používat argumenty - proto to dělají, a opravdu to nejde. Tedy život za každou cenu také není dobrý, ale každý nový život je dobrý - nedává nám jinou možnost:). Posloucháme Anima, prázdného rozhněvaného Boha, co ochraňuje to dítě a nutí nás plodit pro něj potomky...určité archetypální obrazy, pochody, příběhy v tom jsou... je to démon, parazit - DNA, co se chce kopírovat, je to složka parazitická, virová, přísaje se, využije pro rozmnožení, líheň pro svou potřebu nepochopitelnou, ale jde o parazitismus ("lásku") ... o tom to je myslím, to že rodíme děti pro mimozemšťany, co si je vezmou potom...jsme nosnice jenom...to, co virům chybí právě, aby se mohli množit, ale to celé je právě o egu...tato složka v množení je, ale je tam i láska... Parazitě nás nutí něco dělat, ale protože jsou celkoví, tak nás umí i utlumit a působí to, a z utlumení pak chceme parazity, abychom se probrali...

Láska a ego plodí lásku a ego, nic jiného neumí...a láska lásku a ego ego. / spousta mých neurotických problémů je o tom, že chci dítě asi... žena myslím chápe dva gay muže jako archetyp svého oplodnění - parazity, má parazita v hlavě nějakého a nakazí mě, ó viry, spermie... jde tu o oplodnění, tedy průnik něčeho dovnitř, do srdce naklazení parazitů, ženy oplodňují muže - zasévají do nich zlo..

Samozřejmě že muž se cítí trapně vedle ženy, co má dítě, jako duch až, s tím nejde dělat nic, je to pšt stav.

My neumíme pochopit, spíše dřív, že milování má dvě funkce, plodící a to druhé...

Démon je oběma účastníky rozhovoru, je samomluvný, Bůh také, ale umí dát druhému účastníku úplnou svobodu - neví, co má čekat..., přesto to není oddělenost, ale dialog, a pravý Bůh je něco mezi tak nějak asi...

Jednou stejně z vesmíru zmizíme nenávratně. Pokud se nepřesuneme do dalšího apod... život má cenu, ale ne za každou cenu, pak to život není.

Existuje tendence odejít odtud, kamsi do nirvány (už to je dle Buddyho protimluv), ano, zdokonalujeme se, duchovně, poznání a láska, ale to není něco, kde se zůstane, je to jen širší pohled na svět a hlubší, tedy vždy tu bude jakýsi přesah, a potom ukotvení, život, zrození, ego, potenciál ve formě ega, potenciál k růstu, jistota ukotvení. Tyto dvě složky prostě budou vždy, resp. ta přesahující (nadmnožina) je nesamozřejmá, ale o to samozřejmější a nepodmíněnější. Defakto se tento svět stane pouhým objektem a vyšší svět tím, kde pobýváme, ale v tom nižším jsme už naplno byli... ovšem ten vyšší svět není o světě

vůbec už a není o pojmu celek ani atd... Vždy tu bude zároveň pohled zhůry ("celkový", dialogový) a zespoda (digitální), ostatně Bůh, Světlo také není nahoře a komunikuje s námi... sice tu není vidět, asi by tu nevydržel a nakazil se, ale...je to. V NDE bych řekl vystupuje napůl naše já a napůl božství (světlo čisté a vyšší bytost), světlo je "ušpiněno" bytostí...egem, tedy někdo kdo kouká sám na sebe a povídá si se sebou...ale tam už nemá cenu zjišťovat, jak to je, nemá to asi vnitřní srulkturu (mechanickou). Tedy dospěje se nejdříve jakoby, do nirvány třeba a žije se jakoby dál, ale zrození už je volba a zůstává to více méně v podobě volby, spíše se pak rodíme jako někdo, kdo se narodí a zakrátko zemře...to jsou už ti vyspělejší...nepodmíněnost není jen tak, musí se k něčemu, někomu i vztahovat, ale napůl nemusí právě i.

Myslím, že ke každé kvalitě existuje antikvalita, co dá s ní nulu dohromady. Tak např. existuje chuť, která v kombinaci s chutí např. banánu její zneutralizuje na nulu. Jakýsi antibanán.

Jakmile se začne hodnotit, je to digitálnost, jakmile se začnou uchopovat pojmy, je to manipulace a zešedivění.

Když mám druhým vysvětlovat, co jsem objevil, tams e teprve ukáže, jak to nevím.

Pravý duchovní mistr dokonale splývá s lidmi, ale pravý démon taky...

Když jsem to četl namátkově, je to dost humus, a je to otravné a brak otravující život:). Jsou tam světlé chvílky, ale nestojí to možná za to. Proto vám napíšu shrnutí na pár vět: vlastně zdá se, že psychika i vše kolem nás podléhá principu oddělení a spojení (ego a láska), není to však takto jednoduché, jak ego, tak láska totiž již "vše" obsahují, ale ego odděleně a láska spojeně. Zde i na druhém břehu jsou obě tyto složky a nepodléhají tedy smrti (pošetilost zde bude i tam:) - někdo si řekne, zde budu trpět, abych tam netrpěl a to je pošetilá pravě:). Vlastně ego je láska, ale jinak (např. smysl je nemít strach, a ego tak i činí - je otupělost a nemá strach, ale není to "ono" jaksí). Ovšem lásku si představujeme příliš v ženském principu, skutečná nepodmíněnost je jakési jemné prázdno bych viděl...ale na tom nesejde asi.

Ego je typicky dokonale nakažlivé, jako princip v kvantové teorii - když něco měřím, tak to naruším, jinak to ani nejde, nemá ten cit, jde ztotožnit s parazitismem, kopírováním obecně, viz DNA, s časoprostorem - to víme, že je gravitace a energie, že je to totéž, a hmotnost (hmotnost je vlastně interakce v kvantovém světě, kdyby světlo interagovalo hrozně moc s něčím, bude mít hmotnost, proto ego je typicky rej divoký, ale postupně těžkne v depresi a tíží...), a tak vymaňování se z gravitace je vlastně vymaňování se z ega. Prostě vesmír je analogie na každém kroku... A spojení zla a dobra?, tedy ega (božství či bohorovnost) a lásky (lidství) je asi jednoduché, stačí spojit ty slova na: božská láska, nepodmíněnost.

Existují polarity všude, není to jen plus a mínus, žena a muž, část celku a celek apod., je jich mnoho a jsou analogické vzájemně. Proto my zkoumáme svět horizontálně a nevidíme ty analogie právě a to je logická úroveň bytí, duchovní, která to "zastřešuje", ale hmota a duchovno je totéž bych řekl. Existuje/neexistuje jakési nic a až pozorovatelé dávají světu barvy, vůně, rovnice, a tak přispívají k tomu, co svět je - jakoby je nic a např. člověk to obarví, dá tomu formu, a to je pak od počátků do konců potom už. A v logické úrovni to nejde odlišit hmotu a její barvu třeba... Analogie mezi světlem a láskou je zřejmá, světlo dokáže produkovat právě páry částice a antičástice a zase zpět se ve světlo (resp. gama záření) spojí. Proto je láska a světlo v logické úrovni totéž. Logická úroveň nezná hranice, jako ego a láska:).

No, takže zjistil jsem, že smysl je obecně vlastně sebereflexe a cíl je nevím. Sebereflexe nemá dno, je to poznání a láska vlastně. A cíl (a počátek) je nevím, avšak říci nevím hned je předpojaté a svět jsou jen předsudky tak vlastně. Nevím je pravda, ale i lež (skrývám A a říkám B - tedy nevím vůbec, co chce dotyčný říci - opět oddělenost), je to láska a i poznání "konečné". Proto Nejvyšší "unese nejistotu", to je láska vlastně, to neumíme, nikdo neumí unést nejistotu (celý svět vlastně), unést nejistotu, že se ten svět, co se tvoří pokazí, apod., unést, že nebudu už existovat apod. a přitom to je v klidu a pohodě. Proto dlí mezi světy. Ono se to podobá hysterii, ale ta to právě neumí. A naším "cílem" je stávat se nejvyšším, ale my v tom vidíme to ego právě. Opět to bude nějak napůl zase...

Taky jsem zjistil, že vše je nějaká forma utrpení (láska a ego jsou utrpení samo o sobě např.), utrpení je spojení nic a něco dohromady, (zase ego a láska).

Celou dobu jsem se snažil dosáhnout stavu jakoby, kdy budu mimo tento svět asi, někde v pohodě, resp. že vše sjednotím, ale to nejde jsem zjistil:). Jde jen dosáhnout nirvány a pak chodit po světě dál a mít to tady rád a rodit se znova třeba. Vidět v životě smysl, když se někdo narodí, je to smysl. Opět je to ambivalentní, ale tak to je. Je tu hezky i když se tu člověk nakazí.

Takže jsem se vám to snažil trochu ulehčit.

Stejně musím vydechovat, po práci atd., nějak jsem to nechal zajít daleko a jsem ztěžklý dost... ale ono vydechování, dávání negativy ven, bude venku a bude útočit zase, chce to rovnováhu vždy vytvořit, pokud to jde...

Pozn ego je utrpení ale skutečné utrpení je láska. Ego vždy tlumí utrpení, popř. jej schválně vyvolává, je o oddělenosti utrpení a "neutrpení", je jiná forma utrpení.

V tom textu dopise, A je láska a B je ta lež vlastně...skrývá se pravda a pravda se tím více ukazuje třeba...

Nejde svět ignorovat, je třeba přijmout jeho omezení co tu jsou... nejde tu mít božskou lásku např., v nitru, v egu pro sebe ano, ale to je právě to...

J. Dušek - my stále nascvičujeme něco, viz tento text a přitom nechat se vést proudem, ten ví co dělá, prostorem, jako domorodí..., rozvíjet nekonečný potenciál.. nepodmíněnost, nechat to být samo všechno...

Už to, že můžu určit spin celého atomu, molekuly, je nematerialistické trochu ... možná. Spin podle mě není vázán, každé části prostoru mohu určit její "spin" součtem spinů v jejím objemu, spin celého vesmíru by měl být nula a střední hodnota spinu vakua také. Vlnová funkce celého vesmíru je možná dobrý koncept, ovšem má okrajové podmínky? apod... Taký v kvantové teorii neměříme nic jiného než chyby měření, neb celý svět je omyl:).

D má jediný úkol - znepříjemnit život...

Intr není lidský třeba od pohledu, ale extr to jen hraje vlastně, je omámený jakoby, - je to maska byt to je lidskost, je to moc těžké..., lidskost je až někde mezi...asi.

Ego a choroby je totéž, pokud podlehneme egu, určitý stres např. začnou na nás útočit choroby - je to totéž a je to propojené, pak strach z chorob to přizívá ještě...nejdříve se to projeví psychicky a pak fyzicky, když to pokračuje dál, necháme dojít dál, když ztratíme důvěru, a zdraví, nepodmíněnost určitou...

S proudem, ale ostatní mimo proud - ne, to zmizí... eg je věčné je třeba si uvědomit...

Problém je, že systém eg la je o hodnotách a vlastně i dvou pojmech, vždy tomu dáme hodnotu nějakou a tak to není o nir... nir je předčasná, musí se uskutečnit další způsoby poznání, ne "utéct" předčasně.

Stále Anim nad námi, ten kdo tu není - když si vědomíme, že žádný takový B není, je to svoboda a šíře ... ale musí a přirozeně tím mizí i jáství, pokud ne, je to narcisistní bohorovný ...

Už mi nevadí hys

Růst je jako ve vědě, teorie Newton a OTR nebo kvantová - vyšší pohled a starý padá, podobně padá ego, avšak kvant je právě ego samo o sobě už nějak...

Potlačená tlupvost a probl a veřej mín... potlač bolest...prožít...

Další myšlenka z výčepu: reálné částice mohou být excitace vakua, struktura ve vakuu, vlnová funkce by pak byla reálná, byl by to šum částic (což i je kolem reálných částic snad krom fotonu a neutrin), pak dává logiku indeterminismus kvantového měření, problém se posunul do kvantového vakua jenom ale. Náboje kvantové nejsou nic jiného než nic, co se zachovává... tím se asi i odpovídá na to, co je to kvantová gravitace - opět gravitační pole je excitace vakua, samozřejmě i vakuum má energii a své gravitační pole...

O krok napřed - vím, že jsem o krok napřed... to nezná míru...

Vlastně stačilo zopakovat, co jsem "pochopil" a vyjasnilo se to (byla to i touha po určité jistotě, neb nevím kde žiji, ptám se).

Analogie světla a páru částice-antičástice s životem je myslím stoprocentní. Světlo je celek (vařící se voda) a my jsme kapka co vyletí a zase spadne dolů - vrátí se do naprosto totožného "stavu". Je to totiž jen spojení-světlo a oddělení-částice (ale čeho?)

- asi nějak obecně. Dohromady je to pak Nic. Co ale oba světy spojuje, co mají společné? - utrpení, neurčitost, nejistota, nevím, Nic (jsou a dají Nic), nevíme, co je Nic, protože to je nevím možná:), - a toto neodlišování chápat ... pak opravdu se svět miluje i a nemusí se zde zároveň nutně být, ale není to, že tu nejsme, nejde o lhostejnost a ani snahu vše spasit, což je vlastně podobné. Ontologické Nic nelze nijak obejít, to je nemožné absolutně - je to otázka proč je něco a ne nic. Tím se mi to vyjasnilo. Může se to vidět mechanické, ale není to mechanické, světlo je nepodmíněnost (resp. spojení nepodmíněnosti a podmíněnosti, resp. žádná snaha o spojování a hodnocení apod.) a ego je oddělená podmíněnost a nepodmíněnost a představa jejich spojování.

Smíř s tím že jsem excenr oosbnost - každý musí mít nějakou formu PO, aby někým byl...a zapadl...

Pravda ve lži je to A a B ta "lež"...ale dohromady do je l...

Lze si povšimnout opět symetrie - mám chybu měření (nejistotu), ale nejistota je přeci "pod tím", za tím, to Nic ... ta je jistá. Chyba měření je nejistota a přijde mi to oddělené, ale asi není... Přijde mi, že to zvrácené - . Možná tedy, v tom co je to brát jako už to Nevím, tedy ta chyba je nevím (la)

V KT znám přesně nejistotu - to totiž jde, neb to je logická nula dohromady (proto i asi příroda a ontologie zakazuje abychom něco znali přesně, neb to se musí kompenzovat na nulu opět). Pokud to obrátím, znám nepřesnost jistě, ... možná je to totéž a je to láska tedy - to by se ale museli nějak spojit ta přesnost s nejistotou a nebýt odděleny. Taky již samotný princip neurčitosti o tom je, že s přesností mohu vědět jen nejistotu a o tom je celé poznání. Záleží na mě, zda mě to bude trápit nebo ne, budu podléhat tomu, vidět to jako nejistotu a hledat jistotu nějakou, šklebit se to na mě. Záleží jen na mě...

Nebýt stále oběť...

Schizot PO - jakoby se nezdá že jde o eg, ale jde.... typicky ve stresu a napjetí kompenzace výstře a pocty...

Bojovník s demony a hrdina nakazen cbudak v depesi...bojuje s temi intr co nesnasi kolektiv...

Lze se veřejnému mineni neb to je ok neb ono je lzopravda...

Musíme si uvědomit ze i to znat presne nejistotu (vlnova funkce) je o pn. A kdyz merim, podleha mi to principu neurcitosti ale u jednoho mereni to mam presne ... ale kompenzuje se to pred a potom v case vznikajici nepresnosti. A jak to spojit nejistotu s jistotou? V nepodminenost, lasku (uneseni nejistoty neoddelene).

M a z princip v nejistote je zaroven...

Nelogicka uroven je m i z...

Stale bojuji neb taky nechci se vidět klid ticho něco konstruktivního sebereál lá bojím že se to nemá a je to lenost ta láska a nepráce... i to je asi důležitý tento přístup neb pak jsme mimo lá ale i to jde žít jinak i v lá a zde a nemuset být tvrdý vše je to zábava pak i práce ...a je to vědoměnější .. domorodí také žijí v harmonii, klimaxu což je lá..

Už nikdo tam nebude... opět, všichni z polevky v hlavě pryč... vyprázdnění...

Dalo by se namítat, že postup redukce na homogenního něco je jen jedna z možností poznání skutečnosti a asi to tak je, v bázi je buď maximální složitost (chaos) nebo maximální jednoduchost (nic)...

Vsechny hypotezy o mimozemstanech mají jednu chybičku - strasne ale strasne divne zapominame na smrt, oni ziji uz jinde. Planety funguji jako domov, inkubator (podobne jsou na onom svete) a setkavame se az tam prevazne tedy v klidu uz. Tam se misime, predavame znalosti vzajemne, duchovne obcujeme a zase z toho neco vznikne ...

Kdyz nemoc hrozi je to utrpa a kdyz je je to uleva a je to utrpeni vzdy v obou pripadech...

M z polarita odkaz na arche nesmysl

Ekpyroticky model ok neb jako u přírody - stret da vzniku noveho vesmiru... a chovaji se jako lide...maji ega a ziji v lasce... a ego je i chaos ze ktereho i jsou... opet mají společnou bázi a jsou oddělením ale v té bázi může být i chaos, rej much...zlo.

Spise bude ale vesmir stret niceho s necim neb tam jsou m z polarity. Ale pokud mají odlišné vlastnosti ty střetávající se vesmíry tak ok...asi budou i homo vesmíry:).

Nedefinována vzdálenost mezi nekomunikujícími objekty, vesmíry ... mohou pak být "kdekoli"...možná princip vln a částic...

Pomlouvání těch co pomlouvají je nesbr dosti.

Prblm s rovnocenným partnerstvím...

Velikost kosmu stejně jako například počet civilizací je nespocitatelný. Nevíme zda jsou tři nebo milion, s někým se vidíme, známe sebe trochu, ale počet je patadoxně nespocetný (bytí není uzavřená koule kterou by slo vidět celou). Kde je tedy realita a jak to že to takto je? Jednak se zde doplňuje konkrétnost s nekonkrétností a jednak vše je jaksi rozmazané i, v lásce... to je hodné mimo naše chápání. I kdyby ses snažil spočítat všechny civilizace v bytí tak je nespocitabilitas (ne že jich je nekonečno). Je to zákon kterému nerozumíme:). Možná zde si uvědomíme že ego (ega) jsou hluboká iluze a "neexistuje". To omezení je zprvu fyzické (pozorovatelný vesmír...ale z něho lze i vycítit možná tvar celého) a posléze "logické". Je to již jakási "metalogika". Bytí není krabíčka.

Tak a teď jsme tu všichni si řekneme - kde je ta jistota? a taky když budeme všichni vlastně zmizíme, propadneme se (v lásce) neb se to doplňuje ničím vzdychky. Už tam není přirozená dualita sachovnicová zde něco tam nic ale to zde vše a tedy i nic a tedy láska dobromady.

Něco tomu brání spočítat to všechno...uniká to stále. Zapomenes kolik toho bylo automaticky ... jde o nějaký zákon (pn?)...možná to tak je... problém je že nevíš. Ale přes Nic a lásku se všichni co se chtějí a mají najít najdou i když jsou jakkoli kdekoli...

Bytí se brání úplnému poznání...a nic takového tak i není a je nevíme ...

Tedy myslím, že ačkoli je např. civilizace jasná věc, není jasné, kolik jich je a to ani, kdybychom se dívali sebedíl, je to fluidní... je to problém i toho, že každá se považuje za absolutní a jedinou, ale je jich i víc (třeba), ale obě pravdy jsou "správné".

Pojmy realita a sen ... když sním je to realita pro mě, probudím se a vnímám to jako sen. Podobně život po smrti je vnímán asi jako sen. Opet je to zkřížená symetrie. Sen je cosi uzavřeného do sebe. Realita je otevřená. Sen a realita jsou opět polarity a pronikají se asi i. Sen je trochu zamlžený, realita - v ní existuje hrozba (realna ale). Opet asi láska je spojuje - všechny reality v realitu neb je všude ale jako sen+realita. Mnohdy realita právě připomíná ego. Realita je o nepředvídatelnosti protejsku (svobodná vůle) o přerušení či spíše absenci vazeb či zpetné vazby - to je jak v egu tak i v lásce ale. Zpetná vazba se ale v realitě tvoří právě. Právě až problesky vědomí do snu dokáží říci že je to sen. Nastěsti mysl není i tak digitalní a hranice není i tak ostrá. Snění je čistě v egu a proto tam ego mlčí a není tam. Láska se zvnějšku jeví jako ego tedy? Asi jo...a naopak to platí taky a je to ona živost ega. Opravdu když myslím na lásku myslí mě ego na ni. O tom to je.

Čistě fyzikálně chemicky je myslím vnímaná realita během dne tož jako ve snu - stejně drahý. To je dost zásadní. Tedy není v tom rozdíl. Zde a tam. A vidíme tedy realitu nebo to máme jen v hlavě. Máme to v hlavě a vnímáme to z okolí, to složitě není asi...Sníme proto aby se polarity vyrovnaly z během dne, kompenzovaly a měly jsme tak čistou hlavu, Nic je základ. I se tím asi chrání onen svět před naporem z našeho světa.

V lásce je spojeno vše, i to, co jsme nikdy neviděli:).// Tenký promýšlí, promýšlí a přijde silný a porazí ho jednoduše, to tenký vůbec nechápe, že něco takového může být... a naopak to platí taky.//

Máme nad sebou jakýsi bič, prázdno, psychopatického boha, ke kterému se vztahujeme, je to E'', ve vědomějším stavu myslí toto je pochopeno, že jsme to jen potřebovali, neb jsme byli nejistí, že to je iluze, a tím ale odpadá i jáství dost, nenahrazuje bohorovně onu temnotu...

Lidé, např. ženy si hrají na lovcy, a budí napjatou atmosféru, nikdo se tu nemůže uvolnit ... neb já atd..., ale když si představím, že by měla jít si něco ulovit, celé to zmizí, je to fetiš, nabubřelý, pošetilý, mimo realitu, neříkám, že to není reálné, je to hypereálné a nereálné., jde o ten lov hlavně, a extrovertní lidé mají lov jen jako fetiš.

Stále nářek vlastně.

Kotel qualií po smrti ... - rozplyneme se v kotli qualií, neb naše já není nic jiného než určitá chuť, příchut' např.

dualismus ne, lá ale eg zůstává vždy, poznání nutné...vynese. Taky objektivita je jen půlka světa... Pořád tu míchám polarity v lásku, ale tak to není, to nejde smíchat v lásku, o tom láska není právě.

M je na veřejnosti jaksi doma, žena moc ne a neumí se na veřejnosti vlastně pohybovat...

To už se nezmění, to ž a já... To už nebude jiné, jsem si uvědomil a neurotické vnučující se předtavy zmizely...i.

Bez ega by lásky nebylo, je to však jako vztah např. mezi podmnožinou a množinou širší (ego a láska), pohled podmnožiny tu , nikdo nemůže zvítězit v tomto...

Nuda a stres tam, uzavřenost, tupost a snaha získat opět nové dojmy, něco nového, zde na Zemi...

Není to asi tak a možná i je, že jednou bude hotovo, všechny části celku byly uskutečněny - spíše bych to viděl rozostřené, snad vlivem lásky právě... GUT a elektromagnetismus + úhel pohledu... la rozvíjet jde jen.

Tedy ego a láska jsou na tom podobně jako elektromagnetismus a GUT, je to složité vysvětlit, součástí GUT už je elektromagnetismus, ale u lásky a ega je to jaksi abstraktně výš, v lásce není manipulace, a GUT vezme celý lepton nebo kvark... tedy bez pohledu elmag by svět nebyl co je, bez ega by nebyl co je, i to ego má dvě podoby, vnitřní (pošetilost) a vnější, realizovanou - tento svět jakoby z určitého pohledu. No a takto to je, a posiluje se pohled GUT očima a to je celý asi.

Ego si hýčkáme pro druhé, abychom někým pro ně byli také, ale stojíme o to vzájemně?:), není to strach celé? // Domorodí žijí v rovnováze, v klimaxu a to je láska typicky, v souladu s prostorem kolem...//

Takže když to bytí tak zhodnotím po tom co jakoby znám, tak jsou tu polarity, ambivalence, je to nic dohromady, asi by nebylo dobrý, aby tu nebylo nic, něco jo, a spojení toho je nepodmíněnost a to je fajn, to se dá rozvíjet.

K dítěti se chovám automaticky mateřsky, to muži moc někdy neumí... přirozeně a instinktivně vím, co mám dělat, nemusím přemýšlet....

Už jsem starší docela, takže mě nezajímá vzhled, ale ego:), co má člověk uvnitř. Vlastně - daný člověk, teď mám na mysli muže, má zevnější masku jakousi, vše dokážu, přemohu to, to je manifestace ega, mě ale zajímá opravdu on, jaké jsou jeho ideály, co by chtěl, jakoby přes ego chci dostat k němu, a tam je ego a láska, je tam on - ego, a nářky schované, tvořící jakési hmoty, houby, a k nim se váže, ale je tam i láska vedle a tak, tam je právě ono spojení ega a lásky, opravdovost, svět, jaký je, bez příkras, toto je svět. Ovšem toto pronikání do druhého, a analýza, to je celé o egu, v lásce je to jinak, to je finální fáze vývoje člověka:) a tak žijí domorodí asi i. Vše je jen napůl a my také, když jsme s někým, vidíme v něm sebe a zároveň je to ale někdo jiný, a v sobě jsme i nevíme kdo jsme, jsme i nejsme, ale jakoby odděleně, ne spojeně zde.

Prostě bytí je úplné, u ega mám pocit, že je to něco, co sem absolutně nepatří, nikam, jako trn v těle, kompenzuje to to, co sem dle nás patří asi. Je to opět ona relativita, ambivalence a únik už známe.

Ego je věčná cesta růstu, problém, zde je ego a láska odděleny, a spojení je v božské lásce, jak ego tak láska svět živí, aby byl kým je, a sami jím jsou. Přestať to spojovat, oni si normálně povídají, když je do toho nenutíš.

Jaké má ego smysl mi vrtá hlavou? No a jakou má láska? Láska má smysl právě v konfrontaci s egem. Ego a láska jsou relativní (vzájemně definovány), ale i absolutní, tak jako všechno, záleží na úhlu pohledu - to opět v sobě nese relativitu, ale i absolutno (to, co se zkoumá, je absolutní), tedy jen Nic. A samozřejmě, relativní a absolutní oddělené je ego a spojené láska, tedy a co ty pojmy samotné, ... opět se to nevyhne tomuto hodnocení. Ego a láska si povídají, ale my o tom nevíme, v tom tkví naše nevědomost, domlouvají se za našimi zády a my jsme naivní v tomto. Lépe nenutit je povídat si, pak je to všechno přirozené

Ego a láska pochopil jsem vlastně, že to je opět princip neurčitosti. Když se snažíme o jejich komunikaci, či stojí proti sobě prostě, tak si nepovídají, a když se přestani snažit, cítím, že si povídají, splynou. Protože jsou úplnost mohou komunikovat úplně jen, tedy i vůbec, neb žijí v úplnosti obě složky... Ale právě toto není dialog, ale manifestace archetypů, beze slov to je, slovo je jen objekt, až poznání tomu..., průnik do sebe dovolí mluvit něco... Není to o slovech a inteligenci, proto cílem není jedna nebo druhá varianta (snaha komunikovat - tedy nekomunikace) a nesnaha komunikovat a tedy komunikace (nepřímá), ale jejich harmonie až.

Ego je tisíce let ležící sedlina, usazená negace, to ji spojuje se světem a proto má tu místo...

Přst je nekomunikace, tedy např. člověka a božství, o tom je svádění, člověk a bůh spojeni, ale nepovídají si... vlastní se...

V lidech tupost, aristokratka.... Podráždění me ale vlastně si rozumíme, má to dvě tváře....

vs příroda a ... co pro ostatní je nepochopitelné - předpojaté mě vidí jako m tedy m posedlý animou m ale šok pro ně v tom že je to jinak ... mám ž prirozene...

střídání dobr zlo v pohodě...to m nechápe .. z se dokáže úplně normálně bavit a přitom simultánně potom být negativní neb negaci drží v nitru...přirozeně střídání ..

taky vím že nevyhraje nidko vlastně

nechápu co po nich chci - vyhnat je do lesa a tam aby okopáv zeleninu...

Když se to zvrtně, utecu do lesa ... odkud pocházím i.

střídání a vím že platí nic rostou obě a na konci má smysl ... I, postup od eg k lá... Rostou obě energie - ego i lidství ... Víím např na ego nic neplatí atd... Dokáže se projevat obojí potom... Lidé to mají nevědomě ... nerozumí těmto věcem a myslí si že jo ale dokážu že ne...

Lidé si myslí, že Bůh je jejich ego, a myslí si, že na pošetilost něco platí, v tom je rozdíl. Neví, že na to neplatí nic. Navíc vím, že si dovoluji moc, žena má např. vše pod kontrolou a přijde jí to normální, neví, že to není dialog.

Také božská síla nespočívá v manipulaci s věcmi apod., ale tkví v samotných přírodních zákonech, těmi "vládne", nepodmíněností, to až démoni se přiživují a čarují. Člověk to odliší a ví třeba, ale představuje si to jako malé dítě, omalovánky, a pořád vidí v Bohu (své) ego, někoho, kdo bojuje a je mocný apod. Jde o psychologický problém, blok. Vztahuje to stále k sobě a to i nepřímo. Vidí tu hranici mezi Bohem a Démonem příliš ostře třeba.

Vzali mi E' - neumím být negativní...

Ženy a já často jen dělají, ať to vypadá jako, a to stačí pro úspěch, - kopírování. // To spojování ega a lásky je stejně "neproveditelné", jako spojení ženy a muže v Boha (hmoty a slova) v jednotu, není to jednota ale vztah rodič a dítě kde oba jsou rovnocenni i nejsou apod. Celek i s částí a část, což evokuje nadřazenost, ale ta tam moc není, resp. je z obou stran a nikdo doopravdy nevyhraje, možná o tom to je, nikdo nevyhraje a to je vše a božská úroveň. // Jestliže D není vítěz, pak ani B není vítěz, jen jinak. Máme tendenci vidět stále nějakého vítěze, ale ten neexistuje, uvědomit si to není lehké. A co by pak dělal až vyhraje? Proto "vítěz" je max. vyladěnost, láska...srdce světa... // Ž si chrání v sobě nesbr místo, nevědomost a tedy citění E'', nesbr-sebe. M má jinou formu nesbr. // Ž dokáže jakýkoli boj objektivizovat do koule, a tím manipulovat, archetypem boje, neumí bojovat fyzicky, ale skrze vydírání archetypem, a když fyzicky tak šíleně, to vím, když se jedná o muže, je to nejcitlivější místo její (její ego vlastně apod.). // Složitě rozdíl: nálada, pocit, cit, emoce...nevyznám se v tom psychologicky. // Božská hra spočívá v hraní si ega s láskou, vše je zábava:), jonglování. Ovšem umí být právě i moudrý a nesmírný. Jde mu o

Text není ani tak filozofie apod. jako spíš pomsta.

Takže co to je za žánr? je to pomsta.

Tak pan P. to dokázal shrnout do dvou vět:), - láska je vymanění z utrpení a ego je přelud.

Vnímání nabízí to, co potřebuje pozorovatel vidět vždy, týká se to všeho, i vesmíru samotného, potřebuje pozorovatele např., a "prostor" kolem nás se nás snaží maximálně možným způsobem přesvědčit o tom, že je Nevím (Nic). Proto ty iluze, přeludy, zákony, polarity, aby k nim bylo shledáno, že ... A Podstata se vidět nepotřebuje už. // Podle Hawinse prý duchovní bytost vidí druhé jako variantu (svého) já...//

Ono je to myslím i relativní, co je přelud, a i není samozřejmé.// Nevím ale není jen rozumové, je to i srdc, pravda, lež,... apod. //

Laska je něco co máme všichni stejné v sobě - a je tak neodlišitelné mezi námi ... To právě ego toto není ale zároveň není ani autonomie možná s ní trochu souvisí. .. ale nejde v tom zůstat věčně musí se i sem ..., viz symetrie, a ve výsledku je to Nic, Nevím ... autonomie i, ego není o tom společné vše...

Ego to imituje - co máme všichni společné - přeci mě, jsem všude... ono sámadhi pravdu má, všude jsem "já", ale... jinak. Ale co máme skutečně stejného? vlastně až spíše Nic. Pokud bychom to viděli jako lásku - plnou, pak ...

Ž je ciltivá na "jak", a m na proč.

Hysterie se snad vždy pojí s leností. Každá PO je hysterie i...a narcismus apod...mikroflóry spojené...// Když někdo má ego postavené na tom, že nechce zradu, chce moc, každý jej bude zrazovat, neb je to jeho slabá stránka a musí si ji "uvědomovat"...nezpracoavné to je, není to "unést nejistotu". To jediné jakýkoli démon neumí.

Jasně, na jedné straně hlásám nevím a sám přítom...

Tak trochu to je třeba jako: kmitající něco (kmitá to hodně, není vidět, oč jde, to je úroveň démona a třeba i lásky), zpomalí se to a to je planeta a konkrétnost, makroskopičnost, a pak se to ještě více zpomalí a zase není vidět oč jde, absolutní nula, BEC....(láska, nirvána, spojení ega a lásky...)

Bůh nemůže být jen psychická síla, že psychická síla si se vším poradí, musí být i fyzická, ale on má obojí spojené (ztotožněné) asi - např. fyzikální zákony jsou spojení fyzického a psychického světa dokonale (kvantová fyzika je "psychická" jakoby fluidní) a navíc ... fyzikální zákony vznikli současně přirozenou selekcí a poznáním nich samotných pozorovateli.

Nerozlišování je úleva - nevím je vše, pak je to úleva, neb už nic nikde nevyskočí, vše je pohlídané tím ... ale je to jednodušší právě, odlišení vede na nejistotu, já a tam, nesjednocená zda je to ok ... !!! proto nerozliš nemůže být jen úleva pštilá. Jako by existoval jakýsi zákon maximální nejistoty:), a pokud jím se projde uskuteční se, je to vysvobození. Jo, protože když bude vše dle mě nevím a tedy ok, tak musím ještě jít do světa, kde na mě číhá nejistota, neb to je "vyšší" level. Tento zákon boří veškeré inertnosti a zaprděnosti. Hysterie se to snaží simulovat, jen proto, aby nemusela nejistotu unést.

Jáství je samozřejmě pozitivní (pro nás hlavně) - zkuste si představit Světlo a nikdo by z něho nemluvil, nebylo by inteligentní...E' bude vždy součástí lásky, neb z něj i pochází láska, i. A když milujeme není to láska, ale jsme tam i my, ve vyšších levelech právě už ne tolik ale...

Planckovy jednotky jsou možná zbytečně přijímaná věc, je to přirozené, ano, maximálně...ale třeba ty naše konstanty jsou zbytečné, hned ta Planckova...

Ono v každém okamžiku bytí je stav nevím, a tak i každý tvor dospěje k nevím, ale závisí jen na hloubce tohoto nevím, je to buď nevím - jsem vším a se vším, ale nevím oč jde, nebo nevím vědomější. Vědomá nevědomost je logicky pak ... naopak nevědomá vědomost je náhoda (?)... ví, co to nevím je jakoby.

Inertnost je extrémní psychopatie - o krok napřed tak, že úplně na vše řekne ne. Jsou i ženy, které jsou o krok napřed před svoji sebestředností - démon první kategorie, ví, že může být nacytána na sebestřednost a tak "prohlásí" - ne, nejsem.

Pánbůh nejen že je ego, on se z ega dokáže vyléčit a být láskou, a naopak to umí taky. Bytí má nějaké autoimunitní onemocnění:). Objevení podstaty postupně je vyléčení, a stejně jako vyléčení, jsme už imunní potom.

To můžeš být rád, že ten člověk nic nevyzařuje, nejvyšší démon dokonale splývá s lidmi. Tam to nepoznáš, neb to je Nic...

je dobré se ptát proč, ... proč vyzařuješ?

Objektivizované nevím je láska v podobě "nižší", pravé nevím to není.

Vlastně, (teď už to bude trochu abstraktnější ještě), A a E spolu přirozeně nekomutují, A-E není totéž jako E-A, na tom je postaven i žena a muž, není totéž nevědomá vědomost jako vědomá nevědomost např., už v tomto prohození tkví láska a ego, např. A-E je ego a naopak to je láska (A a E tu už ztrácí své vlastnosti úplně v této úvaze). Ale co je tedy spojuje? Už jen samotné A a E, a to je myslím nejvyšší celkový stav. Je to nirvána, samozřejmě i "ne ego platí nic", ale i to mohou být bytostná

já, je to láska, je to i ego apod. Je to stav, kdy částice spolu přestanou interagovat, ale jsou komunikace samotná, povídají si stále... je to jednak možná BEC a jednak asi do doby narušení symetrie nějaké na počátku kosmu, pokud to tak bylo, typicky to odpovídá stavu po smrti - každý je sám sebou, ale vše je spojeno ... jako spojená nevědomí lidí dohromady, je to jednak maximální bytostnost a jednak maximální spojení i. Interakce je příliš akční spojení. Ta spojení se ale vytvoří zde na zemi a vlastně i ty bytosti. Vědomí lidí i tak jako v částicové fyzice, jsou to i makro objekty, a spojují se zde...

Takže láska a ego spolu vůbec neinteragují a proto jsou v maximálním spojení, které ale není vidět, a je to dílo světa - vesmír např., nikoli onen svět či nějaká část v něm...právě v tomto stavu se vidí vše, je to max. "osvícení", akorát to nezažívám, jenom to popisují matematicky, vidím to moc jako by to celé bylo ego, mrtvé, ale ono to tak asi není. Není to nekomunikace, je to maximálně volné, oni se přitahují totiž, ale musí být volné, a tím to ego i nějak mizí ale není to zánik a vznik atd...je to jako u kvarků a gluonů, silné interakce. Taky finální stadium vesmíru možná bude takové - poletující osamocené částice, ale logicky provázané spolu...svoji historií. Vlastně nejsou to pak částice, ale jen vlny, podobně jako virtuální částice bez možnosti interakce s reálnými. A ono takto je to celé, jen my to vidíme, jako reálný svět, ale vyššíma očima je to stejné jako vakuum. Bylo to na počátku stejné jako na konci? Neinteragující částice - asi jo. A nejde tam měřit čas ale ani vzdálenost! Není čím. Ego je pro tento svět jen nějaká iluze, co si čas měří, ale krásná iluze. A pro ego je iluze (ego) vakuum. Velikost vesmíru na počátku možná nebyla definována, a až bude vše jen vakuum, zase nebude... Taky si všimněme, že je tam mužský i ženský princip zároveň, oddělenost i spojenost. A a E reprezentují jakékoli polarity už nyní. Takže smysl je je spojovat, ale jejich spojení, je naopak jejich maximální oddělení paradoxně. I hemisféry to jsou např. Asi je to ale jen jedna cesta k lásce, cesta úplným oddělením, druhá je úplným spojením...ale výsledek je stejný... je rozdíl mezi vakuem a vědomým vakuem...

Možná na to jdeme špatně, k začátku světa se jednak spojují interakce, ale bude se i oddělovat něco... // To, co dřív byly sopky a příroda a způsobilo to zlidštění člověka, to dnes dělá si člověk sám, systém jej jebe a člověk v něm v kolektivu v práci "zlidští", už je to vyšší božský, pošetilý ale, level, už si to děláme sami. Možná že zde je já malé a tam velké, aby se to kompenzovalo, ale i naopak to bude. // Svět je pomsta své vlastní nejistotě. // Naposledy je nádech, a pak smrt, proto vydechování je život, v našem pohledu. Svět "tam" je nereálná kompenzace tohoto - nádech při výdechu a naopak, až tak daleko to možná jde:). // V textu nikdy nejde popsat život, proto tento text je kostra světa, ale není to věc, je to struktura co má smysl, život sám, a právě život sám je něco jiného, to druhé, to přítomné, to laskavější.

Unést nejistotu je právě o veliké inteligenci a poznání, a nejde to navčičovat, meditací apod., to nejde navčičit, to je život kolem nás sám o sobě, bytí samo o sobě.

Ta logická úroveň je o tom, že pokud by někdo unesl maximální nejistotu někde, tak automaticky tam je vše...ale k čemu to je? // Určitě se najde někdo, kdo bude tvrdit, že žena je i E prázdné, že to tak cítí ... není to jasně oddělené...

Unést nejistotu je jednak umět být v max potenciálu, jehla na špičce, ale i nebát se, že spadne, už spadla a musím v tom žít...

Empatie - něco zažít na sobě a tedy chápat druhého, když prožívá totéž...

Prostě jak říkal Pjér, ego je přelud - je to snaha o božskost a není to božskost, je to unáhlené, toť vše, bilion a bilion krát na různé způsoby toho boha bude zkoušet, ale bůh to není (viz vesmírná pustota bytí krásná vs. život), bůh je těch bilion a bilion krát možností dohromady:) a něco navíc. Navíc musí zlidštit a nesnažit se být bohem tolik apod... Tomu Nic je úplně jedno, jestli bude svět z oddělených polarit, ale pro nás je to životně a emocionálně důležité, aby byly i spojeny - to je inovace vědomého bytí (světlo, láska ...). zachovávajícího se. Ego jde ze spodu, a cosi ze shora, zase Nic... Prostě snaží se být nejvyšší, ale nejde mu to, ostatně to máme s egem mi lidé docela společné.

Unést nejistotu zní upjatě, ale je to láska právě...jen je to dáno do mechanického jazyka...v NDE je spousta symetrií patrných... Hluběji si uvědomit, že bytí je Nic, a přirozeně tedy polarit dávající přesně nulu, ale právě jejich spojení, jakési kouzlo, možnost přeměn tedy (jinak to nejde asi, musí tam být nula někde...), to je to, co má cenu, je to láska, světlo, bosony (snad i super-fermiony):)

Ještě je jakési spojení spojených entit - světlo a láska je totéž a nad tím cosi ještě vyššího...// Celé se to zvrtilo v jakýsi brak, ale jak kdosi řekl toto je opona a život ve své plnosti je něco jiného, o něčem jiném...opět opora a

Takže ontologie ještě jednou, proč je něco a ne nic - existuje jen Nic. Mohou tak vznikat páry A a -A, ale mohou vznikat celky, avšak musí zaniknout - časové polarit, je teď a nebude potom. To jsou všechno přeludy, Boltzmanovy mozky, je to ego,

nekomunikuje to spolu, nebo vznikne jeden a nezná druhé. Ale to není něco mimo náš svět, je to hluboce v našem světě přítomno, člověk to chápe jako smrt. Je to chaos, zákony zachování, narůst entropie, démoni apod., odpad také. A pak je cosi, co je "uprostřed" - Světlo, nepodmíněnost, co má zdroj opět někde nahoře a nevím, co to tam je, možná opět ono Nic. A také nechápu význam toto - zdá se jasné, ano, je to spojení, komunikace, není to přeludové, obsahuje to prvky ega samozřejmě, ale není to digitální čistě. Život je směs digitálnosti (jedinci) a spojení, láska. Nechápu, jak ta komunikace probíhá, je to nemechanické, právě asi skrze indeterminismus KT, vlny, to je jakoby "klíč" ke komunikaci, a nepodmíněnost. Proto má láska hluboký smysl a poznání. Potom už jsou "bytosti" které už nevznikají a nezanikají, už se vymanili z ega dost. Ale nejvyšší ego přirozeně obsahuje, nevím je ego - to nebo to?, také ego budí touhu a otázky: to nebo to?...toť alchymie bytí a nebytí.

Ještě jednou: představme si dvě něco jako hyperboly proti sobě, klidně se i překrývají ve vrcholech, ta spodní (označme ji E) je o egu, oddělenost. Ta horní (označme ji A) je o spojení. Např. v horní části je gamma záření (2x) a dole je pár částice antičástice, snad je lepší jsou li dole barvy duhy a nahoře je bezbarví. Mužský princip je zde dole, ženský nahoře, klidně může ego padat z nebe, je to jedno. Co je ohromná záhada, je, jak dojde vůbec ke komunikaci něčeho s něčím, co to je? Neb mechaničnost nabízí jen vznik a zánik nekomunikujících polarit nebo nějakého bobečku či strašidylka co se objeví a zanikne (typicky odtud princip kopírování), klidně dokáže zkopírovat i lásku, ale láska to není, nepovídá si to. Co je vlastně opak E? Je to spojitost, analogovost? Určitá další varianta je komunikace dvou vln pomocí částice, což je vlastně interakce kvantová - náhodně, bez skrytých parametrů mi vyskočí odněkud částice z vlny a zapadne do druhé vlny. To, že se to děje náhodně, je důležité, paradoxně díky tomu, to vypadá jako komunikace. Také to nahoře (A) je klidně také ego, strašidylko, něco spojitého, ale co vznikne a zanikne. Láska, ta vzniká až spojením A a E, je to cosi tajemného, co je právě na jejich kontaktu, je to dialog sám, komunikace sama, je to Nic (i), nějak vše dohromady, ale ne odděleně, ale i to, neb bez ega by nebylo dvou a více bytostí, i ego je součástí Lásky. Ale je to tak, že mám vlnu a náhodně mi přejde někde v částici, tak to je ona komunikace A a E: A nepodmíněnost a E podmíněnost (ego). Láska - to je unést nejistotu, spojení E a A. Láska má jaksí blíže k A hornímu, ale to, pokud ji postavíme do rozporu s E. Horní A je klidně dobro a spodní E zlo. Ale není to, že kluci jsou zlo či jsou zlobiví, to je opět celé v egu (hodný, zlobiví). Jakoby vlastně spojením A a E vzniká Nic, z Nic a Nic vzniká Nic. Je tu i jaksí polárnost - dole je přirozenost, příroda, (opět není mužské vlastně), přirozená selekce z chaosu a ze shora je jaksí vědomost, tvorba, kreace, něco nepřirozeného vlastně. To ono spojení polarit uprostřed, Láska, je i vlastně nový život, dítě, ale je to i stáří a vše tam je, rodič i to je, plodí něco nového. Je to zaručení, že něco vůbec komunikuje a je tu život, neb jinak by tu byly jen prázdné přeludy, duchové. Oni ale nejsou "prázdní", pokud je budeme ignorovat čistě, spíše si ublížíme i. Koneckonců láska je také přelud, jen jinak, ale je to opravdovost, právě díky kontaktu tam. Kontakt může být chápán i jako ego, štípnutí, proto je to tak, že je vlna a částice a láska je "něco mezi", kontakt vlny a částice a to právě nic takového není a je to Nic a je v tom tedy vše i, ale to už zase kopírujeme stávající svět. Je to Záhada.

Ještě jedna věc, tento svět a onen svět a další světy, to je pořád v tom E, oddělené věci, dávající logický celek nějak, a láska je to co je protíná... Je to krásná hra to bytí. Takovéto schéma je ale jen ono "jak", ta samotná zkušenost je to, oč jde a nevím, zda to mám dobře, ale cítím, že ano.

Dvě člověčí já - E' a jeho aura, duch, vyzařování. / Parazit je přelud, ale chtivý života, kopírující jej a tedy živící se na něm. / ta nakažlivost je jak od E tak od A, až láska je něco jiného, spojení eg apod.../ Zde je to v porovnání s "tam" ono E více, tam je sjednocení, domov.../ Zlo ve mě dost a nevím, co dělám.../Poznání je v tom schématu jednak kopírování a jednak samotné poznání je o syntéze a analýze, ale syntéza je to hlavní poznání - stupně abstrakce např., po analýze. /Qualie, utrpení, rozkoš jsou také na styku polarit, ale nejsou holistické jako Láska. / Láska miluje formy i. / Většinou je to "zkřížené" - např. vakuum a reálné částice: vakuum je A a reálné částice E, ale právě reálné částice jsou ty, co poznávají vakuum a jsou tak v roli A. Další příklad - hvězdy na obloze - rozesté, tedy E povaha, ale samy o sobě jsou "jednotlivé" - A povaha (sami o sobě by bylo E jinak...). / Hledat "jak" to je ve středu, je asi právě omyl, není to mechanické, ... jasně, může tam dojít k tomu, že tam vznikne Nic a zkopíruje vše, co existuje či tam komunikuje (převrátí) - symbol bytostného já (střed i okraj, Nic i Vše), není jen v tom Nic na styku, je to všude nějak i. /

Ta nakažlivost spočívá spíše v tom, že před očima se objeví plus a tedy ve vás musí být mínus, A a -A (zde, tam totéž), podobně i polarity A a E apod. Tohle je ale princip veškeré komunikace. Ego to ale nakažuje nekomunikací do té nakaženosti-komunikace. To co zde popisují je ale oblast právě ega, tvorby od základů, přírodovědecky. Z toho vrchu to nebude třeba jiné:), ono E a A hyperboly jsou spíše i horizontálně. Když mám částici plus a mínus a pak něco kde je plus i mínus dohromady, pak částice dokáže rozbít to spojené, ale spojené nenakazí sebou to oddělené už moc (opět zkřížení rodič, dítě, dítě je zde v roli částice ale je spojení), ono dokáže gravitací přitáhnout, ale to je manipulace spojení a není to o lásce, nebo dojde k tomu,

že se srazí spojené s plus částicí a ze spojeného odejde plus náboj, aby se to dorovnálo - to je myslím rovnováha a harmonie. Ale dialog to není, spíš jeho nejprimitivnější forma, komunikace tam je, ale nedojde k žádné změně u E ani A.

Asi to není pochopitelné, ale v tom schématu je ten smysl, co to tu je a co se děje a co má smysl dělat, je tam vše, i spojení Láska i formy, svět spolu jaksi dohromady, je to to "dosáhnout nirvány" a "žít dál", mít to rád tady, v tomto smyslu. Protože zde zjevně probíhá komunikace, (někdy:), tak je tu A i E např. Není to, že bychom byli někde uprostřed bytí, to má takto pocit každý, kde dochází ke komunikaci polarit.

Ego nenávidí nekomunikaci paradoxně. - prostě je to přelud no. // Příčina a následek se odpojí a nesouvisí spolu - volnost, nekauzalita... // Je to i umět procházet proměnami apod. // Paradoxně ego jde hodně po ne-sbr v druhých, po pocitu ponížení v druhých, to je rozkošně rozmetá potom...bez sbr v kontaktu s ne-sbr, což se mu líbí. Krom skutečného kontaktu - lásky, je vše jen kopie toho, tedy krom Podstaty, než neřekne, že je podstata neb to je její podstata, je vše "ego".

Podstatné: K sbr nás nikdo ani B právě nedonutí, to musí přijít z Nic, odkud, ... proto zde jsme zeď, zeď vůči egu ve všech jeho projevech... a nejvyšší ví, co na to platí, ale právě my musíme sami, neb to je realita, někdy někdo musel tomu "říci ne", nejvyšší nás proto nespasí, jen minimálně třeba. Typicky to je nekauzální resp je i není. Tím mi dochází hodně.

V tom je přesně to bezednost... a to že se baví Světlo s vámi v nde ... kauzalitu "narušující" elementy. Typicky láska může trochu narušovat kauzalitu a říci nám že smyslem je láska v NDE...

Ale je to názor, vše jsou to názory, systémy, nic skutečného, dualismus, jedna, nula, nic skutečného.

Smrtí se vědomí zkopíruje kamsi, je to širší život a touha přežít, zasahující do více realit...

My třeba vidíme přepracování a chorobu odděleně, ale v logické úrovni je to chápáno i spojeně ("i" proto, neb to sami znají z života zde), neodděleně a nás to zarazí, ale je to stejný princip (ego to nazývám)...ale ty samotné parazity, oni jsou pro sebe také životem, každý život je parazit na něčem.

Pořád chci po druhých vlasně, aby měli a byli co já, budeš prostě něco mezi m a ž, ne-sbr mlíko jakési... je to můj případ, můj dar si uvědomit, a nešířit. Můj dar druhým, rajske dítě... už mi přijdu normální jenom děti malé.

Typické - arch ostr a ve mě, obnažený nerv v ženě třeba v oblasti pod žebry...horní žaludek, obnažený nerv - čerstvé věčné vykastrování, odejmutí E' to i značí, jáství i, ale je to rána prudká, bolest - bílá tma, prázdno před očima, a živoucí ráj, prales...

Bytost je kopií celého bytí, ego, láska atd... vše je z ega a lásky. / Přesah ega je i už v mužství a ženství, ale oni jsou také egem, odvaha je přesah ega a také trochu i ego atd...nejde se z toho vymanit, to by bylo ego potom...

Ještě to ale není tak jednoduché, ego = nemoc, protože naopak např. si potřebujeme udělat trochu hroší kůži z ega, aby na nás ego nešlo. Určitá zkratkovitost není nikdy na místě. // "hypotéza" proč plyne čas tak rychle jak plyne, viz text, i Planckova konstanta je tím určena - poměr vlna (vesmír od počátku do konce resp. nastavení velikosti na počátku - vlnový charakter vs. energie v něm lokalizovaná a tedy z toho poměru plynoucí velikost rychlosti konstanty c, toku času.). // M duši skrývá, vše cítí a vidí vnitřním okem, ale je "odštěpen" od toho, musí být, jinak by nebyl, kým je. // Musel bych dávat facky pořád všem, neb vždy omyl ... tak uzavření a filantropie kněžská... // Platonická láska je sice krásně čistá a nepodmíněná, ale není realizována, nedojde k napojení (nějaké tam je), ale nedojde k soužití a postupnému zklamání a realitě a zůstává to ve snu a egu tedy. Tak to vidím teď, jinak než dřív, zemitěji.

U m také nevědomá sebestřednost, Anima, stejné, jen jinak trochu, "rýmička". // Aspoň to tam vidím, ty imaga, někdo je jimi pohlčen, třeba rodiči, ale zase (on to bude můj problém, vytěsněná agrese). agresí je ale třeba zpracovávat v životě, o tom život i je..//

Zase jsem byl zneužit v práci, jsem se nechal zneužít, je to jiné, když si s tím člověkem týkám..., ale typicky je tam snaha na druhé házet ne-sbr a vidět ji v nich, typicky ta ne-sbr je to o co tam jde, nějaký problém, nějaká věc, a identifikace s ní, ... neschopnost soudit dotyčného (že problém dělá on), smýká se to kolem, rafinovaně - tak si řeknu jinému (a ten mě pak bude nenávidět a vyčítat mi to), ale ono by to i šlo, nejhorší je přítomnost dalších, veřejného mínění, se kterým to souvisí i, ti to

prožívají se mnou - řekni ne, sami si to zažili a nemají to vyřešené (to nejde vyřešit), a taky pak mám pocit, že budu zneužíván všemi, že na toto čekají, až někdo povolí, ... hodně dýchat... . Odevzdat se proudu - to pro mě znamená ale i to dělat také druhým totéž, vnímám, ale pokud bych se vážně odevzдал přítomnosti i tato obava by tam nebyla na místě myslím..., myslím:). Někdy je horší, když toto někdo v sobě tají celý život a tedy to vyzařuje stále, někdo to má digitální, určitá lidskost a občas zneužívání druhých podivné, ale je to stejný všechno... Díky tomu ale vím něco dalšího o... //

Stáří už je dost nakaženo a s pšt kolem, ponižováním si už jaksi poradí. Už se i v životě postavil druhým, a pak zase ne, a pak zase ano.. atd., ne-sbr druhých. / Ne-sbr nejde soudit, což i uvolňuje všechno, ale myslím, že pronikat se do toho i musí. // Unést nejistotu znamená být nahoře, zodpovědnost, i dole, kam nikdo nechce...

Ne-sbr má typicky veřejné mínění, je to imago do značné míry, či úplně. Ono po smrti uvidíme asi život druhých jak se cítili a oni uvidí nás a to právě dojdeme sebereflexi, zde mám pocit, když vidím matku, že mluvím s imagem, co mě chce spoutat a být s ní dole, spoutání svojí DNA, egem, imagem, horký dech a někde trochu pod tím ona malinko, musí se i protějšku dát svoboda, bytostní. Samozřejmě se maximálně snažíme si to vyjasnit už zde a o to jde. // V civilizaci se holt i musí brát léky a tak podobně, civilizace produkuje např. alergii, ale i lék na alergii, je to totéž ... , záleží ale na nás, jak moc se necháme nakazit civilizací, např. pak potřebovat psycho léky, na psycho věci. Ovšem lék, to není jen chemická struktura, to je celý proces od výzkumu, utrpení zvířat a znečištění a traumat na pracovištích apod., souvisí to spolu, bytí zná tento prášek jenom takto, neb jen takto mohl vzniknout, a tak to je i s člověkem a oním světem....a vším zde asi. Je ale hezčí to vidět odděleně, ne spojené imago vazbami, otisky. // Já je tak šílené, že se identifikuje i s ne-já snadno. // Existuje asi jakési čisté já, kterého dosahují indiští svatí muži... spojení se vším, resp já i nejá všude...// Zjistil jsem, že když vytěsňujeme, potlačujeme, agresí, či odmítnutí, ne, neprojevíme jej, tuto důležitou věc a vůbec cokoli důležitého, i smrt, tak se zkopíruje a trochu to opustí naše tělo, mysl, a můžeme si to projikovat a narážet na to neustále. To je ono vnučující se imago (spálenina až, horký šum), je to něco vytěsněného prostě, vytěsnit lze cokoli, i něco neuchopitelného, neobjektového. Holografie se ve vesmíru bude určitě nějak realizovat, ale myslím, že bude v podobě právě oních duchů i, neuchopitelných, už se možná realizuje v kvantové interakci samotné... typicky ego je o kopírování, i výměšky z nás jsou rozkouskované kopie co jsme snědli, cáry, cáry DNA, ale vznik života nového se bez toho neobejde. Souvisí to s tím, že muž má boj jaksi ztotožněn se sebou, žena jej má kousek vedle sebe a je orientována na něj a tím i provokuje, je to vlastně budoucí dítě (část jeho bytosti), a mj. i ten muž, který je boj. Ego je nesmrtelné i proto, neb se kopíruje, láska proto, protože se nekopíruje, je trvalá, věčná (nějak). Láska přitom je originál vždy..., je mezi těmi kopiemi:), už ten pojem originál, oč jde... kopie už v sobě nějak obsahuje, může obsahovat pýchu, ale to není případ zde, pravý originál je jen Nic. // Stále se opakuje stejné a odlišné, vesmír je ze stejného materiálu, ale na mnoho způsobů. // Zde je digitálnost i obecně, učíme se zde, až to nebudeme potřebovat a řekneme si to i tak trochu, tak to zmizí, už nebudeme potřebovat být v tíživé relativitě, už jí i budeme, v dialogu. Už odlišíme. To nebude jiný svět, stejný, ale viděný jinak, Nic viděné jinak, více jako Nic:). // Když nechám vymizet všechny své touhy, cítím úlevu... to ale není cíl samozřejmě, .. cítím, že touha je vlastně bolest a utrpení, vlastně když nám někdo dá facku, tak máme touhu to oplatit, a ta touha a bolest jsou skoro stejné, navíc tam vzniká ale tupý objekt v myslí, ponížení apod., touha je součástí digitálního světa, neb je vždy touhou po něčem, ale často spíše jen touhou po čemkoli, či jen tak, neb touha proráží tupost, nevědomost v nás (prý). Někdy toužíme tou touhou prorazit právě tupý objekt v sobě - zduchovnět toužíme. Touha souvisí s prázdným jícnem a žaludkem, hladem. Je touha kopie něčeho, zde je to už složité, představit si, že neobjektová entita, touha, defakto subjektivní, vztahová, je kopie něčeho, možná lásky, nevím. Je tu obecně něco a touha. I to je nechtěné, eká nás něco v nějaký den nepřijemného a "toužíme po tom", myslíme na to, chceme se s tím prát., resp. nás to utápí a neumíme tomu říci ne. Právě to neumět říci ne to neumět říci ne ale živí i. Touha je prázdno, a to je digitální právě i, neb opak je plno. // V nirváně se vytěsní či zmizí smysly jakoby asi a staneme se smysly, mysl je o smyslech - maximálně probuzená, ale právě to "stane se", tam není ... // My zde propadáme nesebereflexi a potřebujeme druhé k tomu, abychom se udržovali trochu v sebereflexi nějaké, (právě i tlupovost může za ono nesebereflexi:), každý cizí pohled je cenný, to už nejvyšší nepotřebuje, už to je...// Jakoby tu touhu totiž máme mimo své vědomí a máme ji spojenou s já, v proměně se staneme touhou, láskou, bolestí (láska je utrpení ve smyslu z čeho je "utvořena", ale už tato touha nemá onen pád dolů, unesení nejistoty... touha je démon i, duch, zaražený prd v těle... // Iracionální člověk se zdá, že unese nejistotu (méně propadá démonům, neb nevytváří napětí a nedokončené věci v myslí), je přítomen, démoni vznikají z napětí, nedokončení a to je právě u racionality ...takže unést nejistotu, vlastně iracionální typ to docela umí, ale chybí mu úsudek, takže to byla si můj problém možná:), chybí mi iraciobalita, brát věci jak jsou a plynou a být v nich a tím je lépe zvládat i. Iracionální typ ale je buď intr nebo extr (požitkářský až), v obou případech ale nejde o pravé unesení nejistoty, už jen proto, že je to vyhraněné, tedy intr nebo extr apod.... nejvyšší není i je všemi směry... /Také dáváme život i Slunci apod...oživujeme, je i není bytost dle našeho dosavadního poznání.../ Úsudky brání zkušenosti, nejistotě, a iracio brání úsudkům (iracionální extr ale právě ví že nic neví), nejistotě, že by někdo mohl něco říci...

Zopakují to - v návaznosti na prezentované schéma s hyperbolami (dolní obsahuje fragmenty, horní je spojitě vyplněná a mezi nimi svítí světlo, sluníčko)..., tak zde ve vesmíru jsem trochu jako nárazníková zóna, pod přímým vlivem dolní hyperboly, podléháme ne-sebereflexi a nikdo, opakují nikdo nemůže někoho přimět k sebereflexi, vždy je to o Ničem - musí sám, a nejde to vlastně, ale pomalu zde dospíváme k sebereflexi, ti "tam" už vědí, jak na to, jsou v lásce o lásce atd. více než my, ale nemohou nás spasit jak si představujeme, neb je to právě vývoj (nikam), ono to zní banálně, ale po tom všem mi to dává jiný smysl úplně.

Za deset let, pokud tu budu, budu v rozpacích z tohoto... Má-li člověk dosáhnout někam duhovně, nemůže to být umělou formou, ale přirozenou, klidně v prostředí normálního života. Nemusí se jít do kláštera, stačí do lesa třeba a poznání si předávat, kopírovat. Láska je i o tom, že své poznání nemusí kopírovat, je to to, co to je totiž.

Nejsem moc duchovně znalý, zkušený, je to hlavně o pojmech a struktuře, a hlavně, je to blbě. Cokoli se vymyslí, bude blbě. / Jo, ono to je také ambivalence, a polarity, jakýsi vyšší stav vědomí a nižší stav vědomí, nebo "nirvána", nirvána a život forem a mezi nimi je láska a tvoří lásku dohromady, ale není to jednoduché, může být povyšování zbytečné a tak..., navíc vyšší zahrnuje nižší už nějak, "nevzniká" tím nic moc vyššího, ale "širšího"...

Jsem snílek místo duchovního "mistra", zkušenosti mám nějaké, ale ne moc, je třeba mít zkušenosti i s lidmi, ale důležitá je specializace a ego, neb to nás dotáhne ke světlu a jasů a potom ale kritikou a sebekritikou k celku a lásce. Tedy pozná se, že nejnižší je totéž jako nejvyšší, že se neliší, opět je to "spojení" polarit a láska a světlo i třeba, tedy tento hmotný svět se neliší od nejvyšších "stavů", tedy primární nevědomost se neliší od finální, a ego? ego je přelud. Hloubka tohoto se liší, moc to neznám, jen na tom parazituji a popisuji to. Pak se může klidně žít zde, v tom to světě i. Světy se neliší od sebe. Ego je vpleteno do světů, popř. je vše existující, a pomáhá pochopit, že nejnižší a nejvyšší se neliší. Také jakoby se tím stane mysl přeludem, "egem", nebo si to uvědomí. Nejde i jde od sebe odlišit onen spojený stav vědomí a přelud. Zeptám-li se světla zda souvisí s egem a přeludy a zlem, či tím přímo je, odpoví mi "jak to cítíš", a pak třeba "ano i ne", tak jako se vším, tak jako i přelud je ano i ne. Jsou přeludy v rovině, a nad nimi bdí světlo, které je spojuje a je i není jimi. Přelud je to, co brání pochopit, že nejnižší a nejvyšší jsou totéž, musíš totiž na to uzrát, aby to bylo co nejkvalitnější, bez cesty přeludů by to bylo hned. Pomocí nich poznáš, co je smyslem a splyneš trochu s nimi, aby jsi i "ty" mohl ukazovat cestu druhým (tak to ale není asi). Přeludy, pštt, mě stále nepřestává zajímat:). Identifikuješ se s přeludy, identifikuješ se snad s nejvyšším bytím? Ano i ne, ... tak vidíš. Ono spojení nejnižšího s nejvyšším (ztotožnění) souvisí s tím, že vše spojuje Nic, ze kterého to "pochází". Ego je to, které říká, že nejnižší a nejvyšší se liší. Nebýt démonů (polarit), přeludů, nejdojdeš a nebudeš v nejvyšším stavu vědomí, nebylo by tu Nic. Přeludy byly a budou, ale neobtěžují už. Takže ty jsi světlo nejvyšší? Nejvyšší a nejnižší se neliší, tedy miluje i tento svět, tebe jako sebe, všechny stejně neb je i tvojí láskou a všech. Přelud tedy zmizí jen napůl, jinak to ani nejde. Protne se. Uvidíš z jednoho konce na druhý, skrz přelud. Pak už není pojem nejnižší ani nejvyšší znám a časoprostor nabývá jiné podoby. Nejvyšší stav existuje i neexistuje nezávisle na přeludech, bez nich by i nikdy nebyl. Je absolutní i relativní. Je to "maximum", co lze z mínus a plus, z polarit, dostat:), resp. je už spíše Nic. My v sobě máme lásku v nitru a vidíme ty nejnižší stavy a máme pochopit, že se neliší ... tím se evokuje hned, že tedy jsme nějak výš, pošetile, boží, ale právě nejsme, nebo že musíme být a budeme dole, opět to je špatně pochopeno. Opět spojení polarit je láska, nejnižší a nejvyšší, a jak polarity tak láska jsou přeludy, nic jiného není, ale jsou jinak od sebe, liší se. Ego neumí být na nejvyšší vibraci, protože buď je dole nebo nahoře, nebo si myslí, že jde o vyrovnání věčné, svět je vibrace určitá, a ani střed ani dole ani nahoře... jako bychom byli na vlnách a ty vlny tvořili houpáním (polaritami), někdo houpá málo úzkprse někdo houpá moc a tvoří moc hmoty, někdo ... je to spíše jako gravitační vlny, závisí na úhlu pohledu, mohou se dokonce ve vhodné souřadnicové soustavě (interpretaci) vymazat, ovlivňují se vzájemně, ovšem až přesahem časoprostoru samotného je vysvobození silné... Čím hlubší je pochopení, že nejvyšší a nejnižší se neliší, tím více jde o stav Nic, Podstaty, a Lásky, pokud se nezapomene na světy, už pochopit, že se neliší nemůže vést k lhostejnosti. Totiž nejvyšší musel být někdy na světě, ale pochopil, že nejnižší a nejvyšší se neliší, že ty pojmy jsou zbytečné úplně, nepředstavuje si je i, prochází vším, proto tu není vidět, neb je i není, stejně jako přelud, který jej napodobuje. Kdyby neměl nejvyšší rád svět, ze kterého i nějak pochází, pak by spadl. Takže jak je to s tvorbou světa? Nabízí jedna možnost - svět vzniká přirozeně, přirozenou selekcí z chaosu, včetně člověka, člověk pak svět má rád, ale zničí jej (bagrem, fyzikálním poznáním, nebo v nirváně), neumí jej tvořit a tak jej jen kopíruje a ničí. Miluje jej a tak vzniká z lásky jeho na onom světě. Svět vzniká jednak z Nuly (polarity), jednak z Lásky (polarity) a je nějak vše dohromady, i s L. Klonil bych se k tomu, že existuje i opačný směr, kdy výsosti kde dlí i lidské bytosti tvoří a svět je vlastně destrukce už (pád, předsudek). Otázka je, jaký smysl svět má pro výsosti, když je utrpením. Spíše je ambivalentní, výsosti jsou v L spíše a tak i tvoří tento ambivalentní svět.... Není asi jednoduché pochopit opěčný směr, od výsosti k "nizostem", který také může být konstrukcí něčeho, nebo žitím v démoničnosti. Spíše to vidím analogicky tak, že výsosti jsou pole (bosonické) a tvoří svět, který zpětně tvoří i to pole, výsosti jsou spojeny nejnižšího s nejvyšším, udrží nejistotu, drží vibraci, tvoří i jen udržuje zároveň asi.... Proto

naučit se podílet na tvorbě světa, nejen jej ničit poznáním (kopírováním), nirvánou a drancováním. Obecně: máme Nulu, z ní vzniknou polarity, k nim přidáme Nulu (schopnost umířit např.) a vzniká láska, která ty polarity udržuje a celé to udržuje, a bez ní se to noří do Nuly a nepřechází polarity mezi sebou, zemřou (stejně zemřou, ale jinak, reinkarnačně a navíc je třeba i přesah reinkarnace - maglajs), proto co to je tvorba světa potom? Jednak spontánní vznik z Nuly, jednak vznik, udržování z Lásky, v Lásce. Nula umí pouze "tvořit", neumí ničit, to je zajímavé, neb se to zničí samo ty polarity, jsou dočasné, mají touhu být a tak musí i zaniknout, sami, čeká je to. Nula plodí a Láska udržuje, a není to tak i s mužem a ženou náhodou, resp. i naopak to je, křížem. V Lásce je už Nula přítomna ale, neb se s ní maximálně spojena. Proto nemá cenu dramaticky spojovat Nulu a Lásku, neb každé má svůj úkol na Díle, které není oěpt ničím jiným, než Nulou nebo Láskou až dospěje. Nula je Nic, a umí tvořit, Láska je Něco, a umí udržovat.

Duch tam něco šíleně intuitivně, šíleně, destruktivně tvoří a žena sbírá a udržuje, tvoří domov, je Láska, a v nejvyšším stavu se toto nějak sblíží obojí. Nepodmíněná láska je dosti spojením obou principů, ale umět unést, že nebudou spojení je právě ono unést nejistotu také asi. Láska a nejvyšší spočívá v tom právě milovat svět, i přesto, jaký se mi zdá třeba... ale ne zase nevědomost a sentiment a závislost...ale nebát se jej a jí. / Konstruktivní i destruktivní je v Nic(Nule) a Lásce vyrovnané (Nic je nic, ale tvoří, Láska udržuje, ale neumí přímo tvořit). / Smrt je také tak nějak spojení nejnižšího s nejvyšším (narození a smrti).

Ničí se to už samo, Démon je typicky něco mezi Nic a Láskou, vznikne z Nic, ale není v Lásce, je v jakémsi vakuu, napjatá bublina, je Nic a Láska dohromady, ale jako čpavková bublina, či spatlanina. Musí se spojit s Nic nebo Láskou, aby se vrátil do "života". Je i věčná odluka, oddělenost.

Smrtí se odstraní iluze, že nejnižší a nejvyšší není totéž...

To, že nejnižší = nejvyšší má různé stupně, jsou to stupně moudrosti. Po smrti, pocit, že se stávám vším, potom je to i poznání je o tom (svět je z částic), analogičnost je o tom, neznalost měřítka u pn, dále boží syn na zemi, dále nirvána (vysoký stupeň tohoto, kde to i mizí, že je nejvyšší a nejvyšší - právě čp, ale nemůže to nebýt nevědomé úplně, jako na začátku), dále že část a celek jsou totéž apod. Také se tam spojují Nic a Láska v tom, ale není nejnižší a nejvyšší ani jedna z nich právě. A jak to souvisí s tvorbou? Ta v tom už nějak asi je. Také se tím "zpracují" přeludy. Přelud je ten, že je to oddělené vše, ale ono to musí být oddělené, aby tu něco bylo, přelud je vyjádření Nic v jiné podobě, oddělovače, ale on je libidózní i atd.

Proč se mi banka nestará o peníze sama, máme oba stejný záměr, dělají teátr jako bych mohl o něčem rozhodovat, ale kdo oni? kdo?... zdržují mě.

A tak stejně je to jen jakýsi odlesk skutečnosti toto.

Parazit - utrpení, nevědomost, co s tím? stát se jím - spíše ne asi (možná to tak ve výsledku ale nějak je), umířit a stát se jím - ne, být polo-parazit a polo něco jiného - asi jo. Dokud žiješ, žije i parazit (např. myšlenky v hlavě, OCD myšlenky, atd., ego,), přestaneš žít a staneš se parazitem pro náš svět...asi i ne.

Právě to nejnižší = nejvyšší je ... člověk může smrdět a být dole, ale pomůžeme mu, složitě to popsat...aby to zas nebylo "jsem anděl spasitel" atd... jde o to proč a ne o to jak i.../ Moc je o... / Tvoří a udržuje se svět, a padá sám, přirozeně..., i sám vzniká ale přirozeně... nekomutativnosti v tom?/ Nekomutativnost není symetrická samozřejmě, ale symetrie mezi nekomutativností a komutativností už ano (susy asi), podobně mezi nezachováváním a zachováváním, dokonalostí a nedokonalostí atd...// B je někdo kdo si hraje na to, že není D, ale i to tak je...// Jde opět o průnik, s tom spojování nejnižší = nejvyšší...// nejvyšší to tvoří i udržuje zároveň třeba, a padá to taky ale.

Díky přeludům je svět právě reálný. Jakoby ego dokáže vše co pánbůh - udržovat v napjetí, ne "vyšší vibraci", tvořit svět, atd. // Mistr si musí umět poradit v každé situaci a zapadnout, i do civilizace, pošetilosti a také všemu umět říci ne, včetně sobě. Nj. neumím říci ne, neb to neumím moc říci sobě, ale neupjatě ...// Typicky ta iluze, když žena v řeči stále odkazuje na hrdinství jakési, mužnost, říci ne apod., jako by sama byla taková, ale pravda je spíš taková, že taková právě není, v tom je ta iluze, co kolem sebe vyvolává. Také ženy se na povrchu utvoří masku z nelogičnosti, dají odpad ven, aby v nitru vlastnili muže, logiku, ale muž je i nelogičnost, Duch, chaos mj. (to žena také, ale jinak), obecně prostě logika/nelogika a to mužům vadí...Někdy také vše musí komentovat, aby nebylo nic hezkého (ona, A, ticho, prý), tedy nevyřčeného. // M nemyslí, netlačí na to, a umí být vedle ženy kým je, i když se ho každým slovem a gestem snaží nakazit. // Ego napodobuje i originalitu, naše já - jeho ego část (jinak je E' či volnost určitá a to je ego ale také, láska to není moc...), je jako mikroflóry - ty jsou unikátní pro každého, tedy i ego umí být originál. // E' je to, co nevíme, je to černé, opona, ale v démonu D // Pšt chce typicky spasit celý svět...//

Odvaha nastavit život je důležitá, nebát se projít něčím, riskovat vlastně... pokud to chybí, dostaví se to samo, např. jsem měl starost o své ochlupení na nohou, aby tam bylo a nekoupal jsem se tam mýdlem, risk si utvoří duše sama, ale je to karikatura. Je mnoho takových strachů u mě, bylo a je i.

Vlastně chtěl bych, aby si mě lidé nevšíkali (nerýpali do mě v hlavě, běží mi tam program jakýsi, asi to potřebuji, jinak usnu, ale můžu už...?), a to i cizí lidé, všude, být samostatný, trochu jako duch potom, nevšíkali si mě co dělám, byla opona mezi námi, tak to má schizoidní PO asi dost..., od mala si mě všímali moc, ale ne mě, a to je bolestné dost - neustálá pozornost ale vlastně lhostejnost, ambivalence..., je to dobrý mód, ale určitě pak třeba ve stáří uvědomění - jsem tady, všimněte si mě, mám svoji "cenu"... // Rituály jsou zajímavá věc, jde o spojení, už samotný rituál je spojení polarit, podobně jako touha (je v tom obojí, později už to ale oddělí se na nutkání a kompluzi a tím se to vyprázdní), rituály udržují v životě, nepochopil jsem to, jak mají iracionální (např. extrovertní) typ tyto rituály v sobě nějak..., iracionální (zaměření na zkušenost a proplouvání životem) ... nechápu.

Taky existuje spojení snu (přeludu?) a reality v totéž (někde...), všude, už zde...

Na pošetilosti je nejkrásnější, že si myslí, že se dá pošetilost něčím vyřešit. // Jsem asi dost imago vlastně, Animus, ale v nitru opět m a ž nějak. //

v Isáce.

Neprůhlednost není asi negativní, jen když to vadí... a tak je to se vším, je to negativní, až když to začne vadit... a vlastně nevadí vůbec nic, vše má smysl a účel... může se nám zdát, že vše je nastaveno tak, abychom tu mohli být, je to ale klam asi, každá entita v bytí má tento pocit asi, krom božské úrovně:).

Spíše jsem psal o tom, jak by to mělo být, a nevyzkoušel to důkladně.

Asi jsem nevysvětlil, že v "nevím" jsou právě obě polarity současně.

Buddha byl geniální, že našel "příčinu" pošetilosti, a to je touha. Nebýt toho bylo by to neřešitelné, věčné asi. Touha je i dosti nevědomá, z nevědomí vycházející entita. Řekl bych, že vždy upozorňuje na nějaký nedostatek, něco nám schází. Po čem tedy ve výsledku touží? Po jakési úplnosti. Je jako duše. Typicky něco schází a snažíme se to doplnit. Ale výsledný stav je "nevím", to je skutečný "cíl" veškeré touhy myslím, je to totiž vysvobození z touhy a opět to je komplementární, a touha resp. my toužíme po klidu, netoužení apod. Touží i ostatní tvorové? Ano, ale ne jako člověk, člověk opět abstrahuje a touhu má jako samostatnou entitu, co si hraje svoje ego hry a ego svět. Je to kopie. Ostatní tvorové jsou přítomní, člověk i není, neb má právě ego, což je ale nástroj evoluce důležitý (biologické hledisko). Myslím, že touhy se zbavujeme čtyřmi způsoby (uspokojení touhy, smířit se s touhami, netoužit - nirvána, a stát se touhou - nirvána?, tedy tím co to pohání ten kruh). Toužit lze i po touze apod. / Proč ale se vyskytuje touha? Celé bytí je dle (nulové hypotézy) nula, nic, nevím. Tedy, resp. proč po sobě polarity touží? Oni se oddělují a spojují - přitahují, ale u člověka je touha samostatná a přitahují se vědomě (pošetile vlastně), jakoby touha bylo zkopírování celého světa, jejich polarit a hrálo si hry na tvorbu "nevím" (svět ve světě, stát ve státě), tedy je mimo realitu vlastně, a stejně jednou, až se všechny polarity doplní (v čase, v prostoru), bude bytí opět nevím (přechod do tohoto stavu je myslím mlhavý, ono "nevím", či láska svět pohlcují pomalu a není to "tak teď je hotovo, už je to Nic zase". A druhá možnost je, kdy je to nevím, nic, láska, je přítomnost. V přítomnosti to tak je. Stejně jednou svět dojde do Nevím, ... a touha se to snaží urychlit, ale pak zjistí, že je to nevím, spojené, lekne se toto a dá krok zpět, zase se rozdělí a touží... Touha je totéž co utrpení skoro a "vymanit" se zní, je vymanit se z utrpení logicky. Je tvorba světa opak tohoto procesu dojití k nevím? Pokud bychom se omylem dostali do počáteční nevědomosti, počáteční nevím, o kterém nevíme, že jde o nevím, budeme mít touhu poznat, kdo jsme, ono nevím. Bytí je bezpočetný nástroj poznávání sebe sama. / Proto to vidím jinak než v buddhismu, přidám k tomu západní pohled - (ano "cíl" je netouha, nevím, apod.), zaprvé je to zabudováno v systému bytí a za druhé bytí k tomu stejně samo směřuje a v přítomnosti v tom je, proto můžeme "bez obav" žít, vědomá cesta k nirváně tak z 10 % je možná dobrá... stejně nejlepší je pohled domorodých na svět, žádné umělé věci v přírodě, jako třeba jóga apod. / Není to ale asi o tom, všechny touhy si splnit, právě touha se musí umět i potlačit a sama po tom i touží, chová se jako ego dosti. // Touha se podobá supersymetrickým částicím a jejich světu (ony také dorazili do cíle dříve), ale hlavně touha je mezi nějakými objekty, proto to připomíná schéma výměny fermionu mezi bosony, např. fotina mezi selektrony. Touha - napjetí, utrpení ...

V mozku je vlastně naše tělo, které máme ještě jednou, a my vnímáme ale jenom to, co vidí mozek, ne naše tělo samotné (odtud problém, zda vůbec máme tělo fyzické? a svět existuje...), a jednou vědomí tělo "opustí", ono to tak je pořád ale

vlastně. // Unést nejistotu - ten kdo to umí, může právě tvořit a mít zodpovědnost, nebojí se, že se to pokazí a tak se to nepokazí. //

Mám pocit, že poznání není dokončeno ještě, něco přijde... ale právě - to je nedostatek zkušeností, co se hlásí. Něco chybí - zkušenosti právě. Text je vlastně o tom, že G. Jung sepsal a našel společné prvky v duchovnech napříč světem, časem, p. Pjér to umí vysvětlit a přidat svůj pohled, a já jsem k tomu přidal fyziku a matematiku apod. . fůze. Není to teorie tak úplně, je to na základě zkušeností (je zkušenost, ta se zhodnotí, vymyslí se teorie a ta se ověří v praxi a tak to běží dál, ale i intuice se používá, někdy jenom ona). To povídání toto, není to teorie, je to zkušenost a logika a jakoby nic, vítr, ale je na papíře ta zkušenost... Zkušenost vnější a vnitřní je třeba. Proto jsem tak nejistý v životě, nemám zkušenosti. Někdo má ale zas jenom zkušenosti a tato teorie, pohled, mu schází.

Text není něco co by popisovalo něco jiného než "je", postupně "někde" dojde ke ztotožnění zkušenosti s teorií (jak svět funguje, jaký je). // Taky zkušenost je o tom říci si, že dotyčný je třeba debil nebo já a jít dál - život je flexibilní, od situace k situaci, teorie má tendenci ulpívat a řešit, ale i to je třeba i, asi někdy.... //

Ono asi opravdu to je tak, že prostě láska a ego nejdou sjednotit v jednu "věc", prostě oni musí dát Nulu, to je nejvyšší zákon, je to těžké si to přiznat. Resp. vlastně jdou i nejdou sjednotit. Např. nirvána, tam jsou "sjednocení", ale muselo být období, kdy sjednocení nebyly, a to je ono, musí vždy dát nulu v čase, nebo v prostoru. Ono jde to sjednotit do nějaké míry, ale ne úplně. Je to prostě úplnost, láska a ego jsou i nejsou relativní vůči sobě. Ale co je ta nula? To je právě to jejich "sjednocení". Nic. Mít odvahu s tím vyjít do diskuze s tímto. // Nějak jsem vymyslel, že ego je vlastně náš celý život akorát zkopírovaný, typicky, ego nežije přítomností, už máme jen život jako kuličku a čekáme na smrt, neb smrt (průnik do ega) nás postupně dostane k nám samotným, k tomu, co, kdo, jsme byli vždycky, až na úroveň, která je upřímná maximálně, báze, a která nám vyhovuje. Ale co pak, nevím:). // Ale nemusí to být brutální, láska dokáže všechno, právě dokáže člověka vyléčit a přimět k sobě. Láska tam odtud, od ... Láska asi vidí, co člověk "potřebuje" a dokáže mu to dodat, neb má veškerou paletu k dispozici, dodá E když je potřeba, dodá A když je potřeba, dokáže tedy i jako bodec proniknout do nás, abychom cítili, ale je to jiné než u bodce. Ze zážitků NDE plyne, a cítil jsem, že láska, kterou zde pocítíme, a dáme, se nám vrátí. Opět je to nějaká symetrie. Jakoby i láska co zde vznikne, je na druhém břehu (stejně jako cokoli vytěsněného).. // Pak už jsem přestal rozumět úplně všemu, zažil jsem něco skutečného, ne jen tyto povídačky a vlastně onomu světu a tomu co tu dělám vůbec nerozumím. Jaká práce? Za ni láska jako odměna víceméně, je to - nevím jak to je. Všechno co jsem zde psal, sice je logické, ale když to doopravdy přijde, je to už jakoby nanic. To je pak už osobní i hodně.

Člověk si tu básní, myslí si kdo ví co, a pak jej překvapí, že je (tam) jako ostatní třeba... ale neutápět se, vědět, kam patřím... //

Asi zapomínáme, že je tu vždy láska a já (ego) a moje láska k někomu (je tam i jeho ego), láska miluje lásku druhého a jeho ego vlastně taky, to E´ tam být musí... to jsou ale asi "nižší duchovní stupně", normální. Čistá láska, bez E´, ta musí být už "neženská", ale obojaká, tedy bez zabarvení už apod. // Prášky na alergii mě příjemně otupily, už jsem se nemusel snažit cítit a cítit vinu, že neumím cítit v sobě, mám to zahleněné udusané v sobě, ale tak to i být trochu musí v tomto světě, nejde to jinak, předtím jsem byl naopak vykastrovaný, archetyp ostroiti atd. ... to má pošetilost vždy toto takto bych řekl. //

Nevím, co je po smrti, a to je nový směr. Srdce neví-ví co je po smrti, rozum ví-že-neví co je po smrti. Podobá se to tomu schématu sebereflexe a "cíl" je nevím. Jakoby celé bytí je analogické jednomu životu, možná je to ale egoistický prelud, vztahování sebe na celý svět. Takže prostě, nevím. Možná, že právě kdo si řekne "nevím", na toho tam něco čeká, neb o tom ne pn - nejistota vs. jistota (něco). Není to bezradnost a není to upjatost, je to realita. Nechám se překvapit. Kdokoli tvrdí, že ví, tak stejně neví, je třeba však to vidět srdcem - duší a i tím rozumem a oba mají nevím, ale každý jinak. Ale nechat se překvapit je typicky lidský racionální postoj, který je pasivní, hrozně pasivní. Opět bude to asi nějak napůl, nechat se překvapit a už si to sami "tvoříme"... Na to, opravdovou smrt, jsou všechny nauky a poznání krátké a jako karikatura toho.

Motto: Ať už přemýšlíte o životě a světu jakkoli, na konci můžete dojít jenom k životu samotnému, tj. přestat přemýšlet a začít jej žít ať už zde nebo až tam. Opět se to najde (protiklady).

7.4.2019

Touha je všechno a po všem touží (kopírování to je) a dotváří asi co svět je. Originál (+, ticho) a kopie (-, hluk) dají Nulu. Nula je vše i nic. Vidím svět lásku a z jiného pohledu jsou to démoni, závisí na pozorovateli jak se dívá. Buď on nebo svět je vždy iluze. Ztotožňování rozpouštění pozorovatele s celkem - "cíl", není to ale věčné já (je v tom spojeno ego, láska, nula!). Láska je

Nula i. Ustane hodnocení (plus, mínus) a pojmání - pak je tam nepodmíněnost a s egem to opět dá nulu. Realita, utrpení, se jeví skutečné, ale je to iluze, naopak "nirvána", nadmnožina je iluze, neb je Nic a skutečnost. Žítí může pozbyt smysl, něco "chybí" asi - až úplnost má smysl. / Vlastě toto povídání o nula = a - a je kopie toho, (?). Navíc je to nejisté. Zajisté existuje jen nejistota. / Pokud se pozorovatel staví do role absolutního, vše se mu bude zdát relativní, iluzní, naopak to moc neumíme ještě. / Protože vše je ambivalentní, má smysl jen Láska, Nic, život sám a jeho poznávání - smíření se.

Iracionalita vnímá vše najednou a "vybírá si", modifikuje, ovlivňuje to co vnímá (svými předpojatostmi), o tom bytí je, sebe-transformace neustálá, "zdokonalování".

Cíl vědomí je, aby vše bylo vědomé a cíl nevědomí, aby vše bylo nevědomé, a kompromis je, vím vše - nevím nic.

// extr je požitkář někdy...//

Mám hranici smrt v NDE a zde taky hranice, obecně pojem hranice je skutečnost, ale bez projevů by nebyl...

Přemýšlení o iracio - vnímání ovlivnění a pak zase nic.... iracio vnímá vše kolem sebe a

Moje očekávání dotváří to, co vidím, také všemu dávám předpojatě nálepku pn, to když nevím, co s tím.

Láska plodí lásku a ego, ego plodí ego a lásku, proto musí být i spolu.

Nevím, Láska, Nic ... podobné.

Zvíře a člověk trpí úplně stejně, jen jinak, zvíře je ve větším utrpení ale neuvědomuje si to, a tak netrpí, člověk je v menším jakoby, ale uvědomuje si jej a trpí stejně. // Když spěchá sanitka do nemocnice, když jde o život, je v tom Démon hodně, neb to je prožití a život, neb on miluje život (mj.). // Může existovat nekonečný řetěz kopií, ale láska to nebude. // Štěstí souvisí s náhodou, indeterminismem - láska. //

Vše co jsem tu psal by se dalo shrnout do jedné anekdoty či nevím odkud to je: Jak vypadá božské dělení? Máme třináct např. jablek a máme je rozdělit mezi tři lidi. Bůh dá prvnímu dvanáct, druhému jedno a třetímu nic. To je božské dělení. V tom je totiž funkčnost světa, cesta k vyrovnání, cesta k Bohu a nepodmíněnosti a je v tom podmíněnost a za tím cítěna nepodmíněnost.// Také unést nejistotu - umět se rozhodnout.

Když se lidé baví o Bohu, zda je apod., je cítit, že dojde někdy k tomu, že velká nejistota (osobního rázu, dotýká se to našeho ega a bytosti) je kompenzována E', prakticky maximální nejistota je kompenzována tušeným E' (hrana), to je maximální rozpolcenost a k Bohu to má daleko. Prostě je to kráva! jsem si řekl a bylo to. Dýchat.

Květy kvetou a hmyz nikde, sterilní krajina, věčné mládí v ráji - sterilní ale, chladné. // Zkoumání světa může být jenom analýza, syntéza je pak svět sám, zkušenosti. // Jsem hrozný kokot, musel jsem si říct, nikdo jiný mi to neřekne.

Co je typické, někdo má problém se uvolnit, resp. oba - potom, když se jeden už uvolňuje, druhý se začne neuvolňovat a naopak, když se máme uvolnit, raději to utneme, totiž už uvolnění jsme - pošetilí, digitálnost - rozpadlost, bahno, nebo bahno a tvrdost naopak...

Většina příběhů NDE na internetu a jinde je myslím buď úplně smyšlených nebo trochu. Sleduje se tím vlastní "cíl" nějaký, ego...// V vyspělejšího vědomí se démon neobjevuje (jim) protože jej neživí, je zalezlý v Nic. Nevyprovokovávají jej, neb akce hned plodí reakci. // Černá díra - horizont událostí je typicky oblast démonická, pomyslná přesná hranice a Hawkingovo záření, směr tam z díry a zpět do díry...// Asi jsem nezmínil, že lež (schéma A, B zmiňované), že to A-to skrývané je "pravda", resp. teprve se to jako pravda jeví až s tou lží i... opět to asi je i není relativní pravda a lež... ,a nebo to je umazáno tou lží také, to A.

Vlastně stačí to vzít analogicky, démon, ego je prostě to co vyměšujeme ven a nedotýkáme se toho už. Ono to význam má, plodí to nové věci potom, podněcuje, zatápí. Ovšem láska je také tento odpad, ale ona je o spojení protikladů, tedy láska je odpad, ale zároveň je život a živí jej, ... když vytěsníme démona do Nic, zmizí v Nic, objeví se třeba Láska (a je trochu jako onen démon), Bůh je taky jakoby démon. My jsme určitě stejný odpad pro ty tam...:). // Balvan v řece kdesi dávno v textu, on může být láska a proud "negativní"...// Taky svět je jaký je, je tu nebezpečí - někdy jej prorazíme, někdy obejdeme, někdy utečeme a tak to vidí každý, jsem nebezpečím pro někoho a nebezpečí pro mě je někdo jiný, rostliny to mají s chorobami např., asi i smrt tak je, co je pro mě nebezpečí, pro jiného je život, a přeludy co si tvoříme, tak ty jsou pro nás, // Když

nemáme zkušenosti, tvoříme si o světě a dotyčných předsudky. Lépe je čekat nebezpečí od neznáme než bezpečí samozřejmě. Ale po seznámení by měla být nějaká důvěra časem, ... //

Proč nejsou druzí šťastní jako já, od mala?... jsem jakoby osvícený od mala... Vlastně jsem šťastný na úkor nich, jak koukám. Oni neví, obecně. A ti, co by přeci jen ... ti se identifikují se mnou nevědomě... // Šipka času může být i o tom, že je daleko menší pravděpodobnost, že beta rozpad proběhne naopak, že se setká množství částic takové. //

Vidím, skrvny, ega, nesoučást celku...

Láska je i nekauzální neb obsahuje všechno - je již hotový nehotový svět a dokáže jej "ovlivňovat", léčit... třeba poví: stůj, zpět...

Jak se lidé usmívají - uvolnění, když se trochu projeví agrese - představa přijatelná nějaká, v upjatém prostředí ..to je ono nepšť pšť stav.

Je to můj démon toto psaní. Bojovník, vyčítá, potřebuje výživu, mléko apod. Když na něj svalím, že on za to může, já ne, pak jsem vlastně démon i já, neb nenesu odpovědnost za to, co dělám. / Jestliže je zde nepodmíněnost, Nic, proč je tu navíc ta touha a démon? Asi proto, protože souvisí se sebenáhledem, na sebe sama i, jsou ono vyjetí mimo koleje, bez nich není poznání možné, navíc oni jsou ale odpad v procesu poznání - my něco poznáme v životě, ale to se kompenzuje odpadem v podobě démona. A co s ním? Nejdříve co vlastně s nabytým poznáním? Co pak? Víím, dívám se na to časoprostorovými očima, ale... Tedy co pak? Mám se tím ukájet?:). Potom totiž pomáháme druhým. To je smysl potom. A až potom třeba se měníme na lásku a stejně pomáháme druhým. Už také vííme, jak máme pomáhat, vlastně já pomoc nevyžadují, ale třeba tam nějaká je a nevidím ji. Vše je nevědomost, zapoměl jsem myšlenku a je mi to nějak jedno už. Přestal jsem se být jít do nevědomosti, hlouposti vlastně. Bát, že zapomenou vyšší stavy. Paměť je totiž tady a je to docela zajímavý fenomén, asi nějaká kopie. Kopírování má i mnoho dobrých vlastností, ale vlastně bojím se, že přijdu o něco (vlivem d) a navíc už ta nutnost to kopírovat je o d, takže on člověka dostane do průseru a pak umí i ho z něj dostat, tím, že si pamatují, tedy kopírování vždy nějaké dostane do průseru a kopie z něj vypomůže ven. / Mám dojem, že pocit nepodmíněnosti a jakoby duše, celku, života, (mého), je od mala stejný, je to neměnné, láska je neměnná, inertní i, k čemu ty zkušenosti, protiváha toho?..... Samozřejmě říci, že vše je nevědomost, ani B neví apod. - pak to bude určitě pravda, jistota, neb o tom je pn - čím méně - více A, tím více - E. Není to ale předsudek právě, ale "pravda" je na naší straně potom... To, že si říkáme, že někdo určitě ví, jak to vše je, asi je i není pravda. // Možná lze aplikovat inverzní pn - čím více neznám něco, tím více znám to druhé. Např. čím více neznám polohu, tím více znám směr rychlosti - ten je pak libovolný, takže jej znám:). // Může nevíím hypotéza být aplikována sama na sebe - nevííme (nejsme si jisti tím), že nevíím je dogma - odtud pak plyne asi existence E' atd... Možná to zapomenout:), na tu hypotézu, to vyjde na stejno.

Začal jsem "chápat" dogma nevědomosti, co jsem si vymyslel. Vše je nevědomost. Různé formy nevědomosti a nic jiného neexistuje. Pošetilost je označována jako nevědomost, ovšem nevědomost tkví právě v předsudcích - vědomosti - to je onen "démon". Nevědomost je nevíím (srdce, rozum, pravda, lež), láska je nevědomost (nevíím, nemá protiklad jakoby) a nejistota je nevíím. Člověk má neustále očekávání nějaké vědomosti, ale myslím, že je to právě jen přelud. Ano, zajisté existuje vědomost, ale v podobě "nevíím". Vědomost vidíme jako E'' či E' - tj. ten, který tu není, nevííme, oč jde, opět je zde nevíím a opět i E'' je bych řekl nevíím (Duch). Nevědomost má různé formy, hloupost, nirvánu apod. Ovšem už dojít k tomuto "tvrzení" vyžaduje určitou vědomost. Nevíím, jestli je nevíím správně už tolik logiku nedává. Cesta k nevíím je však nekonečná a musí taková být. ... Potom mi okamžitě přestala vadit pošetilost, dráždit mě, vstoupil jsem do proudu a pošetilost nevádí již, není ani vidět vlastně, neb ona je nevědomost. Myslím, že ani Bůh neví, jak to je se světem, ale ví maximum - maximální nevíím. Potom jsem začal chápat a milovat vše existující a klidně vše milovat, i když je negativní, život je nevědomost, všechny formy jsem začal mít rád. Měl jsem chvíli tendenci toto dogma šířit do světa, takže jsem začal pochybovat, že je to ok, a ono to ale i přesto to není moc ok. Démon je pak spokojen, a neděsí. Je třeba se uvolnit, pak je to nepodmíněnost (nevědomost). Jak je báječné být nevědomý a hloupý, vlastně lidé jsou geniální, už to ví a vyřešili to. Už chápu, že hloupý se jednoduchým schválně dělá, lpí na tom, přibarvuje to, stejně jako inteligentní přibarvuje inteligenci. / Je to ale jen jeden úhel pohledu, tato nevědomost, zavání to tím spadnout do hlouposti, ale není to tak, nevědomost má mnoho forem, a očekávání vědomosti je jednou z nich. On je předsudek říci právě nevíím moc brzy.

nevědomost pak už není nakažlivá, neb ... je to půlka světa opět.

Není to ale, že říkám nevíím, že si myslím, že to "nějak je" a nevíím jak, spíše to je vše nevíím a nikdo neví, jak to je.

Pak si mohu užívat života i...

nemělo by se to změnit ale v apatii, naopak je to nejistota, tajemství, ...

Nevědomost je totožná s nevědomostí, dole, nahoře... mezi nimi je to, co si myslíme, že je pravda, ale je to iluze, a nevědomost pokládáme za iluzi, - symetrie

Už chápu, že žena má s myšlením takové problémy, že je radši jednoduchá a prostá.

Tím jsme nevyšachovali ze hry mužský princip, Duch je nevíme taky a muž taky (Nic)

Co to je víme? není to dvousložkové a nevíme dohromady?

tajemství je o tom, že zůstane navždy tajemstvím a je nevíme... tajemství je nevíme, a co je tajeno? není tajemství náhodou totéž co lež? Je jiné tajit něco a nic, když je to nic, je to lež čistá, ... asi to bude nějak mezi...

nevědomost je třeba pěstovat i, jinak se stane dogmatem a není cesta z ní... do nejvyšší nevědomosti.

Nejsem si jistý, zda nevíme je správná hypotéza, tedy zde neexistuje nějaké víme, ale pokud by bylo, nevěděli bychom, zda platí, takže je to "správná" hypotéza?

Každý reálná hypotéza má svůj rozpor.

Hypotézy jsou interpretace a to co je interpretováno je třeba jen nějaký pojem hranice v NDE... příklad smrt je hranice, v NDE různě znázorněná pociťově (pocit je důležitá věc, je trochu napřed - je jako vlna, ohmatává prostředí kolem), hranice může nabývat bezpočet forem tam, zde (smrt), ale je to hranice jen... o to tam jde, není to asi, že ti tam sledují co se děje zde a pak se podle toho řídí nebo naopak, my jsme ovládnáni těmi tam..., prostě je tu hranice a ta "působí" sama a my na ni...

Tajemství může být odhaleno jen z části, jinak by nebylo tajemstvím a láká lidi atd...

Touha touží po nic, nevíme ve výsledku... po sobě... I touha po touze a nebezpečí existuje...

Nevědomost (Nic..) je ve všem a vše tedy spojuje. Ale nejde to marginalizovat ... vědomost je podstatná právě... Bůh ví že neví, ale maximálně...tedy hodně ví...

dole je těžká nevědomost nahoře je lehká

Spláchně to voda stejně všechno jednou.

D samozřejmě bude útočit pořád...

Omezení poznání ... Když měřím a nezjišťuji přesně co tam je ...

Jenom, aby to nebyl promyšlený předpoklad - vše jsou formy nevědomosti.

Může to být tak, že když se nesnažíme zjistit, co je realita kolem a naše já zač, vidíme svět, když se to snažíme zjistit, je tam přesně Nic - ruka - kvantová úroveň - vakuum - částice - nic tam není ve výsledku. Jde asi opět o dorovnání (když neměřím - měřím, když měřím - není tam nic). Existuje ale stav, kdy přestanu vnímat a začnu vnímat holisticky kolem, to je ale stejný princip. Svět se tak jeví jako iluze, ale je jen jinou formou Nic. Když se nesnažíme vidět, co je svět zač, tak jeho složky se spolu spojují a "povídají si", jsou však oddělené.

zapadnout mezi jsem vždy... i naopak

oddělení ega a zbytku bytosti ... - po smrti už není démon potřeba, lejno zůstává zde a něco z něj roste... je to asi komplikovanější a jednodušší apod...

Vlastně toužíme po ne-sbr, ale nevíme oč jde...

E' je oblast kterou neznáme a je tam ale nic nového

pak současně s bytstmi

Ale nic jako nirv neexistuje ... Proto si musíme pomáhat ...

Existují halucinace každého a svět je halucinace na které se všichni shodneme.

Zvláštní, asi nevědomá identifikace - nevímat si mě (nikdo si mě neví - pak klid), a pak ok i vyzářování, neb tam jde i o to nevítejte si mě... samozřejmě časem určitě opak i..a ten tam i je ve mě...

Nevědomost je spojována s Animou - není to tedy jen "konečně vlastním Animu"?

Bych se to pokusil shrnout - zdá se, že svět (globálně) je dokonale ambivalentní, tedy smysl má L (fúze všech polarit), poznání - prolubování a zkoumání ambivalence:), a žít samo i. Je to nevědomost i vědomost, akce (utr) a reakce (lá...).

Život je zázrak i ne atd..

Proč když je vše ambivalentní, tak proč se snažíme o něco jiného celý život? Totiž tím to celé (nevědomě) žívíme. Na jednu stranu něco "dokonalého" a na druhou něco nedokonalého a nejistého apod. Vědomě to žít příliš nejde, právě protože je to univerzální.

Člověk tíhne ke lži, protože ví, že jej ochrání a týká se to i vyšších sociálních struktur...

Lpení na A vyvolá tlak B a nespokojenost...

Interpretace problem a uprava originalu a zadny original viz hranice sm ...

Uz mam i pochopeni pro vyzar

Tajemství žíví samo sebe především... tajemství je ochrana, opona, před pravdou (nepříjemnou), tajemství je nadsazenost a může jen podsazeností být kompenzována ... někdy snad i větší nadsazeností...prekvapením.

Tajemství je oddalování něčeho (zklamání asi často). Souvisí tedy se stěstem. Tajemství je jev posetily, ale patří k životu. Laka na svět (potlačena agrese). Je lakadlem pro ego a spouští jej a je jeho součástí i. Na konci poznání tajemství je myslím opět ambivalence - zklamání a překvapení a radost i. A tajemství to jen vše obsahuje dobromady a připomíná tím lásku ale je příliš vázána a to láska není.

Pak lze pochopit že bytí nemá cíl ... rozhodne ... bytí je ambivalence a láska střed tot celé...

Malý princ - kniha o egoismu:

Král, který vládne celému vesmíru, káže hvězdám činit to, co dělají i bez něj. Každý člověk je jeho poddaný a musí ho poslouchat, neboť jsou jeho rozkazy rozumné. Když se Malý princ rozhodne odejít, jmenuje ho král svým vyslancem.

Domýšlivec, který chce být obdivován všemi, ale žije na své planetce sám. Neslyší nic, co není projevem obdivu.

Pijan, který pije, aby zapomněl, že se stydí, že pije.

Byznysmen, který je neustále zaneprázdněný počítáním hvězd, o kterých si myslí, že jsou jeho. Přeje si je použít, aby mohl koupit více hvězd.

Lampář, který žije na planetce, kde se den a noc střídají jednou za minutu. Před nějakou dobou mu bylo nařízeno rozsvěcet lampu v noci a zhasínat ji ráno. V té době se těleso otáčelo rozumnou rychlostí a lampář měl čas na odpočinek. Poté se ale rychlost otáčení zvýšila. Lampář chtěl zůstat věrný příkazu, a tak rozžíná a zhasíná lampu každou minutu, bez odpočinku.

Zeměpisec, který tráví všechny svůj čas tvorbou map, ale nikdy neopouští svůj stůl k dalším objevům.

Problém i je, že všechny poučky proti pšt jsou vlastně pro sebe šeptající si pšt ... a ne přímá zkušenost a kontakt, který není možný ...i je.

Někdy i bojujeme proti ambivalenci - to když ji vidíme jako nejistotu a doplňujeme touhou po necem jistém. Tím se jen živi neb nejste a jste je ambivalence.

Pst je založena na rozporu vědomí (které je fluidní a kvantové) a makrosvětů, které se jeví jistě, ale jeho podstata je kvantová (asi, nevíme). Kvantový svět je sebepoznání, chtivý a vytváří si pozorovatele, aby s ním obcovali a obdivovali jej... A je to i naopak - to aby to bylo ambivalentní:).

Nikoho nezmeníte moc nikdy.

Tvůj svět ti nikdo neukradne, to se neboj.

Zkušenosti jsou o schopnosti improvizovat a nebat se.

Někdo - musí být rázná a vytýcovat hranice, vis! - takový přístup i pst živi.

Male, dte kasle schvalně - a bereme to ok, u dospělého už ne, ale je to stejně... lidství... brání se... a to dělá i člověk bohu svým egem (provokuje) ale bohu to je jedno vlastně...

"Přiznat si", že vše je ambivalentní, není tak jednoduché, jak se může zdát. Na to člověk postupně přijde s věkem. Když si lehnu do trávy v lese, na skále, chápu to celkem jasně, vše je ambivalentní. Slovo ambivalentní mi přijde vhodné, ale mohlo by se říci rozporné, polární (vše má kladné i záporné stránky nebo prostě je plus a mínus či bezbarvosť atd.), ale i sjednocené, výsledek je nula, ale ten nevidíme právě a není to nula, jak si může člověk představovat asi. Toto nemám tendenci šířit do celého světa tolik, takže to bude asi OK. Není to, že se pak začne něco dělat, měnit život, vše jde nějak samo. Pak i chápu to, že bytí nemá cíl, ani konec, ani počátek, je spíše střed a okolí. Uvědomit si to, že se to týká úplně všeho, není jednoduché. Když si to člověk uvědomí, jakoby ty polarity se spatlávají dohromady v ego, ale i chápe význam lásky, která je úplné spojení vlastně i. Láška jenom oživuje bytí, prostupuje jej, není cílem být láskou jen asi... Svět je dobrý, takový jaký je. Jakoby na konci dojde k úplnému rozpadu, tedy max. ambivalenci, ego a láska se oddělí a člověk odejde, ale to je jen část pravdy zase asi... Ke stáru je už vše povolené a povadlé a rozpadlé věci se začínají spojovat. V mládí má co člověk ve stáří nemá a naopak, neb vše je ambivalentní, je v tom zrada i určitá, ale je to vyrovnáno opět přesně, ta zrada něčím opačným. Je to ženský i mužský princip, právě podle toho, jak se na to díváme, a kdo se na to dívá, která z těch polarit dvou. Mužský princip je jednak ono rozdělení, pak Nic a pak je tak nějak všude mezi tím jako duch, kouř (variace na Nic). Není to tak lehké ale, neb relativita a absolutno jsou také polarity, absolutno když řekne, jsem tu jen já, nebo jsi tu ty, relativito a já, pak to zavání opět posedlostí Animou, relativitou, (relativita, vztah je E ale mimo jiné), ve své ryzosti je mužský princip Nic (mezi). Absolutno a relativita jsou ve zjevném konfliktu určitém, opět ale dohromady to je ambivalentní. Ale i pro mladého člověka a toto je myslím přínosné, není to staré, je to život - ambivalence.

Vše makroskopické je typická iluze z hlediska kvantové fyziky - vzdušné zámky, a je to typicky ego, ego se s tím identifikuje, ale samotná kvantová teorie (nemusí to být fundamentální teorie ale.., nikdy si nemůžeme být jisti, že to tak je, to je ono nevíme, nejde vědět vše, neb opačná polarita se taky hlásí o slovo) je také pošetilost (samotná) - pn.

Ego si je tak nějak vědomo toho, že žije za sklem a s nikým se nabaví a vše kolem ega je, že se toto snaží zamaskovat. Proto, když vážně někdo "odpadne", nese to nelibě.

Člověk neví, co má tady vlastně dělat - totiž začíná si pomalu uvědomovat, že vše je ambivalentní, to už je ono pomalu, nevíme, přiznat si to i. Objevuje to samo sebe. Právě to, že svět není ambivalentní je typický znak zapálení určitého pro něco.

koukají ne... bez vztahování, KDYŽ SI ŘEKNU NEVYŽADUJI OD TEBE POZORNOST, ZMIZÍ TO PARADOXNĚ TO ŽE CHCE POZORNOST, CO KDYŽ BYCHOM ODSTRANILI VŠE NA CO SE VÁŽEME, ZBYDE SAMOTA ABSOLUTNÍ, DOST DĚS A STÁLE SE CHCE EGO VZTAHOVAT ALE ... zkusil někdo někdy se nevztahovat k ničemu v myslí, meditaci někdy? Jaký byl výsledek?

Tedy jdu do svého ega vlastně, když si toto řeknu, a je tam poprvé v životě klid od druhých ... ženská mysl si myslí, že musí stále vyhledávat pozornost, je to maska, jen to není vidět.

Někdy žena použije to, že je jakoby naprosto nehybný vzduch, je to jako Higgsovo pole trochu:), spin 0.

Když se někdo vyžívá v chorobách, je to pošetilost a hezky je to vidět, že choroba je pošetilost. A lpění na zdraví ale také.

Samozřejmě nejsilnější vím je u nevíme, opět se najdou polarity.

Svět je nakažlivý, kdo žije pouze zkušenostmi, je ve světě doslova ponořen uvnitř, kdo naopak vše komentuje jenom, tak je jím také přivázán.

Už to není o nějakém vyčítání, prostě to je ne.sbr, s tím nejde dělat Nic... odpuštění je o tom např., ale i to je zbytečné ... žít si. (sobecky:)

Vsechno ztraci i hodnotu trochu když je vše ambivalentní a smysl má tak jen láska a život...

I jsou polarity ze jenom nejsložitějšími metodami lze zjistit že svět je v bázi základu jednoduchý...opět obojí tu musí být. Pokud by byl svět jen jednoduchý byl by nudný, proto i vysoká matematika apod. Opět to je krizem - složitý aparát: chaos ale i sofistikovanost vs jednoduchý výsledek: brilantní ale moc jednoduchý.

A z té ambivalence ega naseho vykvete kvítek - to co mělo v životě smysl ... co jsme v sobě cítili právě pod hromadou ega kolem. A tyto světy se spojují tam. Ega se také asi spojují ... ale kde?

Příroda zna kvadrát psi, ale bez člověka by nebyly psi funkce ... spoluutvaríme svět?:)

Muz i žena nejsou ale ambivalence ve smyslu polarity vedle sebe, jsou jakási jejich kombinace složitá (žena - spojené v kouli a muz oddělené v tyc - jeden).

Muzství je o tom nevyžadovat pozornost - je nevytádováni pozorností. To se kompenzuje paradením u domorodých apod. Matka dítěte je na tom ale podobně uvnitř.

Ego se dokáže úplně vstřebat rozpustit když se netlačí na něj ... procistit jako voda ale mysl duše nemá dno. Nepodléhá gravitaci - vše je in-situ. To je zajímavé...

Vše je velice jemné jako prach a mnohem víc a hmotně docela a mění se v lásku to ego pokud se netlačí...

Pošetilost je ráda, když druhý neví, že je napalován, tím je v tom "dobrákovi" uvnitř...ale když to vážně neví, je našťvaná, neb tam není pozornost žádná.

Ego se mění na lásku, jde to, naopak taky, vždy přes Nic, v prvním případě to je pozvolné, v druhém náhlé, jako velký třesk, takže láska nemá protiklad by mělo asi znít má i nemá. // Ta ambivalence. // Vše je ambivalentní - tak trochu to je i "vlastním všem", ale jen málo..., spíše moudrost to je určitá, babičky z pohádky. // Ego se dělá chytré či silné apod. tak, že je to nula, ambivalence, proto smysl má jen láska:). // Děti navazují kontakt spíše skrze lásku, nepodmíněnost, dospělí skrze veřejné mínění, ego. Už si pod sebe nakáleli tolik, že ...:)//

Děti jsou tu jediné normální lidské bytosti. ... o tom nejde psát, to je příliš normální nenormální totiž...

Muž je tajemství Nic a žena tajemství spojení polarit. // Ke stáru má člověk povadlé měkké tváře a uvnitř je prázdný a tvrdý i, a celkově to je povolené...je to jako strom - uvnitř je pak odumřelý, tmavý, ale kompenzuje se to v duchovním světě tvrdostí.

K tomu, že Duše (vědomí, Duch, asi i duch) nepodléhá gravitaci, to bych bral docela vážně. Přirozeně to vysvětluje NDE např. Gravitační síla jakoby nemá protiklad, ona už obsahuje všechno ale, obě "polarity". A vědomí, které nemá dno, je paradoxně středově orientované, koule (je to úhel pohledu jen) tak gravitaci nepodléhá (opět nějaké zkřížení, právě aby to bylo symetrické a dalo nulu, zmanipuluje se to tak, že to tu nulu prostě dá:), zachází se s tím jako s celkem, duše je věc a gravitace je věc). Tedy asi bych řekl, že doopravdy existuje vědomí a hmota, mělo by se tomu říkat jinak (nevědomí i?, bytost?, gravitace?), ale dejme tomu. Myslím, že vědomí není nějaká forma částic jiná, možná jo, ale to přijde tady později. Vědomí je i není nezávislé na hmotě a naopak, vědomí musí být zde někdy a hmota musí být s vědomím, aby ji definovalo apod. Vědomí je koneckonců možná jen kopie světa kolem, sice trochu přibarvená, ale kopie. Smrt to pak vše pročiští, hromadí se odpad, co Tedy vědomí bude jaksi napůl gravitační. Řekl bych, že prostě zde vstřebáváme dojmy vnější a vnitřní a to je materiál pro tvorbu onoho světa - kde se nachází je asi zbytečné hledat, může mít základ fyzicky v nevědomí našem např. Zdá se to jako sci-fi, ale je to maximálně přirozené asi. Hmota není hmota, ale jakési nic, vlny na papíře co si poskládáme, umocníme a máme "hmotu" apod., hmota má povahu vědomí a naopak i asi. Jsme brána do onoho světa a naopak, viz duchové a možná i jiné věci z nevědomí obecného nějakého, třeba svět sám i nějak.

začínám mít pochopení pro ostatní.

Červa musíš nechat chvíli pracovat až pak jej vyndat, stejně jako akné ...// Lidé, co "nemají srdce" ti v životě pomohou jinak, darují ti jinak, třeba tě zmužní apod. Za to bys měl být vděčný - a je to také cesta k jejich srdci. //

Touha žít, já touží stále žít ... opět naplní se jen napůl. A je to jakoby přirozené, přirozenou selekcí - kdo se rozpadá pomaleji, přežívá a asi i nějak zhůry nepřirozené...

Bez dětí kolem mají dospělí pocit že tu jsou sami navždy jen oni.

Poznání, syntéza, stejně dojde ve výsledku k Lásce.

Nevyž pozo ... i d zmizí, ale pak se objeví....

Lež je ambivalence sama o sobě, nejsilnější forma asi. Jinak ambivalence je, že teď něco vidím, ale má to komplementární sdružení...

M - mít rád se a ž, totiž ident určená vnějškem... a mít se rád jako m. Lidé hodně řeš m a ž

Láska je možná o tom, že obě polarity bere jako jednu (něco) a spojuje se s nic či Nic.

Co je důležitý, asi to nikdy není tak, že celek lze rozebrat na části a zase složit, týká se to myslím světů samotných, neb mezi částmi jsou vazby ... i mezi částí a celkem, to vysvětluje propletenost ega a I a taky nekauzální chování v NDE, to, že "hotový produkt" dokáže ovlivnit sebe, když se tvořil. Taky to jde proto, neb v L je vše najednou a je mimo čp i dost... taky emergentní jevy ...

Ambivalence dokáže rozpustit veškerý hněv, je to asi jako mínus a mínus dá plus.

Sbr vědomí vede na zprůhlednění, projasnění - jakoby sebe-vztah, vztah něco-něco vedl na zprůhlednění, průnik do sebe sama, který je imaginární čistě...

Možná to, že vše je ambivalentní je moje ženská ješitnost, nevím. Ambivalence se pak i zneužívá, ale to k tomu patří.

Existují tak asi tři úrovně vědomí, v životě je to různě namíchané, ke stáru přibývá i té druhé někdy, ale my se nacházíme v první obecně. První úroveň žije ambivalencí, a tedy tvoří svět - žíví ambivalenci, domnívá se, že může jedna polarita zvítězit, vykazuje různé míry fanatismu, jde o posedlost egem vlastně i, vidí věci odděleně. V druhé úrovni dojde postupně k poznání, že vše je ambivalentní, a ego je již součástí psyché a je tedy rozpouštěno už. Ve třetí úrovni se dojde k tomu, že východisko z toho je jen láska. Opět druhá úroveň také tvoří svět, ale jinak. Není to, že druhá úroveň odmítá či nevnímá Boha či nadpřirozeno, už se ale vidí i jeho součástí, aniž by to bylo pošetilé. První úroveň je mládí, ale je smrtí a druhá úroveň je stáří, ale je životem. Bez obou úrovní by ale světa nebylo. První úroveň je spíše mužská jakoby a druhá spíše ženská, ale nejde to generalizovat.

Vina, či sebereflexe (to je rozdíl často) je tak důležitá, že je nakažlivá - když někdo nemá pocity viny, je nestoudný, tak tyto pocity přenáší na druhého, neb někdy být musí - je to zamotání se do hry manipulujícího.

Projekci nechápu jako čistě osobní záležitost, ale většinou jde myslím o projev ducha, ega, - sdílení, není to nikde, a mezi vlastně lidmi, ale někdy to je vážně jen problém vlastní projekce, sdílená projekce je myslím častější...

Viděl jsem ji, jak dlí přesně napůl nad a pod horizontem událostí - typicky rozklížené směry na dva směry - Hawkingovo záření a i to, jak se tunelují ven, nebo mají na čas energii na opuštění oblasti pod horizontem, také zakřivený časoprostor (u malých děr). Možná existuje pravidlo zachování hmoty ve vesmíru tak, aby byla kritická a tedy jakoby byl vesmír černou děrou - analogie.

To "když pomyslím na to, aby mě nepozorovali ostatní, nevyžadují pozornost, což ale nedělám si myslím", tak zmizí i nepříjemné vyzařování u pšt lidí - jde tedy o projekci, ale myslím i o snahu dosadit si tam do nebezpečí své já, což je bezpečnější vždy - stabilnější, hranice atd...

Úroveň jedna obsahuje muže i ženu (odkazují na E', E'' vždy nějak), úroveň dva - tam jsou jsou jaksi individuovaní oba. V té první úrovni jsme jaksi fascinováni ambivalencí, a tedy i sami sebou, pořád něco hledáme apod. a trpíme. Ve druhé fázi právě přijaté ambivalence vede k určitému spojení právě oněch polarit, jak v ego, tak v lásku ale a ego už není to, co bývalo, polarity

jsou hozeny do jednoho pytle, vyrovnány si. První fáze bojuje s polaritami, s pošetilostí i a tím je nevědomě živí, tvoří tak svět (půlku světa).

Ezoterické projevy mají jeden problém, který neumí opustit, a to je ego, byť to není pod rouškou měkkosti třeba vidět, a ego projevující se pošetilostí různými - třeba to je ok, ale protože se neumí vzdávat ega, doopravdy, ne jen fiktivně, tak to nikam nemůže moc vést a samozřejmě je to o první úrovni.

Dolní hyperbola - obsahuje fragmenty (pocházející z Nic), horní hyperbola - obsahuje spojitost (něco, z čeho polarity také pochází, mohou), potřeba je obou původů, otce i matky.

Do druhé úrovně se dá dostat jen životem samotným, zkušenostmi i teorií k tomu třeba, neb musí být od srdce, opravdová. Někdy je to umělé a je to geronto-sebe-egoismus (jsem patlavá zkušenější než mládí a slizká a mám cenu, může to být však jenom obrana), právě tehdy, není li ještě pochopena třetí úroveň.

Zde je úsečka, hranice, kultivace.

Láska je poznání automaticky, syntéza ... "finální" poznání dospěje k lásce.

Tedy: Vše je ambivalentní. Smysl má láska.

Už vlastně to bylo vždy a je tak - jsem jakoby girlfag, ujetý na "dva muži spolu" - úchyl, Animus, neví co dělá, spí s muži, to se nemá, to je zakázané, tajemství Anima a odmuřelé Animy.... Je moc důležité, aby tady toto bylo, tato nesbr. To nejde zpracovat - já ž a já gay, a i já m, proto to vidím venku asi...

Typicky girlfag se nemá moc ráda ... jsem i to, co je mezi nimi, odum A, ... Jsem nesbr místečko v něm - bílá tma, kost vlastně...ale nikoli tvrdá, je to moje ego vlastně, a není to ani ve mě ani v něm a ve mě a v něm. A teď tam je vše, i muž zde.

hlavně když je sranda...

nesbr místo v nás bílá tma a vidíme to co nevidíme v sobě venku.

předsudek se dokáže změnit časem na prázdné E temné, to je i muž, ale zde to je hlavně myšleno jako předsudek...

Tedy totéž, tentýž svět se nám jednou zdá jako stádium I. a po druhé jako II., stejně jako třeba zpracujeme utrpení, nemění se, ale mění se přístup k němu. Co je pak tedy onen svět. Je Nic bych řekl právě, není to něco, na co bychom se dívali z různých stran, náš vhléd to ovlivňuje. // Ve stadiu I, II, III je vždy my - pozorovatel, tím se to stává, přidává se tam stadium I, které je rozpolcené, vidí svět černobíle spíše, ale je zvědavé mj., láska je i vlastně I a II dohromady, dokáže se to spojit - mládí a stáří, samozřejmě i ego tam bude asi nějak protkané....

Vlastně na to, že entropie a ego, resp. ego se projevuje v prostoru jako entropie přišel Pjér...

Psal jsem, že rozum dojde ve výsledku k iracii, ale cit to má trochu jinak, rozum a cit dojdou ve výsledku oba do stadia II a výsledný stav je docela podobný

Vlastně lžu a přijde mi to jako přirozená pravda, to proto, neb mám v sobě nekomunikaci s lidmi. / Když mluvím, vyjadřuji se během dne, nemám pak tendenci večer kompenzovat.

Poznání dojde ve finále k lásce a láska také k lásce neb ztratí ego také. .. a poznání pak láska už obsahuje, Světlo zná cestu samo k sobě - v tom tkví, v tom je, veskere poznání obsazeno, co kdy bylo je a bude někdy...

Láska je ale nepodmíněně prázdná jakási ... pak je tam i muzsky princip.

Možná finalnější teorie musí mít v sobě rozpor neb rozpor omyl je pulka světa...

Stadium I je však jedine schopno dívat sebe dost zvenci ale prave nema sbr - opet se to kompenzuje. Stadium II. uz sbr docela ma.

Absolutní je to ze vse je ambivalentní a i toto je ambivalentní ze abs a rela spolu.

Lze tam najít skulinu logickou?

D i zmizi vstreba se ... stane se Nicim opet...

Tedy tvrzení absolutní je to že vše je relativní ... není v tom onen rozpor který je napádan - vše je relativní a toto tvrzení samotné také tedy je neplatné. Neb zde se polarita násly a je to o hmotě i (zhmotnění)... není tam rozpor, dohromady to je nula. Avšak i pozorovatel tomu podlehá ale jak?

Všechna duchovní snad krom domorodých trochu jsou v úrovni I. - fascinace ambivalencí nebo nesmíření se s ní - nepochopení že svět je ambivalentní. Ale to prehaním i asi...

Žena vydírá city vazaduje pozornost neustále pak je za tím neseberefektivní místo v ní, bojuje za dobro - sebe - v tom tkví ta nesbr a muž to vidí (co potřebuje) aby došla vys... A naopak samozřejmě.

Dat necemu vsemu nalepku že je to ambivalentní - nelze se nemylit stejně jako u nevím.

To tvrzení vše je relativní je tady ukotveno do hmoty totiž ... jde stále říci že i to tvrzení je relativní a neplatí tedy a je relativní k necemu - pak to zapadne do svého světa relativity...

Na lásku musí být dva aspoň ... nikdo se nemůže prohlásit láskou - pak je to psť. V lásce jsou např. A a E rovnocenné což my nepochopíme. Snad velmi silná individuace až v nirvanu nemusí mít par... láska je ale jako ticho - když se o ní píše, zmizí. Ale myslím že zde je to už jen částečné.

Tak jako jsem v životě neměl kazenské problémy tak teď jeden velký...

Nepsat o tom - už to tak je... stěžejní...

Když budete ale verit v to dorovnání všeho tak to budete žít.

Rika se že zanikne-li jedna polarita zanikne i druhá. Je to složitější - třeba u barev zanikne-li jedna jde dotvořit z dalších... modrá žlutá protibarevy atd... u demona když zanikne pozornost tak zmizí... To mizení spíše znamená přesun do neprimé úrovně, u demona ale třeba až v Nic. Nemusí se stát taký nic, např. $a - a = 0$, odstraním -a a to přejde do neprimé úrovně - je to pak 3D a ne papír 2D. Matematika vlastně nezná a nepracuje s neprimou úrovní.

V ploše je nula např. 10x více a 10x méně tedy 10 krát $1/10 = 1$, tak jsem to zachránil tu nulu:). Mám něčeho desetkrát víc a pak desetkrát méně a znasobím to a da to nulu no.... Planckovu konstantu příroda vidí jako nulu (jedničku no...)... třeba konstanty nějak dají nulu...

Duchovní se vždy dostane do nějaké slámastiky třeba, naletí někomu na něco, je čas se poučit.

Ale příroda je možná duvtipná a opravdu je Planckova konstanta nula. Cokoli násobím nulou je nula, takže si mohou stavět jaké chci světy a bude to nula. Nikde není psáno že to musím zkrátit v rovnici. Tady se už objevuje láska trosku... mohou a nemusí to zkrátit, ale závisí na tom celý svět.

Když se řekne vln kvadratu tok pravděpodobnosti už to zavání egem. Podobně a krát $0 = 0$ taký ale i láskou - spojení něčeho a nic.

Jisté že nevím platí i na tuto větu...

Bez tova se jen leva strana nepotr potvrzení

Miluje mě přitod? A nemůže být jen bytostí...

Lampar jsem a geograf... Malý princ

I tam sen ega a až ja-neja vysvobození

Stadium I je samoml a více komunikuje ale a cítí max pravdu a je fanati... lidsk

Chráme nejistotu sebe tím že někým jsme (ego)...ale i naopak to je.

Deprese či hysterie také nejsou

Stadium II hodnotí stadium I a hodí tam ambivalenci a samo je jisté...

V každém tvrzení předpokládáme, že platí nějak

Ale vy už jste i ve II jen s vámi nemluví tak nevím jak na tom jsem proč se mám s někým bavit a být někým jiným si říkám od mála ... jak v sobě tak venku to bude o ego vlastně a i ne ... vše je ambí je to jako spojení v nás ale je to o ego i a odpojení ve veřejném světě kde to je také o ego i.

Nejlépe pokud se myslí na to nemyslet...:). Když člověk začne nad vztahy přemýšlet, přestane jim rozumět a je mimo a o tom mu šlo asi. / ve všem vyhovím, aby protějšek byl ten špatný...

Depr a hystř také nepochopení ambivalence, ještě nechápu že to tak je... a např nevědomě stále věří a vztahují se k něčemu absolutnímu. Konkrétně deprese je jakoby zatížena už oním absolutnem. Schizo psychóza vlastně také, jenom v jiné podobě.

Komunikace nás dostává do izolace, neb se s námi nikdo nebaví, ale komunikace je to, co nás z ega opět dostane trochu ... opět ambivalence, která je v lásce vymizena.

Až spojení já a nejá vede na lásku.

Má mě rád les, jako já jeho? ... opět asi napůl, napůl nějaké ego moje a ...nevím.

Vlastně tomu kdo nám ublížil chceme dokázat že nejsme takové nuly a o tom ego je ... tak nějak to nemá význam, když se na to podíváme, ale bez toho by nebylo tohoto světa i...našeho tedy.

Taky to jak se náš obraz na horizontu událostí pro vnějšího pozorovatele škváří v Hawkingově záření je typicky projev imaga atd..., také není to žádná hranice - horizont ud, je relativní...

Po uvědomění si že chci pozornost mizí imaga ze mě... a vše i nějak...

Veškerý nářek člověka je nad ambivalencí, vlastně i (existují druzí i jiní než já), jediné lze si jí přiznat, či spíše pochopit časem a znát východisko z ní.

Někdo se domnívá, že skupinu lidí zabřednutých každý do sebe nějak vyléčí a prožene, ale musí to být z obou stran, nikdo nemůže být povýšen...

Ego je přelud a samozřejmě přesvědčivý, ale právě je to přelud... Není součástí celku, je jako Boltzmanovy mozky, avšak mi jej do celku zveme... asi to má nějaký význam...

Nemohu umět vše.

Srdce může obsahovat a pojímat vše, ale v reálném světě to nejde - typický rozpor, jež řeší ego... ale i tom nitru když je na to nazíráno, to je eg

Všechno je relativní, s čímž se nechce člověk smířit a chce něco absolutního a tím to živí celé.

Absolutní relativismus jaksi vyvrací sám sebe, ale pokud sestoupí, vystoupí z říše abstraktna na pevnou zem, a aplikuje se na hmotu, dává již rozumné výsledky v podobě principu neurčitosti, např. nejisté vs. jisté apod. Často není jisté, co je nejisté nebo jisté, ale už se s tím dá pracovat potom - vizualizovat. Pokud omyl sestoupí z výšin a spojí se s hmotou, tvoří svět:). Absolutní je, že vše je relativní - už v tom je zanesena hmota. Je třeba dodat, že co je v pn relativní - jaksi i ta relativita a absolutno, závislá a nezávislá proměnná...

Typické - divím se, že se s lidé baví mezi sebou vůbec ... když vidím ega ... nebav se, tak jako to dělám já říkám...

Když se mám radovat ... d se objeví a "zachrání" před spontaneitou a láskou apod... (racionál je jakoby i dost...).

Asi není ok když někdo stále kritizuje a když odpovídáte jeho představě tak ne... absolutní měřítko jednou osobou ...

Samozřejmě i fascinace člověka smrtí, vytěsnění a promítání si jí, opět něco absolutního ... není to, že absolutní je negativní, stádium II o tom není vůbec...

Principy jsou stejné, v životě, jen si jimi musí projít mnoho a mnoho, aby se úplně vyrovnaly...// V lásce skoro nic není, ale nic se neztrácí...

Také v prvním stadiu tu ambivalenci ani nevidíme ještě a jsme nadšení pro něco a to je krásné... a láska stadia III je stejně nadšená, ale již moudrá. A ví, že život je vybojovaný zázrak z temnoty tak jako život ve vesmíru.

Vlastně jsou ty stadia dvě, druhé a třetí je stejné... láska koexistuje se světem... postupně je jí více a více asi...

Zvláštní, že na nic démon neslyší, negativní energie jej živí, ale když se ju řekne, že vše je ambivalentní, jeho původně neseberefektivní tupá část dostane "rozum", toto je on totiž a toto i nesnáší a bojuje proti tomu... Tedy svět je cesta od nesebereflexe (bílá tma) k "vše je ambivalentní" a to vede na bílou tmou resp spíš světlou... (lásku). // D je jako Boltzmannův mozek... a živí se pozorností, narcismus je vlastně tresť tohoto....

Chtějí i nechtějí pozornost samozřejmě ... když přestanu žít to že chci pozornost vnější a uvnitř také máme tyto imaga... tak ok...asi i..

Ambivalence dokáže ne.sbr, potlač agresí, rozdrtit vlastně,...

Nejvyšší je vědomí projevující se láskou .. viz povídání o nirváně.....

K tomu násobení nulou ... příroda a nepodmíněnost nepotřebuje znát výsledek, potvrzení, když napíšu 1 + 1 ví se, že to jsou dvě možná nula na pravé straně je Nic a na levé (s číslem) je nic.

Jsou tak asi jen ti, kteří ještě nepochopili, že vše je ambivalentní a ti, kteří už to pochopili. A obojí i zároveň v nás...

Vše je časem revidováno, relace neurčitosti - chyby opakovaných měření nejsou totéž co fluktuace, Ozawa atd.... naše měření je ale stejné jako interakce které zrovna neměříme...

Introvert má tendenci nemít depresi, vlastně ji dokáže skrýt a nemít - neumí být smutný moc, a extrovert to bere na sebe, a vidí to v něm i bych řekl...

Být sám do konce života - závazek určitý, jistota, to démon zuří a mizí, ale on to vlastně je on i, je to braní negativity na sebe, a sebetryznění asi i. Ale je mi pak dobře, tekutost v nitru myslí mizí...Duchem... To je "příčina" určitého aspektu Lilith, jejího odejití mimo lidi...// Někdy se na sebe musí člověk podívat očima druhých jako na mrtvého a vzpomínající okolo...// To, že vše je ambivalentní nejde pochopit a nevím, zda to tak je,... nemá cenu i se to snažit nějak chápat... Taky, není to, že Bůh neexistuje... a ani indferentnost, nevyjadřování se k němu...// D nechápe to, že vše je ambivalentní paradoxně. // Možná, že jsem dospěl k jakési Sofii (individuace) ve svých úvahách a pocitech, takže to není plně platné, je to z mužského pohledu, ale je to i z ženského pohledu vlastně se k tomu dojde..., tak asi jo i. // Chronická ne.sbr je porucha osobnosti. // Také, v lidech vidím stále ty demony, kdybych viděl lásku, ne moc, to je pak divné, ale trochu, bylo by to asi lepší, ... vlastně on vidí démona v tobě a ty v něm, to že vidí démona ve mě nevidím a pociťuji, že mi démona bere vlastně, ... // Démon má předsudky vůči andělovi (že je blbý a naivní) a anděl vůči démonovi (že je zlý), a až když tyto předsudky mizí, objevuje se láska. //

Už to nebudu žít tento text... a pokusím se to nevydat moc. i mě čeká bol sm asi...

xxxxxxx

Jeden pán to řekl hezky, že kvantový svět může být jako hra, kdy někdo jde za dveře, skupinka se domluví na nějakém slově a to pak sérií otázek vrativsejší hádá, ale v kvantovém světě si nedomluví vůbec nic, a dotyčný hádá, ale odpovědi musí být bezrozporné mezi sebou a na konci - je to labuť, jo je to labuť řeknou - je v tom i trochu stvoření, tvoření světa. Spolupráce na tvorbě světa z obou stran.

Předsudek bohužel také nepotřebuje potvrzení, ale jinak než Podstata. // Eg se domnívá, že existuje něco absolutního, ale je to iluze, člověk to může mít silné, stavění plotů apod. Potom to odezní a je svět kvantový, kde toto absolutno iluzní není, ale celé je to iluze opět. // To co mi vadí - určitý typ d jsem zjistil mám v sobe...// Silný nesnáš slab... proč? Asi je to iluze.

Pak už je duše či co spokojeno, když už ego a únaava...

Už odchod do lesa, zabalení, balíme to já -naše armáda přírody, nechápou absolutně...

Geon z gravitačních vln (torus) vlastně by nebyl z hmoty pokud je to jenom z e a c a singularita by nebyla z ničeho... to tzv. šíření gravitace jen pomocí zákona zachování a konstanty c - zde je energie v podobě ničeho, stejně jako kvantové náboje zmiňované... (gravitační věci jsou "něco", kvantové náboje nemusí mít žádnou podobu)... Možná, že samotné kvantové "částice" jsou něco jako geon ("struny" z vln)...

Možná existuje jakási symetrie mezi e a l - co zde e (odpad), tam je l (život spíše, možná opět jiná forma e). Je to jako v přírodě - rostlina odumírá a z toho žije jiná, či ta samá. Pak je i logické, že kdo má velké e, musí déle kompenzovat... /l je vysoká entropie-S a život zároveň ... opět spojeno, existuje oddělení či opak? oddělení je zde, opak (nízká e a smrt - opět neživé předměty nějaké, vlastně E') ... Vysoká S a smrt - ano, to je odpad a ego apod., ale i blaženost povrchní. Nízká entropie a smrt - vlastně neživé předměty, E' (?). Je třeba taky asi chápat, že S není definována v případě, kdy neexistují makrostavy, kdy makrostav = mikrostav. Entropie S počátku vesmíru byla nižší než dnes dle teorie (sice byl vesmír plasmatický, ale počet možných uspořádání byl menší)... Až bude vesmír třeba jenom vakuum, pak... Co se týká informační entropie - maximální rozklad a maximální informovanost a komunikace - bez ztráty informace ale i (láska)... Láska má tak zvláštní vlastnost, kterou nemá nic kolem nás, maximální entropie i život zároveň. Ostatně zde je to vidět jasně - spojení vysoké entropie (odpad, chaos, ale digitálnost?) s nízkou entropií... takže je to tak, jako by se spojila vysoká entropie (nárůst entropie) s nízkou (digitálností), snižováním, tedy spojení dvou e v l?... je to divné takto to brát, jak lidsky tak fyzikálně... no, e je oddělenost obecně, dejme tomu nekomunikace, má nekomunikace vyšší nebo nižší entropii než komunikace? čistě materiálně vyšší, neb se mísí např. dvě části něčeho, ale logicky - výměna informací je vždy o tom, že někde se S sníží a odpadní teplo z toho je nárůst S, to je opět materiální pohled, byť obě S (termo a info) jsou projevy téhož..., taky výměna informace je jakási homogenizace, co vím já, ví druhý... také kvalita informace je důležitá - ne všechny informace jsou potřeba, ... u oddělených entit, kde se nemohu dívat z výšky, nemohu ani S měřit, ... obecně tedy má neznalost vyšší nebo nižší S? opět nižší, neb jsou dvě části oddělené, nevíme o něčem někde, ale kvalitativně vyšší, neb víme více. Zoufalá snaha o nízkou entropii nebo utápění se ve vysoké entropii je o e, ale i ta digitálnost má vyšší S než spojení, když si vezmu kapku, tu rozdělím na dvě, tak ty dvě mají vyšší S... Až s m nabývá ž podoby zmíněné l.

Vlastně jsem úplně zapomněl na smysluplný život a optimismus.

Někdo je o krok na před a má ambivalenci zpracování, ví, že daná věc je pomíjivá a relativní a povrchní i třeba, ale bojí se toho, je jen kvůli kritice odkud si o krok napřed.

Ego dokáže udusit jiné ego - touhu udělat něco špatného...

Lidé si od mala myslí, že jsem asexuální paradoxně, mravokárce - kárám za nestoudnosti, i když to neříkám nahlas, neví na čem u mě jsou, hledají pravdu, najdou homo atd., ale to není koncová pravda...

Když se přestane mluvit v mužské společnosti, mezi muži, začne být cítit odumřelá Anima. Vztahování se k ní vlastně ...

Opravdu, ženy řeší celý život jedinou věc, a to je pozornost, je to jejich e - Animus, dříve byla pozornost přirozeně věnována dětem, teď jaksí nemá kam jít a je vztažena k vlastní osobě, ono pozornost je také poslední záchrana před úplnou pšt u ženská mysl - být mužem, neb muž pozornost právě nevyžaduje ve smyslu, v jakém ji řeší ženy a nevztahuje se neustále. Je to divné, ale pochopím li toto, pak mi z ženy nezbyde nic, byla to iluze, to mám v sobě toto celé nějak...

To, že se "pochopí", že vše je ambivalentní (není to nějak o víře a nevím, zda to tak je), není o tom, že to tu pak opustím (i ano, ale taky ono není jiné cesty "odtud" než lásky), i se zde lépe žije trochu potom, a je to racionální i iracionální... žití je pak plnější a lepší i.

Každý tu má smysl a je smysl.

Identifikace je o d, a tak identifikovat se s d je d, když se teoreticky vzdá člověk identifikace, s prastarým nářkem a ublížením, zmizí i d, zmizí úpěnlivé já, které se může jevit jako iluze, pak není iluze okolí svět a nebo naopak a to je opět ona ambivalence. Někdo třeba si stále myslí, že mu vše cizí něco přinese, někdo jiný apod., něco mu řekne k duši, ale nemusí to tak být vždy. // Vlastně to, že pak ž zmizí úplně ... nutno revidovat, lidsky, neb tak to být nemůže....

Tedy je jen Nic. Proto existují polarity a proto má smysl láska (neb v ní jsou rozpory sjednoceny, a i sjednocení už tam i není..). Viz princip neurčitosti a vím, že nevím. V "cíli" pak je láska a tento svět a to je už i teď, právě tím, že láska je ne-čp dost, tak to je cíl. Posilovat lásku, to je celé... k lásce se dojde poznáním i. A nikdy tu nebude čistá láska bez světa... Myslím, že nikdy nedojde k žádnému kouzlu (démon se o ně snaží), protože svět s jeho zákony je kouzlo a démon ,, neb vše je ambivalentní:).

Ostatní mě zase volají zpátky a až jakoby vnucují společenský život...

neví o mě nic vlastně - ale vše špatně bude co řeknu o sobě... jako u šikany... to je vlastně i podstata světa trochu, vše stvořené je špatně, je nedokonalé...

Je L i spojení dokonalosti a nedokonalosti? Jo asi jo... jde to tak říci, možná je to klam i celé, vnucený pocit...i?...

Před veřejným míněním D o krok napřed být nedokáže, neb to je jeho životelka. // Jakýkoli D je o pozornosti, i když to je utajováno právě i, i antiego je o tom. Musí to být živeno prostě, ale i v rámci jednoho jedince v sobě, automatické, to je osobnost vlastně a už to je méně negativní jakoby. Když přestanu vyžadovat pozornost, temno vlastně ve mě a imaga mizí ven pryč, nashromážděná imaga... tady už se nemají čím žít:/ V případě žen - vyžaduje pozornost tedy abych byl hodný chlapeček a všiml si ji - takže ne ... vyjadřuje to co chce sama i zničit - toto "zakletí"...

Láska je láska zbavena sentimentu také..., např. "musíš pozdravit" - to není láska, ale i je v jistém ohledu, zdravít...//

Závislá a nezávislá proměnná, opět relativní, absolutní, a svět a L jsou na tom podobně, ale i křížem, svět může být neměnný a prohlubuje se L a naopak, ale vždy se i prohlubují oba ... cíl bytostí je jak správně svět namíchat a vidět, neb on se nemění, jen pohled na něj, ale samotný svět není inertní a nezávislý na nás, opět asi napůl nějak...//

L je o spojení, ale vyšší stupně L už tento čp prvek ztrácí myslím...spojení již není vyžadováno vůbec a tím tam vlastně je i...//

Poznání je tak vlastně E do A, "hledání" L postupné, cesta k L, vytřídění i, E do A, kde A je Nic (?) a E také... (?), to je souvislost poznání a L, a to proč je L inteligentní. Ale toto je moc citlivé téma....

Tady je rozštěpení na jistotu a nejistotu a má to různé stupně, ale tam to je i spojené, podobně jako vlnový a částicový charakter...// měření v kvantové úrovni je vlastně vznik předsudků, narušení symetrie, kterou má vlna. / Ovšem E' není negativní, je i pozitivní smysl má, je opora apod., neb vše je ambivalentní, a co znamená ale pozitivní vlastně? tak nějak nedegradující moc, myslící na celek i na sebe...

Takže v kvantové teorii to je jako v té hře (twenty questions - kdy to co odpovídají neví co si myslí a až z výsledku otázek něco vzejde, ale odpovědi musí být konzistentní), vlastně je to předpoklad - výsledek měření a vlna je "nenarušená" symetrie...potenciál jenom... ale i ten je deformován, neb je vlna...

Někdo uniká před světem do věcí a přírody a někdo do vztahu s někým, až obé je úplnost jakási... L je i spojení logiky a nelogiky...

Nikdy jsem ani nepolíbil ž a nenapadlo by mě to, ani teď..

Jsem pomatenec. Zamilovaný muž. Snížen, degradován... Ke stáru už jen starost o srdce, ... cítím, že je povadlé a neschopné přátelství, opravdovosti a lásky, ztráta důvěry úplná,... na konci už jen snaha mít srdce.

Dovolit hodnému imagu, duchu, aby vyhnal démona, ducha...

Existuje symetrie křížem - láska a E', láska je evokována vůči E' a na druhé straně je také láska a E'..., a nebo v lásce ego se jakoby rozpustí a láska je docela neprůhledná, jako sval...

dospělý sice umí zodpovědn apod ale ztrácí tím srdce a měkne a vazovatí je jako kůže starc

(Jak si reknou druzi tak jsem ale je to i přesně naopak zároveň vlastně.)

Nakonec záchrana v lásce, zamilovanosti, miluji ho, platonicky, ..., musím, už jsem ale sobecký... stare povolene srdce neschopne lasky ... uz ani

A tak tam je on a ... v tomto vidím jediný smysl už. Zamilování je vysvobození, myslet na něj, když jsme zamilovaní, ostatní nás nezajímají, ale nechováme se k nim nepřátelsky, to je vlastně to jak se chovat k d..., ale někdy se povyšují takoví lidé...

Nakonec všechno zahodím tady, jako nepotřebné a nesmyslné, a budu s někým, hlavně s někým... ..., obrat.

Dívat se na obrázek hodiny bych mohl, ... pohlčen...

Nejde do textu napsat co cítím, může se zdát, že to není opravdové a tak ... a kdo ví.

nakonec ale i toto ve smrti odezní

Odměnou za udělání dobře někomu nebo pomoci je právě to, že začne se s námi bavit, předtím ne... Nemůže to být samozřejmě vynucené...//

Člověk je láska, pak je životem znejištěn a hledá něco absolutního - má před sebou vzdušný zámek a způsobuje mu i tupost v něm (ale i zápal pro věc někdy atd.), ale je to iluze, to absolutní. Je to konstrukt, démon.... // Vyvrcholení při milování je i dost o (vlastním) egu, kde také obcují spolu polarity, ale jen ustrašeně v rámci jednoho okrsku, není to spolupráce více osob... // Když uvolnit, to radši blok přijde nějaký... // Jsme stejní o odlišní - opět polarity...

Pozornost je jako boj, když se nemůže bojovat, bojuje se o pozornost, / Souvisí s tím i porucha pozornosti. // Taky jsem narazil na to, že lidé cizí co mě nikdy neviděli předtím jakoby vědí o mě všechno, dělají ten dojem, ale je to přelud, předsudek právě proto, že neví vůbec nic. // V celém textu zastávám názor, podobný jako buddhismus např., že když se začne analyzovat např. já a všechny jevy, jsou prázdné. Totiž to je tím, že nejsou mechanické, nejdou rozebrat, jde o provázanost v rámci celku, spojení vln, o vlnovou podobu světa, je to jako se snažit analyzovat myšlení skalpelem. Začneš to zkoumat a není tam nic, projdeš, jasně, to proto, protože to je to, co to je, jen když si to spolu povídá, a týká se to i démona, přeludů, iluzí, totiž právě ta iluze je dost relativní. Takže mám nějaký svět vzniklý protínáním se vln, jsou to vlny, myšlenky, vědomí a když to začnu měřit, není tam nic. Možná je to i to, že kvantové náboje jsou nic (Nic) asi. Takže asi vše musí být ve vztahu (otázka je vůbec, co to je, to, co je ve vztahu, ty superpozice nějaké či přirozená selekce mezi realitami..), aby tu něco bylo vůbec... Trochu se to podobá barvám a skládání barev, ale jinak trochu - mám vlny, co se v jednom místě hustě všechny překrývají a tam je právě nějaká barva i, jinak jsou bezbarvé.... Takže jedno je jasné - vůbec tomu nerozumím už. Ale snad je vše ambivalentní stále...

Může se to zdát zbytečné, proč musíme zjistit, že vše je ambivalentní a nežít to už od počátku, ... právě to, že na to přijdeme je hodně důležité...

Spíše je vlna a kvantové náboje něco i nic zároveň obojí, ale vždy křížem, něco je vlna, pak je nic kvantové náboje... Podobným způsobem zkoumat lásku by mě ale nikdy nenapadlo, v lásce víme, co je a je spojení něco a nic, a tedy není tak, že je něco (přelud) a při zkoumání se rozplyne a je tam nic, u lásky nás nenapadne myslím i jí nějak zkoumat hlouběji, neb tam to nemá smysl tušíme, když začnu zkoumat, změní se na přelud vlastně, neb se tam dosadí negativní energie...je tam nic, láska si nehraje na to, že přelud není, a tak přeludem není:). Tu superpozici nejde ani rozebrat na něco, byť se to skládá z něčeho, a o tom to je. // Ale ono, i to, že to řeším láskou, problém nepřítomnosti absolutna je ono hledání absolutna, si uvědomit... jen jinak dost... // zde se namícháváme a tam si to pijeme...// vše je rozpadlé a nejisté oč jde, a smysl má to spojení všeho, láska, to žít, neb toto není nikdy dost, ... toť vše asi.

Vlastně jsem konečně i zapadl mezi ostatní.

Existuje i typ nastavení, kdy se touha po absolutním něčem jaksi přepracuje a je velmi odkazováno na lidství a veřejné mínění - my lidé, společnost, vyšší, ale je to předřené, o krok napřed..., takto nemít touhu po absolutním - mít ji spolknoutou...

Ego svět pohání, a pohání ho před leností, vůči ní, která je také egem.

Lépe i, když se psychika neřeší moc, ono to odejde samo, napůl do nevědomí a napůl úplně pryč asi.

Toto jsou v lese poslední vzrostlé stromy na dlouhou dobu (aspoň tady v nížině) a lidé to nevědí.

Asi je i symetrie i, co je láska je ego a naopak, ale ne úplně asi...v tomhle světě je pak vše nějak napůl...

Neřící už ani slovo v sobě a druhým, mít páteř v sobě ještě trochu. ... a žádná myšlenka.

A co budu dělat dál v životě? Po týdnu. Přesně nic. A to je pro psychiku nejlepší. Přejde samo něco třeba, a pak i lépe jsem v kontaktu v lese apod.

Nechat ať se to proplétá a existuje, stavy, vlny, a nerušit to, je to jako podhoubí.

Spojení "třaskaviny" např. vše je relativní s hmotou je stále oddělení, dílo a není to láska.

Do 1. května ještě ...

Boj o peníze (přelud), a když je máme nejsme spokojeni, neb nemáme vše. Pokud se pozorovatel staví jako absolutní, vše kolem bude relativní a on také, ani opačně to není uspokojivé. // Fixování na jednu osobu, ukotvení, životní láska...// Neměřím sice, ale pak děsí i E (měření či přesnost). / Oddělení už nedáš zpět, nárůst entropie, vesmír, pn, nevědomost - nevíme o druhé polaritě, proto neřešitelnost, a fatálnost. Vše to spolu souvisí nějak, složitě říci jak... Ta nevědomost je tam vsunuta mj asi tím, že neumíme přesně určit polohu a hybnost zároveň (což mj dává docela smysl, že to nejde). Je to i jako hledat brýle a mít je na nose a vidět je na druhých, ... ona tupost, představa absolutního něčeho apod. Tomuto se nejde vyhnout, jsme toto součástí, té nevědomosti, touhy po absolutním...ať už to znamená cokoli...možná je to hlavně můj problém... // Samozřejmě nejjistější je nejistota, nevím, nic. ... Lze opravdu jistotu ztotožnit a absolutněm? Pojem jistota už obsahuje to, že musí být nejistota. ... a taky vlastně nejistější je nic není tak ok, neb nevíme, zda nic "existuje". / Asi i platí, nejvíce existující pocit má nic, nejméně něco. // Touha už obsahuje všechno v sobě (šikanózně), ale touží po něčem ... //Vlastně muž nad ženou čas od času "zvítězí" na čas, ale já vlastně nikdy, až v poslední době trochu. Asi si na konci odopustíme, jak to tak bývá. // Deprese je záchrana poslední asi na nejistotu a nenaplněnost drásající a ponížení, prostě nejistota, arch ostrosti, v něm se rádi usídlují démoni neb to tam je "živé. ...// Vše démonické je o pozornosti, poruše pozornosti, upozorňování na sebe, právě planým útočením apod., jakoby dotyčný chce odehnat druhé, ale upoutává pozornost, je to jako odhánět mouchy mucholapkou ..., ale právě chce na sebe i upozorňovat. // Láska právě není ani o absolutním ani o relativním (i), není o této nesmyslné hře...// Intuice dokáže z nevědomí vybrat neskutečné množství věcí, mlže to být a často i je brak, ale pokud se zapojí i něco jiné, stojí to třeba za to. // Místo, abychom rozvíjeli děti tak říkáme, že nic neumí a musí se to naučit...// Se světem, pšt, nenaděáš nic, stejně tak s pšt, lidmi ... nesnažit se je postupně lhostejnost trochu...// Světlo v NDE opět si budeme napůl my a napůl ne, tak jako to lásky bývá:). // Mohlo by se zdát, že láska neumí mluvit, neumí říci slovo, je ochuzena, je ženský princip pak čistě, ale ona právě mluvit (asi) umí, komunikovat (Světlo), totiž láska není smíchanina principů, o tom právě i není, navíc v lásce sice tam není forma, ale vše tam je, každý kout světa. Láska není jen obraz, fetiš, běží i v čase a komunikuje, je komunikací i. // Láska nemá protiklad (psal jsem, že napůl má - v ego, to je věc do "velmi plodné diskuze"). // Když jednou neuděleš kompulzi, jsi z této formy OCD vyléčen, najde se jiná asi ale...// Úleva, když s nikým nikdy nemluvit ani slovo, Anima (animuse) to vysílaje hrozně. // Když nenaplněnost očekávání lásky u dítěte, pak nenávisť citů apod. // Smrt je nesvobodná, je to podmíněnost, ale to je život taky, ... až láska je mimo smrt...// Když se cokoli dělá mechanicky a vyprázdněně a naučeně, nepůsobí to, viz léčba. // Vlastně příroda je také o ego a boji eg - přirozená selekce, boj o území, každý druh je nastaven tak, že se nekontrolovatelně množí nezná míru a až jiný druh mu ukáže hranice, a tam někde je láska v tom i (nějak...). // A konečně mě propustí, dříve ze školy nyní pracovního procesu, už se na to těším, až mě propustí a budu svobodný, pořád pro někoho pracuji, pro jeho plány, jsem hodný atd... právě to celé je kravina, že to tak vůbec vidím takto, vazal démona nějakého...// Problém je možná v tom, že vlna-částice je prostor a čas a nechat ji létat v souřadnicích je tak nesmysl, vlna není v prostoru, je prostor. Víím, že tam je vakuum, ale stejně asi... Když si představím mřížku, kde vrcholy jsou nějaké souřadnice, pak by mohly být rozmazané, pravděpodobnostní (třeba nějaká gausovka), jako samotná "částice". Pak to lze tak trochu obrátit, a říci - máme statické nic a to se snažíme opakově určovat, kde je a pokaždé je jinde a z toho si určíme onu vlnu pravděpodobnosti. Např. měříme vzdálenost částice od souřadnice x - pokaždé to bude jinak. Má to problém, zda náhodou není nyní statická částice, zda náhodou by ty vzdálenosti neměli být stejné ve smyslu měření mi vždy ukáže "jeden metr" byť je to jakoby od sebe dále či blíže., ale to je přelud a zbytečnost. Možná to vysvětlí kvantovou gravitaci opět:), deformace pravděpodobnosti souřadnic, třeba tím, se se počítají vlny prostoru a částice a tedy souřadnice jsou pak blíže k částici... Těmáhletěma vynálezama se vlastně snažím o čistotu neb v hlavě hovno... //Lépe myslet na někoho, než ta tyhle kraviny. (Závislost na někom, ne na tomto). // Musí se vše brát jak je...

K těm souřadnicím, stejně je to kravina, neb tam jsou opět přesné souřadnice..., ale rychlost, posun z místa na místo částic to jo...//

Do velikonoce i máje.

Láska asi léčí i tím, že místo ega vidí lásku, neb je to z polarit obojí..., právě že to není přimíchávání lásky, je to jako susy vs. elmag, gut..., v susy je taky el. náboj, ale...

Od mala stejný typ lidí mě pronásleduje, narážím na ... / Agrese, potlačená nakonec zahubení sebe, neb ego je vše tam i dovnitř a tím vznikne i láska trochu, proto tak smrtí posedlí lidé neb tím chceme prorazit tupost a nevědomost, ale někdy jen pocucháme povrch v mana a nic víc ...Projekce mé vlastní nenávisti právě na ty, co mě pronásledují...

I přes tu sebenávist se snažím přesvědčit sebe že to tak není a to nenávidí druzí neb vidí co já ne.... a až pod tím je láska asi... /informační rej kolem je utrpení v této době, ambivalentní informace...

Spojení, neodlišitelnost vnitřního a vnějšího-reálného světa po smrti? Zrealizovaný vnitřní svět či zánik já apod...

Ego když ve druhém nenachází sebe říká - ty se se mnou nebavíš - tak hluboká je ta náказа:). Na pozadí ale je normálnost...

Jaký nástroj poznání použiješ, tak se ti odpovídá, neb i onen nástroj je součástí světa. Rozumu se odpoví rozumem a dojde k iracionalitě. Pokud začne láska lpět, je tam ego už apod.

Výš než láska už je ego potom (zase)...

Ego také netouží někdy po ničem jako v nirváně, ale není to nirvána asi...

M snáší jakoby odmítnutí lépe - spolne se do nevědomí, propadne tam....

Nejvyššímu jde o vše nějak o lásku utrpení ale protože je to spolu netrpí to tolik..., ale jinak než chápeme my - i spojení celku (např. susy) a části celku (svět, formy, gut, elmag...) je láska. Láska (spojení polarit) se i neobejde asi bez právě oddělených polarit (někde). / Nejvyšší odkazuje na naše věčné vitální zdravé já, resp. milující umějící říci ne apod.

Blázen je i není blázen, ale ego to je určitě. / teď už si mě můžete zabít.

Samozřejmě existuje i superpozice vlny a částice. / Zajímavý je smazání informace ve dvoušterbinovém experimentu - na jednu šterbinu dám polarizátor (spin nahoru) na druhou polarizátor spin dolů - celkem logicky se pak chovají elektrony částicově (přesnost závisí ovšem na vlnové délce jakou měřím) v libovolné vzdálenosti od šterbin už to budou částice... ale za šterbiny ještě umístím filtr, který vymaže informaci o polarizaci na šterbinách a objeví se interference (ačkoli jsou za šterbinami kde by měli už být částice, chovají se jako by prošly oběma šterbinami) - jak se ptám, tak... Bohužel toto je jen bulvární verze, když se to studuje více, je to jiné.

Nejvyšší existuje i neexistuje-třeba je to jen naše vyprodukovaná láska a další věci..., v to, je ta úplnost... Nejde o to být uvězněn v lásce, ale i se podívat na obojí - ego i lásku, pohled formy a z formy, tento svět, nejde nikdy eliminovat jak jsem se snažil... neexistuje žádný cíl, prostě tu jsou tyto dvě polarity a tím to končí, je ale dlouhá cesta k tomu si to uvědomit... existuje spojení, ale i právě není... kdo ví, no.

Spise d je vytesněna hloupost a nedobrost apod. vse vytesněne. Ja by si pralo aby to bylo taky ono jen projekce ale není. Jednou se to spoji nespoji kdo ví... On je hovno pro tebe a ty jiné hovno pro něj. Dobromady to pak možná zůstává o bez odpadu, nula.

Odpad je relativní ale tak že někdo řekne hlina i květina je odpad pro mě nebo jen hlina je odpad apod...

To je moc info na mě že děláš co nechceš děláš to dál a po mě chceš poradit... Moc info najednou.

M je spojení prostorové a oddělení časové - práce a pak zábava a z spojení časové a oddělení prostorové ... kontinuitní práce i odpocinek zároveň ale je to stále ego... Asi už je to blbost...

Už tím že říkáš vše je ambí tak se to rozpadá svět, neb hodnocení je součástí světa a rozjebává jej.

Dite nema v sobe ze musi na vse reagovat ... jako my zblbli vychovou v od stejne zblblych uzavrenych lidi:).

Možná to je tak, že to není ani vlna ani částice, ale závisí na tom, jak se ptám... opět filozofie "jak se ptám, tak je mi odpovídáno" ... to je jeden z rysů komunikace obecně. Tedy jak velkou použiji vlnovou délku na měření, tak "velká" je "částice", kterou měřím. Kdybych ve dvoušterbinovém experimentu používal velké vlnové délky na měření dopadu elektronu na stínítko, neviděl bych ani interferenční obrazec, ale nějakou skvrnu jenom... nebyl by z toho náhodou interferenční obrazec vlivem vln, které používám k měření...? Nevím. Ve vědě je vždy potřeba znát fakta, mohou vám ukázat super obrázek, ale je to statistická hra a ta umí dobře zalhat...

Uz to nemusim urgentne vydavat neb to posledni .. stejne na to nikdo neprijde a kdyz tak to bude dobre...

B unese nejistotu ze nevi jak to se svetem je a ze jsou tajemstvi a my si tvorime predsudky...

S bohatym podnikatelem tvorime krasny par, bozsky, on ma udroje a to jsem i ja on vladne svetu a ja v hlubsi oblasti a dohromady jsme nula:). Neb je to i prelud.

Mám v hlavě hovínko a musím si to zapsat do deníčku:) Ty jsi moje hovínko - odpad, a ja jsem uzasna...

Je zvláštní, jak spojuje láska právě odpad s životem, je maximálně entropická, úplně co to jde (jemné prázdno) právě a je i maximální život ale...

V černé díře možná vůbec natěsnaná hmota není, ale o tom jsem už psal - přetvořila se v zakřivení časoprostoru, kterým je a byla vždycky vlastně... Co je ale možný, tak to, že černé díry (obecně tak trochu démonická entita) se v našem kosmu spojují v červí díru a vyúsťují v bílou díru, což není nic jiného než náš či jiný velký třesk, zde si to můžeme dovolit, neb informace je zničena... (takové názory samozřejmě existují), někoho by napadlo, že čd nevycucnou všechnu hmotu, ona hmota jaksi vznikala na počátku kosmu až, rozpínáním, na úkor negativní gravitační potenciální energie, ta je záporná a tak vzniká kladná hmota ... (prý)... Bylo by ale hezčí, kdyby se hmota, či spíše prostor vyměňoval mezi vesmíry a ne v rámci jednoho, pak to prý je i jako DNA, že vesmíry předávají fyzikální zákony do nových vesmírů... a přirozený výběr atd... Co je problém - třesk nemá (asi) střed, možná počátek je v bd, ale inflace to srovná...

Spis mame selektivni sbr resp nesbr.

D vytváří projekci, že se (jej) musíte zachránit a spasit... // K vyzařujícímu, šikanujícímu - měl tě někdy rád někdo někdy? (máš se rád atd...). A aura zmizí, láska ji "rozpustí"... ale je to věda, není to skutečný svět, co tady popisují, je to krátkodobé..

Není dobré prožívat za druhé, je to egoistické vlastně... někdy se ale d musí prožít a dát mu cit a za pravdu skutečně i... - ten člověk je chudák, to je hrozný, když někdo takto vyzařuje...

Zvirata tedy hlavne psi asi vedi citi pst a demonstvi a duchy.... a splyvaji dokonale s vsudypritomnym eterem mj. ale i ne, jsou bytosti...

Pak i nechápu, co to ti provokující lidé řeší stále... také na ně dojde. Ke stáru už všechny hodnoty mizí, vše už nemá smysl, všechny ideologie, včetně mužství a ženství, a vše je chápáno jako nesmyslný boj nějaký.

Ženy a mnoho mužů, starších a osamělých vede informační válku s okolím, vysílají protichůdné signály (to si ženy mohou dovolit, neb v sobě v nitru jsou "spojení"), a to je právě pokládáno za božství, že tam je vše, ale božství to není a bůh se tomu vysmívá, je to parodie. Ta informační válka to je vysílání mnoha informací, jako když se chce manipulovat routerem, zahlť se informacemi, takže "to je na mě moc informací, radši mi to řekni pomalu a postupně", člověk si umí říci "toto nebudu zpracovávat"... informační šum... Ženský princip musí na démonství použít i něhu, jinak se jej nezaví, neb potřebuje utěšit.

Došlo mi, že jsem byl veliký sobec a stále všichni museli mě obdivovat a sloužit mi a mým ideálům a vědě apod., mým zájmům... taková aura, iluze... Az kdyz je clovek starej a nemocnej tak si uvedomi co ma vyznam ... (to hádám ale) ... u me okolni lidi, ale ne nijak upjatě tolik... i ten vesmír a vše, je na nic, ... ale to není ze si člověk uvedomí ze je idiot to moc nejde ... az okolnosti ho donuti, ale smysl je to umět i bez nich.

Ženě přijde, mě taky..., že kdybych byl mužem, vše by bylo ok, (měl bych vše totiž asi), ale to je právě nevědomost, neb bych neměl vše... a nejde mít vše.

Bojujeme s přeludy v druhých-sobě vlastně. // Měření zničí superpozici - démona ale i třeba život. // L - ontologické "ekvilíbrio". // Od mala - lidé a civilizace moc entropická, autistický zdravý pohled, ale já sám jsem toto, a pak hned ale orientace na vysokou etropii, odum A, aby se to dorovnálo asi.. Opravdu vše d je o vys. S - rozpor, plyny apod... My ve vys S vidíme božství, i arch ostr je vys S, ale... // Všechno kolem je vysoká entropie - civilizace, reklama, všechno prostě informační šum, ale to není, že existuje nějaký opak, normálnost, je to propletené s bytím... snažit se o něco nízkentrop, cokoli, je známka právě pohlčení egem...// Zmizí li m, zmizí i ž, a je Nic, neb jsou na sebe vázání. // Oprava, bezbarvá neexistuje, nejde vidět, je Nula. // Je vidět, že vys. S hovno odum A atd. potřebuji (aby to dalo lásku dohromady s...), ono démona potřebujeme a nepotřebujeme, v tom je ta úplnost.// Trénuju být bez psaní, velmi to tíží a bolí a abstrák, jako dřív, posiluju...//

prostě všude zmatení lidé ambivalentní bojující s přeludy, neví zda jo nebo ne, chtějí si povídat ale bojují... // Vlastně v lásce je spojení démon a žádný démon (to žádný démon je složitější asi, neb to může být také démon...), ale asi jo, asi to fakt je toto spojení i, démona a lásky, a je to i pravda, démon je i není, spojením jich vzniká láska také ... je to jako něco/nic plus ??? je láska...

Vlastně je předsudek i "vše je rozporné", vždy to tam bude, to je jasné... // Vlastně se bavím, jsem i podivný a lidé o mě chtějí moc vědět a já jim říkám věci ne o sobě, pořád dolézají, ale je to i živeno asi tím, že sám chci být člověkem, neb nejsem, ale netoužím po tom právě moc... neb toto funguje na ostatní. Je to dlouhý proces... pokud zůstane nevědomost, najednou se opět ocitneme zde, je to však jen jeden úhel pohledu...// Ego to nerado slyší, ale i ten krásný (svůj) svět, který máme v hlavě je ego. // Individuace je ale proces až středního věku, mladý člověk je oddělování v lásce (tvorba já apod.), neliší se to od té individuace ale moc, pohled mladého a starého člověka je jakoby plně rovnocenný, dohromady je to asi opět nula ... // V touze, orgasmu apod. se polarity spojují ale spojené v lásku nejsou...totiž láska není spojení protikladů, to je i automatické v ní, je i o oddělení... // informační šum není nejvyšší, on i mluví totiž, právě neschopnost se vyjádřit je projev ženského ega (Anima, co nemá rozvinuté slovo...)

Obsese a kompulze je náhrada za nějaké nevědomé obsahy - u mě asi to lidství, opuštěnost apod. a agrese, ale to dříve více - náhražkou je také ego - jsem znalost o vesmíru, kterou vím atd... ukazování mimo... já ne, ale já...složitě... takže kompulze neuskutečňovat, obsese zmizet by to bylo lepší, to je to hlubinné... / Ale taky jsem muž a jde i o věci kolem a ne o mě jakoby.. to postupně spadá do ega - pojmů (mužský ego svět, pšt)

Ve snu se mi zdá, že je to geniální, vše je spojené a dává to smysl, když se probudím, ztratí to kouzlo, oba světa jsou i nejsou o egu, jsou to spíše dvě různé podoby ega, a takovýto je svět, ambivalentní a jakoby nic není ok, jasně, rozvíjíme jednu polaritu (to je mužský princip) a jsme ok, a.... takže zase láska vítězí!...taky Godelovy věty o neúplnosti jsou v tomto duchu asi...

Ženská forma autismu je méně nápadná... opět ty nálepky... //

Ženě přijde, mě taky..., že kdybych byl mužem, vše by bylo ok, (měl bych vše totiž asi), ale to je právě nevědomost, neb bych neměl vše...a nejde mít vše. // Možná že fyzika zanikne a přejde v matematiku plynule (zbyde jen např. moment hybnosti - spin a ten už se může zrušit, neb je jediná veličina)... // když jednou nevydechnu večer po práci, ego zůstane, jsem jaksi nadsazen, v napětí, ale ve sráčkách zároveň, usušen chumlem... a pak už se to těžce odstraňuje, musí se jít do minulosti, do příčiny atd..., ale naopak vydechovat je i to živit tu věc, a co skončit s příčinou problémů?:)... nevěnoval jsem se moc minulosti, původu obecně..., je to část světa...,

I uvádání je forma destrukce vlastně, ale co je to konstrukce, často je to destrukce také...

Opět, svět asi není o abstraktních konceptech, bude i o hmotě, protože jak bylo řečeno, tvrzení vše je relativní nemá v abstraktním prostoru smysl a v hmotném světě už je realizovatelný (už to není o slovech mj.), a tak únik od hmoty do abstraktního světa mě stejně před hmotou neuchrání, i ne Animě říkat..., (ale snadno to přejde "vlastním Animu", ale i to tam být musí, jinak to asi ani nejde..., ale u mě to takto není zrovna v tomto asi...)... abstraktno může dojít jedině ke hmotě...a samozřejmě spojené v jednotu to je v lásce... (v lásce také nic neuvadá, vše je necháváno jak je i)... takže svět je asi nějak abstraktní pojmy, a z hmoty tam je třeba jenom, že to je něco, hmota prostě, samozřejmě teorie strun se zdá ideální spojení ...(pojem pochází od Ducha a sceluje, hodnota pochází od hmoty a rozděluje)...Proto muž vlastně vůbec neprožívá tyto energie polaritní nějak, muž je v tomto prostoru nepřírozený a cítí se naprosto přirozeně a samozřejmě a žena přesně naopak a stále polarity řeší, tak jako tento text, a tak je nikdy "nespojí", ale to spojení právě není spojení ve smyslu smíchání látek... pak by to byla žena co si hraje s polaritami, ale je to i muž co si s nimi nehraje a jsou "jedno" tedy a Nic , ... fascinace rozkošem je právě symptom, a ptaní se, ale to je vlastně svět a o tom svět je, svět je ambivalentní, když se tak vidět chce navíc...

Čas atd. nejde možná oddělit na část a celek - nemechanické... plynulý a nejde měřit (lze jej vidět jen jako celek) ... Možná právě vlna je něco co nejde rozebrat na části, jak jsme zvyklí, je to jako organismus, propletení atd...

To nesbr místo v lidech je to co nás vytáčí...

Bohužel to je tak, že jaksi si myslím, že to co vidím jsou dotyční lidé, spojují si ego s dotyčným člověkem, staří a moudří už vědí, že to tak není, ... i to je tím, že nechci vidět je opravdové a tedy sebe, tuto úroveň, zajímá mě ego, tak jako mladé - i když to není úplně platné toto, jako vše..., totiž každý je úžasný, ale není to vidět právě... , a proto se i zabýváme..., kdo to chce takto vidět? určitě ego a láska taky trochu a ego taky trochu ne...

... Není to o praktikování, o snaze něco změnit, o víře apod. ... prostě jen vše je ambi a to o konstatování o L, není to o snaze aby vše bylo L a o snaze být na vše kolem L apod... je to voda ve vodě.

Entropie S je důležitý prvek - obecně mysl s vysokou S na povrchu (orientace na to) a "nízká" v nitru a naopak a konflikty mezi tím.... Na tom je vidět i jasně - m je nízká S (E, tvrdý špalek) a odpadne něco (A) a to vidí jako ž (duchoidní to je), ale ž vysoká S a odpadne jakoby E, ale je to i A neb je to odpadní (opět duchoidní to je) - odtud pramení ženská "orientace" na E i A, na vztah mimo jiné...

Z L umí vystoupit m i ž, i oba zároveň...a cítím, že L je m a i ž, což normálně nejde zkombinovat... L je i hodně duchovní, Duch...

Opět eg a la jdou oddělit, ale i nejdou (propletené složitě asi) - pokud se to spojí - to že jdou a nejdou oddělit, je to l asi... pokud se to oddělí, je to eg asi

Inform šum a šikana to je totéž vlastně...

Neexistence univerzální vztahné soustavy vs. kvantová teorie, např. spin: změřím, zpolarizuji, elektrony na $+1/2$ a $-1/2$ na stínítku (Stern-Gerlach experiment), pokud částice $+1/2$ opět proženu magnetem, opět dají $+1/2$, ale pokud otočím magnet, budu měřit v ose jiné, opět se rozdělí na $+1/2$ a $-1/2$ (tak jsem to pochopil) a pokud pak zase vrátím na první měření, opět to bude plus a mínus. Kvantové částice neví, kde jsou osy prostě defaultně... z toho plyne i neurčitost hybnosti a z ní plynoucí neurčitost polohy. Závisí na volbě vztahné soustavy kde měřím... pokud bych měřil v "jiné", naměřím něco jiného...to je indeterministické stále ale. Je to jako by souřadnicové soustavy byly prostě neurčité (z toho plynou kvantové vlastnosti časoprostorové, tedy relacím neurčitosti podléhající, s nimi se ale "veze" zbytek... možná je to naopak ale...), neví se, kde je "sever", kde "jih" apod... //Každý vektor by měl být asi nějaká transf souř. / Energie částice je o lepším určení "souřadnicové soustavy" a to je křivost čp...?

To není tak, že vše je hotové a L tím je, L je (i) o tvorbě aktuální a volbě, potenciálovost ... jakoby je L a tvorba nová, novota nemůže být navždy jaksi asi ale.... není to tak že L je celek a nic nového se nemůže tvořit, to právě není spojení polarit, není spojení státnosti a novoty...

Klasická fyzika je o tom, že my nevíme nic a existuje objektivní neměnná realita, kterou měříme, v kvantovém světě je to asi přesně naopak. Zákony zachování by mohli platit v obou případech... v prvním existují věčné částice s danými hodnotami dávající dohromady nulu, ve druhém případě existuje "nula" a hodnoty se teprve dotvářejí apod... Možná to jde spojit: makro-pozorovatel je nic a kvantová vlna je nic tedy jsou totéž jakoby, kvantová interakce je pak něco ... A tyto "polarity" se spojují v "prostoru" nad/pod v podobě lásky:), kdoví... např v samotném vlnově-částicovém dualismu, pokud to chápeme jako jeden objekt+vztah... / Jo, problém je, že kvantová úroveň už nemůže znát pojem objekt, neb to je pojem makroskopický, (kde se A a E spojují v jednu věc mj., obecně je ale objekt A), objekt vzniká až procesem měření - ořukávání něčeho... Vztah je moc abstraktní pojem a čistě relativní (absolutní relativismus, vzájemná definice vztahem k opačné polaritě), potřebuje tak "hlínku" do které se zapustí, aby to k něčemu bylo vůbec a dalo to život. Něco takového bych čekal v tom kvantovém světě, spojení vztahu a objektu či ani jedno apod. ...kdo ví, zda je všude kolem nás vůbec:), zda jde extrapolovat... Za hmotu bych považoval Nic (opět křížem) a za abstraktní pojmy hodnoty v rámci zákonů zachování logicky... Kdybych měl totiž nějakou matérii všude v prostoru pak by mi to nedalo nulu, nulu mi to dá, až když tomu začnu přiřazovat hodnoty, to je docela zajímavý defekt těch myšlenek o nule. Snad je to tak - svět hodnot (něco) mi dá nulu celkem a hmota (nosič) je ta nula. Vlastně jde o problém informace a její nosič, což by se mělo ztotožňovat, ale vždy to je pomyslně oddělené, jako duše a tělo, byť je to totéž fyzikálně ... Hmota (či prostor) bez hodnoty nemá ani žádný rozměr potom... a je tedy nulou asi tedy... (hodnotou může být i barva, vůně atd.), pak jsou tu pojmy, což je hmota a hmota dohromady asi, teď nevím... A opačně

hodnota, která nemá nosič také ztrácí význam a je nula. Možná použitím makro metod (hybnost, energie atd.) nejde vidět nic jiného než nic.... najdou se ty polarity... možná se díváme do zrcadla - do nic, a celé je to v egu, ale není jiná možnost jakoby... nic skutečnějšího // Nevím, nejistota a vysoká S souvisí spolu (žádná informace jakoby...)//

Ego vlastně si tvoří vzdušný svět svůj - vytvoří se A v mysli povrchní a snažíme se jej racionalizovat, ale celé je to stavěné jako "zbytečná" nadstavba, celé je to v napětí... a máme-li se uvolnit, je to bláto a ne normální stav... Není asi dobré vidět ego jako oddělení a lásku jako spojení, je to zavádějící - oddělení je i autonomie, dva jedinci, hranice, právě svět, jaký je, krása...

Už nechci muže vidět, a nikoho, stále neví, omyl ve směru ke mě, vše je naruby, ať jdu kam jdu..., ...omyl, omyl, stále musím něco vysvětlovat a víte co, už nebudu vysvětlovat nic. Přijde mi, že ta psychologie new age o čem to tady docela je je hrozně ustrašená a upejává ale ten svět veřejného mínění - protisvět je stejná hrůza... sledování se, to je to a to je to... a na všechno musí mít nějaký názor a vše mít ošéfované, no tak jsem chtěl umřít a co, tak vy na to máte vykonstruovaný názor vyžralý a úžasný mi je u prdele... a stejně budou mít po smrti pravdu...hajzlové:)

Nemám vůbec čím vyhrožovat cítím, ostatní mají čím, mají na to, já to nemám v sobě, možná je to dobře, možná právě mám a oni nemají...ale to se vyslovením ztratí...

D neví ze vse je ambi - nezna se a bojuje s sebou a je self-entangled

Mozna to je povrchní to ambivalence a láska - po smrti zjistím, že to byl nějaký prázdný koncept...

Unest nikdo nikdy už - totiž stále napětí asi v mysli být sám navždy nebo mít naději na to s někým být, lépe mít to jisté, nebýt s nikým, ale pak to je zase ego horor nějaký apod... Ale - prece nebudes kvuli nim, debilum kolem sam....

Vztah si spojuji s agresí potlačenou, je to vázání se, ...a je to tak i.

Ž citliva na zvys S ale i ji to nevađi neb to je... u m nejak opacne, nevim...

Nevidi hloubku sveta prirodu ... info sum odpad jenom kolem, to všechno kolem je odpad si uvědomte, co není odpad je poznání....

Mládí bývá často nadšené a to je důležitý.... antiego.

Ve stavu ega a démona člověk opravdu nechápe to, že vše je ambivalentní, a tím to živí, taky nesnese nejistotu i přirozenou. Možná je to jen u mého ega takto...// Také ego jaksi vyžaduje podporu, např. to být sám, kdyby mi někdo vyjádřil v tom podporu, bude to již "normální"... a budu to i oplácet jejich egu asi...//

Hmota je sama o sobě Nic, stejně tak hodnoty, to je nula a jejich spojením to je taky nula, hodnoty dají dohromady nulu..toť fyzikální pohled. Tento pohled je možná komplementární s jiným pohledem a vynulují se opět nějak. //

Co mě štve nejvíc - když v nich je to, že bych nebyl božský, neměl božský původ, to nesnesu, nevynucuji si to a neříkám to nahlas... Naprosté shození, shazují mě... Každý krok a pohled mě tu bolí. / Nevědomost se samozřejmě nevyhýbá i géniům, duševní choroby - jsou o krok napřed před nimi někdy i, každý, úplně každý je ovlivněn egem a jeho nevědomostí nějak...Transplatace stolice, to je vlastně to, po čem toužím (tím se léčí autismus, ale jsem pseudoautista spíš), viz imaga do mě lezou atd..., mám s tím asi problém, nevyrazná mikroflóra.... Můžu vám dávat jenom facky, vše je omyl, můj úkol je zde svoji duši uchránit, duši, čest. Ego nejvíc nenávidí své kopie, tedy svá potlačená já a lidi, kteří jsou jako on, na ty, co jsou jiní a deptají ho nemá šanci... S tou dámost na souboj, v tom je i není démon, právě ta rovnocennost a to, že nasazují život není démon ... Musí se to rozhodnout, "rozhodnout". ... A ten, to je čůrák. Ať ... / Ani se nesnaž pochopit kdo jsem, jak to mám, (to říkám vlastně i sobě trochu), jsem ne-sbr, "bílá" tma, ani m ani ž a obojí, první co udělá, zase se zeptá, - bude se ptát donekoenčna na to ne-sbr, musí mít jistotu, vědět...// Půjdu dělat jinou práci, už nepotřebuji lekci další, už jen klidnou, nenáročnou, bez lidí... ale aby mě mafie neodpráskla, uvidím, čest nebo život...ale už si to asi moc neužiju, nevím... My tu jakoby nesmyslně dvacet let musíme odsloužit tomu dáblu, systému atd. a pak máme volno takzvaně, ale to je právě omyl i..., je to celé nadsazené, normální stav je jinde, než tento závěr...

Už si s veřejným míněním tykám:) jako každý egoista..... to je ta ne-sbr, egoista si v tom libuje... odhání tím i láká druhé zároveň...

Nejlépe asi máme v hlavě stále někam jít, změna, boj, vývoj, ale ...

Mc nemá nikdo, jdeme na d neb má mc... // Sebelít... // Eg je neprůhl něco - hermafr a pak i digitálnost - m a z, a vzájemně si říkají kdo je degradovaný.// asi toto pomůže.

Základ je, aby to byla souhrnně nula, nezávisle na všem (měřítku, povaze, hmotě, vědomí...), pak tam může být co chce. I existuje asi to, že toto neplatí - pak je to nesmysl a je to zase nula (?):). Toto je jakési zobecněné vibrování, vlnění (zákon nuly)... / Existuje fenomén sebeorganizace, kde hraje asi klíčovou roli nepodmíněnost. Třeba ty zmiňované světlušky. Pokud by byly neživé, budou blikat náhodně, chaoticky, když jsou živé a nedávají do toho úsilí, blikají harmonicky, pokud přestanou spolu mluvit, je to zase chaotické a pokud jsou synchronizované "moc", blikají jako stroj (opět. vlastně se nebaví) - je to velice křehká věc, směřující k maximální entropii - komunikaci, ale ve smyslu živých organismů.... Je vidět, že živé organismy jsou jako mediátor, vyrovnání mezi extrémy určitými, které jsou povahy ega (chaos a nebo naopak strojovost) a to dělá L (spojení nic a něco atd.), k harmonickému blikání světlušek je třeba jak vědomí (podmíněnosti) tak nepodmíněnosti (ne-snaha). V kvantovém světě asi také existují synchronizující a desynchronizující složky, neb se jedná o "vlnění". Podle okolností je to či ono energeticky výhodnější...proč existuje trend k minimální energii - možná to je globální determinant určující vše ve vesmíru od začátku do konce, tedy i výsledek kvantového měření... - asi jde o důsledek zákona zachování energie (nuly), což také souvisí s časem a tedy šipkou času (min energie, max S), i život je koagulace, nižší energie... nejnižší možná energie aby tu byl vesmír a život v něm ... Zákon nejnižší energie a nuly jsou možná totéž. Taky jde o horor vacui - prázdný stav, kde je nižší energie a ve kterém se mohu nacházet musím obsadit:), taky je to samozřejmě o potenciální energii např. gravitační (jít do nižšího potenciálu) - o tom je celá gravitace... a sama energie se chová, jako by měla nejnižší gravitační potenciál a tak se k ní přitahují další energie. Taky je to o tom, mám 30, mohu mít minimálně 20, vzniká rozpor a ten se vyřeší tím, že budu mít 20 (mám +10, budu mít -10)... mám +10, je tam potenciál, mohu mít o deset míň, tedy jednou musím mít -10, aby to byla nula. // Nejvyšší je entita, která je všemi vibracemi... spojení všech typů vibrací - chaosu i harmonických a to je harmonie L. // Možná, že samotné kvantové měření je snaha o synchronizaci. // Sebereflexe, náhled na sebe sama, prochází nejprve fází ega a postupně i tento dualismus mizí. // Synchronicita je ale fenomén opět synchronizace "vln" - shoda určitá a význam daný právě shodou... ale je to i magie, která je nadbytečná...// Gravitační vlny jsou třeba excitace vakua, vyšší/nižší energie částic v něm, makrostruktury vakua a je to snadno odbouratelné volbou souřadnic, neb éter neexistuje...// Je možné, že vesmír má jakousi autocenzuru, kdy překrývající se jednotlivé varianty reality znemožní určit jeho velikost, tvar, apod...Kde existuje riziko (riziko je o tajemství, intuici...) existuje mnoho stejných jedinců, neb někdo přežít musí, ... kdo zaručuje, může něco mít, ale i nic... pak nebývá spokojen právě kvůli ambivalenci, která s tím souvisí...

Najednou mě práce začala bavit, snad to zažene tyto věci zde.

Když se někdo napařuje, muž jej vyzve na souboj a to se pozná, že je to jen iluze... ale m je taky duch i.

Hermafroditní energie je také spojení polarit, ale stále tam je nečitelnost, a neprůchodnost, ta v lásce je, a hlavně neumí to s vámi moc komunikovat.

To právě láska umí, ego - to jsou ozvěny, halucinace, láska je také duchoidní, ale narozdíl od ega mluví s vámi, opravdu komunikuje, je to komunikace, přeji všem a sobě komunikaci, ta je jen v lásce. Je to komunikace, která ani mužům nevdává a není jí, půlka lásky je muž. Láska také neklade vůbec žádný odpor, hermafroditní energie také ne, ale protože je skleslá. Z počátku láska komunikuje a máme pocit, konečně komunikace, se mnou, zná mě, a komunikuje se mnou - egem, ale to je jaksi podřízená role, právě proto, neb je tam představa věčného já a strach apod.

Ještě k těm světluškám - láska je maximální míra komunikace, vesmír a celé bytí "směřuje" k maximální míře komunikace, a je to láska, nic jiného není, probuzení. Proto jsou zde bytosti, neb to je vyšší míra komunikace, ale míra komunikace se pozná spíše citem, nejde nijak stanovit, a komunikace je nepodmíněná, nenucená. Vezměme si ony světlušky, kdyby blikali bez nějaké korelace mezi sebou, bude to chaos, žádná komunikace, kdyby blikali jak stroj, v řadě za sebou, také to není komunikace, Je tady muž a je tady žena a je tady dítě atd. a je právě výzva s nimi komunikovat. Maximální míra komunikace je samozřejmě, proto v pohodě láska nemá problém s formami, s tím být i formou třeba, nehledí na to, ale na míru komunikace, ale nelpí na ni právě, to je ona harmonie. A i nekomunikace je komunikací a tedy je podmnžinou lásky jakoby. Je to vidět i tom schématu s hypebolami, že láska je komunikace, a je to velká záhada, spojení dvou krabic, aby si povídali, jak? Maximální míra komunikace je cosi, k čemu je věčně směřováno a nikdy se nedospěje, a jakoby to je všude, ale to není dobré konstatování ... je to snaha komunikovat i. Láska je equilibrium z tohoto hlediska, ke kterému směřujeme třeba a to je věčnost... právě komunikace je o překonávání překážek také ... a je to něco i mimo tento svět a tento svět... ono to jakoby cílí uhe. Komunikace - obecný pojem, (veškerá komunikace) je nelokalizovatelná ... láska není uzavřená koule, je

(napůl) otevřená, např. Ničemu, také vznik vesmíru je popisován jako střet něčeho se svým okolím...V maximální komunikaci už utrpení není vlastně...je to utrpení samo o sobě i... komunikace je i poznání samozřejmě...

Měření v kvantové teorii je jako když porozujeme hvězdy (opět, prostě je to pšt problém a stále se k němu vracím:), tedy hvězda září, ale zde na Zemi vidím jen pár fotonů z ní, a teď si představme, že to záření nemá střed, že je to jako rozpínání vesmíru, myslím, že vlny jsou jakýsi zmenšený vesmír, . Je to záhada, záhada může být odkryta jen z části, z půlky, proto je záhada, navždy, kdyby šlo ji odhalit plně, nikdy by neexistovala asi. Pošetilost chce záhadu odhalit celou.

Všechno co kdy bylo v tom komunikuje, spojuje se, to je Nejvyšší třeba právě a nezáleží, kde, jak, to je. Jaksi průnikem E do A vzniká láska, to celé je ona komunikace...

Ž je ona komunikace, ale neví, o čem se tam mluví. Bez m a Ducha by to vůbec nebylo možné, ta komunikace.

Touha velice připomíná lásku, ale není úplná a nemluví s vámi. Láska s tebou také nemluví, ale to víš proč, neb jsi ego...

Komunikace je něco mimo časoprostor i, a je to trvalé, osvobozené.... Ale trvalá může být jen proměnlivost, a nekonečná jen konečnost apod...

Proto existují i formy, aby komunikovaly, bez nich není možná komunikace a ony samy jsou asi komunikace ... jediné komunikace je věčná (vztah)... hmota je proměnlivá, vztah trvalý, zákony... M se stará o účelovost komunikace. D se s tebou baví, ale nebaví vlastně... Dojde li k "sepnutí", je to navždy. protože tam je už všechno asi ... jako když dokážeme vyjít ke svému ne-já, pak je to vše... a pak už o vše ani nejde.

Komunikace je i když jsou jen muži někde (Duch) a jen ženy někde (Duše) a muži a ženy apod...

Svět je ambivalentní a d se s tím neumí smířit, což je o dobře a je to posun někam vlastně.../ Komunikace je pravda. / Po smrti - oddělení nekomunikace - "karma" (věčná), vrací se do koloběhu a komunikace (věčná, i se vrací taky trochu:), neb tam je touha jít sem i či jinam. / Proto i existuje oddělení, neb vede na komunikaci, díky němu je možná a samotné oddělení je komunikace. Někdo si plete komunikaci s "ano" a potvrzováním, ale tak to není i. // Proč je komunikace smysl?

Vesmír lze brát jako objekt, vztah, komunikace je pak něco mimo právě... ale je to i relativní. //

17.dubna 2019

Přidavek

Tento pohled na svět v textu, je jen jedním z mnoha.

Opomněl jsem situaci kdy jsme svědky šikany, ale není směřována na nás ... těžko říci jak se zachovat, opět - nakazíš se, budeš stejné ne-sbr jako šikanující, nebo se nakazíš šikanovaným apod., dotyční si i musí poradit sami. Taky "teď už mě neprovokuje, už jsem asi dosáhl někam", i to tak je, ale je to i "už odpovídáš jeho představě", manipulaci.

Myšlení a psaní tohohle je nutková neuróza, tedy schovává to něco hlubšího, zjistil jsem, že opuštěnost, samotu, pak přestanu padat dolů, povolení, za hranici, k ďáblu... ale tu bolest to obchází stále, poznání, ta je totiž až smrt...

Už mám na to jiný pohled - žena vyjadřuje Anima (spěch, smrt oplodňovatele, na nic jiného není), aby sama byla pomalost, hmota, život. Hledá starší muže, co mají se ženami zkušenosti, nerozumí sobě.

Symetrie - zde je smrt špatná, bojujeme o to tu být, po smrti je ale naopak ráj. Přepážka být musí - kultivuje. Jen my jsme z toho donekonečna překvapení, neb nevíme o "pravidlu nuly".

Gravitace - určením polohy částice určujeme i polohu jako takovou (souřadnici), další člen - gravitační. / Přejít mezi vlnou a částicí je pozvolný mj.

Jestli není lepší ticho někdy.

Praktičnost

Vyslechnout duši, ego a rozhodnout se podle sebe (v tom je vše opět).

Dodatky:

Fascinace rozdíly, třeba m a ž, a strach, E'' šikana v tom je cítit, jsou známky démona - nechápe, že svět je ambivalentní (mj. že tu jsou i další lidé - ano vidí je, a je podrážděn, chce je i nechce), chce něco absolutního, sám je ambivalencí - nepochopení, že vše je ambivalentní - to je ambivalence právě. Asi to tak je.

Muž má v sobě energii absolutní, ale nejde o egoismus, je to Nic jakoby, není to jakoby pošetilé, je to proti pošetlosti, ale nenakazí se to moc, ovšem je to neúplné a to neví, v té energii je i to, že existují druzí lidé, partáci a nepřátelé, ve výsledku to ale život obchází obloukem. V pohodě to může existovat absolutně, bez ženského prvku a naopak, ženská energie bez mužského a nebudeme se pít po něčem jiném, v tom tkví naše nevědomost, že si myslíme, že náš princip je absolutní a je to nevědomost ega, které je pak překvapeno, že to tak není a díváme se nahoru k Bohu... jde o nevědomost, že existuje druhá komplementární polarita, opět, že svět je ambivalentní. Z božské úrovně se svět jeví i jako velká nuda asi, neb vše je vyrovnáno, zde je život pomíjivý, tam je "věčný" apod.

Náš prostor civilizační je hrozně anti-dětský, dítě je chápáno jako nějaká nemoc, ale je to naopak právě i. Dřív jsem to takto vnímal, ale už to pominulo a je to jinak. Děti vše ožívují.

Vlastně ego (lež) je tu od toho, aby odvrátila přímou agresi, to je její jediný úkol totiž, démona. A proto zůstává neprovedený výpad, agrese, a ta pak tíží a nevíme co s tím, a rozvíjí se pošetlost. Je tu veliké dilema, jak vybalancovat určité vlivy ("hlasy"), kdy jeden říká - bojuj ("id") a druhý říká to ne (superego), ale neudusit to příliš, pak jsme upjatí zaražením a udušením, balanc je složitý a dynamický.

Agrese, boj, je tak jakoby něco, čeho se nejde zbavit, (i to jde, a je podstatné právě), ale , boj a komunikace

Toto myšlení se může zdát čistě racionální, ale není, není neurotické, neb vidí onu skrytou agresi, tu a její projevy neuróza právě potlačuje. Někdo to nevidí a někdo jo, tuto agresi, resp. vidí to méně nebo více, každý to vyřešil a řeší jinak vlastně a v tom jsme unikátní, každé ego je jiné a samozřejmě je to o tomtéž vždy. Mj. ego se snaží z udušení vyváznout tím, že překříží polaritu, jako když topící se na vteřinu zalape po dechu nad hladinou.

Vše je boj, komunikace, jen se to projevuje jinak, od nekomunikace (zaraženost či falešná komunikace třikrát překroucená, aby to "nebyla lež" apod.) až po lásku a nirvánu, ... stále je to boj, ale forma je úplně jiná... Komunikace není jen "povídání si" dvou entit, no

Svět je o interpretacích hodně, ale to neznamená, že existuje nezávislá objektivní realita, interpretace je součástí oné reality bych řekl... jsou v komunikaci. Příklad interpretací - ženy hodně mluví. Vyjadřují tím orientaci na muže - slovo, ale i mu slovo berou, proto tolik mluví i, jde to vidět různě, nebo se snaží přehlušit možnost ticha a tedy neprojevené agrese, namířené vůči ní, neb je přijímající. Je vidět, že žádná interpretace není správná - úplná, potom, že interpretace je součástí toho, co interpretuje, ale že existuje jakási objektivní realita, ale ne moc zase...

Agresivitu - touhu, nejde vytěsnit (eliminovat) a také jí proto nejde asi ani integrovat (pošetlost). Je to tím, že to už je všechno, jen v jakési jiné podobě. Agresivita je to, že nejde jít na 0 Kelvina, princip neurčitosti to nedovolí. (pozn. princip neurčitosti je svým původem o odchylkách chyb měření, což už také je vlastně pn - "přesné" měření a odchylka). Agrese je život, i smrt, neprojevená agrese je ego (dovoluje, aby tu něco bylo vůbec, jinak to anihiluje a konec, dovoluje tak i vznik hmoty, na které žijeme, ale je v ní právě ukryt onen spěch, předpojatosti, naléhavosti, jež jsou součástí ega také). Komunikace má mnoho podob, od agrese až po lásku a je to analogové dost. Láska se však liší od všeho ostatního stvořeného tím, že je v maximálním souladu apod. s Nic, které světu právě dodává hloubku mj.

Proč ale trpíme agresí? neumíme si s tím pomoci, s touhou a umět to vyřešit je smysl... a řešení je opět ve všem...my to zde zpracováváme toto, aby tam měli pokoj nahoře a naopak něco taky běží...

jak je to jinak, není to jinak celé, moc jsem, nijak... duše ví jak...

Právě vůči Nic se agrese, hádka dvou polarit, jeví dětinsky.

Potlačení agrese vede vůbec na to, že tu něco je, že se bavíme o něčem, že hned neanihilujeme, ale je to i naopak ona potlačená agrese evokuje předpojatosti a spěchání apod. Podobně když jsme s někým, ale jakoby stále máme někde tady veřejné mínění vedle sebe - je tam jako tlumič agrese, ale ona nám ji i bere, ale také ji i uchovává a připomíná. My žijeme v oblasti bytí, kde je i strach z druhé polaritě a tedy agrese a nevědomost apod... Ve své krátkozrakosti pošetilost vidí agresí právě jako božství, mana, orgie, ale je to dosti daleko asi od "skutečnosti", stejně jako agrese od lásky.

Když už člověk ví o "zákonu nuly", může se zřeknout kompenzace, a ona nenastane, v tom je to myslím silné, i to, proč existuje vědomí, neb dokáže tyto věci. Je o krok napřed:). Možná je to pošetilost i a nevede to nikam...

Svět je o vyrovnávání všech vlivů, a to až na lásku (asi nemuselo být pochopeno, že spojení jakýchkoli polarit je láska vlastně...bych sugestivně řekl... - opět použiji vědeckou metodu, aby se na ni nezapomnělo a vzal jsem tak druhým argument z úst...)

Ne-sbr je právě ona typická agrese vlastně. A právě člověk, který abstrahuje, tak má najednou oproti zvířeti stavy sbr a ne-sbr, přičemž zvíře je nemá odlišené a je v postavení vůči člověku jako ne-sbr jakoby jen.

Je o krok napřed - hlídá jak vystupuje, ne ruce v klíně, ale podél těla, neb to radí někde, ale ví i, že je to nápadné, a protože to ví, už je o krok napřed a je to už "přirozené" a takto to je s jakoukoli identitou a maskou. Ego ale není jen maska, umí být právě v nitru.

Po smrti možnost stavu, kdy právě mizí rozkol mezi id a superegem a tedy i ego a je to opět před vznikem hmotnosti a až i čp jako takového ... čp se ale nikdy nejde zbavit ...

Démon se naštve, když nejsi v kolektivu (d v m to dělá, že se naštve) nebo naopak jsi moc v něm (d v ž toto dělá, že se naštve popř. Anima atd..., spíš je to maglajz v tom).

To, že d nechce pochopit, že vše je ambivalentní - vlastně tím jej zbavím jeho síly, která spočívá v pevném sepětí polarit, ovšem ne v lásku, ale v jakýsi konglomerát, a místo toho tu jsou volné polaritě a nebo láska z nich... a sám jsem pak asi i v roli démona a vy jím nemůžete být, mám navrch... je to složitě:):...

Otec popis - naprosto zaražený hněv a zlo, které je z něj v hloubi cítit a často až když skončí rozhovor, a projevuje se čas od času (celé dětství mě fanaticky podporoval v mých zájmech, a pak řekne matce vážně a sadisticky, že jsem se neměl narodit bez afektu a bez lítosti apod., to tam má nezávisle na tom, co se okolo děje...) ... Ovšem nemá vůbec smysl mu říkat o tomto, mockrát to ostatní zkoušeli a marně. Je to i vztah jeho a veřejného mínění - jednak vyčítáme všem a jednak u nich máme zastání a pochopení. A může se to projevovat obsesemi-kompulzemi navenek, ovšem atypickými u nás... Projevuje se to přehnanou péčí o druhé, ale říká se tím "všichni jste ubožáci slabí, tedy já ne", a je to i projekce sebe sama,vůbec to tak nevyznívá, ale je to v tom. Říci mu, že je v něm humus, tak to nepochopí, jasně něco tuší a i ví, ale to je mezi ním a veřejným míněním, resp. E'', kterého také popírá. Také popírá vše nadpřirozené (což se někdy u mužů nebo žen stává je to velmi dramatické) a naopak je místo toho obsedantní, což jde ruku v ruce. Má masku klauna i, to muži (milovníci), vs. mág, bojovník, král) mívají často, jsou šikanováni Animou a přetvoří to v toto (jde tam o strach z toho a ten nejde odstranit), aby to nebylo to, co to je, racionalisticky to bagatelizují a to dělá každý muž myslím. Jak soudím, budu souzen, neb soudím svou projekci a ne-sbr - projekci ven:), soud má zahnat to, že sami, v nás je negativita, ta se tam ale dostává rafinovaně, právě fackami z čistého nebe (vzruch šířící se mezi lidmi, přenášejíci se), nikdo nemůže říci, že on je špatný a i že není. Samozřejmě neustále to potřebuje potvrzovat protějšek, někdy je to tak složitě, že chce i nechce potvrzování a cítím u druhého (ne otce), že si vynucuje potvrzení s nějakou sračkou svojí a těžko se to odmítá, ale jde to ... samozřejmě když takto uvažuji, tak protějšek má pocit, že se s ním nebavím a taky že on je pšt, což nese nelibě. Uvědomit si, proč jsem s ním, atd.... Nesebereflexe je to co nás fascinuje a trápí, je to "božství" v nás, mluvíme do zdi, když se bavíme... až ve stáří, kdy jsme s tím smíření si života začneme užívat a nebojujeme s větrnými mlýny. Vždyť je to onen svět v nás, potlačená agrese, ze které zase něco vyrostě. Ego je jakási chronická agresivita, boj. Boj je o tom, že jsou formy (hmota) a ty vedou pře (abstraktno), a láska je, když se obojí spojí dohromady, tím se to projasní celkově celé... je to boj něčeho a ničeho (abstraktno)... / On i vyžaduje, aby se mu bylo smáto, smát se mu, cosi jej k tomu i nutí, neb tuší, že pak se mu uleví, když bude konfrontován s ne-sbr, intuice si ohmatává prostor a čas do budoucna... Jsem na tom přesně stejně, mě se to netýká, nechápu vůbec, že bych existoval...pokud si ale myslíte, že mám tátu schizo či jinak, tak to se mýlíte...

To, že vědomí může kompenzaci na nulu odmítnout je docela narušení pravidla nuly. Možná se kompenzace odehrává v nepřímé úrovni (v nevědomí), možná časem nějakou oklikou ho k tomu "příroda" donutí. Vědomí má jedinou šanci vůči

zákonu nuly a to je láska a stanutí se láskou vlastně. vzpoura vůči nule je určitě už obsažena v nule, neb předtím tam nebyla. Když se zřekneš kompenzace na onom světě (ráje), jednak propadne člověk pošetilosti a jednak ale i naopak... nula už o tomto rozhodnutí ale dávno ví:), ovšem každé rozhodnutí pramení z nepodmíněnosti či chaosu a tak to není že by svět byl hotový od začátku do konce, je i není...nepodmíněnost a chaos a další věci třeba dokážou informaci úplně smazat.... ano, pokud se zřekneš kompenzace, je tu možnost být egem a nebo láskou, neb v nich ta kompenzace už je a obojí je předbíhání ale, je to instantní a hned. Jsme U, a k němu je komplementární třeba W, stačí tedy být láskou, neb v ní je již W obsaženo, je to však předběhnutí, a může to skončit egem, neb W nebylo realizováno, je tedy třeba, aby i nějak bylo realizováno, aby ta láska z něčeho byla... "Můžeš si to odbýt nebo můžeš "být" láska, což je jako by to už bylo, je to totéž skoro." / Ego si vezme prášek, láska si naordinuje lásku... obojí léčí. / Láska však nemá a nemůže mít jen funkci ženskou, má i mužskou, a na tu používá alibisticky ego (už ten alibismus je ono ego vlastně, špinavá práce pro ni), aby se mohlo prožívat a byla tu láska, ale toto celé je viděno takto ženskýma očima přesně. Pokud je láska "spojení" polarit, pak se musí projevat i mužskou polaritou a to mj. oddělováním, což tak i je, v lásce je člověk maximálně oddělen (sám sebou) i maximálně spojen, a musí mít rozum a slovo, což ve své nejvyšší podobě právě i má ... totiž nejde o splynutí polarit, v tom je ten problém, neb jde o splynutí čp a ne-čp a to už není splynutí. Mužský princip se obecně projevuje jako úplný anti-egoismus a to v lásce je právě taky, ale jen pokud se spojí bytost s Nic, umře atd...Není dobré používat slova rozpustit v lásce apod, neb to není mužský element pak. Láskou se člověk také nakazí a časem se pod jejím působením změní na lásku, ale musí i sám chtít samozřejmě... Láska i ego jsou velmi neurčitě a vágní pojmy, oni vše již zahrnují, snad proto, jsou vše i nic...dějí se a nevíme o tom... lépe, pokud vůbec v myslí moc neexistují.

Snaha aby tu nikdo nebyl je typicky ego uz s nikym nebojovat, tam uz i neni ale i je (anti-ego). Cp je sam sobe anti-cp? Ale az fermiony prave tvori cp...

M spis rika pst a moje pst si nevsimej a makej, zij atd... je to pulka sveta (vedomi, absolutno atd., pulky nejsou jen horizontalne ale i verikalne).

Vetsina bere agresí, ne-sbr, bozství, jako danou a resi jen jak ji potlacit a jak ji projevit presto. Ale co pracovat s agr, touhou samotnou?

Na otazku proc si odpovidam jak - je to totiz hned. Napr. Proc touzime proc existuje agrese, touha? Opet v la je oboji - jak i proc zaroven. Ale proc tedy touha existuje a co je zac? Je to posetile i stejne jako zkoumat pn. Touha je asi jakasi substituce lasky - je vse a chce vse, byt zde znamena nebyt (moc) v lasce a mit touhu (tedy i ne-sbr) v sobe a casem to odhalovat a poznavat. Laska neni jen hotovy cely svet od zacatku do konce neb aktivne do nej vstupuje coz je silne paradoxni a nekauzalni, ale muze si to dovolit asi, to proto neb jde i o vecne nedokonceni... Touha a laska a nirvana a Nic a svet jsou vsak titez.

Cele uz to bezi setrvacnosti ... uz vidim svet jinak, bez zapalu ale zkusene a hluboce i povrchně a.. uz jen ujdu par km a dlouho sedim a na nic skoro nemyslim...

To dilema potlačené agrese - dotyčný neví, že potlačuje agresí, o tom ego právě je, a zároveň agresí vyjadřuje, a tím má navrch, že on má to, co je potlačováno nějak - všichni jsou blbí a neví, že potlačují agresí, ale dotyčný už to taky neví...:) (protože není ego v kontaktu s celkem, myslí si, že všichni se s ním nebaví, že jsou stroje, za sklem, tak neví, jak na tom jsou, ale být v kontaktu s celkem také není o veřejném mínění až tolik...např. identifikace se skupinou lidí určitou atd.) neb jde o nevědomost, tedy ne-sbr, ale celé je to složité a trapné až... neb jde o strach z oné agrese, ze smrti, ale to máme každý. Už neznáme to pozadí, to že to takto je, a proto i trpíme... prostě jde o potlačení agrese, umírnění, ale ne zase zadupání se v sobě neschopnost se pohnout katatonie atd... už neznáme příčinu celé věci, a ono to je pozitivní právě, to je schopnost života, neb nedojde k anihilaci hned, dává to prostor něčemu, to je však jen půlka tváře toho, ale zde se toho držet... agrese je vždy z neznáma, touha je tedy vždy z neznáma, jde o to tedy maximálně poznat a smířit se s neznámem i. Po smrti tento rozkol již není o potlačování agrese asi, tedy ego již může i zmizet, resp. v části světa po životě... pokud existuje:)...

Taky to "svět nezná vítězů", tedy já jsem vítěz se tím asi snažím říci nebo co...

Velmi mě podporovali v zálibách v dětství, a když nic nevzejde v tomto vtělení, nevádí, neb tisíckrát to nevjde a pak to vyjde (někdy někomu) a o tom je láska (a démon v ní i). Něco vyjde a něco nevjde vždy.

Kamarád má přísný pohled, že nejsem věřící, bohužel mu nemohu říci (mohu, ale muselo by to být v klidu a bez úsměvů pošetilých), že to je právě ego, snaha aby vše bylo jak já, pochyby kompenzované nakažováním druhých a tak dále. A ty věříš, bych řekl i? Navíc je to svět, který je minulostí, pro mě je současný svět minulostí nevědomostí tak nějak i (trochu).

Totíž každý pohled na svět, i pošetilosti, je naprosto legitimní a rovnocenný (tím se pudy vyrovnají), ale nechci s ním mít nic společného, toť vše. "Takže ty taky chceš, aby tvůj názor byl všude a říkáš, že je ten jediný"... tyto věci v nás vyšumí asi do ticha někdy. Největší rivalové nakonec zjistí, že se milují, např. ego a láska, ... tak jako elektron a elektron silně se odpuzující nakonec "anihilují" pomocí silnější síly (gravitace), neb jsou vlastně totéž, jeden 18 a druhý bez dvou dvacet. Gravitace, neb podléhá pn, si kompenzuje opět něco, normálně je slabá, nejslabší, ale umí být nejsilnější.

Má být boj - každodenní situace, ale to by bylo příliš rychlé a zbrklé a pošetilé (jít za Světlem), proto se vytvoří lež, která onu pravdu chrání uvnitř a nedovolí unáhlenému konci, a tato lež obsahuje to, co je chráněno, ale odděleně, ale tato lež posléze umí být morbidní a neumí zemřít, proto je i přímý boj potřeba. Svět je oddalování konce, ale to je jen jeden pohled... Tato lež také už nezná onu pravdu potom, jejíma očima ji nejde vidět totiž... Kdyby se opravdu do sebe dvě ega pustila - boj, boj dvou lidí, začne to po chvíli být i osobní a životu nebezpečné a reálné a ego mizí, přestanou se řešit kraviny a jde o život, ale je to dočasné a po tomto ego právě touží, po adrenalinu... bez lásky nejde lásku nikdy vytvořit, z eg se láska nestane nikdy, i když hoří společným plamenem bych řekl, tak silná ne-alchymie to je... musí sami chtít, resp. nechťtí vůbec, neb sami z vlastní vůle i jsme sem šli (ale asi ne úplně dobrovolně zas) a jediné sami můžeme i odejít ... bez obrácení v hlubině myslí a v ne-sbr to nejde. Totíž láska nemůže vzniknout takto mechanicky... když budeš opravdu hodně hodně chtít, tak jo, ale taky to není ono ... ego nesbr se prorazí i, je to ono tlučte a bude vám otevřeno... je to však jen půlka světa...půlka cesty k lásce.../ Boj s ambivalencí je marný a živí ji ... také vyvracování názoru někomu jeho názor posiluje - řekne si oni jsou vážně zlí a E'' a tím se živí ... kdybychom všichni byli vědomí a tedy zbavení ne-sbr, což vidíme jako božství, budeme asi v bohu, v lásce...ale o to zas tolik nejde tímto způsobem...

Zaslepenost spočívá v tom, že nevidíme i druhou půlku a tak si myslíme, že např. rozum pozná kompletně celý svět, pak je ale i druhá zaslepenost, kdy jsme pohlaceni polaritami právě a neznáme z nich cestu ven (zamkli nás, jsme v nich ponořeni a fascinováni jimi), obojí je ale nepochopení, že svět je doopravdy ambivalentní, to je realita. Pak je třetí možnost asi, a to, že už nevyzařujeme touhu po něčem absolutním, např. jsme naprosto bez víry v nadpřirozeno, neb je hluboce spolknuta, je tam konglomerát z polarit dohromady (pevně u sebe) a nepochopení, že svět je ambivalentní, strach z ní

Bohužel to, čím svět zkoumá mi ovlivňuje, jak svět vidím a k čemu dospěju. Ptám se proč, a buď u proč zůstanu, nebo si odpovím jak svět funguje např. Samotné nástroje poznání jsou součástí světa, všichni se shodnou jen na neví, lásce, Nic a dokonce i na tom ne:). Rozum a cit dojdou ve výsledku oba k témuž, ale až úplně na konci. Ale nejsou symetričtí spolu, jsou "supersymetričtí" - rozum se ptá a odpovídá se mu rozumě a časem dojde k nerozumu, cit se ptá a prožívá si své city a vnímá rozum a ve výsledku dojde k neví, tak je to stejný vlastně i. Toto vše je ale pouhá půlka světa - gravitační, čp. Svět je rozum a cit (společně) a zkoumáme jej rozumem a citem, v tom je ta potíž...svět je láska, kterou zkoumáme lží např. ... svět nezná vítězů.

V tom ambivalence a láska (rozpadnutí maximální a láska), totiž d je o onom spojení polarit u sebe a zneprůhlednění.

Je ambivalence a láska a všechno si to normálně žije, prak přijde člověk, je nad tím, a nelíbí se mu ambivalence, je překvapen (proč, když je její součástí? asi protože je nad ní i), tím jí však prokazuje nejlepší službu (zděšení sama ze sebe není nic jiného než ambivalence:) a nakonec zjistí, že východisko je láska, která polaritu "spojuje" a samozřejmě jde o to najít cestu k lásce a ta je skrze poznání neb poznání není nic jiného než cesta k lásce.

Kdo ví ... jestli mám pravdu...

Rodíme se z absolutního světa kde jsme jen my v lune a čekáme ze nás budou všichni milovat - je to tak správně neb toto je standard, báze, ale právě smysl je postupně potkat se s ne-ja jeho falesnou podobou je ego mj.

Stejně jako jsme se životem nespokojeni tak jsme s ním i spokojeni vlastně. To je ona ambi. A je la spojení tohoto? Asi jo, la není vnímána jako "top", něco nejvíce i taky poznání tam není žádné vlastně i atd... a ambi a neambi se potkávají v la, la rozšiřuje své obzory i.

Kdo ví, komu jsem to sloužil.

Spojení ambiv la, či Nic, což je skoro totéž.

Ve stáří už konečně jsme najedeni ega a směřujeme k sobě samým, k tomu, co jsme byli dřív. Ve stáří to jsme už konečně my.

Opět je to mimo.

Touha, nevědomost, strach - totéž.

Nastala doba, kdy učitelé neexistují a lidé raději tráví čas "volně", životem a u mě bytím v lese, to je posun dost. Jasně, že filozofie tu jsou, ale nejsou naléhavé. Už nejsou Tathágotové a Ježíšové a Leninové a další apod. Místo někam do svatostánku čehokoli člověk sedne na kolo a jede někam (za skutečným "tajemnem"). Tento posun zatím nevidíme neb je skryt konzumem.

Ona je vlastně génus ta paní, ale je to iluze. Stačí z nás smést haló, chapadla a otisky, odkaz na Boha, veškeré odkazy někam, za které se schováváme, a teď tu jsi ten/ta, kdo jsi a ukaž co umíš (dát). Pak je tam vaše srdce. Každý je vlastně dost podobný potom. U mě odpadne vlastně všechno co jsem tu psal, ale tolik zbytečné to asi nebylo.

Jak se v přírodě projeví nelinearita? Máme OTR, renormalizace a snad i vlnově-částicový dualismus atd., kde se vyskytuje... a určitě se nějak vyskytovat bude... už to samo říká, že objektivní realita neexistuje (alespoň ne v oné teorii)...

Už asi mám ego ale stare neegoisticke ... blátíčko to je vlastně...

Ke staru zase spis pozitivni videni...

Hrat si na stareho je pst ...

Z vidí polarity horizontalne vedle sebe a m vertikalne (oddeleněji i a) - to je velký rozdíl a ten pohled ovlivňuje polarity. Ani jeden nemá větší pravdu (dokonce nejde ani říci že jsou dvě neb to je horizontální pohled spis ale m pohled není že je jen jedna) ale a navíc jak m tak z je mix obojího. Oba přispívají k pojmu jedna a dvě... Zda se že je to pat ... a tedy láska pak... u ega a lasky nejde říci že jsou opačné polarity ... jo i ne a navíc jsou i provázane...

Nejde říci - správnější pohled je ten horizontální že je A a E a ne že je "jen" E. Jde přitom jen o pootocení tehoz o 90 stupňů a vidíme to jinak. Evokuje to tajemství kterým to je... Z vidí oba naraz což se kompenzuje tím že oba jsou jedno (ego) a m vidí jen E což se kompenzuje viděním partnerství...

Asi existuje i nekomutativnost souřadnic - zmerím lepe komponentu x, ale y a z je více neurčité to je i u spinu takto... mám jen pruh a ne bod. Je možné že existují pouze směry a příroda body nezná. Všechny neurčitosti pak splynou v jednu - znám jeden směr a neznám ty další (energie je komplex směru a čas také - skládají se z více komponent..., vyžadují interakce aby se projevíly ale to všechno vyžaduje vlastně...).

Polarita je samozřejmě i shodnost tedy a a -a, např. umíráme a pokračuje další život někoho na Zemi ... máte i nemáte něco společného a spojuje vás láska... (jako když na foton z budoucnosti dopadne pozitron a pokračuje elektron do budoucnosti - i obojí může být dán člověk dobromady (elektr + pozitron), podporujete jej zde... ovšem je v tom napul ego samozřejmě a je to v nevědomosti i utrpení... a právě láska z něj vynáší všechny ale je třeba ne-ja samozřejmě i...

Starý člověk už zase vidí jen to co chce ... už si může vybírat asi...

Vynucování pozornosti je ženská choroba a je to i vnučování dítěte jako jediné pravdy apod., je to ne-sbr E typu a pro ženu nemá opak toto jakoby nejde se toho u ní vzdát neb opak je "tak si mě nevsímejte", jsem na ocet apod.. asi totiž by byla mužem. Pozornost je totiž muž. A ženský princip je "nepozornost" meniči se až na mekkost... mám s těmi ženami a o muži nějaký problém.

Milování je tolerované násilí... Agrese je ego nebo život...

Dítě je třetí (horizontální) osa ale kolmá na z, a vsichni spolu letí časem.

Pak existuje schéma plus (z princip) a tyčka vertikální vedle (m princip).

Poznání osvobozuje od kruhu a udusení vzájemného (bez vnějšího prostředí) také...

Z princip je o obe polarity jsou i nejsou a muzsky jedna je druha neni a tom jak je to vertikalni tak je to ne-cp prvek a cp prvkem daji la.

M identita je neco na co se prave vubec nemusí myslet - (odvát myšlenky z hlavy pryč) samozrejmost Nic ... a je mene samozrejma kompenzacne a z identita neni uplne samozrejma i ... asi zkreslene ... kdyz prestanu myslet (na to co jsem) je tam m slozka nebo z slozka

Archetyp se muze stat i iluzi -egem.

Nic dokaze z cloveka i "vysat" nekomunikujici polarity - ego, neb jsou Nic. A nebo prozit Nic neja atd je opet vymizeni pst, docasne...vykurovani pst.

Nebudu soudce jak nekdy chteji znesvareni...// Kritizují me ale potrebuji jakoby muj sebedemsi souhlas - to je tvoje vec ta kritika...jastvi a ego a mozek je o potvrzovani toto je jakasi (polo)verejna samomluva... Knez rikal ze stale neco resime analyzujeme az se paralyzujeme, analyza paralyza.

Vzdýt jsem mladej jeste i. / D hrozne srazi sebevedomi. Zkusim to tedy znovu.

Řešil jsem tu i své problémy, to je nutné zmínit, není to asi obecné, byť si to myslím:).

Vždyť na té agresi vlastně nic není, nakazíme se trochu no... "obalíme" blátem. / Vlastně se vracím úplně k první myšlence, která to odstartovala asi před deseti lety, cesta vyhrabání se ze zakřiknutosti hrozné, ale hrozné, právě to "uvědomovat si agresi". Je to tak, že situace v životě budí agresi, ale ta se neuskuteční a místo toho "vznikne" ego, a ono už neví, že toto je jeho původ a působí to směšně vlastně a trapně všechno. Snaží se to být okázalé, a nebojácné apod. ale je to opak přesně, neb to je vše právě:). Na konci se dostaneme na začátek, ale vidíme to již jinak a o to asi přesně jde.

I když se v tom blátíčku i vyžívají a dráždí jím...

Nezapomenout na předky, právě přechod od opice k člověku je o cítění E', E'', a vymanění se z toho je další posun ... díky předkům máme zdravá těla a duše a jsme odolní, čest - zdravá duše, ale i karma se předává...

A i tohle (blátíčko) je kravina, není to můj styl úplně, ... stále vydechování a nikdo a nikdy už ani slovo, ... jaksi máme tendenci stále povídat, neb se nemá mlčet, ale je to projekce vlastní nekomunikace i, pak i máme tendenci být na chvílku potichu a vnímat E'', Ducha, vlastně archetyp potlačené agrese - už jen stín a nikdy projevené, a to introvertům jaksi vyplavuje a proráží guláš lidí v nich, neb v sobě mají objekt, Animu, kolektiv, extr má kolektiv vně sebe, ...

Nemyslel jsem d bere sebevědomí, ale v konkrétním člověku...

Osamostatnit se byl základ, i když mám právě tendenci k opaku, být povadlý a závislý a pohodlný, je to překonání sebe sama tak trochu, ale je to "takto to rodiče chtěli", stále poslouchám, a chci to? Toto je věc, která je jedno zda se chce nebo ne, prostě je jasně podstatná, neb ostatní je parazitismus, ale extrémní osamostatnění je také parazitismus, jsme součástí kolektivu...

Jakoby jsme normální rodina, byly jsme, my čtyři, ale jaksi jsme jiní a vznešení, narcističtí a vzdělaní a geniální, ale ne akademičtí (ale vhléd do mikroflóry - tedy genialita, pročištění i, nalezení perly ve výkalech), a všichni kolem nás se mění stejným způsobem a jakoby na nás nestačí si myslí, každá rodina má svoji mikroflóru. Dokonce bych řekl k té mif, že způsobuje přitažlivost k opačnému pohlaví, podporuje ji a touží se naočkovat mif opačného pohlaví a co navíc, toho správného partnera, co nám voní a za to může právě mif. Mif si vše ovládá, pomáhá nám, ale i nás manipuluje a je to ego, a nejde tomu říci ne opět zase. (nejde se zbavit agrese svojí což je ok, ale proto nejde říci ne egu).

Vlastně celá moje sexualita je přání naočkovat se jeho výkalem v mých střevech, neb mám moc ženskou mif asi ... ale svět mif je svět sám pro sebe a netýká se nás, ale nejde od něj příliš abstrahovat, stejně jako od ega a čp, neb ztratíš pak já asi... To je ta odum A vlastně, už si to i užívám, . Svět ovládá tato mif a kvůli ní se i rodíme, viz sobecký gen a nebo virová DNA...to je v jejich pojetí základ, temná hmota, a my jsme jen něco povrchního... Mif velmi ovlivňuje psychiku celkově, ale nesmí se její význam přeceňovat, je to ne-sbr. Mif vyžaduje kontakt s lidmi, líbání apod., chtějí se přenášet, mísit, apod., každý má jedinečnou mif, to je také důležité... d nás dává dohromady i...

Co je pro mě normální, z toho mohou druzí šílet někdy si uvědomit a vidím to i, oni šílí z "teplej" apod., šílí že to pro mě není zvláštní, a samozřejmě se pak usmějeme, že jsme je dostali a máme navrch a proto se to děje a máme toto nestoudné něco..., a i si uvědomit sbr a také se tím nezabývat, že šílí...nebo pak i zbytečné obviňování se...

Zdá se, že v milování dojde k anihilaci nashromážděné energie, a to ego části naší mysli, duše, opět, když mám A a spojím jej s B, dá to Nic, a tedy úplně to zmizí a my se pak cítíme ok. Nedá to lásku, ta tam je taky samozřejmě:), ale dá to Nic, stačí jen A spojit s Nic a už automaticky se doplní Bčkem a zmizí obojí. Samozřejmě tam vystupuje touha, ale to je věc jiná...

Vlastně odum A je ono blátíčko i, obecně m anální oblast, ale i to může být gerontoprvek, ...

Pak si řekneme jasně, ticho, budeme ticho a naslouchat E', to je řešení a normálnost, ... ne, to není normální, nejlépe odstranit extr i intr pohled, oba, pak je to normální, jasně, že extrému se spojení s druhým extrémem zdá že vede na normalitu, ale ve výsledku to bude patová situace, rozhádaná, nevyrovnaná...

Oni využívají nás a díky nám existují a my je, myslím teď mif - ego, a i temná hmota na tom bude stejně - schválně!):).

To narůstání napjetí v nás je automatické nebo neumíme ještě zvládnout spontánní vznik polarity a polarit v nás - ega, jako by v nás vznikala stále Boltzmanův mozek ... tento typ mechanismu... neumíme si poradit se spontaneitou a být jí i... láska je jako Boltz mozek ale právě je i přesný opak zároveň.

Muz a spermie je jako parazit a pro ženu je jako mif a souvisí s rozumem... pro něco je Nic parazit ale i naopak pro Nic je něco parazit.

Mif je součástí toho co jsme a vyvolává pocit sebe sama a naší originalitu ... viz v úvodu podpazí si poznamenat... opět jde o zpětnou vazbu a její zivení.. vlastně nelineární systémy jsou o onom zivení a zivení sebe sama avšak lineární systémy jsou sterilní...láska je ale i dost lineární bych řekl ... láska se právě zadržuje skrze mif a i malickosti, krásné vlasy apod nebo E' prohlubuje ..

Mif m a z může být stejná ale liší se v množství třeba a to mif vnímá ...

Mif je součástí nás a poznávací znak a stmelovatel ale my to nejsme ... je to stejný problém jako souboj absolutního s relativním cílem a z, ale zde nejde říci co je co a tak jediné řešení je netrapit se tím a nebo láska nebo ta to spojuje... jde o problém typu: mám dvě polarity třeba přímost a nepřímost ale když je dáme vedle sebe má návrh přímost (hluk porazí ticho) a nebo nepřímost (pohlíží na přímost když jsou horizontálně vedle sebe).

Potřebuji odum A ego apod. jakoby mi to chybí (já?) a zároveň aby toto nehezke bylo mimo mě a zůstal jsem čistý a přesně o tomto dilematu je úplně všechno.

Jsme tu dělat chyby a poučovat se věcně asi i.

Touha po moci cíli po zlu což je stejně asi tak se musí kompenzovat bezmoci... existuje tak moc pomíjivá a věčná která moci není a o moc a ambici tu moc nejde.

Když jsme konfrontováni s E' které na vše se ani nehne mělo by ale ani se nehne jaksi působí proti i ... komunikuje tedy i jakoby ... chceme rozkmitat a ... tím se totiž uvolníme nebo vůči E' zaujmeme pozici A a navíc i nějak jsme E' nebo není lokalizováno zde nebo tam...

Stává se že například žena když se miluje s mužem tak je to Animus (já) co chce ženu (já) resp z muže dělat ženu v nějakém smyslu, tedy v oběm je jisté dání ženy ... vlastní zkušenost se sebou.

Mit vzácnou formou mif - pak každý mě nakazí...

Více než moc je pochopení moci a ne-moc.

I intelektuál je zaujat ambicí a v sobě má slepenec polarit bez povídání si spolu tedy opět je to nepochopení že vše je ambicí. Prostě to musí fungovat všude a vždy:).

Byti je zda se o nevyčerpatelnem množství možnosti a tedy sebepoznávání ... neb všechny dávají lásku dohromady, vyčerpávají se všechny možnosti a když je už známo že dávají lásku pak už nejsou bující i tolik asi... proto je svět sebepoznávání a mnoho možnosti a různých polarit a ambivalencí... musí se vyčerpat všechny možnosti i...

Ovšem spojením polarit láska spis nevznikne jak jsem psal ... musí být láska v tom tedy láska a ne-láska: právě tato polarita je snad nejvyšší dávající nepodmíněná dohromady...

Sik aby povídali s ním a pak dali pokoj...

Zacátek upadku.

Vše je blbost vlastně tady úplně vše co tu děláme...

Jen jsme hmota nosič pro lásku...

Oni jí zasáhli do přirozenosti a tak to dělá všem dal a je to již její identita...

Divíme se že doba dospěla do toho že moc řešíme vztahy zde je totiž v textu vlastně a vidím to jako to že vše směřuje k tomuto textu;)...

Projekce je typicky nepochopení že svět je ambivalentní.

Všechny polarity tedy i ne tato hypotéza a ano tato hypotéza...

Hledání figlu psychologických a jejich používání je však umělý nesmysl...

Vyjeknutí hledá pozornost to je vše to je mimo smysl úplně.

Jen se bráním oni hledají o čem mi jde ... má má cíl a všichni si myslí že mám cíl ale jde mi o prezíti jen o co jiného taky...

9Dodatek:

Ta gravitace ... mějme kartézskou soustavu souřadnic, 3D mřížku, v každém vrcholu sedí jedna vlna pravděpodobnosti - částice a definuje onen prostor (nikoli souřadnice jakoby), provedme náraz měření polohy částic, prostor se deformuje logicky, a pokud jsme si nakreslili předtím trojúhelník, deformuje se také. Čím vyšší frekvence měření (energie), tím větší křivost. Tato změna konfigurace se následně šíří do celého časoprostoru (rychlostí c) a vlastně toto je šíření částic i, výskyt od místa k místu, takže je to totéž, akorát nesledují jednu částici ale všechny polohy se vzájemně korelují... Máme zde tam všechny tři konstanty (c , h , G), navíc levá a pravá strana rovnice OTR tu splynuly - frekvence, vlna-částice, je \hbar ...

Pozn.: je to samozřejmě zavádějící, neb měřím polohu a předpokládám už euklidovský kartézský systém, ve kterém měřím, je to jako vnořit OTR geometrii do kartézských souřadnic (vnoření...) asi. O tom je také nelinearita OTR, možná tkví v tomto... Jakákoli hypotéza o kvantové gravitaci (možná to bude limita jak kvantové tak OTR teorie) musí počítat s křivým \hbar , jde asi mít i potenciál či hustotu v euklidovské geometrii a sledovat vlastní čas, ale... nebo alespoň nesmí být v rozporu a mělo by to jít odvodit, křivost \hbar , třeba ta entropická gravitace... - možná ty holografické sféry jsou virtuální, stejně jako horizont událostí, a jde o Unruhovy kužele...

Ego také ale agrese způsobuje, ale není jejím prvotním původcem, agrese je od lásky i ega asi... Lze to vidět i tak, že ego oddaluje anihilaci, tedy že láska je smrt a opravdu tak i působí v jistém smyslu - nehybnost, nic apod. a ego, forma, je život zde... je to jeden pohled ale jen... a je to líznuté celé egem egoismem (mým)... dávat lásce negativní hodnocení je jakýsi divný pat, ego má pravdu, že láska je naivní, ale to díky tomu, že je ušpiněna egem a ego jí pak takto vidí, neb naivní (i) dost není... láska je život i smrt, je tedy i smrt, a ego i život v jistém smyslu.

CPT symetrie je možná ono spojení \hbar a ne- \hbar symetrií... pak nutno energii, hybnost, spin vyjádřit vektorově...

D vadí i ne-sbr v podobě hermafrodita - není smířen s ambivalencí, nejistotou, v tomto případě s oba zároveň, musí to být to nebo to přeci. // Typické - v sobě ne-sbr místo v centru (bílo, hlen, "jáství", božskost i jakoby, asi to víc chápu jako já než ostatní) a plus jakési nic - korigující (vědomí?) automaticky generující třeba vlastnost osobní - kontrola všech, šprt, je to přirozeně komplementární obojí a snad i někde v bytí spojené. Ale může to generovat jiné osobnostní rysy, jen toto máme naučené...

Eg atd. vytuší co potřebuje a co je potřeba pro okolí, kde žije, jakou "energii" přidat, aby to bylo rovnovážné a tak vznikají ti co pravidla porušují a tvoří apod...

Nikdo mě neposlouchá - nevnímá vs. manipulace a "ono to funguje, poslouchají mě" ... / Vše je tvořeno v napětí-nejistotě, neb to obsahuje vše a utváří si polarity, podobně jako la. Není to ale tak, že v nitru máme "nevím", je tam i identita apod...// Je to vlastně ale smyčková gravitace skoro... ale nejsou tam částičky čp, ale postačí samotná pole-částice... čp by tu nebyl zrnitý. Jen "měření", ke kterému dochází neustále ve vakuu a mezi částicemi v různé míře, ovlivňuje rozložení pravděpodobnosti částic virtuálních, reálných dál od tohoto měření - tím se šíří gravitace.... Jak?:// Co je taky možný, že stále tam vidíme pozorovatele (sebe) a v tom je problém - neb i on podléhá pn...// Je to normální, že nám někdo nesedne a nebát se toho i... ale musí být snaha to i pochopit a komunikovat a otočit se zády třeba, ale

Ovládáme my DNA, systém a vesmír nebo to ovládá nás a sloužíme vesmíru a hmotě poznáváním jich...

U m je problém, že je předsudek, ale v podobě E, nikoli E', a tak na jednu stranu je jeho stanovisko nevývratné ve svém nejhlubším základu ontologickém na druhé straně tím, že předsudek je, tak je nemá jakoby, pod svícnem je největší tma...

Neserte mě, a vydejte to. Žádný hodnocení styl písmo a všechno mě nezajímá.

Mám čisté ego, jsem Bůh. Jako Buscemi v tom seriálu. Neustále se vyhraňuji vůči D, ale umím jej stvořit? Vesmír, Země, lidi? Něco se povedlo a něco ne, jinak to ani bejt nemůže. Je zvláštní, že lidé kolem mě se identifikují s lidskými postavami a hrdiny, ale já se identifikuji s Bohy, démony, Vadry apod... ale teď jsem spíš i jako ten Bůh v Nebe s.r.o. To přicházeli sem samí nějakí poslové a synové, ale teď přichází on.

Jaksi v tom šprt vs. porušující pravidla - tak obě složky jsou v každém postiženém, jen s jednou se identifikujeme vědomě a s druhou nevědomě, a o to silněji někdy i, neb ta je živná půda pro naši vědomou identitu ... psychoanalýza ale bohužel popisuje svět relativně, je tak vědomí i nevědomí, druhá polarita je mužská, vědomá... Je to o onom "zoom", ani jedna polarita není pravdivější, byť každá má pravdu, mějme čp jako kostičky a rozmažeme je, kostičky jsou E prvek, rozmazání je A prvek, obě polarity jsou rovnocenné a není to, že ve skutečnosti to jsou kostičky... tam už nejde dělat zoom, to je báze už... může nás to štvát, chceme odpověď, pravdu... dostaneš i nedostaneš, neb vše je láska a ego. Láska není hloupá, pokud zná cestu sama k sobě, tedy celé bytí i vlastně... pak je to i láska totiž, spojení E a A (láska)... / ta identifikace je právě jakási zátěž (ale opět láska bude identifikace i neidentifikace), jsou to zbytečné hry na které "Bůh" hledí s úsměvem, je to o tom, co tu není, o potlačené agresi tedy i ... aby neproběhlo vše najednou.

Tak susy se asi nerealizuje v přírodě, strom mi řekl že toho moc nevím(e) ještě. Vlastně nevím vůbec nic po tom všem, zda to tak je, zda to není jinak a tak.

protože ve všem je láska a ego, láska, tak po smrti to bude jak myslíme, cítíme a taky nebude i. Láska je i není utrpení, je i není touha a je i není láska.

(sice je životem zkušený, ale stále nepochopení že svět je ambivalentní - mantra moje na všechno...) ...// Lze cítit, že když se právě řekne láska vs. neláska (jejich spojení), což je vlastně láska vs. ego, tak láska nabývá nižší mód, pohlcující a nebo naivní a bojující za dobro např. a vzniká i neláska, až jejich spojení dává smysl... láska nemůže být vše, může být jen - je i není vše.

Pořád otázka od okolí ve mě uvnitř kdo jsem... takže tomu už ne. / Vybírat si komu dát péči svoji. Stále pečuji o zasmrádlé démony asi jakoby, a utápí mě to, stále lidé citově vydírají, každý, že by pomohla ženská nebo mužská individuace? je to jedno jaká totiž... /Nikdo už nikdy, ani slovo mbezdez, ale srdce chce i s nekým byt... / kdo vyzařuje že chce pozornost, péči, tak ji právě nepotřebuje a kdo dělá že ji nepotřebuje, tak ... taky nepotřebuje i... / pak si velmi oddechnou ostatní, když toto jejich vnitřní sténání (moje) a to že jsou špatní-pošetilí nevnímám a nevšímám si jich, jsou vlastně šťastnější ... no jo, to je hezké.

ž m nechápe a opečovává tedy a m ž nechápe a ochraňuje tedy.

Rozkol mezi absolutnem a relativnem je velmi hluboký a je tím, čím svět je zdá se, neb i říci, že tu jsou oba je už dost o relativismu, pokud by tu však bylo jen absolutno, nebude to už kým je, je to složité a přesně tak to je i s vlnově částicovým dualismem, spojitostí a diskretností apod... Nejde to vidět nestranně nikdy, jen v lásce až.

Je neurčitost (třeba láska apod.) a mnoho úhlů pohledu na danou věc a mnoho interpretací a to je dohromady ona neurčitost ... ale ne úplně asi, pak by to bylo jako kostičky a z nich neurčitost..., to je princip KT, a také princip že každý je svůj vlastní vesmír ale takových je miliardy, pěkně je to vidět na interpretaci božství - náboženstvími, vědou atd...

Také pn - vesmíry jsou jako vlny a střet vesmírů jako interakce, popř. v mikrovětě, že interakce je interakce je střet realit vlastně...

CPT symetrii se podobá vztah vesmír a poznání o něm (pak to dá nulu), jde o anihilaci sama se sebou na nulu, stejně jako v zákonu zachování energie... Samozřejmě se zdá logické, že vnitřní symetrie jsou prostorové povahy, jako v PT, komprimované dimenze... / Zrcadlení není nic jiného než rotace apod., vše je rotace... / Ale platí, že $C = PT$, viz Feyn diagramy. //Ono to není tak, že nejde sjednotit OTR a KT, ale nejsou experimenty ... možná se smířit jen s interpretacemi na základě stávajících znalostí...

Tak dneska asi dosáhla u mě pošetlost vrcholu uvnitř... je to prostě boj a nepochopení boje, (boj, touha, strach je to skoro totéž), boj ano i ne, o tom to zase je - tak je to ok..., totiž pravda je ta a to je docela úleva od toho i, že tomu nerozumím, boji, jsem naivní v tomto, nevědomě bych se vrhla někam a zabila či zabila se, je to totéž pak i, to proto, protože tomu nerozumím, ale takto je na tom každý pošetilec, dělá že tomu rozumí, ale nerozumí a je na to vlastně orientován - běs v nitru ... prostě to je démon, to je celé.

Ještě jedna věc - a to spojitost např. právě A-E v podobě vlna-částice a žena-muž popř. anihilace a kreace a muž žena děti, proč je to analogické? Možná je to sugesce celé nějaká, nebo jde o paralelní procesy ve smyslu jinak to být nemůže, nebo jde o ovlivnění jednoho druhým, ale proč jsou pohlaví dvě? biologicky tu jde o přežití o abstrakci přirozeného výběru určitou, na výběr pohlavní ... a vlastně vlna a částice není také nic jiného, ale tam už je to čistě náhodné také a my jsme v realitě, kde jsme vznikli... jde o přežití, jediné tak něco je asi...

Tohleto už nikdy nevyjde. A jdu ven do lesa a na louku vypíškou.

Už neumíme klást žádný odpor konzumu, dříve, za mých mladých let, jsme ještě cítili, že konzum je jako jablko v ráji, ale nyní je to ve všem, i vědě a politice, spotřební průmysl. Už je to normální, integruje se to (ta pšt), stane se normou, pšt je vždy nějaká šílenost, ... dělat Nic přesně s tím.

Mám sklony být šprt, tedy někdo kdo nejvíce podporuje nejbrutálnější režimy (opět polarity dohromady), jako lampář v Malém princí. Ono cítíme, že dohromady to dá klid, ale nedá, neb to živí samo sebe... právě si šplhnout u psychočlověka, který tomu šéfuje v daném prostředí...děje se mi to nechtěně ale... A opravdu i vzniká láska mezi třeba šprtem a šikanujícím, časem, opravdu tam něco, je je to mechanické i., je to napůl opět jen...povrchně třeba...může to kdesi být i nehlouběji, ale...

Je to asi o tom univerzálním schématu, kdy máme nepodmíněné něco, setkávají se Nic a Něco, je to neurčité vlastně, pak najednou to začne mít strach o sebe sama, což je iracionální vlastně, náhodně to zkolabuje během svého bytí, neb jednou se to stát musí, neb složka něco tomu podléhá, má strach z nic a nic je strach. Tedy má strach a potřebuje potvrzení sebe sama, popř. je to hlubší a je to otázka "kdo jsem?". Onen strach, či touha, či žádost, či agrese, není odlišná povahou od původního nepodmíněného něco, ale je to jiné prostě, potřebuje to potvrzení. To nachází vlastně nejméně dvěma způsoby - kopírováním a obcováním s opačnou polaritou, neb už to není nepodmíněné něco, ale je to něco, objekt, to nepodmíněné něco není. Podobně ale hledá samo sebe ono "nic", mužský princip. Tedy ale jaká je odpověď na to "kdo jsem?", my máme tu výhodu, že se na to díváme zeshora (neb právě toto je onen strach, vyjití mimo, nad, zkoumání jak to je) a víme, že odpověď je nepodmíněné něco. Ono nepodmíněné něco jaksi napůl obsahuje vše, právě onon svět oddělených entit, ale napůl je svébytné, je tam vše napůl ale ne digitálně, a tak to má i nemá smysl celé. Ve skutečnosti je přirozenost, když je tam obojí, jak stav nepodmíněné existence, tak stav oddělení, a tak to bylo, je a bude, vždy (asi). Odpověď je "nepodmíněné něco, nepodmíněnost, resp. láska, Nic apod.". Co je pak smyslem? Onen smysl je už vidět ze samotného tohoto principu, je jím posilování nepodmíněného něco, nepodmíněnosti, k tomu to směřuje (resp. i nesměřuje, a věčně je to mimo). Až na konci života, zde, popř. až tam, si můžeme říci, že jsem došel k tomu, co jsem...(byl vždy). Co jsem zapomněl, je hezky vidět, jak to je - začne mít strach, potřebuje potvrzení, tedy jakoby zitenzivní svoji existenci, ale protože platí "zákon nuly, neboli vlnění, vibrací", tak dohromady to s protějškem dá nulu a to buď neví a nevědomě jej to tíží, nebo to tuší a vede to na neuspokojitost a točení se v kruhu. Mladý člověk je právě ono silně vibrující vlnění a začíná být stížen nenávisť k ambivalenci, což je nejsilnější ve středním věku bych řekl (v dětství jsme ještě většina z nás pod vlivem lásky a ve stáří pod vlivem ega, lásky). Stane se pak, že výsledkem je jakési jemné vlnění chaotické, chuchvalec, zralé ego, které jakoby už nesoupeří s ambivalencí, ale pořád nechápe, že svět je ambivalentní možná... tento chuchvalec ale je jaksi konfrontován s něčím nízkoentropickým a

tak je opět nešťastný i. Láska je však obojí, a je láska i neláska dohromady...není o hodnocení, nemá protiklad apod... // Jo, totiž když někdo je hluboce smířen s ambivalencí světa, je to zpravidla extrovertního typu, tedy jakési alibi pro to, aby on sám byl absolutno, E...vždycky se něco najde:)

Je možné, že svět hodnot je dosti umělý. Existuje něco a pak přijde někdo a začne tomu dávat plus a mínus, hodnotit to, živit něco a neživit něco, zaměřovat se na něco a na něco ne..., ale je to virtuální přítom... pak celá fyzika je napůl virtuální, na čtvrt:)... A ohodnotit situaci, tedy vyvstane pojem, opět je to hodnocení i v tom napůl...

Je tedy jakási vágnost, což neseme nelibě, je to rozteklost, démonství, jedna z podob tohoto, proto forma, rozlišenost, je chápána, jako zdravá proti tomu a je to tak, ale opět jen napůl, i forma je jakási choroba a tak nastupuje stav lásky, na což lze hledět také jako na mrtvo, bez života...vágnost...

Naštěstí psychické věci nejsou digitální a jsou ponořeny do fyzikálního světa, který takový již je, kdyby se něco nepovedlo.... Smysly vjemy jsou vlastně i manipulativních vždy a mysl se snaží halucinovat ovládat okolí. Predstavivost je víc než znalost...

Spouštěč pst je nuda a stres... je to rozmar a když se něco stane je to vidět srovnat ale pst se bude snažit ukázat že právě v kritických situacích se vyzná ale ne tak úplně docela neb je přelud...

M a ž jsou typická ega

Ne-sbr je i honba za poznáním, laboratorní zvířata apod...

Hmotnost je imaginární jev (všechny částice se "pohybují" rychlostí c) a možná že celá kvantová fyzika je o tom, že se snažíme jevy z makrosvěta přenést do malého světa... Pak např. spin, který plyne z STR (Lorentzovy transformace) by byl jev přechodu od kvantového světa do makrosvěta, kde jsou i podsvětelné rychlosti.

Nevydání. Aby jste měli důvod ke své tuposti. .. A vážili si toho a mě...

Klid veliký když nevydám, ale...

Je to záchrana před koncem existence, kolektiv podrží, publikum, ale i právě dusí, Anima muže vykastruje a pak léčí..., ale celé je to právě ego...její a jeho.

Parazitismus je i prospěšný a bez něj bychom nebyli, v mnoha ohledech, od přirozeného výběru po zpracování potravy atd... ale to vše je jakoby boj proti parazitismu samotnému, chrání nás před ním, před egem - přirozeným výběrem apod... je to jako tyto prospěšné vztahy v přírodě...vyber si, buď budeš, nebo nebudeš vůbec - nebudeš mít ego a já...

A samozřejmě úplně zmizely vnucující se představy při org... tedy uvidíme...

D zneužívá emoci, jsou nakažlivé, např. strach - je tam tygr, ale d toho zneužije k manipulaci...

Může si tu v bytí být co chce, ale musí to dávat nulu úhrnně. Proto nemá cenu se dívat na to, oč jde, např. hmota, psychika atd., musí to být nula ve výsledku. I když odmítne vědomí kompenzaci na nulu, v touze je přítomna, v nějaké části jeho myslí to je přítomno v podobě touhy, ale už to nezlobí třeba. Není to však mechanické, protože existuje fenomén lásky např. A tak . Může se namítnout, že my jsme z hmoty a tedy pokud je vesmír celkově nula, i my jsme nula už a neexistuje onen svět. Život je jaksi důvtipný a odbyde si zde jen půlku, a druhou musí jinde tedy, život proto překračuje hranice realit i. Nesmí se to vidět materiálně, prostě zde žil někdo jen pár let a je touha to dožít a ta se uskuteční, aby to byla nula, touha má však bohužel egoistické vlastnosti a je neukončitelná, špatně se ukončuje. Bytí je jako černá skříňka a jediné co jde říci je, že to musí být nula, nemá cenu klást hranici mezi hmotu a mysl ... rostou společně...

K tomu potvrzování ještě z minula, je to jako u rovnice. Máme levou a pravou stranu rovnice, ale ta pravá je zbytečná vlastně, jen potvrzuje, co je už na levé, např. $1 + 2 = 3$, a tak levá strana je nepodmíněná existence, a pravá je to, když se bojí a musí se potvrdit. Svět zde jako ona 3 vůči onomu světu i, ale oba světy obsahují obě strany rovnice... Někdy muselo být však zjištěno, že je to 3, není to úplně automatické, že by bytí samo o sobě vědělo, že je to 3, proto se rodíme a umíráme. Pak už nepotřebujeme vědět, že je to 3. Ale je to stále totéž.

Ego vždy potřebuje publikum, např. nechce vůbec žádné, ... L taky, ale jinak.

Pan RH - noc lepšího než život nevymyslíme, tak ...

Léčivá krajina - příroda bez zásahu kam oko dohlédne

Je to i tak ale, že touha je nebubřená iluze, a se zánikem člověka mizí, je to jako - je hmota, ta dá nulu, a pak je tu jakási touha, co si myslí, že to tak nebude, ale nakonec se vypaří jako iluze, celou dobu nás držela "nad vodou", ve světě zde, světě ega. .../ Snažím se, aby to bylo hezké vždy, svět byl hezký, ale určitě připraví i překvapení nějaká...

Utrpení jsou všechna stejná, jen kompenzace se liší, poruchy osobnosti, osobnosti obecně.

Je to hrozne slozite na uvahy ta nula - musi byt pozorovatel co potvrdi ze je nula? Nebo je to prirodzene, bez pozorovatele, proste nula, pak tam chybi neprirozenost... dulezite je proto splynout s nulou nejak..

Kazda realna castice ovlivnuje vakuum kolem sebe a to je krivost cp ... vakuum samotne je jen krivostni sum jakysi... V cerne dire dojde ke zniceni hmoty a zustane jen sebezivici se vakuum - je tu analogie asi se smrti tela ... vtipne jsou teorie co rikaji ze cd uz neexistuje a my vidime jen nekonecne zpozdeny obraz, v konecnem case vsak zmizi neb je z kvant. Vlnu lze rozdelit na vice castic viz pole napr elektromagneticke... tak proc by to neslo u jedine vlny-castice? ... A co castice co interaguji jen gravitacne? Takova castice by musela interagovat vsemi ineeakcemi...ale asi to jde. Taky tohle je asi analogicke i Unruhovu jevu tedy Verlindeho gravitaci...

Velmi dulezita je predstavivost ... ta zjemnuje jinak mechanicky chladny svet, v NDE se pak oboji ztotoznuje.

Unruhuv jev se krasne podoba iluzi verejnemu mineni apod. - aha ale vlastne dotycny to prave nevidi ten sum...

Zrychleni způsobuje Un-zarení, ale jde videt i naopak. Gravitaci lze prevest na Un-zarení. Mejme dve telesa obihajici po stejne trajektorii vlivem zakriveni planetou treba, ale maji ruznou hmotnost. Tedy pritahuji se, maji zrychleni ktere je umerne jejich energii a opet produkuje Un-zarení. Nevede to na eter, neni univerzalni pozorovatel...Vlastne Un-zarení je umerne jen energii castice neb kazde zrychleni je gravitacni povahy. Virtualni castice taky produkuje Un-zarení? pak odlisne predpovedi od OTR a mozne testovani...a co g vlny? co by to zde pak bylo?..... totiz Uh-zarení je ciste relativni - gravitace telesa se projevi na okolnich telesech a naopak.... ... v singularite Uh-zarení (parazit) znicí hmotu..... vznik castic v inflacni fazi BB na ukor zaporne grav poten energie je taky jakesi vnitri Uh-zarení. ... info se musi vakuem prenaset ale aby tam nebyl eter zase...neni nahodou g vlna samotne Un-zarení resp jeho zmena?

Co to pak je ale cd? ne, ta se opět projevuje Un-zářením a mimo to i zářením na horizontu pro nepadající pozorovatele.../ Oprava, urychlovaný, čím více zrychluje, tím více na něj dopadá záření..., to zrychlení však způsobuje třeba gravitující těleso a tak padající do čd paradoxně asi nevidí Haw-záření, ale má za sebou Un-záření. ... Zase ne, protože ten kdo padá volným pádem necítí zrychlení, tedy ani Un-záření, ale když narazí na překážku, třeba zem, mělo by na něj už dopadat... to je divné. // Hezky to ale ilustruje iluzornost démonství, a její relativnost. // takže když jsem vůči horizontu událostí v klidu a pustí mě, tak okamžitě záření zmizí? // Další věc, mějme tedy pozorovatele, který volným pádem padá k planetě. On sám by neměl pozorovat un-záření na sobě, ale naopak by mělo dopadat na planetu a ovlivňovat ji, a naopak z planety bychom měli vidět, jak na padajícího dopadá záření a tedy ovlivňuje jej, tak kde je pravda? Je to totiž tak, že ... pozorovatel padající se bude domnívat, že tedy na planetu dopadá záření a ničí ji, ale když dopadne, zjistí, že zničená není, že to byla iluze, a stejně tak naopak pohled z planety. // Co je fajn, že u tohoto jevu se potkávají všechny tři konstanty, c,h,G. // možná veškeré vakuum je vlastně un-záření svým způsobem. Je to vzájemně do sebe propletené, čistě relativní, a to je svět, démon, iluze právě... a málo zbyde a je reálné... zvláště když realita je jen iluze jakoby... láska iluze není:), i je...// Ale pokud by však bylo zrychlení hodně veliké, měli by ti na zemi třeba pozorovat, že opravdu pozorovatele to záření spaluje...nebo tam je štěpení realit v tom, kdo ví. Navíc, un-záření vzniká v libovolné vzdálenosti od čd, pod horizontem se objeví třeba elektron a kdesi daleko nad horizontem z ničeho nic pozitron, ale přitom ... to ale možná přesně odpovídá poklesu intenzity záření se vzdáleností, jako by to simulovalo onen pokles se vzdáleností... // Jakákoli interakce znamená vychýlení z geodetiky (tím je vlastně definována každá interakce) a putuje zas po jiné geodetice, a při té interakci dojde tedy k un-záření ... toto záření vidí ale jen ti interagující ... někde ale koluje experiment, kde se měří na detektoru, který je v klidu vůči elektronu urychlenému ... mělo by platit, že energie un-záření je gravitační vlna... kdybychom měřili záhyby čp, které to vyvolá a moc to nebude, tak to bude g-vlna, našťěstí jde o nabitě částice třeba a ty se měří jinak... chce to spočítat no. ... jo, ono se to zdá virtuální to un-záření, ale zas tolik není, tvoří náš svět vlastně... (částice, virtuální, reálné, jsou časoprostor, když jich je více, projevuje se to jako křivost,

a souvisí to s jejich energií, to tajemství jak převést energii na křivost řeší OTR). / neříkám že haw/un-zářeni je gravitační vlna, spíše jen je to úměrné třeba...// vlastně padající pozorovatel do čd vnímá, že se k němu blíží jakási koule, kterou spaluje un-zářeni, tedy haw-zářeni interpretuje jako un-zářeni? Je to totéž totiž... a naopak?.../ veškeré zrychlení je původem gravitační, jde o gravitační veličinu.// spíše tak že un-zářeni samotné je g-vlna, ale působí na vakuum a to je g-vlna pak...

Poznávání světa a vesmíru vypadá velmi racionálně, ale co je jeho příčinou a jaký je jeho smysl a cíl a účel? Vlastně na tyto otázky nedokáže odpovědět. A tak jediným poselstvím je snižování strachu, ovšem myslím, že jej to i může vyvolávat, a obavy také, zda to tak je... samozřejmě jde o potvrzování toho, co zde už je mj. ..., taky iracionalita poznání samotného je kompenzována racionitou, kterou se to provádí... , vychází to z potřeby být v bezpečí samozřejmě...

V un-zářeni by měla být ukryta veškerá informace o interakci, jež proběhla...

Patriarchální společnost nemůže dojít jinam, než kam jsme došli..., kdyby byla matriarchální, dojde ke vědě či něčemu takovému.

Poznání je vlastně dost pošetilé, ... ale nepoznávání vůbec taky i, zřeknutí se jej, jestliže vlastně neví, jaký je jeho cíl, pak je onen cíl nevím...

Emoce je už dost fyzická jako heroin

Nebezpečí vs. nebezpečný sám sobě. // I v L, L je nebezpečí ...

Podrážděnost je in. Pozor tygr!

L a touha to tvoří

Kamufláž - info šum, falešné cíle...

Opravdovost!

Minulost mě dohnala i.

Bytí je o: problém a jeho řešení. Řešení může být i stvoření problému, nebo neřešení. Nic jiného není, nemůže být. Každý má řešení jiné.

Usmívá se, nutí usmívat se, pak zklamán a inertní, neb se neusmívám - cítím inertnost tam. Masky z polarit - guláš, uvnitř zrcadlo tomu - inertnost.)

Že se nachytáš na city a pomoci druhému nevádí, naopak to značí ...

Brát i tak jak to je, jsem ... jiné to nebude (půlka světa toto přístup).

Jsme součástí smečky.

Primitivita existuje. (Animus, Anima). Složitá matika/fyzika vede na primitivní svět (pár druhů částic), poznání-cesta je odpad i naopak, to nej.

Tam se jeví tento svět jako iluze a naopak. L je i není iluze...

Zde se i naučíme komunikovat a další fyzicky založené věci.

Antiego se projevuje i snahou o úspornost (vůči egu - nezná míru).

Prostor si problémy sám tvoří a nachází se řešení. Problém - např. pšt rozpor vs. rozhodnutí-vůle nebo láska. Rozpor na povrchu... evokuje spojení uvnitř, ale není to L.

L je, když zmizí veřejné mínění nějak ... a to jsou vzácné okamžiky sbr.

To je tvoje věc.

Rozdíl pšt a zdraví je jako příroda vs. zvířata z pohodlně žebrající potravu. V divokém stavu je právě cítěna, vytěsněna pšt (vnímána jako E'' i).

Ego plus Láska = Nic, ale tak to vidí spíš ego. Ego hned nakazí L. Tedy ale Ego + Nic = L. Ego vs Láska je jako SU1,2,3 vs SUSY, co je víc?

Od závislosti může pomoci vůle, ale ... jak říkal jeden pán na videu ... podstatný je až zdroj v nás, zdroj života, láska to je vlastně, spojení a přirozený tedy lokálnější altruismus. Ze zdroje mi vystupují ty moje myšlenky zde, byly tam vždy, a mají tak 1-30 % význam:)...

30.-1.5.2019

Jak jednáme tak chceme aby s námi bylo jednáno...

Taky vše beru moc vážně, ego a život.

Tedy Hawkingovo záření černé díry lze chápat jako Unruhovo záření lokálně a "způsobuje" přitažlivost, zrychlení. Pozn. v čp je zrychlení vždy otáčení jenom, a je akce jednotka momentu hybnosti v čp a proč neuvažujeme moment hybnosti v čp? Dále, UH záření již obsahuje veškerou informaci o tělese (energie a další veličiny). U záření je i závislé na energii tělesa, ano, když urychlím stejným zrychlením elektron a Zemi, teplota U záření bude stejná, ale množství jiné. Gravitace je jakési sečtení UH záření. UH záření jsou gravitační vlny? UH záření nevzniká pouze v blízkosti horizontu, ale v libovolné vzdálenosti od něj. UH záření velmi připomíná D. V singularitě bude jenom UH záření už... Samozřejmě tím se logicky spojují teorie obecné relativity s kvantovou teorií pole a i termodynamikou/statistikou. A je dokonce možné, že bez těchto teorií by daný fyzikální jev - gravitace neexistovala, člověk přispívá k tomu, co to je, protože to je přímo závislé na oněch teoriích vyprodukovaných člověkem.

V kvantovém světě tedy máme vlnu a pak interakci částic, což je zrychlení vždy nějaké a produkuje UH záření a možná právě toto záření "způsobuje" kolaps vlnové funkce. Zároveň toto záření je gravitační vlnou či s ní souvisí. Množství záření je úměrné energii interagujících částic (zde pozor na to, že gravitaci způsobuje jen "klidová" energie) a teplota záření je úměrná zrychlení. Jak to však je u virtuálních částic? - totiž všechny částice jsou UH zářením vlastně - vzájemné vazby.

Unruhovo záření určitě řeší i ten problém s temnou energií, rozdíl 120 řádů...

Přiznám se, že nyní muže a mužskou energii vidím jako prastarou, primitivní, lovecké vlastně i, fyzickou, v ženě je to také, ale v podobě uzavřeného váčku, archetypu, ale muž to kompenzuje poznáním, což ženská energie toto poznání, Ducha nemá. Dnešní doba této primitivnosti nepřeje a nebude i dál přát... Opět je to nárůst entropie, od fyzická, k informacím...

Je to složité s tím UH zářením a gravitací. Verlinde to vysvětluje třeba na světloploše částice ... Pokud máme někoho, kdo padá volným pádem k Zemi třeba, tak nevidí U záření ze Země? Nevidí H záření, tedy neměl by vidět ani U záření ze Země. Taky to vidí nevidí částice připomíná reálné/virtuální částice, pro něj jsou virtuální... Pohybuje se tak, aby nenarazil do žádné U/H částice, to je volný pád, geodetika... Samozřejmě gravitační zrychlení si vysvětlí ve své soustavě tím, že na něj "padá" jakási Země, škvařící se tedy zákonitě v U-záření, zrychluje a škvaří se více a více, ale to je vlastně to, jak se přibližuje k ní ... tedy pozorovatel na Zemi cítí záření to ano, ale ne se stupňující se intenzitou, ale ne, to by musela být změna gravitačního zrychlení, to je, ale to jsme už v křivém čp. Pro pozorovatele na Zemi se padající neškvaří bych řekl... Gravitační zrychlení je tak schopný vysvětlit padajícímu jen stojící na Zemi a to tak, že v prostoru je přítomno jakési záření všude a to "způsobuje" zrychlení všemu, co se tam nachází. Volný pád je určitá analogie stavu vlny. Když mi bude prostor vyplňovat U záření tak musím konstatovat, že tam existuje zrychlení na vše, co tam je. (Právě to, že dopadá na částici až, tak kolabuje vlnu...) ... (taky

při expanzi v BB vznik reálných částic vlivem zrychlení prostoru, a tedy vznik částic a jeho zpomalování, zpomalování expanze...)... Geodetika je cesta s nejmenším množstvím U záření a nejkratší vlastní čas...ale ona samotná to neví)

Temná hmota je taky určitě UH. Ve Verlindeho gravitaci hezky se vyjadřuje přidáním vakua temná hmota i energie. / Vzniklá U částice jednak dopadá na pozorovatele, ale druhý z páru by měl letět mimo. A samotná U částice produkuje další U záření atd., ale jde to k nule hezky. Je to na úkor energie zrychlení, částice, která to vyvolává - ztrácí gravitační energii takto vlastně!, U záření jsou i vlny, nelokalizované... Možná si i zdrojovou částici můžeme odmyslet úplně... Každá částice je zdroj U záření a sama je i pro někoho U zářením asi.

Taky to vysvětluje asi NDE, možná i vznik života. Protože v okolních polích kolem nás je o nás soustředěna veškerá informace, tak při smrti se ocitneme logicky v této podobě, a nemusí to být i při smrti, duchové a další jsou toto U záření, a my jsme ale také U záření i, a dokážeme se s U zářením logicky provázat nějak, to je ego i naše... Tak se zdá, že se tím vysvětlilo vše, o čem jsem psal, by mohlo ...

Nevydání - udržení tajemství atd... To nevydání je mužské dost...

1.května 2019, 7 hodina.

Pokracovani:Typická situace, více či méně vždy - zbystří mě žena a má očekávání (touha, nejistota, touha po násilí), abych se na ni podíval, ... nepodívám, projde a cítím nevraživost, ta (inertnost) tam byla ale právě od začátku do konce, vstupuje si do toho sama, ta inertnost tam totiž bude ať se podívám nebo ne. U hysterie je typické (každý je více či méně hysterik), že na povrchu jsme zaujati polaritami, plus mínus hodnocení třeba, ale to právě doplňuje v nitru inertnost, neměnnost, tuhost, obě polarity semknuté či slité, ale nekomunikující. A tak pochopení, že vše je ambivalentní a smysl má láska obě vrstvy vlastně zničí - fascinaci polaritami a rozštěpení spojených nekomunikujících polarit v nitru, protože vše je ambivalentní.

Naučit se odpočívat, neumím to vlastně, závislost je substitute odpočinku. Od všeho. Naučit se odpočívat je nástroj proti pošestlosti a je to i smysl - umět umřít. Bohužel tyto věci nevidíme, že jsou negativní někdy... Neumím unést v sobě to být m nebo ž atd... proto jen voa...

Vlastně mi je přirozený být voayer, mít chumel boje třesk před očima mimo sebe, jen poslouchám pána a to je celé, mimo mě toto, bezpečno pak, je to parazitické a nenáročné ale taky, komu nevádí, že jeho milovaný někoho má - mě.

To celé bylo také, abych se naučil černé magii, je to vážná věc, vše oplatím nakonec, ale nezná to míru..., neskutečná slabost a bezmoc ve mě to živí tu pomstu jakoby či spíše něco jiného, a děsí vlastně, neb každý ví, čím se to asi bude kompenzovat, je to od přírody, ... ani nevíte, jakou brutalitu ... Samozřejmě, že je podstatné se moc nenakazit a neztrapnit:). Všichni jsou naivní proti tomuto... D už nezajímá lidskost, kterou to k němu vyvolává... A pak to bleskurychle třeba přejde...jak boj a mír mezi zvířaty. Jsem i temný čaroděj od mala.

Jsou dvě typy eg, jedno potřebuje být neustále živeno, druhé moc ne - uzavřený svět schizolidí, avšak je to typicky o napětí vnitřním, neuvolněnosti, zatuhlost boje, reakce na rozvolňování třeskání extrovertní energie...

Tak ty díry zase radši: když máme binární systém černých děr, ten generuje gravitační vlny (g vlny), při spojení dojde k vyzáření např. jedné sluneční hmotnosti, to ale znamená zmenšení horizontu (plochy) a to v podobě vyzářeného UH záření, neb příroda jiná způsob (třeba) nezná. Je to velké množství záření o velmi malé teplotě. / Ale je to U záření? Čd padají volným pádem na sebe po spirále - tam to záření necítí... / Úvaha vlastně zní: U záření: zrychlení vede na záření vs. gravitace: záření vede na zrychlení (stojíme na Zemi např. a dopadá na nás H (U) záření. / G vlna je pak jakási změna objemu čp způsobená částicemi. G vlny co tu chytáme by podle té hypotézy bylo UH záření o velmi malé teplotě, tedy nedetekovatelné jinak než gravitačně.../ Otázka, proč je gravitace tak slabá oproti ostatním silám pak jednak nedává smysl, a jednak to není jen o konstantě G, ale i c, h, a k. To k není úplně košér, je to makrofyzika, ale.../ G vlna je vlna, UH záření je částice. V případě malé díry, třeba s teplotou 6 000 K, spektrum s maximem o této teplotě, bychom byli schopni detekovat skoro všechno záření a odstínit tak gravitační vlny, je to jako kdyby existovaly gravitony a podařilo se nám je chytit. Ale asi by i měla být částice se spinem 2, bosony mají 1 a nebo 0.../ V konečné fázi má čd Plankovu teplotu? / Je třeba odlišovat gravitační energii - slapové síly způsobené g vlnami od energie částic, co je způsobují?.../ Námitka - g vlna projde vším... ale UH záření asi také, když dám

mezi zrychlujícího a R horizont stínítko, stejně musí dopadat záření na zrychlujícího a stejně tak, pokud u horizontu čd dám stínítko a postavím na něj pozorovatele, také uvidí UH záření, vzniká na místě, tuneluje se apod. / Taky asi šipka času tím lépe ... neb zrychlení vede na UH záření, ale naopak... to třeba umí mimozemšťané, už žijí na onom světě a ovládají své lodě pomocí U záření, to vysvětluje ta enormní zrychlení, také je cítit teplo v okolí... ale opakují, my si mimozemšťany představujeme jako predátory chtivé surovin a zdrojů a věčného života v tomto vesmíru, ale třeba už vědí, co je čeká po smrti, nejsou jako my, že o smrti nevíme a říkáme, že neexistuje - démoni, Věc Makropulos apod., ale ví nějak co je po smrti a tak jsou někde jinde úplně... / Také, zrychlená expanze prostoru - vesmíru, může být o "úniku" U záření mimo vesmír, tím se pohání ono zrychlení... vesmír se také jeví jako by byl obří černá díra (plochý, jeho hustota energie odpovídá Schw. poloměru), vesmír - horizont událostí 5D díry?

Věta: Vlastně když naskakuje myšlenka - jde ve skutečnosti o agresí, reakci na bezmoc apod. a toto jako skok vedle... pomsta, oddalování smrti. Naučené od mala, trauma... zaseknutí// Čáry, ony změkčí agresí, jsou šum, duch, Duch, démon, ego, z nich se zastře a z toho vše je a v prostředí napětí to jej odbourá jakoby, vzali mi toto, jaksi jsme racionální a tedy neurotičtí a čáry vyzařujeme proto (zevnitř)... . Každý vlastně citlivý stejně jsme...

Temný čaroděj, alterego: i lidskost, neb je nízkou vlastně i ... , zpřítomnění

//tlak, pak malá poruchavyvolá kataklyzma - běžný jev v přírodě

Ty čáry mj. i odčerpávají negativní věci ze mě... ale určitě je i živí nějak. Být někým, egem, je i být "dole".

Co je vlastně nejpodstatnější je odpočinek. Ten nám právě chybí v dnešní době. Jsme stará podrážděná Anima starého muže. Můžeš dělat cokoli, ale musíš umět si odpočinout a svět se dost promění a naplní. Totiž v odpočinku se i vše spojuje, co bylo prožito. /Láska je Nic, ale jinak.

Zde se učíme, jak by to mělo být, ale ono to tady už tak je... Rozdíl je ten, že "tam" je vše transparentní, city a myšlenky jsou viděny všemi vzájemně a s tím souvisí ale i poznání o prostředí kolem, to je také transparentní, rozdíl je ale v tom, ... ano, nejvyšší poznání tam je transparentní, ale nevíme, oč jde, to se právě učíme zde, co to je...Naopak tady žijeme každý za sklem, vyvíjíme se asi.

V singularitě je UH záření tak silné, že silně interaguje s "hmotou" a jsou neoddělitelné od sebe a neodlišitelné až ... "spojení ega a lásky".

Depresivní lidé jsou jaksi přitahováni k pošetilostem, neb v tom vidí lidskost a nebo zdroj oživení, ztratili obezřetnost před pošetilostí. Podobně bojovníky, válečníky...

Horizont událostí je 2D, tedy rychlost c se považuje za "přesné číslo", to asi i je, ale nebude to asi úplně přesně 2D

U záření se produkuje na úkor energie toho, co zrychluje (brzdí to tedy, ale brzdění generuje další U záření?:) - myslím, že už asi ne, je to jako volný pád...)). Kdyby se stejným zrychlením urychlil elektron a Země, teplota U záření bude stejná, ale množství záření odpovídá energii toho, co zrychlilo a to možná přesně lineárně. Zde je souvislost s gravitací také vidět.

Vztah mezi křivostí čp a UH zářením je dán tím, že vychází z OTR, ale to není příliš uspokojivé. Proto experiment - sestavit "detektor gravitačních vln" a skrz paprsek laseru posílat kolmo na něj částice (tok záření třeba) - mělo by to simulovat gravitační vlny vlastně a vlastně to jsou gravitační vlny. Bude záviset na energii částic atd... Mělo by to mít i typickou podobu gravitační vlny - její průběh, smrštění a napínání ... To by stálo za to, něco takového sestavit. Ale toto už musí být odstíněné ve stávajících detektorech... to není vliv zemětřesení, ale průchodu částic skrz detektor (elmag záření vlastně, neb tam je super vakuum). Bohužel záření má tak malou energii, že se to asi nezměří...gravitační zhrounutí. Ale to nejsou gravitační vlny, to jsou fotony a pokud by byl tok dostatečně mohutný, mělo by ke gravitačnímu zhrounutí dojít vlivem gravitace toho záření, ale to není nic nového...

Muž vám bude tvrdit, že emoce je fyzické povahy, žena, že je psychické povahy třeba... Emoce je opravdu dost fyzická, pšt, potlačený boj, snadno vznikne a někdy snadno i přejde, zaměřením se na něco jiného zmizí. Ženy mají tendenci se s emocemi ztotožňovat, se svými emocemi. Od emocí však nejde abstrahovat, pokud to někdo udělá, emoce jej stejně doženou a z ničeho nic se rozvzteká a podráždí. Např. dýchání pomáhá, dýchat, uvědomovat si dech, tam je vidět, že emoce je věc hodně

pudová... Typicky pošetilost vzniká z neurotického problému mezi idem a superegem (veřejné mínění), popř. koníčky jsou i superego

Ego je chronická nepříčetnost, a proto předstírá, že je příčetné a nebo, že se nic neděje....

Opravdu když se ego, emoce apod. "spojí", prolne, prožije atd. Nic, vzniká láska. To je i to, že v lásce ego nějak je...

Proto na ego platí jen jediná věc a to je Nic.

Mechanická vlna, zvuk, je pak vlastně jen případ gravitační vlny, princip je stejný ... // Co se týká rychlosti g vln, : For a mass much larger than 10to17 grams, Page deduces that electron emission can be ignored, and that black holes of mass M in grams evaporate via massless electron and muon neutrinos, photons", při nižších hmotnostech by měla být rychlost nižší kvůli hmotným částicím. Další jev mimo OTR - U záření generuje další U záření, ale to možná odpovídá právě nelinearitě OTR, ale virtuální částice vakua... // Je taky logické, že gravitace jakožto univerzální (každá částice ji vyvolává a působí na ni), tak že bude tvořena samotnými částicemi a nemusí být žádné další navíc, speciální, gravitační. // Problém té hypotézy může být v případě nesférické čd - při koalescenci dvou čd, ta při rotaci produkuje gravitační vlny ... je to jako by celý Rindlerův horizont zrychloval ... nejde tu o horizont, ale o deformaci čp v celé oblasti tamní...// Co se týká dilatace času (jednak záření je vyzařováno v libovolném směru - odpovídá to g vlnám?), ale asi jo - gravitační vlny i fotony třeba jsou jímány samotnou černou dírou a část unikne....

V principu ekvivalence, např. zrychlující výtah vs výtah na planetě, tak onen zpětný tah, co nás táhne dolů je "gravitační síla" v obou případech... Těleso setrvává na svém místě či pohybu úměrně své energii (hmotnosti), co to znamená v konfrontaci s UH zářením? Míra setrvávání tělesa na místě a jeho gravitační přitahování je v OTR sjednocena na křivost čp kolem tělesa, v hypotéze UH to je stejné, jen vyjádřeno UH zářením....

Bohužel je to možná až tak, že vlastně žádné částice neexistují, neb vše je už v "oblaku" UH záření vyjádřeno. Je třeba si také uvědomit, na koho to záření bude dopadat, a kam a jak...spíše se vynořuje spontánně z vakua na místě...

Vlastně dilatace času a kontrakce délek může být zobecnění obecného plynutí času a délek ... zpoždění signálu vlivem rychlosti přenosu.

Neumím vlastně prohrávat. Lidé nechápu, že když se bavíme, nebaví se s lidskou bytostí, ale s E' víceméně... Proč někdo touží po tom, aby ze mě udělal člověka, pro sebe, pro potvrzení svého ega - vše musí být jako já, proces, co je ve mě...apod., pro mě?...

Vše je to trapné, nadouvání se, neb plyne z malosti, strachu apod. v nitru a tyto dvě složky se v egu odštěpují a nebo taví dohromady.

Vždy je problém a řešení, když zmizí problém, je to řešení apod. Zůstávají problémy co vyřešit nejdou - pšt:), jdou ale "nijak". Nejvyšší je dárce problémů i jejich řešení, problémy vznikají samy...Dostáváme se do situací "inteligentním způsobem", ale není to asi řízeno zhůry, je to emergentní asi dost. Totiž ono řízení zhůry je možná o tom, že B je ztotožněn s Nic a tedy je původce problémů i apod...

Různé hmotnosti částic a poločasy rozpadu mají možná co dočinění s UH zářením. Poločas rozpadu je nezávislý na energii dané částice, pokud vím, stejně jako U záření, kde je závislost jen na zrychlení.

Virtuální částice mají plus mínus energii i nějak...

Přelud i pomáhá, např. myšlenkový experiment - je to nereálné, často zjednodušené, popírající fyzikální zákony, ale vede to na správné závěry, nové závěry....

Ego touží po uznání, když jej dostane, tak už jej nechce ale, a touží jinak, ... má problém s relativitou...

Když vidí muže jak mluví v ženském rodě, buď si myslí, že je to muž co ho vzrušuje být ženou - ne, tak že žena, co jí vzrušuje být ženou - ne, tak je někdo, kdo chce být ženou - ne, je někdo, kdo je žena - ne, apod.

Říká, že nejsem lidský, ale to proto, aby si dokázal, že on je, a zahladil stopy... ego nikdy nedonutíte k sebereflexi, je to proto, že opak toho je dialog a vy sami byste museli být na módu dialogu a to nejste, snažíte se někoho donutit k sebereflexi. Jsou to dva odlišné módy, boje a normálnosti.

Neinerciální pozorovatel, na kterého dopadá U záření to chápe jako U záření, ale pozorovatel padající volným pádem vedle to chápe, to že se zahřívá ten druhý, jako "tření" o pole ve vakuu, nevidí částice žádné, ale efekt je stejný, událost musí pro všechny dopadnout stejně. // Mám částici co interagovala, tedy vyzářilo se trochu U záření (v silném gravitačním poli už nejde U záření zanedbat, neb interaguje silně s částicemi a zahřívá je, pak už je to jen interakce souvislá a je to tedy spojení vlnové a částicové povahy v jednotu), no tedy vyzáří se U záření (g vlny), ty volně padající nedetekuje, ale letí "kolem" něj a ovlivňují jej gravitačně. Gravitace je v té UH hypotéze chápána jako "změna objemu", když někam přidám částici, je to větší prostor než byl, to se (snad) dá převést na geometrii časoprostoru, g vlny a pole jsou UH záření. // Dobře, máme tedy planetu, z částic, ty emitují U záření, to způsobuje křivost čp, ale přitažlivou sílu, zrychlení, lze vysvětlit i tak, že prostě je vztah, kde U záření = zrychlení, tedy když vidím U záření, musím zákonitě zrychlit:).

Nesnáší vlezlost - každý je úchyl, ale to samé dělá...// Neudělat někomu něco proto, že nás děsí jeho duch po smrti, ta představa výčitek po smrti ... to není svobodné, nepřítomné, lépe no heaven no hell i...

Tupost je největší bolest, ne-sbr si projikujeme a nenávidíme na druhých a milujeme, neb je to božské i.

Už mě to tady nebaví, Bože.

Hezky je vidět souhra eg na lese, určité ekvilibrium se vytvoří, jsou jedinci, což je výhodnější pro přežití, neb vždy někdo přežije, přizpůsobí se apod., a ti chtějí slunce, a tak se vytahují jeden před druhým, ale nemůže to jít donekonečna, proto se to ustálilo na nějaké výšce stromů.

Oddělení musí být, neb to je zdokonalování oddělených entit vzájemně vůči sobě i a tím je výsledek dokonalejší:).

Mám chuť vysvětlit někomu ty teorie, třeba relativity, ego by hrozně slintalo, ... to jsem já, nic jiného vám dát neumím, v tom je vše co jsem, včetně bolesti a cesty ke mě... vy chcete mě?, to hrozně bolí (ve skutečnosti člověk je obojí, i ta teorie s ním se snaží identifikovat a i není..., koule se identifikuje s povrchem...). Ale není o tom trápit se vlastním egem, že tam je, že jej někdo má atd., egem se netrápít.

Když jsem viděl kamínek v lese, ... na něj působí U záření, a on to může považovat za projev gravitace ale. Princip ekvivalence, asi nejlépe vysvětlený na raketě, máme raketu mimo dosah gravitujících těles a zrychlující, spalující palivo a pak tu samou raketu v gravitačním poli např. Země, ale tak, že má tah nahoru, který přesně vyrovnává tíhu dolů, tedy vznáší se ve vzduchu a je vůči zemi v klidu. Je to neodlišitelné totálně (lokálně), resp. infinitezimálně. Je tah dolů a zrychlení nahoru. Kdyby měli v raketě super citlivý teploměr, ukáže teplotu vyšší. Ale problém je v tom, že (pokud to chápu), stávající představa je taková, že oba dva případy jsou U jev, tedy o setrvačnosti. Ale aby to bylo symetrické, mělo by se říci, nejde od sebe odlišit U záření způsobené gravitací a setrvačností, tedy každé těleso musí vyzařovat U záření. A to je gravitační pole (vlastně nemá virtuální podobu jako u interakcí potom, resp. virtuální částice přispívají asi ... teoreticky může virtuální částice nabýt zrychlení - na úkor čeho? a ... existuje princip neurčitosti pro zrychlení? moment hybnosti je zrychlení, zrychlení je ale více měření za sebou..., stačí se podívat na jednotku a dopočítat, komplementární ke zrychlení by mělo být: kg.m.s, což je to nevypadá dobře:). Změna tohoto pole, tedy změna zrychlení, produkuje gravitační vlny (slapové síly). Při volném pádu gravitace "mizí", ale pole tam stále je, tedy je (lokálně) relativní a tak to podle OTR je správně. Teplota g pole Země u povrchu by byla cca 10 na -18 K, což jsou vlnové délky (problém je, že zdrojem jsou kvantové jevy a tam jsou zrychlení docela veliká, možná se to ale nějak sníží se vzdáleností...energie a navenek se jeví ta teplota 10-18 K - je to problém, nutno dořešit...). Tomu odpovídá termální vlnová délka 10 na 15 metru tedy asi jeden světelný rok, to projde snad úplně vším.

Pak by se i vše vypařilo v konečném čase jako černé díry, a ono to tak asi i je, neb vše ztrácí postupně energii gravitačními vlnami při každé interakci...tedy by mělo. // Bohužel silný argument proti té hypotéze je ten, že ekvivalence se týká vakua a nikoli hmotných částic, U a H záření se týká vakua. Zase antiargument: ono to samozřejmě vždy přichází z vakua na částice, tělesa a zahřívá je, ... zda platí ekvivalence: urychlený pozorovatel se ohřívá a může to přičíst buď zrychlení nebo gravitačnímu poli, což v lokální inerciální soustavě (bez oken:) neodliší. Ten rozpor mezi teplotou U záření u kvantové interakce a u celé planety, jednak to záření produkuje další záření, ale jde o teplotu a tedy mohu mít relativně vysoce energetické záření, ale jeho hustota je malá a neohřeje tolik... no nevím. Ještě je možný, že tím zářením se částice zahřívají a pak sami vyzařují, ale to je už mimo asi. // Vlastně je to dost blbost zase - zrychlení si způsobuje těleso samo a U záření je produkt, podobně u

gravitace, je to způsobeno gravitací to zrychlení. Ale když se jde do důsledků, každé zrychlení je doprovázeno UH zářením, tedy raketa, její palivo, ona sama, elektromotor, vše, asi to jde tedy říci, že to jde i obrátit, a UH záření "vede" na zrychlení... bombardováním z vakua vytržených částic na něco - zrychlilo by to?

O tom, o čem jsem psal, jsem to "rozvedl", nikde jsem podobný názor nenašel... : vlastně princip ekvivalence má v případě Unruhova-Hawkingova záření jistou vadu na kráse a není podle toho, jak to chápu, univerzální. Když budu mít zrychlený LIS ve volném prostoru a položen na Zemi, v obou případech jde teoreticky o Unruhovo záření, až jen v případě černé díry o Hawkingovo. Pokud má být princip ekvivalence elegantní, pak by se obecně každé gravitační pole mělo projevat tímto tepelným (UH) zářením (to už se vlastně projevuje). Jeho zdrojem by mohly být kvantové interakce (je to vlastně zrychlení), (stejně zrychlení elektronu a kamene "vyrvé" z vakua sice záření o stejné teplotě, ale rozdíl je v množství toho záření - závislost na hmotnosti "zdroje"?).

Tohle už je trochu více divoké: když vyzařuje černá díra gravitační vlny, zmenšuje se její plocha/objem, tedy lze to chápat jako vyzařování UH záření. V gravitačním detektoru bychom pak registrovali měnící se "objem" prostoru vlivem průchodu částic (fotony, neutrina...) bez nějaké interakce s detektorem.

Vlastně jo, mám elektron a kámen (makroobjekt, třeba i planetu) a mají stejné zrychlení, produkují záření o nějaké teplotě ... ale v reálu máme kámen z částic, a ty částice mají zrychlení nějaké, ale lze to chápat tak, jako by toto zrychlení měl onen kámen, byť makroskopicky to tak nemá.

Je tedy oblast pošetilosti - odpad, hovna, civilizace, nedýchatelno, chemie, technika, horniny, hlína, a díky odpadu vystupuje něco vybraného (poznání, krása, příroda apod.). Ego i láska jsou spojitost obou stran mince, ego říká, že to hezké vlastní, protože díky němu to existuje, což tak i je, a láska je spojení obojího dohromady, obou stran mince.

M zanedbával jsem ... neb agrese, primitivno, stahování k zemi zpět, apod..., od pšt, a to je jeho význam i..., a on to rozhodne, jak ten rozpor polarit je, neb je Nic... Je ve mě vlastně hrozně namyšlená ženská či hermafroditní bytost... co nechce tam dolů, do nízké úrovně, do strojovny světa... ale to se moc nezmění...jen zkušenostmi...

Vlastně i spin je "zrychlení" a měl by být zdrojem UH záření, ale už se to musí chápat jinak ... obecně zrychlení na kvantové úrovni je něco jiného než na makroskopické a je třeba je revidovat. // Pokud se zdá divné, že se detekují částice g vln zde, tak při splynutí děr tato oblast září jako všechny hvězdy v pozorovatelném vesmíru (prý 50x více u první zachycené srážky), tedy kdyby to bylo viditelné světlo, tak to asi uvidíme prostýma očima.

Pokracovani: Ideál, dojemný, božský, je iluze a opět, je i není naplněna, jinak to není iluze atd...// Zase jsem propadl své vášni, našel skulinku a píšu si o tom s oběťmi - předními vědci světa:). //Asi to je ale tak, že v g poli jde UH záření vysvětlit jako "tření" o "padající" prostor a emitaci záření z toho. Ale jde říci, že: "pohyb" prostoru, zakřivení, vede na emitaci UH záření a možná je to totéž, a to i s tím, že interakce produkuje záření...

Neopětovaná láska se časem mění v nejtemnější ego, neb se na to nabalují další věci z nitra, a od začátku tam ego i je, jako ve všem.

Detektor a g vlna a změna objemu ... tyče detektoru jaksi zrychlují, čp sám zrychluje, tedy je to o UH záření. Je zajímavé, že u UH záření je přenos energie nelokální - zrychlující částice produkuje záření co se vynořuje z vakua na úkor energie dané částice, pak na ni dopadá a je to ok - toto je možná proces gravitace...

V mnohasvětové interpretaci se může člověk jevit jako stroj, například se rozhodneme pro jednu ze dvou možností, tedy ve druhé pro druhou, ve skutečnosti by to ale vše bylo rozmazané a přechodové stavy-světy tam i musí být (kde nejsme plně vědomí) a rozhodnutí je ovlivněno celou naší historií, svobodná vůle není dotčena zas tolik,

Pšt svět antisoc - jaksi je tam neustálé vyžadování vzrušení, napětí, strachu, který je právě vytěšňován a vlastněn a spíše celé je to... , jinak usnutí totiž a ponížení, je tam napětí jako maska, tato maska ovšem zasahuje značnou část bytosti..

Scéna - žena má muže, který je fyzicky zdatný a pak vedle muže - odpad (nevědomí): odpad vyvolává něhu a lidství (může se změnit v ducha a škodit i totiž), a musíme s ním být v kontaktu a neztratit jej, neb pak ztratíme všechno (lpění na tom je pak pšt), oba m (doko, nedoko) a pozorovatelka jsou o egu, v pozorovateli je vlastně přítomno z obou polarit a sám se skládá mj. z obou polarit, které pozoruje...

Ze strachu z nejistoty si tvoříme předpojatosti, iluze, a když se tato iluze studuje hlouběji, rozplyne se, je tam nic, ta iluze (něco) a nic se spojují dohromady i v mlhavý opar, je to však něco+nic s nic+něco, duch skutečnější s duchem

Co by mělo být v singularitě čd - nahuštěné částice, neustále interagující, tam již nelze UH záření a jeho interakci s částicemi zanedbat a vlastně se to ve výsledku jeví jako jakési falešné vakuum - vakuum tam už jakoby úplně chybí a místo vakua je tam vakuum tvořené reálnými částicemi, ovšem UH záření vzniká z vakua, ale zde už možná právě z onoho reálného vakua, popř. pokud již vakuum chybí, celé to nedává už fyzikální smysl a třeba se to změni v Nic. Možná, že od určité velikosti čd, nebo statisticky po nějaké době, dojde k inflaci tohoto vakua a vzniku nového vesmíru ve vesmíru... vysvětluje to plochost našeho vesmíru, který by byl takto stvořen...nebo si to stále zachovává Schwar. hustotu (hustota energie plochého vesmíru odpovídá jako by byl čd, mám neověřené...), možná v čd dříve dochází k neustálým poruchám, ale vždy se to gravitačně zhroutl zase zpět... co je zajímavé, ono vakuum z reálných částic, pak nejde říci, že jsou to reálné nebo virtuální částice ... možná, že všechny čd jsou spojeny, nebo mají stejný střed ... možná, že velký atraktor je právě vznikající nový vesmír ... atd. to už je mytologie ... ovšem tato termální gravitace jaksi postrádá něco hlubšího, hlubší zákony, které nás převedou na druhý břeh, před velký třesk

Ostatek:

Vlastně ani nevím, jaký mám problém.

Jsme vrženi dolů do nevědomého obviňování se vlastně (to je pšt a ego) a tedy snaha něco dokázat, stále to není ono, ... ego je ale univerzální, na jednu stranu je motivací k tomu něčeho dosáhnout, což je úctyhodné, na druhou stranu právě ego nikam nevede (je úplnostní), vede na prožití, či necitění atd. // Stále tu ego shazují a to není dobře, každý má ego no...

Egem se netrápím, druhých, svým, to je základ. A taky neobviňovat se. Neb ego je o skrytém či zjevném sebeobviňování se, u mě, že jsem špatný, odstrčený-sám, sobec, že nikoho nemám rád, uzavřený a lakomý, že ten text je na nic, ale je to nevědomé.... (ale zas nedělat si co chci samozřejmě...)...

Možná ta termální gravitace řeší i šipku času jedním směrem. / Je tam řečeno vlastně, že g pole je UH záření. Tím vypadává možná ze hry vakuum, „zdrojem“ čp (vakua) jsou tělesa, ale vakuum je i zdrojem těles asi nějak... / Je to myšleno tak, že existuje pole UH záření, pokud to pole necítím, o což se tělesa „snaží“ přirozeně, pak padám volným pádem, vrhem atd. Popř. to lze chápat obráceně – UH záření způsobuje zrychlení. // Představa teploměru ve vakuu v urychlené raketě a urychlené raketě v g poli tak, aby „stála“ popř. ji jen nechat stát na zemi. Dojde všude k ohřevu teploměru, buď U zářením nebo jako projev g pole dle té termální vize... popř. jako „padající“ prostor v g poli a vyvrávající UH záření z vakua, ale to lze právě vidět i naopak, že UH záření „způsobuje“ „padání“ prostoru a tedy gravitaci. Vlastně se mi tu spojují všechny ty bizarní úvahy o gravitaci v textu. // Bylo by fajn, kdyby tím šlo vysvětlit třeba proč mají dané částice danou hmotnost, jsou tři rodiny částic, ale liší se jen hmotností, je to tedy jediná částice, ale o různých hmotnostech (elektron, mion, tau), u neutrin je to vidět nejlépe. Možná podobnou oscilaci provádí všechny částice, jen trvá hrozně dlouho a tak ji nevidíme... / Hmotnost „zdroje“ je vepsána v UH záření...// UH záření vznikne a pohltí se třeba a tedy energetická bilance je pak nulová, ale když vznikne neutrino tak si letí kam chce...

Pšt je i jako všimnout si třeba gravitace neustále, že tělesa padají dolů, je to zbytečné, je to automatické, a je lepší se věnovat něčemu jinému. // Ego je něco ošklivé méněcenné (sračky) a ono se s tím nevědomě identifikuje a díky tomu může být něco opakem toho, řekne právě, že toto není, žije v dost digitálním světě, ... vlastně i jako já zde, jen to není na první pohled vidět... // Šum, pšt, ps, dokáže být bohužel i opora v nouzi...

Pozornost je m princip. / Vlastně nechápu to, že jsem lidem jedno, jako my jsou oni svým způsobem, přirozeně jedno, jsme cizí a je to normální, každý má svůj život, každý život je jiný, ... nejde jim o mě, ... nejdou po mě paranoidně po mých myšlenkách (ale právě bez té paranoi by žádné nebyly asi..) ...odlepení ..., vidím se moc v pozornosti, ... potom úleva, ale i ne, že nejsem v pozornosti..., totiž „jemu to nesmí, nesmím, být jedno asi někde ve mně je...“ ...

5.5.2019

NOVÝ TEXT "Pod schody, ve schodech":

Myšlenkový experiment - gravitační tepelné záření:

Gravitační vlny (ze zdroje obíhajících černých děr) můžeme teoreticky měřit i pomocí myšleného teploměru - teploměr (umístěný ve vakuu, volně se vznášející) bude cítit zrychlení při průchodu vlnami (slapové síly) a bude se ohřívat Unruhovým zářením (je však asi třeba odečíst ohřev způsobený vnitřním třením vlivem napínání a smršťování teploměru při průchodu gravitačních vln). Co ovšem mohou říci je, že o energii onoho Unruhova záření (vynořeného na daném místě z vakua, tj. nelokálně) se zmenšila hmotnost černé díry a plocha jejího horizontu událostí (můžeme si představit, že černá díra najednou vyzářila ohromné množství Hawkingova záření), je to přirozené vysvětlení. Za gravitační pole můžeme pak považovat Hawkingovo-Unruhovo záření. UH záření je buď vedlejší projev gravitace nebo přímo její manifestace.

Říká to, že U záření má energii gravitačních vln... no

Pro sjednocení by bylo dobré, aby každé gravitující těleso kolem sebe generovalo UH záření...

I padající prostor by měl zářit UH zářením...

Postupně se tak vlastně všechna hmota vypaří (každá interakce generuje trochu UH záření), a nezbude nic, UH záření je vlastně vakuum a je relativní, ne jako reálné částice.

Entropie uzavřeného systému může jen růst. To je hezky vidět na egu, nejvíce vysilující je v boji předvídat, co udělá druhý. Ego ale není uzavřený systém, snaží se právě parazitovat, aby entropie nerostla. Je to i princip hmota (šum) a spojení s Nic, smrtí. Pak se vše anuluje, je to maximální entropie, ale i maximální život, tedy láska.

Svět prostě hmota (plyn) a jde o to jak to uspořádat ekvilibrium... konfigurace, bezpočet možnosti..... proto strašidla neexistují....

Erotika je o spojení erotiky s neerotikou (ne-erota)

Čd vyzáří energii a odpovídá to U záření ta energie?

Představme si to opačně - máme stěnu z U záření a tedy budu mít tendenci k ní zrychlovat, jak moucha na lep, za "světlem"... je to dost oblast ega, a je to samozřejmě H záření vlastně, ale u U záření to jde jistě také. V tom je asi ta ekvivalence.

Mluva, téma, neinteligentních a inteligentních vypadá jinak, ale je o tomtéž, jen jinak podaná.

Uděláme odlitek.

Sexualita je dost o atypičnosti - je normálnost a nuda a v sexualitě je prohození (muž má hmotné přirození a žena prázdné) a to je pšt, primární stav mysli je normálnost ...

A tak nejlepší je asi ta umírněná pošetilost, pošetilosti, závislosti se nejde bezezbytku zbavit, ale jde s tím žít, a hezky s tím žít, jak to říká Pjér - chci spasit celou planetu, ale vím, že je to blbost ... jsem sice tak trochu o krok napřed, ale co no...

Pak agresí projevíš a stejně nejsi spokojen... až smrt to vyřeší si řekneš, ale to stejně nebudeš spokojen, neb jsi neprožil život a tak dále. Za tímto stojí jakási parazitická energie, kopírování, něco co nemá nic a chce všechno a nemá nic. Vše je rozpadlé vlastně na kusy. Je to jako U záření. Má to nějaký problém prostě v sobě, $E' (E'=A+E)$, neřešitelnost..., touhu, nejistotu, šťavu někdy...

Existuje vždy nějaký ideál, ale když se jím staneme, není to už ono, a tak je, zdá se, všechno iluzí. Příklad: jako malí jsme chtěli být popeláři ...

Muž vymýšlí různé nástroje, aby zahnal pohlcující božskou Animu, hledí na hvězdy a zkoumá je, aby věděl (něco o hmotě)... a celé to je proti pohlcující falešné lásce, sobecké, ve které on není přítomen, ale řekl bych, že je proti jakékoli lásce vlastně a není to ale negativní, a tak zde jsou i ti, co jsou mužským principem, doplňuje se to, neb vše tu je ženský princip - "hmota"... je to složitější...

Zde jsou ti, kterým rozpor imponuje.

Je energie U záření totožná s energií gravitačních vln? Ve smyslu: mám tyč a ta se mi natahuje a zkracuje (g vlny, to je každá částice opisuje kruh o 45° otočený vůči směru vlny, jak jsem to pochopil, resp. dva alternativní kruhy...), takže mám tyč a ta kinetická energie, která ji natahuje a smršťuje, to dělá g vlna a o tuto energii by se měla zmenšit i ... možná, když to bude jako obrácený dynamický Casimirův jev, tedy, že reálné částice (vynořené z vakua) se zanoří do vakua a ta energie se předá té tyčce, pak by to odpovídalo - energie vyzářená g vlnami je totožná s U zářením... Všechny ty jevy s reálnými částicemi vynořenými z vakua jsou jakoby stejné - existence okrajových podmínek pro virtuální částice. Ještě ale není prý jasné, co s částicí se zápornou energií, co spadne do černé díry a zmenší tak její hmotnost. //Tak ono to bude s UH+Casimir asi jinak, jde o brzdné záření vlastně, vždy na úkor energie reálných těles.

nejlépe je mi v lese prostě, tak to je, uvědomit si to víc, přiznat si to doopravdy ...

Stejně nic lepšího než tady je nevymyslíme a nakonec se sejdeme všichni zase u táboráku.

K tomu že svět je o tom jak jej uspořádat...

Svět, byti, je jako nijak hmota....těžko se to popisuje.... je to virtuální hra, hmota, (opět zkřížení - hmota je jakoby nevirtuální a zde je virtuální - máme fyzicky počítač a v něm virtuální počítač tak svět je jako obojí dohromady ... vše je virtuální...)... je jedno co vznikne ...hranice jsou i dost umělé,... vše je to stejné pro B ... jak D tak člověk tak příroda apod..... Např to že entropie uzavřeného systému jen roste (ego) -vše je ale spojeno skrze materiál ze kterého vše je (materiál "něco" a tedy projde všim...)...hranice a uzavřenost je taky virtuální a jen o úhlu pohledu. Svět je o uzlicích pohledu na nijaké nic .. ta látka ze které vše je je jistota a tedy lze staré zrušit a nové vytvořit... a látka se nemění ... ta látka je láska asi vlastně...

Nakonec ... pšt ano, s mírou, jako nemoci vlastně u nás, anti-pšt to samé - s mírou, nejde to vůbec jak jsem zjistil vždy v nás je pšt .. je to jako skoro půlka člověka - bláto tak trochu i jedovaté... samozřejmě že když to budu umělé se snažit ovládat bude to sílit... Pak mi pšt druhých tolik nevádí...je to lidské koneckonců podléhat tomu... a B to nějak i je... Uzavřenost je virtuální ... že někde roste entropie je to pořád stejná látka - projde všim neb i všim je ... Bez autonomie by nebylo ale ničeho ale to je i něco jiného být ne tolik... ... entropie uzavřeného systému sice roste ale právě ta uzavřenost oddělenost je nízká entropie ... entropie bytí je nula asi... a možná g je o tomto zákonu...

I pomohlo při zrodu myšlenky uvědomit si její hlubší zdroj kde je nic bahenní plyn ... a tam říkat ne neb to potřebuje to místo ... Je to dávné nereknuti ne někdy...udržet v sobě středovou osu... I pomohlo nový text začít ... I pomohlo odjet pryč...

Prostě ztotožnit g pole s UH zářením, toť vše. Ono tam je a vidí jej jen nevolně padající, tedy interagující. Když stojím na zemi jsem ve stejné souřadnicové soustavě jako všechny částice Země./ s rovnici otr to souvisí tak, že z teploty plyne křivost i energie... mohu experimentálně zjišťovat pomocí teploměru teplotu UH záření a z ní už znám křivost a "zdroj". Předpovídá to však jevy nad rámec otr. Možná je pak odvážné tvrdit, že hmota i křivost je schovaná v oné teplotě, záření..a neexistuje vůbec... neb v UH záření je schovaná veškerá informace o dané částici, tělesu atd....zrcadlo to je a určitá symetrie i.

L a Eg se spojují v L i nespojují v L ...spojují v Nic.

Právě nedokonalost povrchní či v hloubi, zranitelnost... evokuje Ducha, pravdu, city atd...

Není to tak, že bych něco o podstatě světa věděl a říkal vám...nevím nic o tom.

B, to jsou okrajové podmínky...stvoření... Co se děje v chlivecku už neovlivňuje tolik asi - volnost....a uniknout z chlivecku může jen B:).

Stačí si vzít teploměry na měření teploty UH záření a vyšetřovat gravitační pole... silnější je jako deformovaná zakřivená rozpálená plotna...s tím že to zkřivení je teplo samotné... kontakt s tím zářením znamená pro vlnu nebo nepůsobení sil kolaps ale síly působí pořád...

Souslednost je asi takový i: uzavřenost tedy pak povolenost a lezu kam nemám pak to tak nechci neb je to trapné a tak nikdo si mě nevšímá sobectví to je moje věc a tak...

Veškerá info je na horizontu a ty částice za ním je vzpomínka na tento svět tam.... je náš život a ten se uskvari v šumu a zmeníme se ... a to je celé ... vždy to bylovse je i není pomíjivé...

Pst pak touží po jakemkoli kontaktu a každý kontakt je boj pak...

Vlastně žiju už hrozně.

Každé těleso má kolem sebe vakuové záření a tělesa se pohybují tak, že se mu vyhýbají (geodetika).

Bohužel největší problém toho vakuového záření je ten že u malých zrychlení se to záření ani neobjeví protože se to vyzaruje po kvantech a museli bychom čekat třeba tisíce let....

Emoce je jako šťáva (hmota) s uhlím (fackou) nerozlišeně dohromady...typicky u ž - vyslovování slov nestoudně afektovaně sikanozne... s "je to divné"... nejde tam o význam slova ale o stavu a uhli... Je to přesně Nic, ono ego. Nic má mnoho podob, zde se odhalí až po jistém čase a o to i jde snad v té věci celé...

Když přijdu zpět do civilizace s celodenního pobytu v přírodě, třeba na Ralsku, tak ... to nejde ani popsat, mdlost, nesmyslnost, pletichaření a tak dále...

Nakonec se sejdem u táboráku .. každý v sobě si uvědomíme co bylo přes čáru, hranici a rozvineme sami sebe i více, jasně, že tam je veřejné mínění, ale to je zde i dost pozitivní, dává ty hranice... Nakonec část lidí odletí někam a zbytek zůstane..., ale my to bereme moc přes čáru, my umřeme a po nás tu budou ti, co sem chtějí a nikdy tu nebyli a chtějí se tu také učit a poznávat a...

Pšt nevnímá, že je součástí celku - je to pro něj známka autonomie: jde s davem lidí ráno v metru a prohlásí že je tu moc lidí po ránu (ve snaze aby dotyční nabyli sbr).

Těmi táborovými ohni nemyslím nějaký styl apod., tam odtud jsme se rozešli a tam se i sejdem, každý tam sníží své ego vlastně. Tam jde o přežití a vše je tomu podřízeno, proto tam panuje pohoda vlastně, nikdo se zbytečně nepouští do něčeho a tak, je tam Duch a smysl ... bude to jiné, s knihovnou poznatků, ale vlastně stejné jako dřív ..., a část opustí planetu a také spojení s oním světem bude zásadní, na to scénáře zapomínají úplně... Týká se to všeho, i věr atd...

K UH zase - teoreticky by i mělo UH záření figurovat na hranici pozorovatelného vesmíru. A to možná oběma směry, tam i zpět... ale každé místo ve vesmíru má svůj horizont, a tak lze říci, že veškeré virtuální částice, pole vakua jsou UH záření...je to neodlišitelné. Možná, že pokud je vlnová délka ohromná a částici už nejde detekovat, stává se virtuální...

Asi existuje UH záření při libovolném zrychlení, i sebepomalejším, a částice o ohromné vlnové délce vznikají na Rindelově horizontu (ten ale sahá od dávné minulosti do dávné budoucnosti). Jenže, co je na konci pozorovatelného vesmíru ... do minulosti tam je všude velký třesk asi na všechny směry a v současnosti?

Je tedy možné, že hmota vůbec neexistuje, neb veškerá informace o ní je obsažena v UH záření (symetrická komplementarita opět - pro nás je vakuum virtuální, pro vakuum jsme virtuální my).

Budeme hledat, jaká teorie je ta správná, ale asi je to tak, že žádná, existují jen interpretace, úhly pohledu.../ je zajímavé, jak se docela trefuje Planckův náboj s nábojem elektronu, resp. 1/3 náboje. Taky preony atd..

Zakřivený čp je jako deformace teplem, deformace křivek se ale projeví až při měření, do doby měření čp jakoby není...

Klidně si můžeme částice představit jako oblak U záření, ještě dále jako oblak částic, a pak je logický i vlnově částicový dualismus, (koneckonců vlnová funkce je odvozena od difúze), někde se to potká a je to náhodné kde, hustší oblak znamená více energie dané částice-vlny. My tomu říkáme elektron, ale je to oblak částic a žádný elektron tam není... Problém je u EPR paradoxu - možná jsou ty částice propojené a vznikají tedy v párech částice, antičástice vždy někde nějaká... je to interpretace opět....) no.

Často říkáme, že nejsem malé dítě, abych byl kárán za něco, ale to je nesmysl od základu...člověk se káráním učí, ale čeho je moc...

Ten stav tam udrž, v civilizaci, stav v lese ... to samozřejmě nejde, ale lze vědět, kam patřím...

Tak, jako každý máme ten správný názor a všechny jsou tedy falešné, tak to bude i s teoriemi (ve skutečnosti teorii nejde nikdy dokázat, že je úplná a pravdivá), ale i to není tak, že vše je relativní a nic není platné ... taková teorie je i není zase...

Vesmír je dílo dohody mezi vším, co v něm je.

U záření po smrti, jsme již jen U záření a v něm je veškerá informace o nás, toto záření pokud není vázáno na nic zde (duch).., tedy pak už nemůže vznikat nic nové, a jen se to čistí a degeneruje ... ale to je kompenzačně vnímáno v daném stavu jako láska, svobodná vůle a život... Může U záření mít vlastní vůli a něco konat - asi moc ne, je jen otisk... ale ... taky není to, že vše jde vysvětlit takto mechanicky, právě ta dohoda je o tom, že tam je i prvek třeba jen qualistický - modrá působí jinak než teplé barvy apod...

Je otázka, kdo je v blázinci za plotem, zda vně či uvnitř.

Pšt je jakákoli polarita, odděleně, např. neboj a boj, obojí tam je zároveň.

A tak definice pošetilosti je bych řekl, když jsou polarity, co nekomunikují spolu, ale tvoří celek, říkají to třeba, to je v jednom člověku - rozpor (hvízdá si, ale je nebezpečný, šikanuje...). Kdyby to byla jen nekomunikace polarit, je to ok, je to mužský princip dost, ale toto říká, že je to jednota. Žena toto není, pokud ano, je to "mám oblé tvary, neb jsem snědla muže v sobě" - má to mnoho podob, zde není již patrné, že jde o dvě entity, ale je to tak, jen je to spojené úplně.

A tak opakem (láska je i není opak pšt) je komunikace v oddělenosti (vlastně to jsou i vesmíry, pokud jich je víc třeba), ale pokud se jde výš, je to již pohled na nekomunikující vesmíry dohromady...Je to o libovolných polaritách, tedy i o pšt a lásce, také nekomunikují a tvoří celek, což je pšt, nebo komunikují a jsou oddělené...ale to je složité... existuje tak nějaké úplné spojení všeho? možná, no v reálném světě pšt a láska existují spojené nespojené spolu...

Touha (žádost, - jsou i normální touhy) je pak něco, co se vyskytuje v tom prvním případě, v pšt. Kompenzuje nekomunikaci tak, že jde o silnou komunikaci, která je spíše nekomunikací opět...

Co je tedy pravda ve světě pšt a lásky je, že závisí na úhlu pohledu, a to je vše a nejvyšší princip možná... (rychlost světla je nezávislá na inerciálním či volně padajícím pozorovateli, ale z čeho je rychlost? z prostoru a času a vyskytuje se v prostoru a času...)

Jak vypadá svět očima malých dětí, dnešní svět, ve kterém žijeme? Když jsme byli malí, jaký se nám to zdál svět...

To sejdeme se u táboráku, resp. táboráků spíše asi, je ... to mohu dát druhým, tento archetyp, mít to v sobě... toto zklidnění všech... ale spíše je to tak, že to tak asi nebude, jen bych to tak chtěl, mé ego...

A tak již se nesnažím moc přestávat psát a myslím a píšu méně (naléhavě), to je ta regulovaná pšt, u drog "jde" přestat, toto je jiné ... ale musím se snažit s tím přestat úplně i, nerezignovat, .. na samsáru.

Najít takový klimax, který překoná všechny katastrofy, neb ano, příroda je super klimax vyváženost harmonie, ale stejně přijde narušení, ... je to láska:))...

Je rozbitý hrnek, co jsme slepili, to je nekomunikace spojená, tedy měla by to být pšt, závisí na úhlu pohledu, když bude ještě komunikovat, není to pšt...

Hrnek, rozbije se, pak už další práci s rozbitým hrnkem vzniká jenom větší nepořádek...

Přát štěstí nepřátelům ... úleva...u srdce, neb jsou dušeni v nás,... totiž, když se bude dařit vašim nepřátelům, budou šťastní, i vám se bude dařit...

Polarity jsou i komunikace vs. nekomunikace...

Slabé já podléhá fanatismu...

U každého čekám, že je naprosto nekomunikativní, (ale nakazil jsem se tím a dokonce to tak už potřebuji mít)...

Podařilo se mi být sám sebou, tedy ani m ani ž, ale obojí i, bláto posvátné, inteligentní, ale bláto... šedé..., vidím hetero svět jako něco archetypálního, starého, primitivního, o strachu, virtuálním strachu z druhého pohlaví (na jednu stranu ve mě je rozpor m a ž, ale na druhou právě není, je to spojeno...), hetero je jako oddělený úzkostný padlý toužebný svět... předsudkovitý... a hlavně to je pšt všechno a strach ... teoreticky bych někdy mluvil v ženském rodě atd., a lidé by byli z toho šílení, nevěděli by na čem jsou, a viděli by za tím pošetilost, i to tak trochu je, neumí se uvolnit totiž, žijí v napjatém světě, proto nemají poznání inteligence také...

Když něco nemůžeme být, mít apod. - nutíme k tomu všechny...

Řešení problému je jednoduché - táborák a tím spadnou iluze ... ovšem jde to dále, vše je iluze, ale to je zbytečně prozkoumávat tolik... zbude tak poznání a žití v přírodě...

Citové vydírání je - přeci bys neublížil chudince, opravdu nikdo neublíží chudince, máme to v sobě... , také citově vydírající chce city a říci, že je citový...

Lidskost je i nejistotě, existenciální...

City - mají lidé pocit, že jsou v nitru těžké a měkké - vedou na uvázání se, a snaží to nesbr místo ničit (aby cítilo), ale o tom právě city nejsou o tomto...

Při rozčilení jsme rozčilení jen na své nevědomé já, nevědomě se identifikujeme s objektem naštvání, a to včetně Boha, je to dané i tím asi, že to tlumí nebezpečí.

Motto ega je - lépe iluze, než smrt (násilím).

To je tvoje věc, nemusíš nás tu nakazit. / Vlastně se stále hlídáme jeden druhého... a lezeme do sebe násilně. A nechceme slyšet něco co nepodporuje naše předpojatosti. Právě protože je to iluze, tak to doplňuje to, že je to maximálně skutečné, opět spojení polarit ego způsobem...facka.

Moje projekce je divná - s nikým se nebavím a připadám si, že jo a nechápu, že to nevidí, až teď si to trochu začínám uvědomovat (za sklem, v hlenu, snu), schizot naladění - ani po dlouhé době nemizí odstup od lidí... . Sen je ok, je to půlka světa, druhá půlka je ale sbr.

Každý jedná s dobrým úmyslem - myslí na sebe i druhé,... toto jediné není relativní vlastně...je to něco, co ... ale asi to tak není úplně, jasně, jsou špatné úmysly, ale motivací je osobní prospěch, sobectví atd... vždy se na všem dá najít něco negativního nebo pozitivního, tedy i v úmyslu...

My jsme napřed před druhými, proto se i bojíme něco říci, co se nám nelíbí, o krok napřed, je to výhodné v boji, v pšt je to dokonce zbraň samotná, ale B toto myslím umí i vypnout a nebát se ...

Postupně jsem se vlastně dostal do předsudků o všem, o fungování světa atd... prostě to už vím, věřím své lži, neb jsem k ní dopěl dlouhou cestou, to je typicky neotřesitelnost mužské mysli, bohužel vše je mj. předsudkem, není to tak, že by to takto nebylo, ale nikdy to nemůže být stopro pravda...

Už nevnímáme, že monitory, film tam, že to není realita, ale kus železa..., projekce ...

Existují určitý typ mysli - racionální a vysušené až extrémně, tam není vidět nevědomí vůbec, a ono to použije racionalitu i na démonství, takže i to tam jakoby není, a na vše to má argument...a je to o krok napřed .. ale představme si to věčně, to je utrpení potom ... jediné co není při věčnosti utrpením je láska asi ...

Planckova hvězda v centru černé díry, pokud existuje (pokud tam není jen vakuum), je falešné vakuum a možná je to jedna z možností jak vzniká nový vesmír. Nemá cenu se zatím ptát, kde se to celé vzalo... Buď dojde ke kritické hmotnosti Planckovy hvězdy (p_h), nebo je dostatečně dlouhý čas na možnost "exploze", nebo při závěrečném stadiu vypařování černé díry se odhalí zbylá p_h a "exploduje", ovšem vždy typickým způsobem, tj. rozpínání na všechny směry. Také při splývání černých děr vznikají nestability, které mohou odstartovat vznik nového vesmíru asi... Exploze však nemůže jít za hranici černé díry původní... hmota $\dot{c}d$ narůstá, asi na úkor zplošťování $\dot{c}p$. Je možné, že v $\dot{c}d$ vznikají vesmíry neustále, jen občas se podaří něco většího jako náš vesmír... a možná to může protunelovat i horizont $\dot{c}d$. Protože co je silnější než gravitace je tunelový jev (vlnově-částicový dualismus, který je i součástí gravitace), singularita není nekonečná potenciálová jáma, právě i díky kvantovým jevům - neurčitosti. $P_{\dot{c}t} - p_n$ nedovolí ještě větší $p_{\dot{c}t} - zkolabování$ do nekonečné singularity:). $P_{\dot{c}t}$ možná brání ještě větší $p_{\dot{c}t}$...a láska a touha, nevědomost (snaha setkat se se svým já, projekcí) je silnější než gravitace... tato nevědomost, snaha setkat se se svoji projekcí - o tom je celý svět, vše neživé i živé a u člověka je to už hezky vidět v podobě ega. Co je u těchto vesmírů zvláštní je, že neustále narůstá jejich hmotnost, neb se rozpíná horizont událostí, zvětšuje se objem $\dot{c}d$ (snad to není tak, že rozměr zůstane stejný a uvnitř vzniká vesmír s menšími rozměry, definicemi vzdáleností než v okolním vesmíru, ovšem hmotnosti částic mohou být menší, velikost je možná stejná, ale hmotnost je menší všech částic třeba... také to požívá hmotu v okolí dané $\dot{c}d$, hvězdy apod., a to by mělo být vidět ve vesmíru...- to se projevuje na konci vesmíru, a tam evidentně nejsme... myslím, že pokud by přes nás prošel horizont událostí nějakého vesmíru, nemusíme si toho ani všimnout

Totální destrukce čeká úplně vše, co existuje, neb se to musí spojit se svoji neexistencí...

Ono je i velmi pošetilé se tímto zabývat, měli bychom před tím mít bázeň i...

Láska také potřebuje pozornost a obdiv ale i nepotřebuje a ego taktéž obojí, ale jinak...

Na začátku je vyrovnaný stav (dítě) ale dojde k narušení, a to proto, neb tento stav není "dokonalý" a podléhá pošetilsti, nakažení se, takže jakýsi cílem je nenakazit se $p_{\dot{c}t}$, nebát se jí, to znamená se nakazit, to znamená, že $p_{\dot{c}t}$ už vlastně pak ani není apod... a znamená to i ji nechat na pokoji a netoužit po absolutním sjednocení...byť majestátní pocity určitě existují...

A tak láska je cílem, a poznání není nic jiného než cesta k lásce.

Mě se bohužel nejde zavděčit...

Každá částice (při interakci) generuje U záření (gravitační pole) - toť vlastně vše. Částice se v tomto poli pohybují, pokud narazí na U záření, není to automaticky geodetika už na tu "chvilku". V OTR je "každé těleso zakřivuje $\dot{c}p$ a v něm se pohybují po nejkratších drahách", zde je to jaksi obojí v jednom... Termodynamika umí asi spojit kvantovou teorii a gravitaci, ale otázka je, zda je to fundamentální teorie nějaká...

$P_{\dot{c}t}$ hrozí tím, že ukáže ne-sbr místo, nerozlišenost, třesk, mlhu před očima, připodobnil bych to k vidění v centru hvězdy nebo ve velkém třesku, viditelnost na 1 mm ... a právě toto (nejistota) může vést ke zbláznění, odebrání jáství apod..., což tak i dělá, láska, ale jinak než takto..., ale protože je to věc, která není lokalizovaná v někom, ale obecně, tak by vedla i ke zničení toho, kdo to hrozí a tak to vždy končí spálením všech aktérů...

Ego je také od toho, abychom vůbec dokázali fungovat, ale má to svoji daň...

Pojem vina úzce souvisí s egem, ovšem jen v účelové podobě. Někdo na sebe bere vinu a tím nenechává druhým:)

Takže proč tělesa padají a Měsíc obíhá kolem Země? Cítím v tom to tepelné záření... lze i říci, že zde (v g poli) ubývá čp a tedy se stahuje směrem sem...

Co se týká g potenciální energie, tak jde také o dorovnání na nulu - pád tělesa, ovšem šlo by to i opačně, z nižšího potenciálu do ještě nižšího potenciálu, směrem od těles, také by to byla nula ... možná právě nebyla, protože vesmír má takový "tvar", že to dá nulu jenom směrem k tělesům... např. je nekonečný, ale to myslím nedává smysl...

Možná existuje něco jako nedefinovatelnost v geometrii/topologii (každá nedefinovatelnost v matematice je A povahy - nekonečno, limity atd...), možná nejde na vesmír a bytí hledět jako na celek, a vesmír nemá tvar, je množina oblastí, čísel, horizontů, nejde vidět celý, ... prostě množina, množina tvar nemá, nemá rozměr... resp jaký chce má rozměr ... také je možné že vesmír je nedefinovatelný jen z části...

Mít se rád, na to zapomínáme dost...ono v tom je ego vždycky, ale tak to je...

Není holt dokonalý - on, jakoby opovrhují muži i, protože nejsou dokonalí, jsou jen lidé ... (ale toto opět ženská ego složka řekne - je jen člověk, je měkký, je žena, je to tak bezpečné - jsem všude..., na jednu stranu chce mít z muže ženu a na druhou přesně naopak...)

Existuje tak schéma, související s vývojem bytosti zde a tam i asi...: láska, pak zásah, bolest, nevnímání bolesti - tupost, potřeba sebereflexe a postupné docilování sebereflexe, tedy vidět tu bolest, ale už to může být něco jiného a to vede na lásku zase ... jakoby je to nespravedlivé a divné, někdo nás udeří a my to potlačíme a pak postupně se dostáváme do sebe, bolí to ale, ale toto je pozitivní silně, sebereflexe, je to pomalý proces svým způsobem i... , že to není spravedlivé, že se tím musíme zabývat atd... ale to jsme my toto...

Žena je pošetilá a muž je pošetilst (tedy už to není pšt, v obou případech i)

Nikoho nemiluji teď vlastně, už dlouho ...radši nemyslet na to...

Bytí, svět, je myslím prostě nedefinovatelný, resp. definovatelný jen částečně. Vlastně máme něco, a vznikne něco, co to něco pozoruje, potvrzuje, zkoumá, je to jako v mozku či já je o tomto - neustále potvrzování, ale toto poznání sebe sama vede na neprůhlednost, nelinearitu, hmotnost a tedy nepoznatelnost opět...

Svět je nedefinovatelný, hluboce duchovní, což je úleva.

vesmír určitě není i souvislý...neb to je půlka světa, nesouvislost.

Takže proč tělesa padají? Plyne to už z rovnice $T = g/2\pi$... možná... to je pro gravitaci typické. Dává to ale nové předpovědi různé od OTR a KTP, je zajímavé, že to vychází právě z OTR a KTP... člověk možná trochu přispívá k tomu, co vesmír je...máme teorie a jejich spojením je gravitace to, čím je, tak v tomto smyslu...

Když je zvíře zavřené, nebo člověk v civilizaci, jsou hlavní dvě negativa - ohrožení a nepoznání světa, ohrožení (jsem v kleci, každý mě může zranit, jsem moc na světle) a deprese z toho, že nemohu být venku a naplňovat smysl svého života, cenného...

Svět sice není černobílý, ale čas od času si uvědomit, že život není o ničem jiném, než o tom, čemu říci ne a čemu ano, máme svět a přijde bytost a přerozděluje, hrabe se v tom, a vznikne něco "nové", co tu ale už bylo vždy...

Qualie jsou povahy emotivní, např. barva je vlastně emoce ... vzniká v jakési mlze z více zdrojů současně vyvstává...

Systém ano/ne: naučit se říkat ne, neb ano je automatické - (láska). Ano i ne ničí a léčí, ne ničí a pomocí ne se i léčí, zavalenost problémy. / Pošetilosti nejde říci ne, asi i proto, že ne vlastní. / Existuje asi i schéma, kdy ne je automatické a ano není automatické a učíme se je (ovšem ne ve smyslu "nic nechci, běžte pryč" - to je, že neumíme říci ne), toto schéma se podobá mužskému principu a Nic. /spojení ano a ne je samozřejmě láska, a nebo v jiném případě ego... Někdy je těžké říci ano - nepřátelům, viz přát štěstí ...

Nový jev by byl, že silné gravitační vlny, ve smyslu veliké změny zrychlení (slapové síly), pak by se tyto vlny měly pohybovat podsvětelně, neb obsahují i hmotné částice už (nevím zda OTR nepředpovídá ale totéž vlivem sebegravitace g vlny...).

Moc věřím tomu, co jsem si tu vymyslel.

Svět je projekce, film, vtáhne do děje, ale je tam nic... dříve lidé zpočátku věděli, že je to jen film na plátně, ale dnes to už nerozlišujeme tolik, že je to iluze, ne že je to skutečnost, to ne, ale jsme vtaženi do toho... firewall.

Pšt nechápe vlastně jak svět funguje a sama sebe, hranici. Typický příklad - "tedy zde budu trpět, abych na onom světě byl v ráji". Nechápe, že zde je vše už atd...trošku to tak asi je, al je třeba celou pšt odstranit... právě malé děti sice jsou láska, ale stále podléhající pšt, proto tu i jsme, až nebudeme podléhat pšt, už nebudeme trpět... Samozřejmě tu jsme nejen "bojovat s negativitou", ale i tvořit pozitivitu...

Typické, když malé dítě zažije něco pšt, vžije se do toho, nakazí se a dělá totéž...

Tedy co je v nejzazší fyzikální realitě v singularitě čd a vesmíru? řekl bych, že tam "za" dochází ke spojování fyzikální reality s vědomím. Je to paradoxní, protože toto už tu je, fyzično a vědomí je jakoby totéž. (není to jen ztotožňování U záření s částicemi jež je způsobují, to jde dál...). Je to spojování fyziky s filozofií, transcendentnem atd...

Mějme dva teploměry. Jeden daleko těžší než druhý. Když je urychlíme stejným zrychlením, tak U záření naměří stejnou teplotu? asi už ne, protože těžší naměří vyšší, neb U záření (brzdné záření, brzdící, či urychlující, jak se to vezme) musí vynaložit vyšší energii na zbrždění. Je to jako čistě neplatí to, že tělesa ve stejné oblasti putují po stejných geodetikách - neb sama mají svoji gravitaci a trochu narušují ty stejné dráhy... Ale když tyto teploměry postavím do g pole a nebudu je uměle urychlovat (to je ve skutečnosti nesmysl, urychlují je proti směru gravitace totiž), tak

Při milování jaksi dochází u mě ke střetu dvou energií, jedna se snaží potlačit něco hlubšího - ženu (Anima), potlačit to pošetilostí - mužem, odum A energií a spolu to velmi obcuje vlastně. Ta čistá energie (žena, Animus, arch ostrosti) je ale také pšt, je to co je díky tomu, že je uvězněná, pokud by měla vyjít ven na vědomí, změnil se v hlínu, nic ...nebo naopak v ježibabu

velkou tlustou co už neví, že muž existuje. Spojením nás s pošetilostí bych řekl opravdu vzniká láska, dohromady to je láska, pšt + my, podobně jako žena plus muž...

Je lépe si myslet, že si za svůj stav může sám a i my můžeme sami, neb jinak to, že za to mohou druzí stále vyzařováno je... chtěl tam jít, vybral si to, nakazit se...z pošetilých úmyslů se šel nakazit...

Pšt je si myslet, že se dá pšt bezezbytku zbavit.

Duch je i není ego, láska je i není ego, ego Duch a láska taková nějaká trojice jakoby....

Chystá léčky, je to léčka psát o pšt a být na tom závislý, což je projev pšt...

Dříve jsem hysterii nesnášel, teď chápu, že je i mojí součástí v nitru...

A co pak, budeme u táboráků a bude tam nuda ... takto uvažuje ego, jeho úkol, a důležitý, je, že "něco tu chybí", tím ale jeho působnost vlastně končí. Duše to říká také, ale třeba méně naléhavě...

Nechtěl být člověk, neb zrada od druhých...

Někdy je pšt vyjádření nenávisti sebe sama, např. žena je velmi na muže a posedlá jimi, ale nemá se ráda vlastně a proto ukazuje jinam.

Rozdělení na m a ž je pošetilé ("lekavé" atd...), stejně jako hermafroditní spojení v jednom...

M má mít svá tajemství, neříkat o intimnostech intimně..., neb m princip je o tom, čím více se o tom mluví, tím méně to je, třeba láska atd... žena tajemství mít nepotřebuje, neb jím je už... intro princip.

Take existuje fenomen potreby aby byl druhý nemocný (prenos) a delat nemocneho je typicky pšt nakazeni se pštilosti...

Co je skutečnou motivací a výhrou při soutěžení?

Ego typicky souvisí s vinou, neb boj nebyl uskutečněn nebo se cítí špatně, že má v sobě agresi..., neuskutečnost se změní v E', či E''...

Ač se to někdy nezná, ve všem je duše a duch, tedy i ve mě...

Jsme zahrádka, ale pořád tam zaléváme plevel (Pj.)

V přírodě je čistá špína, hlína, normální, ne-pšt, pšt je mikroflóra kuchyňských linek, domácností v paneláku atd., ale i kvasícího sena ...

Není mi moc jasné akcelerace různě hmotných objektů (teploměrů třeba nejlépe) a (také částice musí s danou částicí U záření interagovat, může to být neutrino, co se nezachytí atd...) a také zrychlování blízko rychlosti světa (STR) ..

Mám ty dva různě těžké teploměry, co zrychlují (buď ve volném prostoru, nebo v gravitačním poli, je to totéž), z pohledu někoho mimo se jim ztrácí energie na produkci U záření z jejich vlastní energie, tedy brzdí je to... a cítí to ... mělo by je to brzdit stejně, tedy U záření u těžšího vznikne více., úměrně hmotnosti. Ale při rychlosti blízké c, nemělo by platit, že relativistická hmotnost je gravitační, neb gravitační je jen klidová (potom by pro někoho kdo prolétne kolem Země, měla Země se zhroutit do čd), letící těleso je těžší díky STR urychlit, ale zde nezkoumáme letící tělesa z pohledu někoho někde, ale jen vlastní souřadnice ... pro pozorovatele kolem kterého letí někdo a začne zrychlovat by měl sledovat více U záření asi nějak, ale je to relativní ...

Bohužel jsem líný si študovat rovnice a více do hloubky, byť dříve jsem něco bral hodně do hloubky, ale teď tolik už ne... a to je problém no.

Podobná záhada je vynoření se antihmoty v Diracově rovnici, vlastně antihmota jakoby zde plyne ze spojení kvantové teorie a STR a ještě více, čistě z odmocňování jenom...(plus a mínus před odmocninou dá stejný výsledek)...možná kecám.

Poruchu osobnosti si živíme sami (celý život i dost...), třeba schizotypní -blok vůči lidem... (do doby diagnózy nejsme nemocní...)

Nešťastná láska je také důvod k sebereflexi. / už mě nikdo nepřitahuje ... dříve jsme tvořili doplnění na celek, teď to už nemusí tak být...

Nejvíce nebezpeční jsou v ústavních kolektivech ti, co nemyslí na sebe ve smyslu sobectví (antiego, samozřejmě i mají pravdu...)..přežijí ti, kdo vyjadřují sobeckost i to, že darují holt něco - tím je přirozená bytost úplně zamaskována, zavalena "výkaly"...

To, co umí kvantové částice umí mysl asi také, umí se chovat jako jedna částice kvantová - nelokalita, tunelování apod...,

Mějte myšlenkový pokus - elektron a neutronovou hvězdu, oba urychleni stejným zrychlením (třeba 10 na 20 = cca 1K) na stejnou rychlost (vůči nějakému pozorovateli). Bude na stínítko dopadat stejné množství záření v obou případech - myslím, že ne:). Oba budou vyzařovat gravitační vlny a tím ztrácet energii - a snad je množství energie vyzářené g vlnami totožné s množstvím vyzářeného Unruhova záření. Co se stane neutronové hvězdě - všechny její částice ztratí energii a asi by se nafoukla ... otázka jak je to s celkovým spinem g vln, měl by být 2. Také elektron letící po oblouku září U záření ... (samozřejmě, když objekt září, odnáší se energie, jakoby v podobě g vln...).

Ještě je možné říci, že gravitační pole tělesa je vlnová funkce (resp. už pravděpodobnost), je to jako vlna, vlny neznají měřítko, jsou na všech škálách, potom by to bylo snadno ověřitelné, neb se vzdáleností by kus od tělesa byla gravitace opět vyšší a pak nižší atd... ubývalo by to vlnově, to by vysvětlovalo temnou hmotu i, alespoň část ní, "galaxie" z temné hmoty by byly vlastně z gravitačních vln...na velké vzdálenosti se naopak možná odpuzují, kdo ví... (taky by to vysvětlovalo vznik shluků, a posléze galaxií při velkém třesku), neb v "druhé vlně" od tělesa je i odpudivá síla od tělesa...

Zase k té termální gravitaci - když splývají dvě černé díry tak možná lze vyzářením g vln interpretovat jako vyzářením UH záření, jak bylo řečeno..., na čp diagramu by lo bylo podobné paradoxu dvojčat, jedno dvojče zestárlo (v tomto případě o desítky řádů a stačilo za tu dobu vyzářit H záření a zmenšit se:).

Ono je to ještě horší než dřív, předtím jsem se snažil s tím skoncovat a ještě to šlo, teď když ne, tak je to horší ještě... Dřív byla jedna teorie kvantové gravitace za měsíc, teď už dvacet i padesát denně:). Já se jim jenom snažím pomoci:).

Vzdát to na všech frontách.

Každé pracovní prostředí v civilizaci, v konzumu nebo komunismu, hrozně degeneruje člověka a jeho lidství.

Gravitačníma očima je např. vyzářením fotonu elektronem vyzářením gravitační vlny (změna hybnosti vede na gravitační vlnu) a energie se od zdroje odnáší. Proto se zdá logické, že gravitace nebude mít svoji vlastní částici graviton. / Otáčející se koule nebo tyč kolem své osy sice nevyzařuje gravitační vlny, ale jednotlivé částice jo - těm se hybnost mění, otáčejí se po kruhu, mění polohu, a tím vyzařují gravitační vlny (pro pozorovatele vně se gravitační pole zvětšuje a zmenšuje...). Změna hybnosti v čase nebo prostoru - síla, interakce... nebo až změna zrychlení vede na g vlny.... A také toto zrychlení (změna hybnosti) evokuje malé vyzářením U záření, ovšem to mine daný elektron a odnese další energii, ovšem i tento třeba U-foton evokuje další U záření atd... Energie na produkci U záření pochází z energie elektronu, vlastně nelokálně se energie přenesla a vznikne U záření, ale asi nejde takto přenášet informaci... Také je otázka, je zrychlený objekt a měříme teplotu U záření v jeho okolí na stacionárních teploměrech, zda něco ukážou - asi ne, jsou jako volný pád...?

Ego stav je o ztotožňování se s iluzí, identifikace, je to jako kořen v nás, co nejde vyrvat, naše já, jde o kompenzaci neskutečnosti iluzí, jež se jeví jako skutečná, skutečnější, než skutečnost, neb je tam lpění. Oproti tomu existuje opačný stav (ego je jako boj a láska jako "klid"), kde nás nezajímá, zda to je nebo není iluze i ... takže jakoby zde na sebe (své hlubší struktury) nabalíme iluze, se kterými se identifikujeme a to jen proto, abychom posléze prohlásili, že toto nejsme my, o to tu jde, vše se tvoří od nuly, od základu doslova. Takže ono ztotožnění mi přijde je i nejsme my, mám pocit, že to nesouvisí s námi, je to omyl, bez této identifikace bychom neexistovali (ve své věčné podobě nicu-podobné? - asi jo i ne zase... je to jako

axonové zakončení a dendrit... Opět je to jakási veliká symetrie - zde se identifikuje s něčím s čím se posléze neidentifikujeme. Bytí si lze představit jako vakuum, reálné částice a příroda a inteligence produkuje U záření - informace, které "obohacují" ono vakuum, mění se, ale pořád je to vakuum.

Gravitace v tom pojetí se chová jinak než interakce - říká: existuje pole U záření a kdo toto pole cítí nepadá volným pádem. Podobá se to pšt - neklást odpor, ale stejně nakonec dopadneš tvrdě na zem ... chce to vyladěnost určitou...trochu se nakazit musí každý...

M je Nic, ž je Nic + Něco...

Zde je možnost setkání, snažím se stále spíše nesetkávat, no a po smrti mi "zhůry" řeknou - tak a teď už se nesetkáte, každý jde už svoji cestou, ale pak přijde zázrak a setkáme se třeba... Ani člověk neví, o co přichází.

Definice pšt je vlastně o tom, že to je stav, kdy víme, jak druhý zareaguje, jde o předpojatost vlastně, toť obecná definice...

Pro m je homo muž jaksí no-go zóna a potřebuje jej právě jako vytěsněnost a vidle vedle sebe pod sebou, podobně jako Animu... homo m a m souvisí spolu pšt způsobem samozřejmě...

Moje sexualita vlastně je o boji mikroflór - mužská, kterou mám spojenou s hlínou a kamením a Duchem přebíjí cosi vnitřního, mikroflóru domácí - ž, pošetilá, mana, padparača, streptokoci a další..., jde to hrozně těžko, musí se opravdu být prasácký, a stejně to i nejde pak, hodně těsně u sebe...,.... Obě jsou asi pšt a má já vlastně i a mění se zabarvením podle situace ...

Když vidím na stromu housenku, nechám ji tam.

Zanedbával jsem m a spojování s m.

Asi to tak je, že i v g poli je to U záření, neb je tu zrychlení směrem nahoru, raketa stojí ve vzduchu a má zapálené motory.../ Možná je gravitace o hlubším principu, toto je jen chiméra, stejně jako pšt...božská, ale jinak. / Možná to ale řeší všelijaké nesrovnalosti v kvantové teorii, různé neodvoditelné konstanty, renormalizace apod., neb vzniká při vyšších energiích všelicos, klidně i proton z vakua asi vypadne...guláš působící na tentýž guláš a z toho mohou vzniknout nekonzistentní věci.../

Je to tak, že se ponoříme do sraček a kompenzačně něco pěkný vzejde, a toto má pak význam ... tak tu máme civilizaci a poznání, to přebytečné se ale nemůže jen tak zahodit, právě poznáním by se mělo "integrovat", byt' to nejde... indiáni takto bipolárně nežijí vlastně...

Teď se to nebude nikomu líbit, ale problém je ta práce. Od mala to tak cítím a hrozně mě to sžírá uvnitř, že to musím dělat. Boj jsme vyměnili za pracovní poměr, popř. za rozhovory, je to totéž. Vše kolem nás je stvořeno prací a prací živeno a naprostá většina je zbytečná a neužitečná a odpad. Tato práce je pšt. Je to práce pro velkého D. Když někdo nepracuje, je vnitřně stíhán tím, že nepracuje. Je to normální, ale naše práce není normální. Normální je lov, sběr, pěstování ovoce...vše ostatní je nepotřebné a obtěžujeme tím sami sebe. Bylo by krásné říci práci ne a nikdy nepracovat, místo toho je méně odvážnější varianta pracovat a vnitřně bojkotovat. Práce je pšt klubko žhavé v nás, ne-sbr. Práce je mana, jsem uvnitř hysterka (mana) a práce je Duch pro mě..., duchovní.... něco anti-mana právě, co ono klubko "anihiluje", či eliminuje spíše... Náš problém je práce. / Jasně, pak nás napadnou migranti, když nebudeme pracovat atd.../ Náš problém je práce. / něco, co nechceme, děláme a neumíme se od toho odlepit. Je to boj, všichni to nechtějí a jdou po tom sem...

Vlastně ta pšt, co mě ruinuje mysl v nitru, tedy osoby, co mě provokují, ta pšt - rozžhavené klubko (vychladne a ztvrdne, tak to někdy bývá u někoho), je to mé já, je to můj Animus vlastně, patří to ke mě... mé já, co nemám, neumím unést, neb já (spíše ego) je vina...

Někteří vyloučení lidé či skupiny ... tam, i když odstraním publikum, stále v nich zůstává pšt, je to totiž norma, tak to je, s tím nejde už moc dělat, osočují se spíše vzájemně. Většina pšt vlastně jenom nařiká, ale jsou případy, kdy toto tam moc není, ale je to pšt, silná. Když vedu v duchu rozhovor, dívá se vlastně, že se jím zabývám, protože jeho by to nenapadlo se někým zabývat. A má pravdu. Zde už asi je i znám protijed i... Jde o posedlost Duchem i Mana zároveň, mana nemízí uvnitř dotyčného. Je to hodně o fyzičnu (jenom o fyzičnu) a posedlosti šikanou. Tito lidé jdou hned do nebe asi... Samozřejmě bych ho chtěl předělávat podle svého. Jaký je smysl tvého života bych se zeptal, zamysli se Vlastně mi došlo, díky jeho přístupu, ... že každý to má jinak. Opravdu, každý to máme jinak. Došlo mi, že jsem dost neodvážný jakoby... Samozřejmě s nikým jsem

se nebavil... Někteří lidé jsou tak jednodušší-geniální, že nejdou nacytat. Jaký je tvůj smysl? I pročiřtují prostředí... tu řikanu a sex mají, máme, místo lásky.

Celý život narážím na pět ps osoby. Vzhledem k tomu, co tu bylo psáno je tedy můj "úkol" se jimi přestat zabývat a pomáhat jim. Jedná se o projekci, to jo, ale to nejde integrovat.

Představím si Nic a vím, že uvnitř jsem toto (potřebuji to i) a ono to jede dolů, naráží na odpor, strach, předsudky, zaražené boje atd., co právě tíží, myslím že naše já je vždy tvořeno napůl námi a napůl tím, co vidíme a představujeme si... dokážeme srovnávat dvě věci před sebou, a onen pozorovatel - my, je i není těmi věcmi a je mezi atd...

Tak od kvantové teorie gravitace a filozofie či čeho se vrhám jako správná hysterka na ... zříceniny! rozvalený muž, odum A, bílošedé žmolky - zralost, ale geronto nejsem. .../ Vracím se do dětství...

Energie se zachovává až s gravitačním polem, tedy metrika + energie = 0. Bez Noetherové bychom nebyli nikde...

Vlastně jsou vděční, že jim věnuji alespoň chvíli života... divné...

Fyzično zase zpět... hlava dozadu, to je základ držení těla, dech ne pusou..., cviky atd...

Vlastně mohou mě poučit o dost věcech i ...

Oni mě potřebují a já je láska .

vlastně jsem úchyl a říkám že ne a vidím v tom něco vznešeného co tam vlastně i není (v úchylnosti je přítomno naše já a dobro, ale jen z části) ... jsem antisoc vlastně i...

ostatní s nimi nemají tolik problém jako já, ... jednak animus můj, jednak jsou pět také a jednak se nebaví...

bojkot nemá cenu tvrdě klást odpor nějaký vůči pět - opravdu Nic jen...

Jedna linie - nelokalizovaná choroba (právě problém s ní bjva), boj, práce, sex, žena, extrovert předělaný (z introverta lovce... na extroverty, to jsme my, je jen málo opravdových extrovertů)

odtrhnout se od dělohy

neumím pomoci někomu kdo něco nechce a dělá to co právě nechce stále dále ...pět..

civilizace je opět nějaká choroba ze které se musíme vyléčit...

veřejné mínění nikdy nebude mít sbr, je produkt, odpad ... a díky nám má sbr a božst....

Je to typicky vyděračské ... práce nebo jsi nic a lenost - to nastavení je už špatné ...

B tento konflikt neřeší příroda vs chemie (civilizace, práce...), neřeší tento problém, ten v tom vidíme my... je to harmonie, jen se to nezdá...

Zříceniny - neb přírodu si nelze dovolit...představit vůči veřejn mínění

Ještě jim tam dám jednu facku a další...pět - práce

Jsem ten co se nechce nakazit a mít přehled...

Po boji kdy nemůžeme mluvit ale jsou jen pohledy atd. vyvstává mnoho otázek - typicky pět jev...

V lidech evokuji pět a boj vůči mě, emoce, takže radši vyhýb

Neb neví na čem jsou a ta nejistota ... ale nezmizí, nezjistí jak to je, musí vědět pravdu...ptají se atd...

Celé to pohání vina, že nepracuji a možná o tom je celá pět.

Vize je taková, že když se teplota (U záření) rovná zrychlení, pak mohu v nějakém prostoru vytvořit toto tepelné záření a vše mi tam musí zrychlovat stejným zrychlením. Aby to bylo možné, tak těžší tělesa "to mají jinak" než lehčí. Při volném pádu, vrhu atd, pak toto záření necítím - pohybuji se tak, že jej nevidím. To je špatně řečeno - každá interakce vytváří kolem sebe pole U záření úměrně energii v ní a částice se pohybují tak, aby toto záření neviděla. Možná to má trochu jiné předpovědi než Newtonova teorie a OTR - U-záření nadlehčuje částice při volném pádu/vrhu možná trochu (tření), tento efekt bude větší pro elektron než pro např. foton, neb elektron interaguje s fotony U-záření, tento efekt bude ale bohužel patrný jen u silných g polí (s velkým zrychlením, změnou zrychlení). / Také, zdá se, že gravitace U záření je ekvivalentní Verlindeho teorii. Projekční plocha je zde horizont, ze kterého vylétávají částice a v nich je veškerá info a částici i o její hmotnosti apod.

Změna frekvence záření v gravitačním/zrychleném poli. Tato změna se projevuje až při měření, do doby měření by se projevovala neměla neb těleso/částice je volná. Možná zde do hry vstupuje opět U záření, foton je teplejší než výše... U-záření mění celé složení vakua bych řekl v dané souřad. soustavě...

Není U záření náhodou na opačné straně než intenzita gravitace (nahore rakety) - ne, naštěstí není.

Myslím, že všechny krajiny v bytí jsou stejné, jen jsou jinak. Tento svět se neliší od jiných nebo od Nic, jen je to jinak.

Vědomí je Nic a sbírá poznatky zde ... identifikace a pak zase odpadne dotyčná iluze identifikace ... tím se vyvíjí, zdokonaluje ... ale co je onen vnější svět? iluze právě...stejně jako ono vědomí (Nic). co je ten svět kolem? proč není mojí součástí, proč jej nechápu? to je právě ono nakažení se...

Mezi vědomím a vnímaným světem - kopírování světa do vědomí, ale i naopak to asi funguje, ale ne zde - sen se tomu podobá a svět je sen B... Vědomí je Nic, svět je Ego a spojuje se to... vědomí si z toho vybírá něco a dál s tím pracuje atd... / Nic a Eg dá L samozřejmě...

Samozřejmě neodmítat moc práci - musíme se i nakazit divně...

Ve vědě - někdo něco vymyslí a další zkritizují a tím zdokonalují ... princip eg. V pšt to však nikam nevede - jen toto kopíruje a využívá tohoto principu... A obojí je nesmysl neb někam vést nejde do nekonečna a nikam nevést je regrese.

To Nic vs Ego (Nic), my se identifikujeme a pak se bojíme Nic.

Práce je vřed v našich srdcích ... vlastně pšt samotná.

A tak jsem zjistil, že D je jednoduše přepracovanost. Např. ubíjející nejistota a k tomu ještě navíc tvorba předsudků, což je hodně vysilující. Je to v základu koule z červů rozžhavená, může však úplně vychladnout na kámen, nikdy však na život. Je to odpadní teplo z přepracování. Je to touha, touha je o přepracování také. Boj je přepracovanost. A vznik párů polárních, ale jaksi u prázdnoty a toužících....

Házu pšt na mě, hážu je na ně... tak to s pšt chodí, je všude a nikde. Znovu opakuji práce není pšt, jen v prostředí civilizace to je pšt, a buď pracujete nebo když ne, jste odpadlík a nepracujete, neb normální práce tu není.

Zrychlení míří směrem ven z U-záření, ale samozřejmě síla působí i dolů - setrvávat ve volném pádu, v inerciální soustavě.

Je to fakt to přepracování, vše d, ego, atd..., samota také vede na přepracování. B je i není přepracování (pp) - resp je to stejná "substance".... páry polární z Nic mohou klidně vznikat, ale pokud je tam přepracovanost (strach, napětí, a vyčerpání - prázdnota, evokuje to více "přepracované" polarity samovolné, zhoubné apod.). O ničem jiném svět není. Nirvána je stav, který není pp, ale aby nedošlo k omylu, to neznamená, že odpočinek je opak pp.

Přepracovanost tu má své místo ale...Ona ta pp asi zapadá do systému bytí - plodí vlastně geniální myšlenky a poznání apod..., ale říci je přepracovanost a jinak to je nuda a zabředlost do nevědomosti a samsáry je také nekorektní, neb toto říká přepracovaný člověk mj.

Vymizí rozpor.

nirvána je i není pšt...

"já už nemám žádný problém", už dýchám zlatý vzduch, a praktikuji cvičení ... - je v tom přesně onen boj, zaražený, šikanózní to je vždy nějak., toto je moje, a nejde s tím dělat přesně Nic:, už je to přes hodně kolen a napřed, takže i kritika je už jedno potom... bohužel je ale i tak, že kdyby taková byla většina, bude to normální mj...

Pp je i pp ukončené a následná nuda, či prostě nuda a pp pod povrchem, obecně vzít někomu pp místo znamená pro něj mu vzít jáství (ego a já jsou ale trochu jiné entity, byť provázané...), ... typicky pp je z toho snažit se mít to tak jako to má ten B, vyšší entropie znamená více informace s menším informačním obsahem., to se doplňuje právě vztahováním se k "něčemu absolutnímu" potom... pp je také vrhnutí se na východní nauky a cvičení a koučování atd...

B nechává jak je a důvěřuje všemu - láska.

přes pp nevidíme jak je svět vzácné místo v bytí...

to o u záření, možná to je jen vodítko a možná to tak je a možná je i něco fundamentálnějšího...

Nejistota v nitru se kompenzuje egem (na povrchu). Pšt nejde integrovat, neb již vše tam je a vlastní a je inertní tedy (např. tam je E' i šum kolem), dokonce i necítí, že se s nikým nebaví, protože v rámci ega se dialog či něco takového se světem vede neustále (samomluva) a když se dostaví kritika, ještě více se stává toto stanovisko (ego) skutečnějším pro daného pozorovatele.

Cimrmanovský humor je typicky pro intelektuály, odum A orientace, ego, humor inteligentní, ale obsedantní (vysmívá se neinteligenci skrytě egoisticky).

Když dojde k přepracování, objeví se jako "záchrana" D na projekci na pozadí a o tom to celé je. Už jsme se dostali na úroveň U-záření, tam ještě nemáme jít...

Když mě prudí ž tím co jsou, tedy i já musím je, a je to tak, když nedělám nic a jsem "co jsem" homo ,animus vlastně...

Bohužel co právě nechci, je stav, kdy pšt, onen chuchvalec žhavý, mana, bude ve stresu vytěsněn mimo společnost lidí, to je případ extrovertního postoje, vede na "jsme lidé", toto je mimo a zapadne to a samozřejmě jsou tím pak zahlceni a orientováni na toto. V normálním stavu je i není přítomen. Proto nechci navázat kontakt s ž třeba, neb ona toto řekne - pšt je mimo nás, zahodme to, říká to i m. V tom je příroda a Duch pro mě, cítění, E'', bez toho by nebylo cítění...jasně, pšt není cítění právě, ale...

U ž je problém, že v jejich podstatě i je přepracovanost, oheň... takto to vidím ale spíše jen já, musím to tak asi vidět...

vidí pšt ve mě kterou si neuvědomuji a nebo prostě mají předpojatost - už tam jdou s tímto bez rozmyslu a vnímání nějakého..., a cítím pšt v nich a to je celé

Nezalévat plevel. Otázka hned bude - a co s tím, s pšt, kam to hodíme? Ty také nejsi Země, ale žiješ jen na ni. Ale já chci božství vidět, atd... Když budou sopky moc soptit, nedá se tu žít. Pro pšt se stane druhý člověk doslova projekční plochou, šumem U záření a tak se přenesou nejistota a v dotyčném je kompenzována E', vzdaluje se od vás zrychleně a zároveň na vás padá volným pádem, jako v U záření, akce/reakce...

Když v sobě zrychlujeme, objevuje se E' co je spalováno U zářením (v čp je zrychlení vždy otáčení - v kruhu), když jen létáme inerciálně, jsme v pohodě, ale jaksi bez duše. Neexistuje i třetí možnost nějaká? Čp je dost plný iluzí, ale i není.

Repete - obecnější je U-záření, jehož specifikem je H-záření vlastně. Při každém pocitu akcelerace dotyčný objekt cítí ohřátí vakua, tato energie ale pochází ze síly, která jej urychluje a tedy je logické, že tělesa (stejně urychlená) budou stejně zpomalována bez ohledu na jejich hmotnost. Lze říci, že tedy každá částice při interakci ve své soustavě (světlo má v doně interakce také soustavu) produkuje U-záření úměrně své energii. Částice pak tvoří koherentní pole - tělesa, která "září", ale jen pokud částice klade odpor vůči tomuto záření (tj. interaguje). Vlastně OTR a KT předpovídají jev a pomocí něho se zpětně "definuje" QG. Při vysokých energiích nebo velkých vzdálenostech to má jiné předpovědi než OTR (asi). Nemusí to být ale fundamentální vysvětlení (interpretace) gravitace. Těžší těleso potřebuje více energie ke stání v g poli, ale padají všechna stejně rychle volným pádem. / Vztah k Feynm. dráh integrálům?/.

V hlubší filozofické rovině jsou všechny jevy kolem nás nějak interpretací sebe sama, nikoli inertní jevy...

Je to myslím evidentní - U-zářením je typicky o egu, chorobách, je tam uložena veškerá informace o nás, po smrti jsme toto U-zářením, ale zde se to jeví, jako strašidlo. Za oponou pak existujeme dál...(ve vakuu? v jiném vesmíru?), navíc se to musí spojit s nevědomím, kde je to, co z nás udělá celek (Nic), to, co zde nebylo možné apod... Jak souvisí U-zářením s nevědomím? Nevědomím není nějaká jasně definovaná oblast mysli ...

Neztracoval bych představu, že vesmír je věčný, vakuum je věčné, ano, může pocházet z přirozené selekce z chaosu, ale ... U-zářením zapadne do matice obecného vakuu, bylo tam vždy, a je to obohacením určitě..., uskutečňování celku (doplnění na celek - "život po smrti") se děje na základě touhy, touha je objektivizovaný celek mj. - vše, a "hotový ideál", který říká toto ještě chybí apod. a často se stává i morbidním, ale jako vše má plus i mínus stránky. Z pohledu vakuu se nic neděje, když tam je vesmír a pak není ... jako č. díry...

Právě odkazováním na U-zářením a žitím v něm je pšt - netvoří se tím pádem nic nového, žije se v kopii sebe sama (v onom světě). V lásce dojde k provázání U-zářením jednotlivých lidí, jenom v lásce, v ničem jiném vlastně, neb ego je žitím ve vlastním U-zářením.

Taky je patrné, že když už je vesmír moc nafouklý, a částice neinteragují spolu, neexistuje již další tvoření g pole.

U pšt, typicky - láká a odrazuje zároveň - ž tím bere m jeho veškerou aktivitu, ale i naopak to je nějak.

Jaká je souvislost mezi filozoficko-transcendentní komplementaritou (zde neklid a tam klid a naopak?) a U-zářením (fyzikální interpretací světa?). Jednak není to pasivní, je to věc vůle a nebo touhy zažívat komplementární stav po smrti. Spíše je la a eg a ty přesahují hranice a z nich se vše odvíjí. Mechanicky by šlo také říci, že větší stres (zrychlení) vede na více U-zářením a tedy delší kompenzaci na onom světě. Ale právě dívat se na to takto pasivně - jsem vržen sem a pak tam a užívám si ráje je i dost nevědomé a děsivé...

Nemusí to být U-zářením, ale obecně kopírovací či holografický princip.

Když U-zářením vidíme, je to nejděsivější věc, když v něm jsme, je to nejpříjemnější věc i...ale obecně tam je veškerá informace uložena.

Když si představíme dvě osy prostorové a jednu časovou, g pole kolem tělesa bude jako válec šumu, a částice se pohybují po konstantním "ohybem", je jedno, zda je to vyhozený míček nebo světlo, křivost je stejná.

Je tam hezky vidět, jak všechny naše projekce jsou o (našem) egu, projekční plátno U-zářením, horizont... souvislost tu bude a je to totéž vlastně...gravitace:).

Sice to může být ok stav - ten co zažíváme, ale není to opravdová hlubší úroveň bytí, vyhýbá se to bolesti... teď to nesouvisí s U atd... jen konstatování.

Na "západě" jsou o krok napřed - veřejné mínění je normální už, zde po sobě různě "koukáme" pošetile. / Vzpouira proti tíži veřejného mínění je vlastně i smysl veřejného mínění, ale s vědomím, že jej to i živí - živí i neživí.

Z úvah výše je vidět, že nemá cenu spěchat, nechceme-li se spálit, spěch je cesta do hrobu - doslova (fyzikálně). Je na to nekonečné množství času i (a není).

Vůle je něco, co je potřeba pro sebe-ovládání U-zářením asi i. / Je otázka, proč zrovna vypadá vesmír tak jak vypadá, proč je o projekcích... souhra celková...?

Každou fackou a ranou se i my sami ušpiníme...proto k tomu nedochází často...

a tak když na někoho útočíme, vše je o U-zářením, naše projekce a společná projekce - prostor společný..., oku Boha.

Postoj - lidé mě otravují. proč ne.

Tak jdeme zase ráno do pr zase o trochu více zničit tu naši planetu, přisrat si zase do vlastního lože a válet se v tom potom...

Po smrti míříme volným pádem k U-zářením (nejen svému....). A co sdílená NDE a duchové? taky efekt U-zářením - info na stěně se do nás implementuje...provázání vidí totéž, mohou...a duch?, něco, co se vetře do U-zářením, co vydáváte:), i ve volném pádu jej uvidíme, neb naše tělo je o zrychlení.....

Vyvolává to dojem, že člověk těmi teoriemi OTR a KT a jejich spojení v UH-zářením přispěl k tomu, co bytí je, ... ale ten příspěvek není o nic menší/větší než transcendentní citění našich předků, tím nechci říci, že my necítíme....

E'' je horizont samozřejmě... ale U záření je objemové...(částice/vlna analogie?) /

To, proč jsou věci na druhé straně průhledné - jde o projekci samotnou ("skutečnost") a objekty ("hmatatelné", u nás kolem) tam nejsou ...

Samozřejmě to celé může být chiméra a bude se hledat něco konkrétnějšího, hmatatelnějšího a méně pekelného, E''-like.

Ale každodenní starosti (s pšt) jsou proti tomu banální a trapné - nenávisť pšt atd...

Je to taková testovatelná hypotéza pánaboha:), doufám, že to nebudeme brát vážně. Je tam ale hezky vidět - my tvoříme svět tam, tam tvoří se svět náš vzájemně...a naše víry zde se tam odrážejí...

Co se stane, je-li Rindlerův horizont za hranicí pozorovatelného vesmíru (pro malá zrychlení) a třeba vesmíru vůbec? to možná právě nejde a nejmenší možné zrychlení ve vesmíru odpovídá jeho velikosti... pro nás na Zemi to je cca 1 ly, pro naše tělo to je...? Planckovy jednotky jsou jakási maxima, minima jsou možná tato inverzní maxima, tedy min zrychlení by bylo 10^{na-51} m/s²...

Přesněji řečeno je to proces umření ž, Animy, ta odum A (je to proces i), v mužské partě je přítomno toto. Polární analogií je pak E' - m.

Taky bude zajímavá souvislost s elmag polem, samozřejmě se to studovalo, když si elektron představíme jako kuličku, co obíhá kolem atomu, tak by dle klasické teorie měl vyžárat fotony a za chvíli spadnout na jádro - může se říci, že křivost je tam tak velká (elektron má rychlost v řádech tisíců km/s), že tam musí být strašně silné "gravitační" pole. Souvislost mezi výměnou virtuálních fotonů a U-zářením-gravitací v atomu ... ? Rovnoměrný pohyb po kružnici je také specifický případ zrychlení, gravitace takový jev vlastně nevyvolává...

Přesvědčivým důkazem toho všeho je to, že ducha nikdy nevidíte manipulovat s předměty - jeho a předmět, ale buď jeho a nebo hýbající se věci - neb se za nitky tahá na Rindlerově horizontu či kde. Toto i spolehlivě vysvětluje telepatii apod. (díky provázanosti - když se budou ovlivňovat U-zářením vzájemně, pak to má vliv na oba aktéry, manipuluje to jimi doslova...), jak to ale je s přenosem informace max. rychlostí c, která s tím souvisí i?

Pro pšt až ps typicky - budu hodný a ... ne, budu zlý, tím je překvapím a naruším jejich očekávání...

Ž, děti, starci postě podléhají šustění, pšt. / Není náhodou celá tato civilizace tak trochu šílená i?

E'' je i cítit v historii člověka, pravěk, různí homo, inteligence, ale i zvířecost, to vše je E'', zrod člověka a odkaz, dech, historie..., kamení, drsnost, my dnešní lidé jsme změkčili, bez ochlupení, a to půjde dál až na oblak šumu. Ona projekční plocha je jako kolektivní nevědomí (i vědomí, vše dohromady, tedy A celek, ale je to duchovní, mužská - E, plocha třeba...).

duch je náhodný jev, nenarušuje STR asi, a navíc info se šíří polí ve vakuu... ale možná nelokální jevy v tom budou někde...

také není asi tak, že to je fyzikální - NDE, fyzika už není fyzikální skoro, taky nemusí to být U záření, ale je to nejjednodušší vysvětlení, asi elegantnější než Planckovy plochy digitální na nějaké projekční sféře...

ve stavu U záření (modifikované asi nějak), třeba v NDE máme normální zrak a vše, neb je to dokonalá kopie, vlastně my samotní...vidí to fotony, vidíme je, ale asi nějak ... nevím, jak ...zde jsme se naučili vidět mj., vše je to evoluce ale.

evoluce od opice k člověku, postavení se na nohy, inteligence apod. - to vše je mužský princip, ..žena, jako by tu byla vždy, muž se vyvinul a o tom je jeho princip, jde i o zprůhlednění na bezbarví - rozum.

Co nás čeká asi - naše vize je přežít (žít navěky ve vesmíru), ale to je příliš nízké a tak dále..., čeká nás přežít, žít, zachovat život ve vesmíru a zde, a stvořit to, milovat, poznávat, z výšky už, Bůh je jednou nohou v bytí, druhou kdesi jinde už, hlavně se od světa odpoutat - to nám moc nejde zatím, o smrti nechceme ani slyšet... celkově je vývoj evoluce o zmenšování, zpracování agrese, tedy (i) pošetilosti v lidském pojetí už... (člověk ale už přirozenému výběru nepodléhá).

Kolik let tu proběhlo, kolik vývoje a života proběhlo...

Hovínka se zbavit nejde jen tak, a dívat se na vše z výšky, vždy jaksi napůl...

Možná, že U-záření zpětně ovlivňuje stupně volnosti molekul a tím vznikl život i... jemná manipulace, přirozená selekce z množství stavů, je to jakási další vlnová funkce (psí hypotéza zase).

Machův princip intuitivně říká, že tam bude nějaká projekční plocha ve vesmíru. Ale pozor, projekce je obojí, my jsme projekce a děláme si projekci na tu projekci.

ZRUŠTĚ PRÁCI! ZRUŠTĚ PRÁCI! ZRUŠTE PRÁCI!

budu řvát na náměstí. Dělán to, abych ochránil přírodu, neb se nemůže bránit, jí je to sice jedno, ale to je jedno:). Cítím, jak ta dáma či démon, co to tu má ošéfované, začne být cítit, jako kámen v břiše, veliké lpění, a pak ale odejde, zmizí, neb je to iluze. Ale nevidím metr před sebe, vím, že bez iluze, choroby (nikoli ideologie - to je nadstavba až) nejde žít. Lidé budou svoji iluzi a veřejné mínění, svůj kamínek a hovínko, co tíží a chrání zároveň a oblažuje, jeho hlas bránit, staré pořádky - NE!

Extr to vynesou nahoru, ale žijí v mana, v plazmě, vidí na metr dopředu.... a já... já to taky nechápu asi moc věcí, mi řekl les.

Takže sexualita se mi smrskla na to, o čem jsem, potlačování ženy mužem, tedy nejlépe čistě jeho bakteriemi v análu a dál. To je hlína, ale muž, na cosi chemického umělé barvy, pšt... hrozně to vítězí toto nad tím... září to uměle ostře navenek a nejde to odstínit. Proto si nerozumíme vůbec, všichni kolem jsou právě na toto umělé orientování. ... ne výkaly, ale jen ty bakterie, nic.

Ono je to možná tedy jednoduché docela. Inerciální pozorovatel je ten, na kterého nepůsobí žádné síly. Když přejdeme do kvantového světa, tak to znamená vlastně stav vlny (bez měření), s tímto stavem nelze spojit souřadnicovou soustavu. Neinerciální je pak stav interakce. Ovšem co virtuální interakce v průběhu letu elektronu třeba? Je až měřením to, že elektron interagoval s Higgsovým polem cestou? Gravitační tak lze vysvětlit pouze pomocí vlnově částicového dualismu. V neinerciální soustavě s volnými tělesy je to jasné, v gravitaci jde asi o to, že když neinteragují s U-zářením, padám volným pádem - dle zákonů musím, nic jiného dělat nemohu. Vlnové délky v tisících kilometrech - s tím opravdu žádná částice neinteraguje. Pokud narazím do částice, už to není volný pád, ale jakási analogie tření v klasickém světě. Tím vlastně v singularitě gravitace úplně vymizí skoro, neb stav vlny je tam vzácný a možná to je jedna z příčin rozpínání vesmíru od velkého třesku. U-záření je úměrné hmotnosti zdroje - viz, když mám různě těžká tělesa, a udělím jim stejné zrychlení, budou tímto zářením i stejně bržděna (předpoklad), tedy úměrně své hmotnosti. V této myšlence je tedy chování gravitace v silných gravitačních polích odlišné a rozpoznatelné, možná i v silných elmag polích.

Poraženost, s iluzí nejde vyhrát a ani prohrát, je inertní... po smrti prohození - iluze je život zde ...

Pro ps a pšt je život čistě boj. / Nic neudělá za čím by nebyl jeho prospěch, je už unaven, - ono každý to takto dělá, ale jinak.

Inteligentní lidé ego jaksi zničí v inteligenci, je tam i není zároveň v jakémisi klidu...

Pomohu, ale oni chtějí lidský kontakt a vděk třeba, a to uteču raději.

E' i A-šum je totéž, pšt, ž a lidé kolem to vidí v sobě, že tento šum vyzářují ven, neb je to boj a tedy i smrt v tom je (toto se objevuje při smrti, božství), ale ve skutečnosti je to fyzikálně hodně daleko:).

Ego je nic-Nic, ale jaksi tak, že je napětí, bolest, strach nevědomě v nitru kam nemáme přístup a proto je to překryto mlhou nic-Nic, i jakoby hlenovité vazkosti trochu, ale je to nic, ale člověk třeba dokola něco blábolí, přikyvuje se, je obsesivní, jako by měl v sobě utopence...

Poraženost. To vlastně jsem neznal. Až teď. Celý život bojuji proti "onomu vzdušnému zámku v sobě", druhým lidem, ... s iluzí nejde boj vyhrát, to dává rozum, nejde s ní vyhrát ani prohrát, neb nekomunikuje.

Každý je na konci poražen, všichni budeme jednou poraženi a je to klid pak. Nebát se být poražen, s tím má Animus problém často. Pro něj to znamená spadnout do pošetilosti, nakaženosti a mrtvolnosti...překulení... ale i to tak není...

Iluze tam a tedy život možný zde a naopak tam - symetrie, jako sen a bdění, sen se ve snu jeví skutečný a po probuzení to tak není. není úplně černobílé, ale..

S pšt, chronickou nepříčetností ... je to nekontakt se sebou a nemít se rád, tam není normální lidskost v nitru. Přesně Nic je nejlepší na to.

Gravitaci tak můžeme chápat spíše jako anti-interakci (existuje, když se neinteraguje), tedy zastřešující tím pádem interakce. Gravitace je tehdy, pokud nepůsobí žádná síla - to víme, a to dává rozum, že to není interakce tedy.

Co možná trochu nesedí na principu ekvivalence je ovlivnění na dálku, které je v negravitačních neinerciálních systémech okamžité (z pohledu vně)... to se vlastně v té termální gravitaci odstraňuje (těleso nepadá dokud není okolo záření). / Otázka je, jak to je s U-zářením (možná je to i jiný typ záření) u interakce reálná-virtuální částice a čistě virtuální částice. Jakoby asi jde říci, že vakuum má konstantní energii třeba nějakou díky tomu.../ Problém je, že Verlindeho gravitace je odvozená nikoli přímo z U jevu asi. / Představa krabice v prostoru, dole zrychlí částice (tj interakce), vakuum se ohřeje a částice v krabici padá. S padající částicí nelze spojit souřadnicovou soustavu, stejně jako se světlem ve vakuu.

Bohužel to má asi chybu, částice může stát ve vakuu relativně, neinteragovat a nepadat - to by ale znamenalo že musí cítit ohřáté vakuum, ale i je otázka jak?

Nejsme si jisti, že někdy objevíme podstatu reality, ale matematický popis ověřený funguje třeba - to je rozumný (pan S.).

Shrnuto - gravitace může být "antisíla": stav vlny je inerciální systém (tedy bez detekce, bez možnosti spojit ji se souřadnicovým systémem) a stav částice je interakce. Interakce produkují rozruch ve vakuu či U-zářením apod. úměrně své hmotnosti, který (ten rozruch, teplo) volně padající částice (inerciální stav, vlna, lineární stav - možnost superpozic) nevidí, neb interakcí by nebyla už vlnou. A to se jeví jako gravitační síla - cestování po geodetice v zakřiveném časoprostoru. / Na vlnově částicový dualismus a gravitaci vlastně také lze pak nahlížet jako na pouhou změnu, transformaci, souřadnicové soustavy. Bude dobré najít něco, co je nezávislé na obou soustavách:) nejsem fyzik no... / Dobrý zdroj: arXiv: The Unruh effect and its applications - February 2, 2008.

Chyba (veliká) může být, že U záření pozoruje čistě jenom zrychlený pozorovatel a nikam se nešíří vakuem... možná - zrychlený pozorovatel opravdu jakoby "vidí" vakuum jako excitované, a tato excitace se šíří od něho (ale to by museli měřit další urychlení toto U záření) - možná lépe - excitované částice musí zpětně působit na vakuum a ovlivňovat jeho informační strukturu dále a dále od proběhlé interakce, podobně jako polarizace elektronu (Lambův posuv), ale takto ovlivněné vakuum právě nemůže vidět volně padající pozorovatel a tedy padá. (opět si všimněme emočního zkřížení:) - pád dolů - tj. něco mínus, je kompenzováno tím, že necítíme tíhu a to je plus...). Každá částice ovlivňuje strukturu vakua kolem vlastně... a neustále se to šíří dále. Vznikne li mi elektron, vakuum se zpolarizuje a ovlivňuje to pořád dál a dál - předpoklad. Protože je vakuum závislé na pozorovateli, ale vlastně ve stavu vlny pozorovatel není, takže... - když toto nevidí, padá volným pádem. / každá interakce je o zrychlení.../ superfluid vacuum theory? / chce to více matematiky:). / A co g vlny, jak to s nimi bude?. / Čím méně je stav vlny, tím méně gravitace existuje. - elektron (lépe neutron asi) by tak měl být "nadlehčován" (ale týká se to i zrychlených soustav, princip ekvivalence narušen není) - vsadit neutron volně do zrychlené soustavy (či poblíž ní, těsně blízko) a sledovat, jak padá dolů... zrychlení by se měla možná trochu lišit (zrychlení nahoru a pád neutronu dolů). /

Volný pád v gravitačním poli je definován jako stav, kdy nepůsobí žádné síly. Když se to vezme doslova, můžeme si představit, že stav, kdy nepůsobí žádné síly je stav vlny v kvantové teorii (inerciální systém) a stav, kdy síly působí je stav interakce částic (neinerciální systém, přítomnost zrychlení). Každá kvantová interakce produkuje rozruch ve vakuu (např. polarizace vakua) či Unruhovo záření a volně padající pozorovatel toto ze své definice na sobě nepozoruje - vlna-neinteragující stav tedy "padá" po geodetice časoprostorem. Gravitace/setrvačnost by pak byla způsobena tím, že každá částice produkuje kolem sebe "pole" úměrně své hmotnosti a v tomto "poli" se částice do doby interakce s tímto "polem" pohybují po geodetikách. Pokud by se pohybovaly jinak, znamená to již interakci s tímto "polem".

Ještě jinak: inerciální či volně padající pozorovatel nemůže pozorovat ovlivnění vakua zrychleným pozorovatelem (interakcí částic), podobně jako padající pozorovatel do černé díry nepozoruje Hawkingovo záření nebo Unruhovo záření, znamenalo by to, že je také neinerciální a to není.

Mělo by z toho plynout, že čím méně částice interaguje, tím je více gravitačně ovlivněna (v gravitační singularitě by tak paradoxně gravitace byla už slabá neb tam se dá předpokládat bouřlivé interagování).

U hmotných či často interagujících částic (třeba neutron, atom) by to mohlo předpovídat nadlehčování v daném gravitačním poli nebo zrychlené soustavě (těsně u ní, kde dochází k interakcím částic).

Ale jo, Verlinde v článku z roku 2010 píše: Equation (3.8) should be read as a formula for the temperature T that is required to cause an acceleration equal to a . And not as usual, as the temperature caused by an acceleration. / For the following it is best to forget about the Unruh law (3.8), since we don't need it.

Představa, že pralidé, třeba homo erectus nenáviděli predátory a proto si vynalezli nástroje je mimo ... žít v harmonii, v lásce - tomu my nerozumíme a oni by tomuto termínu také nerozuměli ... např. stejné jako když vidím velké zvíře, zastavím se spíše nebo jdu dál apod., nevšímám si jej a ono v klidu odejde.

Mikroflóra v břichách způsobuje typicky ono spojení ztavení nepříjemné v potlačené agresi ... zpečení já lidí...neodlepitelnost...to právě je pšt a platí na to vše, co jsem psal...

Vlastně bych měl poděkovat pšt...

Vlastně provokace je dokazování si nadřazenosti, inertností, že má navrch, každý to chápe jako snahu o boj či komunikaci, ale tak to není. A děláme to neustále někdy.

S pšt se tu setká každý. / Také je to připomínka, že odpad existuje, že není vše jen úžasné. / Nikdo také nezůstane mladý, idealistický, a anti-společenský, on sám cítí, že musí tam vejít do toho pšt dospělého světa a pak pochopit, že to je na nic. O tom je hodně tento svět i.

Pšt typicky neumí prohrávat. Ale zabývat se tím takto vede právě přesně na to, že nesnášíme slabost a slabochy, je to mimo racionální složku myslí, která tomu nerozumí. Popř. to nakazí (rozum) a pak se to jmenuje emoce a je to pšt. Typicky pšt nechce prohru, tedy jít i do pšt stavu paradoxně.

Vše ovládá a tvoří mj. touha, to, že někam jdeme, směřujeme apod.,

Vlastně pro mě není sexualita i tak důležitá na jednu stranu dost.../ každý je ps nějak, co je moc to je moc ale někdy.

Hezky se tam spojují konstanty Planckova (vlna, částice), rychlost světla ve vakuu (rychlost mezi interakcemi teoreticky), gravitační (nevím jak...).

Samozřejmě pšt je o nekomunikace-inertnost plus komunikace (často na povrchu, povrchně), mám to tak, že jsem docela společenský ale pod tím je kámen a chci být sám a pod tím asi někde, jsem normální...

Asi vrcholem je pšt a ne-pšt. Neb o tom svět a bytí ve své podstatě je, je to pšt a vymanění se z ní, nebo spojení pšt a ne-pšt, pokud je tu obojí, svět je zdravý a prosperující.

Typicky ve stavu pšt nejsme schopni normálně hladit kočku - seká se to, nejde se dotknout třeba ani, jde se dovnitř moc nebo moc málo, stejně tak to je s dechem...

Samozřejmě pšt je o touze po poznání, ale i to umí zazdít, zadusit poznání, obojí.

Lze možná ukázat, že všechny teorie QG jsou si dost ekvivalentní. V principu jde o to, že "gravitace působí, nepůsobí-li ostatní síly". Můžeme to vidět tak, že částice letí, dělá vše možné, třeba foton se rozdělí na pár elektron/pozitron apod., ale "v době" mezi tím, kdy je opravdu sám sebou (vlastně není tam ale i naopak právě vůbec nic), působí gravitace. O tom je emergentní, entropická gravitace i třeba strunová teorie a smyčková gravitace....(nevím). Pokud je vlnová podoba částice oblast působení gravitace, pak je to i logicky působení s antigravitačními účinky - princip neurčitosti možná velmi snižuje účinky gravitace (letí si kam chce ta částice). Možná je to ale ještě jinak, že gravitační síla je důsledek nějakého narušení symetrie, třeba o CPT. Například narušení pravolevé symetrie vede obecně na orbitální pohyby. Možná je tak gravitace narušení, které se odráží v

celém vakuu. Při pravolevém narušení symetrie se částice budou někde hromadit a jinde ne, ve vakuu se to ale dorovná ale přesně... gravitace se uvažuje samozřejmě jako narušení supersymetrie... Tedy gravitace působí tehdy, nepůsobí-li síly a je závislá na rozložení ostatních sil, všeho, ve vesmíru kolem. Možná i, že jde o výsledek působení všech sil a naopak gravitace je zastřešení všech sil.

V přírodě se holografický princip (ve zobecněné podobě) uplatňuje dosti často, např. DNA vs. tělo, mikroflóra vs. člověk (otisk), řekl bych, že holografický princip existuje ve fyzice, ale ne v rigorózní matematické podobě (plátno a ...), ale obecnější, právě tak, jako je Unruhovo-Hawkingovo záření. Je to vždy pod vlivem růstu entropie - snaha se kopírovat a tím se zachovat, ve fyzice už to je, zdá se, o entropii samotné.

Pokud platí, že gravitace je o U-záření, pak třeba i současné záchyty g vln ..by šlo současně chytat třeba pozitrony z těchto událostí (detektor v kosmu ale), mělo by jít o pozitrony všech možných energií, ale možná by jejich výskyt byl moc řídký. Černé díry co mají 1 mld tun hmotnost (tedy velmi malé), by při splývání produkovaly gravitační záření o průměrné teplotě 120 mil. K. / Tak pozitrony ne, jsou ovlivňované magnetickými poli, takže fotony asi...

Je možné, že vyzáření UH záření lze interpretovat jako projev gravitační dilatace času - dilatace je třeba 10na20 let a za tu dobu se díra odpařila - vyzářila gravitační vlny.

Čím vyšší energie částice, tím silnější virtuální pole kolem sebe tvoří...

Možná stačí čistě geometrická interpretace gravitace: hmotnost je vyjádřena křivostí (představit si to jde jako že mám částici - světočaru a křivost je úměrná její hmotnosti) a pošlu tam další částici a ta se už musí pohybovat ve vytyčené cestě a ještě navíc zakříví atd... každá částice pak má kolem sebe pole, se kterým si vyměňuje hybnost...

Ještě trochu jinak, každá částice kolem sebe budí své pole - vakuum (virtuální výměna hybnosti s vakuem), pokud by jiná částice se dostala do této sítě, bude interagovat nějakou z interakcí s danou částicí, a právě proto stav, kdy jsou částice na sobě nezávislé (neinteragují nijak), je gravitace. Tu síť ale nejde ignorovat a proto jsou dráhy "křivé", resp. proto, protože je ignorována, se pohybují částice po geodetikách. (možná to takto už je chápáno v hypotézách, nevím... nabízím naivní pohled nezasevěného člověka příliš, který může a jistě i nemůže být inspirativní a novátorský). G vlna pak by byla změna této sítě v čase/prostoru, ..každá taková síť se chová (k sobě) nelineárně, má self-gravitaci a je relativní vůči pozorovatelům (není to éter). Souvisí to s U zářením (jde o "ohřáté" vakuum), ... G vlny jsou slapové síly - slapové síly nemění (normálně) objem - vakuum se chová jako kapalina trochu a proto se to projevuje jako slapové síly - g. vlny. Stejně jako na geodetice, i na g vlně není cítit zrychlení, ale umí stlačit tělesa k sobě...(?), ta necitlivost se podobá analogicky necitlivosti ega dosti a ignorace a nic (vlna). Ovšem určitě to má i hezkou stránku ta vlna v sobě... / Možná je třeba, aby ty vakuové sítě, chomáče apod. držela pohromadě nějaká další interakce, ale nebude souviset přímo s gravitací.../ neznáme moc vlastnosti vakua, v tom je problém dost. / samozřejmě si lze představit, jako by z Rindlerova horizontu vycházely virtuální částice a ty se "realizovaly" až na teploměru co zrychluje.../ energie té sítě odpovídá gravitačnímu poli a je úměrná svému zdroji (lze to chápat i opačně, že vakuum je zdrojem energie oné částice). Čistě vlnově částicový dualismus tedy vede na zakřivenou geometrii časoprostoru - mám síť, kterou tvoří nějaká částice kolem sebe, mám jinou částici a tu s touto sítí (na chvilku) neinteraguje a musí se tedy pohybovat volným pádem. / Chce to rigorózně dokázat. Jsem schopen jen říci, že: mám částici, ta generuje kolem sebe pole (chomáč), což lze chápat jako U záření (či je to jen analogie) a tedy volné částice, bez interakce s tímto polem, padají volným pádem, neb to plyne z rovnice pro U-H záření (teplota = zrychlení). Představme si výtah, krabici..., ve které je čisté vakuum, daleko od všech silných polí včetně gravitačního. Dole je hmota, ta produkuje rozruch ve vakuu, lze to interpretovat jako U-záření a je úměrný energii dané hmoty, pak je tam volná částice - ta není vázaná na rozruch a volně padá, podle zákona o U-záření. Jakoby se vyrovnávají toky hybnosti ve vakuu tím, na nulu. / Vlastně vlnová funkce také podléhá slapovým silám, podobně jako Země a Měsíc - mění tvar.../silnější pole sice znamená třeba více interakcí mezi oběma částicemi, ale i silnější padání./

Když po něčem toužíme - nemáme to, tím vyjadřujeme, že to nemáme ... pšt už proto i "netouží" je o krok napřed.

Boj je o tom být o krok napřed vlastně - o tom to je, urychlení, čas...

Pst se nebat ... umět umířit, o tom to dost je, když neumíme se transformovat, propadneme děsům...

Ž jsou pro mě kyselá, sladkost je převlečená kyselost...

Zde si vlastně tvoříme reflexy a to je smysl určitě i ... a to i vyšší reflexy, např. vůči pošetilosti. Reflex má trochu blízko k předsudku, ale není jím..

Typické - cítím slabost, nevyspalost, zranitelnost a tedy udělám se silný - to je ego, lež... obecně rozpor báze a okolního světa... my se s tím rozporem identifikujeme, ve vyšších stavech vědomí již celý svět je vyplněn tímto rozporem...a není tam jáství tolik.... polarity se potkávají v egu, nebo v lásce...

Zavidíme si i bakterie...bakterie chtějí promíchávání...proto námi manipulují abychom se milovali apod. i...

Nelíbí se ti tu, že tu jsou negativní jevy ... to tak je...vše je plus i minus...

Kazdy se stává do role že on je všichni (veřejně mínění, nějaký postoj psychosociálněpolitický) a správné chování a naladění...
... je to tak, že každý tvoří svým dílem toto dílo, veřejné mínění, někdo však toto nejisté vlastní a vlastně to děláme všichni...

V sobě nechápu, že druzí to nevidí jak já, že neví o tom, kdo jsem a jak to cítím, jaký stav mysl, kvalitu mám, je to relikv z onoho světa jakýsi... právě tyto dva stavy, kdy to nevíme (zde) a víme (tam), celý svět tvoří, o obojím lze říci, že je to více iluzorní nebo více skutečné, vzájemně to budou tvrdit o sobě.... kdyby ta hranice nikdy nebyla mezi námi, nic tu nebude, zde a ani tam... ale třeba to tolik není pravda...zase je i není:)

Dospělý člověk se jaksi dostane do psí situace a tu vyřeší svým ne, rozhodnutím apod., jakoby se již nakazil ale ví to a vyřeší to jinou formou psí ... je unavený, ale řekne si ne ... není to již upjaté a šílené i...

Démon civilizační zneužívá toho, že člověk cítí vinu, když nepracuje. S tím nejde dělat nic...

Trojice - láska, ego, Nic.

M, ž se identifikují s věcmi, objekty... kazdy jinak a s jinými.

Všichni musí být hodni ...řika, ale sobě to říká vlastně, a i říká já mohu být zly...

Čistá symetrie je o obrácení vektoru jenom vlastně, neb obrácení směru je zároveň obrácení pravolevé a částice antičástice a i časové.

Gravitace souvisí se sípkou času...

pšt - ze všeho kolem snaha udělat kaši, šum, a navíc šum vlastnit...

Ego vše pozoruje z dálky a nahlédu divného, jako matrioška princip, iluzní uzavřenost - opuštěnost v přítomnosti druhých, a tak nechápe, že je součástí toho dění a tedy i že jej druzí kritizují vše to jsou vlastní zkušenosti s mojí myslí či tím, jak druzí působí... často se smějeme druhým, že jsou pšt, ale děláme totéž, třeba že jsou pod vlivem veřejného mínění - chtějí se blýsknout, ale to je tento text přesně taky...

Samozřejmě poražením zmizí i ta projekce, iluze, E', ale ne úplně ...

U gayů je častá identifikace s matkou - schování m uvnitř - to je společné...

To, že si nevidíme do hlavy - je právě to, že existuje komunikace - zde vzniká, tam může být stav, kdy si vzájemně do hlavy vidíme a tedy i nás něco nezajímá,, ale aby to bylo možné (nemůže to existovat věčně bez toho, že někde to bylo jako zde, pokud by to bylo věčné, nebyla by tam komunikace asi žádná a bylo by to fádání, lineární, sterilní...) ... takto jako skládačku vidí svět, je viděn svět z nižších úrovní, z božské úrovně by vám už řekli asi něco jiného...

Ego jak vymyslel Freud je o konfliktu mezi id a superegem, je to hezky vidět, že ego je ano i ne např., je všechno, je nic i....má nejistotu v tom, co je a tvoří si předsudky, neb chce být vše.

Kdo hodnotí, je vlastně v pozici 0.

Lze si to představit jako relativní "pohyb", tok hybnosti ... směrem od zdroje je pohyb ven, a tedy musí být volnou částicí kompenzován směrem opačným (doroვნání na 0) a to je volný pád.

Zotavení je pro smrti je pro bakterii rychlejší než pro člověka asi ...

Šum (B) pšt vlastní, tím ji lze i definovat. Celé je to velká iluze, B je také napůl iluze. vlastní, chrání, ... ale před kým? všichni to takto mají, B je chráněn a jemu je to jedno, B je i stav nirvány v tomto smyslu ... také nejde být jen racionální stále a vyžadovat racionální odpovědi...

Příklad na složitější situaci: někdo najednou zmlkne a vyzařuje negativní energii, pak to odpadne a druhý vedle si tedy uleví, ale v hlavě mu dojde, že tím by byl pod jeho vlivem, tak neudělá, že si uleví.... a to je přesně dospělost:)

Prakticky vždy je to charakteristické vlastněním onoho šumu - B, U-záření to je pak... a vlastnit B je Nic. buď je nic vlastníkem nebo B, není tam nic.

Čas paradoxně není hypoteticky (matematicky viděno) v místě interakce, ale běží vlně, ale vlna právě čas necítí... / Pak by se zdálo, že sterilní neutrino, které interaguje jen gravitačně, nemůže existovat, ale to není nutné - zákony zachování jej umožňují a definují, bylo by prostě nic, tak jako všechno:), mělo by však jakoby jen vlnovou povahu.

self-accelerating box paradox - asi o tom, že těleso zrychlí a pohltí záření a tím se zpomalí a nezrychluje.

pšt vyjadřuje obojí zároveň - ublížení i útok...

Ego je o tom, že agrese, bolest, zabít se atd. zapadne a nevnímáme to, je to lepší než se zabít, ale vybírá si to svou daň...

Zjišťuji, že asi není normální být doma, sám a bavit se báječně, tak jak to dělám celý život, že za tím někde je něco velmi děsivého a chladného, ...lidé, to ne....

Věda je taky strašně pšt, to se odráží v prostředí univerzit atd... obecně strach se dotknout čehokoli...divný svět povýšený...odtržený. Ale je to to jen, co asi máme...

Takže při každém brždění a rozjíždění v metru z pohledu metra je vakuum teplé a my tedy padáme volným pádem, nebo podle OTR zakřiveným čp...univerzální odstředivé síly odnášející i čp.

Zdá se, že život a smrt je i jako překročení horizontu černé díry nebo Rindlerův horizont - je relativní, možná ale pravá smrt je o neodstranitelné singularitě...Hrozně se horizontu bojíme, projedeme jím jak nic a pak nás čeká singularita, kde se vše potkává.

Je to jasné - člověk je opuštěn, zrazen, ukřivděn, odmítnut apod. a ne. povídám si s celým světem, zachraňuji celý svět, všichni mě obdivují.

Nesmát se pšt atd., víme, že potřebuje nařezat, ale to to jen živí, je unaven.

Onen a tento svět je jako vakuum a reálné částice (svět). Onen svět tvoří svět a naopak, pomocí světa poznává i sebe sama atd. Život může dál v pohodě žít ve vakuu kolem nás, my tam dodáme svým životem informaci a ta žije ve vakuu dál, vakuum je na rozdíl od světa plné bezpočtu možností. Pak existuje filozofické vakuum a to je možná totéž i... .

Máme tendenci mít vždy i v nitru navrch, ale umět prohrát, prohrávat, je polovina světa, v první fázi cítíme své ego, ale pak je to normálnější... prohráli jsme, a musíme vyhrát, to je jasné úplně, ale musíme i umět prohrát. Život ale není jen o boji, jde o tak vidět, ego to tak vidí, ale není to tak... samozřejmě každý si řekne - tak, teď jsem prohrál, příště vyhraju... my sem jdeme vyhrát, ale abychom odtud mohli, musíme umět prohrát, každý sám. Lásky není výhra, vítězství, ani prohra...

Všechny teorie kvantové gravitace mají společné to, že gravitace je popsána vlnově-částicovým dualismem, jak ve strunové teorii, tak smyčkové gravitaci, tak entropické gravitaci a dalších.Gravitace je tehdy, nepůsobí-li žádné síly, a to je stav vlny. Samozřejmě, že interakce se popisují jaksi vlnově-částicově najednou, pak je třeba chápat vlnovou podobu jako složku celku (vlnovou a částicovou povahu jaksi nejde odlepit od sebe někdy). Když budu elektricky nabitý, budu cítit odpor vůči přitahování k opačnému náboji (setrvačnou hmotnost svoji, tendenci setrvat na geodetice, gravitaci právě) a tíhu a hmotnost právě v gravitaci vůbec necítím, což je dáno tím, že "neinteraguji" s ničím. Doplnuje se tak princip něco a nic vzájemně v gravitaci vs. síly. Možná že teorie, která popíše gravitaci čistě na základě vlnově-částicového dualismu bude "nejlepší". Čím méně je umožněn stav vlny, tím méně je umožněn volný pád a tedy gravitační působení, to by mělo mít vliv na

stav singularity, vše se promění v jednu interakci, jejíž podmnožina je i citovost atd a konečná interakce je láska.... gravitace je tam v podobě setrvačnosti hlavně a ne přitahování gravitačního.

Gravitaci by mohl vysvětlovat tento efekt: mám např elektrické pole (virtuální částice) a

vlna zasahuje do více potencialů a tedy je vyšší pravděpodobnost že se částice vyskytuje blíže zdroji pole než dále neb blíže zdroji více interaguje s polem...

z - rozuměli bychom si určitě nebýt strachu vzájemného a strachu ž z m a ht principu ... není tam odstup od pohlavnosti i... a nutnost být plus nebo minus jinak jsi bláto řekne...je tam strach z duality vlastně u ž a lpění na ni atd. Sikanozni strach z toho - Anima -to ale je Animus (strach ze sebe...).

ž práce s emocemi a m nad tím a proto jim podléhá...nejsem m...

samozřejmě ego a teorie o g je totéž... dráždí to ega negativně nebo pozitivně...ale vím, že je to ego což okolí neví.. jsem dál i, o krok napřed, k lidství víc...

Obohacení vakua po smrti a info z nás tedy i během života...a transformace této info o nás v šumu se rozpustí i ...

Teorie jsou únik, narozdíl od ostatních eg toto něco je není to nesmyslný osobní boj v guláši z lidi ..., ale tím že člověk něco dokáže třeba se (svého) ega nezbaví neb to je ego...

V singularitě tedy mizí gravitační přitažlivost, není tam již hmotnost, jen energie, ...

V kvan teorii zjišťujeme polohu ničeho vlnou-ničím (kratší vln délka - větší přesnost).

Jednodušší to vidí jednoduše i a jaksi i více v kontaktu se zemí a vesmírem...

Zkusme vysvětlit tedy gravitaci pouze pomocí vlnově částicového dualismu. Jediné, co mě napadlo, je stará věc - vliv slapových sil na vlnové funkce (pravděpodobnosti výskytu částice). Tedy v našem vesmíru se na velké vzdálenosti mělo dle našich poznatků jednat o elektromagnetické síly. Princip by byl takový, že: každá částice je i vlna zasahující do více hladin potenciálu pole (nemusíme uvažovat jaké pole, to je jedno, principiálně by to mělo fungovat i u slabé interakce, možná i u silné). Tedy v místě blíže zdroji pole je vyšší pravděpodobnost, že tam částici najdeme (interakce je skrze virtuální částice). To by mohlo vysvětlovat gravitaci - jedná se vlastně o slapové síly působící na vlnu pravděpodobnosti, takže je to "psí hypotéza". Tak, a bude to fungovat?

Za prvé, jsou to slapové síly? Ano, asi jo.

Volný pád různě těžkých těles, částic? Představa - mám např. výtah, uvnitř je dokonalé vakuum. Na podlaze je nabitá deska (záporně). V prostoru výtahu je i jeden elektron. Ten je elektricky odpuzován, ale je i přitahován těmi gravitačními elmag slapovými silami (poměr elektrických a gravitačních sil je jak známo v desítkách řádů). Různě těžké částice musí padat stejně rychle, jak to zařídít? Těžší částice úměrně své energii/frekvenci více interaguje, je ale menší co do rozměrů, naproti tomu vlny s malou energií jsou prostorově větší, ale "tikají" méně - tím se to tedy (možná) vyrovná a padají stejně rychle.

Rozdílné zrychlení různě daleko od zdroje? gravitační zrychlení by bylo závislé na elektrickém poli a jeho potenciálu. Při volném pádu záření, částice, vlnovou délku nemění, tedy hypoteticky by vlna byla stejně veliká (stejná frekvence, možná ale ne), ale rozdíl potenciálu "nahore" a "dole" vlny by se směrem blíže ke zdroji pole měnil, gradient by v rámci vlny rostl, tedy zrychlení by bylo větší blíže ke zdroji pole - nutno ověřit.

Zdroje různě těžké? Různě těžký zdroj elmag pole přispívá do elmag pole svoji energií (opět, jde tu o množství, ne o kvalitu).

Dobré je, že potenciál elmag je stejný jako gravitační (v Newtonovské limitě), a síla závislá na R_{na}^2 .

Působení na nenabitě částice: fotony, neutrina, neutrony atd.? Asi snad ano, každá částice má kolem sebe virtuální pole, např. foton se rozdělí na pár částice-antičástice a ty dále mohou "interagovat", působí tedy na ně pouze vliv gravitačních slapových sil elmag pole.

Nenabité částice jako zdroj gravitace? Zde může být kámen úrazu, ale možná ne, foton je taktéž občas virtuálně pár částice+antičástice a tedy přispívá do elmag pole i.

Setrvačnost, (různá) setrvačná hmotnost, princip ekvivalence? Ekvivalence by měla plynout z toho, že vše padá stejně rychle k zemi, nezávisle na hmotnosti a na univerzálnosti působení gravitačních slapových elmag sil.

Princip ekvivalence zde nabývá jiných rozměrů ale. Volný pád (obecně pohyb po geodetice) je způsoben pravděpodobností (deformací pravděpodobnosti), nikoli samotnou silou. Mohu mít částici na kterou nepůsobí pole a tedy nedeformuje její pravděpodobnost,

Nebylo by to tak, že se částice při volném pádu natahuje tak dlouho dokud není detekována, je to postupný, kaskádovitý proces v době mezi měřeními, by to musel být.

Speciální relativita?

Obecná relativita, deformovaný prostoročas, geodetika? Elmag pole v relativitě (kvantová teorie pole) ...

Silná magnetická pole - nesoulad s gravitací? Např. by potom částice příliš reagovaly např. na magnetické pole Země by šlo říci, v rozporu se skutečností. V této síle ale jde o celkové množství pole, a všechny nabitě částice Země mají větší podíl na elmag poli než magnetické pole Země...(?) Totiž kladné a záporné náboje Země se vyruší, ale jejich pole existuje v prostoru a je určitě, co do mohutnosti řádově silnější než pár nabitých částic v Zemi putujících konvektivními proudy. Zde nejde vůbec o elmag působení, gravitačníma očima jde o "množství kliknutí v různých místech prostoru". Elektron v elektrickém poli - samotné pole se skládá z pozadí (řádově mohutnější) a např. námi vytvořeného elektrického pole - elektron bude reagovat na naše pole, neb pozadí je "neutrální, vzájemně vyrušené", ale slapovým silám je to jedno, ty reagují na "množství interakcí".

Singularita? Opět, v singularitě by gravitace přestávala existovat, neb vlnová povaha je tam "omezená", vše neustále interaguje ... by mělo...

Černé díry? Náboj se zachovává, tedy i elmag pole kolem čd existuje, snad se protunelují virtuální fotony skrze horizont, možná holografický princip ...

Rozdíl oproti elmag slapovým silám? Existují i čistě elmag slapové síly, což je ale vlastně totéž (např. pokud atom vletí do pole neutronové hvězdy, špagetifikuje se...(?).

Gravitační vlny? Samotná elmag vlna by nemohla produkovat g vlny, až změna ("druhá derivace"), tedy změna množství vln (takže jakékoli zrychlení náboje) a to snad odpovídá g vlnám. Protože je to již od povahy slapové působení, odpovídá to (snad) g vlnám, které jsou vlastně slapové povahy.

Působení g vlny na těleso, částici, jak?

Velká tělesa a gravitace? Není asi problém, vše vychází z povahy kvantového světa, velké těleso lze brát jako, že má jednu vlnovou délku svoji, ale ...

Modrý posuv (fotonu)?

Hmotnost (energie), pohled na ni?

Rovnice? Mimo mé schopnosti a čas... Snad jen - volný pád by byl způsobený rozdílem elektrického potenciálu (?), a zrychlení je gradient tohoto potenciálu. Přesně to odpovídá i gravitaci, jen konstanty se liší. Dokonce můžeme vypočítat i rozdíl, který je dán vztahem: gravitace/elektrika = $G/4\pi\epsilon_0$ = 0,599. Zvláštní vysoké číslo, (snad) naši volbou jednotek způsobené.... A poměr Q a M - to by se musel vypočítat třeba u Země součet všech jejích nábojů bez rozdílu znaménka (Země má cca 10^{24} atomů, každý má cca 10 nábojů třeba, tedy $10^{24} \cdot 10^{-19} = 10^{42}$ C vs. 10^{24} kg...). To 4π je pěkné, s tím půjdou dělat věci kolem rovnice OTR apod.

První derivace potenciálu je zrychlení, druhá derivace je změna zrychlení - slapové síly, zde jsou ale slapové síly způsobeny už změnou potenciálu (?) - takže se to liší od elmag slapových sil (?).

Možná to vyžaduje další neznámá pole, aby šla popsat gravitace.

Takže to, co zde detekujeme na detektoru gravitačních vln by byla změna el-mag pole, jako když žárovka svítí více a méně (snad to říkám správně).

Co se tím z černé díry odnáší? odnáší se energie pole, tedy jaký vliv to má na čd, neutronovou hvězdu apod.?

Experimentální ověření by mohlo být možné, s neutrálními částicemi v elektromagnetickém poli např, i když... něco by se určitě našlo:).

(Physics 2017 Measuring the Tidal Force on a Particle's Matter Wave, totožné rovnice pro: dipole and tidal field,

Neschody zaschody nadschody:

někdy neděláme to, co nám bylo děláno neb špatný příklad to je, proto nedělám druhým, co dělají mě, nemám to v sobě...

antikauzalita - produkt si hledá příčinu.

Zapomínáme na to, že Země a Měsíc jsou sice elektricky neutrální, ale probíhá ohromná výměna informací elmag polem, každý elektron si povídá s každým elektronem a protonem na Měsíci. Dále, foton také ovlivňuje elektromagneticky např. elektron, ale přenos hybnosti je nulový navenek (když foton proletí okolo elektronu), foton se rozdělí na pár částice, antičástice atd. a interaguje s elektronem, virtuálně tak, aby se jeho hybnost neovlivnila (klasickým způsobem jako se přenáší mezi elektrony např. virtuálními fotony). Ovšem ovlivní se gravitačně. Neb foton má kolem sebe toto pole a ovlivňuje výskyt elektronu. Je to velmi jemný jev. Gravitační vlna potom je opět nikoli elektromagnetická vlna, neb je produkována nenabitými tělesy, ale opět toto "smetí". Když budu hýbat Zemí, Země je nenabitá, nevyvolá mi to elektromagnetickou vlnu teoreticky, ale informace se přesto elmag polem šíří, trochu jako duch. Existuje tu "samogravitace" g vlny? Tedy máme nyní elektron letící kolem fotonu, elektron najednou sebou šukne a šíří se "g" vlna a nevím:). Elektron se pohne (gravitačně), jakoby se hybnost přenesla, ale nikoli přímo, ale odlišným způsobem (elektron se vyskytuje na pozadí pole, se kterým interaguje a interaguje s ním více v jedné části), možná je to analogické entropické gravitaci.

Pak už člověk nemá vůli, a líhne ty parazity, myšlenky, kopíruje už jenom, mechanické to je i, je zmanipulován, uvnitř má bláto a vůbec už to není jeho já

Ono ta paní se zdá chladná, a tvrdá vůči lidem, ale to pochází z pocitu v dětství třeba, že lidé ničí planetu ... ale už toto je také i pošetilé, není nikdy jednoznačnost...

B dává a bere, tajemství stvoření neznáme, unést nejistotu s tím asi souvisí. Pak přinesou Bohu produkty co se tu vytvořily, třeba televizi, on sám neví, co vznikne, pak už to nemá cenu. Jako v kvantové teorii, dotazování se a ani částice neví, co je, jen musí být odpovědi konzistentní....

Smysl je v tom sám o sobě, čím to je a i v tom, že to není ... něco a Nic.

pšt je i rozpor Duše-Ducha a těla. postižení dává jedinečnost ale i zasklenost a rozteklost...

Některé věci musí být do smrti, navždy.

17.5:2019

Tak opožděně o setrvačnosti a principu ekvivalence. Když si představím, že mám vlnu-částici (vl-ča) a kolem ní pole, např. elmag, intenzita pole klesá směrem od zdroje - vl-ča. Bude to stejné, jako v případě gravitace - když se budu snažit částici vychýlit, bude klást jakoby odpor, který je způsobený tím, že bude "padat sama na sebe". Na vl-ču na novém místě působí původní konfigurace... je to náčrt, neříkám, že toto je přesné vysvětlení toho. Tedy jak setrvačnost, tak gravitace jsou totéž, tentýž princip a vzájemně se skládají i. / Možná je pak problém s pojmem hmotnost v homogenním poli, takové ale neexistuje, snad jen v singularitě se tomu může blížit. / Gravitace tedy nefunguje narozdíl od OTR v prostoru vyplněném homogenním polem, v OTR by byla křivost, zde ne. První nehomogenity po vzniku vesmíru tedy mohlo způsobit elmag pole, náboje a náhodný vznik mezery a zhuštění, co se pak umocňoval. / Takže gravitace je vlastně o pravděpodobnosti, je to

entropická síla vlastně v tomto pojetí. V makrosvětě však tento jev, posunu do míst s více interakcemi nemá analogii (když se nevezme pšt, nakažení bojem). Nemá analogii, neb je to způsobena vl-ča dualismem. Částice se nachází na více místech najednou a přirozeně si vybere to, kde se vyskytuje více - interaguje více (ovšem s virtuálními částicemi). Nezpůsobuje toto samotnou vlnovou povahu částic? / Slapové jevy pole (pravděpodobně elmag) je možné geometrizovat a zapsat jako křivý čp možná. Gravitační je tak jakoby nelineární projev elmag pole, který zanedbáváme (?), neb je řádu jedna ku desítky řádů. I čp celý "padá", pole padá samo do sebe. // zajímavost jen mimo - miniaturní čd podléhají pn asi... / takže, to že tělesa padají, může být tím, že níže mají vyšší pravděpodobnost se vyskytovat, než výše. / je to způsobena slapovými silami (elmag pole), ale proporcionálně jim to samozřejmě neodpovídá (rozdíl je desítky řádů asi opět). V klasickém světě by se utvořily slapové síly, ale nevedly by k pádu těles...je to něco jiného... // Tedy každé nehomogenní pole působí i samo na sebe tímto jevem, virtuální částice ve více hladinách potenciálu mají vyšší pravděpodobnost se vyskytovat ve vyšším/nížším potenciálu (absolutní hodnota potenciálu). ... Super-virtuální částice možná existují, ale nemají jiný význam, než gravitační, vyskytují se tak, aby ve výsledku nebyla mezi částicemi přenesena žádná hybnost projevující se jako působení síly navenek. Ovšem měly by význam gravitační. Stačí si jenom představit elektron ve vakuu, kde jsou rozdílné hladiny potenciálu, tedy (měly by tam vznikat páry částice-antičástice) s různou měrou a polarizovat elektron jinak v různých hladinách potenciálu, toť otázka ale, to asi QFT nepředpovídá a neexistuje to takto...

Musím vyměnit prci. / Už mohu dělat blázna, mít masku, nemuset si povídat s Duchu neotevřenými lidmi kolem. / Duch je inertní i neinertní, na rozdíl od pšt vede určitý dialog. / Už nejde klást odpor - bláto v centru mysli atd...

Nejde o to zničit E', ... m je i není E'.

Tento svět a onen svět jsou silně oddělené. Spojování bude snižovat utrpení, je to však vratké, může to spadnout k pšt, např. při představě, že se ty světy vážně spojí v jeden. Je jedno, jaké duchovno člověk "vyznává", toto je v každém duchovnu a děje se automaticky. Vlastně právě pšt neví, že toto je smysl, je mimo smysl, "neexistuje", nechce to a spíše to vůbec neví, že onen svět je atd., to se typicky stalo nám v dnešní době, postupem času. Pokud nic po smrti není tzv., pak ale zůstane spojování s Nic.... pšt je mimo tento "záměr", naprosto přirozený a smysl atd ... vyštípanost uvnitř, nepochopení, že smrt existuje a strach z ní zároveň... vyjeknutí někam mimo prostor, zauzlení Nic apod... / spojení obou světů (smrt, život...) vede na nižší strach ze smrti a nižší utrpení, příroda je spojuje jaksi přirozeně, člověk již ve vyšším levelu, duchovnem, - láskou a poznáním, zkušeností se právě ty světy spojují...

Moc používáme racio, a máme pecku v krku pak.

Tíží mě vždy o víkendu kdosi vlastně v nitru, jde o nevědomou identifikaci, identifikuje se se mnou,... a tak jsem to na sebe jednou pustil, co "drží v sobě"...neb stále se snažím pracovat s tím, co vyzařuje, a pak jsem ten děs a ps na sebe pustil a zlidštl i ... mimo celek, nebo mimo rodinu, vždy když s někým mluvíme, vnímáme i jeho srdce, aniž bychom si to uvědomovali, ale zde je prázdno a mimo a vyštípanost srdce ... to každý zná, to se nemusí vyprávět. / To je typické, o víkendu se člověk podvědomě těší do práce, neb je horší ta nejistota, že mě něco čeká a ta nevyřešenost, to že tam někomu musím oplatit facky... tím vzniká závislost i. / vina je buď z nevykonání něčeho, nebo špatného vykonání něčeho, nebo z toho, že nejsem jako ostatní, ale to je teoreticky ono nevykonání něčeho...

Jakmile m začne cítit pšt, je to už špatné. / Cítit neustále v druhých pšt a vyzařování je pšt taky, ale je to i rozpoznání zdraví.

Ten jev se například by měl vyskytovat v Casimirově jevu, jsou tam jakoby dvě hladiny potenciálu, nižší mezi deskami a vyšší mimo desky, takže desky by se měly gravitačně pohybovat i od sebe se snižující se efektivitou ale, čím jsou dále od sebe.Otázka, zda by gravitační síla nebyla o dost větší než je pozorováno - rozpor se skutečností. / A co holografie? souvisí to nějak spolu? virtuální částice jsou "realita"-plátno a reálné jsou jen nic, ale (jedná se o zobecnění holografie, kdy už nezávisí na dimenzích, jde už jen čistě o informace, v poli kolem reálné částice je veškerá informace o částici a je zbytečné jakoby uvažovat, že ta částice je něco reálného...), ale lze to vidět i obráceně. Velice to asi připomíná tento a onen svět, zde jsme, co jsme, ale stejně tak je veškerá informace o nás obsažena ve vakuu kolem, po smrti jsme "vakuum", ale působením různých šumů se transformujeme, informace se proměňuje... proto je důležitá vůle, ale i umět se proměňovat, a tak.

Je utrpení necítit a také cítit někdy, ...

Tedy v Casimirově jevu je asi nepříjemná zpráva, pole nehomogenní, bude tam i tlak opačným směrem proti gravitačnímu působení, tak jako v Casimirově jevu. Každopádně je snaha přírody pole homogenizovat i ...

Poslední myšlenky od plotny: kvantování g pole - zhroutí se to do čd, ta se vypaří hned a je pokoj:), nebo se zapomíná na to, že tam není jen nelinerární g pole, ale i lineárnější ostatní pole a ty se doplňují. / Ta psí hypotéza přirozeně vysvětluje temnou energii, neb pole padají sama do sebe a prostor se rozpíná mezi nimi ... ale to je v otr taky takto.../ určitý typ lidí včetně mě dřív více se jaksí identifikuje s drsností v domněnku že vyřeší za ně jejich problémy.../ renormalizace v kvantové teorii možná tedy zničí gravitaci...protože to chceme mít lineární. / Nelineární chování (v makro světě asi jen patrné u elmag) je gravitace bych řekl. Elektron působí sám na sebe odpudivě, foton skrze elektron/pozitron také atd... je to jaksí malý příspěvek, ale to je právě gravitace./setrvačnost.../ třeba vzniká více elektronů na jednu stranu fotonu než pozitronů na druhé - narušení levoprávé symetrie a tím má i foton trochu elmag sílu...ale to není potřeba ...

Něco si povídají, paní nebo pán se naštvě a odsekne tvrdě, stojí za tím celé pozadí myslí jeho, nahromadění..., a myslí, že tím ukončí to trápení, ale tím dá facku druhému a v prostoru víří kousky a je to pod kůží celé ..., naopak tím neřeší se ta věc, neb to vede dál, ego si myslí, že to jednou nějak vyřeší tento svůj problém tak, že tam nebudou druzí lidé, ale to nefunguje ... toto je typicky oblast ega, je mimo všechno vykastované a všechno vlastní a je nic, atd... je to jako vydlabat sám sebe...ono trochu se to vyřeší, ale i se to nevyřeší právě, a strany si vůbec nepovídají - vůbec, je to jako Nic, nula od nuly pojde, proto v tom nic není, svět je nic, ale jinak. kdybychom zůstali v horkém plynu, nebudeme si moci povídat...

Myšlenka od plotny: hele Karle, nemohla by být ta kvantová gravitace o tom, že... " to je zajímavá myšlenka, přemýšlím nad tím třicet let a... " - nakonec to sice je trochu jinak, ž dávají podněty i (Animus šmátrá v obecném poli bytí).. když ty tvoje částice toho tolik napovídají, nechtějí jít tam, kde si budou povídat víc?

Dotaz na webu:

It is possible that: for example there is an electron in electric field, with higher probability it will be in places where the field is stronger because there it feels more interactions. Should be this tidal effect connected with quantum gravity?

https://www.quora.com/unanswered/Is-it-possible-that-for-example-there-is-an-electron-in-electric-field-with-higher-probability-it-will-be-in-places-where-the-field-is-stronger-because-there-it-feels-more-interactions-Could-be-this-tidal-effect?__filter__=&__nsrc__=2&__snid3__=4466755145

Nejsou to blbé vztahy od nikud nikam ta fyzika, ale je to o něčem...). / Ta renormalizace - my se snažíme vnutit makro představu tomu světu a říkat, že to jsou objekty, ta nekonečna jsou přirozená i možná a díky naší renormalizaci a měření hmotnosti elektronu v laboratoři vůbec vesmír existuje:), také je to zakotvení do světa chaosu apod... obecně ten model kvantových částic a jejich interakcí nemusí být ok, koncepčně hluboce koncepčně, snaha vnutit něco něčemu, a představa, že to funguje jako balíčky apod. a také představa, že existuje nezávislá skrytá jediná teorie světa, která vše vysvětlí, je dost možné, že nic takového neexistuje, z žádného pohledu v bytí ...

Možné experimentální ověření té elmag gravitace: klasický experiment, kdy posílám jednu částici dvěma rameny současně a na konci sleduji interferenci. Tato ramena umístím tak, aby byla v rozdílném gravitačním potenciálu, když pošlu foton, elektron, atom, bude samozřejmě "modrat" v rameni, které je níž vlivem gravitace. V této hypotéze je to vysvětleno silnější interakcí s elmag polem. Dilatace času pak znamená více tiků, a tedy zpomalení na cestě a tedy dilataci času (o tom zrychlený pohyb je). Stejně by experiment dopadl v urychlené soustavě ve stavu beztlíže. Je to jako detektor g vln, tam také. Proto, když budou ramena ve stejném gravitačním potenciálu - úplně přesně, ale jedno bude vystaveno silnému elmag poli, co se stane? možná nemáme dostatečně silná umělá pole, neb ve srovnání se Zemí je to řádově úplně jinde, ale změřit 10-18 metru jako LIGO umíme. A nebude elektron reagovat více než foton? Vlastně tím uměle vytvoříme silné gravitační pole, neb jednu částici "rozdělíme" do dvou ramen a pošleme hodně daleko od sebe, to příroda neumí (pokud známo)... V kosmu by byl tento experiment asi lepší. Možná rozdílné částice reagují se silným elmag polem různě, to by nebylo dobré... gravitace by bylo to, co mají společné... Vlastně to nemusí být jeden foton, mohou být dva, obecně to mohou být i dva svazky fotonů (či lépe atomů či neutronů asi), ale v rozdílném elmag poli. Možná by šlo i měřit "pád" atomu v silném elmag poli...vliv spinu atd. (?)... a pak to spočítat, zda energie pole odpovídá jako by to byla gravitace...gravitačníma očima říkáme, že musíme utvořit tak silné elmag pole, aby jeho gravitace přitáhla atom, ale to nic nedokazuje:). asi elektron bude více reagovat než foton, ale pokud se to odečte, zbyde tam malé působení elmag pole, které je gravitací možná právě...fungující na jiném mechanismu než elmag., čistě na vlnově částicovém dualismu a elmag jen využívá k tomu, aby to fungovalo.../ teoreticky lze gravitaci, dilataci času, simulovat na elmag poli - budu mít dva elektrony, ale jeden se prodírá ohromným elmag polem a je pomalejší a

vše tam plyne díky tomu pomaleji a řeknu, je to dilatace času.../ Hodiny mi ukážou v silnějším poli méně, ale dilatace času je kompenzována množstvím interakcí, takže jakési "filozofické" stárnutí je stejné.../ není to i naopak, a pohyb je definován elmag silou, neb obsahuje všechny tři možnosti - statický náboj produkuje el pole, rovnoměrně se pohybující produkuje mag pole a zrychlený produkuje elmag pole, navíc spin je magnetická záležitost a má jej každá částice... /elmag se nechová jen lineárně, božské světlo je trochu ušpiněno:), ve vysokých energiích i spolu reagují fotony, které se normálně projdou, a to je další nelinearita. /elmag pole např. Země je ohromné, ale neutrální, brodíme se řádově polem o 10na30 Joulů. Gravitace je o 20 řádů menší efekt. / Lze tak říci, že když chci posunout kámen, působí setrvačnou hmotností, jež je způsobena elmag silou, ale roztlačit se jej snažím také pomocí elmag síly.../ Koncept OTR - částice se pohybují po geodetikách tak, aby jejich vlastní čas byl maximální lze chápat v psí hypotéze (či p jako pravděpodobnostní) jako to, že chtějí být tam, kde nejvíce interagují, což není ani tak věc vůle, jako logiky, stejně jako více budu vnímat silný tón než slabý... . / tady je vidět jak ego funguje - dali bychom si pěstit, ale v egu je to jinak, já mu to ukážu jinak, dokážu jinak, prudí mě a je inertní démon a "nutí" i dělat geniální věci a těšíme se na sebe...což opět není věc vůle...bohužel.

Tady v Čechách je jakási oáza božského klidu, ale ne ráj, je tu myšlení, Sofie, scházejí se zde učenci z celého světa, západu i východu, přitahuje je, klid, kotlina, zatuchlo božské - rozum, odpad ze kterého něco vzejde a jež sám je důležitý, jako hlína. Je to tím, že jsme se nebránili a neřekli ne, je to však i moudré. Neuskutečněný boj vede na mikrostavy, šum, odpad apod., z makro na mikro, jen v mozku...

Co je překvapující, gravitační konstanta může zmizet, neb již by měla plynout z naší neznalosti vztahů, již není číslo, které se vzalo "z hůry". Možná to tak je: hmotnost - tam G není nikde, hmotnost jsme jakž takž schopni určit, či spíše změřit, víme, kde má příčinu alespoň, a přitažlivost je dána interakcemi elmag pole a vlnově částicovým dualismem, to, jak rychle to padá ve vztahu k hmotnosti zdroje je nyní už věc jaksí objasněna, sice tam asi musíme dosazovat G, ale víme, že kdybychom lépe znali procesy, nebude již potřeba a vyjde z výpočtů. ... Tím ale Planckovy jednotky ztrácí smysl v podobě, v jaké jsou, asi tedy... a vlastně ztrácí i smysl tak nějak, neb tam je jednou hmotnost u Planckovy konstanty... přijde mi, že je to celkově bod obratu, jednak směrem zpět (do klasické fyziky) a jednak směr třeba dopředu někam...

Možná je to ale přesunuto na konstantu permitivity vakua - ale to pokud to chápu v kvantové teorii není.

„Nikoho nemůžete změnit. Buď lidi milujete takové, jací jsou, nebo je nemilujete.“

Opět, onanie je snažší, než nekoho sbalit, ...

Někdy nevedou cesty přímo. Tedy např. kvantovat čp, když otr je o čp, ale jít o krok zpět a vidět souvislost jinde. Upřímně řečeno, když mám říci malému dítěti o této hypotéze, stydím se, nemusí to být pravda...

Rudi Mandl

Vlastně věříme, že svět existuje, proto existuje.

Jsi tu, žiješ!

S pšt jsme nic, bez pšt jsme také nic.

To, proč tělesa padají je ale důležité ještě vyšetřit. Setrvačná a gravitační hmotnost jsou stejné, to plyne i ze psí hypotézy, i když nemusí být úplně přesně na chlup. Mám částici, kolem je pole a pokud chci částici posunout někam, padá jakoby sama na sebe stejným principem, jako padá v g poli jiného tělesa. Při pádu se uplatňují tyto aspekty: počet interakcí, vlnová délka, vlastní setrvačnost, vlnově-částicový dualismus (blikání).

Co je zajímavé, bez vlnově-částicového dualismu by tělesa ani nepadala v této hypotéze. V makrosvětě by se jen slapově prohla, ale nepadala by, až když jsou vlna-částice (třeba najednou stále), pak mohou padat, neb vlna zabírá více prostoru a částice zase jsou ony interakce.

Je dobré držet se té myšlenky o mechanismu padání částic, těles, neb třeba je to ok, pak to vede člověka samo...

Teď něco odvážnějšího ještě a hloupého možná - silná interakce může mít jen projev elektromagnetismu. Kvarky jsou jakési těžké leptony, tedy interagující sami se sebou, gluon je nelineární foton, celá silná interakce je jakoby nelineární forma elmag,

to, co se snažíme renormalizovat... reálné gluony jsou vzácné, pokud vím... barvy duhy, světla:). Samozřejmě slabá interakce je jakýsi druh elmag taky...

Ta sjednocující síla může být prostě elmag, je na konci štěpení sil a na začátku možná taky. Spíše bude nějaký zobecněný elmag ale... Částice Z je jako těžký foton, W plus mínus to je jasné, Higgsův boson je těžký foton, kdy splynuly částice s opačnými znaménky spinu, lehká varianta je foton 0. Spin je o elmag apod. Světlo, to nemusím připomínat.

Atom pokud to chápu, když zrychluje, tak nezáří elmag, neb je neutrální dohromady (zde opět zvláštnost - někdy se atom chová jako by byl z elektricky nabytých částic a někdy se chová jako jeden celek, tak to v přírodě je, má jeden náboj, spin, hmotnost apod.). Ale to, že vše má silné elmag pole, jen je vše neutralizované elektricky je myslím tak...

Ještě je důležité vyšetřit přeměny energie zdroje na pole a naopak, to je v OTR poněkud zvláštní... takže mám onen atom, cuknu s ním, zrychlí tedy, a měl by produkovat g vlnu, což je vlastně změna potenciálu, která se šíří prostorem jedná se o šum částic (?), je složitě říci, co to vlastně je, ale přeneso to energii na těleso, které to gravitačně g vlnami rozkmitá a mělo by to odnést energii z toho atomu, elmag polem pryč.... ostatní částice na to reagují jen gravitačně samozřejmě, ne pomocí elektrické síly takže znova: mám atom, ten má kolem sebe elmag pole, co způsobuje gravitaci (jeho gradient, elektron na Zemi si s protonem na Slunci vyměňují virtuální fotony...), a teď a atomem pohnu, ta informace se šíří elmag polem, ale nikoli v podobě elmag vln, celé pole se jakoby pohne, samozřejmě rychlostí c, jde za atomem, to znamená změnu pole u testovacího padajícího tělesa, změnu slapových sil ... Jakoby se tedy od atomu šíří vlna elmag pole, nikoli elmag záření, a ztrácí se energie atomu samotného, odnáší se energie, a pomocí mechanismu padání se mění slapové účinky na testovací tělesa v g poli atomu... Je to vlna celého pole, z virtuálních fotonů i částic dalších, ale není to pouhá změna pole, je to vlna, odnáší energii... vůbec nevím, zda tento jev předpovídá nějaká teorie tedy...je to dost slabý efekt no. Odnáší takto každá interakce energii? možná malinko... Klidně to ale může být i reálná elmag vlna, ta také působí gravitačně a odnáší tak gravitaci i ... pojem energie je jaksi komplikovaný ve vztahu elmag ke gravitaci v tomto pojetí psí hypotézy...

Zdá se, že svět někam směřuje, k Bohu, že nakonec tu budou jen ženy a ženská energie a agrese a primitivnost bude potlačena, archetypizována. Ale to je mylná představa, těžko se to přijímá, ale Bůh je to všechno, co bylo, je a bude i, i ten primitivismus je jeho součástí, sráží níž k zemi, ale o tom to asi je.

Vylekal jsem ptáka v lese, kosici, podívala se i na mě - totiž je to hrozně vybalancovaná věc ta agrese a pšt - musí se podívat, aby věděla, že jí nehrozí nebezpečí nebo zde jí hrozí nebezpečí a ne jen utéci, na to by taky mohla doplatit... pokud zmizí hmotnost, zmizí i tři rodiny částic a zbudou jen dva kvarky a dva leptony vlastně...

Virtuální fotony, které si vyměňují navenek neutrální částice (ty si vyměňují reálné hlavně), jsou jaksi k ničemu, jsou to ty super-virtuální částice, a nevím, jak to teorie ale mají... nepřenáší hybnost navenek, tak alespoň se uplatňují gravitačně, zprostředkovaně, nepřímo...

Vlastně to co potřebuji, energii, je mužská análnost, vlastně mít v něm své přirození - léčba a nemyšlení na nic ..už asi... .. tuto energii anální, temnou, ego, apod..., čistá análnost ... homo je nakažen ženou a je pro něj rozkoš být se sebou proto.

Je možné, že svět je jednodušší, než superstruny a složitá matematika - to je už nadstavba sama pro sebe, je to hezké... svět nemusí být úplně nejsložitější. Ale i může.

Už jsem si povídal stále na ulici pro sebe. Vysvětlit nové generaci, jak funguje gravitace, hvězdy, co víme a tak... paradoxně obecná relativita je poměrně snadná - Země zakříví prostor a proto když hodím kámen, padá po parabole dolů, to je ta křivost. Když se k tomu přidá čas, vše padá v daném místě po stejných drahách (křivých z pohledu našeho, z pohledu volně padajícího je ta čára rovná, snad...).

Vesmír nám určitě připraví mnoho překvapení, že budeme překvapeni všichni. / nezamýšlel jsem se nad temnou hmotou, nyní proletěla zpráva o možném shluku čehosi co proděravělo mléčnou dráhu několikrát a ještě k tomu na to působily slapové síly naší galaxie, asi černá díra, nebo temná hmota, nebo něco jiného, magnetické siločáry galaxie...? Uncovering the nature of dark matter with stellar streams in the Milky Way, Ana Bonaca. / temná hmota, pokud působí jen gravitačně, pak jde o buď samotné pole elmag, možná s něčím ještě, samo-gravitace - pád potenciálu výše od zdroje blíže ke zdroji, aby přímo to byla hmota, to ...

Negativno vždy jen odkazuje na větší zlo nebo prázdno nebezpečné, je o odkazování..., každý se setká s šikanou, jedni to vyřeší tak, že začnou nakažovat druhé a sami to neunesou a pak ti druzí, kteří se nad tím zamýšlejí a bádají o tom a ti jsou šikanováni právě...

Ten, který už je doopravdy zlý, tak už i má dobrou stránku svoji, není žádný čistě negativní tvor, ale ani pozitivní samozřejmě, neb negace je o pomstě atd., může být o krok napřed a říkat, že to tak už není apod., pokud chce existovat, musí se mít rád a mít rád nepatrně. A tak ten, kdo je doopravdy zlý, je už i dobrý. Protože negativita je stejná jako pozitivita jenom jinak, tak lze asi říci, stejně jako zlo nemá pána, ani dobro nemá pána, jen jinak... vždy jsou spolu nějak přítomni...dobro a zlo tzv., právě tím, že neexistuje stav dobra, který by to sám o sobě prohlásil, pak by již nebyl, kým je apod., podobně pokud vyštípu zlo, nebude to dobro...

Je to jaksi neintuitivní i, ale když už nejde dělat s protějškem nic, tak jde dělat přesně právě to nic, a ono to je lepší, když si nenásilně nevšíáme, zlepšuje se to a stává se to lidštvější a méně rozporné a pekelné. Nezarážet více hřebík do rakve... nebát se nedělat nic. Je to i pšt něco s tím dělat. ... Už prostě se s tím člověkem nebavit, neb pořád ulpívá v mysli podvědomě... rozvázat smlouvu s d. Toto je myslím finální fáze celého procesu s pšt a vztahů apod., to člověk někdy pochopí až ve stáří třeba toto.... toto u mě platí na vše v čem vidím pšt.... až ve stáří to je člověk doopravdy schopný aplikovat a pak v nebi to dělají asi... nesnažit se, a ono je to lepší a lepší ... a jde to dál asi a dál a pšt je vytěsní někam a tam asi je navždy

D chce rozsoudit, soudit, být souzen, je na lavici obžalovaných i žalujících i soudce:).

Typicky rozpor id a superega, kdy chceme utéct, agrese atd. vede na pocity viny, z nejistoty apod... V některých případech jsou pocity viny právě pšt a PO...

Čím více se umí unést rozpor, tím více je to B, D je jím posedlý (sám sebou mj.) a také unést rozpor je pro něj doslovný - unést dvě věci bez jejich kontaktu vzájemného, bez prožití apod.

Když necítíte v protistraně vůbec napojení, srdce, ale jen nějaké vyprázdnění děsivé, prázdný bod místo srdce ... nejde dělat nic...

D je absolutně mimo spojení tohoto a on světa ... prázdné místo vůči tomu ...

Vlna padá dolů gravitačně představa, vize - rovnocenné soustavy a žádná soustava není ta pravá, buď padá vlna nebo jede nahoru prostor a těmi různými potenciály...pruhovaný jakoby...

Rozpor id a superega, u ž typicky orientace pštile na tento na rozpor neunesení jej...mj...

Emoce má blízko k pojmu nemoce

Neprokoknou mě hned, se že nebavím s nikým moc... ale vlastně i bavím atd... / ž nedokáže se vcítit do toho, co jsem, totiž empatie se umí vcítit jen do sebe jakoby i...

Už jsem na to přišel, na co je ujetý a co má jako fetiš určitý v sobě, jsou to zvrátky. A zjistil jsem, že naše civilizace je obecně o zvratkách, něco jsme špatného snědli, pšenici a uvázaná zvířata..., vše to je božské, jako zvrátky, umělé, chemické, barevné, i sekaná tráva je divně zelená, a není to přírodní... zvrátky, zvrátky, ... a obcují s tím, extroverti s tím obcují... resp i určitý typ mužů, žena když se chce udělat nepříjemná, je jakoby byla zvrátky rozmělněné úplně...přilepí se...

Ž jsou hodně naštvané že se nebavím s nimi jakoby od začátku i, předpojatě, neb vím, a není to předsudek... m by to unesl, ž ne ... musí být přítomna, jinak by byla m, duch..., neumí si to představit - Nic, není to předpojatost, neb vím, jsem ž, ale ne důrazem, jako ž mají, to je totiž vyvinuté až během života, osobní důležitost...identita, a ta smrdí čertem už.

Když si představím vlnu, co má dole více interakcí, slapově deformovaná, nejde říci kdo padá dolů, zda vlna nebo prostor letí nahoru, ale něco se dít musí, ale ta vlna neví, která soustava je správná, obě jsou tam zároveň, je to i logické, s vlnou nejde spojit vztažnou soustavu. (intuitivní fyzika).

GD-1 prostřelení temnou hmotou - horor: něco tam je, ale nevidíme to a nevíme, co to udělá ... sen.

Nutné ověření, zda to tak je atd.

Konstanta jemné struktury - "cítím tam vazbu na gravitaci (psí hypotézu), hmotnost apod.". Asi se prý mění v závislosti na energii prostředí (při velkém třesku byla nižší).

Popř. je temná hmota "čertík", co rozkmitává elmag pole pouze a tím se jeví, že má gravitaci - interakci s elmag polem.

Elmag pole sice máme velmi dobře prozkoumané, ale jaksi nikoli na škále kde se renormalizuje, pak magnetických monopolích, konstanty jemné struktury (1/137...), a vysokoenergetické projevy...

Představil jsem si, že Planckova konstanta je vyšší a mraky začaly padat k zemi, a vše se začalo hroutit gravitačně, začalo padat podle psí hypotézy. Gravitační by byla silnější...

Temná hmota může být - mag monopóly, susy částice, směsi..., otázka vlastně, jak interaguje fotino s elektronem třeba, a jaké virtuální pole kolem sebe má, zda se rozpadá na selektron a s-pozitron apod...?

Objevování přírody a jejích zákonů je možná nekonečné a nakonec budeme muset odtud utéci před tím:), je to jako pšt, nejde přestat. Jednou přestaneme a nedoobjevený zbytek je negativní karma pro další vesmíry, aby na ně něco zbylo také. Také u mě je to projev Anima - proniknutí do světa zákonů přírody a nepochopení a narážení stále na to a nutnost to mít vyřešené - nepochopení logiky, nelogiky atd., náraz na logiku samotnou, ovšem ne jako v ž případě, kdy je vnučována nelogika a jemnost apod...

Buď si myslí, že jsem pšt muž, co je zženštilý a tím vlastní ženu, nebo si myslí pak, že jsem žena, co je uvězněná v muži, neumí vidět svět nebinárně... jakmile začnou myslet, nevymyslí to.

Klíčový je popis mechanismu volného pádu v psí hypotéze. Funguje to na základě gradientu pole a vlnově částicovém dualismu. Řekněme, že kvantová "částice" je vlna i částice zároveň a "přechod" od jednoho k druhému je dán frekvencí/vlnovou délkou (vyšší frekvence se více podobají částicím než vlnám, v tom vidím onen dualismus). Čím větší bude vlnová délka, tím rychleji by částice tímto mechanismem padala, proto úměrně tomu "tiká" pomaleji a padá stejně rychle jako kratší vlnová délka, ale rychle tikající (princip ekvivalence tak je vyjádřitelný i tímto a souvisí se samotnou podstatou vlnově částicového dualismu asi...). Při pádu se vlnová délka v dané soustavě nemění... až při nárazu na zem se skokově změní (?) ... "tikání" souvisí s počtem interakcí také asi... Psí (Ψ) hypotéza je tak trochu naivní, ale docela elegantní...

Možná lze tímto mechanismem popsat všechny interakce..? - asi ne, neb toto je jen přitažlivé...

Vše je umění

Nebije se to, že frekvence se vyrovná s vlnovou délkou a to, že setrvačná hmotnost je jiná u různě těžkých těles (self-interakce) - souvisí s energií...

Uražení je cesta ke komunikaci někdy, otevření se. Ale spíše není tak úplně, neb uražení jsme i nejsme my. Dále, právě že se někdo urazí, je cesta k tomu "no jo, ona se hned uráží" a to je cesta do uzavření se vůči...

Nj. hovno je něco, resp. puch je něco, co nejde normálně tomu říci ne, je to příliš rozjemnělé, max. S, protuneluje se to klidně..., normální ne tomu nejde říci, jen si toho nevíšmat a nebo utéct...

Typický pojem omyl, vada atd. je spojen s Animem a mužem, když něco nefunguje fyzicky, mechanicky... už samotná mechaničnost je ale i vada:), může být...

Kvarky a gluony jsou jako nelineární leptony-foton ... přes chaos nelineární pod renormalizací to přechází z elmag do silné...

Síla klesá od atomu, co jsem četl, díky tomu, že je to dipól, jako $1/R^3$, od všech neutrálních těles by tak měla klesat síla. Ale to je super, protože když si napíšu rovnici potenciálu pro toto pole, rovná se to gravitačnímu zrychlení a to jsme chtěli: potenciál $F_i = Q$ (celého tělesa)/ $4\pi\epsilon$ vakua krát $r^2 =$ gravitační zrychlení krát bezrozměrná konstanta. To je rovnice gravitace psí hypotézy v klasické fyzice: $\Phi = Q / 4\pi\epsilon r^2 = g$. konstanta bezrozměrná

Tím, že není G, tak Planckovy jednotky možná neexistují, nejsou zkonstruovat z h a c.

Dobrý den pane profesore, pokud budete mít chuť čas apod., posílám další myšlenku o kvantové gravitaci, aby jich nebylo málo:). Nejsem moc fyzik a matematik bohužel ještě míň, tak by to chtělo nějakou odbornou revizi. Má to ale zajímavé důsledky, byť bez matematiky, jinak bych to neposílal...viz "Psi hypotéza": Díky za případnou odpověď. T.S.

Psi hypothesis (a quantum gravity idea)

1. Mechanism of free fall

Let's have a field with gradient of potential and let's have a quantum object in that field interacting with it. A wave function of the quantum object will be deformed by tidal forces. In macroscopic world nothing will fall due to this deformation but in quantum world there is wave-particle duality and it should cause free fall. Within the wave there is a gradient of field potential and with higher probability we will find a particle in "lower parts of its wave". If there will be changes between wave to particle and vice versa (simultaneously maybe) - it will fall.

2. Wave-particle duality in relation with free fall and principle of equivalence

A "claim" above means that wave-particle duality is a necessary phenomenon for objects falling. Particle with lower energy has longer wavelength ("it lies in more space") - this fact would may lead to faster falling in comparison with heavier particles. But its wavelength is exactly compensated by its frequency ("ticking") and all particles will fall by the same speed independently of weight. This also means that the principle of equivalence would be very closely connected with wave-particle dualism itself.

3. Principle of equivalence

The principle of free fall described above should be the same for inertia mass. Let's imagine a quantum object and its field around it. If someone will want to push the object it will "fall to itself" proportionally to its energy.

4. Is gravity due to electromagnetism?

Nowadays we know just one field which may be connected with the gravity described above and it is electromagnetic field (Higgs maybe also play some role). The similar laws of electromagnetism and gravity will now makes sense and the same speed of propagation of it also makes sense. All particles interact electromagnetically (as far as I know), photon also has its self-electromagnetic field because of photon can be considered as a virtual pair of particle and antiparticle and so on. The non-linear behaviour of electromagnetic field which is cut by renormalization may play a role here.

Not only electromagnetic field but each field will cause falling - strong, weak interactions - it is universal principle like gravity is.

What are gravitational waves in this hypothesis? They are changing of field potential in time and space so they are maybe electromagnetic waves but not waves themselves but their gravitational (tidal) impact on objects "around" it. I do not know if this is true because the source of gravitational waves are accelerated neutral objects.

5. Is G constant needed?

It is surprising that constant G may disappear. The strength of gravity would be connected just with electromagnetic field and its strength/gradient. It will be connected with strength of electromagnetic field or "self-electromagnetic field" in a case of photon. Note - electric or magnetic fields eg. Earth's magnetic field is incomparably weaker than electromagnetic field of all the mass of the Earth - this "neutral" field of virtual particles mainly causes gravity in this hypothesis. After that Planck units "do not exist" in common meaning (Planck constant and constant c cannot make units).

6. BH singularity

In very high energies (in black hole singularity) the gravity will be weaker and maybe disappear because the gradients of potentials are low and fields (or one "Field") are homogeneous. Singularity will maybe "pulsate" as it will be compressed by gravity and decompressed by "no-gravity" or some equilibrium appears.

7. Experiments?

No idea. Maybe binary BH, NS merging (inhomogenities in electromagnetic fields measured here on Earth)? Double slit experiment in strong gradient of electric/magnetic fields? Maybe results will be the same as in general relativity unfortunately.

Note: classical equation for gravitational force derived from electromagnetic forces within Psi hypothesis should be (perhaps?) like this:

The equation for electrostatic potential around the neutral object is proportional to $1/R^2$ (not R , because there are dipoles), so this potential is equivalent to the gravitational force:

" $\Phi = \text{approximately } Q / 4\pi\epsilon \cdot r^2 \cdot K = F_g$ ". Where Q is a charge of whole object together (proportional to its mass), epsilon is permittivity of vacuum, constant K will be dimensionless and depends only on our units (so it can be 1), F_g is a gravitational force. Notice that the gravitational/inertial mass of falling object do not appear in the equation automatically. The Einstein's equation in general relativity could be derived also by the simple way maybe, something like: " $g = "4\pi K"."Q$ ". Also, electromagnetism in Maxwell equations predicts the constant c which leads to special relativity.

Ta rovnice se asi musí vydělit cca číslem c^4 , aby to vyšlo (převod z elmag na gravitaci), což je podobné OTR rovnici. A ta konstanta nebude bezrozměrná asi. Semikvantově lze tu rovnici zapsat jako: $F_g = \Phi \approx \epsilon \lambda^2 / 8\pi \alpha h c \cdot Q / r \lambda^2 \cdot K$. Ok, takže v elektrickém poli náboje to předpovídá rychlejší padání neb to je potenciál s R ? To by šlo už ověřit...přitahování neutrálních částic k silnému elektrickému náboji někde mimo dosah g polí....?

Tak ta rovnice je úplná blbost celkově všeho všudy.

Nj, jak chcete měřit změnu elektrostatického pole pohybem neutrálních těles? to asi nejde... v kvantové teorii možná ano...

Ego - aby jej nikdo neobtěžoval a byl ale i slepen s druhými...to ego takto dělá...láska to má taky tak, autonomie i spojení...ovšem jen láska by byla světu k ničemu i...

Ono matku taky někdo nakazil atd...to neseme a neléčíme, jako dřív.../Uvědomit si, že zde je jediný svět, jiný není, zde je už vše, vzácnost, bude trvat dlouho ... neumíme tu být. Svět se nemění...

Nejlépe je pšt vidět na tom, když někdo má nedobrou práci a dělá nadšeného, neznámý člověk se ozve do telefonu, to je ten rozpor, kterému se jde jen vyhnout...

Největší rozdíl je mezi námi v tom, že jaksi ostatním, spíše této civilizaci, jde o život věčný zde. Je to ono odstřížení od přírody směrem k mana a zvratkům, vede to na ztvrdlou hroudu, proto od mala potřebuji smrt, neb toto přesně mám i v sobě..., ž jsou k tomu náchylnější, m právě ukazuje na smrt a její význam pro prožití a normalitu, znormálnění...

Už vím co chci v sexualitě, kdy asi nebude i problém zasunout, ... musí tam být vyměření, hovna, jsme spojeni skrze hovno, neodlišitelní, to je max pošetilost, orientace na A, stát se A.... nj. vždyť jsems e stal E' (násilně?) a tak toto je kompenzace... stejně tak protože jsem jaksi opačně, vidím i ženu opačně, uvnitř tvrdá, na povrchu měkká, což je nesnesitelné... takže vše spojené, úplně ponoření, spojení, sliti, ... špína, Duch... , homo fetiš... musím život potlačovat (v sobě), ale neubližuje to jemu?...

Nebo jí dát prostě pěstí, to pšt zničí i dost, projevená síla, neb pšt je neprojevená...

Krádež je především i krádež citů, neb pak dotyčný má pocity viny a bere i city... // Materialistický svět je důležitý, praktičnost, ...// Máme strach z něčeho a pak o nic nejde většinou - toto je dosti univerzální jev. ze smrti, z pšt i... apod. ale nefungovalo by to, kdyby vážně něco nehrozilo... // A pak mě prokouknou, že se nebavím...// Celý život musím být někdo jiný, ... ne že bych věděl kdo jsem moc, ale někdo jiný stále, omyly...// Na pšt jsme orientováni všichni a propadáme tomu.

Žádná nadbytečná slova, žádná slova, slovem se moc ukazuji - muže, proto nemluví, ale protože je m slovo, slovo musí občas říci ... nedává to smysl okolo, jen provokace, a slovo je v jejich očích věc ... manipulace jenom...a nesmyslný smích a rozjebávání pískových hradů a velká zábava z ničení - to je život věčný - (ve zvratkách, v mana), snaha o něj zde v podání, v jakém je manifestován zde... // Nikdo nemůže na sebe moc vzít pšt druhých, to je pšt . // Někdy rozpadnout to, se na dvě části nelidskost vyjádřit neb to je nelidské prostředí a ještě navíc se snaží říkat že to tak není.. a lidskost. // Všechny pšt jsou stejné ale bojují spolu jako nic s nic a to svět je...

Je to o tom mít znalosti a nápad, u mě je mnoho nápadů a přiměřeně až málo znalostí a mnoho nápadů, ale obecně to je o tom "mít nápad". Je tam vize, když si představím vlnu v poli potenciálů, nevím zda padá dolů nebo prostor nahoru - už zde je zakomponována relativita a princip ekvivalence. Je to i žensko mužský princip, žena vlna ohmatává prostor a muž udeří, nechá se i řídit ženou, ..vyprávěj mi jaký jsi měla sen ženo a tím se budeme řídit ten den (indiánské...), snadno to spadne k tomu, že si žena přivlastní duchovní svět, cítění E'', tedy E'' svět a celé to i ztvrdne a spadne, a o to muž právě přemáhá jaksi všemi možnými fintami, ž zase něco jiného jinými fintami, možná podobnými...

Nenaplněnost očekávání lásky vede na pšt a ps - pak už to ani nechceme a vyžadujeme, aby to nebylo ... to jsou věci, které jsou jaksi nelokální, stejně jako dobro a zlo, zlo nemá pána, není lokalizované, je i není všude a stejně tak i dobro, jsou to nelokalizovatelné entity a navíc tedy i propojené... když se moc spojí není to ok, když moc oddělí také to není ok a pak je myšleno, že naše vytěsněné negativno, agrese, autonomie, je v d, a není....

pšt není jako stín, vytěsněná někde...i to tak není...

pak, když se netlačí vlastně vůbec, nevšímá se toho, nechá se to být jak je, pak rozkvetne i..., není to lhostejnost apod...

tedy my tu rozvíjíme určité potenciály, živíme něco, klidně jsem mohl se zabývat něčím jiným v životě, žít jinak...ale takto to...

podstatné není jakou máme minulost, ale jak "působíme" teď...

Na psí hypotéze je zajímavé, že spojení teorie relativity a kvantové teorie je v tom mechanismu padání, princip ekvivalence a vlnově částicový dualismus jsou sjednoceny v tom...

Možná ještě více názornější spojitost gravitace a setrvačnosti - těleso padá a budu jej chtít silou táhnout proti gravitaci nahoru - je to přesně ona setrvačná hmotnost v tom, překonávání potenciálů nahoru směrem... Jo, co je důležité - není to tak, že částice nabere rychlost a další rychlost a tak dále, spíše je to jen vlečka, nechá se vést potenciálem...nebo samotný průběh potenciálu je $1/R^2$, ale to je pohádka taková spíše...

Musí se to celé lépe promyslet a propočítat, jinak to nemá cenu a je to žvást - najít, uhádnout tak trochu rovnici. Takže půjdu na to. Obecná relativita v tom je již schovaná v tom, že z toho přirozeně plyne princip ekvivalence a když se to spojí s STR kvantovou teorií pole, mělo by to dávat zakřivený časoprostor a být ekvivalentní OTR. Možná na to jít od Schwarzschildovy metriky - tu položit rovnu tomu poli atd... nevím. Nejdříve je nutné vyšetřit, zda ten volný pád může takto fungovat vůbec. Takovéto, že delší vlnová délka se vyrovná s frekvencí a padá to stejně, to asi nefunguje možná, ono to funguje už v tom, že setrvačnost a gravitace je totéž v tomto pojetí - stejný princip i pole dokonce. Pokud budu v homogenním potenciálu (což ve vesmíru neexistuje, jen v "bodě") a zrychlím, vše mi dopadne stejně - nutno promyslet... / ten mechanismus principu ekvivalence jinak - částice (pokud má definovanou energii) - čím více má energii, tím více s Polem interaguje, ale tím více interaguje i sama se sebou - tomu odpovídá, že setrvačná a gravitační hmotnost je totožná, či velmi blízká. Tedy více tiká, měla by rychleji padat, ale protože padá i na sebe, padá pomaleji, stejně rychle jako každá jiná částice. / princip nejdelšího vlastního času dané částice lze převést do řeči té hypotézy jako: blíže zdroji Pole je více interakcí a tiká tam rychleji - což vede na dilataci času v daném místě oproti místům výše.... obrazně řečeno, částice se prodírají Polem, aby se k sobě vůbec dostaly, trvá to dole déle, je to jako být v různě husté omáčce.../ když si představím homogenní Pole bez gradientu a v něm zrychlující částici co má kolem sebe pole - tedy pole tam je...//

Tedy ještě jednou o mechanismu padání:

1. Jedná se o mechanismus podobný padání kapek na vodu. Na počátku máme kvantový objekt (není to objekt asi mj.) jako kruh (rozložení pravděpodobnosti částice). Vložíme ji do pole s gradientem. Z kruhu bude elipsa, protáhla ve směru pole, je vyšší pravděpodobnost, že bude dole... problém - bude to elipsa a tedy i nahoře bude vyšší pravděpodobnost a nebude to padat! Je třeba to vidět jako blikání, viz asi dál, není to vůbec jednoduché. Tak další body.

2. nezávisí to na rychlosti částice - rychlost (pád) to naopak samo způsobuje, jakousi nadbytečnou rychlost (nutná korekce o STR navíc!)

3. je to univerzální předpokládejme - polní gradient působí na každou částici, působí i vlastní pole na danou částici (sama na sebe - setrvačná hmotnost) a i samotné pole působí samo na sebe a padá, ovšem doplňuje se, je to kvantové vakuum:)

4. plyne z toho, že hmotnost setrvačná a gravitační jsou stejné.
5. podmínky pro to, aby to fungovalo: gradient pole, se kterým vlna-částice interaguje.
6. platí to i pro superpozici více energií dané částice (částice co nemá konkrétní energii).

(dělám to pro všechny, resp. i obdiv) ale co z toho reálně zůstane a má význam?

Takže ty blikance podrobněji - vlastně to je nějaká inovátorská interpretace kolapsu vlnové funkce... dále opravdu asi vlnová funkce je elipsa díky slapovým silám (otázka je, zda to jsou slapové síly, to co zde uvažují...druhá, třetí derivace potenciálu, či potenciál sám?...), i když se slapově mění na elipsy při splývání dvou čd např.../ vždy to vyšetřovat i ve zrychlené soustavě. / vliv vlastního pole částice?, další nelineární efekty? není gravitace nakonec nelineární chování elmag (pod renormalizací?)...// fungovalo by to báječně, když si představím oblast, kde jsou tečky hustěji než jinde, je tam gradient a pak mám vlny (prázdné čtverčky), co dělají to, že v rámci čtverce je rozložena hustota teček a náhodně na nějakou půjde tento čtverček a tím se postupně pravděpodobnostně posouvá dolů - vybírá si vždy v rámci čtverce na jednu tečku spadne, v tu chvíli je uprostřed čtverce, ta tečka.

Samotná interakce způsobuje konstantní sílu, až změna množství interakcí (síly) je gradient a vyvolá slapové síly. // Mechanismus ještě jednou: mám tedy gradient pole a v něm vlnu-částici, máme dva druhy interakcí - jedny tvoří vlnu (šumová interakce), druhé způsobují její kolaps a vlna se musí utvořit znova. Vlna má tvar elipsy vlivem šumových interakcí. Tyto větší interakce pak způsobují onen pád dolů vlivem pravděpodobnosti. A jak to je s interakcí částice sama se sebou? - stejně, akorát, že to pole je její vlastní, takže není elipsa ale. Pro samotné pole to platí také. To už je lepší a "přesnější". Čím má částice vyšší energii, nebo pole, tím vyšší je pravděpodobnost intenzivnější interakce. Je nutné asi počítat se stavy superpozice vlny i částice zároveň, popř. částečnému kolapsu vlnové funkce, ... "zmenšení" lokalizace částice, na čas vyšší energie... Chce to matematicky a fyzikálně uchopit ale, tam dojde na lámání chleba.

Každá částice s nenulovým spinem reaguje na magnetické pole, zde přichází spinové interakce částic pomocí fotonů, elmag pole...i elmag vlnění má spin atd...spin v tom asi bude hrát úlohy taky. Lze tak třeba ukázat možná, že psí hypotéza slučuje jak emergentní tak neemergentní QG - entropická síla, spiny, atd...to vše tam je...gravitace se spinem intuitivně souvisí, viz susy. // křivost časoprostoru je vázaná na zrychlení g (R_2), změna křivosti - slapy pak na R_3 , zrychlení je o rozdílném množství potenciálu (snad). // snad ta elipsa bude padat no...// možná je třeba rozlišovat různé úrovně interakcí, od slabých, co jsou neustále v celé vlně, přes silnější (také všude, ale méně často a více kolabují vlnu, takže se musí od daného místa tvořit znova) atd... střední síla pole v daném místě však odpovídá teoretické křivce, ale právě lokální výchyly způsobí to padání možná...// i ta elipsa se ale natahuje trochu jak směřuje dolů...// Samozřejmě je to neměřitelný efekt skoro.// A co stojící částice v g poli? ta bude mít tendenci tlačit na podložku, svojí vahou setrvačností...//A co zrychlená soustava? tam to musí být stejné a také asi je, částice uměle zrychluje nahoru

Takže opakování: mechanismus volného pádu je v psí myšlence způsoben změnou síly daného pole, tedy slapovými účinky pole, se kterým částice interaguje. Vlna má tvar např. elipsy vlivem slapových sil. Rozlišujeme nejméně dvě úrovně interakcí s polem - slabší (šum) - způsobuje tvar elipsy, a silnější, které vedou až na redukci vlnové funkce. Právě tyto silnější náhodné interakce způsobují postupné padání, neb z místa interakce se opět utvoří elipsa a zase to zkolabuje a tak stále dokola (s vyšší pravděpodobností najdeme částici v rámci vlny v nižších částech elipsy a tak postupně částice-vlna padá). Pohyb směrem dolů je tak čistě o pravděpodobnosti a dotýčný "necítí" sílu, resp. cítí rozdílné množství interakcí v rámci sebe sama, ale nevnímá, že padá někam - to je odlišné od OTR, slapové síly nejde nikde v časoprostoru vymazat a způsobují samotný volný pád - to už samo o sobě odstraňuje bodovost. Setrvačná hmotnost je stejný princip - částice-vlna má kolem sebe pole a chceme li ji vychýlit, padá sama na sebe, klade odpor úměrně své hmotnosti. Pak máme stojící částici na podložce co tlačí do podložky vlivem gravitace - opět se jedná o snahu ji vychýlit z geodetiky a bude klást tím silnější odpor, čím je těžší resp. a má silnější gradient síly pole (nutno promyslet ještě.....). Stejně účinky má i ono pole samo na sebe neb se skládá z vln-částic (padá samo na sebe směrem ke svému zdroji). Princip ekvivalence platí, setrvačné a gravitační projevy jsou stejné, mají stejný původ. Princip dilatace času, zakřivení časoprostoru, princip maximálního vlastního času (geodetiky) tu je (možná) také - blíže ke zdroji, kde je pole silnější, je více polních interakcí a čas tedy plyne pomaleji ("brodění se hustým polem"). Odlišné je to však s principem ekvivalence při představě zrychlené soustavy, princip ekvivalence platí pouze bodově a nejde simulovat slapové účinky na padající částice, avšak princip ekvivalence platí, ale už nejde dokonale simulovat, resp. v makroskopickém přiblížení (zanedbání) ano, navíc nikde ve vesmíru se nenajde dokonale homogenní pole. Určitý problém je otázka, zda všechna tělesa padají stejně rychle - měla by se kompenzovat síla způsobující padání se silou na sebe sama (setrvačnou

hmotností). Také, jak to je s padáním velkých těles, principem korespondence? Ize říci, že i kámen má vlnovou délku, na kterou působí slapové síly, nebo je to projev vnitřní, každá částice padá sama za sebe a pohromadě je drží elektrické síly, asi tak spíše. Gravitační vlny (předpokládejme, že ono pole je víceméně způsobeno elektrostatickým polem těles - tělesa jsou sice neutrální, ale elektromagneticky si povídají, toto pole je neviditelné víceméně. Když zrychlí nějaké těleso, informace o této změně se šíří polem a projevuje se jako gravitační vlna s typickými slapovými účinky - dochází vlastně ke slapovým změnám oné elipsy (změna slapů vlastně). Tak a toto by mohlo fungovat. Problém je s elektrostatickým polem, jaký má průběh a zda odpovídá gravitačnímu poli, otázka je, odkdy na částici působí slapové síly? Zda už při $1/R$ nebo až při $1/R^3$? Možná při všech:) Pole $1/R^2$ má všude homogenní zrychlení a možná už produkuje slapové síly, neb dilatace času je v různých místech různá. To ale asi odporuje pozorování: 2017 Phys. Rev. Letters.: Phase Shift in an Atom Interferometer due to Spacetime Curvature

across its Wave Function. Na částici nepůsobí žádné zrychlení, neakumuluje se rychlost, jen "klouže" po průběhu síly (potenciálu apod.) a to se jeví jako gravitační zrychlení. Klouže po změně potenciálu, o to tam jde (kdyby se najednou pole změnilo na nulu, zastaví se to okamžitě, povídá si to pro sebe doslova...), tedy opravdu to odpovídá síle a zrychlení a tedy lze ztotožnit rovnice elmag a gravitace, je to totéž. Je ovšem otázka, zda elmag pole klesá od těles s $1/R$ (nebo např. Země je jakoby dipól). Synchronicita! Švýcarsko - Česko, na chlup. A teď je třeba najít rovnice a experiment. A ještě to nejdřív hlouběji promyslet celé znova.

Vlastně stačí jakákoli polní veličina, která se mění v prostoru, první je potenciál, ten je $1/R$ u elmag, ten dipól uvažovat je asi blbost, a $1/R$ odpovídá rychlosti. Buď ten mechanismus přesně kopíruje ono pole, nebo potřebuje změnu navíc, a např. $1/R^2$ je pro něj rychlost. Jde o elmag pole, které není z principu vidět, jde o povídání si elektronu na Zemi s elektronem na Měsíci, že jsou vyrušené v atomu např., pro nás to je odpad, ale je to gravitace právě možná. Rovnice (bez konstant) by pak byla: zákon zachování potenciální a kinetické energie: $-Qq/R + 1/2qv^2 = 0$, tedy $v^2 = 2Q/R$. náboj q se vykrátí, stejně jako setrvačná a gravitační hmotnost s Newtonově teorií, zde je to také hmotnost to Q a q , ale souvisí s nábojem.

Possible Quantum Gravity Free Fall Mechanism

Experimentální ověření? snad silně nehomogenní elektrická, magnetická pole, jejich přitažlivost bude úměrná energii náboje, který je budí, na relativistické efekty, hmotnost, by to reagovalo vlastně nemělo ani... A dále Casimirův jev a nebo spíše polarizace vakua. Protože gravitační vlny jsou vlastně změny elmag pole, co nejdou měřit, jsou pravděpodobně virtuální, jde možná o energetičtější a méněenergické vakuum vlastně, měla by se možná tím měnit i elektromagnetická síla jako taková, její síla (možná to ale odpovídá slapovým pohybům nábojů), je vůbec otázka, jak se bije elmag a gravitační vlna, dá se říci asi, že na elmag to nemá vliv, poslouchá slapové síly čp... tedy náboj elektronu by se hypoteticky měl při průchodu g vlny měnit, vlivem silnější a slabší tvorby virtuálních párů kolem něj, ale možná i samotný náboj elektronu to ovlivní... to by nemělo ale. Snad i jiný průběh gravitační síly, ale obávám se, že to bude přesně s R^2 ...virtuální částice projde vším...// ta rychlost vypočítaná z potenciálu je i "lepší", neb u Země je to cca 11 km/s apod... / myslím, že i padání samotného pole dolů nepředpovídá nic, virtuální částice padají, ale je to samozřejmě jakoby klam, stejně jako proud prostoru v OTR, vlivem zakřivení.

Maximální prach, nic, moučka, hovnem se dá také dojít k lásce, také tím, že tím zostřením pšt se i objeví, co není pšt, ale celé, obojí, to je pšt mj. toto....

Možná i samotné fyzikální zákony jsou jako vlnová funkce - příroda sama neví, jaké jsou, ale odpovědi musí být konzistentní, ostatně o tom by měla být povaha reality jako takové.

Když je něco sobec, jemu je dobře, druhým ne, třeba když si někdo rozkošně oddechne ve výtahu, ne-sbr - kdo ztratil já a vlastní ji ho apod. a všechny..tam....

Po tom objevu v představách se již asi nebojím a i vyšší sebevědomí, neb to je moje energie, Duch či nebo odum A přebíjející pšt mana...

Protože prostor sám bez ničeho neví nic, učíme se my, co je důležité a co není. Na konci života nebo na začátku, na přechodu, se jde k a přes základ bytí, přes základní věci, fyzické a duševní, kdy se opravdu hodnotí, naše jáství je relativní najednou a jakoby se vstupuje dál, tam se pozná co mělo a co nemělo cenu. Právě opozice důležitého a nedůležitého je dosti podstatná. Pošetilost je důležitá, neb se tak tváří, ale na konci se zjistí, že je to nic, to co hrozilo a naopak, to co bylo opomíjeno, nyní

hrozí. Jakoby zde se odehrávají bytostně nedůležité věci oproti těm základním, fyzickým až velmi silně, fyzická proměna opravdu, ... je to prohoditelné, co je důležité a není, zde a tam apod.

Průběh interakce - gravitace bude odpovídat možná elmag síle, stačí těsně u Země měřit g zrychlení a bude divně růst těsně u Země, neb neb je stíněn, ale možná to nemá vliv v tomto případě...zde jde o množství interakcí a ne o jejich kvalitu. // Je to samozřejmě trochu bizarní, aby se vakuem šířily virtuální částice jako nějaký shluk, ale matematicky to snad tak je - pohnu li zrychleně neutrálním tělesem, informace o jeho poloze se předává dalším neutrálním i nabitým tělesům elmag silou, neumíme to měřit a měříme to jenom jako g vlny... Je ale pěkné, že to vysvětluje přirozeně nelokalizovatelnost gravitační energie, neb virtuální částice jsou nelokalizovatelné z principu (je to jako lokalizovat krásu na obrazu, jak píše pan U.). G energie je spjata s volbou souřadnicové soustavy, to je stejné jako u vakua.../ Univerzální vztažná soustava, éter, v psí hypotéze snad naštěstí není. // Jak vypadají elektrostatické slapové síly na elektron, resp. jeho vlnu pravděpodobnosti? pokud je v poli opačného náboje, elipsa se protahuje směrem k náboji, pokud v poli shodného náboje, je elipsa o 90° otočena..., ale nevím, je tam asi i mnoho dalších efektů a možná je to i jinak... slapové síly se tak u neutrálních těles hypoteticky vyruší a zůstane jen obecné neutrální elmag pole s poklesem $1/R^2$. / Pro slapové padání je nutná jen změna veličiny v rámci vlnové funkce, a to je u potenciálu už (v kvantové teorii jde o pokles předávané hybnosti vlastně pokud vím). Jasně, mezi neutrálními tělesy se hybnost navenek nepředává, ale "předává se tak, aby se hybnost neprojevila", pole tam je a má své účinky, gravitační právě. / Co vlastně g vůbec neodlišuje, jsou virtuální a reálné částice, klidně je můžeme ztotožnit a sledovat i hlavně samotné pole, jak působí samo na sebe. // možná bude změna v polarizaci vakua velmi velmi malá, vakuum má ohromnou energii samo o sobě...// Experimenty jsou alespoň něco konkrétního, ne toto bláto teoretické... šlo by to ověřit asi, např. v ETH Zurich Jerome Faist a tým měří už kvantové fluktuace elmag pole, sice na hranici možností, ale pokud by byly koincidence s g vlnami, je psí hypotéza potvrzena vlastně (je však možné, že g vlny excitují všechna pole apod.). Nebo vypočítat přesně průběh g interakce, odchylku od OTR i, ale to nevím, neznáme parametry, konstanty... //teoretici jsou na A (intr), experimentátoři na Anima Animy (extr) a i opačně... // Ale jo, to půjde měřit asi, pole z čd a ns bude mít ohromné energie, neb pochází z míst, kde je neutrální elmag pole ohromné, např. u neutronové hvězdy je potenciál cca dle Coulombova zákona:) - 10^{65}J na daném místě, pokud o jeden řád změním vzdálenost (o desítky metrů), toto číslo se o jeden řád zmenší, zvětší ($10^{64}/66 \text{J}$). U singularity pak i více samozřejmě.

Potřeboval jsem něco konkrétního dát lidem.

Už ji dám v mysli pěstí a je to.

Zradily ho city a proto už žádné zasahování moc ..

Do ps vytěšňujeme nelidskost šefovitost nám samým...

Realita je od toho, že není jak jsme si mysleli, proto je to realita.

Domovskost mi chyběl neb jako žena jsem myslí stále doma a občas jdu ven ... proto na cizí jako na vlastní neb jinak to nechápu...

Possible Quantum Gravity Free Fall Mechanism (Psi hypothesis)

This short article presents an idea about quantum free fall mechanism and its possible consequences.

Let's have a quantum field around its source, for example the potential "increases" with $-1/R$ like gravity do. Let's have a wave-particle in that field. Within a wave there are some gradient of potential, at "lower" parts of a wave there are more interactions with field. The wave can be deformed by tidal forces, but sometimes, the interaction is higher and it causes "virtual" colaps of wave-function to a particle, after that, new wave appears - this mechanism should lead to free fall of wave-particle proportionally to the potential gradient - with higher probability wave-particle appears in lower potential. Without wave-particle dualism it would not be possible. This mechanism would be universal, the same mechanism would cause an inertia mass (fall of wave-particle to itself) and also "falling" the field itself (to its lower potential, if $-1/R$). This means that wave particle dualism could be also related with equivalence principle. This mechanism would appear in each field, strong, weak, electromagnetic (em).

This field (gravitational) would be simply the em field. Electrically neutral objects including em waves also have its own electrostatic field around them (for example stone on Earth communicates electromagnetically with stone on Moon, by with no changes in their momenta and there is gradient of potentials. Also non-linear behaviour of em force beyond the renormalization may take a role.

The gravitational wave would be caused by accelerated bodies like in GR but they may consist of virtual em particles (vacuum "excitation" propagated through space?) and would have a tidal effects on bodies like gravitational waves do. Here on Earth, we are maybe possible to measure these excitations in coincidence with BH NS merges (eg ETH Zurich: Nature 568(7751):202-206 · April 2019: Electric field correlation measurements on the electromagnetic vacuum state).

Díky moc za odpověď. Takže to asi fungovat nebude, jak koukám. Zámysl byl takový, např. elektron ve vakuu v elektrostatickém potenciálu neustále přechází ze stavu částice na vlnu a naopak (je superpozicí vlny a částice), z částice opět vzniká vlna a zase kolabuje atd. Protože vlnová fce elektronu zasahuje do více potenciálů pole, je vyšší pravděpodobnost, že částici-elektron naleznou blíže zdroji pole, neb je tam "častěji" (více tam interaguje). A pokud bude neustále přecházet z částice na vlnu a naopak, bude postupně padat ke zdroji pole. Toto by fungovalo i tehdy, kdyby si částice vyměňovali hybnost, ale navenek by to nebylo vidět. Tak nevím ... asi je to právě nesmysl (?).

Tak ještě jinak - mám vlnovou funkci pozmeněnou potenciálem, je ohlá směrem ke zdroji pole (pravděpodobnost je ohlá) a to je kvantová interakce ale, výměna částic intermediálních bosonů, v tom to už je zaneseno... toto (psí hypotéza) je jen další efekt způsobený přechodem z vlny na částici a naopak...je to jen nelineární efekt každé interakce, každá interakce je trochu přitažlivá... /popř. pokud to nefunguje, pak ve více realitách možná ano, dejme tomu, že je těleso a v dalších realitách je totéž těleso o trochu vedle jenom a tedy není rovnoměrně v celém vesmíru ... a onen mechanismus pak vyplývá z toho, že je více realit... // Ten mechanismus je jakýsi nelineární efekt každé síly v přírodě, i to může být gravitace - člen přidaný ke každé interakci způsobený vlnově-částicovým dualismem samotným...je to o tom, že částice vidí trochu dál, je o krok napřed, díky té vlně své a to urychluje pád směrem k vyššímu potenciálu, je to boj polí, no prostě jako ego celé:).// A co vlna rovinná kdy rovina je v jednom potenciálu zrovna? To nejde ale neb pohyb je kolmý na rovinu....je možné že nakloněné vlny roviny padají jinak....

Pšt to je samozřejmě v těch představách, neutonik by to potlačoval... , jde to za hranu, do výkalů,

domov .. a koukání se ven občas... ale ne do výkalů se koukat...

Nelineární efekt u všech interakcí to může být

Bez agrese tu bude ego a pšt, a ego evokuje agresi apod., nejde mít místo ráj nekonečný a nebo naopak ráj i peklo spojené v jednu věc, obojí je o egu...hledání nějakého vyvážení filozoficky apod. je už ono "jak" a jak je o egu dost... // už kašlu na ty vědce, prostě to bliká!// Energie, hybnost - setrvačné účinky se v kvantové teorii nepočítají pokud vím, nemají vliv, stejně jako gravitace, ale zásadně na druhou stranu ovlivňují celou kvantovou teorii, vše co souvisí s prostorem a časem, tedy vše krom nábojů samotných jakoby. / jde tam o pojem informace jako taková (tj. energie) a nejde vůbec o to, jaké je povahy, možná to bude lepší popsat jako tok pravděpodobnosti, pravděpodobnostní sílu apod. matematicky je asi těžké vyjádřit virtuální kolapsy vlnové funkce. // Aha, tak ono jim to neblíká, to bliká jenom mě, ty funkce vlnové. Takže máme Schroedingerovu rovnici třeba v potenciálu nějakém a potenciálem je posunutá ta funkce a pravděpodobnost výskytu, to je nějaká interakce, v kvantové teorii pole dále popsaná, jako přešel možnosti. Ale protože to bliká, částice-vlna, tak to padá, i je to hezky vidět, že to je jako ego, je to obojí současně (vlna, částice), superpozičně...

Někdy je dobré, když to nebolí, bolest právě působí pšt dokola... říkal jsem, že pšt překrývá bolest, ale i je dobré když to nebolí, viz u mě představy erotické, hovno-muž překryje cosi ve mě, žena-Animus apod., každá žena potřebuje jíst vzácný lišejník, co na muži roste, antibiotikum. ... samozřejmě to je degradace Anima, vidět muže jako špinavou ponožku (rozum vlastně, šedý mozek) - je to úchylka... ale nikoli ponižující jak to bývá.... //

Od toho blikání se odvíjí pak už všechno v té psí hypotéze. Takže když se přidá efekt pulzování částice-vlny, začne to padat, v jakémkoli potenciálu. Ono se to nebude lišit od výsledků kvantové teorie pole, jen tam přibude gravitace. Představit si to jde jako když kapka dopadne na vodu, utvoří se kruhová vlna, ta se zruší další kapkou a zase se utvoří vlna atd... není to jako když měříme reálně na přístroji, nejde částici-vlnu přistihnout při tomto jevu...(asi). ... kvantová teorie má vlnovou funkci, ta se nějak vyvíjí a pak se jde měřit, tady je to totéž, jen se přidá efekt blikání.

Jasně, že to je o zvratkách vlastně... a vlastně je to o tom čistota? ne špína bude a utopení středu mysli v ní ...jáství ... takže jasné, max, pokoj je splnutí já s celkem po smrti, je to stejné, ale jinak / moje Anima ve mě nemá pocity viny druhou ženu zničit, či život kolemchce Anima.

Možná jsme ve fyzice a matematice ve fázi, kdy už tvoříme něco navíc, ale příroda je jednodušší a tak toto navíc je sice složité, ale už je to i odpad.

Ještě jednou - onen mechanismus, jak to je, že se to mění z částice na vlnu a naopak bych ponechal jako black box, ostatně to není tak důležité, možná je to hranice matematiky samotné, nevíme, co to znamená vlna i částice zároveň. Předpověď to dává např. u těch g vln, gravitace je známá dobře z OTR, dobře popsaná OTR, určité chování v singularitě se dá také předpovídat... / Druhá věc, ekvivalence setrvačné a gravitační hmotnosti ti je přítomna a nemusí se počítat počty bliků, setrvačnost je gravitace, to že kladu odpor vůči urychlení je projev gravitace, toho, že zakřivují čp. Veliké těleso má kolem sebe gradient pole, ale každé těleso malé v jeho poli má také toto pole a přitahuje se samo k sobě a přitahuje i to druhé velké těleso, tedy čím je těleso těžší, tím více bliká, tedy je více lokalizováno a mělo by rychleji padat (oprava oproti minule, celá vlna bliká:) ale protože přesně stejně silně je i přitahováno k sobě, tak ve výsledku všechna tělesa padají stejně rychle... a nebude to zdrojové velké pole slabší o ten gradient té padající částice a tedy proto padá všechno stejně rychle? ta pole se vyrušují vlastně....

Možná, že celé to je svoje vlastní interakce ta psí hypotéza, v tom smyslu, že mám třeba dva elektrony a mezi nimi vznikne náhodně virtuální pár a od něj jdou dva fotony k elektronům a tam zaniknou. Nepřenesou se žádná hybnost, ale podstatné je to, že se elektrony "lokalizovaly", celé je to pouze o informacích, elmag pole je jen záminka pro gravitaci, parazituje na něm, či naopak...Tedy mohou vznikat kombinace v poli, kdy se nepřenáší hybnost, ale dojde k lokalizaci (i to je otázka, zda bez změny hybnosti existuje lokalizace, ale fotony virtuální zanikly, něco se stalo jakoby...) a toto od těles snad klesá s $1/R$.

Bohužel to neotevřít cestu do jiných světů tato hypotéza.... /taky otázka, zda ty plané interakce bez přenosu hybnosti mezi reálnými částicemi, zda to tak je správně... neměly by fotony letět k virtuálnímu páru naopak...Možná v tom hraje roli hlavně polarizace vakua nebo uzavřená kolečka ve vakuu, to už nepřenáší ale vůbec nic... ještě je možnost nelokálního přenosu energie, někde vznikne a někde musí být "záporná" ve vakuu ale je to tisíc kilometrů od sebe.... / někdy je hněv, pšt lidský, právě vůči pšt chladu... a někdy je chlad lidský ...

Čím je tvoreček menší, tím více umí manipulovat neb tím více umí zabírat celý prostor. Mikroflóra ve střevech je myslím odpovědná (do nějaké míry) za pocit ega a jáství a jedinečnosti a příslušnosti k pohlaví, i sám pojem-pocit-qualie muž a žena s tím souvisí. Viry jsou ještě menší a tvoří třetinu naší DNA. A nakonec breberky nejmenší a to kvantové částice, ty manipulují maximálně jakoby, neb výsledek měření je náhodný. Myslím, že doopravdy vše je dílo náhody, je to úroveň nevím a nejistoty, sídlí tam jak pozitivní, tak negativní energie, které my sami živíme. Proto je i potřebná vůle, naučit se ji vlastně. Až tautologické pak je, že smrt je nejistota, nic jiného být ani nemůže vlastně. Unést nejistotu znamená i snést, že se tam nepodíváš, nebudeš vědět tajemství apod.

K té psí: je to dosti ekvivalentní OTR. Postuláty OTR jsou - pohyby jsou relativní, fyzikální zákony mají stejný tvar nezávisle na volbě vztažné soustavy, kde je zahrnut i princip ekvivalence pe. Druhý je, že v inerciálních vztažných soustavách je rychlost světla ve vakuu, resp. c, pro všechny konstantní. Třetí - energie je ekvivalentní zakřivení čp. Když se to aplikuje na kvantově-polní svět, pak v STR, když pozoruji těleso s jeho polem kolem, pole má kontrakci délek a dilataci času, což lze chápat jako zhuštění daného pole - kontrakce je zhuštění a dilatace z toho plyne, nebo naopak, v obou případech je pole hustší, obsahuje více informace relativně měřeno v mé soustavě ale. Kdybychom tam měli kvantové kyvadlo, a každý obrát byla reálná změna, mezi změnami se ale částice pohybuje hustým polem a trvá to déle celé. Hmotnost (frekvence) je vyšší samozřejmě také, vlivem vyšší hustoty. Přesný mechanismus na úrovni kvantové buď plyne z rovnic, nebo je neznámý a nematematický možná, neb jde o vlnu-částici zároveň. Když mám zrychlenou soustavu, je to jen jakoby gradient hustoty, a prostor už není euklidovský, když slapové síly, je to gradient gradientu hustoty. Co je pozoruhodné, že pojem energie je zde vyjádřen pomocí interakcí, dokonce až jakoby počtem interakcí v poli, neb počet je úměrný energii zdrojové částice, která pole tvoří, spíše bych zůstal u pojmu hustota informace. Když se tedy částice pohybuje od místa A do místa B, a je v rámci vlny čp zakřiven, pohybuje se po geodetice ve výsledku (dráhové integrály?), pokud na ni nepůsobí jiné síly, více dole cítí dilataci času. Toto je ekvivalentní OTR, neb na pravé straně rovnice je hustota informace, místo energie, co je jiné je to, že gravitace může být způsobena hlavně elmag polem. Na částici je třeba hledět jako na oblak pole, jen my to interpretujeme tak, že je to jedna částice.

Určité nejasnost je u volně padajících částic a jejich vlastního času, energie - v OTR nenaměří změnu, zde asi ano, samotný proces měření totiž již není o volně padající soustavě...nebo to nemá s čím porovnat a hodiny plynou v dané soustavě stále stejně... ve skutečnosti je nutné to brát tak, že veškerá informace o částici, včetně její hmotnosti je v okolním poli, a takto to má každá částice, je to dost relativní. Spojuje se tu holografický princip, entropická síla, a i semi-polní podoba gravitace v podobě elmag, či rozšířeného elmag o nějaká další pole. Myslím, že ani strunová teorie nemá gravitaci jako klasickou sílu s přenosem hybnosti (gravitony jsou časoprostor samotný spíše), jež způsobí křivou dráhu, to je nesmysl... pak by dokonce existoval éter vůči němuž všechny křivé dráhy jsou vztaženy. Pro účely zde je třeba si představit čp jako síť, z virtuálních částic, tato síť má různou hustotu (v str relativně, v otr "polo"relativně) a změny v síti se šíří s rychlostí c, jako by byl čp a navíc jakoby existoval další čas.... ale není to asi potřeba. Zajímavé pak jsou g vlny, které jsou vlastně z virtuálních, nikoli reálných částic - vezměme si dva neutrální objekty, které si povídají pomocí elmag, když jeden najednou zrychlí pryč, musí se to rychlostí c projevit na množství povídání, pokud je to periodické, jsou to g vlny, ... mechanismus změny hybnosti na g vlnách je stejný jako u volného pádu, jde o rozdíl množství informací v prostoru a směr k vyššímu chaosu, do nižšího potenciálu, blíže ke zdroji. Proto je g energie nelokalizovatelná, je z virtuálních částic. / Už u str jsou jakési slapové síly, kontrakce délek, změna je jen ve směru letu a pole se mění jen ve směru letu...(?), pak by se hustota neměnila a nefungovalo by mi to:). / pojem rychlost lze pak úplně vynechat, neb je vyjádřen hustotou pole, zrychlení pak změnou hustoty pole, atd., proto existuje jen rychlost c vlastně teoreticky. Pojem hmotnost částice je jaksi vtištěna do pole kolem, to hmotnost utváří. Výpočet: vyzářený výkon g vln byl 1 hmotnost Slunce, tedy $mc^2 = 10^{46}$ J/s, na ploše vzdálené 100 mil. ly, tedy ploše $4\pi R^2$ tedy cca 10^{46} m², bude na jednom metru čtverečním cca 1 W/m². Energie vakua je 10^{93} na m³, ale otázka, zda je to detekovatelné, třeba posuvem Lambova posuvu nebo jinak... Pokud by byl zdroj g vln blíže, narůstá dosti energie, na 10 000 W/m² při 1 mil. ly. A nemělo by to měnit sílu elmag interakce? velikost konstanty jemné struktury? bohužel to je ale vše asi v rámci gravitace a otr - jasně, že světlo ze žárovky bude svítit více a méně, ale to je posun vlnových délek způsobený účinky g vlny. A navíc, teorie, kde je vlna v podobě gravitonů, tak možná dělá totéž... Co je ale filozoficky a duševně zajímavé - g vlna je vlastně elmag záření, či spíše obecné pole, a dopadá ze všech stran při průchodu, myslím, že v NDE jak se člověk více noří do vakua, vidí tyto virtuální částice, jako Světlo, informace potřebná pro vidění už tam je, už ji máme, naučili jsme se jí... a je to jeho podoba. Nejen vidět se tu učíme, i právě nadstavbové věci, duševní a duchovní. Takže při NDE jsme jednoduše polem okolo, v poli okolo, elmag, proto i jsou lidé potom citliví na elmag pole. / pak existuje i ponor do filozofického vakua mimo fyz zákony ... asi, onotologického či chaosu apod... ale opět to není že vakuum je hmota, defacto už to to filozofické vakuum je, neb je to Nic celé...možná, že nic jiného než vakuum v bytí není.

Neutrální objekt (dipól), jeho změna způsobuje kvadrupólové vlny...? foton je také dipól. ne toto je asi blbost....

Po vystoupení z těla zmizí starosti a komentáře a jakási vnitřní prázdnota a nevědomost a pocit ohrožení a tupost, neb jediné, co je ohroženo, je tupost....., již jsme onen šum a vůle se děje skrze virtuální částice, neb nejdou měřit, může se to díť, mohou se přesouvat jak chtějí, kam chtějí atd...tedy máme tělo dál, ale je z vakua. Teoreticky bychom tyto duchy mohli měřit, ale nerušil bych je.

To není hmota - kvant částice nespojuje se to s ničím nehmotným, je to tak nějak obojí zároveň....

Předešlé experimenty u bílých trpaslíků neukázaly změnu konstanty jemné struktury kjs ale to je něco jiného než g vlny, snad...ne, je to stejné bohužel. Ovšem je nutné srovnávat vlastně jako energii v elmag poli vs. energie navíc, a to je asi mnoho řádů, když přijde g vlna o 1000 W/m², a potenciál (neutrálního) elmag pole je v desítkách řádů J. Je to jako srovnávat gravitační účinky Země s g vlnou, u které je zrychlení malinké...

Je také možné, že informace třeba z mikroflóry ovlivňuje mozkovou činnost skrze elmag pole...nikoli vědomě, ale jaksi přirozeně...Elmag pole v klidu pronikne horizontem čd...

Existují dva typy vztahů, první je fackovací, kdy vztah je slepení pomocí facek - rudého masa, kdy není poznat kdo je kdo, nebo jako když někoho bodnete, ulpí na vás jeho duch apod..., prostě spečení otisky, roztavení, falešnost, zvrácenost převrácenost apod..., druhý typ je opravdovější, toho prvního se zbavit. // ž si večer do praku vezme vyzývavé oblečení, neb se kryje rozparem, má navrch...

Poznáním se zdokonaluje pozorovatel i pozorovaný objekt, třeba vesmír.

Když opustit, tak se musí všichni. Mít sebeúctu a nechodit mezi lidi.

Ps nesnese vztah, vztah je zrada a falešnost...a je to i pravda...

Jak to funguje celé detektor ligo virgo zajímavé ... technicky. Vyladěné...

Pšt a ps typicky přenáší šum na druhé, aby se sám cítil pohodově,

Umím bez mrknutí oka smazat všechno, i když to jde těžko, a odejít, neb vše je to falešné a šikanózní...a nesmyslné a všichni jsou orientováni na ženy a ne na to na co já... klidšas má v sobě vždycky bouři. // umí krásně lézt do druhých, empaticky, ale do sebe nikdy, je to stále boj, zabít a nebýt zabit, v lásce jinak...// to hov atd. je moje věc, si uvědomit, s ním to nesouvisí, i když člověk má tendenci nakažovat vlastně...// intr uloví a extr a ženy si v mase libují, milují lepkavé bobule, zvrácenost, převrácenost, lepkavé orgány na povrchu, jako když matka naslíná kapesník a utírá s ním tváře dítěte...

Ne život znamená ne tomu, co lidé vyzařují - jsem celý svět, úžasné, život je pro ně šikana a týrání a trhání křídílek, a vyžadují pozornost a potvrzování - "co kdyby" , je to absolutně mimo Ducha...a je to i moje projekce, neb jsem planeta Země.

Když zruším reálnou částici a nechám jenom pole, co jsem vypočítal, to je renormalizace - jiný přístup:). Ta částice neexistuje jakoby stejně jako virtuální částice, je to symetrie mezi reálnou a virtuální částicí, proto mají částice vlnově částicové vlastnosti. Pole jsou ony mnohosvěty, virtuální částice... při měření vidíme to, co je v naší linii.... my z toho vidíme jen část vždycky z interakce polí... (interpretace kvantové mechaniky nemá myslím matematické či logické řešení, neb to je základ již A a E a to je již filozofie a spiritualita). A neplatí jen pravidlo menší bere? mám vlnovou fci a měřím energetickou částicí a krátkými vlnami a polohu změřím takovou, jaká je velikost té menší..., není to ale jen poloha.... Pokud mohu dát částici reálnou úplně pryč, pak feynmannovy diagramy - nemůže třeba foton jen tak skončit někde, a nebo možná může právě...// zde jsme jak vykastrování i ... // ta plocha, kde je informace o částici ve Verlindeho gravitaci je myslím rovinná vlna samotné částice...nebo pole, kde info o částici ubíhá pryč...// takže ke kolapsu možná nedojde nikdy a celé to je virtuální svět, ten náš, postavený na virtuálních částicích pole...platí jen zákony zachování...// pokud je vesmír už jen vakuum, už nemá definovanou velikost, tvar apod...a je i není zároveň...a je tak i pořád. // reálné částice, ne že by nebyly, spíše lze uvažovat že jsou hodně binární, jsou i nejsou jaksi vyhraněně, podle toho, jak se na to díváme...// také je jasnější tím proces kolapsu vlnové funkce, je to spíše náhodná fluktuace, jež vede na "kolaps", ale pole existuje stále dál dané částice... pole je jakási stabilnější vrstva bytí...// pole se skládá z vln-částic, reálná částice se skládá z pole, ale lze ji brát i jako částici, ne jako pole... /// možná to je vážně brutálně virtuální reálné částice a tedy i my, že se projevují jen informací v poli, jež "je" obklopuje...dorovnává se tím, že jsou něco, ale jsou jakoby ještě víc nic, než virtuální částice. ... interakce nic s polem...měření je volba tak trochu...jako všechno...//, tím, že existuje jenom pole se to zjednoduší a jediné, co padá volným pádem je pole samo na sebe, to je gravitace, setrvačnost ... resp částice-vlny padají níž v rámci pole, ale celé je to virtuální proces jakýsi...

A co mi jako uděláš intelektuáli? takové lidi z duše nenávidím.../ nikdo ho nikdy neměl rád vlastně, toho s brejličkami.../ nechci šu do živého...// mě na tom ale záleží, jak mi to říkáš, tobě možně ne, ale...// lépe nenávidět než temné čáry...

Co je nesnesitelné právě, vidět v druhým zlo o kterém moc neví, např, při šikaně... to pak mu chceme ukázat, co v něm je... a projevit to, neb ego se právě vyžívá v potlačení agrese což je jeho protivná zbraň... život věčný v napětí, zvratkách, šikaně apod.../ps je o tom, že je daný člověk náchylnější k nakažení se geneticky i, vrhá se do nebezpečí, apod... nakazí se hodně...o tom to je...// v tom šumu z nás zbudě to hezké...už tam není nedorozumění...

Mělo by být úplně stejné když se otáčí kolo nebo brzdí vlak, odnos čp a více info a pole, a nebo i str, obecně hustota pole odpovídá dilataci času..., ta hustota je relativní a nebo gravitační (vymazává se hůř)..., sčítají se vlivy gravitační a str, např. letí míč má kolem sebe pole, to je gravitační padání a gravitační dilatace času, nemění se s rychlostí, ale stejné pole se rychlostí všude zhušťuje a je tam dilatace času relativní navíc (nezávislá na hmotnosti), už tam nějaká dilatace času gravitační je, ale tahle se přidává rychlostí, je relativní do doby měření, pak opravdu naroste jako gravitační, ale nebere se z ničeho. Mám těžké těleso a to navíc letí rychle a padá na něj malé těleso, dané hustotě pole odpovídá daná dilatace času, je to totéž, tedy všechny potenciály pole jsou hustší, ale těleso má stejné gravitační zrychlení, neb to se odvíjí od gradientu pole a to ten je stále stejný, pokud mi bude velké těleso zrychlovat, tak se bude měnit i gradient, bude padat ještě rychleji a nepůjde odlišit, zda je to gravitací nebo není (zrychlení generuje g vlny navíc ale...)...ale když zabrzdím, už je to zase jen gravitační, gravitační pole je buď když jsou na počátku tělesa vůči sobě v klidu nebo u světla, tam je jen to gravitační, ale mění vlnovou délku a tedy i svoji gravitaci - spíše ji ale přijímá jakoby od jiného tělesa - toho, co proti světlu letí (stojí v g poli, nepadá volně), je to Dopplerův jev vlastně. Dokonce jde říci asi, že dané hustotě odpovídá daná frekvence záření (modrý posuv). A není to všechno Dopplerův jev - setrvačná hmotnost...? hustota = rychlost od nekonečna = dilatace času. // potřebujeme vyhledově, moc energie máme...

květen 2019